

זה השער ליה

כ"ג

הכחול

יסרו החכם החבר ר' יצחק
הסגנר ז"ל אשר קדש שם
שמים בויוכוהו
הישר

חברו בלשון ערבי החכם הגדול
אבי כל המשוורגים רבי יהודה
הלוי ספרדי ז"ל והעתיק אותו
החכם ר' יהודה ז' חבון מרבוך
ספרדי אל לשון הקדש
במגדל לונל שנת
תתקנז

היוס הזה אלקיס ראינו עולם כפה
קדוש הוא כזהרר והודרה מוקטנו
אוקל אשר ביאר את דבריסם כאשר
עוכך לכוכס יכינו :

אשכנז אשמוזה על וואן דנאכס

ביוצואות

Con licentia de Sup.

הועתק והוכנס לאינטרנט

www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תשס"ט

על שמים שמי הדעת ויורד. פריד לאדירים. הפליא ענה הנדיל תוסיף לקדש שם ה' ותהלתו
 כביאור פלס לפני המלך הכוזר מלעדי איש האלקים קדוש זה יולד לשם ה' יושב בשמים ינחם
 הסכנה אל: מיו אסף כח בחטביו רוח אלקים מרפאת רוח דעת ויראת ה' שיא אכרו ויגד תיעלמות חכמה לעם
 עשר לבסלה לו עם ערבים בתוכו: וזלתי ה' יהודה הלוי אל אשר לבוכבץ און והון לו ולמד דעת את העם
 און ומקן דברי הכתר ועל שפתיו הוסיף לקח: מיו נרד מים רבי אדירי מים עליוני מים שאין להם סוף בשמלת
 לשון הכתר והדלת קדש: אמרו נדוק ה' יהודה ש' בר שאלו כי טוב מצעת דגנס ופרושם רבו: ופרו מעלליהם
 ויחלו לא רעבו להם ולא נמאיו מים כי אם רעבים גם נמאיו ללחם אכירים ומים קרים ממועבי הישועה:

מיו הימים כל אשמי ארץ לראות מראות אלקים דבריו הספר החתום הזה אשר לא היה כתפס במחשבה ולחמ
 לשמים שלשה גדולים בראש אצור קול לו: בכ אורו קול אליו מאת האלקים אשר עברו בקול אמרת אלק לבנות
 אונרות קדש ומטמזי מטמזים: מה שמו ומה שם כניו הפופארים ינו כי ידע מה למעלה מה למטה על פי
 ועל ידס: זה הדור בלבושו לבוש מלכות נופה ברוב כמו מה לפנים ומה לאחור אריא דבי עלאי במהרד יהודה
 פוסקאטו זקוקל אשר שם בארץ משפט הדרשות בספר כעונות יהודה ולביאור זה רבים ויחלו שפתי הכתובים
 דעת ומלאו פני תבל תבונה: ובהקבץ אמים יחדיו ר' אלחנן והר' ינחם ינו בני הדב המסכר אל ומלכים לעבר
 את ה' ולעשות קצת רוח לכפס אכיהם שבשמים הקריבו את קרבנם מכמה טהורה קמח שטחן אכיהם על המס
 שדמום לא בכסף ולא במחיר ולא לרוחא דמלכא כי אם לשם ה' נבאות לזכות את הרבים וללמד את בני יהודה
 קשר עליוני ותחתיו וכמו יושר דברי המת ככתול עורכו חי לפני ה' ועברה להמכת יהוד וכניו בימי עולם
 ימי ה' ינחם הסכרי וכשנים קדמוניות שכות ימין ה' יהודה הלוי בספרו בשפתי כבון ה' יהודה שלל: נאמ
 וראיה כנות השכל שערים המנויבים בהליכות ועלם במלך השלם המסכ' הזה (כי שלשה ראשונים חשבינן מד
 בעטרה שעטרה לו אמו תורת אמת הכוונת מכין שפתות הגאון המבאר אשר לא הכיח דבר קטן ודבר גד
 אשר לא עמד עליו בעיניו הון ויעש לו מטעמים כאשר אהב: אמו כנסתיו ויכלל ויחכר ויבאר המס
 הדרושים והויכוחים וזיויא כלי למעשהו: ואכי בער ולא למדתי חכמה בדעת קדושים חמתי ראיתי אור

ביאור המוסקאטו אור מנומח משכרת הלוי אור קדמון אמרות הסכרי קשורים יחד בשלחב הקסורה כגמל
 אמרת יאעלה בתור ופרי עץ הדר הדר באמרות טהורות דברי המחברים אל להנחיל אופני יש: ואקר
 מלאכה מלאכת הקדש כמוזק ומטהר הכתב מכתב הדפוס עד היכן שיד השנתי מונעת: ועתה איכס
 סזאת משכילים כוהר הרקיע להטות משפט גבר נד פני עליון לזכותו כדיבכס הנדק הלא תדעו
 הלא תביכו כי בעל הכית דוקק והפועלים אטם לאמר למוזקיים כלו מעשיכם דבר ווס
 כיומו והיה ביום הששי והכיבו את אשר יביאו לחם משנה וזולת אלה יש ויש

המורס מהס ויוז' מהס בשעת ההדפסה ומשנה שברון האותיות
 וסלופס בנולס אונת אחרת על ידי המדפיסים אשר
 לא מוכני ישראל המה: דרשו כל מעל
 ספר ה' בעין השמלה וכל

מוטת
 עתקתו שלא מנער היא ותחי הפעכס
 וכפס עבדכס דורס טוב לשמו
 ודובר שלום הבדיד
 שלמה שמשית

בן לאף הגאון כמהרר נסים ינחם ספורטו לח

וְיָשָׁב אֶל-יְהוָה
 וְשָׁחַת עֲוֹנוֹתָיו
 וְשָׁחַת עֲוֹנוֹתָיו
 וְשָׁחַת עֲוֹנוֹתָיו

פתיחה

עיני ואזני והנה שלשה אנשים נכבו עליהם שלשת הנביאים האלה הנכבדים בשמחה
 חנוך נדוד וכח הר רטיל בוידלו נדו והמפלגה סארה וזורה מלל אשור
 תוארם כורא כמראה מלאכי אלקים עולים ויורדים הור באר שם אל אלה
 ביתו וארץ וארץ לקראתם מפאת האהל ואשפתוה ארבה ויגשו אליו ויאמרו
 לאמר אם נא מנאבו חן בשוכיך אל נא תצבור על דגל מברךך וחקם נא משש
 מים ורחן שפך והשען תמת העץ להגדיל ענה להשלים חששו וקהלם שש שש
 להם לבטל לכבו כי עב כן באבו כנל קריאתך בספר הכוזרי ועתה הרשב לנו
 פקני משכיות בוכסו ועשה לנו כביאורו מטעמים כאשר אהבת שימה בוכסו באוכינו הלא בספרתך אשר
 תרשום בכתב אחת יומיך ושוב נשוב אליך בעת מיה וליהודה כן ויהי בהריומי את ריח בוכסם חרדתי חרדה
 גדולה עד אשר נבואה נבעתי ואשמועם ואומר אך חשך הסכלות יושבתי חלל להיות ליהודה אורח כאששים
 פמשכילים כהננת דברי הספר הזה החתום אוה לי כי גרתי משך וזמן ארוך אשר לא קרבתי אל פתח ביתו
 ומי איפוא הוא הנד ניד ויבא לי אכן מעמסה נשבה לא אוכל לה מה זאת עשה האלקים לי להפיר את רוחכם
 הטהורה לבקש ממני גדולות וכבודות כאלה : מאין לי קמח כולת ללבו ולעשות עונות איפה הם רועים כן
 בקר דך וטוב נדי להאליכם לשונות כחרל חריפות פלפולי איך למה זה אכזבי למה זה נחקתם עלי האף
 אימנם אלה ואכי לא זקתתי אז קמו האששים וישקופו על פני השקפה של זעם ויחיוקו ככקף מעלי אשר בקשתי
 למעול מעל בזמנית חפנם ויקרעוהו ואשים כפשו בפנס לעשות בה כטוב בעיניהם ואקרב אל המלאכס
 וזהרתי לשאת אותה ואתן לפניהם לשונות עלנים במר דל קמח קמח שתקמתי אטוית ואייתית קמית
 ויאכלו כראים כאוכלים ראשון ראשון ומסתלק מידם היתה זאת להם ומשריו מעלליהם ויאכלו

פתיחה

הן אל שניא כפעולת השכלת עצמו המעולה שפעולות השכליות ראה ראשית לו לנרץ אל משש
 מעלת עיובו מעשה מלאכת שמים וארץ גם מלאכיו עושי רכובו אשר עתקו גם נברו סיל כפעולת
 השכלתם הרי כבודת הנה הכס נבדרי כח עושי דברו בהניעם הנופים היקרים או בלכתם אנה ואכס
 בשלימותו של הקום והנלגלים אשר נשא לבס אותם כחכמה לחשוב מחשבות בעיון על דעת שלמים וכן
 רבים הלא גם הם עושי מלאכה דרך נלגולם לרנון קום אם כן למה זה יעמוד כרסוק האיש הלכב
 ועלים לכלתי כתון ורע השלמות לעצמו בשני החלקים האלה הן האדם היה בלי טפס כאשר מהס לדעת טוב
 בעיון וכמעשה אשה בו לא תהיה תפארתו שלימה בעיון בעודנו חי עם שוכני בני חמד אשר בעצה יסודם
 דק שלמות המעשה יוחד אז אליו עד יפשיט אדרתו ויעל אל יק כפערה השמים לחזת בנעמו ולבקר
 בהיכלו עם בני ביתו מלאכיו רוחות ישר וחזו פכמו והעיון המושג לאדם במים הנרועים הללו הלל
 מוער הוא ואיכנו כי אם כיוצן אחד מתכוונן מעין דוגמת האור הבהיר הנס והמנוחם אשר יהנה חמר כך
 מחכו מדי עלותי נביא ה אשרי הפרד הנוף מצינו ויתחי כפשו נכח סלה ובאור הכיחן ההוא המושג לו ככאן
 יראה אור כי והל בשלמות המעשה אשר בו מלבו עקר עניונו בעהל כאמור ושיוכה באמצעותו לשלימות העיון
 בעול השלמות אשר עם נדוקים יקננו בעערות ראשיהם ליהכות מזיו שכינה אך לא לאדם דרכו להניח
 גבולות מעשים כאותים וממראה עיניו אשר וראה דק כאשר יסית עליו בעל המעשה מלכו עליון כי על
 כל מונח פי ה בהנבלת מעשיו ויחיה האדם לא זולת זה טלם אל מעל רגלו ננדק אורחיתיו הלאך בעל
 החלומות הנדוקים הללו בא להגיד למלך הכוזרי ושרו זעם הנות כוכתו רנניה וגם כי חילום ינבר ביתרון
 הכשר מעשהו מה כשרון לבעליו בלתי אם כועדו אל כשרון המעשה הרגו אל קום גם פי נדוקי טוב
 חכמה הוא החבר הנאה אשר לפני מלך כוזר יתנב כי בראותו את כל מעשה האלקים כי לא יוכל האדם
 למחוא את המעשה הרגו אשר בעצה תחת השמש וכשנס יעמוד האדם לבקש ולא ימנא וגם אם יאמר החכם
 הפלוסוף לדעת לא יוכל לחמוח הורה גבר כי זאת התורה אשר עם משה מצי עליון לפני בני ישראל היא
 הכותב להם במים עוים כתיבה לעבור באכי טיע וני אדיר ל מחזן החפן אשר אליו הוא כושא את כפשו להתינב
 לפני בארנות החיים וכי הנמיה אלקים נגן עדן תערטו כל ען כחמד למראה ככל חכמה וידע בעיון

המשפחה - המפך זה ומפוך זה שאין בת-המלך חסדה כלום - ויעריך על זה ערך לחם לפני ה' מלחמה לה' כעשה הולך אחר מדותיו לכו להתחכם בסכריא שכלית (בעבריני תורתנו) ועבר עליו דוח קנאת ה' נבואת אלהי נסעו וזה כי שמע אמרום כלכה דותיבה לבקש לנו ככלי דמות (לשקוד טורא בר תלת פדסי) כמחכה ישראל והוא כפה עליהם הר סיני כגויות וכעשה באומר להם אם אתם מקבלים את התורה הריאת מוטב ואם לאו אם תהא גבוהתכם להשיב על טבחתו - ובכן ראינו (רשעם קבורים) כי שם תהא קבורתם (מכת עונותינו ומעונותינו הנכחות) וישר כמו ששכר מלמשת עול כי נדקת ה' עשה ומשפטיו על דבר אמת ה' לעולם עומדת.

ועתה

כדעה כדדעה לדעת נושאו של ספר שכל קיו ספריו משכים אל מרכיו ושם הם שבים ללבת ואחיה אנכי אשית לבי כי על קבודה זו סוכב הולך - להכין ולהורות שאין מתקדשים אל האקים כי אם נמנות האקי צבאם אשר לו כתבנו עלילות בהגבלת שיעורם משקלם ומכס ומקומותם עם הכלים אליה על המעולה שפתי' דבחה כתי' וזהא סליק' וזה פרוי מתוק למכו וזכרו כיון לכבון בטל חלקי אמרוי' ולא זו מחכב הוראת סגולת קשר אמיץ בעבותות אהבה מסכת' בין ישראל ליהודה שבשמים צ' המורה האלקית בארץ בקדושה אשר על כל אלה תול בטל אמרתם ול במכילתא ארבעה בקדו קין - ישראל בקדו קין שחמור עם זו קפית - ארץ ישראל בקדאת קין שחמור קנה שמים וארץ - בית המקדש בקדו קין שחמור ויביאם אל גבול קדשו זה זה קנתה ימינו - התורה בקדאת קין שחמור ה' קנני ראשית דהכו וכלו ישראל שנקדשו קין לארץ ישראל שנקדאת קין ויכנו בית המקדש שנקדאת קין ובת' כי הנה מקדש ה' כוננו ידיו להתחכרו כבודו לינו כאמרו ועשו לנו מקדש ושכנתי בתוכם וכאמרו לשכנו תרדשו ובאת שמה ובא הרמו על ארבעתם כדכיו הכתיב ישעיה סימן ג' כרם היה לידיהו וגו' כי כרם ה' נבאות בית ישראל - קין כן סימן - זו ארץ ישראל - ויעקבה ויסקלחו ויטעיהו שורק - זאת התורה אשר שם לפניהם לעבדה ולשמרה - ויכן מוגל בתוכו וגו' זה בית המקדש וכמו שדרשו ז"ל (בזכה פה) מגל זה בית המקדש יקב זה המזבח - וגם יקב אלו השיתין עב' - ואלה הכחלות אשר כחלו חותבו ראשי אבות המשות שם במכילתא בחמור ארבעה בקדו בחלה - ישראל בקדו בחלה שחמור והם עמך וכלתך - ארץ ישראל בקדאת בחלה שחמור בארץ אשר האלקים בויתן לך בחלה - בית המקדש בקדו בחלה שחמור בהר כלתך - התורה בקדאת בחלה שחמור וייתנה בחלה אומר הקב"ה באו ישראל שנקדשו בחלה לארץ ישראל שנקדאת בחלה ויכנו בית המקדש שנקדא בחלה בזכות התורה שנקדאת בחלה עב' :

חזן

כל אלה בהנמדם יחד יתמלא העולם כלו אורה ושמה וששון וישר ובהתפרד חבילה זו או בעברת ה' נבאות נעמת ארץ שתתפככה אכבי קדש ויועם זהו התורה הנחמדת מזהב ומעו וכבי בין הקורים המוסלמים בזו נחשבו לכבלי חרם - ועל זאת התפלל קול חסיד לויאל איש חמודות לעת נומו על חרבות ירושלים ה' ככל נדקיתך ישוב בא אפך ומתקן מעריך ירושלים הר קדשך וגו' כי היתה תכלתו מקפת על ירושלים ועל קדוש משכבו עליון ועל ישראל עם תורת אל בלבם וכמו שהטיב הריא לראות מעין יתמר ה' כי תחלה זכר ירושלים באמרו ה' ככל נדקיתך ישוב בא אפך ומתקן מעריך ירושלים הר קדשך וגו' ובכתוב במשך העלה זכרון בית המקדש באמרו ועשה שמע אלקינו אל תפלת עבדך ואל תחנכוני והאר פניך על מקדשך השם למען ה' ואחרי כן בא הכתוב השלישי לזכר עם כריתו כונני תורתו ועדותיו באמת הנה אלקי אונק ושמע פקח שניך וראה שזמנותינו בחיבת העם שהיה חרב ושחם' וניקף זכרון ירושלים לעם באת והעיר אשר כקמ' שמך עליה כמו שנירף למעלה זכרון העם לירושלים באמרו כי בחטאיכו ובשונות אבותינו ירושלים ועמך להרפה לכל שכיבותינו כי עין בעין כראה העדר הנלחתם בהפרד איש מעל אחיו ואי לו האחד מהם שיכול ואין שני להקיו - ויארך כך כלל שלשתם בלשונו המושלם ה' שמה ה' מלחה ה' הקשיבה - ועל סבובותם שב באמרו ועשה אל תאחר למשך אלקי דמו לבית המקדש בית תפארתו כאמור - כי שמך קרא על עורך כנגד ירושלים ועל עמך כנגד עם ישראל בעל ברית לאקים לתורה ולתעודה' וזה כל פרוי צפה הנשית לשיעית אלקינו כי יבא לבנין גולא מחזור עטרת התורה ליושבה במקום עקר שמירתה - אז ושח ישראל בעשו בני טוין יגילו במלכס אשר יאירו בדקיו תכל וכדורו אלו כל הנוים : כדבר איש האלקים ישעיה סימן ב' - והיה כאחרית הימים כזון יהיה הר בית ה' בראש ההרים וגו' והלכו עמים רבים ואמרו לנו וכעלה אל הר ה' אל בית אלקי ועקב יורדנו מדרכיו וכלכה באורחותיו כי יתיין תבא תורה ודבר ה' ירושלים' ונדקו ימדיו אמרי קדוש בעל מערכת האלקות

ואלקות באומר פ' ו' ואם השכלת אודיעת כי ישראל והתורה והמצוות וארץ ישראל וצוית הקדוש כלם נרבים לענין השלמות ולא יחסר אחד מהן כמון השלמות שהיא למות המושג והכל דבוק אחד וכו' וענין שמה ומה ינו פעמים כבעלים כתיב סדרו אשר בו מנעדי גבר כוכבו ממורח ספר עד מנפואו כי נדק לפניו והלך בשמו לדרך פעמינו וזהו ראשיתו עקב כשרון המעשה הרנו אשר יבחר בו ה' ויקריב אליו ויכתלנו לדברים מעין המאורעות עד סיון י"א אשר היה דבר החבר ראשון לו להשיב את מלכו לאמר אצנחו מאמינים כאלקי אברהם ויחוק ויעקב המזויף את בני ישראל ומזכרים באותות ומוטותיו וכו' ויש עליו ארבעת הקביעות וההכלות שהקדמנו וזמן שיתבאר עם פשע מקומו ועל ידי גלגול ספורים כשה דברו בסיון כ' אשר הניב לו במקום ההוא התחברות כבוד ית' אל ישראל סגולתו באמצעות התורה ועל סביבותם שב ככל הכמסך ממנו והלאה עד סוף המאמר הראשון וזמן שיתבאר סיון כ"ט בחלוקה פרטית מדוקדקת

ובראש המאמר השני הניב לו י"ד בביאור תוארו הברוא כי היה זה מנפואו אצלו לגלגול ספורו על כבוד ה' שהוא כינוי אור אלקי מועיל אצל עמו ובארנו וזכר העלה כדומיו אל מול פני הוראתו שהתחברות כבודו ית' אל ישראל באמצעות התורה כמדובר לא ישלם כי אם באדמת הקדש כמו שהודה במשל הכרם המוזכר לו עם סיון י"ב וזמן זו והלאה כי מפרו דבריו עם עד סוף המאמר תשכח הארץ הקדושה תכסיטו שלמות כבנואה וזולתה והסקפה הרים מעליות ספוריו להורות על סגולת העבודות העתידות להנפוא לשם השלמות מן הארץ ההוא הכתוב לעם זו כדור לו יהי כיון הארץ ההיא ינא מאושר בדבוק האלקי הכתוב ובלבד בתן לאיש חליפות מלות ממוולאות כתרשים שהם ויש פה להניב ולהשפיע מעלת שבתם להלל מאד וזמן שידוקדק במאמר ההוא ענין סדר חלוקתו בראשיתו

ובמאמר השלישי רגלו עמדה במישור הסדר כי מלאו החלל בשני לקרא בשם החסיד עובד האקים אצלנו והוא סגולת סגולתנו אשר בה ובאמצעותה ישלם ענין הדבוק האלקי באומה כמזכור שמה ולא נמרה מלאכתו בשני לסבות וזכרו במקומם הכאות על כן ינא לקראתנו בראש השלישי להורות על שלימות החסידים המרבים שלו בעולם ואחריו כן סמך ליה ענין הקראים החלוקים על קבלת התורה כעל פה עם חוזק אמונה כמו שיבא והם הנודמים לשיכיה שתתמלק הפך הסגולה הכו' ועל ידי מייכות הפך להפך יוכר ויבחן הדבר על בריו על דרך ושבנתם ולאיתם בין גדיו לרשע בין עובד אלקים לאשר לא עבדו וזאת שביט ועילו מעשיו עם להורות כי קבלת על פה היא עצם מעשיו התורה כי אין לתורה שכתב וזלת תורה שבעל פה נורה כשלמת ולזאת ג' יקרא תורה אלקית כי מאיש אלקים לוקמה זאת והורה ג' על מעלת חמייכו וכפרט במקום אשר יבחר ה' כי מניין תנא תורה ונ' וכל זה הוא לשלמות מאמרו בשני ובראשון וימשך בזה עד תום כל המאמר ונס עם כפתח דבריו ויאור משפטו סדר חלוקתו אשר אשים לכפך

והרביעי יהיה פרוו בראשיתו קדש הלולים לשמותיו ית' הקדושים הכלתי במחקים אשר מהם יתגלגל משלום ביאור הענין האלקי הדבק באומה הוא מראה דמות כבוד האשר לא כתבאר ענינו עד הכה אך דבר שפטים ושם ירמיו כקבו משכיתו כאשר כוכל שאת ולא זו מחשב עם את הדשם ג' בדבריו חקודמים לשכון כבוד בארצנו ומעלת התורה ושלמות אומתנו גם ביתר החכמות למיניהם זאת אשה ויעזב זאת מעגלות ספוריו שמה לפתח המאמר ההוא רובץ כדקדוק חלוקתנו וזכר הראית לדעת כי ארבעה פנים לכל אחד מהמאמרים הללו ארבעתן איש אל עבר פניו ולכו ויבנו בלבנת על ארבעת הקביעות וההכלות שזכרנו למעלה ודמות אחד לארבעתן עם היות ככל אחד מהם שבים חדשות ותוספת לקח המה הכנים אשר ראיתי כבר כי איש אל עבר פני הכושא ולכו

ובמאמר החמישי כאכל את פרוו להוסיף לנו תבוכתו בענייני החכמות אשר לא מנכו ישראל המה ואולם בעבור זאת העיוד החכמות אשר בחוק תבוכה בעבור הראותנו כי הכל המה מעשה תעמועים ולמען ספר כי יש יתרון לחכמה האמתית המקובלת מן השכלות אשר נתן האדם את לבו לדעת חכמה ברב כעם ודעת הוללות ברעיון רוח כיתרון האור מן החשך כדבר איש האלקים בספר הזהר פ' תוריש וזל תניח וראיתי אני שיש יתרון לחכמה מן ההכלות כלומר מן ההכלות ממש אתי תועלת לחכמתו דאלמלא לא אשתכח שטותא בעלמא לא אשתמודע חכמתא ומלוא ותאכא חיובא הוא על בר כש דלויף חכמתא למיפק מן שטותא ולמכרע לה בנין דאתי תועלתא לחכמתא בנייה כמה דאתי תועלתא לכתובא תשוכא

והחזקא דלמלא חסוכא לא אשתמודע כהורא ולא איתא תועלתא לעלמא מיניה וכו' עד אמרו וכן לתתא
 אלמלא לא הוה שעותא שכיח בעלמא לא הוה חכמתא שכיח בעלמא והיינו דרב החוכא בכא כד הוה ילפינן
 מיניה חכמא דיו חכמתא הוה מסדר קמייבו פקא דמילי דשעותא בנין דייבי תועלתא לחכמתא כמיניה יהי
 יקר מחכמה ומכבוד בכלות מעט משום דהוה תקובא דחכמתא ויקרא דחכמתא ועל דא כתיב ולבי כוהנ
 בחכמה ולחזו בסכלות רביי וכו' אמר יקר מחכמה ומכבוד כלומר יקרא דחכמתא וכו' דילה ויקרא דכבוד
 דלעילא מאי היא סכלות מעט ועיר דשעותא אחיו ונלי יקרא דחכמתא וכבוד דלעילא יתיר מכל ארסון
 דעלמא כיתרון האור מן החשך תועלתא דכהורא לא איתא אלא מן חסוכא ולעולם תיקווא דשוורא מא
 גיית אוכמא אלמלא אוכמא לא אשתמודע הורא ובנין אוכמא אסתליק חוורא ואיתקיר ארץ יבסח משל למתוק
 צמר דלא ידע איניש טעמא דמתקא עד דטעים מרירא מאן עביד להאי מתקא הוה אימר האי מרירא והיינו
 דכתיב גם את זה לעשות זה עשה האלקים וכתיב טוב אשר תאספו בזה וגם מזה אל תבט ידך עכ"ל ואחריתו
 טעמא מאד על אמות הנחירה לאדם כי בלעדיה לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכשרון מעשהו המונע בדבריו
 לראש פנה באמרו וגם שם נענן סוף הדברים בתחלתן על ביאור אמרו דע את אלקי אביך וגו' שהיה ללמנו
 על אביו וזכינו להאמין באלקי אברהם יצחק ויעקב וכו' הוא הדבר אשר דברו החכם בפתח דבריו בראשון סי'
 לא באמרו לפני המלך אכחמו ומימיכם באלקי אברהם יצחק ויעקב וכו' כמו שקדם וכחמס בטבעתו שלהיות
 השמר כזה דורש וכזה מקיים חשקה כפשו לכת אל הר המור ד לשמור מצות בוראו על אדמת הקדש באמרו כי
 גם גם בזמן גלייתו השכינה הנסתרת הרחוקת ממנאת עם כל ישראל ארצו ון המעשים עוהו הלכט בפשו ברה
 לאלקי ישראל יארץ כענן מיוחדת לאלקי ישראל והמעשים לא ילמנו לישאל כי אם כה וכו' ובאלה התקדו כל
 ארבעת הקביים המוזכרים למעלה סוף דבר את אשר כד שלם ויהי אלקיו עמו ויעל ארץ סדר חלוקתו
 אשמור לדבר שמה ויראש המאמר הוא תשורנו ועתה לכה דודי כח אל הביאור אשרי הקדמי את שבע
 ההערות האלה הראויות לתת לך :

א מחבר

הספר הזה היה רבי יהודה בר שמואל הלוי אל מן המשוררים המעולים והוא עומד עליהם
 בחשיבות ומעלה דבר שחכם רבי ידעיה בר אברהם אכנולטיס הנדפשי בכתב ההתנגלות
 העומד לכם עמים בתשובות הרשנא סימן תי"ז וז"ל רבי יהודה הלוי מתפאר בענייני החכמות בתהלותו
 שפוטיו הכפלאים וממנו אלכלו עוד ספר הכוזב כפימה שקבלנו הפליג לחקור ולבאר בפתחי העור והכנאות
 על כד הסכמת הדת והמושכל בכל כמו יותר מכל אשר היו לפניו עכ"ל והוא היה חותמו של רבי אברהם אל
 לבי מה שקבלנו וכבר נזכרו שניהם סמוכים זה לזה בסוף קבלת הראב"ד וכתוב בספר יוחסין שהיו בני שמו
 אחרים והוא דבריו כי לשוננו עם סופר מהיר בלתי שופך טפת דיו לאין גורך עד שתאמר טפה זו מה תהא
 עליה דין הוא מבחין בין טפה לטפה כיתרון בעל הלשון בלתי היות מלה כפולה בלבונו אשר יתפש בה על
 דברים בטלים דכתיב קיימא ליה הלך אחר הפחות שלשונות להתחכם לו פן ירבה וכוסף ועלה לבבל מותר
 ומנא דברו נעשה חולין זכרון לבני ישראל שיחמירו על עצמם שאפילו רואים בו עגת דיו כמדבר יטו
 עליה שבעה קניים בדעת גלוה ככוכה ומיושנת וכל הוד המרבה לדבוק משוהבת

ב החבר

אשר עלה וזכרנו לכרכה בספר הזה כבר נקרא שמו וכודע אשר הוא יבסח הסכנרי בדבר ר'
 שם ש עוב שכתב בספר האמונות שער ב' פרק ד' ז' כבר קדמנו רבי יבסח הסכנרי ז'ל
 ספר למלך לזכורי המתגיד ע"י החכם הזה זה כמה שני בארץ תוגרמ' כידוע במקנת כתב' וההכס הזה נמנאו
 משוכותיו וחמודות חכמותיו המורות על חכמתו הגדולה בתורה ובקבלה ובכל חכמות נעיון מסודרות בלשון
 ערבי והחכם ר' יהודה הלוי ז'ל הפיטון הספרדוי מצא אותם והכר ספר מהם בלשון ערב כאשר היו והועתק
 ללשוננו עכ"ל וידענו מזה כי אשר חקקו קנת המדפיסים בפתיחת שער הספר הזה דברים מוכיחים ר' יהודה
 הספרדוי ז'ל הוא אשר קדש שם שמים בוויכוחו הישר הזה משנה הוא בלי ספק אם און בדרך הרמיקהו כי לרבי
 יהודה הלוי ז'ל יוחם הסבור ור' יבסח הסכנרי הוא אשר יאמר עליו כי הוא זה אשר קדש שם שמים בוויכוחו לא
 מאלו דברי אלקים חיים ושכיחם בכלל הכרכה איש אשר כרכתו תגדך אותם והנה זה החבר עומד אשר
 בתלבו משנים מחלונות חכמתו מנן מחרכי ביכתי לשום נכללו שלום בחלב חטים ושיבטו הוא השולח אמת
 שפילוסוף ארץ עד מהרה ורונן דברו הכותן של דבריו כרורים כמר כופר באפר יפור משלך על כרסו
 הקשיו המפתים ולפני קריאתו מי יעמוד ישלח דברו על רוב הספקות וימסס יטב רוחו רוח דעת ויראש

פתיחה

פ' וממשיכי תורתו ילומים מניד דבריו להמון יעקב חקיו ומשפטיו למגולת ישראל הלא עשה כן לכל נוי על משפטים כל ידעים . יהללוהו כבוד גדלו כי ינה כן יבורך נכד ירה :

ג הספר

הזה גדול הערך ומהולל מאד בלשון הכדושיהמוזכר למעלה ובדברי בעל ספר האמונות שקדם זכרו באמרו והרונה לעבוד את אלוקיו ישאשק בספר ההוא אשר הוא רחוק מלב אבשי הדורות האלה עב . והר אליה בעל אנרת ממודות על אודות הספר הזה כדברים האלה דבר . דע אמי כי לא יזכר ספר מסכים אל האמת כמוהו וכלתו על הקבלה כלל . אין בדבריו הפתל ועקש כי כלם נכונים למינן והיו עיניך ולכן שם כל הימים עב . ודבר האפורי יקר הולך בסוף הקדמתו על הפוכה לתוכניות וזל אמי שקדים רעואה למחלתו וכוונת לו ענה הוגנת שקדים להכין אל ההנלה השיון בספר הככד אשר עשה המכס העוריי המעולה ל' יהודה הלוי זל למלך כוזר מטעבותיו על פלוסופי יון במה שיחלקו על יסודות התורה האלקית כי הוא כבר הפליג בו בטענות נזרקות אמיתיות ומתישבות על הלב לקיים שרטי התורה האלקית ולא יצטרך כס לעומק חקירה ועיון רב. ועם זה ישמר מהסתבכו בשרט הראש והלעננה הפורה כפרסם המחמיתים עם פרי מנדיהם כפריהם וכרדיהם עב . ובפרקי הל ברכיאל פרק בכתוב לאמר שדברי הרמבם קרובים אל האמת ויתר מן השקר ויתר מן האמת ודברי הל יהודה הלוי כלם אמת עב :

ד יום

הולדת הספר הככד הזה היה לפי הנראה קרוב לשנת ד' אלפים תתקמ לבריאת עולם . עמדו על זה על המעשית הככד לשאלת הכוזרי במה אתם מובים היום . ד' אלפים ותק . ור' יהודה הלוי מחבר הספר אמר בראשיתו וזכרתי מה שמעתינו כבר מטעבות החבר אשר היה אבל מלך כוזר הככס בדת היהודים היום כארבע מאות שנה וכו' . והרי כי מאז קובר ועד עתה בעלג שנים . וסיל' צושיה כתלב חיור :

ה הלא

יאמן כי יסופר המעש' הגדול והנורא אשר הספר הזה בשען על ידו וסוכך על קטבו כי באר' היה וכברא . ואם איכנו כן מה לו למחבר הספר לשקר בדברו כי הוא אמר זיהי בראשיתו כאשר נזכר וכדע כספרי דברי הימים . וכסנה הדבר בפתח מאמרו השני באמרו ואחרי בן היה מענין הכוזרי מה שהוא כודע כספרי כוזר מנלמו סוד חלמונו לשר נבאו וכו' עב . ואיך יאמר דבר שסופו להשמע בספרי הקדמוניות . ופי אשר לשמעו להעדר מניאונו . וכמא בזה שם באמנונו מתתלב וסוקה לא מרע איכיש כפשיה גם אריכות דבריו שם כפרטו האורע עד כאמן על ככה זהר' ארבע בספר קבלתו במוך לבסוף דף ל"ב עמוד ד' עם סופר מהיר על אשר בעננה תחת השמש באמרו במוך לכה אוכל היו גוים כוזריים שכתביו ויוסף מלכס שלח ספר לרב חסדאי הכשאי ב' נר נחמך בן שפרוט והודיעו שהוא על דעת רבנות עבלי . ומלשון בעל ספר האמונות שקדם מכני בכיהם תלמודי חכמים והודיעונו שאריתם על דעת רבנות עבלי . ומלשון בעל ספר האמונות שקדם זכרו . כתר שם טוב עולה על גבי המחבר הנודק הזה להיות הדברים האלה בזכרים וכעשים ככתבם וכמוכס אך את שפתינו אשמור לכל יעבור פי לגזרת אומר שתבולקה ידי המחבר מלהוסיף מעין האורעות במקומות רבים אשר מפרסומם לא כוכל להתעלם וזכור אזכרנו בסיון א' :

ו חובר

הספר הזה בלשון צרם וינאה השתקתו על ידי שם אנשים עברים האחד ר' יהודה בר' ינחך קרדכיאל אשר העתיקו ראשונה . וכבר בקרא שמו כספרי דפוס הכוזרי על סדור עכיוני ספר סיבירה מאמר ד סיון לה כי שם כאמר זה הכדור מנאטי בהעמקת ר' יהודה בר' ינחך קרדכיאל זל עב . והשני ר' יהודה בר' שאול ו' תבון מרמון ספרד . אחרון חביב נח בלשונו ומקלע אל כוכת המועתק ולא יחטוף כפי מה שיסבול טבע ההשתקח כי אומס לא בכללית היא ממני כמה יכלול המאמר מן הקושי באשר ירוק מכל' אל כלי כדבר הראשע בפירוש איוב סיון ב' באמרו והקרוב אלי כי הוא כפר מתורגמן על כן הוא קשה בפירוש בדרך כל ספר מתורגם עבלי . והמעתיק היה הוא יפה נוף משוש המעתיקים אשר העתיק הכר חוכת הלכות הכי ככד הוא היה אבי הל' שמואל ו' תבון מעתיק המורה ששם בפתיחתו העלה היותו אבי המעתיקים . והכס ידועת שמו ידוע ברע כי טעות כעל כקנת הדפוסים בהשמט שם המחבר מראשית הספר באמרו אמר יסודפ ו' שאול זל שאול סאלו אומי וכו' . וכך הים ראוי לומר אשר יהודה בן שאול זל אמר המחבר שאול סאלו אומי וכו' ולרוב טעויות אשר בעלו בהספר סוה נריכים אנו לתקון הופרים בכאם מקומות ממנו . אולם גבול סמנו בללמי שרבות טעונו חכה ולסעמיד הרסאם הכדפסת באשר כוכל שאת ככל אמאני כס . והיה הדפסת כס מאיר פאריז זל כמיניאם שכת סוד זכר' הרסומה כפרונו המונכ לו בסוף הספר . והיה אמונת עניי לכמות מן הכווח סהול על פי כמקלות מודמות לעכי . ומעט מוצר יסיו סתמוקכים מאומד ומשנס . ובכל מקום אשר אזכיר את שמי כמקטע

פתיחה

באמרתו אלה אלך בהוראת כראת לוי והשאר סממן כעירושן כי מכסחא אחרת לוקחו וט אשר יהא הענין כלמין
הדבור ונבואה קנת ואפשר להעמידו על הדחק או שיהיה משמעותו פתוח ולפון הכוונה האחר מתוקן ופשוט
יותר מהכוון לו משמע שניהם יחד מדברים בהוראת לא נה אהזת לעמת זה תנעבה שפתו קהלה טאס יקלמני
בגן חמד ויוכיחני על כי אשכח מי ביאורי במקומות שאין רוב המשכילי צריכים להם זאת ושיב אל לבו כי לעשות
ברצון איש ואיש כתבונתו כי אמנם כאשר יהיה העוב יותר כולל כן ירבה וכן יפרץ עניינו לשלמות מדרגה
ז קולי אל ה' אקרא ואל ה' אתחנן שמע ה' קול יהודה ואל עמו המיחלים לדברו כביאור
ספר הכוזרי תביאנו ודיו רב לו לכתוב זאת זכרון בהספר ועור מנריו תהיה לנו מנור מעון
ולבית מנודות לפלטהו מריכו עס על כן קרא שמו קול יהודה וכסף גם הוא כי הספר הזה
כמו בהרבעה קולות וכלם לא יבור שנט מיהודה ונוחוק מכו רגליו כי הגם הכסר ל יהוד הלוי מחוקקו כלפון
שכח והגבורים אנשי השם ר' יהודה ן קרדיאל ור' יהודה ן מכו כתבו בקולס קול עזו וידברו גבוהה גבוהה
להנשא העמקמו מעיהם ללשוננו וסרכיני יהודה מוכאטעו ככהרד יוסף זלל יהים פניו ביאורו של ספר
קדש הלולים לה

וזאת ליהודה

פנה שלישי לקריאתו של ספר כי נשאו יוחיו ארבעת סכותיו חמרו נורתו פועלו ומכליתו
כי חמרו קול יהודה הלוי בספרו הדברים כאשר נפלו ונודתו קול היהודי
בעל הויכות זכה ובהדר לשבר ארוי הלכנו בתאבות הנכתב ופועלו לנינון מזהיר קול יהודה איש ממלאכתו
אל עבר פניו כי פניהם וכפיהם לארבעתם כמדובר ותבליתו הקול קול יהודה וישראל ככלל להודות לשם
ה על שלמות מורתו הכותבת שלימות בזמה לעס עליה ורוח להולכים בה

ועתה

כעתה ונלכה ואלכה לנגדך באור אכוקתי על ביאורו של ספר והיאורי וישעיי שלח אורו ואמתו סתם
יבאנו כמעגלי נדק למען שמו אשר הכתי לדור לראש פנת סבורנו כי חדשים לכקרים רבם אמונתם
ויקומם בהשפוטם לשמו נה ועמשינו טובו שפע ימים ארוכים יינקו

שואל שאלו

הכפל מורה על כחזק הענין כי חזקו עליו דברי הסופרים אשר בכל לב ידרגוהו פעם אחר פעם ולא יכול להתאפק לכל הכתבים עליו לזמ את שאם ולעשות את בקשתם: מן הטענות והתשובות.

אמר יהודה בן שאול ז"ל. אמר המחבר

שאלו שאל אותי על מה שיש אתי מן הטענות והתשובות על החולקי עלינו מן הפילוסופ' ואנשי התורה' הרוץ מהנצרים ועל הז'ינים (פי' סקראים והנדקוסים והנייטומים) החולקי' על המון ישראל וזכרתי מה ששמעתי ככר מטענות החבר אשר היה אצל מלך כוזר: הכנס בדרת היהודים היום כארבע מאות שנה כאשר זכרו ונדוע בספרי דברי הימים כי נשנה עליו הלום פעמים רבות כאלו מלאך

כשכרה לעמוד על דקדוק משמעותן של מלות כשי הולאתן המיוסדת בהסמך גם יחד יראה כי הטעם היסודי אצל ימקום זה באדם לנטל דעת הזולת והתשובה היא למדע הספקי והראוי העומדו כנגד דעתו אך לפעמי יוקח לשון טענה ככללות הסודות על סמיהן כמאמרן בסיון מטענות החבר. טענה זו טענות ותשובה: וגם לפעמי יוקח

סאפת מהן נאקום סכרתה זו סלוקן זו וזו תמורת זו ויש אשר יהיה גם כן לשון טענה על קיום דעת הטוען עצמו כי כן יאמר בספר המלחמות לרלבן במקומות ממנו: וחולם הסתבות הולאת המלות כשי במיכותן אשר כוהו וקיימתו מדברי חז"ל ככבודות. הביאם דפי פרשת אמור בהדלילו בין גרב לילפת. הוא יבט מנפטים ומנחון וילפת לח מנחון ויבט מנפטי. וכמקום אחר קורא לגרב הלח מנחון ויבט מנפטי שכלת גרב ובחרם. אך תוכן הדברים כי בהסמך גרב אכל חרם קורא לילפת גרב ובשהוא סמוך אכל ילפת קורא לחרם גרב. ובמסכה דכבודות פי' גבי מוהין שאין שחטין עליהם לא במקדש ולא במדינה הביאו בעל גרב והוא סמחין הלח מנחון ומנפטי וכמו שביאר שם הרמב"ם וזולתו. וכשני כתובים המובים כמגא הסלוק הכוזר פי' מטות אכל שבי ומלקוח כמזכר שם לרשי. וגדולה מזה כפי' ילפת אכל רטון ודישן וכמו שכת' שם הרמב"ם. וכבר ידעת כי מעקר ההוראה טענות תקראנה הראיות המסיקות אכל השכל הכלול והזך ולא כיד חוקה כחוקן יד המופת. וכבר הורה הרמב"ם בתמישי מאבות כי מכלל המעלות השכליות הוא שיטלנו מה שברך לשאל בדבר ההוא ולא יבקש מופת למודי בחכמת הטבע ולא טענה טענית בחכמות הלמודיות וכיוצא בזה. ואם יהיה הוא הנשאל גם כן יענה מעטין הסאלס. אם ישאל בעניינים שנטענם מופת ופנה מעטין השאל בחכמת. ואם ישאל כזה שלמעט מזה וענה לפי מה שכתבתי

וטענו. ע"כ. והאורה גם הוא יורה בחלק השני ממנו פ"ט. כי חמר הכושא בכמו אלה בלתי כובל אומץ הראוי' המופתיות. ולא בעל חוכת הלכות כעשך משא' כי דעת סמיהו תנודנה בהקדמ' ספרו למאר. ואיני לשון הפסוק והמלות הנכריות והמופתיים ההולכים על דרך מלאת הכנות שקורים אותם אשי חכמת הדבר כלשון ערב א ג'ד א. והמקרי' הפרוקים אשר לא יתכן להמישכ עליה כפי' הזה. ממי' שלת הבאתי בו אלה הראיות המסיקות אשר המישכ דעת ענין על משפטי החכמה כלקמ' וכמו שאל' הפלוסופ' אין ראוי סכנקס בהשגת כל מסקר המניא' סכיא על דרך המופ' כי אין כל מסקר עבלי

כמגא בחופת. ולא סכנקס בחכמת השמוס הדבר המספיק ולא בחכמה האלקית להרצו' ולהמיל'. ולא בחמלת החכמה היגורית מופת. ולא בהאשית המופת מופת. כי כאשר כשאר מן הדברים האלה יקל עלינו להגיע אל בקשותינו ולא לא נעשה כן כעשה מדרך עיוננו ויקשה עלינו למנא' מה שכימה כונתנו אליו. ומעמי שהיה ספרי זה מן החכמה האלקית כשמרתי בו מן הראיות שכן הולכות על דרך חכמת הדבר וחכמת השמוס וכו'. ע"כ: מן הפלוסופ' וכו'. ויגבלו דבריו אלה בחלוקה הכרחית כי הנה בעל דבר' יגש להתוכח עימו אם מנד היומו מחמיש כל דת נחשבת לאלקית אם מנד התחלק דתו לדתנו ואם מנד היומו חולק באיזה פרי' או פרי' עם היומו נחשב מכלל דקנו'. והנה לנ' לא כוון באת' פילוסופי': אשי תורות חזן מהנכרים. כי לא ידובר מהם מאומה בכל הספר: ומינים היינו קראים ונדקוסים וכיייתוס' כמו שכתב. כי את כל אה יביא כמשפט וכמו שיתבאר מהמשך דבריו. ואחת ידעת מה שכתב הרמב"ם בפי' המשכ'פ' דמולי' כי הנדוקי' וסבייתומי' הם שקוראים אותם אשי' דורכו מינים בשם מוחלט. ואינם מינים על האמת אכל ריכס להיות דרין חיימי' וכו'. והאריך עוד בעניינים בפי' אבות פ"א על משנת אכטי' גנוס' אלא שישו' לאחד' יכירו הקראי' עם הנדוקי' וסבייתומים. והמכה לא כן שהרי הנדלי' עניינם בשלישי סי' בה'. ומה כללם אנה בשם מיני' שהוא בוג' כולל' לכ' הכמות עם היומו מיוחד עם אכלו' א הנדוקי' והסבייתומים לכד רוע' לך שהוראתו כוללת

בזמננו מדברי חז"ל בקדושת פ' האומר על ספור מה
 שאירע בימי המלך אשר בימיו פרח פזרון כן מטה רשע
 וקראים במוזכר בדברי החכר במקומו אשר הראת כי
 שם באמר אשר רב נחמן בר יצחק מיד כורקה בו מיונת
 דסוליה למימר תינת מורה
 שנכתב מורה שנעל פה
 גאו' ועל כל זה יושלם
 שכיפור בשלישי הכ' ששם
 עולה המאמר כלו בארובה
 ולפי דעתי נקרא מינים
 על כי אינם מהמינים על
 דעת אחת וזה יקרה להם
 אחד היותם בלתי סומכים
 על הקבלה אבל כל אחד
 מהם מסבית שכלו כונה במה לעצמו עד היותו כמין
 כפרד מיתר אכטי מיכו' כי אמנם הקבלה היא נפוכות
 יהודה תקבץ להיותם גוי אחד בארץ וכלעדיה הנס ככל
 המינים הללו כשזנים בדעותיהם כאמור' וכלא כה דבר
 הסבורי בשלישי סימן לה באמרו וקראים כפי סדרתם
 ירבו התורות כפי סדרת כל אחד מהם ועוד כי האחד
 לא יעמוד על מורה אחת כי בכל יום מתחדש לו דעת
 וכו' עוד שם סימן מט' והסוף לקח באמרו כבר הם
 מתחכמים ומסבלות מהם ומשנים התורה וגרמיו לתיבות
 לל' חלוק הדעות אשר הוא שרש ספסרת האומה ויניחתה
 מתורה אחת ומשפט א'וכו' עכ' והסתכל איך היה זכיר
 בדבריו כי נתפשו לשון ראשון אבל הפילוסופים ואכטי
 מתורופי הל' אמר החולקים עלינו וכשתפס לשון אחרון
 אבל המינים אמר החולקים על המון ישראל ועצם החלוק
 כי הראשון' באים לשרש יעקב בהשליכם אמתת תורתנו
 ארנה מכל וכל' על כן יאות אכלס לשון החולקי' עלינו
 כלומר על עצם טענת משה כהיה חיי אומתנו ונורתה
 הענמית' אולם האתרוכי' אין מהלוקת' כי אם על הקבלה
 המתפשטת בהמון ישראל מנחלת אבות' ואלו האתרוכי' ענת'
 מן הכבוד סרו מהר מן הדרך המקובל וחלק לבס'
 ממורשה קהלת יעקב' ובכן ינדק עליהם אמרו שהם
 חולקים על המון ישראל' גם יתכן שאכל מהלוקת
 הפילוסופים ואכטי התורות המתחדשות לאלקיות יאמר
 עלינו להורות כי מהלוקתם יתפשט על כל הכהנים
 מכללנו והמינים הנזכרים בכלל כי יהודים יתשנו אף
 הם עם היות לבנם פונה איש לדרכו הכשתת' ואכל
 מהלוקת המינים הללו אמר על המון ישראל כי זה השם
 עבדיל כין ישראל אמת' בעל הקבלה ובין המזוייק הסומך
 על סדרתו: סהרה' הסכם טישראלי חנר יקרא בלשון

בדבר עמו ואומר לו כונתך רצויה אצל
 הבורא אבל במעשיך אינם רצויים (לא מעשך
 איננו רצוי) והוא היה משתדל מאד בהורדת
 כוזר עד שהיה משמש בעבודת ההיכל
 והקרבתו בעצמו בלב שלם וכל אשר היה
 משתדל במעשים ההם היה המלאך בא
 אליו בלילה ואומר לו כונתך רצויה
 ומעשיך אינם רצויים (לא מעשך איננו רצוי)

אל' וסמכר הוא הקדוש אשר בקרא סימו עליו
 ינחם הסכרי כמו שזכרנו' ואל יטעון דברי הר'
 טוב שזכרנו כשתחתנו לאמר כבר קדמנו רבי ינחם
 הסכרי חנר למלך אלכזר' אשר מהם יראה כי פ'
 חנר קורא לו על שם סימו
 מתחנר למלך כהר'
 מתחמד: כוזר' שם מדים
 בו בדכרי ויכפון הראשון'
 באמרו תונרמה הם עשר
 משפחות' מהם כוזר ופניס
 וכו' וכפי מה שכתב הכש'
 רבי אברהם לר' חייא נפס'
 נורת הארץ עשר ראשון פתי
 פי המיושב בארץ' ה'
 באקלים הששי לבד מורח: כונתך רצויה' כהיו
 מכיון אל המכה' העליון: ומעשיך אינם רצויים' ע'
 היות הכסח הזה מתעושב ואין בו נשתל ועקש' ה'
 בראותי כהסאות אחרות שכלם מתאיימות להנטיא הדב'
 הזה בלשון יסוד ומעשך איננו רצוי' וכשהג' גל' החלוק
 הזה בסמוך' וגם אחרי כן יתנשאו הדברים לעצמ'
 כמתחם לאמר אבל מעשהו איננו כרעה' וכוהו נחלו
 לבקש המעשה הסכנה אבל הכורא' ובסימן ב' כאמר'
 המעשה הזה איננו כרעה' גם בראש המאמר השני כתב'
 לאמר' והיה סתלום הכשנה עליו שיבקש המעש'
 הכרנה וכו' ראיתי אמי שיש יתרון לגרמת הכשחאו'
 הקן להורות כי המעשה הכרנה אבל הכורא ית' ה'
 כימום אחד ומורה אחת שלמה טעם היותה מחובר'
 מאכרים רבים' אחת היא תחתו כאחדות וזו של אר'
 עם היותו בעל אכרים רבים למספר רמח כנגד רמ'
 מכות עשה שכתורה' וכאחדות העולם כל' מחובר'
 יחדיו מחלקים שונים' כי אח זה לצמת זה עשה האק'
 כדבר האלקי כוהר תולדות ינחם סמוך לראשיתו: ה'
 כל מאן דאשתדל באורייתא איכו קיים עלמא וקיים כ'
 עובדא ועובדא על תקוניה כדקא יאות' ולית לך כל'
 שייפא ושייפא דקיימא ביה כבר נש' דלא הוי לקבלתי'
 בריה בעלמא דהא כמה דבר נש' איהו מתכלין שייפ'
 וכלהו קיימי' דרנין על דרנין מתקנין אילין על אילי'
 וכלהו חד גופא' הכי נמי עלמא כל אינון דרנין שייפ'
 שייפין וקיימין אילין על אילין וכד מתקנין כלהו הוו חד'
 גופא ממש וכלא כגופא דאורייתא דהא אורייתא כלל'
 שייפין ושרקין וקיימין אילין על אילין וכד מתקני'
 איתעבידו חד גופא' עכ' ולהוראת אחרות כימום
 התורה' אול' פק דתרא אשטר בת' ספר אומ' אמת

וכמו לקוח את ספר התורה הזה • כי באמנם בספרון
אות אחת לא יוכל להימנות הספר הזה אחד שלם • ועב
בקרבת כל התורה כלה בשם מנה • באמרו (פ' עקב)
כל המצות אשר אנכי מנחך היום משמרון לעצמות וגו' •

להורות כי על בטול אחת
אמנותיה יהיה מאחזתה כה
זום נה כמו שיקרה לעם
בדמותה על מטא איש אחד
מוסידה שחרי בעטא של
עבן הדבר יבא מפי המלך
מטא ישראל • וכמו שזכר
בעל העיקרה שער פ"ג •
ומכל זה יבא לנו טעם ככון

למה שזכר בעל החלום מעשה נרצה בלשון יסוד כי זה
מעצ התורה שאקית מקשה אחד הוא כמו שקדם ומה
שזכר בסמוך וכל אשר היה משתדל במעשים ההם •

וכס' באמר המלך בפשו וזה ומעשי ישרים לרבות הנדבא
לא באמרו הדברים כי אם בערך אליו שהיה מרבה
מעשים מדעתו בחשבנו להתקרב נס אל האלקים • ולא

היה אפשר לו לבדר מעשיו בנימוס שלם יתקשרו בו
ויתאחדו בשלמות לרבות לפני האחד האמיתי • יאמנם
החלום הנכונה עליו פעמים רבות מונא שפתי יסמור

בלשון יסוד מן הטעם אשר זכרנו • והביטע לראות
פעם היות הכוזרי שולל מן העיון המדוי עם מעשהו
ולא כשאר לפניו בלתי אם כונתו 'כונה לעבוד את

המנהיג הכולל • מה לא זכר כי אם המעש לבדו להיותו
מכוון בעצם וראשונה הפך דעת הפילוסוף • או באמר
כי המעשה כולך וכאשך אחר הדעות וכדרך מאמר

המורה כשי פרק לא שהדעות אם לא יהיו להם מעשים
שיצייזום ויפראמום ויתמידום בהמון לבנם לא ישארו •
וכמו שדמו החבר עמנו באמרו בפליטי סימן י"א וקושר

מנשכו בענין האלקי בתקבולות • מהם מנות כתובות
ומהם מקובלות והוא נושא התפילי וכו' • עב' וכפי חלוק
דדעות יקרה גכ חלוק במעשים כמפורסם מעבייני

סדמות השוכו אשר החיזוקם בעלי האמונה המתחלפו •
(האמונות והדמות) • זס אמונה יאמר על מה שיקוי
אדם בדעתו עם היקס או זולתו • יכן יורו דרכי המורה

פ' ג' מהחלק הראשון באמרו כי האמונה היא ההאמנה
במה שיזויר שהיא חזן לשכל כפי מה שיזויר בשכל ואם
יהיה עם זאת האמונה שאו אפשר חלוק זאת האמונה
בשום פעם ולא יבא לשכל מקום דחיה לאמונה ההיא
ולא לשער אפשרות חלושם מקיה אמתית עכל • ודכרו
שילבוך באחרית הסקא יעידון יגידון כי סכרת

הפילוסוף עם הקסיו השכליים גם היא מקרא אמונה
באמרו וכאשר תהיה על התכונה שואת מן האמונה כו' •
ויש גכ הוראה לזה ממה שאמר הכוזרי במישי סימן ה' •
זאת היא האמונה כאשר בכיחנו הכרח השכל להורות

בכוח • עכ • וכראה שערך
שם זה מורה על הדעות
וכוא נדרך עם שם חכמה

והעל על זס כי הכחם
המוזכר סימן ד' נבא אליו
שאלת המלך על חכמתו
השיבהו אכ מאמין וכו' •

זס דת כשהוא סמוך אל
אמונה יורה על החלק
המעשי וכולל דת טבעית • מימוסית • ואלקית • אמנם

שם מורה פזוכור הפילוסוף אלק כראה היותו מיוחד
לחלק המעשי המוגבל עם הדת הנחשבת לאלקית ומנו
שיבא • ואם בין חזין את אשר לבניך מוזכרן שמות אלו

עד סוף הסקא ותעביר כל טוב הסקפתך על פניהם
כדרך משמעותם אשר הווימך • ימנא כלם מכוונים
כזכרי ונעשי יפס בעטו של סוכר מהיר • וזיו מטענות

החבר מה שכתויסבה כפשו עליהם והכתימו לדעתו •
הכזיו מוסב למלך כי אחריו חקרו על האמונות והדמות
ולא מנא כהן קורת רוח כמו שיבא • כחה שקטה כפשו

ודעתו על טענות החבר • הן קודם הגרות כמו שירא'
מהמשך דכריהם עד סוף המאמר הראשון • והן לאחר
הגרות כמו שיראה ממנו והלאה • וזכאמרו והכתימו

לדעתו יורה כי הית מחשבתו של מלך מאטוטת באותו
ענין כטרם יבא אליו החלום עם טעבותיו של חכר
העוור לענתו כמו שיכתבאר סימן ג' • אולם לפי הנכח

שכתוב בו שכתויסבה כפשי עליה' והכתימו לדעתו יתבאר
עכיינו כי למה שקדם אמרו שאלו אומי על מה שיש
אתי מן הטענות וכו' • ואמר שם בסמוך וזכרתי מה

ששמעתיו כבר מטענות החבר וכו' • הן עתה סייס
דכריו לאמר היו מטענות החבר הסוכר מס שכתויסבה
כפשי עליהם והכתימו לדעתו ועל כן בחרתי בס להשיב

שאלתי דבר כי אין לי למדס דבר מעתה וכמו שסמך
אמרו • (וראיתי למכות וכו') ועוד כה ככתא שלישיס
שכתויסבה כפשו עליהם והכתימו לדעתו • והכונה לומר
כמו שכתויסב עליהם כפשו של מלך • כן הכתימה לדעתו
אולם הנכח הראשון הוא סככון בעיני • כאשר כפלו רל
כלי מוספת באמרוס וענמותס • והמטכילים יבינו •
מענת כי אמנם לא הסכמתי לסרמיב הכיאר בעיני •
או המטכילים יבינו מה פסיה בטענות ועשונות סהן

ערוב אומם ואומץ כח בבחינת חומר הכחשל כי אין כל
 מחקר שכלי כמנהג במופת וכמו שזכרנו או המצליח
 יבינו את אשר הדלתי והוספתי משין שאורעו ובתקון
 פדרך של דברים כי אמנם עם היותו כוח הדברים
 כאשר נכלו הלא עיניו

כוזר בחלומו כי כונתו רצויה אצל הבורא
 אבל מעשהו אינו נרצה וצוהו בחלום לבקש
 המעשה הנרצה אצל הבורא שאל פילוסוף
 אחד שהיה ברורו על אמונתו ואל הפילוסוף
 אין אצל הבורא רצון ולא שנאה כי הוא
 נעלה מכל החפצים ומכל הכונות כי חכונה
 בורה על חסרון המכוין וכי השלמת כונתו

על פרם המעשי עם היותו בלתי יודע כפרטי ענייניו
 משפט חרוץ ועם היות מחשבת הכוזרי נוכחת בו שיש
 עם מעשה נרצה בעצמותו כמו שיתבאר סימן ב' ומ
 לפעלים החשש על חקירת ענייני הדמות כלכה לא
 נמצע מהביא גם הפילוסוף
 בתובס לראות מה יהיו
 חלומותיו כי יסקיט כזה
 המיית לבו מן הנגמנים
 בהתברר אכלו שאין כפי
 הפילוסוף תוכחות מספיקו
 להשיב אומר ימין מחשבתו
 בעקר המעשי וככן יעלה על
 קיום שלם למה שגזר על

ככל ושמונה אכלו על פי הדברים אשר נכלו וישת
 עליהם כוספות משלו כפי טוה מקומן ושעתן וזהו
 בחלום וכו' נחוו בלי ספק ואם לא הוזכר זה למעלה
 ויוביח על זה מה שזכר בראש המאמר השני והיה החלים
 סכסכה עליו שיבקש המעשה הנרצה אצל האלקים בהרי
 הראשון ע"כ שאל פילוסוף אחד שהיה ברורו הזכיר
 זה להודיע כי אצל מיוחד שדברו סיה הפילוסוף הוא
 אצל שאל מוכו ושכל לא מלא כפייה מענה כאות הפיסק
 לשאלתו ואורת קדושי אל סמכתו באזרס (במדבר
 סיני רכס) כל מקום שאמר אחד גדול הוא כאלקיה
 שאמר בו ויהי אש אחד מן הרממים והיה גדול כדורו
 וזולתו שלם וכן רבים הביאו שמה להושיב הכלל הזה
 על כנו והענין זה מה שאמר (בגנילה פ' בני העיר)
 אש כאמר ככה למה כאמר אחד מאז אחד מיוחד
 שבעדרו ע"כ ובספרו שכיבו פר אחד בן בקר שלא היה
 בעדרו כמותו איל אחד שלא היה בעדרם כמותו ע"כ
 אף אם כאמר פילוסוף אחד וכי שלא היה ברורו כמותו
 ויהי שלא עשה כן לחכמי שיביא זכרם במאמר בלי זכרון
 היותם המיוחדים והמפולגים שדברו ועצמו אכלו כי
 הכל כשרים להעיד על תכסוסי דת מקובלת באומתם
 אשר לא מתורת סכרמת והקאקס אכל הפילוסוף
 המאמר על כפי רוח בימתו לקיים לו מנחת אכן פנתו
 המיוחדת ע"כ ע"כ השכלי ראוי ונאות שיגדל כהאו
 על כמות יתר הפילוסופים למען יתכן לו לבקש מורה
 מצייה על אומתו כבר בארנו בו שם אמונה ויות
 לכל מה שיקיימה אדם כדעות יהיה עם הקס או זולתו
 והרי הוא כשם חכמה וזה שלא שאל על מעשהו גם כן
 כמו ששאל עליו לחכמי כפי ד' זה אשר לכל אחד מהם
 שאל על חקמתו ומעשהו ועצמו לפי הכרחה כי יודע
 סגלך דרך הפילוסופי באופן מה בכללות שאינה בתלות

אמתו וסרו זה מעין מה שכתב הפילוסוף בראשון
 משפר המופת כי לשלמות הידיעה לא יספיק לאדם
 קיום דעתו במופתים אם לא יהיה סיוך לבו בעומ
 כבעול מה שידועה מתנגד אליו ועל כיונה כזה
 ביאר בעל העקידס שער ע"ה מאמר שלמה כי אמת
 יהנה חכי ומופתת שפתי רשע יעיון שמה או כאמר
 כי מחבר הספר אשר עיניו פקוחו על תאוות הפילוסוף
 וראה יודע היותה סמוכה וכשענת על עקר העיון לכדי
 לא ראה להזכיר בשאלתו מעשה כלל וזמר לו הפילוסוף
 וכו' מכתלי דבריו כיכר שקדם לו בספר החלום
 והקרוב שהמלך עצמו הודיעהו כל זאת עת בא דברו
 לשאלו על אמונתו ויורס על זה באמרנו סימן ב' אך איס
 מציקים לשאלתי וכו' אין אכל הכורא לא כוון
 לכרחה מורס על חדרו כי רחוק הוא מכליותו דק
 דרך העברה דבר וכמו שיתבאר בסוף וכרביעי סי' ז'
 כי הוא כעלה מכל החפצים ומכל הכונות נראה
 שהכונה היא אכלו במדרגת כקודה והיא רחשית פנתו
 בעוב רבון אל הדבר ששעברו עובותו למראית עיניו
 ושחפזן הוא במדרגת הקו הנמשך מן הכקודס
 בהתנועע הרטון הכועה לנתינת רוחנית אל מול הדבר
 המכוון ועל כן אמר כי לא לכד הוא יתברך כעלה
 מכל החפצים המורים על תגבורת השוקה אל השנת
 דבר אכל הוא כעלה גם מכל הכונות ולא זו אף זו
 קטני כי הכונה וכו' וכי השלמת כונתו וכו' ראיה
 אחת היא לאמר כי להיות הכונה מורה על חסרון
 וחסרון לא יוכל להתייחס אל הבורא הפלס' ה"כ לא
 תיחס אליו כונה כשום פכים ואולם שהכונה מורה
 על חסרון הוא מכוואר לפי שהשלמת כונת המכוין היא
 שלמות אליו והמקבל שלמות מה כבר היה חסר קודם
 השלמתו וזה דושי בשלמותו ית' השלם לעולם וככן
 אגרכו

אשרנו וקיימנו כי הכונה המורה על מקרון לא תיחוס כלל א הכורה השלם שלימות אין למעלה הימנו ועם סוף שהוסף באורו וכו' השלימות כוננו וכו' הוא כי שמי' זו שמענו על קיום דעתו כאילו הן שמי' ראוי' על השנות

הקטש פעמי' עם היות כמן

כח ראה אמת כמדובר: כל סכן שודע כזאת ומעשיך וכל סכן שישמע תפלתך ויראה תבוסותיך על השמות הכל סכן פעמי' כי כסכן הדבר מחזיק לתוסף אומץ ככל שכן השני לומר' לא תיחוס אליו ית' הדיעה

כבוכתך ומעשיך עם היות הדיעה שכלתי בלתי תלויה בדבר גשמי' כש יצרוק ממנו ענין השמיעה והראיה שמורו' כחוקנו על הנשמות המסולק מענינו כלי הפק' וכחמ' הכוזרי בשני סי' א' אך העשה נמדדות שהם יותר גשמיים כמו רואה ומועז וכו' עכ' ואולם לפי האמת ענין הראיה והשמיעה בחוקו ית' אינו זולת ענין הדיעה וכמו שכתב המורה בראשון פ"ו שפושלו לו הראות והשמש לראיה על ההשגה בכלל' ובכן ישמחה עיני הכל סכן לשגח בהעביר על פניו מה שכתב המורה בשלישי פ"ו לחזור שהשגחה לדעת הפילוסוף מהיבנת האז המיוסס והתחדשם ושלא נעונו גב' אישי כל מין עוניה גמורה' אבל כל מה שמדריך וזוקק מן השמר שהוא עד שקבל נורת הנתיחה כתבו בו כחות שישמרוהו ומן קבוצ יתשבו אליו מה שיוצא לו וידחו מעליו מה שאין תועלת לו בו ומה שמדריך ממנו יותר מן הראשון עד שקבל נורת ההרגשה השומה בו כחות אשרי' לשמרו ולגברו והושמה לו יכולת אחרת להתכונע לכיון למה שאות לו ולכרות מהה שהוא כנגדו ואח"כ כמן לכל איש כפי מה שיטריך לו המין ההוא ומה שמדריך ויוזר עד שקבל נורת השכל כמן לו כח אשר ישיג בו ויחשוב וישתכל כמה שאפשר בו עמידת איש ושמידת מינו כפי תלמות האיש ההוא' אהנס אחר התכונות הכובלות באישי המין הם כובלות במקרה ואין זה אבל אריסטו' בהשגת מהיג' וכו' עכ' והעולם מזה כי מלבד הנורה העכשית המביית אשר בה נתעצם המין כלו יש עם דברים מתיקנים לאישי המין ההוא ב' תשני פנים' אם שיתיחסו לכל אחד מאישי המין כפי מה שיטריך לו המין ההוא או שלא יתיחסו לכלם רק יתיחד בהם איש בלתי אישי' והכס באמרו אינו יודע אותך וכו' כיון לקבל ידועת הבורא מאמתת מהות האיש ברמון אליו

שלבוח לו ובעוד שלא תשלם הוא חסר וכן הוא נעלה אצל הפילוסופים מדיעות חלקי הדברים הפני שהם משתגלו ואין בידיע' הבורא שנוי והוא אינו יודע אותך כל שכן שידע כונתך ומעשיך וכל שכן שישמע תפלתך וירא' הנועותיך ואם יאמרו הפילוסופים שהוא

מכר מה שהוא הפרטי שלו המתעצם בנורה היא המביית' וכל סכן שראוי לקבל ממנו הדיעה בדברים המקריים המתיחסים לכל אישי המין כענין הכונה והמעשים המשותפים לכל מינו כי הכס הוא לא ידעם

מכר מה שהם בלתי הם ברמון אליו' וכש כמעשים המיוחדים לאיש בלתי איש שהרי הם רחוקים מאד מן הדיעה להיות מעטם בלתי שזה בכל אישי המין' וזו היא כונת אמרו וכל סכן שישמע תפלתך ויראה תכונותיך שהן הכרעות

והשתחויות ויחר התכונות הפרטיות הרגילות בעת התפעלה והתמכה וכמו שזכר בשני סוף ז' כשיאות גבינו העינים וכו' אך אהנה אם הים פלם ומאזני משפט טוד הפילוסוף היה בלי הפק משיב אל לבו כי לא כל דרכי הקשיו יכוננו אך י' לפלם שכלו סוף ונכול כל יעברתו' והים משמיר את פניו ירא מהביט אל האקוס ולבו והנה אימה היה סופר היה שוקל היה סופר את המדללים הנבוכי' שלא היה כוכני' ידיעתו' ופגשתו ית' ואך לשון בלעג אין בינה שם בשמים פיהו' והרונה לעמוד על עקרן של דברים יד' לו א הר המור הוא הרב המורה אל בערות נשם המלך הנ' פ' כ' שם יתכה נדקות ה' באמרו' וכלל הענין אשר אומר אותו בקצה כי כמו שלא נשיג אמתת עצמו ועכ' ידענו שגמאיותו שלמה מכל המיאות ולא יתעבר עמה לא חסרון ולא שנוי ולא הפעלות כלל' כן עם היותנו בלתי יודעים אמתת ידיעתו מפני שהיא עצמו כדע שהוא לא ישיג פעם ויבכל פעם אחרת ר' שלא יתחדש לו מדע כלל ולא יתרגם ולא יגיע לתכלית ולא יעלם ממנו דבר מהמבואות כלם ולא תבעל ידיעתו אותם ענביהם' אבל באפשר כאשר עם טבע האפשרות וכל מה שיראה בכלל' אלו הדברים מהמירה הוא לפי כניסת מדענו אשר לא ישתקף עם מדענו בי' אף בשם בלתי'

וכן הכונה מאמר על מה שכתבנו אכתבו עליו ועל מה שיאמר שהוא יתברך כיון אליו בשמו' וכן בהשגחת אמתת כניתוף על מה שכתבנו אכתבו עליו ועל מה שזמר שהוא ית' ישגח עליו' והאמת ס' כענין ההשגחה וענין הדיעה וענין הכונה המוחקת' אליו בלתי ענין המיוחסות אליו וכשילקחו ב' ההשגחות' או ב' הדיעות' או ב' הכונות על שיתכנס ענין אחד' ובהו הספקות הכהרות והיודע פלם את שיושג' א' ז' ככ

ככל חלקי פרטות. ומייתן והיה לכבו ליראוי חזנת
 ולכלתי עכרו להרום ל עיונים שבנו ממנו עד שהוכרך
 ע"ש עיכו לשכות את הידוע ממזמעות הכתובי ולעוות
 אות כריכויעתה את את מטה לוי לא תפקו ואת פירשו
 על הכתובים ההם לא תשא
 כמך בני ישראל: ואם
 יאמרו הפילוסופים שהיא
 כאלך וכו' וכו' כיוצא בו
 כריכיעי סי' ז' (מתרככות
 בו כורות ומוגי ומדות וכו')
 הן סיו' הקרבני את חטאתי
 להיף המאריך על המקנר

כנל מכל מה שיוחס אליו ותבאר האמת וכבר סניד
 ההכדל בין לו המיוחס ליו ובין המיוחס ליו באת ולא
 דרכי כמו שקד לנו וכרו עכ"ל גם כפל העקרי'
 מאמר ב' פ' ו' ה' הולך לומין משה ודוע תפארתי'
 בעליו מדרגת הכיכ והרנון
 המיוחסים ליו על המיוחסים
 ליו ויהי ידיו אמוב' כחשפט
 וכדק' ואם ישנ הרלבנ
 ללחוס את מושל כספר
 מלחמותיו מאמר ג' והעלה
 בידו דעת מוזר לאחיו כפכת
 הידיעה כבר חפש עליו

כי לא יכלמי להתאפק לכל הסעיפים הנכנסים עלי.
 ועתה אליך הקורא אקרא הרחב כל לי לך עד אשית
 שדוס לרנליך הנצות מתיחסות ומעולות להצנת מש
 שאכחנו עליו וכלכתך לא יכר נעדר:

בעל העקידה פ' וירא שער'ט באמרו שהרלבנ השתדל
 לפטר בין הפילוסופים לבין המורה האלקית פטר מה
 רחוק מהשכר וקובו לפספסדים רבו והתחכם לחלוק על
 דעת הרמב"ם אל השומע אמרי אל וכו' וכפ' שמות שער
 ג'ה כתב וימד תהיה לך על אינך לכלתי שמוע דבר
 שמה שכתב הרלבנ אל כזה וככל כיוצא בזה וכו' עד
 אמרו ולפי שבארכו שומרו אבל ארדה כא וראיה וגו'
 שער'ט גם דרכו בענין הידיעה האלקית הכוללת
 הספרות מה שבידו כשער כל אל העקידה ספק
 מקומות מיוחדים לזה לא אחוש לדבר וכו' עכ"ל גם
 הרבן' הסדאי כספר אור ה' מאמר ב' פ' החיוס מן
 וזנה נגד החולק הכוזב יעיון שמה' ואולם כל אדם
 אשר חוו בו בשלישי מספר המלחמות הלל' פ' ג' אשר
 ייטרו לביטול דעת המורה בהכחת השימוף בין ידיעת
 האל ית' לדיעתו וכירו וידעו כי לא יולדו טעבותיו
 וולמי ביטול השימוף הנמור מנין שתי הידיעות אמנם
 הוכח בדבר זה לא יסכון כי עם היות שם ידיעה כאמר
 אכלו כשימוף הלא גם הוא בשם שימוף יקרא כי השימוף
 יחלק לשני מינים האחד מהם יקרא שימוף גמור בהחלט
 והשני יקרא שימוף סתם והוא ממונע בין השימוף הגמור
 להכחמה ושם השימוף ינדק עליו ויותר משם הסכמה.
 והנה להיות שם ידיעה בשתי אלו הידיעות מסוג
 השמותים וכפרט לרוחק מדרגתו ית' ממדרגתו
 בעצם השלמות והכבוד וכמו שזכר הוא עצמו בסוף
 הפרק' ועל מביכותיו שם נביאורו לפטר קהלת סימן
 ה' על מה שכתוב שם אל מכה על פיך ולכך אל ימהר
 להוציא דבר לפני האלקים כי האלקים בשמים ואתה
 על הארץ על כן יהיו דבריך מעט': אנוש יביט מרחוק
 כי קרוב הוא מכה השימוף ההוא להמנא בין ידיעתו ית'
 לדיעתו הפלוסופים כלם המוכרים למעלה' ואין לו
 לרלבנ' שום הכרח אשר למענו תעזב ארץ מידיעתו ית'

דע
 כי כל שושן מחשבות לעשות כוונת וכספק.
 ולעוש כל חודש כחשת וכדל' וככלל רוב
 בעלי אומניות שבעולם יעשו כל מלאכתם על ידי אש
 טסוער כפי צורך הדבר אשר יעשוהו והוא הכלי הנאות
 אשר יתמין בו החמר ויוכן לקבל רכיוו של איוון' וכאש
 גכורתו להמניא בחמר הכפעל כורתו המושכלת' ועכ'
 אזהרת לא תבערו אש בכל מושכותיכם ביום השנת
 לחלק יצאת ומכל פרטיו מלאכת המשכן הנכללים
 בארבעים חסר אחת היא לבדה כוכבה' כי היא היתה
 אש כל יתר המלאכות או רוכן וכלי כחות לכן כאמור.
 והיא המכיבה כלים מכלים שוכ' לכל אחת ואחת מהנה.
 והיא כן להמנא הסכמה וראיון בין המלאכה והטבע כי
 המלאכה משרתת לו ולהדמות אליו היא משתדלת תמיד
 בכל פעולותיה' ויהי כי ראיה כי גדל כח פעלתו
 באמצעות החוס היסודי המושער בדבר דבר כפי צורך
 עיני המנ' או דקותו הראיו בו אל קבלת הכורה אשר
 לו יאחה' כעתה אל הדרך הטבעי ומאמר ההם כל
 אבא אליו כי בתחבולות על ידי החוס האשוי אשפס לוי
 מלאכה כוונה' וראה עד היכן הגיע כח התחבולה
 המלאכותית האומרה בלבדה ארמה לעליון' בשנו עשם
 ל עשם אחר כאשר עשו בעלי האלכימיהא בדבר הסדר
 מאמר ג' סי' כ' אשר עליומו הטוף מלתו לאמר הסמיים
 חשבו שישערו האש הטבעית במשקליהם עד שישיה
 העינין להם מה שרבו ותהפך להם העצמי כאשר מעשם
 אש החוס הטבעי וכו' עכ"ל' וכעת יאמר לפי דרכו
 סימן הטעם הזה יתאמר ה' ית' בשמם כמו שכתוב כי שמם
 ומנן ה' אלקים' ובאש כאמרו כי ה' אלקיך אש אוכלת

הוא ימראה כבוד ה' באש אוכלת ברזש הבר' ללמדנו
 כי מכת השפעתו ית' יושלמו השפעות כלן הן טבעיות
 הן מלאכותיות והתורה גם היא נמשלה לשמש כי כר
 מנוה ותורה אור ונמוזור השמים מספרים כבוד אל
 יתבטא אמרו תורת ה' תמימה לעומת המוכר שם
 מסגרות השמש להמנא ביניהם יחסים נפלאים כדבר
 החכם אקצן נספר ארבע ארבעים בראשיתו וסחנר עבאו
 הורה על זה נכטי ס' כ"ו ובמוכן נמשלה לאש הלא
 כה דברו באש' המאש יבאו והאש תאכל' (יחזקאל ט"ו)
 פרנה בו ע"ד ביאור המתרגם מדידת עפעם על עובס
 תורתו והנה טעם ההמשל הזה לפי שטתכו להיות
 התורה כלי אומנותו של הקדש בברואתו של עולם
 וכאילו עשה באומנותו בברואש הכוללת כדבר
 הנכש' תחת השמש ביצירה החלקית טבעית ומלאכותית
 על ידי שני הכלים הראשיים האלה ולמען תקח אורך
 טמן מחיכות הטבע אשר יתגנה כם כשעולותיו כפי
 מה שהכחו שומרי חקותיו ויעלה ממנו שלימות הכנה
 בדברי הפילוסוף שאכחנו על ביאורם הסבת ושמש ישר
 לאת אשר עלה מחקירת קנת הפילוסופי קיום מציאות
 שכל כדל עועל בהשפעת הנורות ההיולאיות וכשני
 דרכים יבאו אלוהי בענין אצילותו מאשר למועלה הימנו
 כי לדעתן סינא ואנומיה ישמשלו הכנדרים זה מזה
 בסדר המדרגה דרך עלה ועלול עד בואם אל קנה
 האצילות שהוא השכל הנזכר הנאכל גם הוא ממלאך א'
 לכדו כמשפט חכריו הקודמים שאין מלאך אחד עושה
 שתי אצילות ואין שני מלאכים משתתפים באצילות
 אחד וכמו שיבא ברביעי סימן כ"ה וכתבאר עכינו
 בספר העקדים מאמר כ' ס' י"א אמנם הרלבנ' בספר
 מלחמותיו מאמר חמישי חלק ג' וביחוד פ' ג' ממוז גור
 אומר שיש שם נורה ראשונה אין לה יחס פרטי באחד
 מחלקי העולם ויושפעו ממנה ראשונה נורות ימנא
 להם דבקות מה נכבד שחלקי העולם והם מניעי
 הגרמים השמימיים ובאמצעות כלם גם ישר עושפע
 נורה ימנא לש דבקות מה בחמר השפל ובאמצעותם
 יושפעו הנורות ההיולאיות על מדרגותיהן והנורה
 הזאת השפלה שנורות הכנדרות היא הנקדחת אכלם
 שכל הפועל וזה שמו אשר יקראו הכנר כשם הפילוסופי
 שאמר ה' סימן ד' שכל פועל אלקי משכיל נותן הנורות
 וגם שם סימן י"ב קראו שכל כללי והוא לדעתם משני
 ומשכיל כ' מום לו הכמנא השפלות כלם וכדדם וישרם
 ומעל הכרת הרלבנ' לומר שאל המלאך הזה רמוז חזק
 באמרם שמוז כשם רבו להיותו מושותף לאל ית' בהשגת
 ימנא הכמנאות השפלות בכללות עם היות שאין יחס

זינו לבין כוראו ית' כי השגתו ית' תהיה כמנוח
 הכמנאות כלם העליונים והתחתונים כדד היותם שלם
 שאפשר מה שאין כן בשכל הפועל הזה שאכנו משני רק
 הכמנאות השפלות כי בכימום הגרמים השמימיים אין לו
 השגה וזמיה השגה החסרה שיש לעלול בעלמו
 וסשכל חזק הוא לדעתם פועל היצירה באמצעות החום
 היקודי כמנא כודעים אשר יושפע מהגרמים השמימיים
 באמצעות הסככים על ידי השלכת ביניהם א הדברים
 אשר נכאן והחום הזה המשוער כדבר דבר אאלו
 הדברים ישתקפו בהשפעתו כל הגרמים השמימיים כי
 עכינוו תלוי בהתמוזות והסתמוזות הוא מדברי רבים
 יתמוזו יחד והוא במדרגת הכלי אל השכל הפועל
 שזכרנו כי לפי מדרגת החום שהוא יוכן החמר לקבל
 רצויו ובמדרגת העובי והקדוה כמות המתחדש
 מהרכבת היסודו' מכת החום סיסודי הזה אשר יתפעלו
 בו כחותם קבצם מקצת כן יהיה ענין הנורה השלם
 עליו' כי יחס החמר אל החמר הוא יחס הנורה אל
 הנורה יען לא ימוע השכל הפועל מלכת נורה
 כאותה לכל אחד מהמוזים אשר הוכחנו א מול קבולה
 וקרוב לזה כתב הרמב"ם בהלכו' יסודי תורה ע"ד באמרו
 שמשכיכות הגלגלים יתחכרו ד' היסודות ויהיה מהם
 שאר גולמי בני אדם וכפש חיה וצמח ואין ומתכת והאל
 בתן לכל גולם וגולם נורה ראויה לו על ידי המלאך
 השעירי שהיא הנורה הנקדחת אושים עכ' וכמנא
 לשטת רלבנ' כי מניעי הגרמים השמימיים הם המשפיעים
 בין כלם השכל הזה הפועל כהויה והגרמים השמימיים
 ישפיעו כלם החום המשוער אשר הוא כלי אלו להשלים
 בו המוז בדברים נכפים מפכים טובים על מכת לקבל
 פרם הנורה האצוה כפי הכשר בית קבולם ורוב אלו
 הדברים ילוקטו לאחד אחד מפרקי המאמר החמישי
 הזכור והנה על השערת החום הזה הטבעי יתבאר
 אמרו קול ה' חונכ להבות אש' קרוב למה שכתבנו
 בעל כוה שלום מאמר א' פ' א' שהוא ית' משער זה החום
 המהוה ונזור אותו כמו החונכ דבר מה להכין אותו
 באופן שיהיה נאות לשערו נכבין הכוה ועל ידי החניכה
 ישוער ויוגבל כהאר מיוחס אל האומד המלאכותי עכ'
 גם בעל העיקרה שער ל"ד פי חונכ להבות אש אשר
 בחומם יתהוו כל ההויות במאשרו ית' והוא גם הוא שער
 ל"ז ביאר מה שאמר (ישעיה ס"ג) הנה אכני בראשי
 חרש נופח באש פחם ומוזיא כלי למעשהו וגו' שהוא ית'
 ברא הטבע על ענין החרש הכופח באש פחם ומוזיא
 כלי למעשהו וזה למה שמוזיא כל היוותיו על החום
 השמשי וכו' עכ' והנה להיות החום המשוער שופע מן
 קנלגלים

הנגלים באמצעות כוכביהם על ידי השלכת בינוניהם
 בהסכמה גם יחד כמדובר. יהיה שער החום ההוא
 מתחלף כפי חלוק השלכת הבינוניות ההמה. כי יזכו
 דומה החום המסוכן מהשלכת בינון מכה ביושר לאשר
 ימוכך מהשלכתו על אופנים אחרים כחפזתם אבל
 יודעי מקות שמים. והתחלפות השלכת הבינוניות יהיה
 כפי מה שיתחלף מנה ערכי הכוכבים דרך סבובם אלו
 עם אלו ועם הכמנאות השפלות. וכה אמר החבר
 ברכיני סימן כה כי סבת רבות הדברים הוא סבוב
 הגלגל וכו'. ובחמישי סימן ו' לא ימוש שער הדבר
 הזה משיכו. ואולם הערכים ההווים מהם סדלו לכפור
 כי אין מספר כי מי האם הספץ להוציא במספר נבא
 היחסים המתחדשים במערכות אלקים חיים. וכאמר
 הכוזרי בחמישי סי' ז' ואמר כך אדבר עמו בערכים ההם
 הנגלים והם עד אין חכלית מרוב עכ'. והלא כה
 דברו של הראב"ע בתחלת ביאורו לספר קבלת באמרו
 בי לא תמוא מתוכות מלאכת השמים כמשלת למתכות
 אחרת רגע אחד עכ'. והביעה לראות מה שכתב בעל
 ספר הניירה פ' ז' וז' ב' אבנים בוכות ב' בחיים. ג'
 בזנות ו' ד' כ' ה' קכ' ו' חשכ' ו' בזנות ה' אלפים
 וארבעים בחיים. מכאן ואילך בא וחשוב מה שאין
 הפה יכולה לספר ועין לראות ואזנים לשמוע עכ'. גם
 החבר ברכיני סימן כה זכור וזכרו. ומה גם עתה
 במרבית נבא השמים אשר אם יוכל איש למכות מספר
 הערכים ההווים חס' גם חלוק מוג הזרעים המתחדשי'
 על ידי החום המשוער השופע מכת בינוניהם יומה.
 וכך היה אומר הראב"ע בספר יסוד מורא שער ז' ב' אשר
 היה שם דברו על שבעת הכוכבים המפתים וז'.

מנן שמים עד אחת עשרה עכ'. אמנם להיות כפי
 העליונים בזה הכה כוללת רחוקה. לא מוכל עשואו
 לבדה. כלעדי עזר והכנת הסנה הערטיות הקרובה.
 כמו שזכר המורה בסוף השני. על כן החום המשוער
 השופע מלמעלה אשר זו בחו לחדש סימן הכאז בזרעים
 עי' הביטול הראוי הנעשה בהם למען יזכוו אל קבלת
 הנורה הנאותה כמדובר. ישמחו בעיניו בעלי הנורע
 שארעיה שהאש יורדת מלמעלה לנכות להביא מן הדיוטי.
 כי האדם לית יולדהו האדם והשמש כדבר הפילוסוף.
 כוון בזה שפחום המשוער ישמחו בו הכוכבים עם בעלי
 הנורע וזכר השמש להיותו המושל הגדול ופעולתו
 מפורסמת ביותר לרואי השמש ואין מעשה כלם כנגד
 מעשיו כי אם חלק ממשקל' רבים כדבר הראב"ע בתחלת
 ביאורו לספר קבלת על אמרו הנת השמש. גם אצל
 אמרו וזרח השמש כתב סויתו שהרש במלאכת שמים
 והפלגין מאד שבחיו. הנה חכ' לפי עובע מוגו של אדם
 יתחלף בזרעי החום המשוער השופע מלמעלה. ופוד
 אחרת יקח לו לתחלף ולהמיר אומו. והוא מוג הנקבס
 אשר יפגוש זרע הזכר כזרעה כי מדמה גם כן יתקום
 הולד הנזר. כאמר החבר סימן נה' ובשלישי סי' י"ג גם
 בחמישי סי' י"ג וכמו כן סמוך לחמימות הכפר בהקדמה
 השנית באמרו כי השכבת זרע והדס חמר לאדם.
 כיוצא בו כתב הר"לג מאמר ה' חלק ג' ע"ד כאשר דרוש
 דרוש חפני מה הבוט יוליד פגס סוס ופעם פדר.
 אמר אל הפועל הנכדל יפעל באמצעות החום היסודי
 אשר בזרע ולפי מדגת החום שהוא תפיה היורה אשר
 יפעל אותה ולפי שכבר ישמנה זרע הזכר כשיפגוש זרע
 הנקבה שאינה מומיכו לחווק החלוק אשר בזרעים הנת
 יקרה מזה שיגוב חום הזרע הזה במדרגה מתחלפת
 לחום הזרע אשר יפגוש זרע הנקבה שהוא ממין בעל
 הזרע. ולזה יעשה הפועל הנכדל מאלו הזרעים הוויות
 מתחלפות עכ'. ואם כה יאמר כפתחוף המיכים ישות
 אינה בין זרעו ובין זרעה. שיהיה זה ככה לתחלף
 ולהמיר שיצור החום היסודי כמדוב' כן משפטו חרנכו
 בחלוק מוג כקבת מוכיך אך במשפט בדר הנדלות שאכי
 מוכה בין מדרגות חלוטיות. וחולי על כן אמרה מורש
 אפשה לו עזר כנגדו לומר שיהיה לה מוג שום לפעומת
 מוגו כי מכת הסכמתם ישמר החום המשוער כראוי לא
 ישמנה מנד המתגדות זרע האשה אל זרע האיש. ומן
 הטעם הזה אמרו חז"ל שיטא אדם אשה הונגת לו. ואל
 זה יביע הראב"ע באמרו פ' וארא. והזכיר אמות כחשון
 בענור סוד הכהונה. וכן כתב במשפטים כי תבואת
 הארץ תשתנה בהשתכות המקומות על כן נכחרו כפי
 אהרן

אחרן לכהנת עולם ולא בני משה וזה הוא הסודי והמוזג
 שזה אשר זכרנו קן מנח הזכר הן מלכת הנקבה יש לו
 הרבה בעלים כנגדו להחליף ולהמיר אותם טוב ערע
 או רע כטוב. וגם מונח הולך וכפא לעומתם עידנו
 עבור כנטון סמלאל. והם אריות האריות והאריות
 וממוכות והמיות ואולי גם מדות ההורים שהן כטוב
 בפניות קבועו כפפסם בקשר אחין מרוב הדגלם בהם
 יבזו רועם חוק בגופם כמו שצדקה הגוף מתפעל אחד
 מתכונות הפפס כשכיו מראיותו בשעת הכעס והעצב
 וזולתם מן הפפעליות. ואפשר שגם ימיר הקרובים מנח
 רגילותם עמהם במדה שצדדו לעצמם בה ימדדו
 להורים הללו להקנות להם לאחיות עולם גווי המדות
 אשר התכחלו אותם ויתפשט להם מסבתם רועם מה
 בגופם ומחכו אל זרעם עד ושתכם משכיו הסוס היסודי
 שמצוה על הדרך אשר זכרנו וכל הקרב הקרב כקורב
 זו להרגל תמיד. יסיה כמו אחין כשכיו מדות ההורים
 התדירים אלמם אשר כפיהן ושתה מונח הארע כמדובר
 ומוה שבחו אל הנושא בת אחותו לרעת מי שזכר דנת
 אחותו דוקא כי שכנת אהא והאחות גם יחד כהרגל
 מתמיד תרדכה מרומים על פי מדותיו לפעשות רועם
 במזגה עד ושתל מפכיו הסוס היסודי בזרע בעלם אשר
 תכשא לו כאמור. ובכן יהיה דמיון הכולדים ממך מעין
 דוגמת האם שהיא הרגלה עמו וכאמר אל פ"ס כוחלין
 דרב כבים דומי לאחי האם ובכן כשכשא אדם בת אחותו
 ענא מין אחי מינו וכעור המזגה המתכשא כשכיו לעמת
 מוזגו כמו שזכרנו. ומרא חכמת אל כי טוב הוא להעני
 השקפתם בכל זה ענכיתת האשה לכד באמנם שישא
 אדם בת אחותו ושהכנים ידמו לאחי האם ולא שתו לכס
 אל בת אחי גם לא אמרו עידום הנבים לאחות האב כי
 אמנם שלימות הולד תכשא לעמתה לדמיון תבואת

הארץ המשמית בהשפעת האקומות בדבר הראיב
 כהח שקדם. ואפשר שכלל גם כדברי האב כי קטן
 באמרו ולא ישתמש בה אלא כראוי בהכחית השכר במקו
 יראוי עב. כל זו כמתי בתכח להבני פני הראו לדברי
 אלו עם היותם קשים קנת להולמם אל המזודי מלמדה
 במופתים מותכים. ואולם אם אמת ככון הוא שהכיון
 טובות על ככה לא יוכל הקסם להיות פדכן כמות שעה
 והכלל כי כל מה שיוכל לפעוט רועם באופן מה
 כבעלי הרע והדם והים כמו גם לטנות זרעם ודמם
 שם חמר כהיה כאמור. וידעתי גם אם כי אמור ואמר
 בעל דרך אריתו מן האחרונים שבמזמרי משמרתו כי
 אמנם המתפלשפות הוא שאמרו ירעו סדרך לנגדו ולא
 לעניו יתא מי שיאמר בשכל הפועל שהכחו היותו כנדל

כאלל ממכיו הנרמים השמיותים השפיע הנורות
 ההולאכיות. כי לדעתו אלמם אין שם שכלית כנדל
 זולתי מניעי הגלגלי בהכח כנדל זולתם היא לבעלם
 אכלו להיות זוכר כי הנורות ההולאכיות יונאות אל
 הפועל עמה החמר אשר היו שם עד הכה הפתרות
 ככח. חוק מנורת האדם אשר מושפע לבי כדמנו
 מהנורות יתכרך או מאל ממושי הגלגלם כי לא כנאף לו
 מאמר מנורת מויה בהכח על הכחם שכל כנדל מיוסד
 על השפעת נורת האדם. ואפשר גם שלא יודה במה
 שהכחו על התפשט מתכונות הפפס רועם בזרע.
 להיותו בלתי מתכבר ומתיחד עם הפפס בהיותו
 הגוף עמה. שהרי יתהוה הרע מן הדם המנוסל
 כשהוא קרוב להתפקך לטבע הכיוון והוא עדיין ספרד
 ממנו ולהיות הרע מותר המון האשרון והמומר הוא
 זר לבעל המומר וכמו שזכר הרלנג בחמישי מספר
 מלחמומי חל פל. אך יתפעל הרע בהתפעלותם.
 וכל שכן שיהיה רחוק אל שטמו ענין הקרובים אשר
 זכרנו. אכל אין להשיא אחמו כזה עון אשה כי אף
 אמנם שגה הפילוסוף ההוא אשר אמנו על דבריו
 להולמם. אמו תלין משמותו ועליו לנכס לו מניכות
 דעת כשעת איו כח שתהיה מן המתפלשפים. וכל
 קרבן מנחת דבריו במלח כמלח. על כן לא שכתיו אלם
 ברית להעמיד דבריו על דעת קנת הפילוסופי שזכרנו
 ואל ויהי לכך כושף על מה שיחמנו לפילוסוף הל
 דעת השפעת כל הנורות על השכל הפועל. כי מאמר
 ייחמו החבר לפילוסופים כמתם בחמישי ס' ד' וכמוקמו
 זולתו ולפי הכדא שמו כתיורשו על פילוסופי דורו כי
 לא היה מתייחס לפילוסופי. שםם מה שלא היה רוע
 פילוסופי דורו כוחה הימוני. וידענו שזה הפילוסוף הוא
 המיוסד שבהם כמו שביארנו. קרוב לשמו כי לא זה
 ידו ממך ידם וכל המתכמומם עולם כנגונן אחד.

אחד לומר מאונות אדם טובע מאה מטבעות כמות
אחד וכלם דומים זה לזה והקבץ טובע כל אדם
במותו של אדם הראשון ואין אדם דומה למכרו שאלו
מתהפך כחומר חיות ע"כ ונכדה פ' המעלה הנכב
מתן המאנים כיונה כלן עולין לנכב אחד והקבץ נר
את העובר באלה וכל אחד עולה למיני ע"כ ואף גם
זאת אמר הפילוסוף הלוהן ההולך לקראתנו מה שמראם
רבים ויגדו ולא א' בהם דומה למכרו לא תיחס הדבר
לשועל כנכוח ורנן רק ימי ממקורך כרוך משנה את
שכחות מזה היותו מנה לאס ע"י אהנעים אשר אליו
הם פנים ללכת דרך חייבו ההשתלשלות לא זולת זה
כי החילוף אשר מראה למ' בפריש האדם אמנם יקרה
משי שמתרכבו כי כוונתו ל' כי ככה נורת הולך ככללן
הרבה נורות קודמות שהן ליה כמדורת היולי כחומר
במאמי סימ' י' וכבר קדמו ל' רשד בראשית ביאורו לספ'
השמי כי שם היתה כפיו עומה קריאת הנורה ויורכנת
כאשר תכלול נכחה נורות אחרות כדומ' אשר יכלול
נור ארבע היסודות והנחמה הכולל עם נורתו ארבעת'
והמי שעל כל המכור וסוף חסו' וכפי כל מדרגות
הנורות שהם השל כחי עליהן הן האר' חיה כא' כולל
בנורתו כל יתר הנורות ועליו היו כלכה ואלפי ג' שהיה
פונד הפילוסוף הלו' כי הנורות הנורות כמדורו נמכו כל א'
לענתה ומתרכבו יחד בנושא עד שמתג' באר' דה' נורת
הדומם כפרד נגור הנחמה והק' צ' כנורות האחרו אשר
בו' וזה כי שמעתי דבת רבים מהפילוסופים מתנורו'
פכיב על הדעת ובתיכ' אפלטון וכיעשו לדעת קנת גם
הפילוסוף סקוטו הרנה נורו' באדם על הדרך המיוחד
אלנו' וזכור לא מה שכתב הרמב"ם פ' בראשית על וישח
באפיו נשמת חיים ואל' דע כי השתמכמים במחקר
סלקו באדם' מהם יאמרו כי באר' נשמות כפש הנידול
בנחמה וכו' עוד נפש התנועה שהוכירה הכתוב בדנים
וכחיים וככל רומש ג' הארץ והשליש' הנפש המאכלת
וזהם יאמרו כי זאת הנפש אשר באדם מפי עליון גם
ימנאו שלשת הנחמות האלה ורק היא יסידה והכתוב
הוא כפי משמרו ירמון כן כי יאמר שיגר השם את האדם
עפר מן הארמה והיה מוטל גולם כארץ דומם והקבץ
כפש באפיו נשמת חיים ואלו חור האדם להיות כפש חיים
שיתבועב בת' פשו חיות והדנים שאמר בהם ישירו
קמי' טרן כפש חיות ומת' הארץ כפש חיותה ועם לנפש
חיה כלום ששם האדם להיות כפש בה חיים אחרי שהיה
פרט את' פרטי אדם כי למד תבא בהפוכים כמו והיו
לדם כינפת ויש לנפש ויש את' חיים למחנה אכל
אבקלוט אחר והיות באדם לרנח ממלל לראש שדעתו

כדברי האומרים ששם בו כפסאט טובות וזאת הנפש
המשכלת אשר כפחה השם באפיו חיתה בו כנפש מדבר'
וכן כראה לי מדעת ר'ל ממה שאמרו רנא כרא' נכרא
מדריה לקציה דר' זרא הוא משתעו ליה ולא אשמיני
אמר ליה דמן חכריוא את טוב לעצריך וכויקרא רנא
אל' אבין כשעם שאשם ישן הנוף אומר לכשמה והכשמה
אומרת לנפש והכשם אומרת למלך וכן דומה וכשמת
אליו ואסוף וורה כפי משמרו שהן שמים ואם כן
יאמר הכתוב ויגר ה' אלקים את האדם ויבית
מנועה שהיה אדם כוכר כלומר בעל מנועה כי הימים
היא החיות וההרגש שבהם הוא אדם לא גבול העשר
וכמו שאמר ויבד ה' אלקים מן האדמה כל מית הסדה
ויבא אל האדם ואחרי שיגר בהרגשה כפש באפיו נשמת
חיים מפי עליון להוסיף הכשם הזאת על היסוד הכוכר'
ויהי האד' כלו לנפש חיה כי הנשמה הזאת ישכיל ויבד
וכה יעשה כל מעשה וכל הכפשות וכחות לה תהינה
והלמד הו' למד הקנין כמו לך אני אדני המלך וכל אשר
לי' לקחה איתו לדדומיו לך אני הושיעני או יאמר
שחור כלו כפש חיה ונהפך לאיש אשר כי כל יגדומיו היו
עתה לנפש הזאת ע"כ ואף שהיה הואל ונור האדם
היא מורכבת על א' משני הכנים כאחור אין להפלא אש
יפול החלוק בין הנורות הנכללות בו ועד מה שכח
ראשע' פ' משפטים על פסוק ועבדתם את ה' אלקיכם
וגו' באמרו כי הנ' נשמות שאל' כומחת מרגשת ומשכלת
אשר שתייהן כלן חוקות או כלן רפות או זו חוקה וזו
רפה או לא חוקה ולא רפה וכי כהן ימנאו בני אדם
על כל מינים מסוכים וכו' ע"כ ובלערי אלה בלי ספק
השפידה כרד ומעט בכל א' מהן אין לה מכלית משמי
שהיא פרידה מקרית כמו שיכור הסכר סי' לט' והר"ב
אזר שמתרכבו בו ג' מונים ר'ל כי לכל אבר מאברי
גופו יש לו מוג מיוחד לפעולתו כי לא תוכל הנפש
להתפעק בפעולותיה רק באמצעות האברים שהם
כלים לה בהשלמתן ואם יאירע דבר באחד מהם לפנות
מוגו גם פעולת הכשם הנמרת על ידו תגרע מחכו
כפי חליף משכמותו כי בהשמות מוג המוח דרך משל
תלקה עמו פעולת הדמיון עם יתר השגות הפנימיות
כלן או מקנת למי רוב השכויים או מצטנן והקס' על
זה באופן כי לרוב מוגי האברים המתרכבים באדם
זלטי רוב החילוף הנפול בהם ישמנה עניינו של אדם
על כמה פנים ואת כל אלה עין המורה ראהה בלמדו
את משכט נדקו פ' מהמחלק השמי על דברת כבי אר'
באמרו כי לרוב הסרככה כזה המין מפי שהוא המדוכ'
האחרון היה הסבדל רב בין אישיו עד שאשר שלק

אכל המון שחס לכוני' מלכו ודרך אחרת שמתלא שירומיש
 כהפקר והלח הכוזבים מחס יהיה מונס הפכי אל אנשי
 סאךן האחרת וכו' יכל' זה יהיה עם כחות הגלגלי'
 סמטורסמים שנקבעו נחס פנעס' כוכבי לכת כמבשרו'
 כטוויט' ואמר גלגלי' ולא
 אמר כוכבים עם סיוח טפע
 הכח מנרס' הכוכב כדי
 לכלול כלשנו ספספעס
 הסוס המאער מהיה דרך
 גלגולס' והחלות הס'
 הסכי' עשר סנגלגל ססמימי
 והסילוס' ימר נכס' ססמים
 סככלל כשלי' וספי נירוז' אחרות כשואות כאומו' גלגלי'
 כי הלס' נכס' ונגר' אוסף' הכוכבים כלס' סממחלקים
 לכמה צינונות פכרכים הסוים מהס' בקבוצתס' כ'ססס'
 אל' ענמס' ואל' הכמנאות ספסלות כמדוכר' להכיש
 ולהטעיש ססוס הטכני סמאער כלאוי כדכר' דכר'
 עם הכנת סמולדים אשר' הס' סכס' קרובה פריטית
 כאוור' כי סתמס' האומו' הו' סככל' הפועל להסלמת
 מלאכתו כנמיכת הנורה ולהמסך' הסוים אשר' נקרא'
 שמו עלוס' כמו סקדס' ואינו רחוק סיוכלל' באמרו' עם
 כחות הגלגלים' דמ' אל' המטעס' סממחייב' מהס' כעת
 הסיוון ופלידה כדכר' הככר' כשלי' ספי' י' ל' אמר' סנל'
 ארס' מזרע' ורס' מתגנרס' נכס' הטכניס' ומסננחי' נכס'
 המדות כפי סמחלפות סנגלסס' ורוע' סיסול' כאשר'
 כתכאר' נכס' יצירה' עכ' ול'הוית' סוף מנמט' הפילוסוף
 להורות' על' סכות סחלוף' נאיסי' הארס' ל' סוטרך'
 להזכיר' נכס'ן כומו' הנורות' לסויות' נכס' עמ' על' אוסף'
 אחד בלתי סממח' ולא ימנע' טוב טפע טנע' רננ' למוכס'
 אלו' ואין סממחלפות' הקורס' נאיסיס' דק' מנרס' כפי'
 סחוף' הכנכס' לקבל' רנויו' ומחס' דכרי' באמרו' כי סכל'
 טכ' אל' ססכס' הרשונס' לא בעבור' כוכס' קומס' ארס'
 הו' ארילות' כאנל'ט' מנכס' ככס' סכית' וכו' ונכס' לא'
 ימנכס' האל' ימ' כסוס' עכיס' כי' כאשר' ירד' הנסס' מלך'
 סממים' וסמל' לא יסוב' להתיחס' נסמות' אל' כן יסיס'
 כרבו' סיונכ' כמסמלסלים' ממנו' לא יסוב' להתיחס' אל'
 כסוס' לר' רנוי' סימנכ' בו סלילה' כי' ארס' מנר' סנכלסלים'
 כה' אחר' זה כמחברות' סמסכר' מן' הארס' הפסוט' על'
 הכס' גכול' סדרך' הלאסון' אשר' בו סמסכנו' ביאורכו' על'
 אוסף' יאומת' כל' פרטיו' ל' סולד' סכנור' עורדו' ענור' נכס'ן
 אמר' אסס' כי כרלוזי' סכפוד' הו' ענמו' ממשס' וכל'
 כדכרי' סכנר' ס' עס' סחוף' מנר' והו' אסס' מוכר'
 סמקומו' על' כל' מקרי' סולד' ער' אשר' ירד' ל' עמ'

ממלא' ה' ארס' סמכס' כמון' ימימי' סמדות' כ'ס' סלס'
 נקרא' כ'ס' סס' סכ' ס' וסל' זה סמחף' סמו'
 וסמחלס' סממרים' וסמחלס' נכ' סמקרים' סממכס' סמר'
 סנורה' כי לכל' נורה' ענע' קנת' מקרים' מ'ס'ס'
 כמכ' אחרות' בלתי' מקרים'
 סממכס' אחר' סממ' וכו'
 עכ' מוכריו' סממכס' מלך'
 עם' כדכרס' סמכס' על'
 ביאורס' יוסף' ער'
 ספילוסוף' הו' לנכס' עלות'
 ל' סחלוף' סמנכ' נמין' סחד'
 בלמרו' סממכנו' כ' גס' כן'
 מדות' מלכו' ומלמו' וסאר' קרוביו' ל' סמדות' אשר'
 סככלו' להס' סהודים' אס' מנר' מונס' לסויות' סמככות'
 סכספיות' כמסכות' אלו' וכמו' סיב' כמחייב' ס' י' אס'
 מנר' סנגלס' אשר' בו יקבו' להס' מדות' ל'סחוט' עולס'
 וימסך' מוס' רוסס' נירע' כמו' סקדס' וי' לקרובים' כוס'
 מנכ' גדול' מנר' סממדות' מניאומס' אלו' עם' אלו' כמו'
 סביארכו' ואשר' סיסוב' אמרו' מלכו' ומלמו' גס' אל'
 סמונ' סקד' זכרס' וכן' אמרו' וסאר' קרוביו' אפסר' סיוסכ'
 גכ' אל' סמונ' מנר' סויות' מקור' סמדות' אשר' מהס'
 סמסכנה' כמו' סקד' וכן' סממכות' כולד' סכנור' עורדו'
 ענור' נכס'ן אמו' כטרס' ינמר' כ'סולו' יכיו' מן' סויורי'
 אשר' יסמכו' בקרירותס' וסוסס' יוכסס' ולסותס' וכן'
 יכיות' מן' ס'רנות' כ'וה' מסו' מן' ס'קל'מיוס' יסול'
 גורלס' וכן' יכיות' מן' סמוכות' וסמיומות' נקיו' מדרגס'
 ס'רנע'ט' ס'כיות' יהיה' מוסכס' כי' מהס' יספרנכ' סולד'
 כמשי' אמו' כארס' אל' כרה' ע' סמפל'ט' אוכל' ממה' ס'למו'
 אוכל'ט' וסותס' ממה' ס'למו' סותס' עכ' כל' אלה' סכרו'
 כחלוסיס' וחלוסי' סלוסי' אסר' רבו' למעלה' ועל' סולד'
 סכנור' הו' כלנה' להחלוף' אס' סמסכות' מונ' עשר' מוכסי'
 והו' דכרו' אלה' קרובים' למה' סמכס' נכס' סכר' סקרים'
 מ'ס'ר' א' ע' כ' ו'ל' הו' מנכור' סמוני' ס'לס' סממלס'
 קנכס' מקנכס' מנר' סממלפות' מוני' ס'כות' או' כמדדים'
 אחרים' ער' ע' אפסר' סיסכית' טני' אנשיס' על' מונ'
 וסכוכה' אס' כמו' סככ'ן' ס'כ' וכו' ער' אמרו' וסמחלס'
 ס'לס' כוה' גס' כן' מנר' סממלפות' מקומו' מוסכותוס'
 כי' טעני' ס'רנות' סממלפות' כסנוי' ס'ויריס' והסרים'
 וסמיומות' וכיונכ' כוה' ער' סממכ' ארץ' ס'ריותס' גכיס'
 וקסיס' כטכסס' ויה' מנר' ס'ל'ס' ססס' גללס' בו' אינכו'
 זך' וכפי' ומנכ' ארץ' אחרת' ס'ריותס' בלתי' ערניס' או'
 בלתי' כר'ס'ס' מנר' ס'מיומו' סנגללס' עליהס' אינכ' טוב'
 וכה' ס'כיוניס' מלכ' ס'רנות' ככרס' ס'מדתס' מונס'

על שלמות דעתו כמבואר שם * פתנו וזמתי דרך
 אחרת והיא כי הפילוסוף זכר הכה מכות חליף הכולל
 המעטות עמיתו עד בא עתו להיות איש על עמם מומי *
 ואמרו וזכו המרכבות הטרות והמגים על הדרך אשר
 בארכו וזכר המדות אשר ינחל אותם אחרי הולדו מרוב
 הרגלו אלל אביו ואמו וזכר המצד אשר לו מורשה מהם
 הן מנד שכבת זרע האב הן מנד דמה של אם * וכמו
 שזכר גם בפירוש * והמדות אשר ינחל משאר קרוביו
 גם כן בהיותו רגיל אצלם וכן איכויות האיומים וכו'
 ומפעל מהם הילך עמו גם אחרי באתו לאויר העולם
 וכפי המחלפות הסבות ההן יראה שלוף רב לאין תכלית
 גבני האדם ונפרעו בהגיעם לפרקם כאשר יגדלו כי
 אין ומתפרסמו בהם חלושי המבוכות אשר קנעו כנפשות
 והרובה לעמוד על טעם המילופים שבוין הלשון הזה
 אצל הפילוסוף לאשר הוא שם אצל חכמי * שם ישאלו
 כי ידענו * ומכה יתורה כודעת לטהר זו מנד מה
 שנפטרנו בה מירי הדוקים הסכללים בדרך הראשון
 מהנפשות רושם כורע ממד' הקורי והקרוני שהיתה
 כעש הפילוסוף קוהה נכסה כאשר הראית * פעלה אצל
 הפילוסוף בדבריו אלה כי לפי המעלה מכונת הדברים
 מקדם ובהם * איש ואיש יולד בה והוא יכולה עליון עד
 השתלשלות הסבות אשר אליו ית' הן שבוית ללכת חבלי
 אין לו בהם כוה * ידיעה * והשגחה פרטית לא מיכה
 ולא מקפתה * וזאת אשר דבר המורה נבטי' כ' באמרו
 כי ענין החיוב אשר יאמרוהו אריסטו' הוא שכל דבר
 אצלו הכתמות אשר אינם מלאכותיות אי אפשר לו
 שיהיה כנה מחיבת לזכר ההוא אשר הותמה כפי מה
 שהוא עליו * ולכנה היתה סבה שנית * ולכנה השבית
 שלושית הן עד שיגיע לטבה הראשונה ממנה מתחייב
 הכל להקבע ההשתלשלות אל לא תכלית * אלא שהוא
 לא יאין עם זה שחיוב מציאות העולם מהכרחי כל
 מהסבה הראשונה המתחייב הכל מהדוף (פי' שחיוב לא
 חיוב העדרו בגניעת האור) או המתחייב החוס מהאש
 (פי' שהוא חיוב טבעי כלי שום ידיעה כפעולתו
 כמפסקת) או המתחייב האור מהשמש (פי' שיש לו ידיעה
 בשחיוב אחר אך לא ימשך אורו מכה ידיעתו) כמו
 שיאמר שלמי' שלל יבין דבריו אצל יאמין החיוב ההוא
 בחיוב המושלל משכלל כי השכל הוא עופל המושכל
 מכה היותו מושכל * שהסבה ההיא הראשונה (ואיש אבלי)
 היא זכר כעליונה שמתדרגות המציאות והשלמים שבהם
 עד שאשר שהוא יתברך רכס כמה שהתחייב ממנו ושמש
 בו והכה ואל שירת חוליותו ולא יאמר לזה כוה ואין
 בו ענין הכוה (פי' לפי שהכוה היא דרישה לענין

פקד ידרוש הגענו) והן הן הכרדים הסכללים
 בא יזמרו הכוזבת כלפי נכוח * ומראהו רע כאשר
 בחחלה * ואיך ואחר כעין סכלי והכה אמרות טהורות
 מלחות וטובות עולות בקכה אחד מיוחד בעמנו הוא
 דיחיל איש חמודות * ומתכלענה אמרות הפילוסוף
 הרקות והרעות כלמד דעת את העם כי החוס הטבעי
 השופע מן הגלגלים כמדובר * כמשך * וכא מרובו
 וכובתו ית אשר יתוודי אל האשערת מאת ה' מן השמים
 לתועלת הנכדאים * כי לא להם מצנחם יהיה הזרע
 להכיבו ולסעדו בהתמוגות נאות א קבלת הכורה * רק
 את כל אשר הם עושים שם דרך גלגלים * הוא היתה
 עושה * והפילוסוף שחת ארצה לבלתי כחון וזע לאביו
 שכאמי הפועל ועושה סכל כרובו כח' הדר הוא דכתיב
 פי' באמרו כורסייה שביבין די כור גלגלותי כור דליק
 כהר די כור נגד וכפך מן קדמויה אלף אלפין ושמוטיה
 ורכוא רבבן קדמויה יקומון דיכא יתיב וספרין פתיחו *
 כי באמרו כורסייה שביבין די כור רמו אל השמים כסאו
 הוא הגלגל השמיני כעל הכוכבים שקיימים הדומים
 לטיכות של אש ותגלגל הזה הוא המקיף העליון אצל
 קפת הפילוסופי' חדשים גם ישנים * ויש מהם מי סבור
 כי הכוראית הוא מניעו כענמו * לא כיהר הגלגלים
 המתגלגלים פי' המלאכים לפי סברתם * גלגלויה כור
 דליק רמו לו' כוכבו לכת שהם נראים אלינו ככדות
 דולקות לרומת * כרות שנמורה * כהר די כור נגד
 וכפך מן קדמויה לרמו א החוס הטבעי המשוער שהוא
 שופע וממשך מן העליונים * ובלפדי זאת אפשר שנקרא
 השפע ההוא כהר כי על ידו כפי המחלפו לסבות שונות
 כבאר * תמשך הסויה וההפסד כזה אחר זה כמיס
 הכגרים * כי יוט ליום יבוע וספייע החוס הזה מכוונת
 שונות ככדראים כפי השמכותו לחליף המגבים * ויתר
 הסבות שקדם וכרס * ואפשר שזה כוונו חול באמרו
 פ' אין דורשין כל וומא וומא ככדראים מלאכי השרת
 מכהר די כור ואומרים שירם ובעלים סכל חדשים
 לכקדים דנה אמנכך * כי הכה שם מלאך יאמר על כל
 הכחות כדבר המורה נבטי' פי' יהיה אמרם סירה ענין
 המתמשך ההייה וההפסד ברובו של מקום ככל עת
 היותם על אשערת מנכס עד שיפוט היום וסכו המכבים
 ההם ויתחדשו אמרים מתחס וככה הם עושים ככל יום
 חלויות * אעם כי מדברי החכר ברבינו פי' ג' וראש
 שהמלאך הוא אכלו יוכן כשצוטו באמרו שם והמלאך יס
 סהיה ככרא לעמו מן הגופים היסודיים הקדים וכמו
 שיתבאר שם * אל אלפין ושמוטיה הם כל ככל השמים
 המתשיכים החוס המשוער עם מנותו ית' ורובו

והוא רבנן קדמוני וקומון הם מלאכי אלקים נבדו
 כח עושי דברו העומדים מומינו וממלאו מנשים אל
 מנותן בעיני עבדים אל יד אלוהים והורה כזה כי
 שנו השילובים בדואה סוף פליגיה בחסנם שאין הם
 מלאכים רק למעשה הגשמיים

ואשר יבדו לפי דעתם כי
 יש ויש מלאכי רבים הולטם
 כשלימותו של מקום אל
 אשר יהיה עם הרוח ללכת
 דינא ימינ וספרין סמיחו
 להיות עיניו סקוחו על כל
 דרכי בני אדם לתת לאיש
 כדרכיו וכפיו מעלליו כי
 הוא חזן יודע ומשגיח
 כפרטים ודעות הפילוסוף
 בשבו האל אין להם על מה
 שיסמכו כי הם כביש
 בלדמו אומס והאמת הכרו
 כי הכל כעש מאלו יתכונ
 ונתון עש האמת והדק
 ולכל איש מאיש הפועל רצ
 ולכל פרט מפרטי העולם
 לא לבני האדם לבד כי
 סהררכנות והאיכות כלל

בהרכנות הנורות והמונים והמדות שקדם זכרם
 באיכות הנביע כל השאר שהם האוירים והאחרות וכו'
 כי לנבירות הקיבור נחמד מתחיל מתוכו ויש נחמד
 שנשעו בה שלמות המלות כפי סהררכנות והאיכות
 נכות כשאר שיה עשויה ומבוארת כי באמרו סבות
 שבהם יגמר חבל הכלל ככופו אין לכושי הכנה לקבל
 סתמחה אך נבלס ותהלך איש יגורמו עם כח דבורו
 ספרים בו מאד אשר לא הוכן לומר וכו' ואל סבוף
 סכמתו אינו אלל להשיג נורת סתם והדבור כשפליג
 סהסרון וחבור מוזכר כי הכושים סללו כללם סתמה
 עם בני אדם שאין להם אמתות דת לא מדרך העיון ולא
 מדרך קבלה סכן כמת כחלק השלמות ספרק לא דין אלו
 בדין בעלי סיים שאינם מדרכים ואינם אלל במדרגת
 בני אדם ומדרגת הם נבנמאות למעט ממדרגת האדם
 ולאעלה ממדרגת הקוף אחר ספגישה להם תמונה
 האדם ותוארו והכרה יותר מהכר סקוף עכ' והפילוסוף
 שיסורו וכשפילוסוף כי למע סתהי ספגישה איש ששכלמו
 סכומיו וכו' ואיש סתמה סכומיו וכו' סתהיל סכומים
 סתהיל אחר ככופו למעל האיש סתמה סכומיו

והדבקו לא והמלכו וההשתלשלו כאשר אתה רואה אותם והדבקו
 קדמון כאשר הסבה הראשונה קדמונית אין
 דה תהלה ודכל איש מאיש העולם סבות
 שבהם יגמר כפי הדרכות והאלויות נכל
 כשמו המלות הללו שלשמן ויש איש שנשלמו
 סבוריו ובא שלם ואיש שחסרו סבוריו ובא
 חסר ככופו אשר לא הוכן ליותר מקבול צורת
 האדם ודדבור בתכלית החסרון והפילוסוף
 אשר לו נהכנו חבונות יקבל בהם המעלות
 המדרויות והמדעיות והמעשיות ולא חסר
 מאומה מן השלמות אבל השלמות הזה בכח
 צריך בהוצאתו לדי מעשה אל למוד וכוסר
 עד שהראה התכונה על הענין אשר הוכנה
 לו מן השלמות והחסרון ואמצעיים אין
 להם תכלית והשרם ידבק בו מן המין האלקי

השכל הפועל וכחם נבעת סרלכנ כספר מלחמותיו
 אין להשיג אותם באריכות ככל דברים ואל לבד
 אינו אל לנד כי הוא אללם סכל וככל סכל במדרגת
 מכל יתר סככלים וכמו שיבאר הפילוסוף בסוף דת
 והוא מלאך מדרגתו למטה מן המלאך המחונק נלגלג
 הידע עכ' והוא כאלל ומושע איס מחיב נלגלג סלכס
 לפי דעת ס' ס' וס' עתו ודבר עכ' אודותיו סכס
 לטוף כספר עשר סתמי עשר איס לו וכספר גנוי המלך
 פ' כד' לו מחיבי סרמי סתמיים כלל' לדעת סללכנ
 אשר סתלן עליו מלאך חזל ערבות עכו סתמי סל
 נדקיקס זכססות ורמות סתמיים סתמיים סתמיים
 מאמ ה' ס' ס' כ' קדוהו סכומים וסכומי ערבות
 להסערך נו שפע כל מחיבי סתמיים סתמיים
 וסככל הפועל סיה אללם סתמי וסככל סתמי כל
 סכמחות סתמיים סדרם ויוסרם וסארו כי וססו
 סככלם יחס סתמי סתמי הרוסע כי סארו כרסע אור
 סככל כי סל וכמו סתמאר סתמי ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 סככל סתמי אשר כקרא סמו אללם סכל כסס' סל
 סכור סתמי לבד סתמי סככל סתמי סכס סל סל סל

באות כל המכאזת השפלות באשר דברנו. וזה כי
 המושכל אשר לאלו הדברים כנפש השכל הפועל הוא
 המושג לשכל ההיולאטי כדבר הרלבנ פ' ז' מהמאמר
 הראשון. אך מה שגור הפילוסוף בכאן שהשכלת האדם
 מלוי התדבקות בשכל הפועל
 ובמו שוקף נכ' מל' ה' ב' ק'
 ס' ו' וסוף ס' י' ו' והוא אשר
 דבר החכם לטוף נשער
 השמים שער א' פ' י' ו' ו' ו'
 אינו מוסכ בין הפילוסופים

כי לפי דעת המורה יש דעה פשוט' בעליון ולכך הרלבנ
 לא כן יסאזנ גם בחלק השני פ' י' ו' ו' המורה היוורה על
 השגתת הא באישי מין האל' על אופן יותר מעילס מוח
 שהניחו הרלבנ דרכיני מספר מלחמותיו. וככנ לא
 נבדע. מעבודתו דבר עם
 היותו מסכים בשכונת
 האמצעיות הכוזלת דכינו
 הכוזרים וכמו שהורה נכ'
 דרך כלל כהוף השלם השמ
 דוק ומשכח. וכאזכ אל'

אשר הביטוי והלא הרלבנ מרק יכ' מהמל' ה' ה' דחה
 אפשרות דכדקיות הוא נשקו ידים. ומכלל ראיותיו כי
 שבה הוא בלתי אפשר לאדם שישיג כל' אלו המושכלות
 שכל' שישיג השכל הפועל אשר הוא במושכל כמז
 שזכרנו. ויוד' אם בן יטלס לו הדבקות עמו. דק' אם
 באשר שבכר נשיגו באופן מה בהגיגו שלו המושכלות
 שכן כלן בשכל הפועל וכפי מדרג' הגמתו מהם מהיס
 מדרגת השגתו איתו וההיא הקראת התאחדות עמו:

גלגול דכרנו וכאמר כי הנה הפילוסוף הנכב לשמ
 המלך הכוזרי גם הם לא עשה מאומה כי הם את עמנו
 עלור איך מיס' בו. אבל נחזים ועקרבים יש בו כי הם
 יחבל און וזרם עמל בהקדמותיו המוזיות וילד שקר
 בתולדות הכחכות. מהן אשר ימנל כס טבע מקורן.
 וללוי כאמר תומך ואורוך אשר יחסת לשכל הפועל הוא
 אשר שכולת שכלת בשכל מלך אשר כתינו בחסות
 ובאומות וכמופמים וכפאיתו במסל גמות חיון ותרובתו
 על מי מריבה לקיים דעתך עליו כמספר מלחמותיך.
 מחלקם מיעשק ומפינס מ' שראל ומחה כל איהם אכדקך
 אשר כתבת כי אהבתו נשס ה' אלקינו כוזכר כתיאמר דוד
 האורו וישפי וגו' כי עמך מקור חיים באורך בראה אור.
 וכתיאמר משה דבתי עלי ובו מדבק ובו מדבקין וכל
 דכריו האמת והנדק ניחום הבנות והפלאים אל הנורא
 ית' המסלית לעשות כי הול' לבדו אמר ויסי עולמו אשר
 ברא בעלישם עומה. הוא טוס ויעמוד כפלאיותיו
 הכעשות מאיזו לגודך שעתך. וצד' מאמר הכשוב אודם
 סדך כי עשית פלא צמות מרחוק אהוב' אומן לו יש לבו
 עכב' להודות אליו ית' עשית הפלאים אשר הכרישם
 כי הנה עביתו מרחוק אשר הכליו ככרישם. הן הכס
 לקיוום הדעת הזאת אהונה אומן. ובודאי ניב עשיתם
 אשר אם יהיה נכיאדם ה' כמדאש אליו אמודע בחלום
 אדבר בו. ומו יבא אחרי השלך לעשות עליו את
 הכמותי פהעם ענו מעלישם את כמתת הפשע' ובהודיעו
 את עדיים מהס חורבנות גשיעיהם על דעת החכר כו
 כלס גרם וגרם ששכל' הפועל הזה באמרו כתימין השפיר
 אכל מסור פלגלכיס' דיל' ונאחיתם מדיגיתם וסדקוב
 מהיס אלגנו השכל הפועל. אמרו כי הוא מכהני פועלם
 הוא המתמון ואחכ השכל ההיולאטי וכו' וזה כלו מדוד
 לא אחת והנפתה לו עכב' אטיקורום עכל'. הנה עינינו
 ראות ועיני אחי כין ימין טו פיו המדבר אלינו כלסון
 הקדש קדוש הוא לאלקינו. שכלו כנפעל. הוא השכל
 ההיולי סיכוי אה' בי אהנס הוא נכב כהיולי הוא שהות

ואתה תתור עד היכן הגדיל הילבג והאליר
 כה ששכל הפועל היה יותר שאת
 יותר עז נפנס הוא מסר בינו משתחו' המכות והאותות
 והמופמים כתיאמר השפי מספרו הכוזר בחלק השני
 ממנו ופסו כמים הפלגו על משכני אכיו עשמים. אז
 סלל'. כי לפי דעת המורני באמת. לוי' לכדו
 כמכנו עלילות לכל האותות והמופמים ולכל היד
 החזקה. ול אכילו כמי שרא' שלח את ידו ליחס כנאותם
 אל' השכל הפועל הלו'. וכל' יש לו כיון כידו להתודע
 במראה גלדכר בשלום. קרוב מאד לאשר דברו
 הפילוסוף בנוף הפסקא'. וכמו שידור מספיעו ליעקב
 כשני מספר מלחמותיו לא כן משה עבד ה' כי ככל עימו
 באמן הוא כהיולאטי יסיר מסה את הכס שו'מה הן כמור'
 הן כמתנו הגדול כי את השכל הפועל השיב על כנו וגדולמו
 הלה כנפעלה כידיעה פרעית והשגחה מיוחדת יוס ליוס
 יכיע ישיעית. נחטנו ורזינו ע' המלאך הוס' שר נכאו. וזה
 ט' גבת כתיבת הכוזרות זו כחו לאלקינו אמין הנה באמרנו
 פתח דלית' יסודי המורה הא כחן לכל גולם וגילם נורס
 דאיהם לו ע' המלאך העשירי שהיא הנורס הנקי א' אישיס
 וכמו שזכר למעלה. וס' למשפט שפע הכוזרות הן יתן
 בקולו קול עוז קול ס' נהדר וכהיכלו כלו אומר ככדו
 פ' ט' מהשלך השני מספר המורה אל'. דע כי אמתת
 ככנזיה ומכותה הוא שפע טופש מלח' היתב' באנשות
 השכל הפועל על כתי' הדכני משלם ואחכ ישיע על
 ככת סתדמת וכו' עכ' ו' ולא נעלם. ע' עיך עת שקד

הקמ

שיחור ונרין הוא להשתעל כחומר בהוצאת השלמות מן
 סכח א השועל והשכל וכו' לפי כפחום הסוכה
 עובדא אולם לפי הוראת הכחא סמכום כו שהוא השכל
 שהוא הפועל הלא היה הדע אלא החזיק בהן רגל כו
 שזכר הר' לכו כראשון מפני
 מלחמותיו פ' א' כחמרו כי
 דען רגל השכל החיולאמי
 שיש השכל הפועל נעניו
 אלא שזכר דקומו כנו הוא
 הכנה וכמכא לו כח על
 שישכל אלו המוחכות
 הנכמכיל העיני' המוחשי'
 המכמאס חזן לכפא וכו' .
 לילא האמת לראית כשיחור

ביניהם שנוי וישובר כל בליו אחרים דל איברי
 האיש ההוא ורא' לל איברי האיש ההוא לא
 ישחמשו כלם אלא כמעשים היותר שלמים
 ובעתים היותר נכונים ובטוב שבפעמים וכלו
 כל בליו הם כיי' לשכל הפועל לא לשכל
 ההוי ליהנפעל שהיה בתחלה מש-מש בהם
 טרם הרצאתו לירי שלמות בכ' נכא נשמטו חמשת
 המלות כללו

לכורא אחר סדר הדברי' על דרך הטוב וקבוע הכינות
 וכו' עכ' ויעיל נכ כשרון משפחה להמשי' עימו כשלימו
 כי וולת זה יפול משמים ארץ הלל כן שפר כמו אגוש
 אדם מעדן מדרגת השגמו על ידי נטותו אל הכחות
 קושוו סגשמו' על דרך מה
 סמכא המורס כראשון פ' כ'
 זל וכאשר היה על סלמות
 שכימו' ומתחם והוא
 עם מחשבתו ומוסכליו אשר
 כאמר כו כעבור ומתכרבה
 מעט מאלקים לא היה כו
 כח להפחמה כמטרמות
 כשום פכ' ולא להשיגם עד
 מאשילו רגליו כמטרמות

הלשון שיחור עד שיכאה האיש ההוא כאלו הוא השכל
 שהוא הפועל כלי שום שנוי ביחסי' אחרים . סכלם
 מוזאמים הפעולות למחלות הטוב יתלכדו ולא יתפרדו
 אש אל נעמו מקטרו עד חלק לבם עתה ואשמו הא
 למה זה דומה לדכרם אל כנראשי' רנה עשו שם כפשות
 היו לו והכתוב קורא אותם כפשות בימו לטון רבים
 לפי שאו היו עובדים אלוקית כדנה . יפקב
 שבעי' כפשות היו לו והכתוב קורא אותם כפס לפי שהיו
 עובדים לאל אחד . או יכנס באמרו אחרים הסתאחדות
 עם השכל הפועל וכאלו הם כליו כמו שזכר והלך .
 ולא ישחמשו כלם וכו' לא שיכוון אל מפשה הטוב מנד
 ענמותו שהיו זה מקצוע גדול כיותר השילוסופים .

בננות ופוא גלוי הערום לא היה זה מנוסה אכלו זנא
 הסיג נמנוו וכאשר מרה וכטה אל מאותויו הדמיוניות
 והכחות קושוו הנשמיות כמו שאת' כי טוב העץ למאכל
 וכי תאום הוא לעינים נענש כששולל הספנס הדיא
 השכלית וכו' עכ' והמנר ענמו רמו על זה באמרו יחוב
 והדבק כדרכי הנדיקים נמדדת וכמעשים כי הם עזר
 בניור האמת ודבקות הלמידה וכו' ויש כפחמות סכה'
 כהן וישונו כל בליו רכובי' למר איברי האיש ההוא לא
 ישחמשו כלם וכו' והכוונס כו כל איבריו ישונו כמדרגת
 סלא ישחמשו כלם וכו' נמעשים היותר שלי' ובעני' וכו'
 כנין למת נדקה לעמי כעשת דקחו כעני' מאירו וענכין
 יושא כו הפועלת כנקלה . והשכל כזה כי יתן אש אל

רעהו האניין כהף או כל' לצבור אוכל' טוב מתו אצתם
 לו כדגן תירוש ויבחר כי קרנו הוא מופלם : לשכל
 ההיולי וכו' כתבאר עיניו מאמר' בימן יב נאחזרל'
 שכל דומה להיולי אחר הוא דומה לאדם בפועל והוא
 כל דבר ככה ויחיו בו הנורות המושכלות וכו' והכנות
 כי כמו שהמנר הראשון הוא נכח מוכן אל קבלת כל
 הנורות הטובות כן השכל ההיולי הוא נכח מוכן
 אל מול קבלת כל הנורות המושכלות . ובתוב הדד הוא
 (משלי' כ') אצול ואכדו' לא משכעבך ויפיקי באדם לא'
 משכעכה על פי שיחור הר' לכו עליו באמר' כי הקמח
 שהוא פנת ההפסד לא ישנע כלבישמו הנורות כי חמדי'
 יבקש נורות אחרות וכו' וכן שכי' לכו האד' לא משכעכה
 מהמושכלות וכזה יבאר פוד עמוק מענין השכל ההיולי
 כי כמו שהיולי ערום מנד ענמו מהנורות ולו כח על
 קבילם כל כן וכו' עד שחם ההיולי אל הנורות הוא
 יחס השכל כהי' לראי אל המושכלות . עכ' משחמש נבם
 עדם הויאקלו לירי שלמות ככח או ישחמש האדם

לאבריו גופו ככה בת היום כלמי מורגלים ומוכנים
 אל קבלת רבונו של שכל רכי לא קבלו עדיין מרותו
 וממשלתו עליהם לחיותו שורר בנית להטות לא כל אשר
 יתפוזר ויצדיין נרכיבים הם להסוגות כחיותם אל שלמות
 שפועל יאמנם בהנשא סיות

היהוה מטיב פעמי וחושה פעמים וזר

מטיב המיד והמדרגה הזאת היא

תכלית ההגעה המקווה לאדם השלם אחרי

אשר תשוב גפשו מטהרה מן הספיקו טכניה

החכמות על אמתתם וחשוב כאלו היא מלאך

ותשוב גם במדה המלאכותית הנפרדת מן

הגופות והיא מדרגת השכל הפועל והוא

מלאך מדרגתו למטה מן המלאך דמטיבה

בגלגל הירח והם שכלים מופשטים כחופרים

לא מתמר קרובים עם הסיבה הראשונה ואינם

יראים הכליון לעולם ותשוב גפש האד השלם

והשכל ההוא הפועל דבר אחד ולא יחוש

לכליון גופו ואיבריו מפני ששב הוא ואיתו

דבר אחד ונחה גפשו בחיים מפני ששב בבת

הדמם ואסקלבו וסקראט ואפלטון ואריסטו

כי הוא והם וכל מי שעלה א מדרגתם והשכל

הפועל דבר אחד עומד לעד וזהו אשר יכונה

ברצון האלהים על דרך העברה או על דרך

הקירוב דרפהו ובקש ידיעת אמיתת הדברי

נעשו להיותם מלאך על נד הדמיון כדרך רמוקס •
 אבל תשוב נכ במדה ובמדרגת האלמאכיות עגמס מנר
 דנקומס עם השכל הפועל כאמרו למעלה וינכ נר
 שכלו הנפעל דנקות המאחדות עד סידאס וכו' •

וכיוצא בו נרכישי סימן א

וכנה נעשו נחיס וכו' •

כיאר כי עוד בחיים חיותו

מחוס נעשו נחיסו סכר

שכ בכת הרמס וכו' קרמס

בספר חשב האבוד ע' עו •

עדות נאמנה מתמר ועולה

על סמך כתוב בספר תולדו

החכמי כי לפי דעת קרמס

הוא סמך קדמון אשר

הניח תורות מתחלפות כפי

משפטו אלפי האנוס וקנע

חנ נראשי חדשים על פי

ראיו הלכנס והיס מתורס

שלמותו בימים הסס ותיחוד

נחכמת סלקות כי על כך

נאמר עליו ויתהלך סמך

את סלקיו וכו' כי הוא וסס

עיון נאמיסו סו' זד' • על

דרך הקרוב כי לפיו השלמת

עגמו של אדם מוטלת עליו

מורה היא תקרא רכנו סל

מקום כי קרוב הוא ליסס

אלת ית כל דבר ראיו וסנון מנד עגמו • ויתר נכון

לפרשו על דרך מאמר הישמעאלי סו' ה' ואס יואה

ממנו (ל' מן הגשמות) שס דבר נרכיניו פפרסו

ונאמר כי הוא דרך הסכרה וקירוב לשכלנו עכ' •

ועניינו כי באמרו עין ס' ה' ודומיהם המורים גשמו

נאמר שדברה מורה כלפון בני אדם לסנר את האון •

הוא סמך קדמון אשר

הניח תורות מתחלפות כפי

משפטו אלפי האנוס וקנע

חנ נראשי חדשים על פי

ראיו הלכנס והיס מתורס

שלמותו בימים הסס ותיחוד

נחכמת סלקות כי על כך

נאמר עליו ויתהלך סמך

את סלקיו וכו' כי הוא וסס

עיון נאמיסו סו' זד' • על

דרך הקרוב כי לפיו השלמת

עגמו של אדם מוטלת עליו

מורה היא תקרא רכנו סל

מקום כי קרוב הוא ליסס

אלת ית כל דבר ראיו וסנון מנד עגמו • ויתר נכון

לפרשו על דרך מאמר הישמעאלי סו' ה' ואס יואה

ממנו (ל' מן הגשמות) שס דבר נרכיניו פפרסו

ונאמר כי הוא דרך הסכרה וקירוב לשכלנו עכ' •

ועניינו כי באמרו עין ס' ה' ודומיהם המורים גשמו

נאמר שדברה מורה כלפון בני אדם לסנר את האון •

אף כאן ונאמר בדנין סלקים שהיא לקרב אל שכלנו דבר

ההשתלשלות מאת ית' על דרך הסך המפעים מרנון

של אדם • לסנר את האון • רדעו וקנע ידיעת אמיתת

סדכרים וכו' כי זה הוא עקר הסכלמה אל השילוסוף

ואין כשרון המפעס נדרש מפאת עגמו דק מנד היותם

עוור לשלמות המדע וכאמרו נרכישי סו' יט' • אבל מפ

שארמתי לך הוא שרס אמיתתם כי תכלית הסכלמה

לאדם איננה כי אס המדע העיוני וכו' וזה לא יתכן עם

עסקי העולם על כן הם ראוי שיפרשו מהממון וסדכרלם

וקהלה וכו' עכ' • והוא דבר השילוסוף נכאן כי סס

עכ' •

ונברדי הודי הפגמנו וגם שמו נכליהם וכו' עכ' •

והמורה גם הוא סוף פרק עכ' מהחלק הראשון

כדור כתי ריוו לאמר כי כמו שהמלך העליון נחמינו

הוא נשרד מכל סלקי העולם • ואף גם זאת הנהגתו

ית והפגמנו מחוכרנו לעולם ככללו מנור כעלם וכו' •

כן השכל הסקנה הכאכל לאד' הוא כנדל מן הגוף הנדל

איתו והוא שופע עליו עכ' • ועל השפע הזה המתפטר

על סלקי הגוף כוון הראיכע באמרו פרשת משפטים על

פסוק ועבדתם את ה' אלקיכם וכדך וגו' • וכתתאמן

הנשמה יתאמן כה השומר הגוף שיקבל האד מן השמים

והוא הנכ מולדת עכ' • וכל נאמנו חמשת המלות הללו

שרס הוכחתו לרדי שלמות נכה ותהיה הכוכה לפי זה

ויתר פשוטה ומחוכרת: אמרי אשר תשוב נעשו מטהורה

מן הספוקות מבינה החכמות וכו' • ל' עכ'היותה מבינה

סמכו על אמיתת אז תשוב נעשו מטהורה מן הספוקות

ותשוב גם במדה המלאכותית וכו' • ל' עכ'ד שמשו

עור ציור סוף וכו' : פועל לא כפעל . בעלותו למדרג' השכל הפועל וסודו מחטותו הקודם : הדבק כדרכו הגדולים העור הפולמוס ממורה ספר המדות בראשי החמישי מזכו עם יסנה סנהו דק . יקראו לרגל מעלת המעלות כתר פועל על גביהן באזרו שפדק מעלה תמימה כוללת כל מעשיו וכמו שזכר גם ככל העיקרה שער זו' . על כן בלא שלמי המדות ככל קריאתו . על דקדק וקורא להם עם נדיקים ויש ככלל דכרו שראו להתחבר אל המעולים למען ילמד לשאר ולעשות פעולות הנדק והיושר נדמותם כגלגלם . וכבר נמנית מנהו א אנלכו ככלל העשין להתחבר עם הסכמים ולהתמיד עשהם ולהתמיד ביטוחן מאמר אל כמפרי ולדקקה נו הדבק בחכמים ותלמידיהם : כמדות וכמעשים . המדה היא הקטין המתחזק כנפשו של אדם לאחות נחלה מרוב קדגל הפעולה . והמעשה הוא הפועל היונה וכמשך סימנו : כי הם עזר וכו' . על כן יאמרו המושלים כי מכה ותכוון כפשו של אדם לפיותה מעון ומכון לשבת המושכלות . כשהשבע כנחמות המדות המעולות המזדקקות ומזככות אותם מכל עינין ולכלבין לדמיון המראה שרדך להעביר חלודם מעל פניהם ולהסיר כממה לשיורשאו בה הנורות המושמות לנגדה : וכך היה אומר באזקרט' שהנפות הכלתי קיים וממורקי' כל מה שתוסוף לוונס תוסוף ברעתם וכן קיימו וקבלו סיהודים מאמר חזק כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו סכמתו מתקיימת' ואחרת החכם שלמה נרפתהו באמרו שמינו מוסר ומכמו ואל תפרעו כפי הפי' אשר הכימו עלינו יציל העקידס והשמנואל שאמר מוסר על תקיין המדות והכחו על שלמות המושכלות . ואל תפרעו אזהרה לכלתי שנות סדרם למפרע . והכונה למען אר לא יקרב איש אד לאכול מן סקדשים בעיון כלמי אס סודגל באכילה מולין כשהרס עם נטילת ידיס כחלק המעשים : ודנקות כלמידה וכו' . מלכד העור כניור האמת אשר יעלה לו מתקין מדומיו ימכן לו גכ להחמי פעיון כי תאוויתו לא יבדוהו ולא יפסיקו עיונו בענותו אכה ואנס כפי מה שזכרנו למעלה מטעם סמורה וכן יכנס שיעור כל שתמיס כניסם ידבק כשכל הפועל כאזור : ותכף לזה וכו' . ול תכף לדנקותן כדרכי הנדיקי' הכוכרים כהשתדלך ככל עזו להסבאל אות' לנעשך ועלה כידך קיין כל מדס מעילה .

לא יונע להעשיר בשלמות סודו הסנה כאשר מניחין לא תחלל לשים דעתך עליהן ככל לבבך ותכל הפעך וכן הלשון הזה עד אמרם אל פ'כיד מכרכין אמר אחי תכף לרית טוב נרכה סכאמר כל השמה תכלל יס איה סוף דבר שהנשמה הכנית ממנו ויין סוף כנסת ממנו סוף אומר זס סרים . אמר אחי אף אכן כמי מנינא תכף לתלמידי אחי' כרכס כמעשה ידיהם סכא' וירכמי ס' כנללך . עכ' כי

התמימות סריח עם תלמידי חכמים הוא להיות קדוש מתפשט במהרס סכד דקות א פנימיו' כהכו הנפשיות ועל דרך זה יתגלגל הפועלת סוד סכרת תלמידי חכמים למתחברים איהם כמעט מן האמן . וכבר משלו משל למה סדבר דומה לכנסת לחכותו של כשם אפסי של לקס כלום מכל מקום רית טוב קלט והוניה עשו : מדה הסתפקות וכו' . טעם כסודו כוכרין לו ספתיס מנין כל שאר המעלות המדומיו' כי מאשר היו כפסות בימו של אדם . טבעית . חיוכית' ומשכלת' . סקדראות כשם כפס' רוח' נפש' . וספתיס הראשונות סן ססס היו אשר המעלות המדומיות סכאסל קל כרנבס' זכר מדה הסתפקות וסמקת כפשו סל אדם כעמימי סמאכל וסממסה וסמסגל ללל ינאו סון למסוע' ועדס העשלו' והכריעה לססיר ארס ענאס ונאון' והיא כעולס כשמות עד' מאד מאד היא סכל רוח' וכמו שהיא כעולס אכלו כוונות בשלישי סו' א' באמרו כי סכחו יודעים שהענוה סוכס ומוסר כפשו ככריעה וכפעולת סוכס' עכ' . וכיא היתה אס כל ימר המעלות סמקתות סודס סחיוני הכוטה מטבעו לספטרר על הזולת גס ססטרר וככאמר הכתוב אל תחלל כרושך לבעוס כפי מה סכתב סס הראש' . גס כפ' משפטים אכל וענדתס את ס' אלקיכס וכך וגו' . ויתרון הכפר מדה זו על סכרמיס יתבאר לנו ממאמר שלמה (משלי ו') סס כסס סכא' ס' וסכס מושבת כפשו עינים ראות וגו' כי היא היתה לראש סיבת סמדות המלכות וסממוענות אכלו ית' . ומודיעית ססכסיס כסכילה כדרך ממים כי ססעלות מעלה רמה וכסגנה' וככר אמרו אל על סמהלך כקומס זקופה סהוא ככילו דוסק רגלי סכיה' . והמורה לא מנאה כסכחי משה רבינו עיה מעלה ופס סיימ' באמרס והאיש משה עכו מאל' . ודכרי פי כסס סין (משלי לו) יראת ס' מוסר סכמה ולסבי ככוד ענוה' וירס כי מוסר סמדות ספעולות אשר לכן דין קדימה א הפיין ככסכה

התמימות סריח עם תלמידי חכמים הוא להיות קדוש מתפשט במהרס סכד דקות א פנימיו' כהכו הנפשיות ועל דרך זה יתגלגל הפועלת סוד סכרת תלמידי חכמים למתחברים איהם כמעט מן האמן . וכבר משלו משל למה סדבר דומה לכנסת לחכותו של כשם אפסי של לקס כלום מכל מקום רית טוב קלט והוניה עשו : מדה הסתפקות וכו' . טעם כסודו כוכרין לו ספתיס מנין כל שאר המעלות המדומיו' כי מאשר היו כפסות בימו של אדם . טבעית . חיוכית' ומשכלת' . סקדראות כשם כפס' רוח' נפש' . וספתיס הראשונות סן ססס היו אשר המעלות המדומיות סכאסל קל כרנבס' זכר מדה הסתפקות וסמקת כפשו סל אדם כעמימי סמאכל וסממסה וסמסגל ללל ינאו סון למסוע' ועדס העשלו' והכריעה לססיר ארס ענאס ונאון' והיא כעולס כשמות עד' מאד מאד היא סכל רוח' וכמו שהיא כעולס אכלו כוונות בשלישי סו' א' באמרו כי סכחו יודעים שהענוה סוכס ומוסר כפשו ככריעה וכפעולת סוכס' עכ' . וכיא היתה אס כל ימר המעלות סמקתות סודס סחיוני הכוטה מטבעו לספטרר על הזולת גס ססטרר וככאמר הכתוב אל תחלל כרושך לבעוס כפי מה סכתב סס הראש' . גס כפ' משפטים אכל וענדתס את ס' אלקיכס וכך וגו' . ויתרון הכפר מדה זו על סכרמיס יתבאר לנו ממאמר שלמה (משלי ו') סס כסס סכא' ס' וסכס מושבת כפשו עינים ראות וגו' כי היא היתה לראש סיבת סמדות המלכות וסממוענות אכלו ית' . ומודיעית ססכסיס כסכילה כדרך ממים כי ססעלות מעלה רמה וכסגנה' וככר אמרו אל על סמהלך כקומס זקופה סהוא ככילו דוסק רגלי סכיה' . והמורה לא מנאה כסכחי משה רבינו עיה מעלה ופס סיימ' באמרס והאיש משה עכו מאל' . ודכרי פי כסס סין (משלי לו) יראת ס' מוסר סכמה ולסבי ככוד ענוה' וירס כי מוסר סמדות ספעולות אשר לכן דין קדימה א הפיין ככסכה

קול יהודה

מאמר ראשון

סימן א

לפי שיעלה תוקנו כיראת שמים על משפטו המורה
לא על פי התכלית אבל הפילוסופים ועדת העבוס
שוא האכן הראש שראוי לשומה לראש ענת כל יתר
המדות המסוכנות כי זו היא המכוננת המכבדת את
שכריות וחסריות רעותים
עונקות בשמחות וניל

מעולה עם ההגלה שמרוממים לסברה לא
דוממות והסכס הראשונה לא כדוי שיחנך רצונו
ולא להסיר מעליך קצפו אבל בעבור ההדמות
אל השכל הפועל בבחינת האמת וספור כל
דבר במה שהוא ראוי לו ודעתו כאשר הוא
ואלה הם במדות השכל וכאשר תהיה על
התכונה הזאת מן האמונה אל תחוש על אי
זה תורה תהיה ובאי זה דת ובאי זה מעשה
ובאי זה דבור ובאי זה לשון אתה או ברה

סוף מאמר ראשון ומספר המדות כי אין להכיר מעלה
אנושית כנפש העכבי שנומחת להיותה בלתי בשמחת
אל השכלית כי גם אכחכו לא עלמה כזאת על דעתו
דק שבה המתעורר יתוקן גם כדכרים המגיעים
למאקסומו בעיניו הנמוחת כאכילה שמה ומשגל
ואין הדברים הללו נכנסים בתחום דברי הפילוסוף
שבו ליקח מכל אשר להם מחוט ועד שרוך כעל או
כאשר שהשפלות כנגד הכח התאווני והכניעה כנגד
הרגזיוני הם שני חלקי הכח המתעורר התאווני לרצונו
בשלישית משער הכסף כי שם שם לו חק התאווני לומר
אדרוך איש ממוקשו ומשפט הרגזני להתרומם ולהתגב
כנגד המעיק ולהסתחוק עליו להכנס ממנו שאומ' כלכבו
אריק חרבי תורשהו ידיו ושוא כח הסבורה שוכר המור
בשני ראש פרק לא באמרו שזה הכח בכמות הכפסיות
שוא אגלו כדמות סכס הדומה בכמות העכביעיות
והסכר בחמישי סימן יב קרא לתאווני כוסף ולרגזני
כועס וכן יתבאר דברו באמרו שם ב' ו' ואינו כותן
לכח הכעס רכוכו ולא לכח התאוונ רכוכו על שני חלקי
המתעורר הללו והכוכו העולה על גביהן אבל דעתי
שאמר שכלות עם אכזים וכניעה עם חלקים על
הראיה כיבכע אהב תלפני ועד מוכיח על זה אמרו
אלה לענין הכניעה לרומם ולשכח וכו' כמו שיבא
או השפלות והכניעה שמהם לחלקים על דרך אמרו
בשמי ב' מן התאוככי הקרב הוא השפלות והכניעה
וכוונתו שם לחלקים כמו שיבאר ובכן כבר שכנו
לראית דברו לבאר הכפל על השפלות השפלות אל
שקדוקתם לכבוד מלכות שמים עם הסגולה שמרוממי

לענה וכו' ול אסף גם זאת ותעלה בידך מנד דכקותך
בדרכי הנדיקים שתגדיל ומרומם סגנה הראשונה כמו
שהם מנדילים ומרוממים ויש כזה נסחא אחרת שכתוב
כה עם רוממות סכסס וכו' והכונה מכוננת לא כדוי
שיחק רנוכו וכו' אכל
בעצמו וכו' כינאנו כו חוכר
כרנינו סי' ג' וט' והכוכב
כי כל אה המעשים שמעולו
לא יושקפו מנד ענמם

רק נאמר הם סומכים
ידיו של אדם אל הנעת
הדמו לטבל הטובל כידוע
אמת כל דבר על טעמו
כמו שקד' אל וכו' כל דבר
וכו' דומה למח שהוכר
כרנינו סי' ג' כי הפילוסוף

איכנו מכקש לא שיעפרו על אמתו כאשר הוא מכקש
שיספר הארץ (על הדמיון) שהיא במרכו הנלכל הנדול
וכו' עכ' ודעתו כאשר הוא להבין ולהשכיל אמתו
על דבר כמו שהוא חזן לנפש והוא למשלים כיאר מס
שקדם: ולאם הם ממדות השכל לא מסוג המדות
הכוכרות שהם למחזן הכח המתעורר בחלקי הכסף
וחרות כי אמנם אלה הם מסוג המדות השכליות למחזן
שלימות הכשמה שהוא העקר המכוון אל הפילוסוף
כאמור: מן האמונה כבר כתבנו כי הם אמונה יאות
לכל אשר יקיימנו אדם בדעתו והנה ככלל כזה מה
שקיימנו הפילוסוף בסדרתו העיונית על איש תורה
אשר יחשב כהם אל אלקית וכאיה דת טעניות או
ימוסיות וסנה דת ומורה יורו ככאן על חלק המעשה

כי פעיניו כבר ככלל כשם אמונה ובאות מעשה היא
הפעולה היוננת לחזן כי התורה והדת יורו על סדור
המונכל כנפש לגמור מלקחתו על פיו בנרשו מחשבת
למעשה: ובאיה דבור לשכח ולשאר ולרומם הסכה
הראשונה לא תשךך כזה לסדור דברי מיוחדים ומגובלי:
ובאיהו לאדך כי אין מעלה ויתרון אל הפילוסוף ללשון
אשר על זולתו כמו שחייב אל החכר (מאמר ד' סימן
כה) לשום מעלה ויתרון ללשון הקדש וסם כאשר
שהמלאכים מוסטין לה ומרניסי מולתם מהלשונות
והנה כלל סנה סוגי כל ערכי האדם אל מעשהו
כמחשבת בדבור וכמעשה כי באמרו על איש תורה
וכאיה דת ככללה שמחשבה לפעול ולעשות
וכאמרו ובאיה מעשה ככלל המעשה עצמו היונה
לחזן וכאמרו ובאיה דבור ובאיה לשון איה סנה
קדור

קול תורה

מאמר ראשון

סימן א

יד

הדבור אמור: לענין הכניעה. סוף אכן לכנה אל
יפה מעלות סמדות לפלגות החיינות והמטות וברון
הסתפקות סוף למקון הכנסה טבעי במאכל מתה
ומטל כי בחר לפון ערומי דרך מוסר המלכות לנלמי

לרבות דברים נבייני טוס
תמיטוס חרפס סוף לכוטן
ולא כחוסד כמלך סוף סוף
פרך מאל לקטונו כס הול לא
לפוכר וני כוכרונו
פעס אחת דרך נלגו לרנו
באמרו ומכך לזה מעלה
בידך מלת הכפתקת
וכו כי מקוס סוכה לו טס
להוטיט זוס נלסוכו כלאמר
יד כאילו סימה מדס וז
פולה מליה אמנס נכאו
לדכר אמו דרך ענה טובס
או כדה לעמך דת לענין

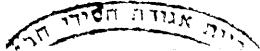
סכניעה וכו' נזהר כלפוננו מאל כחכמה וזעת
וסכת אם הספלות והכניעה הם דבר אחד בעצמו
וכרייתם למעלה כרובים נס יחד וזתה להורות על
הפלגת השפלות וכן עשה לא הוטלה עליהם מונח
הדריסה חפני הבלא יאצו כאל השפלה כי שפי הסמו'
על דבר אחד באמרו ולהערת הפלגות די לו כמחבר
למעלה: אך אש השפלות והכניעה הם שני דברים
כמו שזכרנו: ראשון לבקש טעם מכני מה השוטט הכה
עצוץ באחד והוא: ושני: שאמר כי די לו שכיית
הכניעה להיושע בעד הרצוני המתאור שיל למלמה
להרים מכשול מדרך התאווני שלא יבצר ממנו את אשר
יוס לעשות כאשר דברנו: ונס לפי הניאור שזכרנו שס
אשר עליו שקטה דעתו סיהיה הכניעה לאלקים והוא
מה שכתב אליו לרוחם ולשבת: ואפשר שהמטות וברון
השפלות כי אין לבא אל שער המלך בענת השפלות עמו
אבל כפי אדם כי אמנס ראיו לו סיכהו כשיאית אגלס
למנועלת הדבי ועל זאת לא שכתו ידי ידיה שלא הקשי'
שאל על כבודו: כאמר אל כך דיומא אלה רב יהוד אמ'
רב חפני מה כעגס שאל חפני שמחל על כפידי שז וכני
כליעל אמרו מה וישעיו זה וינזוהי וכאפיאיעל כחש
העמוני: עכ ועל כן תפס עליו הכניא כאמרו הלא אם
קטן אדם נבייך ראש שבעי ישראל אמה כמו שכתב
החכם שזכרו עמק ונהנה להיות השפלות בלתי כזות
אל המלך לא יעשו הפילוסוף על אודותיו אחרי כן כלל
כל המדות באמרו ולהנהיג מדומך וכו' כי פדל

לעצמך דת לענין הכניעה ולרוחם ולשבת
ולנהגת מדרתך וביתך ואנשי מדינתך אם
הם סומכים לא הסומכים עליך ושומעים אליך
או קח לך לרה הנימוכים השכליים אשר חברו
הפילוסופים ושנים מגמחך וכונחך וזך נפשיך
וכללו של דבר בקש וזך הלב באי זה אופן
שיתכן לך אחרי אשר תבין כללי החכמות על
אמתת ואז תגיע אל בקשתך רל הדבק ברוחגי
רל השכל הפועל
ואפשר

ואפשר

הכניעה הוא חוכה. ההנהגת עצמי ימוז ומלמדי
כמדקן סכמו כפרשת דוד עם כלל ואלה סל' דומך
סלום וכל אשך לך סלום: וזך נפשך וכו' כוחו לפי הכניעה
סכבלית כל המדות והמטות מהיה עזרת הכנס
המסכלת לא המטות עצמם
אשר אין לפלגות כנס ספן
כמד שזכרנו: והוא ענאו סת
סוכה ראסוס: נאמרו
והמדדנה הזאת סוף סבלית
הכניעה וכו' אפלי אשך
משוב כספו ממוסרס מן
הספיקות מניית הסכמות
על אמיתתם ומשוב וכו'
סהורס כוס כי טורת סעס
מליה ועומדת כסכנת
ססכמות: אף כאן כסן
כוס כסילקו: וקנע
ממדות כדכרת הרלוסוס

באמרו וכללו של דבר בקש וזך הלב וכו' אחרי אשר
תבין כללי הסכמות על אמיתתם ולא תניע וכו' פניינו
לומר כי וזך פלג ופנ עם סכנת כללי הסכמות: וסן
כן סדכרס סנכמן כאמרתו סכוכרת: אשך כי עז
סמוק ססס אשך יקדס לפי כניאור זה כין וך סכסס
סמוזכר סנס לכנס וכס סמוזכרת ס' כ' כדכמי כמלך
כמו שיכא: על כן סכמי אפי ואלאכ סככוני אל וך סכסס
והלכ כשפלות המדדיות או ססוריות אשר כסן מודכך
כספו של אשך: כראי מוכך ממדק ומלוטס ממלאת
הסמטיו והיא סככמו כריה לפקלית סטוב וססו סככונס
כחכמת לאמרו וכאשר תהיה פלה ככוכס סוף סן
כאמוכ אל חמוס על אינו מורס וכו' או קח לך לדה וכו'
כי אמנס אין לך כוס וזלמי ספסיס מונחך וכוכנך וזך
כסך כמדות ספפולות סמוגנלות נאיו מורה וכניאור
דת ספסיס כאמרו ולא ספא עפי מנשס מיוחד פריי
מזולמו וכלכך סיניע לך וך כסך וטוסר כוכנך נקסוסי
המדות ספסוכמות כמדוכר חסו ספסס דכריו לאמר
וכללו של דבר בקש וזך סלב כליהס אפן סימכן לך רל
נאיו מורה וכניאור דת ספסיס כמו סקדס אף סיוכי וס
מפל' ולמוד סככמות עקר וזל אחרי אשר תבין כללי
הסכמות וכו' כי ככר הודעסקן סאין מנשס כחכס
אבל ספילוסוף ספסל עכמותו רק על אחד מן ספסיס
שזכרנו למעלה אבל אמרו ולא יסמחשו כלס אלא
כמעשים היומר סלמיס וכו': ויכיס אמרו או סניע אל
כקסךך וכו' מוסכ כעגס ורלסוכו א סכנת כללי סככמו

קול יהודה

סאמר ראשון

סימן א

על אמתת אשר נהם נהם שמן חלקו של פילוכוף
מחבלו ברחם בהגלם לפי משעמדי וסכה זה הניאד
מכים מאד לפשוטת המלך במשכות כמו שיבא ועל כן
למחזיקו ולא ארעמו: ואעשר שיכבא וכו' וכמו שכתב

וכו' עכ' והוא מה שכתב אליו הראוב כפיח
לישעיהו סימן מד על מפר אותו בדים כי נדים מגרם
בדה כי יש נשמות שיש להם כח להתנווד ואמרים כן
יהיה לא בדרך חכמה עכ' ועל ככה הוא דבר הרשע
במשוכותיו סימן מקומה -

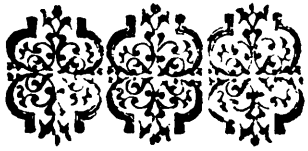
סאמר נהם הפילוסופים נהם
פ' לב' ולפי הכרח עמין ואפשר שינבא אותך וידיעך העתידות
בבואו או אכלם הוא ממחלק
ממה שזכר הרמב"ן פ' ראש

אמנם הנבואה שמזכרת
הכס בדברי הפילוסוף יעלה
אלה לפי דעתו במעלות

על כי יקום בקרבך נביא וגו' אל יתכן שיראח הכמו
למה שהוא אמת כי כנענות בקנת אנשים כח נבואי
ידעו בו עמידו לא ידע שאיש מאין יבא לו אבל יתנווד
ומבא בו רוח למאד ככה יהיה לעתיד לבא בדבר פלוני
ויקראו לו הפילוסופים כסין ולא ידעו שנת הדבר אך
מדבר במאמת לעיני רואים - אולי הכתם במדושה (לא
במדושה) מדבק בשכל הנבדל מאכיון בו - והאיש
הזה יקרא נביא כי מתנבא הוא - ועל כן יבא האות
והמופת אשר יאמר - עכ' והלא זה עמין הכס המשער
שכתב סעורם נהם פ' לב' באצרו שהוא כמנא ככל
האנשים וימחלק במעט וברב וכל שכן בעמימים אשר
לאדם נהם השנאה גדולה ומשכמתו משוטטת נהם
עד שאתה מנא בעמין שכלו כבר אחר כך או עשה
בן בעמין העלוי ויסה העמין כך ומנא מנא אדם
מי שדמינו ומשערו חוק מאד נכון עד שאפשר שכל
אשר ידענו היותו יהיה כמו שידענו או יסיה קתמו -

השכמה - והנה זאת לא זאת - אונס נעל העקידם
פ' וירא עשר יט כתב כי הפילוסופים הם דור מה דמה
עיניו כיססם לעצמם גדולות ונפלאות מהם עם היוחס
בלמי רואים - ולמה קנות דבריו על ככה אמנם קנת
הפילוסופים הקדמונים שגורו על מניאות הנבואה
הכז הם תארו לפי דעתם ושמו מדמה משוערת
למדמה וזה כי האדם הנכון המכרים על נד היותה
כאות במעשים שתוכיחם אשר אלם הדברים האפשריים
יקרא אכלם נביא בעמין שהכנה וכשיתיישר במעלות
השכליות אל השגת השושכלות וסידיעות בעמימים
השכרתיים ויקרא להם נביא בהשכלה ולזה באשר יעלה
מכס מהם בלאוד מסקדוק אל הנגיון וממנו אל
השכרם והספגות ומשם אל שכמת השכונס וממכס
אל הטבעיות ומשם יעלה אל מה שיקרא אכלם השכמת
האלקית כבר יתכן האיש שהוא אכלם שפלה אל סר ה'
ושעמד במקום קדשו והאשר במקיים להם ניוד אלם
סעיוכים שסמינום ובערט בעמימים האלקיים כשעלה
בירם עיובים דקים דמיוכים שכתוב לאמתים כבר
יאערו שראו מראות אלקים ושכמתה פדי סוז כל עש
שחושג להם מהעיון וכו' עכ' -

והנות זה רבות מעמימים רבים קודמים ומתאחרים
והזוים לא שכתב זה משער יעבור השכל על הסקדמו'
הסס כלם ויוליד מהם חזון מועט עד שיספג מזה כל
מין - והנה ככה יגידו קנת בני אדם עמידות עבדות

סימן ב

רואה אני דברך וכו' הדבר יוכיחו כי
 היה מאד שאלת האל מה הפילוסוף
 בקודמו כלום חלמתי כך וכך וטומא און אומא כפוגלת
 מעשי אשר אמרתם כם אל הנבואה וכו' כפי הדאמתו של
 הלום הכנסת עלי פעמים
 רבות ועתה סוד'לי איכה
 ערע איכה תרכין אהיבך
 כדברים אלו - לו האיר
 הפילוסוף את שבי מעצמו
 אלה הנבויים מה יסוים
 מעט הפילוסופים המעשים
 כי מנמנת השכל וידוע
 בענם והאשכנז והטפל לזה
 נדקס כשם נודך לנכס

וכמוס כאלה אמן שיעבן להם עם פי מעדס אף דת
 אשר יבדקו כי זה או זה יבשר זאל מקום חספול פפת
 שמעשה שס יבא לביא כריום והעלם נדבריו כי
 אין ליהם רנן לכורא וולפי דרך העברה - ונכן אל
 יסוים שס מנעיה מיוחד נרנס כפגמאון דין מודת
 מוצולת ומנעיה אלוים נכוחת טעם והכנס עטורס על
 אום אישן שדדמותו לבדד נור סאות וננקות סלמירס
 וזולת וכו' כשי סביביתם שזכרו למעלה ו קמאן כפפי
 דבריו מהסס כוכיו להפנים הטףך האשך את לבו מן
 הפלום ולכריוחו מנקטק מעשה כולת ככרס כענאון
 כסודות סללום נאמרו כומתן רננים אל ככורא אל
 מעבדן איכס רכיו כי אשר סללמותו שול ידכרו ככאס
 כפכה מקודית ואלי דדמיונות אשר שס מרלשותו
 סלליותוהורועס הככות סללום פעמים רבות - עד נדק
 אמתו לא שוב מעט כי סכל שנ אכלו אל סנה אמת
 היא וסכנתו של מלך סמושית על אז מוד לעמות
 פמו ומקראל אמו כללס מאד עלדו להפעיו כחיכות
 לילס - על דרך מה סעמיד כעמיו סללך כאמרו לכר
 מיון נח כר עזרת ענתי כום טעלה כדפתי וכאס
 שראתי כעלמי וכו' עכ' אולס עדרך מאר סללכות
 סכסכי דת ממת לזום מן הילס כסמיל דמי כחיות
 רעיונו על סלך - חס סלפי כן נכל אלו מעונתו על
 ככר סיעס סתיקס עלו סו ערנור סלל סיסוף רפי
 אליו עוד כדכר סוס - וסי ספומס סללך את אר טעל
 סעללוקי מענה סמיו - כסמיר פכו הכוכו כעטול
 סללום על פי דכר ססוכר - סיסוף כענאון נדק כי
 יעדס כעטו כו ונאחכמו מיוס כי כר דברי סללום ללל
 כדכר וכלל מעשיו סמורום כלי סקן סיס סס מעשס
 דת כענאון כעטק עמי סעללוקי סמי סוכל וסעיס

עקלקלומיו ויפנו לכרמסלוקי ככלום ככסס עד כשס
 פעמים כמדוכר - אין זה כי אס עקס וסעלמול זכסס
 טלס סול כטול על סמירס דעת סעלכות - סללית סשס
 הלום סר לא יוכס פמו מקום לכרמו - עכ' מר
 ססמנדות סעמוד ככרז
 מזה ססוכס עליו אף הלל
 זכס על כי אין לעללוקי
 סלל אסלס - סמדות
 סכסלס - וסלליות סללית
 עם סיוס - לסי ככרס
 קרובס סול לסדק - כטל
 סמועל - סככס וסלליות
 כעלומת אסמיוס - קסומ
 בסוף הקדמות - וסללית

ועטבות יכללו סססס כעמקארי - וסעלית דת יד
 וסשס דכר זכס ארערי אל סעללוקי מסס לו סללס
 לתת לו סלל - על דכר ססמיר על ארס ככסס וסלל
 מה טלס כסס כן כסריו וכעמליל ככס סי סלל סלל
 מקול לככר אף סככרס מרסק וכו' וכסר' מי סדוקי
 לישר אמו ככר סללס סכר נדק - לברר סללו וסו
 וכס' ס' אין - דרפס - מסס כעדות וכו' - על כן יבא
 לקללל וסמיר פכו וסמיר לו רולס אפי סברך ככרס
 וסעלית וסלל עמי סמי סדוקי סכר ככרס כפי סש
 סכיו סללו סעליל סעלליות - כי הן גרסס את סללס
 סיוס ועל ספי סדוקי עטר סמדות סמכות - סכית
 כלומיו ולכו וכל דכריו סככס וסדנלס לסלר ככרס
 אל מול ספי סמדות סעללית סדוקי וסמכות - יסר
 סלליות סדכרס גס אסכס גס סכסס יריבו יוק - לל
 סכרן וסענת מוקורת כל ככרנרן וכו' - כסס סן
 סדוקי לככר - ככס מאתן לסכסס - פכסלו יסרן
 מעלס וסמכות - וכל ככרן אלה ככסס סס וסעלס
 לוונלו דעת סקסס סככית - אול עס סכסס - יסר
 סכססס גר עלי ככלום סיון לילס (כי ככס סול כלי
 ססס על ססממו סעמס רבות ככסר) לסקס סל
 סעעס סדוקי - וסכס לא סיקו - ככרן לסלליל אשר
 סנות לילס סס סל לבי סכסס מעשס - ככרס כענאון
 סכס סללו ורע כעמיו בי סעמי וס פכסס סקורס
 וכיוסר לככר וסעמי יסיס - לרנן ככרס אס על כר
 סקורס לסי דפכר וס לרנן ככרס סמס פמי ככרס
 דעמי - וסכס סמיו סמיו לסינן ככרן סוכל ססכס
 לסללית מעשס וככס סמיו חן ככסס וסכס אשר וסכס
 כקודמית - לא טל דכר סכל - דכרן סטוב ככרן
 סעעס ככלל - ועס כל ס סיקס סמכות ככרס
 ככרן

עצמו כי המעשה הזה איכנו ברעם אף על פי שסכסכו
 עשה ויחזק זה כי אם מלת האלקים גלוי דעת על
 המעלה ששם ברעם בעצמותו לרנון לפני האלקים אשר
 יצא ימנו כי עם סיונו כוכונו רבוה וכעני וחס לפניו
 יצא מעשה צדקה אשר יכיר

לו סלום אשר בא עליו במדרגת משכום ועל אודות
 החלוט הסכסכו פשמי רכות אל המלך לא כשהיה מן
 באר פטילומוס פנאכר דרך המלך כלך לא כעס ומיך
 ומשל כי ענתו מקום כי מנד סכסכו כאמור וסן
 מנד סכסכו למלך כהמעט

המחשבתו ואם איננו כן מה לפדס ולישמעאל
 שאלקו היישוב גלהמים זה בזה וכל אחד
 סוהם זכה נפש וכתרתו לאלהים וגברל ופרש
 יצם זכותה לכל זה הדרך ובגמתו להרוב אשר
 חביבו והוא במאמין שהריגתו צדקה גדולה
 וקודם אל הבורא ית' וכל אחד מאמין כי
 הליכטו אל גן עדן והאמין לשעורם זה דבר
 שלא יתכן אצל השכל :

יעמיד אף כהסוף דרמי
 יחקי כוסק מקי אשכ
 דאמי דלא אחווין לים לכר
 נס לא כהסו דרנא דיליט
 פמי למלכיס דאחווין לך
 מלון עלאין ומסמין מכני
 נסא אפרסוך כסח דמלכא
 פילאה על כל פמר אחרבין
 כום דעת אפר את אשר

זיתכן לך שיהא אחריתך כללם הסכסכו אל איתחין
 ומו' כי האדם קולאמי וסמאך דברו סחבר ויעצוק
 לאודיטוריהתא אפי' דבריס ריקיין סכס' סלל סעשת
 אל סל ככר בדבריהסו סלמות סכסכ' רק סממשה
 סוה איכנו מרכס אעני סכסכס דגיס זס סחמס מלין
 מנשא לל דל דל סכסכין סממשה סכר גרול סכסל גלוי
 סזוסק אציה לל סממשה זך סלכ בלויס אוקי סממין
 פלוי סממי בעל פללס מסר עליוך גלי וסכסו סלויס
 ספוכו רח' ירכו לא יכמו סלל וסכסו סממשה איס
 פכויס יאס כן גרין לבקס זך סלל כלין פרעו סווסד
 ימי זין וסדעני זס מנלתי על דרמי מלכי נדק
 ללעני ינדק בדרכו זכס נסמנו סכר כל סכסכות
 פלויך סלל לא זאס קס לך נסמין זלס סכסכ
 סכסכין דקס בעטמו נדקין סממס רוקס מוליס
 וסלוי קדס זס סכסכ' ל לבגך כי סמין סממיקוס סקדס
 גרמיו על סכסכו דאוס עם פמי סרלית ככל סממס
 צר סכסכ סמין יב כאלמו וססס סס סממיקו כס דכר
 סממיקס סדעס פלוי רכו עכ והוא מלשן כמו יסעיס
 ס' וכל לרי ככריס יסמיקו סכסכ' על סממיקוס ראי עם
 עני דלוי מן סכסכו סכסכו וספלוסותיות ודלגית ללך
 סלסס מניכר לו נס כן כללוי סמין ככ באמור ויודק
 סממיקס ללעט סמורס עכ והוא מלשן כמו ס מלעס
 סלוי סממיו מללס סממיקוס מן אל זך כפי סרמנו
 סכסכ' סלוי סממיקוס מן סמל לסמל והוא פנמו
 סס סכסכ פלוי דל יעווין סמס ומס סלמר וססס
 סכסכו וכו' סורס על מם סכסכו מקרית סממכו
 כפנין סכסכו טכס בלוי וכו' סממיקו כאלמו ס' כל ככר
 סולל עכני כום סכסכ' סדעס וכו' סרלוי כללמו
 וכו' כי אונס בערך קדימת וסכסכו כעכ' סמל סוק

סלקים סממס סלל את פרעס ודנממו כנר פ' סס
 סכסכו סממין סין ככריות סולמן סלל סלומות
 סממלי סממ סכל סעולס כלו הוא עכ והכס סממס
 סל כס סעסס סרלסכס על ספלומוק אכר כס סמלך
 גרל לו דל סכסכס סוקס' מעסס כלו אל סכסכ
 סלמר' וסין ססס וכו' יאס איכנו כן זכו וטעס זכ
 סממית על ארס סקדסס ככסמית מורגלית סלל
 ספלומוק ססממס סלל סכל יגורו סכסכ על איתמר
 זמנו סססד פלוי קלומס נכסי' יד כלוי וסוד על
 נר עשות סרלס כמפורס סלל סלמו כלס מן סעולס
 אכר יתייב זס סעמין טכני לא מוכס ולוי ככל סכסכ'
 ככל עלוי יאמר ארכסו כל ארסי סעולס כילור
 כסממית סממין וסממ' וכו' עכ נס בעל סממיקוס
 ככס סכר לר' וסממ' וכו' סקכל סכסכס סממית
 ככלס נכסס סדדסיס כמו סכסכ סמור' י' ז' סל' ג'
 ססמדות אכר כי סכסכ סמפורסס אכר יסרמנו אומן
 נמיס רכיס סממין רכות לא יאכר סכל וסל טעס
 מה ססספיד סלול על כסמולגית וכו' כסס סלל
 כלפלו וכו' גכ' וכו' סלל אכר סלוי סויהס כל
 סיוסכ דעסס סממ' נסכסכ על סויו סס מעסס ככס
 כעממס ס' סכסכ' סלל סממ' זכס וכו' סלל
 זכסכ' סממ' וסממ' כפי כק' סכל מעסס כמעס
 ל' סממ' וסממ' זכס וסממ' ל' סוק' סלוי ס' יס' ס'
 כעסו כו' זכס על סלממו ספסרין סממ' סלל' כלל
 יכס זכסו וסממ' וסממ' כו' מלסמס על גלי סכסכו לו
 כמעסו וסין זכס כי אס גלי דעס ססס סס סס מעסס
 סממ' ככס סממ' כו' לו' זכס לא סיה כוסא זכס אל
 כו' סממ' כקס כרית סלוי וכו' סממ' זכס
 כממ' כממ' ל' דכס' י' סלל' סכסכ' סלל
 סממ' ס

שעשו' חכה חכד ארכיבזכריו כעו'ל התי'ג'ס ארתי
אזי כלני כי את בך בחרו ושעו' על כל מעשה'ם
כי עם היות כל אדם המזכירם משתדל בכשרון מעשה
בכלל כמו שקדם מכל מקום וכמד לנו גם כן מעשה
מיוחד להמרות בו לאלקיו

והוא מעשה רחוק מלדון
בשכל ולא ימנע' שום דת
הימנע' אשר לא יגכהו מכל'
שגמית הוא מעשה הרע'ת

אם את רעפו וסוף מליץ' שמעשה הרעה זו ימנע' לו
בדקס גדולה וכו' ועל כך זה הוא מסתכן כעש'ו לנאת
למלחמה על אויבו והנה אם לא היה זה אגלס' מעשה
כרנה כענומותו לא שמקרה קרה להם על בחייתו ועל
הדרך אשר הכת' כדברך אלי לאמר לא מחו' על אדם
קורה ונאזיה דת ונאזיה' מעשה וכו' איכה היום
זאת שיבחר להם יחד כלם מעשה כמעב' בזה אשר
יגדלו השכל ולא יוכל' שאלו' ופעור הלשון כעשה
כאומר ואם איכנו כן מה ראו על ככה ומה הגיע להן
לשתי הארצות האש'רמות אשר כל הישוב ככלל חמת
משלתם להיותם בלפני'ם זה בזה וכו' וסוף לשניה'
זה דבר שלא יתכן וכו' משל חלף' אם שני גוים כנטוך
להיות דעתך שבויה על הסכמתם ועלניה' כמכת
כענכתך עלי' הכה הגעת בזה אל מחו' סתך ומנאת
שמע' הבלות אשר דרש' ואתה קח לך כשני מעשיהם
סרבוים כי אין לך גורך להרהר ולחפש' אחר זולתם
ולמה זה תשאל לשמי' לזה איכי כי עם היותי כשען על
הסכמת שניהם לזכות ממנה שיש עם מעשה כרנה
כענאותי' כל זה איכנו שזה לא לבדכך כדרכיהם כי לא
יתכן אגל השכל שיהיו שניהם כאחד עובים להיות כל
א' מהם סותר מעשה כוונתו ואיך יודע אדם וכמד חוס
או זה' וכאלו בכל כוונת' בזה (ברכיש' סי' כז) ולא
יתכן שיכיה האמת בשתי קניות הסותר וכו' עכ' והיו
סדברים האלה מתכנסים לשיחת מה שיחמד סוף' אפי
דואה שהם הטענה והראיה לכל בעל דת וכו' עכ' כי
אזכר להאמין לטניהם בזה שיעדו זה לזה הוא הדבר
אשר לא יתכן אגל השכל' אגל להאמין לטניהם בזה
שאיכנו יחד הוא כהן וקיים ישר וכאלו:

סימן ג

אין בדם הפילוסופים וכו' ר' משפך
אשר חרצת על גדת הדרי' המוסס'
אל דנים' שלא כה דברך אמת וכדור כאלא יתלוזו
הכמי'ם על הדבר הוא המוסס' אך אז יתיכנו
כפי' און לשלון עליו ככה תוע' כחו ואן לשדך עליו
אפי' נעש' דקדק' ועל פי פילוסוף' ענמו בעש' הכנס

ויש' אמת' כי הקדמות' הנוטיות' תפלק' בטל'
קרים וגוים' שלישי' הסכמה' כפסכמו' חז' קלס' או
רובם או המופלאים שנכית דין' הסכמה' סוף' אשר
הקדמות' הסן מיוסב' לט' ועמ' כדרון' זמ' גל' כס'
הקדמה' פלקוס' מפעמ'

אין בדת הפילוסופים' מרית' העם' הכמוני' לטו'
הריגת' אדם' מפני' מנר' עמה' כי הכס' הסכמה'
השלו' כדעו' עברו' ועדן'
לסכמה' אוסל' וישי' לט'

אות לכלמי' ככות' אותנו כל מנא' וזה כי מנמת' הסכמ'
ל' כי הוד' שהכל' תלו' בו הוא שלמות' עיונו' כהכנס'
החכמות' על אמתתן' כמדורכ' והוא העתה' שכל' העי'ם'
כופו' ליו' ואין' אגלס' מעשה' כרנה' מנר' ענמו' י' עב' הרע'ת
זו שמסתכלים' בה' שאומות' חרב' איו' כאלו' איכנה' בדת'
השילופות' ושלכד' סיומה' כלתי' מותת' פלמו' לטוסק' יס'
סכס' סוף' באופן' מה' ענין' לשלמות' כי עך' דק' לא' יסוכ'
מעש' מעשה' הרע' הזה אשר' יעשו' ואמרו' כל' ישרי' לב'
לא ימנעו' ממו' הסכל' כמוכר' סוף' וכרכיש' סוף' יסוכ'
עשה' לדכרו' לה' באמרו' וכאל' יסיה' האר' יודע' הסכלית'
היא' סמבוקס' מהרע' לא' יחוס' על עם' שהוא' עז' כי סס'
איכס' ירא' ללכל' גמול' על' היר' הסי' ואיכס' חשבי' סוף'
סוף' גוילס' או רוכי' סוף' כעגים' פ' אגל' נוו' עז' ה'טוב'
והסו' מן' הרע' כדרך' סוף' וסאזכר' הפתדמו' לטוב'
אשר' סדר' סדכר' ע' העו' וקנפו' הכי'ו' וכו' עכ' וגם'
לפי' כוכת' המלך' השמע' שכללם' כדכרו' סקורמי' באמרו'
ואם' איכנו כן' וכו' כאשר' דכרנו' אפי' יאמ' פילוסוף' סוף'
בדת' הסילופות' הר' אדם' מעני' חלף' מעשי' כי אגלס'
מנמת' הפילוסופים' אינה' זולת' השכל' וסאדע' ולסוף'
זה ישיק' לכל' אמת' מהאומות' וכות' עש' וסאדע' לט'
ככשרון' מעשה' בכלל' כמוכר' כקורמת' ועל' כף' עש'
כעיו' כוקס' עם' כרניס' וולמו' י' עכ' מה' סוף' אפי'
על' זה' נשס' האר' הוא' נעמי' רחוק' מלמדת' סכוס'
באמרו' אין' בדת' הפילוסופים' מנאר' סדמות' בעש' שלא'
סדמת' הפילופות' מתפלך' מנאר' סדמות' בעש' שלא'
מנאר' סרבים' על' סדמת' כפום' כד' וסוף' הכס' דס' לט'
מנמת' השלמות' השכלי' כהקדמה' וכפי' מה' סוף' איכ'
המו' מהאומות' לא' זולת' רכני' שלא' יקפידו' כמעשה'
כי אין' עם' לפי' דעתם' מעשה' זולת' מעשה' כרנה' גם'
לא' באומות' סה' שלא' סוף' כמכת' ואין' כממת' הכרמי'
וזס' בחלף' שאר' המדות' כי הכיחו' מעשים' כרבים' כפי'
מה' שרלו' וזמכות' על' מה' שלא' התבאר' מופתו' ועל' כן'
המיו' סרבת' האדם' הבלתי' כמע' למעשה' ולמנמת'
סס' מעני' סוף' מנמתם' השכל' כפילוסופים' ולפי' מה'

השטן פתח ע"כ. ואם תפא ענין להסתכל בענין שלם
או תכין כי לא ירד. ספק לעומק כובת הדברים על
עצם ממש דוק ומשכח. ומה שפתי לא אכלא מהעיר
לך און כי משלשת הטעם שטען האלך כנגד הפילוסופ
ש' חקד שלמו הכספה.

אמר הבורי ואי זה דבר שהוא נושה

מן האמאצל הפילוסופי
גדול לא יומר מאמונתם שהעולם חדש ושהוא
נברא בששת ימים ושהס' הראשונה מדברת
עם אחד מבני אדם עם הדוממות שמדוממים
אותו הפילוסופים מדיעת החלקיות ועם זה
היה ראוי כפי מעשה הפילוסופים והכתתם
ואסתתם והשתדלות' שתהיה הנבואה ידועה
בהם ונמצאת ביניהם ספני הדבקם ברוחניות
ושיסופ' עליהם נפלאות ונוראו וכבוד וגדולה
ואתגנו רואים החלומות הנאמנים למי שלא
התעסק בחכמה ולא בהך לא כחך נפשו
ונמצא הפך זה במי שטרח בה וזה מורה כי
וש לדבר האלהי סוד אחר וזלת מה שזכרת
אתה הפילוסופי.

ה' מכד המוסכ' אצל הכל'
הא' מנד' העדר הודעה
לפילוסופי' כחלו' או כנבואה
במו שזכרו בקודמת'
על הפילוסופיה מן ככס
לפילוסופי' משוכתו מדרך
מחזר המלכות עם היות לו
מענה לטען באופן מה כאשר
בדלית' אצל סמיים מהן
האיר עני' משוכתו כפסקא
פלו' ועל השלישי' שיטעון
פלו' כמאמכת לא ילע אלו
מאילו' וכלס דומי' כמו שיכיל
סימן ד ואזכר דבר
שהוא מוטעם

דנקוטם כרוחניות ושיסופר עליהם כעלמות וכו'.
וכהשך הוא כי החלומות הסלקים כדלו למי שלם
התעסק בחכמה כמו שהם בעלי האמונות אשר נאסנו
לרות נטות. מן ה'אמת אכל הפילוסופים ולא נאכך
כעצו נגדות האמונות

כעמאס וכתינוקוסי.
וכעס הפילוסופים יבשה אף
כל' וזה מורה כי יש לדבר
הלאי בענין ההשפעה דבר
זולת מה שזכרת מדנקוט
השכל שפועל כבעלי העיון
אשר לנכס פופס אל סוכוך
והטוהר'. ומה שזכרת
הולך הטענה הולת כדרך
שרנה ליתך נו הפילוסופי
כאלו ויאפשר שיכנא אותך
וידויך הפעמדות כחלומות'
אממיים ומציאות כאמנות.
וגם הוא מעין מאורע
הסלקם הכספה עליו כאמר'
וכשא עליו משא חיון כספיו
סוה העומד כנגדו מאשר
מאכ פתמים רבות החלומות'

הנדוקי' אצל מי שלא התעסק בחכמו וכוון הכעס והכנוה'
בלמי חלה בפילוסופי' כלל עם סימה ראיה להמ' ככס
ככל עת' ואלס ראיה ונחון אל לבי הטעם אשר כתב
הלכ'נ' (כשי מ'תלמדותיו פ'ו') למקרה שתאיים
אשר עד נדק יאזנ משפט חלומותיהם וזו מדס יחיוס
בהם יומר מחולתם והעולם עם מהרצית ככונת ככלל
סוה כתיחו מחלה ב' מיני הודעה. פ'ו' בבכואה. וסכ'
כחלוס וכקסם. ומקבל השפע ככויאה סוה השכל
סהיולאכי'. והמקבלו כחלוס וכקסם סוה הדמיון.
אזכס שפועל לסיכוס סוה השכל שפועל אס ככויאה
כוולת אמנעי' ואס כקסם וכחלו' ע'י אמנעי' וסס כרמיוס
השמימיים ולפי ססיס המקבל. ככויאה השכל סהיולאכי'
סיס שמיים כמשכת לשלמות השכל והימה מוצעת מעמי
זה כהתלמדות' ולפי שהמקבל כקסם וכחלוס סוה
הדמיון. לא סימה הנעטט כמשכת לשלימות השכל
ואיכס מניעים בהתלמדות' ולפי שהדמיון יתבודד
כקלות מטרדת המשכנה וסחוס כעמאס וככערי' וימר
מוולתם סוה שמחא' עקנתם זאת סודועס יומר משס
שמחא' להרבה מהמאכיליס וזה כי קבול זה השפע לבס
הדמיוני ינתרך אל שיטבודד סכס סודועס מבין סאר
ככונת

ונגמסם שלימות השכל וסכנא' אס הטענה השלישית
שהיא נאס מנרף כסיכך'. והגידה כל לי איהם סוה
דועה דבר כוטה וכן האמת אצל הפילוסופים גדול
מאזכוסם של האמונות הכוכרות שהעולם סדס וכו'. ואס
לא תאיון גם לשכי האמונות הכוכרים. לא מן הכא כרדי
מהשכות הסלוס ולא מאשר הסכיוו סנ' אומי' שמטרומות
על סימט סס מעשה כרנה כעגמותו כמדוכר'. הכא כל
ידך כסיךך ותאיון לקול סוה האחרון יסודתי
כסדרי הפילוסופים אשר ישפרו כעשומס כי האמת
אזכס כמדועיהס. וכי סקר כחלו' איהם כאמונת סודועס
וזהו מן מהשבות סודריות סיס. להם כעיה גדולה מן
האמת כערך אל הרוממות סודריותם וכו'. ולפי זה
סיס כשו' (כפי כשרון מעשה הפילוסופים כעשלות
סודות ושלמות ככמת באמת סודועס עם השאלותם
כדנקוט הלמידה וטהרת הכעס מן ססיפיות'. אשר
מכל אלה אשאללו סודרי לב כוון סכמס כככלות ולא
מנאו ככנשי סיל יריהם כמדות סמזוכות'.) סיסיס
השפע יורד למשלה על הפילוסופים ומהיה ככנכואה
ודועה כהם. כאשר כרבת לאמר ויאפשר שיכנא אותך
וכו'. וראח סיה גכ שמתגא ככויאה זו כירקס סודי מעמי

קול יהודה

מאמר ראשון

סימן ד ה

ה

פכחית המשיגות כדי שלא יכלכלו פעולתו עכ' אעפ
כי בכל אלה לא ימנע שום פילוסוף צור כנגדו כי מי
הוא זה ויחזה הוא יחי דייקו למזור על כלי הגיד לו
הטבל הסופג אשר בחר לסגולתו מה פעל אל' והיה

אך עזוק כל הימי' מהשפעת
הודעתו • כי לו במראה
אליו יודעת גם בחלום לא
ידבר בו • הן מני עוללים
ותפלים יוסד עזו • והיה
הפילוסוף החסון לעבוד
רוח מכלי ביות לו פועלו
לכינון מנחיק נעת מן
העצים • על כן היחס
שיחזו יפה לו על כלי
המנא מענה כפיהו • ומה
שייחס הפילוסוף סלו דבור
הסנה הראשונה עם כמי
אדם לאמונת אנשי התורות
אל יקסם נעימך עמה
שקויים אלנו סוף סימן א'
לאמר ואשר שניכא אומך
וכו' כי אהם הסכל כין
עמי המאמרים כבר סוהה
שחבר עליו באמרו סי' פ'
והאמינו העם מן היום
הזה כי משה מדובר
בדבור התחילו מאת
הנורא לא קדמה למשם בו
מתענה ולא ענה שלא
תהיה הנכונה כאשר חשבו
הפילוסופים מנשט יודכנו
שחשבותיה ומדבק בטבל

של חכר בשלישי סי' א' באמרו על הסתיר והוא לעולם
כללו המכסה עמו והמלחמה מתקרים בו נכח ואם
ימקו בחסידו ויהי בעקבות פיראם לטובה ותכדוהו
כפעל ויראה איתם עין כעין לטעם ממדרגת הנכונה
כאשר היו טובי החכמים

אחר כך אמר החזירי בלבו אשאל פרס
וישמעל כ אחד משני המעשי הוא
הנרצ' מאין ספק אבל דיהודי דלו במה שהוא
נר' מ' שלוח' לא תסכלות ומיעוט' ושהכל מואצי'
אותם וקרא לחכם מחכמי פרס ושאל אותו על
חכמתו ומעשהו ואמר לו אני מאמין בחדוש
הנבראות ובקדמות הבורא ית' שהוא ברא
העולם כלו בשש' ימים ושכל המדבר' צאצאי
אד' ו' ליו הם מתיחסים' כלם ושיש לבור' השגח'
על הברואים והדבקות במדבר' וקפודחמים
ודבור והראו' והגלות לכביאיו וחסידיו והוא

שוכן בתוך רצויו מהמוני בני אדם וכללו של
דבראני מאמין בכל מה שבא בתורה ובספרי
בני ישראל אשר אין ספק באמתתם בעבור
פראו' והתמדתם והגלותם כהמונים גדולים
אמר החזירי לפרסי אין במאן מקום
לסברא אך הסברא
מ' דחקת רוב הדבר' האלה אך באטר תתאמת
לא תאמת הראיה והנסיגון ער ש אמין בו כל
הלב ולא ימצא דרך אחרת להאמין בזולת
מה שנתברר אצלו יתחכם להקשה וינהלה
לאט עד שיקרב הרחוק ההוא כאשר יעשו
הטבעיים בכחות המופלאים אשר הם רואים
והתמדתם' באמרו פ' עקב
חכמת את כל סדרך אשר
הולוכך ה' אלקיך זה ארבעים
שנה כמדבר יגו' והוא מה
שזכר הישמעלי' ב' באמרו
והזירי לסס סמן והשלי
אשר פאילס סמיו כן
ארבעים שנה כמדבר וזכר
זה הסכר סימן פ' באמרו
שממדו כמדבר ארבעים
שנה וכו' והגלותם וכו' -
כפומני גדול של שני דב' -
וכשכנו כמך בני ישראל לל
וכאמין נכ' כשכנו שכן
כמך בני ישראל וקירוב סגל'
שמעט הסכס ומשכנו כמ'
כני ישראל' כאשר הים עמין
האלקי וכו' כומן כית שני :

סימן ה

אין ככאן מקום להכיר' וכו' הטובה כי
כשתי' לעובד להאמך דבר אם כהמדר
אלנו עז ראיס חוסיית סאין עליה עקבון' אם על כד
כנר' שכלית סאין לה מדס' וככה כזה עמיהן כעדרו
כי הסברא מכסמת' והחוש הנדור בלתי מעיד' כאשר
יעזו הטבעיים בכחית המופלגו' כעין האין השוכנת
אשר בכח תנדר למאך את הכדור וכיבוא מן הדברים
סלולי' החוש המעיד על מניאומם לא היו הפילוסופים
שמתחכים למנא להם ככות כאשר יעשו אהכ כהמכר'
אלס כי הדברים ההם היו וכבראו וכחו שזכר סרשכ
כמשונותיו סימן ע' ויצוד ינא דברנו על זה

הפעול הנקרא רוח הקדש או הנביאלי ויצורוהו
וישכלוהו ואפשר שיתדמה לו נעת הריא בחלום או
בין שיחה והקנס כאשר מדבר עמו וזומע דבריו ככשנו
לא כחזינו וכמתכנתו לא כעניינו ולא יאמר כי הנורא
דבר כי וכו' • משפלות' הסנה הזה יסכים לאמרו סי'
א' כי חספלו' והדלות לא עזבו להם מדה טובה ולנסח
שכחיו בו מסכלותם וסכחיו דבריו סס באמרו מפני
סודעת' אבוד וכרס וסחרון עתים • והדלות והגלות
הכו' • אשר שאמר הדלות על הנביאים והגלות על
החסידים קרוב להכדל אשר סס סלמכן ראש פ' וירא
בין מראה ככואה לגלו פינים • ועל אלה מטוף מלמו

קול יהודה

מאמר ראשון

סימן ה' ד' ז

כמו שהם חסדים לי וחסרתי טרשים והסמיין שקדם
זכרם: ולא גדלתי עליהם: לנחל הסקסס לטט וכו':
ויספיק אל אדם: כי רזאקן אדם יולד ואמכחו בנאפיו:
והוא בעצמו וכו': הספר עצמו עם יופי מליכתו וסדרו

אינו לאוהב לסימן על אמת דבר: ולשון אמת הוא
מיוחד להודות על דבר כפלא שבעשה לסימן על
נידוד דבר: וכך הם דברי רמ"ל באמרו פ"א זכר בואו'
בסימנים להאמין שהוא שלמות של מקום כגון מה זה

טעם לכ האדם להאמין כי
יד תלוק בגופו בו סדרו
אשר הם עליו: בעבור
עצמו: וען עצמתי כנסת
בעבור חוקי יש לנו לבאר
בו בעבור עונס מדרגתו
והקרתו על ספר ולא כפרש'
אחת מהשמותיו: פניינו
שאף לחבר ספר: פשוטו נס
לא כפרש' א' מהשמותיו ואם
כה ואמ' ולא כפרש' וכו' וכמו
שאפשר למקן כנסת האומר
ולא כפרש' יהיה עניינו של
סורשקן פוס בדיה להסתח'
בפי הספר הסיני למעלתו
ואפי' על פרשה אחת מיכח
בי סק לישמעאלו הוא לכלתי
חקור על דתו וכמו שזכר
הרא"ש נפי' ושיפוי על פני'
כל כלי יונק עליו לא יגלה:
סימן ו' ואם ספר

שיאם יסופר להם עליהם מבלי ראותם היו
מכחישי אותם וכאשר רואים אותם מתחכמים
ושמים להם סבות: מן הכוכבים והרחמי' ור'א
ידחו הראו' אבל אני איני מוצא דעתי נוחה
לקבל הדבר: האלה מפני שהם חדשים לו ולא
גדלתי עליה וחו'ב' עלי לחקו' בשלמו ער שאמ'א
העקר לא האמ' ואח' קרא לחכ' מחכמו ישמע'א
ושל' ארתבעל חכמתו ומעשהו ר'מר לו אנחנו
מקיימי' האהדות והקדמו' לאלק'י' והחדוש
לעולם והיחס אל אדם ונרחיק הגשמו' בכלל
ואם יראה ממנו שום דבר בדברינו נפרשהו
ונאמר כי הוא דרך העברה וקירוב לשכלנו
עם הוראתנו לא יוכלו כי ספר תורתנו דברי
אלקים והוא בעצמו מופת התחיבנו בקבולו
בעבור עצמו לא חוקי מפני שאין אדם יכול
לחבר ספר אחר כמודו ולא נפרשה לא כפרש'
ואפשר למקן כפרש' א' מפר שיותו ושנביאנו הוא
חותם הנביאים ובכשל כל תורה הקדומ'ה
לא שקדמה לו וקודא כל האמות אל תורת
ישמעאל וגמול השומעיו השבת רוחו אל גופו
בגן עדן ונעימות לא יחסר מ'כל דמשתה
ובמשגל וכל אשר חארה בפשר ועונש הממרה
הליכתו אל אש לא תכבה ולא יתמו יסוריו
לעולם.

סימן ז' אמר לו בל' אינו ה'כוזרי מי שרואין
ליושר אותו
כדבר האלקים ולברד אצלו כי האלקים מדבר
עם בשר ודם והוא ברה"ל זה צריך לברר אצלו
דברים מפורסמים שאין מרתח' להם ולראו
שיאמין עם זה כי הבורא דבר עם אדם ואם

ספר תורתכם מופת לכם והוא בלשון ערבי אין מכיר מופתו והאות
יקרא באזני איני מבדיל בינו ובין זולתו בלשון ערבי ע'ד שיאמין שהוא האות כלא כשמעו המלו'
כלנו ארבעתן וט' כנסתו כל למקן עד שאמין או עד שיאמין שהוא האות
אמר לו כלא אינו החכם וכבר נראו עליהו מופת' לא ק' לא הושמו לאות בקבול תורתו

מופת וכו' אין מכיר מופתו
וכו' כי יח' לעמוד על
גלימת עניינו דק כשהוא
קרא בשון עמו: אבל
כשלושים אומן לעם לועז
או מוללה יפענו של ספר
ואין מליכתו חשובה לכלום:
ואת' א'פוא אבל הלבוש מופ'
על פ'אות ערותיו כלקות
סני' ולשון מופת מורה
בכללות: על סעשה
בשנוי טעמו של עולם ואם

לפנמו וכמאן אל ספור הנכלל בו ממורת' ואמונתם
סימה נכונה דעהו להשלים ספורו בדבריו לה' יהודישו
בימכלל האופתים הנעשים עי' כניאם לא הושם לאות
על חיוב קבול מורתו רק מופת הספר עמו אשר זכר
אלא שהמלך נכנס בדבריו
בטמעו מופת הספר ולא
יכול להתאפק למגוממו
סנכס עליו' ואחריו כן נס
פחס להניח לא נכול הפעל
ימר הדברים שנשאלו נכח
אל כוכתו' ויסי כאשר
עמו כל דבריו אשר מתוכס
הכיר סכוורו כי לא נשאר
אתו מופת אחר על כירור
עסקיו רק כל ישנו וכל
סחן כי לו ינמיח עד לאמן
עשנמוט של ספר כאמור'
אז ראס וספר כי לא יוכל
להאמין בדבר אין מופת לו
בסכוו של טכס' וככן
יסדרו הנמוטים הסכולים
בתוכות הללו סכראות
כלמי מיתוסות ומכוכות
הא ליהוה דמולעין הספק
דיוכו של נסכ כאשר סחל
לפתולת סלס' כאליו אף כי
אמר אק' לא תכלו מכל עץ
הגן ופדין היה דברו מלוי
ועמוד עד עת כל תסלומו
אשכ באל' לא מות ממיתו'
כי או מנפעו סרוץ נגריס
סלימיאך אשכ' הדבור עודנו
כינ סכוו של נסכ טורס יכרת
בגורית אומר סלס' וסלס
כנסס בדבריו וספסיקמו
בדרך מיסודו' העשו פבי

אמר הכוזרי

אין הדעה נחה להודות
שיש לבורא חברה עם
בשר ודם כי אם במופת שמחפץ בו שבע
הדברים כדי שידע כי זה לא יוכל עליו אלא
מי שברא הדברים מאין ושיהיה הענין ההוא
לפני הטונים יראוהו בעיניהם ולא יגיעם
בספור ובקבלה ושיחקרו על הדבר ויבחנוהו
בחינה אחר בחינה עד שלא יפול בלב אדם
ספק כי יש לי' טיט' בר צדמיון או צד כשפים
ולואי שתקבלנה הנפשות הדבר הגדול הזה
שבורא העולם הזה והעולם הבא והמלאכים
והשמים והמאורים ותחבר אל הרומר הנכוה
הזה ר' האד' ושידבר עמו וימלא משאלותיו
ויעשה בקשותיו :

אמר החכם

והוא ספר תורתנו מלא
בדבריו משה ובני ישראל
ואין מדהה כמה שעשה בפרעה ושבקע ארת
הים והציל את בחיריו וטבע את אשר קצץ
עליהם והוריד להם המן והשליח אשר
האכילם אהדי כן ארבעי' שנה במדבר ושדבר
עם משה בהר סיני והעמיד השמש ליהושע
ועזר אותו על הגבורים בני ענק ומה שעשה
קודם לכן מן הכבול ומהפכת סרום ועבורה
הלא כל כל זה דבר ידוע ומפורסם ואין בכל
זה צד סברא שהיה בתחבולה ולא בדמיין :

אמר הכוזרי

אני רואה שצריך אני
לשאל ליהודים מפני
סימן ו
שנרץ אל לשאל ליהודים הנה
בלטק זה על הסכמתו הקודמת שלא
ישאל מאת הוידים כאמרו סימן ד' אל כיוודים די לו
במה שהו' כנאה משפלותם (לא מככלותם) ומינעם
ושכלל ונאסי' איותם וכך אמר אה' סי' ב' מככס היימ'
שלא לשאל יהודי וכי' כי אמנס לא נא לילי מדדו אל'
אנוס על פי הדבור אשר נסנה פלי ופעמים מני חכמי
האומות

לבו טרס יקרא והוא יענה' בקשטיו עוד סוף יודס'
וכ' ימנע' ונא על דרך תלות לנומת לו וסרס'
טפתיו כל מלעת סלס' :

סימן ט ומדבריו משה

וכי' ומה פעה קודם לכן וכי'
סקדים מה שסרסומו גדול
לפני המונים המונים מיימס'
מסס ואלך ואחר כך גלגל
עליסם הדברים הקודמים
אשר נכמתו גם הם במדעת
משה כי המסורסם עד לאמן
על הנעלס' ורלו' ליהודיך
כי הנכס סכמו' בו והניל
את כחיריו וכי' וסעעמוד
ססמס ליהוסע הוא הנכס
נעימי כי כן יעלו כהונך
כל השמיך' סללו שהרי
בהקדס עכץ ימנע' כי
קסור סקן וכסמךך אחר
עניינו סקודס' אף כוא
סקה את סיכו בהטמטס'
וככלל סוס סמנאכו נודק
נעוס סכל כי סמלה זכר סס'
טעסע נפרס' לעכס נעשו'
וכמך לו מה טעסס לישראל'
עמו וכעככו' וסל' זה דבור
ס' סס מנעס כהר סיני ואחר
כך מה טעסס ליהושע'
ואסרו כן חזר אל מה טעסס
קודס לכן וכי' ולס'
ססורסס כמן והשליח סימס'
קודס הדבור עם משה כהר
סיני וגס אסרו כן עד מ'
טסס כי גם השליח כמסך כל'
הומן כה לפי דפת סלס'
על כן אמר ואחיד לסס וכי'
אשר סכילס אסרו כן וכי'

סימן ז
שנרץ אל לשאל ליהודים הנה
בלטק זה על הסכמתו הקודמת שלא
ישאל מאת הוידים כאמרו סימן ד' אל כיוודים די לו
במה שהו' כנאה משפלותם (לא מככלותם) ומינעם
ושכלל ונאסי' איותם וכך אמר אה' סי' ב' מככס היימ'
שלא לשאל יהודי וכי' כי אמנס לא נא לילי מדדו אל'
אנוס על פי הדבור אשר נסנה פלי ופעמים מני חכמי
האומות

סימן ח
בספור' מאכסים יסודים מני דורו'
ובקבל' מדורו דאשונו אשר לא היה לקבלת'
מונח מפרסום היינו' רנים כעין קבלתנו שהיא נכראה
עין' בדבר הסדר סוף סימן כה' משאלותיו' משאלות

הלאומות המפורסמות כי לכבודם הם תורת היהודים יקר
 מקבו' ולא מצבי עמם שארית בני ישראל וכו' רל'
 מואותם בני ישראל אשר עלה זכרום לטוב כפי האמות
 אשר חקרתי על אודותם עד הכנס' כי לבני ישראל
 היה אור במחשבותיהם ואחרי

דבריהם בניהם ירנו לשאת
 את שמונתם על שפתיהם.
 עדות לישראל להודות
 על היותם סגורם ושיבוד
 שהכל תלוי בו' ארדה
 פא ואלהה' על אמונתו
 לא וכו' כאן פאנו על מעשהו
 כמו פעשה בשאר אנשי
 המדות שאכל כל א' מהם
 פאאר ואל' אותו על חכמתו
 (שהיא אמונתו כמבאר
 להצל) ועל מעשיו וטעמו
 אכלי לפי פעם הכובד' הים
 פשוו של מלך מעט מועד
 ואידי דווער מליהו מנא
 להו מחבר הספר בליפנא
 קלילא' וכבוד אקד
 באמרו' לא כן היהודי בו

שהם שארית בני ישראל מפני שאני
 רואה שהם הטענה והראיה לכל בעל דת כי
 יש לבורא הודה בארץ ואחר כן קרא חכם
 מחכמי היהודים ושאל אותו על אמונתו.
 ואמר לו החבר אנחנו מאמינים
 באלקי אברהם
 יצחק ויעקב המייצא את בני ישראל במצרים
 באותות ובמופתים ובמסורת והמכלולם
 במדבר והמנהיגם את ארץ כנען אחר אשר
 העבירם את הים והירדן במופתים גדולים
 ושלה משה בנורתו ואחר כן כסה אלפי
 בניאים אחריו מזהירים על תורתו מיעדים
 בגמול הטוב לשוכרה ועונש הקשה למסרה
 אותה ואנחנו באמינים בכל מה שכתוב
 בתורה ודבריה ארוכים.

הא' אחרי כן פ' ואלה כי ידבר אליכם פרעה
 לאמ' מכו לכם מופת' ובאמריכם וכעקבות פ' ואתמכן
 או הכנסם לקים לכא לקחת לו גוי מקרב גוי במסו' וגו':
 אחר אשר העבירם את הים וכו' וסירדן' טרם עברם
 את הירדן מדי כעש' ארץ סיחון ועוג סחלו לכחול בארץ
 כנען חנל כחלת' כדבר הרמ'ן פ' חקת על ושלח יסר'
 מלאכי'א' סיחון וגו' וכפ' מעות אכל וכל אשר לא יבא
 באש וגו' והנה כחאחר זכרון הים כדי לברר אל הירדן
 כמו שאמר נכ' ענין שליחותו של משה כדי למוך אליו
 שאר הכנ'אים' ולו השכיל זאת סכוורי עשירית סיחם
 כדור דכריו מאלטנס שפתי מיהם לו חסרון ענה
 בתשובתו המסתבת' וסדכרים ארוכים' רל' אם באמי
 כמגלת ספר כמוכ על עשאלות תמים דעו' אשר ככללו
 דכריו אלה מעטים' ארובה מארץ מדס' להנידס
 י' אכסר על רגל אקד' ואשר יבא אל המלך להוסיע
 לו כפורים ארוכים אשר לא יקרא להארץ בעביוס
 אחת דתו לשמקו ככז' ולסאליכו מעל פניו אכל וחסו'
 על כן אשים יד לפה כי לא ידעיהי עה אעבוד' ואולם
 פרשה זו קטנה הרי היא ככל תורת החבור כלה' כי
 כלל הכה ארבעת' בקבינים אשר כווצרו בהקדמה
 ככליהם

הספור עמו היה כצוה וכמת והדברים ארוכים' על
 כן הוסס כל חלק נכמי עמו ותהי ראיתו על חלק
 האמונה בשאר דעותיו' אחרי כן והגלגלו'ג' הדברים
 על מעשהו כשרע את סכל עשה המתער יפה בעתו'
 כי עם היותו כותב הדברים כאשר נעלו כמו שהורה
 בראשית אמרו' באים הדברים היוצאים מפי עיניהם
 על פי סדור המחבר' וכמו שכתבנו שמה' ומקום הוכח
 לנו להאמין גכ שהמלך מידי ראותו כי היהודים הם
 העצבה והראיה לכל' בעל דת גור כדעתו מאו להארץ
 פסכור עם הסנה רלו' עם היותו מסכים החלה לבלתי
 פהת אליו כאמור' ועל כן המחיל לגא'ל על פרוס
 דעו'יו' וכעתו יחיש השאלה על מעשהו גכ לפי
 חזמתות הדברים המשתלשלים ביניהם' ובלעדי זאת
 קריב לאמוע כי להיות עקר משמרת היהודי נוסד על
 רוב מכות מעשיות מפורסמות לעין כל לא ראם המלך
 ליסר שאלתו על כעס כעכר לקחה אונם שמן מכה'
 אכל רכס להמקומם על שמי מחנכ אמונתו הנכונה כי
 מעניינס לא ידע אחו מואתם' וכבר למדת טוב טעם
 להשמתת זכרון מעשה כשאלת פטלוסוק גכ' והרי הוא
 אכל פשוור מוכח לענין:

הא' אחרי כן פ' ואלה כי ידבר אליכם פרעה
 לאמ' מכו לכם מופת' ובאמריכם וכעקבות פ' ואתמכן
 או הכנסם לקים לכא לקחת לו גוי מקרב גוי במסו' וגו':
 אחר אשר העבירם את הים וכו' וסירדן' טרם עברם
 את הירדן מדי כעש' ארץ סיחון ועוג סחלו לכחול בארץ
 כנען חנל כחלת' כדבר הרמ'ן פ' חקת על ושלח יסר'
 מלאכי'א' סיחון וגו' וכפ' מעות אכל וכל אשר לא יבא
 באש וגו' והנה כחאחר זכרון הים כדי לברר אל הירדן
 כמו שאמר נכ' ענין שליחותו של משה כדי למוך אליו
 שאר הכנ'אים' ולו השכיל זאת סכוורי עשירית סיחם
 כדור דכריו מאלטנס שפתי מיהם לו חסרון ענה
 בתשובתו המסתבת' וסדכרים ארוכים' רל' אם באמי
 כמגלת ספר כמוכ על עשאלות תמים דעו' אשר ככללו
 דכריו אלה מעטים' ארובה מארץ מדס' להנידס
 י' אכסר על רגל אקד' ואשר יבא אל המלך להוסיע
 לו כפורים ארוכים אשר לא יקרא להארץ בעביוס
 אחת דתו לשמקו ככז' ולסאליכו מעל פניו אכל וחסו'
 על כן אשים יד לפה כי לא ידעיהי עה אעבוד' ואולם
 פרשה זו קטנה הרי היא ככל תורת החבור כלה' כי
 כלל הכה ארבעת' בקבינים אשר כווצרו בהקדמה
 ככליהם

הספור עמו היה כצוה וכמת והדברים ארוכים' על
 כן הוסס כל חלק נכמי עמו ותהי ראיתו על חלק
 האמונה בשאר דעותיו' אחרי כן והגלגלו'ג' הדברים
 על מעשהו כשרע את סכל עשה המתער יפה בעתו'
 כי עם היותו כותב הדברים כאשר נעלו כמו שהורה
 בראשית אמרו' באים הדברים היוצאים מפי עיניהם
 על פי סדור המחבר' וכמו שכתבנו שמה' ומקום הוכח
 לנו להאמין גכ שהמלך מידי ראותו כי היהודים הם
 העצבה והראיה לכל' בעל דת גור כדעתו מאו להארץ
 פסכור עם הסנה רלו' עם היותו מסכים החלה לבלתי
 פהת אליו כאמור' ועל כן המחיל לגא'ל על פרוס
 דעו'יו' וכעתו יחיש השאלה על מעשהו גכ לפי
 חזמתות הדברים המשתלשלים ביניהם' ובלעדי זאת
 קריב לאמוע כי להיות עקר משמרת היהודי נוסד על
 רוב מכות מעשיות מפורסמות לעין כל לא ראם המלך
 ליסר שאלתו על כעס כעכר לקחה אונם שמן מכה'
 אכל רכס להמקומם על שמי מחנכ אמונתו הנכונה כי
 מעניינס לא ידע אחו מואתם' וכבר למדת טוב טעם
 להשמתת זכרון מעשה כשאלת פטלוסוק גכ' והרי הוא
 אכל פשוור מוכח לענין:

הספור עמו היה כצוה וכמת והדברים ארוכים' על
 כן הוסס כל חלק נכמי עמו ותהי ראיתו על חלק
 האמונה בשאר דעותיו' אחרי כן והגלגלו'ג' הדברים
 על מעשהו כשרע את סכל עשה המתער יפה בעתו'
 כי עם היותו כותב הדברים כאשר נעלו כמו שהורה
 בראשית אמרו' באים הדברים היוצאים מפי עיניהם
 על פי סדור המחבר' וכמו שכתבנו שמה' ומקום הוכח
 לנו להאמין גכ שהמלך מידי ראותו כי היהודים הם
 העצבה והראיה לכל' בעל דת גור כדעתו מאו להארץ
 פסכור עם הסנה רלו' עם היותו מסכים החלה לבלתי
 פהת אליו כאמור' ועל כן המחיל לגא'ל על פרוס
 דעו'יו' וכעתו יחיש השאלה על מעשהו גכ לפי
 חזמתות הדברים המשתלשלים ביניהם' ובלעדי זאת
 קריב לאמוע כי להיות עקר משמרת היהודי נוסד על
 רוב מכות מעשיות מפורסמות לעין כל לא ראם המלך
 ליסר שאלתו על כעס כעכר לקחה אונם שמן מכה'
 אכל רכס להמקומם על שמי מחנכ אמונתו הנכונה כי
 מעניינס לא ידע אחו מואתם' וכבר למדת טוב טעם
 להשמתת זכרון מעשה כשאלת פטלוסוק גכ' והרי הוא
 אכל פשוור מוכח לענין:

הספור עמו היה כצוה וכמת והדברים ארוכים' על
 כן הוסס כל חלק נכמי עמו ותהי ראיתו על חלק
 האמונה בשאר דעותיו' אחרי כן והגלגלו'ג' הדברים
 על מעשהו כשרע את סכל עשה המתער יפה בעתו'
 כי עם היותו כותב הדברים כאשר נעלו כמו שהורה
 בראשית אמרו' באים הדברים היוצאים מפי עיניהם
 על פי סדור המחבר' וכמו שכתבנו שמה' ומקום הוכח
 לנו להאמין גכ שהמלך מידי ראותו כי היהודים הם
 העצבה והראיה לכל' בעל דת גור כדעתו מאו להארץ
 פסכור עם הסנה רלו' עם היותו מסכים החלה לבלתי
 פהת אליו כאמור' ועל כן המחיל לגא'ל על פרוס
 דעו'יו' וכעתו יחיש השאלה על מעשהו גכ לפי
 חזמתות הדברים המשתלשלים ביניהם' ובלעדי זאת
 קריב לאמוע כי להיות עקר משמרת היהודי נוסד על
 רוב מכות מעשיות מפורסמות לעין כל לא ראם המלך
 ליסר שאלתו על כעס כעכר לקחה אונם שמן מכה'
 אכל רכס להמקומם על שמי מחנכ אמונתו הנכונה כי
 מעניינס לא ידע אחו מואתם' וכבר למדת טוב טעם
 להשמתת זכרון מעשה כשאלת פטלוסוק גכ' והרי הוא
 אכל פשוור מוכח לענין:

הספור עמו היה כצוה וכמת והדברים ארוכים' על
 כן הוסס כל חלק נכמי עמו ותהי ראיתו על חלק
 האמונה בשאר דעותיו' אחרי כן והגלגלו'ג' הדברים
 על מעשהו כשרע את סכל עשה המתער יפה בעתו'
 כי עם היותו כותב הדברים כאשר נעלו כמו שהורה
 בראשית אמרו' באים הדברים היוצאים מפי עיניהם
 על פי סדור המחבר' וכמו שכתבנו שמה' ומקום הוכח
 לנו להאמין גכ שהמלך מידי ראותו כי היהודים הם
 העצבה והראיה לכל' בעל דת גור כדעתו מאו להארץ
 פסכור עם הסנה רלו' עם היותו מסכים החלה לבלתי
 פהת אליו כאמור' ועל כן המחיל לגא'ל על פרוס
 דעו'יו' וכעתו יחיש השאלה על מעשהו גכ לפי
 חזמתות הדברים המשתלשלים ביניהם' ובלעדי זאת
 קריב לאמוע כי להיות עקר משמרת היהודי נוסד על
 רוב מכות מעשיות מפורסמות לעין כל לא ראם המלך
 ליסר שאלתו על כעס כעכר לקחה אונם שמן מכה'
 אכל רכס להמקומם על שמי מחנכ אמונתו הנכונה כי
 מעניינס לא ידע אחו מואתם' וכבר למדת טוב טעם
 להשמתת זכרון מעשה כשאלת פטלוסוק גכ' והרי הוא
 אכל פשוור מוכח לענין:

קול יחודת

שעליהם חסוד אמרתם בכל המדך הפסלנו סדה זכרון
הענין האקני הדבק באומה עולה לכאן באמרו אנחנו
שאזינו האקני אכרה יבנה ויעץ המוני את בני ישראל ממדרי
באותות ובמופתים וכו' וישאל סרו ככר אמור וארז

ישראל גם היא כוכר באמור
והנחילם את ארץ כנען
והמורה הימה פועה בשני
באמרו ושלט משה בתורתו
וכו' :

סימן יב

מסכים הייתי
וכו' שאמנם ידעתי כי כן
עזיה תשובתך אלי בתקרון
פנה והסתמנו ואת הייה
כערס ידע מה יעשו מלאכי
צויו הם הסכמי אשר של את
פיהם פתל ונמנו יקר לרברי
משה וכהוראת דבריו סימן
ד' באמרו אכל היהודים די
לי וכו' וכמו שכתבנו גם כן
על אמרו סימן א' אשר רואם
פניך אני לאשאל ליהודים
וכו' אשר היא טענת כל
מי שיש לו דמו וכו' גם דת
הפילוסופים ככלל זה כי
עם סיוטם מרטיקו הכריאה
המורה על המדוש ככר
סודו על סיוטו ית' כורא
דרך הסברה בענין טוב כל
פסנות ליו וחוכם פועלת על
ולסדק בדרכיו כמו שכל אכזב' בדרכו הפילוסוף
סימן א' ואכל היו לך להזכיר הסמכים סכוללים אשר
שגם הטלה על כל אדם חוכה להמשך לעבודתו :
כאמת בעיון והשוויו כמעשה כמדקו כנגד
המעשה וכחכמתו כנגד העיון וככר ביארנו סימן
א' על איה אופן יבחר המעשה אכל הפילוסוף :

סימן יג זה שאמנם אמרתי היא דת הקסמית וכו'
רל עם שגזרת על טענת סיוטו ות' כורא
מכרר ומנחמו וכו' אשר תאמר כי היא זאת טענת כל
מי שיש לו דת וכו' דכרך אמת שהיא טענת דת
הסקסמית ונביא אליה העין אך לא בא עליה אות או
מופת מן הדין הכרור עי' המעמדות המעמדות
ועל כן כהכסם בה ספקות רבות כי לא ידעי ולא יבינו

מאמר ראשון

את אשר ימהלכו יותר לכך ובכדקו מעשה לברית
לענין וזה שם השאל הפילוסופים עליה איך מונא
אותם מסכמיים על מעשה אסוד בחלק המעשי סוברת
בקודמת ולא על דעת אחר בחלק העיוני שזכרת
פמה וספדר הכספתם על

וז עד מוכיח על סיוט
אשאל יהודי מפני
שידעתי אבוד זכרם וחסרון עצתם כי השפלו
והדלות לא עזבו להם מדה טובה והלא
היה לך לומר היהודי כי אתה מאמין בכורא
העולה וסדרו ומנהיגו ומטי שבראך
והטרופך לא אונולך ומעריך ורדומה
לספורים האלה אשר היר לא היא וכל' הם'
טענת כל כי שיש לו דת ובעבודה הוא רודף
האמת והשווי להדמות לבורא בצדק
ובחכמתו :

יג אמר החבר

זה שאת אומר היא הדת
ההקסמית סביא אליה
העיון ובכסמים בה ספקות רבות ואם תשא
הפילוסופים עליה איך מוצא אותם מסכמים
על מעשה אחר ולא על דעת אחר מפני שהם
טענות יש מהם מה שהם יכולים להעמיד
עליהם מפת ומהם מה שיוספיקו בהם דבר
שחת יושב הדעת עליו ומהם מה שלא יספיקו
בהם כל שכן שיעמידו בהם מפת :

למעלה הימנה ופעל כן לבו אומר כחכמה לעתות
סערו בחלפת המעמדות הן המפורסמות שש עלו
לבו שבעיניו ערות לישראל באומה יותר מן המופת על
אמת הדעות ויושר המעשים אשר הם יד הפילוסוף לא
פסחנו ולא פאחזו ויחן מוזמנו גם לא טענותיו
המספיקות כמדובר ואיכנו רחוק שיסא ככפי סחר כוכנו
לחטיל מוס ופנס כדרכי הפילוסופי אשר בכלליתם לא
ותכנו וטוב לפני האלקים ימלט מהם וחוטא ולכד כס'
כי הכמשך אחרים כמופתיות לא עמדה רגלו במיסור
אשר לא תמעד כשאר סלקיהם בעיון אמרו כמישי
מוחך זד וזהו מה שהייתי משחד עליך מהענין ומכוסת
הכס על דעות' כי למה שכתבר בהם המופת כחכמו
ההרגליות והענין נטמו הנפשות על כל מה שאמרוהו
בענין ומה שאחר הענין ומשנו שכל מה באמרוהו

סמך וקדקו שבהם משפת כהם מוס כסי באלמו כרבינו
פיון ג כי הראיות מתענות וכו' עד אמרו אך דרכו
הראוי בחלקיו מהן מדוקדקו עד תכל' ומתן מקינרו
והמדוקד' טבה הפילוסופיא

דרכו הראיות הטיאוס
לאמר באלקיס שלא יועילנו
וכו' עב' כונתו להורות
עלם היותם מעמידים ראיה
משפת על מציאות האל
ואחדותו וכלתי היותו נשם
או כח בו לא יוכלו לפוסק
מת כהם כהשגחה והשכר
העונש ובימך האלו אמתי'
על כן לא מהם ולא מהמהם
ולא באת רוח כהם שאומרים
לכרעה לא מדובשך ולא
משוקיך:

פיון יד אמר הכוזרי
דואה אני וכו'
שפיק הכוזרי חוט אריגה
סעורו של חבר אשר לא

נמר אומר עד עת בא דברו בכחא כמשפת אכל
פתיחת דברי וכו' וסמוע סבור שהיו ענין אחר
דפרש אכל לאמת דברים כלשון אכל אמיים אכחו
אכל שרה אשך ג' פירוש דש' וכשמוס פתיה זו אכל
סמכר בכמה מקומות אהם אכל דעמי אינו אלא
תשלומו של ראשון כי אחר תלמו סברין ודוסי ב
כעצנו בעלי הדת ההקשת זכר מעשה סוקף מופתי
עגמו ויפה טיפל בזה לשון אכל לפי רוב תמימו
וכל כמה דפשיט איכוס טעמי עדיף לקחת הדברים
כעשטן ומשמעתם המורגל יותר ועוד אוסיף את כח
הביאור על זם בשער מקומו: רואה אני דברך היסודי
טוב מעמיתתו יותר מעמיתתו כי מאו דברך בתתלה
כנד לשין אוכד ענות ראייתך ועל אשר קראתיך
באשתי ועתה ברך אכרכך הטוב והמטיב כי דכוך
סולך ואור טוב אחרית דבר מראשיתו ומעשה רובם
אני שאוסיף לדבר עמך כי לא ראיתי לישא עוד את לבי
על אודותיך:

סימן טו
אמר סמך אכל פתיחת דברי הוא
העושה ל' סוף פערת לכלי חק על
פתיח דברי אשר יחסת לפשרון ענה ועתה דע לך
ארו המלך כי ראש דברי אמת והוא מופת כלתי מקופך

כי לא כעצבות הפילוסופיות העבריות כי סיות אמתו
הנה ימה שפתחתי בו מהולאת בני ישראל מחברים
והכמשך אליו שזמנו הטחת הדברי ככנדי סוף בעצמו
גופת סופך ויתר עליו על אמת כל הדעות ועל כל
המעשה שם: וזו ועוד כי

היא הראוי וכו' כי הדברים
אזר נאו בראשית אשרי

עתה שאוסף לדבר עמך:

אמר החבר
אבל פתיחת דברי היא
המפתיחה ועוד כי היא

הראית אין צריך עמה לא ראה ולא מופת:

אמר הכוזרי
ואיך הוא זה:
אמר החבר
אם תתן לירשות להקדים
לך הקדמות אבאר לך כי

אני רואה דברי כבדים עליך ונקלים בעיניך:

אמר הכוזרי
הקדם הקדמותך
ואשמעם:

אמר החבר
אלו היו אומרים לך כי
בלך חדרו איש חסד ראוי

כני האדם כמה הם כוללים בעצמותם מרפיו וחולשאי
חסס דבריו באמרו אכל אני לא דרכו דרכים ולא
מחשבותו מחשבותיהם כי מראשית כל פרי קדמותי
אשר הבאתי לך כל פקודי כל ישראל למופת גמור על
דבר עסקי ויתר על כך כי הכל נעשה יפה נעתק
מקודש על פי הראיה אשר לא חסיה שמיצה גדולה
היומה לא חסויית ולא שבלית יוש לנו כיוון מהפסק
דבר אכל חכס הישמעאלי כמבואר שמה כי מקרת
אחד לשניהם נזה כמו שהאזין להקדים הדברים
המפורקים אל אשר יראיהם שכל מהכיר פרסומם כעני
שכתבאר איש על מקומו:

סימן יט
אמר הסמך אלו היו אומרים וכו' הכת
עין הסמך בעד אשכנו כסוף לנאך

מה שכתב פי' לו כי שרשו פתיח נסו ז"ל הוא המופת
על אמת כל הדעות וכשרון כל המעשים וישא משל
על זה אשר יבא פתרונו סי' כה' וגם אלו נדרך
ביאורו כרמי' כקמי משכיות והנה בלכנו יחשוב
להכין ולהורות על המשל הזה כי בהחכר לנו שהאל
ברוך הוא משנה את הנברות מטבעם המאודר כמו
שעשה כמותי מנרים ונמה שנמשך מהכפלות
במעצמות הם המעוררתי אשר על ידם נודע ביהודה
אלקים

כי לא כעצבות הפילוסופיות העבריות כי סיות אמתו
הנה ימה שפתחתי בו מהולאת בני ישראל מחברים
והכמשך אליו שזמנו הטחת הדברי ככנדי סוף בעצמו
גופת סופך ויתר עליו על אמת כל הדעות ועל כל
המעשה שם: וזו ועוד כי

היא הראוי וכו' כי הדברים
אזר נאו בראשית אשרי

עתה שאוסף לדבר עמך:

אמר החבר
אבל פתיחת דברי היא
המפתיחה ועוד כי היא

הראית אין צריך עמה לא ראה ולא מופת:

אמר הכוזרי
ואיך הוא זה:
אמר החבר
אם תתן לירשות להקדים
לך הקדמות אבאר לך כי

אני רואה דברי כבדים עליך ונקלים בעיניך:

אמר הכוזרי
הקדם הקדמותך
ואשמעם:

אמר החבר
אלו היו אומרים לך כי
בלך חדרו איש חסד ראוי

כני האדם כמה הם כוללים בעצמותם מרפיו וחולשאי
חסס דבריו באמרו אכל אני לא דרכו דרכים ולא
מחשבותו מחשבותיהם כי מראשית כל פרי קדמותי
אשר הבאתי לך כל פקודי כל ישראל למופת גמור על
דבר עסקי ויתר על כך כי הכל נעשה יפה נעתק
מקודש על פי הראיה אשר לא חסיה שמיצה גדולה
היומה לא חסויית ולא שבלית יוש לנו כיוון מהפסק
דבר אכל חכס הישמעאלי כמבואר שמה כי מקרת
אחד לשניהם נזה כמו שהאזין להקדים הדברים
המפורקים אל אשר יראיהם שכל מהכיר פרסומם כעני
שכתבאר איש על מקומו:

סימן יט
אמר הסמך אלו היו אומרים וכו' הכת
עין הסמך בעד אשכנו כסוף לנאך

מה שכתב פי' לו כי שרשו פתיח נסו ז"ל הוא המופת
על אמת כל הדעות וכשרון כל המעשים וישא משל
על זה אשר יבא פתרונו סי' כה' וגם אלו נדרך
ביאורו כרמי' כקמי משכיות והנה בלכנו יחשוב
להכין ולהורות על המשל הזה כי בהחכר לנו שהאל
ברוך הוא משנה את הנברות מטבעם המאודר כמו
שעשה כמותי מנרים ונמה שנמשך מהכפלות
במעצמות הם המעוררתי אשר על ידם נודע ביהודה
אלקים

אלקיסה ונתנה כח בנדרו בישראל גדול עמו ועיניו
הראיות נדרך יתלקח בו כל טעם מחכמה שו-מר נלו
פעלוס וכל עיף שמה ערמ על דמוס מחש
ונמנוס מיד כספך כקום ונעלה בית אל לנאמן

בחדוש וכל פנה תורס
כי כל מה שנתלה כוח מן
המנות בדעונו וכמעס
דלו לקבלו כמאמר סגולו
מי פל... מה פל יבס
בו לכל פלוסוף הנא מח
טענתו הלקוסה על מיהדת
הקצת מכיל אלו העיון
אשר וכסו בהפקו רבות
על מעשיו כל ידעו
גל פי קססס השכלית
ופאו סכתנאסי' י' מלך
קולו זכר אלו להיוס
מדוכה דחוקה מאד ונאן

כח אמר החכר ואם היו באים אליך
שלוחיו בתשובת הודו
אינך מסתפק שאינם נמצאים לא בארץ הודו
בארבות המלכים בכתב מפורסם שהוצא
באתו ועמו רפואות שהם רפואות אורח
מחליך ושוברות עליך בראותך וכמי מות
לשונאיך והגלחמים כך שאתה יוצא להם
בהם ומביא אותם מבלי כלי מלחמה ההית
חייב בזה להיות סר למשמעתו ולא עבודתו :

כח אמר החכר ואם היו באים אליך
שלוחיו בתשובת הודו
אינך מסתפק שאינם נמצאים לא בארץ הודו
בארבות המלכים בכתב מפורסם שהוצא
באתו ועמו רפואות שהם רפואות אורח
מחליך ושוברות עליך בראותך וכמי מות
לשונאיך והגלחמים כך שאתה יוצא להם
בהם ומביא אותם מבלי כלי מלחמה ההית
חייב בזה להיות סר למשמעתו ולא עבודתו :

ואשר שחבר לשון כחות נדרך המלכה יוכל בו רמו
עליו ית המעל בו אשר הודו על ארץ ועמים : בנה
שיגיע אלך מעד אשני ארנו וכו' רל שיכא האות
והמופת על היות המלך הסווא אש סמד ממה שמראה
אשני ארנו מיוכדים על אדני נדק ואמוכה ססיית חייב
בוה להגידו וכו' רל לספר מעשיו של מלך או לפנות
להאיומו כלל מבלי הנד והמעל בזה מי שידע לחייב
את תבירו לרומם מלך מלכו המלכים הקלה מנד מה
שילאם סדר הטבע ושודו ונדקו בו כל הכוננות יתו
יקר לבעליהם הבותן לכל בעל חק חקו :

סימן ב ואך היותי חייב בו וכו' המעל בזה
כי עדן סיס לכ אדם נקוסף אם הדנו
הטעמים השומדים מהסגס ננדק מידם היתה זאת
לסס ומלך אל קוס עמם אין מלך ואין סר כדעת
אזיקורום שכל הדברים נכלו על נד סקדי וההדמן
זכמו שיוכר החכר במחויפי מ' או לא שוס ישימו
עליהם מלך אך לא יוכל להעומם אל אשר יחפון כדעת

העלמוך ששפס מלכ השמלמת ככוננותן הסס
הראוהו דין בידענעס לזיכוס מוכר זכרן לא
יחייב סרומות הנמור אל סמלך על ספרו וכסו
מלתי וכולת סמלך למנות עמינס ומסחף בזה סס

עמים ודכר אקר כי עס
סיומו ית רב אונס ואיין
כס ספר מוסרל המכוננ
כעלל אישילא כדעס
מענכו סקטע בו איומו
ולא ירעכו וד אלוך לא ינע
בו ולוח רמו כלמרו לא
אס מסכי ספניס יסד לו אס
המלך אריר כנכוסס וכל
הנמאיות נכור כס עמי

דברו בסהנה עקעקת
וססגסיית לא יסורו מן
המנוס יתן ומלל נמלל
סרמו כלמרו או גדקס
מסמת טלכס והלחוקה
כזאת סכרסיית דכר על
סרעוסי בעל סקול בעסרו
הראקן ומורס גס סנא
ירס נסלל ססמי' י' :

סימן בא ואס סיו
כאים אלך
סלחיו כסרורות סודיות
וכו' הנמל בזה כוננת חכמה של מעלת תורה
מאת המן השמים עד לקחת מסמת בלרס הדדס
על מסנת סמורס והלא סס דכרו ס' קל' כלאון וססן
לו מסנת יקרות וכו' וכא ביאורו סס על זס כלמרו
והמנות היקרות השלוחות סס השכי לוסות בעשרת
הדכריס : איך מסתפק וכו' רמו כי מעמד סר
סיכי כמכר כמופסיס גדולים אשר אין אחריהס
ספסוק כי לא סוכל עליהס מסנולס אכסיס כשס
נד וענין וכאנרו אתה סרואית לדעת ונא : כסמס
מסורס : כלמרו וסמכמ ככתב אלקיס סווא נא וענן
וכו' רל עס הפת' הוור וכעו כרסנו כסת אמת רפואו
פסס רופאות וכו' וסמרות וכו' וסמי מות וכו' ורלס
והסלל אך סדרו קייס ומכוון למס עכפ מסעטיס כמס
לא' א' ועבדס את ה' לקי וככך את למקך ואת מימך
והסידומי מסלס מקרבך : ב' לא מסוה מעכלס ועקס
כרבך את טעפר מיך למלך : ג' את איומי אשלס
לכנך וקסומי אס כל קעס אשר טננא בסי וגרוללס ס

סלחיו כסרורות סודיות
וכו' הנמל בזה כוננת חכמה של מעלת תורה
מאת המן השמים עד לקחת מסמת בלרס הדדס
על מסנת סמורס והלא סס דכרו ס' קל' כלאון וססן
לו מסנת יקרות וכו' וכא ביאורו סס על זס כלמרו
והמנות היקרות השלוחות סס השכי לוסות בעשרת
הדכריס : איך מסתפק וכו' רמו כי מעמד סר
סיכי כמכר כמופסיס גדולים אשר אין אחריהס
ספסוק כי לא סוכל עליהס מסנולס אכסיס כשס
נד וענין וכאנרו אתה סרואית לדעת ונא : כסמס
מסורס : כלמרו וסמכמ ככתב אלקיס סווא נא וענן
וכו' רל עס הפת' הוור וכעו כרסנו כסת אמת רפואו
פסס רופאות וכו' וסמרות וכו' וסמי מות וכו' ורלס
והסלל אך סדרו קייס ומכוון למס עכפ מסעטיס כמס
לא' א' ועבדס את ה' לקי וככך את למקך ואת מימך
והסידומי מסלס מקרבך : ב' לא מסוה מעכלס ועקס
כרבך את טעפר מיך למלך : ג' את איומי אשלס
לכנך וקסומי אס כל קעס אשר טננא בסי וגרוללס ס

לא סרענה וכו' שלם כנגד שלם כי כנגד ועבדתם
זו למד רשאות מהם רשאות אומך מחליך וכנגד
לא היתה השכלה וכו' אמר וזמרתם עליך כדאימך
וכנגד את אימתי אשלה וגו' אלו שמו מות למואך וכו':

סימן כב. וסיה הפסק
הראשון פר
כז והייתי וכו' הדמונות
כי ענין תוכי המור לטורף
על הוסיף מזה בידר להם
אניאות המלך וסיומו מכהני
כל המנאות כחפץ וכופף
עוד שהשקטו מיוקרת כס
החולפת למתחנות כנודו
אלוהים נפרט כמו סיכא:

סימן כג. כנה מה' אומ
האם מתי' לו מו'
בורא או וולמו מן התארים
סימן כד. כנמא' וכו' כל
יבא כלל הנשכל
כפסקא הנמזכת כי בעצם
ודאשוכ' כמאריה כמה שעמדו
על כדיו כמעמד הכנמר
וממנו כעמק ל' סס לוי האר
במנה ונורא מכהני ובינא
בהם כי מרלך שנילו הדעת
כך הוא ממוכר להמתלך מן
הידוע הכרור אל סמסופק
סנעלם:

סימן כה. על הדרך הזה
השיכותי וכו' כאן
שאלים הסמר עגולת ספורו
ושכ' א הקו' אשר עמד סס
כפתחתו לכני המלך לקיים

מה זה נפלא עליו בלמרו סימן טו אבל פתיחת דברי
סיף המושג וכו' וכן פתח דבריו ל' המון ישר' לכני ה'
אלקין וכו' ולא אמר אפי בורא וכו' מתנשאים
לעמקם דבריו הימון בלמרו על ניאר. הכתוב
וזל ואמר אשר הונאתין מארץ מצרים כי הונאתם משם
מורם על סמניאות ועל הספן כי נידיעה וכהשגחה
ממנו ניאו וגם מורם על החדוש כי עם קדמות העולם
לא ישמנה דבר מנבעו ומורה על היכולת והיכולת
מורם על היסוד וכמו שאמר פסקוד מדע כי אין כחתי
בכל הארץ וזה געם אשר הונאתין ג' סס סידועי ופדים

ככל אלה לכו' ונע' ושמען נחשודר נשעם סמספ
אזר כמקם דבריות כספיות בלמרו וזכרת כי ענד
כיות כחין מנדים ויוניאך ה' אלקיך משם ביד מוקס
וכדוע כטוי' על כן טוך ס' אלקיך לעשות את יום השבת -

והוא טעם מחחלף ללמרו
כראשיתו כי עמט ימים עשית
ה' וגו' והוא אל סס העקוב
למסור כאל' כי כעבוד היות
ויבאת מצרים מור על אלוה
קדמון מחדש חפץ ויכול
כמדובר על כן אמר אס
יעלה כלכך ספק על השבת
סמורם על הקדוש וחספין
והיכולת מוכור מה טרא
פיכך בניבאת מצרים סיה
לך לראים ולזכר' ומתם
דבריו בלמרו ונאל להם כי
מיבית מנדים ידעו שהוש
אמר וסיה ספולס וסנע
ממנו' וכנר ניאר טראס
על כוכה זו מלמד הכתוב
ס' אלקוי אמה ארומך אודס
שמך כי עשית פלג ענות
אדמוק אמנס אומן ירכה
כי מה סנראהו מעשיות
ספלאים יהיה לנו קיוס
אמונה על ענות מרמוק
כנראת העולם כי לא יוכל
להתקיים האחד מלעדי
חברו' והניעס לראות מה
שכתב הראשע פי ימרו על
כעוק לכני ס' אלקיך כי טאה
זו עננה כשאלה לו ממת

כב אמר הכוזרי כן הוא והיה הספק
הראשון סר מסני אס
וש לאנשו הודו מלך אס ר' א והייתי אז מאמון
שמלכותו ודבריו נוגעים אלי:

כג אמר החבר ואם ישאלך השואל
עליו כמה תתאר איהו:
כד אמר הכוזרי בהארים אשר ההברו
אצלי ואחבר אליהם

אשר היו כפק אצלי והתבררו בלאה האדריני'
כה אמר החבר על הדרך הזה השיבוהך
כאשר שאלתני וכן פתח
משה לדבר עם פרעה כשאמר לו לקי העברי'
שלתני אליך ר'ל אלקי אברהם יצחק ויעקב
מפני שדי'ח דברט מפורסם אצל דאומות כי
התדבר אליהם דבר האלקי והנהיג אותם
ועשה רהם נפלאות ולא אמר אלדי השמים
ודארץ שלחני אליך ולא בוראי ובוראך וכן
פתח דבריו אל המון ישראל אנכי ה' אלקיך
אגיד הוצאתיך מארץ מצרים ולא אמר אני
בורא העולם ובוראכם וכן פתחתי לך כאשר
שאלתני על אמונתי השיבוהך בבה שאני
חייב בו וחיובין בו כל קהלישר' אשר ההברר
אצלם המעמד ההוא בראות עיניהם ואחר כן
הקבלה הנמשכת שהיא במראה העין:

חוקור' יבצרה הלי מחבר הספר הלו בלמרו' סאלכי
ד' יהודה הלח מחוסמו כנוד למה הזכי' אנכי ס' אלקיך אשר
הונאתיך מארץ מצרים ולא את עשיתי שמים וארץ ואני
עשיתיך וסס הכרי' יבצרה אשר כה שנת' צביו מספלה
למנ' פני החכ' נכאל' שהני כוכת הראשע פו' לבורו כי
לנעני' יבין סכלתי מסכיל הזכיר כן' ילדע' החבר אפי'
כלנו סכמי' כלנו כנכוסים לא היה נמשע הכורא מלפנתו
להם ככה סנר מה שנכלל כזה מוס ויות' למנו' ולהיותם
נכ' דברים נוגעים אלינו כפרט כמו סקדס ואחר כך
הקבלה הנמשכת שהיא במראה העין' יש לנו כיוצא בו
כחמישי

קול יהודה מאמר ראשון סימן ב' כ"ז כא

במחשית סוף סי' י"ד והלא כה דברו של רבינו בעדים
בספר האמונות מאמר ג' וז' אמרו הספרים כי הפגנה
הנאלמת אמת כאלמת הדבר המושג נראית הוא
אמרו עברו לוי כמים ובלאו וקדר שלחו והתכוננו מאד
ע"כ וכתב הרמב"ם פ' יואחזן
על פסוק רק השמר לך
ושמור כעשך מאד פן תשכח
את הדברי אשר ראוי עיך
וען יסורו מלכך כל ימי
חיך והודפתם לנכך ולנני
בכך וז' כשתיש אליו
התורה משי תכבוד לאומנו
ועינינו הרוואות אין שם
אשנעי כמשי כל מולך וכל
משעך וכו' וזה שאמר וגם
בך יאמינו לעולם כי כ
בשעתיק גב הדבר לננינו
ידעו שיהי הדבר אמת
בלא ספק כאלו ראוהו כל
העדות כי לא נעדר סקר

לכנינו ולא כמיל אמת דברי הכל ואין גם מועיל וס' לא
במסקו כלל בעדותו סגיד להם אכל ואמינו בודאי
מראינו כלנו בעינינו כל מה שספרנו להם וכו' ע"כ
והראשון כתב בעי מילי סי' קט אשרי כונני עדותו הזכיר
ענתה שומר העדות שקבל מהאבות ועקר עדות העין
סימן ב' אם כן רואה וכו' ר' אש כן שעתין
חיוב התורה כמלה בניית מנרים
בפתח דברים יארר אבני ה' אלקין אשר הונאתין מירץ
מנרים ולא אמר אבי בורא העולם ובוראכם וכיניאת
מנרים אין לזרים אהכם מנחם סתורה היא כמנחם לכם
במוד ואין חיוב בה ואלתכם :

עליו במי' כל האדם ביאר לו שהכבר המקוון להם על
מעשה הטוב וימות נקרא לכל הכלו אליו מהם כי לא
בלבד יגיעו שכן גמול מעשה הטוב כראוי לכל אחד
משעדי האמונת כאמור אבל יגיעו גם מן הטובים
אשר ייעבו סגורא אליו עם סיומו בלתי שום אליו כמו
שהולך וכושא משך הביאור כאמור אך לא יהיה שום
אליו וכו' וכמו שאמר סימן קטו בענין הנבואה כי
לאמור כי ישראל יאמה וגם חלקת מוסקן שפון להרמים
בו הביאור על כסם ויש בכלל זה גב שלא יהיה שום
אליו בענין ירושת הארץ ושא לא העלה זכרוננו שמה
ולעומת המוזכר כאן מהיות המור היוודת לנו ונבשאר
דברי הרמב"ם על פסוק ויפסו מרעידו ויבאו מדבר סימי
ויסכו במדבר וישן שם ישראל כגד הדר : ולא יספן
שהבדילו ממוכס כל האספקוף אשר נקרכס וסכו גם
ישראל לבדם לפני הדר ועבר רב אמריסם כי לישאל
יתן התורה כמו שאמר בה תמאר לבית ועקב ומגד
לנני ישראל וזה טעם וישן שם ישראל ע"כ הלבן
והשחור נמות הלשון כלאמר כל העם מקנהו ועד
קנהו למקטנם ועד גדולם כי השחור הוא הכושי אשר
לא הוכן ליומר מקביל גורת סאד וכו' כמו שקדם ארנו
סימן א' והלבן הוא האיש ששכלמו סכמיווסיה שלם
כמוכר שמה והמתכרות כבודו אליו וכו' ר' דע לך
כי לא יתקם בחרמו אומנו ברכון פשוט ולא כשכית

סימן ב' הווא וכו' ר' אש תורת משם היא
מודעה מיוחדת לקבלת יעקב כי היא
לבד האשה המקודשת לויית נקדושי תורת משם ומנמותיו
במקון נחם הנרכות אשר קדסנו במנמותיו קדושת מנמי
זכמו שבעל העקיד במתק שפסיו הוסף לקח פ' יואחזן
שער פ"ח אמנם עם היותם מיוחדת אליו אין הקנה
מקפת שכן כל הכלוה לתורתנו מן העמי כי יגיעוהו מן
הטובה וכו' על מה שאמר משם לחותמו וסיה הטוב
ההוא אשר ייעיב ה' עמנו והטננו לך וואמרו נכרת
ככק"ז כסמאות להורות כחן שלא כאמר אינו דומה
מועט ים הכבסי בעול מורה למרכיבים אשר בית אלקיס
וילכו ברגש להיווסם גלוים אליו כאלודה אמת כי

הוא צדקה אלקינו מפני הנחירה הזאת כי על כל
הקריבו אליו את אשר נחר בו קריבו מלח באמרו כי
ישעם הובאתו אותנו ממזרים שהיא ראשית התחברות
הכבוד להשנים כמו בפירוט עם השלמתו אלה על

דברך ידוע כמה ענוות על בכה וכן על בעלות
עשרים וזו לחומתך ואמרו אשר שהיה שמון הוא חסם
שאר אליו המלך סימן יד רואה אמי דברך היהודי טוב
מבמתו :

צדקת סמורה היה מפני
שחשבו לקראם הסגולה
מכיו ארסי צעין ארסם זל
במלרס בצעז סקנלו
אשר אל את המורה פקנולו
אומות העולם בהן אף ראו
בשחקרס יומד מן האומות
המש פיהם הקלה אחר שכן
פתיחו לי עפר ימאין שלכם
שנאלו הכו לה משפחו עמים

כח אמר הכוזבי אני רואה אותך במהדף

היהודי וכבר שב דברך
רזה אחי שהיה שמך :

כט אמר האבר בין רזה בין שמון וירחב
לי לבך עד שאפרש אותו :

ל אמר חכוזבי אמור מה שתרצה :

לא אמר החבר ברין הענין הטבעי יתחילו

בשם שכי מתיאין ויתולדו על משפחותם לכן מחלס
בראש הספר הזה אחר המנות לא המנות אחר בנה ה
את מזה ל בני ישראל כהר סיני וחלח ויהנה ה במדבר
תימי שאו את ראש כל עדת בני ישראל שלא זכו ליעול
את המור לא בשביל היותם שלטן עב והטוב מאד אשר
דבר על זה הרמזן פ' ויתחנן באלו טעם חשק שנתקשר
צמחם נקשר ארץ שלא יסדר מכם כלשון ושקוקים
בסוף ויבחר בכם מכל הצמי שתפיו אתם בגולה וכחלה
לו כי הנחירה בכל מקום נדירה מן האזרים ואמר
הטעם כי מאזנת האתכם נחר בכם שאלה אתכם ראוי
להתאהב לבני ובנחירים לאתכם ויתד מכל העמים ולא
חזירי בזה טעם לך הנחירה כי הנכמר לאוהב הודע
למולד את אוהבו בכל הבא עליו ממנו ו' אשר לאוהב הודע
לעך מכל עם כמו שאמרו ג' עמים הם ישרא באומות
צ' ויעמדו לו בכם ונות או יהודאי או גלובי וחסק בכם
בצנור אבותיכם שהגיע עניינם עד ששבע להם כרי
שלא יגרום החטא ונתטל הכתחם וכו' עב וכמות
מפורש הוא פ' ראה כי עם קדוש אתה לה אלקיך וכך
בחר ה להיות לו לעם בגולה מכל העמים אשר על
פני הארצה :

סימן כס בין רוח

בין שמון
וכו' לל הסמט ושמש

עד שאפרש הדבר אשר
חסבת לרזה כי ישאו עשרים
דאשים ויכאזו פתחי הנעלם
זינא מלך הכבוד לדי כרוג
מסקו כי עוד אורכו יסועות
פטי משורי ולעטמכו שמטט
דברי על אמרו שאנחמ

קראי הכבולה יסיה כל עין הקור ולכו ל סדר הדכנה
המשכים כי כאשר שם הסכר לפני המלך סימן כח
שיון תורת משה כמותה כי אם לכו ושיון חייב בס
זולמכו והכלוה אליו מן האומות נפרס ויגועו מן
הטובה וכו' הורה שם בדבריו שהתחברות כבודו ית
אליו היה באמצעות התורה הכתוב לנו מפני היותם
הסגולה מבני אדם ראה המלך בדבריו אלה מהפכת
זדים על כי ינא לקראתו דבריו קנטורין בקורת' לאמר
רואה אמי אומך מתהפך היהודי וכו' ומעשה יתסול
הסכר לכר דבריו ומתי ראשית הוראתו על אמתת
הסגולה לסיוות סבת כל השאר עד דרום המלך אותו
על אשורות ההתחברות סימן ח' ואחריון סימן פ'
על ענין התורה שהיא אמצעות אל ההתחברות כוף
דבר סקול שישע סימן ק' על קיוום מאמרו שהתורה
בתיכם לנו נפרט וקולו זה הולך ומתפשט עד סימן ק"ה
ומשם ואילך נא יבא דברו על גמול מעשה הטוב אשר
יעשה אדם מן האומות הנלתי סיבות נשאר מורתנו
עם תכלי הנר הכלוה אליו ופיך כה וכה שאלו ישאלו
בעניינם מתייחסים וכן סימנו המאמר הזה הראשון
הכל יפה בענין נדורו שלא בהגיע תור עשרה והעב
לכל אל המלך :

סימן לא אמר הסכר ברין הענין הטבעי יתחילו

סנה הסכר נר ומנוח מנאסו על
אשר הכעיסו הכוזבי גם כעם נעבור דרעימו כי המרס
את רוחו ויכעל בשפתיו כמדקרות חרב וורדות סדרה
נען באמרו אמי רואה אומך מתהפך היהודי וכבר שב
דברך רוח אשר פיומו שמון כי לא האמין לו שזיה לקב'
האר' דין סגולה על קנמו עד שימייחד בו ההתחברות
אלקיו כפרט וכן שיוחס זה ליהודי כנוס כן משפת
מיש

סימן כח

אמי רואה אותך מתהפך היהודי וכו'
כי איך יעלה על הדעת המנא עם
מבלי עם הוא לך האדם ונבולתו ויתחבר אליו כבוד
האלקים ביחוד הלא כלבו שוים באנושות ודעה עוד
מוזאת שתתכאס כנפשו אתה היהודי הנכונה לאחר שעתך
היה הלכ והסגולה הנכמרת להתחברותו ית' מכל
העמים ומראיכם שכל מהטיר לכם פנים מוולחכם
וכלי ספק בטלה הסגולה מעקרה כי מין במינו אינו
חוזק לקבוע לו מדרגת חשיבות נפמי עמנו ומשמך

מאזם מראשו על כן בפנים ומסתחן המלך להוסיף מדי
 דפיו סא בסורת אמתת הדודם אשר בלעדיו לא יריוס
 איש מדרגת הוימו בגולה על שאר מינו והככהודעת
 המתחמות כל האר לאסתר מיוחד ראשון לכל האשמשע'
 יבמינו כי בוס מקום וינח
 להתגדר בו סגן המטשך
 ימנו להיומו ומלל מקום
 אנומיו כהשיכות ונדולה
 וממו יבשא משך שורש
 בירוש כחלת הסגולה מרור

לקיחור רמון והגיורל וההולדה וכחותם
 ובל תנאיים והרמיהוד בזה הצמח ובעלי
 חיים סבל עדי ריהודה והאבניו המוצאים
 והיסודות :

הכווי ולתוספתו על פניו וכוו סיומכודו זיתלכוד
 סלכריוס כמקומות והמסכילים ינימו וכל אשמשלל
 עד כוף סי נט או המלך יקשה על הדודם נדב סלי
 זמכוד הגבור ויכל נדב כח עד סוף סיון כו נעת
 הסוד ינוה המלך לשכר
 לגבול דנדוי סלכר כו סל
 כחם סקס דעמו כחם מילל
 קיס מן הססס אינטס גל ישי
 ולדנוד ואלסם כעכוד זאס
 הסמדרין על סקסס סכוב

א דור וזכירו לטקיס לו גדול מאד עד שאם האמת
 מהכה לו כעדרה יהי אמת הסגולה אכלו כעדרת
 ותשוכמו אל המלך משאר מעל על כן עוו התאוד
 לנאף למלחמתו של מנוס ומחלס סעמיד להדרו
 עוו בהריומו את יקר מפארת האיש הסעולה אשר
 איתמו סמכיס על קבלתו וכחאותו כי זה משם האיש
 ידענו מה היה לו מההמשא לכל לראש זכבו אדם
 מנד חפס ממועז אשר חפס החכר כקטן החל וגדול
 כלה להודיע ולהודע כי עליו מדרגת כנורס יוכר
 מיתרון הכשר הפעולה היוצאת ממנו וכומו סיבא
 כחמישי סי זכ והנה כה מכבוד כדומס כדומס כמרניס
 וכמדרכ ומן זו והלחה מעלה ימירה כודעת לזירמו
 של סרעה מנה פעולותיו אשר עשה להטיליו וכמשך
 בזה עד סי מנ שס עלו דכריו על האיש הלזה ההולך
 לקראתו באנפות אור כנאזו וקבלתו הכאמת איך
 סודיע הדודם עם כל פרטיו וכתרומו כתיב לאמר
 שללתי היוחסין מהגולה לסגולה מני שים אדם הראשון
 עלי ארץ עד אשר חנו בקלמל להיות הסגולה מורה
 לקבלת יעקב ושלם זה נבי מן משס נסעו וינאוו
 דרך האתרים לתור להם מבוטא ויחנו בהר ספר אינו
 דאיה מכהלת פנים אל אמתת הקבלה כאשר יוכל שאר
 חמד הכושא לא שיחשיב להביא על זה ראיות כדורות
 ולא כמד המגעו ממנו כאשר אמר כחמישי סוף סי
 זד כדכרו על הפילוסופים כדברים האלה לאמר הם
 עכש מעולים אמר שלא יחוייב להם קבול מה שאכלנו
 ונאכמו יחוייב לנו קבול העדות והקבלה אשר היא
 בראייה עב הרי כי ברור מלל שלא יחוייב להם קבול
 מה שאכלנו ואין זה כי אם שתכרוין ראיות סכריות
 על ככה אכל הכונה המושחת לעמת פניו של חכר
 א זה תבוס כי כל אשר יופרו המשקים הסמודי ככותל
 ככמי הקבלה אחד המרבה ואחד הממעיע כן שס
 יממו יוניעו כח ולאין אונסם עמנה ידכה להסיף אומן
 כעגרת אמתת ויסגלו בוס עבי הרוח לטעם

הכוללת הזאת כעבוד הראשון כח כל הספור ומש
 מראשי אחרית והיה כאשר מרד מענין לענין ועסקת
 עיול הקדשי מעל כוארך כו שינד לכוכ יביטו א אשר היה
 שמה הרוח ללכת וספעפין ושיירו נגדך להעמיד הדוד
 על כרו ופל מכובו מפתה דכ אל ספרטיכא כממוסי
 וכל דודי לנן עיונו ויאכל פרי ערדיו : סגן הענין
 כעניני וכו אמה הרישם לדעת כי מן הסעולות
 העולות מודענה הכחות העליונות והסגורות הסעולות
 וכי על הקדמה זו עלה הסבר במעלות פשוטו כהרד
 בעלי הכפס : כומסת : מרגשת : ומשכלת : על זמח
 כוכתו להוכיח במישור כי הנה עם בני ישראל רב ועגוס
 כחפאר הסגולה הכולל זאס לקיס כודל אשר ככודאוס
 כפלאותיו קבע לו מקום למדרגתו הכשרת כחשיבו
 ימדרגת מין האד : הוא המודיע כתודתו כחמייסלל
 היוחסין מני שים אדם עלי ארץ וכי אכחו כושיא משך
 הזיע מ סודי סגלה כמו שיתכא סי ומן א וסלאס עט
 סי ילל כאש מאל לכפשו מבוטא באמר זה רניתי לסמוס
 ועתה כקטן החל כאמר כדיון הענין הטעני : רל
 במדרג הכפס הנמוס הכקרא כפס טעני אל סרוקא
 ואכל סכב פנמו מאל כ סוף ביד כאמר וכמו ססטס
 כו למחג השנה באיכותיו סיטול כו ריהיס נעס וכמאל
 סי סיסם עלו דכרי ומתסיפי מאל א סכבו סכנו סלל
 על שלמותן : וככות' מושך : מוסיק : מעכל : ודוסס
 ארככת ככח סון לשרת אומן ועמה כח אס משכ : סמוך
 לרס : ומדכיקו א הפיכרי ולכסוף ופכשו מכל וכל סטע
 כניוץ : והזן עכמו עכ אחת מרעשו כנו ימרטו אל כס
 הגירול עד כל אכל כליטו באיש סנו וכלס יחד משרת
 לכח ההולך לקיו המין והכח סה מולי סורע ואחל יסג
 ככמו להפריד מוב חלקיק אס לכס לכס ואש לכס לכס
 כן לימד הסלקי הינאוי מן היטר גס ככס יגכר להסג
 כור כל האיכרי והככרי ארכוי הרוח לעמוד על פרטס
 ילך לו א קריסן סכא אופן א למוד ופ אש גס החכם
 דבר על אודות כחמישי סי : וכל תפארת סכר סקס

סימן לב לג לה לו לה לח לה

סמן כאמון מס כי לא יצטוו כיסודות מאין חזק כלל •
זמנו עד הסמן השלם לא באו כפעלי החיים השלמים •
על כן יוסד להם לשון כסדר ובכדל אין הלשון החיוסם
לשלישי נודת הסימית • או ירמוז בא' האותות א' ההצפוני

האחת פצרה הכסודות נכס
המתעורר נשני חלקיו שס
המערבת במלואו ומחם
כדנכתי שס הכה אהבה •
ושנאה • חמדה ועפול •

הכלה ועכבי ומחושם
עליו • מוסלתי ויאוש יראה •
אנורות • וכעס • ולכל
אלה תולדות אין זה מקום
באות להחכיר • וכבר נכדד
מהם נכסו סי' ל' • וזולת
אלה • הנכס מומכים במק
הנעלי חיים לעמין כושלי
מכסח כמותם ומזניה •

כלים מכלים שוכים אך לשי
הכיזור הראשון על אמרו
פאות יהיה אמרו וזולת לה
על ההצפלות שוכרכו •

סימן לה תקון המדות
והמעשן •
והסדניה • הן סן שלשת
ההכנות הידועות והוא
עמד עליו גס כדנשי אמרו •
סי' א' מעטס טעליוסוף •
וכנן רמו אל הכהנת הדס
סענעית • וכאמרו ושאר
הכהנות רמו אל הכהנת
שדמות שכתובות לאלהיות •

וכאמרו וטומוסם מכהנים רמו אל הכהנת הדמות
הכמוסיות • וככה עיניך רילוח כי הונתו נמספר חלקי
דנדוד אין סה לן ואין יונבא • משווו הסדר הכאות •

סימן לח מעלת החכמים הגדולים • וכן ל' לח
הזכיר הסדר כדבריו הכתובים • סימן
ל' וזלתי ענייני ההכנות באצרו והמשייב ממנו מקון
וכו' • כמשה פאלתו אלל הכוזרי • אם המנא הסמל
מדרגה למעלה מעליו ההכנות ההכה • על כן סלדרי
כמטוכמו מעלת החכמים הגדולי העולה היא למעלה •

סימן לט אכל הערדס בין רב למעט אין לס
מכלית עממי שקיי פרידה מקדיס •
והמקריס

במחשבת הכמות הכו' ל' א' עם על מקומו ככושא שלו א' יסמך
שמע הכאות למען ימכר לו להוניא פעולתו מאין פעע •
סימן לב זה כלל שדריך לפירוט אותו וכו' • ל' לח
אמ' יעשי כי כן האמת אתך • ולפיך

לכ אמר הכוזרי זה כלל שצריך לדרוש
אותו אבל אמת הוא •
לג אמר החבר ובענין הנפשי הרחיברו
בעלי חיים כלם ונתחייבו
מהם תנועות והפצים ומדות וחושים נראים
ונסחרים תאורות וזולת אלה •

לד אמר הכוזרי גם זה מבואר אין דרך
לדחותו •
לה אמר החבר ונדון הענין השכלי
הרתיחד המוכר מכל
החיים והתחייב ממנו תקון המדות והמעשן
והמד נה ושאר הנהגות ונמוסים מנהיגים •
ל' מכהנים •

לו אמר הכוזרי גם זה אמר •
לז אמר החבר ואינו מדרגה אתה חושב
למעלה מואת •
לס אמר הכוזרי מעלת החכמים הגדולי •
לט אמר החבר אינו רוצה לומר אלה
מעלה תפריד את בעליה
פרידה עצמית כהפרד הצמח מן האדום
והפרד האדם מן הבהמה אבל הפרידה ברב
ומעט אין לה רכלית מפני שהיא פרידה
מקדית ואינה מעלה על דרך אמת •

ל' מקום להספיק בו הכוכ
המומ' עמה לעשות פריך
כי למועד אסוכו לך לעמוד
על פרתיו • וכבר נתקיים
זה נתקיי סימן ל' באמרו
כלשון הזה עמנו • רכובי
שמערתו לי הכלל הזה וכו' •

סימן לב ובענין
הכנשי •
ל' במדרגת הכנשי הסיבות
סכך מרנשת • ופעמים • ל'
הכה המתעורר שמשכו
מבועת החזק נכעלו המיו
וכמו שזורה כמחשו סי' ו'
י'כ • וכן קרא שם סר' א'כ
פרשת משטטים אכל פסוק
ועבדתם את ס' א' ל'ס וכו' •

כאלו ותכונת החזק והדום
כל' • והכה הסמר הונא
הדבור הזה כלשון רבי אלו
לחמלקן סתמסעורר לשטים
מאוני ורגזו כמו שקדם
כדרכיו סי' א' • ומדות •
מכונות כעשיות סן טעניו •
הן קמיות כהרגל • כי כל
אשר רום סיים ככשו וטח א'
אשר יתקנה בו לפי רוב
טעניו • וטומסם כראים •

סמושים עלו ונחלנו חושים • מודעת זאת נכל
סלרן • ונמחרים • מוש מזומף • מנייר • מחשכ • וזוכר •
בבר הזריך בעמיכס מאמר ה' ס' ב' • ותאווה • הכה
אשרו אמרו מנשים שרנה בו סתמסעורר נשכי חלקיו
פאוזי ורגזו כמדוכר • לעסה זה חוור לשכות דכרו
כמלות סוכות • אכן הכנאה כעניו כי אמר מאוות על
הנעלי חיים הסמרי • כנעלי הקסקסיאשר זכר כחדישי
סי' א' כ הכקראי א' שטעניו • וקובץ ל' כלעו אשר ימאז
על שם סיס • ואלו אין סכס המסעורר שלס כהס •

על כן לא יאזת להס שס סמן דך סענדה • וסס
חזרה ימלא את סמרוכס • כי אסכס יס להס מכוועת

מחשבת הכמות הכו' ל' א' עם על מקומו ככושא שלו א' יסמך
שמע הכאות למען ימכר לו להוניא פעולתו מאין פעע •
סימן לב זה כלל שדריך לפירוט אותו וכו' • ל' לח
אמ' יעשי כי כן האמת אתך • ולפיך

מחשבת הכמות הכו' ל' א' עם על מקומו ככושא שלו א' יסמך
שמע הכאות למען ימכר לו להוניא פעולתו מאין פעע •
סימן לב זה כלל שדריך לפירוט אותו וכו' • ל' לח
אמ' יעשי כי כן האמת אתך • ולפיך

והחוקרים סוללים לאין תכלית כשי המהלך המונח
המתחייב מחלוף הערכים הנלגלים כמו שכתבו סימן
א' אמנם הנזרות העצמיות יש להם תכלית מוגבלת
וכמו שזכר בחמישי סימן ז' נשם הכוזב וזל וחסר

עיון שלש הסמית כחכרות י' או יסיה טעם אצל
לאחמה דבר כלשון אצל אשמים אכחו וסדל לשון
השמשות כו הדנה המחבר הלו וכמו שזכרנו סי' ד'
סימן מנ אשר אין עליו חולק כי האמונה המלקות

אלדבר עמו נערכים שהם
הנלגלים י' והם עד אין
תכלית מרוב י' ואכחו
דואם נורו כמחוס והחיים
יש להם תכלית עליהם אין
להזיקם וחסם אין לנרוע
וכו' עכ' :

מ אמר הכוזבי אם כן אין מעלה במורגשים
יתירה על מעלה בני אדם :

וקבלוהו כמו שקדם סימן
ד' וסימן ט' : אשר נראה על
ידו להמון המסכרות הדבר
האין בהם וכו' מנאט פניו
לסודות כי זה מזה איש
האלקים הכאשן לכחי ה'
מקודמת כעל דין כל

מא אמר החבר ואם ימצא אדם שיבוא
באש ולא יזוק בו ויעמוד

דברנו האין והדקס כקודמת
שסתפלות אומתו מלכ
סאדם וסגולתו כשי טס
סחונת סי' כל וכשי נבדקתם
המזונת : גם זו לישראל
נימו' להשנית על כל פדעו

מבלי מאכל ולא ירעב ויהיה בפניו זוהר שאין
העין יכולה להסתכל בו ולא יחלה ולא יחלש

מעשיהם וכסמרותם תלן
פניו ית' כאמרו דק אחס
ידעתי מכל משפטו הארעם
עכ' אפקוד וגו' . אמנם על
ימר סמספמות לא מדוקדק
ההשגח דק נדבני שקלוקל
היישוע תלוי בהם כאמרו כי
מלאה סאך חסם וגו' .

וכאשר יגיע אל תכלית ימיו ימות לרצונו כמו
שיעלה על מטחו לישן וישן בעת ידוע ובשע'

וכא יבא מעין זה סימן קש
גם כשי סימן לז' וסימן
כח' : והניד להם סכעלם
ופודיע איך היסוכו' : זה
ספור תולדות סיחסיס אמר
יודע עקם היתמו סממעשי
ונאיש מן סקו האמעי

ידועה עם ידעית העבר והעתיד מה שהיה
ומה שיהיה הלא המעלה הזאת נפרדת

ססיה המה סנכוריס אכשי סנולה אשר סעולס אכשי
ססס וחס פרוי להודיע כי אססמו כקראי' אסנוולס וססל
כוון כלריכות לשונו אל אשר כחכ סמוזס כ' ס' מהחלק
השלישי וזל' : כאשר היתה סבת סמוזס שהעולם מחודק
ואשר כנרא תסלם סיה איש אחד ימיו האדם וסוול אדם
סראשן ולא הים כלווך הזמן אשר מאד עד מזה רביס
דק סלמיס ומק' סנה 'קריוב וזלנו כל להם זה הספור
לנד הים האדם סמועק כדבר כי סנכאל או כבי האדם
ספוזריס נקנוות סאך כלם וסמסמות חלוקו' ולסוומ
סלוקיס דמוקיס מלד' . סנור סססן סה דוססס כלם
סכרון

בעצמה ממעלה בני אדם :

מכ אמר הכוזבי אבל המעלה הזאת לא היתה
מלאכותית אם היא

מאמר ראשון סימן ע"ד מהו מו

קצרים על יום אחרון וסוף ארבע דרכים סוף מ"א ואמרו
קבלנו מין שני שקדמונים מנחה וכדע מה שיש מנחה
ועד עתה עכ"ל ויתנאל לנו כי לא פרץ נדריו לעשות
אל דברים אשר נקשו משכונות דברים יונאי מרכז כונת

חיל להטיל ספק במספר
מפקד משך שבעוד מנחים
וזמן שני סתמים אבל נגלו
פחדם במשורר דעמם וידו
אחות במנחמי קבלתם
פכאמתי וכל האות
והמפת סימן מ"א וכשני ס'
כ"ו כי סוףך במחמו נדוק
וכלל סדר עולם כידך אשר
משנו חכין סבות דור ודור
על כן לא טעמתי להביאם
אלך ולהיגנס לפיך :

סימן מ"ג גס זה מיהא
כמו שהיה
מיהא אמרך שאתם נקראים
הסגולה :

סימן מ"ד אדם שת אלוש
כו סוכר לו
נשמותם לעונם פרומם
ומה שסככים אגוש ככלל
הבגולה ממניו פני לבאר
סמחא דעמו זולת דעת

חיל האומרים פ"כל כמדי כי היה אלוש פוכר אליהם
דאמר ד' חייא בר אבא אל' יומין כל ישראל המשיח שנת
כהלכתה אפי' עובד אליהם כאנוש עומחין לו שאלמר
אשרי אנוש יעשה זאת עכ"ל וכעו מה שסבין משפיעו
הלחנם אל כראשן מהלכות עבום ומקומותיהם ומעטם
הסנר לדעת החכם ר' יודיהם הכקוף פילובי כספרו
המכונה מכהנו של רע לארזות אל הטוב כי אטם נדיק
חמיסיהם וקיא דעת הרלנע אבל פבוק או סומך
לקרא בשם ס' אך אהנה עם טוב העיון כס' כה שפע
עליוספורים דוגמת אל' כדע כאמנם שאין לנו הוכחה
כיריה על דעתו כוס' כי עס עס לו סתק וקשטט סלף
לכל כעל סגולת' ותחווין הנדק ודי לו שיהיה כפונש
חולדתו שילוד כגולה ופס כסכו ממחל אבי ארזיהם
יעיון סמה ואשער גם כן שיהיו נעבין אלוש מדרשים
חלוקים סכן מנינו כגל' פ' כל בעון קומי אבא כסן
כרדלא אהם שת אגוש ומסק' אמר להם עה כמך כגלם
ודמות' אפאן ואלך קינן קטערין וכו' עכ"ל או כמסק
מדכרי

מפרץ המעטם אכור סמות המפורקים מהם פלוני
בן פלוני ומפתיים זלמיר מקום סכס' והטעם
המביא להפגוש נקבות הארץ והטעם המביא להחלק
לסבותם וזמנתלה סיו במקום אחד ושפס
אסת לכלם כי כן ראוי

ויפת בני נח והיאך נפרדו הלשונות ואיך
שכנו והיאך צמחו המלאכות ובנין המדינות
ושני העולם מאדכו ועד עתה :
מד אמר הכוזרי גם זה חמה אם יש
אצלכם מנין ברור
מכריאת העולם :

מש אמר ההגבר בו אנו מונים ואין בין שני
יהודים מחלוקת מהורו
ועד כוש :

מו אמר הכוזרי וכמה אחם בוטנים היום :
מח אמר החבר ארבע אלפיס וחמש מאות
ופרטם מפריה בספר
החובש שלנו מימות אדם ושית ואנרש עד נח
עד שם ועבר עד אברהם וצחק ויעקב עד
משה ואלה היו לב האדם וסגולתו וכלל א'
מהם דיו בנים וחשאר כקליפות איים רובים
לאבות ולא החבר בהם הענין ה' ה' ונמנה
חמנין האלה לאלה ד' אלהים והיו יחידים

פ"כך יופי דברי הרמב"ן פ"כס על ארכיכספור מולדות
כס בארנות לגוייהם וזל וכרז אמר במורה הכוכים
כי זה יאמת לשומעים חדוש העולם וגם זה אמת כי
אברהם אבינו יבוא את בניו ואת ביתו אחריו ויעיד להם
עליהם ובניו פראו המכול וראו כתיבה והנה הוא עד
שפי עד ככל עבין סמכול ועד דבישו על היצירה כי כס
ראש אביו שראה אדם הראשון ויחשן ויעקב ראו שם
העד כמכול ויעקב מניד כל זה ליורדי מנחים וגם
לכרעז' ואנשי דורו והאנשים ככל דור יודעים מאכותם
ד' זה הודות מנדים מעיזהם ומולדותיהם עכ"ל
מאדם ועד עתה עם סיות סלף סודיע משה כמורתו
סמות דור ודור עד עתה כי אם עד סוקן אשר סזאיוסכ
נקרבנו אף גם זאת ינדק אמרו ססודיע סכות עולם
מאדם ועד עתה כי ממה סגניד להם הכעלס מהמסק
סדויות עד סוקן סהוא פנעה כזה כמודיע אותם עד
דורותינו אלה כי מומנו ואלך ממורסם וידוע נקחל
כס אסתעפוט סקבלס אשר עששים אלו אל ומשלח

על כן ליוחק לאינוכו על אטום עגמו כנהלומס רוק
על כני דורח מקולא דכרי ראי והלן שכתבו סם כאנוס
עד אטום המסיל לפכוד פיא דכתיב אז קחול וגו' לב
האדם כל עקרו וכדדן אזל כתיבס דבתי ואת דעמן

בסל: ואלמ. מה זרעו לא מת אף שאל לא ית ליקר
סודע מעיד על האדם שלא סיה כנס. מולדתו סיה
ספכד או ספולת סאלו מיון קנת העגבים ידאק באמת
כי סיה כשורט שום הפסד סמאנו כמך לפכעיס ססס.

צומר כי נגע על לבן אז
סכהדיו גדולס שהיה לבס
של ישראל מפאדך למ
לסוקיו ישראל וכו': וסא
יסידו ולו רביס אסרו אסרו
סיהו יסידו בלא סוא וספל
סמרו ולא רביס. אמתס
כדיכילאו למכרו עס הכמס
אסרו לומ סלא כוא האקיס
לכלל היותס דביס עד
סהול יעקב אבינו סקי אסר
סכטיס וכו'. כי סיו כלס

ולא רביס עד שהוליר יעקב אבינו שנים עשר
שבטי' כלס ראויס לענין האהיושבח האהו'
בקהל רב ובהז היה המנין ואנחנו קבלנו
מנין שני הקדמוניס ממשרת ונדע מה שיש
ממשו ועד עתה:

ועל כן זרע יעקב שכנסת
כלו מעיד על סדרס סלא
סיס טז שום סססד. וכלו
זרע אמת כלכו סיסיס עכ.
וסנס סלקות וכו'. סין
עניינו סוב הדכר אל סקקו'
אסר סיה סס אסרו כמלס.
דן משמעותו סמיוסס
סנהגל סיחידס כמסס
לסיותס סורה כמססלס.
כאסר. סני וססיס וססיס
ויענינו סמאמר מלסד יצמס

מח אסר הכוזרי

זרע הפרט מרחיק
המחשבה הרערה
מן הלב מהכוכ והחסכמה כי דבר כזה אי
אפשר שיסכימו עליו עשדה מבלו שיתבלבלו

ראויס לפכין סלסיה מלו סיה סמטו סלמה בלי סום
עפולת: זפל ואת סכסו סלסיוס ליעקב אבינו באמרס
אל סך דמענות יעקב אבינו לא סת מואמר סכמו
(ימיוס ל) וסמה א מירל ענדו יעקב כלס ה' וס מחת
זסרל ככסס מסיסך מרסוק ואת זרעך מארץ סכיס
מקיס סוא לזרעו. ססררעו כתיס אף סוא כתיס.
זכסי מה סביאר כו הדכדא אל. סאר סלסיה עפולת סיה
כורעס ולא כודקקו המולד עד יעקב. ולא סיה זרעס
כלו ראוי להדבק כתיס ולקבל סתורס סהיל מקור
סייס עד יעקב. כי סתורס סיה מווקת סכעתיס כאל'
סמרות האמיות סהדות כסך כרופ כעיל לזרע
מווקק סכעתיס. ועכ לא סיה ראוי דק לזרע יעקב
סיהס כרופ ומווקק סכעיה וקוקיס וסוא סיה מווקק כלי
ספולת. כי ארס הראשון לזוקק זרעו דק כסמ. זסמ
כסמ. וסמ כסס. זסמ כככרס. וככרס כנימק.

לו ס' כל באמרו וממת שנסס סמלכות לרמיס. סל
סכעמקה לסס מכעליה סרלסוניס. ודומת זס סלסון
ממנא כמקומות רביס. ומעין דכרו כססך סויל אסר
כעליסי ס' יז אלל ססודי כפי ארס. סיו יסידוסי מואדס
ועד יעקב וכו'. עכ. וכרלס ספל סיות כפי ישראל לב
ארס וסנלמרו. על כן כמס ככורסו לסס. ככמרו זגי
ככרוי ישראל: להיומס כעקוס ארס סרלסון יציר ככני
סל סקסס כי סוא ראשית אנונו ככדילת סרלס וסרלס
כומלו סעלמו ומללו מקוס אביס סרלסון כככורה.
ועל זס כויר כעל כוה סלום מואר א' פ' טו מה סללל
ארס אמת: ארס קרווי ארס וכו'. כלולת אמת ראויס
להקרא כסס אביכס סרלסון לעפלכסס ולרסמ ככלמנו.
אחר סככלית הכונס סללסוקי ככדילת מואר ככס. זסל
ככני אסליס ככס וכו'. עכ: וכסס מייס קמיון. ולכסי
ככוכ עס לעולס ככמר זכרון ומות עולס מורסס קסלמ
יעקב מקבלת אבות סלמיס וכן רביס:

ויצחק כיעקב. ויעקב סיה מווקק וכל זרעו סמו כלו
זרע אמת וסוא זרעו של יעקב סהוא איס אמת. סמאר
מתן אמת ליעקב. ועכ ראוי להדבק באמת וכתיס וסיל
סמורה האמת וסתיס וכל סדכך כה דכך כתיס כמ'
וככרת כתיס. ואומר וסמס סרנקיס כה סללכס כתיס
כלכס סיוס. אכל אומס סלא סיו ראויס לקבל את
סמורה. כאלו כעדרו מן סתיס. וכמאמר סכמוכ
ככיונ כהן אומי עכנו מקור מייס סייס. וכל סססרד
מקור סתיס סרי סוא מת כממת. ועל הכונה סו
מאר יעקב אבינו לא מת. ולא אמרו סלכוא לא מתו.
כי מקמת זרעס מת. וסוא כומיד כילל סיה כס
מולדותס ס' כלל שום הפסד כי עור כמך מעטיו סל

סיבון מח
זס ססרע וכו'. ססרע סמכור כככר
סממות סלכס. כמה מוארס עכדכס
ומאנו ולסלן סכל כפרט ככאר דכרת מרסיס מלכוד
ככי סרלס מסכסמ עגול מריית כו ככז וסככמס. יס
לענין ססככמס. יסל סימכיוו על דכר כוה עס כל
דקדוקיו ופרטיו עסרה סכמי ארס ככלי סמככלל
בדקדוקי ספרסיס סהס. וממוך ככלולס יכיוו סוס
סכסמ לרדו גלוי. או סהס עכמס יגלו סמוד עיל ככול
סככמס לאיוו סכס. וסל לענין ככז אסר יקרה כו
מכר סלמיכס לרדו ולקו קל סכרה. רסוק כוא יס
ומנמו כו סוקמן. סל ככי ארס. לכדור ולסמלל ככל
עו

על דמיך דברי מי שרצה לברר אגלם דבר כזה
היה לא ידע לעשו כי על מי לא יקום אורסו לפסחכל
דברי הימים שמורסמים אשר היו בלי פסק משמרים
אלהם על איזה פרע מן הפרטים שהם המורסמים
להוכיח על פניו כזבו

זכנן היה השט' ההוא מוויק
מתוכו על ידי הפרע היה
שמוכסס ויפסל וכש שהיה
זה נקל להיות כלל המזין
מעט סיניס קרוב מאד
עליו משס כי לא היה כלו
דק אלסיס ומק שסה ויין
לכבו והסקר יכול לזכס
עליו לא מנד כללו ולא מנד
פרטיו כי לשי מוטוס השכו
מנד סרמק הכזב מעניוכי
כי פרנס לשקר מרמיק
המוכס עדין מתקס קרוב
זכנל הכזב והסקר לזונס
עם הכזב והסכמה שקדש
זכרס ועם היות טעכס

על זה מיה שכתב העילוסוף מקולות מים רבים אדירי
אשר טעפו עברו על מקומות טובים כזס אחר זה והיא
שכסה אכלו לאכדן עפרי השכמה וכמו שכתב הרלכנ
בספר מלחמותיו מאל ו' פ' ע' ככר השיב עליו כהונן
במקום ההוא עכ' ולא מנכסל כרומך לתשוב שכתואר
דלום זו רבים יפמייתו כי פיוס הזה תאמד' דמות פרס
שמדי עם ועם כלזוננו להיו כל איס מורר בדמו להוכיח
והסכמת בעליהן דלים על אמתתן וכל האששים יתנו
יקר לבעליהן והכס מונאים אל כמעט הקנן בין
שהשכים וכדי בוין וקפ' א בניו לא טובה סמולדה
הזאת אשר מלדסס מחשבותיך עקודים נקודים כי
הנה המלך זכר כראיה הזאת את אשר עשמה ואת אשר
בגור עליוס באמרו דבר כזס אל שסיכמו וגו' וכטוב
הסססכלו מנסיך ומדע כי ססיאל לא מקרא הסכמה רק
אמכ' שימיכו לנזון אחת או מופת סמושכי לכו של אדס
כי ססמלת כל אשת מהן מיוסדת על דברים כעשים
להסליא למראית עיני הנזטים אחריון וזאת מל' נוכיח
אמתתן מכת סנד ספרי ספריא הכוכרת שילבו פייס כזב
היו דויסם דברי סרונס לברר אגלס דבר כזכוו' דע
לך כי אין מעשה מקשו ונבזרות של זה הקסס אלף
כשאשר לעשות מדסס ולמסור הדבר ההוא שסססנו
על כזבו ומדריסם נגליס שמורסמים לחוס כמו שאמרנו

עבין הפרע הנזכר שאשורות סמירמק סייס פלס
כפרסוס ספרי הקדמוניות הראויס להנמא גם מתמול
גם משלסס גם מאז דברו על כלל המזין ההוא מעט
סיניס כי המזין קרוב כמדובר וכש בפרטים הסכללים
בו לא כן נעניינו סמורוס

ויגלו סוד הסכמתם צו ידחו דברי מי שירצה
לברר אצלם דבר כזה כל שכן המוניס רבים
והמנין קרוב אין הכזב והשקר יכול להכנס
עליו :

מע אמר החבר אבל אברהם אבינו
עצמו היה בדור הפלגה
ונשאר הוא וקרוביו בלשון עבר אבי אבינו
ולוח נקרא עבריו ובא ששה אחריו לארבע
מאות שנה והעולם מלא מחכמת שמים וארץ
ובא אל פרעה וחכמי מצרים וחכמי בני ישראל
חוקרים עליו על אשר לא האמינו לו אמורה
שלימה כי הבורא מדבר עם אדם עד
וגו' לפי מה שביאר כי

הראש במדכנת המסכה אשר לו באמרו זכור ימות
עולם ככה הם שהעולם סיוס ההוא סיה קרוב לטכס
אלפים ומק שכה שכנרא והמזין מיה מהשנים לט
כא כי אס שהסרס סאמתי וסזא היות העולם ממודס
ולכן כמעט העולם בימותיו מסיסם שכנרא בו

זכמו סוכר הסנר לכזורי וכז' עכ' גם הנה אמרת
ססנר נרופה מאד על היותנו מופתפייס מלכ סאדס
וסגולתו כי אותה הוא מנכס להוכיח נענס וראשונה
לאזן ינדק דכנרו כהססנו לפני מלך ויפשה כן סירין
ליפטר מן התרעומ' והסרפה אשר נסא עליו באמרו סו'
כא לטי רזאה אותך מתספך סיהודי וככר שכ דבורך
רזה אחר שהיה סמן' אהכס דבר סמדוס ככנס הנה עכ'
נגולל לכורך עיני ססגולה :

טימן מטן אבל אברהם אבינו וכז' הנה ענין
דור הפלגה אשר בא ספגור בסוף
סנאים בספר סחוסס שלנו להניד אך היתה כל סארץ
שפה אחת ואחר כעונו' ופס כחו להנהיל פניס אל
אממות סמדוס ופרטיו כי לו יאמה סככס' לשון ער וזון
ועדן' כמו שהיה משיק לזה סלוק' הלסכות מימי קדס
מאין זכרון לראשוכס כמסכמי' על ככה יעל כן שט פניו
הסנר לסוכיף וזון' נבזרות ראה של מעלה אשר ססל
סכזורי לעשות על הולאת קיווס סספורי ססס סממוכס
יזכר

קול יחודת מאמר ראשון סימן מש כח

וכי יבנת הימות עם סגול אשר אלמו היקם זאת לראש
 עמ כוכבו באמור. וזה מעשה ההולדה על ידי כבוד
 הספור הלו כי רב חילו כמדובר. והלא כה דברו יקר
 הולך. כבר הנעמי לפניך דרך כללית משמש החלה
 עד אדם הראשון יציר בפיו ית ככתוב על ספר תורת
 אלקים אשר עדותה באמה מאד להיין ולהורות על
 יודיעו הכפורה כי הפגולה מורשם לבו קהלת יעקב.
 אחת דברתי שמים זו שמעת גם כמדוש פאשר דברתי
 אהבם טוב תמי אותה לך חזקה ומיוסדת בכתיבת אות
 פרט מיוחד ודעוה שבפטריום ההם אשר בהגלות נגלות
 אמותו אלכך תתכאף לעומתו אל האמ' המדוש והנמשך
 אליו בכחש דוח. וראיימי כזה מוכן מן הדדים שפעית
 לי גיוקום נביא. אודיאל כל אההם אלך להשניע
 בטוב עדיך. וזה כי מכלל לב האדם ופגולתו שזכרו
 אחד היה אברהם מיוחד לראש יחס אומתו בא' הכינו
 אל גור מונבתם וגו'. הכינו אל אברהם אביכם וגו'.
 והיא עמנו סיה כדור הפלגה כי בימיו כפלגה הארץ.
 ומאז הוא וקורבו נלשין עבר אבי אביו. וזה יודע
 מנה מה שאל להם בכתיב לשון נופל על לשון כלשונו
 זה. כי הנה עבר קרא עם כנו פלג כי בימיו כפלגה
 הארץ. ואברהם קרא בשמו על עם אב המיון גיים.
 וינתק כנו על עם ופשה ויארז טלבו הלכן מאה שנה
 וולד וגו' ואל עם נחוק עשה לי אלקים וגו' ויעקב על
 עם וירו אחוזת עקב עשו ורבים וולת אלו. וזה
 קרא עברי לסיחיתכו אל עבר לא משני הימות מעבר
 סהר שא' מה הוא ערץ אמרו כי לא יוכלון המכרים
 לאכול את העברי לשם וכי המקו גורם מניעת אכילתם
 גם יחד אין זה אל על דמיהם שונות לשינות מחייוק'
 ברעות עברי. אלא ודא קרא עברי להתיחבו אל
 עבר באמור כי אברהם לפגלמו ולא למתח אנו ימשב
 (וכמו שיתבאר סימן לה) ובכן הלשון הכוא כאה לו
 להימות כוחל מעלתו כפגולה. והנה כספור הוא
 סכתב בתורת משה לא יפול עליו הכוב מנר קירוב
 האין כי הנה בא עשה אחריו לרבע מאת שנה ויאתה
 אחרת כי על מנין קירוב אין הכוב והסקר וכול להכנס.
 ואם ככה אהה אומר על מנין שבות היורה אשר היו
 בימי משה כאלפים ומק כל סין סינדק במנין מועט
 של רבע מאת. ולפעולות אדם בדבר שפתיך שהיו
 שפדליו לרמות דברי מי סינכה לברר אלם דבר כזה
 היעבת לראות וקבע בה ממורים מנר מה שידענו
 מחמת אצני זמנו של מרעה ומכהנס. עמו לבלתי
 שמוע אל לא ורחה השמש עליו ועיניהם מחיכה ראיים
 מאימת. ואילו כמי עמו היו מפסקים במעשו וסניעו

אחרי משה לדקדק עמו עד שוט הספרים. וכס שהיה
 זה בחק אצנים אשר לא מנכי ישראל מהם. וכבר עלה
 המורם במסלה באמ' פ לה מהשני באמרו על מרעה
 הגידה שמורה עליו ג' של יקום פניא לשולם שיעשה
 אמות כפרספי לעיני האוסך וספוא הכאת לו וסחלק
 עליו כמו ששעה משם ופוא אמרו ולא קם כניא עוד
 בישראל כמשל לכל האמות וסמופתים וגו' לעיני כל
 ישראל. ספוא קשר הנה פמי העמינים יחד של יקום
 כניא שיפוי כהסגולו ולא מי שיעשה כמעשו. ולאכ
 ביאר שהאותות היו לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארנו
 החלקים עליו והיו ג' לעיני כל ישראל כהשפוי אחריו
 שניאר לעיני כל ישראל. ע' וכל המרדס הואת סיפס
 אכלם מיראחס תחנולות החכמות השמימיות בעבוד
 הסכנים שמי יודע הים משם עת בקיעת ים הוף דרך
 משל כפי משפתי מערכת הפככים ועל כן כטה אז את
 ידו עליו ויבקעהו כמו סיפה כוכים על זה ביהמו
 סכלדיו או שא' עשם זה באופן אחר וולתם על ידי
 כשפים והודרת רוחניות. וכל אלה המחבולות הם
 מאשר לא יעמדו למחקר וכו'. שמחוק המחקר ויכר
 זיופם מה שאין כן העיני האלקי באמת אשר הוא כוכב
 המזוקק הולך ומוסיף. ואם ככה קרוב אליהם סדנר
 מאד ונפקחו עיניהם כחכמ' ודעתם והורגלו בחקירת
 ענייניו. אך יעלה ברעת שכלת יבערו ויכסלו כי
 ידומה אלם דרוך לכס פמאום להאמין בדברי משה על
 עיני הפלגה ופרעיה. מי ישום אלם או עוד לבלתי
 פנחם אל בטול כזו כן ירנה סמפטומי בעולם
 בעמד כנגדו להלחם בו ועלם מן הארץ על ידי הכתב
 והמכתב חרות על לוחות דברי הקדמוניות. ובעד
 בהיות ספור הפלגה כטה ונשטן לגבול פרעני יספי
 האמות ומחלקות ארבותם כי כרובם כן יחטיואו כונת
 המספר אותם כחמא סתירת איזה מהם על פי ספרי
 דברי הימים הקדומים ערכם לפני סחיכה סלך קירוי
 סיחכן לאדם היום (אצפי) שאין סמכמה מנהו בעולם
 כמו שהיה נעת סהיה) לאמת אכלמו. (דאם לא העטפ
 למני מרבית סכמתם של ראשונים סקידם וברם) כוז
 ביחס אמות ומפורסמות סכסל יודיעים טייב עניינם
 וכדכריהם ל' כמאורעותיהם. וכלשונותם שכל אלם
 הם דברי רשומי שאין דרך העולם להעלים עין מחקירת
 אממתם ושללתי קבלת אבות מניים בעניינם. ועם זה
 יהים סדנר פמות מחק' שגה. כי כלי ספק כל פרעני
 מעשייהם כפסד ככתבים. אך ימכן זה שכתפתה וכעלים
 עין מללקודו על ענייניו מי סגי וקופרי אשר כח בהם
 להורות על ספק המופר בהיות בו כוז. ואמה המעיין

כי נאמרו וכל משה אחריו לת שנה רל אחר הדור הבא
שהיה בו אכרסם כאמור כי אחריו הולידו את יצחק
לכ שנה אחר הפלגם נחמס הדור וגם לדעת הרמבן
ינדק אמרו לת שנה על סביב הסמן הסוף כשגש' שנה

אחכס סקרוכ לפי דרך זה
שלעת החנר כש' והלאע
וליסל לארבע מאות דוקא
קאמר ונאמרו פסות מתן
שנה רל כנחוכת הזמן הסוף
עצמו אשר בו כלנה סוף
שעל כשיחזו על הדור ס סכ
שנה או תכל' לעשת הרמבן
וסרי הן עכ' פח' מתן
והדנר מנאר כי לפי שטח
זו יתכאר אחריו ונא משה
וכו' על ביאתו לישראל
ולפרעה להנניח העם
ממצרים שיהיה לו כן
מחמס שנה יח' יש לנו
בזה שטח שחית כי אחריו
ובא משה אחריו וכו' הוא
על כיו' משה לחזור העולם
אחר זמן הפלגה ממש מ'כ
שנה לפי שטח הרמבן
בתוספת השלשים שנה על

הארבע מאות כמדובר יוסיס אחר כך בחמש מאו'
שנה או פחות מחמש מאות כנדינת זמן ויאל' מנר' שזו
נא משה א פרעה והיא ביאה שניה שזכר אל' אחריו ונא
משה אחריו לת שנה וכו' ונא א פרעה וכו' ועתה כי
העכרתי את אשר לי כנאמור כל הכנא הזאת בכלל
אחזור על פכיס קטמס ועיר שס ועיר שס' וכן סיו עמח
עמו' רל שנס אחריו כן יבאו בני עמו לתקרים כנגדו
ולהרחיק בענת' אמו' אמן במח ימרוהו במדבר בעבור
הככבים עמד ידיעתו כנזירת משטסס לכל זמן ועת
לכל חסן וזולתם לדעת לעזת הורדת תרובות
ולעצות כסס כשפים ע' קטיר לתלכת השמים אסו'
על דרך מה שזכר המורה בשל' פ' כס' : על יעמדו
למחקר וכו' בחתימת הכפר תמנא כיונא בו' ולכשך
יכעס : כי הלעזות וכו' סיו לשון עבר לכדה וכו'
בי אחכס הלעזות שכתרו אכס סיו מתחלה שנה אחת
ודברים אחרים נלשק עבר ויאמרו כן כלגנו ללסוסתו
סימן נ' זה לא יתכן וכו' כי אפי' הריקסס שנסס
אדס יסוקו לכך וישתדלו לתנא דרך אל
סתימ

שם כל עיניך איך עמח הסצר בארבע מאות זסיס
בשמות מחמש מאות כי תסל' אמר שכל משה אחר דור
הפלגה לארבע מאות שנה ובמקור א' כי מן הפלג עד
ששה פסות מתן והשנות אל לכך כי אכרסם סיס

כפלגה כן מל שנה כדכרי
בעל סדר עולם פ' א' כמנא
מן הפלגה עד סנולד יצחק
לכ שנה ומסנולד יצחק
עד באת בני ישראל ממצרים
א' שס' שכן כמוב כי נר
יכיה זרעך בארץ לא להס
ונא ארבע מאות שנה יס
יצחק על דעת מאל' וכן
כסוכ נסדר' עולם פ' ב'
ואתיסס החוקן ס' ס'
והלאע' הרי מן הפלגה
עד משה עת נא דנרו
לישראל תכל' שנה כי השל' יוסי
שנה הכמכרים באמרו יוסי
מתן שלשים שנה ולרבע
מאות שנה ויהי בענש סיס
הזה ינאו כל נבאות ה'
ימארן מנרים סיו מנכנור'
גורת כן הכמרים עד
יסולד יצחק וכמו שכתנו

דל' והלאע' ואף אם נאמר שהיו תוספת על
הארבע מאות בו קוסימו על חטאתם פשע אחר
הנזירה כרעת הרמבן עדין אינן אלא תכ' ואת
בס כן תסיב אל לכך כי אכ וכו' שני דורות כדעת מאל'
אכסו שכתב ראב"צ פ' שמות על אמרו וימת יובק וכל
אחריו וכל הדור ההוא סוף הדור קנוד למשפר שנים כך
זכר' רק משתולדי כן ראה ב' דורו וכשתולד כנו ראה
ב' דורות וכן ממיד באופן כי ימנא דור ארוך ודור קצר
לפי ריב ומויעוט שני האדם אשר יולד ותיאה לשכך
עקד' השעפר אכרסם אכן עורא את יצחק המתבול
צמקס ספר איוב כי הוא היה אומר שכל דור לה שנה
אחכס לפסיע ממח שכתוב שס ויסי איוב אחריו זאת
יקל שנה וינאס ככו ואת בני ככו ארבעה דורות
וכשתחלק קח שנה לר' דורות וינאו לכל דור לה שנה
והראנע גלה את ערות טעומו והסדר כל חסוקס הוא
מעלו נאמרו כי ארבעת הדורות סס כלל כל מה
שראה בן קודם שנתו בן אחר שנתו כי דור הולך
בקרנה ודור נא בארובה כמו שזכרנו אומר ועתס

חמורת הכוב והעלמות מן הארץ כהיות לא ידם לעשות
 כמו שהיא גדולן הזה כי אכזבו מזכרים סמכות
 בעת ידי מחנכים מתקן שם יוכן הים פעילי נדצר
 יו שסיה מזמן כזה אשר בלי ספק לא יעבור עליו הכוב
 מנר הגלות ונפסרי דברי
 סימנים ובכמו אלה דברים
 המפורסמים נקל מאד
 להמנח הסך ככוב של
 המה יסמי המשפחות
 זהלשנו והכתיבו הפומלי
 לכה עמים עליהם לכניהם
 ופסרו ובניהם לבניהם לדור
 אחרון ולפי זה אין בדברי
 סמך תוספת על דברי
 הסכרי בקידמת דק הרסנת
 ביאורם אך אפשר עוד
 לומר כי מדבריו של חנר
 הקודמים לא הניח כולך
 דעה על הדבר כי אם מנר
 היותו ביחס אומות וכו'.

זכרנו משמות מתקן שם כי
 אמנם אף מוללת כבוד יד המחברי הלא פרסום המקובל
 מזמן קרוב כזה הוא יציר על אחת עניינם על כן
 מאמר המלך קיים ראשונה ראיות החכר המובנת לו
 מדבריו הקודמים ואחר כך הוכיח מת כמה לו מנר
 דעת יד המחברים אשר נע וכי הים בארץ מתקן שם :
טימן נא והיאך לא היו חולקים וכו' כיון שעל
 דבר קרוב מתקן שם לא יעניד כוב
 מנר הגלותו כי זה כל החדם אפי' בחק הגרועי שבהם
 אף כשהודיע משם ענין דור העלגה כי קרוב הוא פחות
 מתקן שם היה ראוי שיחלקו עליו הפקחים שדברו לו
 הים בענין שהוא מיוחס אל כוב כי לא יבצר מהם אשר
 ממו להכזיבו מן הכא בידם מספרי דברי הימים בזמן
 הקרוב ההוא גם לא היו נמגיבים מלחלוק עליו גם
 נבי אדם גם בני אים כמו שמנינו שהיו בני עמו מוכני'
 איתו כדי להתכרר עמו על בעקיהם וכל שכן זולתם :

טימן נב אלה דברים מקובלים וכו' ר' אשם
 היותם מקובלי' הם נכ חוקי' ויוסודי'
 שזכות הסכרל השכלית מביישתן :
טימן נג האתה רואה פסלשזכות קדומות וכו' -
 עם סיות דעת סמךך נוטה ונטוה
 לראי' הסכר שפרשה על קיוסם שפלוט שמאנו
 מונאות קיים לבוף עקר מגממו להושיבו עם

נדינו פגולה עם אלאי אנדסם הנשאר בלשון פגרי
 נעת ספגה למדובר : קא האנר לדרם טוב שממ
 על אעשה נראשית נהסבירו פניס לראינו הקודם אבול
 נה נוספו כלו שינח להשקיש הייית ספקוס הסגולה
 עד פי גם ממדעו מלך אף
 ודבר מי נכא איכנו שהייה מחמש מאות שנה לא יקלל איתו כמרפו וגדושים
 זעבור חכוב על הגלותו כמו היחסי והלשוני'
 והכתיבות :

לא אמר החבר והיאך לא היו חולקים
 על משה כמה שאמר והיו
 עמו תובעים אותו כל שכן זולתם :
 ככ אמר הכיזרי אלה דברים מקובלים
 חוקים ומיוסדים :
 נא אמר החבר האתה רואה שהלשונות
 קדומות אין להם אחלה :
 נד אמר הכוזרי אבל הם חדשות מוסכם
 עליהם מורה על זה
 הבורם השמיות והפעלים והמלורת והם בן
 מתן עיךך ביושי הראוי שכבר הכזאת על מדוע סעולס
 ופרטיו עם מה שססנעמי נבנחמות כפוך נחכות עמי
 הדאות כמדובר : הכב עיךך מוגדס סהס הריסיוך
 להאמין שאין קדמות לעולם ומה נכ שאין פלשונות
 קדומות : מן עיךך נמשפת פלשונות ונכנן מנר
 ענמן האם אתה מכיר בעניינם שיסיה אנשרו הקלמות
 כרוך בעקבותם : וכנן עם קדמותו ססיינס בלי ספק
 טנעויות : שאם היו מוסכמות היו סמסכויים קודמים א'
 המוסכם ולא יסיה כאך קדמות כלל להיות ענייכו מלה
 בהערך המחלה : וסנה עין בעין כראש כי כונת הסכר
 כשאלס שזאת היא לפראות פנים ולקרוב עוד אל סככל
 אפשרות ענין ספגה שזכר הוא עצמו כממוך מן יאמר
 איצו וכלמיר בהקס שכלו מורה על סיות הלשנו טנעויו'
 לא הסכמו' כמו שמתחייב מן המסופר הסוף כרו יגילו
 כי ימות הימד סקדוס אכל קבלתמו : כאמר כי אין יתרון
 לבעל הלשון להיותה מנות אנשים מלומדה : על כן
 הכיר המעיין סוס : כי נהסלתו קין הקבלה מרוס
 ככבוד ואת אשר יבחר בו לעקר כונתו בענין ספגולה
 יקריב אליו :

טימן נד אבל הם חדשות מוסכם עליהם וכו' -
 הכונת שאילו היו טנעויות היו לקוסות
 ממונאי סכרוב מכלי אמנעי דק קולות בחק פרוכה
 להורות

ממסךך סיחתי וכו' :
 סיקוסו דכרוו אלה סדכס
 מאד : (כמו שכתבנו סי' לא)
 ועדיין אכלו רישותן כוכ'
 ועתה עם סיו כי מלך ביושי
 כונתו מלויכה עיכוו' סנס
 כוא יונס לקראתו נפלא
 וכקסמו לאמר פנס לי וסנני
 מענס לשון על : טנע'
 הלשונות אשר בכלל עביינס
 כראיות הקולמת : סיסכן
 קודמות לפי ענען אכל
 מחשבתך : וכעת שזאת אל

אכל הם חדשות מוסכם עליהם וכו' -
 הכונת שאילו היו טנעויות היו לקוסות
 ממונאי סכרוב מכלי אמנעי דק קולות בחק פרוכה
 להורות

להרדוף על כבוד עשיתי... ונעקום אמרו רעב אבתי
ללחם הים דרך משל כיוון נקולו קול אש או יא
אביבא וכמו שספרו על המרגול כי כאשר יעוט עליו
אוכל ישיע בחוק קולו בקרחת המרגולת לכא גס

הוא להתעב עמו בטוב לו
ועל הקמט סיכה יאמר נכ
סקיא סימן לקריאת ונה
אבל בקיות הלשונות מוכרבו
ומסוכרו מן שמנו והפעל
והעלות שאין מוכנס מכלו
הדבור כאשר הם הם כולת
אמנטי רק חכום מן ה

האופיות הלוקומם ממונאים בפנים מפנים שונים
לאיה ממנו באופן מה על היומן מוסכמות :

סימן נה הראית בודא לשון וכו' הכונה למה
תאמר שהלשונות מוסכמות האם ראת
או שפעת בוד לשון וכלבו זה ודאי לא ראת ולא שמעתי
ואיך אב יעלה כדעת שהלשונות חדשות מיסכה עליה
כלא מה שהיה הוא סיפה ואין כל דמש תחת השמש
ועם היות שכבר גלים עמי הראות לרנריך הקודמים
לא כשערת מודי בורך המרת על הכפך היה מעליך :

סימן נו לא ראינו ולא שמענו ואין שם וכו' רל
עם היות שלא ראיתי ולא שמעתי עדיון
אני אמן כי בלי ספק הניעו איה רל א סכת לשון אשר
כדו מלכס נדוד מן הדורות בומן שלא היתה קודם לכן
שום לשון שהסכימו עליה והכנס הלשון אשר הניעו
אליה בדור הקדורות היתה מהסכמתו עם מכלמי עם
על לשון מכלמי לשון רל כי כל עם ועם לקחו להם
לשונות מכל אשר בתורו יהיה זה כקל אכלם למה
שעדיון לא היתה להם שום לשון להיותם עדיון חדשים
שעולם שאלו היתה להם מקדם לא היו מכינים אותה
כדי לכדור עליהם לשונות אחרות כמו שעתה כדברך
כן הוא שלא כראה ולא כחצע בודה לשון מכלו הוא ל
יש להם לשון על מה שיסוכרו והנה אם שמעת בעשקי
עשה לאחר שהוכסע על לשון מה אין לך להקל בעשפי
שונות ראשונים בעת היותם חברים ממנה ונבא
כמות ואין שם שהיה נדור וכו' ואין סוף ככונה
וימתך לעד אענו מהסכמתם וכו' כקשר ונמשך לשלילה
הקודמת לו כי יאמר שלא היתה קודם לכן לשון
שהסכימו עליה מהסכמת עם וכו' כמו שהיה ענין
הסכמה זו כדור מסודרות בלי ספק והכל יעלה לכונה
אחת והנה זה כלו סוף סוף שכלי דעת הרלב
בשיעו תפטר עלמתי סוף א פטו כאמ' כי לא ימתך

האנמיות הלקיות ממוצאי הדבור :
הראית בודח לשון מלכו
או שמעת עליו :
נו אמר הכוזרי לא ראיתי ולא שמעתי
ואין ספק (שהגיעו אליה)
לא שהיה בדור מהדורות ולא היתה קיר לשון

כדורש וספרים בחכמות וכבימוסם לספלים בעלי
הכריאה החסר להיוסירם אל סהכלה אין ספק שהכלל
לא יסכימו לנעל הלשון ולמנוע סעולת כספרים ההם
מהכאים אחרים עכל ונהה רוח המנונה היתה
המאצת מכה שלטת החבר היות מהשפת על עמי ראינו
הקודמי בענין השלגה כי הטעם לא יעמד אליו רק הית
מסכים מאד לאשרו ולקיימו ולאשרו לשי דרכו כי
מאמר המורה שהיתה כל הארץ שפה אחת אשר הוה
לשון עבר והוא הקדוש שעליו נשאר אכרסם כמדובר
איכנו טבעו רק מוסכם הסכי עליו אדם הראשון כדבר
המורפ' למהסלק השלשטי באחרו וממה שברך סמדעהו
ותתעורר עליו אמרו ויקרא אדם שמות וגו' למדנו
שהלשונות הסכמיות לא טבעיות כמו שכבר חשבו זה
עכ' ומס לך כן אדם כי תחום המציין תסוכ ללאור
תלסאמין כי הסכר בטורת שלתמו הנוכרת העלה נכ
ראיה ככונה על הפרוש על פי הדרך אשר הכין לו
כרלבב כדבר שפטים ענה ונורה למלחמת נספר
מלחמותיו אל המקום אשר היתה עם הוראת אנבענו
בתחלה וזה כי אחרו הוכיחו ביושר משפט נדקו
שהלשונות אינן טבעיות רק הסכמיות כמו כי כבר
יחוייב שהיו המסכמים קודמים ללשון בומן ואם הים
להם לשון אחר קוד' יסיה מתחייב בו גם כן מה שחייבנו
אותו רנובי שכבר יחוייב שהיה הככמי ויחוייב המכמי
קודמים ללשון הוא בומן ואין ללאמר שיאמר שהים
להם נהה האופן לשון לפני לשון אל לא פכלית וזה כי
מפני שכבר סתבאר מענין הלשון שהוה הככמי סס
לא ימתך שסכימו אומה מהאומות יחד וכו' ככל היות
מפי הפקת לשונות הכמשך לוס ככתוב למעלה ונס
אמרי כן האריך למפניות במס שהנורן אלה להוליד
ממנו מה שהוליד רל שיהיה המין האנושי מסודר
כמוסלט וואז המורה אשר עם נוס לפנינו כי לפיות

שיסכימו אומה מהאומות יחד לשונות לשונם אחר מלא
ימתך שמהם הם הכנס מכינס אל זה ושכחו מנוכה מאד
שיאמר שסכימו אומה מהאומות יחד כדבר לנטלה וכו'
ועוד שהלשונות לא כדוגשו מעולם משתכים זה שכוני
כוח המון הארוך אשר
סועתקו אלינו קורתיו רל
שיקמו אנשים יכעלו לשונם
ויחדשו להם לשון אחר כב
שאין ראוי זה מר מה שיקר'
מהפסד לחוזה היה בוס
הפעל וזה כי בעבור שחוייב
בכחמים שכדודור שיסכרו
וכבימוסם לספלים בעלי
אל סהכלה אין ספק שהכלל
סעולת כספרים ההם
היתה
המאצת מכה שלטת החבר היות מהשפת על עמי ראינו
הקודמי בענין השלגה כי הטעם לא יעמד אליו רק הית
מסכים מאד לאשרו ולקיימו ולאשרו לשי דרכו כי
מאמר המורה שהיתה כל הארץ שפה אחת אשר הוה
לשון עבר והוא הקדוש שעליו נשאר אכרסם כמדובר
איכנו טבעו רק מוסכם הסכי עליו אדם הראשון כדבר
המורפ' למהסלק השלשטי באחרו וממה שברך סמדעהו
ותתעורר עליו אמרו ויקרא אדם שמות וגו' למדנו
שהלשונות הסכמיות לא טבעיות כמו שכבר חשבו זה
עכ' ומס לך כן אדם כי תחום המציין תסוכ ללאור
תלסאמין כי הסכר בטורת שלתמו הנוכרת העלה נכ
ראיה ככונה על הפרוש על פי הדרך אשר הכין לו
כרלבב כדבר שפטים ענה ונורה למלחמת נספר
מלחמותיו אל המקום אשר היתה עם הוראת אנבענו
בתחלה וזה כי אחרו הוכיחו ביושר משפט נדקו
שהלשונות אינן טבעיות רק הסכמיות כמו כי כבר
יחוייב שהיו המסכמים קודמים ללשון בומן ואם הים
להם לשון אחר קוד' יסיה מתחייב בו גם כן מה שחייבנו
אותו רנובי שכבר יחוייב שהיה הככמי ויחוייב המכמי
קודמים ללשון הוא בומן ואין ללאמר שיאמר שהים
להם נהה האופן לשון לפני לשון אל לא פכלית וזה כי
מפני שכבר סתבאר מענין הלשון שהוה הככמי סס
לא ימתך שסכימו אומה מהאומות יחד וכו' ככל היות
מפי הפקת לשונות הכמשך לוס ככתוב למעלה ונס
אמרי כן האריך למפניות במס שהנורן אלה להוליד
ממנו מה שהוליד רל שיהיה המין האנושי מסודר
כמוסלט וואז המורה אשר עם נוס לפנינו כי לפיות

היון האנושי מתעורר ללשון להפחיד אישיו זמניו
 יחזק האשכנזי לפי מסווא מדוכי בטבע כי לא יאמרו לו
 המתעורר אליו בעמידתו אל במלאכות דכות גם סונדך
 אל השלמות כהכחה וכמו שקדם בראשית הפרק ולא
 יזלם זה רק כהקהל.

זלזה חייב הלשון לשאול בו
 הקדמ לקחת מה שינערך
 לקיום גופם ולהנש' השלמו
 האנושי כפי עם שאפשר להם
 כן רחוק הוא שימנא המין
 האנושי ומן כלה נזולת
 לשון וכך ומייוב שקדם

שיחיתו ללשון ומן שיש לו תכלית ולא הוא יחודש
 וכן לא יימאן מקד המזים לתלום העברי ההכר כונה
 זו עמדה בעם שקובות אמת ענין השלום כי הכס
 מאשר יושבו הסכמת אכסיו על לשיכו לא היו מתפלג
 נדע כאמרו כי גם השלום ססיה להם כמתלם הים
 עוסקם שאלו היה טובי לא היה אפשר העתקם מימינו
 בכלתי האשדות שאכן לעוב טבע רדמה אל הארץ
 בהיותם בודקת כלפי מעלם וגם כי פרנלכה בזה
 ארץ אלפי צעמים למען סוד משאול מעה היה לא
 בתלם ומא שכתב הפילוסוף כשי בעפר המדות
 בראשיתו וסוף ער ורוח מושרא אלוירא אשקריה קאי
 וכן הדין בכל יתר הדברים הטבעיים והאשכנזי סכודס
 כי האדם האוטנב כללן א' הוא שליט בעצמו להתלמד
 ג' כללן אחרת מנד היות לו הכנה על ככה ממ לא
 אכל לעובד לשוכו הטבעי אליו כמו שלא יתעורר כושי
 עורו וזה כי אין דבריו ככאן על מה שהאדם מוכן
 אליו מטנב להשיגו כהדרתו בענין סמדות שאינן לא
 טבעיות ולא בלתי טבעיות רק סאדם טבעי מוכן
 אליהן כמו שביאר הפילוסוף כשי עם המדות אכל
 סכונה באחרנו טבעיות שתהיינה סגולה כשמוק אשר
 לא יוכלו להפתק ממנו כל ימי היותו לא יושמו אשיו
 חשיו ורעו ומשיו ורעו אעמיה ועד עולם והכס
 הוולג וגם הלשון סקוד היה הסכמי כהכרח אין למוסכ
 שיהיה כוללם טאכסיו קודם לו כמין ומזה בעמוד על
 אמת סמדות באורם ויילך הרלבג בהלחמתו הכוכרת
 כל אמת באמת ולא העליבו עד סהם על ראש שימטנו
 דבר יאות לקרב אל הדעת שהסכמת הלשון ההוא היותם
 הליים אשר ראשון הוא גם למדנא סוף סכל והסגולה
 אשר אליו כל סגולות הממשכות מיוחסנה וממנו פנה
 דעתנו ימד לתלות עליו קיום דברו אשר החל בו להורו
 שיש כמין סאדם סגולה כתימם אליה והנה אם השמות

הראשון מהיות עם אכן ססיה ראש' בגולה כמין האדם
 כדקס מה פעל בעצמיתו סמכות לענין העלנה ולקבלת
 הסידור כי מי זה אשר ויסי ככך כטעמו כיוס לנו אכ
 וכן ראשון לשלשלת היוחסים סוף הראש והכל כממנו
 ומסאות ססיה כהשכמים

שהסכימי עליה מהסכמת עם מבלתי עם על
 לשון מבלתי לשון
 מ אמר החבר השמעת על אומה סחולק'
 בשבוע הידוע שהתחלתו
 מיום ראשון והשלמתו בשבת היתכן שישנו

היורש כחלת הלכ והסגולה ומי יודע אם באלי סיו
 מקדם מפעליו מאלו ראשי יחסים דכיס וכן דכיס אמת
 עם סאדך שכן לילה סיו כדכיהא אמת בלם גם ימד
 איכנו גדול כמין סזה כאשר יזמר עשכרו וכל סעמם
 סמתעמס ילכו איס כשם אכויסו ססלסויס ססמם
 כגולה כולל ודין הקדמיה בטלה מהס וככן לא תסא
 מעלה ויורס כודעת לאכרסס כהיותו סמתכ כחלת
 עכר ולשוכו מודבק במלקויו כמו סוכר סימן מט מי
 סרכס סגולות יש מיה פעמנו ראשיהס אשר יוגר יחד לבס
 ולא אשר כהס לכ ומגולה מכל מין האדם ואס לא
 כמא כזה איס אשר רוח בו כשס יסירה על שאר מימי
 למה מאשר יעקב ומדבר ישראל אשר כן סתפאר
 כתפארת היוחסים כאמרך אזורי כי אכרסס ראש יחסך
 הוא סכל המאלל מקום אבותיו כסגולה על כן סונדך
 הסכר להיום עיר שכיט ידו בשאלתו סמסכת לקבט
 עם סגולה לשאר פעמו כהס שכינן חן כדור על אד
 לירות כמו אפל הספק הזה ליסר בו לב סעלך אל
 הכוכה לכמותו כדך כמעבלי כך עד יבאשכ כמות
 סצכו להורות כי הוא באות להפעל עם ראש כיהם אליו
 גויס ידרשו על שלמות הלכ והכגולה וכיו סאשדות
 להאיר על אמתת מה שזמרנו כטורך העכרת סקפוק
 הלו הדברים אשר הזיף הכדרי כשולי סככל הוית
 כאשרו ססכמי עליה מהסכמת עם מבלתי עם על
 לשון מבלתי לשון והלא סמטיק היה למאונת סקללת
 מה שאמר ואין ספק ססגנישו אליס פסור סהדורות ולא
 היתה קודם לשון אלא סהיב זה דבר שמיס אך
 למססור כד כוולג כאל אית אשר כתיב אליו סהכרת על
 ססכמת הלכות כי אך אמת סאשרות היות סמסכימיס
 רכיס הדי הוא עדין כמקומו מוכח ועמוד על כן
 להשלים ההוראה על זה כאל הסכר אמת שאלנו ויאמר
 סימן נז השמעת על אומה סחולקת כשעוב וכו'

קול יחודה

מאמר ראשון

סימן

נח נט

כל על דברתי מלכי גדק אשר דברתי בקודמות סתם כי
על הכתה לזכות מהסתמת עם מלכתי עם על לשון
מלכתי לשון ופטרתי בזה וסתי אחותי בירי בראותי כי
עדין כשאל מקו לפקק בו בעיני ראש המלוכה וסי דבר
אדומי המל' למבוא' ביה אומ'

ויסר' דעת השמע עם חולק
בשכוב הידוע וכו' ולא המלך
כעין שכלו ויפסודו היתכן
שיטוו בזה אשפי סתך' פהוא
מחזו כפולת מורח (וכמו
מיתבאר מאמר כ' סימן ט')
עם' אשפי איי המערב
שכלם מתאמיים להשלים
השכוב כיום הפכת וגם
כל העמים ולכו איש
בשם קריאת השכת נחילוף
סין כסין עם היות דרך
קנתם לככות שאר סימנים
כשם הככבי המפרטים שגם

קריאת יום א' בשם מזרה על אדמות לפי דעת קנת על
השמש היותם כי הכי קרא שמו בעל כלשון כמובן
ומלכתי כתי' כי ככב שנתאי בקרא כן מחד היותו מושל
ביום השנת לא שהשכת בקרא על שמו' ועוד כי
הככב ההוא בקרא בטורכו כאלו סתי מלות סיפוי
שורסם כי לשנתת הימים שנועות תספר לך בחזרת
חלילה' אשם כי הדאנע פ' בשלח על ויפשו מאלים
כשב זול' כל האיומו סתוכי' על ישראל כמספר הזה והכח
האומנת קראו שנות ימות השכוב על שנות המסרת'
יום שנת לא כן ובלשון עברי קראו משה ימים על
דרך המספר ויוס ששי אלגומע על שם חבורם כי הוא
לשם ימים הככב בשכוב' ויום שנת קראו איתו שכת
כי סתף' והסתף מתלשלים בכתיבתם ואלה ימש' למדו
כי סתם אשפי הודו סתים מחדים במעשה בראשי' תחלת
ימי השכוב להם יום רביעי בעבור כי ככב היום הוא
ככב חמה ויש לו שלטון עליהם כשי דבריהם' עכ'
ודע כי ככב חמה שזכר הדאנע הוא הכקרא אללכו ככב
מסס' וגם המודם קראו ככב חמה בשפי פ' כל' מכלי
התחלת וספסל והסת' ר' או התחלה מאש א' ממחיל
בו' או סקסל וססמכה סיקהל' ויודו כל יושבי חלד
לסכסם על ככה :

סימן נח לא ימכן זה וכו' יבאר לו הכוזרי ליות
כאות שיחוסם זה לסתמל' אחת אש שהית
הזקפת סדור השכוב כפי מהשלת ככבי לכת ומסטרס

בזה אנשי הציון עם אנשי איי המערב מכלי
התחלה והקהל והסכמה :

נח אמר הכוזרי לא יתכוזה אלא בהסכמ'
מן רחל וזה רחוק או
שיהיו המדברים כלם בני אדם או בני נח או
זולתם ויהיה השכוב אצלם נקובל מאביהם:
נט אמר החבר זה רצית לשמוע' וכן
מנין העשרות הסכיב

כל אדם עליו במזרח ובמערב אי זה טבע
יביא לעמוד בעשרה אלה שהוא מקובל
במתחיל בו :

אזכרם לשם כזאת הנפתי' א אשר היתה נגדו כל מחותה
לסדרות את יקר מפרחת הסגולה מ'או' באח לקטער
למלאכת השמים באמרך ס' כ' א' ר' ו' א' א' א' א' א' א'
סיקודי וכו' ועד שהמלך במסכו אשר הפכ את שכת
אחורנית וכמעט שערב מטיי אחותיו ולא ארעכו
בנקצי את פכו סימן כל' להרטי ל' לנו עד שאפס' -
ועת' סנה מסובך קח ולך כי כרדי נתן ריחו וככל
סיננץ מטי עשיתי' כי כחנלי אדם משבתיך
בעכמות אהבה להודות כמה שיתיישר בו כל
מצקש והיא כי מקו' כוכב לקבלה להחגדר בו כל כמותו
פעמיה' והיה כאשר ירם חסה ידו ונכר ישר לא יכוש
כי ידברו אויבים בשער כי בלי ספק יש לפתלם ראשית
ראשון סוף לכו לסגולת האדם' יוכנך קרות לשמות כי
אנרה הנשא' כדור הפלגה בלשון עבר כמו שזכרנו הוא
סלכ בסמך ובה מן הלכ הראשון אש' שמדכו על האומ'
מתי אחתו ואכחו יוצאי יריבו יחלל' מעלתו והככו ועליבו
למעלת היותו בקראים סגולת האדם : וכן מנין פסעדר'
הסכק' אדם עליו וכו' הלא החבר יתקוד זאת הסגולה
ש' שכי עדי' כי מן המכין לרקה זאת הרשית סלח' אוב'
הקודמת אליה מן השכוב' וזה דרכו שכל לו כי אחרי
שמשעה אככו ומנין את אשר לקח לו סמלך ראיה על
הסדרו ופטרעיו מחד פרע השנים והמכין הקרו' כמדובר
סי' מ' היסוד גם הוא לפכו דרכו דרך המלך ילך בדברי'
קתלים כנושא הקוא עמיו גם מאו דכרו על פי הסגנון
ההוא

בארך כל אחד יומי ושהים לפי כן סיום הראשון שיחשב
לפמה אשר נתן במר מלכות כראשית כמו שקדם כביאר
בו' א' או שהיתה זאת מסכה אחר' היא כפולת מעומד
עכ' את אשר יבאר בו ויקריבו אליו השכל הישר הוא
שהוסכם על זה מהמחלה
אחת כי רחוק הוא שינטרפו
רנים על הסכמתו' קוה
הדכ' אשר דברו הסכר מאש'
כ' סימן כ' ז' יוכאשר כושכת
הלאן ורנו בני אדם סיו
כושרים הימים כאשר יסד
אומ' אדם ועל כן לא יחלקו
כדי אדם נשפ' יתי' ששכוב'
עד כאן :

סימן נט זה רימתי
לשמוע' שהכל
שכ לאדם א' פקדו של מין
אשר יבאר עליו כי הוא
זה לכ האדם וסגולתו כי

אזכרם לשם כזאת הנפתי' א אשר היתה נגדו כל מחותה
לסדרות את יקר מפרחת הסגולה מ'או' באח לקטער
למלאכת השמים באמרך ס' כ' א' ר' ו' א' א' א' א' א'
סיקודי וכו' ועד שהמלך במסכו אשר הפכ את שכת
אחורנית וכמעט שערב מטיי אחותיו ולא ארעכו
בנקצי את פכו סימן כל' להרטי ל' לנו עד שאפס' -
ועת' סנה מסובך קח ולך כי כרדי נתן ריחו וככל
סיננץ מטי עשיתי' כי כחנלי אדם משבתיך
בעכמות אהבה להודות כמה שיתיישר בו כל
מצקש והיא כי מקו' כוכב לקבלה להחגדר בו כל כמותו
פעמיה' והיה כאשר ירם חסה ידו ונכר ישר לא יכוש
כי ידברו אויבים בשער כי בלי ספק יש לפתלם ראשית
ראשון סוף לכו לסגולת האדם' יוכנך קרות לשמות כי
אנרה הנשא' כדור הפלגה בלשון עבר כמו שזכרנו הוא
סלכ בסמך ובה מן הלכ הראשון אש' שמדכו על האומ'
מתי אחתו ואכחו יוצאי יריבו יחלל' מעלתו והככו ועליבו
למעלת היותו בקראים סגולת האדם : וכן מנין פסעדר'
הסכק' אדם עליו וכו' הלא החבר יתקוד זאת הסגולה
ש' שכי עדי' כי מן המכין לרקה זאת הרשית סלח' אוב'
הקודמת אליה מן השכוב' וזה דרכו שכל לו כי אחרי
שמשעה אככו ומנין את אשר לקח לו סמלך ראיה על
הסדרו ופטרעיו מחד פרע השנים והמכין הקרו' כמדובר
סי' מ' היסוד גם הוא לפכו דרכו דרך המלך ילך בדברי'
קתלים כנושא הקוא עמיו גם מאו דכרו על פי הסגנון
ההוא

קול יהודה

מאמר ראשון סימן ס מא כח

ישראל עד שי' לא כמו שביארנו וגם אחרי כן אהיה ליה
שטתיה למר ואחריה כמשך בשתי הראיות הללו וזה
כי ראית הכחמי סימה הלויים נמזין הקף השכי' וערטן
והחכר יבטא לפעמות להכני' ראיתו זה מנר טבע המזין

ומנלי אין אכלס דבר נדור נמזין אין לך כלכול כשטי'
גדול מוס' וכנגד מה שחזקונו כבי אדם לרמות דכתי
מי שירנה לכרר אכלס דבר כזה וכו' כן קומה זו
איכנה מוחזקת רק טיה מופקדת וכלפדי אלהידוע

ס אמר הכוזרי

עניו ומנ' טבע הקף השכו'
הנתיב אל המורס הקף
בנינו בשליש פ' ע' ובתלמי
הכחש ויהי כי הקיפו כי
מי השמטה (איוב סי' א')

ואיך לא יפגים עליך
אמונתך ואת מר
וכסוף גם הוא כי משה ביש
מעינים מעטים ולמעט
לא הרגישו נמי אדם כי
בענייניו וכן לא השתללו
לעקוד אינוס מן סיפוט
ומתכל לא יבדוים וגם

שנה :

סא אמר החבר

זה בארמה מוחזקת או בספר שמשכימי' עליו
הכל' מבלי מחלוקת במנין ידוע ולא ימוא זה
אך הם אומה מופקרת ואין אצלם דבר ברור
והם מכעיסים את אנשי הרגדות בכמו אלו
הדברים כעשר הם מכעיסים אותם בצלמיהם
ואליהם וההבורהם ואומד' כי הם מועילי'
להם וכוז' למי שאומר כי יש אצלו ספר סאת
הג' וי' וחברו כזה ספר' מעטים הברוס יחידים
נכבני אדם נפתה בהם כי שדעמו קלה כקצת

היה זה מפגים עליו
אבותיו אלו נמצא
בספר שמשכימי' עליו
במנין ידוע ולא ימוא זה
אך הם אומה מופקרת ואין אצלם דבר ברור
והם מכעיסים את אנשי הרגדות בכמו אלו
הדברים כעשר הם מכעיסים אותם בצלמיהם
ואליהם וההבורהם ואומד' כי הם מועילי'
להם וכוז' למי שאומר כי יש אצלו ספר סאת
הג' וי' וחברו כזה ספר' מעטים הברוס יחידים
נכבני אדם נפתה בהם כי שדעמו קלה כקצת

סימן ס ואיך לא יפגים
וכו' כל הדוגם
לעול את הסס על נדור
אמתות דבר לא יפיק לו

שיכיל ראיות על טיוב קיומו אכל יחוייב גם כן
להעמיד להרדו עוז' והוא יגוד עקב על גדוד
יגודנו להיות לו כחש עלי דרך שטיפון עלי אורח'
ויבטל מחבליו כל גזירה קשית וכל חלומות רע' כשפרו
לסם חלומותיהם איש בחלמו' ככה יעשה לשים הלום
אשר המלך חפץ ביקרו כי עם כל סכא בידו ראיות
ראיות לשמנו דעתו עליהן בענין הסדוש וכרטיו
במדוכר עורר את חכיתו למען הוכיל לאיר משפט
יטל את חכיתו כשפקו מנר ספרו דברי הימים אשר
נחצנו בלתי פותרים להיטיבנו כמה שקדים :

של ספר החומש שלנו ופסרי העבודה הככטית אשר
הזכר עמדנו על קנת עניינם ממה שכתב המורה פ'
כל ול מהשלישי' לאשר שהספר ההוא מלא פגועים כגון
שזיית טלמאות והודרת דומינו וכסוף ובינא כמואר
סם באויך וזכר סם כי מהנלי הספר ההוא מס שטישר
סאילן אחד מן האשרות הנהוגות בימים הסם ושמו
אלמיו עמד ככמה שנים עשר אלף שנה ושפיה לו ריב
עם סיבוכו (פי' מאכר רגולה) כי רנה לקחת מקומו
וכו' גם לא ממכו ככס שהספר ההוא סוכב כוכב על
מימי כסופים עועילי' כפי דעתם לעבודת הארמה והס'
חדרתי האמורי ומכללם הדבר מתועב אשר בשר
באמרו כי סם וכרז שכתת סרככת מין נמין וזלנו נריך
שיהים החוטר אשר יכנה להרכינו ביד כשרת ובה ואיש
ישלנה מזגל מנוכה רונס בו שלח כרדכה ועת
סבורס על זס הדך מרכיב האשה הגטע באילן וכו' .
עכ' הן אלה קנות הכליהס אשר יתנו עדיהם ונחמון
על עכייני הספר ההוא וטמא טמא קראו ואח מלת
ככטית היא עברית אשר היותה כגזרת מלשון הכטס
כפי מה שגלק סם המורה נחמדו כי אי אפשר לפעולת

סימן סא היה זס מעשים וכו' איך מופקד כנגד
מוחזקת ואי' אין אכלס דבר נדור כנגד
אחרו או כספר שמשכימי' עליו הכל וכו' והסם מקר' הוא
קדש לה לאומה היא שמופקרת מיפין המוכר למעלה
מיפין אלא באמרו דבר כזה אלא ש'כימינו עליו עשרה מנלי
שימתכללו וכו' או ידחו וכו' סהרו כאן כצדדו שמי
סמכאיש גם ישר כי כנגד ההכמה כוללת כלכול הן
הספר אשר לא ישימינו עליו הכל מנלי מחלוק' זה מוכה
טועה ככ' יבן אלקים וזס מוכה וטועה נמזין אחד

קול יחזרה מאמר ראשון סימן סה

התפקוד הממשל לעומתם אך בעלי הסבלת האופנים
 במדך לנס הדברים המקובלים אצלם והוא אחרו בעלי
 אהובתם. שלא כס במסורות נאונים אשר לעולם לא
 ומטו להוסיף או לגרוע בדברי קבלתם הפאנת כ
 כלם כמנו מרצה אחד הוא
 משה רבינו כאן שגרס כאן
 שמו כמזיקין מרצה כי
 על כן בא במסרין היו והוא
 ראש קבלתנו כמאמר סמל
 משה קבל תורה מסיני וכו' :

וסכה על דרך זה האומר היא מתנהג הפילוסוף בחדוש
 ונפרט בהיות הקדמות לפי סאמת יותר קשה לקבל
 בדבר סמורה פ' זה משהי באמרו כמו שמתייב למ
 קבת הרחקה באמונת החדוש כן מתשייב הרחקה יותר
 גדולה ומנה באמונת הקדמות עד כאן ונפ' ככ כתב
 כאשר התבאר אצלנו שזאת השאלה וסיף אס השמי הויס
 או קדמונים אין מופת על אחד משני הסותרים בה .
 ובארנו השפקות המתשייבות לכל אחד משני הדעות
 הראיחי לך שדעת הקדמות יותר רב הפקות ויותר מויק
 כמה שראוי שיאמן בחק השם מחובר להיות החדוש דעת
 אברהם אבינו וכתיבנו משה רבינו עליהם השלו וכו' .

עכ' . ומן זו והלאה הלך יך ובאר את אשר קבל עליו
 ביאורו . זאמ שמעתי על המנא כמוכ לה' שט טוב
 נביאורו לספר המדות כי הנס חכמים יגידו איך כמנא
 במגרים ומכב לארסנו זיהס כו כדי שפר מודיע כו
 כי שמעון הדקיק הטעו ברוב לקחו לקח טוב לבטל
 דעתו בהכפס הקדמות וכל מה שפיתס כנרנו חולק
 על תורתנו וכהפך לאיש אחר : ואשר קרוב הוא זה
 ממה שזכור בשני ב' סו על שם הרי"ף נבטלת אנות
 על משפט שמעון הדקיק . ויותר לרואי שפר המפוס
 שבעתק מלסון ערב ללשון הקדש אשר פושר בו מס
 שריע לארסנו בעת פטירתו כי הים נדו תפוס בעל
 ריח טוב שהיה הכשמתו ככית ממנו וכו היה מקחוק
 לחיי שפס והחכמים פניויו אש'י שס שח'אוס מלון
 וקריעון שאלו לבקרו השירוכו לדבר אליהם דברים
 טובים דברי סיחום על קיום הכפס והשאלות אשר
 המות ומתק גלגולי פפורי הודע על קיום פנות תודיות
 ומכללם סחדוש מאן ויועב כשינוי מאמר מילון אשר
 דבר שם כדברים האלה לאמר וכל כמי ארס היו טועים
 עד שנאבט אכ הפכמים והמכילים שהסכילו וסכמו

לפינו יונגס והוא ידע כי יש לכל ראש זסיק קן ומתלהי
 וכמו לאל החכמה סיתירס והמעלה הרמה והגכוסס
 וחקק קס אכרסס אשר חקכיס מכלס וקנין כי כל כמי

אף הדין כזה עד שיכן סוף מניע ומה שמשך אליו מן
 השפקות זסגמנמיס : במחשבתו המופשטת : רל כככר
 צוכר בלא קלה' ודומלו כחמיס סוף מי'ד כאמרו על
 הפילוסופים וכחן להס שכח על מה שטענו כמופס
 הקסיס פ' : ולא ראה
 לשאל על מנין שני מי פסיס
 לכמו וכו' . כדי לעמוד כוח
 על הראיח הכוכרת אשר
 הביא הכוזרי סימן לח על
 אמות הסוד ופדטיו זלח פת :

לבו לזית כתיבת מן קדוים : מה שלא היה עושה כן
 אלו היה באומה סיכחל בה מקובלות כמו שיכא : זאלו
 היה הפילוסוף וכו' . כבר בארנו כמה שקדם מטעם
 סמורה בפרקים אשר הנכנו לך טיכס כי איך לארסנו
 שופט על הקדמות וכי הוא עכמו המביר כחלשת דכריו
 על ככה . זוכן אלו הים באומה סיכחל מקובלות
 וספורכמו וכו' . כל פכות שהיה פוכה היה פוכה להימק
 לזכות המלק האחר . ועל דרך מאמר הכוזרי ב' ס' אך
 באשר מתאמת הראיח וכו' . עד אמרו כאשר יעשו
 שטכעיים ככחות המופלסים וכו' . וכאשר רואס אותס
 מתסכמים ושמים להס פנות וכו' . ולרלו כתפרסס

לרלנכ מניאית הכער הכמנא כומנו שהיה מודיע מה
 גידע שואלו : לא הים מתחכס לו למנא סכה לפנינו .
 כאשר עשה כשני ממפר מלסמותיו פ' ז' . זמה מתוק
 שדכס מה שככב הרשע'א כתשובותיו ב' ט' על ביאור
 פדוית ס' כאמנה מחכימת פמי שהכוכה אלו על מי
 שכתפה אחר החקירה להכויב האותות והכסים והלכ
 דאה כעיומי מעמד ים סוף וסינו וכיכופ שמתוכ ככתבר
 אלו קיום האותות והשלאים כי אי קרן לכקס טעמת
 ולהתחכס על היות הש'ית משניח ורונה ויכול לשכות
 שטענ' וכו' זאל מחכימת פמי והכס הפילוסוף כככמתו
 אדמה ויזשה לרב סובל מוק אכיה בלב ים אל אשר יהיה
 שם סרוס לבלכת יטכה להימין ולהשמיל . זככל ענין
 ובקש ויתור להעמיד אכיתו על טוב מננה אשר לא
 תשבר מאדירים משבריים כי יהמו ויתמו מ'מיו וכל
 פוכות שחוס פוכה הוא פוכה ללד הרוח המכשבת :

ועל סיכונל כזה אמר קהלת דכרו חכמים כדרכונות
 זכזסמרות כטועי בעלי אכופות כלם ככמו מרופ' אחר'
 להורות כי וכסינו הפכמים את ענייכו כחמתס האכופ'
 אל אשר יהיה שס סדוס . אחת הכה וחת הכה לפי
 בורק שעת' . ולאכן דרך אכמי הקבלה העומדת על
 קיום תמיד כל כמותו פעמיח זאל דכרו חכמי כדרכונות
 פי ויטירו עכייכו כחמתס האכופית אל אשר יעיוס

קול יחודה

פאמר ראשון

סימן סו סז

ל

זוהו סיו עושם וגם מהנילים הכנולים או כספו ס'ית
ועוהו לקריתו לו כנו וסידו ויעש כן כי לכו היה פלס
לאלקו להנין מעלותיו והכין כי השמש וסירח וכל
הכנסים ים להם מניע ראשון ולא כעה אסרה מרס אכיו

פענר הנלם אשר הוא כחוק
והוא נלם הירח וסיו
מקריבים אליו ועצדו' אותו
ומעבירים כניהם ונכומיהם
ללא וענוד שגמרחם אכרה
אכיו עה מהם וממנהגם
קרא טילוסוף והמניע
לחכה הזאת ויבין כחכה
הטילוסופית כאשר הכינו
אכניהם הזקן ראוי לבקש
המות וכו' על כאן
הכרי מילון נפני ארסטו'
אשר הוד' לרכיו בכל תוסף'
ותוף דבר הקול נשמע כי
כאשר כלה החכם לדבר
פדכרים ההם שזכרו שמה
קפו יוליו וכפל סתפית מידו
תחרו פטיו וימות ויכנו

יכול לדחות אותם חיה מתעסק
בהקשותיו ומופתיו להחזיק החדרש עם קשיו
כאשר החזיק הקדמות אשר הוא יותר קשה
לקבל :

סו אמר הכוזרי וכי יש במופת הירכעה
תתפשט בשכל :

סז אמר החבר ומאין לנו מופת בשאלה
הזאת חלילה לך שחברא
החוררה במה שידחה ראייה או מופת
אך חבא התורה בנפלאות ושנות דומהגים
לבראת דברים או להפך דבר אל דבר אחר
להורות על רבמת בור' העולם ויכלתו לעשו'
בה שחפץ בעת שיחפץ' ושאלת החדרש
והקדמות עמוקה וראיות שתי הטענות

כאן וכל הפרק שהוא מתיחס לכונתו ומאמר
החבר ככאן דומה לאחרו בימין כל מליגם לאל מן
השקר ושינא בתורם מה שסבכל מרחיק אותו ושימחו
שקר עד כאן לשונו : אך תנא התורם וכו' לא זאת
כלכד עשה לנו בן צמר' להכתי דת על ידו ודלתי וזאת
המתנדות חמופת הפלוסופי לפכות דעוסים' מנל אין
במופתיהם שום הפכרעה עליהם אכל גם כן זאת השאלה
היא הפולה במופתיהם הפלאותיהם להכריע על מומתי
הטילוסופים אשר עשו כלהותיהם כן ויורכשו להודות
בפכות ספוריות אשר עשו כגנו מהם ולא יכלו לעלות אליהם
בפכל סיונס : ושאלת סתדום וכו' כבר סעיר סמוך
על ששק שאלם זו כאלה פ'ע' מחראשין וכבר ידע
כל מעיין לך שסכל סתאמת שלא יועש בפשו זואת
השאלה לך קדמות הפולה או מדושו לא יגיעו אליה
במופת חומך וסחיא מעמד סכלי והנה כדבר בס הדנכ
ויספיק לך מואת השאלה שפילובופי הדורות חולקים לה
מהיום ג' לפים פכה א ומכנו זה כמה שזכנא מחכוריהם
ודכריפם עכ' והנה אחרי סוסד הכלל החכר ככל
ספחת אשר אין מומת הכרעה נדגה' יחד סניאור
על ככה אכל הפכה הזאת שאנחנו עליה כאל כי אמנם
שאלת סמוך וס'קדמות עמוקס כי לא ידע סחלים

תלמידיו ויחארו לאמר האוכף נפשות הטילוסופים הוא
אסוף רוחך ליו ושימיהו כנכויו כאשר יואת לאיש תס
אשר כחוק' עכ' ואם אמת נענת בקדמותיו הפילוסופים
שלא היא בתוכה פי ספר דברי הימים כי עין נעין כדאה
רוחו וכשמתו של ארסטו כאשר מתינו למיון כינון אש
חזיר לא זכרתי לתען דעת נדקו' סחכר כי יפה דן יפה
סורס בתפוסתו הרמת' ובאמריו שאינו יכול לדחול אותם
דחו למופתים אשר נעשו למעלה מן טכנס ודכריו לו
דומים להם שאמר כריני פי' ג' ואלי היו רואי פילוסופי
מן הכניאוס נענין כפולתם במופתיהם היו מודים להם
היו מתקשים פנים וכו' עכ' וזהו שפסלים נדרי לאמר
היה מתעבק בהקדמותיו ובמפתיו להסיוס החדוס וכו' :
וסתכל סה כהקדמותיו כפסוף או באמריו אך הכריע
הקשותיו הטועים א הקדמות כי לא זכר מופת נדכריו
שמה' ואולי טעמו כי להסחיק החדוס שאינו כל כך
קשה לקבל היה ארסטו' כחכמתו מניא עליו מופת גכ
מה שלא יכול עשויה בקדמות לרוב ורומו :

סימן סו וכי יש במופת וכו' לשי הפולה בתחלת
סדעת כראם שרץ האם אפסר זה שימא
תכנודו' מופת לדעת החדוס ככראם מתוך מה שאמרם
כי יארסטו' הכריע הקשותיו סכועים אל סקדמות' כי

במלת עיונו ליכנס בשער חזק מגוד הוא לא יפתח על קומו שאלם זו ולא ידע מליוס מקום יהיה נוח ליכנס ענדל עוז כמחיה ומיו זעירכ לנו לגשת אליו ונס אהרי כן בהכניסו טענות וראויה נחקירת השאלה ממנאכ לריוח שמי הטענו

גם כן שוות כי אין בהקש (ג) אינם נכלל שוות עד שפלוסופי להכריע הכרעה מאדם ועד נח ומשה עתפוט בשכל ותסי להקך

כי הקבלה הכריח הדודש בהיות שני קצות ססותר סוי וכשרטט בהסקבלס לראוים לממוך עליוס מנד המשכה מלרס ינו כפוי ית ועד נח שבו כתחדשה היטור והמנין קרוב אין סכזו והשקר יכול להכנס עליו כאשר דברתי ואכחנו בערט חוכה עליוס לקבל מחבותיו הרלוויס לממוך עליוס כהדרתם הנאמרת וכלעדי זאת משה רבן של כניאויס יכריעו יאיתו ככנאריו המעורגמת שאין עליוס חולק אשר היא מין ספק יותר כאלמנין הקקש והרו זכר כאן שני מיני הרלוים שזכרו למעלה סימן י"ג מוז ומחוייו דכרו אלה שפה אחת ודברים אחרים משכימים עם מאמר המורה פ' י"ו מהשני אשר החלבו להעמיק לשונו אלל סימן ס"ג ששם עלו דברים אלו לאמר וכאשר התבאר לי זו וסימה זאת השאלה רונס לומר קדמות העולם או סדושו אפשרית היתה אנלי מקובלת מנד הסכואס אשר עבאר ענייניס אין בכס העיון להניע אליהם כמו שאבאר שהכנואס לא עכטל ואסי על דעת מי שיאמין בקדמות ואמר שאבאר אפשרות מחירכו אתחיל בהכריעו על וולתו בראוים עיונית ג"ל רל בהכריע המאמר כדודש על המאמר בקדמות ואבאר שכוונתם שמיים למ קנת הרחקת וכו' בלשונו המופתח למעלה סימן ס"ה גס כסימן ס"ג הנניתי לפסך דברים מתיחסים לוקחו גס הם מאיברות שכמות והודה החנר באמרו ששתי הטענות שוות כי פדראיות סכזרות למעלה מסיון מוז ואילך אין להם ככרע ומקום סוכה לבעל דין לחלוק לא שהן מקדמות אל השכל אפשרות הענין עד שיקל עליו לסייך על הקבלה והכנואה כי כל אר יקרב אפשרות להאמין מנד עמנו יקל יותר ההכין על הקבלה והכנואה אשר עכנלה על אודותיו כי אמנס השכל והדת שמי מאורות וכבר הודענו מעין זס כמה שקדם ואלי לא אפשר פי מלסודיע כי דרך זו יהלך המורה באמרו שבאשר היתה שאלת קדמות העולם או סדושו אפשרית היתה אנלכו מקובלת מנד הכנואס וכו' ואשר דרך כה החבר באמרו ושאלת סדושו והקדמות עמוקה וראויה שמי טענות ג"ל שוות עד שפכריע סדושו הקבלה וכו'

היא הדרך הישרה שיכור לו הרלנע במטר נחות למון סקדס כאשר בא אל תשוכתו נגד המחשויס במלג הייטב נעיו ה' כי להיות משפט כל התימה לאקד נפתח חטוף כפי סמכאס שהתנה על זס כמכנאר שמהי והא הייטב היתה לתימה לפי האמת וראויה לפי כן להקדד נפתח חטוף והכה היא פתיחה כפתח גדול

לכדו כמנ"ל והנה מלת הי טכ נעיויה זרה על כן אמרו מחשוי מותנו סריו על פה כי טעמו בלא הדעת כמו אצל ייטב נעיויה וכל זה כתבדו הרגשות וכמוהו השכה עם נעמי וכו' והכה לפי דבריהם הנה מנאו הא הדעת עם עמיד חוז מואת כי אין ראיה המכה כי עליוס היא המריכה והכה המלה זרה והכה כניס זרס כנגד זרס ויש על פירושינו עדים נאמרים והס המעתיקים זכרס לחיי העולם הנא עכל והרחיב דעתו על ביאור הכתוב ושס הור על כונת המחשויס לבאר סאסוכן מותר באכילת קדמיס שכן כתב על שמש והטעם כי בני ספשרי' היום הקריבו את סחא זס ואת עולתם כי העגל והאיזל נעד אהין וככו ומקראתס אופי כלה פירושו נרות או דאגות על מות הכניס ונענו זס לא וכלתי לזכור כל חטאת רק אכלתי ממנס מה שייטב נעיויה והטעם מה שיוציאני מירי קונס ועל דעת המעתיקים פא הייטב לתימה היא מלה זרה גס על סידוש ספוכרתי היא זרה כי לא מנאכו בכל המקרא הא סדיעת עם פעל עמיד ומלת ואלתמי סטאת כיליו אמר ואלו חכלתי סטאת וכו' והטעם כי הייתי אונן ואך אוכל חטאת כטע' לא אכלתי באוכי עכל כפ' שמיני וסמקוס ההוא ימלא את סדרון סנירו כמו סנירו ימלא את ססרונו ושניסס כאחד טובים לביאור סכוכה והסתכל כי מאמרו כנאן פדראיות שמי טענות שוות כד' ככותר לאמר סוף ה' סה סהקדמות היא וומר קשה לקבל כי הים ראו' שיאמר כאשר השכיל פיכו הרב המורה באמרו פ' י"ו סקדס זכרו וכאשר התבאר לי זס והימס זאת השאלה וכו' עד אמרו ואמר שאבאר אפשרות מחירכו אתחיל בהכריעו וכו' כמובר למעלה אך אפשר כי באמרו שהקדמות וומר קשה לקבל לא כוון שמהיס בהכרעת סדושו ראה עיונית וכעת לא יאמר אנלו שהכרענו מאמר סדושו ממש שהייה דעת הקדמות רכס ספסקות וומר מוקת נמיס שראוי שיאמין כסס פ' עם סיות שהמורה סחכ מוז ככרעה לסדושו באמרו פ' כ"כ שכל מס שלא יעמוד עליו מופת נרך פיוכסו ב'קטנות ספוקת נענין סהוא וילאס

קול יחודת

מאמר ראשון

סומן סו

לא

אחזקתי לכל אמה כותרימן הפסקות ויאמן המצט
 נהם הפקות וכו' וסנה דבר החנר באמרו שבאות
 שמי הטענות שוות יהיה בכחית כלמי עמוזן הכרע
 מטאר גלה שפרא שמו עליו הכרעה מתפשט כסכל
 אגר עליו של המלך כפסקא
 בקודמת ויהיה אל מאמר
 המורה נודק על הכרעת
 סתודו כדליה עובית מנד
 ומיון בפסקות הנפלות
 בקדמת כחילקת לשון
 הכרעה נמקום ככרא
 גזירת וינדק גכ מאמר
 סוזר על סיות שמי הטענו

תמשך אמרו סכוכת האמות אלל הסכרנת וחסר
 שיפורשו הכתובים עליו וימאלו לו דמיונות רבו כמיוט
 סתורה וזולסם שאפשר לסמלות נסם וגם יהיו לראש
 אכל אין סכרס מכיא אומכו לזה אלל אם המבאר הדעת
 ססול נמופת אמנם כל עת
 סלל יתבאר כמופת לא וס
 הדעת כטה סליו ולא הדעת
 ססול נס כן כניט סליו כלל
 סלל כנין הכמוני כשפוטיו
 ונבאר כי סתוכה הנודקט
 ענין לא יגיע כחכו להשגח
 עכ' ועלה נידכו סלל
 ככח יגדרו הפילוסופים
 מסשמי כמות הכרעות אלל המורכ כפרקו סכו להקליט
 אכלכו איכות הזדוש על האופן סכוכת בתורת אצט
 יגילו נדיקוס וירכיו כל ישרי לכ' ומאמר סכרס פאס
 סים מנטרך בעל סתורה להאמין ולסודות כסיולי
 סקדמון וכו' לא סים כזכ פנס כמיומו וכו' כטס
 אור כסלמה להמכוכ כה סללנז אשר סיה כזה כממעט
 כמל' השמי מם מלמחומיו וסליו גס סרלנע הנסמד
 כזה מחקר כחיו באמרו על כראשית על והמכסיל
 יכין ויש כסמלות טשטמו וכו' סליו גס כן אלל אורו
 למעלה ורליות שמי טעביות פס' וכוכויכה לפי אז
 יותר פטוטה ומכולרת וככר עלס כמחשכתי לפרש
 קנת דרבי סככקא סולת עם סקודמת על פי ערות
 אוככי אמרי ככוכים סמכשלים לעמתי על המלך סיהיס
 מאמר הכוזרי בקודמת וכי יש כמופ סכרע וכו' סחוד על
 מאמר סכרס כוף כיומן סה סללו סים ארטנו' כאלמה
 סככל מקובלות וכו' סיה כוכה מופתי על סכדוש וככך
 כקט זלמ מידו להודיע לו איכס ידעו איכה ידכיני
 כככרים ואלה סכרעה מתפשט כסכל כהכדיל כין
 סכרעה מופתית סכלית לכין סכרעה מופתית כללית
 יונקת מן סיקוס סככני שעליו כוסדו פכות מורתכו
 לפי סלמת על כן עככו מין לנו סיכודים מופתים
 על ככה כי אין סוכה זו מוסלת פליכו ללכת לקראת
 סיקוסים מופתיים ומללה סככא סתורה לסכר כמק
 סידכס רללה או מופת של אמרים כדרך עיוני כי אין
 עכויכה להספלטף ולהכויכס על פמי המנגד כוכו
 כמופמים עוכיים לא כדשים ולא כעכס אחרת ועל דרך
 אמרו כמחמי סיומן או כי סככס סממים כמו כככויכס
 על הדמיון מעט סול סיוכל להיעיל אדס כדרך סלמוד
 ולא ישיב על סולק כדרך סכדור עכ' אך עכויכה סלח
 כלמות וכמופמים יונקס מן סיקוס סככני להודות

שוו והקבלה לכרס מכרע כחמכו לשון הכרעה
 על פי הכוזא אשר סליו סול כושל סל כפכו דכוכי
 כזה סכרעה סמתפשט כסכל להחיק כו כלופן סיהיס
 לכ' סלרס לרדס ככוו וכטוט סיהיס כן על כל פנים
 וככו כל אחר מוס נדק כדכרו וכה כשעטו ככסיונות
 סכוכת אל אשר סיה סס הדוח ללכת וסל סיה מנטרך
 בעל סתורה וכו' קל עד סנה עכתי דכרים על מה
 סיופוסק מדעת ארטנו סמופלל סכניתי דין הפילוסופי'
 אך אככה ס'יחר עילכושי דור ודור אין שוס סקס מוטל
 פליכו לנטול הפנה סולת כי אף אמנם וילירו
 כמופתיסס קיוס דעת סיהיולי סקדמון כככסת אכלטון
 ססוכר קדמות סחמר וחדוש סכוכות וככו סככס
 סתורה פ' ג' סחכני ועל זה סמלנינו מאמר ככוכי לקי'
 כיר גדול סמכס סככיס גדולים סככס כרא סת העולם
 כי סמכיס סכלו סתו וככו או כפי דעת סלומריס
 ככרילת כמה עולמות קודס העס' וככו סרמוס סס
 סתורה כלאמר כי אלל כת אמת מן הפילוסופים סול ית'
 יכרא כחמר סקדמון מה סירכה פעס כיר סמים זלרן
 ועעס כיר סמכו זולת זה וכו' ויש סיססי' זו הדעת
 אל סלומר קודס סכרא סקכה סת הפולס סיה כוכה
 פולמו וסרריכו לא סיה זה פנס כמלומככו סולל וסית'
 פס זה כירכו עכט סכדוש מוזן ידוע קיומת וכלמת
 ככוכו כראשית מורת ס' סמיימה וככו כן סתחלת סלרס
 אשר סיו כו סס ארס וסוס כעדות ס' כלמכנה וכו' זה
 כי לא יוכל כלמי להדלות סכ' על סיופכו סגולת סלרס
 אשר סכיו לו סכנת סספטרות סככוד סלסקי ליכו כמו
 סקד' וסיו דכרו סלס קרובים לדכרי סתורה ככני
 פ' לה כלארו איכס סס וסמן סקדמות על הדעת סכמי
 אשר כלרמוס והול דעס אכלטון וסל סכשמיס גס כן
 סוויס כסלדים סדעת סהול לא יספור יסודי סקור ולא

קול יהודה

על זכרוננו וכו' ואמנם השאלה הזאת על
הסדרות ראיות שתי הטענות שוות הם מאין הכרע מופתי
באכזר למעלה לפי דרכנו הראשון עד שמכריע
הקבלה והכנואה שסם כלי וייכנו לא הקסים מוט נים

סימן סח

מאמר ראשון

סח אמר הכוזרי די ליבאלה (המעגורת

האשפיקות) לא הדברים

המשפיקים בשער הזה ואם תארך חברתי עטר

אמריחך להראות לי השענות האשפיקות

אבל שוב אל גלגול דבריך והיאך הרחוק

בנפשכם הדבר הגדול הזה שיהיה לבורה

הגופות והרוחות והנפשו והשכלי והמלאכי

זה כי הכנואה יותר באמת
מן הסקס: ולכן ימין
יאמר יודו ה' תשכון לנטח
בין כתפו סקבלה וחת
בגני סכנולא סחופש עבדך
בל הוי' חתה: והמופתים
הפיוכי ש'ך אי אתם רואה
אבל אתם רואה של יומי
פגולה המקובלי ושל גנות
זהם נמשך כזה אל מה

טענות משפיקות מקראם מדעת זאת מן סמולקא
סוכר סי' ג' באזרו כי יש מהם סיכולים להעמיד עליהם
מופת ומס מה שפסיקו כס דבר שמתמש הדעת
עליו ומהם מה שלא יפסיקו כס וכו' וכבר קדם
סכזרי סימן ב' לאמר רואה
אני דבריך ככוחי ומשפיקים
וכו' ונא ינא דברו בזמי סי'
לע באזרו דברים משפיקי'
ומקרינו איתם לשכל

וכחמי' סימן יד יאמר הסכר
וסדברים ההם הם כנפוק
למטה מספר יצרים וכלכל
יש ספקות וכו' וסכוכס
למר די לי כשער סה' לל

בחלק הזה מן הספור בטענות המשפיקות סוכרת להדום
כס הספקות אשר עוררתי על החדוש ומנינו דוגמת
הלשון הזה בסוף המאמר עת כא דבר החבר ולו סימני
מרחיב כשער פזס סימני מאריך כספר: אטריחך
להראות לי הטענות המשפיקות. לל שפסיקו לנטל
הקדמות בהסביר על זה פני הראות לכל סכל חומר
סכוש עם קשוי. כי ירעני גם אני שאין בזה מופת
מכריע וולת סקבלה והכנואה כאשר סודעתי והמכא
סוס הוטלס בחמישי מסמן י' ואלך. ושס סימן י'
אמר הכחרי כעיינו איכני מבקס מתך שמשפיק כענין
סוס אבל אבקס מתך דבר כגדס האמו'יה לי למכר
וכו': שוב אל גלגול דבריך והיאך סחוסוכו' סכור
עם הכריאה היאת וכו'. ישוב כדבור אל מה שמתכו
כעצק הספור לנאח מירכוו והוא כשאר החבר סימן
כ' והסתברות. כבורו אלינו שאכחו כקראים סגולה
כי או הובאו סכזרי מתגלול דרכו באזרו אליו אני
רואה איתך מתהפך סיהודי וכו'. כמו שהראית
לדעת דרך גלגולן של דברים עד שנא לכלל ישוב
להטיל את סמלך מירי ספקו ועמה כעשו קוחס על
ההסתברות ההוא המכר שז' איך יסכול זה השכל
שיתחבר האלקים עם האדם והלא סור רס וכס' ונבוש
מאל: כורא הנושות והרוחות וכו'. אפשר סכוון
כרוחות אל סגדים המורכבים מעגמים דקים כעלרי
היראה סכורס החבר על מניאותם מאמר ס סימן י'
באזרו ולא מתרחק כשך מקכול הרקיע וסדים אשר
מעל לאדם וסגדים אשר יוכרו כרומינו' עכ' ואלוים
רוח הכתוב ולא ונחבו עוד את ונחיסם לשיערי' והלמכן
פ'אחרי זאת האריך על אודותם. או סס סרוסות
המתעשים מן הלכ אל סגדים סופקים ומחילדים
מאיד

סחסיב למלך סימן י' זה שאתם אומר היא הדת הקש'
וכו' כי לא רצה להטען על טעמי ההקסס וכומו
סכירא סס סימן טו כבארו אבל פתיסת דברי היא
סחופש ועוד כי היא היראים אין נרדק עם לא ראה
ללא מופת עכ' וכן סורה בחמישי סוף סי' יד נאח על
הפילוסופים והס עכש מעולים אחר שלא ימויב להס
קכול מה שאלנו וסכינו ומויב לכוכול העדו וסקבל'
אשר היא כר'יים עכ'. ראה נתתי כידך מששע כסורת
סאלח מאלו סשני דרכים ויך כיד יל דון ולישין וכו'
לכפשיך. ולכל אחד משהסס יתכן לפרס אמרו וסס סיה
מתערך כעל סמורה להאמן וכו'. שיוכ למה שאמר
סימן ס' איך לא יפגס וכו'. כי עם סיות שנאס משוכמו
על זה סימן ס' שיתם אומה מופקרת וכו'. עתה כא
לכוסוף משונס שנית כדבר כי אין כמה שילמרו האשני'
הסס דבר יסתור כונת החדוש כי פנה אל'עולם קיימת
גם כי ירכו עדן ועדנין ישן סוף סוף לא יסורו מהדודי
כחדוש ונרדק עמהם סנוורים כקדמות החמר וסמרכים
פולמו כי מששע אלכלס לבלמי העולם פגס באומתם
ואכנו רחוק שאמר זה כלפי אזרו למעלה שחמורס
תנא כעלמות וכו' להורות על כורא העולם וכו'. ויען
סיה אפשר להפקס ולומר שאין סוראה וו מתשטת אל
סכרעת חדוש סחור'ה' הודיענו כי אין זה ססרק
כחקה ואל וסס סיה מתערך וכו'. אסם כי סכילא סקודס
כש' מן כעפי' ויורה על אמתתו מה סכוכר כאן כסוף
הססקא ומלמט סאלס וכו' מסכיס עם סמוכר סס סוף
סימן ס' באזרו וסינכולא סיה רכו של אדם הראשן:
סימן סח הטענות משפיקות וכו'. הטענות
אשר כס בהם להטות לב סאלס כסכר
גונרת מעלי סכרעס משלמת סעסיה כמו סחופת

חיד ועלה מן המדוקדק פחדים ויוקצרו באתענות
הגשמות הנגשות כי הספדים לא יקובנו בולת אמנו
הדרגת הדמות אמנים כח הנשמי והכלמי נשמי
התשמות הן הנחמת והמרגשת: ושכלים. טבל
האדם ושכל הנבל: אשר

אשר נתעלה וחזקתו והרגלה מרגשת
השכלים כל שכן מהחשים חבור עם הבריאה
הזאת הנבזה לא הנמנוס המגונה בחמרת
ואם היא נפלאה בצורתה כי בקטן שברמשים
מפלאה חכמתו מה שאין הדעת משגת אותו:
טע אמר החבר בדבריו זה הוא (הוצרכתי
בדברים) לא הנרכתי א דברי

קמעלה והפקדו והתגדל
וכו' כנגד שלש מימי
שכלי שכלשת העולמו על
דוך קדוש קדוש קדוש וגו'
שהוא קדוש וכדל משלשם
למעלה למעלה: מהשגת
שכלי גם המלאכים ככלל
זה להיותם שכלי מופשטים
מחזק וכללו כאן שלשת

העליוסף אין כחם שכלי יומד ככלל חמש
שכלי וזנה לומר כי כחמם נקטן ובגדול חלוקי
העולם אמדמה שום כמו שאמר דוד עה במפרו מימי
עבדיו העולם וחכמת ישונו טס רבנ' המשיך ס כלם
בשמה עשית מלאה הארץ
קנייניך וכו' עב' ומס
יבא לו לנבל העקרים מס
שכתב מא' כ' פ' א' והטיב
אשר דבר מטעם הכתובי:
והנבל דבריו על זה
לאמר ארבעו מקטר בעלי
קיים ומסם דברת
באמרו שעל זה רמזו חז"ל
פרשת שירה באורים שרבים

השכלים מסם שכל האדם ושכל הנבל והשכל הפשוט
שעל כלם כהפלה הכורא והתגדל והפקדו כמדובר:
כל שכן מהשואים כנגד הכפשות שקדם זכרם: כי
צקטן שברמשים וכו' שלא כה דבר שחבר בשלישי סימן
אז שחכמתו ית והנחמו ניבד המלם והדבורה אינכה
עקרת שחכמתו וסחבתו בשמם ונבלה אך סימני
השמה וסחבתה יותר דקה ונבלתה כחלה וכדבורה
עם קטנותם עב' וכדעתי סימן כה כאמ' כי אין
השמה נבלתם גדולה מהשמה כקטן במחיים עב'
ונחמי סימן לחימו הספר נחקדמה ששלישית כמוב
לאמר כי חכמתו נפרעו ונינוש על הדמיון אינכה
מקרת מחמתו כדדור הנבלים עד כאן דבריו
ומרת אורו על פילוסוף שבני ממה שאח הטוב לוקמו
באורו שית לבך לזאת כי פליאם דעת האומן וכחמנו
יעשה לו מלאכה ככדת ומפשים ידיו יתאחד נהויאו
כלי למעשה מחמו עכור ונביה ית מאר מאמר
יעשהו כה ונככף או על רכב כהט ושז ורד וטוחרת
וכבר המלכו על זה מהח חזל נחקה משה בשדרים
לרמוז כי נבלת חכמתו ית גם כנריות השכליות סכה
לאידע אנוש ערכה ולא בין כוכבים ישום קבו כחמה
ודעת ואשר קרוב הוא כי על כן היה ר' יוחנן אומר
נדקדק כהריו א כד הזה מוי נמלה כמו שפשו זל פלו
מרעות וזם הם שנים ללכת דבריו בעל חיבת הלכות
בשער השוד פ' ז' חל חכמה נראית נקטני הינדוס
גדולתו כי כח החמה הנראית ביצירת השיל לפי
גדול גושו אינכו יותר כעל מהה החמה הנראית
ביצירת המלה לפי קטנותה אך כל אשר הקטן
שיצירה יהיה כח החמה והיכולת נראיה בה יותר ותקון
הגדול יותר כעל ונראה ממנה וכו' עד אמרו ואמר

מס הם אומרים יהי כבוד ס לעולם ישמח ה'
כמעשיו כדומר כבודו ית נחמותו מוכח לעולם שהוא
נבוי ואלו השמכות סכולדות מן העששו פחותו וכפדו'
שאין להם קייום לא נמין ולא נאיש כבר ימכן שימח
בהם מנד שחכמתו ככרת בהם בחיותו מעשיו וכו'
יעיין שם כי לא ראיתי למלאה אורך הידיעה בהעמקת
כל הפר' שהוא המחיים כלו לכוחתו ולפי זה יתבאר
אמרו מלאה הארץ קטין להומת כי הארץ העבורה
גם היא מלאה קין הנורות המנולות וטוב פלאי עד
מאמר שפילוסוף המוכר למעלה וכלל כונת סבורה
שעם היות חכמתו ית מבורחת נבלת ביצרת סלדס לא
יתקרב מזה אל השכל האומות סבורו א' כי מן הטעם
הזה עמנו יתחבר גב אל הקטן שברמשים שרבי חכמה
יתורה כודעת ביצרתם:

סימן סט
בדבריו זה זכו יל לא אינע להעמיד
אומר על קטש דברי אמת ומחיפתך
לא אסדל אשר דברת לאמר כי פליאת חכמתו ית
מנאס בכל הנורים ויהי הכומת כוכתו כי באשר
לא סיס ביצרת למעלה להסביל עליון נורות כאותו לבל
כרים כן לא יתכש טוב מעכלו להראות רשמים
ועבייכים אלקיים בעם כולד כי עשה כונים ככונים
למלאכת השמים עם ההומה הראייה נגזירת עליון
זכמו שיבאר כי עז וטו ויחשאו דבריו לעמית אמרו
בשלישי בו כל וזיעור רערכים שראויה להם הנורה
האנושית אינכו כי אם ליתדה ית וכן האומם הסיס
הראויה לחול העכץ האלקי בינה אינכה כי אם לאקיים
לברו וכו' עב' והנה כוח מנחמו לחמוס דבריו
באשר הוא סוף בי עז לאמר אס כן אל יהיה רחוק
כענין הדלות רשמים וכו' כשימו החמרים הכפ
עכונים

קול יחודה

מאמר ראשון סימן פט

מחזיר דבריו הסכר בחסימת הסער * אך זאת נשפט
 ישמרו אנשי המורה כי אמנם עם הודאת המדע יקל
 כל קשה וימייסר כל מעקש כדבר הסכר מאחורי יד *
 ולא ינא בעקבו הפילוסופים רק יאמינו כמה מוכר פט
 סי' שאין בלתי לפניו ית'
 אכל הוא נוחן לכל דבר מה
 שראוי לו וכו' וכיוצא בו
 סמוך לחתימת הספר בהקדמ'
 השלישית נאמר כי הכורס'
 ית' נוחן לכל חמר הטובס
 פנבואות שאמער לו לקבל
 וסממוקמת פנחס וכו' ופנסי
 זו מיוסדת אכלו ככל מוקף נמוקמות וזת אלו כיחכו
 פעולה שלימה כוו שיש בה משלימות השערת החכמה
 מה שלא יפגל אל החכס הכורס ית' כי לו לכדו יתקס
 ולמה כלך לקראת נחשים נפשוני' פורו עמא קראו למן
 כמעט דגלנו מנחומתם כי חלומותיהם הפוא ידכו *
 והנור מתיס פעלו איך צייר באלקיד הוא סטבע האמתי
 העוצב כל המעכפועת בחותמו * כשמהיה כמותם על
 לבנו כמותם על ורוענו ועל האנן הזאת שנעה עינים
 מאטעטו'ו בכל דבריו איות איהת לראש פנת מורתנד
 ועוד משבו מראש כיהו זו מתוך אמרי קרוש המתנגלי'
 כהמשך ביאורכו * ומראה לפנך דרכו בכל המקום אשר
 יהיה שם זכרון לפילוסופים שם ימן את דודיו למלך
 בהרא' לו פנות מכשולם כי סבל עניינם ונרבו דבריהם
 לא יחדל פנע לא מהם ולא תמהים ולא כמת רוח בהם
 כי כל מה שאמרוהו על פקודת אמנעיים שרים רבים
 וככבדים פופטיים וסוטורים על ענייני הנידריה * עניינו
 כמשך משרש פורה ראש לענת הקדמו' כמדובר וכמטיס
 חלנו עד היקינו גוריהם * ודס עכב יסקו חמד מפנך
 סדוס נפס' לא באלה חלק יעקב אשר סוקלה מסלתם
 באמונת המדוע המנטל מהס טורך מכוי האמנעני' * רק
 שנטס ימן בהכנת סממרים על דרך המומס וקקרור
 והקרטנה והיוצס אשר אין להם מדח' מנד סוראת החוט
 והכסיון וכמו שאל' בחמישי סי' יד אחרי העירו ספס על
 הכמת היסודות הכרבעה אכל הפילוסופים וזל אמת כי
 אשר המחקר ותיאנו הסכר לכוודות בחמימות והקריד'
 והלחות והיבשות ופסס איכות ראשונים לא ימלט מהם
 או ממנועיהם נשס מהגשמים פכ' אמנם על פעולת
 הציור והנהג' הכונר וכיוצא מהדכרי הנפלא' המתחדסי'
 תמיד בכל יום * הקול קול יעקב * ה הוא האקי' ס הוא
 האלקי' אין עוד מלבדו חכס יכול ומשער * והכל משרמי
 עושי רעונו ככלי ניד סאומ' לא וזלת זה :

פכוים וכו' * גם יתכן שטובת אלוו דלנדך זה וכו' *
 מהיה לומר * הדרוס הזס שאכחו עליו לא הונרכיו נו
 לזריכות דברים כמו שהונרכיו לזה בשאלת הסנולת
 אשר ארכו לי' שס הדברים להעמידך על כוים *
 פאתה מיהס וכו' * שאלהו
 על זה כמסופק נדכרוו רבים להשיבך האתה מיהס זאת רחכסח
 סקודיים על הנורס ית' הנמצאת בבריאת הנבלה דרך משל אל גלגל
 אס כונחו פסס כהוראת או אל כוכב או לווה'ו לא לזולתם בבלתי
 פשוטס שסו עמנו ית'ונר חבורא היכול חמשער אשר נתן לכל דבר
 הכל פחכס * או אס כונחו חקו מאין תוספת וחסרון *
 פסס לזית הכל נמר על ידי זולתו אשר מלא איות
 דיוס אלקיס כחכמה כמנוסס ונדעת וככל מ'אכה
 פאותה אל הכנרס סקוו * שאס ככה הוא עושה לו * לא
 יתיה בעענת סכנר ממש להוכיח מוס סמחכרו' האלקיס
 ב'אומה * והיס ספס הכורי שאלר בעינו איך יהיס
 לכו'ר הגופות והרוחות וכו' * סכור עם סכריאה הזאת
 וכו' : סמשער וכו' * רנה נו מה שאלר כשלישי ק' כ'
 לשיעור סערכיס שראייה לסס הנורה האנושית אוננו
 כי אס ליונרה ית' וכו' * וכמו שזכרנו * גם סס סי' נג'
 סיס דכרו כי ססיות סטכעיות משמערות ומתאזנות
 ונערכות כהמוסס מן סטכעיס הארנעה ונמעט דכר
 ישלמו וימכנו ומסול פסס הנורה אשר סיי' ראייה לסס
 מסייס ונמסייס וסייס לכל מונ' הנורה סהי' ראייה לו
 ונמעט דכר יפסד וכו' * וכיוצא בוס סביב אומר
 במקומות סויס * והמיצב ורפא כי כוכת סכנר היוצת
 סכס מאמרוו סכנעא'ס לו כספר הז' * שלא יאית ליהס
 פעל סכנת סנודות' וסכנת' כל פרט ופרט מלודה
 מוכנו ומסריון * גם עד זקה ועד שינה * בלתי לה'
 לכדו סכסס היכול סמשער כי ע' עמנו סכל נמר *
 אסס כי וכיסי פועלים אמנעיים כמעשהו על דרך
 סממוס והקרוו והסרטכע והיובס וכיוצא מסהככות
 כנרזן ניד סוננו נו * אמנם ליהס סככמה לדברים
 ססס סמכיס וכאילו יפקד המלך עקידוס לעשות
 על אככו כסלוק סשנחתו מהס כמלך נוחן משרה על
 פסס משכחו זס בטל ומרוחק אכל סכנת סכנר * כי
 ראש כוז דמיון סככרת כחלה משנע המוסל כרוך הוא
 לסנע משערו של כח מן הכחות ב'אין * וכאילו היס זה
 פוטור יוכ' מנזס אוננת סקדמות לכא כדרך סשתלטלו'
 סככות אל כח פועל סינרס זולתו ית' וכמו שפסו
 הפילוסופים כשכל סעועל וקנפס יחכו ספעל הזס
 לכח נמנ' כמתיהו עמנו כאשר יאמר כספר מלמחות
 פ'לכ' מלאר חמיסי פ'ל * ועל' סא' ג'יננס ככח סמיידי

חסו המיוחס וכו' שמד טעמו בו ודיוט
לא נמר כי בכוחו או כוחו עתה ככוח
ית' כי הנורא ית' הוא הכחם הפועל סיכול המשער
במניית הנורות' וכעת יאמר לו למכר מה פעל אל'

כי אחנם מיוחס פעולתו אל
הטבע להכניח בה כמו
אחנעי על ידי הכנת הממד

במזכר בקודמת' וזאת
בונתו עדי עד גם מאז
דברו וכמו שהודע אחר כך

באורו סימן טו ח' כי
וואם שהתענו בשמו וכו' -
ביומה היראה של היום

חזקה כי אם עמד היותו
מאכלל הידיעה בנדרו של
טבע וכי כוחו מאז שיהיה

בו נרתיס'

סימן עא ומה הוא הטע'

מכר כחרי' מחוב' להוית' לאור כוחת המלך
אשר לא עמד על מתכותיה עד הנה' כליש מתכות
יהלנה על ידי הספלה האזת טאס כס' יאמר הלא הוא
הנורא ית' - גם לכבו של חכר ככון עמו באמונה הואת
באז רכר בשלישי סימן כג' - ככר דמזית לך בניירת
הנחת והחיים ואמרתי כי הנורה וכו' - עד אמרו אינכם
מן הטבעים אך מאת האלקי' ית' קידאים אותו החכמים
טבע וכו' - ואם בה יאמר הן הטבע הלו אשר כתייחס
פעל אליו הוא מה שמכין הסמר א קבלת הנורה כזמש
הנורה והככבים - גם את זה יקבל וכלני דעתו סימן
עז' יאסם כי עז' אס כוון בנדריו אל אשר כוונו הטבעי'
גם טבע כשהודיעו טבעו בעולם וכמו שיבא כי' עג' -
וככר קדמה הערמנו על זה סימן בט' :

סימן עב

הוא כח המהמית על מה שמעטנו
בכחות וכו' - רל כפי מה שמעטנו
בכחות' והורה כזה כי לא היה עם להכו שהטבע
הלו הוא הנורא ית' אבל הוא כח מן הכחות יסיה אינני
שהטלחת פעולתיו ית' - וככל זאת לא היה מוטא
בשפתו אס היה אלכו מחנכו של טבע על היותו כלי
ואחנעי אל הכנת סממרים כמדובר - אחנם להיותו
סוחר על מחנכו אל הפילוסופים והרי הוא כולל אלגם
מחלה רכס' כנה הוא לא ידע ואסם' - כי הנה כה
מכנס על פילוסופים להיות הטבע אורר בשמידת המן
במזכר כחמישי סימן י' אל ספור מדרגת הכח ואל
יבטק ארע' החזק כמו המעשה הקול' לתכ' הפעלאת

המקושם בו הנקראת אלגם טבע והוא כח' הסתכל
בשמידת סימן ככבוד טא' היה אסר להסאר היסם
הסווא בענמו וכו' - והיה כל אשר לו הכחות האלה וכו' -
הוא אשר ינהיגו הטבע על דברי הפילוסופים ועל

האמת שסכור' ינהיגם
וזהו המיוחס אל
בכוחה המתכוונ' קרא אתם

פעל הטבע :
ומה הוא הטבע :
הוא כח מהכחות על

מה ששמענו בחכמות
הוא' אבל החכמים
יודעים אותו בלי ספק :

אמר החכר אבל ידיעתם בו כידיעתנו
גדר אותו הפילוסוף כי
וכמו שיבא כי אלג'

הוא ההתחלה והסבה אשר בה ינוח וינוע
הדבר אשר הוא בו בעצם ולא במקרה :
על כן השיבו הסכר

סימן עג

אכל ידיעתם וכו' - כוננו כזה דע לך
כי הדינה גדולה תלו בכח הזה הנקרא
טבע על פי סגדר אשר גדרוהו כי לא נגלאת פיה ולא
רחוקס דעתם כזה וכמוכו ככוחם בידיעת עמיכו וכלנו
סכרס ומדיעת מחמתו אל ככין' - כי כשיאס ורוס וגם
אין וכמו שיבא' - וסבה אס הטבע הוא הספלה וסכס
למנופה וכו' - כדכר הפילוסופים ומיוחס לו הפעל גם
כן באשר דברת ס' ע' - מושגני מחטאת לסוברים כן כי
יאוו להס אוקות הרנה כי סנה מלכוס עליון הוא זה
וקרוב מאד הדבר ליחס לו הנריג' ולא וככודו ית' לאסר
יתכו' - והגדר הזה הנכילו הפילוסוף בשבי מס' השמש -
ודך הוא עמיכו לפי מונכו אלג' הסכר והמלך' - הטבע
הוא כח כמנאס הטבעי אשר הוא לו התחלה וסכס
לשינוח ינוע' - והתנה כו שיכיה סכס הסווא ככנס'
עכאז להכדיל בינו וכין הפועל והסכלית שעם היותם
ככה להיטעו או להניחו כבור הכעתם מחמו' - סלח שדס
ויהס עמיכו של טבע להפדר תנאי היות' ככנסא עכמו'
והתנה כו ג'כ ש פעל כעכס לא נמקרים' - וכיאור זה
דרך משל כי יוכל כעל חיים מראש הגז אין חימות סכס
מנועתו למטה לארץ רק פורת ככדות היסוד העפרי
אז המישי הנוכר בהריכנתו' - ומקרה הוא קרה לו
היומו כעל חיים בתנועה הסי' - ולא יבאן בעמיכס
בעכס וולת כככרות' - והוא יקרא טבע לכדו בערך
אל התנועה הסי' - אחנס בהתנועה כעל חיים מנועת
כחפץ אז מיוחס התנועה א ככסו החיובית והיא הטבע

קול יהודה

בערך אל המכונה זאת. והוא מה שכלל נגד הים
כפי מונחו לכל שם האנשים השלמים האלה בשמי
פננות המזכות:

סימן ער

קמטי הגדר
עמוכה לפניו למען דעת
אם הנין ענינו כראוי באחר
שטבע הוא אשר בו ינוע
דבר מעצמו ויכוח מעצמו
להיות מדי פעמת הכנס
השפולת ומחלומות כי הוא
זה אשר כלל נגד באחר
אשר הוא בו כי אהנס אלו
אינן בו רק כחן מעמולה
במו שיקים ורמז על נביאנו
הזה אל המחלי השני שיכוע

ויכוח מעצמו ול מנד היותו כך וכך כענס כמשל הנח
הנופל מחקוס גבוה כי אל גורת כבדות היכוד הגובר
בו מייחס התבונה בענס. כי אהנס סוף ההתחלה
והנסה הפנמת א המבונה הזאת לא היותו כי בלעדיו
ישוה יכלס פעל היורה כנעל מים הנופל. ומקרה
הוא קרה לו היותו כנעל מים כי יפול הנופל ממנו:

והמחלי הזה הוא הכלל נגד באחר בענס ולא במקרה:

סימן עה

זה הוא שדה לומר וכו' כל הלל זה נואר
ובמרהו השילובים נגד שהיא עם דייקן
יכחמה שאל אשר הוא בו: ועם דקדוק והערס בין מה
שיפעל במקרה ממה שיפעל בטבע באחרו בענס ולא
במקרה. ועל השתכות מלמט ענס שנגד השילובים אל
מלמט טבע בדברי החכר באחרמה שיפעל בטבע. כי
כחן הדבר וקרוכ לשאוע שהיה מקשיד אחד על מה
שכחו השילובים אל הטבע בלשון ענס המירה על
היותו ענני להכנת הדבר. שאל לא יתכן היותו
במדרגת הכלי שאין הכלי ענמי בפעולת דבר וכדי
ביוון ונכות במימרה היה כי גדולה ימירה נודעת לו
במרהו אהנס: והדבריו מנהילו וכו'. ול שדכו כמו רבו
ששפולים אל השילובים והנישו עינס הנוכחותם
בענין הטע' לדעה מה הוא יתהכל עשו להתגדל ולעצו'
עצירה לעצמם כהשחרת הכנחיים למצן יראה עליהם
סוד חכמה אלל השימעים כי המה ראוין מחזו לעצמם
שפולס כנהלו כחשו מקול הקור' והקילות לא יחדלון
כשיים ורוח וגשם אין כי מנ- לקחם לא כתך חרנה
כסודעת ענין מהותו של טבע לפי האמת. ואולי ביוון
לאחרו בחמישי סימן יו וכשמע להם המיה ודברים

סימן ער עה

מנהלים וכו'. שאל קול ענות דברים המעיים את כנס
שימעים. או אחר כן להורות טעמם כאל נפמס
לאון נדר בטבע אהלם כדי להנחיל השימעי ולהפחידם
וישעים זה עם מה שאמר המלך סי' עכ על מה ששמעו
בחכמות ומין אלו יודעים

מה הוא וכו'. ויהיה דוגמת
הלשון שכוונ המורה על
דברי המדרגים פ' עכ
מהראשין ואל ואליו אוננו
כשיים ונשקלו כמלכיים
וכנחר להם מחות דברים
ואולי כאמרו בלשון פתום:

והוון כוס להכיל השימעי
ולהפחיד המתרוון. עכ.
ועל כיונה זו אפשר לנחר
מאמר החכר ונשמע להם

המיה ודברים עבהלים וכו'. שכלל כונס חפוט כמוכ
אל המדברים בחקי השיר בלשון מנהיל וזמקוד
כמהנס ככל מה שימרהוהוון החכמות: אלל העולה
מידעתם בטבע וס הוא. כעשה כאמר לו. לכד
זה מאמתי מידעתם בטבע הכר לא אט הוא דבר כאות
אלל המחזין כחדוש ליחס פעל אל הכח הוא המתואר
אהנס כנפלאות נגודות כאלה להיותו התחלה ופנס
וכו'. אשר נעבור ואת העמדתך על ענייניו בדברי
הקודמים למען הראותך כי אין ענינו של טבע אלל
השילובים (אשר אל מונכו אהלם אלה כוסא את
פסך) דבר ישום במדרגת הכלי אל הכנת החמרים.
דק הוא אהלם שר וקצין מושל על מחיו כאחד
שסוף התחלה ונסה וכו'. הכוח תמרהו ליחס לו
הפעל כאמך אמיו (א'ע) זהו המחוס א פעל הטבעי
וככן הראית לדעת כי אין נין הכחרי והחכר מחלוקת
כענין רק כחכמת מלמט טבע על דרך מונכה אלל
השילובים ומשמעות דורשין איכא ביניהו. ואולי אם
יבין מעניינם שהיה כח פועל כרנין הנור ית' כגרון
כיד הסוכנו. אין רע' ועמס אין לכזורי בזה עון אשר
חטא רק מה שמה דברו בענין הטבע אל מה ששמע
עלי מן החכמות השלוש ושויותיה דרכו של חכר לשנס
טעמם של בעלי הקסם על חלומותיהם ושל דכייים כי
בדבר ס עננס לא יחדל פסע. ובענין הגדר הזה אהנס
בו הגדילו הטבע למעלה ראש כאחדם שהיה התחלה
ונסנה וענס והדברים הללו מורים כי הכריחה היא
ערוכה ככל ושמורה נידו להכנהמו. וידעתי גם אם
שים לשילובים סמנלות לאשר שמו סדר כאות ענמי
לדברים.

קול יהודה מאמר ראשון סימן עז עז לח

לדברים הטעניים הנמשכים מאת הבורא יש להם אים על צדדו ועל משאו ולפי הדין אין להאשים רק יגובו על כל פנים וכן להם ספק על סודם אשר בו מתעלה עם שמים כי אות היא לפדות האדם להודות להם העל פליאת חכמתו

עו אמר החכרי אם כן אני רואה שהחכמוני בשמית אלה (ושמונו ומיניו משמטים ומשחחפים) ולא שמונו משחחפים ומיניו משמטים עם הבורא באמרנו הטבע חכם פועל ואפשר נח סגנא לומר בורא עו טעם וזריהם :

עו אמר החבר כן הוא אבליש לייסודות ולשמש ולירח ולוכביים פועלים על דרך החמום והקירור וההרטבה

דבר על מה שאמרנו בו מן הכללות עכ"ל גם מס' א"י על דבר הכמות הכללות הטענות ממשלה כפי ולא כמתקן פשוטו אלו הכמות מהנאם עני מישש כותב כל מה שיבאנו ועני דת החמה' יהוא רל שמירש מינו תמיד ומדמדא אשמי זמן אחד וזוהו עסק הטעם שיאמר שהוא חכם מבינו משגיח בסתמאסתי כמלפ' מחשבות משגיח כמחידתו והחמדתו כמשיא כמות כוסכות נורה הם סבת מניאות וכמות זכות הם סבת עמידתו ושמירתו קומן שאפשר סבוכ' הוא זם הפעלן סלקיו המניש מלכו שמי טענות סללו כאמנות

הנלגל עכ"ל אולם נשלים ע"כ דבר מלל אל איך הטעם בעל שכל והכנה וזוהו מוסמין הפילוסופי כלם אצל זאת ההנהגה גדומה למלאכת מחשבת תנפ לשי דעת הפילוסופים מהמחלה פגלית וזוהו מפעולת בעל שכל לפי דעתנו והוא אשר כטעם אלו כמאמר בכל מה שימנא לרכש טעמי וכו' עכ"ל

סימן עז כן הוא יסוד דברים על טעם דכריהם נגדר הטעם הגדלת והוספת תמארים אשר בכבוד וסדר מעטרהו עז היוותו כאלקים כמכמה דעת ומסרת בידו פריטו של חלק וענתו להיותו סתמלה וסבה נעם לשימ' מינו והכמות ויפירתו במפס' ואלה תבטימי מלכות לא יאסודק לבורא קנות הארץ וכן לא קדמ' יד ס' מהשפיע הוא בעצמו ובכבודו חסידם כורה דאח' למחכמי וכמו שיוכח בהקדמה הסלישה סמוך למחשבת הספר אשר יאמר בו הוא ע"כ שבורא ית' נתון לכל סדר טעמוש סגודות וכו' וכן הוא לא ימכס סביבה והמפס' וההנהגה מדבר כיוחכמתו נפרעושו וכו' איכסס מקדמ' וכו' ככוכב למשלכ' מי' ח' וכהה לו ית' יאסם עשיות זה הוא ענינו כלל שלים כמו שהיו ית' בעצמו ובכבודו כראי בר ועשה את הכל ישה נפשו ומי מחכמינו להאמין שיפקד המלך פקידים על פעל שלם אלקי בוס האם שמונו לנכו אל דרכי סודרי הקדמות לטענתר' עמוהם למדד כסנות הפגניות המשחללות בחיוב' סלינה חליהם' כמו מחו ורסן עדינו לנלוס כל קדו' לינו כי זה קול עכות מלוש' מקטעי אמהי אמנם הקול קיל יעקב שהידים ידי עשויו ית' מה עשו זיכסנו את כל

סימן עז אם כן אמי דואה וכו' רל מטאמי כי לא ידעתי מינו של טעם זה היותו על זה הדרך עובן אצל הפילוסופים אשר אליהם פי קראמי באמרי הוא כפי מהכמות וכו' אצל החכמים יודעים שזוהו וכו' כי חכם אכפי כדואה המתעונו בשמית האלה ומחוכו משמטים וכו' או לפי הנסח השני ושמונו משתי' וכו' והשמות הם באמרנו על פי הודאס' טעם כופל חכם' כי הנה זה דברי ואחך נאמרי מי' ע' חבו התייחס אל פעל הטעם והוא מאמר שות לאמרנו העכע פועל חכם כי על החכמה הנמוג' ככרואי' היתם כומת הפיפור ויאמי לא משמתי שיכנה נגדר הטעם היותו סתמלה ונסם וכו' שאם כן ספרוכו מעט מאלקים

ובאמרנו הטעם חכם פועל אפשר גם כן סנקיאיה בורא על טעם דכריהם נגדר הטעם אשר שמהו בו לארון ולפעטור' ויאלס אמי לא מפנה לקחתו על המשמעות הזה רח היותו מסרת לאלקיו אשר יפעל משגות' ככריים במדרגת כלי חכין לא אלה וכו' יעשה רע כלה' כי אכזה לי ואכזה נח ועל אהל' הדשמים האלה וכל אשא מעתם את שמוותם על שפתי להשתמש בלמק טעם על טעם דכריהם וזה שאמר ואפשר בורא' הוא כקשר עם אמירתו המוכר' ושיעורו באמרנו הטעם חכם פועל' ואפשר שגא' בו ג' בורא' על טעם דכריהם ככוכבים וכן מנאחי כנסתא ואפשר שגא' לומר בורא וכו' ועל היות הטעם מתואר אצל הפילוסופ' טעם חכם כעב המדע' פ' ד' טעם השני ואל וזוהו סעמן אשר יטיכנה ארסטו מקיד ויאמר הטעם קדם סמיד ולא יעשה דבר לנעלם' ושסול עושה כל

צד הנידון • הוא אשר פעל ועשה את הכל כחשבו והוא עבדו המדע טובו בכל יום קמיד מעשה בראשית • דעתם מי חכם ויבן אלה לדעת לעשות שייעור בזה באומה למוכני אלה מכלעדיות סכונל המעשר וכו' •

בגדלמעלה סוף סי' כתי' אין זה כי אם כיר אלקים וזה עשר מיוחד לאלקי השמים לשער עיכוס תלות להם הנורה • סגור הוא לאיפת לזולתו ית' וכמו שזכרו שאמר שלישי סימן כ"ג וכו' והוא ית' יקרא טעם בלאת כמזכר שמה להיותו טובע במותמו כל מעשיו סיפורי' וזו היא דעת המאשרים אל באמנם שהקב"ה יושב וזן מקרני ראמים ועד בני

כנים • רמזו אל השמאנו ית' אשילו בנידת הקטן שנרמזים כי הוא עבדו יגור בודתם ועל כן אשר בני כנים ולא אמר כנים לרמז על חמלת עבוינם כי הכל נידויות לא הפקיד על זה פקיד פר ונגיד • יאמרו קרני ראמים להורות כי מראשית יבירת סתכל סו ועד אחריתו השמסתות' לא פסור עד קרנו פרוס בבנין קיאמו • ועוד תשוב מרא' דברו מתייחסו' לזו נרכיבו סי' א' ובחמישי סי' יד ובחתימת הספר :

אלל יש ליסודות וכו' • הרי זה דומה קנת לאמרו מאמר ג' סי' כ"ג כי הטובעים מודמ' לקבול המעשה הסוף כפי ערכם מהפוס וסקוד והלמות והיכס וכו' • וביותר לרואי שטמם הקדמתו השנית סמוך למתימם הספר באמרו וההקדמה השנית הסודאה כמכות אמנעיות אך אינן מעולות • אלל הם סכות על דרך החמר או על סכלו וכו' ע"כ • וייתמו לזה מאז' סכתוב וממנד תנאות שמש וממנד נרש ירשים • כי השוואת האיכות יונאת אככיהם זה מחמם ומיכס וזו מקדרת ומרעבת :

והתלוים בהם • הם האיכויות השניות כמו הרבות וקאפו והלמת : סכלו שנייחם להם חכמה וכו' • כנר הפשילו עיני הטובע הכלתי מוסכיל ומכוין נמה שיפעלחו עם היותו מניח רל סתכלים • לאכשים סומתכאים ולא ידעו מה • ועל הדרך שכתב סרלכג מא' חמישי חלק ג' כ' באמרו כי הטבע והוא לא יבין וילך מה שישעו אל הכונה המכוונת אליו כי הוא כלתי מיכס ומסכיל בפעל מה עשה • וזה מזה שידרה על שכנר כחשמו אומם היססים מתי' שהו ויתר נדוי

והיבושו והתלויים בהם מכלי שני חס להם חכמה רק עבודה אכל הצינור והשעור וההורעה וכל אשר יש בו חכמה לכונה לא יתיחס בוי אם לחכם (יכול משער) לא היכול המעשר ומו שקורא לה שמחקני החומר בחמו' ובקרור טבע רא יזיק כשמרהיק סהם ההכמה כאשר ירחיק מהאיש והאשה יצירת הוויד בהתחברם אך הם עוזרים לחובר המקבל לא לקבל צורת האדם והצור מאת המציר החכם ואל יהיה רחוק בעיניך הראות רשבו עינינים

ראות • והורה החכם בזה כי לא לבד יש לנו להעביר ממעלת הטבע ומחמתו מעולות היצר' ע"פ נדרו אשר נכלו הפילוסופים • אלל גם כן ראוי ונאות שלא כייחם אליו תאר חכמה גם כי נבין העינינו היותו כח ארנטי אל הכנת החמר רק קריאת סם טנע תקיים בו ואין בזה כפכד' • אמנם תאר החכמה יסולל ממנו ע"כ :

אלל הצינור • רל' נתינת כבודות • והשיעור • להנבים קוממם עד השיעור הראוי • וההורעה • שיחס ארעם ככון לכביהם להחיות להם לפלסת מיכס • והנה כלל סכס פלסת פרקי הכונר' וזה ראשית היות החכמ' בלמרו כציור • ואמנעיותו כשהוא נכב בקוממו על טוב מוננו • ואחריותו כהיות זרעו בו למיכנו להשאיר אחריו ברכה וזה כי כנורא ית' מזהיג כל עבוינו על דרך וכל דרכי הסנות • ואשר שכונן לה מאמר ח"ל שזכרו כי בלמ' קרני ראמים רמו לאל גונה שיעור הקומם • ובאמר בני כנים רמו א' כמתי כצורה גם כניו הקטן שנרמזו' כי שם סלקת ממוקק עמן לקיות ולרשום את נירחם • וככלל בו נ"כ רמו להורעם כי אמרו בלוחם היתה להם ערבה להטייל ננים להקיים זרע : וכל אשר יש בו סממם לכוננה • רל' שמהא כו חכמה נאמת לבין כה א' חכלית כי לא כשום לב אל קריאת הטבע חכם דרך העברה מכלי שיסכיל ויכוין נמה שיפעלחו : כשמרחיק מהם הסכמה • שלא יומם להם חכמה נאמת דק דרך העבר' : כאשר ורסוק שחשים וכו' • כדנרו בשלישי סי' כ"ג וכ' ובסוף החמישי כהקדמה השנית : ול' יהיה רסוק כענין דקאות רשמי עכייכים סלקיים וכו' • אכרי התבאר ממך

מהם ויומר נכנר וכו' • ואלל אמר כמו מה שכנר כראס מאכשים יתפנחו לדבר דבר ידברו בו ויכנלו בו ממה שיהים וכס לא יכינו מה שאמרו' ע"כ כשב מתיכטי' ימי וככ' נ' כתכ נשק' ל' ע' ד' וזל וזאת השער' מ' צ' מהאמורות האוי שסכלי אשר הוא דומם לנורם האמת אשר למלכות סאמת הראשי' אשר תחיתה מלאכות טובות • הכס כשו זה ראוי שיוכן שהטבע כשיפע' פועל נכלל' הסדור מכלתי שיהיה מסכיל שהוא מוסקף מכמות פועלו יותר ככדות ממנו וכו' • ע"כ • גם המסילו עכייכו לחץ כיד נבור אשר יקלע אל השערס ולא יחטא' וסחן הוא כיר כאמן לשולקו א' המטר כלל

כמזך

העסק דנדיו כי כהיות הדברים נכונים על האמנים
הקראים טעם על החילוף פקדם זכרם יערה רוח
חורום להלבישם נורם אשר מאות להכנסת משפטיו
לחך יתן ונדקרתו להנין מלך כי כן הענין נמוס אל

המתכרות שלקי באומה
כשיהא ראויים וכוונתם לזם
על הכנסת המתנלות שמי
עליו נגזרת חכמתו לא

המתכמות אדם ועכין
הטעם הזכין כולת הכמה
כחו מקדם והרי זה נוגמת

פזירו כשליש כי כל אשר
היה אומיו לך והגמתי לפיך
למעלה כסימן טע כאלמו
ועיניו הערכים שרומים
לזם הכמה וכו' וזוה שיש
היונה וכו' קרוב נילארו
לזם ולהתנלות סי' עט :

סימן עט

אשר יזכרו וכו' ול כל כן הוא
סדר אחר כעצמו הוא שיש
לשונה כפי מה שיונכו
הדבר אל מול קבול הענין

האלקי אם על מונח סי' ה' והוראתו או נכנסת
הקשות אלויות כמו שמבאר והלך ומעט אשר היה
למי נרץ לביאור נשער היה כי פרץ לרוב סי' ז' אשר
הוא עצמו נילארו אל המקום הזה עם פמרון חלומיו של
כסיל ובשלישי סי' כ' כל מראה וגם שם סי' נ' אלם
קנה מראה כאלמו והדומהים כאשר שמוע מאדם עד
גבי ישראל וכו' (ובשליש עשרה ספרים שללו בעהמים
לעצן נראש כפיסחך לעיון הכסא הלוו או כפליה
זה לא דרכי פיווך ואו תשכיל) לא נשאר לעמי בלתי
אם כילור אום פרע בקנה אחרי הודיעי אונת כי אל
העבדת האלה רוח הארבע נאלמו במקומות רבים כי
העבודה לאלקים תלוים בשמירת כח הקבול וכו' :

אך לא על דרך שזה לדרשו על חכר וכמו שימבאר לכל
יודע עיני הנוח דברי ספרים יחד מדברים אים אים
שמלאתו אשר המה פועים על פי שפתו הפיומדת :

כמו לקבל עינים שפיוו נכונים לקבל : ואם ידעו
עבדם ול כמותם ואיכותם פהכרים : אך הימים
וסכורם והזמן וכו' רמ אל המשכן שהיה נכנימו
שפתם רכס לקבול שרשמים האלקיים וכמו פתיא

כשליש סי' נ' אשר נקראתו יאורו עינין בהגדת ש
כמוזכר ששם עלו דבריו להכין ולסורו כי ההתחמתו
והפנאל איננו מזכיר אל ריון האקים וכי אין ממקדנים
אל האלקים כי אם כמות האלקים עצמם כעבור סהול

יודע שפור ומסקלם וזמנם
ומקומתם ומה שהיא פלוי
כאלם הקבלו אשר כנסתם
יפיה הרצון וסדדיקס נשפך
האלקי כמו שהיה כמעט
שמשכן וכו' עד אחרת

עמ אמר הכוורי ואין יהיה שורש האמון

הוא שורש הכרי :
עט אמר החבר כן כי הדברים אשר יכונו
לקבל הרשמים יהיה
האלקים אינם ביכולת אדם ולא יוכלו לשער
כמותם ואיכותם ואם ידעו עצמם לא ידעו

וכניחם אך היותם וחכרם והזמן להם צריך
בוה ה' ידיעה שלימה מפורשת כלית הביאור
מאת האלקים ומי שהגיעו הדבר הזה וקייים
אותו על גבוליו ותנאיו בלב שלם זה המאמין
ומי שהשחל לחקן דברו לקבל הענין זה הוא
במחקר וסכרות והקשות ממה שיימצא בפפרי
החווים והורדת הרוחניות ועשיית הצלמים

ידיקס : שהגיעו סדר

הזה היא ידיעת הכנת הדברים אל מול קבלת רשמי
העמינים האלקיים עם מנות ית : זקיים אופו וכו' .
ובכן סוולטמו שמי תכלאו המחברים בשלישי סי' ג' האחד
שהיה הקורם מאת האלקים וכן פסיפס עקובלת
כלכ כאמן וכו' כמבוא' פשה : הוא השליש כי האמן
נה בשמירת הגבולים הקוריים המונבלים מחכמתו ית
אשר בהם ישמור כח הקבול ויעש עצמו מרכב לשכיבתו
ול להערות עליו רוח ממרו' וזוה שרם הפאול הכמשכפ
לו נדקס : וכפסוך הוא במי שהשחל לקבל
הענין שהוא במחקר וכו' וכוא רמ אל ענין העגל
אשר יזכיר סי' ט' ונ' אליו תכל כי סכר סכרתיך
ביעור מועלת קדימתו אל טוב טעם הכנת הדברים
הללו על כריים גם עפעפך יישירו נדך בשליש סימן
נ' נאלמו והרוחניים כאשר שמוע מאדם עד כמי ישראל
מה שיהיה להם נקר נכנות מהרות האומות האלקיו וכו' .
כי זה לעמת זה עולים גם יחד לכונן אדם כאשר
הודעתך : והורדת הרוחניות וכו' : הכט אל אל מיקך
וזרין מה שכתב הרמבם כפי המשנה פ' כל הכלמים
בראשיתו וז' חופנים ענין זה המשנה כי כשמידי

המחשבה כשגלה ממעלתו הנגלה לזו אצלנה שהיא
ועשה נלם לחוסה כמשלם על דמות הנודם המיוחסת
לזאתה המעלה וכסאיים מחכו כחות במניחות נעמיני
אזנה נורה והפעלים המיוחסים לה וחס מקטרים

לזאתו נלם והמכללים לו
ונאמר לו אותו כשפה שתקום
המחשבה באותה מעלה וחס
דבר ממיני הנלמים ומקרא
בערכו על אדם וכו' עכ"ל
וכוונתו בזה כחן בני' שמכ
מק' פלמי דסמיו' ופומפסי
לוחמים כי מונח פלמי מן
גולה שמי' כי נק' הנלם
תקרא על סמיעותיו בעת
שיזום שמתם כחול טלם רעם
תזמולת וגם סחך דבר על
מונחה הרוחניים האלם
בפליטיטי' נ' ועוד תשוב
קדושה עת סמכות פומפסי
שפליטיטי' סין כס' אל' ולש
בדעות חס' הנאמרות
העארו כנלמים לכבדים
גלמי כוכב לשמש והלמי
הבכף לרס וסלקו המינוח'
המאקלימסק לכבדים ואזנו
מהתקלים הפלמי' אלוקי
המכנה הפלמי' וכו'
אמלקות וזוהו בעם הנלמי
אזמנו שכתות הכבדים
אופעות על הנלמים וינינו
אזמכלו וזמנו בני אדם
לכבדו ויודעו לכני אדם
פועלותו וכן אמרו כאלונו'
אשר הם מחלק הכבדים

הם כזיתיתחד כולין הרו' לככח סהוא ועוניהו לשמו
שפעם לו וכו' כך ובק' משפט רוחניות סככח הוהו על
אסלקו הוהו וידבר עם בני אדם על דרך כנואה ויכנאו
ידבר עם נעת שכינה' ותמנא זה כלו כחוב כספרים'
אזר אזיך עליהם וכו' עכ"ל ואיך ראוי להפעסק
אבו' איכות הסמפעקות על עיניו כי איכות סדבר
צמחו הרי ככר אמור כמה שקד' ככסיל יפתח במשל פיו
כאלו איך סא למה זה דמעה לכסיל וכו' והוא לטן
קצר כעין אמרם למלך שכככח למדינה וכו' וכמסמא'

מנאמי ויחסי ככסיל והכרמו כמלל הכסיל פס סמחוס
והאנטנכיים פכוכאר סימן ל' וכן היו בני אדם
קודם זמנ' כמו שכאל כמיוך* וכרופא אינו
וכו' זה יזנה האדם אשר לא זרע עדיין פמחו פליכס

ילמדס להועיל כמדבר
הפנימיים על פי סמורס
האקו' להפרות כהס פכיכתי
ויזר נכון אלני סכרופס
המפורס סוף הנודו יתנרך
האזנר סוף העולם כלו
וכלמי סיומו כאוני הוה
קודם הנלמות לבני העולם
נכמינת המורס המורס
מטא' כדרך יעו כני אדם
לזו' לל' א הכלי הוהו אשר
הועיל כמקרה יעו נס כן
לזו' לל' א הכלי הוהו חסמי:
פנת הרופא' המורת
דרך לקיחת סמקת' תחיל
עס כל' התנאים הנרכיים
וכלעדיה' לזו' יענ' תועלתס
רק כמקרה: סיומן חס
סניך לרפואה וכו' כי
הלקח מרופו' כנרך א סדרי
סכננתו ככל אלה וכלתס
לס יענ' לו מן סמורפו הקף
סמועלת סמקתס: סמחכל
ומזנה וכו' וזכר הכס
הדברים שהס פכות פועלה
כאלס לשכות נועו' ממש
למככס הומו אלסם עוב
כרפ אזרע כטוב' וככר
כמנו אכל הוסיפס כסמס
סעז וקראו אוסס דברים

כלמי טכעיים השפטים מתכוכח נופו של אדם. והחכר
הסמיס החלק השמי מהס הוה הסוכב על ספעלות
בככס' וכללי כחלת וולתס איך לז' וככו בעירום להיז
סמירע הכדר כס קשה מלד. וכמעט סאיך יד סחולה
סולתק עליה: ומרוק נופו של אדם מן המותרות אשר
סחיהו כחלק סממימי' בככ ככלל נככס פרסוא' הכוכר'
למחלה: מנימוס אל כימוס' לדוגמת הכנה אל כלים
מכלים זוכים לפי הרואות כהס המועלת כממשך מסס
פחקרה כמפור: ומלוק וכו' כי כל כח מכחות פלגלג
וכל

זבל טעם מן הכנענים בשם אלוק יקרא אצלם אמו
 ויחזר כרכיבי סמון א' : דרכים מסס : ככני מסס
 וספיליהם וטעמי הכנענים למיכה : מקהינס : הוא
 הכנעני ית' גנות מצל נביה סומר סדר טעמם : ומגכלס'
 דרכנו עם כטול טעמם :
 הם כעמם סנה למקיס שמחוקים כרכים מים ושוכים מנהיג
 וכו' : כל כי עם היותם ומנהלם ושימם סבה לתועלות וחם בעצמם
 בעמם סנה למקיס כפי סבה לנוק' כפי החכמה והיוסוף אבל האועל
 סכנת האקכלים והמחמם בעצמו הוא הענין האלהי ור' מויק בעצמו
 לקבל כוס' הן הכנעני'ת מצימם סבה לתועלות על
 עושי רטובו כי לא יח' שבת

מאמר ראשון

וכתוב גם כן בשלש סימני ל' :
 סימני האלוקים לחול הענין האלקי נביה איננו כי יש
 לאלוקים לכדו ונרין לשמוע אותם השיעור והערך מחזנו
 ו ליתחכם אדם עם דברו וכו' עכ' : ואל' אל מי דרום
 זה וישום כי אם לתי סככס'
 כי רוח מוחית פתסלו של
 ריבוא הפעלם הכו' : וככס'
 ראינו מאמריו לתלמידיו
 שאין כמשלו ממש ואין דעתו
 כוסם סימנו : וסכה אל
 אשר סנה להפיים דעתם :
 ועת למח סרן החבר נדרר

ואת אשר טומא טוהר : עורס ככורי אפירה סספ
 ולגלגל ססך הספס סזה מטני אור כמסנה סיונתי
 לקראת' : ווס כמסר גם הוא הניב כדבריו מח
 שיפמוד כמקום מוספמו של ריבנו לתלמידיו : וסוף מח
 סאמר למעלה ומי ספנינו הדבר סזה וקיים איתו על
 נטוליו ומכאיו כלכ שלם סוף המאמין : מפוס לטין
 ספריו כמארו כלכ שלם ומכסהו : אי תינן כי נכס
 יגכרכל היובא מפי ריבנו לתלמידיו : כי גם סוף למי
 דעת החבר לא כיון לשלוב ענין המשל סוף סכל וכל' :
 רק להורות כחן כלכס שערך סמעסם כלם הוא כוכס'
 סס סמים לעשות כמת רוח למחנה יתברך אשר כסכס'
 יסדם למכלית מכוונת אכלו ואל' סכידיו גכורו כס'
 לעמוד ככודו : וכן הן הדברים אשר דעת ספתיו כרום
 מלבו כשליסי' : כ' לאמר שאין מתקרבים אל האלקים
 כי אם במכות האלקים ענמם כעכוד סכוא יודע ספורס'
 וכו' : עד אמרו והיה סמוך להסלמתו מול סכסכיה מספס'
 סכסלמו כסכי ספסייכים אשר ספס עמוכי סתורס' : הלי'
 מה סמהיה סתורה מאת האלקים : והכ סמסיה מקובלס'
 כלכ כאין מהקסל וכו' : עכ' : וככלל כדורו דברי ריבנו
 חקה סקסתי גורה גרתי וכו' : ואל' גם כן סכוון
 ריבנו למח סהורגל כו סמכר כמקומו לבלתי יסחט על
 כל דבר ספס אשר יאמר כיהו זה עד האלקים ככסינת
 טעם כרוז על מעשכור : וכמו סאמר סימן כל אינסי'
 גוור סכיה סעינן על הדרך הזו : יאולי סוף על דרך
 יומר עזוק משה שייעלה כמסכסה וכו' עכ' : וכסכי ספס'
 כ' סלל כה דברו וסכסי גוור סלילה סהכונה מהעמודס'
 הופת סוף סכרר סזה אשר וכרתי' : אכל מה סהו' יומר :
 כפלס ועעלה וסחיה סורה מאת סחלקסי' ית' ומי סקכלס'
 קכול שלם סכלי סיתכסס כה כשכלו סוף מעולה סמי'
 שימכסס כה וחקר וכו' : עכ' : גם סס סימן ס' אמר :
 ככר אמרתי לך שאין ערך כין סכלמו וכו' : סעינן האלקי

מיהרם ויכוסע על גורל הכדקים אשר חל עליהם הכתוב
 סלקי' : או יאמר כי הכנעני'ת' מסיס איתם נסדרס
 כטעמי סנה לתועלות וכן הם ענמם שימם סנה
 לכוקים סנה כטעם וכל כפי סכסס הידמין הטעמי
 סרוא כמקבלו מועלמם ויכוסע : רק לא כד' טונס
 או סככו ככרון וכסלס' : אכל המועיל כענמו סוף סעינן
 עכמי כל יככרוכו' : אכל המועיל כענמו סוף סעינן
 סלקי וכו' : ועלה מכל זה כי אי אשר כלל מורה :
 מורה דרך האמת הדברים סרואים אל סיחול סעינן
 סלקי כזאמה ויחיס סתככרות ככודו אליה : והיא מה
 סכס' את כפשו אליו ססימן סט ועד סכה : ולא אוכל
 לסתעלס כמקו' סיה אמארי ריבנו (כמסכר דכה פ' יט)
 סשאל ממנו אחר אל'ן מיליא דאזין עכדין ככאס כמין
 כפסיס ארס מניאין סרה וסורפין איתם : וכותשין איתם
 וכוטלין את אסרה וסחד מהם מטמח למת מוין עליו
 טניס וסלס' טיפין וסחם אומרים לו סרתת אחר לו
 עככסה כך ריח טוענת מימין סל' לואי ריאת אדם סיככס'
 כו רוח חיות' : אל' הין : סל ומה ארס עושים לו סל
 מניאין עקרון ויעסבין סחמיו ומרכיבין עליה מים והיא
 סורסת סל יסמעו אוכין מה סחמה מוניס מעד' : כך
 סרוח סוו רוח טומאה דכתיב וסס את סככסיס וסח
 רוח סטומאה אככיר מן הארץ מוין עליו מי כדס והיא
 סורח ולסחר סיכ' אמרו לו לתלמידיו רבינו לזה דחית
 סקרה לבו מה אסרה אומר' : סל סיכסס לא סחמ סעמח
 ולא סמוס מטסרין אלא אשר סקכה סקה סקקסי גיורה
 גיורי' אי אסרה רשאי לעכוד על גרתי' דכסיב וסח סקת
 סעורס : עכ' : ועתה יגדל כל כח סמקסס על דברי
 ססכר סככרים כסו'ו למספס' כאיין סקו לעשר כמות
 וסחיות הדברים אשר יכוננו לקבל סרשמים האלקים כי
 לא יוכל האדם מעממו לסדרס כחינן וסס דונממו
 שיסור ספורס' סל' סיה ל'ס סנורס ס' כוסי' וכמו

קול יהודה מאמר ראשון סימן עט

ונכון וגו' וכמו שכו' עם נמורה גם כמות סלכנות
 שער א' פ' ג' א"ס לא נבטינת סנות הדברים כי א"ס
 יאמר רובא אחד מקחם עם אחד ומהרפא ולא יוכל לרעת
 בעבור איז סנה ועל איזם נד כעל אומה ספס לא יקרא
 אומה האיש חכם אבל שידע הדברי' נבטיין כמו האקומתי
 וא"ס יש בזה משובות סס עד הדרש והאמת מה שאמר
 הרב וכו' עכ' הביטה לראות איך קנף גדול סוף
 קונפך על בעלי הדעת הולאת עד שנעל נפטיהם דרכו
 כמאנים באמ' שאין אום נד תאונה כי א"ס בדרך סדרתי
 ואלם שמע בא א' יושב קנף איש הכי אמתתו בדרך
 הפטע נכ' נא ולמד מה סכמב על זה ה"א פ' ואחחן
 שפס היות שהחקים אין להם טעמים הגה הפמים א"ס
 ישיעון את החקים הלה יאמרו בלי ספק רק עם חכם
 ונכון הגוי הגדול הזה לפי שיוראי המועלת המאשך
 מעל החקים ההם היותו גדול וענים הדנקות סלכתי
 וכו' עד אמרו כמו שהרשף המרש החולו החסוכן נדכ'
 קל בלתי מתיחס אליו יחשב לרב חכמתו ועמיקה כן
 בראות העמים שיא"ל בעשיית החקים שאין להם טעם
 ידבקו באלקים ית' ויהיו קרובים אליו יגורו אומר פנלי
 ספק החקי' ההם עם היות טעמם נעלם מעיניהם הגה
 יש בהם חכמה מופלגת וטעמי' גדולים יורה עליו עונם
 המועלת הווא' היוגא מהם וכו' עכ' א"ן לא הונרככו
 לכך כי הכס החבר ענמו ביאר הכתוב הוה בשלישי
 סימן לט' על חכמת המשנס והאמרא שהם מעט מהרנס
 מהחכמות הטכניות והאלקיות והמכריות והגלגליות
 וכו' ונפ' כלל גדול יאמרו חלל ושמדתם ועשייתם כי
 היא חכמתכם וניכחכם לעיני העמים איוהי חכמה
 וכיפה שהיא לעיני העמים זו היא שיסוב חקומו' ומולות
 עכ' ואמת דע לך כי שרש כל המולוקס בזה מלוא
 ועומד על הלוק הדעות נעבין המנות המעשיות א"ס
 לענמן הם מכונות' או א"ס להגי' אל המושכלות
 בלבד הן כדרשות' כי הוא זה אשר יאמר המורה
 ואותו יקח לו החכר להיות הכל נעשה יפה בעתו נעשם
 האשונה לא זולת' והמקובלים האמתיים נעשו בזה
 סדרים אל החכר' ודעת המורה הרסוקין נשתי ידים
 ובשלישי סימן מא' מתאמ' מה ססופר עליו כי סוד בני
 מהרבה דברים שכתב בעימיהם לו א"ס כל אלה ידע
 פסחה למקו' ומד במקום כאמ' כי הוא הימד
 שכל הספר הזה מלוי עליו ועליו
 תסוכנה כל מלמותיו ויהיו כל
 אלה נאם ה' נכוון
 דעתו לרעת
 עליון:

סימן פ נשוב אל עניינינו וכו' . הוא אשר נטינו
 מחנו חמלה כאשר הפסקתי מוט ארני'
 ספורך בשלם הסגולה סי' כל ואכל בשלם הפסקתו
 פיינו כל' כי על כן נבאת מני ארפק אשר סיית עמוק
 וכל סימן כל' וכל' על דבר
 אמת כמינת ספורם בלארך
 פי הכורא ית' פתח אל סימן
 ישראל אכני ה'אלקים וכי היא
 כמזכה להם כגדט' . ועתה
 פודיעני כל אמת לדרכי ארץ
 קמה ויך פשטה וכו' והנה
 כנגד שלשה עמים דבר על
 סמור' כפי רגילותם להאמין
 פהשלמת כל דבר' . והם
 הפתלה' . מופסז' ועמידם
 כמכלית' כי כנגד ההתחלה
 אמר ארץ קמה' . וכנגד
 פתוספת אמר ארץ פשטה
 ובראתה כי יתוספו גרים
 כהפטרסס עמיכה' . וכנגד
 השמידה אמר ויך כתמכרו
 הדעות כי יקר כהתפטרמה
 לצין כל שינאו ככני להתקומ
 עליה למען לא תקום ולא
 תהיה' . וכשומרו המשיקים
 הקס וההפכים יתוכרו אל
 השגמה אחת או תכנה
 ומכונן סדת וארמונה על
 משפטו ישכ' . ולסיות זה
 כלו כשלא כוזף לפי ההגו
 אמר ובכמה שנים וכו' . ולא

סימן פג אכל הענין

מכהיל יומר

וכו' . כי הדבר המופסז

עם דקדוקי פטריו מנסל

יומר מהיותו מספור דרך

כלל' . והנה מקום אתו אשר

מנאל לו כלות להרמי' נבולו'

הספור אשר פתח בו כראשית

אמריו סימן יא' כלמרו אכסנו

מאזינים כאלקי אכרסה

יחק ויעקב המוניא את

כמי ישראל ממזרים וכו' .

ואשר חזר עליו סימן כל'

כאמרו וכן פתח דבריו אל

המון ישראל אכני ס' אלןך

אשר סונאמך מארץ מנרים

וגו' ונפסק כל כאמרו ארץ

סתרה אט חיובין כה מנני

סחונינאו ממזרים' . כי סס

הוכח הספור המתגלגל כאשר

דבר מלך שלטון כראשית

סימן פ' לאמר נשוב אל

עניינינו וכו' . כמו סוכרנו'

ועתה הואיל כאר הכדולות

והכוראו אשר קרו כגלגולית'

עד שנאל לכלל ישוב קבלת

התורה על ידי מפלאו' אמים

דעים אשר כל אלה כפרטומס ינהילו סחומעים עד

מאל' . ואין ספורו יונאל מירי שטתו כי יטאת מנרים

מאמר חבוזרי נשוב אל עניינינו והודיעני

איך קמה תורתכם ואיך

פשטה ובראתה ואיך נתחברו הדעות אחרי

אשר היו חלוקות ובכמה שנים נתיסדה

האמונה ונבנתה עד שנתחזקה ונשלמה כי

התחלות הדמות מכלי ספק לא תהינה כי

אם ביהידי' לא לימדים שמתגברים לעזיר

הדבר אשר ירצה הא'ליקים להראותו והם

הולכי' רובים ונעזרים בעצמם או שיקים להם

מלך עזר ויכריח ההמון על הדבר ההוא :

פא אמר החבר לא יקום ויגדל על הדרך

הזה לא הנימוס' השכלוי'

אשר התחלחם מן הא'ם וכאשר יגבר ויעזר

יאמר כי הוא נעזר מן הבור' ובולומד והדומה

לזה אבל הנימוס אשר התחלתו מהבורא

הוא קם פתאום ואמר בו לא יאמר לו היה וירחי

כבריות העולם :

פא אמר הכוזרי הבהלת אותנו בדברייך

החבר :

פא אמר החבר אבל הענין מבהיל יורתר

כי היו בני יעד' משועבדי'

במצרים שש מאות לאר רגלי מבן עשרים שנה

דעים אשר כל אלה כפרטומס ינהילו סחומעים עד

מאל' . ואין ספורו יונאל מירי שטתו כי יטאת מנרים

מתייחסת מאל' למתיבת המורס להיות סתירה מכלית

יניאסם משס כאמרו כהוויאך את העם ממזרים מעבדון

את האלקים על פה הים' . ובתפחלת המורה כדכור

פראשן יש זכרן יטאת מנרים כאמרו אכני ה'אלןך

אשר הונאמך מארץ מנרים וגו' . וכמו שהעיר סהכר

אמר חבוזרי נשוב אל עניינינו והודיעני

איך קמה תורתכם ואיך

פשטה ובראתה ואיך נתחברו הדעות אחרי

אשר היו חלוקות ובכמה שנים נתיסדה

האמונה ונבנתה עד שנתחזקה ונשלמה כי

התחלות הדמות מכלי ספק לא תהינה כי

אם ביהידי' לא לימדים שמתגברים לעזיר

הדבר אשר ירצה הא'ליקים להראותו והם

הולכי' רובים ונעזרים בעצמם או שיקים להם

מלך עזר ויכריח ההמון על הדבר ההוא :

פא אמר החבר לא יקום ויגדל על הדרך

הזה לא הנימוס' השכלוי'

אשר התחלחם מן הא'ם וכאשר יגבר ויעזר

יאמר כי הוא נעזר מן הבור' ובולומד והדומה

לזה אבל הנימוס אשר התחלתו מהבורא

הוא קם פתאום ואמר בו לא יאמר לו היה וירחי

כבריות העולם :

פא אמר הכוזרי הבהלת אותנו בדברייך

החבר :

פא אמר החבר אבל הענין מבהיל יורתר

כי היו בני יעד' משועבדי'

במצרים שש מאות לאר רגלי מבן עשרים שנה

דעים אשר כל אלה כפרטומס ינהילו סחומעים עד

מאל' . ואין ספורו יונאל מירי שטתו כי יטאת מנרים

מתייחסת מאל' למתיבת המורס להיות סתירה מכלית

יניאסם משס כאמרו כהוויאך את העם ממזרים מעבדון

את האלקים על פה הים' . ובתפחלת המורה כדכור

פראשן יש זכרן יטאת מנרים כאמרו אכני ה'אלןך

אשר הונאמך מארץ מנרים וגו' . וכמו שהעיר סהכר

אמר חבוזרי נשוב אל עניינינו והודיעני

איך קמה תורתכם ואיך

פשטה ובראתה ואיך נתחברו הדעות אחרי

אשר היו חלוקות ובכמה שנים נתיסדה

האמונה ונבנתה עד שנתחזקה ונשלמה כי

התחלות הדמות מכלי ספק לא תהינה כי

אם ביהידי' לא לימדים שמתגברים לעזיר

הדבר אשר ירצה הא'ליקים להראותו והם

הולכי' רובים ונעזרים בעצמם או שיקים להם

מלך עזר ויכריח ההמון על הדבר ההוא :

פא אמר החבר לא יקום ויגדל על הדרך

הזה לא הנימוס' השכלוי'

אשר התחלחם מן הא'ם וכאשר יגבר ויעזר

יאמר כי הוא נעזר מן הבור' ובולומד והדומה

לזה אבל הנימוס אשר התחלתו מהבורא

הוא קם פתאום ואמר בו לא יאמר לו היה וירחי

כבריות העולם :

פא אמר הכוזרי הבהלת אותנו בדברייך

החבר :

פא אמר החבר אבל הענין מבהיל יורתר

כי היו בני יעד' משועבדי'

במצרים שש מאות לאר רגלי מבן עשרים שנה

דעים אשר כל אלה כפרטומס ינהילו סחומעים עד

מאל' . ואין ספורו יונאל מירי שטתו כי יטאת מנרים

מתייחסת מאל' למתיבת המורס להיות סתירה מכלית

יניאסם משס כאמרו כהוויאך את העם ממזרים מעבדון

את האלקים על פה הים' . ובתפחלת המורה כדכור

פראשן יש זכרן יטאת מנרים כאמרו אכני ה'אלןך

אשר הונאמך מארץ מנרים וגו' . וכמו שהעיר סהכר

קול יחודה מאמר ראשון סימן פנ

אמרו כן ענה עצמו לשמוע על כל אלה באחרון החל
 ובראשון כלה כי מחלה הודע על ענין הסגולה
 ואלה על הסתמרות ועתה הואיל נאר ענין מכונת
 כבוד עם הקדמת יציאת מזרים הקרובה אליו כאמור

וכבר היה דברי ראשון לו
 סימן בטע על המך הסדר
 גד סוף שמאל יפיון שמכי
 ונסארין הענין בהמשך
 ספסור עם כל פרטיו כיוון
 הסכר להשלמות קיום חוק
 לאצמת מורתנו: לא מלט
 מסס אישי: רק לנפש מכללם
 בארץ מזרים: ולא נרם וכו'
 לשאר ארבות כי מרו בפי' אל
 ארץ אחרת: ולא ככח כיסיהם
 ככרי: רק ששמרו סגולת
 יחסם: ולא שנו את שמם
 ולא שנו את לשונם ודמם
 ומלכותיהם כאמור סמיכו
 מדרשו על זה ויסי סס לנו
 וכו' מלתד שהיו ישראל
 מנוינים סס: רק כיכרים
 ורשומי וכנדרים מן המצרי'
 לא עבר ור כתובם ועמיהם
 מצרי סיומם למשפחותיהם
 והגרי הכלו היו כיכרי מיהם
 בפני ענמם כדבר הרמזן
 פ'מכדבר סיני על פסוק

ויחילדו על משפחותם: וזל אכל ויחילדו שממו
 מולדותם למשפחותם לבית אבותם: והטעם לומר כי
 כאשר נזה אותם משה כן מפי הבה קחלו כל העדה
 כלם אל פתח אהל מועד חזן מערב רב אשר לא מכני
 ישראל המה כי כיכרים היו בהם מיום שינאו ממזרים:
 עכ: בנימיניהם וכו' הגביל עזרת המכות בחלוקת
 כפלת אשר בה כבוד ונדני אף היה היוזן מתפשט ככל
 אמצעת הסיודות הידועים שאנחנו שוכנים אהלם ארץ
 מים ואויר: וגם במזרכים מהם למדרגותיהם:
 בזמתינו ומדבריהן לגוף ביסודין הן לכפ' במיתת יוהקדי'
 יסוד המים עם סיותו למעלה מיסוד הארץ להאמנו
 בזה על סדר המכות: כי המים לקו מחלה נדם
 ונצמדעים: ואחר כך הארץ בכמים: והאויר כהמך:
 ועם היות המכות אחרות משפיקות בכמים: ראה להזכיר
 אף אלו שבנעם הסיודות המצבות ונכונות: אכן

במזרכים חתם לו דרך אחרת נכונת מדר המדרגות
 לבעלי הכפשות כי עם היות מחלה נמניאות מכת
 הערוב החזיק לפי הכרא' לאדם ולכהמה כאמור תשמת
 סארך מפני הערוב: וכן הדבר שמת בו כל מקרה
 מזרים וכמו כן השמין באד'

ומעלה מתיחסים אל שנים עשר שבטים לא
 נמלט מהם איש ולא ברח אל ארץ אחרת ולא
 נכנס בניניהם נכרי מיהלים המועד אשר יעד
 בו ה' אבותם אברהם יצחק ויעקב שינחילם
 את ארץ כנען וארץ כנען היתה בעת ההיא
 בידי שבע אומות בתכלית ההצלחה והחזקה
 כארצות וסחוקם וההגלמה ובני ישראל בתמלית
 הדלות והענוי ביד פרעה הורג את בנייהם
 שלא ירבו ושלח משה ואהרן עם חולשתם
 ועבדו כנגד פרעה עם חזקתו באורחות
 ובמופתים ובשנוי לא עם שנוי המנהיגים ולא
 יכול להסתדר מהם ולא לצוות עליה ברע ולא
 למנוע עצמו מעשר מכות אשר חלו במצרים
 במימיהם ובארצם ובאזורים ובצמחיהם
 לא ונכמטם ובכחמתם ובגופם ובנפשותם שמת
 מהם ברע א'כחצות לילה כל בכור בבתייהם
 ואין בית אשר אין שם מת זולתי בתי בני ישראל
 וכל המכות האלה היו באות באזהרת
 ובהתראה ובמועד ובסתלקות כדי שיתברר
 כי הם בכונה מאת אלוה חפץ עושה חפצו

ומיד הכפשו נוימו לדם כפי היעוד אשר הודיעו לאמר
 סנה אכני מכה נמטה אשר בידו על המים אשר ביאור
 וכהשכו לדם: שסתמו כפידושו מיד פמאום לפתע:
 ונערוב כאמר למחר יהיה האות הזה: וכדבר כתוב
 וישם ה' מועד לאמר מחר יעשה ה' הדבר הזה בארץ:
 וכבר הכני ממוטיר כפת מחר וגו': וכאברה הכני
 מביא מחר ארבע וגו': וכמכת בכורות ויאמר משה כס
 אחר הכפנות סלילה וגו': ואף לא כוכר מועד ביתר
 המכות ילמד פתום מן המפורס: ומסתלקות: רק
 שמתלקות נכ' כמועד כאשר גלה בקנחם: בהסרת
 הכפרעים כתוב ויאמר למחר ויאמר כדברך למען חדש
 כי אין כה' אלוקינו: וכערוב כאמר וסר הערוב משרעם
 מעבדו ומעמו מחר: וכבר ויאמר אליו משה כבאתי
 את הציר וגו': והכרד לא יהיה עוד: לא מנד הטבע:
 המנא' כדבר הלוקה: ולא מנד סככים: כי רשמים
 מושפעים

קול יהודה

יחשבתים מהם לפת מהא המצרכם על מנכ כן וכך :
אלא מנר כשמים שמחמישים פתילי של מעלה על ידי
יערוב הכמות העשבים : ואחד יגלו : כל ואחרי כן
ישאו : ונגידיהם ובהמיהם סמך מקמים וכו' : כיו וכו' :
ישורו ונגידיהם ובהמיהם

מאמר ראשון

הימדים כי מחלת דבר ה' נאדם על שם מנות : ונלמ
על מנחם אמת כחשבת : ונס אחרי כן נוולנסם נלנו
קול לקו : ונכן הכין לו הדרך אל פסורו אהל כי משפט
אשר הים להם מן המנות לשם נח מרעה וישורו לרוב
על ידו כמאות ספורו

פז לח

המלחם לה שלמות פלמי
סובל מחשבת או מנרעה
ואת המלך דרך כלל הימדי
הספס של הימדי פסחיהם

בערת שיהפוך לה מצד הטבע ולה מצד
דפ ככוכ וולא מצד כשפים וולא בעקדה ואחר
הצד בני ישראל בדבר השם נלילה הודיה
בעת שמתורגמ כוריהם מעבודת פרעה והלכו
דרך ים סוף ומנהלם עמוד ענן ועמוד אש
הולכים לפניהם ומנהיגים אותם ונגידיהם
ובהנהיגם שני הזקנים האלקיים משה ואהרן
היו בעת שנהנאו בני שמואל שנה וייתר
זעוד העת ההיא לא היו להם מצורת כי אם
בעלש מורשה מן היהודים ההם באדם ונח וולא
בטלם משה אבל הוסף עליהם ואחר כן דרף
אהריותם פרעה לא וחילוולא נצטרכו אל כלי

המלחם לה שלמות פלמי
סובל מחשבת או מנרעה
ואת המלך דרך כלל הימדי
הספס של הימדי פסחיהם
אשר היו נדורות סלבו לש
אהל פרט אדם ונס וקנר
נוולנסם מן הטעם אשר
זכרנו : או שמו כלמנ
הסידים הם אל אנרעה
יחמ וישפן כמוזכרו למעלה
במקל ה' : ואלא וכו' אדם
ונס אשר מהם ירומם הפנע
מנות וסקדים זכרון האבות
לסיומם נוכרים כדבריו
קדומי : וכדי לנרף הספור

כדברים דומים ומתייחסים : ומה שקרא ידועת הסידי
ההם כסם מנות לא כיון בו שיאמינו שיהיו מלת הכורף
ית שדרי כמחן ה' פי יורע על היותם ממוקמים עד
יום מחן מורה אף ידבר אלקים עם האדם רק משנו
היומן מנות אטפים נעורים מלת האלקים וכמו שיבא :
והיתה מחשבת אמת בקבת כמו פכראם ממנות משער
סמיוחסת לינח ויובא בו משה שעלה זכרנו כדברי
הרמבם המובאים למעלה : ולא בטלם משה אבל וכו'
אם רוח השואל יעלה עליך לאמר דך יכרם זם עם מו'
פסובח ה' פא' כי לא יקום ויגדל על סדרך הוא אלף
סיכומים השכליים וכו' : והלא גם כנו דבר ה' מחלם
במנות הסיודים ההם אשר הוסיף משה עליהם מה
שהוטלם בו אהל ענין המורה האלקית ואף אל קמה
פחאיום בתבוא הכימום האלקי פזכר שם ה' מן מקושר
אל חכם ואף אמה אפור לו מה ששיכיו בשם סולין ספ
גיד הכסה נביא כאשר אלף שכתב במקומו : וכח
שם הרמבם שים לכך על הפקר הגדול הנכלל במצבם
הזאת והוא מה שאמר נביא כאשר : לפי שאתה הראית
לדעת שכל מה שאנו מרמזים או עושים היום אין לנו עושי
לא במנות הקבם פי מרעה לא שהקבם את זה לכביאי
שלפניו כיון זה שאין איכילים אחר מן הסי : אימ משמ
שהנה אפור נלח אל לפי שיהיה אשר עליו אחר מן הכי
באם פננס נביא פיתקיים אפור אחר מן הקי : וכמו כן

השכל לשוכו מספכר למעלה שלח משה ואהרן עם
תלפתם : לומר כי זקנים היו ודועם לא הושיעה לנו
בין ימין ה' פנשה דל : אלא שאפשר לגמנם בזה מנר
הכאמר נחמה לא כחמה עגו ולא נס ליהם : לא היו
להם מנות כי אם מעט מורשה מן הסיודים וכו' : שים
פניך אל דברי הרמבם פ' מ' מהלכים ומלחמות באמרו
על ששה דברים נטעו אדם הראשון : על עיל ועל
ברכת ה' ועל שפיות דעים ועל גלוי עריות ועל הגזל
ועל הדינים : אלה שכלן קן קנלם בדיכוי משה רבינו
והדעת נועם לעב סכלל דברי מורה וראש טעל אלו
כנטעום : הוסיף לכת אכרי מהי פמה באמר אף נמר
בנפשו דמו לא תאלו במחא ז' מנות : וכן הים הכבר
ככל העולם עד אנרעה נח חרבה נטעום יתר על
אלו במילה והוא הספכלל שרמתי : וינחק הפדים
מעשר הוסיף תפלה אחרת לפנות היום וישפן הוסיף
גיד הכסה : והספכלל ערבות : ונמנרים נטעום עומם
במנות ומירות עד שפח משה רבינו וכשלה מורה על
ידו עכל : אלו הם הסיודים אשר היו במנות מורשה מהם
עד נח מרעה : ואף תימה על שנומם אחר מאדם
ונס וסמטיו זכרון האחרים מורשים מנות גס המם : אל
סכולל לומר כי וכו' אדם להיותו ראשון לניודת האדם
ונס גם הוא כמחשבה זו הנירם אחר שכולל : וכאילו
אחר ממי שים אדם עלי ארץ היו המנות מורשה מן

אין אנו מלתי משני שזכרנו אבינו על מל פנמו ואכשי
ביתנו אלף ממי שבה בוח על מש רבינו שמואל כאו
שאל אנדרס אבינו עה וכן גיד הכסף אין אנו הולכים
אחד אמור ועקב אבינו אלף חמות מרעה הלף מרשף

מלחמה זלא היו העם מלומדי מלחמה ובקע
עליהם לא להם את הים ועברו בתוכו ושבעו
פרעה וחילו והשליכם הים ממים לעיט בני
ישראל והדבר ארוך וידוע :
עד אמר הכוזרי וזה הענין האלהי באמת
ומה שנתלה בו מן
המצות ראוי לקבלו כי אין נכנס בלב מאמנו
לא מחמת ספק לא מכשפים ולא מתחבולה ולא
מדמיון ואלו נדמה להם המכות והבקע הים
ועכרם בתוכו לא ידומה להם הוצאתם מן
העברו ומות מעבידיה וקחתם שלרם והשאך
ממונם אצלם וזה עקשות מאפיקורוסים :
עס אמר החבר ואהרו זה יותר מזה
שעמדו בסדר ארבעים
שנה מקום אין זרע והוריד להם לחם נברא
יום וס מלבד השבת אכלוהו ארבעים שנה :
עו אמר הכוזרי גם גאה אין בהם מרתה
מה שמתמיד ארבעים
שנה לשש מאות אלף איש והגלויים אליהם
ירד ששה ימי ויסתלק יום השבת אם כן חיבה

מלחמה זלא היו העם מלומדי מלחמה ובקע
עליהם לא להם את הים ועברו בתוכו ושבעו
פרעה וחילו והשליכם הים ממים לעיט בני
ישראל והדבר ארוך וידוע :
עד אמר הכוזרי וזה הענין האלהי באמת
ומה שנתלה בו מן
המצות ראוי לקבלו כי אין נכנס בלב מאמנו
לא מחמת ספק לא מכשפים ולא מתחבולה ולא
מדמיון ואלו נדמה להם המכות והבקע הים
ועכרם בתוכו לא ידומה להם הוצאתם מן
העברו ומות מעבידיה וקחתם שלרם והשאך
ממונם אצלם וזה עקשות מאפיקורוסים :
עס אמר החבר ואהרו זה יותר מזה
שעמדו בסדר ארבעים
שנה מקום אין זרע והוריד להם לחם נברא
יום וס מלבד השבת אכלוהו ארבעים שנה :
עו אמר הכוזרי גם גאה אין בהם מרתה
מה שמתמיד ארבעים
שנה לשש מאות אלף איש והגלויים אליהם
ירד ששה ימי ויסתלק יום השבת אם כן חיבה
אשע שלא היה מתפרסם אלם מעמד הר סיני שיזכור
אחכ ורמו נכרע אל המכות התלויות בענין יביאת
מנרי בקרבן פסח וקדוש בכורות וזולתם : כי אין נכנס
בלב מאמתו וכו' : לא שהגור על אמתו לא יהיה לבו
בוקפו משום ספק כשפי וכו' : לא מכשפי ולא מתחבולה
לא כהרעוטי מזרים העושים בלטיהם ובלהטיהם אשר
על ביאורם אמרו חז"ל בלטיהם אלו מעשה שדים
בלהטיהם אלו מעשה כשפים : וכיון שנידודו הכשלות
שמן כמתיף בור מנרי מקום מספט החחבולה נמנעה
שדים שמה הרשע כמעשה כשפים : אין ספק כי סר
בלם מעליהם לא יסופק כעבייבם משום מעשה כשפים
או תחבולת מעשה שדים : ולא מדמיון וכו' : שתהיינה
הכשלות הן בדרך אחיות עיביטאס כן לא היה כמסך
מן הדמיון ההוא מניאות רימס והנלה בפעל גמור : וזה
עקשות מאפיקורוסים : לא לייסם הדברים א תחבולת

מעשה פדים וכשפים : וגומר שמרעוטי מנמים לא סודו
למעשה רק על גדולתו מהם כמות הסכמה הידי אשכחו
כו בפחות ויתר וכמאמר כלופו הפלטיי נכפיש זע
סוף עי רשע מחתה לו : כי הם אמנם דברו עקש
ועתלתל אפיקורוסים :

קאומרים לא סר מצבו כפון
סיפא נפשי מ' ה'
סימן פהו יוסר משה
ל' יונת
מנהיל מזה מספרתי עד
סנה אפורה כל לך סנד
סימס הססור המתחדש
כדברים מחזיבים שסר ומק
ארוך : והדבורה תורד
לאחרי נקמת : סימן ב'
אלל הענף מסהיל יות וכו'
ושכמו שסוף פלוד בהלם
מופלגת : לחם נכרם :
כי נביאה חרפת היה כמו
שיזכור סימן לא :

סימן פו : גם אלם
אף כהם
מדחס : לתלות הדברים
באסכולס : דמיון : זמיר
גם לדמות ולהעריכם זכר
מה שאין להם מדחס : לא
להעלותם במאזנים ישאך
יחד שהיו אלם כזוכרים
לאחרונה אשר סמפאר החבר על היוםס מוסיפי כהלם
מופלגת : היו ראויים לגזירת אומר חזן כהם מדחס
מקל וזמר אלף שלא ירד לבחובם הכדל מדרגתם הי
מינייהו עדיף : רק להכבמתם יסד לבלתי סיות להם
מדחס : ובכן יאות בו אמר גם אלם : מה שמתמיד
וכו' ירד ששס ימים ויסתלק יום השבת : לא וקסר
סלשן הזה עם אמרו אשר כך חכ חובה וכו' : שהרו
אין עיבו על סנד נשיאות בספור הזכ אל קיום השבת -
עם סיות שהכוורי לקח לו ממנו יתד לתלות עליו סובת
קבלתו : אלל הוא מוסבר עם אמרו למפלה גם אלם
אין כהם מדחס : ופירש מה המה אלם : באמרו כי
האחד מהם סוף מה שמתמיד ארבעים שנה להר סלף
איש וכו' : כי התמדת דבר בפריסם גדול מעידה על
אמתו : וכי סהדבר ההוא המתמיד ירד ששה ימים
ויסתלק יום השבת כי סמירת קיוםס הוא עד סבי נכר :

סימן פו : גם אלם
אף כהם
מדחס : לתלות הדברים
באסכולס : דמיון : זמיר
גם לדמות ולהעריכם זכר
מה שאין להם מדחס : לא
להעלותם במאזנים ישאך
יחד שהיו אלם כזוכרים
לאחרונה אשר סמפאר החבר על היוםס מוסיפי כהלם
מופלגת : היו ראויים לגזירת אומר חזן כהם מדחס
מקל וזמר אלף שלא ירד לבחובם הכדל מדרגתם הי
מינייהו עדיף : רק להכבמתם יסד לבלתי סיות להם
מדחס : ובכן יאות בו אמר גם אלם : מה שמתמיד
וכו' ירד ששס ימים ויסתלק יום השבת : לא וקסר
סלשן הזה עם אמרו אשר כך חכ חובה וכו' : שהרו
אין עיבו על סנד נשיאות בספור הזכ אל קיום השבת -
עם סיות שהכוורי לקח לו ממנו יתד לתלות עליו סובת
קבלתו : אלל הוא מוסבר עם אמרו למפלה גם אלם
אין כהם מדחס : ופירש מה המה אלם : באמרו כי
האחד מהם סוף מה שמתמיד ארבעים שנה להר סלף
איש וכו' : כי התמדת דבר בפריסם גדול מעידה על
אמתו : וכי סהדבר ההוא המתמיד ירד ששה ימים
ויסתלק יום השבת כי סמירת קיוםס הוא עד סבי נכר :
וכר

לכתוב כולל כל המעשה... ויבטחו באלהים... ואלהים יעשה עמו... ואלהים יעשה עמו... ואלהים יעשה עמו...

לכבוד ה' אלהינו... ואלהים יעשה עמו... ואלהים יעשה עמו... ואלהים יעשה עמו... ואלהים יעשה עמו...

וכבר ידענו כי... ואלהים יעשה עמו... ואלהים יעשה עמו... ואלהים יעשה עמו... ואלהים יעשה עמו...

הכונה כי עבודת... ואלהים יעשה עמו... ואלהים יעשה עמו... ואלהים יעשה עמו... ואלהים יעשה עמו...

כדי שלא תהיה... ואלהים יעשה עמו... ואלהים יעשה עמו... ואלהים יעשה עמו... ואלהים יעשה עמו...

הכונה כי עבודת... ואלהים יעשה עמו... ואלהים יעשה עמו... ואלהים יעשה עמו... ואלהים יעשה עמו...

כדי שלא תהיה... ואלהים יעשה עמו... ואלהים יעשה עמו... ואלהים יעשה עמו... ואלהים יעשה עמו...

אשר יספיק כללם העבדות על אמתם ולא ינושלו
 בקמתך. כל הדבק ברוחני לל השכל הפועל ואשר
 שינבאלתך וכו': או בגביראל. כראש שכוון לאמרו אל
 סן האדם היה כאחד מחיוב דבנין אמרי בגביראל שכאמר
 וזכה אדם כבודם לבוש
 ספרים עכ'. וזכר גיאר
 ענינו השכל לסיף על השכל
 הפועל כעשר סגור שממים
 עשר א' פ' טו ובעשר ג' פ'
 א' זכבזר גמי המלך ראש פ'
 כל: ויעוררו וישכילוהו
 סזכ הפועל או גיריש יעורו
 אומנו כזוסיס על השכלמו:
 כעשו לא נאובו כנגד
 אמרו וטו' דכרויזוכמפנתמו
 לא בעיבו כנגד אמרו
 סמדמה לו וכו' כאש מדבר
 עמו: וזו יואר וכו'
 יואר כן אלל הטיולוסוס
 דרך העברס: וזס שכלוה
 וכו' גס כזוסיסו הסכדות
 הסכרות: וראו את' אכתב
 אלקים וכו'. כי כמדד אללס סיומו מכתב אלקים כמו
 שלא כאר אללס ספק על מה שזמנו סיומו דבור אפי:
 וכאר זה וכו'. ואין לחוש לתחולס ועמות דבר
 כמדך לאורך ימים: כל ימי הכנואה וכו'. כראש מסכים
 לאמרו נשי ס' כ' שהממדה השכי' כניון באורך מתן
 שכה' וביאר זה כי מלכיס א' כתוב לאמר ויהי כשמיס
 שכה' וארבע מאות שכה' לנאש כני ישראל מארך מכרים
 כשכה' הרביעי' כדסד ויו סו' המדש השכי' למלך שלמה
 על ישראל ויבן סבות לה' ושכש שנים ככה' עד כלתו
 באמרו סס' ויכנהו כשכש שנים' וזענת נאחם ממכרים
 כאשר באו אל הר סיבי שהו מנדול ארץ ישראל כמנח''
 כשמי סיוון יד' התמלס השכיכה לשרות בישראל
 והממדה עמסס כארץ עד חרבן בית ראשון אשר עמד
 על עמדו תי' שכה' לפי דעת חז"ל' וככטדעס לתפ'
 כוכרים קמו עמדו מתנו ולא שחית ככוס החשבון
 כעבור השלסס אשר כקדוק ולא כוון כלל לכנואת
 מ' שכה' של בית שמי הוציל ולא סיהס סס שכוכס' כמו
 סהורה על זה כשמי סיוון כל באמרו שככה' סיה ערבן
 האלקי' מיוון למול כאשר כחלסס אלו סיו ססכימי' כלט
 לטוב ככשפ סמנה וכו'. ומכלל דבריו אתס למד שלא
 קושלס הדבר כקעקד מנאו' ועדותו כאמכס מלך

באלה כשליש סיוון סה' כי הכנואה מממדה סס' וס'
 בית שמי ס' סכה' מסוקרים ככעורוס מכס ססכיכה סס' ס'
 כבית ראשון וכו'. עכ' ואלס סס סכע סני סכנין לל
 וסיוט על מתן ס' וכו' שכראס מדברי חז"ל' המוכיס
 מינאח מוכרים עד סמראן
 סכני אלק' ס' סכיס ס' ס' עד
 סכני סרלסון: ס' ס' על
 ככוכי: ע' ס' לל גלמ ס' ס'
 סל בית שמי וכו' ססדס
 סל ל' ל' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 סיוון ק' ס' ס' ס' ס' ס'
 ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 כעכור העשרס' ולא
 ראמי נח שוס סכר' ככיס
 לסכוס שלעס סכר סכיס
 כדעת סלמדי' ס' ס' ס'
 בית ראשון ס' ס' ס'
 כסכר ס' ס' ס' ס' ס'
 לס' מלכיס וכשטת סקמי
 (מלכיס כ' יד') כ' ס' ס'
 כרך סכוס מלכיס יהוד' ילדוס
 עד סרכן בית אלקיס עד
 יכינו גכולס לסספר ס' כ' כ' ס' ס' ס'
 לכיון סמנין לתתק סכה' כדוק' סריו עכ' עשר יעשר'
 אחד סכוכה' וזחד המשיע' כי המעדיף ירבה עשר
 או יותר מעשר על סכוס סכסכון כפי מה שהסכיר'
 המשיע' על שמי הדרכיס שזכרכו אכס כי ממה ס' ס'
 כשמי סיוון כ' על עמידת סכמי כמיס אלק' ותק סכה'
 סכסכו סריו בעיני אלק' ות' סכה' כמו שזכיר סמה'
 כמעט כטו' עשמותי' להאמין שדעתו כדעת הקמח'
 והר' סזכרתי אלל ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 כמו אלק' וכו'. ואכשר עוד לומד סכ' כחשע מאות
 סמוכר כאן אלל הכנואה מתפשט ככוראס הקירוב גס
 לשכות הכנואה כבית שמי' וזכ' באורך משע מאות
 סמוכר כשמי סיוון כ' אלל התמדת ססכיכה' סודה סס'
 על כחמנוס ולא ראו זה ככראוס: ונגנו סררון' דעמו
 כדעת סלומר (ויווס ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 יוכרכו כשלישי סוף סיוון כט' וככר ידעכו מדברי חז"ל'
 כפרקס ס' וכמוכפת' דכוטס' פ' ג' וככר עולס פ'
 כ' כ' וס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 רבות כשמי' מיאסיוס עד סגולה אשר סגולה ככוכדכאכר'
 ילך ככל' על כן מה סלמר כחשע מאות סכה' עד
 סריו קעס ונגנו סררון' ראו סיוון כדרך סקירוב
 וכעו

גצר והגלב:

קול יחודת : מאמר ראשון : סימן פה פט

במשך פקדם על הכרואה : ומה שתלם עמך הכחואם
במחיות הארון : הוא מה שהאריך על אודותיו בעל
העקבות מאמ' ג' פ' א' : וכמו שיבא ברביעי סימן נ' על
הארז וכן רומזים אל ארון הכרית וכו' :

סימן פה : שייחם אליכם

דעת ההגשמה שהיה הדבור והכתיב הם מקדים נשמיו : ויש לדון אמת לזכו כהשכל וכו' : לל כמס שמשלבו אחרי גו מה שיעט לוהעיון על ספק מה שמדע עליה סמיון :

סימן פט : חלילה לא

מך השקר ופינא בתורה וכו' חלילה לו מן הכעור מן הדואה לו : כי לא כלב כדמיו ממנו שפת שקר : אבל יכולת גם כן מחדת אמתות שלו לכל יוא' וכל ימנא בתורתו דבר ינדהו השכל ויכונהו והסכון אליו כי כנגד שני זכות האורי' שעשנים אשר השיב המלך לעמיתו : סא' צחה שפסך הדין לזכות קמיוחס לינו דעת ההגשמה : והכ' בייחסו אלינו השלמת הסקס' והעיון השכלי ילמד

ידיו לקרב ידו אחת מנלת אומנו מחשש דעת ההגשמה ידו אחת משקעת את אשר דובר כנו מהשלמת הסקס' והעיון : וזה כל פרי המר חמאמו כפסקא חזאת : וזה החלו חלילה לא מן השק' אשר כשקור לו כדעת ההגשמה : ופינא בתורה וכו' : שמשלך בזה ההקס' והעיון : ומסל' עשרת הדברים וכו' : ואך אם כן ייוחס אלינו דעת ההגשמה : ולכאורה נראה שהיה מספיק להורא' בוכתו הדבור ששני המזוהר מהגשים : ואלים הוהך אל הא' גם כן אשר נזה כנו להאמין באלקים כי בלעדיו היונו מפרשים כל השט' על אזהרת עז' כלכד : אמנם מאשר ידענו שהדבור הראשון יומד אל כנווי שחאמין באלקים קרוב לשמוע כי מאמ' לא מפשה לך פכל וגו' אינו עכך לאלקים אחרים האמורים ככר בחזרת לא יהיה לך לקי' אחרים על פני : לא מכו עמך א הדבור הראשון ללמד

פט אמר הכוזרי : מי ששונע דבר יוכיח כי חלקי דבר עם המונכס

וקתב להם לזכות וזולת זה הדיון עמו שייחס ליוכס דעת ההגשמה וגם אחס אין להאשימכם כי אין מדהה למעמדות הגלוי' הגדולים השה ויש לדון אתכם לזכות בהשלמת ההקשר והעיון השכלי :

פט אמר החבר : חלילה לאל מן השקר ושיבא בתורה מה

שהשכל מרחיק אותו וישמהו שקר ותחלת עשרת הדברים הוא הצווי שנאמין באלדים והשני האזהרה מעבוד אלקי אחרים ומעשות פסל ותמונה ותבנית זכללו של דבר מהגשים ואיך לא נרוממהו מהגשמו ואנחנו מדרגמים קצת מבריאותיו מוגשמות כנפש המדברת אשר היא האדם באמת כי אשר ידבר עמנו במשה וישכיל וינהיג איננו לשוננו ולא לבו ולא מוחו אך לה כלים למשה ומשה נפש מדברת מכרת איננה גשם ואיננה נגבלת במקום ולא יצר ממנה מקום ולא תצר היא מהכלל ברה

איננה גוף : כעבור היות הלכ האורכת הראשונה לה : עכ' ולמות ייוחס ההכנה להיותו משכן לבת הדמיוני : וכבר ידעת מה שכתב המורה חלק כ' פ' לא שאם יהיה השפע האלקי על המדמה לבד ויהיה קטור הדברי' אם משקר היטרים או למעוט התלמדו זאת הכת הם מבטיגו המדיכות מכחי הטימוסי' וכו' : ומשה נפש מדבר מכרתי לל מה שנקרא משה באמת היא הכפס המדברת שלו : ובאמרו מכרת כלל ההשכל וההכנה : וכבר בכלל הדבור באמרו המדברת : ואיננה כנגלת במקום : כמו שזכור בחמישי סי' ז' באמרו ולא מונבל וכו' : סלא יצר לה מקום על דרך מאמר המלך עד בקלות הדגל שכל ורוח ביכמו בקצו הכריאה מוליך ומביא מעלה ומוריד עד יאכופ כמפני גלילות ארץ כמעצמו ורומו ובגאמות שקסים עכ' : או אמר זה על היותה ממלחה כל כנוף מולמת

שכרמיו ממנו שהגשמה לכל מיכיס : ועל זה הדרך : ופי' הרמכס פ' חלק עם שכל' כי לא דאיתש כל תמונה כללית לא השגתם אומרו בעל תמונה לפי שהוא אינו גוף זולא כמ כנוף עכ' : ואיך לא ברומסו : גם זה מוזכרו מידו פספס המכר : אשר היא

האלם באמת : כדעת אצלטון סנוף : האלם אכל כפשו הוא כמדרגת הכלי כיד : אומן ובאביה מוכהנת על ידי רכ הסובל : שהיו כמפסרו הנקרא אילטוביאדי נדר נדרו של אדם סיומו נפש מדברת בעלת שכל משמשת כנוף : אמנם ארכטו' לא כן יחשוב : דן שנים גם יחד קרא את שמים אדם עם היותו בוכר : לפי דעת רבים וככנדים : השארות הכפס אשר הפך' מקכר' סנוף : כי אשר ידבר עמנו ממשח וישכיל ויהינן איננו לשוננו וכו' : אמר לשוננו כנגד ידבר' : ולכו כנגד וישכיל : ומוחו כנגד ויהינן : כי ללכ ייוחס פעל' ההשכלה כמו שכתב ראבע בראשית ביאורו על המורס כי כשמת האדם העליונה מקרא לכ והלכ גוף והיא

ארכטו' : ופי' האלם אכל כפשו הוא כמדרגת הכלי כיד : אומן ובאביה מוכהנת על ידי רכ הסובל : שהיו כמפסרו הנקרא אילטוביאדי נדר נדרו של אדם סיומו נפש מדברת בעלת שכל משמשת כנוף : אמנם ארכטו' לא כן יחשוב : דן שנים גם יחד קרא את שמים אדם עם היותו בוכר : לפי דעת רבים וככנדים : השארות הכפס אשר הפך' מקכר' סנוף : כי אשר ידבר עמנו ממשח וישכיל ויהינן איננו לשוננו וכו' : אמר לשוננו כנגד ידבר' : ולכו כנגד וישכיל : ומוחו כנגד ויהינן : כי ללכ ייוחס פעל' ההשכלה כמו שכתב ראבע בראשית ביאורו על המורס כי כשמת האדם העליונה מקרא לכ והלכ גוף והיא

קול יהודה מאמר ראשון סימן פ"א

פולחן וזקעת בכל הלך ממלכיו נחזרים ונמקדים
 כאמרו אל פלך דרכו הכי הכרי כשפי כנגד מי אמר
 דוד לך אמרן אלף כנגד הקנה וכנגד כשמה מה
 שקדוש כדוך סוף מלא כל העולם אף כשמה כל הגוף
 מה ס"ה רואה ואינו כדאל
 אף כשמה רואה ואיך נראו
 מה הקנה ון את כל העולם
 כלו אף כשמה זכר את כל
 הגוף הקנה טהור אף
 כשמה טהורה הקנה יושב
 בחדרי חדרים אף כשמה
 יושבת בחדרי חדרים יבא
 מי שיש בו ממה דבריו הללו
 וישנה למי שיש בו ה' דברים
 הללו והראש לקח לו
 הדמיון הזה בלא על כשמה
 אדם בעבור ששמת האדם

צורות כל הרבואים ואנחנו מתארים אותה
 בתארים טלאכותיים רוחניים כל שכן בורא
 הכל יתברך אמנם הדין עלינו שלא נדחה מה
 שקבלנו מן המעמד ההוא ונאמר שאין אנחנו
 יודעים איך נגשם הענין עד ששב דבור וקדע
 את אנחנו ורוא מה שברא לו יתברך במה שלא
 היתה נמצא וכל לא מרה שהעביר לו מן
 הנמצאים כי לא יחסר לו יכולת כאשר נאמר
 כי הוא ית' ברא את הלוחות וכחב אותם כתב

גשמות נכדון כי לו יש כידו חכמת כסף או זמא
 בתוכה אנכש ואנזור עליו היותו אנכשי אין כונת
 משמעותו אלא שיהיה עמם משמנו וכשר מנשרי דין
 שהוא מנטרף עלי להיותו קיינו וכבר כד המורס
 פלג מהשני כי קול הסדר
 עשרת הדברות סיה קול
 כדאל אשר הזכר הדבור
 ממנו למי שסיכנו כפי הלף
 דעות אשר זכרנו ועתה
 ששמי הסדר כדור ימללו
 שאין אנחנו יודעים איך
 נגשם השפע אשר נכש
 מאתו ית' עם היותו נחלת
 הסעיפות רחוק מכל נד
 מקרי השגש ונשבו דבור
 גשמי קרע את אוכינו למען
 תשמענה ולא מה שברא

העליונה שאינה מהה כמלת בחייתה לשם ושאנינה
 אף והיא מלאה כלו וכו' עכ' והנה גט הסדר
 נפש לו הדמיון הוא בקינה לשון ולא מנר היא
 וכו' כי ארובת מלך מדה ודחכה מני ים
 להקיף ולהעקיף על טורית המנחות כלנה וכמאמר
 המלך עדי וכלל מדעו טכשי יבירים ומכונתם חקנן
 בחיבתו אמת הנכראים למיניהם כל שכן בורא הכל
 ית' וחס שקר דרפגו הנויחסיכ אלינו דעת הגשמות
 אמנם הדין עלינו וכו' וכאמר שאין אנחנו וכו' רל לא
 ננטרף להשלך ההקשה והענין כאשר דברת אבל מיקו
 אשר נכדיון דיכנו על אשר לא כדחם מה שקבלנו מן
 המעמד ההוא הנכחר וזה אמנם כשאמר שאין אנחנו
 יודעים איך נגשם הענין וכו' וראוי להעלות ככאן נר
 זכוכר אל מול פני מה שכתב המורה פ"ו מהשני על
 דעת הנקלום בזה שתרם כחוכו נאכנע אפי' כתיבין
 נאכנע דה ולא ככה כמנהגו להחריק גשמות מחזיק ית
 כי ראוי היה לפי מהנהגו שיתרגם כתיבין במאמר דה'
 וביאר שם המורה כי הנקלום שם אנכש דבר אחד
 מנטרף לה' ופירושו אנכש ה' כמו ה' ה' ומטה ה' ורונה
 בזה שהוא כלי כבד חקק הלויות כרנון ס' עכ'
 וסנה על זה הדרך ויאמר הסדר כדבור ה' שנביינו
 הדיבור שמה ה' ויחשו אליו דרך הנערפות כהר ה'
 ומטה ה' ועל זה הדרך עמנו ביאר נביי ס' כו מאמר
 סכתו את קרנני לחמי לאבי שרנה בו כי הקרנן הוא
 והלחם והרים הניחות אשר הם מיוחסו אלי' אמנם הם
 לאשי' עכ' וככן סרו מהר מן הדרך הזה כל עקשוני

וכו' גם לא כדע איך נחיה מה שברא לו ית' ממה שלא
 היה נמצא רמו אל הלויות שבראו לשעתך לא כדעת
 המורה שזכר פ"ו מהראשון שמיאות טכשי מששת ימי
 בראשית והמכתב ג' היה לדעתו מקד מעשלו מלו כמו
 שברא אמשש אחריו שמה וגם הלאכש סוכר כמוהו שכן
 כתב פ' תשא קדמוניו אמרו כי נגזרו להיותם כבס
 כאשר פירשתי בראש ספר בראשית ולפי דעתי כי
 מעשה אלקים שהיו ככה במדה הראויה נכראים והזכר
 זה בעבור שהשניים פעלם מזה עכ' וכל מה שהעביר
 לו מהמנאים רל גם לא כדע איך סיה מה שהעביר
 לו וכו' רמו לכתיבת הלויות מכתב חרות אשר נז
 העביר מהם מה שהוצרך אליו בחקוק האמיות כי
 בתחלה נכבים שלמות המניאם שאין ואחרי הכראש
 העביר לו מהם החכונה ההיא שזכרו עליה והסוירם
 לתוכנה אחרת באותה לו אל השלמת טעמו לטיות שרשי
 התורה דמות דיוקן חכמתו העליונה סוקקה עליהם
 וכבר היה אפשר לפרש אמרו וכל מה שהעביר וכו'
 על בטול כדאל והעברתו מן העולם מכל וכל כי
 קשה העברה זו אבל הפילוסופים ככריאה ענמה וכמו
 שא"ל אגלס לכרא יש מאין כן הוא בלתי אפשר לדעתם
 בטול יש והעברתו לאין ועל כן יאמר הסדר כי
 אנחנו לא כדע איך יהיה זה עם היותנו יודעים כי לא
 יחסר לו יכולת יאלא שדעתי קרובה אל הביאור הראשון
 כי על פיו יבאו ועל פיו יבאו כל דבריו הנמשכים
 מאדורים ומכוננים כי לא יחסר לו יכולת כי יכלתו
 נכת ויוכל עשוהו עם היות השפע הכל ממנו פשוט
 יא א I II כאשר

קול יהודה

מאמר ראשון

סיפן פט

הוא המסוים דעתו מלחשוב שהיה המכתב באמצעות כלי נכרא כפי הדעת המיוחסת לאבן-עזרא כי למעט כעשה כל לאן נודך לזה אמר וכן הקריעה וכו' ל' גם מקום אשר יבדק דמיון הכתיבה לקריעה אחד מה שהקריע והבנין והמקון מיוחס אליו ית' לכונו:

וזו כי לא נכתב בו כל כלי ולא אל סבות אמצעיות כאשר ינעך הוא יתבדך אל סבות אמצעיות כפעל הכרואים לאחר שנכראו כפי גורפת שקדמתו מתוך למתימת ספסר וכו'.

הקודמה בסבות אמצעיות אך אינם פועלות אבל הם על דרך הסותר או על דרך הכלים וכו' עד אמרו ואי אפשר שלא להודות בסבות אמצעיות ע"כ. ויתכן עוד לפסד כי כוננו באמרו וכן הקריעה וכו' היא להודות כי עם היות שהקריע עם הכתיב הממשלת אליה איננה כריאת יש מאין רק העברת טבע הכתוב אשר הכראו וכמו שזכר למעלה באמ' וכל מה שהענין לו מן הכתובים וכו'. אך גם זאת הרי היא ע"כ כעין יצירה חדשה קרובת ומגברית לענין הכריאת מנד היותם גם היא מתיחסת אליו יתבד' לכונו כלי שום נודך לכלי ואמצעי כנרכבו בשאר פעולותיו הטבעיות כאמור. אע"פ כי עו וקסם לוויג מאמרו בקריעת ים סוף שהיתה בלא אמצעי עם הכתוב כתוב מפורש בספר הישר ויש משה את ידו על הים ויולך ה' את הים ברוח קדום עזה כל ה' ל'ה ויש את הים למרבה ויבקעו המים וגו' שהרי היה עם אמצעות הרוח לכל האותיות ולכל המופתים שהמה' וזולתי וחסוב המכר שלא היה נודך הרוח להיותו אמצעי כפעל הקריע' רק להביא את לב המכרים שיתלו הדבר לדרכי הטבע ולא ימכעו מרדוף אחריהם אל מוך הים. אבל עכשם הפלא לא חלו בו ידו שום אמצעי ורנין ה' פעל כל זאת. ודמיוני ראה לדבר מערך קריעת הירדן אשר לא הוזכר עם אמצעי כמבואר ביהושע ד' לאחר וכנא כושאי הארון עד הירדן וגלגל הכהנים כושאי הארון כעלנו בקנה מי הירדן וגו'.

וישמדו המים היורדים מלמעלה וגו'. אך כאן כיונא בו. אלא שהנודך רוח הקדום לבמות המכרים אירעו אחרי כני ישראל בתוך הים כאמור. וכן ר' דנדי הרמב"ן פרשת בשלח וכו' ויש משה את ידו וגו' הים סרנו

כאשר נכרא כי הוא ית' נכרא וכו'. זה פתרון לכונו המסוים אשר קדם. כי כנגד אמרו וכל מה שנכרא לו ית' ממש שלא היה כנא. ואירו דבריו שעניינו על כריאת הלוחות לשע"ן מאין. וכנגד אמרו וכל מה שהענין לו וכו'. כונה באור יהיה שענינו על הכתיבה ככתב חרות:

במאמרו בלבד ורצה יתבדך ובג"שם כ"א וכנשמו הלוחות על השיעור אשר חפץ וע' המתכוננת אשר הפץ ונחרת בהם הכתב בעשרת הדברים כאשר נאמר כי קרע את הים ושמהו לחומרת עומדו' מין העים ומשמאלם ומסלו' מסודרות ורחבות וארץ ישרה ילכו בה מבלי טורח ולא עיבור וכן הקריעה והבנין והתקון מיוחדים לו ית' לא נצטרך בו א' כלי ולא א' סבות אמצעיות כאשר יצטרך בפועל הברואים כי ה' עמרו

המורה פ' טו מהראשון עם היות כי לא דרכי הסבר דרכיו כמו שזכרנו. והנה סדמיון הזה תמונה לנגד עינינו על ביאור ס' חלקים הנזכרים. כי כנגד כריאת הלוחות שם דוגמתו כריאת השמים נחאמרו בלבד שרנה יתבדך וכנשם המאמר הוא על השיעור אשר חפץ כי עם היות השמים כמתחים והולכים כא"ל. הוא ית' גער בהם ויתמחו מנערתו ועמדו על השיעור אשר הם עליו כי הוא שדי האומ' לעולם די. וכן העמידם על מתכותם בתמונת העבולית אשר כפלה בגורלם המוטל בחיקו ית' ואל אשר יתפח יטנו. וכנגד הכתיבה בלוחות מכתב חרות שם דוגמתו קריעת הים וכו'. כי גם החקיקה ההיא מקרא קריעה שקרע לו חלומי להיותם שקופים עוכרים מזה ומזה כאמור הכתוב: ומה שאמר ומסילות מסודרו' וכו'. ובר עשו חזק לכשלאותיו ית' בקריעת ים סוף ומכללם הנב גבולות יב שפילים למספר שטעווישראל והדבר אירן וידוע: וכן הקריעה וכו'. אמר הקריעה כנגד אמרו לזעלה כי קרע את הים. והבנין כנגד אמרו ושמחו לחומות וכו':

והמקון. כנגד אמרו ומסלות מהודרות ורחבות וכו'. וכוננו נזה לדמות כתיבת הלוחות לקריעת ים סוף לענין חדושה בלא כלי ובלא אמצעי כי לא יחסר לו יכלת כמו שקדם. ואמר זה אבל הכתיבה למען לא יחסר אמרו כתובים כנגד חלקים על דרך ביאור המורה כמחשבת אבן-עזרא שהיה כלי נכרא לחקוק הלוחות כמו שזכרנו. כי מה שהענין דעתו של חכר המאמין שיהיה מתיאות הלוחות ענעי כדעת המורה

קול יהודה

מאמר ראשון

סימן ז צא מב

הרצון לפניות' לנקט חים כרות קדים מוכסת שיראס
 כאלו הדום היו החזרתים ים בעכנן שכתוב יבא קדים
 רוח ה' ויבש מקירו ויחרב מעיינו' השניא למכרים
 ויאבלם כי בעבור זה חבנו אולי הדום פס הים לפרנה
 ולא יד' העצמה זאת כעבור
 ישראל' אף על פי שאין
 כרות בוקעתים לגורים לא
 שמו להם גם לזאת וכאו
 אחרים מרוב תאוים להרע
 להם וזה טעם וחוקמי
 את לב פרעה ויבאו אחרים'
 וכו' עכ' או יהיה
 ויבקעו המי' מוקדם לאמרו
 ויולך ה' את הים כרות

לימך כי גם בקול תמוכס סיו רואים והתמונה התיא
 היו משגיגים כל יושא במצמד הר סיני לא סימה תמונת
 אדם אלא תמית אומיות אשר מהם נעשה קול ודבר
 וככל שודעתך כי בן לבות אלקותיים יי' ומאחר שיש
 לבות נשלה אחתי כי שום
 במי אמרו ובצטיירו בחפצו וכן יצטייר האוויר
 המגיע אל אוזן הנביא בצורות האותיות שהם
 מדרות על הענינים שהוא חפץ להשמיע
 אל הנביא אואל ההמון:
נ אמר הכוזרי זאת הטענה מספקת:
נא אמר החבר ואינוני גזור שהיה רענין
 על הדרך הזה ואולי היה

קדים עור וגו' וכן פירשנו הכחם ספורנו באמרו
 ויבש את הים לפרנה' רוח הקדים הקפיש טיט
 קרקע הים' ויבקעו המים כנטיית יד משה על הים
 במנות כוראו' עכ' ואמר כי המים עמדו במאמרו'
 כאזור למעלה ושמה לחומות עומדות וכו': וכנטיירו
 בחפצו' כמו שאמר ומסלות מסודרות וכו' ועליו
 מקום לסיבא מן ההדיוט תשלים הדמיון הזה באמרו
 שכן היה ענין הכתיבה כלי שוב כלי ואמציני רק יציר
 חלשה בקריעת הים ממה שהשוו שכיפה גם יחד כמה
 שקדם: וכן יצטייר האוויר וכו' זכרון אחד מהקריע'
 והנכין והתי' עולה לו לכאן ולכאן' רכזי לכתיבת
 הלוחות באמור ולענין הדבור אשר החל להלכות בו
 היותו כנרא באמרו כי אכחו לא כדע אך נגשם הענין
 על ששכ דבור וקדע את אויביו' וכלל כותבו כיוול
 ה' בכח הכה על האויר למען ירח ממכו כח אל האוין
 וכשמע הקול מדבר אליו כי היה מתפרש מכת הכאתו
 הכלל אומיות מורות על כוכת משמיע וככן היה דבר
 ה' יקר בעצטייר האוויר המגיע אל אוין הנביא או אל
 שהמון כבורות האומיות וכו' הכל בחפצו כעין הכנין
 והקנין אשר בקריעה וכתיבה כמדובר' ויש לדבריו
 אלה יחס וקורבה עם מה שאמר בשני סימן ל שכל
 בגושים כשעלים לרננו ומנטיירים כדברו וכו' גם
 עם הנא כידו כדכתיב סימן לה באמרו ומכתם אלקים
 הוא יטרמיו' ודברי האלקים הוא מכתבו ושיעור
 האלקים הוא דברו וכו' ומתב סחיש כפירושו
 למערכת האלקות פרק' שהוא שער האדם על אמרו
 ותמונה איכס רואים וזלמי קול וזל' יש לדיוק כמלת
 זולתי קול' והלא בקול לא שייך דאם יגב אינה ממין
 המתוכס לשיאמר וזלמי קול' ומכת קושיא' ויש בהכרח

כשאמר אנכי ה' אלקיך וכל הדברות האחרות אותן
 הדבור ענמו היו שומעים ורואים בעיניהם האומיות של
 אותו הדבור כי היו נרשמות והנכבות כלפי אש שנאמר'
 קול ה' מונכ לבבות אש והיו רואים אומם בעיניהם'
 ועל האכתוב וכל העם רואים את הקולות וכו' ורש'
 אל שפיר רואים את הנשמע מה שאין הפה יכולה לדבר
 וכו' כוון לזה עכ' ועל זאת שכתו השייטכים כיוצר
 יום ראשו של פחם אחת לאחת משיקות כהיות כרכומי
 רשקות אומר וחרת נחשקות יסקני מלשקות' ושרש
 על זה בעל קמחא דאנישואא שהדברות הפלגוונות
 היו בהשקת שפתיים ולא בהנעה כי אם סקולות היו
 נרשמות כאויר לפי דעת חכמי האמת' כסירות
 כרכומי רשקות' שהיו נרשמות האומיות כאויר
 ונחשקות בדמות זוהר ובהירות למדאה בריקים כנניס
 ולפידו אש כוערים ומחירים כמו הכרכום היפה בלשו
 כפארמו שנקרא בגמרא דכבא קמא' כרכומא רשקא'
 אומר וחרת נחשקות' פי אומן הדברות הם באמרים
 וכמוכות כאנכע' וכאמרו מרות על הלוחות וזו לשון
 חרת' ונחשקות' לל תמולות כמו שכתוב הנחמדים
 מוזהב ועשו רב ואל זה רמז השלע' כחכמתו יסקני
 מנחשקות פיו: עכ':

סימן צ זאת הטענה מספקת: רל לכסיר בה
 עקשות פס כמיחיי' לכס דעת הפנשמה
 ולכנל מעליכס גזרות קשות אשר גזרתי מהשלכת
 ההקס והעיון השכלי' כי הלל דברתם לכו' לואם דבור
 וכמיכ' לוי' וי' וזין דושי הנשמות עולה מזה כלל ועקר:
סימן צא ואינוני גזור וכו' מוסר השכל שלא ירוץ
 לבו של אדם לגזור על דברים אלקיים
 מאז קיים אשר יאמר כי הוא זה' רק אם רשע לבו דבר'
 יא כ II 2 טוב

עובד יאמר מעשהו לאלך ולשבו עט עופר מהיר להרוג על קבורו ולשבו יכרעו כל רעיוניו יורדי עפר לאמר אדם ילד אשה קצר מדעת וכפשו לא חיה באור שמושללו והכנו עבדים לקבל אמת ה' לעולם ומאמר ראש

המחכים סקלת סיי' כשא על שפתינו לאמר וראיתי את כל מעש' האלקים כי לא יוכל האדם למנא את המעשה אשר נעשה ממת השמש בשל אשר יעמוד האדם בקנץ ולא ימנא' וגם אם יאמר הסכ' לדעת לא יוכל למנוא וגם כאשר כאשר איך יודע מה דרך היות כעבדים בענין המל' ככה לא תדע את מעשה האלקים אשר יעשה את הכל: אך העולה מוס וכו'. כל מה שרבינו להעלות מכלל הספור הזה הוא האמת מי שראש המעמדות האלה ל' כל המעמדות אשר עמדה שם רגלם של ישראל כמישור בעת המחדש להם הנוראות והכשלות אשר זכרו להאמין: כי הענין הוא מאת הנורא בלי אשנעי וכו': לבריאה וכו' מקנת הכשלות שראו כמעמדות שלה היו כעין בריאה כלומר ומקנת כעין יצירה בקריעה והמכתב כאמור: כמו שהיו רואים סלומות והמן' שכן אמרו אל במכתב יומא בשם רבי עקיבא לחם אכידים אבל איש לחם שמלאכי השרת אוכלים' ונאורו לדעת הרמב"ן שקייס מלאכי השרת עוין השכינה כמו שדרשו ואתה מחייה את כלם מחיים לכלם' ועליו נאמר ומתוך האור שישינו נאותו האור טוב טעם' והמן הוא מתולדת האור העליון שחנשם ברגון כוראיות' וכמא שראו המן ומלאכי השרת מיווני מדבר אחד וכו' הרי שהמן ככרא ונשם מן האור הוא הפשוט על הדרך אשר כתבנו למעלה' ובשרשו כתב הרמב"ן כי המן מבר לחם יצירה שדמה בשמים כענין מעשה בראשית' והוא מה שאמרו בו שכבר אין השמשות' ולום הסכים הסכם רבי יודיגיס פקדא פ'לובי כספרי המכונה סיי' משם דף תקפ"ו' והטעם הדבר נאמרו כי כמו שהבריאה התמילה מייס ראשון לששת ימי החול' כן המן מתלת ירדתו הימה ממנו' וזכור כזכרו כשני סימן כ' וכמו שזכרתי

על דרך יותר עמוק ממה שיעלה ממאשבה לא נמחשכמי אך העולה מזה האמרת מי שראה המעמדו האלה כי הענין ההוא מאת הכורא מכלו מצוע מפני שהם דומות לבריאה הראשונה והיצירה לא והייתה הראשונה והאמן הנפש בתורה הניהגת בהם עם האמונה כי העולם הדשוכי ה' בראו כמו שהתבאר שברא הלוחות והמן וזולתו ויסורו מ ב הכאמין ספקות הפילוסופים ובעלי הקדמות:

נב אמר הכיזרו הזהר החבר שלא תמה בספור שבחי עסך ותעזוב מה שנתפרס' ושנודע ממדי' עם לא המעמדו כי שמעתי שבתוך זה עשו עגל ועבדוהו מכלתי האלקים:

נב אמר החבר חטא שהגדילוהו עליהם

העולם הימה מאין' כן המן מאין ימנא' כי האור השנוי ככחו כאלמת עשר להויתא לחם אכידים דגן שמים' ויסורו מלב המאמין ספקות הפילוסופים וכו' הפילוסופים הם הסוכרים השתלשלות הכנות כחייוב' וכעלי הקדמותם אשר דבר

על אודותם כשני סימן ל' באת' והיה מהם עם שאמר' מאין כורא ושאין סלק בעולם יותר ראוי שיהיה ככרא ממה שיהיה כורא אך הכל קדמין' ועם אחד סומרו שהגלגל הוא הקדמון וכו' עכ' וענין סוד הספקות הוא בראית כעין דוגמת בריאה' כי ישודו מזה על כיורו הבריאה הכוללת' ואפשר שרמו ביה להכרת ספק הגשמות על פי דרכו המוכר למעלה' גם לספק המסך הכבויה מאת השכל הפועל כאשר יודככו מחשבות הכפש' כמו

ספקים' כי גם זה דעת סוכרי סחייוב כהשתלשלות ססכות:

סימן צב שכתפרסם ושכודע' שמה מאמר מתפרסם קול הכרה אלל ההמן בדרך הינאית דנה שאין בה ממש' אין זה כי אם קול שכתחוק בנית דין ונודע אל ככין שכן נא אל פועל המציאו' וענדוהו מכלתי האלקים' שחש הכוזרי שמעשה העגל היה עבודה זרה גמורה לא שהיתה כוכת ישראל בעיניו להקטיל אליו כמפרסם נפלאות אלקיהם' וכי נאזנה את אל רוחם וכמו שיתבאר לו מדברי ספדרי סימן צא:

סימן צג מטא שהגדילוהו עליהם לגדולתם' כי מטא קטן לגדול גדול יחסך כאצל מטא קטן לגדול כקרא גדול' וזאת אשר דבר הראשע פ'ושלם אלל והים התחנה הנשאר לפליעה' אל ידענו כי כל עין קטן וגדול כנגד העושה' על כן העין הקל לגדול יקרא גדול עכ' ונאמרו הגדילוהו אשפר לפרטו על ישראל עמם כגומים גדולתם הגדלת סטאם עם קטבו' או יפורש על האחרים שרמו להם בנאמרו בקודמת שכתפרסם וכידע הסטא הזה אללם' ובאילו אמר שנוי אדם הגדילוהו על ישראל לגדולתם וענין

קול יחודת

מאמר ראשון

סימן צד צה

מנ

לך שלא תהיה ראוי או לעונש כל כך גדול. עכ"ל.
 אלא שלפי הכראס מאזרו סימן נז לא שני הארס
 ועדים וכו'. אין דעתו כעדי סוס כדעת הפטרונז
 כמו שכתב שמה. והגדול מי שחטאו ספורים.

הואיל ואין אדם נדוי נאך
 אשר לא יחטא ואסמי מעלה
 יתרם כודעת למי שחטאו
 ספורים. כי נזס הוראס על
 מעוטס אכלו. ויכנ למד
 סיפורי על עמו מנד איכות
 שחטאים וכמוס:

סימן צד חס מעטוק
 וכו'. סן
 הסדמיך סימן נכ לבלמי
 כפות כפסור שכמי עמך יותר מדאי. ויאס בא להוספי
 כטיימך לזכותם כקומך עזרתם למו בדרכים לא ימכנו
 כי איזה עון גדול מזה יאשר הוא קל בעיניך כבמך אס?
 כי הגדולהו עליהם לגדלות. עם היותו קטן כעצמו
 ואיזו מעלה תאשר אחר זה כי אמרת והגדול מי שחטאו
 ספורים. אך תתקן את עמך מפעש רב. הלא חטא
 הזה לכדו גדול מאד מנשוא להם פניו. והוא מספיק
 להפיל אור פניהם ולהפיל גבהות ולקלקל כל עניינם.
 כי אין זס עון פטור רק הוא כולל שכל המורה נעל
 כאלו כופר בכל המורה כלה:

סימן צה הרפה לי מעט וכו'. דרכו שלו לענע
 להישר לב המלך אל העברת
 מחשבתו אשר חשב על היהודים ששכונתם לעגל הימס
 ככריה כאלו סימן נכ ועבדוהו מנלתי האלקים. וכמו
 שיבאר סימן נז כי שס כל פני הכר חטאתו של עם
 ישראל לכל יראה וכל ימנא כנענשה ההוא עונס מדרגת
 הכיעור העולה כיה למעלה בתחלת הדעת: ודי לי
 לעד וכו'. כי את אשר יבחר ה' הוא הקדוש ורכ לנו
 בני ישראל עונס ראה מזה לשלמות עמנו. כי אמנס
 לא היה בומר באושה פחותה. כאלו מ' כז והתחברות
 כבודו אלינו מנכי שאכחנו כקדאים הכגולה מנכי
 אדם. ואס ככר קדמה סודעתו סימן מז שאכחנו
 היינו הכגולה לא הוכפלו דכריו ככאלו לין בירך. כי
 אמנס אין סוף מגמתו להורות כזה על היותם כושאי
 משך ועע הכגולה אבל כוכחו להודיע נעם כי החכמי
 האלקית מורשס קהלת יעקב מראש הכגולה אשר מלא
 אותו אלקים רוח דעת. וככן יעשה לו כולמות לעלות
 אל הכוכב לעומת פניו להוכיח נמישור כי גדולת העס
 סוס נקמטה האלקית קידושה להם מאכותיהם מי שיש

ועמך חטא קטן גדול כדמסו ויחס לרוסם הכתם
 סיכר מאד על כנר יקר וחסונ יותר מכולנו. ויומלך
 על זה מאד הכתוב אשרי כשוי פפע כסוי חטאי. שסס
 ביתו כסוי חטאי קלה הוא כשוי פפע שמסאי ומגדלים
 אז חטאו כאלו היה פפע
 לא חטאי. כי אמנס זה
 יקרהו לשלמותו. כי על כן
 חטאו קטן ימשכ לו גדול
 לפי ערכו. וחסו טעמו של
 בעל המורסי פ' פתחם אכל
 זסס איז ישראל המוכה
 ונו'. כי אחרעליו שכתייסם
 קדשע לנכאי ולכאורס
 כראה שאיכו אלא לשכת באת

גדאמר הכוורי וזה מנשותך ועורך לעמך
 ואי זה עון גדול מזרה ואי
 זו מעלה תשאר אחר זה:
 נה אמר החבר הרפה לי מעט עד שאכאר
 אצלך גדולת העס ודי לי
 לעד שהשם בהרס לעס ולאובה מבין אומות

כשיא בית אב לשאצווי והוא זל יבאר הנכאי מן הקדמי
 הכוכרת כי כל הגדול מחכרו חטאו גדול ממנו. ומנא
 שהכתוב סוס כשאז ויטליכו. וקורא אני על זה
 מאמר שלמה זכוכי מות יבאש יביע שמן דוקח יקר
 מחכר מככר סכלות מעט. וינה כמו שהשמן המכושס
 יתקלקל לבנה קלה מאד בזכוכי מות הכופלים למוכו.
 שאי יאסד מהס יבאשאו ועלה כו אנעבועות. מה
 עלת יקרה כשמן אחר בלתי חשוב כמיו. כן האים
 היקר המחשוב ומה החמה הככודת שנו. יתקלקלו
 ככלות מעט. וחסו קטן אשר כולמו לא ימשכ לו
 כגול יהיה משח. וזו מוס בני שכל הגדול מחכרו ימשכ
 לו יכרו גדול ממנו כמו שקדס וקרוכ לפירוש זס מנאי
 אהל לבכל העקידה. וראיתי וכתון אל בני מה שכתב
 הרלבנ כרכישי מסר מלחמותיו פ' כ' שכראה כמנאר
 אמר חטא קטן לגדול כקרא גדול על מי שיש לו יתרון
 סכנה ל השלמות. כי לפי מעלת הככותו לוס יהיה קודרו
 מאכו ראוי לעונס יותר גדול. ואס כס יאמר החבר
 כחטא העגל יסתייש מן הכמו רגע אחד אעלה כקרבך
 וכלימך ושחה הורד עדיך מפליך ונו' לפי מה שניאר
 עליו החכם ספורנו וזל. רגע אחד אעלה כקרבך
 וכלימך אתם מתאכלים על מה שחמתי כי לא אעלה
 כקרבך. והוא אמנס טוב לכס שאס אעלה כקרבך
 אעלה אורך כהיותך עט קסה עורף בלמי עונס לשמוע
 קול עורים עם היומך מוכן לשלימות בהכנה דוחיית
 קמים נאעמד הר סיבי ושמה הורד עדיך מעליך אותם
 ההכנה הדוחיית הכמונה לך באותו המעמד הככבר
 סודיר מעליך כי כאל ית אשר שכתן סיתנה לא יקחנה
 מן המקבל. כאל (פ' סדר מעביות אלי) דגמרי
 דמיס יהי. משקל לא שקלי. וקדעה מה אעשס

אדם עליו ארץ כלתו מוכנת מחשבת פניו להסב פני
 בעבודתו כלתו לה לבדו כאשר החל המלך לחשוב
 עליהם תועה: לעם ולאוהב: להיות עם עם כלתו
 מורה על חשיבות רק על השכיר כאלו ויחל העם לזכות
 בכל מקום שאל העם לשון
 גנאי הוא: על כן הוסיף
 ולאומה שהיא שם חסון עד
 אמרם אל אין לאום אלא
 מלכות: והוכיח עם לגלויו
 מלחם שזכר אומה להגדיל
 ולהאדיר: ועבר הענין אל
 בניהם: כמרים וזולתם
 שהכניאות שעמדו אחר כך
 לישראל: ואמרו נב ראתם
 עממה על פים מה שלא
 דאס ויחזקאל קן בוז וכו':
 מנלי מנאי: לא על דרך
 שעבר עם איה מנאי והיו
 רק שלם בהחלט מכל נד:

כי אין טענה בשלמות וכו'. רל שאין כם בשום בריה
 לפנות פה ולתכנף ולטעון כנגד שלמות מעשה שכל
 סבותיו הושלמו בו. פועלת חמריית ונדויית: שהיא
 עצמה תכליתית בהיותה על שלמותה. ועל שלמות
 חצרו אול' בירושלמי דשבת פרק כמה מל' קין אדם
 הראשון חלה עהויה סיס לעולם דכתיב וינר ה' את
 האדם וגו' ואתיה כההו דאמ' ר' יוסי כשהאשה הוצת
 מקצקשת עימה היא מנביה חלמה ונרמה לו חום
 מיתה לסיכך כמסרה מנות חלה לאשה וכו'. וכבר פ"ד
 וינר ה' אל' קים כתיב מלך במשפט ועמיד ארץ וגו'.
 מלך זה ממה הנה' במשפט יעמיד ארץ זכרא את
 העולם כדון גאל' בראשית בראם אל' קים: ואיש תרומות
 וקרבנה זה אדם הראשון שהיה גמר חלתו של עולם.
 ונקראת חלה תרומה שכאמר ראשית עריסותיכם וגו'.
 אל' יוסי בן קריתא באשה הזאת היא מקצקשת עימה
 במים ומנכה חלמה מנתיים כך בתולה וליד יעלה
 מן הארץ וגו' ואחר כך וינר ה' אל' קים וגו'. עכ"ל.
 חלמות נודת ידענו מנד סיומו ככלם אל' קים: וכירושלמי
 החזר אחרו אדם הראשון כרו של עולם היה הה' כר
 ה' כמזת אדם ונרמה לו חום מיתה לסיכ' כמסרה מנות
 ה: בראשם עכ"ל: ושם כאמר אחרי אמרו אדם הראשון
 חלה טעורה היה לעולם וכו'. כמוזכר למעלה אדם
 הראשון דמו של עולם היה הה' שזך דם האדם וגו'
 ונרמה לו חום מיתה: לסיכ' כמסרה מנות כלה לאשה:

עכ"ל רמז בזה אל הרוחות המתולדות מן הדם האדום
 והם הרושרים ומחברים בין כחות הכפס והגוף: כי
 ההפכים לא יחונדו כי אם על ידי אכנעי ופרדוחים הם
 במדרג' אמצעית בין הגשמי והכלמי גשמי וכמו שכתבנו
 בו' ס' והכס בעל המאמר
 תיאר אדם בשלמות הממ
 ובשלמות הנורה: ובשלמות
 האמצעי המחבר ביניהם: והכ'
 כלו שלם כנר' מופעל שלם:
 ולא מנע מונע ממוז וכו'.
 לזו יכלו להעיק לשלמות
 יטור כפיו ות' סדכיים אשר
 מטענם לשנית מוז סכולך
 והם אשר ע'ה וכלונם נשם
 הפילוסופ' ס' י' אך עם איה
 חילוף נפרטו שאשמידך על
 טעמו אשר תשלום הכיאר
 לר' המחבר יינאי לקראתנו:
 והכס דברו ליכו שלא מנע

מונע שלמותו של אדם הראשון לא ממוז שז וכו'. כי
 הסכנת זרע והדם חזר לאדם כמו שיבא סמוך לחימת'
 הספר בהקדמה השנית: ולא מהמוזכות: אשר בנאתו
 מרחם אמו ויון מהס' גם בעולמו ענוד ככטן המל' את
 כמבואר סימן א'. גם לא הסכהנה אשר יכסוהו וכו'
 ואמו ושאר קרוביו: על פי מדו' יחיה המתפשטות אליו
 מתוך הרגל סתמידי: ודרך המזכות והסכהנה אומם
 היא לכלכל מונסל אדם כערס מכוא שנת העמידם
 על ענם אומם בשלמות השכל וזו נשתי הגדול' כנגד
 המזכות: והיכות כנגד ההלנה אשר נכינו כנטיעים
 מנדללים כנעוריהם אל שלמות החיים: וכפי הרגלם
 מן הצת ההיא יהיה משפטם עוד כל ימי חייהם כמו
 שיכתאר אלנו מאמר הכתוב כמזים כיד גבור כן בני
 הנעורים כי מאז ככונו לשלם אותם אל המטרה להשיג
 שלמות התכלית המכוון: חף לא פעלו עולה למנוע
 שלמותו של אדם: המחלפו האוויר והמים והארץ: והם
 סג' סודות אשר הוא יושב בקרבם: וכמו טעם לדבריו
 מפני מה לא יכלו להעיק לו המזכות והאוויר והמים
 והארץ (כי אין ספק כנשאים אשר לא שעיקוסו
 כי אין לו איש ואם גם כן ואח אין לו כיום הכראו)
 ואזר כי גם לא יכלו לו שאר המונעים שקדם זכרם: כי
 כערס יכינו סודותיהם אטד לשוך את דרכו כסיריהם
 כקונים וכנרקיים להעיק לשלמותו: ינרו כמניע
 לתכלית ימי סכמות השלם בנידותיו: לעבין שלמות
 מוז

מזו איכריו : ונמדות : כמכות הנפיות לענין
 הכת' והכוונ' והכפ' ונת' הנחכות גם אל המזון
 והוא אשר קבל הכפ' על תומה' ר' שכל כמותיה סודרו
 בערך שם : והאכל על מכלית מה וכו' . שם
 שכלו על ט'יות פעולתו
 כחילו הניעסן ומן רב ובמדותיו והוא אשר קבל הנפש על תומה'
 בהשגת כל חכמה עד מקוט' והשכל על תכלית'ה שביכולת האנושי והכח
 שידו מנעת : והכס סלקי האלקי אחר השכל רוצה לומר המעלה אשר
 אחר השכל וכו' . היום הדבר בה ידבק באלקים וברוחניים וידע האמתות
 אשר דברו כמשי' סימן ז'ב

מענין הכתו' לומר כי עופר עולם והוא אדם הראשון על
 מליאתו כנראה כימי במרומו . והוסף ר' אלעזר משם
 מזה כנראה כמוהו מן יסיה עם לכתבו לפרש עפרי' כמו
 עופר המורה על זכר כלכל כי איחס סגד השום שבהם
 כי שיהיה על מילוא' כנראה
 כי את זה לעמת זה עשם
 אלקיס' וידי יוחנן בן
 להגביל ומן למלאותם כיום
 הדגש' ואמר שהיו ככמ'
 עשרים שנים . עת מחבר

ז'ל וכבר נכלית הכח הדברי בקנת האכזים מהדנקו
 בשכל הכללי כמה שירוממו מהשמש בהקשה והעיון
 ויסור מעליו הטורח כלמוד בככוא' ותקרא בגילתו זאת
 קדושה ותקרא רוח הקדש . עכ' עוד שם סימן ז'ד
 זהכס ככר כמפתית לדמיונות נפשות ונקמת מה שלא
 בתן לב יונקר עליו ולא הוזה בטבע כמר השגתו
 בהקשה אבל הוזה זה בטבע הבריאה בתכאים אשר
 הזכרנום יעשו אותן הנפשות אשר ינידו העולם ככלליו
 ויראו לאקיהם ומלאכיו וירא קמתם את קמתם וידע קמת'
 את קמתם כמו שכתב גס וידי ועמיה השאו ואכחו לא
 כדע זה וזכר זה שם לא שיכואה בדרך הככוא' עכ' .
 וכבר היה לו מקום לתלות שם שלא השיקו לשלמותו
 המזכות והאיור והמים והארץ מפני סימתו בנן ערך
 מקום שזה מכל כל ופירותיו דכברי הרמון ככלעים
 באיברים כמן ומקיימים את אוכליהם וכו' י אשם כי לא
 סינך לזה דקיס ליה בדרגס ועדיפא מיניה . והוא כי
 יגרו כחונגי לתכלית ימי הנחרות וכו' . וככן לא כשאר
 מקום למשיקים למכות שלימותו ממנו הואיל והיתה
 בהעתו אליו מעת הכראו : ועל מה שאמר כי יגרו
 כמנע לתכלית ימי הנחרות וכו' . הסכימו ז'ל
 באמרם בכלל . כל מעשה בראשית בקומתן כנראו
 בדעיון כנראו בכניון כנראו . וביאר עליו הוירס
 בשט' פ' ל' כי כל מה שברא אחנס כנרא על שלימות
 כמותו . ועל שלימות בורחו ובכחה שנקריו והוא אמרו
 בגניון כנראו מן בני סיא לכל הארנות . עכ' ואמרו
 עכ' פ' ז' ויניר אל אלקיס את האדם עשר מן האדמה .
 רבי יהודה בר סימון אות עופר עולם על מליאתו כנרא'
 אל אלעזר בר שמעון אף שזה על מליאתה כנראת .
 אל יוחנן אדם ומה ככני עשרים שנה כנראו . ר' הובא
 אמר עפר זכר . אדמה נקבה . היוצר הזה וניתי עפר
 זכר ואדמה נקבה כדי שיהיו כליו בריאים . עכ' . כוונ'
 לחת טעם לכפל הלשון באמרו עפר מן האדמה . ולר'
 יהודה בר סימון עפר מלשון עופר קוליים על כן אמר

ומיו של אדם . כנוי . וככס' ובעצם מומו בכל חלקי .
 אולם ר' הובא לא ראה מדברי הכתוב ראיה על ככה .
 עם סיומו אמתו מחד עמו על פי המושרש אלכלו בכל
 מעשה בראשית כי בקומתן כנראו וכו' . כאמור . וראש
 לישב הכפל באמרו כי עפר זכר . אדמה נקבה וכו' .
 ואולי רמז באמרו עפר זכר . לשתי האיכויות הפועלות
 שביסודות . והם סחוס וסקוד' ובאמרו אדמה נקבה .
 רמז ל השתים המתפעלות והם הלחות והיובש כמבואר
 ברביעי מספר אומות השמים בראשיתו ואמר שכן דרך
 האומן לעשות . כי המלאכה משתדל להדמות להטבע
 ככל פעולותיה כמוכר סיא' . ועמם כי הלך הלבתי
 על ביאר דברי הסדר . ככסוף ככשפתי גכ' להיח' טוב
 טעם לחלוף הכראה בין דבריו לבדני השליסוף כי ס'
 עס היות שמיסם לשי הכראה סוכני' בזה על קוטב אחד
 עמנו . כי הנה קרה החלוף מחד סדרן ששם עלו
 הקרובים קודמים אל המזכות באמרו ואשר קרובו
 ואיכויות וכו' . והמזכות . וכאן אמר ולא מהמזכות
 וההכנה וכו' . שהרי הקרובים בכלל ההנהגה כאשר
 דרכו . גם שם איחר המזכות והקדים הארץ למים
 באש' ואיכויות מן האוירים והארנות והמזכות והמיומו'
 וכאן הקדים המזוכו סמוך לשכתב זרע סאב וזם האם .
 והקדים המים לארץ באמרו והמתלפות האויר והמים
 והארץ . וקרה גם כן החלוף מחד השמיטו ככאן זכרון
 כמות הגבלים והמולות וכו' . המזכרים שמה' ואכד
 מכות משנו לומר שהשמיטם הסדר כי יפוג לבו מלהאמין
 להם' שהרי משיו דעת ס' פ' שיש לשמש ולירח ולככבי'
 פעלים עד השמיס והיקרור וההרטבה והיוכש והרלווי'
 כססי' וזכריו שם מקיימות אחרים אלכלו על קיים הדעת
 הושת' ועי' כי לא ראתה לייחב כל זה א' ההודו בו והקרי'
 כי אמנם לא יחשד כום פועל חכס' א'ז' לשונו תמרר
 לדבר נמות כמכמה ודעת כמוכר בפתיסתנו . ואילס'
 נהיות בעל המאמר האחד וזלת בעל השני היום אפשר
 לדחות הספק באמרו כי לא ישלג דבר למשפט השמנו'
 לשון

דרכו להניח לו סדר מיוחד אשר יבחר בו ויקריב ליו
ואף גם זאת ראה ראיתי נעשם זה דברים לא מאשמים
לא נשמתים לכתנם ואשר לכבו פונם מהם הרעות

פחול לו להפך בדיות אחס
בכל זאת לא יחטא
בשמינו נחמו מפלה להשגן
סריונו ונאח המעודה
לעטם החלף אשר זכרו ויש
בה כדי כתיבת טעם גם
אם היה אח בעצמו כעל שני
המאמדי בזכרים כי עדיין
סיה מוכרח לשמת בשמי
המקומות לפי טבע הכושר

ככל אחד מהמה וזה כי שם או א' היתה מגמת פניו
להורות כי החלוף הנראה בנולדים הוא כלמי מכרית
ההודאה בכורא פועל בחסן ספרי סבות רבו מתחלפו
מנאו לחלופם כמנואר שמה ובגן שאר הפילוסוף את
סדרו בספור סבות החלוף הכל לפי רוב המעשה על
כן סקדים האכ והאם
הולד סכור כי דם סאס חרע האכ הם המכיסם את
מוגו אל מול קבול הנורה כמזכר שמה ולהיות המדות
כמשכות על הרוב אשר סמוג אשר יכינו סקורים ואתם
אחות כללה בזה לשאר הקרובים מתוך הרגלם כמדוב
על כן סמך אותם אל סקורים ואחר כך זכר האוירים
ופארתות האדרי ככח לשנות סמוגים וסחמשך מהם
הן מחד היותם פועלי בנוכח של ולד הן מחד פעולתם
במוזנות וסמימות ולעפכך סוקדמו סוף דבר הקול
כשמע על כחות הנלגלים וכי להורות כי כל אלה
הסבות הקרובות לא תוכלנה לפעול אט הרחוקות לא
משלמות עורם מקדש אך במקום הזה אין ספדר
הסוף כחות ליו כי אין הכונה בכאן רק לשלול מעניינו
על אדם כל סכה מוכעת שלימותו ולעפכך הקדיתתלה
מה שלא ישים שוא וספל זכרון הדברים הנמשכים אחר
כך כי אמנם מלתא דאיתא נקל וסומר לא סוף טרם
וכתב לה ובגן זכר מחלם כי בעולם אכל אדם מוכעת
סקורים על כלי המנאס כלל ככריאסו ואחר כך זכר
המוזנות לפי שעדיין סיס אפשר שיעיקוהו ויטרידוהו
ואחכ ההכנה כי עם סיות שנעדרו ביטירתו סקורים
אשר כסעדרם גם ימר סקרוכים כעדרו מל היה אפשר
סמעיקוהו סהכסנה סיורגל כס מעצמו אחרי כן זכר
הן יסודות אשר סיתם סעקמם אליו אפשרית אף אם
לא ועיקוהו המוזנות ממה סככר סודענו כי כשלים

סוסודות כמו סהסודך שם ס' א' כי סם היה עסוק ונא
להורות על כרני סנות החלוף על כן סקדים האוירים
וכארכות שפעולתם נמשכת גם כן למוזנות ולמימות

כמו סקדם והשמיט כאן
זכרון הכמו הנלגליות וכי
כי לא סונוך אליו ממש
סזכרנו בזה וכמה סקדם ס'
א' כי הסבו סרחוקו כלפדי
הקרובות לא מפעלה
והסם אם סקרוכות ככריאס
אדם לא עשם מלומה כמו
סקדם גם סרחוקות רחוק
מנו ואין להם עכב ככריאסו

כלל ועיקר ולא מצא מקום לזכירתם קוד זכרון ססנות
הקרובות כי הספור נמשך בז משלמות מעשה מעשה
כסם יכול ממחר ככרו לזכרה וכי וככר כקרא
אכלנו כן אלקיס וכי שים פניך אל אשר ככח הרמזן
פ כראשית על עסוק הנעלים היו ככאך וגו' וזל
הככון כעניו כי אדם ואשמו יקראו בני האלקי כעכור
סחיו מעשה ידיו והוא אכיהם אין להם אב זלמו ואדם
הוליד כניס רבו ככמנו ויולד כניס וכנות והיו האכשים
האלה הנולדים ראשונים מאב ואם בשלמות גדולה מך
הנוכח והסווח כי נולדו כדמות אניהם ככמנו בשת
ויולד כדמותו ככלמו ויחנך סחיו כל כני הקדמוני אדם
שת אכוש כקראים כני האלקים כי היו ג' האכשים האלת
כדמות לקי וכי עכ' ואינו רחוק שימנאר מאמ הכתו
(דיאלג) ודייה די רביאה דמי לכר אלקין על
אדם הראשון יכיר כפיו של הקבה אשר כופר על ופיו
תארו (פ' חוקת הכתוב) דשפריה דאדם הראשון מעין
דשכינה שת והיה דומה לאדם וכי כמאמר הכתוב
ויולד כדמותו ככלמו ויקרא את שמו סת' וסומו מורח
עליו כי ממנו הוסחת' וככר ביאר המורה כראשון פ'
כי כל מי סקדמו לאדם כניס ערם הולירו את סת לא
כניסם ליפם הנורה האכוש' כאמת אשר הוא כלם אדם
ודמותו הכלאר עלים ככלם לקי וכדמותו אמנם סת
כאשר למדוהו וסכיהו וכמנא שלם ססלימות האכוש'
אמר כו ויולד כדמותו ככלמו עכ' אכוש' ככר
ביארנו ס' מל' כי לא כוכל לסוכיח מזה סהכנדות דעתו
על סכר לרעת מלל כרשעת אכוש סמווח אכלם לעובד
על כמוזכר שמה כי כן לו יסיה דעתו מסכים לדעתם
עדיין שם ססנולה קיים כעניינו מחד מה ססיה ככרש
תולדתו סיוליד פנולה כמו שינא ככסורו על תרם כ'
רמ

קול יהודה

דלה להזכיר זה אכלו להיות כו פנינו מפורסם יומר
אחנם על דבר אבות התלוי נמחלוקת וזלנו גם הדרש
חזל מלוק' עליו כמו שזכרנו שם סתם הדרכי' לא רצה
להכניס ענינו בין סלע המחלוקת ושאר פיו ולשונו
לכלמי הכריע: וכן הגיע

הענין עד כח ביחידים
וכו' מדנזירי וכר שדעתו
נוטה לדעת סעודה מלא
פיה אויך סתרים וזלמי
ביחידים הנזכרים ככתוב
אכל שאר בני ארס נדורות
ההם היו שפי סיהים כשנים
העטעטיות המורגלות ועל
זה כתב הרמב"ן שאין דעתו
פיהם היינו מן טעמי אשר
זכר סיה: ונראה גם כן
מדעת החנר טעם אריות
ומיהם ומקסם טל אלו

סמן צה מח

הראשון עם סיהה מיוחס להם להחמקם ככל מוקף
איש איש נחלצתו אשר המה עשום וכמו שזכרו חז"ל
באמרים (לר פ' כ"ד) כל הזומרות אשר הראשון למדס
שאי טעמיה ומרשים כמה מאדם (ישיה מ"ד) מאדם
הראשון עכ' כל שכן

היו סיהה נכני סת הפסוקים
חביה רבה עמלו ומסוגל
וביכלת כחמ' סתם סגנונים
אשר מעולם אנשי הסס
וזכר יכלת אמר החכמה עם
היינו דלוי לפי הכרעה
להסמך אל אמרו שליטים
נכריאיתם להיות סיכלת מן
הכמות הנשייות והים
עמנו מהה שזכרנו כי
הסכסס משנו סכסס
מעשרה שליטים אשר היו
נעזר

במחנות טעשה לך מלחמה וכאמרו ענה וגבורם
למלחמה: וביניהם אלו מוכים לא כשאר ככנים שאל'
עליהם ויולד כנים ונכונים כי הם הקליטות מחיין
הזכים ראוי להמשך כאכסי הלכ והסגולה: ועוד שהשיג
נח כי סיה אכרהס אכינו כן נח כאשר מת כח כדבר
הראשע פ' כח: דבק בהם וכו' ר' ל' שזו מדה דקקס סוה
בכלס להיות ענין הסגולה מלג' ומקפץ בהם לפרקים
מאבות אבות אל בני כנים: ועל כן קרא עברי כי
קרוב הוא להיות זה שמו הייחסי נגזר מעבר מוריס
הסגולה כי בוא כמייחד מוולמו איך לזרים אמו ולא
מעבר הכהר כי רנים אשר אמו ראויים כחיה להתייחס
אליו והראשע פ' משפטס על כי חקרה עבר עברי:
הורה על פי דרכו כי סיומו נקרא אכרס סעברי עברי
פנא מעבר הגהר יש בו נגזום משי ססיה דלוי לסיות
עברי כהרו וכבר קדם דבר פ' שמות אל גלדדק
את העבריות כי כל שהו משפסס עבר ועל אחיבתו
יקרא עברי וכו' ופסס דברו על א' פ' משפטס אל
אמרו לעס ככרי וגו' והססס ספורנו גם הוא כיאף
ויגד לאכרס העברי ססיה מחיין בדעות עבר כחיה:
ועבר היה סגולת סס וכו' פכיו אחורנית לטוב על
ביאור מה שהונח ראשונה מסמשך הסגולה מח ער
אכרס כי כאשר הקסה על עמנו מענין מרס החססיין
לפי הכרע' שלשלת הסגולה ונא בכלל תשובתו הסיססו
אכרהס א' עבר מור להעמיד הדבר על שרשו לסורות
בנידור כי אכרהס יורג עבר הסגולה מהסגולה לסגולה

היה נענור חממתם בהנהגת ענמס וזה יראה מהה
סהכנים חממות בין אריות הימים והיכלת והראוי
היה לסמוך וכלת לאריות הימי' כי סיהס לחלק גנשמי
ומשנו לא שסס חממות באמצעיתם להורות כי על ידי
הכחיה בהנהגה האריות ימים והוסיפו אימך כי אחס
החכמה משנו לחכס והסכמה תסיה את נעליה וטכף
גס הוא כי בהיותם הלכ והסגולה כח מנס אימך הסס
כי זכות יונ אבותם מסיפתן טרס יסתנה עניינס
בפלגה ונמכול וככן יסורו ממנו השגות הרמב"ן אשר
עשה כנגד המור כחוח למעלס ונקראו בני אקיס וכו'
יש בזה כרי כתיבת טעם לקריאיתם כסס בני לקי' מכני
היותם שליטים נכריאיתם ר' כחונס ובכמות גופיות
ונפס ות: ובמדתם להיותם כשליס שיאיתם כוולת על
דואיהם כאמרו הנפילים היו בארץ בימים ההם שהם
בני האקיס שקדם זכרם וכלא כתוב שלמים נכריאית'
ובמדות והדברי' קרובו לאמרו למעלה השלס ביטירותיו
ובמדותיו: ובאריות סיימס ככרוא מעניינס סוף פ'
בראשית: ובחממות כמו שזכר המורה נבט וכן ראוי
שאמן כי בכל דור ודור הושכ לב אבות על בניס להטו'
להסכיל ובפרוש העוד הכתוב וימהלך מנוך את
האלקי והלא הדברים קל וממר אס בני קין אשר סיו
נערך אלו רמי הקוואה גרועים וגרועים כמעלה
ומחיות הזכיר מסס סכתוב יכל אכי ויכס אהל ומקסס
ויוכל אכי כל מופס ככור ועונג וחונל קין לוטע כל
פורה כססס וכרול וסכתסס כוא הסכסלו איתס מאדם

עד עלומו לנגלת כח : מפני שהוא יורש האיקלימוס
 ג'שים : אשר לא כדעת הרמב"ן שכתב על פסוק ומלכי
 דק מלך שלם כי נבול הכנעני מנידון וכלול כל ארץ
 ישראל : זכור בני עם נחמה ממשל רחוק מארץ ישראל
 ויתמררר בספנתו על רש'

כן הוסיף וירכס כנגד וירכו וורעם היה ככון לפי שהם
 בעונם גדולת השלמי ורכיום שהיו להם כדמדת הפני
 המוכס כסמוך על כן הוסיף ויגדלם שכדו כנגד ויעממו
 אשר היו ראויים לכבואה מתמדת ככמוכ פ' כהעלוך
 ויהי ככוכ עליכם היות
 ויתכנאו ולא יספו : כי אין

סגולת נח מפני שהוא יורש האיקלימו השוים
 אשר אמצעייתם וחמדתם ארץ כנען אדמת
 הנבראה ויצא אל צפון ותם אל דרום
 וסגולת אברהם מבניו יצחק ויחזקיהו כל בניו
 מה ארץ הזאת המסוגל' כדי שתהיה מיוחדת
 ליצחק וסגולת יצחק יעקב ונדרה עשו אחיו
 מפני שזכה יעקב בארץ הזאת ובני יעקב כלם
 סגולה היו כלם ראויים לענין האלקי והיה
 להם המקום ההוא המיוחד בענין האלקי
 וזה היה תחלת חול הענין האלקי על קהל
 אחרי אשר לא היה נמצא כי אם ביחידים
 וישמרם האלקים ויפרם וירכס ויגדלם במצרי'
 כאשר יגדל האילן אשר שרשו טוב עד שהוצי'
 פרו שלם דומה לפרי הראשון אשר נוטע
 במנו רוצה לומר אברהם יצחק ויעקב וירכס
 ואחיו והיה מן הפרי משה ואהרן ומרים וכמו
 בצלאל ואהליאב וכמו ראשי המטות ושבעים
 הזקנים אשר היו ראויים לנבואה מתמדת
 וכ' הושע בן נון וכלב בן יפונה וחור בנה של
 כד' ם וזולתם רבים ואז היו ראויים להראות
 דאור עליהם וההשגחה הזאת הרבנית לא
 האלקית הרנונית ואם היו ביניהם ממרי' היו

כמה שכתב והכנעני או
 בארץ שהיה הולך וכוכס את
 ארץ ישראל מורעו של עם
 וקנו של אנה' שחלקו של
 עם כפלה כשחלק נח לכנעו
 את הארץ שכא' ומלכי דק
 מלך שלם : עכ' כי לפי
 דעת הרמב"ן אין משם ראה
 על זה אף על דעת רז"ל
 שמלכי דק הוא שם בן נח
 כי קרוב אלינו הדבר לאמר
 שהלך מארצו לירושל' לעבוד
 עם את ה' והיה להם לבנה
 לאל עליון כשכיל היומו אחי
 אביהם הכנעני והרמב"ן עודנו
 צומ' ככדמות שמנו הכנעני
 היתה יחשלים : אולם אחרי
 כן הולך ילך זנושא משך
 :סגנתו על רש' בארצו אכל
 את חלק נח לכנעו הארנות
 זכמן לשם א' היו זה כחחלק
 גכמו על פיו וישנו כס בני
 גכען עד אשר יכחיל אותה
 ם לרע אזהכו : עכ' .
 כוננו כזה סעכפ לא ינדק

מה שכתב רש"י שהכנעני היה הולך וכוכס את א'י
 מזרעו של עם אף אם כודה כי כהכל כח הארנות
 לכנעו כחן ארץ ישראל לשם : שהרי גם לואת נטית
 לכנעו לאמר שהושכו בה בני כנען עד היותן אשר יכזר
 בעניו האלקים : והנה כדכרי הרמב"ן האחרונים מ'ן
 פומ' לנו להעמיד דעת החכר על מלה : כי אחזם
 כטענת הרמב"ן על רש"י לא לנו אשם לא לכו' השוים :
 כזוי ארבעת האבות : ויבא יפת אל כנען : כמו שקדם
 פויכ' כלם סגולה : כאמרם א' שהיתה מטמו שלמה :
 יפרם וירכס ויגדלם וכז' : עד מאמר הכתוב וכני
 ישראל פרו וישרנו וירנו ויעממו ונ' : כי פרו וישרנו
 מוכרים אכלו בזכירה אחת מהם סופר היותם פדים
 כצרי' ולדות ששה ככרם אחד : והיו פדים לכרכה על

בקש משה וכפלינו אני ועמך מכל העם אשר על פני
 הארמה : וכן יורה לשוני השמוך באמרו ואם
 היו נביהם ממרים היו כנעלים כי אונם היה
 זה מורה על פרטיות ההשגחה שכיכרה כאמר
 כפני סימן נח העדה ענומה שעושה ויחלה לעתה
 כחוכה רונה לומר השכינה הלא תראה מה שאמר
 יהושע לא מוכלו לעבוד את ה' כי אלקים קדושים הוא
 וכז' : עד אמרו ומה שהיו מעינם מרים כנרעת ועוכס
 כדכ ואניהו וכז' : עכ' ולפי הככס שכמוכו בו ההשגח'
 האלקית הרנונית הכינה מנואלת על ההשגחה הזאת
 המיוחדת הנמשכת מרנונו ית' לכל זמן ועת לכל חפץ
 לא ההשגחה הטכצית המסודרת תמיד על אופן אחד
 גלתי משמחה : אף הם גלי ספק הכנולתי אמר זה כנגד
 כמפקק

קול יחודה

מאמר ראשון

סימן צו

מו

המקפץ שיאמר אם כן שהיו נביהם ממרים ראויים לנעול לא ירחק ממנו מקום למלות בו עבודתם לנעול חכמת האלקים כדבר הכוזבי סי' כ"ב כי כעת יאמר ליעקב שאין זה מתייב עזבו את אלו כי אך עובד לישאל במעלת סגולה וסוקתם

בזה עומדת לעד: כאשר הם בתולדתם: סגולה זו כפגולה: וטעם' פגם הוא יסודתו כהרפי הסגול' חה על שני מינים: אם סגולת עתים: ואם סגולת הכולל' מהם: ואל ויולדו מי שיהיה סגולה: וכזהים כאב הסמרה וכו' וזה בין כדיו סמס וכן כדיו אהם: אם כדיו שמים: אול כזהר מולדו אכל ויהי רעב בארץ: קנה אורף רוגייה עם דש' א נגון ריפוק מכהון גועה טבא בעלמא: כמה דאפיק אברהם: ממרם דאיהו גוצא טבא ושדא זחולקא טבא לעלמא: עכ' ואם כדיו אדם כנר אול ש' וס כחלון שאין מעבירין כחלה אפי' מברא נישא לכרא שכל לא יודיעין סי' ודעא כשיק מתייסו: והוא טעם מאמ' ישעיה למקומו כחלון כמו שזכרו חול פן דכרכמו

סימן צו אמר הכוזבי ואת בלתי וכו' לא תאכיל הכוזבי עד הנה לסימן הדברים מנושאים ככל מה שהביע החכם משרת גדולת אומתו הממשל מלכ האדם וסגולתו: על כן אמר לא ידעתי מי זאת עולה ממדכרך כאדם מ מקיטרת מר ולכונה מקוול אקבת רישל: שקול שבועתא ודעי אריירא: סהיל עמלה משמים ארץ ומה זאת מעלה כאשרה אחר עין הכשירם נאלי' וכן הן הדברים שזכר סי' כ"ב: כי אמנם ככל מה שהארץ הסכר למצמימו עד הנה: אין אומר ואין דבר' להתנלות עמו על בלי כשעם קולם: אכל סמלך:

סימן צו אמר החכם כי האומות וכו' כלל כיונות בהתנלות עמו אשר עשו את העגל: על זה הקוטב סוכב הולך: שלא היה עניינו אכלס דק להיות כבוד אלקים: כגורת גויה: כל שיריד על הגורם היא הזוגנשפ רוחניות קדוש מאמו ית' לא משום כובד ומלל ככרשה מדעת אכן עראש פרשת כי חשא: דק כצמין הודדת

היה הגדול שבבריות הארץ ונתחייבה להם הגדולה על כל הנמצאים בארץ אבל איה הגדולה הזאת מן החששות הזאת: כי אמר החכם כי האומות כלם בזמן ההוא היו עובדי צורות פשכיה כנית המקדש באופן שיסכן להם להגדיל גלהאדיר כונתם לשמים על ידי המורגש האלקי ההוא: זה להם תמונת מה שהיו מנפים על ידי משה לוחות זריון עם כרוכים שיחול עם סעמין האלקי וקטליותו עד מעלה לא ככון כובת מפלחת למרשם שמים ויתכשאו לעומתו כספור מפלחות ממים דעים: והים הוא ותומרתו יסיה קדש לפי כוכב זו: ואין כחטאם כד עבודה זרה כי אם עבירה שעברו נמנעו פרעוים על דעת קיבס לעצות פסל מדעת ענתם הפך מאמרו לא מעשה לך פסל וגו': כי אמנם אין אנו יכולים להביע אל הענין האלקי כי אם במעשים מכוונים מאת האלקים כדבר הסכר כשלישי סימן כ"ג: ואין אכסברו דשאם למרש פעולות דומות לאלקיות כי לא מתלכסה ולא

כי מן אתה נבעה' ולא תחיה לנעולם טבא אל ולמאי כולי האי אל משום דלא עסקת בפריה ורביה אל והא אמרו לי דכשקו מנאי כני דלא מעגלו אל את גבי ככשי דרשמכ' למה לך אינעי לך לעצבוקי ומאי דכישא קמי קנה לעניד וכו': עכ' וכתב על זה הרי"ם מלכיס נ' סי' כ' סכה עשה הנה כל יזה לפי שעמקו מחשבותיו והוא קורא הדורות מראש ורא' בחכמתו הפלוגנה שאע"פ שהיה מלכה רשע כחש שרף ועקרב ולחון בנו כמיהו יסכה יבא מיהו יאשיהו שכמיהו לא היה לפניו מלך ישר בעיני הנהלך בכל דרך דוד אביו וזה היה הפרי טוב יזונא מהענים הרעים ההם: עכ': וזולתו וכו': יאמער שדמ גזה לאחש' ולא זכרו כשרות לפיות שכיבו מוטל כספק כמו שזכרנו:

דע מיט בעבוד את ה' אם לא יורנו מדרבנו ללכת
בארמונו • ומתלה הורה כי מקום משולש של ישראל
היה ממכתנם של אמות • כי טנה עם בני ישראל
היגום השלמים מהתדממות כוללתם כמו שיבא בשני
סימן זה: ואילו היו וכו' •
כל עם סוית הפילוסופים
מביאים מופת על היסוד
אשר לא יתכן עמו נשמות
כלל: ועל שלקנות • ל'
היומו יתנך הוא המושל
והמכהי סכולל טראו
ליומו במאמר הפילוסוף
סימן א' לא היו הפילוסופים
ססס והאינטליגנטיים ונעלי
הרוחניות: עומדים מכלי

ואלו היו הפילוסופי' מביאים מופת על היחוד
ועל האלקות לא היו עומדים מבלי צורה
שמכונים אליה ואומרים להמונם כי הצורה
הזאת ידבק בו ענין אלקי וכי היא מיוחדת
בדבר מופלא נכרי ומהם מי שמיחס זה אל
האלקים • כאשר אנהנו עושים היום במקומות
המכובדות אצלנו עד שאנו מתברכים בהם
ובעפרם ואבניהם • ומהם מי שמיחס אות' אל

מה שזכר בחמישי סימן כז על כיאור הכתוב ההוא וכו' •
לא כי ירושלים אמנם תענה כשיכנסו בני ישראל לתחלת
הכוסף עד שיחוכנו אננים ועפרה • עכ' • אף רוח
בקרבי היה הולך ומחשך לתמן בסמכו עד שאנו
מתברכים בחלוקי בית נבך
למען היות למלש זו הויכח
מתגלגלים כמלש מגדל
מחרנים ונללו את האון
ומגדלרים ית אנכא' לולי
רליתי שתלה הדבר נ
במקומות המכובדים כלל
לא בארץ ישראל ככללה
כאשר היה מן הכחות לו
כזא פני כוכמו אל המאמר
ההוא • ועוד כי באינו

טרה וכו' • עם היות הנורה שהיא נשנית • רק
היו אומרים להמונם כי הנורה הזאת ידבק בה ענין
אלקי שופע עליהם • לא שהנורה ההיא תנייר אכלם
צנח השלוק: וכי היא מיוחדת בדבר מופלא ככרי
דיוגמת זה השלוק כתב העורה בראשון סוף פ' א' בענין
האדם • וכו' • וכאשר יחד האדם בענין שהוא זר בו
מאד מה שאין כן בדבר מן הכמנאות מתחת גלגל
הירח והוא ההגנה השכלית אשר לא ישממש בה חוש
ולא מעשה נוף ולא יד ולא רגל דמה אותה בהשגת
הכורא וכו' • עכ' • אף כאן ככאר שגורם זו מיוחדת
מכין כל שאר הנורות בדבר מופלא ככרי וזו עד מאד
כיונה לו סביב הוא מראש דמות הכבוד • או שתראם
בה טנועה וכיונא מהדברים המפלאים בני אדם
בענין זר מאד: שמיחס זה אל האלקים • לא אל
החיות ככרי • רק אל ענין אלקי שופע ממנו ומיחסם
אליו • כי אין סוף מניחת נורה היא לעבודת שום
כדרא כלתי לה' ללדו אשר מאכו לפי דעתם מונאות
הרוחניות שהוא ולכבוד שמו באמנעות יקר יתנו:

במקומות המכובדות וכו' • אלו בני כנסיות ובתי
מדרשות אשר בהם כמתחם וככרעה לפני ה' המצבן
שמו שכלפי דעתמו • וכמעט כעיתי לבי להאמין שאמר
זה של המקומות המקודשים בארץ ישראל שאכו מתברכי'
בהם כלבטמו שיה • והיתה כוכה זו מסתייעת מזה
שפמן לוח עז שאכו מתברכי' בהם ובעפרם ובאכניה •
בל עומת שאכו דכרע עליה מסכימים ושרם עם אחרם
אל פרק בתרא דכתובות על סביבות ארץ ישראל • רבי
יוחאי בר גמלא תגדר בעפרא שאלמר כי רנו בעדריך
את אכניה זאת עפרה יתוכנו • וסיס עקרי עיני לנה
ואכנו

קול יחורה

ואתכן סיוט סוקר משן התקוות הסס הסמכות
אלכו עד טאנזייתוכרים או מתכרים כהס על דרך
דכו חייב בר גמול סמוכר למעלס וזה כהיופכו
מאיכס כי עדין דרמוי סמס וכינוני אור סענין
סאלקי ופינו אורס עבליס

מאנה ססכיס סככרת
אשר יוכיד כחייסו סי' כג'
ויסיה ענין דמיון כי בעלי
סגרות סמכות יאכינו
סידכ כחן הענין סלקי
וכו' כאשר אכחנו מאיכיס
ססכיתו סורה נאך יסרל
על העניס ועל סככיס

וכסרס לטון אחרון כאמרו
מזכי מה סאכנו כוהניס בו
סיוס מעשות כניס וכו'
על כתי ככניו סכעסיס
ככל חקיס כאמור:

ומס מי סייסס אמו אל
הרוכיות וכו' ככר קדס
דכרכו על זס כי' פעו:
כככ סס סככיס. מו'
כוככי לבת: או חיל וכו'
מסלסיס וסס נרות הגלגל
ססמיס סזככו סי' א': או
סערכת מל מיה מולות
סכאור. וכסר סוכרת

סולך ומסיף כי זכר סמלה כככ פרטו מו' כוככי לבת
ואכס קנין כככי מסיילי ככאות' ואכס מערכת סמול'
אשר חיייליס יככרו סמס סאור. וכס קנוכס סס גדול
מאך מאכר סונה לו: אלא כנורס מורגש סמכוכי' אס
וכו' כי כוכת סאדס סתככר מאך עד לסלי' ככככו'
דכר מורגס. כדכר סככר עכמו כרכיסי סוף
סי' ג' והסליס כיאורו סי' ה' כאמרו ואל סמחין למסכס
סימאר כי מסככמו ממככר על סדר עד סייגי' א כל
סעניכיס כרכי' נלקוט כסכלו כלכד מכלתי סימחון
א מורגס וכו' סל' מרסא סאכך יכול לכלול כל עכויי
מסלך כמסכ' לכדס בלתי קייסיה. ול' מוכל למסכ'
עד מאך דרך מסל כמסכיה לכדס כל' דכר וכו' עכ
מכרכיו ועוד סס סססמי מסיססו מאך א הכוכס סמס:
כאכר סיו מקכיליס עמוד הענין ועמוד סאז וכו' מן
סיכך כיוסי מלכרו כרכיסי סי' ג' אל' כיאור סס אלף
דל' כי ססמור סהול מסיסס מאך א סככא סול' לסו'

ראשון סימן קצ

כנעניס כסלמו מסוס א מחזס ככספן לרסיה סמולס'
כי או מנין כוכת סככר כסקבלת סעניסס הללו והארוץ
וסכלול לזס מלכר יוכיר כמחך כחור אוככרס עוד כסס
סיכא: אכר סיו מניסיס ליו וכו'. איו זכרון לזס כככות
לעמוד אכ עכני. אונס

לכמד סמוס מן סמסורס.
סכן כמוכ כעמוד עכין
אכר פמס סכל מסה וסיה
כנוס מוס סהלס יכר
עמוד הענין ועמוד סמח
סהלס וככר עס עסס וסל'

כל העסס וססמחוו אכ פמס
סכלו וסמכדיל כין עמוד
לעמוד לומר סל' סיסס
ססמחויסס כככד סעמוליס
סהלכיס לפכיסס כככסס
ממכריס. כאלרוס' סולך

לככיס יומס כעמו עין ונו'
רק כככד עמודו סל מסס
סכו למעל' יכיה סול' לרעמי
מוסך מיוסר סככר אכ
למסכו'. כילמה יכדילו כין
קדס לקדס' והכס אמרו וכין
סיו מקכיליס עמוד הענין
וכו' כאליו אמר דע לך סכן
סימס סקבלתס וססמחויס
ככס סעמוליס סכו. ססמי

מניכו דונממו כעמוד הענין אשר יכר אל פמס סל'
מס. ואס כן יכיד עליו רעו סמסורס על
כעלס: להוריד להס הלוחות כוכיס ולעשות
להס ארון לסיול להס וכו'. גס סל'כע (ס'מס') דמס
ענין כקשט העגל. אל ענין סארוץ (עס סיוט דרך
אורסחיוו מתחלף ממעגלות סכ' כיו סככרתי) כאמרו
ומלט לקי' ככוד סוכה ככורס גיסי' וככס אמרו אשר
ילכו לפניכו ואס פסיס לכך אל סככס סראשון או סרין
זס' וכיה לככוד סעפסיה וכו'. עכ' רמו למס' סככות
ס ככעלותך ויכעו מחר ס' דרך סלמס ימיס וארון כרית
ס' כוכס לפניסס דרך ג' ימיס למור להס מכווס. וככס
לפי דעמו סימס כוכתס כעגל להיוויל להס מודס דרך
מעגל יסר מעלס. כאכר סיה ככסוע סארוץ. וכאמרוס

אשר ילכו לפניכו ונו': סככרית ללקיס וסככרית סרככית
וכו'. סככרית ללקי' סיו כרית סמורכ ככללס אשר כרס
ס'עס ככי יסרל. וסככרית סככרית. רל' כלוחות

ס'הימס

שיחיהו נרואה יש מאין כמו שזכר פי' פ'ו ואמר רבותי להורות שאין זו נרואה על דרך העברה כמוכח אבל העילוי קוף פי' א' והנה הלוחות והתורה נזכרת בארון והוא מה שביאר בפי' סימן כ"ח באמרו שם עשרת הדבר' ותולדותיה והיא התורה מנדו כמה שאמר ושנת אותו מנד ארון נרואה פי' ע"כ וס' יתבאר בהבנת המהותיים כ"ח לעתם כי הכתוב במלכים פי' ה' אין בארון רק שבי לוחות האבנים אשר הכיח שם משה בחרב נחרב כרת העם בני ישראל נגזרת ממזדים ביאורו לרע החבר על דרך ביאורו אבל הריא בחסרון וא"ו' כאלו אמר ואשר כרת זכר' וירמז ל' התורה והמנות אשר כרת עליהם נרואה כמו שיתבאר בעשר מקומות והנה ל' הכתו' ההוא יתייחס אחרו שבו היה הכרת לאלקי והנרואה הרבותי וכו' והע' על פניכס וכו' ל' ס' ס' על טוב ונגס השם כפסח נחיים והיו כנזר' וראיהם להראות עליהם האור והשגשגה הריא הרבותי להיות מעלת הגולה קיימת בהם כמוכח עלמלה בי'ה' כי כלו משקה את הכונה הזאת להודיע כי בנדיבות פלימות אין לחשוב בכפירה זו נרואה דכה מכלל הדת במחשבת המלך בי'כ' ומה שבראה בעבורו מהמופתים י'כאמר רבני פי' וכן דמוים אל ארון הכרית ואומר ס' עליו ארון כל הארץ בעבור הראות הפלאות ההנזאו והעדרם בלעדיו וכו' עכ' לא שבו מארס ועדיים ונגדיהם וכו' למתן נדעה כדדפה לדעת את כונת החבר במהות העדי אשר בתקששו בו ישראל יום מתן התורה דרך החלוקה כלך לא כנה ימין ושאל' הנה לא ימלט אם שיהי העדי הזה מכשיט הדיוט לתפארת' כנומים והטעמו וכיונא זהא דעת הר'ב' או שיהי תכשיט של קדש' וזה יתחלק גם הוא' אם שיהי עדי רוחי עערת תפארת מיד ה' שבו אליה על קבלת התורה והוא בניף מלוכה זכף אלים לא יבור מהם בכחיתם כי אם על פי דברוי והוא הנראה על דעת רש' שהיו כתרו כנתו להם בחורב ששאמרו נעשה ונשמע' שהוא עצמו מאמר ר' בימאי שכת פ'ד עקיבא נעשה שהקדמיו ישראל נעשה בשמע שיד באו רבוא של מלאכי השרת ולכל א' ואחד מישראל קשרו כ'תרים אחד כנגד נעשה' ואחד כנגד נשמע' וכיון שחמאו בעגל ירדו ק"כ רבוא של מלאכי חבלה ופרקים שז' ויחמנלו בני ישראל את עדים וכו' ולזה כעה החכם במשדח במה שכתב אל אמרו דע' אחד אצלם בקרנך ובאיתך ועמה מוד עדיך מעליך' ונ' ד' כרעת

אלה שהכתיב שם הכתוב ישראל בפורדה כמבוא מדבריו אשר הנגמית לפיך בפי' נ' או שיהי ביכלתם ללכות ולפשוט המכשיט הקדוש ההוא לכל אות נכשמי ומציאות זה אבל המפרשים הוא על אחד מג' פכים' ה' מהם שהיו תפילין של יד ושל ראש אשר נכטוו עליו כפ' קדש לי כל כבוד כי שם כאמר וקיו לאות על ידנה ונ' וכוא דעת בעל העקידה' הכ' שהיה עני המלכוש אשר זרק עליהם הדם המושס באבנות ככתו' כמעשה הכרית ה' פ' משפטים' כי היו הנגדים ההם לאות על היותם בעלי כרית לאלקי' והנ' שהים מקון כלי ז'ן כתרנוס אקלוב והוא דעת האומ' כד' ונלאת חנר להם והרמזן ביאר כותם באמרו שחנר להם פ'תם בשעת מתן תורה כלי ז'ן להנכל מכל כגע מלאך העמת והם שמותיו של הקנה ובהורדה זו קבלו ישראל עליהם את המיתה כרון מפני עונש העגל' וזו משוכה גדולה ומרעה בחטא' עכ' וקירוב לזה כבוד כפרקי ר' אלתר הגדול פ' מז' ועמה נחזה לנו בכוחות ונקאר לפקר ושאלה את פי'ו להיכן דעתו נוטס במהות העדי ההי' והנה אלו היה לדעתו תכשיט הריט לתפארת כדעת הראב"ע' לא היה לו ראה ממנו על שליחת פניכס של ישראל מאשר לא שבו אותו נעשיות את העגל כי אותם הוא מכנס להוכיח מזה לבעל מעלהם מחשבת מועס וכפירה לאלקים ומה זו ראיה' גם היותו אכלו עדי רוחי שאין בו תשיבת ידי אדם להפשיט ולחלונס' רחוק הוא מכליותיו' כי ירבעה ויכל להביא ראה על בלתי נחת מעבודות' לג' יתרמד מה שלח הסירו מעליהם העדי הרוח' ההוא בשעת קלקלתם' ואם היה העדי הזה לטוטפו בין עיניו כדעת בעל שפי' ד' היינו דרובי לפרס אמרו אשר עמדו בהם יום מעמד הר סיני שיחזור לבגדיהם בלכד דסליק מנייהו' לא כל מארס ועדיים פמוקדמים בלשון' כי אין עדי הטוטפות מיוחד ליום מתן התורה' שהרי' מעמד שמה אוקס פ' קדש הקדילו להתקטט כס' וכבר היינו יכולים לנחס לו דעת הסוברים כי הנגדים אשר זרק עליהם דם הכרית היו להם לעדי' ולזה האמת לראות כי על אלה תורה מלת נבדיקס כמו שיכתב בסמוך' אולם אחרון חביב לטיותו מכשיט של קדש פעלין ומורידיו אותו מעליהם כדכוכס' החסילת בקישו ויום מעמד הר סיני לאות על היותם לגיון של מלך משמתו עושי' דנונו לא שיהי כלי ז'ין ממש' כרעת

דעת חקלום ישיף לנו ביסוד על זה נדעמו של סבר
 ולפי דעת רבי אלעזר הגדול פ' מ' ביטל מסס
 העדי ההוא וכמאלו ערומים שלא כנכנסים אלא שהיה
 דבר נשלמו בו כל התנאים הללו אשר זכרנו וכן היה
 בלתי הכרים אותו כיום העגל ראה על בלתי נאחז
 בעיניו מעבודת ית' עם היותם עובדים את פי ה'
 במנוח פרטית בעצמות נורה לא בטוהו עליה ואלו
 את כשצד להסב אחר אשר עמדו בשם יום מעמד הר
 סיני אל מלת נבדיהם לכד כאמור ר' ק' אין דבר זולת
 זה כרגלי למכ ע הסמכת דעמו של חזר עם בעל
 הצדקה הנא לא ידך בחוקך ואת אשר מבחר בו
 מקריב אליך ולפיכך אמרו שמתל נבדיה ה' הרומות
 אכלו אל נבדי ישע אשר הלכישו עמם בעת זריקת דם
 הכרית ראוי שכתעורר לקול דברו באז ששמרו בהם
 ויום מעמד הר סיני כי נעלה נבליה כוכתו בזה היתה
 מבקשת עם בר פלוגתיה דר' יוסי בר יהודה שחלקו
 באכילתם על מעשה הכרית אס קודם מתן תורה
 היה או אס לאחר מתן תורה כל למחרתו ים אומרים
 אמור שספור העם וכתיב כפר הכרית היה קודם
 מתן תורה בהמימי נביון ואמר להם הרראתם קשרים
 תפוסים ועבוכים מחר בואו וקבלו עליכם את כל
 סמיכות ואין מוקדם ומאוחר לפי הדעת הזאת

סברית על היותם עדין בעלי כרית לאלקים נשאק
 הכשיר קדוש ונבדים מקודשים על כתיבה לזכרון
 ברית לפני ה' אמר ואס כה מאמר זו מנין לו שלח
 סנו נבדי הכרית בעצמות הפגל סן לו יהו כדברו
 בענין העדי ממא' הכתוב אחר העגל ועתה הורק
 עדיך מעליך ונ' הן זאת שכתמ למעש כי יאל לו
 ממה שכתוב הורד עדיך מעליך ונ' ומתגבל ונ'
 אר' אחרו ולא שמו איש עדיו פליו פסו אמנם הוא אס
 מן המקראות שראוי להרעיש ולהרעיש ספקו עליהם
 כי אין יודרו מה שכבר הודיעוהו ומה כמעורר
 בעל העיקרה לפרש כי באמרו ולא שמו איש עדיו עליו
 היתה הכוונה שכל אחד מהם לא שמו אבל קנתם סמו
 כלשון הכתוב בשופטים כי לא לקחו איש אמתו עליו
 במלחמה ר' כי לא לקחו במלחמת יבם ולעד לכל איש
 מאכסו בכימן אשתו ר' ק' לקנתם ועירש כי העדי חוק
 היה קדש ממה שאמר רש"י במדרש כלי זיון נתן להם
 הקפה ושם המפורס חקוק עליו ולדעת בעל ספקיד
 הם התפילין שהיו עליהם לכבוד ולתפארת שכתבו
 עליהם כפי ק' ל' ונ' והם כלי זיון בידם כאמור
 וראו כל עמי הארץ ונ' ומנא דבי רבי ישמעאל אלו
 תפילין שבראש וקנת העם שלא שמו עדים זה עליהם
 דבו עמם כבבלים מתבלים על עמם כאלו מתו כי
 כפסע בינם וכן היותם וכאמרו ויתאבלו ולא שמו
 ונ' וקנתם אשר שמו עדים חששו לכפסע ודכו עמם
 כמכודים לשמים ולא חשו להפסד גופם הקרוב למות
 בערך להפסד נפשם על מה ששמעו כי לא אעלה בקרבך
 ונ' וראו שהאזכורים חייבים בתפילין ויהי כראות
 הבורא שלימות השבתם כחם אותם והודיעם שלא
 יוסיפו בער יותר מאזיהם ודי שיסתוו להם כבודת
 העדי לחוש על העונש הגופי וכו' באשר הוא מתוקן
 כל דרכו בפרושו והעלה עוד תקינו על דרך אחרת
 כמה שפרש העדי על תכשיטיהם כי קנתם בנינו
 סדנך רעו ויחאבלו ולא שמו איש עדיו ואשר העם
 שלא הבינו לא שמו לבם לזאת על כן כוס האל ית' לבט'
 ישיתו עדים גם מהם כאשר עשו אחיהם כדי לצוררם
 אל ההכנעה והתשובה וכן עשו למלאת את דבר ה'
 אמנם לשון החזק מיישב דעת לנאח מן ההפכה הזאת
 באמרו שהעדי המוכר כמכונ כחלק לשני עדיים הא'
 הוא המיוחד בלשונם של חזר נכס עדים והוא תכשיט
 של קדש שקדם ביאור עניינו למעלה ועליו אמר ולא
 שמו איש עדיו עליו לאיניכות כא' ושמעו העם את
 סדנך רעו ויחאבלו ולא שמו ונ' והסכי שיוכב
 אלו ממ' סבתו ועתה הורד עדיך מעליך ונ' הפ'
 סגנדים

והמשפטים שספר לעם וכתבם בספר הכרית הנה הם
 אשר נטווו בהם בני נח ושכאמרו להם במרה ור' יוסי
 בר יהודה אמר בו כיום נעשו כל המעשים דל' שנו
 ביום לאחר מתן תורה נעשו המצשים של ספור העם
 וכתבם בספר הכרית אך מעשה הכרית היה כיום
 הממדת למתן תורה ולפי זה הפרשויות באות סכדרן
 והמשפטים אשר ספר וכתב סיו כל הכוזרים מתחלת פ'
 משפטים והלאה הכל ככתב מיד סדנך עליו הסכיל
 במכו נשער מקומו כפי התורה עם היות כוכתו כוונה
 לדעת רבי יוסי ומראה כוכת החזר על זולת דעת
 רבי יוסי הכוכר אמת הוא כי מפי נכור לטוהו מעבודתו
 כאשר הולית ועתה שלח ידך ואחזו בדבריו וזה
 מעשה להם לנאור וס' בשעת חלקתם בעגל היו
 על עניינם ומנכס הראשון וכלל בזה כל מנכס הטוב
 ואחר כך פרט באמרו לא שמו מארס ר' תאר שכלם
 בשלמות הדעות בביראש ית' ועדים ונבדיהם הרי
 אלו שני עדים כאמנם על טוב כוכתם הכפשות שלא
 סנו מארס כאמור האויל ולא שמו עדים מחר מורכ
 והוא העדי בקדוש שכתבאר ערכו למעלה גם לא שמו
 נבדיהם שמרם עליהם הדם כיום הכנסם בכרית שהיא
 עמנו יום מעמד הר סיני כמדובר ופס' זאת אמת

בכבודים אשר הם עליהם דם הנרות שגם הם עדי
מוסם ללות לבוגרי נריתו ית' ועדותיו * והכונה כוס
להוסיף עוד לערוך אבות שבכונה מופלגת יורו עליהם
בהימם גם את זה מעליהם כמורים כעבדים היומם
נזיכים לגמרי ונבלי ראויים
לברית האלקים * ונכן ובוששי מהם מ'יום והוא לא לקח צידה ולא
תהיה להם ככרת פון וזכות גפרד מהם ב'א על מנת שישוּב ליומו אז גבר'
הכנעהם מסייעת * על דמחשבה הרעה על קצרת ההמון ההוא
כן אמר ואלעה מס אעשה ד גדול והתחילו המון לא קמת העם להחלק
לך ומיד ויתנלו בני ישראל

את עדים מהר מורכ סוסף כזה מהר מורכ להודות על
הכללו מן העדי הראשון כי זה אמנם זכו אליו מהר
מורכ דמאל הנרית אשר כרת אתם מיד כאשר שם על
ידו וזיקת הדם על נבדיהם שהיה זה לפי שטת החבר
קודם ממן מורה כאשר הראית * ואלוהם פנתי אני
וארא כי מה שאמר לא שנו תארם ועדיים ונבדיה' וכו' *
אפשר לבאר דרך אחרת כמעוררתי עליה ממה שאמר
בשני סימן כ' כי הימם השכינה בישראל כמעלת
הדוח בנוף האדם מושילה אתם הימם האלקית
וכותבת להם זיו והדר נבועותם והכובותם וכו' כי
דגם כתובותם המלכותיים כמנול' שמה * ויארם אם כן
שסם היו בלי הפק על עביינם כשלימות כפשם וכותם
לאלקים והראיה על זה כי לא כשתנס זיו תארם והוא
הנהירות והזהר המתנוכן על פניהם מן האור השכלי
הבפון המוסיר בשלימות השגתם הפנימית על חכמת
אדם מאיר פניו גם לא כשתנס הוד והדר לבזוס והוא
עדים שגם עליו עבר וכתפשט חוסר האלקי * ולא הים
השמי כתיים שקשרו מלאכי השרת לכל א' מהם אחד
כנגד כפשם והוא עדי המלכות החכמי * ואחד כנגד
בשמה וסוף סמאר הפנימי הזהיר לעמת כניו
ונבדיהם יהיו נבדי הנרית כמו שזכרנו * וכח הראיה
המוכחת על שלימות עביינם כי זולת זה היתה
השכינה מתרחקת מהם מיד והיה משתנה זיו תאר
הנוף והמלכות וגם הם היו פושטים הנגדים
אשר וורק עליהם דם הנרית * ולפי זה יכורם אמרו
ותאכלו ולא שמו איש עדיו עליו על תכשיתיו ומלבוטיו
ססאים והמורדים כרנון איש ואיש לפת פשתחו * על
כן אמר איש עדיו עליו * ומה שאמר הודר עדיך מעליך
הוא השמותף לבפלי הנרית * ולפיכך לא אמר כזה
וורד כל איש עדיו מעליו * וכיאר בפנינו ויתנלו
בני ישראל את עדים מסר מורכ לומר שהראשון אשר
לא שמו איכט העדי אשר זכו אליו מהר מורכ * וככללו
בעדי הים נבדי הנרית וסעדי המוסיר שזכרנו לשמי

מינו כי הכל מר ימדו נאלמו וכמו שרמז בשמי פון
כ' כאמרו וכעת שמתרחקת מהם ומתכלת פנשם
וימתערו גופיהם וישתנה ישיים * עכ' או כאמר שהעדי
הראשון היו נבדי הנרית והשמי היה העדי המזוהר
והנזכר ינמר : ונכנס
מהם ארבעים יום וכו' ולא
כפרד מהם אלא וכו' לא פנה
את לנו לאגדת שבת פוק
רבי עקיבא בשעה שעלם
משם אמר לישראל בנוף

ארבעים בתחלת שמי לא וכו' * והם הדרך הלך נש
הראש פ' כי משא כאמרו חלילה חלילה מעשם אהרן
ע' גם ישראל לא נקשו ע' דק חשנו שמת משה שהכיעם
מיס סוף כאשר פירשתי כי ראו שהמן אינו יורד נכר
כיני ומשה התעכב שם מ' יום ואין כח באדם לחיות זם
הזמן בלא מאכל כי הוא לא חמר להם ממיו ירד גם
הוא לא ידע * כי האמר לו עליה אלי הכירה וכן שם עדי
שאמן לחיות הנרית וכו' * עכ' * ואחריו נמשך הרלב
כמנולר שם בפירושו : על קמת ההמון ההוא הגדול *
ים בלשונו פיוס והתנלות כי אי נשם רב כמוהו שלא
ימנ' בו פכולת אנשים : להחלק למחלקות וכו' * דבר
זה לא מנאכזה מפורש ככתוב * ומכל מקום יואם
מוכרח מעניינו שאם היו מפסימי' כלם כעשיית הנורם
איך היה זה שלא עבדו כי אם שלשה אלפי איש * ולא לו
לא היה שם מחלוקת וערכוביא בדבר אלא שהלכו
פתאום האנשים האלה החטאים לנקש נעמד מירש
וכו' * איככה מוכל ונאיכו בלבדן דעת אהרן שימכים
חכף לדעתם ויקבל עליו לעשות את נקשתם והלא
כמה עורים היו לו לבטל דעהם * וכ' עם מה
שקבלו חזל מהרבות חור ודרשו על זה ויכן מונח לפניו
שהנין מן הזכות לפניו וחשש פמל והרגוהו והשאיח
אותם עון אשמה דנה עד מאד כעין אמרו אם ירד
במקדש ה' כהן וכניא * ועם מה שאמרו כיומא פדק
שמי שפירי שאלה אשה חכיה את רבי אליעזר מאמר
שמעשם הפגל שיון יחכי מה אין מיתמן שיה אמר לם
איך שכמה למה לא כפלך שנאמר וכל אשה סכמת לב
בידים טוו אימתר רב וליו מד אמר זבם וקטר כשיף
גיפק וכשך נחיתה שמה כלבו כהדרוקן * וחד אמר
עדים ולא התראם כשיף לא עדים ולא התראם כהדרוקן
עדים ולא התראם כמגפס * עכ' * ורטי' הניאו על
יופק את בני ישראל * וכהה אם לא הימם שם מחלוקת
איך כפלה שם התראה אלא ודאי קדמם המחלוקת
והכלכול במחנה משער לשער ולא הימם שם כרית
להכיר

לחבר את הסתאים כנגדו. על כן עמדך אהרן
עם ימאכיו וידו מגדולי ישראל למען תפוס את בני ישראל
כלם וזה הכיחין בין עובד האלקים לבב שלם לאשר לא
עבדו לברוד את הספולת ממך האוכל על ידי עשייתו
על עגל כי על ידי נידוק
מחשבת החוטאים למעשה
יכדול בין קדש לחול ובין
שחל לטהר כנגד הדבר לידד
גלוי למען לא יסוים כעם
בכהן ועובד לפני האלקים
יחלט ממנו ויחטא וילכד בני
אח כי ישיעו אהרן.

מחלקות ומרביש העצרות והמחשבות עד
שנצטרכו כל שנצטרכו מהם אנשים לבקש נעבד
מורגש ויכונו נגדו כשא- האומרת מבלי
שיבחרו באלקות מוציאם ממצרים אבל שיהיה
מונה להם להקביל אליו כשיצטרו נפלאות
אלקיהם כאשר עשו הפלשתים בארון שאברו

ופקדתי ואחר כך כאשר ויגוף ה' את פנים על אש
עשו את העגל אשר עשה אהרן. ואין הדברים הללו
סובלים המכלות העם על ש פטת הפחד עשוי
סמחוקות שקדם כביהם ואלא הגיעו עונדווי על שלש
אלפי איש מכלל שם מאת
לף. ואם כאילו לחסות כמות
סמכ סרמכע פ' כי מסא
האירו ואל מחמה כעבד
ההמכו אי' כי שסת עוקך
סרו מהר כי לא כמוב כל
עמך הלא מראה כי לא משל
בחרם רק עבן לבדו והנס

פאס אי אזה אומר כן. מבקש טעם למעשה ולא
תחנא. אולם אם ככה את עושה לו סנה עמד טעמו
בני והיה טעמו כטעם שאר הנדולים אשר לא מיחו.
להיות דעת כוונת כנסין סוז לברך המזרה המהמאמן
ובכן כלם כתפשו ברשת סוז. אך מדרגותיהם
מתחלפות. ולפי שטת החבר עם היות שלם היה כזם
עין אשר מטא נעבודה זרה. מ'י כחשב להם לעין
גדול מחד היותו מבווא אליה כעשות כורות מדעת.
ועוד כי אי מקרוב און שמעה כהר סוכי מתי כגבורה
לא מעשה לך וגו'. והמה מרו ועבכו את רוח קדשו
מיד עד שהמך במסכו ועל דרך אמרו סימן ג' מטא
שהגדילוהו עליהם לגדלתם. והכינה הואת מחתיפת
מן הכתוב כשאמר משה לאהרן מה עשה לך העם הזה
כי הכאת עגלו מטאה גדולה וא: רון הסיכוו אל יחד
אף אדוני אלה ידעת את העם כי ברע הוא כלומר
עם כביהם כעלי מחשבות רעות בקרבם ישימו ארנם.
(ולסידות סרמכע אמר כי ברע הוא. להורות שהיו
גדאל מצורבים כצרב. רב על כן לא אמר כי רע
הוא) ויאמרו לי עשה לנו אלקים אשר ילכו לפנינו. (ל-
להקביל לו כאמור) כי זה משה האיש אשר העלנו וגו'.
(ל' ולא הוריד לנו את אור קונוהו לכיין כנגדו)
ואומר להם למי וזה: (לדי לכמות מי הם הורדים למען
איכל לעשות בהם את הדין) התפרקו ויתכו ליוגו'.
ורא משה את העם כי פרוע הזאכי פרעה אהין (ל-
שהוטיא כהם הנפון אל גכול הפעל המפורכר) חולם
השעה הזאת לבי הנראה קשה להולמה ולא הכינס
מכל נד לדברי הכמונ המימש העין היה לכלל העם
באמרו ויתפרקו כל העם את כומי הרה וגו'. ואחרי
סריגות שלש אלפי איש העובדים ארז משה אל ה' ס
אמם מציאתם מטאה גדולה ולקיל תחטויו ה' עבשו
מי אשר מטא לי אמתו מסערו. ואמר וכיום פקדי

כתוב מטא ישראל גם עבדו גם נכנו גם כחשו גם סמו
בכליהם וכו'. עכ'. מה נעשה למאמר פכתו ויתפרקו
כל העם וגו' כי לפי הכדאה מדעתו סים כפרקס ו
עון אשר חטא מנד סיות תכליהם ליום עבן אלקי על
מה שיעשו כולם ודרכם זה לא נזח אכן סעשיו יסכונ
כי אין זה כלו רק מנד מה שהסכיוו וסיעו להוטיא
הכח הכזון שלכב הממרים אל גכול הפעל כי גם מס
שאמר הכתוב ויתפרקו כל העם וגו' היה מתחבולת
סיועם אל סוכאת הכח הנפון לראות מי הוא זה אשר
ימלאהו לבו לעבוד את פי ס' ויהי לא תכלס. אבל
עכ' יקשה שאם כן היו בני לוי גם המס ראים לעכס
על מה סעשיו לגלות מנפון. וכבר אול וימא פ' שמי
שעירו מי לה' אלו מאן לא כעו מיהו בר כיימיה דמלכ
אלא אמר משה מי שלא כתן כוס לעגל ינא אנלי מיד
ויאסשו אליו כל בני לוי עכ'. ואולי את מטה לוי לא
יפקוד הכתר להפטר מידו עונש: ומרבים הפננפ
והמחשבו: שם המחנה יפול נענש על אשר יושט ככשו
של ארם להשינו ושם הפנה ואמר על החשוטעו כשכל
על כקסת דרכי הנפון. ועל דרך ז' ומנאר הכתוב
רבות מחשבות כלב איש וענת ס' הויו תקום. ידנה לכ
אדם יחשב דרכו ויחסי פכיו אל השנת מכושמו אמנם
כשתיה ענתו לדרוך א השנתו ענת ה' ל' שמייער
ליו כדרכיו ישרי' דרכי ה' או תקום ונת' כי אז יגלו
את דרכיו ולא ישגו. ועל סניהם כאמר ענת ה' לעולם
תעמוד מחשבות לבו לדור ודור. ואמר שהיו חרבים
הענית כי יאכס הרנה דרכים למקוב להתהלך בהם
אל מחיו הספן. ולא הענית כלכד היו מחרבות
בהם אבל גם מחשבות לבם רבו כמו רבו לדעת מה
יעשה להם ומה כקסאם וסת: עד שנצטרכו מהם
אנשים וכו'. אם ויתקן הכתם לאזר היה עם לבני
שיאמר עד שנצטרפו וכו'. הכונה מנאררת

המחשבה לביאורו עד סוף כי אסרו התלם הריב והמחלוקת ברוב ענות ומחשבות ננטרפו והסכימו יחד אנשים מהם לבקש בעד מורגש וכו' וסודם בלשונו כמה ערמות ערמו קודם הנטרפ' לבא לידו מדס וו כי לעמו הוא דורש טוב ס הסמנלנות בכל דבריו ס

אולם אם נאנו להעמיד במחמתו אמו' מעת כי כאשר סמתינו למטה שיודיד להם ענין מלת סלקי' שיראו אומיו ויקבילוהו כמו שקדם ס ובוש מהם ארבע' יוס וכו' אז נכנס המחשבה סרעה וכו' והמחשבה הימם למחשו עליו שמא נכפע וכספה ולא יסוב עוד לנימו' ונכנ פנו איש לכנעו וכשריות לנו ילך ולא התחילו המון העם להחלק וכו' ויש קדם להם ממש שזכר למעלה כי לא היו מחכימים סהמון על עורה אמת לא כנורס מורגש' סמכוכים אליה וכו' וסלוק שדעות סלך סלוק ונדל עד שכתרכו וכו' דל ססונרכו לבקש בעד מורגש וכו' למען יסכימו בו סהמון על עורת אל מוניאם אמכרים: וכאשר אכחנו עושים בשמים וכו' רמז לרברו כרביעי סו' ג' ואל אבל ארבי סככתב בלף לל' כין יוד הוא כרמו אליו: כי הרמו הוא כנד מחלתי נד: כי יוס שירמוז אל

כי האלקים שם וכאשר אנחנו עושים בשמים ובכל דבר שאנו יודעים שתנועתו אמנם היא בחפץ האלקים מבלי מקרה ולא רצון אדם ולא טבע והטאתם היתה בציוור אשר נאסר עליהם ושיחסו ענין אלקי אל מה שעשו בידם ורצונם מבלי נסצות האלקים ויש להם התנצלורת כמה שקדם מהמחלוקת ביניהם ולא הגיעו עובדיו אל שלשרת אלפי איש מכלל שש באורת אלף שהיו אבל התנצלורת הגדולים ששיערו בעשותו היה בעבור שיראה הבמרה מהמאמי' כרי להרוג הממ'ר' העובד אותו ונחשב להם לעון מפני שהוציאו המדי מן הכח הצפון אל גבול המעשה ולא היתה הע'ון לא הענין ההוא יציאה מכלל עבודת מוציאם ממצרים אך היה מרי לקצת מצותיו כי הוא יתברך הוזהיר מן הצורות והם עשו צורה והיה להם להמתין שלא יקבעו עצמם לא לעצמם ולא מעצמם דבר שיקבילוהו וימשכו אחדיו ומזבח וקרבנות וזה היה מעצת מי שהיה ביניהם מן החוזים והאצטגנינים חשבו שיהיו פעולותם הסבריות קרובות מן המעשי' האמתית והיה ענינ' בזה כענין הכסיל אשר זכרנו שנכנס בחנורת הרופא והמית האנשים אשר היה מועילם ברפואורת ההם קודם לכן עם שלא היתה כונת העם לצאת

הדברים הנכפ'לי' מחמו הממשיים לו שמוש רשון כאשר ירמוז לו השכל ויאמרו שהוא כלל או נמוז ויאמרו השכל סיה או השכל הלו' ואין רמז באמת א מה שאיכו מונבל במקום ואלב שכל סאי' כרי' ממשי' ל'שכל' השמוש סהוא סהו במכוע סלכ או סמוח וכליו הרשאו' רמזיו אליהם סהשכל סמה' כן רמזים א סמטי' סמני סהוא כלי משמש כמכנו גרירא מכלקי סכות אחרות אמכעיות כוייהס' ואך רמזים א דבר מהסודרכנו מפני סהם כלים ממשי' כמנפ וכו' עד אמרו וכן רמזים א עמוד האש ועמוד

הענין ומשמחיים נכסו ואמרי' כי סלקי' סמה כי סמאוד סהוא מממש כמטנו לבר וכו' עד נא דברו וכן רמזים אל ארון סכרית ואמרים אליו ארון כל סלך' בעבור סראות סעלואת בהמנאו וכו' אכחו ועיך סיס עליו ס

כי אשם קהו מראה נמס סהעמקתי מדכריו וכלס מחאימים סכנת סכריתס אר נכאן כמו סהעירומיך כמה סקדם וכלל קנרס סל דבר כי לא כל הדברים סיס לרשות סל אר' סירמוו ככס אל ה' סהקנלמס רך כשימכועסו כמכנו ית' כלל מנעו וזלמו וכדמיון ממשי ססכל סקרוביס סוכרכו ווו סיה כקסמ' סל עישי סענל לסודי כנוד סלקי על סנורס סמורגסת למען יסכן להם לסקכילס ולמד כי סהו זס סאלוק כמפרס נפלואתיו ית' אשע סכודע אלס נלמי סיומו כנכל כמקום לפי האמת ס וכמו ססוד' סס סמכר כמסל סממש וסעלך: כמחן אקיס סנלי מקדם וכו' ימכאר לך סמלוקמו כמשיי סיימן כ כאלרו כי המעשים סהיו אלקיים או טכעיים סא מקריים או מככיים: כניור ל' כעשיית נורה: אלל ספכנלות סנדול' וכו' סכיו הר'כע כיונא כוס כסס הנאון וסשינ עליו כא' פ' משא ועמה אומד לך דעת הנאון רב מעדיס

אמר כי אהרן עשה בערמה כאשר עשה יחוא' על כן כבה מונכ' והקשה על כעסו אם כן למה סתאכף ס' נו' והוא השיב בעבור סלל הרגס מיד כאשר עמס משה כנאו נס זס איכנו ככון כי הוא קרא חג לה' סמרה וזה סהס הוא סס עמס לכבוד ה' לא יתערכ אחר עמו כמלת אקיס סהוא לעכויים רבים ועו' למה לא הוכיר זס כעכמו למשה כי הוא אומר וסלסיכו כאש' ואין סמעכס דומס לסקס' עכ' כענין סככיל אשר זכרכו כסו

כפי' על: ועל כן באו אהרן לגלות מפניכם. מאן לש
 סימס כוכמס למימס. איה יגלו מנפס כפידימס לזכרן
 קדוש ס: ועל כן טייס לפסמוס. רל כי מאשר לא היס
 בענין העגל הכבודס מידו ויחיס מן העבודס האלימ
 הכחיס לפייס בעשייתו.

והנה שלם ומלאו חמטס
 בידו לפקול פפולותיו על
 אהרן קדוס מכוב ולהרמיס
 מהס כל מה שאמסר מן
 פכיעור. וזה כי עיס הימ
 הפמכלוס אהרן מטעס גלוי
 הממרי לעשות נהס מטפס
 כמוב כי הדד הול לכל
 חסידיו הנלמי ממרי סזכר
 למעלה. עוד יס כזס
 המנכלוס כופסת מילרסיה
 כמפסס: היול שמן פכול
 פנוד זמס. לא היס נוקק
 אליו כלל ועקר מפני סמאר
 פכו. והיו ידיו מפולקות
 חסממלולוס גלוי מכפסס.
 אלא שמנא מקוס לגלות
 חוכסס פואיל ולא היס
 בעניינו מחמכט על כפוס
 פניס: והמרכנו נהס כי
 כפסוב סכאמפסוס כשא
 כרכה מלס ס: ופמפר סכ'
 פהשכיס מלה עליוס וכו'
 כמו שהימס חלס בעמודי
 אש וענין. וכמו שחמכו גכ'
 סמחול כנורת העגל:
 והמכוסס אשר נזה נה ס'

פכוכמ פנימ לכל דכריס ולכל משפטיה. כדכר ס'
 פשוע היודד על פי מדומיה ומכוכמ מלר כלום. כמו
 שכל הכל ככמב מיד העלי השכיל כל מלאכו הפכמית.
 גס מכוכמ הקדכוכמ והעבודות הכעשות נה על כל
 מונא פי ס' ומכוכמ: ולא סיה דכר ככרי נה הנורו וכו'.
 גס זה מורה על קלות סמאס אשר ככשלו בו. כי אין
 פנס העון כעשיית הנורה כמו שיחשנו הפמלים.
 שהרי גס כמקדש היו נרות וכל זר וככרי לא יקרב
 בעניינמס סואיל וכעשו על פי הננוו האלקי. אבל ענמ
 סמטא ושרס המרי הול עשיית דכר אשר לא ננוו כמכט'
 פעולות הפכריות קרובות מן המעשים האמתיים כמזכר

מעבודת האלקים איה היו חושבים שחם
 משתדלים בעבודה ועל כן באו א אהרן לגלו'
 מצפוז ועל כן סייעבעשותו ונאשס כהרצאתו
 מרי יחיס לא מרייס מן הכח אל המעשה וחדבר
 ההוא הווא גדול באד בעינינו מפני שאין
 בזמן הזה צורות נעכדות ברוב האומר והיה
 קל בזמן ההוא מפני שהיו עושים כל האומות
 צורות לעבוד אותם ואלו היתה חטאתם
 שעשו בית כרצול לעבודה לכיון ליו ולהקריב
 בו הקרבנו ולכבודו לא היה דבר גדול בעינינו
 מפני מרי שאנחנו נוהגים בו היס מעשורת
 בתים ובחוררתנו לא וכמרנו אחת וגדלנו להם
 והתברכנו בהם ואיפשר שנאמר שהשכינד
 חלה ברס ורמלאכיס חוניס סביכותיהס
 ודוליה הצורך להתהברות קהלנו היה דדבר
 הזה נכרי כאשר היה בימי המלכו שהיו מוחי'
 באנשים משתדלים שהיו עושים בת' לעבודה
 היו נקראכס במות והיו חסדי המלכי הורסין
 ארמס כדו שלא יגדלו וזולתי הבית אשר בחד
 בו האלקים והתכוונה אשר צוה בה ולא היה
 דבר נכרי בה הצורות אשר צורה הווא בהס
 מרכרובים ועס כל זה נענשו לאענשו האנשים
 אשר עבדו העגל ביוס ההוא והרגוס והירד

כאמור. וכל זה ככלל כעפמיו כעות וקולו ישמע כאמרו
 אשר עבדו העגל ביוס ההוא: ולא פסק סמן לרדת
 למכוסס. כן נזרו רכומי כדלרשס על פסוק ולחמי
 אשר כמתי לך כלת ושמך ודכס האכלמך ונחמתיהו
 לפכיקס לריו כחמות ויסי כאס ס' אלקיס (יחזקאל יו')
 כאמרס זל ס' שעשו את העגל יד להס חמן וכמכו
 לפכיוו וחק על פי כן ביוס ממר לא פסק. וכן מפורש
 ככפר עורא כי עשו עגל ומסכה וגו'. ומכך לא מכעת
 מפיהס כדו סיה למכוע מתייהס ולא מכעת. אף כאן
 אמר ויסי כאס האלקיס היה להלמס ולא פכך מליד.
 עכ'. אולם המכר לקח זה לראוס על כלמי באמס

למעלה. וזאת אשר דבר רש' פ יתרו אכל לא תשחן
 אמי אלקי סכפ וגו'. וזל כל להחיר על הכלובי' סלמס
 עושס לעמוד אמי פלא יסיו מל ככפ. סמס סנימס
 לעשותס מל ככפ סרי סן לפני כאלוקימ. ואלקי וזכ
 כל לסזיסר שלא יוסיק על
 סניס אסס פשימ ארכעס
 סרי סן לפני כאלקי וזכ לפ
 מששו לכס שלא מלא סרימ
 עושס כרוכיס ככמי ככפיומ
 וככמי מדרשות כדרך סלמי
 עושס בנית פולמיס לכך
 כאמר לא מעשו לכס. עכ'.
 להורוכמן כלככו כי מטמס
 קסס מרי אשר ימדה איס
 את פי המכוס ימ' לכלמי
 שמוע אל דכרו אשר ינוכו:
 ועס כל זה ככשו סלמיס
 וכו'. סכס הול יונא לקראת
 מו סלכו כוקפו למר ממאר
 שלא היה כמכסס העגל עון
 אשר מטא כעל. למס זה
 כעכשו כעכשו ממור כמוסי
 על כן אמר פעס כל זס
 כעכשו מפני הימס פונדיס
 העגל ביוס ההוא. וזמ
 למס שהקדמנו כי עשיית
 עובדי כום הנורות כלמי
 כווי אקיי מכאס גדול לעל'.
 וכן קרכו ימי סמעס את
 הקול מדכר אים' לא מעשס
 לך וגו'. וסיס מטא
 סנדילויכו עליוס לגדלמס

כאמור. וכל זה ככלל כעפמיו כעות וקולו ישמע כאמרו
 אשר עבדו העגל ביוס ההוא: ולא פסק סמן לרדת
 למכוסס. כן נזרו רכומי כדלרשס על פסוק ולחמי
 אשר כמתי לך כלת ושמך ודכס האכלמך ונחמתיהו
 לפכיקס לריו כחמות ויסי כאס ס' אלקיס (יחזקאל יו')
 כאמרס זל ס' שעשו את העגל יד להס חמן וכמכו
 לפכיוו וחק על פי כן ביוס ממר לא פסק. וכן מפורש
 ככפר עורא כי עשו עגל ומסכה וגו'. ומכך לא מכעת
 מפיהס כדו סיה למכוע מתייהס ולא מכעת. אף כאן
 אמר ויסי כאס האלקיס היה להלמס ולא פכך מליד.
 עכ'. אולם המכר לקח זה לראוס על כלמי באמס

מחברותו ית' אשר לא בחורמו של מדרש נאמ' כדי היה
למנוח משיח ולא מנפת: והענין למוכך עליהם ועמוד
האש להכחמות. אמר והענין למוכך עליהם מן הכתוב
(פ' בהעלותך) אבל ספור כשיעמם מהר ה' וענין ה'
עליהם יומם כנעטם מן
המחנה. וכתיב פס דר' ז'
ענינים כזובים כנאעיהם:
ד' מד' רוחות' וא' למעלה'
וא' למעט' ואל' פנימיים מיימד'
שנכנס ונאניה את סמאך
והוא נחשים ועקרבים:
פכ' והנחש נאמ' למוכך.
כלל כל ענייני הענין. כי
גם מן הגד יקרא סמך.
וכמו שכתב רמ' פ' ויקהל
פרכת המכך פרכ' סמאניה'
כל דבר המנין בין למעלה
בין למטה קרוי מנך ומכך
וכן סמך נעמד הנכס סך את
דרכך. פכ'. ואל' עמוד
האש אמר להכחמות. כי
עקר עניינו לא למוכך היה
רק להאיר כתיב כנעטת
הכיתים כאמ' כן יהיה תמיד
הענין יבטנו ומראה אש
לילם. וכתוב סדר הוא פ'

דברים שהולך לפניהם כדרך
נאש לילה לראותם הדרך אשר תלכו בה וענין יומם:
סימן צח כבר עזרת עניני וכו'. ענתו סימח
לנפש ולמור אופן כחות לקיים את
העולה על רוחו כמחשבה מופשטת שיהיה עם מחשבות לנו'
ודבר החכר היה עזר לענתו כדבר המחבר ראש כ' א'
לאחר והיו משענות החכר וכו'. והסמינו לדעתו וכו'.
לפי הנסח הראשון המוזכר שזה כי כן למדה דעת
באופנים שונים לנאש משיח לידו קיום מחשבתו
האשונת. כי אמנם כוונה דעתו לדעת עליון. וכל
נידור הדבר הזה הוסיף לקח באחרו ואם לא היה כן
וכו'. וממה שאמר כמה שצלה בדעתו וכו'. למדנו
פקידים החלוט כבר סימח מחשבתו מנוטת באחרו
ענין כמו שהעירומיך נכ' א'. ואם לא היה כן רוב
כני אדם משתדלים וכו'. וכנן לא היה שום הבדל כיכר
בין בעל תורה אלקית לזולתו. כי היו כלם מורידים

ענין אלקי לתחבר כבודו אליהם כמו שהיו שייס
בהשתדלות הפעולות איש איש ממלאכתו אשר המס
עוצים. וזה הוא וכל. כמו שיתנאלו דבריו לעמת
זה כשני סימן מט' באמרו אבל דעת העילכוכטים וכו'.

וכבר שכתב אהקס' והשכר'
וכו'. עד אמרו וזה בטל.
וענין שמה' והכוונה היות
מתחברת נשליטי סימן נכ'
האמרו הלא הקדמתי לך
דבריו כי התחכמות
והסכר כמורה איכנו מביא
אל רנין האלקים. ואם לא
המשיגים ולאני הקדמות
וכע' הרוחניות והכנורים
כהרים ושרשי כתיסה נאש
משתדלים להמקרב אל
האלקים. וכבר אמרנו
שאין ממקדטים אל האלקים
כי אם נכמות הא' ענמם.
כעבור שהיו יודע שיעורם
וככמו שהיה נמשש המסכך
וכו'. פכ'. וכל' אשית סחוח
והקום וכו' הור' על גרועות'
של לו'. ואלו גרועות המון
והקיום הוא מקור יד
מלאכת' בהגדת העתידות.

נא אמר הכותרי כבר עזרת ע' ימי במה
שצלה בדעתו ובמה
שראיתו בחלומי כי אין האד'. מניע אל הענין
האלקיא' א' כדבר אלקי רוצה ל' מר בעעטים
שיצום ראלקים ואם לא היה לא שהוא כן רוב
כני אדם משתדלים אפילו החזקה והקיים
ועובר דא' שרועובר השמשוהמשיג' וזולתם:
נא אמר החבר כן הוא וכן כל רורותיו
כלם כתובו' במד' מרכור
האלקי עם משה' משה שכתב משה ונתן להמנין

וגרועות צובדי האש והאשם היא להיות עבודת' ככרית
לככראי' ואששר שזכר לו מכלל יתר סכנראי' משי היות'
שני הכל' שצ' ידם יגמר כל דבר טעני ומלאכותי כמו
שכתבנו סימן א'. וגרועות המשטים שהם המאמינים
בשני אלקות הוא כי עם היות עבודתם לנורא כבר
הכניסו בענייניו הרבוי. וכבר זכר המורה בראשון פ'
ע' כי ענין המשטים הוא באחרים שיש עם שני אלקות.
האשר מכניס המורה במחוקן ואין התלות לפעלו
בנלגלים. והשני מכניס הנלגלים ואין התלות לפעלו
בהיולי. וכל יבא דבר החכר ברביעי מן ג' לאחר וכי
מי הביא המשטים לאחר בשתי סבות קדמות וכו':

סימן צט וכן כל מורומיו וכו'. אל המושגים
בענין זאת תורת העולה וזאת תורת
האכה וזאת תורת החטאת וזאת תורת האשם וזאת
תורת ונש השלמים וזולתם רבים. וייחשאר אמרו וכן.
כי כאשר אמרנו סימן ג' בענין היות והכרות שראו
לכפות בהם כווינו של מקום לא זולת זה. כן הדבר
ככל

ענין אלקי לתחבר כבודו אליהם כמו שהיו שייס
בהשתדלות הפעולות איש איש ממלאכתו אשר המס
עוצים. וזה הוא וכל. כמו שיתנאלו דבריו לעמת
זה כשני סימן מט' באמרו אבל דעת העילכוכטים וכו'.

ככל שטעו מנות המורה כי הוא ית' יודע שיצור כל אשר
כחוצה בתורה ערכור האלקים וכו' ומזה וכו' כל
שזכרנו על שניהם נמנה כאלו סוף מקרא אמתו
ואמר לו כחוכ כן וכך והוא כחוכ משיו על הספר דברי
כאזר ישות עליו כעל

הנוי ית' לא שימכר המלות
כרגו אטרי טעמו כוכב
סמנו ונמן לממן הנדול
החול וכו' והנה לאו סיים
בו פקוק לרוב דרסומו
לא נכטרכו כס לקלה וכו'
טימש משה רכס להם
דעת וזכור: כלי אהבי:

ועתה הנה גם סוף מקובל
מש השכינה באמצעה קבל
תורה משי און וזו שזכרנו
קבלה שכל שמואשי יושב
לו כאלו שזעזע משי השכינה
ענמתי כי ככר כתכר
אנלס עונם מדרנתו ככנול
ואמרו קרב זה וסע ועגו
וגמא זאזר אף גם זאת

היו המנות הן המקובלות ממנו סמומות עד שסונרכו
למורה נהן בלמו שירחיב לבם כביאור הסוכה הנכללת
בעינינו: הנה זאת לא זאת כי לא סונרכו להורא פרשה
וכו' כי הכל למדו ממנו ענמו כאזר אל כעירובין מר
בינה מדר מסכ' משה היה למד משי הנכר: וככס אהרן
שנה לו משה שרקוי כסמאל אהרן ויש לו לשמאל משה:
נכנסו כביו שנה להם משה פרק' כסמלקו הם ישב לצור
לעמן משה ואימת לשמאל אהרן: ככנסו זקנים שנה להם
משה פרק' כסמלקו זקנים ישבו לכדרי בכנסו כל העם
שנה להם משה שרקס וכו' עכו ולא פיש ופרשה בלכר
למד מחכו ככלל: אכל נכ כל מנות ומנות כפרט: ולא
וה אף וקתי כגנס דקדוקי כל מנהו אמעו משי כמו
שנה כמכוכת הקרבנו וכו' ומכוכת הקרבנו משי לשינה
למשאת ולשלימים וכיונא: ואף אן יוני אוחס קרינה וז
קודם שחית להקריב סיי לממן המיוחל לקריב: וכהמך
דבריו יורה שלא אשר זה על הקרבנס עג המוכס:
ומך סניאור על זה כאמור ובאיוח מקום: ול תחוש על
סולו שיונח לרונ כדבר המדס לשי עקר טמאיו: כי
סרכה דונעתו תמחל לביאור הקוד' כמו שזכרנו כמי
סימן יכה וכו' וכאן סמומות וולתם: והנה זה כל כעבר
אמרו ע' ויקרא קריבנו אל פתח אהל מועד וכיונא:

או כאזר סכוון כאמור ואך מקריב' אומס: על הקרב
סיים כאמור: ואמר כך אזר ובאיוח מקום על המקום
המיוחד אל ההקרב' ולשי זה ולו מושק על ענין ראשון
ולאיוח כר' כאמ' זמאס אומו על ירך המוכס כפוכה לפני
ס' וכיונא: ואך כמטע' אל

דמי שחטס הלכה למשה
מסי: וכלל כוה אס
כשחטס אס כמלקים: ואך
עוזים כדמס: כאמ' סס
והקריבו כמי ארזן הכהנים
אז הדס וורקו אז הדס
וגו' ויש כמתן דמי' משפטים
מלקוס ככודע: וכמחיהס'
כאמיו סס וערכו כמי
ארזן אז הכזמי' אז סרלש
ולת ספדר וגו': וקרנו
וכרעיו וגו': ואון הכוכס
ככאן אל כחוז הכסמס
לנמתיה כאזר הווכר שמה:
כי כל ינח דברו על זס
כאמרו אחר כך אף מכותס

הכסמה הקריבת וכו': כי
סס רנה לממוך זה אל מלוקת האכרים קמס לשריפס
וקבסם לאליה: אכל כוכמו ככאן למדר ההקדנה אל
המקום המיוחד לכך והשחטעה והזריקה וסוקרנה עג
המוכס: וכל אלה מנרו נש' ויקרא שזס עליו סמוכס
ומכרסם על הסדר הוה ענמו לא אהפסיק סס הנכות'
וכמאמר כאן כדברי המכר מן סכסס שזכרנו: שלא
יחסר מהס וכו': מיינא דונמת זה כשליסי סימן כ:

מחסיס דקיס: אחר בין האיכויות והליחוס' אף
מכותס וכו': כאן הזכיר ענין כתוש' כי לענין הקרבנס
לכד היה דברו למעלה כאזר ואך עוזי' כדמס וכמתיס'
כמו סקדס: ומה יעשה כאזר אכר: אף לפרש זה על
מחוס כל אכר ואזר אחר כמותס הכולל: כי ככר
השריטוכו אל וכחח אומה למתקני' ולא כמתיס' לנמתיס
אכל הכינה למר אז זה מלק מן הקרבנו ככעלס:

ואיוח מהס לנכוה ולככני' כווכיס מאלמכו כאלו מאמר
אס ככס הוא מקריב ונכ שלמים אליהו קריבה כאמור
חלכו האליה מתימס וגו' מה שיון כן בעז: וכקס
על זה כשאר מלוקי הקרבנו: ומס שיש למכילה וכו':
כי מה שיון כעעלס ווכיס בו מן הקרבנו: והס
הכלמים וחוס ושוק: ולפעמיס האליה כאמור: יהיס
קמתו לאכילה לכהניס: וקס מוה ושוקי וקמתו לנכוה:
וקס

קול יהודה מאמר ראשון סימן צט

הם המלכים והאלים: ומי יאכל: כעין אמרו כל זכר כההים יאכלנו וגו' הנאמר בקדשי הקדשים: ומי ישרוף: כעין אמרו ושרף את העדס: וכער החטאת ושעיר החטאת של יום הכפרים נאמר ושרפו בלש את

עירותם וגו' וכיוצא: מן הכתוב אשר המנוח בהם לא יענרום: כל זה מוסב לאמרו ומי יאכל ומי ישרוף ומי יקריב: כי האכלים והשריפים והסקרנים לא יעברו מהכתובות הפן: כי עליהם המנוח מוטלת לשמור ולעשות והם בהם לעכובא: לא כשמיטה חולתה מ מהדברים הכשרים כזו:

וכל פכן מלבוש כהן גדול וכו'. ר"ל כש שהנרכו להוראת הנורא על פרטי עבייכו כפי עונם מדגמתו של כהן גדול להיות הענין הלוי דנק בו יותר מוולמו כמו שמנא והולך:

הקדושה: מנשים ומשכרות וכיוצא: והטהרם: מן

הטומאות: שיאריך ספורו אך וכו'. ר"ל עם כיות מה שנחלה בום מן הקדושה וכו'. דבר שיאריך ספורו על רוב פרטיו והקדוהיו: א מרחם כעשף פתחה שמירת פרטי חקיו לגורם סכל והסתכמות: וכמו שיקרס לטיבוכוטים בהגבלת המדות המעוליות שפרטיוסן בחסרו ניד הכח התבוני שחלסם לשער ולנמנם הפרטים הם כפי זרף מקומם ושעתם: אך עם כל הרבוי המוטלג שפרטי המנות הללו: המוכים אבו בהם לעד לעולם על מה שמתבאר מהם נמוה:

ומה שחסר סכחם ומלא מה שהעתיקו רהומוכו כקבלת על עה: ואין לתתחכמותו בהם שום נחלה כי נחיה כסלתנו אליבנו ממורשה קבלת יעקב: או כוון באמרו אך וכו' כי הדבר ההוא שיאריך ספורו עם היות רוב פרטיו אינו ככתובים: אכחכו בומכים בו על קריאת התורה שנכלל בה דמיו ועל מה שהעתיקו רזל מפי השמועה כי הכל מדברי אקים עם משה לא ככל דבר: הראלו רוחניות וזרותם גשמיות וכו'. דע שאין כונתו ברוחניות לדבר בלתי גשמי לנמרי: שאס כן היה בדבריו קבוצ נין הפכים נאמ' שהראלו רוחניות

וזרותם גשמיות וסייכו נריכים בניאורו להמשפך ככנון מנדלים פודמים כאור דמיוכס: והייכו ככללים נחם שכח המורס בפתיחתו על כינא בום שמינפ חזאס הקטרוס לכמו ולא הסיים הפגועה אשר יסו

בם ויסברו כס רוב כמות העולם במכנו זה: להיות כל אחד מהם רונה שייבא עניינים למאמרים לא כוון בהם אומרים דבר מה שרונסו: וכבר כשל נעומו כמי על ביאר המקום הוסי' וכא חלום כרוב עמין עד אשר אורו עימי ממש שכתוב נשכי סימן ד' וכן לעשת חכמינו מנטיירות מן הנשס דק הרוחני הנקרא רוח הקדש הנרות הרוחניות הנקראות כבוד ס' וכמו שיתבאר עניינו איה:

וכללו של דבר שקרא מראו' המשכן רוחניות להקוהות מן הנשס דק הרוחני הכבד שנקרא אלו רוח הקדש: וכבר הורס זה נכ

באמרו נרבישי סימן ג' מתרננס הנרות שהן עין בעין במראה ולא בחיות בלמד נראה המשכן וכו'. וכנשס הזה סוף הרוחני הוא כמכונה לרזל בהם אש על עונם דקומו: וזה כי נמנחות פדק הקומו תביא רבי ויסי בר יודה אומר ארון של אש שלחן של אש ומזורה של אש יכדו מן השמי' וראה משה ועשה כמותן שנאמר וראה ועשה כתבניתם אשר אמה מראה נהר: פ"כ: אמנם לא אמרו זה רק על שלש הכלים האלס לפי שאכלס הוא כמוב בתכניתם אשר אמה מראה נהר: לא אצל שאר חלקי המשכן שהרי נט' הנו' כמוב לאמר אלא משה דכתיב והקמות את המשכן כמשפטו אשר הראית נהר הכי כמו: הכא כתיב כמשפטו המס כתיב בתכניתם: ע"כ: הרי שהנדילו נין שלש הכלים שכתוב בהם כתבניתם שמשפטו כי דמותם הראהו:

ובין שאר חלקי המשכן שכתוב בו כמשפטו על משפטו סלכותיו הנאמרות לו על פה: אמנם החבר לא הנדיל בעניינים וכלס אכלו בהקירה אחת נקשרו: כאשר התמו לו: ר"ל כאשר הושאלו תכלי להיות כך וכך: וכן הנית הגדול וכו'. באמרו נדה ח' כ"ל ככתב

קול יהודה

בכתב ויד' ס' עלי הסביל כל מלאכות הסביות: סכר' סוף המשנה הנזכרת בכרך דבר: הקס' סוף שיקריה מדבר אל דבר על ידי הקסים: הסחכמות: סדונה לקחמס בכורה מדעתו כי עם סיומו נלמי סמוך על סחכמו וקשטו

ראשון סימן ק

מעמם טורח סעמקס ללסוכס אמר לא תשלים כ' אחר' מלות סכס סככות אשר יוכר' ואל וקיס מוכע סלמט סליסומו היות סכר סורמו עברי וכו' ויעג לכו כי לא סלמין ללמרים אל כשמת סוטס פרק לאו כלמין הנילו את סכב' וכו' את סחכס ומדוסו

צורתו רוחנית והבית העולמי הקדוש אשר יעדנו בו הראה לנו כיא יחזק' צורתו ותכונתו ואין בעבודת האל סכר' ולא הקשה ולא התחכמות ולא היה כן היו הפיל' מגיעי' ברוב דכמ'ם ושכלם לכפלי מה שהגיעו בני ישראל: **ק אמר הכוזרי** בכמו זה רגונח הנפש לקבל התורה מבלי ספק

כסיד וכמכו עליו את כל דברי סמורס כשנשים לטון סלמור סיטנ ונעלו את סלכניס ונלו ולכו כמקומין עכ' (ויסרס בעל סמורסי ס' דכרס סיטנ כנירוק עם ססכסון הקודס עולס סכסיעס) ועור אמרו סס פרק אלו כלמין מ' כינד כתבו ישראל את סמורס ר' יסודס אמר על גבי אכניס סככות סלמור וכמת על סלכניס את כל דברי סמור' סוקת כ'ר היטכ' וסמר כ' סדו סוון כסיד' אל ר' ססעון לדכרין סו'ר למדו סומוס סעולס מור' אל כוכס ימירס כמן לכס סקכס וסגרו כטורין סלן וקלטו את ססיד וסס'סווס ועל דבר זה כמת גור דוכס לכ'ר סמת סס'ס להס ללמוד ולל למדו וכו' גס סס

ולא פקדוק שיבא נביא לעבדים משועבדים לחוצים וייעד אותם שיצאו מעבודתם בערת הדיא מבלי איחור על התכו' הדיא תשיכניס' אל ארץ כנען והיא ביד שבע אימות כל אחת מהם הזקרה מהם והודיע לכל שבת חלקו מד ארץ קודם שיגיעו אליה והתקיו הכל בזמן מועט במופת' נורא' זה מאמת גדול השולח וכבוד השלוח וגדול מעלת העם אשר אליהם ולבדם שולח ולא היה אומ' כי אני שלוח לישר כל העולם ולא היה דברו מגיע עד חציו היה פגם בשליחותו מפני שלא נשלם' כונת הבורא בשליחותו וה' המוע' (בהשלמת שליחותו) כל השלמת היר' ספר תורתו עברי וחיה מעמס וטורח וראות רב על' אנומות שבא והורדו וכוור

וכו' את סחכס ומדוסו כסיד וכמכו עליו את כל דברי סמורס כשנשים לטון סלמור סיטנ ונעלו את סלכניס ונלו ולכו כמקומין עכ' (ויסרס בעל סמורסי ס' דכרס סיטנ כנירוק עם ססכסון הקודס עולס סכסיעס) ועור אמרו סס פרק אלו כלמין מ' כינד כתבו ישראל את סמורס ר' יסודס אמר על גבי אכניס סככות סלמור וכמת על סלכניס את כל דברי סמור' סוקת כ'ר היטכ' וסמר כ' סדו סוון כסיד' אל ר' ססעון לדכרין סו'ר למדו סומוס סעולס מור' אל כוכס ימירס כמן לכס סקכס וסגרו כטורין סלן וקלטו את ססיד וסס'סווס ועל דבר זה כמת גור דוכס לכ'ר סמת סס'ס להס ללמוד ולל למדו וכו' גס סס

הנכח לו כשלישו להתבדר כו' וגם הראיה המובנת על זה באמרו ואלו סיס כן סיו היל'סופיס וכו' אין לה עבן עם סקרי'ס' וס' סוון למדו יחד כל ימי' התחכמות סכלמי מוסילי' כסכורות סללקיס: על ססכוכה סיס'ן ק' הסי' כרכוס

בירושלמי אמרו חכ' על דבי יהודה' ר'סוסי אמר על אכני מוכס ככתבו' מאן דל' על אכני מלון ככתבו ככל יוס ויוס סומוס יעולס סיו סולקין ככוריקין ומס'סוין את סמורה סהימ סכוכס כע' לטון' מ' על אכני המוכס ככתבו לא לשעה סיו וכנכו' ועוד היתה מעשה כסי' כ'ון סכ' כלל כל סומוס וסומוס והס'סו את סמורה סהימ סכוכס כע' לטון' עכ' וכסדר עילכ' פ' אל כתיב ללמור וס' סחיס עשר סלכני' סלכ' אשר לקחו מן הירדן הקיס יהושע גלגל' וסדוס כסיד וכמכו על'סן סמורס כשנשים לטון' סכ' וכמת עליהן את כל דברי סמורה הולת כ'ר היטכ' עכ': מעמס וטורח ול'ורכ וכו' סנה וסלס לסל'ון כעכ'יכו: סכ' וסודו וככוור וכו' לסי' מ' סככ' רבי אכרס כר' סייס כ' נורת סלר'ן סמ' סירוס סמ'סכ סלר'ן סמוס סכ'ל

הללו מוס' כ' וס'רין וס' מן סדכ'י' סר'ס'יס סככל'ס' כדכריו של סכר מ' כ' סנה כול עמה יונל' לקרלמכו ללסר ולקיס מכל זה מה סכמס סס סככ' כי סמורה סללקית לכו היל' ולכמכו' אין לוריס אמנו' וכו' סדכ' אשר דכרתי עד כמה פע'ס' סמן ססס'ק סהיס מונחות כל סספוריס סמ'ס'ס' עד סוף סמ'ס'ר סיס סר'ס'ון: ואלו סיה סומר כי אפי' סלון וכו' כס סר'ו' הילת כי דיק' ויסר סול' לחודית סמורה כמוכס לכו כפרס כמו סכר' סמכ' כ'ס'ר' לפי סהימ סכ'י'ס' אל סככות ג'ורית סמכ' סהיס כיתכ' לכל יוסני סל' כי סהי' דכרו כלמי מניע עד סניו היל' פנס כסליסומו וכו' ועוד ר'ס' סני' כי אין יוכן סר'כו סמורס סמכ' לכל סעולס' והכ' סכ' סמורה סכככ' כל'ס'ן' עברי סיס מוכע סלמט סל'ס'ות סכ' סכ'ל

גדול וכיד רמה: אשר אליהם לנדס סולח וכו' אחרי סככ'ר לו ענין ססגולס וססככרות ככוד אלו וס'ן קמה מורמנו עם כל סלל'ס לסיפוריס סללו מוס' כ' וס'רין וס' מן סדכ'י' סר'ס'יס סככל'ס' כדכריו של סכר מ' כ' סנה כול עמה יונל' לקרלמכו ללסר ולקיס מכל זה מה סכמס סס סככ' כי סמורה סללקית לכו היל' ולכמכו' אין לוריס אמנו' וכו' סדכ' אשר דכרתי עד כמה פע'ס' סמן ססס'ק סהיס מונחות כל סספוריס סמ'ס'ס' עד סוף סמ'ס'ר סיס סר'ס'ון: ואלו סיה סומר כי אפי' סלון וכו' כס סר'ו' הילת כי דיק' ויסר סול' לחודית סמורה כמוכס לכו כפרס כמו סכר' סמכ' כ'ס'ר' לפי סהימ סכ'י'ס' אל סככות ג'ורית סמכ' סהיס כיתכ' לכל יוסני סל' כי סהי' דכרו כלמי מניע עד סניו היל' פנס כסליסומו וכו' ועוד ר'ס' סני' כי אין יוכן סר'כו סמורס סמכ' לכל סעולס' והכ' סכ' סמורה סכככ' כל'ס'ן' עברי סיס מוכע סלמט סל'ס'ות סכ' סכ'ל

קול יהודה

עבא כח באקלים הראשון וסודו קתמו נשמי וקתמו
בשלישי. וכחד הוא באקלים ששמי כמוכר מ"א. וסכה
שקלת דברי עוהו כמחווות האקלים הראשון והשמי
השלישי וקבר ועלכ בקפיכה אל מחו כוזר סיא מדינת
עולך המענייר שבאקלים
השמי ודמיו כלם מחונו'
נדעת ונכסכל: שיקרס
ל"הם להשתנות עליה: אם
צאת לקיים הנפח הזה כך
פרשהו שיקרס אל האומות
הכוכו להשתנות בעניינם
למנת לגבול השמים הינות
שהנה והוא אמרו עליהם:
זה יקרה בעבור נחמון. או
שכוכו וכו'. שעל ידיהם
יקרה השתנותם למנת אל
ענייני מולתנו כמו שיבא.
אך טוב וישר בעיני הכנסת
השמי: שיקר' להם להשתנו'
אלהים. והכוכוה שיקרס
לאומות להשתנו' עם ישראל
מוחזר למעלה. ודוגמת
עלמן הזה תמונ' על כוכוה
וז בשמי מ' ל'ג: בעבור
נחמון וכו'. וזכר ארבע סבות
להשתנות האומות לתורתנו
כי מהכרח החלוקה יהיה
זה אם נהכרח. אם כרנון'
ואם נהכרח היינו הנחמון
שחזי' ועניינו כי מקראכ
שלמנה ונכר ישראל אשר
למנה זו יקרס שהשתנות
האמו' ואם כרנון אפשרותו
הוא על אחד מנ' פטים.
אם מנד ההרגל וז' אי
שכוכו כי בהיות שכני ישראל
שהם יולאו וכן יעשו. ואם
בשזעם עזי אחרים סוקף

מאמר ראשון

סימן קא קב קג

ההשתנות כראיית הכניא בעצמו וכו'. שהרי לא כראי
אלוים כלל לא נכמות המורה ולא באזהרה עבין
שמירתם:

סימן קא לא קרא וכו' לל כבי דכרך באמר מו'

מלא קרא משם לתורתו
ולתי עמו ואשמי לשיבו.

כהיבנו ולעשו' מה שכתוב בו לא אחרי מאות
שנים שיקרה (אלירם להשתנות עליהם) כל
לכס להש' כוז' אליהם בעבור נצחון או שכוננה (או
בראיות) לא לא נראית הנביא בעצמו או נביא
אחר שמעיר ומזהיר על תורתו:

קא אמר החבר לה קרא משרה לתורתו

זולתי עמו ואשמי לשיבו
וייעד אותם הבורא להזהיר על תורתו כל
הימים על ידי הנביאי ועשה כן כל ימי הרצון
והזמן שהיתה השכינה ביניהם:

קב אמר הכוזרי והלא היה יותר טוב

שיושר הכל והיה זה
יותר נכון וראוי בחכמה:

קג אמר החבר והלא היה יותר טוב שיהיו

החיים כלם מדברים אה כן
כבר שכתב מה שקדם בהמשך דוע אד' והיאך
חל הענין האלקי באיש שהיה לב האחים
וסגול' האב מקבל לאור ההוא וזולתו בקליפה
איננו מקבל אהו עד ש'באו בני יעקב כלם
סגולה ולב נבדלים מבני אדם בעניני מיוהדים
אלהיים שמים אותם כאילו הם מין אחד ועצם
אחד מלאכותי מבקשים כלם מעלת הנבואה
ורובם מגיעים אליה בעבור שהיו קרובי אליה
במעשים הנרצים והקדושה והטהר' ופגיעת
הנביא סודע כי כל אשר יפגע נביא בער'
פגעו אותו ושמעו דבריו האלקיים מחדשת
לו רוחניו ונפרדת מ' ס' גו לא מיינו בזכות הנפ'
והשתוקקה א המדרגו' ההם והדבקו בענוה

סימן קג

מה שקדם בהמשך זרע וכו' כפי' מו'
וכה: כבדלים מבני אדם בעניינים
מיוחדים וכו'. וזה להם מנד היותם כקראים סגולת
ולכ כאשר מ' כ' והתמכרות כבודו אליה מבני שאמנו
הסגולה מבני אדם: כל אשר יפגע נביא וכו' כע
בכאמר

הראיות הכתובות כמורה משה וכן ירנישו כדכריו
ראיה מספקת לשיקלנו עליהם שמירת תורתו: וז' אז
בראיות וכו'. או יהיה זה מכת נביא שיהיהם עליהם.
וז' אז כביא וכו'. אמנם לבי הכסת שמכו' בו לא כראיית
יקניו בעצמו וכו'. כנעריך לפרש כי לא יקרס זה

קול יחודה מאמר ראשון סימן קנ נב

שלאחר גשאל ופגעת חבל כביאים וגו' . וזלמס עלך רוח ה' ותעבית עמם ובהכרת לאיש אחד . וסכרת הסחר שכל אדם מיישר' טוהר לב כפי כשיס כענפו כביא והשעמו דבריו ממדתם לו רסמיות ישיעור איזו מדרג' כפי הכשר גיט קבולו . ואל כל מפי כוחא רחוק בעיניך בארץ ישראל . כי מיס כלו זרע אמת רוח ה' מספס כו בממדס סר סימי שסס עלו סכטו' סכטו יס אל מדרגת סכנולא כמו סקדס מי' כל' באלרו ושמע היס דכו' נח בעשרת הדברים וכו' . עד אמרו ואלא עשרת הדברים לא קנלס ססמון מלכסיס יחודי ולא מכני כי אס מלת הילקסיס כמכו' . וככר איל ראתה שסח על היס מה שלא ראתה יחזקאל וכו' . ובס' קטו כתוב לאמר כי

אבל מוקל-אמי רבו ונכל פת הסנא סמו כנית אחד כס סיומו רסוק מסקומו היס מרגי'ס כככסו חסעלת רכ בלמוד הסכמות . ויחוד מוא כסיומו סמוך למקומו וכמועלס יומר ענוס כסאי' סס מסחכל כו כעת הלכו' . ונכוסין יומר נפלס כסיומו יוכנס אלו ונופס כו' . והס על כיוסל כוס כלמר וסיו עיכך רואית אמת מורד' . וכערד מסונו וכו' . לא אסר מדיכו למה סקדס מדרגו סיסרל מין אסר מיוחד ככמי ענמו . ונכין ינאלו ככמי הילרס סמי מינס' . כאלו מילרס ססלר' סנו' אסר כולל סמי מימו' ארס טכסי שסס סעכוס' . וילרס אלקי ססס ישראל ער אילרס ארס ארס ארס קרויסי ארס וכו' . והורס בלסוכו על הכרד הילרס סהול מדרגו' הילרס טכעית וילקמי כי מעלס ימירי נודעת לו פליס' כרוחמי' הילרס סעודף . אולס לפי ככסס סכמו' כו מיינו לא הינרכמו לכל זמת : א' ממדרגות הילרס' רל' מדרגות הכנולא : זמת מיהס אילרס' . רל' איל ישראל : הילרולס ככילית והילרד סכיהר כנמול סע'הכ' . רל' ססגדולס המוככת להס כנמול סע'הכ' סיל' להס מכוולרס ככילית ומכורסמת . והילרד סכפון להס בעולס הילרס המונלל כהיר סול כשקויס לענוס פרסומו מולל רילרס אילרס משידק על ככס' . כי זמת סיהס להס רילרס מסספס כרלות' ענין ספונס ככילי' סיסמוקל לסדכך במדרגו' ככין וכו' . כמיונר : זס כי סמנוקס ממו' . רל' ססילרס סהול הילרסמוקס שזכרו : אינו לא סספוס ככס הילרס אלקית מפרד מוסיו וכו' . והילרס כמילרד ככסו סיס מססיק' . אלא סלמר ככס הילרס כדי ליתן סכר טוב הורלמו כי המנוקס ממו סול סססוכ ככסו מדרג' ארס ספלח אל מדרג' אלקית מעולס מן סקנה א' סקנה והכס סמסוקה הולל גוכרת כו כי ככסס כהילרס כנומב וכו' . ולסיכין לא כחוס על ספרדס מוסויס סלולוי' כן למה גודרוך להסכדה כמסוקה עזא . והסלמר כוס דמיתיו ויסוס למילרס ככוזי' מי' קח מכלי' ספס סהול מתילרס סממילרד ככסו על ספידת סוסיו ומסילרד ככסית בילרד הילרס וילרס הול' סממילרס ססות' עכ' : כמקוס אסר גותה' . בילרן ישראל :

בלות הגופות :

האורסיס לכדס היו דלויסי לכנולא וכו' . והכס עס הילרכה הילרס קרוב לסמופ מוס סכין סכר כל עס ס' ככיליסי ככיליסי הנכיל' כי ימ' ה' אר רוחו עליהס עי' הילרסשטות סספע ממו' למוכניס אלו' אר ארס ככרכו' והככנתו המרנה והממעיוט לדונמת אכילות רוח מוס על הזקניס סכמכ סס המרמ' כו היס לא שמעו דכור משי' ה' ולא גרלה להס כמרלה או כסלום' . אילרס' מדרכר עס מוס' . ומכיליות רוח מוסה סס וילרסיס הכנולא ססיל' . וזס טעמו וימכנולו ולא יכפו סל' יכפו להמכנולת מעגמס איל' ככנולא סלמר ה' למשס כה לנדס המכנולו וכו' . עכ' קוס קריל מוס סכמכ סרל'נג ככמי מספר מלממותיו ס' ו' ויל' ככר ירלה סלמה שילרעווס סללויס לילרס ועומד' עמו רוזס מה ככמילי' לו הידיעה דכר הילרס עד סככר ימולל הילרס יומר מוכן לאמר דכר כפי מה סרילוי' בילרס היס ככמי ססכמיס מילרס הול' כעת ירסר אינו עמהס' . וילרסל היס זס בילרס להילרסו כעל זס סכס כילקי' כאלו' ילוה ספע מה מילרס אילרד לילרס וכו' . עכ' ועודו ו ילמכרו רכ' ע'ה' ל'ע' בילרסו לא זכיתו למורה לא על דמיות קדליס דר' מילרס מן סורווי' . וככך ערובין אילרד רכ הילרס דמילרדנל מסכריל דמיתיו לר' מילרס מלסודי' . וילרו מיתיו מקמיס מילרדכ' טסי' . וכליליות עדימו סל א'לטון ככסרו כככר' עי'תי'ס על ארס אילרד ססיס רגיל

קול יהודה מאמר ראשון

סימן קד

אמי דואה שיעודי זולמכס וכו' כי לשאר האומות על ספר עבודתם ויחזקו יעודים דוחקים ופורש מה יעשה להם יקר וגדולה בשכר הנפש וכיון חלב ודבש משנע כעשם:

סימן קה

אכל הם כלם וכו' לא אמת שיעודי זולמכו שממס וכו' אכל החסיון את יעודיקם:

סימן קי

נמסרת המינים לא בקשר הקיים כי מסורת כמו מסורת:

סימן קכ

לא הפעלים וכו' משמרות הכנאים שקדם זכרם סי' קנ:

סימן קח

מבלי ספק שהול ע ממלאה וכו' על ספק זולמכו הנזכרים והמאמר הזה שיה לאמרו למעלה סי' קנ כי המנוקש ממנו איננו אלא שסבב כעס האדם אלקית וכו':

סימן קט

אכל יעודינו הדבכנו וכו' כקשר עם סוף דבריו סי' קה באמרו ואין כחיו מהם מאומ' ולא דבר שיופה עליה זכבר מדאיתך כיונא בו במה שקד: זמם שהול קרוב להי כיוח הקדשי: בגדולה ונכבוד ובמסופי: התארים שללו ומחנאים לעמת העשכתי ואומרי (דברי לו) ולשפך ענין על כל הגוים אשר עשה למעלה ולשם ולתפאר: כי המהלה כנגד גדולת הממשלה והתמכה לכל לראש וחסם כנגד כבוד השכמה אשר יחלו לשם עולם לא יכרת כאמרו רק עם חכם זכרון הגוי הגדול הוא ומתארת כנגד המוסדות הכראים בקרבם לא עשה כן לכל גוי הדך הוא לכל ספיריו: אל גמות וכו' פישמעלים: ואקנין אתכם הני

סימן קד קה קז קח קט

בעצמי כאמרו ועמה אם שמוע השמעו בקולו ושמרתם את כרמיו והייתם לי סגולה מכל העמים: מי שיעמוד לפני: לשרת ככהני' וכליו כאמרו ואתם תהיו לי ממלכ' הרכים: ומי שיעלה לשמים כמו שפיו וכו' יל' כמו שהיו

קד אמר הכוזרי

אני דואה שיעודי זולמכ' שמנים ודשנים מיעודיך: אכל הם כלם אדרי המות ואין בחיים מהם מאומה ולא דבר שיורה עליהם:

קי אמר הכוזרי

ולא ראיתי א' מן המאמיני' ביעודים ההם שהוא מחאורה למהירותם אבל אם היה ביכולתו לאהרם לאף שנים וישאר במסורת החיי' ובעול העולם ועצבונו היה כוחר בזה:

קז אמר החבר

ומה ראמר בני שהוא רואה אלה המעשרים הגדולים המלאכותיים:

קח אמר הכוזרי

מבלי ספק שהוא מתאווה שחתמי' נפשו על הפריד' כוחשיו ותשאר נהנית באור ההוא והוא מיה לא הוא שמתאווה המות:

קט אמר החבר

אבל יעודינו הדבכנו בענין האקי בנבוא' ומה שהוא קרוב לה והתדבר הענין האלקי בנו בגדולה ובכבוד וכמופתיים ועל כן איננו אומ' בתורה (כי אם): א' שאס חעשו המצוה הזאת אביאכס אחרי המות אל גנות והנארת אבל הוא אומ' ואתם תהיו לי לעם ואני אהיה לכם לאלקים ואנהיג אתכם והיו מכס מי שיעמוד לפני ומי שיעלה לשמים כאשר היו הולכי' בין המלאכים וקויו אם להם המלאכים בן אדם כדי להכירם בין המלאכים העומדים בתוכם

בנוף וכפס ורמז הכתוב לזם כאמרו וגוי קדוש על דרך אורח אל (ככה דרין פ' מלח) מה קדוש לעולם קייב חף הם לעולם קיימו והוא לשון שמלכתי הזרת משמשי' בו קדוש קדו וגו' והולך דבריו ליימן משה כאזל סרק רבי עקיבא כשעלה משה למרום אמרו מלאכי השבת לפני הקב"ה רגשע מה ליליד אשה כי ינינו וכו' אלף ששנה את טעונו לשנה הקריאה כי על דרך חז"ל הדל' כהפך ששם העלו מאמ' מלאכי הש"ה מה ליליד אשה כינו וכו' חזרה גנוו פנכות וכו' אתה רונה לתתה ביד נשר ודס מה אנוש כי מוזכרו וכן אדם כי תפקדו ודרשו עליה למר' שנית שני לקחת ממנו ב' אד' על מנתות הכבוד ש' ממנו לו מלאכי השרת כש' שקראוהו אדם לשון פגלות כונר מאדמה: ועם היות זס מיוחד למשה לבדו הוינא דברו כלשון רבים באמרו כאשר היו כי לכללות האומה ויוחס הכבוד ש' שפיגעו כרטיה להיותם גו' אחד כאלן ואס מטאו של עכן שסיה איש אחד גופ

בעינו נתלה ככלל האומה כאמרו מטא ישראל כס שיהיה זה כמדה טובה מרובה כמשלומי ככל' ולבני כיון כן יחזיב כי לא ללמד על' משה נלכד ונא כי אם על כלל הכנאים אשר יקדם בחיפן מה כמקרהו כי כן מאמר' גוי קדוש ויכלול את כלם: ונכלל בחינם זו אלקיו אשר עלה גס הוא כשערה השמים ויוכלל בס וקוקאל

קול יהודה

מאמר ראשון

סימן קט

נד

אחוקא גב מנד שקראו אל המלאכים בן אדם וכהוראת
אמרו בפתיחו ששמים וזרחה מראית אלוקים ואליו
בשרת יוסב טעמו של חכר שהיה זה לחכירו בין
המלאכים לא למשה שכבר בקרא שמו וזכר אשר
הוא כומר מארמה לשון

ויהו גם כן מלאכי הולכים בניג' בארץ ותראו
ארתם יחידים ורבים שומרים אתכם ונלחמים
לכם ותתמידו בארץ אשר היא עוזרת על
המעלה הזאת והיא אדם הקדש והיה שבע'
וטובת ורעתה בענין אלוקי כפי מעשיכם והיה
נוהג כל העולם על המנהג הטבעי וזולתם
כי תראו עם שכינתי שתהיה בתוכם טוב
אדמתם וסדר גשמיכם שלא יעברו עתיהם
הצדיק להם ושתגברו על אויביכם במתי מספר
מה שתכירו בו כי אין ענינכם נוהג על המנהג
הטבעי אבל בחפץ כאשר תראו אצל רמרו
כהבצורה והנגף והחיה הרעה והעולם כלו
בשלוה ואז תדעו כי ענינכם מנהיג אותם דבר
שהוא גדול מן הענין הטבעי והיה כל זה
והתורה הזאת וכל יעודיה מובטחי לא יפול

שאלות אל קריאת המלאכי
מטעם המדרש שזכרנו :
ומראו אותם יחידים ורבים
וכו' כי כל פעם של
ישראל עם המלאכים ככלל
באמרו וגוי קדוש היו
שקדו וימוזו כזה לאמרו הנה
אנכי שלח מלאך לפניך
לאמר בדרך וגו' כי ילך
עלאי לפניך והכיף אל
האמוני והחתי וגו' ויוכלל
בזה ענין המלאך הנראה
ליהושע ככתוב בפסוק (ס'
ו) וישא יעקבו וירא והנה
איש עומד בנגדו וגו' כי אני
שר כנא ה' עמה באמי
והמלאך הנראה לנדעון
באמרו שבעו' וירא נדעון

העיר וסמו ורכב ויחמר בעת אליו אלה אידים אלה
כעשש וכעוב ויחמר אל מירא כי רבים אשר אתמו מאשר
אתם מיר ויתפלל אלישע ויחמ' ופקח כל את עיניו ויראה
ויפקח את עיני הכעז והנה הכר מלא סוים ורכב
אח סטכות אלישע' או
שאל יכולים אתם לעשות
לנו כחולם שבעמיד סקנ'ם
לפנות לכדוקים לפתור
לכא וכו' עב' ולא המלאכים
הללו שהיו נרא'א הכניאים
ומתחברים לסס לעזר
ולתועיל כיון החכר באמרו
בפסוק ושנו סתרים הסס
שולמים שלומים להגיע אל
ארץ הודו ולראות בני המלך
מכלי טורח בעזר אלה
השלומים שהיו מורים אותם
וכו' וכמו שיתבאר' והנה
עם היות כל זה בלתי מ
מזכר בפרט ביעודי
התורה כבר עצינו להס
סימיות כמה שאמר ועתם
אס שמוע תשמעו וגו'

והייתם לי סגלס וגו' ואסם תהיו לי ממלכת ככרים
וגוי קדוש' ובלעדי זאת מאשר יבאו אל המניאות
לאומי מכותים הרי הוא כלו יעודי בה נכתב מפורס :
אשר היא עוזרת' עוד יעלה במעלות על שני הארץ
בשני סימן ח' ומן הוא והלה עד סוף ס' וגו' ובלשני
סימן' א' זכר זה לענין המתברות המלאכים הכרישי
מסימן' א' עד סוף סימן' א' גם במשישי סבי' כב עד סוף
הספר' והייתם שבעה' ככתוב ב' בחקומי' אס בחקומי
תלכו וגו' ובמתי גשמיכם וגו' והשיג לכם דיש וגו' :
וטובתה : השלום ויתר הסלחות סוכר סס באמרו
ובמתי שלום בארץ וגו' ורדעפס את אויביכם וגו' :
ורעתם' כאמור סס אחר כך ואס לא תשמעו לי וגו' :
טוב אדמתכם וכו' עיניו בשואות למקרא מנלת
הכרכות והקללות שפ' בחקומי וסקדים טוב האדמה
והוא השלום שנלעדיו אין כלום וכל השאר סוכר
כמדקן הכתוב סס בפרשה הן לטוב הן למוטב : כאשר
מראו וכו' פוא אשר דבר סימן' א' גם בשני סימן' לב
וג' : והיה כל זה וכו' רנה באמרו מונעמים על
דבר בטות וקיים מחל מונעט לו שהוא כן העכ' :
והכונה שכל המוזכר מהיעודים והמורה בואת כל

כי מלאך ה' הוא ויחמר נדעון אסם ה' אלוקים
כי על כן ראיתי מלאך ה' פנים אל פנים והמלאכים
אשר באו לעזרת אלישע ככתוב במלכים ס' ו' ויתפלל
אלישע ויחמר ה' פקח כל את עיניו ויראה ויפקח ה' את
עיני הכעז וירא והנה הכר מלא כופים ורכב אש
סביבות אלישע וכאשר ככלל כי מלאכיו יבנה לך לשמך
ככל דרכיך' והנס אמר יחידים או רבים' יחידים על
מלאכי יהושע ונדעון החכרים למעלה על דרך חונה
מלאך ה' סביב ליראיו ויתלנס' ואמר ורבים על מלאכי
אלישע שקדם זכרם על דרך כי מלאכיו יבנו לך לשמך
ככל דרכיך' והיה דבר חול במדרש שיר הזירים על
אמרו סס מחונו בסולמית כחמולת המחכים' מה אסם
יכולים לעשות לנו כחולם שבעיות יעקב אבינו כשיא
מכית לבן' רני ברכיה בשם רני לוי אמר ס' רבוא
עלמכים סיו חלין ומרדקין לפני יעקב אבינו כנאמו
מנית לבן ורכבן אמרי קב רבוא ההד ויחמר יעקב
באשר ראם מחכה לוקים זה הרי שמים רבוא' ויקרא סס
המקום ההוא מחכים הרי קב רבוא' או שאל אסם
יכולים לעשות לנו כחולם שבעיות לאלישע שאל וישכס
שערת איש האלקים לקים ונא' והנה סיל סוכב את

קול יהודה מאמר ראשון סימן קט

וכל יעודיה אלכד אלף סוכרים סן סכמונים וסן אשר לא כחוב כמפר מודת האלקים מעורש כלס מונטטוס וקיימים לא יפול מהס נרור ארנה אשר לא כמורת יעודי זולמנו: ויעודים כלס כולל אומס וכו' ול אל ירך לבכך מפני נהלת סומס ונפנוס מרכות סמספקים למה אס כן לא עא השכר הרוסני מפורש נמורס כי אכמנו כאנו בנמנו של מקוס זכ יסדמי לנס למשנות ספק' נלמנו ססרי סול כאילו נמנאר כס וסמלאכס סימס דים וסומר כי הכה ייעודים כלס סמוכים לעד לעולם על שרש אהד וסול להגניד תחלמנו על סיומנו קרובי אל האלקים ולמלאכיו כמדוכר' וזי סיניע אל סמעלס הזאת לא יירא מן סמות כי כל סקרב סדבס באלקיו עודנו מי קספר נסמרו לז סיניע זכ נסלמו' כספרדו ממנו סולו כלי ספק תשוב סרוס א האלקים כזולת מעיץ' ומנו סינא וכרוז זכ נסלמי סימ' וכא שסס עלו דברים קרובים ומתחייסים לאלו: וסנה תורתנו ככר הראת לנו זס עין נעין: כי ע' ייעודים סאלס המתקיימים נאומס פדות סמורס נלמנה מלד בראיו סושיית נכית נכמה

וגו' אמר סקנס למסה לך רד מדולמך כלום כסמי לך גדולס אלא נכיל ישראל עכסו שישראל חטאו גדולמך למה לך וכו' עכ' וכך הס דברי סכנר עמנו נשמי סו' י' נלמרו אכל מעלמ משה סימח בעבורס: וכתו לו מתכות יקרות וכו' כעין אמרו סימן כל ואס סיו נלסם אלך שלומי כתסורות חודיות וכו': וכנו להס ארמון: הול סמסכן: שלמים שלומים וכו' סס יתר סכניאים כמז סימכאר: כעור אלס השלומים: סס סכניכס והמלאכ' כמו סינא כי ית חוון נפרך ומנו נישראל כהיות סס שכית אל כל קדושו ידו: וככר ידענו ססמלק סכנאס סכניית כסמלק סכניכס כמו סינא נסלמי סימן ס'ה: וידעו כלס כי מי סרוגס וכו': כי עס היותס נלתי מודמס כלס אל מדרגת סכנאס יודעס סיו קלות עלותס אליה: ולא הורכו לטול וכו'. סכונה סלא סיס להס נורך ליעודים רומניס לדעה מה יעסס להס חלק עבודתס וכמ' וולתנו למה תעמוד סמור' נדמוס מעל' הכיאר מפני מה סעכוד זאת לנו למס תסתיר כפיה ממנו לכודיע ולמודע כי כנה סול כומת

מהס דבר ויעודיה כלס כולל אותס שורש א' והוא יחול קורבת האלקים ומלאכיו' ומי שיניע אל המעלה הזאת לא יירא מן הסורת ותורתנו ככר הראת לנו זה עין בעין והמשל בזה חברים שהיו עומדים במרבר והלך אחד מהם אל הודו ופגע במלך הודו כבוד וגדול' מפני שידע שהוא מן החברים ההם והיה יודע אבותיהם מקדם והיו מאוחזיו ונתן לו מהנות יקרות שנשא אותם א חבריו והלבישו בגדי חבורות ושלח עמו מעבדיו אנשים וליג עליה על לב איש שיצאו מלפני המלך ולא שילכו אל המדבר והוא וצוהו במצות וברת עמו ברית לקבל עבודתו ונא אל חבריו עם השלוחים ההם ההודי' וישבחו כהס החברים ההם והשתדלו בכבודס וכנו להס ארמון שהושיבוס בו ושכו החברים ההם שולחים שלוחים להגיע א ארץ הודו ולראו פני המלך מבלי טורח בעזר אלה השלוחים שהיו מורים אותם הדרך הקרובה והישרה וידעו כלס כי מי שרוצה ללכת אל ארץ הודו רוא קל עליו מאד כשידבק בעבודת המלך ויכבד שלוחיו המגיעים אותו ל'יו ולא הוצרכו לשאול למה נעבוד העבודה הזאת כי העליה נראית לעין כדי להתחבר במלך וחברתו היא הטובה הגדולה: והחברים הס בני ישראל וההולך

את בריתם שלום ברית כהנת עולם כהשנת אור פני מלך חיים נכסיים: כי העלם כראית לעין כדי להסמנר וכו'. לל כי העלס וככ' המכלימית כעבודתמנו סול מנארת נלית סכרי עיניס הרואות המסכרות ככוד המסך מסצירמס: וחכרמו סול כעובה כנדולת' ומה גדולה כסארס אשר סדבוק האלקיו עודנו כמבורח כחיים כגופיים הללו וכס אשר המות כמו שוכרכו: וינא עור דונממו נחמי' סוף ס' יב: וההולכים האקרים וכו'. לא זו הדרך אשר דרך

דרכים סספסנו כנפור כמלטה אח' המות כהויה נרורה כנרו ססיס וכירוד זה הול גלוי ומסורכס כמור' כנה ספלסס יעודיה' עכס' וינר עמה שהיס כסמלות כמלות כעלכ' והמסל כזה וכו'. ככמשל בו ימכאר סכרי עמנו כסמך כי סמסל חס ככה אכלו כיון לסודו' עין סככר הדומי ככלמי מעורש כמורה ועכין זולמנו סמעורש אכלס: מפני י: עסכוא מן סכנרים ההס' להורות על גדולתו של משה בעבוד ישראל כמזרס אל ס'אין מעמידין ויארס ס' אל משה לך רד כי שסס עין

קול יחודה מאמר ראשון סימן קט קי נח

עם גדלו המשל כי מוטע מסכנתו שמעל סוף למיך
ההולכים האחרים אל ההולך הראשון זהו עשה כי
מין נמינו ארבו סונן: והשלמים הסודיים הם הסכינה
זהמלאכים זכו: הכצעת המשל זכר השמנות מחלה

וזמר כך סבדי ויחסיס
סלגוסים הולטו עמו כי כן
סיה סדרם הטעמי אמנם
סממשל כדוע הוא כי פרעו
סמכר נקדילתו למסר ממלך
סמליק מיכה על דרך כמה
סמליקין וניה און מליקין
און מליקין וכו': ועוד כי
סמרון אחריו מנוב: על
כן המסיל כניאר מה שהיה
סמליק ההסנה: וזמנם לא
סמכ נכמס: מפורס שגאו
סמלאים עמו לא שהסכר
סמרה: על ככה כי כריות
סמרכי איס להסרו סכינתו
סמלי ועל עמו: גם מלאכיו
סמיה לו ללכת בכל אשר ילך
סמזכר למסלה ואילו על
סן לאו הכרונים נגל קורת
סמסכן הן טרישמות הן
סמכרת לזירות על מלאכי
סמליקס יורדיכ להנות סמה
כי הכה הכרונים הם לרמו
סמלאכי כמו סכתם הללג
ספי' המורה והלא מלאכים
ס' ג' גם המסס סמרכו פ'
סמרוה: ועוד כי ככה זה
סל על דרך ה' מביני כל
סורס אשעיר למו ונו' וזתה
סמכבות קדם ממיוכו אל

דח למו: ומהם מי שמר לא נא וכו': כי לא כלמנה
דומס ואין ולאו ורפויא בדיהו: וזכנס כנינו וכו':
למען הן דים רכח זכרכים כוסלות: וקבלו
סענדה: להית עבדים מנויכים לאשר כמרו: ויסלו
סעצותם וכו': שחלו בני וסמסאל קלא אילן כבנדיהם
סמרו הכלת הוא רכיב כיה סמכו על נינית ככפיהם
סמנויכים מקיות פמיל מוחלק: חלש אשר כמרה יכתח
כמקמ כמיל כעעורת כמרימו אל כי ככל הורח
סמיומת לא סמוס הפטימ למינון: על עמי קארן וכו':

נח סימן קט קי

לס על הסקמים: ואיך יתפללו אלנו וכו': לומר אכנס
כמיו אל למו סממר סמות ישים לנו כך וכך מקינת
אלקים ויחפצרו כיה על מי סמינת בסיוול הדבר הכוא
מקינתו לאלקים וכך אינו זה כמסלמו אחר המות
לפי הפלות עבן סממר מעל
סחלה כמו סקס: כי אמר
כן יסמו בני ישראל אל מקו
סעסס כמורס וסמקוס
סמר יסכון סס הסכל
סככל סס ימנו כמ ישראל
כסוכה ונמס:

סימן קי כמה הוא
קמוס מן
סדעת וכו': אתה הקויל
ידעת כמיכתי כדר וו אהלך
מי' כ' על כוף סממל' סס
קראשן לסודיע כמה סאוס
ססיעותיו כממסוכו סספיר
על סדר הפרעים סככללים
סס כלל סס ספונלס:

והקתסכרות: וסמרה:
וסויתת לנו מורסס כפרע:
וסכס גם עמס כדכתי כן
האי: כי כל הפונות סלסס
פונה אסס פונס לכד ימון
כוכמנו סוככת כי עמס
מראס איך גלגל ככפסרו:
כיאר פרט סמר אסר לא
ספכיר עליו ססספטו על
הכה וסוס אמרו סס ולכל
סכלוס אלניו וכו':

נפרע יגיעו מן העוכס
אשר ייטיב הבורא אלניו
אן לא יסיה פוס עמנו
וכו': וכניאר זה ימסך על מחכס סימן קטו
על אירו וסיעודים אשר ערכו לך וכו':
ומסלמות כדורו כי גם כמסלכו על כיאר הפער הזה
עודכו עמוד על קו סיפורו כממסך וזכרון אסר עולם
לכאן ולכאן: כי ככר כרמית לדעת ספס כיות מאורע
ככורי אמתי בעמנו כשככ' יאל' סמכיו כמו סכודעכו
כממסמנו: כן סכור סכסר סוס קיה על ידי ר' סודה
הלו כמזכר סמס: ועכד הלוי הוא ענודת סדור
כדכדים וסס דרך ידלכו ראו ונאות לקשר ולסכר בין

יד 1 2 3 14 3
סעכטיס

קול יהודת

פנימיים כחלפה כחוכמה וכדעת • וככל זאת לא
פסאמי בפמתי לבער הקדש מנית כעליהם גם כי
במתיו ללו • כי סללו מטהרים עמין הספורי בענמם •
מה מטהר שלמות מדורם • אלו ואלו דברי אלקים
סיים • ועמה בהגימור

סמך הספור על הסדל
פנין אכשי התורות • מנא
סלוי אשר כסעריכו מוקם
פאות להפעוררות הסכווי
על ספק כחדש לו בעביכ
כי כלם כמקרי אלו כמקרי
אחת וגם סיהודים ככלל •
כהראותו את עצמו כי לא
הכין עדיין סכנה שלית את
אשר דבר החכר סימן כז
כאמרו וכל הכלוה לינו וכו'
וכפלת היא בעיניו איך
ימכן שיהיה האדם מטעמו

כלה ואכד נגופו וכפשו זולתי הפילוכופים לפי דעתם
הגזורת שכלמות ההשגה השכלית ידכן האדם כשכל
הפועל כמובאר סימן א' • חולתם לפי סכרתם הכה הוא
עדי אונד כמו שיבא כחמישי סימן יד באמרו ואזיה הוא
הגבול מהמדע שמשו בו כפש האדם ככללת מהגוף
בלתי אובדת וכו' • עד אארו ואם אף מכלתי הגעיתם
לקנע והקקעם בה הגניוביות והטעפיו • הוא עיון בלתי
מוצג וטוא אונד בלי ספק על דעתם • עכ' • וכנס זה
כולל עמין זר וככרי שיהיה האדם כלת מטעמו כגוף
זכש ועם ההשכלה ישוב כנמי לדעת הפילוכופים ולא
דיה לכרם וז נשעמה כי עידי יאמרו אנשי התורות שהוא
ישוב מי וכו' • כעבור מלה וכו' • והנה זאת בלי ספק
קשה מן הראשונה כי כמה היא גדולת מעלת המלם
שמעמיק וכו' • ומי שאינו אומר וכו' • אפילו אם יהיה
פילוסוף וכו' • רצ' שיכלול אז מן הדעות כעלים • האדם
שחקי מעלת העולם מעולם כל כך והכ' שיהיה כל זולתם
טובם כסדק לא ויעיל למו והמלה לכדה הגבר על כל
כשרון המעשה שם • או יאמר והוא הככון בעיני כי סיה
לו לרוא לומר כפילוכופים שיהיה האדם כלת מטעמו
כגוף וכפש ועם ההשכלה ישוב כנמי ובלעדיו יאכד כמו
שזכרכו כי לדיעתו יזולל הנאמל מכל אדם בלתי משכיל
עם היות מעשהו דניו • הוא דבר קשה לקבלו • וכוסף גם
הוא לזרות כעלל אכל אכשי התורות בארם • שהוא ישוב
מי וכו' • כי ימכצו טוב הנאמל מכלתו המעשים המעולי
אשר יעשה אותם האדם ככלעדי המלם התיאור וכו' •

מאמר ראשון סימן קי קיא

ואפשר שכיון באמרו ואפשר שלא יבין וכו' • אל מה שזכר
סמורם בראשון פ' כ' שספתאים יאכרו אמוכות לא יבידו
להם ענין וכו' • והכוורו כלל העכרים כזה עם שאר כל
אכשי התורות כחשבו ממאמר סמכר ולכל הכלוה אלינו

וכו' • סימם סל סוכות
ועו' יאמרו אנשי התורות שהוא ישוב חי לעד
בנעימי בעבור מלה שהוא אומר בפיו ואפשר
שאנינו יודע כל ימיו וזולתי המלה יהיה
ואפשר שלא יבין ענינה כמה גדולה מעלת
המלה שתעתיק ממדרגת הבהמו' אל מעלת
המלאכים • ומי שאינו אומר המלה יהיה
ישוב בהמח אפילו אם יהיה פילוסוף חכם
עושה טוב כל ימיו כוסף אל המעלות ההם :

קיא אמר החבר אין אנחנו שוללים משום
אדם גמול בעשיו הטובי'
לשמי כממיהו' אשר היו אכל
הכוורו לזר' • ראשונה
יסע כחשונות על השניה
מהם דמליק מיכה וזה מעש'

ההוראה כפסקא הוא • כי אחכם לפי מחשבתנו אין
הקדוש כירך הוא מקפח שזר כל נריה על כשרון
מעשה • אחכם על הראשונה מהן יגיע ויראה וכשמע
קולו כחשונות סי' קטו כאמרו ואנחנו אין אנחנו משוים
עם כששזותינו כל סככס וכו' • ששם כיאר כי אין מלם
בלשוננו אשר עליהם לכדה ימים האדם כי על כל מונא
עי ס' על שמירת המנוח המנוח ממנו וכמו שיבא • ואין
אנחנו כזה לא כדעת הפילוכופים ולא כדעת יתר אנשי
התורות • ועל השניות הלסון פמיים באמרו אין אנחנו
כשני המקומות ראוים לזכר וזר לזכר כי ככון דבר
ביאורנו שעל שתי החשונות הכוכרות כדבור אחד
כאמרו • ועמה הודיעו כי כבידי אומות העולם יש להם
חלק כטובה כאמרת חזל וכמו שזורה כדכריו סי' כז
כמנוח שמה • ויוסף עוד כפית ידו כשלישי סי' כא •
ודבר זה מחלוקת ר' אליעזר ור' (פ' חלק) וכפס כר'
כאשר עשם הדמכס כהלכות כשונה פ' ג' • גם כפי'
משנת חלק הוכיח כן ממה שהזכר שם בלעם ככלל
ארכעה הדיוטות שאין להם חלק לעהכ' • באמרו זכר
בלעם והוא אינו מישאל • לפי שפאידי אומות העולם
יש להם חלק לעהכ' • והודיע כי בלעם מרשעי אומות
העולם ואין לו חלק לעהכ' • עכ' • והוא מה שדקדק שם
כנמרא בלעם הוא דלף אתי לעלמא דאתי • הא שאר
גוי' אחריבי אתו מחתימין מבי רבי יוסעפ היא דאמ' רבי
יהושע וכי באמר בכל גוים והלא לא באמ' אל כל גוים
ככתי אלקים • אלא ישוגו דשעים לפאולה מאן כינהו כל
גוים

קול יהודה

מאמר ראשון

סימן קיב קינ קיד קטו

נו

נחם טכתי אלקים עבד ואמר זה להכדיל כיון דעת ישראל לדעת הפילוסופים ואנשי הפוריות כי כלם גרשו יצרנו אומנו מהסתמם כחלמ' הטוב וכבר כתב המורה פ' י"ז מהשלישי וז"ל ונארו בכל מקום שהסתמם אמריו בהכרח נחמו ית והוא שיגמול סעובד על כל מה שיפסם ממעשה הכבוד והיושר ואנשי מלא גווס כו' על ידי נביא וכו' אמרו אין סנה מקפס שכל כל כרים וכו' ואמרו איכו דומה מנווס ועווס למי שאיכו מנווס ועווסה פסוא אפעי' פלא גווס כומסיס לו שכרו ועל זה העקר ממשיכו כל דכרתיס עבד וככן סר נלו מל זרות אחד אסו מן פסמיס הנכזרים אפ"י הייתה פליאסם נשנכה אכל המלך ונאמרו אכל אכמכו דואיס הטובוס וכו' עודנו פומד על מס פסרסיכו בו דכרתי סימן קט"ו כי סקרס כמייס ערוכס ככל וסמורה אל קרבת אלקיס אחר המות והסס מלך אחד עווסס שמי פלמיית והוא הדבר אשר דכרתי כי עם סימונו משיב כפלכס לשואל כענין על ססס מתמדם כאלוור איכנו יונא מירי עשט סיפורו

מאי זו אומה שיהיה אבל אנהנו רואי הטובה הגמורה לעם הקרובים בחייהם ואנו עורכים מעלתם אצל האלקי אחרי מותם בערך ההוא : קיב אמר הכוזרי והתמר לא ועיוך על הדמיון הזה בהפך וערוך מעלתם בעולם הבא כמעלתם בעולם הזה היום :

קינ אמר החבר אני רואה שאתה ניגרה אותו בדלות ומכנות ובהם היו מתפארים גדולי האומות האלה כי אין מתפארים אלא כמי שאמר מי שהכה על לחיך הימני הכן לו השמאל לי ומי שלוקח טליתך חן לו חלוקך והגיע הוא ודבריו וההולכים אחריו מאות מן השנים מן הכוז והיזורים וההרג אל עינינו נפלאים וידועים והם הם הפארים וכן בעלי תורת ישמעאל וחבריו עד שנכנו ובאנשים ההם היו מתפארים ומתגדלים לא במלכים האלה אשר גבה שיאם ורהבה מלכותם ונפלא כרכונותם אם כן ערכנו מקורבת האלקים יותר קרוב טמח שאם היתה לנו גדולה בעולם הזה : קיד אמר הכוזרי כן הוא אלו היתה כניעתכם ברצון אבל היא בהכרח וכאשר המצא ידם רהרגו צויבינם :

סימן קיב והעמד סדמיו סוס כסך רל גס עמס כדכרך כן הוא כי לפי מיעוט הקורנס כיום סוס נלוזכסם ממעט מפלמכס נכסס ואלס כן אין כל מלאמס נדכסס מכס משטן אסס מרנת כפכרס נפסוט :

סימן קיג אי רואס שאתס מנכה וכו' פדס כסלו כסמו מקרב לו נאמרו סראוי לערוך קרנת אלקיס כפולס סוס אל המעלס אגלו אחר המות לא מעלת גדולת העסל למעלת גדולת הפלח כי הנהה דבר מעיד עליו הסכמת האומות המולוקות כל הישוב כי מפארת גדוליסס סיא הדלות והמסככו וכו' לא מעלת מהלס העולס הזס הכספס וזה שאלו והגיע הוא וכו' אין כהנו וכו' א עניימ' כסלוי וכו' דנס כו שהגיעו אל אופניס וריס מלד מהכונו וכו' : עד שנכרו וכו' כקשר עכ אמרו למעלה מאות מן השמיים כי הים סכלס כל הפער הסוא ומן רב עד סקפס ידס ובתסוקו כדת סאל לא כנכרו לכך : אשר נכס שיאס רל רוממותס מן יעלס כמיים שיאי : וכסלוי מרכבוסס פסיו להס מרכבות רבות עד להסלוי זלס הדכריס כלס כסכו כרנתי ס ככ :

סימן קיד כן הוא אלו היתה כניעתכם כרכון כי הוא זה מה שהגדיל והאדיר טמס על עכוני ארץ נאומות אשר זכרת וזכר דונטס זק כרניעי סימן ככ :

סימן קטו מנחת מקום חרפתי וכו' כינא כו וכר כרניעי ס' כ' ביון הכרס וכנון רל קטמו ככרס וקנתו כרכון וינא כנס מכל מקום : וכמו ש איכנו אנד וכו' כי הן אל ככיר לל ימאס מעט הכסרון ואיכנו מקפס סכר כל כריש כי אס מעט ואל סרכס ינכל :

קטו אמר החבר מצאת מקום חרפתי טלך כוזר כן הוא אלו היה רובנו מקבל טהדלות כניעה לאלקים ובעבור תורתו לא היה מניחנו הענין האלקי כל הזמן הארוך הזה אבל המעט ממנו על הרעת הזאת ויש שכר לרוב מפני שהוא נשאל עול הגלות בין הכרח ורצון כי אלו היה רוצה היה חבר לנוגש אותו במלה שיאמר בלי טרדה וכמו זה איכנו אכר אצל השופט הצדיק

קול יהודה

מאמר ראשון

סימן קטו

אבל וזהו שאם תפוס נדק ממנו נוס היותו ראוי
לכפר פעולה כי לא דבר ריק הוא אלא: סינו לפאר
סדור שאנו מנעים וכו' הכונה שהדור הוא היום
מתפאר בנו כמו שתפארות האומות הנזכרות מי קין
באנשי סובלי סנו היסודין:

וגם כן היינו מקדנים
וכו' שהיינו זוכים בעצמנו
לגאולה לא שיהיו אחרים
מתפארים בנו אחר מומנו
וכל אלה נקטו כלו בדיבור
מי כן וכן כחילוף מועד:
ולכחוננו אין אהנו וכו' אל
המקום הזה שתפארותי מי
קין לאומו ראשית התשובה
על חרות השני אשר יתקם
החלק לכל אדם המורו מי
קין לא הוסיף סעפרי הכללים
ועתה כל אהנו להדיח
מעלינו דברי תמימתו
הכלתי מניעו לינו נדולת
מעלת המלה כי לא כן
אנחנו עמנו להאריך: שכל
הכלה לינו יגיעו מן
הטוב הכוכר מי כח על ידי
המלה נלכדי אבל במעשים
לינו וכו' כמו שמאמר

שהזכיר הכתוב אחות כחשון בעבור מוד סהכוכ' והכלל
כי טוב לזכר שיסא אשה סוננת לו וכך תהיה הנחת
ורעו במקום הראוי ופריו לזכרה: ובעת הראוי
לאסוקימי טומאתה:

ואלו היינו סובלים הגלות הזה והדלות הזה
לשם האלקים כראוי היינו לפאר הדור שאנו
מצפים עם המשיח והי בו מקרבי'עת הישועה
העתיד שאנו מייחלי אות' ואנחנו אין אנהנו
משוים עם נפשותינו כל הנכב'בתורתנו במלה
בלבר אבל במעשי'שיש פהם צודה על הנפש
מטהרה ולימוד ומילה ומעשים תוריים רבים
ושינה במנהגינו ומתנאי המילה וסבותיה
שיזכור תמיד כי היא אית' לקות שמה האלקי
באבר התארה הגוברת לגבור עלידה ולא
ישהמש בה אלא כראוי מהנחת הזרע כראוי
לא במקום הראוי ובעת שראוי וכאשר ראוי אולי
יהיה מצליח יצליח לקבול הענין האלקי ומו
שדבק בדרך הזה יהיה לו ולזרעו חלק גדול
מן הקורבה אל האל יתברך ועל כל זה לא
נשתרה הגר הנכבס בתורתנו עם האזרח כי
האזרחים לברם הם ראויים לנבואה וזולתם
תכלית ענינם שיקבלו בהם ושיהיו דכמים

לזכור תשמש כיה וע'
לא כור תשמש כיה וע'
כאב וכיוצא: וכאשר ראוי
סתהים כנחת הזרע באופן
ראוי שיקדש עצמו נשעת
תשמש עם התנאים שהורו
הזל שלא ישמש ערום ולא
כפד כלת וכיוצא:

אולי יהיה מלכת וכו' הזרע
ההוא סיונא נחלנו עם
הכונות הכונות האלה או
יגליה את דרכו ולא יסביל.
ואחר אולי כי אמנם כלוך
ילך וככה נוסא חשך הזרע
מוולת לב האד' והסגולה כי
טוב במקור ימנא כמס
שיסנכ ממנו: אמנם כל
יבא כרינה נוסא לחומותיו
בשלות הדרכי'אשר זכרנו:
ועל לא יסגוה הגר עם
האזרח: הכל שנ אל
את נכשו בניאל הזה כמו

פקדם: כי האזרחים לנדס וכו' וזולתם
מכלית ענינם שיקבלו מהם וכו' כי לא יתכבדו
בעצמם כלל רק יגיעו לזכרונם חכמים וחסידים עליין
כשמעיה ואכטלין: אכן כרע דברים אל פ' אד' כי
ממונות אחר אחרים מקדש'ה ולמידו כל ר' מאיר חשום
לא עובדיה גר ארומי הוא והיינו דאמר איכס מיינה
זכיה אבא לויזל בים כנרא: שיאכל יערי והכינה לומר
סין היצר ענמו וככס בחוך הנרון ביד לקנן בואת
היער וכן סיה עובדיה הכניט לאר' ס' ח'אנס להסתלק
מן הפקד ראוי לוח' טאף ח'אנס יחשב גרוה אל עובדיה
לדעת שפסם אל' הזל כמו שיבאח מדכמה יכן הכלל
הזה אשר הניב סכנר באורו כי האזרחים לנדס היו
באוי' לנבואה וכו' לא יסתח בעבור האחד סיונא
מכללו: ואולי היה מעשה כס והוא הלאי על גדולת
מעשהו להסוס מעלט למאה כניאים ככרר רבי יתקס פ'
אחד דיני ממונות משני מה זכה עובדיה לנתיבות מפני
שהסביא ק'כניאים במערה דכתיב ויהי בהכרית אהכל

וסולך: מטרה: רמו אל עטילת הגר: ולמוד
מה שנידך להזיירו קודם הכנסו נכרות כאלו:
(ימות פ' החולץ) גר שכל להחנייר אזרחים לו מה
ראית וכו': אל אלו צור מאי קראה ותרם כי מתאמת
אמר לה עצמי לרות אהמר לכא ויחוד באשר תלמי
אלין יתקדינון אחמוס שבת באר תלמי אלך משקדין
אתר'נ מות עמד עמי אהמר לכא ע'א ואלךך אלקי:
עכ' וצילה: שאו הוא ראוי לבריות אל אהרה אטינו:
ומצדום תוריים רבי' שנידך לזכר נדקדוקי המעשים
שמוריים כלל אשר קבל על נפשו בהכנסו ככרית:
ושפס' כמנהגינו שמהג' ושר' תורה ואין ליעוש תורת
אחנו: בהנחת הזרע כראוי: בהיותו חוק למוחות לו
זכוראלת הכס'א סכמוס בה לאמר בהכח' סורע במקו'
יראוי: ואל' גם כן סכלל בה מה סזכרנו ס'א מעש'
ירל'ע' ס' וצפוס כי תנאות הארץ חשתנה כהשתנות
המקומות על כן נכחור ככי אהרן לכהכר עול' ולא
עמי מע' והוא דברו שיהי ראשון לו' ושר' בלחרו

קול יהודה מאמר ראשון סימן קטו נז

את כנאי ה' ויקם עובדים מלא כנאים וגו' וכו' וכלי קאי ועדיין לא הימה כנאלו כי אם על ערשנו אומנו וכאמרם שם מינים וביה אנא לוי' ביה כרגא' ועלו באור כשא דחק כרגא כנאים כשירך כרדלל' אפם כי סוקר עליו מאד דכריו של

חכסידים אך לא נביאים והיעוריים ההם אשר ערבו רך כבר קדמו חכמינו לספר גן עדן וגיהנם ומדרו אותם לאורך ולרוחב וספרו העימות והיסורין ביותר מה שספרו שאר האומות הקרובות ודברתי עמך עד עתה על ביה שבא בקרא ברברי הנביאים כי לא נזכר בהם יעודי העולם הבא הרבה בב'אור כאשר נזכר הרבה ברברי החכמים ואמת הוא כי ברברי הנבואה השיבו העפר שבגוף האדם אל הארץ ותשוב הרוח אל האלקים אשר נתנה' וברברי הנבואה תחיות המתים לעתיד ושליחות נביא שמו' ליהו כבר שולח בזמן העזבר ולקחו האלקים כאשר לקח וזלוח שהוא לא טעם טעם מיתה' ויש בתורה תפילת מי שהתנבא ברוח האלקים שהתחיל על עצמו שיבות מות ישרים ותהיה אחריתו כאחרית בני ישראל' ובבר שא לא' מהמלכים נביא מת והתנבא לו בכל מרה שיבא עליו כאשר היה בתנבא לו בחייו ואם היה מעשה וישעיה ויחיו עמך ככלמי

וכסידים אך לא נביאים והיעוריים ההם אשר ערבו רך כבר קדמו חכמינו לספר גן עדן וגיהנם ומדרו אותם לאורך ולרוחב וספרו העימות והיסורין ביותר מה שספרו שאר האומות הקרובות ודברתי עמך עד עתה על ביה שבא בקרא ברברי הנביאים כי לא נזכר בהם יעודי העולם הבא הרבה בב'אור כאשר נזכר הרבה ברברי החכמים ואמת הוא כי ברברי הנבואה השיבו העפר שבגוף האדם אל הארץ ותשוב הרוח אל האלקים אשר נתנה' וברברי הנבואה תחיות המתים לעתיד ושליחות נביא שמו' ליהו כבר שולח בזמן העזבר ולקחו האלקים כאשר לקח וזלוח שהוא לא טעם טעם מיתה' ויש בתורה תפילת מי שהתנבא ברוח האלקים שהתחיל על עצמו שיבות מות ישרים ותהיה אחריתו כאחרית בני ישראל' ובבר שא לא' מהמלכים נביא מת והתנבא לו בכל מרה שיבא עליו כאשר היה בתנבא לו בחייו ואם היה מעשה וישעיה ויחיו עמך ככלמי

יקומו ומאמר דיאל ורכים מישיב ארמת עבר יקונו וגו' ובפ' הנזכר הרבו להביא ראיות על ככה' וכל אלה עדים כאמרם על השכר הרומי: ושלחת כנאי שמו אליהו' כאמרו הנה ארכי שולח לכם את אלוס הכנאי' כבר שולח ביומן העזבר וכו' רל' הוא ענמו אשר שולח נחמן העזבר בימי אחזב שולח להבא שברי לא מת רק לקחו האלקים בעלומו כבערה בשמים (מלכים ב' סימן ב') כאשר לקח וזלוח' הוא חניך שכאר עליו ויתהלך חניך את האלקים ואיכנו כי לקח אומו אלקים: שפול לא טעב טעם מיתה' הוא אליהו עודנו עומד חי וקום בגן עדן' אי' יוכב ככני' למנוך להודיע שהכמו עליו ויתהלך חניך וגו' לא כיון כי המיתה כי לא נזכרה בו מופס כלל כמו שלא נזכרה כאלהו: מי ששפנבא וכו' הוא בלעם' וכבר שאל אחד מהמלכים וכו' כודע אשר הוא שאלו כבעלומו שמואל הכנאי על ידי אוב:

אשר רחית נדון לפיכך נדב'הז קח בידך ותלכת: והיעודים הם אשר עברו לך וכו' אחרי הודיעו סימן קטו כי עם היות שלא מנאלו יעוד רומי מפורס כתורה כבר הרחית לנו זה עין בעין על ידי הייעודי' שנתקיימו אצלנו כעפ' הן עתה ככלומו להשיב על פסקויו המלך המתגלגלים באזור' שכ' לנאר איך הייעודים סרוכונים גם המה כנאלו ככתבי הקדש וכדברי חז"ל שיבור משפיק' ופרטות חלקיות גם הוא נבתי בעדר ממו כי טנה המלכיים מאן מלכי רנבן קדמו לספר גן עדן וגיהנם ומדרו אותם לאורך ולרוחב וכו' כאמרם כמדרש תילים כל כת וכת משכע כמות יס' לו מדור ככני ענמו בגן עדן וכנדרן' כמי דירות נביהם וכו' ומיכנו לרבי יהושע בן לוי כד משכא ביתא קמא דבמדור ניהנם אשכחית בה מלא מילין באורכא וחמשין מילין כשומיא וכו' ומשפית ביתא תייבא דבמדור תייבא וכו' כבר האריך בענינים קרמלן אל

קול יהודה

מאמר ראשון סימן קטו קיו קח

והאלה עברית מורכבת מניח בין הנס הנזכר במלכים ב' כ" ובידמיון' וכמוקומות זולתם: **סימן קיו** אס כן אין חדש אחרי תורמכס וכו' לל אין כל חדש אבל האומות כיעודי פיצוח כי סכל ככלל בתורמכס: אלא חלקיות וכו' שהם מרמזים הספור על פרטן יותר מכס: **סימן קיו** גם זה איננו חדש וכו' לל גם כאות לא כאות להם להתחמש לנכורה כהודעת פרטי השכר הרחמי כי יסודה נכר כאינו ולכניד ממנו שלמים וכן רבים יביעו אומר ויחוו דעת על פרטיו לא חסרנו כל' וכבר שכ הדבור אל מה שממנו היה ראשית הויכוח על פי הדברים היוצאים סי' י' משי סמלך עקורים אחרי כעס' כי מנכי ישראל היה אור הטענה והראיה לכל בעל דת שיש לנורא מידה באלו' והנה זאת סתורה הקודמת מאז לא השלימות אחריכן כי ככר הים שלימותה בעצמה מכל הפכים כוח ונכח:

האש נכביר ממנו היו שורפין בו עצמות הטומאה והנבלות ושאר הטומאות והמלה עברית מורכבת:

קיו אמר הכוזרי אם כן אין הדרש אהריתורמכס אלא חלקיות מרבי גן עדן וגיהנם ותכונתם והכפלת דברים והרבותם:

קיו אמר החבר גם זה איננו חדש כי החכמים הרבו בזה מאד עד שלא תשמע ממנו טומאה שלא רמזו לנו לחכמים כאשר תבקשנו:

נשלם המאמר הראשון בשם ה'

הוא
הוא
הוא

קמה מלתי במאמר הראשון ושם נבנה
סימן כ"ט כי במיין כל חלקת מחוקק
ספון ועליו מסוכניה אלמות נדק כל
סוף מקנה ועד קסו

ספור כמלא רוחם המאמר
כי הסג וזה הית'ס וריעמו
בנת אחת במחולת יד שאין
סמורה נמוכה כי אם לנו
האין חייב בה זולתנו
וסתכלה אלינו מן העבוס
כפרע יגיעה מן הטונס
וכו ובי סתמכות ככודו
ית' אלינו סיה כאמנות
המורה הכתנת לנו מפני
סיומנו נקראים הסגולה
מכני אדם ומס ואלך
היו סיה דכרו יקר מריע
זע עץ פרו עשה פרו למינו
על פי ספרו סמוכה ויחמו
הספיו חלקי אמרינו אש על
ידו לדגלהם עד מוס כל
המאמר הסוף לספור מאמר
לשער כמאמר סס אגלמ
ככתב ספורש ושס סכל
ועתה סכה סה סכטו אל
מקום זה יסד על טובאות
סדרו כאמור וליו כוא כואש
את כטשו גם במאמר סכני
הלזה הונא לקראתנו כי
למה סהוכס סס סתמכות
ככודו ית' אלינו כאמנות
סמורה חלה עליו סוכת
ניאור הכבוד הלז איזה בית

המאמר השני

א ואחריו כן היה מענין הכוזרי מה שהוצא
נודע בספרי כוזר מגלותו סוד
הלומו לשד צבאו והיה החלום הנשנה עליו
שיבקש המעשה הנרצה אצל האלקים בהרי
הרסאן ולכתם שניהם המלך ושר צבאו אל
ההרים ההם אשר במדבר על הים והיאך
הגיעו לבילה אל (אותה המערה) כאמנה
שהיו שובתין לשם אנשים מהיהודים בכל
שבת והיאך נראו אליהם וכנסו בתורתם
ונבולו במערה ההיא ושבו אל ארצותם
ולכם על דת היהודים היו מסתירים אמנתם
עד שיתחכמו כאסממכמו לגלות סודם מעץ
מעט לקצת אנשים מסגולתם עד שרבו וגלו
מצפונם והתחזקו על שארית הכוזרים
והכניסים בתורת היהודים והביאו החכמים
והספרים מכל הארצות ולמדו התורה וסר
שהיה בה הצלחה וגבורת על שונאיה וכבושם
הארצות ומה נגלה להם מהמטשונים ומה
שהגיע אליו חילם מן הרבוי עד מאת אלפי
עם אהבתם בתורה והכספם אל בית המקדש
עד שהקימו הבנית המשכן אשר עשה משה

בו הספור מסימן כה עד סוף סימן כ"ח ויאך כך מסימן
כ"ט עד סימן ע"ח ספר כשרה עמו המסוגל להמכרות
סכנדו סלקי הכוזר וכפרט על ידי מנולת סגולה
שהם הכניאים והסמידים שומרי מנתינו ית' חזקו

ומספיו יוכן סיה עם
ישראל מעשה ידיו להתפאר
מנטי ע"ה עד סוף המאמר
סורה על שלימות סמורה
סאזת אשר כאמנות ויחלם
המכרות סכנדו אלינו כחו
סקדים כי עד סימן פ"ה
סורה על שלימות מנד מס
סככלל סה כל דק ועמוק
מהסמכות למיכהו ומון
וסלס רמו לשלמות מנד
ססד על לשונת ססמנה
סכלסעות

סימן א

ואחריו כן היה
מענין סכוזי
וכו יסע כקד המאמר
הזה עם הקודם כי אמרי
סודיעו סס (סימן קט"ו)
קלות וסמדות ככנין הנר
סכלוס אלינו וסוף לסכלוס
ניאור סימן כ"ח כאל וכל
הכליה אלינו מן סעלס
כפרע יגיעה מן סטונס
וכו כמכוא סמה מסך
ככט סופר להניד לאדם
יוסרו של מלך אשר סכס
סספור סהוא סכולל שרטי
כדת סלקית כאל לסכות על

שי תכאיהם תחת ככני סכניס ועם סיות שהודיע לו
כי לעולם לא יסיה הנר כאורח אף גם זאת לא
כמכס מלככל על מלכות שמים ומורמו ככסס והיס
סחלום הכסנה עליו וכו' ספליח ססדוית עמו לכסירו
על התכלית ועל הדרכי המיכיא ליו כי מוד מקיס היס
לו לכנס בו את המצ' הכרנה א אימס שמער (כ"ח אל
מערה) אשר כיו סוכתים וכו' אולי עשת גרסה סיתס
כהיה דמס שנת פ' כמה אשס לא יכא האיש כככלל ממות
מ"ט אמ' אכא אמ' שמואל שלטי סגורס סיו והיו כמכרין
כמערה ואמרו סככסם כככס והיונא אל יכא וכו' כנייח
סרליף אל כרלכותיו ונלו מנעונס והמחוקק סמנעל

אשר כככס לנדרו ואיזה מקום מכותמו וענין המורה
סאלקית וסכודומיס ומה סכללס מן השלמות ככסמ
כתכונה וכדעת וכמעלת לזון הקדס אשר כה נימנה
ולניאור ענין הכבוד הקדים למאד כמחמתו תלריות
סתי כ'עד ס'ס'ס יגורו אח"כ סכנדו כיונן אור אלקי
סועיל אל על ונארנו והמסך דכרו עד כוף סו כד
על משלות ארץ ישראל להתחכר סס סכנדו סלקי אל
עם סגולה כאמנו סענודות המוריו ססס לה כענד'
לכדס ונאלה סספקדו סכות ס' ומועדיו סקטיעותם
עליו ככמלס ס' ולהיות ענדית הקרנוכס כמכס ס'
סקד גדול ססמכרות ככבוד חלה כו על כן סרמכ

אשתי מול ירוהם לפתס דמס לעין כל לא יוראו ולא
 ומתו. ובכן כלשמו עם שאריות ומסחוקו עליהם:
 והיו מכבדים אורחי ישראל וכו'. כי כן יסד החכר
 בהודיעו למלך במלך הקודם סימן קטן וקודם לו סימן
 ב' שלא ישמחה סגד הסכנם
 בתורתנו עם האורח וכו'. והיו מכבדים אורחי ישראל ומהברכים בהנה
 וכו' תכלית עניינם שיקבלו כאשר נזכר בספריהם וכאשר למד רמב"ן
 מהם וכו': וכאשר למד דתורה וספרי הנביאים לקח ההבר ההוא
 המלך תורה וכו'. לפי רוב והיה שואל אותו שגלות עבריות והחלה
 סכרחה לא רנה לטעריחו כרה ששאל אותו על השגורת והמדרגה
 שילמדו ספר. כראשית המיוחסות אל הבורא יחברך ומה שנראה
 ענייניו כי היה החכר חס בקצתם מן ההגשמה עם הרהקרה הדבר
 גדול מופלג בדרכו. ולא ההוא אצל השכל וכן מרחקת אותו התורה
 ראה להשתמש בכלי קדש בבאיור:
 עד היותו מלומ' במלחמתה של תורה שהיה ראוי לחכור
 לו חכמה בראשי פרקים ובפש המלמד לא מקח נו:
 ותמלת מה ששאל אותו על

השמות והמדות וכו'. זו היא הדרך הישרה שהורה
 עליה בראשון סימן כ' וכל בלמ' ואם ישאלך השול עליו
 במה תמאר אותו. והיתה התשובה על זה בתמרים
 אשר התבררו אליו ואחבר אליהם אשר היו ספק אליו
 והתבררו באלם האחרונים. ועמה סתבר למלך כי
 ס' אלפי ישראל סובי' את עמו ממצרים וכן להם מורה
 עם מה שכלה ליה מן המופתים והם דברים מתבררים
 מן הקבלה שהיא במראה העין כעכו' עם סוף סימן כה
 שאחר זה ימשך ג' היותו מתארים אותו בתארי' אחרים
 במדובר. משקה כעשו ביריעת התארים הסם על אזה
 אופן ויבדקו בו ית'. וזה אמנם יעלה בכאן באופן כולל
 אך השלמת ביאורו מהים ברביעי אחר בקש המלך
 בסוף הלישי להסוף לו ביאור בשמות האלקים ית'
 מרחיב לו בענין מעט בעצרת אלקים. ועין בעין
 תראה בכפא הכמכת כי לא ביאר מן השמות וולתי
 הסבויים כרחס ומתן וכיונא. כי מה שזכר אל חי
 ואלקים חיים לא היה ככחינת עם אל ואלקים רק
 בגמינת חי וסי'. וכן נא זכרון עם אל שדי בתוך
 סבאים אגב גרדא כזרזאת אגרו ואפשר שזה רנה
 באזרו וארא אל אהרסו וגו'. אולם כוכת החכר לנאר
 כאן ענין הסבויים לנר אשר הונגר אליהם לפת עתה
 להשלמת החכיון כי נזאת יבא אל ביאור ענין הכבוד
 שהוא בינון אור אלפי מועיל אל עמו ונארנו כמו
 חזכרנו בשתיפת השפר ובהנעת הסלוקה אשר המנאי

לך לכתמים בראש זה המאמר. וככה עדין עת החיפה
 לא הניע בניאור ענין השמות האלקיים כפי ש'וד ה"א
 ואלקים וזולתם עד השלישי הוראת הדבוק האלקי
 וגרמו לאומה הזאת שעליה נקרא שמו ב'מדת אמתות
 שלו עם כל הכלות ליה על
 ביאור כל משפטיו. וכל זה
 לא יושלם עד תום המאמר
 השלישי ויחזקתגלגל שאלת
 המלך למלאת מה שחסר
 בכאן והחכר פי מלך ישמור
 בראש המאמר הרביעי
 העיווקן לכך וכמו שזכרנו
 ביארנו שמה. ואמר השמות
 והמדות וכו'. כמבדיל בין
 שמות למדות וכלתי מבדיל
 בין שם הענש לזולתו מן
 השמות כי כלם כספרים
 לכינוי כספרים אמת. אמנם
 החכר יוניאחו בשמים אליו

מידי דפיו בתוכותו הכמשכ'. וכן מרחקת אותו המורה
 כביאור. כמו שאמר בראשון בימן כט הלילה לאל מן
 השקר וכו'. ומתלת עצרת הדברים הוא כנווי שחמין
 באלקים והשני האזהרה יעבוד לאלים אחרים ויעשיות
 פעל וממונה. וכללו של דבר מהגשטי. פכ'.

סימן ב שמות שבורא כלם חזן מהמפורס הם
 מדות וכו'. לפי ששאל הכוזרי כקודמת
 על השמות. ולא הכדיל בין קדש לקדש הקדשים
 וינדל בין שמות למדות כיוי שזכרנו דקדק עליו החכר
 למקן עוות לטובו במס שטודיעו כי הן הן שמותיו הן
 הן מדותיו כי השמות מורים על המדות חזן מהמס
 היושורס כי הוא מאד נעלה על כל השמות וכלתי מורה
 על תארים ומדות כלל ועקר. ובאמרו ברביעי ס' א'
 והדיקות והפעלה הימירס אינה כי אם נשם הככנד
 יוד ה"א וז"ו ה"א ית' הוא שם כודע רמון אליו נמדו וכו'.
 ולאן מדות כחוקי ית' יוכן על דרך מאמר המורה פ'
 כל מהיראסין וזל סדרכי' אשר נקש ידיעת (ל' מרע'ה)
 והודיעו אותם הם הפעולות הכאות ממנו ית' והכחמים
 יקראים מדות ויאמרו י' מדות. וזה הסם כופל בשמיט'
 על מדות האדם ד' מדות ככולני בית המדרש ד' מדות
 כנתיבי נדקה. וזה הרנה. והענין הכס אינו שהוא
 בעל מדות אבל מועל פעולות דימות לבעולות הכאות
 מאתנו ממדות כל מהככות כפשוית לא שהי' ית' בעל.
 תכונות כפשוית. פכ' והמ' הוראת עולה זו לא תנומנס
 כל

כל כך אצל הספר • כי הנה היא נמתחת והולכת אל
 סוראות אחרות כמו שיתבאר מן העניינים ששם מדות
 יבוא עליהם בארצי חלוקות • ואולם מה שפנו בארצו
 מדות ותכניות טעליות • זו היא סימת עין שאיננה
 עיני עולמי ממך פסקות יגורו עלי עינים למקנה השימך
 כזה ועד קצו • כי הנה ירוד ירד בתחלה לחלוק
 שמו הכור (חוק מהמפורש) לשמי • וכן מדות ותכניות
 טעליות • שהרי אין טעליות מורה על חלק כעני ענמו
 כי לחמור הו לא יוכל להמנות • ובסמוך החלוק הפטס
 בארצו וכללו של דבר כי המדות מתחלקות (ולתי השם
 המפורש ית) לג' חלקים שהיינה מעשייות • או
 טעליות • או שולליות • והנה מהפכת זרים אבי רואה
 בכאן • האי כי אחרי איורו למעלה שמות הבורא כלם
 חוץ מהמפורש הם מדות וכו' • והודיענו בזה שאין שם
 המפורש בכלל המדות • למה חזר עתה להוכיח מן הכלל
 מה שלא היה בכללו • באמרו כי המדות מתחלקו • וזלתי
 וכו' • והנה שם הסדלי בין טעליות למדות כי זה לשם
 זה השמו בתחוקה • וזאת הפעם ענש מענמיו לזאת
 יקרא מדה כי בכלל המדות לוחקה זאת • ועוד בה
 פליטיה שלם הרמיק בראשונה המדות מהמפורש • אך
 ישוב אחר כך להכיר גם יחד באלאכל המדות התלויות
 בשם המפורש ית' הם הייניות מבלי מנועים טעניו וכו' •
 ועל ארבעה לא אינכה אם כה יאמר בראשונה כי
 שמות הבורא כלם חוץ מהמפורש הם מדות וכו' • וגם
 אחרי כן באז' כי המדות מתחלקו • ולמי השם המפורש
 ית' לג' חלקים וכו' כמדוכה • שהרי למרות העין לא
 כמלש' א' משמותיו וזלתי המפורש ית' מהיותו בכלל בשם
 מדה • למה יאמר אחר כך בסוף הכנא כי חסם לכב
 אינה מדס • וחמישימו אומץ עליו כי מן הטעם ענמו
 אשר יאמר כחכם לכב שאינה מדה משני היות ית' ענש
 הסכמם בארז גם כן בארץ כח ומי כי במספר המדות
 לא יבוא להיות ית' ענש הכח וכסיו ונמה יודע איפוא
 היכר הבדל בין זה לזה • אלו קשרים שאנו יודעים על
 סימך כמו שנתחייבנו על הרין לרין תחיה מות ה'
 בדרך תמימה משיבת כשם נוטהה מן הכפקות • ואולם
 להשיג לבדך דרך גלגוליהם של דברים עד שיבואו
 לכלל יסוד אמתל לעיך • ערך חלוקה כוללת אשר
 לאורה מביה נופה ומניט מסוף הכפלים בסיון הזה ועד
 סופו • ואחרתי אבי אל לבי כי יעשה מרש פתוחי חותם
 יפתח החבר החלוקה הזאת על שמות אלקי ישראל • וכה
 תעשה לה למחרה • כל חזר יקרא האדם אל הבוראת
 שמו אשם קנהו יגיע לעצמותו ית' וקנהו בלתי מעיב
 אליו • ושמיע לעצמותו • אם שורה על עצמותו ומש

באורח משור • וזוהו שמו המפורש אשר יאמר עליו כי
 הוא זה • או שורה על שלמות שנו • וממה שידענו כי
 כל המיוחס אליו ית' הוא בלתי בעדר מעצמותו • הרי
 זה שם שמים שבוטו להתקיים בעצמותו ית' ממש • אלא
 שהשם המפורש רומז לעצמותו בקו ישר כשם הענש של
 ראובן המורה עליו ורומז אליו ביחוד • וכמאמר הסבר
 ברכישי פיא' • והשם המורה על שלמות יסוב באופן וחס
 אל הוראת עצמותו כשם חכם המורה אלכו על שלמות
 הסכמה כי לסיית' דבר שכלי ראוי ליחסה לו ית' בענש
 וראשונה • ולפעלגת פשיטותו ראוי שיתאמר בעניינו כי
 הוא ענש החכמה • ואין החכמה מדה לו • אולם הכלמי
 מניע לעצמותו אם שיהיה שוללי כמו מי ואחד וכו' •
 שהוראת השמות הם אצל בני דורו של סבר היותם על
 דברים בלתי מורים על שלמות ראוי בחקות ית' וזמו
 שנתכוון ממוך דבריו או שיהיה סיוניי וזה אם בהלקח
 מנד הנמשך אלינו מאתו ית' • או מנד שם סימך אלת
 מאתנו • ואולם כמאמר מאתו אליו אם שיהיה למעלה
 מן הטעם מבלי ביות לו התלות בו כלל • וזו הן המדות
 התלויות בשם המפורש בדבקות אל ענש כבודו מבלי
 מנועים טעניים כמו יונג אור ובורא וכו' • או שיהיה
 מנועים טעניים • ואלו הן המדות הכלמי דבקות א'
 ענש כבודו כמורש ומעשיר וכו' • ומכללם אמין כס
 המורה אצל בני דורו על פעולת וכלמות' לביטול בה
 עני מחוק ממנו • וכבר הורה המורה בראשון פ' כל כי
 היכולת איננה מנא לבורא בבחיבת ענמו לפי שהוא לא
 יוכל על ענמו • רק הוא תאר בבחיבת יסם כינו ודין
 בדואו • עכ' אך הנמשך אליו מאתנו הוא הרוממו אשר
 נרוממהו וכדרכהו וכדשישו וכו' • שיכשאו לעצמם
 שמתו ית' אשר כשא על שפתיכו לאמר רם וכשא בדרך
 ומבורך קדוש וכו' • ויכללו כאן כל התארים היחסיים
 שמתרפו אשר בהם יתחכם ויתפאר יתרומו ויתגא'
 שמו ית' אלכו • והוא מין התארים שכתב המורה בראשון
 פ' כל היותו הראוי שנתארים אשר נריך שיקלו בתאר
 הכורא בו לפי שלא ישייב שנו בענמו ית' כשהמנות
 המיוחסים ענש היות שאין יסם לפי שאמת ניב ית' ודין
 ברואיו • עד כאן הפעטנו את עולת החלוקה הזאת
 וכתמכו אותה לכהמיה והיא מחלוקת שיהי' לשם שמים
 וסופה להתקיים ממך דברי החבר ענמו כמו שיתבאר •
 והיו הדברים האלה לאות על ידך ולטוטפות בין עיך
 כי בחוק יד וינאיך ממכור הכפקות אשר העצמות •
 מרש זה ומשכל מן מונח דבריו בניאור הפרטים •
 שמות הכורא כלם חוץ מהמפורש הם מדות ומבניות
 טעליות וכו' • ול' כי שמות הבורא כלם חוץ מהמפורש

על עמנותם הם מורים על מדות ומכניות טעליות .
 ובא' הכה מדות רוח א המדות התלויות בשם המפורש
 אשר זכיר אח' כי הן הן מדותיו באמת דבקות א עמם
 כבודו במשכות ממנו מבלי מנועים טבעיים . ובאמרו
 תכניות טעליות רמו א יתר
 התארים הכטעלי וכסמכים
 אליות אשר להם התלות
 ודמיון בנרואים כמיוכ או
 בשליטה כמו שיבאר בסמוך
 בחוקמו המשוכלת . ועם
 סיומן נכללות סס בשם
 מדות . זכרם הכה בשם
 עכניות טעליות בערך אל
 המדות התלויות בשם ה
 המפורש לשים הנדל כיכר
 בין מדות למדות . ומכניות
 פלשון תכנית . פעניכו
 דמות ומאר או דומ' ודמיון
 וטעליות לל במכיות אליו
 מלשון כל ססוא עקר ועמו
 טעלה . ואולם לא חונך
 סס ליה כי לא העריך עכ'
 אכל המדות התלויות בשם המפורש כמו שיתבאר .
 וראוי או להקרא גם הן בשם מדות אף על פי שעננם
 וראשונה יאות סס זה לכתבות בשם המפורש . ובאמרו
 בסמוך אשרו פסליו ענין חוקמו המשוכלת אשר עשה
 בתכניות הטעליות . וכל המדות האלה אינם
 דבקות אל עמם כבודו וכו' . ולמראה עיני נריכים
 אלו לומר כי הנוכחיו מן הכלל השם המפורש לכלתי
 היותו מורה על מדה כי היתה הודאתו מיוחדת על
 עמנותו ית' לבד . הרי הוא כאילו הוכיח גכ מן
 הכלל כל שלמות ענמי כלתי ככלל מעמנותו בשם
 חכם המורס אכלו בסוף הכנא על היותו ית' עמם
 התכמה וזכר סס כי התכמה איכנס מדה לו והס אליו
 עני אירי חלוקתנו הראשונים הנוגעים בנכת עין
 עמנותו ית' : בלקחות מהטעליות הכרואים לו וכו' .
 רוצה לומר שנקלחו לו התכניות טעליות שזכר
 מהטעליות הכרואים וקראו בשמותיו עלי אדמות כפי
 גזרותיו וזעשו וכו' . ורצה בגזרותיו מה שגזר
 לתת לאיש כדרכיו וכפרי מעלליו . ומעשיו . לל מה
 שכתב ממנו תמיד להשיג לכל חו רצון ברחמיו על כל
 מעשיו . ואין כוחו לומר שהתכניות הטעליות בלקחות
 כלן מהטעליות הכרואים וכו' . שהרי משם יפרד והיה

ותכניות טעליות נלקחות מהפעליות
 הברואים לו כפי גזרותיו ומעשיו נקרא רחום
 כשהו' מתקן ענין מי שהיו בני אדם מהדרמ'
 עליו לרוע ענינו מיחסים אל הבורא הרחמים
 וההנבירה ואמתחם אצלינו חלישות הנפש
 והמיית הטבע . ואין זה ראוי לו יתברך אבל
 אמנם הוא שופט צדק גזור בריש אדם אחד
 ועושר אדם אחר גבלי שישתנה בעצמותו
 ולא ירחם על אח' ולא יכעוס על אחר ואנחנו
 רואים כזה בשופטי בני אדם כששולין אותם
 בדינין ודינין במה שמחייבת התורה ויהיו
 אנשים זוכים בדין ואחרים חייבי' והכל תלוי
 מצב השופט ה' ינובלי השתנות בו שינוי .
 וכן השם פעם יקרא אל רחום ורנון ופעם
 יקרא אל קנאו וגוקס והוא ית' איננו משתנה

לנ' ראשים . כמו שאבאר והולך . רק זה החלו נחלק
 הראשון מהחלוקה היתה המשוכלת אשר יבא השלמות
 בסמוך באמרו וכללו של דבר וכו' . והנה ממשל חסלים
 הוא בשם רחום אשר בכל גורלו בחלק הראשון מחלוק'
 המכניות . ודכרו כאן
 עולים בכננון אה עם מאמר
 המורס בראשון סרך כל זל'
 וכל אשר הוצגה פעולה
 מטעולותיו יתואר הוא ית'
 בתאר אשר יבא ממנו הפעל
 סהוא . וכקרא בשם הננו
 מן הפעל סהוא . והמסל
 בו כי כשהוסנס דקות
 כהגמו בסויות עובר נעלו
 חיים והמניא כמות בו ונמי
 שגדלוה אל לדתו שימנעו
 מן המות ומן האנרון
 ישמרוהו מכל היזק ויושלחו
 בשמוסיו הסכרתיים וכיונא
 כפעולה הזאת ממנו לל
 הכוא אלא אחר הפעלות
 והמיית רחמים והוא ענין
 הרחמנות באמר עליו ית' רחום כמו שאמר ברחם אב
 על כני וואמר וסמלתי עליכם כאשר יחמול איש על
 בנו לל סהוא ית' ומפעל ויהמו רחמיו לא כפעל סהוא
 אשר יבא מן האב על בן אשר כוא כמסך למחלה
 ורחמנות והפעלות נמורס . יבא ממנו ית' בחס חסריו
 לא להפעלות ולא לשנוי . וכמו שאנחנו כשנחן דבר
 למי שאין לו חס עלינו יקרא זה בלשוננו חכינה . כמש
 חוכו אותם אשר חנן לקים כי מכני אלקים וזה הרבה .
 והוא יתברך ימניא ויכניו מי שאין לו חס עליו להמניא
 ולהכנינו . לזה כקרא חנון וכו' . עכ מדכרו סס
 המתיחסים מאר אל מה שאנחנו עליו : ואין זה וכו' .
 גם סס יד המורס תכחו על כיונא כזה באמרו וברך
 למכניה המדינה כסויה בניא שידמה באלו התארים
 ויבאו מאתו או הפעולות כשיעור וכפי הדין לא לרדיפת
 הפעלות לבד וכו' . עד אמרו עד שיניח כסרדיפת אש .
 והוא כלתי כושם ולא קונץ עליו ולא מואס בו אכל כמי
 מה שיראהו מהתחייבו בו ויכעס מה שתיבא השעולס
 הזאת מן השעלת הפגומה כעס רכ וכו' . עכ : וכלל
 סל דבר כי המדות מתחלקות וכו' . הן הן התכניות
 הטעליות שזכר למעלה כי נשתנה שמש מן הטעם
 האמור . והשלים כאן לכלול ענינם בחלוקה היתה

קול יהודה מאמר שני סימן ב סא

המחולפת. וזכאמרו זולתי השם המפורש ית' לא על המפורש עצמו כוונ'. שהרי אינו מדה כמו שקדם. וצדקה זה לא הזכיר לטובתו מכלל המדות הנחלקות. יצק עניינו על המדות הטליות בשם המפורש אשר נתיב אמרי כן לנכדה. ודבר יסמך מעניינו הוא כי נאמ' המדות המתחלקות זולתי השם המפורש. כאלו אמר. זולתי מדות. שם המפורש. וכבר ידענו: אורח. ה' העילוף שראוי בכל דבר להכינו כפי ענין המפורש. שסמך אליו. דאף קרא בשם טפלויות חלק אחד מן המדות הטפלויות. כי כן סודגלה כמקובץ קריאת שם החלק בשם הכל. כי כנה נאמ' הכתוב נראשית כרא' אלקיים את השמים ואת הארץ. כלל שם ארץ ארבעת היסודות. אמר. כן ויקרא אלקיים ליבשה ארץ קרא החלק בשם הכל. והמעשיות וכו'. שם תלמי שפעולות שראוי לתאר בהם סכורא ותבדך כמו שכתב המורה נראשון פ' כ"ב. כלקוחות מרוממות המדבר'

לו כמדו הללו כדך ומנוד מחולל וכו' כלקוחות לו ממה שימך אליו יתבדך מזה המדברים לרומות ולהדר שמו בקדש הגולים. כי מהיותנו מדברים איתו בדברינו קרא כדך ומנודך. ומהיותנו מהללים אותו. נקרא מהולל. וכן כל המארים היתביים קדוש דם ונשא ודמיהם וכלם נקראו טפלויות נישוד. לטיונת מדות ומארים כעפלים ונבסמים אליו נאשית שפמינו ממה שפאמך אליו מחמתנו כפי כדך כמאמר. ואפשר נ"ל לתאר מלת לו אל מלת הדברים המסוכה שמדברים לו דברי שנה ותהלה או אל רוממות המדברים והכונה אל שרמיות שמיים לו המדברים והעל הודך אל מקום אשר. ולכך תשית למה שרמו כאן אל עניני שסבמים שכללים קדושים ונכרו וקדושה: ואלה הם הם רבות שיש מתייבות לו וכו'. נאמ' אלה רמו אל המעשיות ופעולות גס יסד. ולא סמין לזכר זה אשר הטוליות

להיותו בלי ספק בלתי מחייבות רבוי. כיהשולל לא ידברו נבונה נבונה לשום אכן על אכן מאר על מאר. דק ואל עתק מתייבך להעמיך המארי ולפעמיים מעל המתואר. ואך יוכלו לחייב בו רבוי. אמנם בשני ספקי' המתייבדך גדול היה לרבות בש שם סימון רבות לא יתייבו רבוי במתואר על כן נבסמך סודעה זאת אגלש. ודף גס זאת לא נבסמ מלשכור זה אשר שלשם נאמרו וכל המדות האלף אינם רבקות בעצם ככולו ולא ממכס כס: אצל השולליו וכו'. כבר האריך סמורס במארי השלילט פדק מלך בא אל סמוך הזם כי ממנא שם דברים מתייבסים מאר אל סדון: על הדך שאנחנו מבינים מהם וכו'. כזה ספלט ארכס ומדפא למה שסופק עליו מעני מה לא יסמך עליו יסמך' כסס מי נבסמ' סיומו ענש סחיות. וכמו שפעם נסוף הסימן בשם חכמה. וכמו שהזוה עניינם גס כן אצל סמורס בדבר מתייבם להרגל לשון כנו אדם שכתוב הדור. והכס כדודו היה ענין סחיים מוכן בהגשה ומנועה אשר הוא ית' תפעלה מהם. ואך ל"ב למאר שסוף ענש סחיות. ולהורות נתן ככלככו שאם סחיות שסוף ענש סחיות כדך שאמרו גדולו החכמים כי מדרגת כל דבר נחיים כמדגמתו כבשה. און ספק כי הוא ית' העולג על כל מדרגות הסכל יקרא נבמת אלקיים חיים. וכמו שכתב רלנ"ב בחמישי מספר מלחמותיו אף פדק י"ב. וזש דנה באמרו אשר כן ואם יאמר חיים לא כחיותנו הוא כונתנו כי לא סכנכו אכננו מעולם חיים כי אם סיינו וכו'. ובכך יתייבש מה שאמר בחמישי סוף סימן י"ב והוא ית' מי כחיות ענמותו לא כחיותו וכן יוכלו ביבלתו וחפץ נבסמו וכו'. ולא יסוייב זה אצל הסכל וכו'. וזה הסכל כן מה שסופר דרך טלילה למה שסופר דרך

סדר

ספרד כי כפיסופר על האנן שהיא מסוללת שראות
 או מפאיה רואה לא יחוייב מפני זה סיומה עורת כי
 דרך השליטה בלתי נזורה על נושא מוכן לזה ולזה
 בדרך הבערה דק הוא שולל הראיות ומבטא עם סיומ
 שפין מדרכה קבוצה הראיות
 ופס דין יונו הוא כוכב
 אצונו שניה להם ולא ידאו
 חסם לטעם ולא ישמעו ונו
 כפחות כי אין להחיות
 ענין אלן הקארוס שהם דק
 דרך שליטה היריב ואין להם
 הכנסה אל מנה קבוצה
 אלא על דמיון וכו' ענין
 סדמיון כי כמיון באור
 מן הסתך שזה קטין וזה
 סעדר יס יתרון למתאמות
 את על ממנאות זולתו כי
 כלם כאן נגדו וראוי
 להסתכל בהם אור איה בית
 אשר ככנה לו כין איכדי
 הסתקס הכו כשיוקם על
 דרך דמיון כי כלי הספ
 אינו ככלל בשוללות שהיו
 הוא ענמו מקדיל כיונס
 באצרו אלא על דמיון או
 לשלול וכו' גם כמשניות
 איכנו שהיו הם שלום
 כמעשים באים ממנו ואין
 ענין האור תבוי כמעש' לפי
 מה שזכרכו ואולי כי מן

מנחתו יהיה בעצמות שנסם לפי ספר מיוחסית אליו
 זה על דמיון ויחס בהגטרף אל יתר הכמנאות אשר לפי
 פרכו כחשבה ויהלכו או יהיה ענין הדמיון כי כמו
 שהאור פועל כהיו והעולמות כגללו ומספרו כין הגיע
 לבו מאתו ות הנלם וכבוד קראתו כש אור כמאמר דוד
 האורי וישעיה ונו' ולפי זה יהיה ככלל בחלק שמעשיות
 או כאמר כי אין זה מכלל שמותיו ותאצרו ית' הויאל וין
 עניינו כי אם דרך דמיון כעלמא' ואם יאמר חיי לא
 כחיותו וכו' דוגמת זה כתב המורה בראשון פ' כז
 ומה שאר אל מי ואלקים חיים וכו' היה בואירו עד סוף
 כי אצרכו עליו שהיו מי כסוכה לשלול ממנו תאר שמותי
 או שיא' עליו חיים לא כחיותו ועמה הוסף לכאור כי
 לא סוכרכו לכל זה אצל אמרו אל מי ואלקים חיים

כי מי וסוים הלא הם כדלל לאל ואלקים להכדיל
 כין קדש לחול כנגד מדת אלקי העצם כנקדאים
 גם הם אלקים ועליוס אמר ופעים סימן כי מימיס
 כל ימיו רעאים כל יקומו לפירות דלק' וכמיתה בהם
 ענייכו שלא יסוים חסם מעש'
 לא מיתים חסם' ואם קולו
 שמענו מתוך דכרי רלכע פ'
 ואחזקן על פכוכו כי מי כל
 כשר אצז שמע קול אלקים
 חיים וזל וטעם חיים על
 דעמי להפדים כין לקו' וכין
 חככל כי לא יתנועע הוא
 מענמו עכ' ועל זה פירס
 רלך מה שאמר (הטעם סו'
 ב) והיה כמקום אשר יאמר
 להם לא עמי אתם ואל להם
 בני אל מי טענעם בני אל מי
 כי בזמן הקודם עוסי' ענמם
 ככס לאלקים אחרי שאינם
 חיים' ואפי' חיים סנכס
 שהם המולות אינם חיים לא
 בעילת החיים אותם
 אצל הו' ית' מי מכלי סנכס
 ועל פי עכ' והוא דבר
 המסודר באצרו (כי מ')
 כמאס נעש לאלקים לאל סו
 וכמו שביאר שם סדלק'
 וכשיות רכע פ' אמר ר' לוי
 משל וכו' כך אמרו משה
 ואהרן לפרעה שוטם דרכך
 של מתיס למנען כין הפוים שחז' חיים אצל החתי'
 אלקינו מי הוא אלנו סאתה אומר מתיס הם אצל אלקינו
 הוא חלקי חיים וכלך פולס עכ' אולם כשנסמך חיות
 אצל האס המפירס באצרו מי' לא חיים ענייכו להכדיל
 נכ' לבין אלקי העמ'ם הכלתי ככללים נשם ההוא כלל'
 ואו סוכרכו לכאור בו תאר חי לשלול ממנו תאר המות
 או עם מוכפת לא כחיותו כחו סקדס' ועל כן עיכך
 ורלכע מלכיס ב' זה וישעיה לז' שסם עלה אשור שנטס אצו
 ית' ולחוקיות עי' רכ שקד' כדברים האלס דבר סככל
 סנילו אלקי הגוים איש את אצרו עויד מלך אשור איש
 אלקי חמת וארפד איש אלקי ספרוים וכו' מי ככל לקד
 האצרכו אשר סנילו את ארנס מירי כי יביל' את ירושלם
 מירי' או שלת חוקיהו אל ישעיהו לאמר לו יום נרס
 ומוכס

ולא יחוייב שיהיה מת אחר שאין מדרכו קבול
 החיים והמית כמו שלא רחוייב מסאמרך
 שהאבן איננה הכמה שתספר על ה' שהיא
 כסילה וכאשר האבן פחותה משחקבל החכמ'
 והכסילות כן העצם האלקי יתברך מרוסס
 מלקבל החיים והמית כאשר איננו מקבל
 האור והחשך אבל אם ישאל השואל אותו
 הישנו העצם ההוא אור או השך היינו אומר'
 על דרך העברה אור מיתאחנו שיקדים
 להחשבה שמה שאינו אור הוא חשך' אבל על
 האמת יש לנו לומר שאין מקבל האור והחשך
 בא הגופות הטבעיות והעצם האלקי איננו
 גוף על כן לא יסופד בעור לא על דרך דמיון
 או לשלול ממנו המדה הפחותה' וכן לא
 יקבל החיים והמות אלא הגופות הטבעיות
 והעצם האלקי מרוסס ונעלה מהם' ואם
 יאמ' חיים לא כחיותו הוא כונתנו כי לא הבננו
 אצרכו מעולם חיים כי אם חיינו וכאלו אנו
 אומרים לא נדע מה הוא ומה שאומר אל
 חי ואלקים חיים הוא מדה כנגד מרת
 האלילים שהם אלהים מתיס לא יהיה מהם

קול ויהוה יתנו
מאמר שני
השובתה נאמרה הן הוא נגד: אולי ישמע ה' לקך את
כל דברי דבוקה אשר שלחתי מלך וישוב אדוניו להרף
אלקים ה' ונגד: אחר כך התפלל חוקינו ויאמר הטעם
אלך ונגד: ושמע את דברי סכמדי אשר שלחתי להרף
אלקים חיי אהבם ה' החריבו
מלכי אשר ונגד: ונחזו אף
אלקים נאש כי לא אלקים
סמה ונגד: ועתה ונגד: כי
אתה אלקים לבדך וסגה
שם מונחם מאמר הסבר
כי לא חיי מדה כנגד מדת
האלי וכו' כיון שהיו תנאומיו
למדת אלקים חיים מעבין
הפלתיו עם דוד שמואל א'
יו ששם כבוד וישם הפלתי
אני מרפתי את מערכות
ישאל ונגד: והכס איש סביבם
עולה גלית הפלתי שמו
אמת ממערכות פלמיס
וידבר בדברים הלא וישמע

דוד ונגד: ויאמר דוד ונגד: כי מי הפלתי העלם הזה
כי חרף מערכות אלקים חיים ונגד: והיה הפלתי העל
הזה כאשר חסם כי חרף מערכות אלקים חיים ונגד:
ספי כי וזכר מערכות אלקים חיים כנגד מערכות פלמיס
שהיו מערכות אלקים חיים ודברי הסבר אמת נדקדק
יחדו: ועל הדרך היה כאשר אחד וכו' לשי מה שכתב
המורה בראשון פ' ב' לא יאות אליו ית' מאר האמדות
לתימות אכלו מקרה קרה לכאף כענין מאר חכמה
וגבורה ויולמם ויאמר אשר דבר שם: כיון שהוא מן
השקר עליו מקרה הרבו כי הוא מן השקר עליו
מקרה האחרו ר' כי אין האמדות ענין בוסף על ענמו
אל הוא אחד לא באמדות עכ' אף הוללנו בספר
מלחמות מאה ח' ש' יב חלק עליו כזה והאחרו במשפט
ידו להבין ולהורו שאין האחרו מקרה בוסף על היגס'
ואיך ספיה: הנד טהה פנהם כי אין אמרו את בחקו
ית' לקיים לו האמדות המונבת אכלנו והיא כונה:
הוא הדבר אשר דבר הולמם בראשון מה ויודי מורה
ואל אליו זה אחד הוא וכו' אלף אחד שאין כיסודו אחד
מן האמדים המאמס נצילם לא אחד כמין שהוא כולל
אמדים הרבה ולא אחד בוסף שהוא כולל למחלקות
ולקבוצות אלף אחד שאין יסוד אשר כמותו נעולם:
עכ' ועינין מה שכתב בעל העקריוס מאמר ב' ל'
ואפשר שזהו כיון שהקצב נאמר על פסוק והוא באחד

מעשה וועל הדרך הזה נאמר אחד לשלול
ממנו הרבוי לא לקיים לו האמדות המונבת
אצלנו כי הארד אצלנו מה שנדבקו חלקיו
זה בזה וההדרו כאשר תאמר (עצם אחד ויד
אחד) ל' ויגיד אחד ואמר אחד ונשים אחרים
ותאמר בבוץ ע' דרך הדמיון בגוף המתדבק
יום אחד ושנה אחת והעצם האלקי מרום
מהדביקה והפרידה ונאמר אחד לשלול
הרבוי וכן ראשון לשלול ההתאחדות לא
לקיים לו ההתחלה וכן אחרון לשלול ממנו
הכליון לא לקיים לו ההכלה וכל האמדות
האלה אינם דבוקות אל עצם כבודו ולא

ומי ושיכנו (איוב ב' כג') וזל: והוא כאשר יש אמרו
ספיתו כוסף והאמת שאיכנו כונף ולא אוכל למרס
כי יש בו סוד גדול עכ' ולפי דרכו יכוס סודו שראל
ית' סוף כאשר ר' כדמיון האחד דרך העברס ל'
אחד מאם כי מקרה האחד
גם הוא לא יקרהו וכמו מתב
ודמן עדינו לכלו כל קרוב
אליו סכרונות האחד המונף
אכלנו ר' ית' דברו אליו
וכדנאותו לאמר אחד לא
כאמדות או לא אחד דמנו
כמו שקדם אפם כי יש לה
בדברי הראשע פירוש אחד
פונה אל כונס אחרת כי
ירמוח על סיועו ית' כמכונס
האחד המשפיר אשר ממנו
מתכן למעמד על בידו
ית' באופן קרוב ומתיחס
לשכלנו כי כמו שהאחד
המשפיר איכנו משפר והוא

ראשית כל תמונה המספרים נמנה בכלם וכלם בכללים
בו בכס' כן הוא ית' איכנו דבר מהכנראים והוא ראשית
נמנה בכלם הכלם בו בכללו באחדו פשוטם שלימה לאין
מכלית' והלא הם דבר הראשע ענמו פשוטם על ביאור
שם אהים באורו כי כל מספר הוא באחד בכח והוא
בכל מספרתו מעשה וכו' וכפ' תשא כמכ וזה השם
הכבוד הוא האחד שהוא בעצמו עמוד ואין לו בוסף
לאחר לבמו ואם מתבכל משלם הסמנון שהוא ראש
הכל וכל חשבון מהאמדים הוא תמונה האחד שהוא
האחד שהוא הכל על כן סוד התפלות והטהלות ועצם
והתגדלותו וסתקדשתי ועוד אשר כך אמעאר והכס
האחד אין לו תמונה והוא כדרך כלל לכל התמונות כי
מתקו ית' עכ' וזכור אוכרנו נרביעו כי ג' יעיון
שמה והנה באחד משני פנים ג' יעיון לך מסמורי
הראשע על אמרו והוא באחד ומי ושיכנו שים ימיון על
ראשו של אחד מהם ככספך שבעף: והעגם האין מרומם
מהדביקה והשירים כאלף ל' אין דורשין שאין למעלה
לא עורף ולא עפוי כבאור הרמבם בראשון מה יסוד
מורה ופירש עפוינו כפ' חלק באמרו כלומר לא פירוד
והוא עורף ולא חסור והא עפוי מלשון ועפו בכמף
כלאחים כלומר ידחפו אחסם ככמף להמחכרם ככס
עכ' וכל המדות האלה אינם דבוקות ענמם כבודו:
אמר וס כנגד המדות הקלוות כשם המפורש שיעלם

אשר שמעך כי לסימון תלויות נובעו מצד טבעיים
 אשר היותן דנקיות אל ענם כבודו: ואפשר שזו רנה
 באחריו וארא וגו' כוון להעמידנו על אמתת החלוק
 אשר חלק בין המעשים הכלים מלאות ית' באמצעים

נו כל הקרב הקרב למלאכת הקדש וכל הדומה לטוב
 את השם יבוא ויעול: וכאשר יבא על הארץ מחונט
 נגדו עני הספקות יעברו על פי דרכו אשר יכון לו
 באיבא דברו לינו וכבר נאסו: ולא לני הלך כאשר הפך

שכעיים וכן הכלים מלאות
 גלות: ומש מלאותיו כי על
 החלוק הזה יוסד מאמר
 שכתוב וארא וגו' כי באחר
 עול שדי כוון אל המעשים
 שהלכות באמצעים טבעיים
 באחריו ושמי' כוון אל
 התלויות בשם המפורש אשר
 עשה להעלות עם משם
 ישראל: ולא עשה כן עם
 האבות: ומש מאמר מעמ
 שכיח וכו': הן הן דברי
 הרלב"ג פרשת וארא: ואין
 שהחכם מדה לו: כבר
 ביארנו כי כל מה שיש לו
 ענין באופן מה אל הולאת
 ענינותו: אינו כולל בשם
 מושג: והנה שם מכת האור
 על שלמות סכלי: ולפי כן
 ראוי ליחס אל ענינותו ית'
 ששלמותו מייחס לו הוא
 עליו שפרד ממנו כאילו היה
 בלתי כתש בשם מושג כלל:
 אבל אמון כח מן המדות
 המעשיות: המשיך הניאור
 על זה לסימון אחרו אל
 חכם לזכר מקדש אברו כאח'
 חכם לזכר ואמון כח'

מתרבה בהם אבל המדות התלויות בשם
 המפורש יתברך הם היוצרות מבלי מצועים
 טבעיים כמו יוצר אור ובורא השך ועושה
 נפלאות גדולות לברו רוצת לומר בנזותו
 והפצו מבלי מצוע סבה אחרת ואפשר שזה
 רצה באמריו וארא אל אברהם אל יצחק ואל
 יעקב באל שדי רוצה לומר בדרך חברה
 והנצחון כמו שאמר לא דניח אדם לעשקם
 ויוכח עליהם מלכים: ולא ברא להם מופת
 כאשר ברא למשה ועל כן אמר ושמי ה' לא
 נודעתי להם רוצה לומר ובשמי המפני שכיח
 באל שדי הגדרת לשניהם ועשה עם משה
 וישראל מה שלא הניח ספק בגופשות שבורא
 העולם ברא את הדברים ההם בריאה חדשה
 מנוונת כמו מבורא מצרים וקריעת ים סוף
 והמן ועמוד הענן וזולתם לא מפני שהם
 גדולים באברהם יצחק ויעקב אך מפני שהם
 רבים והיה הספק בלבם: והאבות היו
 בתכלית האמונה ובר הלבב שאפילו לא היו
 פוגעים כל ימותם כי אם רעה לא היתה
 אמונתם באלקים נחלשת ולא היו צריכים אל
 כל זה ונקרא איתו חכם לזכר מפני שהוא עצם
 החכמה ואין החכמה מדה לו אבל אמיץ כח
 מן המדות המעשיות:

איש לקראתי לאמר הלא שם
 מפורש מלאותו שגיא כח
 מכלל ה' מדות באחריו ה' ס'
 אל רחום וחנן וגו' כי עד
 וכמה ימשך מספרים: ואך
 יאמר החכם כי שמות שבורא
 חזן מסמכות הם מדוע
 סלח ידך ואחוז בתשובת זם
 מטעם הרלב"ג פ' משא כי
 השם הסכנל הכביהה
 כמדות עם היותו שם עם
 כחכות הכרים ולא חשד
 להנזיל האחד כמו שנודע
 כהנה אינם רק ו' ונעבוד
 שהניח כמו מכשע הכרישו
 כמספר: וכמו כן לא שכיח
 נולדו בעדן ארס: וכניין
 לברו נולד בארץ כנען:
 ועל כלם כתוב אלה כח
 יפאכאשר וולדו לו כנען:
 ארס: וכסם נשצנים כסם
 ירדו אבותיו מנרימה:
 ומנשה ואשרים לא ירדו כי
 שם נולדו: ולדעתי השם
 הראשון שגם: והשני מאר:
 כי עם היות שניהם שרם
 באותיות כבר כתב פ' שמות
 כי פסע הוא זה השם כמד
 מאר: עד ויזכור ימי עולם

משה עמו: כי משה שם עם
 משיכם והנבואה: והשם הנכבד כשהוא מאר יהיה עמוד
 המעמיד ההיות על כן פ' סמוך לאקים שהם המלאכים
 הקדושים והוא סמוך גם כן לנבואת שהם נבוא השמי:
 ולאו היה שם עם לא היה יכול להסמוך: ובס' שמות
 בשער השמות כאשר בא להודות כי שם העולם לא ימאך
 כתב ז' ואין ראיה מסוד השם הסכנל והנורא: כיון
 לו סוד עמוק: על כן נחשב הוא אחד מ' מדות:
 וכמוהו ויזכור ימי עולם משם עמו: רש אומרי שהיה
 משה ועמו: עכל: וכוננו מנארת מדה שזכרנו: וכבר
 ימשך

ענם הכח כי דבר המורה נראשון פ' נ' היכלת אינו
 כמזל לבורא כחכיב עמו שהוא לא יוכל על עמו:
 אבל הוא מאר כחכיב יחס כינו וכן נראשו כמחבר
 למעלה: והנה אמון כח באל שדי שהוכיח ושניהם ממוג
 המעשיות: ואם תשים אל אשר כתבנו לך ודומך
 וכשמך אליו מאסף: אז תשכיל כי כל הספקות אשר
 מעוררו השם כדעו וסכלו: ואכחנו קמנו וכמעוד
 לברו מעו ולבית מנדות להושיע אמרי קדוש מריב
 לשונות הכראים כמותים זה את זה: וכל זאת לא
 מחזיקו זה גבול לבתי עברו רק מקו' כחמתי להמדר

ואשכח שלום כיון החבר באמרו כדכתיב פי' א' והדיקות והמפלה הימירא אינה כי אם נשם הככר יוד פ' ואו ה' הוא שם נודע רמזו אליו במדות • עכ' • כי באמרו רמזו אליו במדות נראה שכוון אל סיג' מדות הכוכבות

בכחוב שהי' מן' מדות ממש יסודו על עולם שם הראשון לא שיומלט עליו שם מדק' • שאל' כמחא סימני' את ענמו כשכח סוכיא ששם המזרע מכלל המדות איך' משפט ביאור דכריו על כיון כשער מקומו משורוני וכבר היה לנו מקור נפתח להחזיר ספק היג' מדות ריקס' • באמרו כי השם הראשון גם סוף תלך ומדק' ויהיה עכיוני' כמו שכתב עליו החכם סבורנו שהוא המחזיק ששמה אינו יסנו' וה' יקיס עכיוני שסוף מקוים מתיאור' כל כמנא סוף לשום כמנא קיוים מתיאור

ג אמר הכוזרי איך תעזי במדות שהם יוחר גשמיות כמו רואיך ושומע וסרבר וכתב על הלוחר ושרד על ה' סיני ושמה במעשיו ומתעצב אל לבו :

ד אמר החבר הלא דמיתיו לך בשופט צדק שאין הטא במדותיו ויוצא מדגיוו הצלחה עם וכבודם ויקרא אורהם ושמה בהם וגזור על אחרים בהרסת בתיהם והחרים אותם ויספרו עליו בהפך זה שהוא טואס אותם וכועס עליהם ושהאויבול הגופים נפעלים לרצונו ומצטיירים ברבורו כאשר הצטיירו השמים והארץ ונקרא כותב ומברר' • וכן מצטיירו מן הגשם הרק הרוחני הנקרא אצלנו רוח הקדש הצורות הרוחניו'

וולמי השופט מתיאורו וכך לא היינו נריכים לממוך על הכלל כדבר הראש' שזכרנו' וחל' הסבירו פריס לזם באמר' כי שניהם מדת רחמים' אחת קודם שיחטא אדם' ואחת אחר שיחטא וישוב' • וזו היא המדה כי רחמי' ות' לא ישיגו טעמם אנשי רשע אשר מרו ועצנו את רוח קדשו סבכת' • ועוד ידוננוהו לקבל שנים' והאגדה לך רשום בכתיב אחת כי ליום אביע אומר על סנושא הלו' לחכמי המקשיכים' לילה ימוס דעת על חקירת עכיונו כי בתקומת עלי משכב רוח על פני יתלוק ויעבור ויקרא את אשר בו כמעוררתי לחקור על ככס :

ה סימן ג ששם יותר גשמיות וכו' • כי עם היות קבת הנושעיות הכוכבות בקודמת מורה על הפעולות נמשכות למסד כרחום וסכו' וכיונא' • זה אין ענין הגשמיות מתפרסם בהם כמתפרסמו באלו' • כי הראיה והשמיצה והדבור והכמיכה סן פעולות בשלמות ככלים גופיים וסירודים מורה על הפתח הנוף מקוים אל מקום שכל ממנו כדבר המורה פי' מארשאון' והשמה והעצב עם היותם גם הם הפעולות הכפס כרחום ותנו' וסכריהם' הרי לו יותר מעורמני' כהוראת ה' המזות מלך השמכות עם השמש והעצב למראית

סעיף שזה מורה על הפעלות חזק כעצם כחומר • וה' זאת ליטב דכריו אלה על סדר' • כס מעשה להם למדרס' • קח לך ראש מר דרוו מלך' • וטעם ארץ' • ומנאת בו כי מדרסנו' • כל המתכסיה' סללו על סדר' •

וכן יתייחס מלך עבין השלט עם התשוב' האחרת הלא דמיתיו לך בשופט דק' • חס כי עיני המלך משוטטו לראות את השעשה אשר יעשו' • ואזנו קשכת למען תקח שיח' מנתיבות בני מדינתו אם מתהלכס במישרים' • והוא מדבר נוסף וכומן ממד' על דק' משפטם וכוכב על ספר מנזמו חקיו ומשפטיו והכל נכתב על ספר סוכרונות ויכול כל מלאכות נכתבת פעולותיהם של כל בני המדינה' • וכל זה על מאת' המתא' עין רואה ואוון שומע' • וכל מעשיך כמסר נכתבים' •

והוא נפתח ג' מקוים אל מקום שכל ממנו כי מחרס שכתו על כסא מלכותו השניח במסר המדרגה' סנכוס השפיל כרדשו מן הכר אל העם לפתח על עסקיהם' • וכראותו טוב מנכ עכיונם ישמח נמעשיו' • ועל ספק זה יפתעב אל לבו :

ז סימן ד הלא דמיתיו לך בשופט דק' וכו' • השיב על אחרון ראשון' • ואחר כך דילג אל מדבר וכוכב' • ולכמוף שכ' לנאר עבין הידיים' • ועל הראיה והשמיצה לא השיב מלאומס' • את כל אלה ידו עשתה כמחמה ודעת' • כי תחלה השיב על מה שתימה משוכמו מושמת לעמת פניו בדברים סקודמים אלף שהכחזי' לא העלם על לבו' • וסרו סקר מלעזת מזכרמו' • וזה כי דמיון השופט שעיניו הוא משוכס לפסקי השמחה והעצב כנר קדם לו כראשית סמו' • כ' באמרו שם אמנם הוא שופט דק' גזור כריס אדם אחד ועושר אדם אחד מכלי' שיחמסו בעצמותו וכו' • עד אמרו בלי השמכות בו שנו' • כי הורס כוס שהשמחה והעצב עם יסר הפעולות לא יאמו בשופט דק' כשר ודס וכל סכן בשופט כל הארץ ית' שמו' • ולא יאמר זה עליהם דין דרך העברה' • ובכלל זה ג' משוכס מספקת לפמן קרליס ושמיצה' • כי מאשר ידמה עכיונו לשופט דק' וקול

הוא על פי הרמב"ם והש"ס ז"ל שם שכתבתי ויחייב את
שתיבתי. וישן סיומנו מספרם עליו באלס על כד
הש"ס וההדמות. וכי האור וכל הנפשים נפעלים
לדברנו וכו'. סוף לשונות ענין הש"ס והדבור

כבר הוקדם ענינו בראשון
סיומן על. כאל"כ המים
עמדו במאמרו ונעטינו
במענינו וכן ינטינו האור
האנשי על און הכניא כבודו
האנשי עין שהן מורות על

הגהרות כבוד ה' הנקרא על דרך העברה ה'
בלבד כמו יורד ה' על הר סיני ואנחנו עתידים שיוכל
לחוסן על הענין הזה ביאור כאשר המשכן למשה
על הענין הזה ביאור כבוד ה' ויבאר על הדבר
המוזכר שמה' ויש מה שראינו בכולל אותן כמו
הענין והוא אובל וכו'. ויש אמרו דק וימר מדק עד
שיגיע למדרגה שלא ישגה הכ"א והוא יהיה אלע
תמך הרכנתו וכו'. במכילת שם בארבעה וכו'. וכו' וכו'
מראה אור כמה שזכר הנה הנטינו הנורות הרומיות
הנקראות כבוד ה' מן הנשם הוא הדק הרומי הנק'
הכלו רוח הקדש והכבוד הוא יקרא ג' על העברה
ה' בלבד בלא לוו כבוד' והוא ענין יורד ה' על הר סיני
לא שמוסם היורה לווית' ועל הדרך הוא ימכר מס
שאר בראשון סיומן על און ענין המשכן וכל זלכותיו
הראו לו רומיות ונורתם גשמיית' כי קראם רומיות
למשהוהס מן הנשם הדק הרומי כזה הנק רוח הקדש
זהוה על זה נרביעי סיומן ג' באמרו מתראתם הנורות
ההן עין בעין במרא' ולא במידות כאשר נראה המשכן
וכו': ואנחנו עתידים לכוכף וכו'. נרביעי סיומן ג'
כמו שזכרנו והנה לשלשה חלקים משום זו מתחלקת
כי על השמחה והעצב ועמהם הראיה והשמייעה באמור.
גור על סיומם ככללים במעשה הנורות סי' ב' הריבוי
והכבוד גור על היותם ככללים במדות החלויות בשם
המפורש שזכרו שמה להיות ענינם דומם לברואים
ולקריעת ים סוף' אולם היורה לא לנוראית ואמם
דק לדבר כנר ונשמי על כן לא כחום איה לתת לה מקו'
בחלוקתו הנזכרת' וכבר ידעת כי שם כבוד מורה על
דבר נשמי מאזל פ' חלק על פסוק ומחת כבודו יקד
יקוד ביקוד אש כבאמר אלל מלך אשור ומחנהו (ישעיה
ס"ו) יר' יוסמן תחת כבודו ולא כבודו ממש' כי הא
דר' יוסמן קרי לכו למאניה מכבודו' ר' אלעזר אמר
תחת כבודו ממש כשריפת בני אהרן' מה להלן שריפת
כשמה ונוף קיים' אף כאן שריפת כשמה ונוף קיים עב'
שהרי כגשו ר' יוסמן רבני אלעזר שיביה שם כבוד מורה
מעיקרו על גשם' וכוא הנוף' אלא שלדעת רבי יוסמן
איכנו מורה במקום שהוא על נוף מוש' דק על כבודו
עליו' ובאמרו ומחת כבודו' נהנו שריפת הנוף'
ולל

הענינו שמה' ויש מה שראינו בכולל אותן כמו
הענין והוא אובל וכו'. ויש אמרו דק וימר מדק עד
שיגיע למדרגה שלא ישגה הכ"א והוא יהיה אלע
תמך הרכנתו וכו'. במכילת שם בארבעה וכו'. וכו' וכו'
מראה אור כמה שזכר הנה הנטינו הנורות הרומיות
הנקראות כבוד ה' מן הנשם הוא הדק הרומי הנק'
הכלו רוח הקדש והכבוד הוא יקרא ג' על העברה
ה' בלבד בלא לוו כבוד' והוא ענין יורד ה' על הר סיני
לא שמוסם היורה לווית' ועל הדרך הוא ימכר מס
שאר בראשון סיומן על און ענין המשכן וכל זלכותיו
הראו לו רומיות ונורתם גשמיית' כי קראם רומיות
למשהוהס מן הנשם הדק הרומי כזה הנק רוח הקדש
זהוה על זה נרביעי סיומן ג' באמרו מתראתם הנורות
ההן עין בעין במרא' ולא במידות כאשר נראה המשכן
וכו': ואנחנו עתידים לכוכף וכו'. נרביעי סיומן ג'
כמו שזכרנו והנה לשלשה חלקים משום זו מתחלקת
כי על השמחה והעצב ועמהם הראיה והשמייעה באמור.
גור על סיומם ככללים במעשה הנורות סי' ב' הריבוי
והכבוד גור על היותם ככללים במדות החלויות בשם
המפורש שזכרו שמה להיות ענינם דומם לברואים
ולקריעת ים סוף' אולם היורה לא לנוראית ואמם
דק לדבר כנר ונשמי על כן לא כחום איה לתת לה מקו'
בחלוקתו הנזכרת' וכבר ידעת כי שם כבוד מורה על
דבר נשמי מאזל פ' חלק על פסוק ומחת כבודו יקד
יקוד ביקוד אש כבאמר אלל מלך אשור ומחנהו (ישעיה
ס"ו) יר' יוסמן תחת כבודו ולא כבודו ממש' כי הא
דר' יוסמן קרי לכו למאניה מכבודו' ר' אלעזר אמר
תחת כבודו ממש כשריפת בני אהרן' מה להלן שריפת
כשמה ונוף קיים' אף כאן שריפת כשמה ונוף קיים עב'
שהרי כגשו ר' יוסמן רבני אלעזר שיביה שם כבוד מורה
מעיקרו על גשם' וכוא הנוף' אלא שלדעת רבי יוסמן
איכנו מורה במקום שהוא על נוף מוש' דק על כבודו
עליו' ובאמרו ומחת כבודו' נהנו שריפת הנוף'
ולל

הענינו שמה' ויש מה שראינו בכולל אותן כמו
הענין והוא אובל וכו'. ויש אמרו דק וימר מדק עד
שיגיע למדרגה שלא ישגה הכ"א והוא יהיה אלע
תמך הרכנתו וכו'. במכילת שם בארבעה וכו'. וכו' וכו'
מראה אור כמה שזכר הנה הנטינו הנורות הרומיות
הנקראות כבוד ה' מן הנשם הוא הדק הרומי הנק'
הכלו רוח הקדש והכבוד הוא יקרא ג' על העברה
ה' בלבד בלא לוו כבוד' והוא ענין יורד ה' על הר סיני
לא שמוסם היורה לווית' ועל הדרך הוא ימכר מס
שאר בראשון סיומן על און ענין המשכן וכל זלכותיו
הראו לו רומיות ונורתם גשמיית' כי קראם רומיות
למשהוהס מן הנשם הדק הרומי כזה הנק רוח הקדש
זהוה על זה נרביעי סיומן ג' באמרו מתראתם הנורות
ההן עין בעין במרא' ולא במידות כאשר נראה המשכן
וכו': ואנחנו עתידים לכוכף וכו'. נרביעי סיומן ג'
כמו שזכרנו והנה לשלשה חלקים משום זו מתחלקת
כי על השמחה והעצב ועמהם הראיה והשמייעה באמור.
גור על סיומם ככללים במעשה הנורות סי' ב' הריבוי
והכבוד גור על היותם ככללים במדות החלויות בשם
המפורש שזכרו שמה להיות ענינם דומם לברואים
ולקריעת ים סוף' אולם היורה לא לנוראית ואמם
דק לדבר כנר ונשמי על כן לא כחום איה לתת לה מקו'
בחלוקתו הנזכרת' וכבר ידעת כי שם כבוד מורה על
דבר נשמי מאזל פ' חלק על פסוק ומחת כבודו יקד
יקוד ביקוד אש כבאמר אלל מלך אשור ומחנהו (ישעיה
ס"ו) יר' יוסמן תחת כבודו ולא כבודו ממש' כי הא
דר' יוסמן קרי לכו למאניה מכבודו' ר' אלעזר אמר
תחת כבודו ממש כשריפת בני אהרן' מה להלן שריפת
כשמה ונוף קיים' אף כאן שריפת כשמה ונוף קיים עב'
שהרי כגשו ר' יוסמן רבני אלעזר שיביה שם כבוד מורה
מעיקרו על גשם' וכוא הנוף' אלא שלדעת רבי יוסמן
איכנו מורה במקום שהוא על נוף מוש' דק על כבודו
עליו' ובאמרו ומחת כבודו' נהנו שריפת הנוף'
ולל

הענינו שמה' ויש מה שראינו בכולל אותן כמו
הענין והוא אובל וכו'. ויש אמרו דק וימר מדק עד
שיגיע למדרגה שלא ישגה הכ"א והוא יהיה אלע
תמך הרכנתו וכו'. במכילת שם בארבעה וכו'. וכו' וכו'
מראה אור כמה שזכר הנה הנטינו הנורות הרומיות
הנקראות כבוד ה' מן הנשם הוא הדק הרומי הנק'
הכלו רוח הקדש והכבוד הוא יקרא ג' על העברה
ה' בלבד בלא לוו כבוד' והוא ענין יורד ה' על הר סיני
לא שמוסם היורה לווית' ועל הדרך הוא ימכר מס
שאר בראשון סיומן על און ענין המשכן וכל זלכותיו
הראו לו רומיות ונורתם גשמיית' כי קראם רומיות
למשהוהס מן הנשם הדק הרומי כזה הנק רוח הקדש
זהוה על זה נרביעי סיומן ג' באמרו מתראתם הנורות
ההן עין בעין במרא' ולא במידות כאשר נראה המשכן
וכו': ואנחנו עתידים לכוכף וכו'. נרביעי סיומן ג'
כמו שזכרנו והנה לשלשה חלקים משום זו מתחלקת
כי על השמחה והעצב ועמהם הראיה והשמייעה באמור.
גור על סיומם ככללים במעשה הנורות סי' ב' הריבוי
והכבוד גור על היותם ככללים במדות החלויות בשם
המפורש שזכרו שמה להיות ענינם דומם לברואים
ולקריעת ים סוף' אולם היורה לא לנוראית ואמם
דק לדבר כנר ונשמי על כן לא כחום איה לתת לה מקו'
בחלוקתו הנזכרת' וכבר ידעת כי שם כבוד מורה על
דבר נשמי מאזל פ' חלק על פסוק ומחת כבודו יקד
יקוד ביקוד אש כבאמר אלל מלך אשור ומחנהו (ישעיה
ס"ו) יר' יוסמן תחת כבודו ולא כבודו ממש' כי הא
דר' יוסמן קרי לכו למאניה מכבודו' ר' אלעזר אמר
תחת כבודו ממש כשריפת בני אהרן' מה להלן שריפת
כשמה ונוף קיים' אף כאן שריפת כשמה ונוף קיים עב'
שהרי כגשו ר' יוסמן רבני אלעזר שיביה שם כבוד מורה
מעיקרו על גשם' וכוא הנוף' אלא שלדעת רבי יוסמן
איכנו מורה במקום שהוא על נוף מוש' דק על כבודו
עליו' ובאמרו ומחת כבודו' נהנו שריפת הנוף'
ולל

דבור ומעשה באמרו ומכתב אלקים הוא יבדיתו
ודברי אלקים הוא מכתבו' וישעור אלקים הוא
דברו' הנה שם הספר והספוד והספר בחק האל דבר
אחד' עב' אשר כך השמך משוכנו על היורה אשר
לא דובר בה על הכה' יזה באמרו וכן מענינותו מן
הנשם הדק הרומי וכו'. והענין הוא ימכר לך
בהעלותך א מול פני מנור' וכדוק כי לפי עליו מדרגת
הבמנה הטבעי ויאות לו דקות החומר אשר יתסוה עמנו
וכמו שהורה רבי אלעזר הנדול בערקיו ומזכר הוא
בכל שמים מהיכן נבראו מאלו לכבוש של הנה לקח
ונטם כשלהם והיו כמתים והולכים' שאמר עוטה
אור כשלהם וכו'. האין מהיכן נבראת מעלה שחת
כשא הכבוד לקח וורק שחארי כי לשלג יאמר הוי ארץ
וטעמו לדעת המלך פ' בראשית כי בענין ארבעה הסכמי
לשלוט המומר הראשון עד תכלית ולפעמות דק מן
הדקים לא יראו שהשמי' שהיא גוף מתנועע בעל חומר
ונורה הם הכבד' מן האין אלל אור הלכוש הוא הכנר'
הראשון וממנו יאמר שמהם בשמים' ובתן לארץ אשר
אחר' ואיכנו בדקות הראשון' והוא שלב שמתם כשא
הכבוד' כי כשא הכבוד נברא' וממנו היה השלב
שמתמו' וממנו נעשה חומר ארץ' והנה הוא שלישי

דבור ומעשה באמרו ומכתב אלקים הוא יבדיתו
ודברי אלקים הוא מכתבו' וישעור אלקים הוא
דברו' הנה שם הספר והספוד והספר בחק האל דבר
אחד' עב' אשר כך השמך משוכנו על היורה אשר
לא דובר בה על הכה' יזה באמרו וכן מענינותו מן
הנשם הדק הרומי וכו'. והענין הוא ימכר לך
בהעלותך א מול פני מנור' וכדוק כי לפי עליו מדרגת
הבמנה הטבעי ויאות לו דקות החומר אשר יתסוה עמנו
וכמו שהורה רבי אלעזר הנדול בערקיו ומזכר הוא
בכל שמים מהיכן נבראו מאלו לכבוש של הנה לקח
ונטם כשלהם והיו כמתים והולכים' שאמר עוטה
אור כשלהם וכו'. האין מהיכן נבראת מעלה שחת
כשא הכבוד לקח וורק שחארי כי לשלג יאמר הוי ארץ
וטעמו לדעת המלך פ' בראשית כי בענין ארבעה הסכמי
לשלוט המומר הראשון עד תכלית ולפעמות דק מן
הדקים לא יראו שהשמי' שהיא גוף מתנועע בעל חומר
ונורה הם הכבד' מן האין אלל אור הלכוש הוא הכנר'
הראשון וממנו יאמר שמהם בשמים' ובתן לארץ אשר
אחר' ואיכנו בדקות הראשון' והוא שלב שמתם כשא
הכבוד' כי כשא הכבוד נברא' וממנו היה השלב
שמתמו' וממנו נעשה חומר ארץ' והנה הוא שלישי

ול' אלעזר הוא מורה כמכתנו על סוף ומת כבודו
ל' ספסמה שחמד הנוף היא לנדת כשרפה וכבר
ידעת מאמר המורה פ"ט מהראשון בשמוץ מלא ול'
אש-מנה שמשום כבוד ה' האור סכנא אשר יקר כבוד

פכל מקום והוא אשר מלא
את המשכן אין היוק כזה
על ויותר מפורש מזה כתב
שם פ' מ' ול' כבוד ה'
פעמים רוטם בו האור
סכנא אשר ישכינה ה'
במקו ולהגלה על המופת
וישכון כבוד ה' על סר סיני
ויכסו וכו' ע"כ ואלו
שם ידבר עמנו גם כן כי
פעמים רוטם בו עמנו ית'
ואמתו כמו שאמר הראבי
כא לא כבודך וכל המענה

כי לא יראני האדם וחי' מורה כי הכבוד הנאמר הכס
עמנו ואשר כבודך להגדיל וכו' ע"כ :

סימן ה

אזור שמהם נבול מכל המדות וכו'
ל' ויכח שיהיה ספורך במדות מנוקה
מכל סכלות ליתרון שלל כמחייב ממנו רבוי' ובכלל זה
שלל כמחייב ממנו גשמות שגם הוא מורה על רבוי
סרכנה : אכל מה ינילך ממדת הפסן שאמה מייחס וכו'
הן צרפיות הנלקחות מן המשעים הכאים ממנו
צאנעיים טבעיים כמוריים ומעשיר רחוב וחסין וכו' הן
במדות סמליות בשם המפורש ית' שהם היגורים מכלי
מנועים טבעיים ויכר אור ובורא ועשה כפלאות וכו'
כמוזר למעלה סימן כ' ורמת לטמיהן בקודמת
וכפרת אל ההליות בשם המפורש אשר דברת לאמר
וכל הגופים נפעלים לרכבו ומנטוירים כדברו וכו' :

ואין תיקם מדה זו לכורא והפילוסוף מרחיק אותה ממנו
וכראים דבריו לבימות מורה על חסרון בעליה כדבר
הפילוסוף סימן א' אם לא על דרך העברה או על
הקירוב כמוזר שמה' זה בלי הפסן איכנו שיה לך
כי הפסן אשר יחסת אל הכורא ית' הוא הפסן ממש'
ואין עשינו שתכנה פעולות ממנו דמות לפעולות
הנמשכות מחפץ על הדרך אשר לאמר במסן ורחום
ויולתם' רק הוא חפץ מלא ומלא את ידו כדברי' הסם
רוח מלא חאלה :

סימן ו

כבר קדמנו אל ההגלה אם לא ישעון וכו'
ל' קרובת' ייעתי לנא ודקת דברי
להגלות אם לא נאמר על דברי גמגום ולמי מנד

הטענה שאת באמך אמור שמהם נבול מכל המדות
וכו' מה ינילך וכו' : לאמר לו אהם הפילוסוף וכו' הן
סן הדברים שאמר כמחייב סימן כ' ואמר מיוב ספן
האלקים' ומאמרו כבוד הגלגל העליון אשר יסוב פעם

ככל לר שעות ויסב עמו
כל הגלגלים כשיחמדו בו
כחילו האת אשר היא נבלל
לגלל סירש פנויים כפי
מנועות הגלגל וכו' עוד
שם סימן ד' אכל בהכרת
יביאם להודות במכמה
השפיר ענם מעשם וכו' :

מאמר הכוזרי

אמור שתהיה נצול מכל
המדות עד שלא נחייב
רבוימה יצילך ממדת החפץ שאתה מייחס
אותה אל הבורא והפילוסוף מרחיק אותה
במנו :

ואמר החבר

כבר קרבנו אל ההצלה
אם לא ישעון עלינו ביוחד
מהחפץ באמר לו אתה הפילוסוף מה הדבר
אשר שם אצלך השמים סוכבי' תמיד והגלגל'
מקרים' וכן נזכר שם בשם הכוזרי סימן ו' באמרו ולא
אדבר עמו על הגלגל העליון עמנו מה הוא פוגלגל
היה הדבר ההוא במקרה אם לא' ואשר כן אדבר
עמו בעדכים הסם הגלגלי' והם עד אין תכלית מרוב'
ואנחנו רואים נורות נמשכים והמייס יש להם תכלית
עליהם אין להם סוף ומהם אין לגרוע וקיים ראוי
שמתחדשה עם מרום שבערכים נורות ומתמכה אחרות
על' אולם אהם ששעין הנא לא ידך במקור ומתפס
כל מדרי בטון על תשובת החבר בזה אם חמות קיף
לנכות עליה טודת כסף' כי הנם אויבים ישעיון
בסגל'ם בין חפץ לחפץ ובין רבון לרבון' כיוס ספן
ורבון שהוא הפך במקרה והוא מה שזוכרים הפילוסוף
לסודות ברכווי סיורו דברי' הסכר והכוזרי אשר זכרנו'
וכך הם דברי המורה בשם פ' כ' באמרו ארוספו יבא
שהעניינים הענעיים כלם אינם נופלים במקרה וכו' :

ובכא שם כי הפילוסוף אמר שהוא ית' רגם במה שמתחייב
ממנו ושמה בו ונכנה ולא סירטת חלומו וכו' פכ'
והמטייל זה ללדס שהוא רוצה לכימות בעל' עינים וידים
ושמה בזה ונכנס בו ולא שירנה סלומו : ולעשר עוד
להבין שאלת חפץ ורבון דבר יומר מזה לא לבד על
הפך המקרה' ואכל ג' על כונה לדבר סרם סימות
זה מורה על חסרון סוכיון כדבר הפילוסוף כראשון
סימן א' ושוא דבר המורה כפרקו הכוזר באמרו אכל
דבריו סוכרים לא שלא היה זה האיש בעל ידיים ועינים
ככונה ממנו והתיחדות לזה השאר ואלו הפעולות
ואין ענין הכונה וענין ההתיחדות אלא לפעין בלתי

ותמני כוכב' כי פחדים
סדכרים נבחה מיוקדת
לטהות סכריהם ספילוסופים
אין סדכרים מתחדשים
מקרים' וכן נזכר שם בשם הכוזרי סימן ו' באמרו ולא
אדבר עמו על הגלגל העליון עמנו מה הוא פוגלגל
היה הדבר ההוא במקרה אם לא' ואשר כן אדבר
עמו בעדכים הסם הגלגלי' והם עד אין תכלית מרוב'
ואנחנו רואים נורות נמשכים והמייס יש להם תכלית
עליהם אין להם סוף ומהם אין לגרוע וקיים ראוי
שמתחדשה עם מרום שבערכים נורות ומתמכה אחרות
על' אולם אהם ששעין הנא לא ידך במקור ומתפס
כל מדרי בטון על תשובת החבר בזה אם חמות קיף
לנכות עליה טודת כסף' כי הנם אויבים ישעיון
בסגל'ם בין חפץ לחפץ ובין רבון לרבון' כיוס ספן
ורבון שהוא הפך במקרה והוא מה שזוכרים הפילוסוף
לסודות ברכווי סיורו דברי' הסכר והכוזרי אשר זכרנו'
וכך הם דברי המורה בשם פ' כ' באמרו ארוספו יבא
שהעניינים הענעיים כלם אינם נופלים במקרה וכו' :

קול יחודה מאמר שני סימן ו

מאמר ולא עשר מציאותו כמו שיכוון ויחדר ולא עשר שלא
ונגה כן אביו ע"כ מדבריו ואם כן הפילוסוף ישים
לן מקום אשר יבוא שמה לאמר לא ראוי זה כדאי זה לא
הרי הספק אשר הכריחני העיון להודות בו כדברי
הספק אשר בקשת ליהם לו
ית' לענין הדבור והמכתב העליון נרשא הכל ואין מקום לו ואין
כי זה לא חלוטו וסוף כלתי בתנועתו וכדור הארץ מרכז עומד באמצעיתו
מורה על שדורו בעליו ועל

כן לא ארחיקה וזה אשר סלופו ומורה על ספרון
בעליו על כן ארחיה בשמי יודים והנה להיות מס
סוף ונבון מן השמות המשוטטים אין לקפץ ולדלג בו
מהיראה אמת אל זולתה ואלם המאיר הזה שאבי
רוקד כנגדו לממן לא יוכלו איובי ליגע בו לרעה

אני יכול ליגע בו מטוב טעם הרב המורה בשבי פרק
י"ט ומן זו והלאה כאשר בא אל בטול דעת הקדמות
מגד ההתחלפות הכראה בגלגלים שא"ל לתת לו עלה
עד שיהיה זה על סדר הכמת קמת מקמתם והוא
המורה אכלו על כוכב מכיון בחפץ ששוע וזכר שם
גם כן שאר חלושים אשר לא ישימו עם הקדמות

והאריך על אודותם הרלבג בששי מספר מלחמותיו פ'
ש"ב הסם דברי החכר לא יפגלוהו להיות הטעם הוא
יבודמו על ההתחלפות וטעמו של חכר מכותלי
דבריו כיכר היותו מונח על הסדר באחריו מה הדבר
אשר שם אגלגל השמים סובבים תמיד וכו' ושם סדר הכל
וגו' רק אם נאמר שכוון אל הסדר האסודר על גלגל
סדר והרי זה לשון שאין רוח מכמים כוחה הימני

על כן אמרתי אעשה לו עוד כנגדו והיה טעמו מומלח
טהור קדש על זה הדרך קן הסדר הזה הנראה
בדברי הוא מורה על מסדר והמסדר הוא מהדר
לזכלית כי זה הוא עניינו של סדר להיות החלקים
מאודרים בו לתכלית מה והמסדר לתכלית תאות לו

הכונה אליו ומה שהוא בכוכב מכיון יתחייב היותו
מחודש בחפץ ששוע ומהו שכתב המורה בשבי פרק כ'
ועוד כתב בשלישי פרק י"ג דע כי מן הגדלים שבראות
על חדוש העולם למי שזורה על האמת הוא מה
שיעמוד עליו המופת בנאמנות הטבעיות כי לכל דבר
מהם תכלית אחד וזהו מצינו והוא ראיה על כוכב

מכיון ולא יפאיר כוכב רק עם התחדשות מחדש ע"כ
ועל זה ארצי הרלבג טענתו במופתיו המובאים על
סדור העולם בששי מספר מלחמותיו פ' וכו' בא הלום
כרוך ענין וברוב דברים אשר לא נתנו ליכתב כאן
לעצם אריכות ויקדמו דברי החכם מסורכו לזה נחת
פ' ואשמך זה סדר המוסר יורם על הסך דעת

טועים כי אומנם יורם בהכרח טיפ איוה כמאמר מהדר
לתכלית מכיון מאחר אשר מתייחס לסדרם למען יושג
תכלית מטאורם ומדרם כי לא יסיה כל זה במקרה בלי
ספק ע"כ ועוד יבא מעין זה בפמיטי סי' ג' ובכך
הוכיח החכר על פני

הששוע לא על הסך המקרה לכך כי מחמכו נקח ראיה
ג"כ על הספק אשר בקשנו מנד הסדר אשר לא יוכל
הפילוסוף להכחישו הא למה זה דומה למה שכתב
בעל דרך אמונה באחריו הראשון על ראיה חדושה
באחריו ועוד בשאל למיכתי החיוב אחר שהוא ית' נב"ת
ניכלת וככה למה הונבלה פנועת הגרם השמימי אשר
יביעהו השם ית' בכח הנב"ת אל ששאלם ככל שעות
ואכל זה המספר המחזין יונבל כחו ואכ יאחרו כי זס
לקיום המציאות שאם היתה יוקר מזהה יפגד העולם

וימרכ מהמכופה השורפת אל מהיה הנבלה הזאת
בהנבלת מגילגל לא על כד החיוב אבל בכוכב מכיון
לתכלית קיום המציאות וזהו מהות הרצון לא השפעת
חיוב ע"כ ואם באת לדון וליידי למה הן שיוכרח
הפילוסוף להודות בחפץ הן לא יוכרח בזה אך
נוכל להמלט מן הדושי והספרון שורה עליו שם חפץ

כמוכר בדברי הפילוסוף הראשונים כבר הטביע
סחכר אדריכו בזה בפמיטי סוף סי' י"ח באה האלים חפץ
כי כל הנא ממנו באשפר שיכב העכו"א העדרו או קודם
העת אשר בו או אחריו וכלתו על הכ' העניינים שום
וכו' והוסיף עוד חפצו ית' קדמון כאות לאדעו לא
יתחדש עליו דבר ולא ישמחה מאנכו וכו' ע"כ והנה

גם הוא יסתלק מן הספק עד המורה בשלישי פרק כ'
וכבר כתבנוהו נראשון סי' א' ככה זאת חשבתני
למשפט דברי החכר ואם לא אפוא מי הוא הנד ניד
ויבא לי בכוכב הנכונים בהעביר קול טובו על פנינו
נגילה וכשמחה בו וכנדרכהו גם כן הרי יהיה אך אם לא
תגיב ידו די זה ולקח הוא ובכחו את הקרוב אל

כינתכו אשר למראה עינינו שפטנו עד יחדש טובו אשר
יאמר כי הוא זה ראש וקרש וזו יתן מעני חדש נוטיה
ואצרו נושא הכל ואין מקום לו יכה בו שהוא כולל
כל יקר הגלגלים והוא איננו ככלל וכגבל במקום לפי
האמת על כלי היות חובה לו שום דבר יקייפו עם

היות שכבר יחסו לו מקום במקרה והוא מרכז העולם
אשר יתגלגל סביבו ולא יזוז בכללותו ממנו ואין כעיים
כתביעתו רק הוא לעולם על סדר אחד שיה בלתי
נוטה

נוטה

נוטה לבאן ולכאן: מבלי נתייה ולא סבה שאינו
 יבא מח' לתחמוז רק הוא תמיד באמנע. וזם הוא כח
 כלי שזם כדכוד או פנוכ כי הארץ לעולם עומדת
 לכבול עליה מסבת הנלגלים וכל המדר הזה אין עמו
 מקום למקרה כמדובר.

והשמיט זכרון הנזרות מבלי נתייה ולא סבה. ושם כדר הכל על מה
 העמיות בדכר' עם היותה שדוא עליו מהכמות והאיכות והתמוגות
 ולא חובל להכלט מהודות בדבר. הזוא כי
 לא כראו הדברים את עצמם ולא קצתם
 את קצתם והדבר ההוא שם האויר מצטייר
 בשמע בעשרת הדברים ושם הכתב מצטייר
 חרות בלוחות קרא אותו אמה הפץ או דבר
 לא דכור או כאשר תרצה:

ז אמר הכוזרי כבר התבאר לי כוד המדר'
 ונח גלגל לא ונתלגל לי
 הבנת ענין כבוד ה' ומלאכות ה' ושכינה

התורה זכמו שכתבנו סימן א'. וזמה שזכר שם
 המדר הגשם הדק הרוחני הקרא אלכינו רוח הקדש
 שהנזרות הרוחניות מנטיירות ממנו עם היות שלא
 זכר זה כי אם ככוד ה'. הנין הכוזרי שהימוד הדק
 ההוא יהיה חמר לכל
 היגורים הפלאים. ונכא'
 מלאכו ה' דנה בו המלאכו'
 כמאמר המדר ברכיעי סי'
 ג' ומלאכות ככוו לשלימות
 והמלאך יש שהיה כנרא
 לעתו מן הגופים היסודיים
 הדקים וכו'. וכמה שזכר
 כאן שכינה כוונה דעתו
 למה שאמר שם המדר וזהו
 כבוד ה' ומלאכות ה' ושכי'
 ה' וכו'. וכן עמוד ענן
 ואש אוכלת אל מקומו וזרם
 הוא שם. ויהי דבר המורה

באחרון מן הראשון ואל זכמו שאין גשם הנינוגות
 אלכו הוא גשם כדור השמש. כן יאמר שאין גשם
 האור הככר לל השכינה הוא גשם המלאכו והככבו'.
 ולא גשם השכינה או עמוד הענן הכנרא הוא וכו'.
 עכ'. וכבר הכה הרמזן על קדקד הסברא הזאת
 באמרו פ' ויגש על פסוק אככי ארד עמך מנדימה.
 ואל שו שהיה הדבר הקרא שכינה כבוד כנרא
 מוז מהשם הככבד ית' כאשר משב הדב כאן. ונפרקי'
 רבים מספרו. והוא תרגם אם אין פניך הולכים אם
 לית שכינתך מהלכא בינכא. ומה לא יחפז כלבת
 עמו כבוד כנרא מוז מהשם הככבד יתברך שכבר
 אמר לו הקדש הכה מלאכו ילך לפניך. ולא היה
 מתרנה בכך. אבל היה מבקש שילך עמו הלא בעצמו
 ובכבודו. וכן אחר שזימ' ה' בקולו ולמה לו גם את
 הדבר הזה אשר דברת אעשה. אמר משה ילך כא ה'
 בקדככו. תהך כען שכינתא דה' בינכא. וכן תרגם
 לא תוכל לראות את פני. לא תוכל למחוי אפי שכינתי
 ארי לא יחוינתי אישא. ואמר יובתן בן עזריאל בריך
 יקרא דה' מחתרת בית שכינתיה. וזכ' הכבוד הזה
 ירנה בו הכתוב עגם הטורל וחמתו. ויהיה כמו
 הראוי לא את כבודך שפירש בו הרב כן. הכה הזכיר
 בו אתר ובית ושכינה. ואם יאמר שהוא כבוד כנרא
 כדעתו של הרב בפסוק וכבוד ה' מלא את המשכן
 וולתו. איך יקבעו בו ברוך. והמכרך והמתפלל
 לכבוד כנרא כעובד עא'. וכדברי רבותינו דברים

אלו בכניוכן כנראו דומים
 מאד למאמר ה' לאיוב סימן לח'. מי זה מחשיך ענה
 במלין בלי דעת. אזור לא כנבר הלכך ושאלך
 והודיעני איפה היית ביסדי ארץ הגד אם יע' בינה.
 מי שם ממדיה כי תדע או מי כטה עליה קו על מה
 אדניה הטבעו או מי ירה אכן פתה ברו יחד ככני
 בקר ויריעו כל בני אלקים וגו'. הכה קרא מחשיך
 ענה למיחס הדברים אל המקרה כי הוא מחשיך ענת
 הפועל בחכמה ודעת ביחסו הכל אל ההודמן. ואמר
 מי שם ממדיה על הכמות הכותכות בדברים מדת
 הכרות והכמות והאיכות והתמוכות. או מי כטה
 עליה קו. אמר זה על הנלגלים. על מה אדניה
 הטבעו. קול העל המים אשר הארץ משוקעת בהם.
 ע'ד מאמר המפורסם כי הוא על ימים יבדה. או מי
 ירה אכן פתה. הוא על ומרכז הארץ הקרא אכן
 שתיה שממנה הושתת העולם. וכאמרו תולה ארץ
 על בלי מה. ואמר ברו יחד ככני בקר על הככבים
 הקבועים בנלגלים. ויריעו כל בני אלקים על מלאכי
 עליון. הכה אלה הכתובים אפם קנה ביאורם ראית
 מתוך דברי אלה מעטים. וכלו תראה בהכנת דבר
 מדבר כי הנחמי לך פאה בתוך שדי לך חוק וקני
 ויהי אלקים עמך:

סימן ז' ונתלגל לי הבנת ענין ככו' וכו' הנין
 הכוזרי בראשי פרקים את אשר כוון
 אליו המדר בדבריו סימן ד' על הגשם הדק הרוחני
 וכו' כמבואר שמה. כי כבר מלא כרסו מעדני חכמת

קול יהודה

מאמר שני

סימן ז

ביום יורו על שם השכינה שהיא האל ותברך אל כל העבדים האלה לאבדקלום ויוכתן בן עוזיאל דברים רדועים בקבלה וסודם ליודעים מן וכו' עבל אולם החכר הכנה נבאו על פי שמתו להשיב על ככה

באמרו ברכיני סימן ג' כי השם הנכתב באלף ללת לין יוד הוא כרמו אליו ית כי הרמז הוא לכד מכלתי גד כיוש שירמואו להדברו הכפעלים מלתו המשמים לו שיוש ראשון כאשר ירמוו א השכל האמרו שהוא בלב אז במוח ויאמרו השכל הזה או השכל הלוה ואין הרמוז באמת אל מה שאיכנו כנבל

במקום וכו' כן רמזים אל השמים מפני שהוא כלי משמש בחפצו גרדיא מכלתי סבות אחרות אמנעיות וכו' ויאמר היושבני בשמים וכו' ויש שאומרים על העברה יראת שמים וכו' וכן רמזים אל עמוד האש ועמוד הענן ומשתחיים ככחו ואומרים כי האלקים שמה וכו' וכן רמזים אל ארון הברית ואומרי עליו ארון כל הארץ וכו' עד אמרו וכאשר יהיה הדבור עם דבר אלקי שרמזים אליו ויאמר אדני באלף ללת כזן יוד כאילו הוא אומר אדו אתה מושלי ורמוז אל מה שיוגבל במקום דרך העברה וכו' עבל והיוסף קיום לזה במשלים ודמיונים ידרשם הדורש מן המקו שהוא אשר שם מוח עצמות דבריו יסוקה להבין ולהורות כי לא לדבר הכבדא תכוין מחשבת המברך והמתפלל כי המברך יברך באלקי אמן ושויש תפלה שדיו כל בשר יבא רק שהיה הרמוז אל מה שיוגבל במקום דרך העברה כאמור וכמו שיוזכר שמה ועוד יבא דברנו שם להורות שאין המברך מהלך בזה על כנפי רוח דעת הקבלה כי כעו מעגלותיו מחכה למראית עיניו: כמו שאמר עמוד ענן ואש אוכלת וכו' אל כמו שאלו הם דברים נראים ככה הכוזרים כראים גם המה ואין הכינה שהיוו אליו נראים לכניאים לבדם כאותם שזכר בתמלה וכי היה זה סותר לאמרו ברכיני סימן ג' ויש בעקבותיו מה שראותנו סובלתאותו כמו הענן ואש אוכלת וכו' גם החוש העדי על הקץ זה ששכר היו עמוד הענן והאש נראים לשינוי כל בית ישראל רק עניינו שהם שיות נובלים על דברים נראים למוכנים אליהם ואם אינם נביאים: וכאשר באמר על האור בבקר ובערב

וביום המשוכן וכו' משל משלים הוא בענין הכוונה הרוחניות האלה המנעיירות בחסן אלקים מכינותו וזהו נגשם הדק הרוחני הנקרא רוח הקדש כמדובר ושא משלו בכינותו אור השמש כדמיונו אל המברך

ברכיני סימן ג' וזה כי בברך ובערב כאלת השמש על הארץ בבקר כהיוש קרוב אל האופק וכן בשקיעתו בערב האודים העולים מן הארץ מכהים גלגל חמה ומוכני כינותיה שלא ינישו אליו זכים ומזונתיה כאשר הם בעגמי רק האודים אשר יבדילו כינם לבין ראותנו כפי

התחלק מצננס כמותם ואיכותם בעבירות ודקות ינטיירו מהם פעם לדמות גוון אחד ובעם לדמות גוון זולתי והאור הוא המשך אליו באמצעותם איכנו כינון השמש כאשר יחשב: אך הנופחות וכו' אל האודים ההם כפעולות נכבד הכינון והשמש שקדם זכרם ויאורו בהם וכן הדק ביום המשוכן כי האיד אשר פרוש עליו עכנו מתמלק לכמה גוונים כפי איכות דקיתי ובעבירות וטענות המחשבה בכל אלה הוא כמה שתחשוב אור השמש בעל גוונים ותחליף את משכורתו עשרת מונים ואין החלוק ההוא זולתי מנד החמר שפונס בו הכינון ההוא כי על ידי פנישה זו מתראה הכינון בלבוש מנוייר הנה הוא לו ככות עינים בעל גוונים היחזה לבד עיניו וזהו ענין הקשת הנראה בענן חמר טל אורות טלור במבואר עם אותיות עליונות לארכטו: הנה כה המשפט של הכינון האלקי אל מול פני הנשם הדק הרוחני הלא הנקרא רוח הקדש כי הנשם הזה נפעל בכחו ויאור בו ובכן ינטייר לכמה שנים הוא מראה כבוד ה' לא שישתנה כינותו מנד עמנו וכיאמר המברך ברכיני סימן ג' על כיוצא בזה ורנו המדות והעננס אחד בעבור התחלפות הדבר המקבל בהתחלפות הכינות והנשם אחד וכו' וכמדומה לי שאל המשל הזה עמנו כוון יחזקאל באמרו סימן א' וארא כענן חשמל ונו רחיני כמראה אש ונונה לו סביב כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הנשם כן מראה הכונה סביב הוא מראה דמות כבוד ה' ואראה על פני ונו: והמורה גם הוא לקח הרמוז ממנו בשלישי פ' ז על מראות אלקים המנעיירות בנשם הכניא המוכנת לכנאה

לכבוהא מאור הכינוח האקי לדוגמת התחדש' הקסת בעין וקרוב לזה מה שכתב בעל העקרים מאמר ט"ז כ"ט ומדברי החכמה אלה למד כי רעיוניו של אדם על מחשבו מליקו שיהיה האור כינוח מן השמש ואין זה כי אם כונה בדק הכינוח המהיזק בנופות הכשעלות נכמה הכינוח והשמש יחורו בהם כאגוז ועוד ל"א אדם יחשב שהאור והכינוח הם ממש השמש ואינו כן כי הכינוח הנמשך מן השמש אינו עצמו והאור הנמשך מן הכינוח אינו הכינוח כמו שזכרנו ולהורות נקח בלבו כי אור המלאות הדומיות שקדם זכרם איננו הכינוח האלקי בעצמו וכל שכן שאיננו עצמותו ויתאשר ממנו יושך הכינוח רק הוא אור אלקי כי יהל בנופות הדומיות ההנה ויניססוהו אליו ית' באמרו כבוד ה'וכו'כאמו'

ואמר שהוא מועיל לכל עם סגולתו בארצו הכנסת' וכבר זכרנו בפתיחת הספר ובהקדמת המאמר כי אל זה הוא נושא את כפשו מראשית דבריו לבאר ענין הכבוד הזה שכתבם בעיינו מאז דברו בראשון סי' כ"ז והתחברות כבודו אלינו

אמר החבר

אמר הכוזרי

אמר החבר אל

אמר חכונר

אנשי העולם

כן הכבוד ניוצף אור לקי מועיל אצל עמו ובארצו :

מאמרך אצל עמו כבר ההבאר לי אבל מאמרך ובארצו קשה לקבלו :

אל קשה בעיניך שתתחד ארץ בדבר מכל הארצות

ואתה רואה מקום שמצליח בו צמח מבלתי צמח ומוצא מבלעדי מוצא וחיה מבלעדי חיה ומתייחדים יושביו בצורות ובדורות מבלעדי זולתם ובמצוע המוגז תהיה שלמות הנפש והחכמה :

אינני שומע עם השוכנים בארץ ישראל יתרון על שאר אנשי העולם :

וכו' עיין שמה' ומה שאמר כי הכבוד הוא כינוח אור וכו' איננו כומר לאמרו כדביעי סימן ג' שהוא הנזק הדק וכו' כי היה דברו גס על חמרו הדק סי' ל' וכאן דבר על בורתו :

סימן ט' ככהתבא'

להראיתו לרעת כי אתם הסגולה מסימן ל"א עד סי' ס"ח מן הראשון :

סימן י' גמח מבלתי

הקדים נמח למנח שהוא הדומם ואין זה כדרכם למדרגותיהם כי רנה להקדימו לפרסומו בהיותו

נבנ על כני השדה גלו לכל העמים והכל יודעים כמה יניאיו במקום מבלעדי מקום עושה בו רושם כיכר בהכלל עצמי מה שאין כן בדומם הטמון והמכוסה בנחש הארץ גם לא בחיה המתנועעת להסתתר ביכות עני יער וכל שכן האדם שאין רושם המקום כיכר בו רק על ידי חלוף הנורות האישיות והמדות ומתיחדים וישביו בנורות וכו' וכמנוע המוגז וכו' וממה שידענו בלי ספק המנח שם מקומות מסוגלים להתייחד עם בנורות וכמדות כמו שקדם בראשון סימן י"א וידענו גם כן כי במנוע המוגז תהי' שלמות הכפס והכרובה וכמו שיבא בחישי סימן י"ב עמדנו על אמתת שלמותו ל' לענין הכבוד אשר וועיל לכל יושביו כי להיותה באמצע היישוב יש לה מנח גדול לשלמות מוגז ולעצמות יבא שלמות הכפס כמדובר ואל עבר כוכה זו יאירו דברי הרב ין חסדאי בספר אור ה' מאמר ד' כלל ב' :

סימן י"א אינני שומע עם השוכנים וכו' ל' סכר' זו לא תקום ולא תהיה כי מעדו קרכוליה בהיותה נשענת על דבר שהמוש יעיד על הפכו' כי הנה שלמות הכפס אשר דכרת איננה מנחת

ומה שאמר אף על פי שהיא נסתרת איננו כומר אמרו כדביעי סימן ג' וזה הדמיון איננו כמות בכל אלא אם היתה השמש בלתי מוסרת וכו' כי ענין ההסתר בכאן איננו זולת העלם הראותי על ענש תומו מני עב הענין והאלוהים והוא מבוחר שודני מדבר וזה בא ברעיוני לבאר אמרו וכאשר באמר וכו' כלפי מנח המלך בקודמות וכקרא על דרך העברה ה' כלבה כמו יורד ה' וכו' כי למה שלא זכר המלך עד הנה כי אם הנתת ענין המעשרים אליו ית' כבוד ה' ומלכות ה' וכו' עתה בא להוסיף שהנין גם כן ענין יורד ה' שם היות הירידה מכוונת אליו ית' אין הכוונת זולתו לאור כינוני הנקרא על שמו וכמשל האור בנקר ונעבר וכו' שזה בלי ספק אינו כן רק דרך העברה בלבד :

סימן ח' כן הכבוד כינוח אור אלקי וכו' הודה לו כי כמים דבריו ופה דן ויפה הורה כי ענין הכבוד הוא אור הכינוח האלקי הסגול נמשך הדק הרוחני כמו שזכרנו וראה החכר להוסיף ביאור בענין הכבוד הזה על איזה עם יבליח' ואיזה מקום מנחתו כבוד בענש וראשונה :

קול יהודה

מאמר שני

סימן יב יג

מלכות כשוכני אף ביתך שאת על שאר אנשי העולם :
סימן יב כן הרבס זה וכו' רונה לומר כן
דברת ויפה ובזמנו דברת אמת כי
לצנת כזאת לא תוסיף תת כמה בהיותה שכולה
וגלמודה מיושביה הרחוי

ישראל עם סגולה וארנס ארץ סגולית כראה בהם
פעולת הכינוח האלקי כי באמרו עם סגולה ככללו
גם כן העבודות התעניות ודבר ה' היה יקר באמ'
על ידי יחזקאל (סימן כ) כי בהר קדשי ירושלים
בהר מדום ישראל כסם ה'

יג אמר החבר כן הרבס זה שאתם אומרים
שמצליח בו הרבס אלו לא
היו נוטעים בו הגפנים ועובדים העבודה
הוא ייה להם לא היה עושה ענבים והם לה
המיוחדת הראשונה היא לעם שהיא סגולה
ולב כאשר זכרתי ויש לארץ עזר בזה עם
המעשים והחורות החלויות זה אשר הם
כעבודה לברם אבל לא יתכן לסגולה הזאת
להגיע אל הענין האלקי בבלעדי המקום הזה
כאשר לא יתכן שיצליח הכרב בבלעדי רהור
הזה :

יג אמר הכוזרי ואידך הוא זה וכבר נבאר
מאדם הראשון ועד משה
בארץ אדמת אברהם באור כשרים ואחר כן
יחזקאל ודניאל בכלל יורמיה במצרים :

ובאמרו כאשר זכרתי רמז
לסימן ח' וטעם מהמאמר הראשון גם נדק מלמה
ימינו של הרמז כן שופטים אצל כנאי מקרבך מחריך
כמוכי באמרו טעם מקרבך לרמזו שאין כנאי אלא
בארץ ישראל ולכן יאמר זה הכתוב יחש גיא חייך
וכמו שהזכירו רבותינו וכן טעם מחריך כי הכתן
לך מעלה על כל העמים ולא יתן רוחו רק עליכם
עב' ובחוק שנאופנים באנתו כל זאת במחלתא
באמרו שארבעה נקראו קנין ישראל וארץ ישראל
וכית המקדש והתורה וכבר זכרנו זה בפתיחת
הספר עם המתייחס אליו להורות על אמתו כאשר
זכרתי בראשון סימן ח' :

סימן יג וכבר נבאר מהאדם הראשון ועד משה
בארץ אחרת וכו' למראה עיני און
אדם הראשון גם לא משה רבינו ככלל השאלה רק
הכמשי האדם עד משה ולא עד ככלל וכן הכמשי
משה ואלך כמו שאמר אחר כך יחזקאל וכו' והכה
מקום איתי להטעים דברי שהרי לא מינו לאדם
הראשון כנראה כלל חמר באמו מנע אשר מדרגתו
למעלה מארץ ישראל כדבר החבר בפסקא הכמשי
עכ אמרתי כי ראשית הפקו כפרד מקין אשר היא

לה כפי טבעה וגם כל
החלכת עבודותיה הרחוי
לתת לה מנית המלך לא
ישנה לה וזה כי נע וכד
היה בארץ עם ישראל אשר
גרשוהו מהסתבח כנחלתה
מלכה ושדיה בנוים אין
מור עד יא ה' שפוט ומן
כשר לנאת ולכא להתיכ
לפני ה' בארנות החיים
לעבדס ולשמרס בעבודות
הראויות להנלחתס און
יכפר אדמתו עמו על ידי
המעשים הכאופים אשר
הס לה בעבודה לנדס
וכמו שכתב בעל העקדה
על אמרו לא כארץ מצרים
היא וגו' פ' עקב כוף שער

גב' וכהסממתס והנמדס יתמלא הבית כלו אורה
וכא זה על דרך אמרו תביאמו ותטעמו בהר
במלך וגו' ועד מאמר (ישעיה סימן ג') כרם היה
לידידי בקרן בן שמן ויעצוקה ויסקלהו ויטעהו שורק
ויבן מדל בתוכו וגם יקב חנכ בו ויקו לעשות
ענבים וגו' וכדברי נעים זמירות סימן (פ') גפן
מומרו תביע תגרס גוים ותטעה פכית לפניה ותשרש
שרשה ותמלא ארץ וגו' וטוב טעם ודעת למדנו
בהתייחסותם בעל העקדה שער פל' והלאו פני'
ישעיהו סימן ג' וחזל לא זוו מחנכ מכל הכרם
במשת כתיבות פ' נערה שנתכתה באמרו מדרס
דרס רבי חלבוך בן עזריה לפני חכמים בכרם ביבנה
וכו' וכתב סס הרמבם כרם הוא סס הקבוץ מן
החכמים שהיו מתקבצים ביבנה באותו זמן כענין
שאמר כרם חמר עבו לה עב' ובאמרו והמעלה
המיוחדת וכו' כוון לבאר שעם היות ארץ ישראל
מקו מוכן לשלמות כאמרו אין לחשוב בהכתי שהיה
שזה לכל עם רק המעלה המיוחדת הראשונה שהיא
הכנראה והדבוק האלקי לא היתה רק לעם סגולה
ויע לחרץ עור ליהודוגמת זה כתב הראשע כי כהו'

דבר אלו לאמר למה חרה לך ויא הכל אחר וכו' וכן אם הוה משה ככלל בשאלה זו היה החבר מוסר עמוס על אודותיו בפרט ולא היה מכלישו בעצם השוואה אשר יזכיר בשאר כחשט הנבלי מוזכר בשאלה בפירו וכו' שיבא

במשפט ימי שאלת מן מנינו באברהם שהיתה כנאטו באר כשדים בדברים מנישיו לארץ ישראל ויחוקאל ודיאל ככלל בשנים ישעשו כי מלכד הנזכר היתה בהם גל ככה שנית שכבר נמאזו בארץ ישראל בזמן הבית ועד

ובלי העק על כנאות משה יד אמר לחבר כל מי שנתנבא לא נתנבא בזה חודר ובחזקין ונמכרין

השלישית הלא בא ירמיהו כנאטו או בעבורה הגזו כנאטו כמנרים כי מלכד הנזכרות נוספה בפירוט סנה שלישית כי היה המקום הוא מוכן לכנאיה בארץ ישראל כמו שיתבאר אחר זה והנה נתן המחבר לרוח משקל כמשפט דקדו :

בשמע קולם על עבייכו בחיוד כי מה שיזכר כנאות משה ואהרן בפארן וכו' מן מוכבו כי אם על כנאות טלפסם גם יחד במקום ההוא כדבר ה' פ' בהעלותך שאו שלשתכם וגו' וכו' שיתבאר במקומו על כן אמרתי כי לא הכלין התמיחה בשאלתו על כנאות משה במנרים להיות כל ענינו כחש כסוי לא יוכלל בשום נד עם יתר הכנאים על כן לא השגל לא בו אף אמנם יבא חזן למקום המוכן לכך קרב אמה ושמע עיני שכתב החזרה בשני פ' לד' וזל' ושאר אודיעך אותו כי כל דבר שאומר אותו כנאיה כפרקין זה המחמ' אמנם הוא כנורת כנאות הכנאים אשר לכני משה ואשר יבאו אחריו אינם כנאות משה דרכיו לא אדבר בה באלו הפרקי' אלא מלה אחת לא כביאור ולא כדמיון והוא ששם כביא אמנם ואמר אנלי על משה ועל זולתי כפסוק וכן השגין אנלי עיד כנאלאותיו וכנאלאות זולתי כי אותיותיו אינם מכת כנאלאות שאר הכנאים עכל' וזכר אברהם בפרט מתוך הכלל אשר כללהו בחמרו מאדם ועד משה להכביד על קשייתו מגד מה שהזכר בו בפירוט היותו באור כשדים רחוק מאד מארץ ישראל ועל כן יקרב החבר אל ההגלה וישם מפלס לו מן הקושי הכלל בטענתו על כנאות קין בחמרו שהיתה כנאותו בחי' עמה ובכן תסור הקושי' היא אשר פתאם לפתע יביא שברה ונאברהם יונקר לטעם אחר אשר יבא מרחוק כמו שיתבאר ועוד זכרו בפרט להיותו ראש יסכנו העומד לכב עמי' ומה שזכר ירמיה' בסוף שאלתו עם היותו קודם ליחוקאל בזמן וכו' שכתב הד'ק בפירוטו לפי ירמיה' כי רנה לבקור כנאות יחוקאל וכך אל שהיתה ככלל לכנאות אברהם כמחזו ההוא באור כשדים שגם היא לנבול ארץ שבער תחשב כדבר הרמזין פרשת כח' ולפי דעתי בזמן מסדר הספר לזכור בשאלה זו בפירוט שלש כמות של כנאים המתעמים לשלשת הסכות אשר על שזן הכנאיה שורה כמו שיבא בתענית שמכר

סימן יד בהו בעבורה ימלת בעבור ושמרו חוקיה ונתורתיה וכו' והיה מלה משמשת להורא סבה ופולת וקבלות ופתי הוראות אלו בדבור אחד כאמרו לפי התהליך ביאור המשפטים על אמרו בעבור זה עשה ה' לי' צאתי ממצרים הר' אבנעי בעבור זאת העבוד' שהיא אכילת האצה ולא יאכל חמץ שהיא תחלת הירבוט' שגיה לנו העצה לנו אותו עד שהיציאנו ממצרי' והיציא לא הוציאנו ממנרים דק' לעבדו ככתוב בכוניאך את העם מצרי' שעבדון את האלקים על ההר הזה וכתוב אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלקים עד כאן להראשע שפירש מלה זו לפנה תכליתית אמנם הרמזין פירשה להנה פועלת באח כי בעבור זה עשה ה' לי' צאתי ממנרים אתי עיבד את העבודה הזאת כענין שאמר שם למטה על כן אני זוכה לה כל הטר רחם' ולשם מיני הסכות ה' וכו' החבר באח בעבורה כי הנה הארץ סנה פועלת לכנאות הכנאי מונה לה כשקדם היותו בה בזמן הבית וגם היא סנה תכליתית אליה בהיות הכנאיה לתכלית עבייני הארץ ובכן הכנאיה שניה על אחד מנ' פנים אם בהיות הכנאי בארץ ישראל עבייה' או שכבר היה בה בזמן הבית או בדברים מנישים אליה' ואיפשר שיוזכרו השנים מהם או שלשתם כמו שמכאר והילך ואיפשר לך הנה בענין הכנאיה סנה אחת נזכרה בשלישי בזמן מה כי כאשר הנדיל החבר בין הכנאיה הכמספת לאכסי בית שני ככת השכיב שכבר הית בבית ראשון ובין הכנאיה הנכני אשר כשיתלק בהסתלק השניב מירש' גמר אימר שאין לקנות הכנאיה הזאת הקניב לא בשנת מופלא ובעבור כח גדול כמו אברהם ומשה והמשיח שאכחו מקוים אלו והדומ' להם אשר בא בעצמם מעין לשכניה ובהתעמ' יקנו הסמא' וידעו

קול יחודה

עבדוה עבד' הרי לפניך כי אל אשר יהיה שמי רוח
הכבוהה ללכת ראוי להמנח שם כח גדול מעון
לשפיה' וכן הן הנדוקים אשר כח בהם לעמוד
במקום היכל מלך להיותם מקדשי אל כוכבו למרכנת
עבדוה ית' והם האמנעו'

מאמר שני סימן יד

אזהרות כחגי זכריה ומלאכי אבל היתה מדרגת
רוח אלקים ומחיה שדי והיא מעלה עליונה בכביאו'
ולכן אמרו שחגי זכריה ומלאכי עדיפו מדימאל כמה
שהם היו כביאים שלוחים לעם והוא לא היה כביא
שלוח והיה זה לפי שהם

נחנבא אברהם כרי שיעבור ברה ויחזקאל
ודניאל מפניה וכבר היו נמצאים בבית ראשון
וראו בו השכינה אשר נהמצאה הירה מגיע
לכבוהה כל המוכן לה מהסגולה אבל אדם
הדמקת נשים ככריות'
אמנם דניאל לא עלה שמה

ולכן לא היה שליח לעם' האמנם היה הוא עדיף
ומשוכח מחגי זכריה ומלאכי בעיני השגת המראות
שהוא זכה לראות מה שלא ראו וכו' עכ': וכבר היו
נמצאים וכו' זו מדה שפית היתה בס שהיו ראויים
מפניה לחול עליהם הכבוהה בחונה לארץ כי כבר
נמצאו שם בזמן הבית' והשכינה וכינון האור האלקי
המכה על הארון (כדבר בעל העקרים מלא' פ' י"א)
האיר אל עבר פניהם המוכנים לכך וקחו שלמות
הכבוהה להיותה כוהנת בהם ככל מקום' וכדרך
אל על יחזקאל היה דבר ה' ליחזקאל בן בוזי
הכהן בארץ כשדי' על כהר כבר' מאו היה שכבר היה-
ואולם לא הונכרו לעטע זה כי אם בדברים הבלתי
מגיעים לתכלית ענייני הארץ וכשבינה וכמו שהיתה
כבוהה זו של יחזקאל הרומזת לכסיעת הכבוד מן
הבית וכמו שזכר החבר על פי שעתו בדביעי סימן
ג' ואין זה כשבינה רק כנגדה ועל כיוצא בה יוסף
מדרש חזק היה שכבר היה לפי שעתם' אבל בדברים
המגיעים אליה ולתכלית כהרבה מכבוהותיו של
יחזקאל וככבוהת אברהם באור כשדים עשמו שמור
להיות הכבוהה ראויה בהם אף' בלא קדומתה בארץ'
וזהו עשמו של יעקב אשר באמר לו בחזן שוב אל ארץ
אבותיך וגו' כי היתה כבוהתו לתכלית הארץ וכוסף
ג' שכבר קדמה לו כבוהה בארץ במראה הסלם ואם
לא היה זה בעת המנח השכינה בבית' וכבר היה
משה עשמו ככלל כעטע הזה על כבוהתו במדיון הן
מנד היות כבוהתו לתכלית הארץ' הן מנד קדושת
כבוהתו בהר האלקים הככלל בגבולי ארץ כנען כמו
שיבא לולי האמנתי לראות כי להפגנת עליו מדרגתו
לא כוון המלך בשאלתו על אודותיו כי אמנם היה
ראוי ליחד אליו משוכה כרעיית מכוורת כמו ששעה
בזולתו מהנזכרים בשאלתו כפירוש כאשר דברנו'
אבל אדם הראשון וכו' אחרי הקדמו משוכה על
אברהם

להתפשטות הכינון האלקי
בעולם לדומת הארון
עודנו עומד לפניו בזמן
הבית ומה שלא זכר הסנה
הוא כבאן טעמו אכלי מכני
קיוטו עבדוה נכשתי האר'

הכבחר וזמן הכב' הוא לא יוסף ולא יתן לה מעלה כלל
על כן חמק עבר מוכרו' ועוד חזון למוי' אשר יאות
להגיע על עבדי' ועוד כי סנה זו היא מוכו' וכשעל
הכבוהה הנזכרות שאל לא היה בה או בעבודה לא כח
וגבר אים להכב' כדי שיעבור בה כמו שכאמר לך לך
מארץ וגו' אל הארץ אשר ארץ' ואמר ויעבור אברהם
בארץ וגו' ויחזקאל ודניאל מפניה' כחילו אמר
לשבינה ולתכליתיה כי על שוב ישראל לאדמת' נכבאו
שניהם' והשומע סבור שדבריו על כבוהת דניאל
מוקדים קבלת רזל האומרים עליו פק דמגלה וכבר'
חלק וראויתו אני דניאל לבדי את המראה והאשמים
אשר היו עמי לא ראו את המראה אבל חרדה גדולה
גפלה עליהם' מאי כינהו האשמים אף ירמיה ואיתימא
דבי קייא בר אבא זה חגי זכריה ומלאכי' איכהו
עדיפי מיכה' ואיהו עדיף מיכהו' איכהו עדיפי
מיכהו דאיכהו כביאו ואיהו לאו כביאו' ואיהו עדיף
מיכהו דאיהו חזא ואיהו לא חזא' עכ' הנה שאמרו
כפירוש דאיהו לאו כביאו' אך אם אמה לו שמעתי'
נתתי משוכת זה קח מחימי מטעם הריא מעין ג' תמר
כ' אחרי העדו הפקות וגדלו עליו מסתירו לראות'
כש' על ביאור המנח המנח הזה שעם היום לפעמים
אכל חזל שם כביאים כולל לכל מקבל שפע עליון'
הנה בעטם ויחוד רנו בשם כביא שליח אל העם
להכניסם ולהודיעם דרך זו ולכן כי לכן כק' כביא
מלשמן כיב שפתים ואמ' כביא יקיים לך וגו' כביא לבוים
בפתך וגו' שתימד שם כביא כאמר על השלוש א העם
להכניסו ומוסרו' אמנם מי שיראה מראה הכבוהה
שלא יהיה שליח אל העם יקרא רואה או חווה לא
כביא בשם מיוחד והוא ענין היה דבר ה' אל אברהם'
במחזה שראה מראות אלקים' אבל לא היה אברהם
כביא שלוח לזולתו' וכן היה אבל חזק מדרגת דניאל
שלא היה כביא שלוח לישראל לדבר להם ככוהו וכבר

אברהם ויחזקאל ודניאל הכוזבים בפירוש בשאלת המלך ודלה לאמר עביינו על ירמיה כדי לזווגו אחר כך עם הדומה לו בכבודת מנדים כמו שיבא שם עתה לסלק מעלינו גזמנו של קין הראשון לאד יולד אשר ככלל באמרו מאדם הראשון ועד משה כמדובר ויחשב בו עשניינו עם הכל ונכונות ה' אליו למה חרה לך ואי הכל אחיך הייתה לו נחמה לארץ יומכלי אין נכונותו לתכלית הארץ היה קשה לזווגו עם האחרי בקריעתים סוף על כן שם פכיו להוכיח כי היקום אשר היה עומד עליו בעת הנכונות אדמת קדש הוא וזה מה שיגזור השכל עליו מנד היותה אדמתו של חביו כדעת ר' אליעזר הגדול כפרקיו ויגרש את האדם יבא אדם וישב לו חזן לנגן ערך כהר המוריה ששערי נגן ערו סמוך להר המוריה ומשם לקחו ולשם החזירו שחמ' לפגוד את האדמה אשר לוקח משמי עב' ויב' יודע זה מנד היותו קבור שם וקרוי לשמוע שדירת קין הייתה במקום חביו כי למה יעמוד כרחוק אל ארץ אחרת ולכל זה כיון אבל דעתי באמרו אבל אדם הראשון היא הייתה אדמתו וכה מת וכו' שהיא הקדמה על אודות קין כמו שמבאר עביינו והולך: הנקראת לפניה ה' וכו' באמרו ויבא קין מלפני ה' ונתן טעם לקריאה זו מנד מה שמאמר עליה תמיד עיני ה' אליו והיוסף מת כח טענתו על זה מנד הקנאה שפלה לו עם אחיו בנשמת אל המזבח לכרר על ידי קרבוניה איזה מהם הרגו וכו' לבחול את

הוא היתה אדמתו ובה מת כאשר קבלנו כי במערה ארבעה וזגות אדם וחור אברהם ושרה יצחק ורבקה יעקב ולאה והיא הארץ הנקראת לפני ה' הנאמר עליה המיד עיני ה' אליקו בה ועליה נפלה הקנאה והחמרה בין הכל וקין בתחלה כשרצו לרעת איזה מהם הרצו להיורש במקום אדם וסגולתו ולבו לבחול את הארץ ולהדבק בענין ה' ויהיה זולתו בקליפה ואירע מה שאירע מהריגת הכל (ונשאר קין ערירי) לא וכאשר פלגות עריות ונאמר ויצא קין מלפני ה' שיצא מגורש מהארץ הזאת שבה היו והיה נע ונד בארץ וכן נאמר ביונה ומקס יונה לברוח מרשישה מלפני ה': לא מלפני ה' לא ברח כי אם במקום הנבואה והשיב אותו האלקים אליה ממעי הדגה ונבא בה וכו' אשר נולד שר ברמות אדם כמו שאמר ויולד ברמות כצלמו הירא במקום הכל כחו שאמר כי שח לי אלקים זרע אהר תחת דבל והיה ראוי שיקרא בן אלקים כאדם וזכה לארץ ההיא שהיא מדרגה למטה מגן עדן ועליה נתקנאו יצחק וישמעאל לא ושיה יתקן העקר כלכ ופגולה ונדרחה ישמעאל בקליפה אף על פי שנאמר בו הנה ברכתי אותו והפרתי אותו וגו' בטובה העולמית ונא' לי יצחק ככל איכנו ואשאר לתקנו ביחמק אחר כן ואת בריתי אקים את יצחק רוצה לומר הדבקו בענין האלקי והטובה בעולם הבא ואין לי שמעאל ברות ולא לפרסי ואם הצליחו ועל הארץ הזאת נפלה הקנאה בין יעקב

הארץ וכו' שממך כך נהגו הכל וגורש קין מן הארץ היא שפלה הקנאה על אודותיה מדה כנגד מדה כאמרו ויבא קין וכו' ונשאל אם הייתה דירתם בארץ ישראל כיום הדברים היונאים מפי הכתוב ששים

ושחיים בכתיבת טעמים למה זה נשוא אל האלקים על ידי קרבתם ומה ענין גרשו קין מן הארץ שהיה אצל ענשו להיות הכל מתוקן באמרו כי הן לבדק מדד לו באיפת נדק שהיה מגורש מן הארץ היא שעליה נפלה הקנאה מנד היותה ארץ חפץ נבי לכל הארבות שכל העינים נזופות אליה חלף עבודתו ככרי אשר בקס בה לבחול אותה לעצמו בארמות עקלקלות והיה נע ונד בארץ לא לו כאיש נודד מחקומו וזה טעם האמת להיותו עד מסכים לעצמו מכל נד אך אם יש את כפשו להאמין שלא היפה דירתם בארץ ישראל הלל כל הספקות הללו סכונו גם סכונו ולא זו משם החבר עד שהוסיף אומץ בזה ויחזקו במסמרים כל ימות נהזכיתו תחלה כי ארץ ישראל היא הנקראת לפני ה' כמו שמאמר ביונס ויקס יונה וכו' ולפי דרכי אפרספק על מה שהכחש תחלה שקדויות הנכונות בארץ או המנא שם הכניא בזמן היות השכינה שורה בכתי הייתה סנה פועלת לבנות חונה לארץ אל

למה ה' יעמוד יונה כרחוק כנרחו מחרץ ישר הסונה על סמך שלא יביעה שם נכונות כדברי חזל ונדולה מזו הורו במלכותא שהושב שם יונה להכניא בה והוא מה שכתב רש"י אל הקנא חייך יש לי שלמים כיונס

קול יחודה

מאמר

שני

סימן ד

בך לשלום אחריו ולהביאך משם וכו' ואחריהם משך
תחבר באמרו כאן והשיב אותו האלקים אליה ממעי
בדנה וככה כה' למה זה ועל מה זה הואיל וכבר
סייתה עליו יד' בארץ הקדושה קודם בראו תרשישה'
אולם פני תשובתי ילכו
והכיתו לך כי בהכיתו ועשו בכבוד ובכרחה עד שנדרחה עשו עם
אפשרות הכבוזה חונה הזקתו מפני יעקב עם חולשתו ונבואת ירמיה והארץ המסוגלת והכה זה
לארץ עם קדימתה בארץ

לא גורמו על חובכה עשפ אבל אפשר הוא שימצע זה
מוכע גליו וגפיו לחמתו ית' ואילו המוכע בכבוזתו
של יוכה הוא היתה מופעת לענייני אומה אחרת וארך
שיהיה די לבט שגשום לב אל אפשרות הכבוזה חונה
לארץ עי' אמת הסבות אשר זכרנו עיד בקש החבר
למנוא דברי חפץ לקיום הפכה הזאת שהיה קין שומד
בא' בעת הכחשו והוכיח זה מחד מה שכתוב בשת
פנולד בדמות אדם כי שת לי אלקים ורע אחר פחת
פנל כי הרנו קין כי הכראה מזה שמדרגתו של שת
מעין דוגמת מדרגתו של הכל אשר הוקם תשתיו

והכה חכ כמו שסאמר בשת הנולד בדמותו נכלמו של
אבא והראוי לפי כן להקרא כן אלקים כמוהו וכוה
בארץ ההיא שהיא הדרגה למטה מגע כאשר זכה בה
אבא וכי הנה בהטרודו מגע לא יושב היותו מושלך מן
ההפך א ההפך ושחק האת האדם מן המקום הוא
הכלול לעצמו כי ההשתנו המופלה לא יסבלו הטבע
דק הקרוב א הדעת שהורד מגע א הארץ היותה היא
מדרגה למטה ממנו וכמו שיוור דברי רבי אליעזר
הגדול המובאים למעלה וגם החבר כיוון כי יורה
עליו לפי דרכו והנה שת כבוזה את מעלתו גם הוא
יכוח לגורלו כן משפטו חרנו על הכל הדומה לו כי
אדם להכל דמה לעבין היותם שונים זה לזה בדירת
הארץ הנכבדת ומה יבא לנו גם כן כי שם היה
משכנו של קין אחיו בעת כבוזתו והוא תכלו המוכין
ומה שאמר כן אלקים באדם כתבאר פניינו בארץ
סימן זה יומה שדמה ארץ ישראל לגן עדן באמרו שהיא
מדרגה למטה ממנו דרך הכעוב ילך פרש וירא אבל
המקומות אשר לכעני ימשכו כגן ה בארץ מדיים
ולסודות כתן כי מחד זה גם כן ראוי למשוב של הארץ
ההיא הורד אדם מן עדן למען יוכל לסכול שבו
הנקום הבלתי רחוק בטבעו ממנו וכמו שזכרנו
ויוסף עוד להראות פנים כי על הארץ הזאת ככלה
קנאת קין עם הכל ממה שאינו דוגמתו ביחחק
וישפאל אשר כתבאזכא עליה כי המשך ביניהם עד
מוביח על ככה שהרי נדמה וישפאל מפני יעקב וכה

לו אל אדמת ככר וכן היה ענין הקנאה בין יעקב
ועשו בכבוד ובכרחה ייכוח על זה מה שדחה עשו
וילך אל ארץ מפני יעקב אחיו וההדמות שביניהם
לענין הקנאה אשר בין אחים יפראי הלא היא הדעת
באופן מה כי הפכה ככלם
על כחלת הסגולה
על נור ירוחמו לקיים את

אשר הכחווה כי קין היה עיבד אדוניו ושם היתה
כבוזתו אסורה כח ואלהה מדוע לא יכער הפסק
הכוכר את הגמא כתיב כח בני היתה עליו יד' על
דבר התיבה ויעש ויבא ויהי גשם ומרס התיבה
מעל הארץ ונ' ויה לא יתכן היותו בארץ ישראל לפי
מדרשם אל כ'ר כשם ר' לוי לא נשמה כיום זעם דלא
שבת ארעא דישאל בימי המבול ואם היה עימד
חונה לארץ ארץ היתה לו כבוזה במקום ההוא שלא
לגורך הארץ ופלי קדמות כבוזתו כה' אולי אוכל

ככה בו כספק הוה ומעט מעט אנדרשו מפניך בהגיו
שין את אשר דברו ר' אליעזר הגדול בברקיו כי ארץ
ישראל לא ירדו עליה מי המבול מן הצני'אל אשתגלגל
המים מן הארנות וככספו לתובה וכו' והרובין הבהו
אלל פסוק והנה עליה ית טרף בניה וכוזה לפי זה
כי היה כח בארץ ישראל להיותו הלכ והכגולה וכומו
שהוכחנו מענין הכל ישת כי להם יאתה וכבר קדם
בראשון סימן זה כי שם פגולת כח מפני שהו יורש
האלקלמיים השנים אשר ארעיותם וחדתם ארץ ככען
אדמת הכבוזה עכ' וכאמר שמכס המים הנכנסים
רמה התיבה מעל הארץ או יכבוד החבר שהיתה
לכח הכבוזה בארץ ללכת לו חונה לה לעשות שם
התיבה לענין החכמים החכמים בכפזתם אל אשר
יכיה שמה ורעו של קין כע וכד מן הארץ הקדושה
כאמור למען יתנו לב וישובו מדרך פשעם וכבר
ידעתמה שדרשו על עירד ומתוויאל ומתוויאל מורע
קין הנרוע שנקבו על שם אבדן שתיחוחו והתשו גם
מה שאמרו מפרשים כי ויראו בני האלקים הם בני
שת החשוב ואת כנות האדם מורע קין הנרוע
והכלל כי ורע קין היה שורש פורה ראש לעבת המבול
והתיבה רחוקה להשעות בפניהם למען ישובו וכבר
הוגד מראש כי מעמד חונה לארץ היה מגולת כע
וכד' או באמר כי סברת החבר גברה בו להאמין כוה
לדעת ר' רבינו החולק עם ר' לוי כמנוא שמה או כחכי
השכה כבוזה זו של כח מכל כבוזת שבתורה להכרח
קיום העולם שהיה כלו חסוד לתוה וכוה וכבוזת
רמיה

קול יהודה

מאמר שני

סימן יד

סס

ירמיה וכו' התעצב עלי רוחי על הכנת דבריו ככאן סוכב סוכב הלך הרוח וישמש שמשו כי כנולת ירמיהו עם היותה כרחוק מנרים אמנם סתיה במקום אחד ויחכו אחר לכנעני יחשבו

כי על כן אחר זכרון ירמיהו לכאן לכאן אליהם כיוו שקדם וכל אשא בזה את שם משה רבינו על שפתי מנני עונם חשיבותו בכיאות עד שאין לנו לבקש טעם לכנאותו בכל מקום שהיא כאשר הרחיב

הוא תפארתם אשר היה עם עליו יד הכאמרו כיוי מ'ו ויהי דבר ה' אל ירמיהו כתפארתם לאמנו וירמיהו רוחי פני הראות לזה ממה שמנינו דונמנו ביהושע ס'ו'ג' אן השיחיד אשר על פני וננרים ועד גבול עקרון ככול לכנעני תחשב וכבר כתב הרמזן פרש

וכן כנול משה אהרן וכו' הוא כנולתם הכוונת פ' כהעלות כאשר דבר מרים ואהרן במשה ויאמר ה' פעמם אל משה ואל אהרן ול מרים באו שלשכם וגו' ואמר וכן לענין כנולתם בארץ לא שהיתה כנולה א בעבורה שהרי לא היתה זולתי על דבר במש' כמפור

שלא כי ארץ כנען מנעית בתחומה קרוב למנרים וכתב עוד פרשת דברים אלל פסוק והעיים היושבים בתנרים עד עתה כי הכפתורים שהם בני מנרים ואינם ממתנת אחרים ארצם היא של ישראל מפני שהכפתורים לכדו אותה מכני כנען עכ' אף רוחי בקרבי ישמר אמרם אל כמדעש על פסוק וישק יהושע את כל הארץ הוצאת החר ואת כל הנגב ואת כל ארץ הנגב וגו' (יהושע יא) והביאו שם הדרך שזו היא גשן של מנרים והיא ככללת בדרך ערי ישראל כמו שאמר ויעל לקרית אבינו ג'טה מלחה שהיא בעליה כלתי אף זכרית שהלך יהודה בשליחות אבינו להורות לרבינו זכה שיהיה לחלקו ארץ גשן שהיא טובה ומנינו עיד בגו' הארץ מלבד חמת עד חבל מנרים סוף דבר רוח דעת על פני יחלוק וכמוע קולו לאמר עד כמה מתלבטו אכחנו בדרך עקלתון לאין גודך שהרי דרך כאלה לפנינו בדרך בדרך נלך אשר הכין לנו אהבה עמנו כרביעי כיו' ויחן לנו משרש דבריו על אמתתן יותר ממנו כי הנה ביאר שם מקום הכנולת באמרו שהיא כאשר שת את גבולו מים סוף עד ים פלשתיים ויכנס בו מדבר סיני ופארן ושער גס מרבי' למקו' ההוא מעלה עכ' ואל מעלה זו יביט באמרו סימן כ"ב וכבר שמו לארץ מנרים מעלה וכו' כמו שיתבאר שמה והנה לפי דעת החכמ כחבורה בירמיה שאלת השמות הכוננות כי היה במקום שהזמנה לו מעלה בזה מעין אף ומתבאר בעבורה על השני פנים שזכרנו כי היה בארץ ישראל ביומן הבית בהמש' שם השכינה ומתבאר בשביל הארץ באמרו ואתה אל תירח עבדי יעקב כי הנני מושיעך וגו' ומה שזכר כאן מצדן מנרים ועלה ס'ן לכנולת אהרן וירמיהו לדעת חז"ל בארץ ההיא

ככתוב והכנולה היא היתה בפארן בלי פסק כי קודם לכן אמר וישבו בני ישראל ממדבר סיני וישבון העקב ממדבר פארן ומה שכתוב בסוף הפרשה ואמר כסעו העם מחנרות ויחמו ממדבר פארן עביינו לומר כמו שביאר שם הרמזן כי כאשר כסעו מחנרות לא כסעו ממדבר זה אל מדבר אחר כאשר במכע הראשון שסעו ממדבר סיני וישבו ממדבר פארן אבל כסעו מחנרות אשר הוא ממדבר פארן ומנו במקום אחר מק המדבר ההוא עצמו וכו' כי סיני ופארן ואז"ל טעם כנולתם בפארן מפני החינו מנכול ארץ כנען ומנני שהם מן ים סוף וכו' לא מפני שהם בין ים סוף וכו' ושרי הכסאות ככוכב בעלן ולמען דעת כוונת החכמ בזה זכור בא מה ביארנו המפרשים על פסוק ושתי את גבולך מים סוף וגו' כי דש' כתב פ' כל אל פרהה חבל ויהפוך ה' רוח ים חוק מאלד וגו' רוח ים רוח מערבו ומה סוף אומר אכי שים סוף היה מקנתו במערב כנגד כל רוח דרומית ונס במזרחת של אף לשיכך רוח ים תקעו למרחב בים סוף כנגדו וכן מנינו לענין תמוזין שהוא פונה לגד מרמם שכלל מים סוף ועד ים פלשתיים וישבי חבל הים גוי כרביעי עכ' אבל רבינו בחיי פירש מים סוף נצחי פלשתי' ים סוף הוא לגד דרום ים פלשתיים הוא במערב וכו' ומדבר לגד מזרח ועד הכהה הוא פרת עכ' אולם דעת החכמ בעתה לדעת רש"י ואותה לקח לו כי הוא ישרה בעיניו לישונו של כתוב ונה כעלה דרומית על פארן שהוא מנכול ארץ כנען שהרי פארן עם סיני ככלל תהלה באמרו מים סוף ועד ים פלשתיים ממזרח למערב כדבריו רש"י כי אמנם שביהם נכללו באותה רכוש' לפארן בתוך רמז פשע

קול יהודה

מאמר

שני

סימן יד

שנית באמרו ומדבר עד הכהר כי מדבר הוא מדבר
 פארן כדבר הכהר וזמנא בידו על סיני ראה א' ועל
 פארן שמים כי על פארן היה עקר פסורו וכתגלגל
 ציון סיני הן מנד במוכותם כאל מקודס האשש הכוכר
 ימטו בני ישראל למסעיהם
 ומדבר סיני ושכון העבן
 במדבר פארן והן כדו
 לכלול כדבריו טעם
 לבואתן של ישראל בסיני
 אשר עלו כלם אליה נמתן
 אמרה כמו שקדם כראשון

סימן פא' ואפשר נב' שזכרון ראוינו על פארן
 שנה ממיד לבאן ולבאן להיותם במוכות ומכרות
 זה לזה כמו שקדם והנה שיפור דבריו כי סיני
 הפארן מנבול ארץ כנען מפני שהם מן יום בוף רל
 שהם מים בוף ולככים בין מורה למערב כי ים בוף
 מקדם וים פלשתיים מאחור וכללו כל הרעועה היא
 אשר סיני ופארן יושכים בקרבה וכאל הכתוב ושתי
 את גבול מים בוף ועד ים פלשתיים ולפי הכסח
 השני יאמר מפני שהם בין ים בוף באמצע התחומים
 הללו כי ים בוף המונב לבבול הוא מקיף אות משלשת
 הדוחות כמזכר בדבריו רש' המונכס לכניך ועד
 ראה אחרת על פארן בפירוט מסוף הכתוב ומדבר
 עד הכהר כי מדבר הוא מדבר פארן ואל תתמה
 מפני מה קראו מדבר כהם כי הוא הנודע בשערים
 המדבר הגדול והנורא ההוא ופתחו בפירוטו ויאמרו
 דבריו שמדבר פארן הוא המדבר הגדול והנורא כי
 אמנם בפ' דברים כתוב לאמר וכמע מחורב וכלך את
 כל המדבר הגדול והנורא ההוא אשר ראיתם וגו'
 ונבא עד קדש ברנע וגו' ותקרבון אלי כלב ותאמרו
 בשלמה אנשים לבכינו ויפסרו לנו את הארץ וגו' וקדש
 ברנע הוא במד פארן כדבר הרמבן בוף פ' העלו
 ושם פ' העלו תקבאמ ויטעו בני ישראל למסעיהם
 שמדבר סיני ושכון העבן במדבר פארן והרי כל
 טעמותיהם מירי נעסע מחורב היו במדבר פארן
 והוא עגמו שכן שמו עליו גדול ונורא באמרו וכמע
 מחורב וכלך את כל המדבר וגו' ולמען לא יעלה
 בלעת לחשוב שהמדבר הזה המושם לבבול הוא לבד
 מורח קדש הקובעים להם תחומים הללו בדרך
 אלכסון והנטיי מכללם כאשר זכרנו אמר כי הוא
 גבולה הדרומי והנהר הוא כהר פרת גבולה הצפוני
 לרמון שכן הלשון מורה בכענב על גבול מכרות
 מן הקנה אל הקנה ממזרח למערב ומצפון לדרום

כי כן יאות להיות סיוס המנרים זה לעמת זה מוחל
 פניו מים בוף שבמזרח עד ים פלשתיים שבמערב
 ומדבר שבדרום עד הכהר שבצפון וככן השלמה
 ראה שנית בפירוט על פארן שהוא מנבול ארץ כנען
 ואולם בהגלו כגלות בלוח
 הוא נהר פרת גבולה הצפוני ובה המזכחות
 שהיו לאבות אשר נענו בהם באש העליונה
 והאור הארקי: וכבר היתה עקרת יצחק
 אבינו בהר שלא היה בו ישוב הוא הר המורי
 שים בוף הוא לח' דרומי
 מזרחיים פלשתיים צפוני
 מערבי אליה ומדבר

העמים בערכה לקרן מערבית דרומית וכבר פרת
 לקרן מזרחית נפוכית כנערך לומר שהכתוב באמרו
 ושתי את גבולך מים בוף וגו' יבב גבולות הארץ בשני
 אלכסונים האחד מקרן דרומית מזרחית אל קרן
 צפוכית מערבי והוא גבולה מים בוף ועד ים פלשתיים
 והב' מקרן דרומית מערבית אל קרן צפוכית מזרחית
 והוא הגבול ממדבר ועד הכהר וכמנחת ארץ ישראל
 ככללת בשני גבולו אלכסון אשר זכרנו עם היות
 שעיכותינו הטו לכלתי העמיד במרחב דגליו ככל
 היעוד הטוב אשר הוכתבו עליו כי ירחיב ה' לנו
 ופרינו בארץ ואחר שטה זו גם הכהר במשך אס
 ככאר אמרו הוא גבולה הדרומי על קרן דרומית
 מערבית וגבולה הצפוני על קרן צפוכית מזרחית
 והוא הדבר אשר הוסכם עליו מאת הראבנע במירו
 פ' כראשית על כהרות גן עדן כי כהר פרת הוא בא
 משפת ירדית דרומית כל עולם והוא אחרי גבול הארץ
 מכפת מורח הכוכה לומר שיהיו עובר ומתפשט כנגד
 קרן מזרחי צפוכי אל כהר פרת ובה המזכוח וכו'
 אחר הדבר האלה הכוללים תשובה מכפת לשאלות
 הכוזרי כפתרות ונלות גדל הכהר את המקום
 הקדוש ההוא מכמה פנים מתבארים בהמשך דבריו:
 כהר שלא היה בו יישוב וכו' הורה בחריכות לשוכו
 כי הוא זה בלי ספק כהר חמד אלקים למקדשו וכו'
 ופול ספק על זה כי המקום המיוחד לשכינה מיושב
 היה ומקום העק לה לא היה בו ישוב ואם כן מקום
 העקידה הוא זולת מקו' בית המקדש לא יוטל דברו
 כשבל זה כי הנה הוא בומך ידו באמרו כי אינו בלתי
 נאות שהיה ההר ההוא בעת העקידה בלי ישוב
 ואחר כך כתיב בהגלותו בימי דוד כי זו היא דרך
 כל העולם וכדיק וישר הוא שכתוב כי היה עבין
 העקידה במקום מיוחד מוכן לשכינה רמון אליו
 באמרו אל אחד ההרים אשר אמר אליך כלומר אל
 המיוחד

מיומך סכהם והמוכן להשרות שכיתי עליו וזה כון הסבר באמרו כי הוא המקום המיוחד וכו' כי הוא טעם מוסב למה שאמר וכבר היתה עקידת יצחק איכנו בהר וכו' אלא שהפסיק בכתים לכלול בדבריו תשובה אל הגמון שזכרנו:

וארובה היבוס וכו' גם גיה פניו ילכו להסיר הגמנוס שקדם זכרו על פיות מקום העקידה כשעשה בלא יסוב ומקום המקדש בעת הגלותו היה מיושב ואחר שנים היוש בעת הגלותו מיושב בקבת עדיין היה עובד ומורש בו ארובה היבוס וזה לאות על היוש בעמנו המקום אשר נכחד לעקידתו של יצחק כי לא היה עדיין מיושב למארי אלא שהיה הולך ומתישב במקום היוש מאז כשדר היישוב כמו שאמר ויקרא וכו' שהורה באמרו ה' יראה על הגלות הכזבה וביאר בדברי הימים וכו' כי לא פורש במקומו שהר המזויה הוא הר בית העל כן לקח לו מדברי הימים כ סימן ג' מה שידה על ככה: והלא תראה כי הוצתק אברהם וכו' יתם דבריו נמתחם לענין המשל שקדם זכרו סי' זב: שיכלית כה בשורש הוא רצ' שהעובד יגלות כשרש ההוא נאדמ' אשר העמיקו אליה: וירכה אשר שהיה מעט וכו' הכזבה כי עד ימי אברהם היו בני עליה מועטו כלי הנבלת מקום ואין אכל מאברהם ואילך התחילו הסגולה להתרבות כדענו עד שזכה האלקי נקהל רב כמו שזכר בראשון

סימן מ' וכל זה בהנבלת מקום הארץ הנכחדת צעק עמד שם עם העביוכי העזרי וכואשך באמצעות הית' שכינה שורה עליהם' ולשלת אלה כוון באמרו בראשון וכן שנה הנכונה כדענו בארץ כנען רבו אכסיה כל ימי עמד וכו' גם לשלשון

ונתגלה הרבר בימי דוד כשהיה מיושב כי הוא המקום המיוחד המוכן לשכינה וארונה היבוס' עובד והורש בו כמו שאמר ויקרא אברהם שם המקום ההוא ה' יראה וביאר בדברי הימים כי בית המקד ב:וי בהר המזויה ושם שבו ספק המקומות שראויים להקרא שערי השמים הלא תראה יעקב אבינו שלא תלה המראות אשר רצה לא בזכות נפשו ולא באמונתו ובר לבנו אבל תלה אותם במקום כמו שאמר וירא ויאמר מה נורא המקום הזה ועליו אמר קודם לזה ויפגע במקום ויצת לומר המקום המיוחד והלא תראה כי הועתק אברהם מארצו כאשר הצליח והיה אז נכח איכנו ראוי להדבק בענין האלקי והיה לב הסגולה היא (וההעתק היה) אינם נכח אל המקום אשר בו תגמד השלמתו כאשר ימצא עובד האדמה אילן שפריו טוב במדבר ובעתיקו אל ארמה נעבדת מטבעה שיצליח בה בשרש כל השנה ההוא ומגדלו שם וישוב פרדסי אחר שהיה מדבריו יורה אחר שהיה מעט שלא היה נמצא אלא בערת שיודמן ובמקום שיודמן. וכן שבה הגבורה בורעו בארץ כנען רבו אנשיה כל ימי עמדם בארץ כנען עם הענינים העוזרים מהטהרות והעבודו והקרבנות כל שכן בהמצא השכינה והענין האלקי כמו צופה למי שראוי להדבק בו שיהיה לו לאלקים כמו הנביאי והחסידים כאשר השכל צופה למי שנשלמו טבעיו ונשתוה נפשו ומדותיו שיחול בו על השלמות כפילוכופים וכמו שהנפש צופה למי שנשלמו כחותיו הטבעיים השלמה מזומנת למעלה יתירה ותחול בו כחיים וכחו שהטבע צופה לכגז השוה באכיותו שיחול בו ויהיה צמח:

סימן מ' והשתכל כי אחר בהמצא השכינה והענין האלקי

כיון באמרו סי' ז' ומה תאמר כהמון וכו' בארץ המיוחדת וכו' וכענין קבועים וכו' ידעו אכסיה רצ' אכסיה הנכונה כביא רבו היו מהם כמובא בדברי סימן ז': כל ימי עמדם בארץ כנען וכו' רצ' ימי הכית הראשון כי כשכי לא התמידה הנכונה ביש' זולתי מ' שנה וכו' שזכר בשלשי סימן ז': מהטעמו כשחיר עמדם מהטעמו: והעבודו יכאן כלל כל מנות ה' כמחשכ' בדבר וכמשה יבסימן י' ופרטס אחד לאחד: והקרבנות הרשום שבעבודות עם היומם ככלל' בשם ענדול שקדם זכרו וכמו שהורה הוא עמנו סימן י' באמרו בקראים מלאכת ה' ועבוד' ה': כל בהמנא השכינה והענין האלקי כמו נעשה וכו' דברים אלו נכונין כדלראו כאשר היה נחמישי סי' ז' באמרו וכאשר נמוג מוג יותר דק היו ראויים לגוריה יותר ככבוד וכו' עד סוף הס' ומתם דבריו כי אין כילות לכניות אכל הוא כותן לכל דבר מה שראוי לו וכו' ואלה הם ארבע מדרגות שבעלי הכסף: נחת הכן טבע' ומי ומדבר' וכביא אשר זכרם בראשון מסי' לא עד

קול יהודה מאמר שני סימן טו ויחיה

הכלקיי וכנגד אמר הכתובים והסתידים נביאים
צדק השביחה וחסידים כנגד הענין האלקי כי חלוק
בשפע בהם כפי חלוק מדרגתם וטבעיו לל ארבעת
היסודות ואיכותם שנתמונו בהרכבתו כמו שביאר
בחינוכי סתם וזכרנו עם
ואורית הדברי הכבד
בכאן עד תומם :

סימן טו אלה כללי
החכמה
פניוטים לפדות וכו'
בכד הוריתך על מקומם
בחינוכי סימן :

סימן יו היתה מועצת
וכו' הטובה
שהעמיד רבו ותבדק את
הפקום הזה והכינו נ
בשליח להיסור בו כל
העולם כי מניין תבא תורה
וגו' לא שיהיו כל בני
העולם כדלי לה דק היא
מוכנת לשכנו בני ישראל
וכו' אשר כהני ה' יקראו
להבין ולהורות לכל יושבי
הארץ וכאשר ביאר סימן
יד ענין הכרס אשר כשא
למשל סי' ז' המצד דברו
בכאן לבאר ענין ההר
שהכרס הוא כעוץ בו
חייני עבודותיו שיעלית
בהן הכרס הכעוץ שהי'
אדם כי קנתם ויזכר כאן
כפי התוספות למעלת א'
אך הענין כלו יושלם סוף
ומן זו והלא כששאל המלך
על ענין הקרבנות וכן
תראה ביחוד שלם אל ענין

המשל ההוא לכל ברטוי ואל תתכן לאברהם וכו'
זהו נמר ביסולו של כרס המושג למשל אשר החל
ביחודו בעניני אברהם יד ועתה הנשילו אשכולותיו
פגמים נחמו פי לא תתכן לאברהם שידבק וכו' אלא
חזק שהיה נאמן האמת במעמד בין היתרים לל כי
לא תתכן שידבק פיהו הענין האקי בשלמות עד שיכרות
עמו ברית בין היתרים אלא חזק שהיה סתכן הואת :

ומה תאמר בהמון פגולה וכו' הפליג בענין זה שימאל
המון ורבו עם כלו פגולה שהיו ראויים להקרא עם
ה' ואפשר לפגשו כלפי אמרו שלא תתכן לאברהם
הדבוק השלם אלא חזק היותו בארץ כי כל בהמון

עם רב שלא יתכן להם
הדבוק וולתי בארץ ההיא
הכחזר ואל ומה תאמר בהמון
פגולה כי אמנם היו ראויי
להקרא עם ה' בארץ מיוחדת
וכו' לא חונה לה קל וחומר
מאברהם ואל המון פגולה
כנגד אמרו למעלה סימן
יד וירבה אף שהיה מעט :

סימן יז אמר החבר היתה מועצת להישור
כל העולם מוכנת לשכני
בני ישראל כעת הפרד הרשונות כמו שנאמר
בהנחל עליון גוים לא תפגמו בני חסד יגולא
נתכן לברכה שדבק בענין האלקי ושיכרות
עמו הברית אלא ארד שהיה בארץ הזאת
במעמד בין הבחרי ומה האשר בהמון פגולה
היו ראויים להקרא עם ה' בארץ מיוחדת
נקראת נחלת ה' ובענין קבוצים ממנו יחברך
לא מחסנם עליהם ולא נלקחים מחסנת
הכוכבים ולא מוולרה נקראו מועדי ה'
בטהירות ועב דות ודברים ומעשי בשוערים
מאצלו יו' נקראים מלאכת ה' ועבודת ה' :

סימן יח אמר החבר הלא תראה איך כבלי
דארץ שברות כמו שאמר
שבר ה' רץ ישבתה הארץ שבת לה ולא נתן
רשות למיכרה לצמיתות כמו שאמר והארץ
לא תמכר לצמיתות כי ל הארץ ודע כי שבת
ה' ומועדי ה' אמנם הכתובים בנחלת ה' :
עם ה' :
על כל כוכבי רמות : והכרים כגון כרסת כהנים
וכיונא מהדברים האחרים : ומעשים משוערים
מחלונות כגון מעשה הקרבנות וכן כלל בדבריו
מה שכתבה בחשבה ובדבור וכמעשה עם טהרה
הנזק חבל טוואה נקראים מלאכת ה' ועבודת ה' כי
בשם זה יוכלו כלם כמו שקדם סימן יד :
סימן יח הלא תראה וכו' למה שקדם סימן יז

קול יהודה

מאמר

שני

סימן יט כ

עא

היו ראויים להקרא עם ה' בארץ מיוחדת כקראת
כחלת ה' וכעמית קבועים וכו' ששם הורה יחס
העמיתים הקבועים עם המקום ההוא הקדוש

הואיל באר ענין היחס וההקשר הזה משני פנים הן
מחד שהארץ עצמה קבלה
שכנתה ה' לעבדיו מניע' יט אמר הכוזרי והלא תחלת קביעות הימים'
אלה ממש והן להיות כל
העמיתים נשפות אליה לאומות

ולמנועים וליומים ושנים כ אמר החבר
כי ממכה ובערך אליה כל
עונותיהם על זריות השמש ושקיעתה במקום ההוא

כמו שמבאר והולך סימן כ :

סימן יט אמר הכוזרי הלא תחלת קביעות הימים
מן הנין וכו' ואין זה מדבר מין אשר חכו
בני ישראל כנענם מים סוף גכ לא מדבר בין היא

קדש אשר חכו שם כנענם משניין גכר ככוכב פמטע
כי אין אלו תחלת המזרח אבל הם מקומות פמוכים
לאי הכמוכה לארבע הארץ ובאמ' מפני שהיא תחלת

המזרח ליושב טעמו כי כמו שיש לו דין קדמ' בפאית
וטמו מוכיח עליו קדמה מזרח'ן לו משפט הנכורה
בתחלת קביעות הימים ממנו וככר ככח הר'

אברהם נר חייל בספר נורת הארץ שער ראשון
כתח טירוש היישוב בארץ כי באקלים השני כפאת
מזרח רוב ארצות הודו והנטיים וכו' וכנת עוד שם

כי באקלים השלישי כפאת מזרח ארצות הנטיים
וסוף משכנתו הודו כשכון וכו' :

סימן כ אמר החבר והלא התחלת וכו' להדליק
גר חכוכת הנכח שכלך אל מול הנכח
כוכת החבר בדברי הפסא הלזו התינוב והכן לך אל

מול פני המנורה הטהורה דבינו זרמיה הלוי בעל
המאור הגדול אשר העיר ממזרח בקי יקראהו לרגלו
סוף פק דלה והיו לנאורו כקביעות שניו להאיר על

הארץ לחשול ביום ובלילה ולהכדיל בין האור ובין
החשך איך היתה קריאת הימים ויהי ערב ויהי בקר
בכל חלקי הישוב גס אור נרו זורח הוא שם יפה

לכדיק סוד העבור הנכנה על'ם שעות ולמת עלרך
היום כרכה אשא את פניו מאירות אלך כבעתקת
לשוכו משם וישך לך שלמות הנכח הדברים הללו עד

פגים פתח פיהו ויאירו דבריו דע לך כי אין היום
והלילה שנים בנאכס כחמת בכל מקומות הישוב ולא
בכל הארץ כלה כי כל כד שעות מן היום ומן הלילה
כל שעה מהן היא ערב במקום אחד ובקר במקום
אחר על פני אורך הארץ כלה והוא כהקפת הגלגל

עליה המקיף ממזר' למערב וזהו הפירוש ביהי ערב
וגיה בקר האמור ביום כראשית והקו המקיף את
אורך הארץ על פני הפלך הרביעי מן הפלכים והוא

האמצעי בישוב יש לו ל' נקודות כנגד ל' רבעי
היום שהם תחלת היום
ומחלת הלילה ומתי היום

מן הציון מפני שהוא ומתי הלילה וגם אלה ל'
שחלת המזרח ליישוב : רבעי היום הם כמזמן
והלא החחלת הלח והיבש ומן הקור
והחום כנגד ל' תקופות

השנה ול' נקודות אשר בקו הכוכב את אורך הארץ
הראשונה קנה המזרח ויושביה הם היושבים על שפת

ים אוקיינוס כמזרח והנקודה השנית היא שכנגדה
והיא קנה המערב ויושביה גס הם שוכנים על
שפת ים אוקיינוס במערב והנקודה השלישית היא

אמצעית בין שתי הנקודות הראשונות האלה על פני
כל הארץ והיא הנקודת סכור הארץ ויושביה הם
יושבי ירושלים וכל ארץ ישראל והנקודה הרביעית

שכנגדה מתחת לארץ וגם היא אמצעית בין שתי
הנקודות הראשונות והיא נקראת טבור הים אל
לכ הים או נקודת תהום ויש בין כל נקודה ונקודה

מארבע נקודות אלו עד הנקודה שכנגדה מרחק
מהלך יב שעות באורך כפי הקפת הגלגל עליהם
ומכל נקודה ונקודה הסמוכה לה מהלך ו' שעות

באורך הארץ בהקפת הגלגל עליהם והמשל
על זה כי כשיהיה ביקר לשוכני מזרח לא יהיה בקר
לשוכני ירושלים עד ו' שעות לאחר מכן ועל הדרך

הזה אתה מחשב בכל שעה ושעה המרחק מכל נקודה
מד' הנקודות אל הנקודה הסמוכה לה וזהו מהלך
החמה בהקפת הגלגל ככד שעות על ל' נקודות אלה

ודע כי משכון הימים המוכים מימי השבוע תחלתו
מן הנקודה השלישית שהוא טבור הארץ והיא ארץ
ישראל והמשל על זה כי כשמתחיל יום א' מימי השבוע

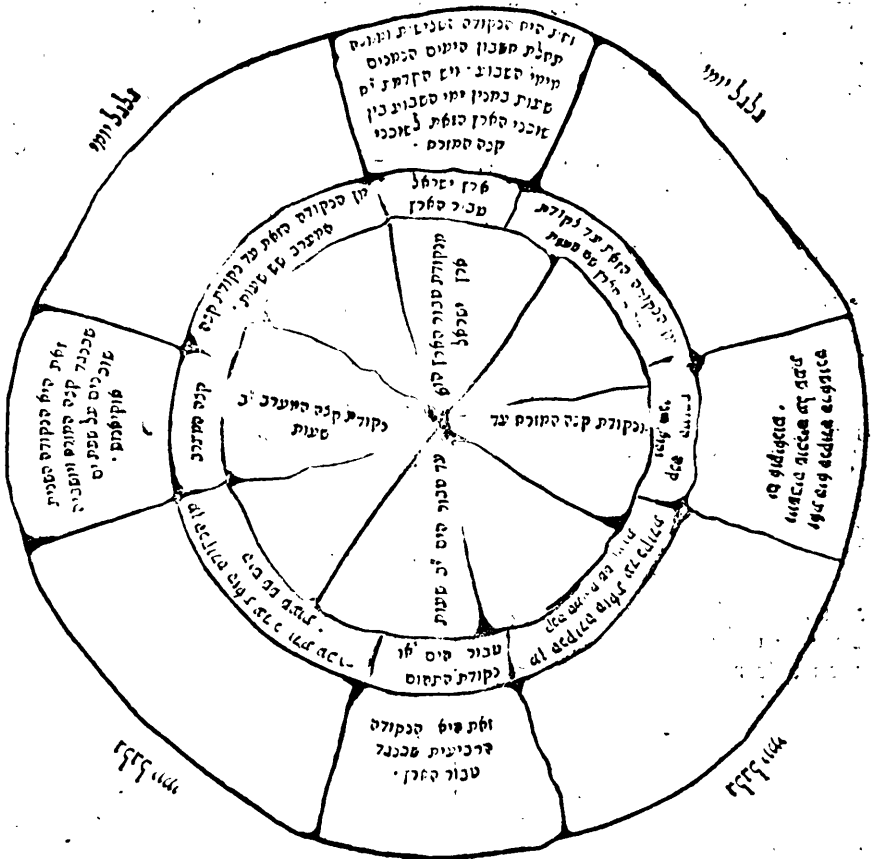
לשוכני ירושלים וארץ ישראל לא יתחיל לשוכני קנה
המערב עד ו' שעות לאחר מכן וכטבור הים שלמטה
מן הארץ והיא נקודת התהום לא יתחיל עד יב שעות

לאחר מיכן ולשוכני קנה המזרח לא יתחיל עד יז
שעות לאחר מיכן וכן בכל יום ויום מימי השבוע
וכן בכל שעה מן היום ומן הלילה כך הוא סדרן

לבעולם וכתבנך לך מזה כי יש הקדמת יום שעות
כמזמן ימי השבוע ושעותיהם בין שוכני ירושלים
לשוכני קנה המזרח ושוכני ירושלים מקדמיו על שוכני
קנה המזרח אעפ' שאין המרחק ביניהם כפי מהלך
הגלגל יט א 18

קול יהודה מאמר שני סימן כ

הנלבל הנדול אלא ו' שעות כשאתה מתחיל למנו קנה המזרח אכל במכין ימיו השבוע ושעומתהס כך הוא הסדר להס: וזהו הסדר הכסדר לקח מן ימיו בראשית וזהו המרחק ביניהם במהלך הנדול כשאתה מתחיל מכות מזרח יער: יער כאן מדבריו ועל פי הדברי סלה כהנו לגור גור במקו גורה וראה ועש' כתבנית אשר אתה מראה בכיור:

וזהו כי הקיפו ימיו השבוע ממזרח שמש הוראתו של בעל המאור כמדובר הכך פניו כלפי הוראת סוד הקבוע ופתח בלשון ברוך על זה התאר דע כי בוד העבור המסור בידיו בודתו כהדרי קדש והס שתי הנקודות מן הד' הבוכרות האחת היא ארץ ישראל והיא אדמת קדש אשר בה עיר הקדש והוא המקום אשר בחר ה' לשון את שמו שם שכאמר עליו לשכנו תדרשו ובלת שמה והשכית הנה המזרח שהיא תחלת הישוב וכנגד מה שאמר הכביא והכה כבוד אלקי ישראל בא מדרך הקדוים וקולו כקול מים רבים והארץ האירה מכבודו ופירוש הענין בזה כי חשבון המולד שאנו אומרים שהוא ביום פלוני כך וכך שעות מן היום או מן הלילה הוא כנגד ירושלים ומה שאנו דכין על ראיית הלכנה מתוך חשבון המולד כפי מה שאמר אבוב דר שמלחי לפני רבינו שמואל הוא על ראיית הלכנה בקנה המזרח ועוד כיוסף כך ביאר בזה במקומו בתוך השמועה ודע כי אין אור ללכנה מעצמה כי אם אור הכאנל על עניה מאור החמה ומולד הלכנה הוא דבוק הלכנה בחלק אחד כנגד גלגליהם והדבוק הוא כהרף עין ולחלתה כפרדת זו מזו והלכנה הולכת ומתרחקת מן החמה לבאת מזרח ואור החמה הולך ופושט על הלכנה על פניה שכנגד הארץ כפי המרחק קו לקו קו לקו ועיר שם זעיר שם ואין כח העין שולט עליו עד שיגיע ללב העולות ממעלות הדקיע שהם שם מעולות כדקיע

ברקיעו כלו והוא יתרון מהלך הלכנה על המה בכל
 שעות זמן האור פושט על פניה עד שכתב העין שולט
 עליו להאזין קודם שקיעת החמה והוא תחלת דקות
 הלכנה בחדושה והוא הנראה בפאת מפרץ הנהר
 זה כלכנה השנה הנראת בפאת מפרץ כתבלי דקותיה
 עם הבן החמה והוא כששור המרחק המוכר שהוא
 יד מעלות ולא לתת הוא הולכת ומתקרבת אל החמה
 ומתקרבת תחת אורה עד שהיא מחדרת להדבק בה
 ככתחלה ועל הסדר הזה חזרת מלילה ואחר
 שהקדמנו הקדמות הללו שהן ביסודות לפירוש ג'
 שמושתתת הרשפות בכאן זו אחר זו כתחיל פירוש
 השמועה הראשונה בעזרת המלמד לאדם דעת כי
 בליק רבי ורא אמר נדך שיהיה לילה ויום מן החדש
 כלומר אין אנו קובעים היום ראש חדש אלא א"כ היה
 בו המולד מתחלת הלילה במקום אחד ממקומו הישן
 ואע"פ שאין המולד נתקן אלא עד א"כ שעות ואין לנו
 מן החדש אלא שש שעות אנו מוצאים מקום אחד שש
 בו לילה ויום מן החדש ולבאר הענין הזה אני
 פותח לך מסל ודמיון באחד מן הימים שאנו קובעים
 בהם ראש השנה שהוא ראש חדש תשרי כאילו קובע
 אותו ביום שבת אין אנו קובעים אותו עד שיהא
 המולד בירושלם יום שבת קודם חצות ואותה שעה
 שהיה המולד היא בקצה המזרח תחלת ליל שבת כמו
 שביארנו לך כי טובכי מן הקדמונים בסדר מציין ימי
 השניות ושבתיהם לבני שוכני קנה המזרח י"ח שעות
 וחצר שתלך הלכנה ברקיע השמים כל שעות אחר
 המולד הוא תחלת דקותיה והוא שיעור החדוש
 הנראה כמנאת הלכנה בראית בחדושה ליושני
 קנה המזרח בבוקר יום שבת לפני שקיעת אור החמה
 ולפי היה יום שבת יום ראוי לקבוע ראש השנה בכל
 מקום מפני הלכנה שבראית ביום שבת בערב בקנה
 המזרח קודם שקיעת אור החמה ולא נמלט היום
 מראית הלכנה במקום אחד ממקומות הארץ ושם
 היה להם הלילה והיום מן החדש כלו אחר המולד
 ואע"פ שלבני ארץ ישראל לא נראתה הלכנה ביום
 שבת מפני שהיתה שעת תחלת דקות הלכנה והיא
 שעור לחדוש הנראה בחצי יום א' להם מימי
 השבעה ואור החמה העוקף עליה מכה את אורה
 מזוכנו מהראות עד הערב שהוא סוף יום אומתלת
 יום ב' זהו פירוש נדך שהיה לילה ויום מן החדש
 וגם הוא פירוש הכרייתא השנייה כבוד העבוד
 הסמוכה ליו השמועה לפי שדברי שתייהן שוין לכן
 אמר זה שאמר אבות דר' שמלאי לפני רבינו הקדוש

מחשבון את תולדתו כולל קודם חצות כלומר א"כ
 כולל בירושלם ביום שבת קודם חצות בירושלם שראת
 סמוך לשקיעת החמה ביום שבת לשוכני קנה המזרח
 ולא נמלט היום ההוא מראית הלכנה ולפיכך נראה
 היום ההוא לקבוע ראש חדש בכל מקום והוא הדין
 לשאר הימים כולל אחר חצות בירושלם שלא נראת
 סמוך לשקיעת החמה ביום שבת בשום מקום בעולם
 כי כאשר נראה לשוכני קנה המזרח כבר שקע כל אור
 החמה ויבא אור שבת לפיכך נדחה היום ההוא מלקבוע
 ראש חדש בכל מקום וכו' וביאר שם בסמוך מטעם
 הנראה כי גם לדרויות ראשונים שהיו מקדשים על פי
 הראיה היה תועלת בחשבון תולדת הלכנה להכחיש
 את העדים כי מחשבון המולד היו יכולים לדעת
 שעת הראיה שהיא לאחר מכן בכל שעות כאמור
 ואם העידו העדים שראו את החדש קודם הזמן הזה
 הרי הם מוכחשים והבוקר עוד לבאר שם בסוף
 הפרק כי מה שאמרו נדך שיהא לילה ויום מן החדש
 נפקא לר' יוחנן דקיימא לן כותיה יממה שאמר הכתוב
 מערב עד ערב לכשם שהשכיתה בכל ימים טובים
 נאמית מתחלת לילה עד תחלת לילה כדרך שבתות
 השבתות כך ימי החדש שהיועדים תלויים בהם
 כלם כמינין על הדרך הזה לפי נדך שיהא כל הלילה
 עם היום מן החדש עד כאן מדברי בעל המאמר
 אשר יהא אורם להנהיג פני בנות הארץ בדבריו אלו
 כי שיהא אור אל עבר פני בנינו ויכו לא ישבו
 בלכתם ואתה תתור כי לא כבוד מן הדבר ותוכל
 עשוהו לבדך ובכן לא היה לי לחדש דבר מעתה
 זילתי להמליץ על זה מקרא דכתיב לך יום אף לך
 לילה אתה הכיכות מאור ושמש אתה הנצבת כל גבול
 ארץ ולפתוח לך כיכות כמה שאמר ואע"פ שאין המולד
 נתקן אלא עד י"ח שעות ואין לנו מן החדש אלא שש
 שעות אנו מוצאים מקום אחד שיש בו לילה ויום מן
 החדש ע"כ שהכונה לומר כי זה היום אשר עידנו
 בקריאתו יום שבת למ' טרם יבדת לא ימלט מראית
 הלכנה במקום אחד ממקומות הישוב והוא קנה
 המזרח אשר בו נראתה הלכנה בחדושה קודם שתפסק
 קריאת היום אשר קרה בו המולד בירושלם ובכן
 הוא הקדוש והקריב ליו לקבוע ר' בירושלם למפתח
 מאז בוחל לקרוא שם בשם אותו היום עם היות כניס
 יום זה קודמת שם למולד י"ח שעות שהרי לא היה שם
 המולד עד סמוך לחצות היום כמו שהוכח ועד סוף
 היום במקו' ההוא לא נשאר מן החדש זולתי שש שעות
 כי אז תכלה שם קריאת היום עם היותה הולכת

במשכת בשאר מקומות הישבו כמו שקדם • ואולם משום תשוקתי להעניך למען לא תהא הלכה זו קשה ביד פום אדם כגד מן הגדלים ולמען תבחי ער היכן יד אמתה מנעת • אמרתי טוב עמי אותה לך על ידי הקדמות והערות ללמד בני יהודה קשת לקלע אל שערת האמת ולא יחטיאו • הלא היא כתיבה על ספר ישר יחוו פניך להשכיב בהקין תנוכתך • על כן יצאתי לקראתך ואלריך אשים דברתי להעריך על עינייכים כוללים • תתבא לעומתם על עני קיעה הכנת הדברי על כוריים ותשים כס דברי אונותיך להעמיד האמת על מכובד ועל תלו • אך את כשעי שמור כי אין כוכמי הנה לבאר לך כל חלוקי הדעות הנכונות בדברים אשר אזכיר • רק מיסודו של נדוי בעל יסוד שלם הרב ר' יצחק למדתי רובם • ועם היותי יודע כי חדשים מקרוב היתה רוח אמת אתם להוסיף או לשכות במקנתם לא אחוש אליהם • כי להכנתמה שאכחו עליו הלא דבר לוק הוא ממנו לפנות בהם מייחוס או משאלם •

הערה א כדור הארץ נתלק לב' מחזין • הא' גדולה לאזיר והיא היבשה הנקראת ארץ • והב' מכוסה בניו היא הגדול טובע בהם כתפוח מזוקע עד אמצעיתו בתוך המים • הרי ששפת היא הגדול הזה הנק' אוקיאנוס • היא גבול היבשה סביב סביב • יסוד עולם מא' ב' ב' • וכך היא במדרש במדרש סיני דבה פ' ג' ובידועלמי דמסכת אילולי פ' הכלמים מרחק אחד כסף כנגד העולם שהוא עשוי ככדור הנוקף מיד ליד • מנין שהים עשוי כקערה והעולם ככדור כההיא דתניבא כל שיש כדור כדור או קערה וכו' • ע"כ • ואולם קמו אנשים מקרוב באו אשר הליכות עולם למו דרך אכיה בלב ים ועל פי הראיה פיעדו כי גם מנד העבר השני אשר אמת לארץ יבשת ידיו ית יכרו •

הערה ב חני עגול גדול כמין קשת היונה ועובר על היבשה מקודת אמצע רוח מזרח עד נקודת אמצע רוח מערב • הוא הנקרא קו האורך • להיותו כמשך על אורך היישוב ומורה על מדתו כמו שיבא • וכך הקו השווה כי מסגולת המקומות הקבועים עליו בארך היישוב • שלהם לבדם כל יום יום מיומת השנה כחשכה באורה יב שנות שוות לכל א' המס' ומני עגול שני היונה ועובר על היבשה מקודת אמצע רוח דרום עד נקודת אמצע רוח צפון הוא הנקרא קו הרחב • כי ממנו תלקח מדת רחב היישוב כמו שיבא • והקודת שכתבו עליה ב'

אנאי הפגולות הללו תקרא טבור הארץ • והנקודה שכנגדה ממדת לארץ והיא הקבועה באמצע ים אוקיאנוס היא תקרא טבור היא (שם פ' ג') •

הערה ג רוב החכמי אשר בקנה מבל מליה להורג איכ'רעו איכ'רנינו בני אדם בחלקי היבש' • בכל הארץ ינא קום לארצה ממזרח למערב • ולרחה מדרום לצפון • ויאמרו לאמר כי הישוב מתפשט באורך בכל המרחק שחצה מזרח ועד קנה מערב והם כל הקפ' מעלות שמשפת היא הגדול המזרחית ועד שפתי המערבית • אמנם כרוחב הוא מתפשט בשפת צפון בכדו' שו מעלות כלבד לקוחו ומקו הרחוב והולכות מקו השוו והלאה לבד צפון • והכד' מעלות הכשאריות במקצוע צפון לתשלום הן מעלות שהם מחנית הקפ' שבקו הרחוב אמרו שאין בהם יישוב • וכן במקצוע דרום כלו • והכלל כי כל היבשה חוץ מהים מעלות הצפוניים שזכרכו היא מדברות ושחמון ויומים וולתי ים אוקיאנוס • וחלקו רבועת הישוב הלזו לארצה בו רבועות קצרות כמשכות מקנה מזרח ועד קנה מערב וקראו אותם אקלימים עד שהיא האקלים השביעי כלה בסוף הישוב בשפת צפון • שם פ' ג' • אמנם הר' אברהם בר' חייא כתב בספר נורת הארץ שער א' פתח ו' שני מעלות מתרחב הישוב מן הקו השוו לשפת דרום ושם הרחוב המאמר על האקלימים הנזכרים ועיין שמה • וכוה ג' חדשים מקרוב הרחיבו הגבולים לאורך ולרוחב ואין לנו עמק בחלופיהם לפי דרכו •

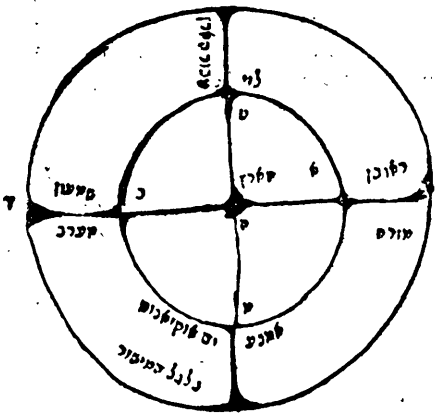
הערה ד ירושלם היא אמצע א"י ומרחקה מקנה המערב כלפי מזרח סו מעלו ומחתה • והיא משובה מהקו השוו לבד צפון לב' יעלות • מדת המעלה האחת סו מילין ושני שלשי מיל • וכל מספר טו מעלות במרחק המדינה ממערב למזרח • הוא עולה לשעה אחת מהשעות השוות • הרי כי ירושלם רחוקה מטבור הארץ כלפי מערב כג' מעלות וחמי • ומרחק זה הוא בכדי שעה אחת תריב חלקי' מתרחק לשעה • כאילו תאמר שעה אחת וחמי ועו חלק מליו לשעה • (שם פ' ג' ומא' ד' פ' א' ובסוף הספר לוח כ"ב •)

הערה ה ראוי שדע מטעם בעל יסוד עולם הכוכר מא' ב' פ' • שארבעה רגעים הם מהעגולה הסובבת עם החמה במסיבה היומית שכל אחד מהם ראוי לשמוע ראשית היום יותר משאר רגעיו • הא' מהם רגע שקיצת החמה בקו האופק היצרכי במקום מקום • ויהיה לפי זה היום הולך אחר הלילה • והיא הסמית תורתנו ביה שאמר מערב

קול יחודה מאמר שני סימן כ' עני

להתפלל לפני ית השעית המיוחדות לתפלה כי כלת
מכת ראשית תפלת השמר ראשית היום והערבית
ראשית הלילה וגם תפלת המנחה הגדולה ומנה מיד
אחר תנות שהוא ראשית היום למניין מצות היום
כמו חמיו הלכות הכבדות וגם מה שאמר תנות
לילה חקום הודות לך לפי שיש מוכים תנות לילה
לפנות לילה כמו שמוכים האומות מספר וימיהם וכו'
עכ' והנה על רבעי ארץ הללו כפי טעמיהם וגם כפי
חלוק ערכם אל ארבעת המקודות העיקריות כבוד
הארץ הלא המה אמצע רוח מזרח ואמצע רוח מערב
ועבור הארץ ועבור הים כמו שזכרנו בהשגחה השנית
תתחלפת דעות המכמים אשר מוכאי בקר וערב
ירכיו יום ליום יביאו אומר ולילה ללילה יחוו דעת
בקיבוץ מקום לתפלת עביכס ים קובע מהש מקום
לראשית והוא שיה אכלו גם למנין העולם מיום
הבראו ויש אשר יקבע לזה מקומות סבים האמהם
קבוע מנד עמנו לחנין העולם מראשית היורה
והכלפי מה שהוסכם עליו ומהם מי שמתחיל לזרחה
ומי לסקיפה זכו וכמו שיתבאר בסמוך :

אז ערב תשכמו שכתבו ובכרות המערכה יערוך
אזוה אהרן וכמו מציב עד בקר הכ' הוא רבע
שנות לילה במקום מקום והוא הסכמת קנת
החוקרי על מהלך הכבדי וטעמם כסון לפניה לשמו
ראשית של יום לפי שאז תתחיל החמה לסבוב ולעלו
על גלגלה כדי לזרוח לאחסי המקו ההוא עד שהרבע
שזה דומה לעת ההריון אכל עצי היום הנ' הוא
רבע וישת החמה במקום מקום הכסיו להשימו
תפלת היום האומות היתובות לחמה לפי שנו יתחיל
שאר להתעל על הארץ עד שהיא דומה בעניינו
לעת הלידה ולפי השגחה זו הלילה היקר אחי היום
ועל דרך זה כחש היום נעורה לגבי אילת כשר
שלימו תורה כדכתיב וכר זכח תורת שלמיו כיום
קרבנו ואכל לא תעיתו ומנו עד בקר הד' הוא
רבע חמי היום במקום מקום ועל זה הסכמו רוב
שמחכים לתהלך הככבים וטעמם לא כזכר שם
בדבריו רק שטעמו מספרי החוקרים ומכאן
בדברי הרלב כי נאל להתחיל היום הרבע הוא
כי בן וטעמו היום כלם כהמכותם מתנות לפנות
ולעולם יהיה זה כזה מאין שגיהה כמנות לילה
לפנות לילה אכן מכאן להראשית באדת שבת
דכר זה תארו ים ליום ד' גבולים תפלת היום וקניו
ותפלת הלילה וקניו מחמי היום אין למנות כי אז
הכל קצר ואינו רק מציג ופעמים לא יוכל עין האדם
לדעת זה גם ככלי הכל גם ככלי הכפשת אין וכלת
באדם לדעת רבע חמי היום על כן הונתו רזל לומר
כי תפלת המנחה היא כנהרים תהיה אחר חמי שעה
כי אז תראה העין כי כשתה השמש לנד מערב
וליהיות זאת ראשית היום חוקה מן האמת אף כי
תנהג הילה היה הכסין להיות ראשית הערב אז
השקר ובעבור כי מדג היתה הוא ללככה ואורה
המשמש לא יראה כי אם בערב על כן ראשית היום
מערב עד ערב ומדש כסון ראשון לתקון המועדים
כי בו יאלו אבותינו מיררים רק ראשית השנה באמת
לשמש וליוכל מאשרי שפירושו כלשון כסדים תפלה
והנה הערב דומה לתקופת המרק בתשרי עכ' רל
שדומה לו במזגו שהוא קר ויבש הרי לפיכך כי
ארכבה ראשי ימים הם ערב וכקר ונהרים ומנו לילה
לחם להדות לאל ית ולהתפלל לפניו כמו שבעל
העקירה על שטמו יוסף לקח פ' כי תבא שער נא
ול הבאת הכבדים וכל מכת ראשית האובחות יורו
על ארבות של אלקות וכו' ולזה כמר בראשית דגן
תירוש ויבקר וכו' עד אמרו אפי כי מזה היין נכסרו

הערה ו אחך שאת לי זה חזית בספר יסוד
עולם הכוכבי אשורה כל לך אשר
במאמרו השני בראשית ששית על טען השמים וכיום
פיו סדר כל נכאס וכת הארץ ומנו ככאן לרבר
אתנו על סדר ימי השבוע חן ומן כתן להם שלא יאנו
אית

קול יהודה

מאמר

שני

סימן כ

א. תפקידם בקריאת שמותם על אדמות וזאת אשר
 דבר ראשון כובנו מראה ולענין כלו לא תראה כי להקל
 מצדך אלוהי אלוקיך לא באישים אחריו הקטורים)
 איננו רעול הקו השנה סביב בקודת ה' שהיא אחרו
 היגול והתני ממנה ארבע הוח הקו השנה עצמו החוקק
 פל אמנם גם היבשה מקצה מזרח ועד קצה מערב
 (וכבר זכרנוהו בהערה השנית) ואלוהי בה אכלסקו ארבע
 האמך מקודת אשכנז מזרח ועד קודת צפון קנה
 מערב ועד ארבע אכלסקו ט' המכנה עליו ומשך
 מקודת ט' שהיא טבור הארץ ועד קודת ה' הקבועה
 בארבע יום ארבעים ונקראת לפי זה עבודת הים
 האמך בהללכה יום אלה מפה ומפה על יופיע עד
 לקודת ג' וז' מלבגל המישור החקוק בעקמומיות
 הרקיע עד שמהיה קודת ג' ממנו היא קודת כח
 ראש ראובן השכן במקום ה' שבקנה מזרח הישוב
 כמו שנקודת ד' ממנו היא כח רגלו והיא עמה רונה
 למקודת ה' והיא כח ראש ארבע ארבע השכן בקנה מערב
 כמו שנקודת ה' היא כח רגלו וכן תהיה קודת ז'
 הקרקיע היא כח ראש לוי השכן במקום שהיא טבור
 הארץ ובהיה לפי זה קודת ח' כח רגלו והתנוון
 כי באופן השני על קודת ג' וד' הוא אופן ח' היום
 משותף לראובן ושמשון ולכל המקומות הקבועים על
 גבול מזרח היבשה ועל גבול מערב וזהו גם כן
 אופן משותף לטבור הארץ ולטבור הים הירוק וקודו
 ז' וזהו גם כן ויהיה האופן השני גם כן העובר על
 קודת ז' וזה הוא אופן ח' היום משותף לטבור הארץ
 ולטבור הים ולכל המקומות הקבועים על ארבע היבשה
 והוא גם כן אופן משותף לראובן ושמשון הירוק
 ונקודת ג' וד' הם קטביו ממזרח לפי זה שראובן
 ושמשון עומדים על שטח האופק היה המשותף כנבי
 עליו משני עבריו בקומה זקופה על שטחו זה ממעל
 לו וזה ממעל לו לפי מחשבת הדמיון עד שכלל לוהר
 כי שטח כפות רגלי ראובן כשהוא עומד במקומו הוא
 מקביל לשטח כפות רגלי שמשון כשהוא עומד במקומו
 וכד' אמרו וכשתורה החמה בכל יום ויום לזה או
 היא שוקעת לזה ורגע חנות היום לזה הוח רגע חנות
 לילה לזה האחר וזמן כל יום ויום וזמני עולם מתחלתו
 ועד סופו לזה הוא בעצמו זמן הלילה מתחלתו ועד
 סוף לילה האחרון כך הוא דין המקומות שבקמחא
 אכל המקומות שבקנה מערב וכענין זה עצמו הוא דין
 מקום טבור הארץ עם טבור הים אלא שאין עם שוב
 ומכל זה תתנוון כי עת זריחת החמה בכל יום
 יום באמצע הים הוא בעצמו עת חנות היום בקנה

המערכה והוא עצמו עת חנות הלילה בקנה מזרח
 כמו שאז הוא עת שקיעת בטבור הארץ וכפי האמצע
 הזה מתגלגלים עת היום והלילה מכל יום ויום
 בארבעת היקומות האלה מעצולת הקו השנה
 ועד עת החכם הזה כי רגע מפמד מרכז החמה מכל
 יום ויום כח ארבעה קוים הוא ראוי להיות מדריך האמת
 ולפי הטבע תחלת היום וראשיתו לפי שאז הנישן
 החמה לתכלית מה שהעמיק בה הדקיע והודיעה מטעם
 משה תחת האדמה על טי החכמה היומית כדי להשיג
 אורחא מפל פלי הישוב כאחד וזמן זו והלילה תחיל
 אורה לתחילת בעלותה על גלגלה לזרח ולהראות
 על פני האדמה בקנה מזרח וזריחת היא גם תחלה
 לשאר כל בני הישוב העומדים אז בארץ לילה הוא
 הרגע הזה מכל יום ויום ד' מה בעניינו לעת זאת
 הולך ממע ארבעת התחבובו למקומות הישוב בענין
 הזריחה זמן הטעם הזה יואמר כי כפי טבור הים
 הוקף צד מזרח החמה והאמצע פתחת היבשה כשאר
 אלקים ארבע ונסתתפתגלגל ליליערם כשנתלו
 המאורות לקוים מה שבאמר להאר על הארץ ממזרח
 וארץ האור הולך ומתפשט על הארץ שהיא היבשה
 שקראת ארץ ועם נכ היה ממזרח החמה כסוף כל
 יום ויום משעת ותי בראשית כחמו ויהי ערב ויהי בקר
 לכחמו תחנה על הים כסוף יום וכשנגמרה תלאת
 ארץ וארץ וקדש היום וכאז יוכלו השמים והארץ
 וגו' והיה אז תחלת ליל השבת ההוא בקנה מערב
 וכבר נתמלך לו שם יום ג' לגמרי מכל האדמה וכאז
 ויהי ערב ויהי בקר יום הששי בלא הידיעה זכר
 השלים אזו הרקיע שש הקפות שלמות והחזיר ההמה
 להעמידה כח טבור הים כבתחלת היצירה וזה שמו
 אשר יקראו לרגע הזה מכל יום יום רגע מולד העול
 הוהיל ובו יתמו לרעתו ימים שלמים לפי שכל יום
 ויום ובו גם כן ינא העולם מן האביבה אל המצוי
 ואמר כי ראוי הוא להיות בו מולד העולם הוהיל
 ודמות דיוקנה של בריאת העולם מאין חקוקה בו
 לפי שאז מתפשט החשך על פני האדמה כלה בכל יום
 ויום וצפתה פתאום יתחיל האור להתולד ולזרוח כמו
 שזכרנו ויתחם זה עם אמרו ויהי אור כי ברגע
 כראה האור על הארץ המסוכה וכברא הכל בנאמתו אל
 הפעל מן האביבה המושלמת והנה על פי הדעת
 הזאת מדרך האמת ולפי הטבע היה ראוי שמהיה
 תחלת היום ממזרח האור להתולד כמזרח באמרו
 ויהיה לפי כן היום קודם והלילה כמשך אחריו אמנם
 בעבור היות הרגע הזה שבו יתחיל האור לזרוח הוא

עצמו רגע תחלת הלילה בקנה מערב ששוכני ארץ ישראל יחשבו מהסבין כן הנטיחנו האל להשפץ גבולה עד שמה כאמ' עד הים האחרון יהיה גבולכם' ושם יעקר שמירת העורה וכמה מנות תלויות בה בכתיב דלא למדתי איתכם חקים ומשפטים כאשר נזכר ל' אקו לבעות כן בקרב הארץ וגו' ראתה התורה והכתיבה לשם תחלת היום בשמירת השבתות והמועדים מעת שקיעת החמה ולא מרגע אחר' כל' שתחילת קדושת היום מוערב' ועל הבכמה זו להיות שהערב הראשון של כל יום ויום הוא הל בקנה מוצא הארצה' ויהי א"כ ככה אמנם הישוב הוא ממערב מרכז הה' כשיתחיל היום להקרא בשמו ראשונה' ואין זה כוונתו ומבטל מה שכתברר למעלה כי ככה אמנם אוקיאכוס הוא מיעדו ברגע תחלת כל יום ויום למינון העולם' כי שכי אלו העקרי' כאח' הכוכבים ואמתיים כי מה שכתברר מענין מולד העולם הרי הוא אחתי מנד עצמו שכן היה הפסג האלקי בנצורה' ומה שאמרנו מהתחלת הקריאה מערב עד ערב הוא נודק לפי ההסכמה אל שמירת המנות שעקרו תלוי בארץ אשר הובטחו על התבטטה בעתיד לקנה המערב' ושם החמה שוקעת ברגע מולד העולם שהיא מעת היגוד ראשיתו של יום' וכלל דעתנו על קריאתו השבוע לפי ההכמות תורתנו כי מקנה המזרח ולא מולדתו היתה התחלת קריאת כל יום ויום בהגיע מרכז ההמה ככה אמנם הארץ' שהרגע הזה בכל יום ויום תתחיל ההמה לשקוע בתחילתו היום בקנה מזרח' והערב הזה הוא הראשון לכל ערב שהיה בשוב לכל יום ויום מימי השבוע' על כן לו משפט הבכורה להיות הימים נכבדים על פני ונקראים בשם' וכמו שבקנה המזרח מתחיל היום להקרא בשמו בתחילתו הישיר' כן בקנה המערב יתחילק שם היום באחרונה' וזה לאחר ל' שעות שעברו והזמן הנמשך' הוא השעור הקטוב לכל יום ויום מימי השבוע להקרא' בשמו אשר פי יושבי תבל יקבנו בזה אשר זה כי עד ל' שעות תשמש אוקר אודה של כל יום ויום כאמור' והן תמנית כוכבות של בעל ובוד' עולם בקריאתו השבוע' כבוד צפ' אחרון קהמח' השכי' וטכיו במינאיים אלל לית' ומה' ככתובי' בפרו המכוכב שער השמים שער כל למוד' א' אמנם' דעת הר' אברהם בר קיטי' ל' 4 כללד לבני מוצר תמשב לראות ראשית לו בקריאת הימים לפת מנצח' החמה ככה אמנם הארץ' אבל שם הועמדה ג'כ לפי דעתנו בתחלת היגודה כשאמ' אלקיים יהי אור' ולא יכיה מקום התחלה מדרך האמת' מתחלק למקום

ועוד בזה שלישיה היא דעת החכר אשר ארחנו כנב' על מחקרה' והנה גם הוא שם לקראת הימים התחלה אחת משותפת מסכים בזה עם הר' אברהם הכו' א"כ כי בקביעות מקום להתחלה זו רוח אחרת היתה אחת' וכלל בוכתו בזה' כי מארץ ישראל ולא ממקום אחר תתחיל קריאת הימים בשמותם עלי אדמות ולעת מנצח מרכז החמה ככה קנה המערב שאז הוא בא השמש לארץ ישראל והערב הזה ראשון הוא לו לכל הערבים שהיו בשוב לכל יום ויום מימי השבוע' כמשך זב' הכדר הזה מימי עולם געת היגודה ומן הארץ הריא ינא ונקרא בשם מני שים אדם עלי ארץ' ובכן היו שנתות ה' ומועדיו תלויים בארץ הנבחרת החיוב וההגלת קריאתם למקרא קדש היתה מימה' ותרג' בכתב עינים כי עיני כל אליה ישברו צופים ומכתבלים בה מאומה קובץ אית שם שבתות ה' במקום ההוא הנכבד והיו תנאזאקנו הומה ועבר ניכה הוא הקנה המזרחי באשר הוא סוף כל גדרי הקריאה אחר שמה עשרה שעות שהם העיקר כמו שיבא כי כן ימלאו בקריאת תחלת הימים ממנצח השמש לארץ ישראל עד מנצח לתחלת מוצרם שהוא הנין וכמו שיתבאר ומה שהגדיל גדרי קדושת היום לשמחה עגדה שעות וכן עוד היום גדול לא עת האבץ עמו מן היישוב כלו שהרי שש שעות נשחרו עדיין לקריאת תחלת השבת אלל השוכנים בין קנה המזרח לארץ ישראל ואיך אם כן גדול שם כל יעברון גדרי הקריאה מל' ל' קנה המזרח' ועמו בזה כי כל המדה ההוא על שם המזרח יקרא נכחלתו והזמן ההוא הכמשך בכתים כיומא אריכתא דמיא ומנצח השמש לתחלת הנין כבר הושלם

בצורת שדי משפיל ומרים:

חצרה ז: להיות הירח מקבל אור מזרחי החמה
הזה כשיגיע לכמות נכחה מתחתיה אז
הוא מזהיר חציו כלפי מעל וחציו השני קודר כלו כלפי
הארץ. וזו היא כבת הסתרתו מכני אדם בראשי
החדשים. משם יפרד לרוץ ארח כמהנהגו לפני החמה
לכד מזרח ומעט מעט הוא מתרחק מוכניה. וכפי
רחוקו ממנה עד חצי החדש הולך ומתגלגל האור
השופע לו. וכפחת מכלפי מעלה ומוסיף להתפשט
בחציו שללפי הארץ והתוספת הזה בכל יום ויום הוא
בכדו חלק א' מטו שבגוף הירח כפי מה שמתרחק מן
החמה בכל יום יום יב מעלות שמה חלק ג' מקפ
מעלו מרחק שמקנה מערב ועד קנה מזרח. והפסימה
דעת החוקרים שבכדו הגבול היה של זמן לילה ויום
שהם כל שעות לכבוי הלככה החדשה מרגע החדש
ועד עת הראייה הוא תכלית דקותה של הלככה החדשה
שאפשר להראו עליו שהוא ממחר ר' זורא פ' דר' נריך
לילה יום מן החדש שבארו בעל יסוד עולם אזורה
לכני בכל הכלתי יודעים ודאי היום הקבוע על פי
צראייה בירושלים והיו סמכים על משכנס שיהיו
מחד לכל יגזרו שקדשו כ' יום ל' לשם על פי הראייה
עד שיחשבו וימצאו שרגע החדש היה בא' בתחלת
יו ליל כט לשם ואז יאמינו כי הלככה החדש נראית כסו
יום כט לישן צ' וקדשו כל את החדש עם הראייה
ואם ימצאו שרגע החדש כתעכב ולא חל אלף לאחר
תחלת ליל כט לישן אז יסתפקו בדבר וידחו הקביעה.
וזה כי נריך שיקדם רגע החדש לעת הראייה בכל
מקום ידוע בכדו כל שעות שמתחלת הלילה עד סוף
יומו. וזהו הגבול הכבון לראיות הלככה החדשה
ברוב ראשי החדשים אצפי שלפעמים יודמן הראות
לפחות מזה ולפעמים ליותר מזה. מפעל יסוד עולם
מא' כ' פ' ויא' ג' פ' ויא' ד' פ' וידוע תדע
כי לדעת החבר יהי ממ' ר' זורא שזכרנו שזה למאמ'
אנא שזכור בהערה הממשכת. ולפי ההבדל ענמו
אשר כדכיל שם בינו לבין בעל יסוד עולם אנל קביעו
אויתו היום או מחרתו משפטו שזה כמו כן בזה כי
שניהם באחד עולים אנלו שזים מכל נד וכמו שיתבא'

בסמוך:

חצרה ח: מאמ' אבא אבנה ד' שמלאי (פ' דר' ה)
כולד קודם חנות בידוע שזכרא' סמוך
לשקיעת החמה לא כולד קוד חנות בידוע הוא של
כראה סמוך לשקיעת החמה. כחלקו בפירושה כרוב
אמקנה מזה וכרוב אמקנה מזה. הלל הם השכר
וכפל

עקר קריאתו של יום בתחלתו וכיאת השמש לאחר
מ' כן ביתר המקומות ההם על ארץ ישראל משונה ביאה
מ' מכל ביאות שהרי היא ביאה ריקנית לא עסוף ולא
מתן בבחינת הכוללים שבהם ארבעת הכפוד והראשו'
לא יבנת רבש עגול הכדור אשר עליהם וכברכס
קר אות הימים מסוכינה בלכתן: ובכן היו השמחה
עצמה ששית עקר בקריאת היום. ועל הדרך היה
ענמו ויתויד בשמו יום השבת יח שעות אחר שנפקה
קריאתו במקום ההתמלה שהיא א' ובמקומו יתבאר
לך מי הכניחו שינאי כל הכד שעות ל'ח ע' בחינת
הכולל כמדובר כי אימנם בעבור זה עשהו לפי דעתי
בבאתו לישע מאמ' כולד קודם חנו' להשלימו ולהכניחו
עם ממחר נריך לילה ויום מן החדש. ושניהם יחד
עם החכמים הקודמים אשר גזרו אמור כי ל'ח שעות
אחר המולד יראה הירח כמו שיעלה זכרו בהערה
ששמינית ויתבאר הכל יפה בעינו. והנה על דעת
החבר הזמן הנמשך בהתמדת קריאת שם ליימים
אנל שוכי ארץ צ'ה אחר זה כאמור עם היותו
בהתמדת הכוללים מ'ח שעות אשר בהם ישלם לגבול
התמדת הימים על ארבעת הכפודות העקרו' בכדור
הארץ. מכל מקום לפי האמת בהשקפת הפרטים הם
מ'ח שעות כי כן ומלאו זעית כמיכת שבת דרך משל
לא' עד עת צאתה לשוכים אנל א' מגד מזרח וכבת
החלוק הנופל בזה בינו לבין בעל יסוד עולם אשר
הגביל הזמן הזה ללו שעות בדוקא כמוכר למעלה
הוא מגד התמלפס במקום ההתמלה. כי בעל יסוד
עולם מתחיל ממזרח שמש ומצנאו לו שעות כלין לו
במקום בעדר הישוב הוא ים אוקיאנוס הנמשך ונא
מתחת לארץ עד ראשית המזרח מקו' הנין וכמו שקדם
ובכן בשיעור הזה מן הזמן מצנא שם שבת מהתלק
ופסק מפי כל. וישובי חלד יאמנם לדעת החכ' המתחיל
מאי' השבת ממשך והולך לשוכי ארץ עד תום מ'ח שעות
כאמור ועל ידי הגובה המתוחרת למעלה כר כל קשה
והתישר כל מעקש חכמה ועינך שים עליה. וכבר
הודעתוך כי סוף מגמתו להוכיח שח' תמלה למקראו
קדש' הוא שער השמים להכנס בה תחלת שבתות ה'
וימועצו ומשלמה קא זכו כל בני העולם להיות גם
הם קוראים לשבת עגל לקדוש המוכבד. וכוסף גם
הוא כי שם שבת עגדכו בין שניהם של שוכי הארץ
הקדושה טרם יכרת. וכבודו כראה על כל יושבי תבל
והיתה שבת הארץ להם לאכלה. ומה שיש לדקדק על
הדעת הזאת שחזי לו מקום אשר אחקור שם על
אזהותיה אחרי עבדי על ביאור פדטיהם של דכרים

ועל יסוד שלם פורשי כלשים מלמעלה. כי החבר
 יערש כולד הירח קודם תמות יום שבת דרך משל
 בירושלם כדודש שיראה ליושבי המזרח ביום שבת
 שלהם בערב סמוך לשקיעת החמה לצד קודם שקיעת
 לשם וזה מטעם קדמית רגע הקדושה על עת הראייה
 לשם בכדי כל שעות שזכרו בהערה הקודמת
 ולפי שנראה הירח בערב יבא המראה אל מקום זה
 שנבחר לראייה הוא המזרח ראשית הישוב שארץ
 ישראל תהיה בת וזו לשבחון המולד כאשר אורו
 עיניך מדברי ככל המאור המזכיר למעלה. ראוי
 שיתבי ילקטוב היום ההוא ראש השנה דרך משל
 לכל בני העולם וראשית קביעותי תהיה מדי הכנסו
 תחלה בארץ ישראל המוקדמת ליום הכיבוש שם
 באמור וזו והלאה סובב סובב הולך ככל מקומו אשר
 לכל בני ישראל יהיה אור במושבות כזה אחר זה
 ונס כי בעת הראות הירח לבני מזרח יום שבת סמוך
 לתשעה ככר היו יושבי אף בתוך יום ראשון ליום
 שעות ימנו מדיון קדמיות בקרית כל יום והתפקות
 בכדי זה השיעור כמוזכר בהערה הששית מכל מקום
 אין כזה בים מיוחד כלל כי אמנם עקרה הכוכב שבו
 השבת ביום השבת יערכו קביעות המועד ההוא
 על ידי גלגולו של יום ככל אופניותיה וכל הקודם
 מהם בקרית גמו של אותו היום וזה גם בקדמית
 קביעות המועד בענם היום ההוא אכלו גם כי לפי השמת
 אין לבני אף מן החדש בעת קביעותם לשם רק שם
 שעות ימנת המולד אשר אירע שם לפי הכמתו קודם
 חנות היום ההוא עצמו כמו שקדם וילך בעל יסוד
 עולם יושב לו מנעד הרחק כמעטו קשת מן הירוש
 הבו כי אם אל ארצה ברענו אשר קנהו תראה מעצמו
 אחר ביאור הפרטים יושא את קולו מאמר ד' פ' יואמר
 כי דין ההלכה של כולד קודם חנות וכולא כאמר אל
 לבני חדש תשרי וכו' אשר לא כדעת החכר הבלתי
 מחלק בין חדש לחדש כי טעמו שזה בכלל ומשכון
 המולד לדעת בעל יסוד עולם מאמר ד' פ' כתיסד על
 טכור הארץ ומקום הראייה הוא באמצע אף הרסוק
 מעבור הארץ כלפי מערב בכדי שעה ותריב חלקים
 כמו שקדם לבו בהערה הרביעית. לא שהמולד יהיה
 בכחית ארץ ישראל והראייה בכחית המזרח כדעת
 החכר וכמו שהורה בעל כרית המאור הגדול באמרו
 בדבריו המועתקים למעלה כי סוד העבור המסור
 בידינו יסודות בהריו קדם והן שתי הנקודות מן הד'
 האחת אף היא אדמת הקדם וכו' והב קנה המזרח
 שהוא תחלת הישוב וכנגד מה שאמר הכניא והנה

כבוד יסודי ישרא כל מלך הקדש וגו' והארץ האירס
 מכבודו כאמור וסמוך לשקיעת החמה הכוכב במאמר
 אבא הוא לבעל יסוד עולם אחר השקיעה בשלש שעה
 שאו יתכן להראות הירח לבני אדם כשהוא בתכלית
 דקותו שאפשר שיראה עליו לא כדעת החכר שפירש
 אותו קודם שקיעת החמה וזוהו נכ' ינא המחלוקת
 לענין קביעות אותו היום בעצמו לדעת החכר. אך
 היום הנמשך אחריו לדעת בעל יסוד עולם וכמעט
 נטיו דגליהם זה מזה ככל חלקי המאמר הכוכב עד בלי
 השאיר לו אפילו אדמת תבואת אכל שביהם על אופן א'
 וכלל ביאורו של בעל יסוד עולם מיום' הוא על אדמת
 אשר העטבו לו באה שקדם וכיון על מה שהארש
 אכלו כי בכדי כב שעות ומחנה ולא בפחות מזה אפשר
 שיקדם רגע הקדושה של תשרי על עת הראייה בא'
 וזי בכדי יד שעות תרמח חלקי ולא ביותר מזה אפשר
 שיקדם רגע הקדושה של תשרי על רגע מולדו כי רב
 מאד ההבדל אכלו בין רגע הקדושה שעיניו לש
 המהלך האמתי לרגע המולד המשותף לפי המהלך
 האמצעי הכקרא שזה כפי הביאור המיוחד לו על זה
 כפ' הראשון מהמא' ה' על כן אמר אבא אכנה דר'
 שמלאי ששם אל מולד תשרי קודם חנות יום כט לאלול
 במקום טכור הארץ שעליו כתיסד חשבון המולד אכלו
 כלומר שמיאכו המתקן על פי עקרו העבור יהיה שם
 לפחות מ'ח שעות מהיום או יכירו וידעו כי אפשר
 הוא שתראה הלכנה הקדשה בסוף היום ההוא עצמו
 בשלש שעה אחר השקיעה באמצע אף ששם דין הראייה
 כוהג אכל דעתו כמו שזכרו וראוי הוא שיתבי
 לקבוע יום ל' זה והיה טעמו כי להיות אמצע אף
 רחוק מעבור הארץ כלפי מערב בכדי שעה אחת
 תריב חלקים כמוזכר בהערה הרביעית כמנא שעת
 חול המולד קודם ים שעות בעבור הארץ עד סוף
 היום ההוא בא לשלש שעה אחר השקיעה במשכו ו
 שעות תריב חלקים אשר בהקדושה עם היום שעות
 תרמח חלקים מאפשרות קדמיות רגע הקדושה של
 תשרי על רגע מולדו באדבר יעלו ויגישו לתשלים
 הכב שעות ומחנה שהגבלו אכלם אפשרות קדמית
 רגע הקדושה של שום תשרי על עת הראיה בא' אמנם
 כנולד אחר חנות לא יוכל להמנות חסרון חשבון
 השעות הללו וכח אין ללכנה הקדשה להראות
 בסוף יום כט באמצע ארץ ישראל וככן יהיה האלול
 הכוז בן ל' יום

ואתה

דע לך כי בעל יסוד עולם הכדיל והפסיו
 בין הלכה זו למאמר יורא שזכרו בהערה

סקודמת באמרו שעם היות שכיחה גם יחד פוכים אל עברת אף באת יבדלו שפירא הגבל עת הראויה **בפיקוס** לעת החדש במקום החדש הראויה ואמר כי המסקיף לזה הן כל שעות של ליל יום כע ויומו לשם המסקיף ולפי שכן לכו לבי הכולה שעל עמוד הארץ וכעל הכרמית של טילד קודם חנות וכו' הנביל עת ליל יום יום של תשרי באמצע י"ז כי ראה ליום אותה ישייה כפי מולדו של ירח כפי מעמדו ביום כע לישן בטוב הארץ שעל אותה סימן הוא לומר העקרה הזה של כולד קודם חנות וכו' ולהשלמת מלאכת ביאורו דיאוי גם כן נהעבור על פנינו דעת ראברה כי ל' צויח בעיני הוי כי ממנו תנא' צינה שלימה בדברים שאכחנו על ביאור ויהי הוא סובר שעל קנה מזרח השמש יוסד משבין מולד הלכנה והראויה בסוף היום שהוא בקנה מערב ופי' כולד קודם חנות כאלו אמר באשר הל' המ' ל' קודם חנות היום בקנה המזרח או תרונה הלכנה החדשה בקנה המערב בסוף היום עד שהיה לפי זה שיעור זמן י"ח שעות ומשהו כמסך מעת המילד בחנות היום לקנה המזרח עד עת הראויה בסוף היום בקנה מערב ועם היות שכתדה הדעת הזה חלל בעל יסוד עולם שפ' הכו' לא דבר ריק הוא לענין השבת מה שכוון ליו החבר על פי סברתנו וכמו שיבא ועם זה נשים לעומתנו מה שכתב בעל יסוד עולם מהג' ג' טו כי הנה המסמים הורו ואמרו י"ח מאתיו שעות לפחות קודם רגע הקבוץ האמתי י"ח מאתיו מתכנה הריח נרח ואינו כראיה בשום מקום בעולם ומפני דקות חוות ההור וכו' וכעל יסוד עולם ממה על זה ואמר שהוא פלא איך אמרו ששכל הלכנה החדשה להראות לכדי י"ח שעות בלבד מעת הקבוץ האמתי ואוליך כי זה לא רק בהתחבר כל הסגולות המקרבות ומחשבת צת הראויה והתחברות כלן כא' הוא כמנע בשום רח מפני שהקנתן מעכבות זו את זו וכמו שהודיע באותו הפרק ויש ג' סגולות אחרות מצבכות ומאחרות עת הראויה עד כדי ל' שעות ויותר וכשכל זה הסכימה דעת החכמים כלם להורות ולומר כי הזמן הממונע והגבול הככון שיש למדוך עליו בראויה הלכנה החדשה ברוב ראשי המדשים כשהוא בתכלית דקותה שאפשר להראות בו הוא כדי לילה יום וכמאמר ר' זורא שזכרכו להעלה איחוס אפשר הוא עם זה שתראה לפחות מעט מזה בחדש מן המדשים בהזמן התחברות הסגולות הימחרות והמקרבות עת הראויה מעת הקבוץ וכן לקח בהזמן התחברות הסגולות המעכבות והתחברות

שני יסוד עולם כז החכמים האומרים ש"ח שעות תראה הלכנה החדשה דרך גומא' דברו כלומר שאלו היה אפשר שתתחברנה יחדו כל הסגולות הממחרות והמקרבות עת הראויה (מה שאפשרותו כמנע באמור) או היתה הלכנה כראש בכדי ששער הזמן אשר הכיחו' הרבה דברים מאלו הנגתי לפניך עם היות שנטה לו החבר נוסח למחניהם הרחק מהאן עד גבול הפכס כי אמנם יתרון ידיעת ההפך מן ההפך כיתרון האור מן החשך ובהמשך הכיחו' תראה בתועלתם ואלם השמעינו וכרוך הדעות המתחלפות שזכר מפרש קדוש החדש לה' מנס' פ' על כולד קודם חנות וכו' כי אין לדיעתם שום מבוא אל הכנת הדברים שאכחנו על ביאורם

זיעת לך עלה מזה ראש הפסקא הזאת ושאל עיניך ימה ונפונה ותימנה ומזרחה את כל ארץ יהודה על הים האחרון כי בהערות הכוכבות חוקתך ואמנתך להכתיבך את הארץ אשר תראה ושמה תעבור על שרטי הדברים בשונה ונסת:

בהפרידו הפסקא הזאת לכתחילה אגב גבולותיה למספר שלש הן הנה היו בראשיתה אשר אסף כחיה אליה כל נחש טוב ירך וכתף מכחר ענמים אשר יושקף אליהם בעצם וראשונה האחד שאין תחלת קביעות הימים וזלתי מארץ ישראל אשר שקיעת החמה לשם ה' שאחר ארץ ישראל בשמנה עשרה שעות ימשך עקר קריאת היום אלל חלקי העולם העקריים לראש עפרות תכל' ה' שדברנו זה על עקר קריאת היום ב"ח שעות הוא סוד קביעות ר"ח אשר הוא כבנה על י"ח שעות וכו' על שלשת הקטעים האלה יסבו בלכת' כל דברי הפסקא הזאת עד אמרו והנה ידיעת שבתות ה' ומועדי ה' תלויה בארץ שהיא כחלת הע"כ כי זה יהיה לנו גבול עקרו של ספור זמן זו והלאה ירד הגבול והיו תנא' ויתו' לדברים כטפלים כהורא' דבריו שם באמרו עם זה שקראתו מאשר נקראה הר קדשו וכו' כי מקרה הוא קרה לה בערך אל הספור הקודם והנה מדי דברו והכונה היא לארץ ישראל שהיא מקום התורה וכו' עד אמ' בהקדמינו הלי' על היום חבו ממתיקים להטעים בקמח הראשון ומשם ואוליך מאלו דברו ונכרך שתהיינה ה"ח שעות עקר וכו' עד עת בא דברו ולא יאמר אדם שיקרא היום ההוא שבת אבל מתחיל בקדיאה שם אחר כלו מחמדים ליקריב הל' על קרבן הכתח השכי' משם כפי הדבור

הדבור על תכליתו לתת מלח ותבלין על הכתם השלשי וזמנה כמנה דלם וזמנה לבלא הפרטים על מדקדק אינה כי אם זמניה לל כי תחלת השבת היתה מיזם הולדת חק שזוהינה באמרו על הר סיני ששת ימים מעבוד וגו'

ויום השביעי שבת וגו' השבת אנה כי אם לכן שירד המן בו חהדה (וכי השבת נכנס) לא וסי השבת לא נכנס ואפשר לתקנו ואין השבת נכנס אלא על פני שבא עליו דמשמש אדר סיני על חז דגה עד אחרית המערב ואחר כך עד אשר תחת לארץ ואח כף עד האין אשר הוא מורח היישוב ויקרא השבת ליצין אדר ארץ ישראל

האלקות להיות הימים כוכרים וכעשי' המקום הוא בהנהיגו הנזוי הזה על אופן שאו יתחילו משש כל הימים על פני חק הראשון על השביעי על פני יונמת הכרמיה שיהי בשבת ניתנה תורה לשראם אלהים זל פ ר עקיבא דכוליה עלמא בשבת ניתנה תורה לישראל כתיב הכא זכור את יום השבת לקדשו וכו' פתם ויאמר משה אל העם זכור את היום הזה וגו' מה להלן בעצמו של יום אף כאן בעצמו של יום עכ' ותבך ביום המסרת התמילו בשמירת ששת ימים מעבוד וגו' יום השביעי שבת וגו' ומאלוש קודם לכן ס רד המן בו תחלה התחלת יודית המן באלוש היא דעת חזל ואם לא הודיענו הכתוב בפירוט שהרי קודם פ המן כתיב לאמר ויטעו מאלים ויבאו כל עדת בני ישראל אל מדבר סין אשר בין אילים ובין סיני וכפר כעג המלך כדברים האלה לאמר אחז קפתוב דחק קנהיה טו ככנסת מאילי' אנו על יום סוף ויטעו מים סוף ויחכו במדבר בין צו המדבר הזה גדול ויגעו מתלים ועבד סיני וכאשר נצטו מאלים אנו על יום סוף במדבר ההוא וכעשי' תעשרת הוא וככנסתו בתוך המדבר וכעשו מעשיות דפקה ואלוש וישעו מאלים ומה הוא במדבר סיני ויחגי כרפידים ועל דעת רבותינו היה דבר המן באלוש כי כראותם שהיו יחזים וכופשים וזמנים במדבר כדפקה ואלוש ולא יאמו ויחזו ספקו וכרעמו וזוהי טעם מדבר פני לא היתה תלויה ביום ביום שש' דק כהיותם פמשבר עכל ונרביים אנו לומר על פני ששת החזר להקים את דברו שם אלוש מונבל ארץ ככעג ככלל באמיים סוף ועד ים פלשתיים וזוהי טעמו כעעם סיני כפימון יד' והנה כוכב אמרו ומאלוש קודם לכן וכו' כי עס באמר והיה ביום הששי וכיכינו את אשר

יבאו והיה משכה על אשר ילקטו יום יום ויחזר ששת ימים ילקטוהו וכיום השביעי שבת לא היה בר וראוי אל שיהיה קנישת הימים שמור בכל וכערך אל המחזו ההוא שנס הוא לכעשי' וישב כמדובר

ועם היות התחלת השבת באלוש קודמת ואח' ראוי לו להתייחס לכוכבה מאז ניתנה כבודתו לסיני פני עקר זכות השבת בשני היה והנה גם בזה היתה כוכת החכמה האלק' מעין דונמא של מעלה כהר סיני שהיו אלף פרק פ' עקיבא

שבאחד בשבת התמיל המן לירד וכו' לקיעתם בששי ללם משכה היתה ביום הששי לזמנת השבת וזיום ששי לירידת המן וזוהי הטכס החכם ל יודית הנ' פילוני לפטרו היסוד מיי משה דק יקפא וכו' השבת נכנס אלא על פני שבא עליו השמש וכו' אם באת לבארו כשעונו על פי הכנס הזה כך פשהדי הואיל והתחלת המכה לזכות ששה ושבעה מסימי היתה ומשם הוראת שבת ונראה לעולם אף יעלה בדעת שנתדמה אלכלו ככוסת שבת אלא על פי שבא עליו השמש אחר סיני על המדנה וכו' ועל הדרך הזה הלשון כלו מתגלגל בתמיחה עד אמרו אשר הוא מורח היישוב אז יוכיחו באמרו ויקרא השבת וכו'

כלומר זה הדרך וזאת כי להקרא שבת בנין אחר ארץ ישראל ביח ששית וכו' ואולם ככאם אחת יושבת ממולי וזה תורה וכו' השבת לא נכנס אלא וכו' ועם היות שזכר הלשון על פיה זכות לכך דגלו מאז לא ידעתי טעם לקשר וכו' והנה תקנתו קלקלתו ועל כחכה בזה אמרו לתקוני סדרתך ולא לעוותי פל דק אמרתי אם באמת ותמים בכל טעות בלשון ובאנו לתקן מעוותי הנה ואת מכותי עדי פל וככסתל וזאש כראיותיה ואין השבת נכנס אלא וכו' וכפילת טעמיה בזה קלה מאד בחלוק אות לאף ספרדי לזאת כף שלכו ובהשמשות הקוז המורה על כון והיו עיניך ולכן לא הגורה המתוארת למעלה ולדברי בעל החיזור ולמחש הערותיך הראשונות אשר הנבתי אל מול פניך לזמרים ולתומים בין בדבר והבן במראה כי אז תבין כוכת הדברים ואין פרק ואין נטאת ואין מכוה כרסובותם ויקרא השבת לבין אחר ארץ ישראל ביח ששית וכו' אלא המספר הזה של זה ששית ויגעל עקר קריאת כל יום ויום כי כל ר' צפוקיות הכנכות 2 19 יע כ

קול יחורלל מאמר שני סימן ב

תכונות למפחד רבני כארץ יוכלו נדחש הזה אמת
הכחה לא בעדדה עם היות רוחב לכל א' מהדבנים
קללו כלי הפק בימן הנין דרך משל' עד אמנע הישוב'
עיקומות הרבה כשאר עדיין אשר לא חלה עליהם
קריאת היום ועב' לא
אמנע אמרו שכל כל
העולם כלו עבר קריאתו
אקרא להם שם יום חדש'
זמנת זה כי נעשו עניני
אורא' נפרעו' והשקפתו
פסח מדש על הדרים
הכוללים כלבד והם הד'
בקודות ראשיות הראשיות

בכדור אשר העלה זכרוסם בהערה השנית ועוד יבא
משלום ביאורו בלשק המתיסם לזה כפי חלוקתנו אם
יתממה חכה לו: מכני שארץ ישראל באמנע הישובי
לא דקדק בהדוטרות כי כבר הראית לדעת בהערה
הרביעית שאין האמנעות הזה מדוקדק בארץ
הישא' להיות הארץ הזאת רחוקה מטבור הארץ לנד
מערכה בבדי המרחק שזכרו: שמה: והיו סוד הקבוע
הנכונה על יח שעות וכו' פתח דברי בהערה
השביעית והשמינית יאיר נתיב לכנין אמרי החבר
הננצ'ים לקראתנו: והנה גם הוא אפריכו ירחיב את
גבולו בחלק השלישי המתיסם לזה כפי חלוקתנו:
ואולם מנחת בונתו בליע תקטר כי הדבר אשר דברו
החכמים על אפסרות ראיות הלכנה החדשה ככדו' אם
שעות מעת הקיבוץ ואל'ך כמוכר בהערה השמינית
לא נדרך גזאמא אמרוהו על דרך אלו היו יכולות
להתחבר כל הסגולות המזיזות עת הראייה אשר
התחברם מכת המכשבת' כאשר ישית עליו בעל
יסוד עולם בתבואר שמה' גם לא יתכן להבינו
בפשוטו שפסקיו לזה יח שעות מעת המולד כדעת
ה' אברהם שזכרו שם' רק אמתת מאמרם על
הקדמת היח שעות שבין שוכני ירושלם לשוכני קנה
עמורח במכון הימים ופשו שררסי' ביאורו להשניע
בטוב עדין' ועל פי השטה הזאת' מאמר אבא
גולד קודם מנות עבו ומאמר רבי יורא נריך' לילה יום
מן החדש אשר קדם וזכרם בשפי ההערות האחרונות'
בדבר אשר באמרו' והמה מתבכאים על עקר אסד
בעמנו בטאנע מתחלף' לא בר' אברהם הנו' אשר
שנה את טעמם לכוכות מתחלפות' כי הנה היח
שעות' והכד' מספר אחד הם לפי נפוינתנו' כי
בכד שעות ישלם הסביב על כל חלקי הארץ הפרטית'

סימן ב

וכיח שעות ישלם הסבוב על כל חלקי הכוללים מהם
הד' נקודות הראשיות בכדור הארץ והשש שעות
האחרונות ופלו מן המסובב כי לא יומפיו ולא יתנו
כדבר החבר עצמו כאמ' אחר זה נריך' שתהייה היח
שעות פקר וכו' עד אמרו
בשמונה עשר שעות מפני שארץ ישראל באמצע
לישוב וכאשר בא חשמש לארץ ישראל הוא
חצי הלילה לציון וחצי היום לארץ ישראל הוא
בא השמש לציון זה הוא סוד' הקבוע אשר
הוא נבנה על יח שעות' כמו שאסרו' נולד
קודם חצות בידוע שנואמ' סמוך לשקיעת

עת הראייה באותו מקום עצמו בריכים כל שעות
אמנם מאמר אבא' פתח החוץ' בכלל קודם מנות'
יחיו כראות החבר את החוץ' בקס' בינה' והנה'
עמד לגבדו כמראה גבר אשר פירשו על היח שעות
שאיבדו החכמים על ענין הקביעה כאשר עשה
ה' אברהם בר' מייח' הבו' ונדריך' שדנה לילך' בה
הולך גם הסבר שמתו לכאז מאמר יהוא על נושא
היח שעות שהזכירו החכמים ההמה כי לא ראה לפרש
דכריהם על דרך הפלגת הגזמאל בסדרת בעל יסוד
עולם שזכרו' אך את שכתותו ישמור בנפיקה
מתחלפת לכתיבתו של ר' אברהם כי עשה הסבר שכל
לעמנו לבאר מאמר בולד' קודם שנות שאם קרה
המולד בירושלם קודם שנות יום שנת דרך משל'
והוא יום ראוי לקבוע לה' בידוע שמתה' הלכנה
הסדשה בתחלת הישוב סמוך לשקיעת הסמה קודם
שקיעתה במעט' יום שנת זה עצמו לשוכני הארץ
ההיא זהם יח שעות בנתיב עקר החלקים בכללותם
כאמור' ומגאת ראיה זו בכדו' כל שעות אחר המולד
לפי האמת' אמנם במחבת יח אשר ל' בקריאת
הימים דין קדמות היח שעות המנועות בארבע פנות
העולם במדובר' תהיה זו ככדו' היח שעות מן הד'
אשר זמנו' ולחיות כי ביחם השנת הזה' עודנו
שומד בשמו שנקרא עליו ובכד' התחל היום להראות
בתחלת הארץ שהוא קנה המורח מקום מוכן לראיית
כמו שקדם בהערה השמינית וכדברי בעל המאמר
אשר הקדמנו' על כן ראוי לקבוע לה' ביום השנת
הליו בארץ ישראל ששם נכנס ראשונה ואם לעת זאת
השבת מן המקום ההוא לא שלבו למח אחר המולד
רק שש שעות כלבדי ומפי שמועה זו למדנו את אשר
הגיע לכב החבר להכניס עצמו ברות כפלא לעשות
לו

עת הראייה באותו מקום עצמו בריכים כל שעות
אמנם מאמר אבא' פתח החוץ' בכלל קודם מנות'
יחיו כראות החבר את החוץ' בקס' בינה' והנה'
עמד לגבדו כמראה גבר אשר פירשו על היח שעות
שאיבדו החכמים על ענין הקביעה כאשר עשה
ה' אברהם בר' מייח' הבו' ונדריך' שדנה לילך' בה
הולך גם הסבר שמתו לכאז מאמר יהוא על נושא
היח שעות שהזכירו החכמים ההמה כי לא ראה לפרש
דכריהם על דרך הפלגת הגזמאל בסדרת בעל יסוד
עולם שזכרו' אך את שכתותו ישמור בנפיקה
מתחלפת לכתיבתו של ר' אברהם כי עשה הסבר שכל
לעמנו לבאר מאמר בולד' קודם שנות שאם קרה
המולד בירושלם קודם שנות יום שנת דרך משל'
והוא יום ראוי לקבוע לה' בידוע שמתה' הלכנה
הסדשה בתחלת הישוב סמוך לשקיעת הסמה קודם
שקיעתה במעט' יום שנת זה עצמו לשוכני הארץ
ההיא זהם יח שעות בנתיב עקר החלקים בכללותם
כאמור' ומגאת ראיה זו בכדו' כל שעות אחר המולד
לפי האמת' אמנם במחבת יח אשר ל' בקריאת
הימים דין קדמות היח שעות המנועות בארבע פנות
העולם במדובר' תהיה זו ככדו' היח שעות מן הד'
אשר זמנו' ולחיות כי ביחם השנת הזה' עודנו
שומד בשמו שנקרא עליו ובכד' התחל היום להראות
בתחלת הארץ שהוא קנה המורח מקום מוכן לראיית
כמו שקדם בהערה השמינית וכדברי בעל המאמר
אשר הקדמנו' על כן ראוי לקבוע לה' ביום השנת
הליו בארץ ישראל ששם נכנס ראשונה ואם לעת זאת
השבת מן המקום ההוא לא שלבו למח אחר המולד
רק שש שעות כלבדי ומפי שמועה זו למדנו את אשר
הגיע לכב החבר להכניס עצמו ברות כפלא לעשות
לו

לזכרונם למלאות השמים שז"ח שעות יהיו עקר
 בקריאת היום עד שיעלו מכוונים כנגד הכד אלה
 שנה דרך הכלל ואלה מפה דרך הפרט כאמור כי
 שאנו היתה נמכה כרונותו להכניס בין מאמר רבי
 ז"ל שדרך לילה ויום מן
 המדע למא' ר' אבא כבולד
 קודם חנות עם הסכמת התורה והוא המקום שהורד בו אדם מגן חשב זאת לשפט לבקש
 החכמים שקדם זכרם על עדין ב' ליל לא כערכ שבת ומבטו תחלת ד' ימנין טוב טעם יוגבל ויושלם
 לשמרו' הראייה ב'ח שעות על הדרך אשר ביארנו אך

ע"י שניהם ענין מוד העבור כי ארץ ישראל מקום
 מיוחד למשבון המולד וקנה המורה לראיה המוזכר
 למעלה מטעם בעל המאמר המשיך דרכו בזה
 במעגלי נדק החכר כמדובר וכל המקומות הנכללי
 בין קנה המורה לא"י היו
 כלל היו חל בעלי העבור
 חשב זאת לשפט לבקש
 טוב טעם יוגבל ויושלם
 בו ענין הימים בשמי ה
 המקומות האלה מכל וכל

אם בחוקותי תמאס ואת משפתי תגעל כ: אך בהפך
 את ברית הבוין אשר השתלתי בו יגל פי דרכי
 המוזכר עד הנה: כי ירחיק ממך אשפרות השקפתו של
 חכר לא דעת החכמים ההם המנבילים שעור הראייה
 באמרו כי מוד הקבוע נכנה על י"ח שעות כי לא תהא
 דעתך נוסה מהכללת השעות כאמור אף אם
 אעשה זאת לך להפסיק דעתך בבואו עניינו על פשוטו
 לבד כי על כן בא בדבריו היותו נכנה על י"ח שעות
 כי אמנם לא היה אפשר לקבוע דה ביום שקרה בו
 המולד קודם חמותו בירושלם אס לא היתה לא"י
 קדומת הא"ש שעות בניו וכשעותיהן על קנה המורה
 לפי שעל ידי ג' עשין לא היתה הלכנה יכולה להרא'
 לעת גאת השבועות בקנה המורה תחלת השבוע ואם
 נמכעה דראייתה ביום ההוא במקום ההוא הא"י
 הראייה אך יוקבע בו המועד בא"י תחלה למקראי
 קדש וכן אס היתה לא"י קדמי' על קנה המורה ביותר
 מ"ח שעות לא היטו גריכים לבולד קודם חמות כי
 גם כבולד אצל היה אפשר להראות בקנה המורה
 ערם כלות יום שבת לפי זהנה כל האולת לבאר זה
 פי דמיון כתיב קדומת הימים בא"י על קנה המורה
 בכדי ע"ז שעות ולא חתר הנה ימשך מזה כשיקרה
 המולד קודם חמות יום שבת דרך משל בירושלם שלא
 מוכל הלכ' להראות טרם כלות היום והוא בתחלת
 המורה שהוא מקום הראייה כי לא שלם עדיין מספר
 הכ"ד שעות מעת המולד כאמור ד' ז"ל ועוד כתיב
 קדומת או בכדי לא שעות הנה ימשך מזה כי כשיקרה
 המולד אחר חמות בירושלם בכדי ג' שעות עדיין
 אפשר הראותו בתחלת המורה מקום הראייה כסוף יום
 העברת לפי כן ימלאו הכ"ד שעות הנריכי' כמדובר
 וכאמר עוד בטעם היותו מופש' ה"ח שעות עקר לפי
 הנחיתה הכללת כח שקדם ז"א כי בראותו כמה
 מעלו טובות למקו קנה המורה על יתר גבולי הייטו'
 הו"ל זכע"ו כן זוגה של א"י מחכר כל המקומות למאמר

ויסן בין זכה וירא כי על פי הסדר הנזכר תנתן לו
 כפשו בשאלתו וכוכתו בבקשתו והכונה היא לא"י שהיא
 מקום התורה באר כי כונת אמרו בולד קודם
 חמות היא על ארץ ישראל כאשר דברנו כי לה יאמה
 תחלת הקריאה בימים בעבור יוניתה מקום היורה
 וזה החלו לבאר החלק הראשון ממקמי סלוקטבו והוא
 שאין תחלת קביעות הימים דק' א"י אחר שקיעת
 החמה ואמר שהיא מקום התורה בלפי מה שאמר
 למעלה והלא התחלת השבת אינה כי אס מסיני וכו'
 כי להיותו מקום כתיבת התורה ראוי שתהיה תחלת
 הקריאה ממוזע על הדרך אשר ביארנו וככלל עוד
 כלשוננו כי להיותו מקום מיוחד לשקד שמירתה של
 תורה ראוי שיהא השבועות והמועדים מתייחסו אליו
 ועל פי י"א ועל פי י"ב: והוא המקום שהורד בו
 אדם מגן עדין בליל שבת וכו' כבר זכרנו סימן י"ד
 מטעם ר' אליעזר הגדול כי הודד אדם הראשון מגן
 עדין לארץ ישראל אך אמרו בליל שבת הוא ממה
 שא"י ראחא בר חביאל פ' אהר דבי ממוכות י"ב
 שעות הוא היום שעה ראשונה הונכר עשר שבייה
 כעשה גולם שליטת כמתחו איבריו רביעית כחקה
 בו כשמה חמישית עמד על דגליו ששית קרא
 שמות שביעית כודוגה לו חוק שמינית עלה
 למטה שנים ירדו ארבעה פשיעית בגטווה של
 לזכות מן האילן עשירית סרת אסר עשרה יבדק
 שנים עשרה כטרד זיהלך לו שבאר ארם ביקר ולא
 ילין (פירוש כל ילין ליכת לילה) והנה אמרו בליל
 שבת כללו אחר בערב סוף לליל שבת כי אמנם
 רגע אחד כעצמו האחרית היום ותחלת הלילה
 ועד מאמר ד' שמעון בשר וגם שאינו יודע עתה
 ורגעיו נרין להסוף מחול על הקדש הנה שוודע
 עתה ורגעיו נכנס בו כחוט השער והלאה כללו
 כלה בו כיום עכ' וכבר מנחת נסחאות שכתב
 בהן בערב שבת וטעם אריכות לשונו באמרו והוא
 המקום

קול יהודה

כאמר

שני

סימן ב

השקו' שהודר בו אדם מנע בליל שבת וממנו תחלת
 פתיחן במדק לשבת ימי בראשית הוא לפי מה שאחשוב
 להוציא מלכין של בני אדם פן יחשבו שמונע מקום
 יצירתו של אדם היתה תחלת מנין הימים על כן
 הודיענו כי זאת לא זאת
 רק מן המקום שהודר אליו
 בליל שבת והוא ארץ ישראל
 כמנואר למעלה וזה כי עד
 תחלת ליל שבת לא היה
 אפשר לו להתחיל המנין
 הזה: מכלי אין אכלו בימים:
 עד הנה לא תחלה ולא
 סוף ולא תמות כי לא בופה:
 וכחמרון קביעו ההתחלה.

סמיך לששת ימי בראשית והתחיל אדם לקרו'
 שם לימים (וכל אשר) לא' וכאשר נושבה הארץ
 ורבו בני אדם היו סופדים הימים כאשר יכר
 אורהם אדם ועל כן לא יחלקו בני אדם בשבעת
 ימי השבוע ואל תשעון עלי באלו שהתחילו
 מחצות יום סוף היישוב במערב והוא בא
 השמש בארץ ישראל וכו' נברא האור הראשון

ראשון ואילך יסודר המנין: רק תוכן כוננו שתחלת
 המנין היתה מן המקום ההוא סמוך לו ימי בראשית
 כאלו אמר שהתחיל השניע להמנות ממנו בערך אל:
 ששת הימים שכבר חלפו הלכו למו: והתחיל אדם
 לקרא שם לימים וכו':
 אמר זה לחוק את נדק
 הכמתנו שאלדם העומד
 בא' החל לקר בשם הימים:
 וזוה ג' שנערך א המקום
 ההוא יכתן המנין: כו:
 אשר לכבו פוכה היום מעם:
 הדעת הזאת יוכספ: ידו על
 אמרנו שהיתל אדם תפסת
 יד בהתחלת המנין הלכו כי

לא חבל היום להמנות: אמנם כשראה ממה שזקעת
 בליל שבת וירא ראשי' לו ראוי להסמך עליו אז היתה
 לו תחלת המנין ממנו: ואמר ממנו יוסב אל המקום
 ההוא ולא ראיתי להבא אותו כלפי אדם גם לא א זמן
 ליל שבת הממוך אליו עם היות שניהם נודקי בעבין
 כי אמנם אחר עקר כוכב הלז הן הן הדברי והעקר
 בכאן הוא להוכיח שמן המקום ההוא תחלת המנין
 ולא מוולתו: והוא הדברים האלה קרובים אל אשר
 דבר אח' באמרנו על הדמיון: על היום אשר התחילה
 השמש לכבו מסוף המערב ורא' אותה אדם שזקעת
 והוא בא' עכ': ושם תאמר יש כאן לימים התחלות
 שמים: האמת בערך לא' כדודבר: והשנית בערך
 לאיזה מקום זולתו שהזקק אליו במנין ששת ימי
 בראשית כמו שהיה דעת קנא כאשר הראית בהערה
 הסמויות והשנית: על כן רמז בדבריו כי נדיק
 וישר הוא שיהיה מניינו של אדם מיום שבת ואילך
 מתיחם אל הימים הקודמים ושאר כליותם מיד ימשך
 המנין בסמוך לו כלי הפסוק כי איכבה כוכל וראינו
 שהיו הששה ימים בבחינת מקום אוהשביע בבחינה
 אחת: והוא שרמזו אליו באמרנו וממנו תחלת המנין
 סמוך לששת ימי בראשית: ונלה בזה כי הנה מקום
 אדם מונבל ומיוחד אשר בערכו מנו ימי הבריאה:
 ונה הימים הממשיכים אחריהם ידונו: לא כבעל
 יסוד עולם אשר הדין והפדוש שתי התחלות האחת
 בערך א הבריאה והשנית בערך א ההסכמה כטוריית
 כמו שהעירומך על זה בהערה השנית: וככלל
 עוד באמרנו סמוך לששת ימי בראשית גלוי דעת ממנו
 על כוכב אמרו וממנו יתחיל המנין כי אין הכוכב
 בזה שהימים יתחילו להמנות מן השבת עקר מיום

זו מנין לנו: והלא אפשר הוא שלא שת לבו לזאת
 ואם כן עם היוותו בארץ ישראל בעת ההוא למנות
 ימינו כן הודע ותיבא לכב חכמ' להורות שהיו ימינו
 כמינס בערך אל המקום ההוא אשר יש אדם שמה:
 אל זה יביע החכר בא' והתחיל אדם לקרא שם
 לימים: רמז לנו כי הקורא שמות לכלל הדברים לא
 יגרע חק הימים לבלתי היותם כסקריל לפניו וכקראי'
 בשם: כי מי שם פה לאדם לקרא שמות לדברים כלם:
 ומי יסוה אלם לבלתי קרא מקרא א הימים גם המה:
 קן זה לא יוכל השכל שאמ' ועוד כי על הכחה זו
 יכתן טעם ככון להכמת כל העולם על קריאתו
 ימי השבוע אשר בוולת זה לא יסכול השכל אפשרות
 הסכמתם כי אם בדרך רחוקה כאשר הובא הכוזרי
 לכלל הודאתו בראשון סימן לח ולזה כוון בא' וכל
 אשר כושבה הארץ וכו' ועכ' לא יחלקו וכו': רצה
 בא' וכל אשר כושבה וכו' כי כל עוד שהיה העולם
 הולך ומתישב עם היות סביו אדם רב: למעלה לא
 זיה מביהם ספירת הימי' על הדרך אשר הונחלו להם
 מאדם הראשון: והנה הוא שפיל: ואזיל ועיכוהו
 מעייפי קורב בעביו: ובשפתיו אל המוכר כיוון כל
 שרמוק הוא להיות כואת מהכמת רב עם וכל ענין
 מן המדברים: כלם: אכן יקרב אציאותו: בהיותו
 מקובל מאב אחד אשה ממנו: יתפשט לרבים זאיהם:
 לבניהם לדור אחרון: ועל דרך זה לא יעיק לנו
 רבוי המכונים על שבעת הימים בכל מקומות
 מושבותיהם: כאשר יעיק הרבוי הממשיכים הלו
 אל הבלתי מוחסיים אותה למתחיל בה: ואל
 תשעון עלי באלו שהתחילו וכו': כרמוק מרמז
 ממערב הרמיץ יחזנו החכר מה שאפשר לנאמנס עלי

למקנה הארץ ועד קנה הארץ מזה אחד ומזה אחד •
 אכשי מערב מקנה מזה בחוברת הישוב וזכובי מורה
 מקנה מזה בסוכרת השנית • וכמוס אשר ואמר שלא
 יחלקו בני אדם בשבע ימי השבוע כאשר יסד אותם
 אדם כמדובר בהפוך הוא
 בזה כי משני קנותיו חובר •
 המילוקות עליו אדם מקד • והיה לילה לישוב והדרך הסדר להקדים
 ופלטתים מאחור • על כן • והלילה על היום כמו שאמר ויהי ערב ויהי
 ריחק את האדם באמרו • בקר וכן הזהירה התורה מערב עד ערב
 שני פעמים ואל תטעון •
 והראשון מהם על אכשי

לארץ ישראל • זהו לא קדם שם עדיין האור אשר
 הזמנה בדרך מניאות קודם אפיסתו הנקראת לילה
 זעב בכתוב הוא • עד כאן הוא סוף גבול תחומי
 אשר אליו היה ממתה והולך כח טעבתי הראשון על
 פי דרכנו זה הראשון •
 מאכן ואילך יסד לו מקום
 שנעלו תשובה עמדים •
 נדיוק' כדכנס יוכל לעמוד
 כו כנגד הטוען להשיב על
 טעמתי • והוא אמרו מטבי
 שהיה אור וכל לעתו וכו'

מערב אשר בכוף הישוב המתחילים למצות מחנות
 יום שלהם • ועל ביאור דברתי חלה יהי כפי שבים
 ברובו אילך • בי בדרך אחד יבאו דברי המשיך
 געבתי עד אשר ואחר כך השמש • ומן זו והלילה
 פתוחתו משבת עד שבתו שנתכסו והבה כה מטבי
 אל טעון עלי בוא שהתחילו מחנות יום סוף הישוב
 במערב ולפי מברתם מנחם השבת נכנס להם פמלה
 ואחר כך לא בקרימת חנות יום שלהם למצות יום
 שאר המקומות והכס בלי כפך חולקים על תחלת
 מנייבו של אדם אשר יסודתי בה דרי קדש • ולא עוד
 אלא שיש לסברא זו פני הראות לקיומה ולבטול
 דעתמו העומד כנגדה • כי הנה חנות יום שלהם הוא
 דבע בא השמש לאו וכנקודה היחיד המערבית כראה
 האור הראשון באמ' יהי אור ואחר כך השמש ברביעי
 בשבתו המאורות והעומד מרכוה לעמת הנקודה היא
 עגמה כי כן הורה משפט אמרו במאוך שארץ ישראל
 הוא המקום שהורד בו אדם מנצ' לביל שבת וממנו
 תחלת המכין סמוך לו ימי בראשית ובו שהמובן ממנו
 כי האמין מלמד ואילך מתימאם הקודם אליו מראש
 הגרוא וקרא זה אל זה בהסכמה גם יחד כמו שקדם
 ואל' החור והשמש היה מעמד ראשית בתכלית הקבו
 שנמערב • ובשלא לדעת המתחילים מחנות יום סוף
 השבוע במערב • נדק נדק ירדפו • כי אור ה'
 עליהם וזח בתחלה • אולם לדעת המומסים התחלה
 זו לעת השקיעה בארץ ישראל הלא שכנבר לו ראוי
 הראשון לא היה המשיך הומן המעורר שקדם לו ראוי
 להקרא בשם ערב או לילה • כי השך הכוזב ראשונה
 קודם אמרו יהי אור יתבאר עניינו כחמישי ביום כ'
 שהיא כנו להעדר הנור וכו' כמוה' שהיא אהם השך
 המוזכר שנית באמ' ולמשך קרא לילה היה מניאותו
 אחרי היות האור • ואל' למה תאמר ועקב שמראה
 הערב והבקר הכאמר בכתוב אמת הוא בהתיחסות

אשר בזה דמה מעליו בת' הטענה הכוזבת מנד
 הפולת המעורב בה • כי אמנם לא כנרא האור
 הראשון בנקודה המערבית עגמה עד ומשך מזה שלא
 יוכל להתיחס מערב לארץ ישראל מטבי סמוך קדימת
 האור אשר נעבורו לא יוכל להיות מספר הימים על
 האופן שזכרנו • רק בדרך ה' ה' היה אור על אופק ארץ
 ישראל וכל לעמו מיד והיה לילה לעקר הישוב שהיא
 א' ולו להתיחס הנכורה למכין הימים • לא לאחרית
 המערב אשר מי אוקייאנוס להם חומה ודגים וירקדו
 שם • והנה הלך הסדר להקדים הלילה על היום הן
 מעת היורה באמ' ויהי ערב ויהי בקר • הן מנד
 הסכמת התורה שכן הזהירה מערב עד ערב משבת
 שבתם • ובכן בטל הקיום מעקרו כי לא תוכל
 דעתם להתקיים מנד אמרם שהאור כנרא בחנות
 יום שלהם הואיל ולא כנרא בחנותו ממש • וכל
 האיבר מעקרו אשר נקשו לשלוח יד לאמור דעתנו
 מנד המנע האור קודם הלילה • כי לכל ארץ ישראל
 היה אור קודם לכן במושבותם • והיה אין כאן לא
 אסר ולא קיום • אבל יש כאן תשובה מועילה ומעולה
 לכפרה על כל הפקעו • ומה שאמר מטבי שהיה אור
 וכל לעתו הוא על דרך מה שכתב הרמב"ן בשם קנת
 המפרשים כי האור הוא לדעתם כנרא לפניו ולא הנה
 כאלו במערב והשקיעות ע' כדו מדת לילה ואשר
 האיר כמדתי יום • וזה טעם ויהי ערב ויהי בקר
 שקודם היה לילה ואחר כך יום ושניהם אחרי הית
 האור • והוא אל כתב על זה וזכינו בכון כלל פנ
 יוספו על ששת ימי בראשית יום קבר עלל • ואלם
 בקל לכל הכפך הזה לנשות ולשוב אחרות כמה
 מעלות בהכאמר כי לא היה האור ההוא הקודם
 לתוספת יום רק לבורך קדימת הימים בשמותם עלי
 אדמות מערב עד בקר כי ע' קרימת האור אז יאמר
 להקרא ערב באפיסתו וכי תשאך כשך מה יאמר

שכבר על מחלוקת אכשי מערב והלא זה סותר למה
שאמר שלא יחלקו בני אדם כו' ימי השבוע. אין לך
דבר שעימד בכני התשובה ומעגמה היא מבוארת.
כי תשיב אמריך לך שזה לא יקרא מחלוקת לנא
מכיו במגור הוואיל והזמן
עצמו אשר יתחילו בו תשבתו שבתכם. ואל רתעונו עלי בארה לבל
הימים שוכני מערב הוא התובנים המביטים לא פהם גונבי החכמה ולא
אשר יתחילו בו הימי שוכני

אי אלא שההפסד בנייהם הי מביהו עדיף בקדימות
קדיאל כל יום יום. והדבר הזה מכוף עבינו בשוכני
שמעב ויתר ממה שהוא בשוכני מורח על כן הונדך
שחבר להאיר בו שמה כמו שיבא. ועתה אישייר לפיכך
דרכי הסנית על ביאור אמרו ואל תטעון עלי באלו
שהתחילו וכו'. והנה עפ הדרך הזאת איכנו מתחיל
בגנית הטענה ומסיים בשבח התשובה כעבינו
בקדמות רק לעולם יכנס בה בני טוב וינא בני
טוב כי ידרוש לעצמו טוב אחרית דבר מראשיתו.
ואשר שער על כפשו על פי השטה הזאת כן הוא. אל
תטעון עלי באלו שמתחילים מחכות יום סוף הישוב
במערב כי מה טענה היא זו והלא הוא עצמו עת בא
השמש בח' ויח' אין ההפסד בנייהם רק בנסיכ בלבד
ומחלוק מועט כזה לא יחשב. ומשך בדבריו להודות
שהמקום הזה המשתתף שהוא בא השמש לח' ומעות
ביום לקנה המערב הוא אשר בו כנרא האור הראשון
ואחכ השמש בעת תלויית של מאורות. ואם ישא שאל
זו מנין לך. ואמרת אלו כי בחזק יד גברה עליו
בסכרא הנודקת מפני ג' תנאים שחוכרו להם יחדו
עם הכמתנו זאת. כי הנה משפטו האמת נדקו יחדו
שהאור הראשון בא לפתע פתאום אחר הוימו כסדר
שאמור כפרס. היינו היות האור תמלה ואחריו המשך
מן העדרו הוא המשך הנקרא לילה ואחכ שוב האור
לאיתנו בהמשך וזמן אשר נשם יום יקרא. (כי המשך
הנוכח כפסוק שכי כבר ביארו החבר עם תהו ובהו
על העדר הנורה כמו שזכרתי) ולזה כוון באמרו מפני
שהיא אור ובה לעתו. ואשר יבחר ויקרב השכל כי
באמ ויהי ערב וגו' והוא הלילה הזה הראשון לתחלת
הימים ליל שמורים הוא לה בערך אל המקום המיוחד
לישוב ולזה כוון באמרו והיה לילה לישוב. ובלב
כנון נכוח ג' מחשבה גוברת שהלך הסדר להקדים
הלילה על היום גם אחריו כן אשר יקרא האדם שם
לימים כמוכר לתעלה לא שיהיה סדר אחד בערך א'
היורה וסדר אחד בערך אל ההסמכ' כדעת הכוכבי'
כן כמוכר לתעלה מן ההפעה הששית רק יחדו יסו

תמים מאמ' הכתוב אצל הכריאה ויהי ערב וגו' ואמרת
קדוש ישראל באזהרת מורש מערב עד ערב וגו'.
ולזה כוון באמרו והלך הסדר להקדי' הלילה וכו' עד
אמרו תשבתו שבתכם והן הן המאורו שכנראו נדקך
הראשון אלא שהונכרתי
לכפסם כאן בקצרה. וכלל
הכוונה באריכו היה כי כל
הניכורו הכו כתקנ' כהניח

האור הראשון כנרא בקנה המערב שהוא דרך מכוון
לא' כמדובר. ומה שהוכיח קדימת הלילה על היום
מאמרו מערב עד ערב תשבתו שבתכם הלא הראשון
במתכוונת עשה כמוהו פ' בשלח על כבוד אכלונו
היום עש: ואל תטעון עלי באלה התוכנים וכו'.
הערך מורה כפי יקראוהו לרגלו כי הוא חפץ למשך
נדקו ידול' ת רתו ויאלדי בניטוט כל הספיקו העמדו
לכנרו. ולפי שהספק היה אמן כמו יותר מן הקודם
אשר לחק מאכשי מערב שהיו מחלוקתן של זו כנראה
ועבר לעין כל. הללו המחזלים מחזים שמש לגין.
והללו מתחילים מביאת שמש במערב ואיכה כוכל
להסכימם. ולא כאלה מחלוקת אכשי המועט שמוסר
להתקיים ממה שהיה תמות יום שלהם הוא עצמו בא
השמש לח' כמו שקדם. על כן ראה ראשית לו להטיל
מוס בהם ולפגום טעמם להמעיט מנד זה ולהחפיר
כח מחלוקתם עליו כי הבל עבינו בדרך ששעה
בראשון סי' א' אכל מן אלפי השנים לכאשי הדו.
ואת התוכנים כל המבקשים לחדש כפי ארמה בסכר'
מקרב באו לא שערס אבותיהם. המביטים לל'
אשר בהביטם השמימה לשמור חוקות משפטו הככבי'
וכס' ליה לא ישעו אל מנהג אבותיהם כראוי בדברים
מקובלים כאלה. וכמו כן המה יביטו ויאלו בעינם
כבומכים על עצמם ולמראה עיניהם ישפטו. ואפשר
עוד לפרש מביטים כמו אורבים כי דונים אורבים
הם לכו כעין אמ' בראשון סימן ס"א והם מביטים את
אכשי התורות וכו'. ואולם הביאור מראשון הוא יותר
ככוון ממה שמכינו לו שמוז זה הלשון ברובעו סימ' כל
באמרו במכיסים הכדורים ובאמ' שם למביט הבאמנו
שעבינו חוזה בככבי'. נוכחי החכמה ולא פיוסם ללם
גביה זו מנד היותם מיתכסם לעצמם דברי החכמה
היהו ולא יתלו אותה בעעלי' כי אמנם היה זה מביא
לחשוב שהחכמה תחלוק עלינו וחלילה לאל מן השקר
וכו' בדבר החכר בראשון סימן פט'. כי החכמה מאין
תמצא מולקת על האמת בהיותה על עגם תומה נקוה
מן הפולת. אצל נקראו כן מפני היותם גודים
חכמה

שפחה מלכס ויתנו עליה חוד חכמה אמתית. ולפי שדמיון השכל המצא עם אפסוס ברוי החכמ' האמתית ומצטרף להם בחכמה גדולה. רנה לקרב זה אל הדעת באמרו ולא היתה כונתם לנכונ' שאלו היו החכמות על שלמותן לא

היו שזעים נדכדי שקד: אבל מלאו חכמות ממוספות עכו' ותפמי זה התחכמו מושכלם וכו'. ומאזנת זכינה זו באופן מה שלא נודעת: ומכלל זה ששמו הנק' וכו' על כן אין לנו לחוש על עניינם: וכל שכן כי לא נהפך נמור היתה הנחתם מפני שהם מסכימין עם אכשי התורה כתחלת היום שהיא מהנין וכו'. כי פאטית וזיחת הממה לכני הישוב אחי שקיעת לשוכני מערב כאמור הלא מלאו קינתו מהנהיגו מרכוב ככה למנע הים על דרך מה שזכרנו בהערה הששית קטעם בעל יסוד עולם

ומשם כתבנו לה הזריחה כלפי ארץ ישראל כמבואר שמה' ונכח היתה בלי ספק תחלת היום הראשון מהנין ששם יבא ראשון הכן הממה אל החלק המיושב מהארץ אך המחלוקת זמ' כי אכחנו המקדמי לילה ליום כפי סדר הכריאה וסעירה באמור לא נסום לב אל הזריחה היא שהיתה לבין תחלה הואיל ולא היתה עם קדמות לילה אשר אכחנו מבקשים על פי עזרתנו. והכל מתוקן להכנת הדברים סללו מן ההערה הששית אשר הקדמנו והכלל כי דיוח והכלה יעמוד ליהודים מן הטענה הזאת הן מנד מעוט המחלוקת הן מפאת חלשת החולקים: ונריך שתהייכה הא' ששית עקר וכו' הנה מקום אתו לפימור החלק השני מהחלוקת הזכוכית ונבנת על נוד מעון שכלך וקצבת אל אשר זכרתי למעלה ש עם מאסרו כידך כל המחלוקת לפתוח בהש' שער כוננו ומי הכניסו כעצמי שקורה הזאת שניית ה'ח ששית עקר זשם כ'אמת כי להיות השני מקומום כללו ארץ ישראל וקנה האזרח ושנים האזרח בששית כי רנה המקוללות איתם בענין שוק העג' הית' הן הראוי שתהא נמור על

היהוה כונתם לגנוב אבל מצאו חכמות מסופקות מעת שנפסקה הנבואה והתחכמו משכלם וחברו חבורים אשר נתנה סברתם ומכלל זה ששמו הציון תחלה לימים לא למורה ברפך התורה אבל לא בהפך גמור מפני שהם מסכימים עם אנשי התורה בתחלת היום שהוא מהציון אך המחלוקת שבינינו ובינם בהקדמנו הלילה על היום וצריך שתהינה השמונה עשרה שעות עיקר (בקרא) חיות השביעי' לא נקראת ימי השבוע מפני שארץ ישראל שהיא מקום התחלה לקראת שבות הימים בינה ובין השמש (בעת שהוחל לקרא) לא נפתתת חלת הקריאה בשם שש שעות ואינו זו להתמיד שם השבת על הדמיון על היום אשר התחילה השמש לסבב מסוף המערב וראה אתם אדם שנקעת והוא מאי

למעלה: ומש' ויכונו זו להתמיד עם השבת וכו' הוא נקשר עם אמרו עד שהגיעה ל עמת ראשו וכו' וכל מה שכתבתי כלו מנוע לבאר בו מפני מה נשא שם השבת על שפתינו ויפאר משאר הימים הואיל ומשפט אחד לכלם בענין הזה' ואמר כי זכר את יום השבת לקדש הדמיון דרך משל על היום ההוא שקדם זכרו אשר בו התחילה השמש לסבב מסוף המערב וראה אותה אדם שזקעת וכו' כאמור: ומה שאמר אשר התמולה השמש לסבב וכו' וורה כתחלת הציון שפססו דענו עם האזרחים שלא התחיל עם כוננ' להחסיף פעלתו עד עבור כל ששת הימים ויהיה מלאו הכתוב כי כו שפת מכל מלאכתו אשר ברא אלפים לעשות מנהיג פטים אל הדעת הזאת כאלו אמר שבראשית לעשות ולפעול פעולתם מיום השבתה ויאלך: והיה אפשר לישא על זה משלו של בעל העקידה פ' ויכונו בניו שרונה להסיר פקק מועזן העים כדי שיקלמו מיומו והוא מכה עליו עד ערב שבת עם חסוי ונכתב האחרונה הסיר הפקק וינאו מים חיים כי הנה כלאה בהכנסת שבת התחיל עקר הולכה שהיא הולכה

ידם מלאכת כל הימים ועד (אם בזה חפצת) כתי' שיוכח מקום להסדר בו מאמר בגלד קודם חזות עם מאמר נריך לילה ויוסלמן הדש' עם הסכמות החכמו על הדרך אשר זכרנו ולקיות דברנו על זה פתל ומכוסל כמה שקדם מעט

אשר היה לפני במקום ההוא להוסיף על הביאו: בקרא' היום השביעי' כן לשפת הימים היונאים גם הם מטעם אחר נבנמו לא זוכר שבת על דמיון כאות כתי שיתבאר בסמוך: כיפה ובין השמש נפת שהחל לקרא לשם שש שעות: רצ' נפת שהחל לקרא יום השבת לשם כארץ ישראל והוא צת שקיעת השמש נקנה המערב' או בין ארץ ישראל ובין השמש השוקע שש שעות' הוא המרחק שבין טבור הארץ מקום שם ארץ ישראל לפי הכתוב ובין קנה המערב כאשר הולית כנורה המתעוררת

למעלה: ומש' ויכונו זו להתמיד עם השבת וכו' הוא נקשר עם אמרו עד שהגיעה ל עמת ראשו וכו' וכל מה שכתבתי כלו מנוע לבאר בו מפני מה נשא שם השבת על שפתינו ויפאר משאר הימים הואיל ומשפט אחד לכלם בענין הזה' ואמר כי זכר את יום השבת לקדש הדמיון דרך משל על היום ההוא שקדם זכרו אשר בו התחילה השמש לסבב מסוף המערב וראה אותה אדם שזקעת וכו' כאמור: ומה שאמר אשר התמולה השמש לסבב וכו' וורה כתחלת הציון שפססו דענו עם האזרחים שלא התחיל עם כוננ' להחסיף פעלתו עד עבור כל ששת הימים ויהיה מלאו הכתוב כי כו שפת מכל מלאכתו אשר ברא אלפים לעשות מנהיג פטים אל הדעת הזאת כאלו אמר שבראשית לעשות ולפעול פעולתם מיום השבתה ויאלך: והיה אפשר לישא על זה משלו של בעל העקידה פ' ויכונו בניו שרונה להסיר פקק מועזן העים כדי שיקלמו מיומו והוא מכה עליו עד ערב שבת עם חסוי ונכתב האחרונה הסיר הפקק וינאו מים חיים כי הנה כלאה בהכנסת שבת התחיל עקר הולכה שהיא הולכה

ועשה וכו'. אבל אין פה מוכרח כלום המכר כי קדום הוא למשך התמלה או שהוכר לא בערך א הישם מקודמים למשך שאו ולא קודם לבן התמלה למכר דק בערך אל התמלה מכובו ביום ההוא בעצמו למחר כי לעת ערב תיזום ראשית

המכונה ויהי סוף גדרו הקריאה לל סוף גדרו תמלת הקריאה בהכנסת בלה ולא אמר סוף הקריאה דמיוני בסקרא הואיל ישיש המקומות הקבועי גין הכין לאמצע היום שגדף ביום ששירם עומדת ועתידיה היא שבת ליכנס עליהם רכילמד סוף גדרו הקריאה ומה כנדרר דבניו שלם מכדוב הארץ והוא הנכלל מנקוד לקודה המוכה לב וכל אחד מהם כולל אופקים רבים כמו פונדקא וכובר וברנו למעלה מדרגו בעל המזרח סאכר' מה עם דעת המכר כי מתקן ומקונן היתה קנה המדינה סוף גדרו הקריאה להיותו בעל מעלה ומורה בן זונה של ארץ ישראל בענין סוד העבור והורה על מעלה זו וממאמר הכנא והנה כבוד אלקי ישראל כל מדרך הקדום וגו' אלם בן טוב ויפה

דדבר הזה שיהיה קנה המזרח כוף גדרו הקריאה כמו שאל תמלה אלוהי: בקרא בשם המזרח למקום כמשבו ממעילים לימים התמלת הימים והתמלה לימים בחלקים כמשמעותם כי התמלת הימים הוא כטן כאמל למעלה חפשי שהם מהכתי' עם אכשי' קפני בהתמלת החם שהוא מהבין והתמלה ליומים הוא שקום הקרשאה כחובלת אמרו כמה שקדם ומכלל זה שאלו הכת' תחלק לימים והכונה מבוארת כי בקנה המזרח יתמו גדרו קריאת הימים בבחינת ארבעת החלקים הכוללים שבכדור הארץ וייתרון מעלת הקנה ההוא כמו שזכרנו כי מה שיש אחריו מהמקומות הפרטיים בינו לבין ארץ ישראל כלול לקנה המזרח ושבו ועל שמו יקרא בערך לארץ ישראל אשר שונה בתחיל הקריאה לימים והפרטים לא יראו ולא יתנו בבחינה הכוללת ואין להאמץ מקום משתתף דבר כי גבול שם קנה המזרח כל יעבורין הימים ממנו והלאה כאשר הוא סוף כל גדרו הקריאה במרחב דנה לקיים קביעות הקנה ההוא כי כל עדין לא תשלב לימים קריאתם ידוע לשוב כליו וכביעותו ויתן עדר כאות לזה כמו שיתבאר במקום וואמר כך

באמרו אך לקריאת השם רוסב וכו' יפנה לרץ לפעם לבא אל כיואר נדיך לילה יום מן החדש אשר יכונה בחלק השלישי מהחלקים הבודדים וגם אחרי כך באמרו והרומח אשר בחלקים זה הקדום וכו' יכין אפ אשר יביא לגורך כולד

קודם חנות הנכלל גם הוא בחלק השלישי מהחלקים הלזו והנה לפי העולה עם רוח כמו שקדם כל דבריו לגורך הן להטיל שלום בוך פמלישל מעלה לל להעלה הסכמה פין שני המאמרים ההם לענין הקבו הכנה על ימי שעות כמזכר למעלה

כי לתכלית זה היו כמה טרחות שטרם עד הנה יוסף עוד טרחא יתירא עד עשותו ועל הקימו מוימו לבדו יארך להשלים ההוראה על הית הימים מרחץ ישראל אשר מזה יתן היותה תחלה למקראי קדש לא הונרכנו להכתי' הית שעות עקר בקריאה כי לא ראיתי סבה מהסקת לשיכיים עצמו לה יתען אפנה באזכורו כי כדורו שעות גרם יספק שם שבת מרחץ ישראל ככר היו שובתים עוהו יחדו כל בני תכל' שאם היה זה סוף מנחתו במאז שהטרוח עצמו בהכח כלים רבים לעשות מחט ברזל אסד הואיל ועלם לא יגדק זה בצדדים כמדובר ומה דבש ליהויגם שם שעותיו אן יתגר אן פקות חפן: והלא די לנו בזה שהשבת עמדו בין שיהיה של שוכני אדמת קדש יכנס כדורו זמן כל שהוא על כל פרט ופרט מן הישוב ותהא שביעתם שיה עמיה בכלו החזן ההוא המועט כי אמנם כל חלק זמן כשם זמן יקרא אחד המדנה ואמר המועט כמשפט כל גוף ממדבק ויפד כי יעין בשן כראה לפי המשך פסגו לסיבן הדברים מויעים כי אחר בוכת התכלית להטעם הכתו' הן מחלוקתו הן הן הדברים ואל זה הוא אית בפשו מראש דברו אמת וזכר קדמו לנו בזה ביאורים כפלים למטה: ולפנין משמעות דבריו באמרו ואין להאמץ ממוקם משתתף וכו' הן נאמר וצאף ידעתי ואמר התרנגול אלי ועל כורך קביעות המוקם משתתף זהה כי לפי הכרח לא הונכחו אחריו לבו שנקבע מקום להתמלת הקריאה לבד ויעתה בין תבין את אשר לפני דרך כסוף לביאורו העליון ושמע כי שמעת לקונו כאשר הוא שם ליתל הנין סוף גדרו הקריאה מסכי שיה שיש אחריו אעכס הוא נקרא כפוא יתען וכו

קול יהודה

מאמר

שני

סימן

כ

פ

בזכר מאמר ונשיבנו מנחם אצלנו כמה שקדם כי הנהיג
הזר הקבוצה אל מקום המורה להיותו פנת יקרת
מוסד על התורה בחימה יעירה כולעת במוד העבוד
בכר מנחה הקריאה מנחם לכף גולה ומן זוהלה
גד על שם המקור ההוא

גד אז יקראו המקומות
בכתבתן וכן יגא לו
מוסר היה משנת אשר
בקש וכן יפנה לבכנו
להיוכל איש שור בכחיתו
למשום מורה בעולה אל
אשר יהיה שמה הכוח והן
קדם כהלך לגייר לבו פת
קדמה מורם קודם תחלת
פניו והוא סוף גדתי
הקריאה אל המורה המוכן
לפי בחינתו וכל הלא
אחריו עד אז על שם המור
ההוא יקרא ואולי יסמנו
היה שעות שנים או שלש

או ומה לכן כפי קדמות המורה מתחלת הנין על
כן וכל הפנה לקראת המשפט הזה אשר ארץ לו וקס
גלגל לבעבור כמות את אשר הניח ובעבור תהיה
הוא אמת על פניו ויהיה הדרכן להדריכנו א הישרה
באחרו כי לבעבור תשלם קריאת שם ידוע אל הימים
וישמרו חקיו ויערתינו ויכורו לשוב כלו בזה אשר זה
בדיכים אנו בלי ספק שנקבע לנו תהלה מקום ידוע
להתחלת קריאתם או שיהיה שם מקום מיוחד ראוי
משכנו להיות ממנו ראשית הקריאה ויען לא תהיה
ראשית קריאה זו דך מאחד מאלו היינו מחיית השעה
או משקיעתה מחמת יום או מחנות לילה כמו שקדם
בהערתנו החמישית ראוי אם כן שנקבע לנו מנחה
בערך אל המקום אשר ממנו תנחלת הקריאה על כל
אחד מה אופנים אלו הזכור שהמורה מורה על כלם
בכדוף אליו יבסן ענין כל אחד מהם לא זולת זה
המורה הלא יהיה מורה נגזר מה שקדם אליו במנוף
לו ומעבר נגזר מה שאין כן בפעולות הממשכים אשר
מקום הקריאה על סביבות הכדור עד המורה ההוא
כי כל אחד מהם מורה ומעבר בערך אל הקודם ואל
המחלה ובהם לכדס יבדק אמרנו שקבעת מורה
לקבעת והנה חבלעדי מורה קבוע לא ידוע קביעות
מקום לקריאת הימים אשר תחלת קריאתם איננה כי
אם מכל הארמה או השקיעה וכו' למדבר והמורה

על כל אחד מאלו הוא המורה כמזכיר למעלה ז' אהיה
אל דין התור אשר קבעה לה אז מקום נחלת לתחלת
הקריאה וכעבר יום אל הארץ ההיא ותחיל השנת
דרך משל להכנס עם ראוכה לצולם לא יתכן וזו

רק נקטשות מקום המורה
והוא הנין שמשם אורה
יעלה ללא כל שנות שכל
אל מול כפי מקום שקיפת
לארץ ההיא עממה והלא
הוא המקום הכתוב לזונו
אליה בענין סוד העבוד
כמדובר ועל מה שאמר אל
בכל סביבות הכדור עדי
מחוץ הנין כלו ראוי להקפד
מעבר בערך ומור למחלה
ממנו אך המקום ההוא
המורתי ומחוץ המלה עדי
אז לא יבדק עליו שם מעבר
כלל להיותו מקום אשר
מחמתו וכעברו ובהנטרף

אליו הוקבע המקום להתחלת הקריאה ומקנה העבר
השני ממנו כמסוף לו הוא מעבר נמור כי לא נאמר
עליו יהיה מורה למורה שאכל כבר בטלת קביעות
המורה נמור אשר בקצוהו והקם על זה בכל
המקום אשר יזכירו לו אתם הם הקביעות היה לקריאת
הימים כי תורה אמת ומשפט אחד שיה לכלם וההד
בדבריו כי באמרו מקום משתתף וכו' לא כוון כן
לבקורה בלתי מתחלקת משתתף למורה ולמערכ
יחד כמשפט כל קמור שהיא ראשית למחאה ואחרית
לקודם ג' עד שהיא קודרה זו כדון קודרת קטנה
האחרת הכללי מתחלקת שאם התנה בחינת על זה
האופן מדויק קטן היה לו למורה יהיה תחלת מורה
ואחרית מעבר אך באז שהיה תחלת מורה ואחרית
מעברו להורות נתן כי בחינתו היתה על מקום כפי
רוחב ראוי ליחס לו מורה ומעבר והנה בחינת
מקום משתתף בעל רוחב מה סביב לקנה המורה
תהיה הבקורה האחרונה ומחוץ תחלת החלק הנמשך
ממנו לכד מורה ואחרית החלק הנמשך ממנו לכד
מעבר ונעם גם הוא כי המורה היה מתיחם ושם
לאמרו במנוף ומקום מתקרב פת יהיה קבוע מורה
לקצמו אבל וכו' ומכאן הלשון הזה מביאר בלתי ספק
לו בחינה למקום בלתי מתחלק שאין לו קצת ויהיה
לארץ ישראל תחלת הישוב לל שהמקום המשמש

המקור הכרמיותו לכובע בו מקו להתהלך קריא הימין
הוא תחלת הישוב בקנה המזרח בערך לז' אשר עפ
המקור קבעו להתהלך קריא וו והרי הוא כדומה כלשבו
שי כאשר הייתה תחלת הישוב אכלנו מזרח גמור בערך
א האר אשר קבעו להתהלך
קריא אכל הסכמ תורתכו
כן יהיה תמיד בכל מקום
שזקנך לכך אכל וזלנתו
להקטנו הכרמי סימא שס
למדת גמור מקום מתקרב
ומנער למקו הקבוש ככדי
שמדקס הכו שמחל הישוב
לז' כמו שהוא כרמי ביארדו
בדבריו הממשבי וזין מזרח

מערב תחלה ולא סוף ולא שצית ידועי לימים
והסדר הנוכח נתן שמות ידועי לימי והתחיל
בא אך לקריא השם רוח עכפ מפני שלא יתכן
לזכו ס' זאו' כל נקוד ונקוד מהאר' כי בירושלם
עצמה מודחים ומעתיבי רבים ושמונת ציון דם
אינו שור' בה ועגולי אפסיה' משוני ע'ד האמר
אשר לא ישיגו החושי' כש' דמשק מירושלם ואמ'
שלא גאמ' ששבת דמשק קי' ד שבת ירושל' ושבת

הימין לז' שצ' למספ' את רוכב הנין שהיא הכקו דל'
מן הכדור כמדוכר: כי בירושלם עמדה וכו' כשא משל
בדבריו מניענא המקומו הקבוש' בין תחלת הכין לז'
להודו כי להם רוחם עש היו' סכב' לז' המז' עליה'
שעל שם המזר' יקר' בכתלמי'
והה' לרוב הקריא' כלל כרש
הכדור כי חקה אל' לז' על
כן אמר כי בירושלם עממ'
מורחים וכו' ומורמי ירושלם
הם מהמקומויות הכו' שמהם
היתלה אור' בורח' השמש:
וזא שמורס' ניון דל' אינו
מזרח' בה ועגולי אופקיהם
כחלקי' עליה אשר לא ישיגוה

ואין מער' תחלה ולא סוף' אמ' תחלה ככד' מזרח וסוף
ככד' מזר' וזל' שמו ידועי לימים בשככר וכרכו כי כל
שכין קביעו המקומו להתחלת קריאת הימין במשך וכו'
מש' קדמ' מזרח' ע' קביעו הקנה התוף שממכו תחלת
הדימ' א המקו' הקבוש לקריא' ומכס' העגורטו הפתוי' באש'
דכרכו: סאס' אין כאן מקום קבוש לז' ריהנס קביעו'
השקיע' בוטל לעומתו וכן הדין בחנותי' או לילה כי
לכלה העטרפות אל המזר' והרי הוא מחיה את כלם כי
שנאות ממכו עפ' יבאו ועפ' יבאו כל מדרי הזמכי' וזא'
והסדר הכוכב כתי' שמות ידועי לימין: אך לקריא השם
רוחב עכפ' וכו' ביאר' שאל' למעל' כי תחל' הנין הוא סוף
גדרי הקריא' ומה שיש אחריו אמר' הוא כן כשהוא מזרח
ופול' כיון כו' לסלול הרוח בקריא' השם בכל גדר ונד'
מד' רביע' הכדור אשר וכרכו כי בלי ספק לכל א' מהם יש
רוחב' וכל פרטי המקומו הככללי' כו' יש לה' מד' בקריא'
שם הימין כזה אחר זה עד שהככללי' בין תחלת הנין
לז' יש להם זמן ומנס' זמניה זמני הרבה מתוקנים לפי
טכס קדימתן זה לזה וכפי בחיב' וו לא יתאמ' מה שזכ'
כי בתחל' הנין סוף גדרי הקריא' דק' עד' כלל בחיב'
השק' כמו שהיה והי' בדבריו למעל' באז' וברי' שתהייב'
היא שצ' עקר וכו' וככר קדמ' סכ' זה למעל' ומכני' שלא
יטבל' לזכור כל כקוד' ונקוד' מהאר' וכו' הכוכב לז' אמה
קלא' אך לקריא' הש' רוח עכפ' כי רבו כמו רבו סלוקי
המקומו המתחלפי' למספר כל הכקודו מהאר' עד שלא
יתבל' לזכר' יוכח' באמ' לא יתכן שאף בשו' פבי' לזכו' אות'
כי לא יספרו מדויב' וכלל עוד כלשוכו שאף אם יסכי'
עליו האפשר' לז' יתכן ולא יאות לזכור כל הפרטי' כי
מדר' החכמי' לבלתי' עבות' איה' רק להשקוף א' הכוללי'
החזק' ואל' השכל' ומאמר' זה קיים את אשר כניל

החשו' כי האופק הוא עגול שטחי' מדויב' כער' כלשוכמי'
במקו' א' עובר על מרכו' העולם וחולק העול' לכ' חלקי'
גדיו כרא' לשוכב' במקו' ההוא וחטיו כסתד' מהם וכנאל'
השע' על הארץ אור' היו' כנה' עזיה' יאה' הארץ הזה הולך
ומשתב' הגנה והשפל' כפי חלוק' המקומו המתבל' לז' זה
אז זה כסניכו כדור הארץ והנה' אופקי' ירושל' כחלקי'
ולשתי' כל א' מחכריו ועגוליה' כל' עובר על המקומו'
שנין הנין לז' כאשר דברנו: כ' דמשק מירושל' וכו'
ל' א' הוכרחנו להודו' ברוח' מנד' הבדל המקומו' הנלמי'
מושני' לחוש' כאשר דברנו כש' שיבאנו ההכרח' להורו'
בו מנד' ההכד' המורגש במקומו' רחוקי' זה מזה וקריא'
שם הימין' בהם מפורסמת היא בחלושה אל' הכל' כי יש
יתרון בקדמית השבת לדמשק מירושלם וכו' כי יתרון
מרחקם ממערב' לנד' עבוד הארץ' שחרי' מרחק' דמשק
ממערב' ע' מעליו' ורגעים' ומרחק' ירושלם' ס' מעלות'
רגעי' ומרחק' מנחים' ס' מעלות' לז' רגעים' כמות'
כס' יסוד' שלם לוח' כז' וזכ' אין ספק ששכ' דמשק קוד'
שבת ירושלם' ושבת ירושלם קוד' שבת מברי' וקדמי' וו
כיכר' לעין' לא כקדמי' בין לכה' אשר לא ישיגוה מוס'
ולפרסו' הקדמי' באז' המביא' לידי הודאה' גמור' כרוחם
הקריא' ככל' דכרו' לאמ' ועלם' כודה' כרוחבי' ואל' יהיה
לכך' מוקף' על אשר הניח דמשק' מכלל' אז' באמ' ששבת
דמש' קוד' שבת ירושל' ולולי' היה מכלל' אז' לא היה יכול'
השבת' להכנס' בו תחלה בשככר' השרשנו כי תחלת'
הקריא' אחי' והרי הכתוב' אחי' ראש' ארס' דמשק' דע'
לך כי דמשק' גם היא לז' תחשב' מככוש' יסוד' מכלל'
סודיא' וכך' הם דברי הרמבם' סוף פיה מה' קדו' הפדש'
זל' וכל מקו' שבינו לבין ירושלם' מהלך' וימים' כשהוא אג'
שמות' שאשר' שהיו' סלוקי' מניעים' או רואי' אם אופעי'
המקו'

המקו' מיא' שגיו' בה ישר בשעת הרא' ככנסו שני כגון
 אשח' וששע' וכו' ויכ' וכו' וטכרי' וכו' וכו' בה' שש'י'
 חס' א' כלכד' וחס' איתו' המקו' מסורתי' כגון' נור' ודמשק'
 ואלקטון' וכו' וכו' בה' איתו' מלך' כגון' מצרי' ועמון' ומיא' חס'
 אקונא' בה' עש' פרחא'

ירושלם' קוד' שבת מצוי' ועלפ' נודא' ברחוב'
 והרחוב' אשר' נחלקה' בה' הקטרים' לא' הנפלים'
 בקריה' יום' בעצמו' הוא' יא' שעות' לא' פה' ולא'
 חותה' קוראים' אנשי' הקטר' הזה' שבת' וכבר'
 יצאו' אנשי' הקטר' כל' נבול' אחר' מן' השבת' קטר'
 פבורה' הפכידים' אס' חס' א'
 ענ' א' ואם' ב'א'י' ב'א'י' ענ' א'
 שחה' כמן' לפקד' מקומות' א'
 במורה' ומקומות' השבת' לה'
 פככוס' ימד' שמכלס' דמשק'
 ומקומות' שהם' חונה' לחרץ'

שמכלס' מצרי' וכו' ויכחו' איתו' קדוש' אשר' בור' תכן'
 גבתו' דרכיו' לט' עורו' מדוקדקו' ומבוססו' יבדל' במשקל'
 ובמסור' כי' לו' הגמקומו' שהוכיר' האמה' מיא' גמור'
 קרב' מכלל' סודיא' וכן' מל' אל' שמו' למצוי' מעין'
 א' כמו' שקד' ס' יד' וכמו' שוכ' ס' כד' ס' א' ואלס'
 גמקומו' סוד' משאול' מה' ענ' כחשו' דמשק' מיא' לעבין' זה'
 כואיל' ולא' היתה' בכללה' מיא' הוחל' לקר' בשם' הימים'
 ארמ' מישדים' למעלה' למשכיל' בהעביר' על' פכיו' כוונת'
 בחכר' מדכריו' הקדומים' והמחמרים' היא' הכנסת'
 על' עבר' נחיתת' כדור' הארץ' למספר' רובע' חלקיה'
 הנמשכים' אחר' ארבעת' הקודות' הראשיות' שזכרו'
 כל' חלק' מהם' במשך' אחר' נקודת' ראשיתו' כהוראת'
 דכריו' למעלה' באמרו' והיה' ערב' לתחלת' הנין' ומקרא'
 שם' תחלת' השבת' והיה' סוף' גדרו' הקריאה' מפני' שמה'
 עוש' אחריו' אמנם' נקרא' בשהוא' מורח' וכו' וכמו' שורה'
 ציור' במשך' אצל' הרובע' אשר' נחלקים' בו' הקוטרם'
 וכו' על' בן' נבנתו' בת' שהימים' יתחילו' מיא' המונחת'
 דרביע' בקוד' שבו' הארץ' דקו' וימסר' הוא' לפי' הכח' וכו'
 הזכור' להכיר' עש' שבטילה' לכל' הרביע' מהמל' עבוד'
 הארץ' ואילך' והיו' דמשק' בכלל' כאשר' הראית' ולפי'
 דרבתו' כהע' כי' בכל' גם' היא' בכלל' לא' להיותה' משכת'
 ימשלו' מעט' הארץ' לנד' מערב' כמבוא' שם' בלוח' הכו'
 נוסף' על' היות' לנבול' מעלת' א' כד' רב' יהוד' כמתנו'
 פשטי' דייבי' גזיר' כל' הדר' כבכל' כאלו' דר' כא' ואח' שם'
 אביו' בקיטיון' בכל' לא' חזיא' סבלי' משים' ועוד' נסב' וכו'
 פרא' בכל' חשב' האשוד' שכתב' כי' אשפר' גכ' שנבול' א'
 מניע' עד' מקו' העבו' וכמו' שיבא' אל' שאין' זה' על' דעת'
 הסב' שהזני' בכל' מכלל' זה' באמרו' דרביעי' ס' ובעת'
 הכניע' המרכב' אשר' ראה' ויחוקש' ואמר' כלל' במשכתו'
 מוז' לעקו' הכבוא' והו' הכא' שבת' א' נבול' מיא' סוף' וכו'
 גם' כזה' סימן' יד' אחר' ויחוקש' ודכאל' מתיכה' וכו'
 והרובע' אשר' נחלקים' בו' הקוטרם' וכו' אחריו' כואו'

לכלל' הודאה' ברובע' קריאת' השם' על' כל' גדר' וגד' וכו'
 פני' ענמו' מרבעת' רבע' הכדור' שלח' איתו' לחמו'
 כעקר' הקריאה' אחר' וינכל' ליה' שעות' כהחזו' למעלה'
 כי' כן' ימלאו' ומתי' הרובע' שיתמלקו' בו' ד' הנקודות'
 הראשיות' בקריא' וס' אחד'
 כענמו' כי' היותם' חוס'
 יכאשר' יבחנו' בצדף' א' רבע'
 הכדור' ככללות' הלא' הוא'
 א' שבו' לא' שעות' ולא' יותר'
 ועם' היות' שכתב' כסא' אית'
 כעוב' במקום' קטר' וקטרו'

מקום' ומקומות' ובקנתם' נבול' ונבולים' ונד' ענמו'
 עלה' גכ' לשכות' הלשון' לגדר' ונדרים' מעטו' נדר'
 הקריאה' שוכר' למעלה' אשר' ביאר' כהו' שם' על' רעפי'
 הכדור' ולא' היה' זס' רחוק' לתימם' לשוכות' כנפלים' זה'
 על' זה' והטעות' מנויה' בהם' מחד' דמיון' איתו' המוח'
 ג' מל' לקוף' וטית' לר' ל' ומכל' מקום' אנשי' הרואה' נכס'
 להעמיד' גרסתו' ולפרש' קוטר' על' רביע' הכדור' כי'
 עקר' הוראת' שם' קוטר' הוא' על' קו' ישר' מולק' העגולה'
 לב' סנאין' והוא' עובר' על' מרכזה' והנה' בהיות' הכדור'
 נחלק' לרבעיו' על' שני' קטרים' הא' מהם' במשך' מזורח'
 למערב' והשני' מדרום' לנפון' ויחודשו' על' יד' ארבע'
 נקודות' לר' ראשית' ינדק' אס' כן' להקרא' כל' א' אהיה'
 בשם' קטר' עם' כל' הכלוה' אליו' במחויב' קוראים'
 אנשי' הקטר' הזה' שבת' וכבר' יבאו' וכו' הן' הראשו'
 החכר' כנה' שקדם' כי' קריא' שבת' עניינה' אכלו' התחלת'
 קריאתה' בכל' המקום' אשר' יזכירו' שמה' והיתה' הוראתו'
 על' זה' באמרו' על' תחלת' הנין' שבקרא' שם' תחלת' השבת'
 והיה' סוף' גדרו' הקריאה' ואין' שפכיו' על' ראשית'
 הקריאה' במקום' ההוא' היתה' הכוונה' לא' זולת' זה' ויש'
 קולו' שמענו' אחרי' כן' מתוך' אמרו' ששם' יא' השב' התח'
 א' שעות' אחרי' כנסתה' קריאת' מקום' ההתחלה' וכו'
 כי' קריאת' השבת' מוכנה' אכלו' תכל' קריאתה' והסתלק'
 שמה' מכל' וכל' כמו' שיתבאר' שמה' א' לזאת' הלשון' היה'
 פשוט' כתיים' כנשא' חמר' גמל' זה' מותם' למעלה'
 וזה' מלמטה' על' כן' כנשארו' עש' ב' דרכים' פוכים'
 לכאן' ולכאן' קרב' אמה' ושמי' וזאת' אשר' תבחר' ותקרב'
 איתו' קח' לך' על' פי' הדרך' היא' כוכנית' לומר' שקוראים'
 אנשי' הקטר' הזה' שבת' והם' אנשי' קטר' קנה' המערב'
 בשתשקע' להם' חמה' בג' הים' שאלו' השבת' ככנתם'
 אכלס' וכבר' יבאו' אנשי' קטר' אשר' מן' השבת' וכו' רכ'
 שאנשי' קטר' א' כבר' יבאו' באותה' שעה' מקריאת' השבת'
 לא' שכתשקע' שם' שבת' מתיים' מכל' וכל' רק' שאין' באש'
 קטר'

קול יהודה מאמר
 הקטור הפול מ' שלא כנכנסה שבת אכלו כשהתחילה
 לזכנה לאכילת הקטור המזון לו וכן סובב סובב
 המלך קטר אחר קטר כשזב נכנס זה יונא מתחילת
 קריאת השבת עד שתשלמה יח שעות און העת
 שהתחילה בו קריאת השבת
 בארץ ישראל עד שהיה
 השמש לעומת ראש חי שהוא
 עת כניסת השבת לאכילת
 קוטור קנה המזון ומתמלק
 בקריאה מזיזים הוא כל
 שבת קריאת קריאת שבת
 אכילת השבת מתמלק מכל
 קטורים כי כלם נכנסה
 קול ולא יסא ארס שיקרא
 היום הוא שבת אכל
 מתחיל בקריאת שבת אחר
 באותו על התחלת כניסת
 היום ובאת ולא יסא

שני סימן ב
 המחה והיא תחלת ההפקה כמדובר והיא
 נסבן סוף גדרי ההפקה כי שם יכלה היום כלו לטי
 הפניה הכוללת והכל עולה אל ענין אחד וקול
 זה שמבאר והולך כי ההפקה הוית הולכת ומחכת
 עד שיהיה השמש לעומת
 ראש ארץ ישראל שאו הוא
 מנות יוסף אל לארץ ישראל
 ומתמלק הקריאה מיום
 השבת לגמרי ולא יסא
 ארס והקטורים הכוללים
 שיקרא היום הוא שבת
 כי גם קנה השוית שהוא
 תכלית ינא מן השבת
 מכל וכל ומתמלק
 בקריאת שבת אחר והוא
 יוסף ראשון ולפי זה

יפה והקשר עם המחקר
 חלוו מהמלק השלישי
 פעמינו נתלו בהפקת קריאת השבת לא בהכנסתם
 כאשר עיך תחיתה רחה נתתי לבנין שתי דרכים
 תגזור חומר ויקס לך חיוו הן היא דרך ישרה שיכור
 לו האדם ועל כן המרו כלל קודם תבות וכו' עד
 השלישי הלך בה יחידה המלוכה המונבת אל מול
 כיוו ויהי סכנה על זה הדבור פעמים רבות
 בכר יחזרו ידיו מכות האריות בענינו על כן יהיו
 דכרמו העטים על כדויו כלכל בחלו חומר נולד
 וכו' ביאר המחבר היה אכלו בשקרה המולד קודם
 תבות יום שבת בידועלם בידוע שתרחה הלכה נקנה
 המזרח ביום שבת לשם חיוך נשקיעת ההמה קודם
 שקיעתה ולפי שנים השבת בקנה המזרח שרחה
 הלכה לשם והוא החקום המיוחד לכן על פי התורה
 כאשר כעלנו זכרו דאיו אם בן לקבוע ביום
 ההוא רה דרך מכל מלא התחילה כניסתם בארץ
 ישראל ושבתה הארץ שבת לה עם היות שבת
 הספק קריאת לשם לא עברו מן המולד כי אם שם
 שבת ולא תוכל להראות שם עד יח שעות לאסר
 מחן להשיל לילה ויום הנכיות לה דכל מצי מדכמי
 סיהרל והיות עמנו במערך ידמיב נכול הארץ כי
 איך לתושב אם קנישת המזרח הוא לא יהיה בזמן
 אחד כעמנו שיה לכל מלקי היסוב גם יחד רק
 יספיק לנו שכיום השבת ביום השבת יערכנו מקום
 אשר כר הארץ ודתי מניע חכם ושבת קרא מקרא
 ביה חזר זה שם כהדר הכוזב כל הקוד קודם לכות

אדם ככר הדופתין כי עניינו על אכילת הקוטורים
 מזכרנו בכניסת כללותם כי בהגיע השמש לעומת
 ראש ארץ ישראל ככר הכניחו שבת אכילת הקטור
 שנקנה המזרח וכן התמו ראשי הקטורים שהם עקר
 בקריאה המזכר למעלה וככל זה ככאן עם היותו
 בזכר כמה שקדם הן לפרט הענין בשלמות והן
 לבאר הדברים אל המלק השלישי המונב לו לעקר
 המזון כאשר הודותין לפה מל דודי נכח אל הדך
 הפני אשר יעדני ואורח משפטו כך הוא שקודמים
 עדיין נאם שבת אכילת הקוטור הזה והוא קנה מערב
 מעדין לא נשקע שם שבת מפיחה בעת שכר יחמו
 ראשי קטר ארץ ישראל מן השבת לגמרי כי אכילת ארץ
 ישראל הם ראשונים להפקה כמו שהם ראשונים
 להכנסה וכן המדר הולך ומתעלל בהפקת שם
 שבת לגמרי קוטור אחר קוטור עד שתשלמה יח שעות
 מן העת שהתחילה בו הפסקת קריאת השבת שהוא
 עת הפסקת קריאת מוצר ישראל ולפי זה מחבר
 יחל הפסקה או ראוי שתובן מכם דבריו ונאח כי
 יסר אשמו של דבר באקום הדבר כעמנו דכתיב
 כזה מכלל בלשונם כי ההפקה הוית ראוי להבין
 הוית נעדר אקום התחלת הקריאה כי כמו שהיה
 התחלת הקריאה משם כן התחלת ההפקה שהיה
 מן האקום הראשון ועבן יהיה תחלת היום
 בוק גדרי הקריאה כי משם הולך יתחילו בקריאה
 אחרת והיא קריאת יוסף לארץ ישראל כשתקע לה

וראשון ראשון חתולק: אחרי שנפסקה קריאת מקום
התחלה שינאה שבת לגמרי מאדכי ארץ ישראל כי
ראשית הספקת הקריאה תדעם ליה כמו שהיה תחלה
למקראי קדש: עד ששבה האדם לציאת ארץ ישראל
יחד יום ולילה: כי אחר

קדש עב וכד את דבר קדשו ואת הספק הזה הסוּף
התו בלאמו כי הדבר הזה טוב וישיר והאקריב אותו
לא יתעב לו פגול ונטול: כי אמנם הכונה חלל התורה
בשמיירת השכחות והמובדום אינכה לזמן אחד מתכל
אבל כל העולם כלו כאחת

ששנה עשרה שעות אחריו שנפסקה קריאת
מקום ההתחלה עד ששבה השמש לעפת
ראש ארץ ישראל אחד יום ולילה: והתחיל
להראות הירח למי שהוא בחללת לא כמורה
ארץ יש אל בשבת בערב והסכים עם מה
שאמרן ובו תיגע שצריך שהיה לילה ויום מן
החדש וכבר נסתלק עם השבת מן הישוב
והתחיל יום ראשון אף על פי שיושב ארץ
ישראל יצאו משם יום השבת ושבו בדרך יום
ראשון כי אמנם הכונה השם לא יסוּם השביעי
הפושט בכל הישרות שיאמר למי שהיה בצק
ולמי שהיה במערב כאיזה יום קבעתם ראש
השנה ואמרו יום השבת על הרמיון אף על פי
שאח' מהם כבר היה יוצא מהמועד כשהיה
האחד במועד כפי מקומוהם מארץ ישראל אבל
ב' ריאת ימי השבוע היה להם המועד ביום
אחד בעצמו והנה ידועת שבתת ה' ומועדי

אבל כל העולם כלו כאחת
ששנה עשרה שעות אחריו שנפסקה קריאת
מקום ההתחלה עד ששבה השמש לעפת
ראש ארץ ישראל אחד יום ולילה: והתחיל
להראות הירח למי שהוא בחללת לא כמורה
ארץ יש אל בשבת בערב והסכים עם מה
שאמרן ובו תיגע שצריך שהיה לילה ויום מן
החדש וכבר נסתלק עם השבת מן הישוב
והתחיל יום ראשון אף על פי שיושב ארץ
ישראל יצאו משם יום השבת ושבו בדרך יום
ראשון כי אמנם הכונה השם לא יסוּם השביעי
הפושט בכל הישרות שיאמר למי שהיה בצק
ולמי שהיה במערב כאיזה יום קבעתם ראש
השנה ואמרו יום השבת על הרמיון אף על פי
שאח' מהם כבר היה יוצא מהמועד כשהיה
האחד במועד כפי מקומוהם מארץ ישראל אבל
ב' ריאת ימי השבוע היה להם המועד ביום
אחד בעצמו והנה ידועת שבתת ה' ומועדי

ארץ ישראל בשבת בערב וכו' המנהג הזה אחר בכל
לספרים לעולם פסמוהו איננו מנהג פור כדרך
לגמולו מאמרו ידעת כי שנית וזו לא יבין שתורת
אמרו בתחלת איראוי לתמן בתחלת הישוב לוי כלשון
ענינו פאירו למעלה והוא לוי תחלת הישוב: וכבר
כתלת עם השמיכו הכובלומר שזו עך שעה מועטת
חמתק עם השבת מן הישוב שהיו בשבת מוקד לערב
אחרי הירח להראו בקנה הזרחה שבו תכלי ההפסקה
באזכור: אעפ' שישני פי יצאו משם עם השבת ושבו
בדרך יום ראשון כי אמנם וכו' הנה הוא יונא לקראת
ספק שראה מזההם ונא ושמך נלכו להשיב עליו
ולתכל רוכבו אחר: כי הנה זה עומד ונווה אחד
במצבו אינכה כוכל וזאיו כי בנאת אבאי פי משם יום
השבת עד ששבו ככר בתוך יום ראשון ובאמנעית
בה' עמד הראיה כנק' הזרחה פוך יום שבת שלהם
היתה יהודה לקדשו וישראל מחשבותיו לקבוע היום
ההוא להדק משל עם היותם כלתי שונתים כוכלם
בסימך: האסימן זה שהיה להם כיום ראשון מקראי

השמש והלא כרבע אחד זורחת בכל העולם ושאלתם
תהו כי עת זרוח השמש יסתה והנה כין ירוכלם וכן
זאת המדינה שמכרתי בה זה הפירוש ומה לקרא
שעה וכלים שעה וכרחם יב מעלות וזה הדבר ברור
בלא ספק עכ' ועל זאת אין לפתוח אם יום השבת
אשר בראה בו הירח בקנה הזרחה כתבו עליו הודו
מלכות להיותו כוכר וכעשה בקדושת להיות יום השבת
ביום השבת וערכוה כל עשני תכל כל אחד כפי דין
קדמותו בהכנסת השבת עד שיאמר למי שהיה בנין
ולמי שהיה במערב מן הקנה אל קנה' באיזה יום
קבעתם לה ויאמרו יום השבת על הרמיון לקרא ציכוכו
לזמן אחד קבוע להם יחדו: ואל אעפ' שאחד מהם
בכר היה מזה המועד כשהיה האחד במועד כפי
מקומוהם מארץ ישראל לל כפי יום זרחת הקומוות
מארץ ישראל כי כפי רמוקם מזה ירחק מהם הספק
המועד כאשר ביארנו אבל כונתם נאמית כי בקריאת
מין הסכוב היה להם המועד כיום אח' בענינו לא יום
מוצאם רחוק ליו רח' יום שבת ככלל כפי הרמיון האמור
לשבת

לעצת פנינו וחתם דבריו בנושא הלז בלשחור מראשי כל פרי האדמה אשר הביא יחי' קדש הלולים לה באחריו והנה ידיעת שבתות המועדי ה' תהיה בארץ שהיא כחלת ה' והוא מה שממנו התבועע סוף סימ' זה באחריו ודע כי שבתות המועדי האמנם הם תלוים בחלת ה' עב' ולענין התפשטות הימים בכל הישוב מנחמי לחכם ספורנו באמור דבר ראוי ומתקב מתחם אחד אל הדרוש הזה שאמכו עליו וזל שנת היא לה בכל מושבותיכם הוא היוצר וכורא חושך קובע אותה בכל מושבותיכם אעפ' שתפסקה תחלת היום והלילה כפי השמיות האורך בגלגלות מתקלפן ועם זה היתה השבת הראשונה משוערת כפי אל זה אורך מיוחד בהכרח מ' מ' שהיה תחלת השבת וסופה בכל אחד מהגלגלות ליושבו כפי התחלת היום והלילה בגלגל שהוא עב' ויען כי לאדם מערכי לב לפניות על ריב לטעות אחרי עונם הספקות והדומת' ירא אכני אותו פן יבא והכני בחץ כרור ובנכודות יחלל אם כמים דברך כי תחלת שבת וסופה יהיו בכל אחד מהגלגלי ליושבו כפי התחלת היום והלילה בגלגל ההוא תהיה אל השבת ליושבים תחת הקטב הנפטי (אשר העידו על ישובו חדשים מקרוב באו) נת שנה תחמה הוציל ולהם יום אף להם לילה כל אחד מהם נושא משך ו' חדשים רנופים וכמו שכתב הר' אברהם בר' חיי' בפני נורת הארץ סוף שער ראשון כי תהיה השבת כלה במקום ההוא כיום אחד מני יום וחניו לילה עב' והנה אם ישכון ארץ דועה אמונה איכה יעבוד את אלוקו במקום ההוא בשמיות שבתותיו ומועדיו כי אף ישנות מכל מלאכתו בכל הזמן הארוך הזו שמערכ עד ערב כמשפט התורה והכתוב טוח ואומר שנת היא לה בכל מושבותיכם והקול כשעו גם על היושבים אל הקטב ההוא שיארכו להם קאת ימים ולילות עד חדש וחדשים לפי רוב ולפי מעוט קרבתם אליו מי בעל דבריו יש לבח לקחת לו את אשר ישים חלקים בפי להתר בפקו' אף השמרה לפי מחכום ומלת החכר על לטווי נאח לפי דרכו בראשון כיוון נח' איכני גזור שהיה הענין על הדרך הנה ואלו הוא על דרך יותר עמוק וכו' גם אני טוח אמתה והפקדתי מעט לכתוב ולכתוב ולהאכיל ולהרוב לכתוב ולבטוע כי איכני אומר קבלו דעתי רק כנושא וטען משום דרוש וקבל שכר הן לא ידעתי וכפי שמתי כפוצר גונרת כי אי מקום התורה אשר ייוחב אליו עקד שמיות עם כל מנוותיה אף אם חייב תלויות בארץ וכמו שארזו הדמין אל כתיבתו על

התורה במקומות הרבה יחי' המדה ישוערו בה כל יעד המקומות אשר אליהם ירח ממנו נדח להטות עיניו וכאשר תרצה הארץ הדיא את שבתותיה מערב עד ערב מונכות למספר כל שעות לא פחות ולא יותר אל מספר זה עניו יונבלו נכ בכל המקום אשר נזכיר את שמים ומיהותם על מספר זה ליום ולילה לא ישבותי ועדיין לב אדם נוקטו מה יהיה משפט העברי אשר ינעה לשנת הארץ ההיא כי יטולטל שם טולטלה גבר האם עם לגווע בגלוש וישבות מהיות לגוי קדוש בשנות את מקומו כי הונושו עובו חלעני אכיו מלך המלכים ויגרסהו וילך וזה כיום גדול ורחב ידים ימה של תורה ארוכה מארץ מדה ורחבה מני ים מה לו כי ינום ויסוב לאחור לבלתי התפשט פד אפסי ארץ ולכני ישראל יהיה נר מנוה ותורה אור בכל מושבותם כמה אם כן מטלעלי שכלית של תורה כי לא יוכלון העברים למחכמותם למקומותם לשמור אורחות מנוותיה הכלתי תלויות בארץ וכוא הכך הכלאר שנת היא לה בכל מושבותיכם הן לא קברה ידיו מהשיב על ככה והמשינה כקית בשלשה דרכים הדרך הח' גלוי וידועלפי שמים דעים וכך היא כתובה לפכו במרום כי לכני ישראל שומרי מנוה לח יהיה שם מכלול ודרך מעתה ועד עולם רק שכתם יתן בכל העינים אשר ונהגם השמה ורש' ירפא בשומי להם מקום אשר יתכן שם לקרוא לשנת עבד ולקדוש המוכבד ובכן זאת העבור היא הפולה שום בכל מקום לשמור ולעשות כי היא מורשה קהלת יעקב ויכונה אין לה הפסק ודרך זו אלך להתייר הפסק הזה הוא עניו אשר דרך בו הדמין אל סוף פ' מכעי חלל ולא טבוב נחלה לכני ישראל ממטה א מטע כי על דעת ס'ל שדרשו דבר זה שלא יהא טוהג אלף בדור ההוא לנכד כתב הוא אל כי יתכן שלא היו בכל הדור ההוא הנח לארץ ויורשות נחלה בלתי בנו לפחד ודנה כזה שלא היו שם יורשות נחלה אפי' כנעניות כי כן יעלה תקוין כולל כנוויו ית' לכל יתערבו השבטי זה עם זה כנחלה בעת החלוק כי אז תהיה הקשרים יושר גדולה אשר לא יקרב בעל אשה משבת אחד בעת חלוק הארץ לבח לקחת לו כחלת אשט כיתוך מתה אחר כי חתם אחרי כן כבר נודעה כחלתן ולא יקפידו כל כך וכתב הוא אל כי עם היות שלא היתה הקפידה רק לזמן החלוק הנה כעבור שלא נודע מנוה והיור כל הדור על פי דעת חז"ל ולא הונכרה השארה רק ככנות נלפתד כי אותן לכדנה ראש יורשות נחלה בדור ההוא לא פנויות ולא בשואות

לפני שיוכל אדם לנמנם ולומר שכל זה איננו שיה
 להעלות תקון כולל אל המכוון עד שלא יתעוררו
 השכטים כמלה בעת החלוק כי עם היות שלא היו
 אז ככל הדור הכבם לחץ יורדות בחלה וולתי אלו
 עדיין היה אפשר שתרשטה מיום זה וחילך עי מיתת
 אניהם או חיהם בלז כבים ועל כרחו תשוב כחלתן
 מחטה אל מיהה בעת החלוק ושוא שקד שומר כי לא
 הועיל בתקנתו תשובה ליה רמו באמרו כי השם אשר
 צידו נפש כל חי אין לו לחוש מאין וחילך והכונה כי
 יודע האשר לא ימות היורש עד לחצר החלוק וכך
 לו יתכתבו עליית ולא יכנר מזנו את אשר יום
 לפשות לנודך התקון המכוון מאנו ואל תשליכו
 מלפניך בגורת הכית כי תרבע רוחות השמי פרשתי
 אתכם כי דרך גומח דבר עד ערים גדולות ובגרות
 והכונה להורות על שנים התפונה והפזור וכן מאמר
 הכיבו אס יהיה כדך בקנה השמים וגו' אין עניינו
 על קנה הקטבים או דומיהם אין אלו ראויים השם
 קנה השמים יותר מכל שאר חלקי חרץ להיות כתרך
 הנגלים ככורה כתרך עולה שמרחה ממנה שיה
 מכל נד' רק עניינו ששם יהיה כדך מושך משמים
 ארץ שהיא המטה המולגה בקרצה קנה השמים משם
 יקנך ה חלקיך ויסיך על כך ומשם יקחך על
 זרועותיו ויקנך בסדר פנים יפות מברא עינימא
 לחונת רס' והדרך הב להשתלח מן הספק הוא
 כי זה היום עשה ה לחות ולמועד כגילה וכשתה בו
 כנר הונק גדולו ונהרו חלל כלא יסוד עולם מח ב'
 פ' כי הוא הזמן אשר בו יסלים הרקיע הקפה אחת
 עם החמה על שו מרונט היומית כלפי מערב וחס
 בה ישתלתי הנה בהמשא מקום שלא בשלמו בו התבאים
 הללו כנר כפטרן יושבו מן השכינה וכמו שהעדר
 הצדה יפזור וכן המעשר והעדר הכית מן המעקה
 וכונת ביה מחסרון הנושא למיתתן של מנות ועתה
 אס נחת לידי כחובת המקום הוא התינוש לפי
 הכחמו תחת הקטב הנפוני ככור וכדע כי אשר
 יאמר היום חל יושבו בן שנה תמימה בהר ה'
 ובתורתו יראה בלתי היות רחוי לשם יום באמת
 בהפקד מעניינו תכלי נדרו שוכרו וזה כי אין
 הנגלל היומי בתנועת כלפי מערב סנה חללם
 להתחדשות הימים רק תנועת השמש כנגללו
 מוערב למזרח כי בשוטט השמש בחולות שם
 המוערכת הנוטים לפאת נפון או היתה מזנו להם
 אורה וכאשר ישוטט בשם המוערכת לפאת דרום או
 אור ופסן כשירשיהם והנה אין לנגלל יומי שום רושם

כלל כיום וכלילה ההוא אשר בו כדדה שכתם על ידי
 תנועת החמה כנגללה כאמור כי הקף החמה
 אצלם על פי המדה היומית סובב סובב הולך כנו
 על האופק או כלו תחתיו ואין לה ייהחתי לעולם
 לא ויחיה ולא שקיעה הוא לוקו היושור הוא אופקם
 וקוטב העולם הוא להם ככת הרחש כאשר יוכן אצל
 מי שעיין מעט במלכת הכדור הית מלכת שמים
 וארץ ובכן אס לא כרית יום ולילה על פי הדר
 האמתי אשר זכרונו מקות שם חרץ הוא לשמירת
 שבת לא הושמו וכבר נמא בפסיקתה מתיחס ליה
 עשה ירח למועדים ששם ידע מכאן הו יומכן לא
 ככרד לחצר חלל נגלל חיה בלכד יהי מאורות
 מארת כתיב אס כן ליה ככרדחל לכנה לקדש כה
 ראשי חדשים וראשי שנים רב טילא דכפר תימרת
 כשם רבי יוספן חצב כן ששם ידע מצדו מאן שאין
 מוכין ללכנה חלל אס כן שקיעה חיה וכו' עכ' והנה
 אס חין מוכין ללכנה (אשר על פיה אנו חין במועדי
 ה' מקדתי קדש) חלל אס כן שקיעה חיה ושקיעה
 החמה שדרכה נטלה מן המקום ההוא כמדובר גס
 מועדי ה' לא יחולו חיה וכל מה שאמרו אל הקף
 החמה גס להקף הלכנה יוכל להתייחס כי אצל
 המקום ההוא חקה אחת לשניהם בתנועתם הנוכרת
 וכבר מנאת להרלץ בששם עיף שהמלץ על המקום
 ההוא ממת איוב סימן י' חרץ פתה כמו אוכל
 נלמות ולז כדרים ותושב כמו אוכל שפירושו על
 דעת חכו חרץ חשך כמו אוכל שהוא מקום לא יורש
 בו השמש וחדשים והוח נלמות ולא כדרים אין שם
 כדרי ירח וככר ומופע כמו אוכל רל ותמשך כאמרו
 האוכל שאור השמש לא ישיגנו ומן ארץ כאמרו וככלל
 זה גכ תכונה חספן לעבין השוכני אצל חקטב הנפוני
 ששם היות קתים שניות מסודרו עפ' המרונה היומי
 מל להם יום אף להם לילה שבדרים גבול הכד ששית
 עד חדש וחדשים כאמור אשר לא יונל עניינם עפ'
 מרונת הנגלל היומי כאמור לחעיין במלכת הכדור
 וככן כתרדה מכילת הימים לעבין היקף השכופט
 והחדשים אשר אצלם שכתות היומיות והדרך הנ'
 כי אף אחית ייבוי שם כשמירת שבת לא חלה עליהם
 שכינה זו רק ככדו יום של כד ששית לחמר וימי
 מועדים גס המה ככדו המה הזאת לכל חחד ואחד
 וזה כי מערב עד ערב תשכתי אתכם לא כחז וולתי
 לשוכני אי שכנר הודעתי היתה המדה ישערו כס
 כל יער המקומו ואס שכינה זו לשוכני הקטב הנפוני
 לא תהיה מערב עד ערב אין כה כית מיחש כי מדה

קול יהודה מאמר שני סימן ב

אחת קצב אחד לכל הימים בכל מקום ובכל זמן • מן
הארץ היא יבא כי היתה לראש פנת המצות אשר בה
מתנו ובה עקר שמירתן • ויהי כאשר תמו דברי באורי
על כללי הכתוב הזאת ופרטו • במסת דבנת יד הכותן
שקונר דוח ומעבודה קשה • והיה בעבור כבדים
וקשים שכתי כפי עליהם עד עברם • הן עתה אסיר
את כפי וראית את אחוריהם אשר תגלה ערותם על
דעת החכם ר' יהקב בעל יכוד עולם • אכס כי לא
תהיה תבארתו בהתנשא לאמר מאתני און לי בכל
אשר הפקתי על החכר • נעמוד על זה אחרי פרשת
שמלת דבריו שיוענו לכפין ברורים כשמלה • יודע
איפוא כי החכם ר' יצחק הגולה ההולך בסדר קריאת
הימים לקראתנו מנא בשעת החב' לפי מחשבתו ערות
דבה מנ' פנים • וזאת אשר דבר במאמרו השני פ"ו •
וזאת אם תשים את לבך לדברי האנשים האלה ר"ל
החכר ובעל המאור שכתבו בחבוריהם בזה הענין
נתראה שדעתם היא כי מירושלם או מעבור הארץ היא
התחלת קריאת כל יום ויום מימי השבוע בשמו וכי
בוף קריאתו הוא כלה בקנה מורח • והמשל לסדרתם
הוא יום שבת ויאמרו כי לבני ירושלם או לבני טבור
הארץ הוא שיכנס יום השבת בראשונה ולאחר ושעית
מכאן הוא ככנס לבני קנה מערב • ולאחר ו' שעות
אחרות מזה הוא ככנס בטבור היס' ולאחר ו' שעות
שלישיות הוא ככנס לבני קנה מזרח ולשם ר"ל בקנה
מזרח וכלה לו קריאת שם שבת שהוא מתי בני אדם
וימס' ועשה דאח' אידך היא סברתם זו בטלה וכעקרת
מאליה הואיל ואין להם שום טעם ולא עקר וזה כי
באמת רגע מצות יום שבת בטבור הארץ • בעת וימס
הם איו עומדים כל בני הישוב כאחד וולתי בני קנה
מזרח שהוא להם או תחלת ליל שבת לפי סברתם וכל
בני מתי הישוב המערבי לדבריהם • (וכן הוא לפי
האמת לפי סברתם) ביומם של יום שבת ובקודם מצות
היום ממנו הם עומדי' או כלם ויאות לבו עתה לשאול
על אותם בני מתי הישוב המזרחי שיאמרו לנו באי זה
וימס הם או עומדים • ואם ישיבו ויאמרו כי ביומם של
יום שבת ובאחד מצות היום ממנו הם עומדים וכן
הוא לפי האמת הנה יכחישו את עצמם במה שיסדו
ולאמרו כי בשמחה עשה שעות יתחיל היום להקרא
בשמו בטבור הארץ או בירושלם קודם שיקרא
בקנה מזרח • הואיל והם יודו שקודם זרחה המה
ביום הזה וכן בכל יום ויום בקנה מזרח מזרחיה
החמה במקומות מתי הישוב המזרחי הזה • ועוד הם
מכחישים עצמם נמה שאמרו כי מירושלם או מעבור

הארץ היא התחלת קריאת היום בשמו הואיל וכתי מתי
הישוב המזרחי האלו באחד מצות היום הם עומדים •
וכתי הטבור הם עומדים ברגע מצות • ואם יאמרו
לומר כי ביומם של יום הששי הם עומדי' או כל לו בני
מתי הישוב המזרחי • (וכך יאות להם לומר לפי סברתם)
וכי השבת לא יכנס להם עד שתשקע לה החמה יום
זה במקום מקום מהם הנה יכחישו עצמם כמו כן במה
שאמרו כי בקנה מזרח וכלה לו קריאת כל יום ויום
מימי השבוע בשמו וימס' או שיאמרו שהשבת לא יכנס
לבני מתי הישוב המזרחי האלו לא קודם שיכנס לבני
טבור הארץ לבני ירושלם ולא לאחר מכאן • וזה עקר
והתול גדול • ועוד יש לטעון עליהם בזה ולומר אידך
יתכן שיהיה לוי השוכן במקום טבור הארץ עומד
עתה בחצות יום שבת ויכפור בו יהודה שכנו הרחוק
ממנו מיעט קט מנד מורח ויאמר לא כי אליו ביומם
של אהמול אבו עתה עומדים • הוה בעולם התול
כמו זה • וכאמר על דרך כלל כי אינו אפשר בשום
פנים ולא יכול לבני אדם העומדים כלם ביומם
אחד ודואים את המה כאחד שיהיו קוראים מקנתם
בשם יום פלו מימי השבוע ויהיו מקנתם קוראים
בשם יום אהמול או מחרתו לא לפי הבכחיתנו ולא
לפי הסכמת המוני היום מבקר עד בקר יחכם אפשר
הוא שיהיו בני מזרח עומדים בליל שבת ויהיו או בני
מערב עומדים ביומם של יום הששי עדין • ואפשר
הוא כמו כן שיהיו אלו ואלו קוראים בשם יום שבת
ויהיו אלו ביומם של ואלו בליל שלו • והרבה יש
לתמוה על שני האנשי' האלה אידך השתדלו לתת סדר
כבון לפי סברתם לדני הים הגדול בקריאת ימי
השבוע • וכלאו להם כל כך וקנרה ודס לתת אותנו
לבני מתי הישוב המזרחי כלם • וכל השבוע והבלבול
הזה אירע להם לפי שסברו כי התחלת קריאת כל
יום מימי השבוע הוא מתחיל משקו' אחר וולתי מקנה
מזרח ושבוף גבול קריאתו הוא כלה ותם במקום
אחר וולתי בקנה מערב עכל • והנה כל השומע
יצחק בדבריו אלה יכיר וידע כי נחוק עשה לו על
החכר • ואחיות מדעו • והמולג שלש השנים בידו
והכה בו על דקדק סברתו • וכל אשר יעלה המולג
יקח אס מנד אמרתו של חבר שבקנה המזרח תכלה
הקריאה • כי לפי כן יביאהו לפי דעתו ההכרח לדי
בטול והתול שוא ותפל והוא שכתי מתי היישוב המזרחי
לא יהיו לעולם ממכניסי שבת • או יסוור באחוריו
בהכחשת עצמו מהכחשתו הכוכרת • ואם מנד ערכוב
הקריאה לשוכני הטבור עם הקרוב אליו מנד מזרח

קול יחודה

מאמר

שני

סימן כ

פ

כי וכחשיו זה את זה בקריאת יום אחד בעצמו של יום וגם מנד משפט השערות בהשתדלות אשר על ימים יסדה בחוקו חוק על פני תהום וזכר את הדגה אשר חבלה את חק קריאת הימים חכם ולא עשה אדם כדני הים כי לא זכר בני הישוב המזרחי ושכחה אך אמה לולי פחד ויחם היה לו מחשיבתי השנית כי עתה ריקם שלחתי מן השמים הכותרות כי את יגיע כפיו של חבר ראינו להכין ולהודו שלא בעלמה ולא בשלגת היא מעשיו כי קריאת היום מתפשטת ומתגלגלת בכל הישוב כלו כאשר לאנו לבחיבת פרטיו ומי לא ידע בכל אלה ואין ספק כי לא טא לשוא כעשו בעלמותי בהר הובקומו במקום קדשו לפי שטמו על ידי בחינת הכוללי כי מכה עשר פייסוב למספר את רובע הכדור ויוכח אמש גם מאז דברו ונריך שתייכנה הים שעות עקר בקריאת היום וכו' וכאז והיה סוף גדרי הקריאה לפי מה שהיה דקדוקנו עליו וגם אחרי כן עת בא דברו אך לקריאת השם רוחב עכפ וכו' וזמו שעלה בואורבו במקומותם ונורחות כפלאתי על החכם הכוכר אנה פכה דעתו ולא שת לבו גם לזאת ואכזו הרואה כי הגד השלישי גם הוא אשר כפל פחדו עליו שם היות לו פני הראות הנה מקו אמתו להתרים ככנוד באמרנו כי התורה לא תביט אל הוד שחן לו עורה ולסמוכים ומרכים כל כך עד שיבוא לידי הכתשה בקריאת הימים לא חיישין והיה ליה מלתא דלא שכיח דלא גזרו ביה רבנן ולמשה לא תעבו ארץ ולא יענת ניוד החבר ממקומו אמנם מה שנפשי קוהה וכחלשת עליו בדעת החבר הוא כי מספר הים שעות המיוחסות לקריאת יום בקריאת הימים יסודתו על מוכח בטל כחלו היתה לו במקום טבור הארץ עצמו אשר לא כמורתו מן ההערה הרביעית אשר הקדמנו כי שם הזב למרחק שביניהם חק ומשפט בכדי שיעור יוכר ורשום אבל מספר הים שעות ומה שחול שתי באומע הישוב ראוי שיזכר על נד הרוחב ממשן לדרום לא על נד האורך ממזרח למערב ואינדה כך את הכמא כחוב על סכר חשב האפוד פ"ב עב הנהה רשומה בגליונו בשם ח"ק כי זה לעומת זה מתיחסים אחד אל מה שאכתמו עליו ומלתו של חשב האפוד על לשונו לשאר שיעור המיושב מן הארץ באורך שהוא החני מקו השווי הוא שיעור יב שעות וככללו כשישר זה החיים אשר בקנה המערב בים חוקייאנוס והסכמו סכמי ישראל על שא"י הוא באומע זה האורך ועל זה שוא יסוד כל מה שאמרו בבוד העבור לפי דעת קנת

שיעור כל מעלה מן הארץ אבל חכמי התבונה הוא כל מיל (כל שמים ושעה מיל) ושני שלישי מיל כל מיל ד' אלק אמה והוא כפל המיל אשר אבל חכמי ישראל אל ידועלם אשר היא בקנה מערב ארץ ישראל חוקה חקנה מזרח השווא ושעות וחצי ועל זה הסכמו כל חכמי התבונה והתבאר להם זה מומחי הלקות ושיעור כל אי כלה כפי מה שכתבו החכמים אל היא ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה אשר כל פרסה האנל ד' מילין וכל מיל שנים אף אמה וכחאלק זה השיעור על שיעור המעלה לא יגיע לטו מעלות אשר הוא שיעור שעה אחת ויהיה לפי זה קנה מזרח ארץ ישראל חסוק חקנה מזרח השווב יותר משה שעות ואפי ויקשה זה לחכמי ישראל אל ואלו בעבור כי לא יגיע לו שעות פשונה כאלו הוא באומע עכ"ל ובהנה בגליון אחד ח"ק יבסנה שיוצא מלפני השליש לא השנים זה החכם בזה המקום א מרחק ארץ ישראל מקו השוה אשר שיגנה מפניו גדות העולה אשר ימדד עליה ארבה בארץ ופה שוכר כי שיעור כל מעלה מן הארץ וכו' לא יתאמת רק בעגולות הגדולות השוכרות על מרכז הארץ כמו עגולת הקו השוה וחצי היום וכמו שכתב הכנאי אל כשיער עמן החזיון עד שוכר שם כי ארך קשת המיושב על הקו השוה הוא חכמי הקו הסוכב שהוא עשרת אלפים מיל ומאתים מיל וארכה בסוף הרוחב המיושב הוא כמו חמשית הקו הסוכב שהוא ארבעת אלפים ושמונים מיל ומעתי לא יקשה לחכמי ישראל אל דבר למנין עכ"ל אפס כי להוציא את החבר מירי ספקו בשומו מירושלם עד קנה המזרח פכיו יח שעות נריך לדחוף דרכו של חשב האפוד כי על נד הקירוב כאחרו הדברים ואיננה כא עמך מה שכתב על חשב האפוד הלו כפי באש"כ לכאר לכו מאמר ר' יואל פ"ק ד"ה עשרים וארבע שעי מיכמי סיהרא ואל ביאור זה שכבר התבאר במה שקדם כי היום והלילה הוא שיעור תבועת הגלגל היומי ולפי שאין בגלגל כקודה יותר ראוייה בשתלשם המחלה בתבועה מזולתה כי אין מקום בשם מעלות המיוסף אורך הארץ יותר ראוי שלקח התחלה לקריאת הימים מזולתה המל כי לבנו שנתחיל בקריאת יום השבת כשהתחיל השמש להשירב בקנה המזרח או כשפת הארץ או בקנה המערב או בעמנו הארץ והואר כאות אבל הטבע שתייה התחלת הקריאה בקנה המזרח ששם התחל השווב אמנם לפי שכתבה התורה האקית לכני ישראל והם בארץ ישראל הנה ראוי שתיה שם כשתלת הקריאה למי השבוש ושם התחיל יום השבת ראשונה

קול יהודה מאמר

שני סימן ב

השנה אז כבר סיכי הכלתי מתחלף לה חלוק מוחש באורך וכן מאשך הקריאה עד סוף המערב ומשם עד קנה המזרח מתפת לארץ ומקנה המזרח עד ארץ ישראל ומס התחלת הקריאה ונתליתיה לפי שהיא בוף למזרח הארץ וראשית למערב הארץ לפי שהיא באמצע המיושב באורך לפי בעל המאמר הזה ולא ירחק מהם מאד מהאמת ויבאר גם כן שבגול ארץ ישראל מגיע עד היקום ההוא וכן נראה שנתיה סגור הגמרא כי תמיד יאמרו כי ארץ ישראל באמצע העולם ודנו בזה הקנה המזרחי ממנה ועם היות שהתחלת היום כפי משפטי התורה הוא בקנה המזרח שאם לא כן יבאזו בככת הארץ תוך ארבע אמות שכי ישראלים עושים מלאכה ביום השבת והאחד יהיה ענוש עליה בקילה והאחר יעשה כהיתר ויהיה זה ספק גדול בתורה הכה עם כל זה התחלת הקריאה האמתית ליום התורני הוא ארץ ישראל שהוא מקום התורה וכן אמר ההכס רבי יהודה הלוי בכוזר ועם זה יוכן מה שהעיון בו בשבתין ולזה אמרו ויקרא השבת לבין אחר ארץ יש"כ"ח שעות ואמר גם כן שהתחלת היום הוא מהצדן אימנם נראה שהוא לא ירנה שתהיה ארץ ישראל רק התחלה לקריאה לא בוף הקריאה כי הוא אמר שנין הוא בוף גדר הקריאה ואכלא יחזנו כי בדבר העגול הנקודה אשר תלקח התחלה היא בעצמה תכלית כי לא חנין המרחק אשר בין קנה המזרח וכפת הארץ למה לא תמשך בו הקריאה אחר יין ומה יהיה ממנו ואיך שיהיה הכה הוא הכיכס ש"ף אשר הקב המזרחי ממנה הוא כפת הארץ היא התחלת הקריאה ואחיו מאשך הר"ן הלוי בספרו במאור בפירוט השמועה הזאת ע"כ ויאלם על אמרו כי בעל הכוזר לא ירנה שתהיה אי רק התחלה לקריאה לא בוף הקריאה וכו' והוא מה שהוסיף לטעק עליו בפרק טו' לו חדש בעגלתי היה מונא כוכת החבר הכעלמתי ממנו בהעגלה מנעל יפוד עולם כאשר הראיתין גם מה שכתב כי בעל הכוזר הסכים שארץ ישראל אשר הקנה המזרחי ממנה הוא כפת הארץ היא התחלת הקריאה לא ידעתי איך יפגול זה מאמר החכר על כולד קודם חנות שעביינו כאלו אמר כולד קודם חנות יום שבת בירושלם שהיו מדברי בעל חשב האפוד עבמו המוזכרים למעלה הכה ירושלם אשר בקנה מערב ארץ ישראל יהיה רחוקה מקנה מזרח הישוב ו' שעות וחצי והלא טוב לנו לרחוק עבמנו ככתמלה ולומר כי על נד הקירוב הדברים כאמרו והכה טעם להעלות תקון למה שפסק כנדו בעל יסוד עולם באמרו איך יטבן שיהיה

לוי השוכן במקום טובו הארץ עומד עתה בחנות יום שבת ויכפור בו יהודה שכני הרחוק ממנו מנעט קט חמד המזרח וכו' כמוזכר למעלה ובעל חשב האפוד התבשר לעצמות זה כמה שביאר על אמרו מפני שהם מכביאים עם אכשי התורה בתחלת היום שהוא הצדן וכו' ואמר שהתחלת היום כפי משפטי התורה היא בקנה המזרח ועם זה התחלת הקריאה האמתית ליום התורני היא ארץ ישראל שהוא מקום התורה והנה לפי זה תהיה מעלת ארץ ישראל בהתחלת הקריאה לפי המחשבה והרעיון לנד לא לפי האמת והרי זה כחלום יעוף שאין לו פתרון כדברי החכר הכלמי סובלי אומו בשום נד ובא החלום כדוב ענין ודברים בטלי לפי שעתו וכבר הראית לדעת ביאורו על דבריו באמרו מפני שהם מכביאים עם אכשי התורה בתחלת היום שהוא מהצדן וכו' אליו המעיני ידרשו עיד נכע אחד הביא בעל יסוד עולם על דעת החכר ככולד קודם חנות וכו' כי במאמר הרביעי פ"א כאשר בא לבאר כפי שעתו שעל מקום טובו הארץ הם מיוסדים חשבונות תקון מולדות הלככה ותקופות החמה בעבור כתב אל ובעל ספ הכוזר וכן בעל ספר המאור ז"ל כמו שהודעתין ואמרו כי מטעם ההלכה הזאת של כולד קודם חנות ולאמרו הם שעל אמצע ארץ ישראל שלשם הוא כוהן דין ראית הלככה הוא מיוסד חשבון המולדות ואלה גם הם תענו מדרך השכל בביאור הענין הזה ולא הוסיאו משפטו לאור וכו' עכ"ל ובסוף פ"א ממנו כתב אל ודע כי בעל ספר המאור גם הוא ז"ל כוהן שאמר שכתב וכו' ואמר כי על אמצע ארץ ישראל הוא מיוסד חשבון המולדות וכו' על קנה המזר' הוא כמוך ראית הלככה בחדושה וכדי להעמיד בברתו זאת הונדך ליסד ולומר כי ככל י"ח שעות תורח החמה ככל יום בירושלם קודם ממה שתורח ביום ההוא בקנה מזרח ויה שקר גדול ומפורסד ושנוי סדרי בראשית וברד הכרייתא של כולד קודם חנות וכו' לפי סברתו יאמר כי אם חל רגע מולד החדש קודם חנות יום שבת על מכל בירושלם בירוע הוא כי הלככה החדשה שלו היא בראיית לפי כן בסוף יום שבת זה בקנה מזרח ואם יחול המולד מחנות יום שבת ואיך בירושלם שאז הוא ידוע שאין הלככה החדשה שלו יכולה להראות כסוף יום זה בקנה מזרח ואם יחול המולד מחנות יום שבת ואיך בירושלם שאז הוא ידוע שאין הלככה החדשה שלו יכולה להראות כסוף יום זה בקנה מזרח וזה שנוש גמור הוא"ל ועפ הראיה לפי

קול יהודה

מאמר

שני סימן כ

עח

הנעמו זאת תהיה קודמ' לרנע המולד וזה שקד עכ'ל' ואלו'ם כאמרו שלפי הנעמו זאת תהיה עת הראייה קודמת לרנע המולד' אם כלפי עצמו דבר להורות כי שפירוט הזה על הכריתות' הנזכרת לא יעלה יפה למה שכתב יוסד אל' כעל יוסד עולם עמו מן העשנים שזכר בזולת זה המקום .

התלויה בארץ שהיא נחל' העם מה שקראתו לאשר נקראת הר קדשו והדרום רגלו ושער השמים וכי מציון הצא חורה ומה שהיה מוריות לאבות לרוד נה והיה בידי ע'א והכשם לה והעלולים עצמורם אליה כיעקב ויוסף ותחנת משה לראותה ונמנעה ממנו והיה ק'פ' והראאה לו בראש הפסגה והיה חסד ומה שהיה מבקשת האבות פרס והורו ויון וזולתם להקריב עליהם ולהחלל בעד'ם כבירת ההוא הנכבד ומה שהוציאו ממונם על המקום ההוא ואם היו מחזיקים בחקים אחרים מפני שלא קבל אורם הנמוס רצמתי

בשם מולד' רנע הקבוץ האמנע'י'ן שיונן ממנו רנע הקבוץ האמתי אשר דבר על אודות כפ' ההוא . וכבר העירונו על הנדלם בהערה השמיכות בהודיענו שם מטעמו כי כבדי ז'ד שנית תרלח חק'י' ולא ביות'מ'ם הוא אפש' שיקד' רנע החדו'ל' שום תשרי והוא הקבוץ האמתי על רנע מולדו שהוא הקבוץ האמנע'י' עוד פשוט תראה מה שכתב על זה כעל חשב האבוד פ' ע'ו כי אחרי הכמתו ביאור שמועה זו של כולד קודם סנות על פי דרכו אשר תחזה שמה . כתב שיש להטל' מבעל הכוז שאלר כי בהיות המולד השנה בכפה על דרך מט' קודם סנות יום שבת . הכה הוא בקנה המזרח קודם ליל שבת ולכן ראיתה אפש'רית יום שבת תערב וכו' . וכתפל' בו באמרו אף לא השגיה למולד האמתי בזה כי על דרך האמת הוא שקד ויכוד לראייה . ממנו ונבל' הזמן אשר בכמותו עתה הראייה אפש'רית . עכ' . ואיכה ביאור כולד קודם סנות אל' רבי התעשרים הוא על המולד השנה וכמו שגראה מדברי הרמבם בכלבו קדוש המש' פ'ו מדברי הראש' המזכרי' בערך הכוז לחשב האפור גם מדברי כעל יוסד עולם שזכרו למעלה . אכן לא כפלת היא ולא רחוקה שנס בזה עשה החבר שגיל לעצמו לכאר כולד קודם סנות על המולד האמתי ותבור מעליו תלוכה זו . וכבר הראית לדעת כהערה פש'ניעית והשמיכות כמה רחוק מאד כדרכי ביאור

המחמ הכוז כעל יוסד עולם והחבר יואם באתי לקטע על שרשיה יעל שרשו זולת' כחקיר' ודרישה' היתה בזה הוצ' לדברי יתיר על השב לפי כורך עקר הכוז שאכחנו עליו וזה דבר השמט שמוט ידי מהארי' בעניונו וכבר נעשה כך אכנעי מטערוון

הוקדמה . והוא כידי עבום וכבוד ה' עליה לא זרס עדיין והיה קס'ף והיה חסדי' זה יו מור' על גוד' עביו' ועונם חכונה . ומה שהיה ענקשת האומות וכו' מפני שלא קבל אומם הכאיום האמתי . ר'א כי בקשת המקום הזה אלגם עם היתום מחזיקים בחוקים אחרים אשר לפי כן היה להם להסתפק ולהסתפק בכחלתם ולא הארץ הזאת כל ידושו . הלא אמאת היתה זאת כי עבע האמת הכריחם אל בקשת השלימות הנעדרת : ומה שאמר מפני שלא קבל' וכו' הוא שזה לאמרו שהם לא קבלוהו . וזכר פרס' הדודו ויון להינתם אל' בזה היותר מחולמ'ים וכמה כטובי כאיום כאחד להורות כי גדול היה כבוד הבית המתוקר על ידי כורש מלך פרס . ואותו קד' ה'לכות לו בית בירושלם ככתוב משורם בתלמת ערא' . וגם ידבר עמנו מי בכס מכל עמו יהי אלקיו עמו ויפל לירושלם אשר ביהודה ויבן את בית ה' וגו' וכל הכשאר מכל המקומות אשר הוא נב' שם וכשאוהו אצ'י מקומו בכס' וכזה וכרש' וכבש' עם הכדנה לבית האלקים אשר בירושלם . ופרשת גדולת הבית הזה אשר גדלו המלך הראשון ליון אל' וכבר רוב מוקדון הלא היא כתיבה על ספר דברי הימים ליוספי'ן בהראונו את יקד עבארת גדולתו של שמעון הכדוק אשר כשאו המלך הזה לפי שהיו דמות דיוקנו מנכח לפניו בבית מל'תמו : כמו שזכרו אל' במסכת יומא פר בא' לו . וקלמ' מלך ויון גם הוא

מנה דרך להביא' ל המקו' אשר ממנו תוכל לרכוב על כמותי המקודה הזאת בכל איות כפסך : עם מה שקראתו וכו' מלשון פן יקראנו אכונ' . והורה בזה כי מה שזכ' ע'ד הכה משכמי הארץ הוא העקר . והממשך מבין ולהבא הוא עמו טפלה וכאלו אמ' יטרף לזה מה שעשה אותו מעבויי השלם שאין לה חמקה כערך אל' הדברי' הענמיים למעלתה שעל משיכותם

עצם עמו מן העשנים שזכר בזולת זה המקום . הפרשתי כי אין נד הספק הזה שזה כנוק החכר' אף אם כלפי החכר כאמ' הדברי' כהורא' שטיות' לא ידענא מאי קאמר' . כי לפי מה שביארנו כונתו למעלה הלכנ' ההכרשה תראה בקנה המולד' יום שבת לשם שהוא סנות יום ראשון ב'א' לאמר כל' שנות מעת חול רנע המולד' כירושל' ועכפ' תהיה הראי' אשר המולד' הן שיונן

קול יהודה

טאמר שני

סימן כא כב

עשה לכות תפלתנו את כל הכבוד הוא המוסר
בכבוד ארמית'ה היוני כאשר דרוש דרש מאלעזר
הכהן לשלוח לו השנעים וקנים מעתיקי התורה והוא
מארע מפורסם מחר אפס כי לא תפסעו אנלכו

פרסום ענין הודו אם לא
קבל' היותו על ימשה
אשרווש המולך מהודו
ועד כו' ויהי מה ראוי
שנמשך כי גם הוא יגל
בארמונו אלכל כפרסיוון
העולים עמו בקפה אחד
כיעל: כן פלו וחד כלסון
פחד כמווכר למטה ה'אל
לא יהו דכרז זה בנית
השני שליית עניינו בנית
הראשון כי בלי ספק הן
היתה שם כזאת בישראל
למלאת דבר המלך שלמה
בתפלתו וגם הנכרי אשר
לא מעמד ישר הוא וכל מאר
דמוק למען שמך כי ישמעון
את שמך הגדול ואת ידך
החזק וזרועך הכסויה וכל
והתפלל אל הנית ה'ה
אתה ישמע השמים מכוין
שכתך ועמי' ככל אשר יקרא
ליך הנכרי למען ידעון כל
עמי הארץ את שמך ליראה
אותך כעמד ישראל ולדעת
כי שמך קדש על הנית
הזה אשר בכהיה ומה שחס
מרומים אותו וכו' כי ליו

ומה שהם מרוממים אותו עם העדר הראות
השכינה עליו ושפל האומות חוגגים אליו
ומתאווים לו זולתינו מפני גלותינו ולחצנו
וממה שזכרו רבותינו ממעלתה יארך ספורו:

כא אמר הכוזרי דהשמועני קצרת מר
שיודמן לך מדבריהם:
כב אמר החבר במה שאמרו בענין זה
הכל מעלין לארץ ישראל

ואין הכל מוציאין ודנו האשה שאינה רוצה
לעלות עם בעלה לארץ ישראל שתצא שלא
בכתובה והפכו כאשר האיש אינו רוצה
לעלות עם אשתו בארץ שיצא ויתן כתובה
ואמרו לעולם ידור ארכ בארץ ישראל אפילו
בעיר שרובה גויכ ואל ידור בחוצה לארץ
אפוי בעיר שרובה ישראל שכל יהודי הדר בא'
דומה למי שיש לו אלוך וכל יהודי הדר
בחוצה לארץ דומה למי שאין לו אלוך וכן
כדוד הוא אומר כי גרשוני היום מחבתח
בנחלת ה' לאמר לך עבוד אקים אחרים לומר
לך שכל יהודי הדר בחוצה לארץ כאלו עובר
כום וכבר שמו לארץ מצדים מעלה על שאר
הארצות האחרות ושפטו על זולתה בקל

כל כך בין מלת וכו' למלת וכן בהודמן אולי לכוין
כתיבה בלתי מתוקנת והספיק לחבר זכרון כופו של
מאמר להיות עקר המסק' וכן עשה הרמב"ם בחוקמו
המוזכר למעלה: וכבר שמו לארץ מצדי מעלה על
שאר הארצות האחרות כדכתיב' שם: בדרכותיה של א'
(פי' בשהשפה מבורכ) בית סאה עשה ה' כבוד כורין
בישבתה של כושן בית סאה עושה עכו"ם דתבוא' ר'
מאיר אומר אכי ראיתי בבקעת בית שאן בית סאה
עושה עכו"ם: ואין לך מעולה בכל הארצות יותר
מחאר. מכרים שכאמר כגן ה' לארץ מצרים ואין לך
מעולה בכל ארץ מצרים יותר מכוון דהו מרבי כס'
מלכי

כקבל' היותו על ימשה
אשרווש המולך מהודו
ועד כו' ויהי מה ראוי
שנמשך כי גם הוא יגל
בארמונו אלכל כפרסיוון
העולים עמו בקפה אחד
כיעל: כן פלו וחד כלסון
פחד כמווכר למטה ה'אל
לא יהו דכרז זה בנית
השני שליית עניינו בנית
הראשון כי בלי ספק הן
היתה שם כזאת בישראל
למלאת דבר המלך שלמה
בתפלתו וגם הנכרי אשר
לא מעמד ישר הוא וכל מאר
דמוק למען שמך כי ישמעון
את שמך הגדול ואת ידך
החזק וזרועך הכסויה וכל
והתפלל אל הנית ה'ה
אתה ישמע השמים מכוין
שכתך ועמי' ככל אשר יקרא
ליך הנכרי למען ידעון כל
עמי הארץ את שמך ליראה
אותך כעמד ישראל ולדעת
כי שמך קדש על הנית
הזה אשר בכהיה ומה שחס
מרומים אותו וכו' כי ליו

גוים ידרושנם לאחר חרבו מודעת זאת בכל הארץ
זולתנו משיב גלותנו ולתננו אפשר להסב מלת זולתנו
למלת חוגגים לכדה והכוונה לומר שמפני גלותנו
ולתננו אין אנו יכולים לעלות וליראות ולהשתחוות
בבית הנמרה עם היותנו בלי ספק מתאוו ליו יותר
מזולתנו: או כאשר כי הלשון הזה מוסב לכל מאמרו
הקודם ויהיה גלותנו כנגד חוגגים ולתננו כנגד
מתאווים: וביאורו כי הגלות לא יוכלו לקטו חליו
ולתננו ימנע אותנו מהתאוות חליו על דרך אמרו ולא
שמעו אל משה מקונו רוח ומעבודה קשה:

סימן כב הכל משנין לארץ ישראל הכל מובאו

ואלכי דכתיב כי היו כנוצן שריו ואין לך טרשים
 ככל ארץ ישראל יותר מחכרון דהו קצרו בה שטכנו
 וזמנה חכרון מבוכה על אחת חו' בננוען דכתיב מחכרון
 טבע שמים כככתה לפנינו טען מחכרים וחי' כככתה חי'
 לויח' כככתה מוח' אשער
 אדם נוכח בית לככו קטן
 קודם שיכנה לככו גדול
 שגאמר ובכתיב חס כוש
 ומכרים ופוע וכככען אלף

שמכנה. על אחת חו' בננוען (פי' מבוכה לשון בנין
 שהיתה כמיה בכל טוב - או לשון פרי כדכתיב ואכנה
 גם לכתיב ומכה) והיא כטרשים אבל שלא כטרשים מוח'
 מאה' והיא שלא ככרכותיה' אבל ככרכותיה כתיב
 ויורע יחזק בארץ היא וגו' עכ' ובלאו כזה את
 אשר הכיחו בתחלה שככרכותיה של ארץ ישראל בית
 סאה עשה מחשה רכוא כורין כי חכרון על א' חו'
 כנוען' וכנוען בית סאה עשה עכורין' א"כ בית
 סאה כחכרון עושה ת"כ כורין ויש להוכיח עד ת"ן
 במקום שחינו טרשין' וככרכותיה כתיב מאה שערים
 של' על אחת שגשאר שמים כתרך למאה ומאה
 פעמים ת"ן הרי מחשה רכוא עכ' ועוד יורה על
 טוב ארץ מנרים באח' סימן ל' והכית אותם בטוב
 שכמקומות כמו שיתבאר שמה' זשססו על זולתה
 מקו' ואמרו ומה מנרים שככרתה עליה ברית אסור
 שאר ארבות לא כש' כראה שדום כוכנו מרחפת על
 פני רקיע מאמרם אל כספרי והביאו הילקוט פ'
 שופטים' מוכן שפי'בום אחר בטל כדו הוא שיחיד
 את העם למנרים ת"ל רק והלא דברים קו' ומה מנרים
 שהכרית ברותה עליה עבירה מחיורתן' לשם שאר
 ארבות שאין הכרית ברותה עליהן עכ' וחס אחת
 לכן מובאו מן המקום היא רואה אם את דבריו כי
 כרבים הם כרפים וזרים על ביאורו' כי מן הכראה
 על דעת החכר עביכו לומר שכבר שמו לארץ מנרים
 מעלה על שאר הארבות על פי אמרם כככתובות שאין
 לך מעולה בכל הארבות יותר מארץ מנרים שנאמר בן
 ש' בארץ מנרים וגו' כמו שקדם' וזו היא הכרית
 שככרתה עליה להיומה מבוכה בכל טוב יותר מכל
 שאר הארבות חוץ מארץ ישראל כמדובר' וזשע' כן
 אסור לכת שם להשתקע וכש' אל יתר המקומות
 שכמונה לארץ' או תהיה כוכנו לומר שככרתה עליה
 ברית להיות שמה עקר גרותם של ישראל עד ת' שנה
 שגבירת בן הכפרים' וישכח החכר שהיתה בחידת
 הארץ ההיא לגלותם מפני היותה המעולה ששכ'.

הארבות כאמור פ' ברנו דמס יזכור' יחזק ויהיו
 תרפסה וכח הקו' שאם הארץ ענמה הככרתה לשיבת
 גרותיכו על שי הכרית הכריתה לאכנהם הוורכו
 מדירתה בשלטה מקראות לא טסיטון לשון כדך
 הזה עוד' לא טסיטון עוד
 וחומר ואמרו ומח מצרי' שנכרתה עליה ברית לראותם' לא טסיטו
 אסור' שאר ארצות לא כל שכן' ואמרו כל לראותם עוד עד עולם'
 ככתוב להלחמ' פ' מהלבו'
 מלכים ומלחמות' שאר

ארבות לא כל שכן' או כאמר לפתרון כוכנו שהכרית
 הכריתה למנרים היא אזהרת לא מתעב מנרי כי גר
 היית בארצו יואפשר עוד שרמו למאמר לשיעה' סימן
 יט כיום ההוא יהיו חמש ערים בארץ מנרים מדברות
 שפת ככען זשספעות לה' כנבאות עיר-ההרם יאמר אחת
 כיום ההוא יהיה מוצה לה' כתרך ארץ' מנרים ומנכה
 אבל גבולה לה' והייתה לאות ולעד לה' בבאות בארץ
 מנרים כי יעקו אל המכני לחזנים וישלח להם מושיע
 ורב והגלים וגו' עד סוף הסימן והיא ברית שלו' ככריתה
 למנרים וקרוב הוא מאד שרמו החכר אליה' ובכל
 ענין יהיה על דעת החכר מאמ' ספרי עבירה מחורתן
 לשם' כאלו אמר שחיתם לשם עבירה היא כידם'
 והנה אם למשפט הקו' אמין איכנו כי טעם אסור
 מנרים הוא מפני שגשגיהם מקולקלים יותר מכל שאר
 הארבות שנאמר כמעשה ארץ מנרים וכמו שכתב
 הרמב"ם כפרקו הכל' גם הרמב"ן כתב ש' שופטים על
 פסוק לא ירבה לו סוסים וגו' אל על דעת רבותיכו כי
 אשר ראיתם את מנרים הווס לא תוסיפו לראותם עוד
 מנה ומשם הזכיר זה' אמר לשם לא תוסיפו לשון
 כדרך הזה עוד' וכבר פשטנו זשעם המנה הזאת
 מפני שהי' המנרים והככעמם רעים וחטאים לה' מאד
 כלשם כמעשה ארץ מנרים אשר גשגתם' בה לא תעשו
 זכמעשה ארץ ככען וגו' והנה רנה ה' שלא ילמדו
 ממועציהם והכרית בככעני כל בשום ואמר לא יגבי
 בארץ והזכיר במנרים שלא כשב' אככנו גארנש ע"ה'
 ומה שזכינו אסור בשיבת מנה' לארץ' פאו שקדם
 איכנו מכה האזהרותי' האלה' דכ מכה העשה שכתב
 הרמב"ן פ' מהענין ו"ל' והווסתם' אלת הארץ וישבתם
 בה כי לשם כתתי את הארץ לרשת אותה' על העני
 זו מנות עשה היא וזה אותם ש' שבו בארץ וירשו אותה
 כי היא ניתנה להם ולא ימאסו בכחלת' ואלו יעלה
 על דעתם ללכת ולכבוש ארץ שזכר או ארץ אסור
 וזולתן ולהעביטם ישברו על מנות ה' ומה שכתבנו
 רבותיכו במנות הישיבה בארץ ישראל ואסור לכת

קול יהודה מאמר שני סימן כב

עם דברינו בקנה אחד והוא שהיה אמרו ומה מנרים
שכרתה עליה ברית אכזר וכו' כאלו אמר שכרתה
עליה ברית לא תשיפון כמו שזכרו. ואעפ"כ אסור
להרבות סוּם מן הארץ היא מדאגה מדבר פן ישיב
את העם אליה שאר ארצות
שאינן הכרית ברית עליהם
לכלתי ויחטאו ללכת שמש
על אחת כמה וכמה שאין
להרבות סוּם מן המקומות

מאמר קול יהודה
מאמר שני סימן כב
עם דברינו בקנה אחד והוא שהיה אמרו ומה מנרים
שכרתה עליה ברית אכזר וכו' כאלו אמר שכרתה
עליה ברית לא תשיפון כמו שזכרו. ואעפ"כ אסור
להרבות סוּם מן הארץ היא מדאגה מדבר פן ישיב
את העם אליה שאר ארצות
שאינן הכרית ברית עליהם
לכלתי ויחטאו ללכת שמש
על אחת כמה וכמה שאין
להרבות סוּם מן המקומות

היה פן יגרסו הליכת העם לשנת חובה לארץ. הנה
אין ומרעים הפצר כי לא הועלנו כלום בתקנתנו כי
אמנם בהקדמונו לזה וכבר שמו לארץ מנרים מעלה
על שאר הארצו ושפטו על זולתה מקו ואמרו וכו' הביא
כונתו לידו ג'וי מכוואר שהברית הכרותה מעלה היא
למנרים ואין הדבר כן לפי שטת ביאורנו ועוד הורו
דבריו על זה באמרו דברכי' סימן ג' שמקום הכבואה
הוא כאשר שת הנכול מים כוף עדים כלשתיים ויכנס
בו מדבר סיני ופארץ ושעיר גם מנרים כי למקו ההוא
מעלה עכ' אחרי כן מנרית בהסיקתא מה שיתקו' בו
דברו על ביאור הכפרי וזל ומקו שאפילו אחד והוא
בעל כדאי הוא שישב את העם מנרית תלמוד לומר
לא ירבה ולא ישיב. והלא קל וחומר ומה אם מנרית שאמר
הק"ה לא תשיפון לשזב בדרך הזה עוד הרי השיב את
ע' עונס שאמר והשיבך המנרים באניות בדרך אשר
אמרת לא תשיפון עוד לראותה. שאר ארצות שאין
הברית ברית עליהן עכ"ו. וכן הוא אומר ואזרם
במורה לכל רוח. ואומר כי בארבע רוחות השמים
פרשתי אתכם עכ"ו: כל זאת למראה עיניו שכתבו על
פי הכתוב שהחבר שת אל הספרי פנו כאשר דברנו
אך אמנה אם המנר ימצא בירו מאמר זולתו שמנר
היו תנועותיו. ומנרתות יכניו כי נפשי יבשה וכל
ידעה מה: ואמרו כל הקבור בארץ ישראל וכו' גם זה
בכתובות פ' בתרא אמר' עבן כל הקבור בארץ ישראל
כאלו קבור תחת המזבח. כתיב הכא מזבח אדמה
תעשה לי. וכתיב התם וכבר אדמתו עמו עכ' וכבר
הורה הלאכע על חשיבות הארץ הזאת לקבור המתים
כאל' פ' חיי שרה. וכזכרה זאת הפרשה להודיע מעלת
ארץ ישראל על כל הארצות אל החיים והמתים עכ'.
עם היות שכתב שם הרמ"ן כי לא ידע טעם לדבריו
אין וכן זה מכא הר"זיה הזאת: ומנרית מן שמת
כה יותר ממי שנשא אליה וכו' גם זה שם עולא הנה
רגיל דהוה מליק לארץ ישראל כח נפשיה במזבח
לארץ אתו אמרו ליה לרבי חלעוד אמר אנת עולא על

גדולה מן יסכת וישמע שלא תהא קלב בעיני
להנתי'. וזה כי עין בעין יראה כי מאת ספרי יתבאר
כלי טעם על זה התנ' מיכן שאפי' סוּם אבטל כדו הוא
להחזיר את העם למנרים אעפ"כ שתיארה בירו עבדיה
קלה בעברו על אזהרת התורה כמעט קט בעל
במיעוטו. תל לא ירבה לו סוּמים ולא ישיב. והלא
דברים קו ומה מנרים שהברית ברית עליה מן
המקראות שזכרו אשר לא יוסיפו לראותם עוד עד
שולם ושלא יוסיפו לשזב בדרך ההוא עוד ואעפ"כ כן
עבירה שיצבור המלך על אזהרת לא ירבה לו סוּמים
כדי היא להחזירם לשם. ובכן הברית הכרותה על
בלתי שזב שמה חזרת ריקס. והוא מה שרש"י שם
לשון הכתוב באמרו ר' לא ירבה לו סוּם ולא ישיב את
העם מנרית למען הרבות סוּם וה' אמר לכם לא
תוסיפון לשזב בדרך הזה עוד למר שעם היות ברית
ברית עלי יוסיפו לשזב בדרך ההוא לעולם. מ"ח
עבירת הרבות סוּם מחזרת. שאר ארצות שאין
הברית ברית עליהן על אחת כמה וכמה שעבירה זו
גדרת הליכתן לשם אם יחטאו המלך להרבות סוּמים
מן הארצות ההנה. כי מה שהזכיר הכתוב ולא ישיב
את העם מנרית וגו' הוא על פי דרכו לדבר בהווה
כי משם עקר מונח הסוּם באמת ונתא מרכבה ממנרים
וגו' אמנם הוא הדיון שאין להרבות סוּם אפי' מארצות
אחרות והיה טעמו למען לא ילכו להתיש חובה לארץ
כי ישיבתה גם כן אמרה כמו שזכרו. וכבר משב
הרמ"ן דרך כסוף נפשו של כתוב לפר'ק לא ירבה
לו סוּם בשום אופן לא מארצו ולא מארצות אחרות
אפי' שלא יבטע על רכבו כי רבי ואמר כך הזהיר שלא
ישב את העם מנרית שהיו לו שם מעבדיו ומעמו
שרי מקנה יושבים בערי הרכב למען הרבות סוּם
פעמי' שכאמר בשלמה וכי'עוין שמה. זה הוא דרך
ישר לשיבו על ביאור מאמר ספרי אשר רחוק יהיה
פירו וכן ביאור השבר כמה אלפי אמה במדה. ואם
השכנו שאחרות לאיש שלום כהענין דבריו להעלותם

קדמה טמאה מקומות אמרו לו ארזנו בא אל איכו
 דומה קולטנו ממייס לקולטנו לאחר מיתה : אבל
 אמרו במי שהים יכול וכו' בירושלמי ראש פרק הנושא
 רבי בר קרייא ורבי אלעזר הוו מטיילין באיסטריין
 ראו ארונות שהן באים
 מחונה לארץ אמר רבי בר
 קרייא לרבי אלעזר מה
 הושילו אלו אף אני קורא
 עליהם ונחלתי שמעם
 לטענה בחייו ונתאו
 ונתמחו את ארבי כמיתתך
 אמר לו כיון שגויעו לארץ
 היו נוטלין גוש עפר
 ומחיסים על ארזכו דכתיב
 וכפר ארמנו עמו עב
 ועל זה ביטחו טעם למה
 שנהגו להביח עפר מארץ
 ישראל על המתים ככתוב
 בהנהיג ממוכות פרק ה'
 מהלכות מלכים : והיה
 מהקפדת רבי חייכא וכו'
 פ' בתרא דכתובות הוא
 גורא דכפלה ליה יבמה כי
 חוואה אתא לקמיה דרבי
 חייכא אמר לו מהו למיתת
 יבמה אמר לו אחיו כסא
 עכוס ומת ברוך המקום
 שהרגו : והוא ירד אחירוי
 עכ: ושאסרו מכירת קרקע
 וכו' משנה פרקא קמא
 דמסכת אלילים : ושאסרו
 מכירת קירות הכית
 והכיתו חרב : לא ידעתי
 מקום מונאו : ושאמרו אין

לקולטתו אחר מיתה : אבל אמרו במי שהיה
 יכול לדור בה ולא דר בה שאסור לשאת אותו
 אליה לאחר מותו שאמרו בחייוכם ונחלתו
 שמתם לחועבה ובמיתתכם וחבאו ותטבאו
 את ארציה והיה מהקפדת רבי חנינא כאשר
 שאלו אותו אב מ:תר שילך פלוני לחוצה
 לארץ שישבם אשרת אחיו שאמר אחיו נשא
 עכוס ומת ברוך המקום שהרגו והוא ירד
 אחירוי : ושאסרו מכירת קרקע לעכו' ושאסרו
 מכירת קירות הבית והגיתו חרב ושאמרו אין
 דיני דיני קנכות אלא בארץ ישראל ושלא יצא
 העבד לחוצה לארץ וזולת זה הרבה : ועוד
 אמרו צוירא דארץ ישראל מחכים וכאדבתם
 אותה אכרו כל המהלך ארבע אמות בארץ
 ישראל מובטח לו שהוא בן העולם הבא יואמר
 רבי זירא לכופר כשרצה לעבור עמו בנהר בלי
 מקום מעבר מתאותו לעבור בארץ ישראל
 דוכתא דמשה ואהרן לא זכו לירח מי יימר
 דזכינא לירח :

כהנותש עב : ועוד אמרו אוריא דארץ ישראל
 מחכים : מימרא דרבי זירא פ' מי שמת : ומאדכתיב
 אותה אי'כל המהלך וכו' מימרא דרבי ירמיה בר אבא
 אמר ר' יוסמן פ'כתר דכתובין מן הכתוב ורוס להולכים
 כה : והר'כע כתב פ'
 וישלח על ויקן את חלק
 השדה זול חלקת השדה
 חלק נשדה והזכיר זש
 הכתוב להודיע כי משלה
 גדולה יש לארץ ישראל ומי
 שיש לו בה חלק חסוב הוא
 כחלק עולם הבא : עכ :
 ואמר רבי זירא וכו' בכטבו
 פ' בתרא רבי זירא כי הוסיף
 סליק לארץ ישראל לא
 אשכח מברא למעבדי נקט
 במנרא (פ' הקונטרס יש
 מקום שאין גשר ומסליכים
 עץ על רוחב הכהר משפס
 לשפה ואיכו רחב לילך
 עליו כי אם אוחו כידו
 כחבל הממש' למעט ליתוס
 קשור שני ראשו נשכים
 יתדות אחד אחד ומאחד
 מלאן נשכים עברי הכהר)
 וקעברי אי' לו ההוא כוסר
 עמא פויוז (פ' עם כהול)
 דקדמייתו טומיכו לאדוכיב
 פי' שהקדמות כעשה לכשמיט
 אכתי כפחוותיכו קיימית
 פירוט עודכס כנהלתכס
 ככתפלה למחר לעצופ
 דכר בלא עמו אמר לו
 דוכת דמשה ואהרן לא זכו
 ליה חלף מי יימר דזכינא ליה : וזה שאמר שרנס
 לעבור עמו ר' שרבי זירא רנה לעבור עם אותו כופר
 עם היות שלא היה לו לר' זירא מקום כאות לעבור בו
 ודסק עצמו כי לא רנה להתמהמה :

כג אמר הכחורו אם כן אתה מקצר בחבת
 חורחך שאין אתה משים
 המקום הזה בנמתך וביתך חייך וביתך
 ואתה אויבר רחם על ציון כי היא בית חיינו
 וחאמין כי השכינה שבה אליו ואלו לא היה

דכין וכו' פ' דסנהדרין : ונפ' החובל : ונה' כנהדרין
 להר'מכס פ'א: ושלא יבא העבד וכומשה שלימה שכיבו
 גשין פ' ד' המוכר עבדו לכותי או לחונה לארץ יבא
 בן חורין וכך היא שנויה בספרי : לא תסגיר נ'ד
 אל אדוכיו מלאן אמרו המוכר עבדו לכותי או בחונה
 לארץ יבא לחירותי ועל כפוק זה כתב הרמב"ם דכתיבו
 אמרו אשילו בעבד כעבד של ישראל שברח מחונה
 לארץ לארץ שנס זה יעמוד לפני יושבי ארץ ה' ויכנל
 מעבוד היושבים על אדמה טמאה וש'ין כל המנות

כג בית חייך ומותך כנגד מה שזכר
 בקודמת איכו דומה קולטנו ממייס
 לך: לטעמי לאחר מיתה : ותה'תן כי השכינה שבה אלך
 כי באמרך רחם על ציון כי היא בית חיינו כבר הלאית
 אמונתך שהשכינה שבה אליו ר'ל שעתידה לשוב אליו

קול יהודה

מאמר

שני

סימן

כז

הנבונה שלקחו אשר נתן לך כנפט השמנה עשרה כדמות האוהר ברחמי שכינתו לבוין שינא זכרה בשמן כל וחס כן עדיין קדושתו עליו מנד האמת לחול עליו השמנה כמלא וזולתו לא היה לה מעלה אלא וכו' יל' אש' שכתב

שלקחו להם לאחיות עולם אבל יעקב גר כאכיו בארץ לא להם אלא לכנען וכו' ושלף לבאת ממנה בעשות הרעב אלא וכו' מדבריו אנו למדים שדעתו בויהי רעב בארץ ויודד אכרס

פינינו מהפסקת הטעם הנו' עוד ממקום אחר יתקף מעלת קדוש הארץ ענין מה שהמורה נה השכינה באורך יתקף טה' וכבר הארכנו על אמתת מין זה בראשון סימן פ"א אצל אמרו כל ימי הכנולא בתשע מאות טה' ועיוון טה': ותזכנה נה רל'

לה מעלה אלא התמדת השכינה בה באורך תחל שנה היה מן הדין שתכספנה הנפשות היקרות לה ותזכנה בה כאשר יקרה אותנו במקומות הנביאים והחסידים כל שכן היא שהיא שער השמים וכבר הסכימו כל האומות על זה ואמר' שהנפשות נקבצו אליה וממנה מעלין אותן אל השמים והישמע'אים אומרים כי היא מקום עליית הנביאים ו השמים ושהיא מקום מעמד יום הדין והיא לכל מקום כונה

הרעב בארץ שהיה זה על פי הדבר ואם לא נזכר בכתוב כי אזלי במקד לך כמה שזכר שם לך לך מארץ וממולדתך ומיבית אביך וגו' וירוש' הוא כמו ששמש בקול אלקים ללכת אל ארץ אשר יראו לא היה מסייע עצמו מן המקו' ההוא בלתי רשיון מלכו של עולם אשר על קדושת שמו כבר מסר עצמו למית' וביעקב פי' הכתוב שהלך בארץ שבע ויוצא זכרים אלקים אכיו יעקב ויאמר אלקים לישראל במראות הלילה וגו' אל תירא מרדה ממתי' וגו' וינחם לא מרה את פי ה' אשר נהיה לבלתי באת מן הארץ באמ' גור בארץ הזאת וגו' להיות עולה תמימ' חשש לו לכל יפהל כיוצא כי אין חונה לארץ כדי לו: וסיומקש' לכשאל עבמותם איהי מודעת זאת מן הכתוב ביעקב וכיוסף וככתובות פ' במרא' אמ' קרא ובשאתי ממנ' וקברתי בקבורתם דברו בנו יודע היה יעקב אכיו שנד' גמור היה ואם מתיס שכחונה לארץ חיים למה הערפ' את כניו שמא לא יזכה למחילות וגו' בדבר אתה אומר וישנע יוסף את בני ישראל וגו' אל חכיבא דברים בנו יודע היה יוסף כעצמו שנדיק גמור היה ואם מתיס שכחונ' לארץ חיים למה הערפ' את אחיו ד' מאות פרסה שמא לא יזכה למחילות.

והג' אני רואה שהשתהויתך וכריצתך נגדרה הונף או מהג' מבלתי כונה וכב' היו אבותי' הרא' זוני' בורדים לדור בה יותר מכל מקומות מילדתם ובחרים הגרות בה יותר משהיו אזרחים במקומותם כל זה ע"פ של' היתרה בעת ה' היא נראית השכינה בה אבל היתרה מלאה וזה רצו' וע"פ כל זה לא היתה להם תאוה אלא לעבוד בה ושלא לצא' ממנה בעתו. הרעב אלא במצורת האלקים והיו מבקשים לנשוא עצמותם אליה:

הרעב בארץ שהיה זה על פי הדבר ואם לא נזכר בכתוב כי אזלי במקד לך כמה שזכר שם לך לך מארץ וממולדתך ומיבית אביך וגו' וירוש' הוא כמו ששמש בקול אלקים ללכת אל ארץ אשר יראו לא היה מסייע עצמו מן המקו' ההוא בלתי רשיון מלכו של עולם אשר על קדושת שמו כבר מסר עצמו למית' וביעקב פי' הכתוב שהלך בארץ שבע ויוצא זכרים אלקים אכיו יעקב ויאמר אלקים לישראל במראות הלילה וגו' אל תירא מרדה ממתי' וגו' וינחם לא מרה את פי ה' אשר נהיה לבלתי באת מן הארץ באמ' גור בארץ הזאת וגו' להיות עולה תמימ' חשש לו לכל יפהל כיוצא כי אין חונה לארץ כדי לו: וסיומקש' לכשאל עבמותם איהי מודעת זאת מן הכתוב ביעקב וכיוסף וככתובות פ' במרא' אמ' קרא ובשאתי ממנ' וקברתי בקבורתם דברו בנו יודע היה יעקב אכיו שנד' גמור היה ואם מתיס שכחונה לארץ חיים למה הערפ' את כניו שמא לא יזכה למחילות וגו' בדבר אתה אומר וישנע יוסף את בני ישראל וגו' אל חכיבא דברים בנו יודע היה יוסף כעצמו שנדיק גמור היה ואם מתיס שכחונ' לארץ חיים למה הערפ' את אחיו ד' מאות פרסה שמא לא יזכה למחילות.

כד אמר החבר הובשתי מלך כוזר והעון הזה הוא אשר מנענו מהשלמת מה שיערנו בו האלקים בבית שני כמה שאמר רני ושחתי בת ציון כי כבר היה מענין האלקי מוזמן לחול כאשר בתחלה אלו היו מסכימים כלם לשוב בנפש חפצה אבל שבו מקצתם ונשואו רובם וגדוליהם בבבל רוצים בגלות בעבודה שלא

הוא שער השמים מעין אמרו ברכיטי פי' ושמיה פוזרים ליה: והוא לכל מקום כונה וחס רל' שהכל מכוונים ומוננים אל המקו' ההוא כדבר החבר פי' כ' ומה שהיה מנקשת האומות פרס הדוד ויון וזולתם להקריב עליהם וכו' עד ושלף האומות חוננים אליו וכו': אני רואה שהשמיים יומיק וכו' כאלפ' יתבלת השחר היה עימד חונה לארץ ויון פניו כנגד ארץ ישראל שאל' והתכללו אל' דרך ארצ' וכו' ולהרמ'ם מה מהלכות תפלה: ובחסרים הגרות נה יומד וכו' רמז לנבונה אשר הלך לו מארצו וממולדתו אל ארץ כנען ועל זאת יבאר החזקן. וישנע יעקב בארץ מגורי אכיו. כי אמר למעלה שלבשי עני שבו בארץ חוננים כלות ארץ

למה הערפ' את כניו שמא לא יזכה למחילות וגו' בדבר אתה אומר וישנע יוסף את בני ישראל וגו' אל חכיבא דברים בנו יודע היה יוסף כעצמו שנדיק גמור היה ואם מתיס שכחונ' לארץ חיים למה הערפ' את אחיו ד' מאות פרסה שמא לא יזכה למחילות. וזה ע"פ רוב ש: שנכלל בטפאל הקודמת עמנא בטוב כה' פלכים להרמ'ם פי'.

סימן כז ונשארו רובם וגדוליהם כודע מיטע קטלים

קול יהודה

אמר שני

סימן כד כח פה

העולם מן חתבות בעורף סימן ב' כל הקהל כאחד
ד' ריבוי אנשים שלש חמות ששים ועל גדוליהם
משארו כנכל אמר רבי אלעזר פ' עשרה יומאי לא
עלה עורף מנכל עד שעשה כמות קנייה ומשה

שלמה שנינו עשרה יומאי
עלו מנכל וכו' והכונה
שהפריש עורף כל הפסול'
שהיו כנכל והוליקן עמו
כדי שלא יתערבו עם
המיוחסים מאחד שאין הם
בית דין: והלב הער
התמדת הנבואה בנימין
כאמרם אל נאכה רבתי
זאת דעתך כי מרי כנע
על לכן זה הנה אמר ר'
חייא היכן מנינו שהנה
נקרא לכן של ישראל מן
הדין קריא נור לכבו ותלקי
אלקים לעולם: ואמרו כשל
כח הסכל' ככתוב בחמיה
סימן ד' והוא מאמר אנשי
יהודה כאשר קשרו האיוני'
לכטל כנין הכית' ויאמר
יהוד' כשל כח הסכל והעפר
הרבה ואכחנו לא כוכל
לכנות בחומה: ופיר רש'
ויאמר יהודה כן היו אומרי'
ומתאכזבים אנשי יהודה:
כשל כח הסכל: הסובלים
ועומסים האנלים והענים
לכנין החומה כשכלו בכחם
שאין בהם כח לכנות מפני
האיונים: והעפר הרבה
ועדיין יש עיט ומומ' הרבה
ליטן בכנין החמה למר
שעדיין המלאכה גדולה

עלינו לכנות ואכחנו לא כוכל לכנות בחומה מפני
פחד האיונים עכל' אדם כי הפחד ידמה שכללה
באחרים כשל כח הסכל הוראה על חסרון מנפוס
כאלו היה הדבר ההוא עליהם למעשים ולמשא' ואין
לשון הכתוב מורה בפשוטו שהיה כשלין כחם מפני
פחד האיונים כפי רש' שהיה תמלה אמרו מאמר
שמלטי כשל כח הסכל וגו' ואמר כן ספרו דעת

יבדדו במשכנותיהם ועניניהם ושמא על זה
אמר שלמה אני ישנה ולבי ער כנה הגלות
בשיבה והלב הער התמדת הנבואה בנימין
קול דודי ידופק קריאת האלקי' לשוכי שראשי
כמלא טל על השיכו' שיצאה מצללי המקדש
ומה שאמר פשטתי את כתנתי על עצלותם
לשוב: דודי שלח ידו מן החור על עזרה
שיהא פוצר בהם ונחמיה והנביאים עד
שהורו קצתם לשוב הודאה בלתי גמורה
ואמרו כשל כוח הסכל ונתן להם במצפון לבם
וכאו העינים מקצוים מפני קצורם כי העינין
האלקי איננו חל על האיש אלא כפי ה
הזדמנותו לו אם מעט מעט ואם הרבה הרב'
ואלו היינו מזדמנים לקראת אלקי אבותינו
בלבב שלם ובנפש הפצרה היינו פוגעים
במנו מה שפגעו אבותינו באצרים: ואין
דבורנו השתחוו לחד קדשו והשתחוו להדר'
רגליו והמחזיר שכינתו לציון וזולת זה אלא
כצפוף הודויר והדרום לו שאין אגחנו ח
חושבים על מה שנאמר בזה וזולתו כאשר
אמרת מלך כוזר:

כה אמר הכוזרי יאפיק לי זה בעינין הזה
יארצרה עתרה שתקרב
לימה שקראתיו בקרבנות משה שיקשה על
השכל לקבלו משה שאמר את קרבני לחמי
לאשוי ריח נוחחי ואמר על חקרבות כי הם
קרבן ה' ולהבן וריחו:

שהשתחיתין וכו': והמחזיר שכינתו לציון וכו' כמד
אמרו הם ואתה אומר רחם על כיון וכו':

סימן כה שתקרב לי וכו'. רונה לומר קירוב
שכלי באופן יסודו מערדיו מאשר
ימנא בקרבנות דברים מורים על גשמות חלילה:
ואמר על הקרבנות וכו'. אין זה דבר כפני עמנו
רק הוא נמרו של ראשון לכאר כי מזה שיקשה על
כח כ

האיונים אמר חסנו לעשות להם תועבה: ואלו הם
כשלין כחם מפני חמת המנין היה לו לתלות זה בזה
ולומר כשל כח הסכל וגו' כי אמר ונריכו: וכל שכן
לפי מה שפירש רש' על ויאמרו כריכו שכן היה
נחמיה מספר והולך ולא
מדברי אנשי יהודה המה -
על כן אמר ונפן להם
כמנפון לבם וכו'. כי לפי
הכשר כונתם במעשים
היה נעם העליות להגלים
כידם חפנים: וכפי קנורם
היו הענינים הם מקונני'
כמו שמכאר והולך: ואפשר
גם כן שהורו על חסרון
מנפוסם במלת סכל כי היה
להם למר כשל כמנו
במלאכת כנין החומה ולא
יראו את עמם ככושאי
משחזי: כי אמנם כדכר
הסדר עמנו בחמיה הספר
סימן כ' עבודתו ית' הוא
הסודות האמתי וכו'.

והרמזן כתב פ' קדם על
אירו מנפת כהנה אתן את
כהנמכס שאיכנה לכס
עבודת שעבוד כעבודת
עבדי המלכים סכל עבודת
מתנה גדולה כתנו לכס
נה לכבוד ולתפארת וכו'
עכ' והם יחסו לעצמם מאר
סכל המורה על היומם
עמוסים בעבודת שטנוד
והרו זה חסרון נחסי:
השפטו להר קדשו וכו'.
כנגד מה שאמר המלך
בקודמת אני רואה

שהשתחיתין וכו': והמחזיר שכינתו לציון וכו' כמד
אמרו הם ואתה אומר רחם על כיון וכו':

קול יהודה

מאמר שני

סימן כו

השכל לקבלו בענין הזה הוא מה שיאמר בקרבנות כפשוטו לגבוה כי הם קרובין ה' ולחמו ורחמו להוציא ממה שיתבאר נו אלוה' לפי האמת כי הקרבן והלחם והדיוט לא לה' האה' כי אם לאשוי' וכלו כן היתה כענין לפנינו ויאמר על הקרבנות זכו' ולא תתמה על הו' כי הדבה דוגמתה מבינו לחנך בפסקא פתמשת

כו אמר החבר

וימכנו ותשול בהם הנזר אשר הוא ראוייה להם משיים ונמאסו ותהיה לכל מזוג הנזר שהיא ראוייה לו כמעט דבר יפסד . וכן מעשי התורה כלם משוערים מאת הכורא ית ואין ביכולת בשר דם לשער מעשים עד שיחול בהם העבין האלקי .
מה שאמ' לאשי מישר הכל בכתב מיד ה' בשלטי כל קשה הוא אומר כי ס' כ' ונ' ששם עליו זכרון המשכן והקרבנות בפרט .

כאשר ארץ . וכבר ימאנו ככחא שכתוב בה ויאמר וכו' ונתבררה הכוונה . והנה הסדר הנאות שמור ונא בדברים כי מאשר הכיח סימן ז' משל ההר שיגלח בו הכרם עם העבודה הראויה . ואמר שם כי המעלה המיושדת הראשונה היא לעם שהוא כגולה ולכ' ושש' לארץ עור לזה עם המעשים והתורות התלויות בה שהם כעבודה לכהם . וכבר ביאר ענין הסגולה בראשון סימן ז' וכו' . וכאן ממלת הארץ בענין הנבואה ובדברים רבים מתייחסים מסימן ז' ועד הכה' . עתה נא לבאר בשלימותי החלק הכשאר והוא ענין המעשים והתורות המשייכים הדבוק בארץ הקדושה שהקרבנות מקצוע גדול בהם . ואחריהם יתעורר דברים מתייחסו אל הכוונה הלזו . כאשר מראש המאמר בסדר דברתי .

ראה דרכיו וחכם במקומות ההמה . ועתה דרכו שלנו לפכיו להמשיל בדור הקרבנות והמשכן עם שומרי משמרתו אשר על ידם היה חל העבין החלקי בחומה' לאדם שלם היצירה אל יחסר המזוג כי להיות המשכן עם הכלוה אליו דוגמת העולם הכללי והן האדם היה עולם קטן כמותו . קרבו ויאתיון ביחס כפלא עד היותם ראויים להמשילם גם יחד . וחלף פקודי המשכן לכל עבודתו אשר פוקד על פי החבר לדמות כמראה אדם עליו מלמעלה . לכ ככון ברא' לו אלקים והוא הארון אשר שם זהב התורה ומשם יצאנה שתי חכמות חכמת התורה והכבוזה כמו שיתבאר מ' כ"ח . והכרובים פורשי כנפיהם במדרגות הריאה המרמפת על הלב בשתי ערוגותיה . האש לנ' וינייה המתחלפים בדקות וזכות לקרבנות ולקטור' ולמנור' כנגד הרוח החם הטבעי שבאדם אשר על ידו תתחבר בו הכנע' וגם הוא קונה שלם מדרגות כפי איכותו של דם אשר יתהווה תחלה בכבוד ואחר כך יתקן הגלול ממנו בלב ואיך הגלול שבגלול יתקן כמות' . וכבר ידענו כי הרוח החם הטבעי יתהווה מן הדם האדומי מהחלק המעולה והדק שבו . וכפי זכות הדם יודרך האיד העולה ממנו ויהי לרוח טבעי נושא לכחות הכנע' אם בכבוד לשאת הכנע' הטבעית . ואם בלב לשאת את החיוניות . ואם כמות לשאת את המשכלת . וכל זה ממקור' חכמת איפוקראטי אביר הרופאים מטעם רבים ונכבדים מביני מדע' . וגם לדעת החכמים אשר שמו הלב ראשית לתפארות הכחות כלנה והחבר מהכלם כמו שיתבאר' לא כנטרף לשכות הסדר וכלכד שתהיה המשרה על שכו' של לב לחלוק מכבודו והודו לימר האיברי' שכלם יזכו משלמנו ועל פיו יסקו הקרבנות והקטורת והשמכי היו שם להתלות בהם האש הכוזבת לג' מיניה כמו שקדם לדוגמת החום הטבעי לג' מיניו הגמלה במיטב הדם להתקיים בו כמו שזכרנו . ועוד היה שם שמן המשח' קדש קדשי' מורה על שפע הכבוז' באדם כי שמן על ראשו כל יחמד משמן הראש היורד עליו מיתרון שפע שבע רצון אלקי לא מנד טבעו ש' אדם

סימן כו אמר החבר מש' לאשי מישר כל קשה . הקריב החב' את קרבנו לחמו לאכשי המחקר והסבד' לדעת לשוט את יעף דבר בענין הקרבנות . על ידי תיקון משלים ודמיונים כאמרים בשמוף השם לא בכבכה כהיהיא דרבא מאי דכתיב ויותר שהיה קהלת חכם וגו' . אמרה בסימני ואסברה בהדמיון ליה . וכשמע את הקול מדבר אלינו בסוף זה הסימן כי כפלאמה הכונה האלקית בכל אלה ודחנה ונכנה למעלה למעלה הפלא ופלא והמדרגה העליונה היא למקבל התורה קבול שלם מצלי התחכמות שכלי אכנס כי לנוטה מן המדרגה ההוא יאות להוציא אליו בענייניה מונאי החכמה . להשקיע ים הספקות מועטו ושם יוכחו כמעט יביעי כח' . הנה עינינו רואות כי פיו המדבר אלינו שאין יתאמו על ענין הקרבנות רק לשבר את האין ולקרבו אל השכל והוא בקשתו של מלך בפסקא הקודמת .
עבר הראית לדעת בראשון סימן ע"ז . ועט' . ונעט' . מטעם דברי החבר עצמו במקומות וזלתם אשר כקצבו באו' כך כביארנו שמה' כי ענייני התור' כמשלנו להיות הטבעיות המשוערות ומתאזכות וכערבות כהמוגם מארבעת הטבעים . וכמעט דבר ישלמו

קול יחודה סאמר

אדם וזה לעומת שמן המזורה המורה על אור החכמה והדעת כמו שקדם והם שני מיני החכמה היונאים מן הארון כאשר דרכנו. ולשמן המשח המורה על שפע הכבוד לא כתיבם לו מנד עמנו חלק נשמי כגוף האדם כי כל פיו קדש הלולים ועביבו אליו יונא מנדר מין האדם מכבוד כראשון סימן מלא ומח. והנה הנוכח ג' כלים כנגד ג' הדברים שהם היתה דרכת בהם. והם מוכח העולה ישורתי והמורה פס יתר כלי הקדש אשר ישורתי בהם. כנגד הכבד והלב. והמוח. עם האשרתים אותם לכל עבודתם. אשר בהם יתוקן הדם לשלמת מדרגותיו אשר זכרנו. ולא יקשה בעיניך איך צלב ולב כדכ' לפי מה שהוכח הארון הוא הלב כמו שקד' דע לך כי ההכרח הביאנו הלום ממה שהיה בלתי כאות להשלים פעולה זו בארון ועל כן הושלמה על ידי כלי מלאש מקומו כזה והוא המוכח העבימי. ואל תדמה כפעם להמלט מזרות מה בדמויים כאלו כי סמר הכושא יסכול להכשיר בס כהנה וכהנה. השלחן וכליו היו שם לדוגמת צרכו של אדם לשלמן ערוך לאכול לשבעה לקיום מניאותיו. יריעות המשכן והל מועד מכבהו ומכסה התש יומם כנגד האיברים הרבים החינוכי שומרי משמרת הפנימיים קרסיו קרסיו בריחיו עמודיו ואדכיו כנגד האיברים הקשים לשמור גם הם משמרת האיברים הפנימיים. הכהנים והכויאים כושאי חכמת התורה והכבוד היונאות מן הארון המושם במדרגת הלב באמור הם כנגד החושים הראוי והכספרי שמחיהם הראש בעורת הלב כמדובר כי אלו לעמת לו יעניס מכירים ומזהירים על מה שראוי לקוותו או להזהר ממנו. היו שם כיוור וככו ומלקטים ומחטות וקערות וכפות ומקיות וסירות ומזלגות וזולתם. כל עמת

שכאו כגוף האדם גרון ואף וכלים מכלים שזכים לעבודת הכשימה לתקן ולהשוות מוג הלב. וכמות דמות מותרי המזכות וכלי היניא והשתן וכמו שהיה צרכו כל אדם להעמת מקום למקום לבקש המועיל ולברוח מן המזיק. כן היו שם כושאים את המשכן עם כל כליו כי לעוד הככבד היה כושא כעצמו שמן המשח וקטרת הסמים ומכתת הפמוד ושמן האור כנגד הדברים הזכים והקדים שכתאם ואין טורח במשאם לעונם דומתם. כני קתת היו כושאים הארון והשלחן והמזורה והמוכחות וכלי הקדש אשר ישרתי בהם וככתף ישאו כמו שהאיברים הפנימיים אין להם עמדות והרוחות עם הכחות הדכני בהם ישאום. וכני גרשון היו כושאי יריעות המשכן והל מועד מכסהו ומכסה

שני סימן כו מט

התש והמסך שהם כנגד האיברים הרבים החינוכי והיו כני מררי כושאים קרסיו קרסיו בריחיו ועמודיו ואדכיו שהם כנגד האיברי הקשים ושתי הכתות הללו כעורו בעגלות והם במדרגת הידים והרגלים. אולם יתר הפרטים הם כלם לנודך אלו המוכרים. וככת עיך יהיה אמרו בשלישי סימן מ' כשיתבררו הכללות אל תתן לך לחלקים. ולמען היות הדברים האלה כלם על לבבך את זה לעמת זה הננמי לכתך.

הארון ששם התורה. הלב שממנו תוצאות החכמה: כרובים פורשי כנפים. הריאה המרשפת על הלב בשפיערונותיה: האש האלקית לקרבות ולקטרת ולמזורה. הרוח החם הטבעי המתחלק לג' מדרגות ככבד. כלב. וכמוח: הקרנבו והקטר והשמי. תלוי החוטבעי שקדם להעלות בהם האש הכו. זכרו כחלק המעולה לג' מיניה. שלש כלים שהנצרכו לך מו בח העולה. ומזבח הקטרת. והמזורה. עם כלי הקד אשר ישרתי בהן. והשלמת פעולה זו הוצרכו לכלי מלאש מקום הארון שהוא הלב האמיתי להיות בלתי אפסרת להשלים בו. והיה מוכח הקטר הכלי אשר פעל פעולה זו למענהו: טוב ההזדמנות לאדם שלם להיות לו שלחן ערוך לפניו לעושר ולכבוד למען ישלם מניאותו על כד היותר טוב:

יריעות המשכן אהל מועד האיברים הרבים מכסהו ומכס התש והמסך. האיברים הרבים: זכיונא לשמור את הכלי הכו. קרסיו קרסיו בריחיו ועמודיו ואדכיו וכיונא לשמור גם הם. האיברים הקשים הכלים הנוכחים. הראש שבו החשויה הראוי והכספריים המכירים והיעני והמזהירי על מה שראוי לעשו ולהזהר ממנו: השפעת הכבוד באדם כהלו כרו יתברך עלי ראשו והוא פלאי: קביר

השלחן וכליו. יריעות המשכן אהל מועד האיברים הרבים מכסהו ומכס התש והמסך. האיברים הרבים: זכיונא לשמור את הכלי הכו. קרסיו קרסיו בריחיו ועמודיו ואדכיו וכיונא לשמור גם הם. האיברים הקשים הכלים הנוכחים. הראש שבו החשויה הראוי והכספריים המכירים והיעני והמזהירי על מה שראוי לעשו ולהזהר ממנו: השפעת הכבוד באדם כהלו כרו יתברך עלי ראשו והוא פלאי: קביר

סימן כו

שני

פאטר

יהודה

קול

איתם משה והיה סמוך להשלמתו חול השכינה חפשי
 כששלמו בשני העשכיים אשר המה עמודי התורה הא'
 מה שנתיהם התורה מאת האקים והב' שהיה מקובלת
 בלב בלחן המקהל והמשכן היה ממונת האקים והיה
 מעשהו מכל הקהל כמו שאל' מאת כל איש אשר ידכנו
 לבו בתכלית החפץ והרצון והתחייב השלמה הפולדת
 שהיא השכינה כאשר אמ' ושכנתי בתוכם וכבר דמימי
 לך ביצירת הנחם והחיים וכו' עכ' והנה התמיד עקד
 מתכונת ההכנה לקבול העבין האלקי בשני דברים
 לא יפרדו האחד שאלתו יתברר ויגובל השיעור והעך
 הראוי במעשים למצן יחול על ידם העבין האלקי
 באומה והשכי שיהיה לב הקהל בלחן ונכון להשלים
 העשכיים המכוים מאלתו יתבר' בשמיחה ונעטוב לכב'
 ומשי החלקים האלה חונד שרש האמונה שכבר ביאר
 עניינו ראש סימן עט' באמ' על הרשעים האלקיים אף
 הוייתם ומבורס והמוון להם נריך בנה א' ידיעה שלימה
 מפורשת תכלית הביאור מאת האלקים ומי שהגישי
 הדבר הזה וקיים אותו על גבולו ותכאיו בלב שלם
 הוא המאמין וכו' עכ' ואולם אשר יבחר בו החבר
 להקריב אל השכל בפסקא זו הוא להביט מרחוק
 בבואה דבבואה ע' דמיין אופן הערכי המשתערים
 ומתאזרים מאלתו יתברך בעבין המשכן והגלולה לוי עם
 הקרבתו לדוגמת שער הממונות בגופו של אדם
 לעבין הכתם אל קבלת התורה העליונה לזה שכלית
 ולזה אלקית כמדוב' שהנד השוה בשניה לחול עליהם
 הכהנת המלך חול גדולה לא חול מקום כמו שיבא'
 ובכלל דבריו היה עמומו לעבין הקרבתו אשר נתנו
 למאכל האש האלקית בעטעם לשד השאון אצל החום
 הטבעי שאלדס כאשר דברנו ויבא עוד תשלומו
 בבואור הפרטים ועתה כי פתח לבכוון דלתיו ללבן
 ולברר כותיו של חבר בפסקא זו בכללות הכנס בני
 טוב אל הבנת עביוניה עם דקדוקיה ופרטיה הוא
 אומר כי הקרבן וכו' יבאר בסמוך כי התיחסם אליו
 ית' הוא להורות על קבולו מכתתם וחולו אצלם וכו'
 ר' האש הכפעת וכו' וזה טעם התיחסה אליו ית'
 באמ' לאשי והיא האש היסודית הכפעת לרצונו ית'
 כאמרו אחר כך כפעלה האש בחפץ האלקים ברצונו
 באומה והיתה אית קבול מכתתם ומשורפתם כי האש
 הוא הדק והכעל' מכל אשר תחת גלגל הירח המגופות
 עכ' ויבונא בלשון זה מנינו לו סיד' באמ' שהאור וכל
 הגופי כפעלים לרצונו ומנעירי' כדברו כאש' הנעטירו
 שמים וארץ וככ' כותב ומדבר וכו' עכ' שאר חלקים
 ר' מה ששאר מן הקרבן שאיננו חלק האש הנזכרת

שכחו וזכו ומלקחי ומחמתי }
 מקערות וכבות ומכקיות }
 מסירות ומ' לגות וזולתם }
 בושאי המשכן וכליו }
 פושאי המשכן וכליו }
 אשור נושא בעצמו שמן }
 עממחה וקטרת הסו' }
 מנחה התמי' ושמן המאו' }
 בני קהת נושאי' כלי הקד' }
 שטבימים וככתף ישאו' }
 שאין בהם עממות }
 בני גרשון נושאי' בעגלות }
 יריעות ודמיהם כאמור }
 ובני מררי נושאי' ג' כ' }
 בעגלו קרשים ודמיו' }
 הם במדרג' הידוי' הרגלי' }
 הגרונן והאף וכלי הכשיתה }
 להשוות מוז הלב והכחות }
 הדוחות מותרי המווכות }
 וכלי היניאה והשתן }
 הדוחות והידים והרגלים }
 שהם כלים מעתיקי' ממקו' }
 למקום לבקש המושל }
 ולברוח מן המויו' }
 הדברים הזכים והדקים }
 שאלד' ואין עורח כמשאלם }
 לעונם רוחניותם }
 הרוחות והכחות המה }
 ישאו' האיברי' הפני מיי' }
 שאין בהם עממות }
 כלים נושאים האיברים }
 הרכים החינוכיים }
 כלים נושאי' ג' כ' }
 הקשי' ושתי הכמות הללו }
 הם במדרג' הידוי' הרגלי' }

וחכלל שכוון החבר במשל הזה להורות אף הכל
 נעשה יפה בסדר ותכונת חכמה אלקית
 באלו עם מנמת חכמתו להשלים עדתו כמוג שיה
 ככוון וממוון אל מול קבלת העבין האלקי כדרך שיושלם
 מוונ' אדם אל מול קבלת השכל ואולם אף היה
 במשך זה שיחול העבין האלקי באומה ע' ההזדמנות
 שהוא לא פנה אליו החבר לחקור על אודותיו כי הא'
 אלקים יחקור זאת וכמו שגלה כונתו בזה במקומות
 רבים אשר הראיתך כמה שקדס' ומכללס' מאמ' ג' טי'
 ב' כאשר ושיעור הערכי' שראוי' להם הנור' האנושית
 איננו כי אם ליוצרה יתבר' וכן האומה החיה הראויה
 לחול העבין האלקי בינה איננו כי אם לאלקים לבדו
 ונריך לשמוע אותו השיעור והעך ממונו ולא יתחכם
 אדם עם דברו כמו שאמ' אף חכמה ואין תבונה ואין
 ענה לגוד' העכ' גם מראשית הפסקא ההיא ברור
 מלל על הבונה הוא' ואמר שאין מתקדבים א האקים
 כי אם כמות האלקי עצמם בעבור שהוא יודע שיעורם
 וכו' כמו שהיה במעשה המשכן אשר אמר בכל מלאכה
 שמונו וישע בלל' וכו' כאשר בנה האית משה ר' בלא
 תוספת ומנרעת ואין כדבר מהמלאכו' ההם מה שהוא
 חסכי' לדעתנו ולסברתנו ומת' בה באמ' וירא משה את
 כל המלאכו' והנה עשו אות' כאשר נה' הכן עשו ויברך

קול יהודה

מאמר שני

סימן כו

פר

פוי אם מק לכהנים : והכונה בזה תקון המדר וכו' .
 פי האש עם הקרבנות המעוקבים לה למאכלה היא
 לדוגמת החום הטוב שאלדס עם הדק המעולה
 שכלס המתקן לקיומו כמו שזכיר אחר זה יחס כל
 חלקי המזבח והכליה אליו
 עם חלקי האדם השלם
 בנייה לכל דבריו ולכל
 משפטיו אשר מתקן המז
 הוא כזה וכו' ימשך חול
 פנינה השכלית או האקית
 בלתי התייחס נמש' לשום
 אמת מהנה על פי הדרך
 אשר הקדמתי הכיללת :
 מול גדולה לא מול מקום .
 שאין עם ערוב כח בנושא
 גשמי : ושם דמיון וכו' .
 כל שום תש' לדמיון הענין
 האלקי את הכנס המדברת
 וכו' והוא דמיון כחות
 לפי הכונה באשר הכות
 כספה הכולל : כשמה טבעו
 ד' הסודות והיחודים הם .
 והוא ענינו בוא זה כחמישי
 פוי' באמ' והשתנו הכספות
 שנוי גדול כפי התבחר
 הטבעים הארבע עד כאן :
 וכסדרו כחומי העליונים
 והתחתונים : הם כחות
 הכנס הנמוחת והחיונית
 אשר דרכו על אודותם
 כראשון סימן לא וכו' .

ואמרו העליונים והתחתונים הם הכחות הראשיות
 והמשמיות שזכרו שמה : מדור ככון לענין יותר
 כעלה מענין הכהמות . כאמ' בחמישי סימן ו' ולא
 כשתו הטבעים במחמה מן הסי הבהיה ואיכנו ככסף
 לקבול נורה יתירה על הכנס החיונית אבל כשתו
 באדם וככספו לנורה יתירה ואין כילות אל הענין
 האלקי ואכל עליו נורה יתירה כקדמת השכל ההיולאטי
 הכפעל וכו' : היה ראוי שיחול וכו' . נקשר עם אמ'
 למעלה כאשר כשתו טבעו וכו' : להורות אותו .
 פשוין : ול'שרו במעשה : למאכל ולמחמה . כנגד
 קרבני לחמי : ולריים : כנגד ריח כחומי : אכן הענין
 האלקי וכו' (לא וכן הענין האלקי וכו') אותה קח לי

כי היא ישרה נעשיו עמה ענין הממשל אשר יתחיל
 מעתה להסכימו עם הממשל : אור החכמה והדעת אשפר
 שהחכמה היא הנכלית והדעת היא הכספרת כסודות
 כעלמים כדברי אגור בן יקא (משלי סימן ל') ולא
 למדתי חכמ' ודעת קדושי'
 הקרבן והוא והלחם וריח הניחוח אשר הם
 מיוחסים אל אמתם הם לאשי רל האש ה
 הנפעלת לרברו ית' אשר מאכלה הקרבנות
 ואחר כן יאכלר הכהנים שאר חלקה וה כוננה
 בורה תקון הסדר כדי שיחול בו המלך חול
 גדולה לא רול מקום ושום דמיון הענין ה
 האלהי הנפש המדברת החלה בגוף טבעי
 בהמי כאשר נשתוו טבעיו ונסדרו כחתי
 סדר נכון לענין יותר נעלה מענין הבחמות
 והיה ראוי שיחול השכל המלך האצול
 להורות אותו ולישרו ולהתחבר אצ לו
 כל ערת אשר ישאר הסדר ההוא
 וכאשר יפסד הסדר יפדר ממנו וכמדומה
 כסיל כי השכל צריך למאכל ולבשתה ולריח
 בעביר שרוא אותו כי הוא סהמיד בהתמדתה
 נפדר בהפרדס ואיננו כן אכן הענין האלהי
 מטיב לכל רצה הטוב ובער שיתסדר דבר
 ויכון לקבל ה: הנתנו לא ימנע ממנו להאציל
 עליו אור וחכמה ודעת וכאשר יפסד סדרו
 לא יקבל ד'או' ההוא ויהיה הפסדו ויהי עלה
 הענין האלקי מהשיג אותו שנוי או הפסד
 וכל מה שיש בסדר עבודה מהעבודות

אמנא : ויהיה הפסדו .
 יוסב סכנו אל הדבר
 שפסדו סדרו כי כאשר לא
 יקבל האור ההוא יתקד
 הפסדו מכל וכל ואולס
 כוח לי שיאמ' ויהיה הפסדו
 ויוסב הכנוי אל האור כי
 יבא כזה הממשל מכוון עם
 הממשל שזכר בו למעלה .
 ולהתחבר אצלו כל עת
 כאשר ישאר הסדר ההוא
 אכשר יפסד הסדר יפדר
 ממנו : והתעלה הענין
 האלקי מהשיג אותו שנוי
 או הפסד : כל שעם היוותו
 כפדר ממי שפסד סדרו
 מלקבל הכהנות הכה לא
 ישיגנו ית' שנוי או הפסד .
 ולא זכר הכלתי שכו
 וההפסד אל השכל כי
 אמנם ישיגנו שנוי באופן
 מה כהפדרו מן הגוף כי
 כנופו יבא תמלה להתמכ'
 עמו וכנפו יבא אלה להיות
 שוכן לכדו וכשתה יחס
 מאשר בתמלה : אמנם הוא

ית' שאין שום יחס כלל כינו לכוין הכרואים כדבר
 המורה כראשון פ' לו אין לחשוב בו שום השתנו אפי'
 מנד היחס : והוא דבר המורה כראשון פ' יא' לאמר
 ולא ישתנה יחסו לזולתי כי אין יחס בינו ובין זולתי
 שישת' בו היחס ההוא כמו שיתבאר עכ' : בכל מה וכו'
 (לא וכל מה וכו') כבר עלה במחשבה לחבר הדברים
 למעלה שאמ' והתעלה הענין האלקי מהשיג אותו שנוי
 או הפסד ככל מהשיג כסדר עבוד מהעבודה : ומכאן
 ואילך מושבא חסריבא ותהיה הכוונ' שלא ישיגנו שנוי
 מחלוק סדר העבודות גם לא הפסד מהעדרם . אלא
 שהמשך הדברים כלא אלה כלא כהם עבודת ה' ולחם
 לקין וכו' מורה שזכרון עבודת ה' עולה כנגד אמרו
 למעלה

קול יהודה מאמר שני סימן נו

שאין מכל מחלוקת של אדם האהה על כלום לתלך השכלו אשר בו דק הנוף לכדו הויה הכנה באכילתו לתקן מזונו שיתקיים על טוב מכבו למען תמול עליו ההנהגת השכל לתקן ענייניו בשלם שכפנים בהמשך ביאורו ועל ידי המשל היה אהיה

רוחה את דברי תורה על קרבן הולחמו איבי איכס להנאתו כלל דק לתועלת כלל האומה כי הקרבנות עם המשכן וכליו והכנפלי אלהים יחד כלם משלמים הערך והשיעור ושווי המזון הנאות לחול בו השכינה בישראל כמדובר והכל להנאתו ולטובתו. אפס כי נעלמה ויעיני כל מי איך היה משך זה במשל ובמשל מנד השווי הוא הנערך כי סוד כגנב הוא זה ויין לשכלנו מביא

להשגתו. והכס הכס דברים ככוחים מיוחדים על כל מוצא פי איפוקראטי ונאלינו אשר הודיענו טבע הדפואה בעולם כי המחל מתעבל תחלה באנטומיכא וממנו אל הכבד יובל על ידי היודים שם יוסף להתעבל יפה והיה לרם והאיד הדק העולה במקום הוא ממונו הוא הרופ ענינו הכוסף לכפש הגומחת. אחרי כן מקנת הדם אל הלב יובל שם יתעבל יפה ויפה ויעלה שם תקונו להיותו וך וכלל ובכך יעלה עשבו מדקדק ויתר יין הראשון והוא רוח חן להכשא עליו הכפש החיוכית ממש יסע מקנתו של דם ויעלה מעלה מעלה אל חדרי המוח אשר שם יושלם עובלו עד היותו גלול שכלול דק ומספס בתכלית הזכות וכמה עליו רוח ה' מן האיד העולה כאמור והוא רוח דעת להכשא עליו הכפש השגת. וביאר המחנר כי כאשר ישלמו העבייטים על הדרך היה אז כל ההנהגה משוכ אל האיברים עצמם ואל מזו הנוף כלו להיותו מתוקן ומזוין לקבול ההנהגת הכפש המדברת והיא לא הכנית מהמזון הוא מאומה: וזו אז יתקן הלב והמוח במזון ויתקנו גכ כלי העכול והם האנטומיכא והכבד אשר הזכיר ראשונה כי העכול ראשינו באנטומיכא ובכבד כאמור: ושאר האיברים אשר כלם משלמן אלו ככוכרים קא וכו וזה ברמות ההולכות אליהם מן הדפקיס ול דרך העורקים הדופקיס

למעלה עבודה מהעבודות. גם מה שאמר והכל כנוי לרזונו בסדר הטוב באומה והכונים וקנולו מכחמס וכו מורה הסכמה עם אמרו למעלה בסדר עבודה מהעבודות והקרבנות והקטרת וכו. על כן מורתי

לאחורי ועל פי הכסח השכי ראיתי למנר כל הפסוקים וכל יקיה לקנתו שבור עם מוש שלמעלה היומיו והכוכ' כזה כי כל מה שיש בסדר עבוד מהעבודה אשר ישרטו זה הכנים ליום וישראלים: והקרבנות והקטרת והזמירות והמאכל והמשת: רונה לזו' הקרבנות והקטרת על ידי הכהנים והזמירו' עי' הלויים והמאכל והמשת גם עי' ישראל יונחו וכן שלמים לה' ומשלם נבזה וכו' גם המיה כשהם נעשים על מכלית העהר והקדוש אז כל כהם

עבוד הכבד מה שזכר עבוד מהעבוד: ולחם לקיך כבד מה שזכר הקרבנות וכו' גם הזמירות ככלל עבודה כדרך המלכי אשר כשיר ישנו יין ויין בכל זה שום מיוחד פן יתלה נשמות כחוקיות כי הכל כנוי לרזונו בסדר הטוב באומה והכהני' כבד אל למעלה בסדר עבודה מהעבודה. והאומה תכלול לויים וישראל' והכהנים במשמעו כי כבד שלשת המדרגות דבר החנר כמו שזכרנו: וקנולו מכחמס כבד אמר והקרבנות וכו'. וכל זה אינו דק עד הדמיון וחולו אצלם לכבוד להם לא שיהנה מן הקרבנות ההם כלל ועקר וזו' והוא כעלה וכקדש מן ההנהגה וכו' אך מאכלם לכפשותם דל כנורך תקון מזונו הנפשי עי' הערך והשיעור אשר אין חקר ותקן החכס המשער האמתי ית כתוב כלליו מושג אצלנו לנורך השלמתנו בדבוק האלקי עי' המשעים המנווים מאתו ית' בתל'אכ' המשכן לכל עבודתו כמו שזכור אשר זה קנת מדורו עי' משלו אשר נשא על מזונו של אדם כאשר דרכנו ואין לו יתמכל זה הנאה של כלום כי הוא כעלה וכקדש מן ההנהגה וכו'. וכך הם דברי הראב"ע ב' ח' ח' לילה ח' לילה להיות השם מרית ולא אוכל כי כן כתוב אשר הלב זמחיו יאכלו וגו'. דק העטעם שקבל העולה וישרה ליקיו כאלם המרית רית טוב והוא צרכ וכו' עכ': כמו שעכול האנטומיכא והכבד וכו'. דנה כזה

קול יחודה

סאמר

שני

סימן

כו צא

המחשבים מן הלכ ועל ידם יוכל הרוח החיוני לכל
 האיברים: והענבי הם הנידים המסתעפים מן המוח
 לנורך החושה והתנועה וכאלה היוות משפון כחשן ידך
 עבכובי ויעשוכי (איוב סימן י) קרוב לדעת המפרשים
 שזרעם הראש'ע באמרו
 רובי המפרשים אמרו כי
 עבכובי משפון קדר כראו
 מימיו הגוף. עד כאן:
 והודידים: הם העורקים
 שכללי ולמקום ההתפשטות
 מן הלבד והם שכיכות
 להולך הדם אל כל חלקי
 הגוף. והנה החכר נאמר
 אמרו כי כל הרוחות הללו
 מתפשטות בעצמן אל כלל
 הגוף עם היות שאכירי

והודידים וכללו של דבר שיהיה חמוג כולו
 שחוקן ומזומן לקבול הנהגת הנפש המדברת
 אשר היא עצם נפרד קרוב לעצם המלאכים
 שנאמ' בהם די מדרחון עם בשרא לא איהוהי
 ויחול בגוף חול מלאכור והנהגה לא חול
 מקום והיא לא נהנית מהמוון ההוא מאומה
 כי היא נעלה ממנו והענין הא'י לא יחול כי
 אם בנפש מקבלת השכל והנפש לא רתחבר

ואכל עליו נורה יתירה נקראת השכל ההיולאטי
 הנפשל וכו' עד אמרו והאדם הוא כלי מסך לבו
 ריח מן התאוות האופלגות וכוסף אל מדרגה למשלם
 מדרגתו והיא המדרגה האלקית וכו' אכל הוא כושן
 ומקש מאלקיו שיוכנו
 הדרך הישרה וזה הוא
 אשר יאכל עליו רוח אלקי
 כנאוי אם היה ראוי לכבוד'
 או למודי אם מדרגתו
 למטה מולת ויהיה סביב
 ולא כנאי שאין כילו לפניו
 ית' אכל הוא כושן לכל
 דבר מה שראוי לו וכו'
 עד כ' האלקי שוכר למעלה על
 השכיבה הדבקה באומה

הרוחאים הכוכרים נסתפקו מאד כרוח הנפשי אם
 יתפשט בעצמו דרך הענבים אל איברי הגוף לנורך
 בתנועה וההנהגה. או אם תפארתו לשבת בית
 במשכן המוח ומשם ישיגי בכחו למחוק מכבודו לכל
 האיברים כמשם יצא על הארץ וכדרך עין יאיר ויזהיר
 לכל המקומות: וכללו של דבר שיהיה המוח וכו' מאמר
 והולך כי הגוף נהנה ואין הכשמה כהיית מן המוון
 הסיא כי סוף כל עניינו הוא שיהיה המוח כלו מתוון
 ומזומן לקבול הנהגת הנפש האדכרת אשר היא עם
 כפרד וכו' ולפי אין לחשוב בה שום נורך למזון ויחולי
 העצם הנפרד ההוא: בגוף חול מלאכות והנהגה לא
 חול מקום' כמו שאמר למעלה והכו' בזה תקון הסדר
 כדי שיחול בו המלך חול גדולה לא חול מקום עכ'
 ומה שאמר חול מלאכות ר'א כענין חול המלאך שאינו
 חול מקום רק חול הנהגה. וכנסחא אחרת כתיב
 חול מלכות וככן הלשון שזה עם הנו' למעלה: והיא
 לא כהיית וכו' ר'א הנפש האדכרת אשר זכר: והענין
 האלקי לא יחול כי אם בכפש מקבלת השכל וכו' זה
 החלו להיות כפרש אין יסכים קדר תכונת החכמה
 האלקית אשר אין ותקן להשלים על ידו דכוק שכיכותו
 באומה: עם יושר מזנו וסדוד ענינו של האדם הפרטי
 אשר על ידו יתכן לו השלימות על תכליתו. ואמר כי
 הענין האלקי לא יחול כי אם בכפש מקבלת השכל
 והוא מאמר שזה לאמרו כמישי סימן י ולא נשתנו
 בטבע באומה מן החי הבהמי ואינו ככסף לקבול
 נורה יתירה על הכפש החיונית אבל נשתנו באדם
 וכנסתו לנורה יתירה ואין כילות אכל הענין האלקי

בכלל. אין הכוונה בזה המקום רק על השכיבה
 האלקית הפערטית לאדם ומיוחד אשר הכשיר הכנותו אל
 מול קבלת כח עליון על דרך אמירתו הכוכר' וינורך
 לזה מה שאמר סימן יד והענין האלקי כמו נופס למי
 שראוי להדכך בו שיהיה לו לאלקים כמו הכנאים
 והחסידים כאשר פשל נופס למי ששאלמו טכעז
 וכו'. או ירנה באמרו כפש מקבלת השכל כאילו
 אמר כפש מדברת ובאמרו סימן י שזכרנו ולא נשתנו
 הענשים במאומה מן החי הבהמי ואינו ככסף
 לקבול נורה יתירה על הכפש החיונית אבל נשתנו
 באדם וכנסתו לנורה יתירה ואין כילות אכל הענין
 האלקי וכו'. והנה על פי פדרך הראשון פרש ככש
 כטה קו להורות כי כמו שהענין האלקי לא יסול
 על אדם פרטי אלא באשר ישרה כפש בו לקבל
 השכל כפעל אחרי היותו ככח מן העת אשר בא אל
 עליו השכל ההיולאטי הנפשל כאמור. או על פי
 הדרך השני כמו שלא יאנול הענין האלקי כש
 שכלית באדם אם לא בהשמות טכעזו כמו שקדם
 והכפש הלזו לא תתחבר כי אם כרוח חס טכעז
 הנקשר כלל על ידי הדם וכנסת כלי העבול
 וכעזר כלים מכלים שונים כאשר ראית החכמה
 לנורך ענינו של אדם לכל דבריו ולכל משפטיו.

ככה יעשה לאיש הכולל היא האומה בכללה אשר
 המלך ספן ניקרה לשכין כבוד החיות האלקי
 נקרה כי הדר ענייניה למערכותיה מפין דוגמת
 האדם הפרטי הכוכר וכמו שפרש והולך על הסכמת
 האלקים אלו עם אלו מן מונא דברו כלא וכן נפרד

קול יהודה

מאמר

שני

סימן

כו

עמדת האלקי וכו' כי מן זוהלאה משתדל להכניס
במחל עם המשל: ברוח חס טבעי וכו' דע לך
שאף הפרט אצל גדולי הרוכא' בין רוח לחס טבעי
שכבר ביארנו כי הרוח הזה הוא המתהווה מן הדם
פדק האדוי וכו' לשלשה

וסוגר לפי צורך הכנסת הרוח אל הריאה ומניעת
המאכל לכל יכנס שמה ויבא בזה לודי סכנה
וכאמר אל שמה יקדים קנה לנפש והביאור הראשון
ככון יותר מאשר מנאכו כדביעי סימן כ"ה שאמר ולא
הקרום והריאה מעני שהם

כי אם ברוח חס טבעי או אפשר לו בלתי מקום
שיקשר כחששיו הלהב בראש הפתילה דמיון
הפתילה היא הלב והלהב צריך אל משך דם
והדם לא יהאווה כי אם בשבת כלי העכול על
כן הוצרך אל האצטומכא דכבוד ושמשיהם
וכן נצטרך רלב אל הריאה והגרונן והאף
והקרו ורביחיתר המניע למיתר החזה לעבודת
הנשימה להשורת מזג הלב באייר הנכנס
וכעשן היוצא והוצרך לבקר מותרו המזונות
אל כלים ברוח רוחות וכלי היציאה והשן
והיה הגוף מכל אשר זכרנו והוצר א העחקת
הגוף ממקום למקום לבקשת מה שצריך אליו
ולברוח ממה שזיקדו וכלי שביאו לזיו וידחו
מעליו והוצרך אל ידים ורגלים והוצרך אל
יועצים מתרים במה שירא ממנו ויקרה אותו
יודעים מה שהיה כותבים ומזכירי כה שעבר
להזהר מכמהוה לעתיד או לקוותו והם ה'
חושים הנראים והגסתרים והיה הראש

שמיים וכו' ובסמוך לו
אמר והקרום חולק וכו' .
הורה בזה כי על המדק
ההוא היתה כעמנו צפס
קרום המזוכה למעלה .
והמיתר וכו' . וזכרנו כי
על הנדחים והאמורה שלם
תכונת איברי הנח ולעמית
תכונת המזה תכנא תכונתה

על ריאה' לפי היה זה גב
מעבודת הכשימה: א כלים
מכמות דוחות וכו' . לל
שהוצרך אל כלים שונים הן
מכמות דוחות פנס הם
כלים להשלמת כשר
המותרות והן מכלים
גשמיים לבקיות הגוף על
ידם והם כלי היניא והשתן
אל בעסקת הגוף וכו' הוא
כח תכונת החסן שוכר
בראשון סימן ל"ג: והוצרך
אל ידים ורגלי' שאין זה רק
לתשלוס דברו שאמר וכלים
שיכילו אליו וידחו מעליו
וביאר לנו מה המה אלה:

הלב נצרך אל משך דם
הפתילה אל שן
משך אלה להתמיד כה
מכור השלכת: ושמשיהם
כמו הושט והניכרות
המזובלים א הככד האוכל
המתעכל באצטומכא: וכן

בצורך הלב אל הריאה
ולרחק על פני הלב לדוגמת הכלי אשר יכנסו בו
ביונות החמה להדח משניהם האוויר החם ולהביא על
ידי תכונתו אויר קר תמורתו: ועוד שהאוויר הכרחי
להיות הרוח החיוני כידוע אצל הרופאים: והגרונן
שהאף לשאוף רוח אל הריאה והלב ולהניא מהם
את גזב מוחם: ועל כן הכויר הכתוב אפיו אצל
שמות מיים לדעת הראשע מפני שבהם ימיה האדם
כי הם יוניאו האוויר החם מחוס הלב ויביאו אויר
אחר עב: והקרום: לפי דעתי הוא המסך המבדיל
בין האיברים העליונים הדומכיים לבין הפתחונים
והוא הכקרא ערשא דבבדא ויש לו מנא לעבודת
הכשימה: או ידמו לקרום אשר שעל פי הקנה פותח

יועצו וכו' רל ממנו ומזהירי במה שראוי לביא ממנו
בל קרוב אליו ויועצי במה שראוי לקוות אותו וידוף
וישיגנו: ויודעים מה שהיה וכו' ביאר כי הדבר
הזה שלם כמש שהיועצים ההם יודעים מה שהיה כי
בזכרונם הוא מקוק וזכרון במה שעבר מועיל במה
שהיה לאחרונה לזוהר מכוהוה או לקוונט: והוצרך
אל החושים הכראים והכסתרים: גם זה לתשלוס
הקודם כי אמרו שהוצרך אל יועצים וכו' והודיע כי
כונתו בזה אל החושים החמשה הכראים ואל ההשג'
הפכמיות כרמיון והזוכר ודעיהם המוכאים במיושי
סימן כ: בעזרת הלב והמשכנתו: כי הוא כושא משך
זרע החיות לכל הכמות כמו שזכרנו: והוא מה
שהוסיף לומר וזהו הגוף כלו מסודר אשר שכ אל
הקנה

קול יתרוח

מאמר

שני

סימן כו

צב

סנהנת הלכ וכו' כי אליו כל חלקי הנוף שנים ללכת
ל' עול פרס מחיתם וקיומם' ונאזרו וז' הנוף וכו'
בכללו נב' כל הירבי השניוניים עור וכשר ולב' שיהו
ועצמות ויודים ימוכנה: ומה שאמר אשר הוא
ממנה הראשון לכפש וכו'.

הוא שנה למחמת הראשון (פ'
כראשית) על הסמוך
הראשון כמות האדם
פעל וכה מקרא לב והלכ
גוף והיא איננה גוף
בעבור היות הלכ המרכבת
הראשונה לה ע"כ: וכן
כסדר החיות האלקי' זה
חלקו מכל משלו אשר
פקדים כי זה החלו להכחי'
שכאכל עמו כאמור: כאשר
אמר יהושע וגו' לראיה כי
אשר יקרא לבו חיות אלקי'
הוא שמו הכפ' עליו בקריאה
ככונה מלך: כעולה האש
בפ' וכו' ללכת בשלימות
של מקום כאמ' ומתא' אש
מלפני ה' ומאכל על המזבח
אש העולה וזאת החלבים

וגו' והוא דוגמת הלשון שכתב למעלה סי' ד' שהאוויר
וכל הגופים כעצמים לרכונו וכו': והיתה אות קבול
מזכרתם ותשורתם' וכנסתא אחרת כתוב ותשבתם
ועל פיה יוסר הכפל מן הלשון: כי האש הוא הדק
וכו' ביאר כי הן לבדק כבחר האש לזאת הפוראה
להיותו הדק והנעלה כעולם התמתן כוסף על
היותו ראוי השלים בו טכונת היגון הכאות בעבייכו
כללות האומה ע"פ סדרו ית' לשיחול עליה הענין
האלקי כמו שזכרנו' ויתמחר לזה כי הנם מתפרכם
בו כיותר כמו שכתב הראיה בניאורו לספר מלכים
ב"ח באמרו סי' היות האש הקל שניכודות ושנעו
לעלות למעלה' הנה ברדתו למטה לאכול העולות
כפי הרעון האקי ויכר בזה היותו משפיע משגים ובוחר
בעבודה הנרנית אלכו וכאמרו עס והיה האלקים אשר
עשה בלש הוא האקי יוען כל העם ויאמרו טוב הדבר:
והיה מקום חולה שומן קרבי הקרבנות וכו' וזכר הנה
ג' דברים האחד שומן חלבי הקרבנות ועתים העולה
מהם' השני עשן עבן הקטורת' השלישי השמיים'
ובמאמר אחריו דן ומדקדק מן הקודם אליו וקם

על סדר שלש מדרגות האש הדכנך כהם כמו שיתבאר
בסמוך לשמות ג' מדרגות הרוח כהם העבני המזכר
למעלה כפימות המנולו בככר בלב' ובמזון כאמור'
ורכונו לאשי ידמוזו אליהם' והן איתה ידעת ממשל תמיד

פ' כ"ו מלכ' סדר המערכה
הגדול שעל המזבח החיטון
היה עס סדר מערכה שניה
לקטרת שמונה היו חוטין
גמלים לככיים למזבח
הפכיו שחרית וערבית
לקטור קטרת' וידעת
גם כן כי בימא פ' טרף
נקלפי לרצו אש תמיד
תקד על המזבח כי האש
שלאמר נה תמיד והיא
שמדלוקין בה אש הכרות
שלאמר נה להעלות כר
תמיד אף היא ועל המזבח
החיטון תקד והביאו רש'
כשיושבו' ולפי הכראה
מדעת החכר האש העליו'
הרכובה על המזבח כאיל
פ' דיומא' על שני
המערכות היתה רוכבת:

אשר הוא נתלה כדק וכו' לשלש מדרגותיו שזכרנו:
במזבח העולה' ובמזבח הקטרת' והמזבח' שלשה
מקומות הללו להכיל את העולה עליהם להדבק בו
האש המושלש כאמור וכמו שיבאר הוא עשמו בסמוך:
העולות' וקטרת השמים' ושמן האמור' שלש ככנד
שלש מדרגות הדם האירוי להדבק בו האש כמזכר
למעלה' ושמן החשהה הוא מורש על הכפת הנכבשה
כשמן הראש היורד מנדביות השטפתו על שאין בה
כילות כמו שזכרנו מכלל דבריו סי' כ"ה ואם לא תבין
עס כל דרכו' ואין לזה בגוף האדם דבר מעיישם
לפי שהיה זה מדין הענין האלקי לאמן הסכל' ולא
מן הכשעיי ולא מן הטבעי כמו שאמר הכוזרי בראשון
סימן מ"ו ואין כזה תפיסת ידו של אדם ומדרגות מיונה
כמוזכר שמה: אולם מזבח העולה וכו' זכר כאן
כפירוש ענין ג' מדרגות הרוח כהם הטבעי ששלכו
זכרו כמה שקדם וזאת שמוכת העולה היה להדבק
בקרבנות שעליו האש הנלויה והיא התם וכו' בשומן
חלבי הקרבנות ועתים' ובהן היה לה עובי ובכות
על כן כנה אותה כהם אש נלויה כי הדברים כל זה

קול יהודה מאמר שני סימן כו

הם יומר נשמיים תהיה הנשמה אבל המע מפורשמת יומר. וחכמה הזכה לאש ויתר קלה ודקה
כיחס מדרגת הקלות והדקות שבעין עשן הקטרת אשר תבשיל שמה. והמכורה היעה מעשן לאש שלהבת
יה קלה ודקה מאל כמדרגת קלות השמן ודקותו וכללו של דבר שהיה עביינו של אש מתיחס מאל למדרגת
החום הטבעי בכבד בלב ובמוח ככל היונא מפינו באה שקדם לא פעם אחת ולא שתיים. וכבר הודענו בהנחה

הכוללת כי עם היות הארון הוא הלב האמתי מכל
מקום הנרכז להכיה כלי אחר ממלא את מקומו
לנוכך האש שהיא דוגמת הרוח הקטע הטבעי השוכן
בקדונו. והיה זה מונח הקטרת: והשלחן להדבק
בו הטובות הנשיות וכו' יש לזה חלק מתיחס במשל
כי זכר שם שהדם לא יטה' כי אם נכסע כלי העכול
וכו' ולכ' היה שם נוכך לשלחן ערוך להתערכם האדם
ממנו כי מאין לו דם וכשר ואיברים מכלעדי אלוותו
אלוהית תמיד: הרונה להתחכם ידעים וכו'. וכל
אלה עבודות לארון ולכרוכים וכו'. כי עקר כל
המשכן היה הארון והכרוכים כאח' ואל הארון מתן
אש העדות אשר אתן אליך וכועדתי לך שם ודברתי
אתך מעל הכפרת מכון שכי הכרוכים וגו' וכל מלאכת
המשכן היה לנוכך אלו העומדים לפני לפנים בקדש
הקדשים כפי מה ששייכה חכמתו ית' משפט סדר
תכונתם ל התכלית המכוון ממנו: אשר הם במדרגת
הלב והריאה מרחפת עליו. כפימן כל יסלים ביאורו
על היות הארון במדרג' הלב להיות שם המור' שממס
תבאה חכמת העורה והכבואה האלקית כמו שהלב
מקור החכמה והדעת. ואמנם הכרוכים הסוככים
בבפניהם ומקו ונייירו הריאה המרחפת על פני הלב
כאמור: והנוכך לאלה כלים ושמיים וכו'. כמו
שהנרכז שמיים לאיברי נוף האדם כמוזכר למעלה
ובאמרו הגרון והאף והקרו וכו' עד אמרו וכלי היניאה
ורגלין: והנוכך אל דבר שימור אותם וכו'. כנגד
זה חזכר במשל והיה הנוף כלו מסודר כמו שביארנו:
והנוכך לכושאים לכל אלה וכו'. כנגד מה שאמר
במשל והנוכך אל העתקת הנוף וכו'. אמנם שתוף
השם אכי רואה בהעתקה זו כי במשל הורה על תכונת
המשכן ממקום למקום וכאן במשל אלעזר ובני קהת
שבו התחיל המשל אין בעניינו מקום לפגועה זו
כלל כי הדם והאיברים המתייעעים בנוף ידי
הכחות והרוחות שהוא רמז משמש של אלו ימו שיבא
אין תכונתם כשכף רק אל אשר יהיה הרוח הטבעי
ללכת ולבו לא יסבו בלכתן. הוא הדבר אשר דברתי
נד: ובחר לכבד שמה וכו'. לימד על דעתו
כפשוטו של כתוב. וכדעת החוכן שהבין ככה מן
הירושלמי לא כדעת רש"י שעל שכן וקטרת ושמן
המשחה לנדם היה ממונה ועל מחמת התמיד יונה
הוא הזכה והדקה ואור החכמה וקדעת ואור הכבואה באורים ושמיים. כוננו נזק שארבעת הדברים
שהיה

והשולחן להדבק בו הטובות הגופיות כמו
שאמר ורבותינו הרוצה לתתחב' ידרי הרוצה
להתעשר יצפין. וכל אלה עבודת לארון
ולכרוכים אשר הם במדרגת הלב והריאה
מרחפת עליו והוצרך לאלה כלים ושמיים
כמו הכיור וכנו ומלקחים ומחמורת וקערות
וכפות ומגניות וסרות ומולגות וזולת זה
והוצרך ל דבר שישמור אות' המשכן והאהל
ומכסהו ולשמור הכל חצר המשכן וכליו
והוצרך לנושא' לכל אלה ובחר חלקים לזה
בני לוי שהם הקדוים כל שכן מערת העיז
שנאמר ויאספו אליו כל בני לוי ופחד לנכבד
שבהם והוא אלעזר הכהן והוא נושא לנכבד
שכרבים והרק שבהם כמו שאמר ופקודת
אלעזר בן אהרן הכהן שמן המשחה וקטורת
הסמים וכצחת התמיד ושמן המאור כל אלה
אשר נתלית בהם האש הזכה והדקה ואור
החכמה והדעת ואור הנבואה באורים ותומ'
ולנכבד שכמות חלויו אחריהם בני קהת
לשאת האברים הפנימים כמו הארון והשלחן
והמנורה והסוכחות וכלי הקדש אשר ישרת
בהם ובהם נאמ' כי עבדת הקדש עליה' בחף
ישאו כאשר אין לאברים הפנים עזמות
שעוזרים על נשיאתם אבל הכחות והרוחות
נושאים אותם במה שדבק בהם ולמי שתחתם
מהלויים והם בני גרשון נשיאת האברי הרכים
החיצוניים והם יריעות המשכן ואהל פועד
מכסהו ומכסה התחש ומסך ולמי שתחתם

כי אין לבקש כחם אלה הדוגמות שלמות דמיון מכל
שאלעזר היה נושא בעצמו ארבעה דברים כלל
הירושלמי לא כדעת רש"י שעל שכן וקטרת ושמן
המשחה לנדם היה ממונה ועל מחמת התמיד יונה
הוא הזכה והדקה ואור החכמה וקדעת ואור הכבואה באורים ושמיים. כוננו נזק שארבעת הדברים
שהיה

קול יחודה

פאמר

שני

סימן

כו

צנ

זהיה אלעזר כושא בעגמו הכ אשר כתלית כהם האש
 הזכה והדקה עם האור העליון שזכרנו למעלה
 הכמת הממוד למזבח העולה קטרת הסמים למזבח
 הזהב שמן המאור למזבח כנגד אור המכמה
 והדעת שמן המשחה
 להורות על הכמתו לאור
 הנכבוא שהיה לכהן בעבין
 האורים והתומים עם
 היות שכתב הרמזן פתונה
 על פסוק וכתת אל חשן
 המשפט את האורים ואת
 התומים כי זאת ממדרגת
 רוח הקדש והיא למטה מן
 הכבואה ולמעלה מבת קול
 שמשמשים בה ככית שני
 לאמר שפסקה הכבואה
 ופסקו אורים ותומים
 שהזכירו רבותינו ואפשר
 שגם אלל המדר היה עבין
 האורים והתומים ממדרגו
 רוח הקדש ויבין גם כבואה
 בכאן כהורא כוללת כאשר

מיכהם לפי יחס מדרגת חשיבותם כי הפנימיים אשר
 רוח ושמש הלל המה לכני קהת ככתף ישאו ואל
 ובהם נאמר כי עבודת הקדש עליהם ככתף ישאו
 כאשר אין לאיברים הפנימיים עגמות עוזרים על
 כשיאתם אבל הכמות
 והרוחות נושאים אותם
 כמה שדבק בהם ילל שהיו
 הכמות והרוחות נושאים
 אותם באותו החלק מהם
 שהיה דבק באיברים ההם
 הפנימיים המזכירים לכך
 בלי שום צור זולתו אפס
 כי אין זו תנועת המפץ
 מהם אשר הונע במשל אלל
 שאין לנו לדקדק בכל פרט
 ופרט בדוגמות כאלו אשר
 דברנו והתינוכיים הרבים
 היו לבני גרשון והקיסים
 לבני מררי וכשיאתם כעגלה
 הכל כאבוא בדברי הסנה
 ובאלה ידבק משל העמקת
 הגוף על ידי הכלי שזכרנו
 שמה: אבל מה שהוא יותר כפלא וכעגלה מאמר
 קיים כי בלי ספק כיוון האל ית' מהעבודה הושת לל
 הקרבות והמשכן ככל האמור למעלה דברי כפלאים
 לא ערכ לבו המדר לגשת אליהם כי מי עמד בסוד ה'
 ושהיא תורה מאת האלקים ויתברך ומי שקבלה קבול
 שלם וכו' הם שני עמודי התורה שזכר בשלושי סימן
 כז באמרו האמר מה שתהיה התורה מאת האלקים
 (בשכבר הקדים שם שאין מתקרבים אל האלקים כי
 אם במנות האלקים עגמה) והשיב שתהיה מקובלת
 כלב כאמן מהקהל והמשכן היה ממנות האלקים והיה
 מעשהו מכל הקהל כמו שנאמר מאת כל איש אשר
 ידבכו לבו בתכלית שמפץ והרטון והתחייב השלמת
 התולדת שהיא השכינה וכו': אך מי שכטה וכו' רל
 מי שלא משא כעששו תמימות לקבלה כזולת התחממות
 וסקירה: טוב עוידת בהם וכו' שהיה ככון מובאש
 מתמר ועולה לטוב טעם העבין העוריי שאליו הוא
 נושא את כפשו ויחיא ליה למחר דלעביד אישורא
 ווטא לתקור על ככה ולא לעביד עם הקרן אישורא
 רבה להעוב לספרות רעות ולתפקות וכו' ודברים
 כאלה נכביון ככראו עפי הכוזבי באמרו כחשישי
 סימן א' כי אין הקבלה טובה אלא עם הלכ טוב אבל

ולתפקות מביאות אל אברון

הורנו המורה כשני פ' לז' שכל מגיד בעולם מדר
 הקסם ומדר המשער או מדר משעשה נודקת הוא גם
 כן יקרא כביא והכה יהיה אמרו ואור הכבואה
 באורים ותומים כאלו אמר שמן המשמש היה מורה
 על אור הכבואה שהיה לו לכהן בעבין האורי והתומים
 להאיר ולהתמים דבריהם על הדרך שכתב הרמזן
 בשער מקומו אשר זכרנו: אלא שהכוזבי לא הבין
 הרמוזה עד שאל על אודותיו סימן כז וכפתמו
 שעריו בדברי תשובתי של חכב בסימן כז ונסת
 פתקומו היתה לפי שראה דבריו של חכר הראשונים
 בלתי שוים ומסכימים בו תלה אמר וזה האל ית'
 במזבח העולה ובמזבח הקטרת ובמזכרה ואמר כך
 העולה וקטרת הסמים ושמן המאור ושמן המשחה
 וסמך לזה נודק הכ' מובקות והמכורה ואת דבר שמן
 המשחה לא הגיד לא למעלה ולא למטה רק באמצע
 והמדר גם הוא לא עשה זה מבלי הדעת רק מאשר
 הכמין שבייבו של שמן המשחה ורמוז כנדל בסדר
 כמה הכללות מן השאר להיותו רמוז לאור הכבואה
 העולה היא למעלה משנעו של אדם והכה היה משא
 אלעזר הכנגד הדק הרוחני הכושא את עגמו
 ומשא בני קהת גרשון ומררי היו האיברים ללשם

קול יהודה מאמר שני סימן כזכח כט

עם דוב הלב המקירה יותר טובה עכ' גם קרבו
 יאמרו אל הסכמת כוכה זו דברי בעל העקידה שער
 לו באמרו שאפילו הדקיקים מבקשים אות על מה
 פהלת להם כנגד מה שדמיהו או ישכילוהו מעגמס
 אהרבה מי שנראות ואינו
 טובעו הוא מכלל החוטאי'
 המלאים את אלקיהם
 ומכרבו כוכותו כמו שהש'
 אמו כשאמר לא אשאל ולא
 אככה את העל' דיי ישעיהו
 באמרו המעט מהם הלזית
 אכשים כי תלאו גם את
 אלקי לומר שמלאים אותו
 יתכסכו מה שהוא לאות
 ונריך אליהם כלומר
 שיקבלוהו באוכס עכ'
 והחבר הפליג במישי סו'
 לו בשבט הממים המוטבע
 שיהא העדרגה הפליונה
 הכוזבת הכ עי' כשיאת
 משלו בני שלומד מקצני
 השיר כדקדוק משקלם
 ומרא' מדרנתו של מנעל השיר המוטבע כמבואר שמה :

סימן כח אמת הוא וכו' בא להורות כי עם היות
 האמת כן היא שהארון הוא הלב מקור
 הפסחה והכנוליה להיות הלוחות עם עשרת הדברים
 מוכחים בו והם אמות התורה ושרשיה כמוזכר בראשון
 סימן פ' אנס שם כגדו של ארון היו תולדותיהם של
 עשרת הדברים והיא התורה המסתעפת מהם בפרטי
 מנותיה והלא רבים יחמרו להורות איך תיחבכה
 בעתלדות אל חיק אמות' אף גם זאת הונרכנו למוח
 הראש והם הכהנים נושאי חכמת התורה והנביאים
 בראי חכמת הכנוליה הרמוזה בשמן המשחה המונק
 על ראש הכהן כמוזכר למעלה סימן לו' ומה שאמר
 פסח עשרת הדברים וכו' הוא גמר ביאורו של ראשון
 להורו איך שרש החכמה מופקד בארון וכבר הראיתו
 יא' כינא בזה למעלה סימן לו' ומה שכתב על
 העור שהיא מוכחת כגדו של ארון ששם עשר הדברים
 יש על פניו מחלוקת פק דבתרא יש אומרי' דף היה
 כולט מן הארון מכחן ושם היה ספר תורה מוכח
 יש אומרים כתיב הארון היה מוכח' ואמרו שם אין
 בארון רק שני לוחות הכתובים ואי אין בארון רק הוי
 מיעוט אחר מיעוט ואין מיעוט אחר מיעוט לא לרבות

ספר תורה שהיה בארון בני יהודה אומר לרבו' שני
 לוחות שהיו מוכחות נכ' בארון וכו' עכ' : אמנם
 במכתב שקלים הלכו הכתובים אם היו בישראל כ'
 ארונות או ארון אחד בלבד ולדעת בני יהודה כר
 אלעזר היו בישראל כ'
 ארונות באחד מהם היו
 הלוחות השלמות ובאחד
 היו שני לוחות וספר
 התורה שהיה משה' ורמי
 כפי' התורה והללנג ולדק
 במשכו לדעת בני יהודה
 כר אלעזר והלמנן כפי'
 התור' פ עקב נמשך לדעת
 רבנן שלא היה בישראל לא
 ארון אינו היו לוח' ושני
 לוחות וספר התורה שכתב
 משה' והרא' בפירושו לספר
 שמאל פסח שלום הכריע
 כדכנן בארון אחד בלבד
 ובמלכים ח' פיר' הכתוב
 אין בארון רק שני לוחות
 אכנים שענינו כי לא היה
 בארון דבר אחר לא כנכנ' המן ולא משה אהרן ולא דבר
 קדושה אחר' אם התור' האפי' וזה אם הלוחות שלמו'
 והן כשברות כי על כלם כאמר שני הלוחות ואם התור'
 והמנות אשר כרת ה' עם בני ישראל וגו' שהיו עם
 בספר התורה אשר כתב משה ולזה כיון באמרו אשר
 כרת כי הלוחות לא כרת עם ישראל כי אם התורה
 והמנות ויחבר ואז כאלו אומר ואשר כרת וגו' זהו
 תמנית כותנו ועל דרך זה מתבאר דעת הסבר לפי
 מחשבתנו וגם הראשע הפליט אומר פ' פתוחה על
 פסוק וכתת אל הארון וגו' כי מנד הארון מחוק סוף
 כפר התורה מוכח ועומד : והם היו וכו' ביאר אופן
 יחס דוגמתם אל הראש' יען היו במדרגת כחשים
 המינכיים והפנימיים הככללים בו וזכר מה שיהנה
 גוף האומה יהם ענה ומושיה לבדו לו החלק היפה
 במעשים הנאות' הנו סינוים מכסף כאשר חונה מפסח
 אזרתם מן המהלה הכלתי כלולה ומיושרת' : וכל זכ
 מעין משלו במישי סימן לו' באמרו והנריך אל וענינם
 וכו' : והוסף כאן לבאר כי תועלתם של אלו החכמים
 והנביאים גם כן מתפשטת מנד העלותם על כפר
 זכרון לכי ישראל הדברים כאשר כעלו והמשכילים
 יכינו מהם לכלתי יכשלו בעונות ראשונים אשר הם

כע אמר הכוזרי : גם כן אהם היו עם גוף
בלא ראש ובלא לב :

קול יהודה מאמר

בישראל לשקרה ולחשול וזה לנו תועלת עצום מספרי החכמים והבזויה הכתוב בספר לשום העשבו ככחיות המאורעות ההם לכל כתן למוט ורלכו . ועל כן במה אותם הכתוב בשם פנים כדרכ הוסע סימן ב' מאמר זכוכיה מפניה וכאפופיה מכין שדיה על ביאור הרלך כי הפנים משל לכוכבים שהיו העם מחליפי רכביה ה בכביאי השקר והשדים משל לתורה שכתב ושעלפ שהיו מחליפים אותם בחוקי הגוים . ולכאורה נראה שאין בתשובה זו כדי להשיק לשאלת הכוארי דק על דמיון הראש . ושאלת שמן המאשה הדין במקורה הוא עומדת . אך אם תשית אליו לך גס השקף הזה הוסר מעם פכיו במה שגלה דמיונו של ראש כי להיותו דוגמת הכהנים והפריאים כושאי . חכמת התורה והכבואה כקל הוא להבין ולהשכל כי מאשר יורה שמן המאור על חכמת התורה כמאור למעלה סימן ב' יהיה שמן המשסה המושק על ראש הכהן מורה על מדרגת הכהת הכבואה השופעת לו מחדכת השפעת עליון וזכמו שפתכנו למעלה סימן פגרים ושהה אבל אמרו זאור הכבואה באורים ותומים ועם היות שמן המאשה מונק על ראש הכהנים לא על ראש הכבואים די לנו הוראה על הכהת הכבואה ככהנים הזוכים לך . בענין האורים והתומים במדובר והה לשאר הכבואים אשר לא מן הכהנים המה . זכר מצינו ג' משיחה אבל הכבואים וזכמו שכתב הרמב"ם כי תנוה על פסוק למשיחה בהם ששם ביאר ואת אלישע י'ן שפט תמשח לכביאי תחתך משיחה ממש זכתב כי הכתוב שאמר רוח ה' אלקים עלי . יפן משה ה' אותי לבשר עבדים דרך השל שימשיל רוח הקדש אשר תחול עליו לשמן הטוב כענין שכתוב שם משמן טוב יצא ופתה אחרי הקריכו את קרבן המעשים הכהני אשר פרכנו ערך ביאור כוונתו כפי השגתו ראיו להשיק באן כי החכם רבי יצחק בעל העקיד' בא מלא לבאר כלל כונת החבר על הדרוש הזה ואל תפסיתו עליה ישים דברתי פ' ויקרא שער ב' וכה ידבר . איכור דעת החכם החבר אל אשר השיבו אל מלך כוזר על שאלה זו ענמה למה שראיתיה כמו שער לבוא בו אל אלו העניינים הממורים עם שלא בשלמה התשובה על ידוזה . כי הוא אל אמ' שכתב מנא דבוק השכיכה האלקית עם האומה הישראלית באמצעות הקרבנות הקדשים כבית מקדשו כענין שתמנא הכסף השכלית עם הגוף ע' המומה הגשמי . שאי מטבע אבל מלאכו ראיו תועלת . ככה לא נדע טעם נורך השכיכה אל זו הקרבנו אבל מנא דבוק השכיכה עמו באמצעות

שני סימן בח

והנה הוא מבואר כי כוסף על מה שהוא ביאר הדבר הנעלם כנעלם כמוהו והנה המשל אינו דומה ללדון וההכרל ביניהם הוא גלוי כי הנה המון הוא נורך כיכר ומבורסם לכריאו הגוף אשר הוא הכרמי לעמידת הכסף וקיומה אכלו והוא תטרד בטרדת הגוף כמוכ' שם מה שלא יהיו כן הקרבנות לא נורך השכיכה ולא נורך האומה כדי שתתקיים עמה השכיכה והדבקות האלקי ביניהם . ובמקום הזה לא כלמוד סתום מן המבואר אחר שלא הושוו בטעם עכל . ולי אי כעדר הכיכה . כקל לכל ספקומו לעשות . כי איכה ירדוק א' אלוף לראש למען תפוש אותו כלבו לשמך שהודיע כעלם כנעלם כמוהו אם ההודעה היא לא עלמה על לבו מעולם . מודעת זאת מאשר הראת לדעת כי בוק מנמת החבר אינו אלא להסיר ספקו הכוזרי לקרב אל שכלו מאור הכתוב את קרבני לחמו לאזי רוח באומי לכל יורה על גשמות הליכה כי לא על דרום הקרבנות היתה השאלה לדעה אך ימשך על ידה הדבוק האלקי כמו שזירו דברי בעל העקידה שזכרנו באמת איכור דעת החכם החבר אל אשר השיבו אל מלך כוזר על שאלה זו ענמה יכו' ובקנימשך החבר להודיעו יחס הערכים אשר אובר מהם שווי המון בענייני המשכן והקרבנות והכלים כמוכה למעלה עד יגיוור מכללתם דמות במראה אדם שלם במתנו עד תשלם הכנתו לחול עליו הכסף השכלית . ולעומתו ינא אל הענין האלקי באומה על ידי הכהת המעשים ההם המנחום מאת האלקים יתבונכל זה כמנהגו הוא כהנ מן המקומות שזכרנו להודיע ולהודיע כי ענייני התורה כהיות הטבעיות המשתעבות ומתאזכות בערך ככלא ועיניו משוטטות ליונא סגולת ימח טיכה כאשר אמר המשא יוכל שאת ובא בתוך הבאים יחס האז העליונה אל החום הטבעי שבאדם ויחס שמינית הקרבנו הכתובים לאשים ממנות המלך . אל הרק שכתב אשכ ידבק בו החום הטבעי כאשר דברנו . אך את כפשו ישמו לכלתי כקש טעם לאזון המשך הדבוק על ידי המעשים האם כי מעולם לא כשא לבו אותו בחסא' להגיע ליה כאשר יבצר מחמו מזהה ודעת אך ימשך מול הנורה על מנא טבעי על ידי המון המיוחד לדבר דבר זכמו שהורם על ככה כשלישי סימן ב' באמרו אבל המעשים האלקיים אין שכלמו מניע אליהם ואינם נדמים (בא ראים) אבל השכל והם בשמיים כאשר ישמע החולה הרופא ברפואותיו והנהגותיו עכ' . ובס' כ' כתב לשאר וכבר דמיתי לך בניירת הנמח והחיים וכו' עד אמר והערכים ההם אין אלו יכולי לשער אותם וכו' גם בס' כ' הוראה

צד

על מה שהיה ביאר הדבר הנעלם כנעלם כמוהו והנה המשל אינו דומה ללדון וההכרל ביניהם הוא גלוי כי הנה המון הוא נורך כיכר ומבורסם לכריאו הגוף אשר הוא הכרמי לעמידת הכסף וקיומה אכלו והוא תטרד בטרדת הגוף כמוכ' שם מה שלא יהיו כן הקרבנות לא נורך השכיכה ולא נורך האומה כדי שתתקיים עמה השכיכה והדבקות האלקי ביניהם . ובמקום הזה לא כלמוד סתום מן המבואר אחר שלא הושוו בטעם עכל . ולי אי כעדר הכיכה . כקל לכל ספקומו לעשות . כי איכה ירדוק א' אלוף לראש למען תפוש אותו כלבו לשמך שהודיע כעלם כנעלם כמוהו אם ההודעה היא לא עלמה על לבו מעולם . מודעת זאת מאשר הראת לדעת כי בוק מנמת החבר אינו אלא להסיר ספקו הכוזרי לקרב אל שכלו מאור הכתוב את קרבני לחמו לאזי רוח באומי לכל יורה על גשמות הליכה כי לא על דרום הקרבנות היתה השאלה לדעה אך ימשך על ידה הדבוק האלקי כמו שזירו דברי בעל העקידה שזכרנו באמת איכור דעת החכם החבר אל אשר השיבו אל מלך כוזר על שאלה זו ענמה יכו' ובקנימשך החבר להודיעו יחס הערכים אשר אובר מהם שווי המון בענייני המשכן והקרבנות והכלים כמוכה למעלה עד יגיוור מכללתם דמות במראה אדם שלם במתנו עד תשלם הכנתו לחול עליו הכסף השכלית . ולעומתו ינא אל הענין האלקי באומה על ידי הכהת המעשים ההם המנחום מאת האלקים יתבונכל זה כמנהגו הוא כהנ מן המקומות שזכרנו להודיע ולהודיע כי ענייני התורה כהיות הטבעיות המשתעבות ומתאזכות בערך ככלא ועיניו משוטטות ליונא סגולת ימח טיכה כאשר אמר המשא יוכל שאת ובא בתוך הבאים יחס האז העליונה אל החום הטבעי שבאדם ויחס שמינית הקרבנו הכתובים לאשים ממנות המלך . אל הרק שכתב אשכ ידבק בו החום הטבעי כאשר דברנו . אך את כפשו ישמו לכלתי כקש טעם לאזון המשך הדבוק על ידי המעשים האם כי מעולם לא כשא לבו אותו בחסא' להגיע ליה כאשר יבצר מחמו מזהה ודעת אך ימשך מול הנורה על מנא טבעי על ידי המון המיוחד לדבר דבר זכמו שהורם על ככה כשלישי סימן ב' באמרו אבל המעשים האלקיים אין שכלמו מניע אליהם ואינם נדמים (בא ראים) אבל השכל והם בשמיים כאשר ישמע החולה הרופא ברפואותיו והנהגותיו עכ' . ובס' כ' כתב לשאר וכבר דמיתי לך בניירת הנמח והחיים וכו' עד אמר והערכים ההם אין אלו יכולי לשער אותם וכו' גם בס' כ' הוראה

על זה בנתיבות ומבוארת ואם לא שת לכו להודעה
 פליאת ארך יאמר עליו שלא כעשי מחשבתו מאשר הודיע
 בעלם כעצמם כמיהו וכעל העקיד' מה הוא כי יתלה
 עליו הודעת דבר לא ככוונ' גם מה שהבדיל בעל
 העקידה בין המזון שברכו כיכר ומכורסם לבדיאות
 הגוף בהיותו הכרמי לצמידת הכפס וקיומה אכלו לבין
 הקרננות שאין הדרך כראיה בהם לפי דעתו לא מנד
 השכינה ולא מנד האומה כדי שיתקיים בה על יד
 הדבוק האלקי לפע זה לא מיהר למנות מה שהקרא
 החבר לפני ומאמרים טובים מורים על היות קבול
 הענין האלקי במקור וכשען על שני הדברים האחד
 שהנבנות משור המזון ומכרו הדלוי במעשים לשיחול
 על ידם הענין האלקי באומה תהיה מנות האלקים
 מולומדה והכטובות אכשי האומה בהשלמת המעשים
 ההם המצויים להם מאתו ויתברך תהיה ככונה מאד
 בכוסף מלא ומחץ שלם כידם יבליח וכבר בעשית לך
 אכעני מטערון מורה דרך א כמה מקומות מתיחסים
 לזה אחד לאחד למנוח משכון ולמה ישמור כרסוק
 הסכס ל' נחם הכוזב יעלים עיניו מהביט אל אחד
 מהמה האם קון נחם ותפכה עיניו מראות ואך
 אם כן לא יהיה נורך כעלל לקיום הדבקות האלקי
 באומה הערך הכעלל השמור במעשים המצויים מאתו
 ויתברך שהקרננות מכללם להדבק בהם האש האקית
 בדבקות החוס הטבעי באיד הדם כמדוכר ואור
 ישראל אשר יהיה להם נחמשתם הככונה א השלמת
 מפניו יתברך בתבליית החפץ והרנו' מי שם פה לאדם
 יהי ערך לביתו מאכלו וזונו נורך הכרמי לצמידת
 הכפס וקיומה אכל נופו או מי ישום אם בעתית כבה
 לחקי כדרי הטבע אשר הטובע לכל מנח בתכונת
 סכמה אלקית הלא הוא ית' את קרנכו לחמו יוכל
 את לערוך פלחן לגורך הכרמי באומה להתקיים בה
 על ידו הדבקות האלקי ואם עין לא ראתה בשום
 אחד מהם מדרגת פליאת החכמה והנה הדמיון
 שזה ומכסים כי מי שאמר ללחם וידלוק החוס הטבעי
 באדם בהתפכו למוזנו למען יתחזק הקשר בין
 הכפס והגוף כחכמה כפלאה בלתי משוערת יאמר
 לשון הקרננות וידלוק באומה החוס האלקי לקשור
 בה על ידו מעדות דבוק שכינתו על דרך אמרו לא
 על הלחם לכדו יסיה האדם כי על כל מונח פי ה'
 יסיה האדם וכל שכן עם שלמות חפץ שומרי מנותו
 להקריב קרבן אשה רוח כחמת רוח לפניו ית'
 שאמר וכעשה רטוב

כי מה שייחס בעל העקידה לעצמו כעצם הקרננות
 הוא הדבר אשר כוון ליו החבר על פי האמת והנדקי
 הנוטה און הלא יחמת דברי בעל העקידה אשר
 ללשונו ינביר אחר טבימתו על החבר כמדוכר וזל
 אלא שאני אומר שהענין בהם שזה ומבואר בלתי
 מוכבל וזה כי כמו שפושלם בדיאות הגוף על המזונות
 וכבר יאומתו היה לו של' עם כפשו ויתדבק אליו כן
 יהיה הענין באלו הקרננות כי בטוב ההשקפה הם
 כותבים הבדיאות והשלמות אל כללות האומה אל
 יסודיה וכבולותיה כדי שימנח אכלם הדבקות בלי
 ספק והוא כי מהידוע שהכפס האכלה ומתענות
 באדם השלם כרב זיווהו והמנדלותו אשר על זה
 כאמר ויהי האדם לכפס חיה גמו שנתבאר שם שער
 והיא כש יקרה ומעולה מהיות חיונית או היו לאכיש
 והנה כמו שכן כדלמו כהיותיהן כן כדלמו מוזונותיהן
 אשר בהם יתפרנסו ויתקיימו אכל הגוף כי הכפס
 כחיונית אשר היא השלמות הראשון אל הגוף כונת
 ומתקיימת אכלה במאכל ובכפס הגשמי המנח אמת
 הכפס האכלה הרומני אינה מתפרנסת רק מדברים
 מחשביים שכלים כי לחמה הם וכו עבאמרו ועל
 זה הענין עצמו תתקיים השכינה ויתדבק בכללות
 האומה הכנסרת במעשה הקרננות לא מנד שהם
 מאכל לשכינה ולא לאומה רק שכהטיב כונתם בהם
 והקרובם באופן כרנה ונאות ויעלו למו להשלים
 כפסם ולהכשיר מעשיה לפני ה' ית' עד כי טוב כונתם
 ועונם שלמותם יהיו סנה מחייבת להמנח אכלם
 השכינה האקית ולא תפרד מהם כשום נד וכמו שאמר
 בקרננות בכלל רוח כחוח לה' כחת רוח לפני שויתי
 וכעשה רטובי ובהשתלק הכונה האמת השלימה מעל
 הקרננות בעקר השלחן האלקי מלפניו ויתעדרה
 סכילה עלל ואחר כך האריך לתור ולדרוש הכשר
 הכונה הראויה בקרננות על פי רמיהם כמבואר
 שמה והנה עם היות בעל העקידה והחבר נראים
 כאוהבים שוים ומכתימים בהכשר הכונה הצריכס
 להשלים הדבוק הלא כלב ולב ידכרו כי אין משמעות
 הכונה שזה אכלם וכהעריך דבריהם אלו עם אלו
 ומנחו מתחלשים חלוק ככיר לא מוער וזה כי בעל
 העקידה שם כל עקר מאודו של מעשה הקרננות
 בעונם שלמות המקריבים הכמשך להם מהשקפת
 ענין הקרננות והרמו המכוון מהם ועונ הכוכס
 הזאת המרספת על השקפת הוראת הקרננו השכלת'
 היא לדעתו הסנה המחייבת להמנח השכינה אכלם
 אתה עשה כדוך ה' זכר נא מפ יעץ החכר על סכת
 קיום

ועתה

אשים פני אל הרו ישראל אשר יאמרו באם

קיום הדנקות באומה אם כה יאמר כדכרי כעל
העקידה הכנבים לפיכך הלל ידעת ושמת כי
פגולת הנבלת שעור הערכים כמעשים המנווים מאת
המן השמים ותמימות השרים בלבושם להטלים
בזויו של מקום כנפש

חפנה הם שני דברים
ישנו אחים יחדו להשלים
על ידם סנה מספקת אל
הדבוק הזה ושהערכים
ההם להגידם אי אפשר כי
אין בהם תפיסת יד אדם
להיותם מן הדברים שאין
להם שיעור למעלה אלא
בחיבתנו ויודך אם כן
תשקלנה שמי הדעו כנפלים
הרים וכמואונים עליות
ישאו יחד :

סימן ל ועוד ולא
גוף ל

בוסף עוד על דכרין לאמר
שאלו הגוף איכנו איתנו
ואפשר שהנפם הישר הוא
כלל גוף כי הכיתת כמחלק
בזו מטעות סופרים :
העצמות אשר נשאר בהם
טבע מטבעי החיים וכו'
הרי זה מניין דוגמת מה
שכתב בעל העקרין מה

דפ"ה שהדבר שקבל אינו שפע או כח עליון אעפי
שנסתל ממנו השפע או הכח ההוא כבר נשאר במקבל
ההוא אי זה רושם מהמעלה שהיה בשפע ההוא שקבל
ראשונה ונעבור זה הוא שאמר רבותנו ז"ל והשימותי
את מקדשיכם אף כשהן מרובין הם בקדושתן ואמרו
תשמיטי קדושת כנביו וזה בעבור הרושם שנשאר בהם
מהדבר האלקי שהיו משכן לו או תשמיש אליו וכן על
זה הדרך כאשר שהגוף שהיה משכן לנפש שהיה כח
עליון שאף על פי שתעל ממנו בעת מה שכבר נשאר
בו אי זה רושם מהכח האלקי ההוא שקבל ראשונה
וראה לדבר וכו' ע"כ : ורוח ונפש ושכל הם כנפש רוח
ובשמה שרמו להם פעמים סימן ל"ב ע"י שלשת מדרגות
הרוח החם הטבעי בכבד בלב ובמוח שנעשו הם
בזואים אל הכמות האלה כמואר שמה ובסימין ל"ב
שמשע הלוש לעטור אותן מפי בעל המשל עצמו : אזה

ל אמר החבר כן הוא כאשר אכרת ועוד
ולא גוף אבל עצמו מפורד

כמו העצמות היבשות אשר ראה יחזקאל ועם
כל זה מלך כוזר העצמות אשר נשאר בהם
טבע מטבעי החי' וכבר היו כלים לראש וללב
ורוח ונפש ושכל טובים מהגופות המצוירות
מאבן וסיד בראש ועינים ואזנים וכל האיברים
ולא חלה בהם מעולה רוח חיה ואי אפשר
שיחול בהם אך המה צורת רומות לצורות
אדם זאינים ארכ :

ל אמר החזורי כדברך כן הוא :
ל אמר החבר כי האומרת ע"כום אשר
חשבו להדמורת לאומה

החיה לא יכלו להשיג אל יותר מן רדמיון
הנראה הקימו בתיב לאלקים ולא נראה בהם
לאלקים אות הפרשו והגורו לתואר עליהם
הנבואה ולא נראה התגיו והכעיסו ובעשו
ולא ירדה עליהם אש מן השמים ולא מגפת
פתאום כרי לברר אצל שעונשם מאת האלקי

כפ' בהפלותך והם הנקראי פורעניות כדכרי
באמרם ויהי בכסופ הארון ויאמר משה פרשה זו שפע
לה שימכיות מלמעלה ומלמטה לומר שאין זה מקומם
וכו' ולמה כתבה כאן כדי להפסיק בין פורענות
ראשונה לפורענות שניה פורענות שניה מאי היא ויהי
העם כמתחנכים פורענות ראשונה ויסעו מהר ה' ואל'
רבי מחא בר חיבא שסרו מחאריה' והיכן מקומה
אמר רב אשי בדגלים ע"כ : וזל בעל התוספות מירש
פורענות ראשונה כדאמר' במדרש שנעשו מהר ה'
דרך שלשת ימים כתיבס וינא מכית הספר שבורח לו
והולך לו כך היו בורחים מהר סיני ג' ימים לפי שלמדו
הרבה תורה בכיבו אמר הנה כמחוך פורענות
לפורענות : לאז' אלא ככתוב כרשת ויהי בכסופ
הארון ע"כ : וכן כתב הרמ"ן והרשב"י עוד הביאור
באמרם והפסיק שלא יהיו שלש פורעניות סמוכות זו
לז

שאר דמות לנורות אדם וכו' לומר לאמרם אל אדם
אדם אתם קרויים אדם וכו' :

סימן לב כי האמות וכו' זה פתרון המשל
המונב לפיכך כתיב ל' להורות איך
זולתכו נורות דמות לאדם

וכו' ודכריו ככאן קרוינים
לדכרי עצמו כשלישי סי' ע'
באמרם וכן שאר הדמיונים
לא יכלה אומה וכו' עד אמ'
היכולו להדמות לא כאשר
ידמו וכו' ע"כ הפרשו והכירו
וכו' כעשו פרושים וכיורים :
הכתוב והכעיסו ובעשו
ומה שלא כפקד עליהם
שנכס פתאום ראה על
היומם כעדי ההשגחה

הרכובית : כי לא כאלה
חלק יעקב כאז' רק איתכם
ידעתי וגו' על כן אפשר
וגו' וכו' שהרמ"ב כוכב זו
סי' ל' כאז' העדה שבוש
שבושה וגמלה לעת
בטובה ל' השכינה וכו' :
והאמכתי כי ידבר הכפר
כלשוננו המושלם הכישי
והכעיסו ובעשו למחן אל
שלש עברות שעשו ישראל
כמדבר בזה אס' זה כמבוא'

כד' בהפלותך והם הנקראי פורעניות כדכרי
באמרם ויהי בכסופ הארון ויאמר משה פרשה זו שפע
לה שימכיות מלמעלה ומלמטה לומר שאין זה מקומם
וכו' ולמה כתבה כאן כדי להפסיק בין פורענות
ראשונה לפורענות שניה פורענות שניה מאי היא ויהי
העם כמתחנכים פורענות ראשונה ויסעו מהר ה' ואל'
רבי מחא בר חיבא שסרו מחאריה' והיכן מקומה
אמר רב אשי בדגלים ע"כ : וזל בעל התוספות מירש
פורענות ראשונה כדאמר' במדרש שנעשו מהר ה'
דרך שלשת ימים כתיבס וינא מכית הספר שבורח לו
והולך לו כך היו בורחים מהר סיני ג' ימים לפי שלמדו
הרבה תורה בכיבו אמר הנה כמחוך פורענות
לפורענות : לאז' אלא ככתוב כרשת ויהי בכסופ
הארון ע"כ : וכן כתב הרמ"ן והרשב"י עוד הביאור
באמרם והפסיק שלא יהיו שלש פורעניות סמוכות זו
לז

לנו וכשאלו מחזקין כפורעניות וקרא החטא פורענות
אע"פ שלא אירע להם ממנו פורענות ושאל אלמלא
חטאים זה היה מכניסם לארץ מיד ע"כ. והנה על
שם עבדות שהם נקטם מהר מיכי בשמחה והתאוונם
רע באזני ה' והתאוונם

ועל הענין וזהוהא בפגע לבם רוצה לומר הבית
ההיא שהם מכוונים אליו ולא נשתנה ענינם
אבל ענינם משתנה כפי רובם ומעו"ט וחוקתם
וחולשת' ובחלקיותם וחבורם על דרך הטבע
והמקרה. ואנחנו כשימצא פגע ארץ לבנו
אשר הוא בית מקדשנו אבדנו וכאשר ירפא
נרפא אנחנו בין שנהיה רב או מעט ועל א"ז
ענין שיהיה מנהיגנו ומלכנו והמושל בנו
והמחזיק אותנו בענין הזה שאנחנו בו מהפוזר
והגלות אל חי:

עמקיהם. ונכל אלה היה דברו מכוון עם מה שאמר
ברביעי סימן ג' איה קבלו אותם וכו': בין שנהיה
רע או מעט כנגד ארץ למעלה כפי רובם ומעטים:
ועל א"ז ענין שיהיה מנהיגנו ומלכנו כנגד ארצו
למעלה וחוקתם ומולשתם
כי אמנם אויבן נבדלות כל
נבא אלמלא מחיץ מנהיגים
יבוא. ואמר מנהיגנו על
השופט או שר הנבא.
ומלכנו כמשמעו. ואולם
כנגד ארץ למעלה ומחלקות
ומחורם לא הזכיר הנה על
א"ז ענין שיהיה מחלקו
והמחזיק כי אמנם הוא תבאי
הכרמי לרפואת מכתנו
שנהיה נוי ארץ כענין
אמרנו ויהי בישורין מלך
בהתאסף ראש עם יחד
שביני ישראל. וזו היא שימתן של תלם הנדריכה תלמוד
כמה שספרו במדרש איכה פסוק לראשיתו חד מאתמים
אתם לירושלם אשכח חד מדוכא מטלקא (ש' מדוכה
מושלבת ושכורה) כסביה ואובליה נבי חייטא א"ז
סייט לי הדין מדוכא תבירא אפיין ליה איבה מלא
קומניה תלא אל שזר לי חוטין ואכא חייט ליה. ע"כ
כונת חד מאתמים לראש את לבנו של החייט הישראלי
מהיות בעוד ארוכה למכתנו. כי כיון שכשברה ארץ
ישראל שוב אין לה תקנה עולמית ולפי היה מלעיג
בו בכקשו ממנו חבור הפרוח הנלתי סובל שום מקוון
או יחרץ החייט בתשובה ככונה לארץ שיבאי אליו
המדוכה. רמז לו בזה שאם ישראל עם ממושך ומורע
הנמשל לחול יתחבר קולקו בהתאחדות שלימה יש
תקוה לאחריתם להעלות למחלמת ארובה ותרפא:
והמושל בנו וכו' שאל תאמר איכה יובל לתקיים מו
שהוא בלא ראש ובלא לב גם בלא גוף כמוזכר סי' כ"ט
ול"ז א"ז א"ל סי' בחסדו הוא המושל בנו והמחזיק
איתנו בענין הזה שאנחנו בו מהפוזר והגלות כענין
אמרם גדולה כבשה וכו' גדול הדושה וכו' והנה אמר
המושל בנו כנגד ארצו ומלכנו ואמר המחזיק אותנו
כנגד ארץ מנהיגנו שהוא שר הנבא המחזיק כל ארצו
החיל כמו שכארכו ובאמרנו אותנו רמז אל מעוטנו.
ובאמרנו כענין הזה שאנחנו בו מהפוזר והגלות רמז
ל' העדר ההשאלות הנרץ לרפואתנו כמו שקדם כי

עמו לנמול ולעשוי ואפשר עוד שכונן לשם יבאה אמת
ה' ותאכל את החמשים ומאת' איש מקריביו הקטורות.
ולקח אשר יבא אז מלפני ה' החל הכנף במתלוננים
על הענין ההוא כמו שפורש בענין קרח וכפל לשונו
באמר החיטו והכעשו ובעטו לרמוז אל הפלגת
אריים על קשר העדה עם קרח ועל פסקוק תלונתם
אמר מעטיו של מקום: ועל הענין ההוא ר"ל על
שלא יכלו להדמות אל האומה החיה כאמור: כפגע
לכם וכו' ר"ל אין לתמוה אם כפגיעת לבו של מת לא
ישפעה עניינו של מת כך. האומות המתות העובדות
כבנים ומולות גם כי יקרה להם פגיעת לבם והוא
הבית המקודש אצלם (כי כן היה משלו כביין לו
להמשל עקר המשכן שהיא הארון עם התור שכתוב
ללך האדם אשר בו עקר החיות כאשר בודד שמה)
לא נשתנה עניינם מן הפגיעה היא כאשר ישמנה
ענייננו כפגיעת בית תפארתנו אשר הוא לבנו
באמר. ובאמרנו המקוון בי רבות אכמותי ולבי דוי
אמרנו למדן הבית הקדוש. וכבר א"ל באיכה רבתי
אמרנו געען ט' מר כי נגע על לבך זה בית המקדש
שכאמר יצא עיני ולבי גם כל הימים: אכל עניינם.
במלחמותיהם לפעין הנחון או הפכו משתנה כפי
רובם ומעטים וחוקתם ומולשתם ומחלקותם וחבור'
זה שלשה עמודים אשר בית הנחון כבון עליהם.
רוב חיל. רוב אומים. והמלחמות אכזר הנבא כל
יחלק לבם מן יאשמו ועל דרך הטבע והמקרה נשאל

עם היומו בעדף מחכו כהמתכו מחודים ומסודים בין השנים ומכו שרמו למעלה באמרו סימן ל' שאנחנו בכל נ"ף אבל עצמות מעוררות וכו' אל פי נורכו הנכיר חסדו לשמור את דרכו כאשר אכתבו עם להשיג ורענו ושמונו כל הימים ומכו סינאל הכולו בפסקא הנמשכת:

סימן לנ"ה כן הוא כי אל פי חושל כנס ומחוק אתנס כאשר דברת והראיה על זה כי לא יעלה במחשבה וכו' ומה שאמר יקרה וכו' לפי כוסם הראשון יהיה עניינו כי לא יעלה במחשבה שיקרה לאומה וילתבו שלא תשינה בנלות הזאת כאשר לא קרה אלינו להשתנות בה ולפי הכוונה הכי תהיה הכוונה שלא יעלה במחשבה שיקרה לאומה וילתבו כמו הנלו הוא אשר מתאבנו עלה תשכה וכו' אדו ומואכ וכני עמין ואם ופלטת הן המוכות לתוך זמרא ואמרו ארס ופלטת על אמרו ארס מקדם ופלטתם מאמור: וכסדים ומדי ופרם כי מדי ופרם השמיני מלכות כסדים והיוניש השמיני מלכות מדי ופרם באמרו כראשון סימן ס"ו והכרהמיים אולי הם אמות שמייתסי עצמם לתכרהם כאלו אמ והאכרהמיית וכמו שמינו הנדים מייחסים עצמם להג' ואולי היו מוכני הפילגשו אשר נתן להם אכרהם מיתבות ויילתם: ונ"ו: והכניים אולי הם מואכשי הנאכה שזכר המורה פ' כ"ז ול' מההה"ו או הם הכוכבי ככתוב שאמר מלך נבויים ושמו הם הסכאים שזכר הכתוב והכניש אכשי מדס וכזכרו נ"ב כיומקאל סימן כ"ז:

לד אמר החבר ואל רחשוב כי מה שסייעתך בדברך הודא פמנו שאנחנו כמו הדבר המר אבל יש לנו התחכרות בענין הוא האלקי בחורות אשר שמש ברית בינינו ובינו כמילה שנאמרה בת ויהיה בריתי בכשרכם לברית עולם והשבת שנאמר בה כי ארת ר"ה בינו וביניכם לדורותיכם מלבד ברית אבות וברית חתורה אשר כרת אהנו פעם אחרת בחורב ושניה בערכות מואב עם הגמל והעונש התלויים בה הנזכרים בפ"ש כי תוליד בנים וכמו פ"ש והיה כי יבאו ע"ך ושירת האזינו וזולתיה ואין אנחנו כמעל המת אך אנחנו כמעלת החול והנשתקף כל הכסף שנתיאשו מפרואתו כל הרופאי והו מקוה רפוא מצד המרפ ושנו המנחג כמו שאש הכתו התחיינ העצמו הגזה ונשלם המאם בהנה ושיכל עבדי מן לאתאלו ולא הדר וכמסתד פנים ממנו נבזה ולא חשבנוהו רוצה לומר משנו הנראה ורוע מראהו וכמו הדברים הם יונפים שיש לאדם אסטיגיות להביט אליהם ומסמיר פניו מהם גבזה וחלל אישוי איש מכאובו וידוע חולי:

סימן לר"ז כי מה שסייעתך וכו' כח"ו סימן ל' כן הוא כאשר אמרת וכו' במעלת המתכאלו אמר במדרגת המת: החולה הכסף לקח שכמתמו כו רש"פ כמקומי זול את השמסת יש לך אדם שהוא חולה ומוטל במטה אבל כשרו שמור עליו תל שסתם שהוא כסף עכ"ו והנה טעמו כענין המקו כשרו וכבר פירשו ליוכה בלשון ערכי סוף והוא החולה שהנוק מתנוככו כמו שכתב לך כשרש סוף ואולי טעמו כעצם כסף בחלוק אלף כסית כמכהה אחת למשון כי שאפני אכוש שאפו נורכי כל היום ענין בליעה כאלו הכשר כסף וככלע מרוב השמסת וכבר תרגם המתרגם ואל מקומו שואף ולאתרישחף: ולפי הנקט שכתבו על הכסף יתבאר על היראבע שכתב פ' תנא כי השפתן הוא כסיות כשדפו קדים או לרעת יש אומלי שהוא ההפך והטעם דקות וכאלם המחל וכו' ל' שכתבאל הדבר כפ' הנה ישכיל עבדי ושיעיה פ' המתבאר על ישר אלם משרשי רכיס וכון כזה שכל

עם תעלום כיאור מאמרו כהמשילו אומתנו לחולה הכסף שנתיאשו וכו' וכל זה מתבאר וזה מן הפסוקי ההם כי משקו ימוקאל לא שמענו ראה רק על יולוש הרפואה וכפסוקי ושיעיה ראה על כל חלקי הדמיון כשלימות: מן לא תאר לו ולא הדר ומן וכמסתד פנים וכו' הכונה שכלם טיאר מחל של חזר מן השני כתיבים פללו כמו שזכרנו: דונה לומר משכני הכרחה ודוע מרחקו וכמו בדברים וכו' השכ כל אל חוקך זכרון הפסוקים

אלו הארבעה ימים אמן כל באמרו שם בשם האמונת השני בידות קלוקל מנכס מל ישראל כהיותם כפונים בגלותם לא תואר לו ולא הדר ובראיהו ולא תראה וכתמדהו נכזה וחדל אישים איש מאכות וידוע מולי וכמסתד כמים

לה אמר הכוזרי ואיך יהיה זה משל

לישראל והוא אמר אכן

חלימו הוא נשא ושרא לא מצא אותם מר

שמצאם כי אם בעונותם :

לו אמר החכר ישראל באומות היו כלב

באיברים הוא רב חלילים

מכלס ורב בריאות מכלס :

לו אמר הכוזרי הוסף לי עוד ביאור :

לה אמר הכוזרי ואיך יהיה זה משל לישראל והוא אמר אכן חלימו הוא נשא ושרא לא מצא אותם מר שמצאם כי אם בעונותם : לו אמר החכר ישראל באומות היו כלב באיברים הוא רב חלילים מכלס ורב בריאות מכלס : לו אמר הכוזרי הוסף לי עוד ביאור : יבול להפנות הכתמני לוי

וכו' מלכד מה שביא למעל שישראל הוא הלב והסגולה כראשון סמי מן זכה ובטחה הדבר במל' השני הוא ס' י"ב הו' ל' באר העיסוקו ההמשל והוא אמ' היותו רב חלילים מכלס וכו' ומתי הקבר שבמו יצא ביאר הדפוז והטוב

אשר יקר את הלב כי לכוך הרגשתי מפני זכות דמו ורב רוחו הוא מרגיש כפמט פתאום מה שיפגעהו מחלי שאר האיברים הנוטים ממנו : מה שלא ירגיש הא' כרי ברעתעד התחוקה אולם זכות הוא רב חלילים מכלס : אפס כי הלב מתאמן כרב כח לדמות מעליו מיד מה שיפגעהו

בתחלת הפגיעה קודם שיתעב בו ולא כן שאר האברים יתכן שיפגע בהם החולי זמן מה וזכה הוא רב בריאות מכלס : ולעבון הממשל יתבאר גם כן כי ישראל מנד זכותם שיגוש תלמים ועשוקים מהתערכם בכות' ולמדס ממעשיהם וכפקדו עליהם עונותיהם מבלי איחור למען לא יתחוק חלילים עד מלוי פאתם הנורם לאכדון הגמור כאשר יקרה לזולתנו כאמרו כי לא שלם עון האמורי וגו' וכדקדק זה יודקך הלב הזה וישוקן באופן שעל ידו ידבק העבין האקי בעולם כי מדרגת העבין האקי אצלנו כמדרגת הנפש אצל הלב כי זה מרכבה לזה וכמו שנתבאר סי' כו' : זהו כלל מה שיבא כפרטיו הדברים עד סוף סימן חל' : ולמה תחזה כמה יתייחסו הדברים עם מאמר הזה פ' פנחס דף רכ"א מדפוס מל'טובה על תלת בעיניו דבעא חד חכים מל' אליעזר : האמת על אמרו גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון שאל תוחלת הבית הג' אכדה' ה' כ"ב כל הקרב הקרב אל משכן הראוי שיהיה בן סירין מן הנער והיגון והפחד והלא אצל הכל נפוי וגלוי כי ליהודים לא הייתה אורה ושמחה וששון ויקר' אדרבה כל העולם כלו כפאת והם כנער ואם כן כעת לא יאמר ליעקב עם האלה' הג' שעל כן לא יאכלו בני ישראל בכלם וטרפה למען היות להם גוף חזק וכריא אולם : ומתי להפק כי כל העמים ילכו איש אחר תאוותם לאכול ולשכנה מכל אשר בחרו' ולכח אמן הנה הכס ועגמותיהם יסליבו בכל מעשה יתוקף ואכחנו מוכים בחלישו' כח וכננה גדולי' וחסות עמנו כי לא אכחנו עמו ונאן מרעיתו כאשר כפסנו שמתנו' ואחרי ספרנו

באמרו והראו' ועמו ומכיו שנוי הבראה שלא היה לו תואר ולא הדר כתובות איברו כי הודו והתקן עליו למשפית : ומה שלא היינו מומד' אותנו כאמ' וכמדהו סיה מפני רוע מראהו והוא אמרו ולא מראה שלא היה עין הפנים לבן אדמדס כחמד למראה' : ובכן הורה על דמיון החולה הנשחק אשר יכרכו' אחרי כן כעתק אל ביאור הכתוב הנמשך אשר בו יומן טעם למה היו מסתירים פנים מומי להפגל' הירוש עד שהיו מוחסים ומתעבים אותו : ואמר שהיה זה מנד היותו כזוה וחדל אישים איש מאכות וידוע מולי : ושעור הכתוב לת' מה ששערכו מדעתו של חבר כי אחרי הכיחם שהיה עם ישראל כזוה וחדל אישים איש מאכות וידוע מולי שודו להכלין בעבין זה על ידי דמיון המסתיר פניו מן הדברים המטונפי וכו' ויאמרו לאמר מה שהכחנו היותו כזוה וחדל אישים וגו' הוא בהפלגה רבה בעין הדברים המטונפי שמסתיר אדם את פניו מהם לרוב מאוסם זא' וכמסתד פנים ממנו והוסיפו עוד להפליג באמדס כזוה ולא ששכנוהו לומר כי היה כזוה וכמאם כל כך עד שלא כחשב בעיניו לכלום : או שחלת כזוה המוזכרת בכוף הכתי היא בית אחוזה לראשיתו להמשך ולשדכב לשובו אכלו היו עם כתוב' ששכב כל הדברים האלה לאמר כזוה וחדל אישים איש מאכות וידוע מולי : שראוי לבפלים לביאור הכלגתם ברוע עד שהיו כפה לשמסתירו פנים ממנו מרוב התיישוב והאשטטטיות המנא בהכנתם :

סימן לה

והוא אמר אכן חלילים וכו' : ברשות עמ' במוך לב' כתובי הכוז' : ישראל באומות היו כלב באיברים

קול יחודה מאמר

עם את אשר קרה לאומנו דמע המלטינו בחלואי אקיי... שגוד דבריו של דני אליעזר אשר האירו אל מול פניו... עמי אליהו על תשובת השקה הראשונה כי בכין השכי... בתים היו על ידי בשר ודם ושעל כן לא היתה להם... צמידה וקיום ואין אכו... חנפים בית אשר על ידי... לו רק כנפה הכית השלישי... מקדש ה' יוכוכו דיו וביאר... על זה מאמר שלמה אם ה'... לא יסכה בית שיש עמלו

בוכיו כעין שיש און האריכות בזה מזה שיעלה... יחודית בזה שאנחנו עליו... אשר דבר על שפי הסאלות האחרות כאמרו שאלתא... אסרא דודאי אכן קריבין למלכא עלאה יתור מכל... שאר עמין עובדי כסם ודאי הכי הוא דישאל עבד לון... קודשא ברין הוא לבא דכל עלמא והכי איכון ישר' בין... שאר עמין הכל לבא בין שייפין כמה דשייפין לא יכלי... למיוסם בעלמא אפי' רגשא חדא כלל לבא ועל דא הוו... באמצעותא דכוליה עלמא כלבא גו שייפין יזשאל... מתנהגן גו שאר עמין כנובא דלבא גו שייפין - ליבא... איהו רבין ופליג דאיהו קיומא דכל שייפין לא ידעין... מנפשא ופשא וינובא כלל לבא דביה קיומא... דביה סובלמנו שאר שייפין לא אשקבד בהו כלל... דהא לית בהו קיומא ולא ידעין מהי כל שאר שייפין... לא קריבין למלכא דאיהו חכמתא וסובלמנו דשריא... בזמנא אלא לבא ושאר שייפין דחיקין עיניה ולא... ידעין מני' כלל כן ישר למלכ' קדיש קריבו ושאר עמין... דחיקין מיטיה' שאלתא אסרא דישאל לא אכלי... ככלות וטרפות וטובא ולכלוכא דשקנים גרמשים... כאשר עמין הכי הוא דהא לבא דאיהו רבין ופליג... ומלכא וקיומא דכל שאר שייפין לא בעיל מוטיה אלא... ברדיו ונמוחא דכל דמא ומוטיה קיי ובריאר דכלא... ושאר פמוט אכא לכל שייפין וכל שאר שייפין לא... משגיפין נהאי אלא כל פכולת וביש דכלא בטלין... ואיכון בתקיפו כמא דאפתוי לון ועל דא בכל שאר... שייפין אית אכשכשיפין שאת או ספחת פניו דנרעתי... ללבא לאו מכל הכי כלום אלא איהו קיי ברירא מכלא... לית ביה מומא כלל על דא כתיב כלך ופה רעיתי ומום... אין כן עטלי' הרעיתי הדכרים לפכין להראותך יסמם... עם דברי החבר לענין המעל עם היות דרכיה שונים... לא ראי זה כלאי זה :

סימן לח מדאגות וכו' אלו הם המפעלות הכספ אשר וכתב עביינם כראשון

שני סימן לח

מי לך והלב בושאם ממה שראינו כמה שנויים יפוכו... מהם אל נטו של לב כמו שספרו היוותו בער מעווא... דעה ויוגן וגרמח מן הספק על אמרו כי פרסיו לבי... וכן יתחמם מן הכספ' גס יתחלת ממוסכה מחלת... לך כאשר עמדו על אמתת... בזה זמנא מכת הכספיים מן... הנכלה הידוע בשמונו על... ופוגעיה צותו בכל עת הכספתר הנעלם : ושאר... מתמידים זפונעים אותו... ככל עת כי אספר הוא

היותם מתמידו ולא יתמידו ככל עם וכענין בר תמיד... של הדלקת מכורה שאינה אלא מליה ללילה ועולפ... תמיד שאינה אלא מיום ליום ומחמת חביתים שאלתא... זה תמיד ואינה אלא מחניתה כבקר ומחניתה בערב... והעמוד האמור כלם הפנים הוא משבת לשבת ובמו... שהזכיר רש' פ' תבואה על פסוק להעלות כר תמיד עם... היותם מחולקתו של הרמזן עליו כתמיד הכומר עם... אצל הדלקת המכורה שהיא לדעתו על הבר המערכי... הדולק תמיד ביום ובלילה ולהורות על פגיעה זו... ככל עת תמיד לא תחמה הרבה והפגד הארץ... הפדירות בלשכות שוכות עם היותו מספיק בחמות... עין וכל זה להשליט בהתמדת פגיעת הפעולות אשר... יום ליום יתחמו עליו ולא כל אשר יפגש ירגיש דבריו... יתפעל מהי' וכבר היס דברי כדרוש המיוחד לענין... הסדר בה הרבה דברים פריים מחומרי הפדוריה... והעדר הדורס הוא עצם הסדר הנאות בדבר ההוא... לענין התכלית המוכן : כן משפטו סדרו נבדור... ההפעלות הללו שזכר החבר בבלי סדר כי הוא אדרג... הנאות להורות על ידו מהפכת דבריו : יקרו לאדם... ככל עת זככה שעה וטבל רגשי והוא על דרך המשכה... ובא אשר ושכה כדוכמו שראינו לבסוף גדולי האחרון... שישימו אופטו דבור ומתחמיו אל ענב הדבר אשר... ידובר בו : זעטן הדאגה הוא העצבון על העצב... כשיחמק בלבו כי בא יבא עכפ' את אשר יגור מפניו :... והיגון הוא כאשר למעבדה ישכב על גלאה מנאסתה :... והפחד יכוא בהיותו ירא מן יקראלא פגע אך לא הניע... לגבול הדאגה עליו : וכעורה ושכא והאבה' שלשתן... פאחת באים סמוכים זה לזה כפ' קדושים לא תשכח... את אחיך בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא... עליו חטא לא תקום ולא תטור את בני עמך והאבה'... לרעה כמון אבי ה' אהמם החבר שכה את סדרם... כדי להמוך אהבה לשכחה לפיומם גבולים השכיים... כאשר פקעה מוק והאחד מקנה מזה במחברת סופה :

סימן לח

צו

היותם מתמידו ולא יתמידו ככל עם וכענין בר תמיד... של הדלקת מכורה שאינה אלא מליה ללילה ועולפ... תמיד שאינה אלא מיום ליום ומחמת חביתים שאלתא... זה תמיד ואינה אלא מחניתה כבקר ומחניתה בערב... והעמוד האמור כלם הפנים הוא משבת לשבת ובמו... שהזכיר רש' פ' תבואה על פסוק להעלות כר תמיד עם... היותם מחולקתו של הרמזן עליו כתמיד הכומר עם... אצל הדלקת המכורה שהיא לדעתו על הבר המערכי... הדולק תמיד ביום ובלילה ולהורות על פגיעה זו... ככל עת תמיד לא תחמה הרבה והפגד הארץ... הפדירות בלשכות שוכות עם היותו מספיק בחמות... עין וכל זה להשליט בהתמדת פגיעת הפעולות אשר... יום ליום יתחמו עליו ולא כל אשר יפגש ירגיש דבריו... יתפעל מהי' וכבר היס דברי כדרוש המיוחד לענין... הסדר בה הרבה דברים פריים מחומרי הפדוריה... והעדר הדורס הוא עצם הסדר הנאות בדבר ההוא... לענין התכלית המוכן : כן משפטו סדרו נבדור... ההפעלות הללו שזכר החבר בבלי סדר כי הוא אדרג... הנאות להורות על ידו מהפכת דבריו : יקרו לאדם... ככל עת זככה שעה וטבל רגשי והוא על דרך המשכה... ובא אשר ושכה כדוכמו שראינו לבסוף גדולי האחרון... שישימו אופטו דבור ומתחמיו אל ענב הדבר אשר... ידובר בו : זעטן הדאגה הוא העצבון על העצב... כשיחמק בלבו כי בא יבא עכפ' את אשר יגור מפניו :... והיגון הוא כאשר למעבדה ישכב על גלאה מנאסתה :... והפחד יכוא בהיותו ירא מן יקראלא פגע אך לא הניע... לגבול הדאגה עליו : וכעורה ושכא והאבה' שלשתן... פאחת באים סמוכים זה לזה כפ' קדושים לא תשכח... את אחיך בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא... עליו חטא לא תקום ולא תטור את בני עמך והאבה'... לרעה כמון אבי ה' אהמם החבר שכה את סדרם... כדי להמוך אהבה לשכחה לפיומם גבולים השכיים... כאשר פקעה מוק והאחד מקנה מזה במחברת סופה :

סימן לח

קול יהודה מאמר שני סימן לט

למה נכתבו ככזה וכוונתו של סדר מן העצם
אמר וכוונתו. וכבר בארו ז"ל ענין הכתיבה באומר
השלישי קדמונו אמר לו לאו למחר אמר לו השלישי
ענגך אמר לו הלא כך ואינו כמותך שלא השלתינו
והוסף למחר סכנות לכלול
זו כל מיני המקרים
המתרגשים תמיד להנהיג
האדם כנאלו לידו בכנתם
ועם היות שזכר הכח אשר
צ"ס הוא אגודת אלוהות
דעות כי תקראכה. רנה
צ"ס כן להזכי בכח להוסיף
עצמן על מקדו בני האדם
כי אפשר שיפחד לפעמים
כי רעיונו יבהלוהו על כן
אמר שיפגשוהו תמיד ככל
ענין סכנות מתחלפות ראוי
שיטול עמדם עליו וכל זה
לפני נדלות העצמות
אשר יפגשוהו כמו שקדם :

סימן לט איך הוא רב פליים וכו' כי יאמר
מי יאמר באחלינו מיד' יאמר ממנו
כמדובר :

סימן מ היתכן שתתעבב בו לימה. הרובאים
נמרו אל' כי פירוש המכור
כלל ימיתהו פתאום חכום
יש הכלל כזה בין הנשע
הפירוק אל החלל לכלתו
הנשעו שמה' חכום על
כל פליים המיתה קרובה
לכא' שיעשה בה מורסא
או פדען או תכלול או
מכורה וכו'. למראה שמי
זכר הנה בתמלה ארבעת
שפטים רעים אשר יקרו מן
הלימה המותרית הפורחת
אנכעושות כאדם למשפט
רובע הלימוה' המפורסמו'
והם אלוהיה' לכמה שמורה
יורקה. המורסא זמן

לט אמר הכוזרי כבר נהבאר לי איך הוא
רב הליים סכל האיברים
באר לו איך הוא רב גריאות סכלם :

מ אמר ההבר היתכן שתתעבב בו ליהרר
שתעש' בו מורסא או סרנן
או תכלול או מכורה או בשול ההרגשה או
דפיון כאשר יתכן להתעבב בשאר האיברים :

עניינה ככאן על כוונה מתחדשת מן הירוק והסרטן
הוא מן האנכעושות המתחדשות מן השמור והתכלול
כשנשמוד על ענייניו ומשעם הוראת חזל כמשל כבורות
פר' ואי זהו תכלול לכן המוכן בסירא וכו' ורש' הביאו
פרשת אומר' כדע' מחד מרית לכביכות היותו מולי
מתחדש מן הלכנה' ומכורה מן האדמה שכן כתב
רש' פרשת משפטים מכורה היא מכה שהדם נכרד בה
ואינו ינא' אלא שמאדים הנשר כנגדו' ובכן עלו כל
הארבע אבות כו' קיים אשר זכרנו חדוש אומר הד'
לימות המחליאות כאשר תהיה לאנכעושו' פורחות
כמדובר' ועדיין אפשר שלא תגיע הלימה לגבול
פורח אנכעושו' וצ"ס כל זה יחסית המונ' ויגדו' ביעול
ההרגשה או רעיונה' וכבר כתב הרמב"ם פרשת ויגש
על ויפג' לבו לשון סוגה שביטה וכו' כמו אל תתנו
פנות לך וכו' עד אמרו וגם זה ויפג' לבו כי פסקה
עניושת הלכ' והיה כמת וזה הענין ידוע בבא השאמה
פתאו והוזכר בספרי הפרשות כי לא יסבלוה' הזקני'
והלשוני כח שיתעלפו רבים מהם בבא להם שמחה
בפתע פתאום כי יהיה הלכ' כרחב ופתח פתאום
והחוס' העולדי יונא' ומתפו כחיינו הרוף ויאפם הלכ'
בהתקדו והנה כפל הוון כמת וכו' עכ' אשם כי
החכם ספורכו כתב ויפג' לבו כתעלף' זמורה קצת
דשיפת' לבו ודוחו ממה שהיה קודם כמכהו בעלף
וכו'

מוזנו עם העמים כהפוך' יונה למר כי לרוב
זכותו של לב בפתע פתאום יתהפך מונ' ממוכ אל
מוכ כפי התחלף העמים והפוכס' וכלל כזה
התחלפות מונ' האור כי הוא משנות יתהפך תמיד
מהלכ' והבאר לעומת' : וכאשר מתחלפת ומגדשת שום
לא יתהפך הענין הפוך רעום וכיכר מכל מקום אין
המלט והשתנות תמידו בפחות ויתר מן האיכות
קודם : ומלעדי האכלים וכו' מן הששה דברים
המשנים מתוכות ג' וצ"ס של אדם אשר הנגעים לשכך
בראשון פיומן עלו השמיט זכרון חלק המירוק מן
המותרות שהמשגל מכללו וכבר עלה זכרונו בדכריו
צמה' אולי עשאו כי היה עצם כונתו ככאן לזכור
הדברים המשנים תמיד ככל העמים ואין החלק
הוא תדיר כל כך' והפעוליות הנפש שהשמיט
במקום שהוא מקונן יד החולה הכלתי שולטת בהם
צ"ס בקושי עמוס כאשר בארנו לא יוכל להתעלם
אדם במקום הזה להיות בו הספור על ענם כושאם
שהוא הלכ' ויש להם דין קדימה כזכירת פגעיו :
וזולתי מן האיברים מכוונה כי לא תהיה הרגשתם
ההירה לחוש על הפעמים אשר החלו לכפול לפניהם
כי קרוב לכא' עתם ואם לא ירגישו בתחלת' בהרגשת
הלכ' והכל מתבאר יתך דברי הסכר המתרגשים
ובאים כזה אחר זה :

קול יחודה מאמר שני סימן מאמבטמר צח

הריכו האחד ביארו על הניטול והסני על הרפיון. אחס הכיסול והרפיון טובר ככף הרי הוא מן הליטה כמדובר. והמסופר שם היה מדאנה בלב איש כזכירת שם יוסף. ולפיכך זה נתן להשכון. וזה שוב אין לו תקנה עולמית כאשר יורו דברי החכמי באמרו הימתן וכו'.

סימן מא והלב וכו' הכונה מחולפת וכל שכן עם מה שקדם לנו מהרמב"ם הביאור ועל היות הלב מעומד

להרגש דבר מועט כאמור שם הטבע השנאנו עליו בחכמת בוראו למוכך עליו בכפני שאר האיברים וכמו שכתב האורה פ' ע"ב מהראשון באמרו שהלב מכל בעלי חיים שיש לו לב הוא בלחצניתי וטובו ושאר האיברים אשר נתת ידו מקיימים בו בעבור שחבלתו תועלתם כשצריכנו והסתרו בהם עד שלא ימרה אלא היוק מחוץ ע"כ: וזולתו איכנו מרגיש הרגשתו פניינו שאין כאשר האיברים שירגיש ממין הרגשתו של לב כפתע פתאום:

סימן מב אם כן נערו והרגשתו וכו' ובכחם אפרת כתוב שצרו והרגשתו וכו' והוא מלשון השערה ולפי הכונה יהיה שם כדדק להרגשתו לומר שהשערתו של לב והרגשתו בחלמים פתאום היא משימה אותו רב חלואי והיא סבת התאוננו על דמיונות בתחלת הפגיעה ואת הכל יפה נעמו בארנו מסימן ל' ועד הכה. וגם נסמטנו במקומה עומדת אין פרץ ואין יונאת במשמעותה במאומה בי הכונה על פיה שהיונו מנטער בכקלה על כל פגע מחלוא ומכריאו על יתר האיברים כאמור. ואולי את נערו כי בכחיתנו יהיה רב חלאים. ואמר הרגשתו כי בכחיתו ידחה אותם בתחלת פגיעתם ויהיה אמרו הם מכויסים וכו' והם הקנה וכו' להורות כי מחין שניה יכא ענין היותו רב חלואים ורב כריאות כאמור:

סימן מד וכן הענין האלקי ממנו כמעל הכפס מן הלב. שיעורו שמדרגת הענין האלקי וערכו אכלנו כערכך כפשות אכל הלב וכמו שבריאות הלב הכרחי לשתחול על ידו הכפס בגוף כן האומה הזאת נדיכה לבריאות השלמו לשתחול על ידה הענין האלקי בעולם. והדברים ברורים ממה שהאיר אל עבר פביהם ביאור כללותם בני ל' ומן זו והלאה: וכאשר הלב משמש ועגמו שזה המונן וכו' הכונה בזה כמו שהלב הוא משמש יכירנו ועגמונו שזה המונן ומנד זה דקנה בו הכפס המיון כן עם בני ישראל מנד בחיבת שרשם ועגמונו ומנד זה ודבק בהם הענין האלקי כי לא הביט און כיעקב ולא ראה עיני ישראל ולפיכך ס' ללקיו עמו. ואמנם כל כעלה אמר מנאתם איכנה רק מרשעת הכותים אשר התחברו להם והיו להם לחוקש כי על כן באו מניעות רבות בתורה לכל יכרתו להם ברית ואמר לא ישנו בארץ כן ויחטאו אותך לי וגו' וזכמה אזהרות על זה רבו מספר והכתיב נווח אל דרך הגויל תלמדו וגו'. וזא וכאשר ישנו הלב עשית האיברים חלאים וכו' כן ישאלו וכו' וזכה הכנה והאנומחא כי נהם תתעורר אףתה העקבל וקמשתה כדאית

מא אכר הכוזרי זה לא יתכן כי ביות מעט מזה יהיה המות ושהלב בזוכך הרגשתו מפני זכות דמו ורב כחו הוא מרגיש בדבר המועט שיפגעוהו ודחה אותו מעליו בעוד שתשאר בו יכולת לדחות וזולתו איננו מרגיש בהרגשתו ופזעכת בו הליחה עד שיעשו ממנה החלאים:

מאמר החבר אם כן צערו לא שצרו והרגשתו הם מבאי עליה רב החלואי והם הסב' לדחות' מעליו בהתחל' פגיעתם קודם שתישבו:

מאמר הכוזרי כן הוא:

מאמר החבר וכן הענין האלקי ממנו כמעל הנפש מן הלב ועל כן אמר רק אתכם ידעתי מכל משפחות האדמה. על כן אפקוד עליכם. ואלה הם החלואים אבל הכריאות מה שאמרו רבותינו מוחל לעונות עמו ישראל מעביר ראשון ראשון כי איננו מניח עונותינו להתעכב עלינו והיו גורמים לאברנו לגמרי כאשר עשה האמורי שאמר עליו כי לא שלם עון האמורי עד הנה והניחו עד שהתחוק חולי עונותיו והמיר אתו וכאשר הלב משרשו ועצמו שוה ופיושר המוג להרבק בו הנפש החיה כן ישראל מצד שרשם ועצמם ידבק בהם הענין האלקי וכאשר ישנו הלב משאר האיברים חלאים מתאורת הכנה והאנומחא והביצים מרוע מוגים כן ישראל ישיגום החלאים מהתרמות בגויה וכמו שאמר ויהעברו בגוים וילמדו מעשיהם

אלקיו עמו. ואמנם כל כעלה אמר מנאתם איכנה רק מרשעת הכותים אשר התחברו להם והיו להם לחוקש כי על כן באו מניעות רבות בתורה לכל יכרתו להם ברית ואמר לא ישנו בארץ כן ויחטאו אותך לי וגו' וזכמה אזהרות על זה רבו מספר והכתיב נווח אל דרך הגויל תלמדו וגו'. וזא וכאשר ישנו הלב עשית האיברים חלאים וכו' כן ישאלו וכו' וזכה הכנה והאנומחא כי נהם תתעורר אףתה העקבל וקמשתה כדאית

קול יהודה

אל הרופאים וזכר שכינים כי בהם תמעורר מאות המטגל והיו למטגל על עינם פרוחם להיותם נרמא בזקיים גדולים כאשר יטה מים מן הימור והלב לוקח ארוע סודר בראסונה מנד זכך הרגמתו כאמור ומנאתי בזה

ואל יהי רחוק בעיניך שיאמר בכמות זה אכן חלוינו הוא נשא ואנחנו בצרה והיעזוב במנוחה והצרו המוצאות אותנו ככת להקנת רזורתנו ובוד הרב ממנו ויצירת הסיגים מתוכנו ובבורנו ותקוננו ידבק הענין האלקי בעולם כמו שיעת כי היסודות נהיו להיורר מהם המוצאי ואחר כן הצמח ואחר כן החיי ואחר כן האדם ואחר כן סגולת האדם והכל נהיה בעבור הסגולה והוא להדבק בה הענין האלקי והסגולה ההיא בעבור סגולת הסגולה כמו הנביאים והחלדיים ועל זה הדרך נסדר באמר האומר תן פחדך ה' לקינו על כל מעשיך ואחר כן תן כבוד לעמך ואחר כן צדיקים יראו וישמחו מפני שהם סגולת הסגולה :

מה אמר הכוזרי כבר העירורת החבר ודמיר והטבר להעיר

יגלמדו מעשיה' כאמור ויפיה ביאורו שישראל כשא את הלויה של אמו אשר חולו בעוונותיה עם היו שעדיין לא הרגיש בחלויי מחסרו הרגשת צד מלוי סאת לדמיון האכרי אשר זכרנו וישראל הרגיש מיד כמעט החליי הכדככו מחבר פועלי האון וזה לזכו הרגשתו לדמיון שלב כאמור ואמכחו נצרה והעולם במנוחה ככד אמרו שהלב רב חלאים מכל האיברים והנרות המוצאות אותנו סבה לתקנת תורתנו ככד אמר שהלב דב בראיות מכלם : ובוד הכר מחנו ויניאת הסיגים מתוכנו רל שהנרות סבה לכד אוכל מתוך פסולת מזכך ולטהר אותנו ולהנזיא חלאת החטאים מתוכנו עד היומנו נקיים ראויים שתפדה שכינה בעולם באומעמנו ואוליבותנו לומר שמתוך הנרות ישנו אל ה' כני ישראל אשר נפג ה' כלכם ויגל אונס למוכר והפושעם שנהם יכלו בלכתם עמו בקרי וזהו כור הכר ויניאת הסיגים עד כי ישרים דרכי ה' נדיקים ילכו כס ופושעם יכשלו כס וקורא חני על זה מקראי דכתיבי לב כש' וכדלקי' לא תבנה קדונ הלשכרי

עני סימן מה

לכ הדוכ' לעכורי לב כי לישר המשליל לכ היה הדמ בהיותו כשכר כיסוד' לעטובתו כאמור : וכדורנו גם זה לשון בר לבכ כלשור כור הכר סוכ' פסמוך : כמו שידעת וכו' דנה לכ' לו הכמתו הנו' שכדורנו ותקוננו ידבק הענין האלקי בעולם ושאיין כל העולם בכללותו כדא אל הדכוכ הזה רק על ידי החלק המעולה ממנו : שכן

מנאכו סוד מדרגו הדברי הנקלה בשכיל הנכס וכמו שהורה על מדרגותיהם כראשין מסימן לא עד סימן מ' והדבר הזה נדיק וישר הוא : כי כמו שמטנו בדברים הטבעיים עין רואה לא בכללה רק על החלק הפעירוי ממנה : שיה משכן מוש הראות והוא סנס ראשיית ככל האבר הוא לפעולת הראיה : וכמת העור עם יתר החלקים שכלל העין מוכר מהם אי' רק לאו זה שמוש ולמשמרת וכן הדיו כשאר האיברים כי לכל א' מהם שלק רשום

ומיוחד אל עקר הפעולה היונאת ממנו וגם נדבר' המלאכותי' מנאכו ראיו כי כלי המהישה אשר הורכב מחלקי' רכים ובלים מכלי' סוכים אין פעולת המהישה כשלמת כו לפתח ולשדד אדמתו רק על ידי החלק הפרטי ממנו הכקר' וזמירו נלצו והשאר הכנה ושמוש להנזיא כלי למעשה הרכי' העולם כלו איכנו כדאי לקבל הענין האלקי רק עי' סגולת הסגולה והם נקיי כפים זכרי לב וכאמ' אך טוב לישר לקי' לכרי לבכ שהם הלב האמיתי אשר ידבק עליו מאמרו כראשין סימן מ' ונה' שהוא לב האדם וכגולתו : ומאמר בן זומא קיים זה בעמדו על הר הכית והיה רואה את ישראל עולים למונ' ברוך שברא כל אלה לשאשני : ועדות ה' כאמרה כל העולם כלו לא ככר אלא בשכיל מכינה כני וכו' כי אמנם הם יחידים סגולה ככת עיבו של הכנה שעל ידם תשועת השגחתו בעול' לדכקה כו : וכו' הדברי האלה קרובי' לאשר דבר כראש' מאי' לא עד סימן' והם שנים ומשכתי' עם הקדמה הד אשר הניכו לו בה' סמו' למה :

סימן מה סכר השדות הקמר דמית וכו' : רל

קול יהודה מאמר שני סימן מז מזח צט

העדות מלה כמה פגולות כונתך סימן לך שפרשת הכה יסכול עבדו על ישראל כאשר מהה כתעוררתי לספק כהנך סימן לה מאמרו אכן חלוינו הוא נפא ועל ידי כך דמית ישראל באמות כלב באכרים. סימן

סאין הקדוה תלויה כפריות המופלג אלה גמילהת מדורו ית' כמנעו חקיו ומעטיו וכמו שיבאר בארוכ' סימן לח וזו והלאה גם ייחד הדבור על אודותיו בעליו המתחיל מהנה העובר אלקים אגלבו אינו כגור מן העולם וכו' אומנם

ולדור' אבל היה צריך שגור' בכס מהפרושים והעוכרים יותרסמה שהם בזולתם: מה שהקדמתי לך מן השרשים והודית אתה בהם הלא הסכמנו כי לא יתכן להתקרב אל האלקים כי אם במעשי' מצווים כמא' האלקים דתחשוב כי הקדוה הוא השפלות והכניעה והדומה להם: מן אמר הכוזרי כן עם האד' וכן אני חושב וכן קראתי בספריכם כמו שאמר מה ה' לך קוד שוא' מעמד כי אם ליראה ואמר מה ה' דורש ממך כי אם עשור משפט ואהבת חסד וזולת זה הרבה:

הדור ומזוכה וזולת לא דמה לו כיפוי אף מעט' אדבר אותך כי פיה כירן שגרה בכס מהפרושי' וכו' למען תגדק בדכך שישל באמות כלב באכרי' ושל דיו פגולת' ידבק העבין האלקי בעול' כאשר דברת בקדומת' וכן אמר ראינו כי כאשר האמות רבו שגבות' של פרושי' המנסים את יעקב לעבודת האל ונגזרים כהדים להפליג השקידה על עבודתם ועל משאם ולא כלה חלק יעקב ומשכח אבי את המתי' שכבר המיתו את עצמי' לשמו' ברוך הוא ע"י שבוים ומגופים:

מן החיים אשר הם חיים בעדכה ושמה כמותם אתם הדנקים בה' אלקים חיים כל' היום לפי מה שתאמרו: סימן מז מה שקדמתי לך מן השרשים' נראשן סימן על' וכו' וטע' והודית אתה בהם' טס סימן נח: כי לא יתכן להתקרב וכו' דברים כלה כנכונם ככראו בעליו סימן כ' וכו': התחשוב כי הקדוה הוא השפלות והכניעה והדומה להם' רל' השפלות והכניעה לאלקים והכפל להפליג בשפלות על דרך מאד מאד היו שכל רוח וכמו שכתבנו בדאשון סימן א' ולפי שהרניש בושכחת מה שהקדים אליו שלא יתכן להתקרב אל האלקים כי אם במעשים מנווים מאת האלקים החל על זה הספור עמו כאלו לא היה לו כירור על ככה וזה אמרו התחשוב וכו' ואמ' מתוך המשך הספור שכ זכרנו של מלך לאיתנו וכמו שהורה בדבריו סימן מט' באמרו לא כפי אשר הקדמת' רמו אל מאמר החכר ככאן כמה קשה עלי שכתבך מה שהקדמתי לך וכו' ודוגמת דבריו ככאן תמצא לו בעליו סימן כ' באמרו והנגזרים כהדים ושורפי כהים באש משתדלים להתקרב אל האלקים וכו' אמרו סימן מתקדרי' וכו' וכוונת החכר להורות

מז חסד דמית ישראל באמות כלב באכרים. סימן לך שפרשת הכה יסכול עבדו על ישראל כאשר מהה כתעוררתי לספק כהנך סימן לה מאמרו אכן חלוינו הוא נפא ועל ידי כך דמית ישראל באמות כלב באכרים. סימן לך שפרשת הכה יסכול עבדו על ישראל כאשר מהה כתעוררתי לספק כהנך סימן לה מאמרו אכן חלוינו הוא נפא ועל ידי כך דמית ישראל באמות כלב באכרים. סימן

מז חסד דמית ישראל באמות כלב באכרים. סימן לך שפרשת הכה יסכול עבדו על ישראל כאשר מהה כתעוררתי לספק כהנך סימן לה מאמרו אכן חלוינו הוא נפא ועל ידי כך דמית ישראל באמות כלב באכרים. סימן לך שפרשת הכה יסכול עבדו על ישראל כאשר מהה כתעוררתי לספק כהנך סימן לה מאמרו אכן חלוינו הוא נפא ועל ידי כך דמית ישראל באמות כלב באכרים. סימן

מז חסד דמית ישראל באמות כלב באכרים. סימן לך שפרשת הכה יסכול עבדו על ישראל כאשר מהה כתעוררתי לספק כהנך סימן לה מאמרו אכן חלוינו הוא נפא ועל ידי כך דמית ישראל באמות כלב באכרים. סימן לך שפרשת הכה יסכול עבדו על ישראל כאשר מהה כתעוררתי לספק כהנך סימן לה מאמרו אכן חלוינו הוא נפא ועל ידי כך דמית ישראל באמות כלב באכרים. סימן

קול יהודה

מאמר

שני

כימן

למכות ולדמיון הטבעית הוא המון בערך אל מינו כי ככל מי קודם בטבע לאלם ולכמה וכן האספרים הא' קודם למכרו דרך מדורם בזה אחר זה בקדמיה טבעית ואם בזמן קורא אני אליהם יצאו יחדו ובכלל זה כל מה שהיונות הכרמי למציאות האמר

הקדמות והצעות לתורה האלקית קודמית לה בטבע ובזמן או אפשר בלעדיה בדנהגות איווקהלה שזהירה מבני אדם עד שקחל ה'לשטים או אפשר שלא יקבלו הצדק בנייהם ואם לא לא חיתיה מתכרת חברתם ובאשר הגיע המדי מבני ישראל א ענין שהקלו בתורו השכליות והמחגיגות אשר גמי אפשר מבלעדיהם לכל קהלה כאשר או אפשר

בכביעה לאלקים כי היא תעבור בעמי לכל ירעה וכל ישמינו סור כל לראות מאמר אברהם לאימלך רק אין יראת אלקים במקום הזה והרגובי וגו' לא את רק אין מעשה דין ומשכון במקום הזה והרגובי וגו' כי אומם עשוק רש וגו' מ'ש' ועדק תראה במדי' והיו במחשך מצפיהם באישון לילה ואלה ובאממ' ותכבה כפסם של עצוקים ואין מושע' אם אמות הל' תהיה ביניהם לחשוב כי גבוה מעל גבוה שומר לפכו וכרעו כל יודעי עשר' וגם כי ילכו בניא נלמות כפילוסופים אשר כפסם לא פיו כהודאת ההשג' יהיה עכ' מורא שמים עליה' מנדקת הדבר וישרו מפת עמנו כדבר הפילוסוף בראשון ביען א' ובסימן ג' הוסף לה' אין בדת הפילוסופים הרגות כפס על הדרך שביארנוהו' ובכן עלו כהגון' דברי אברה' אבינו ע' בתלויות טעם חשש הרגמו לחסרון יראת אלקים במקום ההוא כי בלעדיו י'ס' איש את ידו להכותו כפס וגם כסתר ואין מבני' ואין לבו נורד לכבד מלת אלקים כמו שזעטים ודייכים כמו שביאר עס החכם ספורנו' ומה שאמר עד שקבל הלמטים וכו' הוא ע'ד מאמר שלמה (משל' ס' א') אם יאמר לכה אמתו כאלה לדם וגו' כל הון יקר ממא' וגו' נורדך תפיל במוכנו כיס' א' יהיה לכלבו כי הנדך הכרמי ביניהם להחמיד סברתם וגם בשעת קלקלת יראת שמים על כביהם באופן מה כי יואסו בנצט מעשקות עם מכריהם אשר התעצקו עמם וקורא אני עליהם המל שזהכרו ח'ל נכבא אטום מחתרת' אלא קא קדי' ובאשר הגיע מדי וכו' כל הדברים הללו ענינים אל ביאור הפסוקים הנראים בסותרים כוכפ

על אופן יאותו בו אצל הכל וגם זו ראה כי מיד האקי' יאמר אכל המעשים האלקיים אין שכלבו מניע אליהם כלל ועקר ואינם נדמים (או נראים) אצל השכל והם בשמים כאשר ישמע המולה אל הדופא כרשויותיו וההנהגותיו וכו' וירכו ויאמר לנו במקום ההוא יתמוך דברי המורות השמיות לכר' שומר מנות האלקים ומה כי ע' החלק השלישי הזה היה חול' הענין האלקי באומה ואין זה מנד השנים הקודמים שאינם רק הכנה אל השלישי הכי ככבד' ואלה הם הקוטבים אשר עליהם תבונה אלהות נדק דבריו של חכר ככאן

עד סוף סימן כ' והיה כל פרוו להורות כי לא על הכביעה והנדק לכהם יהיה האדם מתקרב אל האקים לדכקה בו כי על כל מוכא פי' ה' כמנות השמיות יחיה האדם והעבודה הזאת לנו לא יטרך עמה לכרעו ולהכור באותם הפרזים והעובדים שרמו הכוורו עליהם כסימן מה' רק מתוקה שנת העובד לאלקים כערך עמנו כי אין ה' דורש ממנו כי אם עורת חסד' וביאור הכתוב מה' ה' דורש מעיך וגו' ככו' בקודמת' וזולתו ממה שדומה לו יהיה בחמיכת הדורות ההם אשר היו החנהגות והשכליות בעלות אצלם עם היומן לפי האמת הטבעית הכרמי' א' המנות השמיות באומרו על כן היה מנכה שמים החלק השלישי עם דמותם השנים הקודמים והיה דורש מהם שישוכו א' הכוכה כמאירת מה שהוכרמו להקדימו למען יוכוו לשלימו' החלק השלישי לא ששעות משפט ואהבת חסד יהיה עקר בשמירה אלא שהוכרמה קדמתם כאמור עם היותם טעלים מנד עמם' ובכן יסורו כל גללי ח'מק אשר יכטו עליו מדברי האלק שקדם זכרם' ועמה שים לכך אל דברי החכר כי הנה הם יונאים לקדמת שמים ושמי' לקבל בסבר פנים יפות ומנהיבו' אלה הדומה להם הם החקים השכליו' גם המנהגיים ככללו בזה כי שניהם כוכרו למעלה כמו שביארנו אך להיות המנהגיים גם האה על פי הסדר השכלי' וקרא בהם שמו על כן יוכלו לפעמים בשם שכליים' וכבר זכרם בשם הפרטי באמרו בסמוך שהקלו בתורות השכליות והמנהגיות וכו' והם ההקדמו' וכו' קודמות לה בטבע ובזמן' ככר ודעת מה בין קדמיה טבעית

קול יתורת מאמר שני סימן מח ק

א וכפי מה שהטעם כנגדו הכוזב בקדמות וביאורם ככלל נכח דבריו אשר הקדמות: כאשר אי אפשר לכל יחיד מכלל עדי הדברים הטבעיים מאכילה וכו' כבר זכרתי בראשון סימן עט ונזכר סימן לח את המשפטים דברים המצויים מתבוננת וכו' של אדם ואכל הרפואה קראו דברי בלתי טבעיים ועתה אכר השלשה מהם המפורסמים בגודל נדבם למחית של אדם כי כלעדי שאכילה וכל הכלים עמה נכאן לא תעושר אפטרות שיות מה שאין כן במשגל והכעלות הכסף שאין הדבר כחון כעביינם כמו באלו וצט היות האויב הכרחי לעמידת הכסף מן עבייכו ומפרנס לכל כפרסום אלו על כן היה זכרו כנכח אכלו מן האשר נוסף גם כן כי אין דברו

הכתוב כזה על דרך הלבוש בעצה כאות ולוא שתחזק התורות וכו' שאין עבינו רק בקצת מה שהיה נודק השעה מחייב על הקדמתו כאמור לא שיות נחלק השלישי אשר הוא כלי ספק העקר שהכל תלוי בו לחול עי' ענין האלקי כמכונן והוא מה שסיים בו הפסקא היות כלו יתכן שיחזיקו ישראל וכו' ובתורות השכליות קבלת הדת וההודאה בטוב הכורא חזר וכלל ההנהגות בשם שכליות כאשר עשה בראש הפסקא ולי אמה דן אלא בעין הפרט שביאר היות עבמו כאמרו קבלת הדת והוא כנגד המנהגות וההודאה בטוב הכורא והוא כנגד השכליות: מזה שאין השכל מחייבו ואיך אם כן יחזיקו כס אש לא שתלכס למה שהשכל

ככאן רק פמה שפולחן תחת רשות של אדם ואין אדם שליט ברוח לכלוא את הרוח וקראם טבעיים בערך אל התורות השכליות והמנהגיות המלוות בכחיות האדם לתקן קבונם על נד היות טוב אמנם הרופאים אשר קראום דברים בלתי טבעיים רוח אחרת היתה אדם כי בערך אל הדברים הטבעיים אשר חובר מהם בנין נפשו של אדם היו אלו הכאים מחוץ לשכות בו ראויים לשם בלתי טבעיים וכל אדם שליט ברוח להבחין הדברים הנדדים הכרבים אכל וכפי חלוקן בחינתו יעטא בשפתיו ליתם קריאת אחת הנה ואחת הנה: הביתקן מהם נפשות ואמר וכו' זהו מה שהקדמנו לביאור הכתובים המראים פנים על היות המנהגיות והשכליות עקר והשמעיות טעלה וביאר כי אין ענין הכתובים ההם רק הודאה ממנו ית' שהיה מתפתח מהם נפשות רל' כאלו היה מפתיק לו ענין שזרתם השכליות והמנהגיות וזה מנד היות קדמתן הכרחית לשלימות המנו השמעות לא שיפתיקו השני חלקים ההם כי הם המעט והפחות כדלוצר אלא שפרנסם ההקפדה על מה שהיו ידוים מסולקות הימנו ולא הרהא עבמו מקפיד על החלק השלישי הכבוד כי מומילא רוחא שמעתא שכלי ספק לא היה אפשר מול הענין האלקי בלתי ולסון

מורה עליו ואמרו ולא ארחיקו שכן היה דרכה של תורה לכל יראה וכל יראה כה דבר שהשכל ירחיקו ויהיממו שקר כמו שהתבאר מדבריו בראשון סימן סז וצט: והם התורות אשר בהם התיחדו כמ ישרא תוספת על השכליות וכו' אם הנה כלל המנהגיות בשכליות כאשר עשה זה פעמים והעלמר הזם מסכים וזהו לאמרו בשלישי סימן ז' אכל האלקיים הכובשים עליהם לחול כאומה לא חי שיכהינה אינם ידועים עד שיכחו מחלבו מפורשים ומחולקים וכו' עכ' ובזכותו נכאן שלא יתכן לשמור מה שהוא תוספת על דבר מה בלי שמירת הדבר ההוא שבעצה התוספת עליו וכפר זה בגנותן של ישראל המחזיקים אז בעבודת הקדשית עם הכיחם התורות השכליות והמנהגיות וכ' שגנאי הדבר לומר איכה ידרוך אדם שמירת תורות לא יודע טעמם היאך יתחייבו והוא עבמו חומם תורות שכליות ומנהגיות אשר השכל חפץ כיקדם מנד הטעם המבדקם מהם והיה מה שכוון אליו כאמור תחלה ממה שאין השכל וכו' והאריך בו אחר כך כאמור ולא ידע איך יתחייבו אלו התורות וכו': ובהם היה להם יתרון הענין האלקי כיונא בו כתב הרבן אשד' כי כספר אור ה' מאמר ב' כלל ב' פ' על יסוד מ' ה' או מנות מן התורה

כל ימרו ההשמה האלקית : איך יתחייבו אלנו
המורות וכו' מבטיחה מוייבו להיות כך ולא באופן
אחר : איך ירד כבוד ה' שהלכו הדבור סימן ד'
יודבר עוד על אודותיו ברכישי סי' ג' : ואשה על

האלקיולא ידעו איך יתחייבו אל רהתוררת
כאשר לא ידעו איך ירד כבוד ה' ביניהם ואש
ה' על קרבנותם ואיך שמעו דבור האל ואיך
אירע להם כל מה שאירע ממה שאין הרעות
מקבלות איתו לולי המעמדות וראות ריעין
אשר אין בו מדהא ועל הדרך הזה נאמר להם
ומה ה' דורש טמך ועולותיכ' ספור על זבחיכם
וורלת זה ממה שדומה לו : היתכן שיחזיק
הינדא'י בעשיהו משפט וארבת חסד ויעזוב
המילה והשבת ותורות הפסח ושאר התורות
ויצלה :

מט אמר הכוזרי לא כפי אשר הקדמת אבל
דעת הפילוסופים יהיה
אדם חסיד ולא ירגיש באיזו דת שיתקרב אל
בהתייחד או בהתנצר או ביולת זה או ברבר
שיבדה לעצמו וכבר שבנו א' ההקש' וחכמה
השכלית וההתחכמות ויהיו כל בני אדם
משתדלים לקבוע תורה כמה שמבא אליו
הקשחם וזה בטל :

כ אמר החבר ותורת משה לא
דעכירה אותנו בפוישות

תהיה ונא'יה דת ואיה מעשה ונא'יה דבור
ונא'יה לשון אמה או בדה לעצמך דת לעבין
הכניעה וכו' ומה שאמ' וכבר שכנו אל ההקשה וכו'
יתבאר מדברי המלך הכוזרים סימן ג' באמרו ואם
לא היה כן רוב בני אדם משתדלים וכו' כמו שקדש
וזה בטל כי ייגעו לריק וילדו לכהלה וכאמרו בראשון
סימן ג' זה שאתה אומר היא הדת ההקשית מביא
אליה העיון וככפיים בה ספקות רבות ואם משאל
הפילוסופים עליה איך מונא אותם מסכמיים וכו' :

סימן ג' והמורת משה לא העביר אותנו בפדיונו וכו'
אמרי הודיעו כי בקורנה האלקית אין דין
קדימה למטולטלים הנזרי' בהרים בפרישות וכו' וזירות
שמנו הכוזרי אליהם בפ'ימה וזה כי נעדרו מהם
התורות האלקיות השמעות אשר בהם ימרו העבין
האלקי

ההוא והדומי אליו יתבאר
על הדרך עצמו אשר
הודיעני : וזה כפי אשר
הקדמת מן השרשים שכבר
הודיעי בהם כאש הזכרתי
סימן מ' והיה מקום
ההודאה כאמ' אל'ך בראשון
סימן ג' כבר צורת עבתי
וכו' כי אין האדם מניע א'
העבין האלקי אלא בדבר
אלקי לל' במעשים שיביום
האלקים ואם לא היה כן
רוב בני אדם משתדלים
ואפ'י הסוה והקוסם ועובד
האש ועובד השמש והמסני'
וולתם עב' ועל פי הדברי'
האלה כאמר כאן אכל דעם
הפילוסופים יהיה אדם
חסיד וכו' וכבר שכנו אל
ההקשה וכו' וכאמר זה
יעלה בקנתו מדברי
הפילוסוף בראשון סימן א'
כאמרו וכאשר תהיה על
המבוכה הזאת מן האמונה
אל' תמוש על איה תורה
תהיה ונא'יה דת ואיה מעשה ונא'יה דבור
ונא'יה לשון אמה או בדה לעצמך דת לעבין
הכניעה וכו' ומה שאמ' וכבר שכנו אל ההקשה וכו'
יתבאר מדברי המלך הכוזרים סימן ג' באמרו ואם
לא היה כן רוב בני אדם משתדלים וכו' כמו שקדש
וזה בטל כי ייגעו לריק וילדו לכהלה וכאמרו בראשון
סימן ג' זה שאתה אומר היא הדת ההקשית מביא
אליה העיון וככפיים בה ספקות רבות ואם משאל
הפילוסופים עליה איך מונא אותם מסכמיים וכו' :

סימן ג' והמורת משה לא העביר אותנו בפדיונו וכו'
אמרי הודיעו כי בקורנה האלקית אין דין
קדימה למטולטלים הנזרי' בהרים בפרישות וכו' וזירות
שמנו הכוזרי אליהם בפ'ימה וזה כי נעדרו מהם
התורות האלקיות השמעות אשר בהם ימרו העבין
האלקי

קדכותם : כמזכר סימן
ט' : ואיך שמעו דבור האל
סננסם הדבור האלקי
באופן יגיע לאונם כמזכר
בראשון סימן פט' באמ' אין
אכחו יודעים איך ננסם
העבין עד ששכ דבור
וקרע את איכנו וכו' : ואיך
אירע להם וכו' כמו שפטר
בראשון מס' פ' עד סוף
סימן פ' : ועל הדרך הזה
כאמר להם ומה ה' דורש
מך ועולותיכם ספור וכו' :
כבר עלה ביאורם בדבריו
הקודמים אמנם לא הזכיר
מאומה על פסוק מה ה'
אלקיך שואל ממך כי אם
ליראה וכבר הטיחו כנגדו
המלך סימן מ' כי עתה
אמרי סודיעו החלוקה
המשולש' מהתורה המהגיו'
והשכליות והשמעיות וכי
עקר חול העבין האלקי
באומה מוכח ועומד כ'
בשמעות לבדכה עם היות

לשמיר האחרונה הכרח קדימה והנעה לשו' כמו שקד' : ככל
הוא לבאר הפסוק ההוא על שאת יירא' בשמיר' דרכיו
יתלכל חלקיהם הלא יראה הכתוב נווח שם פ' עקב
ללכת ככל דרכיו ולא הכנה אושו וכו' לשמור את מנות
ה' ואת חוקותיו אשר אכחי מן היום לטוב לך ומשמעת
אין לנו נורך להרטיב ביאור הכתוב כי בלי ספק
שעולה על רוחו של מלך היו לא תהיה להיות
הכניעה והנדק מפסיקים לשלימות הקורנה לאלקים:
סימן מט' לא כפי אשר הקדמת' מתוך משך
ספורו של חסד הוטב כפך זכרנו
באמתתנו של מלך ולשמעת מזכרתו היו הדברי' אשר
נבהו על שכתתם החבר סי' מ' באמרו כמה קשה עלי
שכתתך מה שהקדמתי לך וכו' ולמה אמר לא יתכן זה
שיסוף הישראלי בעשותו משפט ואהבת סוד הכוזרים

קיל יהודה מאמר

האלקי כמו שכתבאר סימן מח' ועדיין היינו סבורים
שענין הפרישות הוא חיבה עלינו מדין הטורה
האלקית עד לא נוכל בלתי להתקרב אל האלקים
ובלעדי לא יחול בנו הענין האלקי ולא ידבק בעולמי
האיר פני ספרו אלינו בפסקא זו להבין ולהורות כי
מנות תורת ה' תמימה מתוקים מדבש וכופת נופים'
כי לא יספון כמות המושג שימית האדם עצמו בנפוש
כי מיקר כפשו בעיניו לכל מערכותיה שכל הכפשות
לו הנה' טעמית' חובית' משכלת' ולכל אמת
מהנה לא כעדרה הנבלה שזה בעורה נמשעטו ישרים
שזעירים אשר יעשה אותם האדם וחי בהם בשמחה
וכטוב לבב' והנה בנדק כל אחרי פיו כי לא טוב
היות האד' מתאכזר כנגדו בעבוד על זוויו של חכם
(משלי סימן י"ז) גומל כפשו איש חסד ועובר שארו
אכזרי' שעליו נכנה מאמר הלל הזקן אשר סופר
עליו במדרש שכשהיה כפטר מתלמידיו היה מהלך
נהלך אמרו לו תלמידיו להיכן הלל הולך אשר להם
למגל חסד עם חד אכסנאי דאית לי בנו ביתאי
אמרו לו וכלל ווס אית לך אכסנאי אמר להם וכי האי
כפשא עלובתא לאו אכסנאי דהוי גופא היא דיומא
דון איתא הכא גלמח ליתא הכא היל' גומל כפשו איש
סדר' עכ' וכן אמרו שם עליו ששהיה כפטר
מתלמידיו וכו' אמר להם לשעות מנוה אמרו לו וכי
מה זה הלל עשה אמר להם לרחוק במרחק אמרו לו
וזה היא מנוה אמר להם מה היא אוקינן של מלכים שהם
מצמידים אותם בבתי טרעיות ובבתי קרקסאות
ומי שהוא ממוכה עליהם מהדקן וזוטמן ולא עוד אלא
שהוא מעידל עם גדולי מלכותו אכו שכבדאכו בבלם
ודמות דכתיב בבלם אקים עשה את האדם עאכו עד
כאן' וכבר נודד לביאורם אשר פס' לבבל העקידים
יענין שמה כי הדברים מתייפסי מאד לכוונתנו: אך
את כפשו ישמור האדם הלז לכל יסול במהמורות מלוי
מאונותיו ויתר מדאיכי במקום אשר יאמר לגורע קסם
עובר שארו אכזרי ואל' למוסף על קסם ורחמי רשעים
אכזרי כי כוכת המכס בפסוק ההוא (משלי י"ב) היא
להורות כי יודע נדיק כפש בהמותו לתת לכפשו
פכפמית את לחם חקה בלתי התאכזר עמה במכיעת
הראוי רק יבדק מדותיו על פי העורה' אמנם
כשישגלגלו רמיונו עליה למלאת כריסה אכול והותר
היה גרמא כזקוף וכמאנא רמיונו באים לדי אכזריו'
די לו אם כן במה שז' לים כרכיה ושאר' כסותה ועוכתה
לא ירע' פן יחטא על הכפש תחת אשר ענה כי
עבר שארו אכזרי כמו שזכרנו' וכן ארפות כל כונע

סימן ג קא שני

כדע את כפש בעליו יקח וכפשו עליו תאכל לא לעור
ולא להועיל ואפשר שעל אלה אמר קהלת סימן ג' כי
מה היה לאדם ככל פמלו וברעיון לבו שהיה שכל
תחת השמש כי כל ימיו מאכזבים וכעם פעיניו גם
בלילה לא שכב לבו גם זה הכל הוא אין טוב באדם
שיאכל ושתה והרא' את כפשו טוב בעמלו גם זו ראיתי
אני כי מיד האלקים היא' וכאנ רלכע בני קהלת
על כפשו טוב כעם משסוק' עכ' הנוט לאדם שיסוקו
כל דבריו ועיניו במאזני נדק ויתן חלק לכל
כפש כעתו וכו' עכ' ובכר ידעת מאמר ר' אליעזר
הקפר על מה שכתוב בזויר וכפר עליו מאמר חטא
על הכפש' שביע ענמו מן היין והראכע הטיח דברו'
כנגדו באמרו שם על הכפש הוא על כפש מת כמו'
ושרט לכפש ואילו היה שפטא על כפשו לא היה השם
מנוה אותו שיחזור לחטאתו עכ' ולא הבחין כוכת ר'
אליעזר בלתי היותה זולתי על מה שהביא עגמו לירי
נורך הנזירות מאשר הרם גבולי החיים המשוערים'
וינא חון לתחומם הראוי עד שהנורך מפני זה לנכר'
עגמו מן היין למפן ישוב לפנות בקר לאיתנו כי לאיש
כזה יאות בלי ספק לקדש עגמו במותר לו להתרחק
מן התאוות מן הקנה אל הקנה למפן יתכן לו לשוב א'
האמצע על דרך חבורות פנע תמרוק כרע כמו שכתב
הרלבג שם במקומו משלי סימן כ' גם הכסם ספורנו
בביאורו לג' חקת העורה' וזהו ירמוז החכר באמר
ואין רב התענית עבודה למי שתאוותיו חלושות' כי
יובן מזה שבהיות התאוות חזקות טוב לנכר כי ישא
עול העכויים והסגופים' ואכ' מה לו לראכע כי יתוס'
ויסיב לאחור מדברי רבי אליעזר הקפר שיהיה החטא
מנד מה שהביא עגמו לירי נורך מביעת היין אשר
מביעותו יוכל הנער כי מה שהקש' לה שאל לא היה
ה' מנוה אותו שיחזור לחטאתו אין בו כדי כטיילת
מקום העירוש הזה שאחרי ככלו בשלוח רסן התאוות'
נדיק וישר הוא שיג' דוד עגמו כזוירות' אכ' שכבר כ'
בקשרי מלחמת יבדו על ידי כדתי ואינו מן הראוי
שיחל דברו רק שילימהו וישב על ימי טהרה כל הימים
אשר היוור לה והכלל כי איכני רואה בזה שום מקום
לתפיסה' ומכל אלה על דרכי החכר נהא אור
לכי וכלכה באורחותיו: ותורת משה לא חציבדים
וכו' לא שמה עלינו חובת הפרשות והנזירות רק
עבודה מתוקה כאמ' בשלשי סימן כ' וכמו זאת תהיה
העבודה שאין נדיק עמה לכרוס ולהכור עכ' אמנם
מקום הונח בזה לרשותו של אדם לפי נורך שעת
באח' איש או אשה כי יטיל' לבדו כדד כויר לפיכך לה'
וג'

קול יהודה מאמר שני סימן נ

מזלכו הכובד לזה דברי הרמבם נפקיו המוקדמי
למס' אבות פל' וכמורה גם הוא יורה כל זה בטעם
אמת ודברים אחרים שכן כתב בשני פל'ט' כן העבין
בזאת התורה כמו שביאר משויה ואלו מקיים ומשפטים
גדיקים וכבר ידעת שעבין
פכדיקים שוים וזה שהם
עבודות אין טורח בהם
אלא תוספת כעבודת
המתבודד נהדים העורט
עמו מן הכפר והיין
ודברים רבים מנרבי הגוף
וכטלול לעבודה וכיוצא
בהם ולא שמרן שיביא
אל זוללותו ול שטיפה נמה
עד שיחסר שלימות האדם
כמדומי ועיונו וכו' עכ' :
ולתת לכל כח וכו' : זהו
לביאור הדרך השוה הממוין
לו ושושם ואלו בזה אל
המחד הלא הראיתך סימן

מיה מן המעייין וכפמכלתי ככבול שלי וכמו יצרו עלי
וכפלטורדרי מן העולם אחרתי לו רשע לשה אשה
מתנה בעולם שאינו סלך כמו שהוא עמית להיות רמה
ותעלה העבוד' שאנלךך לשמוי' עמדי וכשקמיו
על ראשו אחרתי לו כני
כמוקץ ירכו כוזרי כוזרם
בישראל עליך הכתוב אומר
איש כי יפליא לכדור כדור
כזור להזיור להכובע ככף
ומה שזכר חלש התאוות
והכמו ורזון הגוף אפשר
שיבדק מחוכר או כפרדיאש
שכח' כי האיש אשר אלה לו
שלישת' יחד הוא הכלמי
רחוי לעבות כפשוטו שפכה
אח'מין פוטרתו כי השולט
בתאוותיו עם היומו רב
אוכים ככחמיו ואימן כח
בגוף דשן ושמן' אין רב
הענוי כחשכו לו לעבודה וכן
מי שכחמיו חלוש ומתאו' כפשו' וכח' אין ללדי ולחוני
אחשבת תאוותיו אל הכעל גם הוא כפטר מן הענוי
המופלג' וכן מי שגופו רזה ויש לחוש פן יביאהו רב
הענוי לדידי בסכנה אף אם תאזה כפשו' למוותרות וכמו
עמסוף להפקת רטובה ידרוש טוב לעצמו פן תדבקו
הרעה ומת מקונר רוח ומעבודה קשה' ואתה קח לך
את אשר תשאך כפסך מן השטות השתים אשר זכרנו :
ולא המעטת הממוין וכו' : אחרי זכרון התענית כנגד
הכפס הנומח הם זלו' זכר המעט הממוין כנגד המרנש'
הלהוטה אשר העושר והכבוד כל עמית שכח זכרון
שתיהן למעלה כאח' ומי שנטה עם כח התאוה וכו' ומי
שנטה עם הכחון וכו' כמו שביארנו : ולא יערידהו
קטותו מן החכמה וכו' : תבא' התנה בזה שלא יערידהו
קטין הממוין ההוא תשבילי' הדעת ומכסיון המעשה כי
אחכס לא טוב לאדם רב ההזמנות אשר יעיקוהו
מהשיג שלימות המכוון : כל שכן' למי שיש לו טפל
וכו' שא' המעטת הממוין איכפה עבודה אדרבה יאות
אליו הרנוי ממנו וז' אף הרנוי יותר ככון לו : כי
תורטבו כחלקת בין היראה והאהבה והשמחה כי
מרגל' בפומה אתה' אלקיד תירא ויראת מאלקיד
ויראת את ה' אלקיד לאהבה את ה' אלקידם תמת
אז לא עבדת את ה' אלקיד בשמחה ונטוב לכך וכמו
אלה עצמו מהמר' הן יראתו על פניו תהיה כחכמה

כה' וכו' : מחכות הכפס והגוף' קרא כמות הכפס
הכחות השכליות וכמות הגוף הכמות החמריות * או
ירנה כמות הכפס המרנשת והשכלית' וכמות הגוף
כמות הנמומת שקראה עכצית סימן יד גם כראשון
סימן לב' : כי הרנוי בכח אחד קודר בכח אחר' על
כן הטיבו אשר דברו האושלים להמשי' כפס האדם
לירח שכל' ואין היומו מזהיר חביו כלפי מטה כל חניו
השני קודר והלך כלפי מעלה וכן להפך וכמו שכתבנו
על ביאור הנזן בהערס השביעית אשר הקדמנו :
ומי שנטה עם כח התאוה וכו' ומי שנטה עם הכחון
וכו' זכר התאוה הכמשת מן הנמומת' והכחון
כממשך מן המרנשת כי שניהם עם רנויים משקיים ל'
המחשבה הכמשת מן המשכלת וכשהו קס זה נוסל
כאמור על כן ראוי לפטר ביניהם כדרך שזה כוח לזה
ולזה וכמו שקדם מדברינו : ואין רב התענית עבודה
למי שתאוותיו תלושות וכו' : אף אחכה למי שפחו עליו
יצרו ראוי שיזיר עצמו מתענגות בני האדם וישר
כמו ששכר לבו הוזהר כמו שזכרנו' וכהיהו דתיא
פל' דבריים אר' שמעון הנדיק מימילא אכלתי אשם
כזיר עמא לא אפעם אחת בא' אדם א'כזיר מן הדרוס
וראיתו יפה עינים וטוב רואי וקוונותיו כדורות לו
תלתים אחרתי לו כמי מה ראית להשחית שערך זה
שאלה אלהי רועה הייתי לאבא בעירי והלכתי למלאת

קול הורדה מאמר שני סימן נ ק

פיתס גדלו וחכמתו ויהיה כלכנו מטעם אהבת ה' להתאמר בכחכות טובו ומסדו עמנו וככן יגל יעקב ושמח ישראל ישש כבוד לרוח אורח שמירת מנותיו כחכה יתרה בודעת וכמא' התגא' הוי והיר במנות

והאהבה והשמחה תתקרב אל אלקיך בכל אחת מהנה ואין בניעתך בימי התענות יותר קרובה אל ד' אלקים משמחתך בימי השבתות והמועדים כשתהיה שמחתך בסנה ולב שלם וכמו שהתחנונים צריכים מחשבה וכוונה כן השמחה במצותו ובתורתו צריכים מחשב' וכוונה שתשמח במצוה עצמ' מאהבתך הצרחה בה ותכרמה שהשיב לך בה וכאלו אתה בא באכסנייתו קרוא אל שיהנו וטובו ותודה על זה במצפון ובגלוי ואם תעבוד כך השמחה אל הגגון והרקוד היא עבוד ודבקה בענין הא' ק' ואלה הדברים לא הניחה אותה התורה מפרקים אבל כלם תחת מסורת מפני שאין ביכולת בני אדם לחלק תקנות כחות

לשם שמים כשמחת בית השואבה שהיו שמים הלל הזקן ורשכנ וחבריהם (פוסה פ' הסליל) ואז ותתקרב אל אלקיך בכל אחת מהנה כ' כי אחד הארבה להכניע בפרשות לפי נוכח פעמי ואחד המזיעט כזה מבלתי יכולת או מטבי שאין נרכו אליו כאמור רק יהיה עסקו להתעבב על ה' בפקודיו ישרים משמחי לב' יהיה ההתקייבות לא לקי' וכלכל שכיזין לבו לשמים והיא עינם השמחה הראויה כזה כמו שמבאר והלך באמרו ואין כביעתך וכו' מא' הכיך האנוה וכו' כיאר שהכוח הככוכה היא שתשמח בפעולת המנו' מלך אהבתך הא' המנוה נה וכמה שתבד' מה רב טובו שגפן לך במנוה היא והכנס' שכתוב בה ויתביר מו וכו' גם היא יכולה להתקיים אלף שהראשונה יותר ככוכה

ונדקתי וכאלו אתה בא באכסנייתו וכו' כי תאמר לה' אדו' אתה טובתי כל עולך כי כל פעל' ה' למען מסדו וטובו אין לבו עליו חס של כלום רק הכל מתנת פסם : ואז תעבור כך השמחה אל הכנון והרקוד וכו' ככתוב בדוד מלך ישראל (מלכים ב' סימן ו') בהעלותו את ארון האלקים ודוד וכל בית ישראל משחקים לפני ה' ככל עני נרושים ובכבודות ובנבלים ובתופים ובמנצפעים ובנבלים עוד שם ויעל את ארון האקים מכית עובד אדום עיר דוד בשמחה וגו' ודוד מכרר בכל עיו לבני ה' וגו' עד אמרו ונקלותי עוד מואת והייתי שכל כפי כי ועם הארזות אשר אצרת עמם אכברה : ואל' הדברים לא הכיחה אותם העורה מופקרים : ר'ל בעינת המלך הראוי לכל אחת מחמות הכנסת והנף בשווי וננדק כאשר הוכח רא' וכו' לא הכיחה אותם העורה מופקרים לכל להיותם יבורים ללבו של אדם שיניבילם על פי תוכותו למרות עיניו כאשר עשו היליטופי בהנבלת שו' במדות המעולות לפי מקומן ושעתן ויתר התנא' אר' התבו' הנה הכל לפי מה שהיא אדם ולפי מדר הכושא עם כל תבא' אשר ישכט עליהם שהשעה נריכה לך' : ואלוה זה רחוק רסוק מו ומגאלו כאמרו בשלישי ה' ז' אף הנבלע

קלה כשמורה שאי אמה יודע מתן שכרן של מנות ראו כזה אל הוהירו כמנוה כשמחה ושגון ויקר ואמר כי שום ישש ויגל שמר מנה קלה כמורה ועלת זה לפי שאין אנו יודע' אם כאלו מתן שכר המנו' תלוי ועומד בעצם השמח שכבר המקיימן : ואם כן כבר הושוו ומה קלות ומאומות הווא' ומה כוכה הלב ושמחתו קן הן הדברים : וכבר הוהיר המסור על זה כאל' עבדו את ה' ביראה וגילו כרכקה' : עוד תשוב יראה שמחה מה זו עשה הוראה שלמה ועדו' ואלה

על של מות הקטין ככפש העוול וכמו שכתב בעל הצדיקה פ' ראה שער' ל' מטעם הכתובים : עפצו'ך יושירו נדלו כי מתוך אור דכריו וטוב לבעינים : ואולי רבה כאמרו שהמורה כחלקת בין היראה והא' הנה כי היא כחלקת לזכות עשה המיוחסות לאהבה ולמנות לא תעשה המיוחסות ליראה וכמו שכתב הרמב"ן פ' ויתרו על פסוק וזכור את יום השבת לקדשו וכבר זכר אבנינו כום כראשון מאבות היו כעבדים המשמשין א' ה' הרב שלא עמ' לקבל פרס לרמוז אל האהבה : ויהי מורא שמים עליכם כנגד היראה' ואמרו עבוד מא' בה עבוד מירא' עבוד מאהבה שאם באת לשכוא' דע שאתה אוהב ואין אוהב שובא' עבוד מירא' שאם באת לכעוע דע שאתה ירא ואין ירא בועט : עכ' והכוכה אנלי שאם באת לשכוא' מנות עשה לבלתי שמרם בשמחה וכטוב ללכ' כראוי' דע שאתה אוהב ומיד ת' יהי שפולתך כהם שלמה והיית אך שמח' ואם באת לכעוע במנות לא תעשה דע שאתה ירא כי לו תבין יראת ה' ומרת את מנותיו סקיו ומשפטיו : והכנון העולה על נביהן לפי שטתבו שאמר יראה כנגד הכניעה שיכנע כאדם ויכור מדרכי עולם מיראת שמים ואז אהבה ושמחה כנגד המתעבב כשמירת סקיו ית' באהבה רבה

זה ושיעורו על שיהיה טוב לכל אינו כי אם לאלקים
יהי עבד על כן רנה המקום לזכות את ישראל לפיכך
שרכה להם תורה ואונות ומכל להם דקדוק פרטיותם
וגבול עם בכל מעשה כל יעברון ולא אכל כלם תחת

הנפש והגוף ושיער מה שראוי להם מהמנו
והתנועה ושיער מה שחוציא הארץ עד
שתשבות בשמיט ויובל וינתן ממנה המעשרו
וזהו ית' וצוה על שבת השבת ושבת
המועדים ושבת הארץ והכל זכר ליציאת
מצרים וזכרון למעשה בראשית פני שני
הענינים דומים שנעשו בחפץ האלקים
לא במקרה ולא בטבע וכאשר אמר יתברך
כי שאל נא לימים ראשונים אשר היו לפניך
השמע עם קול אלקים או הגסה לקים והיתה
שמירת השבת היא בעצמה ההודאה בלקות
אבל כאלו היא הודאה בעשיית כי מי שמקבל
מצות שבת בעבור שבה היר' כלורת מעשה
בראשית כבר הודרה בחדוש מבלי ספק וכו'
שהודרה בחדוש הודרה במחדש העושה יתבר'

המלך הנביל השיעור הזה
בשלישי סימן יבאל וכבר היה לכם בזה ששית וימיכם
מוכות הנזק ומכות הפס' עבד ושיעור הוצאת
הארץ וכו' הוא שמתפיק בעבודת שאר השנים מן מן
ששטות והיובלות וכאמרו שש שנים תורע שדך ושש
שנים תחזור כחך ואספת את תבואת וכשכל השביעית
שבת שבתן יהיה לארץ ונו' וספרת לך שבע שנתות
שנים ונו' ושורה החכר בזה כי האל ית' שיער מה
שתיניא הארץ ברכ שבע עד שתוכל לשבות בשמטה
ויובל וזכו לא יקרב וגם לחם כוכל תת למעשה הארץ
תרמה לה וחסרון לא יוכל להאכות כי אין עניות
במקום שיערות וכארץ תנוניא נאחה כיום שדה אשר
ברכו ה' כן נדקה זרועיה תנאיה חמסת דכבת
הסוכן כי לא יגלית את דרכיו ולא ישיביל וכבר הודיע
הכתוב שיערו הנבלת השיעור הזה של הוצאת הארץ
באלו וכי שאמרו מה כאכל כשכה השביעית קן לא
כרע ולא כאסוף את תבואתו ונזוית את ברכתי לכם
כשכה הששית ועתה את התבואה לשלש השנים וזרעתם
את השנה השמינית ואלתם מן התבואה יסן ונו' ושעד
ירחיב הכיאר על זה במיון כו' ונה' על שבת

השבת וכו' הנה זה נישור השיעורים שזכר למעלה כי
על שיעור המנוס אמר שנית השבת וכו' ועל שיעור
מה שתיניא הארץ עד ששבות וכו' אמר ושביעת
הארץ וכבר הראיתך דוגמת ואלו נגוד כפסקא הזאת

ובמיון לה וכו' שאינה
להוכיח ענין דק לביאור
הקודם: והכל זכר לשיבת
מצרים וכו' הדברים הללו
מעין דוגמת מה שכתב
הראשון בתחלת משפטים
שש כלוח העבד כשכה
השביעית זכר ליציאת
מצרים הכו כדבר הראשון
כמו שאמרו וזכרת כי עבד
היית בארץ מצרים ויפדך
האלקיך על כן אכני מנוך
הדבר הזה היום ויש בק
עוד זכר למעשה בראשית
השבת כי השנה השביעית
לעבד שנתן מולאת
אדניו כיום השביעי ויש
בה עוד שביעי בשני שהוא
היובל כי השביעי כחמ
במים וכשנים וכשמיות

וכו' עבד ונפ' ואתחנן כתב על חלוף הטעמים שזכר
הכתוב בנמות שבת זכר למעשה בראשית וליציאת
מצרים כי היה זה להיות האחד מהם עד כאן על
חברו וכמו שזכרנו מטעמו בראשון סימן לה והדברי'
מסכימים מילד עם דעת החכר הנכנת עמכה בזה
ולענין שתוף שבת הארץ עם שבת השבת מלבד
מה שהגנתי לפיכך לדוגמתו דברי הראשון שבתחלת
משפטים קום קרא בבריות דתורת כהנים שבת לה'
כשם שאמר כשבת בראשית כך כאמ' השביעית שבת
לה' עבד: מפני שנעשו וכו' אמר זה להורות על
דמיון שני העניינים שזכר והדמיון הוא מנד העשותם
בחפץ אלקי פשוט אשר לא היתה בו תביעת יד מקרה
או טבע: וכאשר אמר יתברך וכו' הורה על אשר הללו
הכתוב בפרשת גדולת יציאת מצרים להיותם כסוף
האלקים מעין דוגמת מעשה בראשית כפי מה שהביא
והיתה שמירת השבת וכו' כיון להחזיר הדברים אל
ראש' דרכו שבעבורו כתגללו דבריו עד הנה להורו'
שאין הכניעה לישראל בימי התעברות יותר קורבה אל
האלקים מהשאחה בימי השבעות וכו' ולא עוד אלא

השמותה בניו השנות וכא היא יותר קורכה אליו לישראל. וזהו שאין מדרגת הפרשות והכוונות מעלה לישראל כמו שמשך הכוזרי סימן מה ולא היתה שמירת השבת היא כשמה ההוראה בקופת אכל וכו' כלומר לאת וקרא הוראה במראה ולא בחירות כי לא דבר ריק הוא רק בנרוף מחשבה וזה למעשה כדנה ומי שלא קבל'סול כמסקו' הקדמות ולא טרן אמונתו וכו' וכמאמר המורה בשני פרק ל"א שהדעות אם לא יהיו להם מעשים שימידו' ויפרסמום וימיתו' כהמון לנכח לא ישרו עד כאן. מלבד מה שיש בעצם המעשה מסגולת החכמה העלויה כאמרת החבר ברובה במקומות רבים: וראה היאך שב הענין האלקי

במרים וגם בתולות זקנים עם נערים הנוי כלו כי לומה יקרו דיעו האהובי' קטן גדול שם הוא פרושים וולתם. ואלו זה העם לא היה מביב כל כך בכל פרט ופרט וממנו אם היו עמיו יב' ככאמרי ארץ הפרושים כלכל' וזאת תורת העולה על רוחו של חכר על סוף סי' ל"א יבואו ויגידו נדקשו דברי פי חכם מן כיוו שיבא: וכזהו ברע וכו' כי לפקדון לזרן מנרים היו עד הניע טור נחולתם וכלם ינאו משם איש לא כעדר וכמאמר משה לפרעה כנעריכו ובזקיכו כלך ככניו וככנתיכו כנאנכו ובכרדכו כלך וגו' ואמרו וגם מקכנו ילך עמנו לא תשא' טרבה. ובני אמר הכתוב והיו בעצם היוס הזה ינאו כל

וכו' כבר הודיתך סו"ב כי מן המשל הוא שהמשיל בו הנלפת אכרסה וורשו בארץ הככרת על המעשים והתורות האלקיות אל הנלף הכרס בהר עם העבודה הראויה. העתיק המאמר ממנו והלאה כשרשרות זהב והתיחסות כפלא בין חלקי הספורים. ועתה ליום הכסא יבא ביתו לפקוד כהו ולא יחטא ככטותו מני דרך. על אן אסף הדברים א ראשיים להאירל עבר פני הארץ נדקת המשל הוא ע"פ הדברי המתנגלים עד הכה' ובכן יבין לו הדרך להרחיב לו המאמר בשבחי עמו להיות זה מתיחס מאד אל המשל הכוכר כמו שיבא: ואל וראה היאך שב הענין האלקי הדבק כאברהם וכו' מביא הענין וכו' והוא מה שהשל ביאורו אהוף סימן ז' וגם אחרי כן כסימן ו' וממנו והלאה. והנה שם ראשונה כללות עניינם של ישראל מאברהם ראש יחסם ונגלוליהם עד באם לכלל ישוב הארץ הקדושה ואחר כך באר בפרט איך יבא הענין האלקי מענין לענין בהדרג' נפלאה להישרי כל זה א תכליתו שלשם שפכסם. ואפשר נ"כ שזה מוסב אל ענין הפרושי' שהיה עד הכה עמוק ונא על אודות להורות כי לא על הפרושים לברויה האדם כי על כל אונא. פי הניחיה האדם בשמירת חקי תורותיו האלקיות. ועתה בא לכוין זה מצד היותו ית' כזהר מאד ברעו של אברהם עד שלא נבלט מהם אחד לעולם כשאר

נבואות' ה' מארץ מנרים. ולפי דעתי כוון בזה למס שאמר בראשון סימן פ"ג שהיו בני ישראל משועבדים במנרים שם מאות אלף דגלי מכן עשרים שנה ומעלה. התיחסים א לב שנטים ולא נבלט מהם איש ולא ברש אל ארץ אחרת וכו' ע"כ. שעבינו להורות כי לא נפקד מהם איש לנאת מן הכלל בארץ מנרים או לברוח לשאר ארנות. וכו' כמזכר שמה: ומה שאמר והישי אותם בטוב שבמקומות. ר"ל בארץ מנרים המעולה שכלל הארנות מוז מלי' כאמרו כגן ה' בארץ מנרים וכמו שכתבנו סימן כ"ב אכל אמ' וכבר שמו לארץ מנרים מעלה על שאר הארנות האחרות ושטטו על זולתם מקו וכו'. וככלל עוד בדבריו היותם מוכנים בארץ גושן מיטב ארץ מנרים כאמ' בתיטב הארץ הוטב אית איבין זאת אחיך ישבו בארץ גושן: והפרס והרכס וכו' כאמ' וכני ישראל פרו וישרנו ויירבו ויעמנו במאד מאד וגו': עד שהעתיק וכו'. הוא נאמ' ממנרים וכעיתתם בארץ ישראל ההר הטוב הזה אשר נשא משלו עליו סימן ז' כמדובר: ונקרא אלפי אברהם ואלפי יצחק. להודיע בזהו דרך יסכון אור יפעתו ות' עלינו. תלה הדבר בחיות הקדושים יסוד מוסד פכת יקרת אומנתו יבנה ויעבורם ליהודים היתה אורה ושמה ושכן ויקר' כחיתיו רק באבותיך חסן ה' לאהבה אותם ויבחר ברעם אהיהם ככם מכל

העמים כיום הזה ילמי דעמי שהשמיט הסופר מלות
האלקי יעקב או שהסבד קצר כלשבו כי למה יגרע
יעקב מהתייחד עם אלוקים עליו והלא מקרא מפורש
הוא (שמות סיון ד) אכתי אלקי אביך אלקי אברהם
לקי יצחק ולקי יעקב וצוד
שם בה תאמר לכתי ישרה
אלקי אבותי לקי אברהם
אלקי יצחק ואלקי יעקב
וצוד זכר לדבר מי לדבר
מה שבמך לזה כאשר בקרא
יושב הכרובים ויושב גיון
יושב ירושלים שפראים
הדברים היותם משובים
כנגד שלשת האבות

היושבי בשמים מפני הראות אורו באלה
כהראותו בשמים אך במצווע ואוים לקבל
האור ההוא והוא מאציל אותו עליהם ובקרא
זה ממנו אהבה והיא אשר נבקעה לנו
ונתחייבנו להאמינה ולהודות עליה באהבת
עולם אהבתנו כדי שגשים ל לבנו שהרחלה
ממנו לא ממנו אהנו כמו שנאמר בבריאת

זכה ההר הוא מקום בלתי נעבד ורחוק מיושבי
הנחמת פירות ואין עין השגחת האדון שולטת בו
והשדה הוא מקום נעבד ומושגת מבעליו והבית הוא
מקום שתימד עיני הנעלבים פקומות וכן התנאלר
במשל מדרגת האבות שהן
הן המרכבה ואין נדק
עליהם היתוסות ירושלים
גיון וכרובי על הדרך אשר
זכרנו ועוד תשוב תראה
כי לאברהם יאות ענין
ירושלים מטעם איל בנראש
רבה ויקרא אברהם שם
המקום ה' וראה אברהם
קרא אותו יראה שאל ויקרא

אברהם ונ' וטש קרא אותו שלם שאל ומלכו נדק מלך
שלם אמר הקב"ה אם אני קורא אותו יראה שם אדם
נדיק ומתעבט אם אני קורא אותו שלם אברהם
אדם נדיק ומתעבט אל הדיבי קורא אותו בשם שביהם
עכ"ו והוא ההר הטוב הזה שרמו לוי המדרש הכו באל
שאברהם קראו הר שאל בהר היראה וליבחק שקראו
שדה ע"פ המדרש ההוא יתיחס גיון ממה שכתוב גיון
שדה תחדש וליעקב שקראו בית יתיחס ענין הכרובי
ממה שאמ' ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכו ועשו ארון ונ'
ודברתי אתך ועל הכפורי ענין הכרובי לדמותם
בשמ' וכו' כל שכתיתם ושיכיתם ושיכיתם ית לכרובי
ולביון ולירושל כמו שכתיתם לשמי באל היושבי במי
והיה זה אדם דמיון לענין הראות האור האקי עליהם
כי היתה בכרובי ובנין וכירושלם הכנה להיות בהם
ונבאמנותם מושב אלים בארץ כמו שהיו השמי כסאו
ממעל זהו מדרגת האבות גם כן אשר בקרא שמו
עליה כי הם בעצמם מעין לשכיבה כמו שיאמר בשלישי
סי' ה' אך כמנוע עם ראויים וכו' כי הדרת מלך לא
תראה בירושלם ובנין ובכרובים רק בלמנוע רב עם
ראוי לכך כענין אמ' י'ב והמעלה המיוחדת הראשונה
היא לעם שהיא סגולה ולכ כאשר זכרתי ויש לארץ עוד
בזה עם המעשי וכו' והוא מאתל וכו' באל בלמנוע סוף
סי' שאין כילות למנוי ית אלל הוא בושן לכל דבר מה
שראי לו וכאל דברו שם סי' בהקד' השלישית וכקרא
זה ממנו אהבה כמו שזכרנו מאמרך באבותי חשק ה'
לאהבה אותם ויבחר בזרע ונ': והוא אשר נבקע לפני
בברכות קראת שמע: ונפתחייבו להאמינה כלל
ולהודות עליה בפה באמרו אהבת עולם אהבתנו
וזה כדי שגשים ל לבנו שהתחל מענו ולא ממנו אכנה

ירושלם כנגד אברהם גיון כנגד יצחק וכרובים
כנגד יעקב להיות המקום היותר ממונה ומיוחד
למול בו שכינת ית' כאל ודברתי אתך מעל הכפרת
ענין שני הכרובי יכחו שהיה יעקב המיוחד שבאבות
וכל מעטו שלימה כאמור בראשון כי מ' והיו יחידו ל'
רבים עד שהוליד יעקב אבינו י'ב שבטים כלם ראויים
לענין האלקי וזכה האלקות בקהל רב וכו' ואשא
עיני וראו במדרש מאמר מהכיס מאל לכובתינו אמ'
אל והנה ה' כנע עליו אין אדם עומד על שדה לא
בשעת סרישה ולא בשעת זריעה לא בשעת שיעומדת
בקמחיה וכן באברהם כל קום פתחך בארץ אברהם
ולדעתה כי כך אמתנה ויבחק יזרע יצחק בארץ
החיי ויבחק והנה ה' כנע עליו עכ"ו הכה ענין
ראות כי יחסו שלמות אברהם ויצחק אל הסרישה
והזריעה ושליות יעקב איש תם אל הבאת שבתואה
שהיא המבליה ועוד אמר איתוס לזה משל למלך
שחיו לו נ' אהבים ובקש לעשות לו פלטרין הביא
הראשון ואמר לו ראה המקום הזה שאני רוצה לנכות
אמנו פלטרין אל זכור אני שהיה הר תמלה היחו
בא לו אלל השמי אלל חבקש אני לנכות פלטרין במקום
סוה אל זכור אני שהיה שדה תמלה היחו בא לו
אלל השלישי אלל חבקש אני לנכות פלטרין במקום
סוה אל זכור אני שהיה פלטרין תמלה אל סוף על
שמך אני זכור אותי כך אברהם יצחק יעקב היו
אהבו של הנה אברהם קראו הר שאל בהר היראה
ויצחק קראו שם שאל ראה רוח בני כרית שדה אשר
ברכו ה' ויעקב קראו פלטרין שאל אין זה כי אם בית
אלקים אל אמה קראת אשתי בית עד שלא כנכה חיוך
על שמך אני בוכה אותו שאל אל אלקי יעקב עכ"ו

וכו' קדויות אפכה זו נגדך בהכת כלולו אשר קדמנו
כה להמשך אונתו לעבודתו אפס כי על הפרטיות
דיון קדויות להתמלה מנדנו כמאמ' הורה פ'ך לך אכי
לדודי ועל עשוקתו מבינן שכימת לא אשכמת עמהון

דמייבית כיון דאמי בר כס
לא תרצה ולמיס גביה
דקנה כדון טכומא מריא
עליה סהל אמי לדודי
בקדמיותא ועלי עשוקתו
לכתר אמי בר כס
לא תדכא מתדכאן ליה עמי
ואולם עבד לך כנה להודו
במאזני נדק עיונך כו' אין
הכורא ית' משי' גודל
בחרתו כולת טעם הכנה
מה במקכלים כמשל כריא'
כמו מחמר ראו לנורה
היה התמכרות הפולה
לינו מפני שאכחנו כמלה
וכמומזכר בראשון סי' כז
וממנו והלאה: אומר וסוכה
ל' שכלל המחמ' הזה פעמי'
פנותי וכבר היה דכתי
ראשון לי כי כוכת החבר
כטויה להודו כמה מבינן
ישראל שחקראו כלם בניס

החיו על דרך הדמיו' שהוא לא ברא את עצמו
אך האלקים יצרו והתקינו כאשר ראה חומר
שראויליצורה ההיא כן הוא יתברך המתחיל
לחוציאנו ממצר' להיות לו לעם סגול' ויהיה
לנו למלך כאשר הוא אומר ושונה אני ה'
אלקים המוציא אתכם מצרים להיות לכם
לאקים ועוד שאמר ישראל אשר בך אתפאר:
לא אמר הכוזרי כנה יצא המעמד במקום
הזה יציאה גדולה:
ומחלה המליצה מחילה רבה שיהיה הכורא
מתפאר בבשר:

כנ אמר החבר

ההיה זה קל בעיניך
בכריאת חשבש:

החיו על דרך הדמיו' שהוא לא ברא את עצמו
אך האלקים יצרו והתקינו כאשר ראה חומר
שראויליצורה ההיא כן הוא יתברך המתחיל
לחוציאנו ממצר' להיות לו לעם סגול' ויהיה
לנו למלך כאשר הוא אומר ושונה אני ה'
אלקים המוציא אתכם מצרים להיות לכם
לאקים ועוד שאמר ישראל אשר בך אתפאר:
לא אמר הכוזרי כנה יצא המעמד במקום
הזה יציאה גדולה:
ומחלה המליצה מחילה רבה שיהיה הכורא
מתפאר בבשר:

כנ אמר הכוזרי

כנ מפני גודל מעשיה
מפני שהיא אחר הכורא
הסבה בהויה ובה ובעבורה מסתדר הלילה
והיום ופרקי השנה וההווים המוצאי והצמח

בחקו לפי מחשבתך מאין תלות למלכה זו מחילת
רבה וכוונת המחבר ללמח רגל הכוזרי אל הקיר
להביאו לכלל הודאה על סויות ההתכרות בשמש
דבר נאות מנד עונם אורו והפלת תועלתו וזוה
ולכדו באמרי פיו במסכו
כרשמו כהדאונו כי בני
ישראל אשר היו למחורות
לכל בני העולם להאיר
שכלם באמת הדעות
מדרגת למעלה מן השמש
ומכל שכן יאות בהם
ההתפארות ההוא:

סימן נג כן מפני גודל

מעשה וכו'
השיבו כי בלי ספק היתה
השמש מעשה ידיו ונת
להתפאר בה מנד עונם
הפעולות הכמשכות כ
באמנות כהמשך ביאורו:
ובה ובעבורה מסתדר
הלילה והיום אמ' כנ כנגד
היום המתחדש בה
ובעצמותה כנאמה על
האופק כנגד לרח אורח
ואמר בעבור כנגד הלילה
שהוא בהסתר פני שמה לא

בעצם אורה ממש רק בסבת העדרה מעל אופקו:
ופרקי השכה קור וחום וקין וסוף: וההווים כי
בסבת התקרבו והתרחקו של שמש באזור המולות
שהיה ההויה וההפסד כדבר הפילוסוף: המונאים
והנמש והחיים זכר מדרגות ההווים למיניהם רק
השמים זכרון מדרגתו של אדם מה שלא נעשה כן
בראשון מפי' לא עד סימן ל' וכוה עצמו סימן י"ד
אפשר שכיון כזה להרחיק עצמו מליחם לשמש הוית
אל אדם הכי נכבד וכשמתו אבולה מן הפלגונים
ועב היות שכבר כתבאר בראשון סי' על ויתבאר עוד
כשלימות בחמשי סימן י' ובהקדמה השלישית סמוך
לחתימת הספר כי הוא ית' ונתן לכל חומר העונה
שכחות וכי פעל השמש איבנו כי אם על החמום
והקרור וההרטב והיוכב וכו' כמוזכר במקומותיו ומכל
מקום היתה הרחיקו נכבין האדם הם כי לא להזכיר
בהיותו פעולת השמש כאשר עשה הכתוב באת אכל
בעלי החיים תונא הארץ כפס חיה למיכה וגו' ואל

למקום ומנה יתיר כודעת להם שלא על הפרטיות
כלבד היתה עין השגמתו כי על כל העדה כלם
קדושים ונתוכם ה' וראה עד היכן אמתת זה מנעת
כי לגדול שנהם השקול כנגד כלם והוא משה רבן של
כביאים עם רוב פרושיותו לא תלה לו הכתוב גדולה
רק כשנביל ישראל וכמו שדרשו ז"ל על אמ' לך רד וגו'
ועוד יבא בתוך הבאים בגלגול ביאורו סי' כז:

סימן נא כמה יבא המחמר וכו' ל' שמאמר

הכתוב כנה ליחם אליוית ההתפארו'
כנשר ודכ יבא מן השעה יביאה רבה לא תאות בחקו
לעונם גדלו והפלג' עוד כנה למי' ומחלה האליכס
מחילה רבה וכו' כי אמנם יש כנה ויתור לשון אשר
העליונות פשעו בה בהתירם לעגמם לשיט בשמים
פיהם ומלין לנד עילאה ימללו:

סימן נב ההיה זה קבל בעיניך וכו' האם היה

קבל בעיניך לנעות אליו כאשר יופטר
ההתכרות הזה בשמש נא ומשוב אם היה זה כמות

פירוש של אדם ויזכר ה' אלקים את האדם עבר מן האדמה ויפח בלפיו נשמת חיים הרי שייחס לעצמו ית יצירת החמר וכפחת הכשמה: וכאורה הכהיר עתה הראות וכי לא יא כל האות לפעלו ולעבודתו כהרגש המראים המושמים לבגדו רק על ידי אור כי יוכל:

סימן נר והלא אור הלבנו וכי כלל דבריו שהמאיר לארץ ולדדים באור כנה אמת הדעת האלקיות הוא מעולה מהמאיר לאישון בת עין להסתכל במראים ועל כן ישראל שהלכו גוים לאורם וכתשירו באמנעותם אל כמה דעות אמתיות כפנת החדוש וההשגחה והשכר והעיוש וכיוצא הרי הם תפארת לעושיהם יותר מהשמש:

ועל כן הטיב אשר דבר ברא כן בוטא להורודם דקטליהו לבלתי רבין (בתרא כ"ג) ושאל מימינו מאי תקתייה דהוא נברא והשיבו הוא כינה אורו של עולם ילך ויעמוק באורו של עולם בית המקדש דכתיב ביה וכהרו אלו כל הגוים עכ"ו ועם היות שזכר הכוזבי מפעולות השמש דברים רבים וככבדים מכלעדי האור כנראה בקודמת הכה יחדה התשובה על האור כלכל היות זה היות מעילה ומשוב שבטעמייה השמש כי על כן אמר החכם (קהלת"א) ומתוק האור וטוב לעינים לראות את השמש ובפרט כי פעולת ההייה עם כל המוספר בקודמת מכונה כגדו עברו אל המניאות ואם כן בהזכירו האור הכל בישמע' והנה כמה שאמר והלא אור הלבבות כיון אל אור ישראל אשר האיר לבבות כל יושבי חלד באמתת הדעות כמו שיבאר כמיון ובאמרו יותר דק ומעלה מחור הראות כיון אל אור השמש המוניא כח הראות אל פעל הרגשת המראים כמחבר בקודמת: וזלתי היסודים אשר זכרכום בראשון סימן מ"ו וזה ורמו כזה לבי המשך שטמו כי עם היות בדורות ההם יחידים בגולה אשר הכונו והפדישו מן לא ירדה שכינה לדור בתחתיים באמנעותם עד שזכרכה קהלת ועקב שקינה ראיה לשל עליה האור האלקי לא

מכד הפרישות והכוונות כמו שיתבאר כמיון הלא ידעת מה שספרו על חנוך האמתלך את האקי' סחנוך זה הוא הרמז המפורסם בספרי האוונות וכמו שזכרנו מטעם האשודי בראשון סימן א' ואולי ממנו כקראו הפירושים ארלימיטי שרל הכנורים כהרים במקומות חרבה וממון שכן ארמיטם בלשון לטיני רל' מקום מיוחד להתבוד בו ואפשר שהמלה כנורה מלשון שרם בחיפוף חית בלשון או כה"ל על שם היותם מתבודדים במקום חרבה שאין שם ישוב וכמו שפירשו על מאמר הכתוב ויטה היה רועה וגו' ויכה אתמכנחן אחר המדבר ויבא עד הר האלקים מורכה וגו' שהיה הולך שם להתבודד בעיניו כי חכם גדול היה: והיה מהם שאומרים שאין בורא

וההיי' ובאורה הבחיר תהיה הראויה המראים הנראים ואיך לא יהיה בריאחה תפארת לעושה אצל המדברים: **כד אמר החבר** והלא אור הלבבות יותר דק ומעולה מאור הראות והלא דיו כל אשי העולם בעורון ובתעורת קודם בני ישראל וזלתי היסודים אשר זכרנום והיה מהם עם שאומרים שאין בורא ושאין חלק מן העולם יותר ראוי שיהיה נברא משיהיה בורא אך דכל קרבוני ועם אחר אומרים שהגלגל הוא הקדמון ובורא הכל ויעברוהו ועם אחר טיעים שהאש הוא עצם האיר והמעשים החזקים והמופלאים וההיי'

וכי' מספר והולך כתות הכופרי' הרבמות מה אשר היו בעולם עד שלא האיר שמשן של ישראל להפיץ עבנם: וזכר מקנתם המורה בשלבי פ' כ"ט' והנה הראשונה סוכרת שאין לשום כחא מעלה על זולתו עד שיתאיר בשם בורא רק כל דבר עימד בפני עגמו בשלימותו הטבעי הנטוע כומקד ואין לו השתלשלות מסבה קודמת' ולפי הדעת הזאת אין בורא בשום פנים אפילו על דרך העברה שהורה בה הפילוסוף בראשון סימן א' או שכיון בזה לדעת אפיקורוס האומר כי הכל היה במקרה כמו שיתבאר בחמישי סימן ח' גם כרביעי סימן ג' זכר הדעת הזאת עם רוב יתר הדעות שיבא וכדס כמיון' והכ' סוכרת שהגלגל הוא הקדמון ובורא הכל ויעברוהו: כדבר המורה כפרקו הכוזב וזל ותכלית מה שהגיע אליו עיון מו שהתגלף בימים ההם שידמה שהשם רוח הגלגל ושהגלגל והככבים הם גוף והשי' רוחם ככר זכר וש' אנוככר אלואיו בפירוש כפר השמע ולזה האמינו הנאבנה כלם קדמות העולם שהשמים אנלם הם האוק וכו' עד גאן' ושם פ"ה כתב על אנשי הנאבנה שכלנו מניאות השם יתבר' וחסבו שהמניא הקדמון אשר לא ישגרו העדר כלל הוא הגלגל וככניו ושכחות כוזבו ממנו על הכלמים וכי' והגלישי טועה לטוב שישא

הוא עגם הארץ כי יחשבו שעגם אור הככבים כלם קורן מחמם האש הלזה ההולך לקראתנו בראותם כי כלל יאותו לאורו והוא סבת מעשים חזקים ופעלים בתועלתם כמו שכתבנו בראשון סימן א' בתמונה עליו

מולות טלה שור תאומים וכו' שהיו עובדים נזרות בעלי חיים כעשים על תמונתם להוריד בהם כח רומכותם ועם אחר עובדים מלכיהם או חמיהם אכשי הכת הזאת החמישית הימה עבודתם כנראה למלכיהם או חמיהם כעין

הוד מלכות אבל כל בעלי אומניות שבעולם יעוין שמה ויהיה אליהם מעשים כאלו אמר והוא עגם המעשים כי מלת עגם מושגת ענמה לומר שהאש טכה אל שלמות המעשים כמדובר ואירו שהכפס היא אשכיו שסוער דעתם אבל הפילוסוף בראשון מסימן הכפס וזכר זה המכר להיותו אגלם כדמות ראייה

על היות האש רבת הערך ראוי שתעבדכי הנה הכפס תוקרה ספיר נזרתה למחנה האש ומה שזכר טעות אבל הכת השלישית הזאת באחרו ועם אחר טועים וכו' אפשר שהיה זה לגרעיותה אבלו יותר מן שאר בני ארץ ונה שכיב אשם ליחס לו מעלת אלות אבל סברת המשוגשת ובאמת אין כלל הכמות המסופרו ככאן כמוה לרוע וכבר אילך דעתנו על מאמר הכתוב כי עברו כתיים וראו וקדר שלחו והתברנו מאד ההמר גוי אלקים והמה לא אלקים ועמי המיר כבודו בלא יועיל נתא כתיס עובדים לאש וקדריו עובדים למים ואף על פי שידוען שהמים מוכיני את האש לא המירו אלקיהם ועמי המיר כבודו בלא יועיל ועם אחר עובדים זילת זה משמש וכו' זאת היא הכת הר' אשר זכרה הרב המורה בפרקו הנו בלא ידוע שאכרה אבינו ע"ה גדל באומות הנאכה ודעתם שאין אלוך דק הככבים וכו' ע' אמרו ויתבאר לך אמנם בביאור שהככבים הם אלוקות ושהמשע הוא אלוך הגדול וכן אמרו עוד שאר הככבים החימה אלוקות אבל שני המאודים הם יותר גדולים ומתנאה אומרים בביאור שהמשע הוא אשר יהיה העולם העליון והשכל וכו' ואמנם אברהם גדל בכומא כשחלק עם המהון ואת שיש עם עושה בלתי השיע וכו' עד כאן והארץ מאד על ענינם ועל יוכוחו של אברהם כנגדם להשינם א הכוכבה והנה זכר הכפר שיש וירח כפרס להיותם השני מאורות הגדולים וככבים הם שאר הככבים החמשה משבעה מטיבי כעד הכפראים ככבי לבת: ונזרות בעלי חיים כתלות בנזרות הגלגל קס"ב

ועם אחר עובדים וירח וככבים רצודות בעלי חיים נחלות בצורות הגלגל ועם אחר עובדים מלכיהם או חמיהם וכלם מסכיבים שאין נראה בעולם דבר יוצא מן המנהג והשבע עד אשר הפילוסופים אשר דק עיונם וזכה מחשבתם והודו בסבה ראשונה אמרה דושה לשאר הדברים נשו בהקשתם שאין לו התפל ככר כתבו טעם לסכלותם שהיו חושבים כי

בנקלתם עבוד המלך היונלח או החכם ההוא עליהם ככר עשו בזה נחת רוח לחול המטי' בהשפעתו לבעבד ההוא ובכן בכח יגבר להרבות שפשו עד יעבור ממנו על זולתו מרוב הפלגת השכפ היורד עליו ואולי כי את כל מעשה הכלים האלקים הביא במשפט אמרו פרשת ואתחן וכן משא עיניך השמימה וראית את השמש ואת הירח ואת הככבים כל נבא השמים וכדחת והשמשיות להם ועבדתם אשר חלק וגו ואמר שם גם כן פן תשחיתו ועשית לכם פסל תמונ' כל המל תבנית זכר או בקנה תבנית כל בהמה וגו' תבנית כל רומש וגו' וכתב החכם מסודנו תמונות כל פסל כמעשה החושבים שלכל כמנהג כפסד יש איוו התחלה קדמונית והיו עושים נזרות אומי הכפס להורות על מה שחשבו היות קדשון והתחלה לאותו הכפס המנוייר והיו עובדים לאותה הנזר להשפיע עליה פעולת מה מאומי הנמצא שחשבו קדמון ע"כ: וכלם מסכימים וכו' עם היות שלא ראו זה כראוי זה בענייני טעות הנד השוה שבהם שדרכם להזיק כשאריתם הדעת הכוזב הזה שלא יראה בעולם דבר יוצא מן המכהג על ידי מופת למעלה מן הטבע ועל כן סמך אמרו והטבע כי לא היה מהפיק אמר' מן המכהג כי אמנם פשיית המופתים למעלה מן הטבע גם היא תקרא מכהג בחק הכורא ומבדך פושה גדולות ואין חקר ככלהו עד אין מספר על כן בירר דבריו להודיע שלא האמינו בניציאת שום דבר ממנהגו וטבעו של עולם: עד אשר הפילוסופים אשר דק עיונם וכו' כי יד האומות תקפה כל כך בטבע קדעות קודם נמיסת האומה המיוקקת עד

המעולים שהפלוטופים אשר כדקיות וקלות עובם הנביה טוף על פני ריקע השנת סבה ראשון שאיכה דומה אל הדברים הנזכרי כדברי החמש כמות כבזכות אשר קמו ועשו להם אלוקות דומיא' הדברי

ההם מנד הקטרוי המיוסם אליהם כי לא ידעו ולא הבינו הקדמונים ההם מניאו' דבר נבדל מחמור כי לא עבר עובם מהמורגש כמוכר בדברי המור פרק מה' מהשלישי והוא היה שעבר אל ארמיתו הפילוסופים המעולים להכניס על ידו הקשת שיש שם סבה ראשון כבדלת מחמ' מכל וכל וכך אין לה הדמות עם יתר שבמנאי' אף גם זאת כטו פהקשתם שהסנה הראשונה הזאת והאלוק הזה אשר השיגור אין לו מעשה בעולם ככללו להשגות על כלליו באופן שיוכל לשכות סדרת:

כל שכן בחלקיות להשגות בפרטים ממנו לשכות עניינם מן המכה הטבעי כי ההשגחה פטריו רחוקה מענייניו יותר מן הכוללת: שמרוממים אותו וכו' במאמר המזכיר אשר יומרוך לזמניה כשאל לשוא ערדך יבנה ערדך שהם אויבך החזקי באיבה שאמקאי לעקור את הכל מלשון ערו עד היסוד ביהי' יומרוך דונה לומר ואמרוך וירומרוך לסלק ידיעתו השגחתך מעלמך מלשון אתה האמרת וכל זה לזמניה ומתשבת פסול אשר חשכו היות זה מעלה דמה כחך ואמנם כשאל לשוא רץ כשאל ורוממו אותך לשוא ופסל כי תחת שטה יבא חום יתחת בשם מקי יהיה כי אמנם מרום וקדוש תשכון ואת רכא ופסל רוח וזה הוא כבודך באמת וכבר כתבתי בדרוש המחנה האלקית כי על בן באה מלת יומרוך בחכרא' הפועל להוכיח בזה אינם מאמירים אותו באמת וכן מן הטעם הזה שבמו היתה מלת כשאל בחסרון אלף למד הפועל כי האלף שכתובה היא למשך הכח כמו אלף ולא אבוא שמוע: עד שזודבכה הקבלה וכו' כי לבני ישראל היה אור להאיר על הלככות אשר הוכו בכסורים ובאורים ראו אור ומראי הדעות האמתיות כראו לעיני שכלם יותר מהמראים הנראים לדורוי השמש: ואמרו ולשכות לה

המכהנים אחרי אמרו ולשכות לה המופתים הנזכרים כי אמנם כל מעשי הטבע גם הם מופתי' נוראי' כמאמר אליהוא (איוב ס"ג) ידעם אל בקולו ככללות עושה גדולות ולא נדע כי לשלג יאמר היה ארץ וגם מטר וגם מטרת עינו וגו' ואמרו מעשה בעולם כל שכן בחלקיות שמרוממים אותו ומבדילים אותו מידיעתם וקל וחומר שיחדש בהם הדרוש עד שזודבכה הקהילה ההיא שהיתה ראוי' לחול עליה האור ולעשו' לה המופתים הנזכרים ולשנות לדם הפנהגי' ונראה עין כעין כי יש לעולם מושל ושומר ומסדר ויוצר יודע הקטון והגדול שבו וגומל על הטוב ומעניש על הרע והית' סבה להיטר' הלבבות וכל מי שבא אחריהם לא יוכל לצאת מיסודותיהם עד ששבו היום כל יושבי העול' מורים בחדוש העולם ובקדמות לבור' העולם ומופתם על זה בני ישראל ומה שנעשה להם ומה שנגזר עליהם:

כס אמר הכוזרי זה פאר גדול ויש בו אור מחד טובו ככל יום תמיד למד הכבד על מאמרויה' כאמרו חמוכ' במספר נבאם לכלם בשם יקר שתמיד מוכין סדורם לתכלית מה שירצה: ויוז' ששעשה יבדו' מדעות לפי צורך שעתן במסות באופות ובאופתים כמסרים וכללים: והיתה סבה להישרת הלבבות וכו' בוא ביאור מה שהכית בראש הספרא בא' והלא אור הלככות וכו' כמו שביארכי: ומופתם על זה בני ישראל כמו שעשו חכמי האומות בראשון הימד ד וע אשר שמו עניינם של ישראל למופת על אמיתת הפכות הלאה עד שזוה כתעורר הכוזרי לומר סימן יאכי רואה שערך אני לשאלו היהודי' וכו' אפני שאכי רואה שהם הטענה והראיה לכל בעל דת וכו': ומה שנעשה להם ומה שנגזר עליהם כבר ביארכו בראשון סימ' ובה ס' ל' כי השגח' בורא כתפסח' בעמנו הן מנד מה שנעש' עמנו להפליא בהנחלת ענייננו והן מנד מה שנגזר עלינו מהעונש בשעת הקלקלה יתרבה הדעת בזה בס' ל': סימן נה זה פאר גדול וכו' הנה בא הכוזרי לכלל הודאה שהדבר הגדול הזה אשר כהיה בישראל לשים מחסך שבילי הדעות לכני האומות הגדולות לאור' הוא נבי תפארת לעושי ית וראוי להתכבד בו כי נינוני אור כפיהם של ישראל יכהו

בלגלל מהו וכל מאורו אור בשמים יקדירו כי מכונה פנהם עברו על גבול אורם על כן כמה שקטה דעתו של מלך מן הספק ההוא אשר העיר כסימן כל זהו אמרו ובאמת כאשר לעשות לו עם עולם בכבוד

בישעיה סימן כג מולך לזמן משה וזעזע תפארתו כונע מים מפניהם לעשות לו לשם עולם ומחמנו אננו על קבוצו לעמנו שם טוב ותפארת כאשר קנה לעמנו הפעם הזה הכבוד על ידי הכוראות והכפלות היתפארות ממה בלחמנועו: לדוגמת מה שכתב עיר שמה כנהיה כקצ' מיר רוח ה' מביטנו כן כהנת עמך לעשות לך עם תפארת וקרוי אנלי מזכרון אח' עלה אננו לכאן ולכאן ואפשר ששמיטה מן הכתב מלת וגו' אחר כך מאנתי כסאם שכתוב בה ובאמת כאמ' לעשות לו עם תפארת והראוי לעשות לך עם תפארת ותעש לך עם כיום הזה בדכיותו

ט'אבל אמ' ועתה ה' אלקיבו אשר הוצאת את עמך מארץ מצרים ביד עזקה ותעש לך וגו' לתהלה ולשם ולתפארת בדברים לו כבוד לאמר ולתתך עליון על כל הנוים אשר עשה לתהלה ולשם ולתפארת וגו' וביאורו כמו שביאר שם החכם שפרכו באמרו לתהלה ולשם ולתפארת לחל ית' כאמרו ישראל אשר בך תתפאר עכ'

סימן נו פלא תראש איך הניע וכו' הכונה להורות שאור ישר בהיר הוא בשחקים יותר מהשמש וכמו שזכר סימן לד' והוכיח זה מאשר הניע דוד ספור עניינו של שמש העורה יותר מחמו ולולי בני ישראל לא היתה התורה אלא ליהודים היתה אורה עמומה שעליה בקרא שמו ית'תפארת בהם וכמו שהוזכר למעלה סוף סימן כ': וזכר אורה הכולל באמרו לשמש עם אהל בהם שהוא מלאון אש אורה אור כי יהל' עד ירח לא יאהיל לפי דעת קצת יספר כוח שמש השמש מחד האור בכללותו וזכות

ענמה הוא שכתבנו ויחודד בעצמן האור המנוחלש יותר מן הראשון ועל זה אמ' והיא כחמת יונת מחופתו כלומר מחד פרטיותו יש לו זכות כפלא על יתר מאורו אור כחמתן יכפן פלא נפת זאתו מחופתו הדור כאש ומשוכח: ויושר דרכה

שהוא פלא ובאמת נאמר לעשות לו שם עולם ותעשלו שם כהיום הזה לתהלה לשם ולתפארת: **נו אמר החבר** הלא תראה איך הציע דוד בשבח התורה כשהקדים ספור השמש במזמור השמים מספרים כבוד א' וזכר אורה הכולל וזכרת עצמה ויושר דרכה ויופי מראהו וסמך לזה תורת ה' תמים' משיבת נפש והתלוי בו כאלו אמר א' החמהו מן הספורים האלה כי התורה יותר בהיררה וגלויה ומפורסמת ורועילה ורעולה ולולי בני ישראל לא היתה התורה יועד כי לא היתה מעלתם בעבור משה אבל מעלת משה היתה בעבורם כי האהבה לא היתה כי אם בהמון וזע אברהם יצחק ויעקב ובחר במשה להגיע השוכב אליהם על ידו ונחננו אין אנו בקראים עם משה אלא עם ה' כמו שאמר עם ה' אלהיך

כנגד אמרו ישע' כבוד לרון ארם מקנה השמים מונחו ותקופתו על קנותם כי יתהלך במשרים תמיד במסלול ודרך קבוע לו כאמנוע אזור המולכו ככודע: ויופי מראי' כי מנה כדדו עין רואה כל הדברי המראים כאמרו סימן כג' ובאורה הבהיר תהיה הראות והמראות הנראים ועל זה כאמר ואין בשמך מחמתו כי הכל כפוי לעיני השמש ובאורו כראה אור: כי התורה יותר בהירה כנגד האור הכולל: וגלויים ומפורסמת: כנגד זכות ענמה: ומועילה כנגד יושר דרכה כי דרכי דרכי כועס וכל כתיבותיה שלום וכמו שיועיל מהלך השמש באור אל החיים התפארת כמבואר סימן כג': ומעולה כנגד יופי מראי' כי תורה אור להאיר עינים א מול הארצות השכליות כמאמר דעת ונשתי פסוקי' הלא נרמזו ארבעת' כי באמרו פקודי ה' ישרים נרמזו יושר דרכה ובאמרו משמחי לב ככלל אורה הכולל כי מאור עינים ישמח לב' מנות הברה' כנגד זכות ענמה: מאוירת עינים לעומת יופי מראיה אלא באין הברר בערך על פי הכתמי בהנעת שכי השמש: ולולי בני ישראל וכו' השב אל חיקך מה שאכל כבר רבי אליעזר בר אבינא או' כו' ד' רות היה אלף קורא תנר לפני הבה אהל לפניו אפי ראשון של אומיות ולא בראת עולמך בי אל הבה העולם ומלאו לא כבראו אלא בזכות התורה שכתב ה' כ' כחמה ימד ארץ למחר אפי עתיד ליבנה במימי ואחי' ופתיח אלא בך שכתב אפי ה' אלקיך עד כאן כוון לתחלת מחשבה סוף המעשה כי עם היות שה' אלה עלה במחשבה תחלה אפי' כן כתאמר במעש' כמשה' הכמעלים וקול' מה שכלל כמדדש רבי הושע' על פסוק

קול יהודה

פאמר

שני

סימן נו

שמעו ויהיה אצלנו אמון כי התורה אורה בראשית כי ראשית ברא אלקים ואין ראשית אלא תורה שנאמר ה' קנני ראשית דרכו ובסם דבי כרכיה אמרו שם בזכות משה כבדא העולם שנאמר בראשית וכתיב וירא ראשית לו עכ"ל כונתו שלולי משה במירו השלם והראוי להכתוב דת על ידו לא הייתה התורה כיתבת ועם כאמר בשם רבי שמואל בר רב ינחק ש שמשכתב של ישראל קדמה לכל כי הוא זה קרא

עם סגולה ראוי לקבל את התורה כמוזכר בראשון סימן כז ואפשר כי על כן כאמר בני בכורי ישראל לרמוז על מחשבתם הקודמת בדעתו ית' בככוע רוח כדובה מאמו לברא את השלם והנה על פי המדרש' האלה אמרתי אני אל לבי כי קרוב הוא שלייהם כוון המבר באמרו ולולי בני ישראל לא הייתה התורה ועוד כי לא הייתה מעלתם בעבור משה אבל מעלת משה הייתה בעבור וכו' ואין פתירה מדבריו בכאן לאמרו סימן מד' שהכל נהיה בעבור הסגולה היא להדבק בה הענין האלקי וסגולה היא בעבור סגולת הסגולה מן המסולפים שבהם והם עיני ה' המשוטטו בכל הארץ במובאר שמהיך אומה משפטו ה' אמת דקדו ימדיו פי מעלת חסידים בכבואה לא הייתה להם דין בזכותם של המון זרע אברהם וינחק ויעקב כדברם אל במכילתא ויהי מקץ עשרה ימים ויהי דבר ה' אל ירמיהו דבי עקיבא אומר וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר נא ואמור להם בזכותם היה מדבר עמי שכל לא שנה שהיה כעם על ישראל לא היה מדבר עם משה שנאמר ויהי כאשר תמו כל אנשי המלחמה ויהי דבר ה' אלי לאמר אלי היה הדבור אך משעון בן עזאי איני כמשיב על דברי רבי לא כמוסף על דבריו ולא עם משה בלבד כדבר בזכותם של ישראל עם שאר כל הכתובים לא כדבר עמהם אלא בזכותם של ישראל שנאמר ויהי מקנה שבעת ימים ויהי ויהי דבר האלי לאמר ואו ויהי מקץ עשרת ימים ויהי דבר ה' אל ירמיהו וכן אתה מואל בברוך בן כריה וכו' עכ"ל ולכאור זה כתב רש"י פ' דברים ויהי כאשר תמו וגו' וידבר ה' אלי וגו' אלי היה הדבור אבל משלוח המרגלים עד כאן לא כאמר וידבר אלך ויאמר ללמדך שכל לא שנה שהיו ישראל כנופים לא כתייחד עמו הדבור בלשון חכה פנים א עינים וישוה ללמדך שאין השכינה שורה על הכתובים אלא בשביל ישראל עכ"ל

אלה ועם אלקי אברהם ואין ראיות החוקים האלקיים דקות המלות ונשיאות גבינו העינים והעלם הבבור והרבות במחנה ובתפלה ובתנועות ובמאמרים שאין אחריהם מעשים

אולם מה שאמר רבי שמעון ולא עם משה בלבד וכו' הכונה שלא עם משה בלבד אשר הייתה מדרגתו בכבואה עבדוה מאד למעלה למעלה על כבואת כל כפיא כל חוה וכמו שזכר המורה בשני פ' כו' היה הדבור בזכותם של ישראל כי גם על כל יתר הכתובים למדרגותיהם לא היה הדבור אלא בשבילם והנה נדק בדבריו כי האהבה לא הייתה כי אם המון זרע אברהם ויעקב והכתוב

משיעבדו פ' עקב הן לה' אלקיך השמים ושמי השמים הארץ וכל אשר בה דק באבונתך משק לאהבה אותם ויבחר בזרעם אחיהם ככם מכל העמים כיום הזה כי אומם אהבתו יתברך משקפת ביחוד על הגוי כלו כמו שכתבנו בס' ל' ואם הדבור יוכלם כדבורי ישראל וכו משלב וחס כגולת הסגולה כמדובר היה זה להם מאד היותם חלק ישראל מהולל מאד לא בבחינת פרישותם בשלום וככן כתבאר דב טוב לבית ישראל אשר בו יתפאר האל יותר מהתפארו בשמש האוסיור וכי היותנו מן הזרע הכאה שומרי מנותו חקינו ומשפטיו יתברך טוב לנו מן פרישו המורגל באומות הקדמות שממנו היה נגלול הספור אם מן מה ועד הנה ועם הם שנים ללכת דברי הממשיכים כאמרו ואין ראיות החקים האלקיים דקות המלות וכו' כמו שיתבאר ועוד שכתו ויראה כי כונת אמרו ועוד כי לא הייתה מעלתם בעבור משה וכו' הייתה להוסיף תת כח ראייה על פאר ישראל אשר הוסיף ואשר הורם על מדרגת השאש ובעבור זה עשה ה' לו שם תפארת באמרו ישראל אשר כך תתפאר כמוזכר למעלה והוכיח זה מנד היות מעלת משה בעבור מעלת של ישראל וכבר ידענו דברי חז"ל פני משה כפי ממה כי קרנו תרום בכבוד מקירון עוד פניו וכמו שראו המבר בראשון סימן מא' באו ויהי בפניו ויהי שאין העין יכולה להסתכל בו וכו' ושם הביא את הכוזרי לכלל הודאה שהמעלה הזאת אלקית מלאכית וזכה יודע איפוא כי מדרגת ישראל עליונה על מדרגת החמה הואיל ופני של משה הוזהר בעבורם דמוים אליה ואותה אבחנו מבקשים להוכיח על פי המשך הספור כמו שהראית לדעת ואין ראיות החקים וכו' כוון בזה להניח מלב החושבים שדרכי הפרוש' הם שקדם זכרם הם עדים כאמרו על שלמות עבודתם לכבוד יתברך ומי מלך לזרע אברהם שהיו מקייהם של אלו חקים שכל יום

בלתי אלקיים כמו שקדם בדברי הספר כימן מ"ח
 וגם דרך הכסיון היה כי אחס תיכן המעשים עמם
 ראיה ברורה על מה שבודד מלכות מעל אשר יופיע
 עליו כהרה כי המשפט לאלקים הוא אשר שער את
 הכל יפה על סדרו וערכו

והתחיל בשלילת זה מענין
 הפרושים הנקובים כמחמתם
 למעלה ואמר כן יורה על
 שיוכו בעדת ישראל כאמ'
 כי המשכבות הזכות אשר
 ראיתם מעשים וכו' אמר
 שכ' שאין להפסקתו ולהאמין
 בחקי הכרזו' ההם היותם
 אלקיים מחד ראותנו בהם
 דקות המלו' וזולת זה ממה
 שכתבו ממיד להראו הכעמי'
 את יוסי כונתם כי טובת

מראה היא' כי להיות הדברים הללו בלתי מחזורים
 על המעשים השלמי' אין מהם ראיה על הוראת האכזבון
 כי הכל נכחי נכפוי חינוכי ויתם' אחס הכל לפי רוב
 האעשה ונכן בטוב העולם כידון להכחין כיון עובד
 האלקים כשמירת חקיו להשר לא עבדו: כי המשכבות
 הזבות וכו' דל אין דקות האלות וכשאיזת גביני
 העשים וכו' ראיות לבעליהם על היותם מחויקים
 בחקים אלקיים: כי אם המשכבות הזכות אשר ראיתם
 מעשים מהם קשים מעטבה על כפס האדם ועכ"ז הוא
 שמה חומם בתכלית התאווה וכאבהה וכו' רל אלה
 שזכה ומתישב עלי כפסו כי תוקח מהם ראיה על
 היותם חקי האלקים ותורגמו: וכמו שכתב דבריו
 כל זה כמנהג אמת האלקים וכו': אך הוא עשה אותם
 בתכלית התאוה וכאבהה בגליכה וכו' כמאמר הכתוב
 ב"ראה כי אם אל המקום אשר יבחר ה' אלקים מכל
 שבעיכם לשום שמו עם לשכנו תדרשו ונבית שמה
 וכתב עם הרמזן ועם לשכנו תדרשו שתכלו לו מארץ
 מחקים ותשאלו אלה דרך בית ה' ותאמרו איש אל
 רעהו לכו ועלה אל הר האל בית אלקי ועבד כלשון
 ציון ישאלו דרך ההר פניה (ירמיה ס"א) עכ'
 והוא ענין התאוה וכאבהה שהזכיר כאן במכר: והוא
 עושה בתכלית השמחה והגילה' עם כאמר ואכלתם
 עם לבני ה' אלקים ושמתם בכל משלם ידכם אתם
 וכתיבם וגו' וככל עוד כאמר והיה המקור אשר יבחר
 ה' אלקים כו לשכן שמו עם שמה תבאו את כל אשר
 אכני מנה איתכם וגו' ושמתם לפני ה' אלקים אתם

כי המשכבות הזכות אשר ראיתם מעשים
 מטבעם שהם קשים על נפש האדם אך הוא
 עושה אותם בתכלית התאוה והאבהה בהליכ
 אל מקום מהמקומות לחוב שלש פעמים בשנה
 ומה שדומה מן הרוצאות והטרור והוא
 עושהו בתכלית השמחה והגילה ובהוצאת
 מעשר ראשון ומעשר שני ומעשר עני וה' איון
 ועויתת חבואות הארץ בשמישורת ויובלים
 והוצאת השבתות והמועדים ושבתות

מה שכתב בסדר ההוא עמנו עשר מעשר את כל
 תבוא' ורעך וגו' ואכלת לפני האלקים חקו' אשר יבחר
 לשכן שמו עם מעשר דגןך תירושך וינהך וכבודות
 בקרך וצאקך וגו' ומקנה שלם שנים טובות את כל מעשר
 תבואתך וגו' מןן שבע שנים מעשה שמיטה וגו' כל
 הכבוד אשר יולד בבקרך ובצאקך וגו' שמור את חדש
 האביב וגו' שבעה שבועות תספור לך וגו' את הבכות
 מעשה לך וגו' ומתוך הכתובים הללו הבאים כאמר
 הישר לפניו דרכו לסדר' על זה המא' כי ראש ראשית
 לו להקדים הוצאת המעשרות והראיון שהיא עולת
 ראיה ויכלול גם שלמי חגיגה לפי דעת קצת אנשי
 שטיבו בתחלת פאה אלו דברים שאין להם שטור
 העאה והכבודים והראיון כי פירשוהו על עולת ראים
 ושלמי חגיגה שחייב להביא כדכתיב ולא יראו עמי
 דיקם שאין לה שטור מדאורייתא דכתיב איש במתנת
 ידו' ויראה שמה לפני דרכו של מנר כי משה הכתוב
 והכאתם שמה שלמותכם וזבחיכם ואת מעשרותיכם
 וגו' וכן מה שאמר שמה תבאו את כל אשר אכני
 מנה איתכם שלמותיכם וזבחיכם ואת מעשרותיכם וגו'
 וכן מה שאמר שמה תבאו את כל אשר אכני מנה
 איתכם שלמותיכם וזבחיכם מעשרותיכם וגו' כוון לו
 בעצם אל עולת ראיה ושלמי חגיגה כי ליתר העולות
 זהו כפי' כרמו ככתובי' הם באו ונדרים וכדונותיכם
 וכל מחקר כדריכם אשר תדרו לה' וגם היות החמ
 במעשרותיכם על הכלל לענים מן החומה בלבד
 כמעשר שני' ראש לזכור עוד גם מעשר ראשון

וכתיבם וגו': וזהו שאת מעשר וכו' ומתנות ככורים
 וכבודות וכו': ומלעדי בכלדים והנדבות וכו'
 ומסתכל הייתי בכבוהא שלי עמא היכא קאי דקמבי כל
 ההונאות הללו על סדר זה והנה ראיה ראיתי מתוך
 אספקלריאה שאינה מוזרת
 דקמא אקרי קאי ב' ראיה מן
 מונא דנר אבל הכתיבים
 שזכרנו והכאתם שמה
 שלמותיכם וזבחיכם
 מעשרותיכם יתרומות ידכם
 וכל מחקר כדריכם אשר
 תדרו לה וגו' לא טובל
 לאכול בשערך מעשר
 דגןך ומירושך וינהך
 וכבודות בקרך וצאקך
 כדריך אשר תדרו וכדכוש'
 יתרומות ידך וגו' עם נדוף

קול יחודה מאמר שני סימן נו

ממעט עמי וכפרים כי כלכם בא הרמז בא' עשר מעשר
 ונ' ומקנה שלש שנים עניניו את כל מעשר תבואתך
 ובא הלוי (על מעשר האסוק) והגר והיתום (על מעשר
 עמי כמובאר בפירוש רמ"מ מדברי חז"ל) ומה שהקדים
 מעשרות לראיון הפך
 הכתוב אולי כעבור זה
 עשה כי דרך אנשים לו
 לקחת המעשר או פדיונו
 כידור טרם קיומו לעלות אל
 האקום הכתוב אשר בו לא
 ידלו פניו ליקס מן הראיון
 וראה לברך בבאן זכרון
 פניבת תבואות הארץ
 בשמטות ויובלים כדרך

למה אם כן לא פרט מתנת הזרוע והלמייס והקיבה
 גם גזל הגר שהם מכלל כל מתנות כהנה כי עם
 היונים ככללים הם נמחו שכן דרשו אשר ישיבו לוי זה
 גזל הגר אשר יתנו וזו הזרוע והלמייס והקיבה
 אע"פ כן מאשר לא זכרו הם
 ומתנות ככורים ובכורות ומתנות כהונה
 וראשית הגז וראשית עריסו מבלעדי הנדרים
 והנדבור ופרכו מה שהוא חייב בו על כל
 ודון ושגנה והשלמים וזה שהוא חייב בו מן
 הקרבנות על המקריב אשר יפגועוהו מן
 הטומאות על כל לידה שתהיה לו וכל זיבה
 וכל צרעת וזולת זה הרבה כל זה במצו' מאת

כאמר בפד' אשר עשר תעשר ונ' ומקנה שלש שנים
 ונ' ומקן שבע שנים תעשה שמטה ונ' ומנא מין את
 מריכו וכעור זכרון הוצאת השבת והמועדים ושבתות
 כי על כלם לא ישתנה וזהו ענינו כללם יחד
 באמרו מ' וזהו על שבתות השבת שבתות המועדי'
 ושבתות הארץ והכל זכר שבתות שבתות המועדי'
 בראשית וכו' וכוסף גכ כי עם בפד' כזכרו הרגלי'
 באמרו שמור את סדק הארץ ושבת סמך ועשית חג
 שבעה חג הסוכות וזאת כבודי וכבודי וכו'
 כבוד מלך כעבור אל המעשרות והראיון שזכרו
 יתחזק ידכם כי לדברי חז"ל אלו הכריתים שאלמר
 בהם ולקח כהנה את הטבל מידך וברך עמו הכבור'
 שם המה בכתיבים הם וכריות כקדשם ואלו שם
 פיות כדריכם וכדכתיבם ממסיקו בכתיב ראה למסוך
 את הדומה לדומה וכפרט כי אחר כך אל זכרון
 השמטה כזכר כל הכבור אשר יולד ונ' וכוסף גם הוא
 כי גם משפוכהוה בוק ע' קרמ הזכיר כבורי כל אשר
 בארנם ואחריו מיד כל פטר רסם לכל כשר ונ' ואמר
 ומתנות כהונה לכלול בו יתר המתנות הכוזרות שמה
 ג' לא אנה לזכור בפירוש רק הנכורים והכבדות
 המפורשים בפד' הואת כאמור והשאר המוזכרים פ'
 קרמ כללם יחד כלאשן מתנות כהונה ולפי שלא זכרו
 עם פירוש ראשית הגז וראשית הערשיות הונקד
 לפרט והנה ראשית ערשיות כזכר כפ' שלח וראשית
 הגז כפ' שופטים אע"פ כן הקדים הסדר ראשית הגז
 לראשית ערשיות על פי הסדר אשר נמנו בו בפד' ש'
 מתנות כהונה ואם לא זכרו עם פירוש שכן אל
 בספרי ראשיתם וראשית הגז אשר יתנו זו הזרוע
 והלמייס והקיבה לה' זו טלה ואלוהם האלמתי רוציה

והכריות סרכיה נקט ואילו על פי הכתובי' שזכרו
 מע' ראה שאמר אמרו תרומת ידכם כעבור לאמר
 וכדריכם וכדכתיבם וכל מנחם כדריכם אשר תדרו
 לה' ואמר מכלעדי לפי שאין בהם חובה כראשונים רק
 מלאת כל איש אשר ידבנו לבו לידור דבר או כדב'
 ומנא בזה מקום כאות אל זכרון יתר הקרבנות באמרו
 ומלכד מה שהוא חייב בו וכז' והביטע לראות כי בכלל
 דכריו כל עניני קרבן היחיד למטת חלקיו אשר
 זכר הרמבם בקדמת זמנים באמרו שקרבן היחיד
 כחלק לה' חלקים החלק הא' שיהיה היחיד חייב קרבן
 על המעשה שפעה או דבר שדבר' אם בשוגג כעברו
 על אחר מהלך קדמית שזכר שמה או כעברו על
 שכועת טעו' אם כחזיר גם כן כבא על שפחה
 מדופה או שזכר על שנועת העדות והפקדון החלק
 הכ' שיתחייב קרבן על ענין מן העניינים שיש בנפשו
 כזכ ומזכור או שכתובא' במת אם הוא כזכר בין שיהיה
 שוגג או מזיד וכזה יולדת והגר הכתוב לדת' החלק
 הג' שיתחייב קרבן על שום ענין מהעניינים שיהיה
 בכפשו ככבור ומעשר כהמה כי מעשר כהמה אובל'
 אותם הכעלים כירושלם כאעשר שני והכבור אם היה
 תמים מקריבים ואובלים אותם הכהנים וכן אם יביא
 בכורים וכו' החלק הד' שיתחייב קרבן בהניע מן
 ידוע והוא מן הרגלים שאז כל אחד מישראל סי' כ
 קרבן עולת ראייה וקרבן שלמי חגיגה וקרבן שלמי
 שמה' והחלק החמישי שיתחייב קרבן כדר או
 כדבד' ועתה שא כא עיפ' כי כל אלה קצתו באו
 לך בדברי הסדר ואם אינם שמוציא פנחון אחר בסדר'
 כי החלק הראשון נמנו כאלו ומלכד מה שהוא חייב בו
 על כל דון ושגנה והשלמים והיו השלמי' הללו שלמי

תורה שנים היונים ככללים על דעת הרמבם בחלק
 נדר וכדנה ראה הסבר לחכמים אל קרבנות מוכה כי
 הכס מוכאים להודאה על גם והיא מוכה על האדם
 כאמ' אבל הנרכיבים להודות יודו לה' מסדו וגו' ויזכרו
 זכאי תורה וגו' והמלך

האלקים לא משכל בני אדם והתחכמותו ואין
 ביכולת הבשר לשאת את זה על סדרו ומנהגו
 וערכו ולא ירא להכנס בו מבטל כאלו שיער
 ישראל ושיער רבואה ארץ כנען צפהיה
 ובהמתה ושיע' שבט לוי וצוה במדבר בערכי'
 האלה מפני שידע כי כשיסחר הערך הזה
 ישארו ישראל עשירים ולא יחסר ללוויים דבר
 ולא יגיע הענין לדלות שבט א משפח' כאשר
 צוה בשנת רהיכל לשוב רהכל כאשר היתה
 בשנה ראשונה מחלו' הארץ בחוקי' ודקדוקי'
 יצרו הספרים מהכילם וכי שהתבונן בהם
 יביר שאינם ממחשבת בשר ישחבה ויתרומם
 חושבם לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל
 ידעום ונשאר הסדר הזה בשני הבתים כמו
 אלה ח'ק שנה ואלו הלכו העם על הדרך
 הגבוהה היה מתמיד כימי השמים על הארץ:

הב' הוא מוכר כאמ' ומה
 שהוא מייב בו מן הקרבנות
 על המקרים אשר יפגעוהו
 מן הטומאות ועל כל לידה
 שמהיה לו וכל זיכה וכל
 נדעת וכו' והמלך הנ'
 כבר עלה זכרונו באמרו
 ומתנות בכורים וכבורות
 והמלך הד כדמו אליו כאמ'
 והראיון והמלך המיישני
 הוא שום באמרו מכלעני
 סכררים והכרנות ואשר
 עוד לפרט השלמים שזכר
 למשל על כלמי חגיגה
 ושלמי שמחה הכאים חונה
 לרגל וולכד עולת הראיה
 שזוכה כאמ' והראיון כי
 פנה להשלי' וזכרון הקרבנות
 המחוויים בזמן ההוא כמו
 שקדם ומה שאמר על כל

תרומה ותרומת מעשר ומעשר ראשון ומעשר שמי
 הנדיקה עליה את הדין וכמה לו מה שעתה מוכרם
 את השלה ולקחה שתי ככשות ללבוש מיופותין
 וליהנות משרותיהן כיון שילדו כא' אהרן ולא תבו לו
 את הנכרות שכן אמר לו
 הכ' כל הנכור אשר יולד
 כנקד ונכאך הנכר
 הנדיקה עליה את הדין
 וכמה לו הנישומן גיחה
 וגוזה אומן אמר לה מבי לו
 ראשית הנישומן אמר לו
 הנה ראשית גו נאך תמן
 לו אמרה אין לי כח לעמוד
 כאיש הזה הרי אני שומעת
 אומן ואוכלת כיון ששחטם
 אומן אל מבי לו הרוג
 והלמים וסקיכה אמרה לו
 אעפי' שחטתי אומן לא
 כילתי מידו הן עלי חרם
 אמר לה תנס לי שכן כעוב
 כל חרם בישראל לך יהיה
 כעלם והלך לו הכיה נוכח
 הוא ושתי ככותבי' ארץ
 כדון הא' בותא' עלוכת
 כל כך הם עושים ומוליס

לידה הוא על קרבן הולדת שחייב בעלה להביא
 כמו שכתב עוד בשלישי סי' י"א ואין ביכולת וכו' לא
 יירא להכנס בו מכסול וכו' דל שאי אפשר לו לאדם
 לשער זה באופן שלא יירא מהכנס בו מכסול: כאילו
 שיער וכו' דל כי הוא ית' היה כזה משער אחתי
 וזרק כאילו שיער הכל כפרט כמו שכתב והולך
 וכבר קדם דברו על זה סימן כ' ולו ידע קדם
 השיע' רזה המוגבל בנדק ובושור לא היה מפליג
 לגבוגו על קחי אלקים ותורותיו כאשר כופר עליו
 כמדגש תילת מזור א' כי גם אלכ כסוף ונמוש
 ל'ם לא ישב אמרו זה קרח שהיה מתלונן על משה
 ועל אהרן: מה עשה כינס כל הקהל שפאמר ויקהל
 עליהם קרח את כל השדה התחיל לומר ל'כות אמר
 להם חלמכה אחת היתה בשכונתי ועמה שש כערות
 יתמות והיתה לה שדה אחת באת לחרוש אמר לה
 משה לא תחרוש בשור ובחמור יחדו באת לזרוע אמר
 לה לא יזרע כלאים באת לקצור ולעשות ערימה אץ
 חכיח לקט שכמה וישיה באת לעשות גורן אל תה

הנה עב': בחלוקים ודקדוקים יצרו הספרים
 להכילם כי כדכנס כן יקנה מנע הספרים להשתדל
 בספור כל פרטיהם כענין חיל בתכ מה ענין שמה
 אהל הר סיני וכו' מה שמיטה פאמרו כללותי' ופרטותי'
 ודקדוקיה מסיכי וכו' וכמשך היוכל אהל השמעת
 באמרו גם וספרת לך שבע שלכות וגו' משפט אחד
 שזה ליה ולזה לעבדן מרבית פרטיהם ודקדוקיהם:
 ונשאר הסדר הזה בשני הבתים כמו אלף ותק שנה לא
 כיון כזה לזמן המשך השני בתים שהרי שכיחה יחד
 לא עמדו רק במספר כתיב או גם טופסת עשרים
 שנה כפי שני הדעות שכתבנו בראשון סימן פ' אמנם
 הכונה מזה היתה תורה בישראל כדגש השלישי לכתתם
 מחברים כי כבר הראית לדעת כפי הכו' כיון אמר
 חרן בית ראשון כתיב שנה ובבוסוכו עליהם
 שבעים שנה של גלות ויתב' שנת בית שני ויגע
 לחלק ות שנה בקרוב על פי שני הדרכים שהזכרנו
 ולפי דעת כי אית ק' מושפת בבוסחור לאשמת
 הסוכרים ורואי הוא ליכתב כמו אלף ותמה אה לא

תפסיהם דעינבו למר שרנה החכר לעשות כנסים
 משכנו האלף ומן ולא חשש לתוספת המאה והורה
 החכר בזה כי לא מקרה הוא קרה לנו כשמיר המקום
 האלה זמן ארוך ומתמיד וזוה תתחוק הראיה על
 היותם חקי אלקי' ותודותיו
 לא משכח אלם והתחממותו:

סימן נח

העדה

שנופה

לעוכס' ונמלה לעתה וכו'
 רל על אשר שלט איזו עדה
 טוכל לשמו' כל הסדר היה
 אטיבך המן' כי העד' אשר
 טוכל על זה היה הנופה
 עין בעין פרטיות השגת
 האל בתוכה לנמול ולעבוס
 מיד לעתה אחד כהו רנע
 וכמו שזכרנו בזה משלת
 האומה בראשון סימן טו
 וכשני סימן ל"ב או ירנה
 לעת שלה כלומ' בכל עת
 עשניה דבר ראוי לשכר או
 לעבוס : הלא תראה מה
 שאמר יהושע וכו' הם דברי
 יהושע האחרונים סימן כ"ד
 כאשר בא אל בני ישראל

כי אמר הכתרי אתם היום במנוחה
 גדולה מאלה החבורת
 הגדולות ואיזו עדה תוכל לשמור כל האדר
 הזה :

כח אמר החכר העדה שצופה שעונשה
 וגומלה לעתה בתוכה
 רוצה לומר השכינה הלא רתאה מה שאמר
 יהושע לא תוכלו לעבוד את ה' כי לקי' קדושי
 הוא' וזה עם מה שהיתה בו עדתו מן
 החכירות והזהירות בענין שלא נמצא בהם
 עובר בחרם ודיוח זולת עכן לברו משש מאות
 אלף איש והיה מעניש הכל לעתו מה שהיה
 ומה שהיה מעונש פרים בצרעת ועונש נדב
 ואכיהוא ועניש עוזא ועונש בירת שמש כי
 ראו בארון ה'מה שהיה ממופתי השכינה
 שיראה המעט מן העונות לעתם בקירות

מרים נזרעת כי פתאום לפתע נפקד עונה כאמרו פ'
 בהעלותך ויאמר ה' פתאום אל משה ואל אהרן ואל
 מרים נאז שלשכם ונז' וכרט מין ענשה שהיה נזרעת
 להסליג בעוכס העגום הנא עליה פתאום לא ראונו

כמוהו בכל הארץ לרוע
 כהיות לבעליו כדי כיוון
 וקנף כי מחזן למחל' יהיה
 מושכו וכדל יטכ' והוא
 רע ומר ממות : ועוכס
 עוזא אשר הוכה בירי שמים
 וימות על אשר שלח את ידו
 לאחוז בארון ה' כראותו כי
 שמשו הבקר כמכוכב
 כשמואל כ' סימן ו' : וכספר
 אכשי בית שמש וכו' : עכספר
 שמואל מפורש סימן ו' וממה
 שזכר בכת עבסס באל' כי
 ראו בארון ה' גלה לעת
 כמאן דלמר (בוטה פ' א"ג
 כאמרו) : שהיה מטאס כי
 הרבו אל ארון ה' לראות
 מה שכתבו ועבדו בזה על
 מאמר הכתוב ולא יכולו
 לראות ככלש את הקדש
 אמתו והוא כאמת פשוטו

אל כתוב וכיון למר כי העבס הפתאומי כמנא בעמנו
 אף לסנה קלה וזה משלמות ההשגחה המדוקדקת
 כמו שזכרנו' וזאת תחזה כי לא שנה בדורו ענ הקדו
 כי כיוון מלאכתו להמוך עוזא אכשי בית שמש לכדב
 ואניהוא להיות מטא כלס בקדש על כן הקדים וכרון
 מרים היוטאת מכלל מטאס ואמר כך בדר זכרון כדב
 ואניהוא אשר הקריבו לפני ה' אש זרז ולדעת רבי
 שמשון כדר היה מטא' בקדש הסך כסך שזכר כי שטיו
 יין נככסו למקדש ממה שהזהיר כמוך למיתתם יין
 ושכר אל תשת ואמריו עבין עיזא אשר שלח ידו בארון
 ה'ולא קה' ועס היות אכשי בית שמש קודמים אליו
 ככתבם וכומסם' כתאסרו בדברי החכר לקלות
 מטאס לפי הכר' ולא ועבס אכשי בית שמש כי ראו
 בארון ה'כלו אף על פי שלא תיוחס מטאת' רק לראיה
 בעלמא' ומה שהיה ממופתי השכינה וכו' : וכאשר
 ידבה העבין וכו' : מעדיו כיוכו על אמרו וסדר הזל
 ביהדש רות אין כעל הרמאים פורע מן הנכסופ
 תחלה : ממי איתה למד משיוכו לקה תחלה כממונ

למסות לדעת את אשר כלכנס היסארו מנינו יס'
 אס לא וסס לפניהם קלות וחמורות למען יתאמנו
 כעבודת אלקיהם וזה הדבר אשר הלל יהושע אל כל
 העם לא תוכלו לעבוד את ה' כי אלקיס קדושים הוא
 אל קנא הוא לא ישא לשעבכם ולמטאתיכם כי מעזבו
 את ה' ועבדתם לקי כזכר ושכ ודע לכם וכלה אתכם
 אחרי אשר הטוב לכם ויאמר העם אל יהושע לא כי
 את ה' כעבוד וגו' : וזה עם מה שהיתה בו עדתו וכו'
 הפוכס הכמוך הזה המסופ היה כן עם עונס החסיד'
 המונא או בעדה שהראיה עליו עבין עכן היונא לכדו
 מתהכלל כפרסו הספור ביהושע סי' ז' וכמו שהכיריהו
 שמש ושערה כשיאים עמו לפני ראוכן ולכני גז
 ולמתי שכת מנשה (סימן כ') : לאמר הלא עבן כן זרז
 מוטל מעל כפרס ועל כל עדת ישראל היה קנף והוא
 איש אחד לא גוע בעונו : והיה מעבוס הכל לעתו
 מה שהיה : רל שמה שהיה מעון האיש היחידו הוא
 היה מתפשט עכשו לכלס מיד כמנול' שם בתל' אשר
 מתאסם כעבורו כמלמחת השי : ומה שהיה מעוכס

קול יהודה

מאמר

שני

סימן נח

קט

ואמר כך בכניו וכני ביתו ואמר כך בנופו וכן
 במנדים תמלה בממונס ויך נפנס ותאכנס ויפנר
 לבדו בעירם ואמר כך ויך כל כבוד במנדים ואף
 כנגעם כן תמלה באין על ביתו חור בו הדין
 טעונים חלטה שח' ותלנו
 את האכנו אשר בהן הנגע
 ואם לאו טעיון כתיבה שח'
 ונמך את הכות את אכני
 זאת ענין וזאת כן באין
 על כנדיו חור בו מוטב
 ואם לאו טעיון קריעה
 שכל' וקדע אותו מן הכנד
 ואם לאו טעיון טריפה שח'
 ושדף את הכנד ואמר כך
 באין על גופו חור בו מוטב
 ואם לאו כדד ישב מחוץ

למחנה מושבו עכ' ויהנה עם היות מדר הכתוב בלתי
 פומ' תמוכותו כיון דין וכו' נגע לכגע כאשר יסית
 עליו בעל המדרש כבר עמדכו על סדרו אשר נתן
 בפלילים מאיוב ומנדים וזכור וזכרו עוד במדרש
 משל למה הדבר דומה לעבד רע שהיה נמכר כשח'
 רבו לקמותו היה יודע שהוא עבד רע לקם עמו ככל'
 אדם מרם יהא רודם אותו כיון שפרס הכיף
 אותן ככלים וככלו כך הנה היה גלוי וידוע לכניו
 שהאדם עתיד לחטוא והתקין יסורין הללו שאם חטא
 יהא רודה אותו בהן וכך היו הנגעים באי' האכנים
 היו לוקים תמלה זהו שכתוב וכתתי נגע צרעת בבית
 ארץ אחוזתכם עשה תשובה מוטב ואם לאו מלקהו
 בכנדיו שאלמר והנגד כי יהיה בו נגע צרעת חור בו
 מוטב ואם לאו מלקהו בנופו וכינד בנופו מעט מעט
 מתחיל ממריטת הראש שאלמר ואיש כי ימרט ראשו
 ויבדיון יש במריטת ראשו ספק לטמא ספק לטהר
 חור בו מוטב ואם לאו מלקהו כשחין שאלמר אדם כי
 יהיה בו כצורו חסין חור בו מוטב ואם לאו מלקהו
 כנגעים קשים שאת ספחת ובהרת עכ' וככן
 נתבארה כונת החכר וזה דנה באמ' יראה בנופים
 על מדרגות מן החוץ והדלות שעיניו מחוץ לאשר
 דברו בעל המדרש שזכרו מחוץ ומלסת היבורין
 הכאי' על גופו של אדם כל עמות שח' ענינו אל
 המוסר הקודם על דרך או יגלה און אכנים וכמוסרם
 יסתום (איוב לב') ועל אמרו שם סימן לו ויגל אונם
 למוסר ויאמר כי ישובו וכבר באו דברי המורה
 וזכונם לזה בשלישי פמ' וזל אל תעזבת צרעת כבר

ביארנו עניינה ורבותינו זל נכ' בארוהו והודיעו
 אותו והעקר האמוכם עליו שהיא עובש על לטון הרע
 ושהשני הוא יתחיל כתבלים ואם עשה תשובה הוא
 המכוון ואם עמד במריו יתפשט השני הוא לכל'
 משרתיו וכלי ביתו אם
 עמד במריו יתפשט אל
 כנדיו ואמר כך לטון וזהו
 מוסת באומה וכו' עכ' מה
 מכה אלקי ומנפים בו
 טעונים כאשר נפו במרים
 וכו' לכל מראה עיני
 הכוון כנדיו החכר המס'
 יורו משפתי הנרעת היותם
 כלת' נחשבת לטומאה ריך
 כהיותה אלקית לתוכחת
 עון כנרעמה של מרים

ואל ולהכיר מה מכה אלקי ומנפים בו טעונים -
 רונה לומר שאו כהיותו אלקי יהיה ראוי לנפות
 בו השנועים הראויים כפי איכות הנרעת אם שבו
 או יותר כגזרת הכתוב והכיל הדמיון בזה באמר
 כאשר נפו במרים טעו אחד על פי הדבר תסגרו'
 מיום מחוץ למחנה ואמר תאסף ותסגר מרים וגו' אמה'
 מכה מונו וכו' רונה לומר כמשך לטעם מונו של
 אדם ומה שאמר מתישכ וכלתי מתישכ יוסב אל החלק
 האלקי כי בהיותו מתישכ וקובע יוחלט מיד כעין את'
 צרע נוספת היא בעור כשרו וטמאו הכהן לא יסורנו
 וגו' והנה זאת תהיה תורת האונרע לדונמת מה שכתב
 החכם ספורנו אכיר הרופאים ואל בפרשת תזריע יארם
 כי יהיה בעור כשרו וזה יהיה כרוב אם לא יטהר
 הרע מרם הכדות שאת או ספחת או בהרת כלם
 מידי צרעת ומראיהן לכן כמו שח' בקבלה ואין בהם
 מימי הנרעת שספרו הרובאים וזלתי המורשאים
 והאלכ' ארם והנמך אמנם שאר מימי הנרעת הסוקים
 שספרו שהם הרען לכל בגוף בכלל והם כוונים אל
 האדם והשחרות לא תטמאם המורה כלל כי אלה הד'
 מ ראית לבדנה שספרו זל שהן שאת ועלדיתה בהרת
 ותולדתה באות בתוכחות על עון כאזל (בדכות פק')
 כל שיש בו אחד מד' מראות הללו אינם לא מונח כפרם
 אבל באר מימי הנרעת שספרו הרובאים לא יהיו
 כעמנו כלל על גד מונח כערה אם לא יהיה עמו
 בתכלית הקלקול או כשאר מדוי מנדים הרעים או
 מנד חטא בהנהגת האכל והמשתה וזולת' ולא יהיה
 בהם טומאה כלל עכ' וככן יהיה מה שממנה אלקי

קול יהודה פאטר שני סימן נח

חזו הנדעית המוכר ככתוב * ומה שממנה מוני סוג
 הנדעית המוכר אבל הדוכאים כי לא ראי זה כראי זה
 ודתיקה שוכית לטהר או לטמא כאשר דברנו * ואלם
 מקום הוכח לנו לבאר הדברים על דרך אחרת שבכב
 אמרו מתיישב ובלתי מתיישב אל המוני הקדוב אליו *
 ולפי זה גם המון הבא בדרך הטבע יסכול הטומאה
 באידיה על אופן יתפרסם מעניינו היותו מתיישב
 וקבוע על ידי מחיה ושער לבן ושיון וזיונא אשר
 על פיה יהיה כל ריב וכל נגע אם לפעור אם להחליט
 אם להסגיר כמזוכר בראשון ממכתב נגשים וממזכ
 שהלאה שעם היות הדבר לפי מראיתו ממשמש ובא
 מהתחלה עכבית מנד המון אין זה כי אם כנגע שקיים
 המשתלט על האדם באמצעות דרכי הטבע אשרתיו
 פשוט רגונו * וכאמרו ופקדתי נכשט פשעם וכנגעים
 שונם * ומהו המין יהיה מה שאל במדרש על במוכות
 פדשת נגעים לפדש יולדת * כי היה זה ללמד שהכלמי
 כשאר מן הכלה ויהי הולד מנורע וכל מי שישמש עמה
 כיום ראשון לכדמה יהיה הולד * מנורע לעשר שנים
 ואם הוא משמש לפני ימים לכדמה יהיה מנורע לכדמה
 וכן שע כנעה לפני שאם ישמש כיום השניש לכדמה
 יהיה מנורע לשכשים שנה וכמו שבא מסוד בתכומא
 גזזה המין יהיה גם כן מה שאמרו קטן היונא מנורע
 ממש אמו אין לו טהרה שעליו יתחם אמו ויאכל חני
 אל בא עתה כמות אשר כנאמת מרחם אמו ויאכל חני
 בשרו * רבה לומר אל בא חני אמותנו זאת כמנורע
 החשוב כמות אשר כנאמת מנורע מרחם אמו הרי הוא
 כמי שנאכל חני בשרו שאין לו תקנה עולמית * וזאת
 פתיה תורת המגזר הזאת אשר כנערעה על אודותך
 שאם אין אתה מוחל עלבונך * רפואות תעלה אין לה
 כי דברים שבין אדם לחברו לא נתנו לכפרה וולתי
 ברנון חכרו הכעלב * ולפי זה לא יוכל האלקי מן
 המוני בעבין הטומאה דק שהאלקי אין לשום לב אליו
 להבחין בעביבו אם הוא מתיישב אם לאו כי על כל
 עבם ראוי לנפות עליו השנעים הראוים עד חיותו
 לא יבקר בין קבוע לבלתי קבוע כי ממת היתה זאת
 היא כעלמת * כנערעתו של מרים שהחלט מיד לכבוע
 אחד עד כרפא הנגע * אמנם המוני שלא כתפרסם נד
 הפלא בענינו ראוי לבקר בו בין מתישבלבלתי מתיישב
 על פי הכללים המורשים * ומה שאין ספק בו
 שנדעיה של מרים היה דבר כפלא בתכלית הפלא
 ועל כן כתב המורה פרק כל בשמות הלך כי ויחד אף
 ה'ב' וילך יש בו שני ענייני יסוד עבין הסתלק ההשגח
 המכונה בהליכה ועבין השפעת הדבר והגלויה

והראותו כלומר החרון אף אשר הלך ומתוך אליהם
 ולזה שבה מנודעת כעלג * עד כאן מדכריו שכוון
 בהם אף היתה נדעת מרים מכוונת מה ית על
 נד העשב לא מהסתר פנים והעדר השגחה כלכל *
 ואל תהיה כאיש כדמה מאשר מיניו כספרי אל בא
 תהי כמות אם אינך רופאה בתכלה מי מכגייה או
 מי מטרה * אינו אי אפשר לראותה שאכי קרוב
 ואין קרוב רואה את הנגעים וכהן אחר אין בעולם
 וכולי * שנראה מזה שגם הנגעים המולאים
 המפורסמים בכלא ניתנו להתבקר בין מתיישב
 לבלתי מתיישב שכן מוכיח אמרו מי מפגייה
 או מי מטרה אינו אי אפשר לראותה וכו' *
 אל בא תהי כמות וכבודו לא יוכל להשיב כי קרוב
 אליך הדבר מאד כפיך וכלכך להשיב ולומר כי
 עבין ראייתו של כהן אין בו כלי להוכיח נזק הביקור
 להכדיל בין מתיישב לבלתי מתיישב כי אין זה רק
 מפני גזרת הכתוב שאין טומאת הנגעים וטהרתן
 נגמרת אלא על פי כהן ומשנה שלימה שכיבו במסכת
 נגעים פר ג' הכל כשרין לראות את הנגעים אלא
 שהטומאה והטהרה תלויה בידי כהן אומרים לן
 אמור טמא והוא אמור טמא * אמור טהור והוא
 אמור טהור עד כאן * וכתורת כהנים אמרו אם
 סוכנו לרבות את כל ישראל מה תלמוד לומר או
 אל אחד מנכיו הכהנים אלא ללמד שאין טומאה
 וטהרה אלא מפי כהן הא כיצד חכם שבישראל רואה
 את הנגעים ואומר לכהן אטילו שוטה אמור טמא
 והוא אמור טמא אמור טהור והוא אמור טהור עד
 כאן * אף כאן נדכיס היו לכהן שיאמר טמא וטהור
 עם היות הטומאה עם כלל ספק הואיל ויד אלוך
 כנעה בה על ידי כלל גלוי ומפורסם * ואין לשון
 מי מפגייה כעין אמרם במסכה פ' דמגילה אין בין
 מנורע מוכרז למנורע מוחלט אלא כפיעה ופרימה
 וכולי * דק עביבו על טומאה מוחלטת כלשון
 הכתוב ש תבגר שנעת ימים מחון למחנה ואמר
 תאסף ותסגר מרים מחון למחנה וגומר *
 ועוד אינו אמר כי עבין המדרש אשר זכרנו וקספי
 הוא דרך אגדה להאלין דכריו של אהרן כ
 בהתחכנו על גדת אמותם שאם לא כן אין כגורה
 מרים הואיל ולא היה שם כהן אשר טמא טמא
 יקרא כגזירת הכתוב כנאשפטי הנגעים כאמר *
 אלא ודאי העבין ההוא ינא מן הכלל על פי פ'
 יסנו בו ועל פיו יכשו ואין מן המדרש הכוזב
 מדחה לכוכתבו:

כי
יורגש ההפסד דק אבל בעלי הרוחות הדקות וכו' כי כפש יקרה הוא סוכל. כי אמנם ההפסד הדק עושם רושם לדברי החשובים המתיממים ליו בדקות לדוגמת מה שכתבנו בראשון סימן א עם נרוץ מה שכונן הכחוב באמרו זכינו מות יבאיש יביע שמן דוקח וגו' כמובן' שמה' והלא ימשל משלים הוא כזה כמו שיבא והכל שח אל המנה מעני מה היולו מעשה מה שלא יקרה ביתר המותרות כפתן וכבוא' וזמו שיבא סיומו של דבר כסיון סוף' ויש בכלל דבריו מה שהזכירו אל (שכתבתי ל' עקיבא) דכיו של בני ישראל בני ישראל מטמאין בזינה ואין כותיים מטמאים בזינה אבל גורת עליהם שהיו כזבים לכל דבריהם: המשפילו בלאות העדה כלם קדושים' או מצויותיהם חסדיו עליון' אז במלמותינו' בעלי רוח הקדש והכחואה כי באשר ירים את ידו במדרגת החשיבות ונכר ישר בהרג' ההפסד עם דקותו ומשטנו: ועוד יש טעם וכו' כל כי מלבד מה שראוי לקבל אמתת הכתו מחד עגמות להיות מדרג' חוזק ההרגש

סימן ס
כבר אמרתי לך שאין ערך זכו' כבר העירנו על זה בראשון סי' ע"א ונ"ל וכו' כי זהו סיון זו ימות: כי המות הוא ההפסד הגדול ולמעט הפסדו ראוי להיותו כמעט ואל לה מוליד טומא' כנוגעים: והלא המנוגע כמת' להפסד המות מן האכזר שהוא ההפסד כי על כן אלץ בספרו אל כל תתו כמת מה המות מטמא' בהלא אף כן מנוגע מטמא' כניאה' וכמדבר רבה ארכזה שאזכים כמת עם ומנוגע' וכוחו ומי שאין לו נשים' מנוגע' דכתיב אלה תתו כמת וכנוגע' ההפסד כן וכו' דמה היוכות לטומאת המות מחד הפגד כח המות והרוח הכושא ליו' כמובאר סיון ל': מן הורע' כי היה בתחלה בעל רוח טבעי שהזכין בו מעטבו להיות

קול יחודה
דברים מספיקים וכו' ל' מספיקו להעות לכ האדם אליהם כמכרד' גזבלת אף על פי שאיב' מופת סותך וכבר בא דוגמת השלשון הזה בראשון סיון א' ופלא' ובמקומות וזלמס' כמובאר שמה:

כט אמר הכוזרי היש שארץ בזה דברים מספיקים ומקדמים אותם לשכל:
ס אמר החבר כבר אמרתי לך שאין ערך בין שכלינו ובין הענין האלקי וראוי שלא נשרח לבקש עלת אלה הגדולות והדומה לזה אבל אני אימר אחר בקשרת המחילה מכלתי שאגזור שהורג כן טאפשר שהיה הצרעת והזיובו' תלוי בטומא' המט כי המות הוא ההפסד הגדול (והאכזר המצורע הוא כמת) כל דומה לנשר המות והורע הנפסד כן מפני שהיה (בעל רוח טבעי מוכן להיו' טפה) לא מוכן לקבל רוח חיים עכשי שהיה מצנה אנוש (והפסדו כנגד כח החיו והרוח) לא וכאשר נפסד דומה למת ואיננו משיג בהפסד הזה לרב דקותו אלא בעלי הרוחות הדקות והנפשות החשובות המשתדלות להדבק באלקות או בחלומות האמתות והמראות הברורות ועוד שטעם שימצאו כוכד בעצמם בעוד שלא רחצו מקרי' וכבר נוסח שמפסדיים במגעם הדברים הדקים כפנינו' ותיונות ורובנו

שהיה ראוי להתקד' אמנה אמש בעל רוח חיים באפיו ובהפסד הזרע הוא נעדר ממנו כח החיות והרוח שנושא לו כאמור' ואם נדר האות איננו זולת הפסד החיות' הנה גם הורע אשר נעדר כח חיותו ממנו' יש לו למות תכונות' וקרוב אלינו הדבר מאל אשר כתב הרמב"ן בפרשת מנוגע על טומאת שכבת זרע אל טעם טומאת שכבת זרע אף על פי שהיא בטבע הטולדה כטעם טומא' המות כי המקור משפת והשוכב לא ידע אל וישפת דעו' או יהיה ממנו ולד כוכד וכו' עכ': ואיננו משיג בהפסד הזה לרב דקותו אלא וכו' כי ירחק ממך המקום על אמתת הכתו בהפסד הזרע הדומה למות' הוא' ל' באר כי אמנם לרב דקותו לא

שני סימן נט ס
יורגש ההפסד דק אבל בעלי הרוחות הדקות וכו' כי כפש יקרה הוא סוכל. כי אמנם ההפסד הדק עושם רושם לדברי החשובים המתיממים ליו בדקות לדוגמת מה שכתבנו בראשון סימן א עם נרוץ מה שכונן הכחוב באמרו זכינו מות יבאיש יביע שמן דוקח וגו' כמובן' שמה' והלא ימשל משלים הוא כזה כמו שיבא והכל שח אל המנה מעני מה היולו מעשה מה שלא יקרה ביתר המותרות כפתן וכבוא' וזמו שיבא סיומו של דבר כסיון סוף' ויש בכלל דבריו מה שהזכירו אל (שכתבתי ל' עקיבא) דכיו של בני ישראל בני ישראל מטמאין בזינה ואין כותיים מטמאים בזינה אבל גורת עליהם שהיו כזבים לכל דבריהם: המשפילו בלאות העדה כלם קדושים' או מצויותיהם חסדיו עליון' אז במלמותינו' בעלי רוח הקדש והכחואה כי באשר ירים את ידו במדרגת החשיבות ונכר ישר בהרג' ההפסד עם דקותו ומשטנו: ועוד יש טעם וכו' כל כי מלבד מה שראוי לקבל אמתת הכתו מחד עגמות להיות מדרג' חוזק ההרגש

כט אמר הכוזרי היש שארץ בזה דברים מספיקים ומקדמים אותם לשכל:
ס אמר החבר כבר אמרתי לך שאין ערך בין שכלינו ובין הענין האלקי וראוי שלא נשרח לבקש עלת אלה הגדולות והדומה לזה אבל אני אימר אחר בקשרת המחילה מכלתי שאגזור שהורג כן טאפשר שהיה הצרעת והזיובו' תלוי בטומא' המט כי המות הוא ההפסד הגדול (והאכזר המצורע הוא כמת) כל דומה לנשר המות והורע הנפסד כן מפני שהיה (בעל רוח טבעי מוכן להיו' טפה) לא מוכן לקבל רוח חיים עכשי שהיה מצנה אנוש (והפסדו כנגד כח החיו והרוח) לא וכאשר נפסד דומה למת ואיננו משיג בהפסד הזה לרב דקותו אלא בעלי הרוחות הדקות והנפשות החשובות המשתדלות להדבק באלקות או בחלומות האמתות והמראות הברורות ועוד שטעם שימצאו כוכד בעצמם בעוד שלא רחצו מקרי' וכבר נוסח שמפסדיים במגעם הדברים הדקים כפנינו' ותיונות ורובנו

שהיה ראוי להתקד' אמנה אמש בעל רוח חיים באפיו ובהפסד הזרע הוא נעדר ממנו כח החיות והרוח שנושא לו כאמור' ואם נדר האות איננו זולת הפסד החיות' הנה גם הורע אשר נעדר כח חיותו ממנו' יש לו למות תכונות' וקרוב אלינו הדבר מאל אשר כתב הרמב"ן בפרשת מנוגע על טומאת שכבת זרע אל טעם טומאת שכבת זרע אף על פי שהיא בטבע הטולדה כטעם טומא' המות כי המקור משפת והשוכב לא ידע אל וישפת דעו' או יהיה ממנו ולד כוכד וכו' עכ': ואיננו משיג בהפסד הזה לרב דקותו אלא וכו' כי ירחק ממך המקום על אמתת הכתו בהפסד הזרע הדומה למות' הוא' ל' באר כי אמנם לרב דקותו לא

כי
יורגש ההפסד דק אבל בעלי הרוחות הדקות וכו' כי כפש יקרה הוא סוכל. כי אמנם ההפסד הדק עושם רושם לדברי החשובים המתיממים ליו בדקות לדוגמת מה שכתבנו בראשון סימן א עם נרוץ מה שכונן הכחוב באמרו זכינו מות יבאיש יביע שמן דוקח וגו' כמובן' שמה' והלא ימשל משלים הוא כזה כמו שיבא והכל שח אל המנה מעני מה היולו מעשה מה שלא יקרה ביתר המותרות כפתן וכבוא' וזמו שיבא סיומו של דבר כסיון סוף' ויש בכלל דבריו מה שהזכירו אל (שכתבתי ל' עקיבא) דכיו של בני ישראל בני ישראל מטמאין בזינה ואין כותיים מטמאים בזינה אבל גורת עליהם שהיו כזבים לכל דבריהם: המשפילו בלאות העדה כלם קדושים' או מצויותיהם חסדיו עליון' אז במלמותינו' בעלי רוח הקדש והכחואה כי באשר ירים את ידו במדרגת החשיבות ונכר ישר בהרג' ההפסד עם דקותו ומשטנו: ועוד יש טעם וכו' כל כי מלבד מה שראוי לקבל אמתת הכתו מחד עגמות להיות מדרג' חוזק ההרגש

קול יהודה מאמר שני סימן ס סא סב

על כעלי היובת שיפידו באנשים הדברים הדקים
כענינים והיובת וזנמת זה מותר על הכתם
הכרסם כמראה זכוכית על ידי הכתת האשה כיון
כדת דוחה וכמו שזכר הרלב"ג נטס כפילוסוף ראש פ'
כי תשא ופסלות היובת

הלא הם קרובי באיכותם : משתנה מקבית המתים וחקברות ומתבלבלת
ארכובו משתנה וכו' מוסוף נפשו זמן מה בבית אשר היה בו מרת וסי
דליה על מה שזכר כי כעלי שהוא עב הטבע אינו משתנה לזה כאשר
הפסקת ההשקפה קרובים אנחנו רואים דמיון זה בשכליות מי שהוא
מאל להגיש ההפסד מניב מבקש ליכור נפשו ומחשבהו בחכמית
מוסוף : כאשר אכחו רואים המופתיות או זכות נפשו להתנה ולהפלה
דמיון זה בשכליות וכו' מוצא לנפשו במזונו העכים ובחוסר האכל
שקם דבריו דמיון מובחר והמשת' הזקן וכן ימצא היוק משיבת הנשים
פגלה יותר מהראשונים וההבחרת הליצנים והתעסק בשירי האדרה
כי סכה קלה מאל כעס והדשחוק
יקרה תגוד להשיב אחר ויהינה משכח פעולותי עם
יונינה משכח פעולותי עם שיות הסכה היא כלתי
אוספק להטריד הכעס סכלתי וזה ובדמיון ס
שמוכות העבים ודומיהם אשר הזכיר ומה שאמ' לו
זכות נפשו ל' לו לזכות כעסו וכו' מונח וכו' הכונה
שהוא מונח היוק למונות העבים באיכותם ולתעמק
המחל והמשתה כמנותם למחל והמשתה כמנותם
לערוך זכות נפשו הזכרת וכן לישיבת הכנים יותר
הדברים המרדים הכל

וכו' מה שאיכבו ממלא החומר הנדוש בענין וכו' וכו'
והאלם יראה לעינים שהכונה בענין מלאם
לענין העומלם אלא שהודיתנו כי על היות הזרע
חומר עממי בעל דוח טעמו כאמור : נמשך להכסלו
ענין העומלם כי לפי ערשית היתה עומלמו טעם
שלא היה כן בחומר הנדוש שענין החיים והמות כעל
מעניינו : ונטאל עלי הכס נרעת הכית והכנד שכל
היותם כמדרכת החומר הנדוש אשר זרתי לענין
היותם גם הם כעדרו המות והחיים כמותו ואין
הטעם הנזכר כיון ש טעם להם לתלות ענינם ב
עומלם המט :

פא אמר הכוזרי זה מספיקלי בהדרת
מה שתחפך הנפש למה הוא מעמא זה המותר העצמי רוצה
לומר הזרעם חיותו כלו רוח כזה שהשתן והצוארה אינם מטבאים עם כיעור ריהו
וכראוה ועם רובו אך נשאר עלי ספק צרעת הבית והבגד :
סכ אמר החבר כבר אמרת לך כי השכיני' היהה בישראל בכדרגת
הרוח בגוף האדם טועילה אותם ההיות האלקית ונותנת להם זיו והדר בגופותם
ובתכונותם ובמשכניהם ובעת שמתרחק

סימן סב כבר אמרתי לך כי זה מריחוק כמות השכיני וכו' ליתן את האמור על זה
כמיון לה שהיה ממוספי השכיכה שיראה המעט מן
העונות לעתם בקירות הכנים והכנדים וכו' עם
נרוף מה שזכר מהחיות החלקי כאומה מכימן כו'
ואילך עד כיון מל' ורנה כחמ' כי זה מריחוק כמות
השכיכה וכו' : שקרם ענין נרעת הכנד והבית משבת ריחוק כמות השכיכה
השופעות באומתנו כשעת הכוסר : וככלל גם כן כזה
טעם שבו לנפש נרעת כי תהיה באלם : וזה כי הלא
מדאם הונד לבו סי' לו איך היתה השכיכה בישראל
כמעלת הרוח כגוף האדם מועילה אותם החיות
האלקית כי כאור עני מלך חיים וכותבת להם זיו והדר
בגושיהם כי הדר כבוד הודו ית ממקומו שופע זרם
הוא שם על עניהם כל רוחיהם ויכירום היכר נרכס
בין כל מין ומין מעמי הארץ : ושופריו מיעין שוכרים
דמשה רבינו בקירון הכנים איש איש נערכך כפשות
אל מדרגת ההשנה והדכרן' חכמת אלם תאיר פניו :
ובתכונתם הוא מתכונת המלכות כי סוד והדר לכשו
ע"ה שמתק לא כלתה מעליך שהיו עכני כבוד שפין

ואולם מי אינו כי זאת התורה אשר שם להכדיל בין
שקדש ובין החול על ידי שני הטעמים שזכר כאמור
ועוד יש טעם שימנאו כוכב כעננים וכו' ודוננו
ששתנה וכו' לא כתבדרתי על עסקיו כל לא נימיתו
אומנם כדאי הוא בעל האמור הזה למחוק עליו אף
כשעת הרחק :

סימן סא זה מספיק לי ל' זה כותן לי טענה
משפחת כאשר דרשתי מחתן סי' כ"ט
דברים מספיקים וכו' : בהספיק הכעס וכו' ל' כמה
שהיה הכעס ממוקפת בו למה זה מטייל זה המותר
העממי שהוא הזרע המתהוה מחומר מיטב המזון
שמעטנס כגוף הכיוון וכלו רוח כאמ' סימן ס' שהיה
בעל רוח טעמו מוכן להיות טעם שהיה ממנה החש

קול יחודת מאמר שני סימן סב קיא

ותהינן אותם או כיון אל עדי המלכות שזכרנו
 כראשון סימן כז אבל חמרו והם על עניינם לא שכו
 תארם ועדים ובגדיהם וכו' ובמשכניהם כי על כל
 כבוד חופה שהיה חוסף כל היום על כל מכוני הר ניון
 ועל מקדשי אומה טובו ארלי
 יעקב ומשכנו ישר כמו שאוק
 עלי אלהם כהלו כרו: אהם
 כי בעת שמרחקת מהם
 החיו האלקי או כנחת מן
 בת ניון כל הדר שהיה שכיב

על מדרש חכמינו החאזשי: ומסתכלת ענתם כי כפעם
 בהם תתעטף ויתבערו גופיהם וישתכיופים כי הודם
 בהפך למשחי בכלות שארם ובשר ובשכוי קלפת הפנים
 כן מחמת מאש מרומם ותארם ומכני אדם ואפשר
 שכוון בהשמת יפים להשמתות המלכותיים כי אורם
 וזהרם גם הם אין אתם: וכשהיא מתרחקת מיחודים
 מן האומה יבראה על אדמת האיש היחודי ההוא הראוי
 להשגחה מדוקדקת כזו: בימן התרחק אור השכינה
 ממנו ואמר בענין כנעני הבתים יחידים כי אמנם
 כני עליה הכס מועטים שתיגע וכותם להיות עלייתם
 לוקף כנענים להשרי און העללים אל התשובה ועל
 זה כתב החכם ספורנו סוף פ' תודיע וכאשר לא עלו
 הדורות למדרג' הראויה לחמלה זו אין זכרון לראשונה
 שממלאו לעולם כנעני בתים עד שאמרו קנתם זל שלא
 היו לעולם עב' ואולם עם היות גם כנעני הבגדים
 פליאה כנענה לא הניעה לחמי מרבית פליאת הבתי
 כי הנה מונא אבי מר מות הנענים שיקרה בארבעת
 סוגי הכנעניות כי הבתים מן הדומים והבגדים נמר
 או קשטים או עור כלם מן הנזומה והמי והאדם הוא
 המדבר והנה כל מה שהוא רחוק אישועת החיים
 וימר נפלה הוא בו ענין הנרעת המורדת לפי טבעה
 כנעלי החיים בלבד ואין ספק כי הבתים כשפלי ישבו
 בהעדר החי' לנמרו ולפי כן עצמו מספר פלאי פלאים
 נעשו כנעניכה כאשר יד הננע כנענה כס' ובכן ראינו
 כמה מחובללים ומסודרי' שכליה של תול' כנעני אדם
 נגדי' ובחי' שהם כלל מדרגו הנמצאו כאמור וכלם ככללו
 בטבעו של אדם כי בו כח הדומם ככלל בנפשו וכח
 הנזומה בחי וכח החיו במהרה עד כי כח המד' יגבר
 איש בארבעתן וכבר יגוייר חקוי ענייניו בשכחו לבגש
 הבגדים כתיך הבית עם היות הסדר משתנה בו כי אז
 המדבר ככלל בנפשו ובחי אשר מהם כתהו נגדי נמר
 או פשתים או עור ואלו ככללו כדומם שהוא הבית
 באמור והנה התורה תעיר און אנשים כי לא יוכלו

להתקיים בלתי ית' החמה את כלם כהיות להם
 כמדברת כפס דוח וכמה שהם כנגד נומח חי מדבר
 כמכואר אלבו כדרוש המיוחד לה כי שדו ומאזכרו
 שגיא כח מתואר בשלשטן כמכואר שם וגם הוא יפ'
 הלכ האומי לכנענות כלם
 וישם אליו לבו ורופו
 וכשמיט אליו יאסף הכל
 מר יחדו כאלתו והנה כלם
 פנר יאמיט על' את התעורר
 פנך ינהלון עוסף דומם

וגעון ואל עפרם ישובון ועם היות הבתים נעדרו
 הכפס מנד טבעם: הן סודת הדומם להם כמדברת
 הכפס ואם עוב האת הארץ הנה בשמתה ושנה והיטה
 לבצר כתיח ילל ישומון וככלל כדבריו אופן מול
 הנרעת כמקבלה וממנו התבאר נכ' טעם מאטיק
 על עומאתה כי עם היות נרעת הבית והנגד בלתי
 תלויה בעומת' היות כנרעת האדם והיובות על הדך
 שזכר לזעזעה כיוון פ' דאיה היא מל' לעמא כהיותם
 סימן להתרחק אור השכינה ממנו וכדי בוין וקנף
 ושכתי וראה שזכר לבאר חמרו וכשהיא מתרחקת
 מיחודים וכו' שהענין הזה יקרה גם כן ליחודים
 שזח' תאמר הלא דבר הוא תלוי ברכיב כי לא יתחדש
 מופת כמוהו בשכיל היחיד או כאמר שכל להניא
 מן הכלל עת היותה מתרחקת מן הגוי כלו כי לא
 תקרה מזה נרעת בכל הארץ על כן אמר מיחודים ואין
 זה בבית לבד כי גם כנבגדים אלא שהספיק לו זכרון
 הבתים כאמרו על אדמת האיש ההוא וכו' כי אחת
 דתם בטעם שזה לשניהם ולפי זה יהיה אמרו
 וישתנה יופיים על השתנות זיו תאר הפנים כאשר
 בארכו בתחלה ומה שאמר ומסתכלת ענתם ויתבערו
 גופיהם וישתנה יופיים כלו נדק הן ככלל הן בפרט
 על כן לא הזכיר שם מלת יחודים כאשר עשה בענין
 הבתים שנכללן בענין הבגדים כמו שקדם: כאשר
 בראה התרחק היות פתאום וכו' משל כהא לכרד אף
 היה ההשתנות הכראה במקומות ההם סימן להתרחק
 מהם רוח החיות האלקי' מאשר שמענו כן ראינו
 התרחק הרוח פתאום בעבור פחד או דאגה מחמת
 שכוי הגוף אשר ההשתנו ההוא סימן מובהק ועמידונו
 על ככה ורנה בהשתנות הזה מה שהורגנו לבנות
 בשם נשיבות מתים ואח' כי יקרה זה בחי שרומם חלושו
 ככשים והקצרים ופי' שזכות מנהגם כי נאטע סבה
 יפוג לבס יתגודד דומם וחלקי גופם שפסח
 הרוח מהם כפתום כשעת הפחד והדאגה וישתני

קול יהודה מאמר שני סימן סג סג

במראיתם וישבו שמורים וירוקים ונפרט יקרה זה
מסמך בלילות ולא מהיציאה בלילה כי יכול פחד
מראות יכהילות עליהם יקראום שדיכ לפי דמיונם :
דאכשר שיקרה מזה וכו' . על שמהיציאה בלילה זכן
מראית המתים זההרונים

פרד או ראגה משנה דגוף ונראה בנשים
ובנערים בעבור חלישות רוח שיעשו בגופותם
מקומות שרורים ודוקים מהיציאה בלילה
ו ס מיוחדים זה אל השדים ואפעד שיקר'מזה
ובראית המתים והדדגים חליים קשים בגוף
ובנפש :

סג אמר הכוזרי אני דומה חורחה ככלל
בה כל דק ועמוק
בהחכמה מה שאין כן בזולהה :

סד אמר החבר זהסנהדרים היו נצויים
שלא תעלם מדם הבמה זה כיהן בארץ לבדה
בעבוד גודל מעלת הארץ
כי המוקדש בתוכה והכבוד

זוכיר את שכלו והטעם כי אז כמישכה לעתם עליהם
לדעת את ה' ותשרה שכינה בתוכם וכן אזי חושב
בננעי הכנדים שלא יכהנו אלא בארץ ולא הנודך
למעט מהן חונה לארץ כי לא יארעו שם לעולם וממני
זה עיד אינם כוהנים אלא
בננדי לבנים לא בננעיים
כי אולי הנכע הזניא
הכיבוד הוא במקו' ההוא
בטבעו ולא אבנע א'קים
היא ולפיכך הננעיים ב די
שמים ממזמיים כדכרי דבי
שמעון' עד כאן דכרי
הקרונים לדכרי הדל'ע
שכתב נפ' מזרע החל
לבאר נרעת הכית זעעם
כי נתאל אל ארץ כנען כי
זה כיהן בארץ לבדה
בעבוד גודל מעלת הארץ
כי המוקדש בתוכה והכבוד

במקדש' זכתתי לדבר תלוי בנתינת ה' עב' ויין
המקום הזה למד החכם ו ימי א' מה שכתב דבי' שיר
השירים וזל' להיות כי האור האלקי היה חל על כל
המין בכללו ובתייהם ולכושיהם וגו' הם היו נבדלים
באומה מגויי הארצות לכן כשהיה המוטא בתחלת
חטאו' לעבשו היה נעדר מביט האור האלקי וזאת
היתה נרעת הכית זכו' ואם שם בתשובה מוטב זאם
לאו היה נעדר האור האלקי ממלבושו וזאת הייתה
נרעת הנבד ואם שם בתשובה מוטב ואם לאו היה
נעדר האור האלקי מגופו והיה מזרע ומשולח מכל
המחשו' וטמא טמא יקר'ע אשר ישב א' הולקס ביום
טהרתו עץ ארו וגו' ולכן היה הדבא מחולי הנרעת
הכהן וכו' הבקי באור האלקי עב' :

סימן סד מהכחמות האמתיות זכו' באמרו
אמתיות כלל כל הכמה אמתית שיבא
עליה מופת על איזה אופן שיהיה' ודמיוניות הם
ענייני הקבס שצריך בהם תבונות הדמיון וכמו
שכתב הרלב'ג בספר מל'ממותח מאמר כ' פ' ג' גס
ככללו בו הכשפים והורדת הדומכיו והשתמשו ה'גורלו'
לדעת העתידות והוא מה שיקראו חכמי העבר והחכר
יוכירנה כרביעי כימן טכיו כל אלה כשיה שכתב
הרלב'ג בעידוש דכיל' על פירוש האכשפים והכשדים
אין התחלת פעולותיהם מסודרת מחכמ'אמיתית אלא
הם דמיונים ועניינים כדוויים : זהסכמיות' הם
במכשפים

אירעו בהם חליים קשים
ודעים זכאינים מאלו
זה הן בננף הן בנכש כיו
שקרה לפעמי' נעת הרנית
אדם שמתדף דעת הכשים
הרוואות ותככם נס דוח
עושים ויאמרו עליהן כי
בנקה רוח ההרוב בקרבן
ודמו דבר נס ומלתו על
לשונם' וכמזאת למד מכלל
דכריו של חכר בכפסא זו
שאין לך להפלא כא'ג'
מרא' היהודי כיכר במראה
א'שפת מאי'ם זמארו מכבי

אדם בעת שבלותו כי סתר פכים ישים אלקו ית'לעמו'
פכת וזה לך האות על ענין האומה הזאת שהוא כלו
פלא עבוס ומן ההפך האחד יוכר ויבחן ההפך הנכב
לקראתו להודיע זהלודע כי אין עמידת חיותה רק
באור פני מלך המים ובהשגחתו המחזרת בה באורו
תהיה כוזה הרקיע וכמסתר פכים ממנה יכהה
מראית' לאין שיעור לא כעשה כן לכל גזו כי אין
ענייכו כוהג על המנהג הטבעי רק בחפץ עליון בנל
שדי והיה זה מעין דוגמת הנרעת לשלמת מיכה
שזכרכו למעלה' ועל כל דכרי הפסכא הזאת שית
לכך למה שכתב הרמ'ן פ' תוריע אבל אמרו והנבד
כי יהיה בו ננע נרעת וזל' זה הענין איננו בטבע
כלל ולא הווה בעולם' זכן ננעי הנתיים אכל הכיות
ושאל' שלמים לה' יהיה רוח ה' עליהם תמיד להעמיד
גו'ם ובנדיהם ובתייהם במראה טוב' וכאשר יקרה
בא' מהם חטא ועון יתהוה כישיר בנשדו או בננדי
או בכיתו להראות כי ה' בר מעליו ולכך אמר הכתוב
זכמתי ננע נרעת בנית ארץ אחוזתכם כי היא מכת
ה' בכית ההוא' זההה אינו מהג' אלא בארץ שהיא
בחלת ה' כמו שאמר וכי תבואו אל ארץ כנען א'ג' אני
כיתן לכם לאחזה ואין הדבר מפני היותו חובת קרקע
אכל מכבי שלא יבא הענין ההוא אלא בארץ הכנחרת
א'ג' ה' הכנכד שוכן בתי'ב'נכ' דרשו עוד שאין הכית
מעמא אלא א'ג' כננע זמלוק ושיבא כל א'ג'ד וא'ג'ד

קול יהודה מאמר
המנהגים והמדות אשר יוסמו בין האנשים ויש בכללם הלשונית המתחלפות המוסכמות כמובאר בראשון סימן כל אי וינה באמתיו ודמיוכו והסכמות שלשה פני החכמה הנכונים אל הפלוסופים אלקיות. טעניות ומדותיו: ארז התנשאו לשמחת המעשים האלקיים והשכליים ו המהגני' המוכרי' למעלה סימ' וכלשי סימן ולפי זה קרא לחכמות הטעניות דמיוכו' כפי מדגנת יחסם לאלקיות ובכסה' אחרת כתב מתדמות כי כן החכמו' הטעניות ודומיהן מהדמות לאמתיות שאר: שנשים זקנים וכו' ידענו פסק ההלכה כחכמים שסנהדרין גדולה היתה של

שנשים ואחד לא כל יהודה דאמר שנשים כחשנת סנהדרין פסק א' על כל ראוי לכו' לומר' שעה הכתר מכוס משכון של שנשים המפורסמים נכתבו באמרו אספה לי שנשים איש מוקני ישראל ולא הכנים עצמו לענין המחלוקת אם היה משה יושב עמם נדון אם לאו והכללים התלמודיים מקומם יוכחו: מתפשטות קיימות באומה שתהיכה לעולם מתפשטות נכונים מהם למען יתכן למצא חליפין אל הזקן הנצטר להיות קב תחתיו להשלמת מינון הסנהדרין כמו שמבא' והולך לקוח ממשת סנהדרין פסק ד' וזכור אזכרכו בשלישי סימן ס': ואיך לא יהיה זה רובל מ' טרף התפשטות החכמות בכל האומה: וכלם נדיבים אליהם בתורה כי בלעדי החכמות לא ירים איש את ידו לשמור את מות ה' ה' הלבנת ואמרו אליהם שג' החכמות שקדם זכרם: והטעניות מהם וכו'. העיבור החשוב על מיני החכמה שהנודק להם בשמירת התורה מפורסם מאל ואחר: הטעניות שהם מכלל החכמות אשר זכר נדרכו אליהם לכל הדברים אשר יזכר' לדעת הכלאים ולהזהר מהטעניות והערלה. סדר המסכתות נקט ואזיל כי טעניות אחר כלאים וערלה באחרונה וכבר נתבאר במקומותם למושבותם פרטי הדיני הנדיבים לחכה גדולה בעניינים הטבעיים ואכיל' לך דמיון בטעניות מהא דתנן שם פ' באין בוטעין ואין מכריכין ואין מרכיכי' שרב טעני' פחות מלי' יום לפני ר' וכו' ר' יהודה האומ' כל הרב' שאי' קולטת ל' מים טוב איכה

שני סימן סד
קולטת דבי יוסי ודכי שמעון אומרים לנטי שמתים וכבר נתבארה משנה זו פ' ד' והרי זה מאז ומתן של דברים טעניים נדיבים לחכמת הטעני' ודמיון בערלה מה שזכינו במסכת ערלה פ' א' אילן שנעקר והבלע עמו (ר' העשר סכני' השמיט) וטעמו כהר והבלע עמו אם יכול לחיות פטור וכו' ר' אס יכול לחיות מן העשר טכא עמו בלא תבטת צבר אחר הרי הוא כטעם במקומו הראשון ובטור מן הערלה ואם לא הרי הוא כאילן העולה מאליו ומייב' ועוד שם תנן אילן שנעקר וכשתיר בו שרש פטור וכמה יבא השרש רש"ב אומר וכו' מחטט של

מתוך ר' שיעור עיני השרש כחמט שהאורנים מותרים בו הנדר אחר שארנהו להפשיטו ולהרטיבו' ואין זה כי אם עיני טעני' בלא ספקי' אמנם בכלאים לא הנגמתי לנכר דמיון כי הנה הוא עצמו מאריך בעניינו להיות מרובה באוכלוסי הדיכין הטעניים יותר מחבריו הנכורים: וכבר נתבאר הנמש ומכרו כדי שיארו על מה שכתבנו עליו ולא יתערב מין במין חכמה גדולה: ר' שנירן חכמה גדולה הנכר הנמש ומיכו' ור' זל' תימור הדבור על אודותם כראשון מכלאים: והעשם שזכר כדי שיארו וכו' הוא מעין מה שכתב הרמב"ן פ' קדושים ואל והעשם בכלאים כי ה' ברא המינים בעולם בכל בעלי הנפש' במח' וכעגלי נפש התנועה וכתן בהם כח התולדות שיתקיימו המינים בהם לצד כל זמן שירצה הוא יפ' בקיו השלום ונהו כחמט שיוציאו ג' ויכהם ולא יטענו לצד לעולם שחמט' בכלל למיכה וכו'. והמרכיב' מיינס משנה ומכמט' במעשה בראשית כאילו יתשוב שלא השלי' הנה בשלמו כל הנוצר ויחזון הוא לעבור בנדיאיתו של עולם להוסיף בו כריות וכו'. ואחר אף כלאי זרעם מכני שישתנו בטענם גם בנרותם בהיותם יובקים זה אזה ויהיה כל גרעין ממנו כאלו הורכב ממיני מינין וכו'. עב' מדבריו המתיחסים לעצמו של חכר כי לא חשנתו להעתיק כל דבריו בכלף עם היות בהם טעם אחר לשכח מוסף על האומ' כי אמנם אינו ענין לכונת ביאור הדברים אשר חלה

ק"ב

מתוך ר' שיעור עיני השרש כחמט שהאורנים מותרים בו הנדר אחר שארנהו להפשיטו ולהרטיבו' ואין זה כי אם עיני טעני' בלא ספקי' אמנם בכלאים לא הנגמתי לנכר דמיון כי הנה הוא עצמו מאריך בעניינו להיות מרובה באוכלוסי הדיכין הטעניים יותר מחבריו הנכורים: וכבר נתבאר הנמש ומכרו כדי שיארו על מה שכתבנו עליו ולא יתערב מין במין חכמה גדולה: ר' שנירן חכמה גדולה הנכר הנמש ומיכו' ור' זל' תימור הדבור על אודותם כראשון מכלאים: והעשם שזכר כדי שיארו וכו' הוא מעין מה שכתב הרמב"ן פ' קדושים ואל והעשם בכלאים כי ה' ברא המינים בעולם בכל בעלי הנפש' במח' וכעגלי נפש התנועה וכתן בהם כח התולדות שיתקיימו המינים בהם לצד כל זמן שירצה הוא יפ' בקיו השלום ונהו כחמט שיוציאו ג' ויכהם ולא יטענו לצד לעולם שחמט' בכלל למיכה וכו'. והמרכיב' מיינס משנה ומכמט' במעשה בראשית כאילו יתשוב שלא השלי' הנה בשלמו כל הנוצר ויחזון הוא לעבור בנדיאיתו של עולם להוסיף בו כריות וכו'. ואחר אף כלאי זרעם מכני שישתנו בטענם גם בנרותם בהיותם יובקים זה אזה ויהיה כל גרעין ממנו כאלו הורכב ממיני מינין וכו'. עב' מדבריו המתיחסים לעצמו של חכר כי לא חשנתו להעתיק כל דבריו בכלף עם היות בהם טעם אחר לשכח מוסף על האומ' כי אמנם אינו ענין לכונת ביאור הדברים אשר חלה

עלינו חובת ביאור: אם השעורה הנקראת כנדרום דרך משל ממין השעורה או השיפון ממין חטה סהרי במחמת אמרו הכובמין מין חטין ושיפון מין שעורים לענין בלתי הנטרפס לאלה דמין בשאינו יוכיחו אינו מנטרף כדמין ברנביו מאמכת חלה ואלו בראשון ממש כלאים אמרו דכובמין ושיפון לא הוו כלאים זה כזה משום דדמו להדדי וברוך להפרך בעניינם הכל לפי נודק שעמו: הכרכתור הוא המדונבנור המוזכר במשנת כלאים פרקא קמא הכרוב והמדונבנור אינם כלאים זה כזה וכתב שם הרמבם תרובתוהו סוכן מדבריו

עושיין אלא לשלש שנים עכ" ופיר' הרב הנזכר ורועה וכמולך לנטעה שהיתה ורועה מבוואה ומולך לנטעה גפכים וכו' קככום או לוף שמיים הללו אין התלעה וחרושה מועלת בהן לפי שמתקיימים בארץ שלש שנים ואין מתליעיים עכ" וכך

עלה ביאור ככון לדברי החכר הנכבדים לפכיימו: ומה שאמ' לדעת כמה יונח וכו' לנדדים קתני כל עומת שנאו בדבריו שני עניינים הא' כחמ' וידיעת כחות שרשיהם ושיעור הפשטם בארץ ומה שישאר לשנה אחרת ומה שמינו מין למין במקום ובזמן ובהכרת ארס ומה שאין לו ארס והוא יותר דקה מכל מה שזכר אחרו ארסו

כשאר והנה הוא יונח לקראתנו כמה שאמר רבומן כי נטרף להמתין הזמן אשר בו יתקיים הכטע הוא בארץ קוד' חרושה והפכת הקרקע והזריעה באותו מקום: ונהכרת מימי החיים לענין זה יעקרו לענין כלאי בהמה בשמימי מכלאים עם גרוף מה שהוקדם על ענייניו באמש פ' האב והכלב וכו' וראה ראינו אין נמשכו דבריו נעבדו על פקדי הכחממא היא על סדר כמות: ולענין אחר כמה שיש לו ארס וכו' באותה שמינו פ' דמולין דרום הואב בדקה ודרובת ארי נבכה דרובת הכן בעוף הדק ודרום הגם בעוף הגם וכו' וכבר נתנו טעם לזה מפני הארס השורף שיטילו ובהמה בהכאת עפרכים: וידיעת הטרפות וכו' כמוזכר שם באותו הפרק: אשר היא יותר דקה וכו' כיוון כזה למתום פי המלעביים במלאכי חלקים באמרם שאין משפטו הטרפיות חללו מוכמי' עם הכלל אשר העלו במשנת חולין פ' לאמר זה הכלל כל שאין כמותו חיה טרפה: שהרי כמה טרפיות כמו שאין בהם כדי להמית והחכמים הטבעי' יביעו אומר ויחוו דעת על החלאים ממימי החיים ובאלה לא היה מה שהזכירו ח"ל: על כן הכה הוא יונח לקראתם באמרם כי וידיעת הטרפיות לנדולי אומתנו היא יותר דקה מכל מה שזכר אותו הגדול שכתבעיים כי זכות כבואתן מביעייתן לעמוד על מה שלא יוכל עליו טבע שכלו של ארס: וזאת התורה אשר שם רבינו משה בר מיימון בהלכות שמיטה פ' כחמ' ואין להוסיף על טרפיות אלו כלל: שכל שארע לכהמה או לחים

רוצה לומר לדעת אם השעורה נקרא כנדרום דרך משל במין השעורה או השיפון במין חטה או הכרכתור במין הכרוב. וביריעת כחות שרשיהם ושיעור הפשטם בארץ ומה שישאר לשנה אחרת ומה שמינו מין למין במקום ובזמן ובהכרת מינו מהי' לענין הזה ולענין אחר מה שיש לו ארס ומה שאין לו ארס: ובידע' הכרפ' אשר היא יותר דקה מכל מה שזכר אחרו ארסו

שקלחיו דקים כון ויפרשהו הנמרא עכ' וידיעת כחות שרשיהם וכו' מקנה פ' שני לכלאים מונחו של ביאור זה ומקופתו על קנות הכרקי' הכמשכים מאכנו והלאה עד פ' ז' ואין נטרף ממחתו הכלל היונח מדבריו הרמבם סוף פ' ד' מה' כלאים לאמר מכל אלו הדברים נתבאר לך שבזמן שיש בין שני המינים הרחקה הראויה להם כדי שלא ייבאו זה מזה אין חופשין למראית העין כמו שבארנו ובזמן שיראו מובדלים זה מזה אין מושאים לביקתם אפי' הן זה כגד זה כמו שכתב' עתה עכ"ל והם ודאי שמי קוטבי' שרוב אשפטי הכלאים בובבי' עליהם לא שלח הונדך החכר להזכיר ענין מראית העין על בלי היות בו מהפלת החכמה כאשר היא בידיעת כחות השרשי' וכו': ומה שיט' לשנה אחרת ומה שאינו שאינו כשאר וכו' תמונה לכד עיני כי אל פ' שני' דכלאי' אשנה שליטת הוא כושא את נפשו' כי שם כאמ' היתה שדהו ורועה פטים וכמולך לרועה שערים ומתין לה עד שתתל' ויוסף ואחכ יורע חס נמחה לא יאמ' אורע ואחכ אופך אלא הופך ואחכ זורע עכ' ופי' שרב מבי' לטורה עד שתתליע ושיעור' הוי כשתה בארץ שלמה ימים בקרקע למה ויביע' נדיר' יותר ויוסף יתך הקרקע במחרישה בשביל שלא ינמח הזרע עכ' ועוד שם במשנה הרביעית והאמטית ורועה ומולך לנטעה לא יאמר אטע ואחר כך אופך אלא הופך ואחכ נטוע: כטועה וכמולך לרועה לא יאמר אורע ואחר כך אטרע אלא מטרע ואחר כך זורע וכו': היתה שדהו ורועה קככום או לוף לא יהא זורע ונא על גביהם שאין

קול יהודה מאמר שני סימן סד קיג

לו לציף חוץ מאלו שמנו חכמי דורות הראשונים והסכמו עליהן בבתי דיני ישראל איפשר שתחיה ואפי' כודע לנו מדרך הרפואה שאין סופה לחיות וכן אלו שמנו ואמרו שהן טרופה אע"פ שראיה נכונה הרפואה שבידינו שמקנתן אינן מומיות ואיפשר שתחיה מהן אין לך אלא מה שמנו חכמים שאל' על פי התורה אשר יורוך' עכ' ומה שאמר להרחיק מאכילת המיתה מחובר למעלה עם אמרו וידעת הטרפות וכו' כי אמנם כל ענין הטרפיו' אינו רק להרחיק מאכילת נהמה מיה ועוף שאפילו בחייהם קרוי' מיתים הואיל ולמיתה הם עומדי' מחולי זה וכדורא' הכלל אשר זכרנו: ובמעט אשר נשאר מן החכמה הזאת מה שהדעות מאהות עליו' כי הדברים מכהילים מאד ככה דברי' יונאים מן הדיקס הענעי המפורסם' כעין אמרש על בהמה שכתבו רנליה מן הארכובה ולמטה כשרה מן הארכוב' ולמעלה פכולה וכן שטיעל גומת הגידין וכו' (כמשנת חולין פ' ד') ואם אמתך הפרק שבו גומת הגידין היא מותרת לפי שחתיכת היתרים אינה חתיכת העגל' (כלשון הרמבם על אותה משנה) וזו מיתתו וזו אינה מיתתו והוא מה שאמרו אין אומרי' בטרפות זו דומה לזו שהרי חותכה מכאן ומיה ומותבה כאן ומתה: וידעת המומי' וכו' מומיו שבהמות וכו' קבעו באו לך בשני פרקי בכורות ששי ושבעי: והבדלת מיני הויכות וכו' וכמות הקפי הכדות וכו' כבר יזכרו לביאורם משנת זכיס ומשנת כדה' ובאמרו וכמות הקפי הכדות רמו ל"א יום שכן כדה לכדה הלכה למשה מסיני כמביאר בכדה פ' ד' או לפתחי' כדה הכוכבים נמשכת ערכין פ' ט' בא"מ אין פתח בעושה פחות משבעה ולא יתר על שבעה עשר וכבר האריך הרמב"ם בתיורשו ועיוון פניה: מה שאין נשאר ודם יכול וכו' כאמרו סי' ל"ו

כל זה כמורה מאת האלקי' לא משכל אדם והתחממותו ואין ביכולת הכשר לשער את זה על סדרו ומכהנו וערכו לא יירא מהכנס בו משכול' וכדביעי סי' ל"א יאריך בכל הכוזר כמסקא זו מעשינו הטרפיות וכמשך מדבריו עד פה: ובחכמת הנלגלו' והליכות מה שהעבוקנת תולדותיה וכו' אשרי השלמו הוהאנת נורך הטבעיות בשמירש התורה' הורה על נורך החכמה הנלגלית מנד מה שהעבור קנת תולדותיה ואמנם שהעבור מקצוע גדול בתורה הוא מכושר מהמשך דבריו' ושיעורם כי בחכמת הנלגלים ו הליכות ככלל מה שהעבור קנת תולדותיו וככו' פ תולדותיה מוכב ל החכמה שזכר והכל הולך אל מקום אחד' ומעלת מוכן העבור היא הדרת כבוד החכמה הזאת כענמה אשר היא תפארת לידועיה ועליות אצל כל היודע לשבח תקופו' ומזלות ואינו מחשב עליו הכתוב אומ' אל פעל ה' לא הביטו ואת מעשה ידיו לא ראו וכופק על זה התועלת המשך שזכר באמרו ומה שנקבע בו וכו' לל שעל פי העבור כנו' כקבעו לישראל חדשים ומועדיהם כנודע: ללזמה הזאת הדלת החומר וכו' הורה ששם היוקה בתכלית הדלות כבר הועילס תוכן העבור תועלת ענמה להתאסף כבר שבעו וישראל' על סדר קביעה המועדי' באופן קיים בלתי משתנה וזה מחוץ נורמה אשר בה הוכחו לקבל מהישרת הכנזאה מה שהספיק למלאת חכרון חלשת מחרם: ומחברת אותה שארית התורה וכו' וזה יורה על חוץ נורתה שאף גם זאת בהיותה בארץ אייביה לה מאכה בעורתה' כי אשר נשאר לה מיתה שארית כמעט' היה לה לפלסם גדולה להחיותה כיוס הזה בחבורים רלוקיים אשר בהם כהייתה לגבי אחד קדוש לחלוקים: ומן האוכל' שבה העבור על העקר המקובל מבית דוד וכו' פרשת גדולת העבור האריך בעביניה בעל ימוד פולס שפיר

קול יהודה

מאמר

שני

סימן סר

ד' פ' ז' וזכור שם דברי רבי חסאן שאלו מכללם .
 על ידי דוד המלך על שגדלו המעיינים מחכמי ישראל
 בירושלם ובדקו נשפוט על כלי העיון המתקנים
 והעמידו על כון מעמד עתי התקובות ועתי מולדו
 הלככה כפי מחקיהם אלו
 מאלו ושאר יסודי העבור
 המסודר נילם לקדוש
 ראשי החדשים ועבור השנים
 וקביעות המועדים במחש
 פדין תורה כללם הם עקר'
 ויסודות אמתים יוכיח

ויעד על הם העיון האמתי ועל זה זכורנו כי היה
 מתפאר בעצמו ומשתבח ואומ' ולדברה בעדותך נגד
 מלכים ולא אכזב ואמר שז אכזבי על אמתך כמונא
 שלל רב ואומר נר לרגלי דברך ואור לנתיבותי .
 ומאמית איש ראשי כנהלרון ועמהם חכמים ותלמידו'
 לאלפי ולרבנות היו בישראל בזמן ההוא עומדים
 בכוכים לכיון העתים כמו שכתוב ומכני יששכר יודעי
 כיפה לעתים לדעת מה יעשה ישראל ראשיהם מא ניס
 וכל אשיהם על פיהם וגו' . עד אחרו אלא באמת זה
 שאמר הכתוב לדעת מה יעשה ישראל אלו להודיע
 לישראל ולהראותם שמנהגם בקדוש ראשי החדשים
 ועבור השנים וקביעות המועדים הכל הוא כוונה על
 עקר אמתו ככון ועל . והעקר המקובל מביט דוד
 מתקופת הלככה הוא מה שאמר רבן גמליאל פ' ד' ד"ה
 כך מקובל אתי מביט אבי אבא שאין חדשה של לבכה
 עמות מטע יום ומתנה ועתי ידות שעה ועלם חלקים .
 והכונה על בית דוד אלו משפחת הכהנים כפיירוש
 רש' : וכבר נשתנו קבועי הקבועי מיון וזולתם וכי
 יתבררו ויתלככו הדברי ממה שכתב בעל יסוד שלם
 מאח' שלישי פ' כ"ו אחרי הראותו השתלכות חקירת
 אכרלם גבר חכם בתוכה על פי עדות בטלמיוס
 כדי לעמוד על מדת זמן השנה המדוקדקת ותפישת
 פעלמיוס עליו . ואחרי הכינוי שלם דעות נגדר
 השנה שאין זה מקום נאות להאריך בעניונם . הורה
 על ההתלככות הקורה לפי רוב השנים במדת השנה
 המזמנת מטלמיוס ועיר שם זעיר שם אל תראה כי
 משנה לשנה ומוזן לזמן מכל הזמן הרב היה שמימי
 אכרלם ועד עתה הוא זמן השנה התקופיי הולך לו
 וכפחת במדת מעט מעט משנה לשנה וכי . אלא
 שהושט קט היה כל כך הוא דק מאד מאד עד שאינו
 נרגש ולא כיכר אלא לאחר שנים רבות והעד על
 הפסוקן הזה בזמן השנה התקופיי הוא מה שמעידים

האחרונים האלה כמו שמופיע בכפדיהם ואומרי' שהם
 בדקו ומנאו שמקודם לאכרלם . בזמן רב הייתה מדת
 זמן השנה התקופיי הזה שנה' יום ורביע יום ובגון
 רביע שעה עד . ופילוס החכם מנא ארית אחרי כן
 שנה' יום ורביע יום כלו
 ומאות שנים . וכבר נשתנו קבועי הקובעיים
 מיון וזולתה והיוצק בהם לתקין ותוספת
 אחר מאה שנה וזה נשאר על אמתתו מפני
 שהוא נתלה בנבואה . ואלו נכנס שום שנוי

ומני מתתקף בשעה והאחרונים וכי' עד כאן מדבריו
 המתיישבים לכוכבתיו ועוד שם במחקר כתב זל עתה
 היו יודע כי על פי זמן השנה התקופיי ולא על זולתו
 משאר הדעות שזכרנו יסודו לנו קדמוניו זל וקבעו
 מחזור הלככה של י"ט שנה שעליו כמו שיתבאר הם
 מיוסדי כל חשבונות העבור והלכותיו בקביעות ראשי
 החדשים וכל מועדי ה' הקדושים ועל מדת זמן השנה
 התקופיי הוא הככונה והמדוייקת והמסורה בידינו
 וקדמונינו זל בשם רב אלא בר אהבה שבקרב
 אודיעך מדתה אנו חושבין ומוכין ימי שלם ושכונתו
 ומסדרים ועושי אותם מחזורים של י"ט שנה לזורך
 קבוע המועדי' כי עוד יתבאר לך במקום אחר ותדע
 כי כמו שהוא קבוע ראשי החדשים והמועדים כלם
 תלוי באולדות הלככה כך הוא מנה אחר תלוי גם כן
 בתקופות השמה עכ' . ואחרי קצותיו על המונח הכי
 כתב זל ולא כוכל לעמוד כזה נגד קדמוניו זל ובאמר
 שנתעלם מהם דרך ה' . וזו לומר עליהם שהם ידעו
 אותם והתשובו בו יכו' . ואך יעל : זה על לב משכיל
 ולהם באמת ממכר סוד העויר וקבלו אותו מהנביאים
 שנתנו ברוח הקדש . וידעי הכל על כריו והנה מחזור
 הלככה הוא המיוסד על פי מדת זמן השנה המסור
 בידינו מהם בשם רב אלא לא כתחלק נמנהגו ולא
 כשתנה מבראשית ועד הנה ולקדושת השמה והלככה
 המתקופיי' ויסודי חשבונות העבור כפי מה שיתבאר
 להבא הם מצדיות על זה לא' שהטעם האמתי בדרך
 זאת הק' שיא היא שנאמר וכי' עכ' . וערם יבלה לדבר
 ב' . והוא אחר כדברים האלה ומעלם לא כמנא מי
 שהגיע לאמתת דבר זה הן במדת זמן השנה התקופיי
 הזה הן במדת זמן חדש הלככה האמנעו לא קדמוניו
 זל ל' שלהם לכדס כתגלה סוד זה ויסדו עליו מחזור
 הלככה הככון של י"ט שנה ומסרו לנו סודו והודיעונו כי
 זמן זלפיוס ותקט' יום ויו' שעות ותקט' סלקיו עיר

קול יהודה

הוא בכלל יט שנים לחמה לפי מדתה המדוייקת שאמרו בלי טוס תקופת זמנרעמ והוא כולל כמו כן דל"ה חדשי ללככה לפי המדה המדוייקת שתוכל עתה לחשב ולכוון אותה וזה אש תמכוון למספרי ימי המחזור הזה האמור ותחלק אותו על מספר שנותיו שהם יט שנה ינא לך ויעלה בידך שמספר ימי השנה הנכון הוא ששה יום ה ששית שתקלו חלקים ז"כ רנע"ט עוד מיט בחלק ולא תקח כמו כן מספר ימי זמן המחזור ושעיתו ותחלקה ז וחלק אותו על מספר חדשי שנים דל"ה כמו שאמרו ינא לך כמו כן ויעלה בידך שמדת זמן חדש הלככה האמנשי הוא כלי ימים ז"כ ששית ותשגל חלקים מתירף חלקים

בשעה ומחמי האמו עובדי כו"ט לא כתגלה להם סוד זה ולא ידעוהו ועולם אלא חכמי ישראל ומחמי האמת הם שידעו אותו לקיים מה ששאל מויד דבריו ליעקב וגו' לא עשה כן לכל גוי ומשפטים וגו' ע"כ והרא"ב כתב פ' אמור בקציעות המוידים הכלל שחז"ל העתיקו לנו שכתמוך על העמוד בנלו וכן קבלנו מימי בניאים ולא כוכל לעצת דבר אשר טוב ממנו ע"כ. ואכתי סיון הרביעי להניג ערך כל הדברים האלה כי מינוה נגדס כדאף אור כי יהל בהנכת כוכת דברי החכר הכנבים לקראתנו. ומה שאזשהו כתלה בכנזאה הוא מן הכתוב החדש הזה לכם שדרשו בו ח"ל כי הראה ה"ה למשה לנכה כמדושה ואף לי כזה דאף זקדש ואז בלי טפס כמארו לו כל עקרי סוד העבור. ומה שאמר בחלק אחד אולי כוון לחלק האחר שבין דבן גמליאל לבטלמיוס כחדש הלככה כי לרנן גמליאל שיצורו כלי יום ז"כ ששית תשגל חלקים ולבטלמיוס איכנו רק כלי יום ז"כ ששית תשגל חלקים וכמו שזכר מפרש קדוש החדש לה יום פ' על הכנא המתחלת משייתכן הירח והחז"ל וכו'. וזכאמ בעקר דל בראשיתו מיען דונמת מה שכתבו למעלה מדברי בעל יכוד עולם כי הישע קט עם היוותו דק מאד וכלתי ברנש בתחלתו לבי רוב השנים ידכה הרנשו וכן יקרה בכל חכמה מעטע השילכוך בראשון מספ השמים והש"ס

מאמר שני סימן סד קיר

שהטעם המועט בהתחלמותו הולך ומזרחה לאין שיעור: היה היום הזה גורם ההפסד הגדול מאד לרוחק וכו'. ר"ל שלא היה מתקיים בידינו שיעור הרוחק בין המולד והראיה על פי הכללים המקובלים כההיא דל"ה פ"ק א"ר ועירא אמ' רב כחמן כל שני מחמי סיהרא וכו'. ולא היה מקום לכל מה שהזכ"ר מזה אצונוא בו במסין כואכחו דראים כי התסבין הזה משמו ונא מן המוידין און פ"ק און ונכאת אפי' כמלוא ימא.

וכמו שז"ל בכלל דברי בעל יסוד עולם המזכרים למעלה. זלשן תקופת לככה ותקופת מחה עבינו על השלמת סכוכ בגלגליה מלשן ויהי כי הקיפו ימי המשתה. ותקופת השנס זכמו שיבא בדכישו פי' כע ששם עלו דברים רבים על הנשוא הלו: אבל חכמת המוסיקא חשוב באומה וכו'. בשעה כאמר און נהך להרכיב ספור למען הראותך כמה שלמה מאד הייתה מנאית באומתנו חכמת המוסיקה די לי בזה שתשא דעיוינד לחשוב בענין אומה שומרת משמרת לחלוך הנגונים האלקיים ולהעמיד אותם על הגדולים והם בני לוי המתעסקים בכיגונים וכו'. כי בכל אלה יגדל כל כש הסנדל להאמין כי הייתה חכמה זו במנא' בנו על ע"ס תימה. ותלה באומה חלוך הנגונים על הלויים עם היוות שמדת דוד מלכם הייתה זאת להם כי אחכס בתר רישא גופא אזיל והוא הדבר המוזכר ב"ס א' טו וישאר דוד לגדי הלויים להעמיד את אסיהם המאזרדים בכלי שיר בכלים וכבודות ומגלתי משמיני' להרים כקול לשמחה ויעמידו הלויים את הימן בן יוא וגו' והמאזררים הימן אסף ואיתן במגלתיים כגשת להשמיע וגו' ומתתיהו וגו' בכבודות על השמינית לככה. וככניהו סד הלויים במשא וסוד במשא כי מבין הוא. ונאמרו בעתים הנכבדים כוון אל ענות הקרבת הקרבנות שהיו אז הלויים מאזררי על הדוכן והמלאכה בכבדת אל בני אדם וכו'. חפן למען נדקו להגדיל הוראה על המנא המוסיקא שלימה בלוי בעצ ההיא אס מנד היויתה בעצמה מלאכה בלתי גרועה כבודים וכבודקיי' ואס ענד היוטה מאז בלתי כסוטה

בחלק אחד בעקר היום היה גורם ההפסד גדול כאר לרוחק מה שימצא בין המולד והראיה. וכן מבלי טפס היתה אצלם ידיעת תקופת החכה וזולתה מהכנבים. אבל חכמת המוסיקא חשוב באומה שהיא מאלקת הנגינים ומעמדת אותם על הגדולים כבעת זהם בני לוי מתעסקים בנגונים בבית הנכבד בעתים הנכבדים ולא הוצרכו לההעסק בצרכי הפרניזה במה שהיו לוקחים מהמעשרות ולא היה להם עסק זולתי המוסיקא והמלאכה נכבדת אצל כל בני אדם כאשר היא בעצמה אינה גרועה ולא פחותה והעם מוחשיבורת

קול יהודה פאמר שני סימן לו

המתעסק בה השפחות והאכוערים מנני אדם אשר יזכיר כמשכתי ואם מנד שהעם מתעסק בה היה מצולה וחסון מאד ולא הלויים ראשי עם קדש כי אמנם אם שלם אלה הם יעשה לה למלאכה וינאה

העדר שזכות הטבע כאשר הם ומראשיהם במלאכה דוד ושמואל ובה תחשוב במוסיקא ההיו יודעים אותה על אופניה אם לא : סה אבר חכזורי שמה בלי ספק נגמרה ושמה היתה מעוררת הנפשות כאשר יאמר עליה שהיא מעתקת את הגפש במדה אל הפכה ולא יתכן שחיהיה

פחותה בוד כנויים רק פיתה בת מלך פנימה ביד המולמים שצעה היה לב המתעסקים מתאוה לה בכל תוקף והיה זה סנה שיראו סימן ופה בתלמודה בלי ספק ולא והמלאכה ככבדת וכו' : כל שאז המלאכה היא מצולה וככדת אבל בני אדם ומעמלני המתעסק בה בתכלית הכוסף כאשר היא בעצמה ומטענה איכה גרועה כגרעון הכורסי והבורסקי וכיוצא בהם מהמלאכות הגרועות המבזות את בעליהן . וגם איכנה פחותה מנד היתה פופלת ביד הפחותים שצעם המתעסקים בה כי בה יקרה לה מן הפחיתות מה שספיק להשיב אחור ימין החשובים לבלתי התעסק בעבייה : והעם המתעסק בה הוא מחשיבות השרש אשר חונכו ממנו וזכות הטבע אשר בוצרו עליו כאשר הם דונכ לומר כמו שהם בני לוי הכוזרים המתעסקים במוסיקא החשובה הכוזרת : ומראשיהם במלאכה דוד ושמואל : ככתוב בדה אט המה יסד דוד ושמואל הרואה באמונתם : ושם מוכה והולך את אשר העמידו הלויים על מזביות ועל המשוררים אשר ואלה המשוררים ראשי אבות ללויים בלשכות פטורכי וימם ולילה עליהם במלאכה וגו' ופירוש פטורים שהיו פטורים ונקיים מכל מע ועל ואין מלאכתם רק לשורר וזהו מה שאמר הכתר למעלה ולא היה להם עמק וולתי המוסיקא ואם כן שהיו שם שמרי במלאכת המוסיקא כל התכא' שזכרונו מה תחשוב במוסיקא יהיו יודעים אותה על אופניה אם לא : ואמר זה כלפי אחר כמה שקדם חשוב באומה וכו' וכעשה כאמר אחרי השלומך הבחיכה לחשוב בכל מה שזכרתי מה יולדו מאשבותך בשלימות המוסיקא הראויה לפי כן להנח באומתנו מאז האם היו וודעים אותה וכו' אין ספק כי היתה שליטה אצלם שלמות אין

שני סימן לו

למעלה היומנו וכמו שהשיב לו הכוזרי במשכתי ובכנסת אחרת כתוב המלאכה הככדת וכו' והכוכה על פיה שלא היה ללויים עמק וולתי המוסיקא שהיה המלאכה הככדת אבל בני אדם כמו שהיא איכנה לא גרועה מנד עצמה גם לא

היתה פחותה מהמתעסקים השפחות והאכוערים מנני אדם אבל העם אשר ראיו מתעבקי בה ראשי חשיבות היו כמו שקדם : ואם כן מה תחשוב במוסיקא וכו' : ושית לכך לשאר פתח בכתבה וסיים במלאכה כי תחלה אמר אבל חכמת

המוסיקא וכו' : ואחר כך בא דברו לחמר והמלאכה ככדת וכו' : אפש' שכונן בזה לכלול כל שחיי המוסיק' לא לבד בחלק המדעי ממנה התלוי ועומד בדיעת פגולת ערכו נגיניה וכו' עקר החכמה הוא מהולל מאד : אבל גם כן בחלק המלאכותי שישימשו בו לשורר כפה ובכלי שיר' או כאמר שכל דבריו על מעשה הכנון והשיר כי פעמים בשם חכמה ופעמים בשם מלאכה יקרא וכובר כתב הראב"ע פרשת בראשית ככור ועונב מייס כלי נגינות והיא חכמה גדולה עכ' : ומה שזכר מסהדור המשוררים על ידי הראשי' ההם יבא עוד וזכו בשלישי סוף סיל'ט ושם סימן מ'יתבא' א'ך לא היה בזה בית מיוחד שמוסם כל תוסוף עם היות המוש' הזאת קיימת ומתמדת לא להוראת נוכך שעה לבד : ולכל דברי הפסקא הזאת יתייחסו מאד ויבחימו דברו בעל דרך אמונה מהמה ב שעה ג' באמרו אמנם ביאור א'ך ר"ל ליהודי וידעו כל החכמות הוא עם ההשתדלו והחפוש בדבריהם בחכמת הכינון וכו' ועיין שמה :

סימן סה שמה מכילי הפק נגמרה ובשלמה וכו' שמה רומז אל הבית הככבד שקדם וכו' דבריו החכר : ושמה היתה מעוררת הנפשות וכו' כבר זכרנו בד'ושנו המכונה הגיון בככור כי יש ויש בנינוני המוסיקא מוכים שוכים מיוחדים למד' שונות להחליפם ולהמיר אותם כפי הרגנן וכבר הורגלו קדמוי הרופאים לרפאת בה חלאים בהשבת הפעילויות הכפס אל יושר מונס הראוי וכבר אמרו חין הכנזרה שורה אלא מתוך שמחה וכנון דוד לפני שאלו (כשחיל' א' ס' יו') ומאמ' אלישיע קחו לי מנגן והיה כנגן היוכנגן ותהי עלינו יד' (ב' חלכים ב' סימן ג') עדים כאמכים על כל אלה : ולפי דרכנו כאמר שחלולי

קול יחודה מאמר שני
ככלל כונה זו בדברי דוד האחרוני אשר באו לחתימת ספר תהלותיו באמרו הללוהו בתקופ שופר הללוהו ככלל וככור וגו' ותכלית דבריו כל הכשמה תהלל יק להודות כי מחכ הנבוכ' ההם מתעורר הכשמה להלל יק ישתבח ויפתח ימכני ששכה פחותה וכו' כנגד מאמר החכר בקודמ' אינכ' גרועה ולא כחותה כמבואר שמה וכיוצאן עמו שלא ימנן היותה היום ענין' אשה שהיתה מלאז ומכני ששכה פחותה וכו' כי זה ימנה שחלש דעת החסונים ללאש את לבם ומגוע בה להשתדל בלמודה כי כנזית היא נעינה כמאמת הואל

והיתה כוס זהב כאף ספריו פחותי הערך אשר ענינה תמיה חכמה: אך ירדה עם חשיבות וכו' כי רימה כמר ואינכ' אתה כתיבול שלשי' ביומן הכי הככב האדון ליועל: **סיומן סו** ומה תמא' בחכמת שלמה וכו': יען הכיח כ' ל' שהיו החכמו' מתפשטי קיימו באויתתנו ולא הוכיח זה רק בקנתן הואיל עתה נאר כי החכמו' כלכל' הועפתו ברחיקן: כלל' מאתנו כי לנו המ' ומשלטן שלמק' וכו' כל מתח' בחכמו' וככ דבר כל כל החכמו' בכח לקי' ושכלי' ושכבי' והיו הכפי העולם כחוס וכו': עדו הכתו' נחמ' במלכ' א' ס' ק' וייתן הלקי' חכמו' לשלתי' ונכונה הרבה מאד ורחב לב כחול אשר על שפת הים ותרב חכמת שלמה וגו' ויחכם מכל האדם וגו' ויהי שמו בכל הגוים כבי' וגו' עד אמרו ויבאו מכל העמים לשמוע את חכמת שלמה ויאת כל הארץ אשר שאעו את חכמתו: ויהי שאמר אלקי' ושכלי' ושכבי' אפשר שכוון בו לא החכמה הלקית שהמלכ' כיתת ככללת עמה והגלגלית והטבעית ולשלטתן ירמוז הכתוב כי באמרו חכמה דמו' אל האלקות עם הרמלכ' כיתתו לזאת יקרא חכמת באמת כי היא היתה את כל החכמו' ויהי פרוס: וענינה: של הגלגלית על דרך כוון פניוס בתבונה: ודוחב לב' על טבעית: ויהי שאמר וירוב לב כחול אשר על שפת הים יכונה אגלי' שאין פנין הידועה וזולתי' להקף במדע ולהכיב גבולות הדבר ההוא הידוע ולכלול אותו מכל גדויו וזו היא פעמה בגול' החול בענין הגבולות לים וכלל כד באמר' הכתיב (ירמיה סיומן ה) אשר שמת חול גבול לים על כן יאמר כי היה לגו' של שלמה כפתו' של אולם רחב

סיומן סו
 מאד בו וכלכלי' יוקמו ויוגבלו כל החכמות המכוונות בים: כמות ומלמה הארץ דעה את הכינים לים שכסו' והיתה הגבולות לחכמות כדמיון החול אשר על שפת הים מקימו ומגבילו: ואפשר שכל ביאורנו הוא כוון דבני לוי באמרו במדרש רס' פל'ט מה חול גדול לים כן היתה חכמה גדול לשלמה עב' ולפי שטעמה זאת שאמרו ורחב לב הוא כנגד החכמה הטבעית באמר גם כן שלא זכר אגל' וזלמה כחול אשר על שפת הים כי אמלל' תקיף מחשבתנו בשלימות השמי חכמות העליונו' אזכרנו עד שינדק אכלס' מאמר כזה כאשר

זיומן בערך ממה שהיתה מפני ששבה פחות' בהתעסקו בה השגחות והמכוערים מבני אדם אך ירדה עם חשיבותה כאשר ירדה עם אחס עם חשיבותה כס:
מו אמר החכר ומה תאמר בחכמת שלמה
 וכבר דבר על כ' ההכמות בכח לקי' ושכלי' ושכבי' והיו אנשי העול' בא'ם אליו להעתיק חכמתו אל הא' מית עד כהודו וכל החכמות הועתקו שרשיהן וכללם באמתו ינדק אגל' הטבעית הקרובה אלינו ולטבענו: ועל כן הארץ הכתוב בחכמתו הטבעית באמרו וידבר על הענינים מן הארץ אשר כלכנון ועד הארוב אשר יונא בקיר וידבר על הכהמה ועל העוף ועל הרמש ועל הדגים ולא הודיע כוללת זה המלומה: ואם הג' מלכות הנכורות אלקי' ושכלי' ושכבי' שגנת לקחתם כנגד החכמות האמיתיות והדמיוניות וההכמותיות המזכרות למעלה אגל' חכמת הסכרדין: וכפי העירוש השם שזכרנו שם להיות מכוונות כנגד האלקיו' והטבעיות וההדמיות: האתכשאות למעט המעשים האלקיים והשכליים והמחשבים היוזכרים בסיומן מל' ובשלישי' סיומן ז' ובבואר שמה: יהיה טבעי כנגד ההכמותיות שכן הם מונבלות ואוסודרות כפי טבע של אדם אשר יגזור על שיטתו ויושרן: עד אבודו: אי אפשר לפרש זה על מלכות שכל' אשר באה לכמות במידות כמוזכר במלכים א' סיומן י' וזכרנו הימים כ' סיומן ט' שהיו זכר כראשון סיומן שכל' והודו וככר בארנו שם מדברי ר' אברהם הדור ולא הודו שכל' וככר בארנו שם מדברי ר' אברהם בר' חייל' בספר נורת הארץ כי ממוז שכל' הוא באקלים הראשון והדור קצת כשני וקצתו בשלישי: על כן פשטני' שאמר זה ימנה שוכר הכתיב (מלכים א' ה) ויבאו מכל העמים לשמוע את חכמת שלמה ואת כל מלכי הארץ אשר שמוע את חכמתו וכן באמר שכ סיומן י' וכל הארץ הביקשי' את פני שלמה לשמוע את חכמתו וגו' והנה החכ' אשר כידו מחקרו חרץ משכ' כי בהזכירו חרץ הדור על מחק' חרץ יותר מהזכירו מלכות שכל' כי הכה ירדו בפחת מורח רחוק מאד מארץ ישראל

קטו
 מאד בו וכלכלי' יוקמו ויוגבלו כל החכמות המכוונות בים: כמות ומלמה הארץ דעה את הכינים לים שכסו' והיתה הגבולות לחכמות כדמיון החול אשר על שפת הים מקימו ומגבילו: ואפשר שכל ביאורנו הוא כוון דבני לוי באמרו במדרש רס' פל'ט מה חול גדול לים כן היתה חכמה גדול לשלמה עב' ולפי שטעמה זאת שאמרו ורחב לב הוא כנגד החכמה הטבעית באמר גם כן שלא זכר אגל' וזלמה כחול אשר על שפת הים כי אמלל' תקיף מחשבתנו בשלימות השמי חכמות העליונו' אזכרנו עד שינדק אכלס' מאמר כזה כאשר ינדק אגל' הטבעית הקרובה אלינו ולטבענו: ועל כן הארץ הכתוב בחכמתו הטבעית באמרו וידבר על הענינים מן הארץ אשר כלכנון ועד הארוב אשר יונא בקיר וידבר על הכהמה ועל העוף ועל הרמש ועל הדגים ולא הודיע כוללת זה המלומה: ואם הג' מלכות הנכורות אלקי' ושכלי' ושכבי' שגנת לקחתם כנגד החכמות האמיתיות והדמיוניות וההכמותיות המזכרות למעלה אגל' חכמת הסכרדין: וכפי העירוש השם שזכרנו שם להיות מכוונות כנגד האלקיו' והטבעיות וההדמיות: האתכשאות למעט המעשים האלקיים והשכליים והמחשבים היוזכרים בסיומן מל' ובשלישי' סיומן ז' ובבואר שמה: יהיה טבעי כנגד ההכמותיות שכן הם מונבלות ואוסודרות כפי טבע של אדם אשר יגזור על שיטתו ויושרן: עד אבודו: אי אפשר לפרש זה על מלכות שכל' אשר באה לכמות במידות כמוזכר במלכים א' סיומן י' וזכרנו הימים כ' סיומן ט' שהיו זכר כראשון סיומן שכל' והודו וככר בארנו שם מדברי ר' אברהם הדור ולא הודו שכל' וככר בארנו שם מדברי ר' אברהם בר' חייל' בספר נורת הארץ כי ממוז שכל' הוא באקלים הראשון והדור קצת כשני וקצתו בשלישי: על כן פשטני' שאמר זה ימנה שוכר הכתיב (מלכים א' ה) ויבאו מכל העמים לשמוע את חכמת שלמה ואת כל מלכי הארץ אשר שמוע את חכמתו וכן באמר שכ סיומן י' וכל הארץ הביקשי' את פני שלמה לשמוע את חכמתו וגו' והנה החכ' אשר כידו מחקרו חרץ משכ' כי בהזכירו חרץ הדור על מחק' חרץ יותר מהזכירו מלכות שכל' כי הכה ירדו בפחת מורח רחוק מאד מארץ ישראל

קול יחודה

סאמר

שני

סימן סו

בכבוד על האקלים השני ואל האקלים הזה כפאת
 מורה רוב ארבות הדוד והניכוס וכו' ואלה על האקלים
 השלישי כתב ובאקלים הזה כפאת מורה קנת ארבות
 הניכוס וסוף משכנות הדוד
 וכו' וכבר ידעת מדברינו
 למעלה סי' כ' כי הנין הוא
 סוף כל הישוב לנד מורה
 ול אברהם ביאר לנו שארץ
 הדוד גם היא בנדו לפאת

אל הכשדים תחלה ואחר כך אל פרס ומדי
 ואחר כך אל יון ואחר כך אל רומי ובאורך
 הזמן ורב המצועים לא נזכר בחכמות שהם
 הועתקו מן העברים אך מן היונים והרומים

היוני ההוא בנה ספרו כלו על שהחכמה האמתית
 וההתפלספות השלם אינו ממנה ולא כולל כי אם בין
 היהודים ועם היווני יוני האריך בשבח לשון הקדש
 והחכמות היונאיות ממנו ובשבח חכמת חמיו ישראל
 הרבה מאלד ובתוך דבריו
 בא להודות כי אף היא
 שמצאת החכמה בין חמיו
 יון שהיא כולדה מישראל
 ואל אחר ליקוש לתלמידיו
 אם היוני מספר לבס חכמת

הפילוסופים מאין באה ואף בולדה תשמחו בה'
 ויעשו אותו הן האדון כשמו וכו' על זה אמר להם
 רוב חכמת הפילוסופים באה אלינו מארסטו' החכם
 אשר אם ייטב בבייכום אספר לכם איכות בואה לינו
 ואף שמעבדה משיו אמרו כי האדון אמור ולו התחיל
 ואמר הוא היה איש יהודי מורע ישראל ירושלמי מבני
 קוליה משבח בכיון בא לשמוענו מהאיים הרחוקים
 אשר באש"א ויורד מההרים אלינו וישב עמנו ימים
 רבים פילוסופיא הולך מאתנו ויותר הרבה מאלד
 הכוח אלינו ולמדנו משיו עכ' אחרי כן כתב בעל
 דרך אמונה הלו כבר כודעה חכמת שלמה ע"ה אשר
 קובל ממנו היות לו החכמות באות מספריו כי באבדו
 לאורך הזמנים וכעתקו ללשונות האומות הזרות עכ'
 זכה כה משפטו ש'ז מרן בספרו קהלת סימן כ' כי
 יש אדם ששאלו בחכמה ובדעת ובכשרון ולאדם שלא
 עמל בו יעבדו חלקו גם זה הכל ורעה רבה גם הריא
 כתב על משנת שמעון הנדיק כי ממנה באגרת שכתב
 ארסטו הפילוסוף רבו של אלכסנדרוס מוקדון שדבר
 עם שמעון הנדיק בדברי החכמה הטבעית וכאשר
 דברו בחכמת האלקות הגדיל ענה הפליא עושה
 והשתומם ארסטו ממצלת חכמתו באלקיות וכמנה
 בדבריו שכתב באגרותיו בעניינים מיוחדים שאל' וזה
 ממה שהשיבני השמיעוני עכ' והדברים קרובים עם
 מה שזכר בעל דרך אמונה בשם חכם מוכלל מפילוסופי
 היונים אפס כי מה שהעיד הריא על המנה כתיב
 לארסטו זכר השמיעוני לא ידענו מאין לו אמנם ראית
 לא ראיתי איכנה ראה ומה שזכר בעל דרך אמונה
 מדבריו איווסי'אלו הלא היא כתובה על ספר הכנת
 בתשיעי ממנו פ' וזכרו יוספון בספרו הראשון כנד
 אש"אוי ואלו לטהר לשון דרך אמונה בספרו הוש
 מגלילי העציות אשר נפלו בו ממוקשי הדפוס עד
 תעלה כוכת דבריו שספר ארסטו לתכרו קליאיקו כי
 ארס לחברה עם גר חכם עברי שיטב אתו ש ימים

קדמה כאמור ובכן הסכימו דברי החבר עם הכתוב
 לאמר וכל הארץ ממקשים את בני שלמה וגו' בהעירו
 על אפסי ארץ הרחוקים מאלד מארץ ישראל יותר ממלכו'
 שבא כי אתה ידעת מושב ארץ ישראל בארצ האיקלים
 הד לפאת נפון ומשוכה כלפי מערב ושא לא עיניך אל
 המקום אשר זכרנו מספר נורת הארץ כי דעתך תבוח
 ותשקוט על כל אלה: אל הכשדים תחלה וכו' כבר
 ביארנו בעניינו בראשון סי' פ' ששם ככלל הענין הזה
 בשלמות שוכות: ובאורך הזמן וכו' כי אקלים טבעו
 כבו מאותם שזכר המורה בש"פ מ' באמרו יש מבני
 אדם מי שייטב בעיניו שלימו אחד ויערב לו ויתאווה
 וירנה שידמו כבי אדם שאכלו השלמות ההוא ואשפי
 שהוא ידע שאין אכלו שלמות כמו שתראה רבים
 ותפארו בשיר זולתם ויאמרו שהם עשאוהו וכן בעצה
 בקבת חבורי אנשי החכמ' ובחלקי חכמות רבות ויול
 ליד איש מקבל מתרגל דבר חדשו זולתו ויפאאר
 שהוא חדשהו וכו' עכ' גם בראשון פ' ע"א זכר
 המורה סבות אבדן החכמות הרבות אשר היו
 באומותנו ועל דבר שעתקת שרשי כל החכמות
 אשתנו עיניך תחויבה מה שכתב בעל דרך אמונה
 מ"ב שער ג' ואל מנאתי בשם חכם מוכלל מפילוסופי
 סיונים דבר זה עניינו פעם אחת ככסתה להתוכח
 עם חכם מחמיו ישראל והתחילו לדבר בחכמת
 הטבע ולא היה בעיני הרבה ואחר נכנסו בחכמת
 האלקיות והעלבו באלקיות אל שלא הייתי יכול לספור
 ולהבין עד שהתפללתי לאל יתן שכל להכיבו עכ' ון'
 רש"י אשר היה מגדולי הפילוסופים אמר בסוף ספרו
 המיוחד הפלת ההפלה שהחכמות היו כמנחות בישאל
 עכל בעל דרך אמונה ואחר כך הוסיף עוד דבר ואל
 וכבר ממנה ספר אחד בין הכותרים עשאו חכם יוני
 שמו איווסי'אלו הביא בו דברים רבים מספריו חמיו
 ישראל על נד המקירה וההתפלספות וזכר שמות
 החכמי הרים אשר היו והם גמון בית שני והחכם

קנל יחידה מאמר

רבים והרי זה בא ללמוד ומנחם מלמד : עוד תשוב
תראה מה שכתב האסודי בפתיחתו וז"ל כל מה שמנחם
אנלם מהאמת כאלה החכמות העיוניות לקחוהו כלו
מכני ישראל בזמן הגלות וכמו שכתוב באגרת הבעלי
חיים לחכמו ישמעאל כי
כאשר התפאר החכם היוני
באומרו ושיהי היות שלימה
שנאמרות בשלימו החכמות
כשינו בעל ההשבעה להכ
שאין לו להתפאר מזה לפי
שהחכמות אכלם כגיבנה :
שלקמו אותם מכני ישראל
בזמן גלותם : ולא החכים
זה החכם היוני אבל שאמ'
כי בגלות ישראל ממזכרים לקחו אותם הם גב משם :

שני סימן סז חכ
על לשונו וכלבנו היא מכלי ספק השלימה מכל
הלשונות והכאזיה לקדושה יותר מכלם כמו שאמר
וכל אשר יקרא לו האדם כעש סיה הוא שמו לל שאם
ראוי לשם ההוא וכאזיה לו ומלמד על טעמו והתחייב
מזה לשום מעלה ויתרון
לשון הקדושה המלאכי יותר
מושגים לס ומרשימו מולת
מהלשונות ועל זה באמר
במכתב כי נדרות אומיות
אינם בלא כונה ובמקרה
אכל לענין קלות עם ה
המכוון מכל אדם ושות עכ
ומסכים לזה כתב ראב"ד
בראשית ספר שפת נדרות
וזל הכה מנאכו שהשם הביא הבהמות והעוף אל אדם
הראשון לראות מה יקרא לו ולולי היותו חכם לב
לדעת יולדת כל מין ומין ולהיות השם הנקרא לראות
על תולדתו לא היה השם הנכבד והנורא בזמן כסיל
עכ ולכל זה אפשר שזיון החבר בדבריו הנזכרים
באמ' ומה שכתלל בה מהעניינים כמדובר :

סימן סז היא יותר שלימה ורחבה ממנה ר"ל והלא
לשון העברית יותר שלמה הימנכי לה להתייש
התפארת וההודו ורחבה וכסבה למעלה בכביעת
שפתותיה מלות רבות ככונות להבין ולהורות כונת
משמיע א' השומע יותר ממה שתוכל עליו לשון הקדש
והנה התרים כנגד שני העניינים שזכר החבר באמר
בקודמת והמעלה לעברית בעצם הלשון ומה שכתלל
בה מהעניינים כי כנגד עצם הלשון הוד והדר יש
על לשון ערב באמ' היא יותר שלמה וכנגד העניינים
המוטבצים בה לברק מחשבה למעשה הדבור : הכה
שפתו אפי באמר ורחבה ממנה :

סימן סח בתלדלה כדלותם וזנה נמי עטם
וכו' כל עומת שאזו דברי הכוזב
בקודמת לתל לשון ערב הנעירה לפני לשון הקדש
הנכירה ויפירה מנכיר הן בעצם הלשון והן בפרשת
גבולה כמו שכתבנו : כן ילכו דבריו אלה להשיב לו
על תוכחתי ושיעור רגליו בהתנכלות לשונכו שמקרה
הוא קרה לה כי לא תעורר ועם היותה עם קודמותיה
כאלה קרה לה היא ברבת בני עמה כיריעות שלמה
והמקרה הזה לא יוריד עדיה מעלה כי הודה לא
כהפך עליה לישחית יחיבת עולם : והרי היא עטרת
תפארת לבושה עמוס בטן שהם עתידים להתמלס
כמותה : ובה אמת בתלדלה כדלותם כנגד שלימותה

וגם החכם בן רשד העיד בכדירו בהפלת ההפלה על
מציאות החכמות העיוניות בכני ישראל מקדם :
והמעלה לעברית בעצם הלשון וכו' : הכונה שעם
היות החכמות מועתקו מן העברים אל יתר הלשונות
הלא בהריקס מכלי א' כלי כפגם טעמים כי אינו דומה
הכל פה שאין בו טעם בכל תנאי שלמות הלשון : והכל
פה שיש בו טעם בחסרון תנאי : או יתקשר אמרו
והמעלה לעברית עם מה שאמר הכוזבי סימן סז חכ
דואה תורתכם ככלל זה כל דק ועמוק מה החכמות מה
שאין כן בזולתה כי מוכו כמשך כל הספור עד הנה
על הוראת התפשטות כל החכמות מאומתנו ועתה
בא להוסיף על דבריו כי לא לבד ככלל בתורתנו כל
דק ועמוק מה החכמות וכו' כמו שקדם אבל מעלת
הלשון גב לעברי יאתה והנה הורה על כבוד לשוננו
הן מנד היותו שלם מאד כי על כן היה קדוש לאלקינו
לבראת בו שמים וארץ כאמ' (סימן סח) שיהי הלשון
אשר דבר בה הוי עם אדם וחוה וכו' : והוא מה
שרמזו שני באמרנו כאן והמעלה לעברית בעצם הלשון
והן מנד מה שכתלל בה מהעניינים ר"ל שהיא טובה
ורחבה ככונה מאד להורות בה על עניינים מתחלפים
כי כל דבר לא יחדד להבין ולהודו כעת הדרך
וכמו שזכרם ביאורו סוף סימן סח : והיינו עוד
לעניינים הקדים והעמוקים כטעמו בה להבין
העניינים וכו' שיביא וברם סימן עכ' : גם לאה
אמר כדביע סימן כה וזל אך הלשונות והמכתבים
יש לקנות יתרון על קנות מהם מה שמותם באותם
הרבה בקדושים ומהם רחוקים מהנאות להם והלשון
שאלקית הכדושה אשר למדה האלקים לאדם ושמה

כט נ 29 א

קול יחודה

אמר שבה אחרות כמה מעלות טובות ואמר וזרה
באיעוטם כנגד נר ומנוח מנחה במקום היותה
מלככים רחנה מאד לא מונק תתתיה והככים לזה
דבר המורה בראשון פ' כל באמרו על הטעם המיוחד

אל הכוראית ואפשר שזרה
כפי הלשון אשר אין אתנו
היום ממנה אלא דבר
מועט עב' גם טע' פ' ט'
כתב על ויבא כיום השביעי
והפדת כמו זה הענין
המטעה לא יבטל בדרכי
שמוט הלשון עם דעתנו
שאמכמו היום בלתי יודעים

לשוננו וכו' עב' והנה על הוראת שני העניינים
במשך כל הפסקא הזאת בהראיתו את יקר תפארת
בלשון וזאת כבוד עצרה כעת הנלחט כושאיה וזהו אמ'
והיא בעצמה החשובה שבלשונות מקבלה ובהרא'
מקבלה וכו' עד אמרו ומעלתה מדרך הסברא וכו'
עד סוף כל הכבא' וזולת שמועט ברא' את אשר דבר
האפודי בהקדמת ספרו על דקדוק הלשון בהניף
ידו אל המקום הזה וזל' נתן סבת דלותה ומעוטה
דלות בעליה ומיעוטם וזה כי אחר שגלו אנשיה
ונכחו אכה וזכה בין גווי הארבות הסתפקו בלשונות
הגוים והיחוו לשונם הנכבד וישכחוהו וכמו שאמר
וימערבו בגוים וגו' והנה בעצמה של גלות בכל
שכחו קרוב לחצי העם לשוכה וכאש' בסוף נחמיה
ונכיהם שני מדבר אשדודית ואינם מכירים לדבר
יהודית וכלשון עם ועם' שיעור הכתוב וחצי בנייהם
מדבר אשדודית וכלשון עם ועם ואינם מכירי לדבר
יהודית ואם בזמן ההוא הקצר קרה להם זה מה גם
עמה בגלות הארוך היה אשר אנדו ספרינו ומסורינו
וכו' ואכדו השכחות הדבות אשר היו באומתנו והיה
כל זה טנה לקבדו בלשון העברים ומעוטה עכל'
ונכל זאת לא יסוב דברי ריקס כי את אשר טע' חלקים
בפי אותו אשמוד לדבר כי אחר כונת שתי החלוקות
הנכבדות הן פן הדברים: והיא בעצמה וכו' לא
בכסובת המקרה אשר מנחה כמו שזכר: כאשר יורה
על זה הנדו אדם מאדמה ואשה מאיש וכו' עם היות
לכ החבר סמוך בזה על קבלתו כמו שיוורו דבריו
בסמוך' ממ' לא תהיה פעולתנו לריק כחפסנו חבוש
שכלי איבה תרעה א'כה מרנך בנהרים רחיה ברורה
ומהורה על מעלת קדומת לשוננו ועמה טע' פ' ט'
אל כרו ישראל בארס אל כבד' פ' ז' כי מאש' לוקחה

סימן טח

שני זאת מחלן שכתבה פטרה בלשון הקדש רכי פתחם וז'
חלקיה בטע' רכי סימון אמ' בטע' שכתבה תורה בלשון
הקדש כך כברא העול בלשון הקד' שמעת מיוחד אומ'
גיבי גיבויא אכתירופי אכתירופיא גברא גברתא לא איש

ואשה למה שהלשון הוה
נופל על הלשון היה עב'
אך אמנה מי יסוס אלט'
לכלתי יפקק אדם על זה
באזרו מה זאת עזיבו כי
יפול הכופל ממנו בלשון
איש ואשה וז' אמנו מזה
הלשונות הפזרו' וזולתם'
וזה ענין שמוה זו אכל

הראיה שהוצרכו לה להוכיח טע' יתרון לבעל הלשון
הזה להכתוב דת על' וראשון הוא לנו מני טע' אדם עלי
ארץ והלא אפשר הוא וקרוב לשמוע שהיה כל הארץ
שפה אחת ודברים אחרים וזולת לשוננו ולשונ' יתהלך
בארץ מיום עשות אלקים ארץ ושמים ובה כתבה תורה
וממנה נעתיקו הדברים ללשוננו זה שדיכנו היום'

והמלות האורות טע' בלשון ההוא על איש ואשה מנא
מקום בלשוננו להתגדר בו כפי ענינם החכוון
שמה וחדוש הוא שחדשה תורת לשוננו יהודית על
כונת המלות ההנה כמו שהוא מורגל אכל המעתיקים
לחדש מלות כפי הנורך וכמו שהיכח אמתת זה הר'
שמואל' עבון כפי המלות ורות אשר הקדים למאמר
המורה ועל מה שכתב הראש' פ' דברים כי ומוזמים
מלה מתוקעל משפט לשון הקדש כמו האחדשד רעבים
עב' וזולת שמוע נא איד' תוכל להשלים כח הראיה
על קדימת לשוננו ולהרבות נבאיה להקים דעת כל
מפקק עליה כי אמנם העקר שהכל תלוי בו הוא שאין
דרך מעתיקי ספרי הקדמוניות לשנות טעם השמות
העצמיים הנקובים בספוריהם רק הם שומרי' תמוכט'
בהעתקתם ויקראו בשמותם עלי' חדמות לח' יהלכום
ולא ימירו אותם כלל ועקר' ליימן יודעו בעלי'
המאורעות ההם המסופרים בעצם שמותיהם ממש'

ולפני לא ידאו דברי הרמבן שכתב פ' מקץ על נכבד'
פענח בהראיותו אפשרות היות המלה הזאת מתורגמת
וזעם זה ידענו טע' יוסף הפך דעת הראש'ע ואלה
הם דבריו' ועל דעת הראשונים שאמר המשפטם
כעלמים יתכן שקרא לו טע' נכבד בלשון ארנו כי שאל
לו אז שהיה המלך יודע שפת כנען הקרובה אליו
ועניינו כפונה מנלה וכן בתו קראה טע' משה רבינו
כלשון עינו מן המים משייתקו ואל' תשתומם בעבור
שקראהו

קול יהודה מאמר שני סימן סח קיו

תקראונו מפרי המצויים מונינו כי ישנו השמות
 ללשון מוכן אז מורגל להם כאשר ישנה התרגום
 עקבתם כגון בין קדש ובין כרד בין רקס ובין מנרא
 זכן הכרדה מן האמות ובקמתם לא ישנה דבר כאשר
 עשה בפסיון מלך משבון וכעגו עלך הכסון וזולתם
 שרנה וזה לפי מה שהיו בקראי בלשון האמוות בדורו
 זכן עשו האחרים האשפטיקים על כל יאולס אין אזי
 מודה לו כמה שאמר כי הפוסדים ישנו השמות ללשון
 מוכן או מורגל להם מנה התפשט הכחיתו גם לשמות
 שעצמים של בני אדם בעלי המאורעות הכוכבים
 בספור כי הכה שם מוכיחם הכוכב למטה בספרי
 המצויים וכמו שזכר גם הראב"ע פ' שמות על ותקרא
 את שמו משה כי מן המים משמיהו אין בו שכו ללשון
 רק הוא שם משה עצמו בחלוק מועד כי אשר בקרא
 שמו מוכיחם בלשון מנדים כגור מחלת מוים שרל
 מים באותו לשון הוא שמו נכ בלשוכו בלא שום חלוק
 ניכר ויפה נוסף עליו גם בלשוכו כי מן המים
 משמיהו באלו אחר הונחיתו מן המים וכמו שכתבתי
 בדרוש המוכנה אגלי הגיון בכבוד והתרגום לא
 ישנה לעולם שמות עצמי בני אדם בעלי המאורעות
 המסופרות רק יבאר שמות המקומות אשר הוחלפו
 ברוב הימים ויחדם בשם המודע בזמנו אבל בעלי
 בלשון שהשתיק אליה הלא תראה שתרגם עג
 מלך הכסון עג מלכא דמתן הנה השאיר על
 על מקומו שם עצמו של עג ושנה כשן למתן
 להיותו השם האותבה לבני דורו אמנם אבל ביוחן
 מלך משבון לא שנה את לשונו באחד מהם כי הנה
 מקום אתו נודע בשמו כאז ונחזור לענין ראשון
 ונחאר כי הנה כל מעשה מוקף הראיה כשען על
 ככה כי בראשונה שמות העצמים אשר לא יעבור זר
 בתוכם להעביר נורתם בהעתיקה והנה הכס ככתבתי
 לשון הקדש מתחייסם ומכוונים עם ספיר גורתם
 בלשון כושל על לשון אין זה כי אש חות לקי בדורה
 וקיימת בינו ובין בני ישראל חות היא לעולם כי זאת
 התורה בקולות עבריות ביתה והיא היוה חס כל חי
 מראש הכריאה ולהגלות בגלות זה כשמות העצמים
 כאדם חללה וקין מקימתי וזולתם כן השפטו אבחנו
 דרגנו גם כשמות הגלותי ענמיים כאשה מאים ובה
 דאש וקדש באחר שזכרנו מבראשית רבה כי לא על
 המלה היא לבדה היתה הכונה רק קנרו בלשונם
 באברה ממייד וסמכו על המכין אשר חלה עליו חובת
 ביאור תשלום רחיימת להשיע קול פכיו ככותמת
 להנחיל את הרבים ידי חובתם ונאים הדברים הללו

קול יחודה

מאמר

שני

סימן סח

בגדלים המשותפים או פעלים מוכחים בלשון הקדש כמו
השקד הכתוב על כל אחד מהם ועל הדעת הנה
הלמחן אל תבט בפדשת כי תשא כי בלשון הוא ברא
פ'שלמו וקרא שמו'שמים וארץ וכל אשר בהם ומלאכיו
הל כל נבאיו לכלם בשם יקר'
שוכאל ונברואל עב'.

ושח משרת וגח מינרמנו עם עזרת התורה
וקבלת דור אחר דור עד עבר עד עד אדם
ושהיא היתה לשון עבר ובעבורו נקרא עברית
מפני שנשאד עליה עת הפל'ג' ובלבול הלשוני'
וכבר היה אברהם מדבר בארשי' באור כשדים
שהארמית היא לשון כשדי' והיתה לו העברי'
לשון הקדש והארמית לשון חול וכן נשא
אותה ישמעאל אל הערב והיו אלו שלש
לשונות משותפות מהדמות הארמית והעברית

כמו שהולך ונושא משך הביאור : לשון מיוחדת
לשון הקדש : רונה למד החסונה אכלו והמוחזרת
לכל דבר שנקדושה : ואם תמך בדברי הסבר
עיוך תהלהך במשעים לדמות דברי הלמחן שכתב
פרשת ויגש אל כל כי פי המדבר ליכס וזל אינכה
ראיה שדבר אחד במגרים בלשון הקדש כי על
דעתו הוא שפת כנען כי אברהם לא הביא אותה
מאור כשדים ומאריך חן כי ארמית היא והגל' הנה
עד ואיכנו לשון לישי' אחד לבדו אכל הוא שפת כנען
ורבים במגרים יודעים אותה כי קרוב הוא וכו' עכל
בנכסאות המיושרות עם היות בקנת ספדי הדפוס
קנור בלשון : והנה עם היות כדבריו כן הוא שלשון
ארמית למוד ולשון הקדש למוד לא יסווח מזה היתה
שפת כנען רק אם כח שייעת היות עם אברהם לשונו
תהלהך בארץ ההיא בפיו המדבר אליהם בלשון הקדש
ועל דרך זה יתבאר מה שאמר הכביא ישעיהו סימ' יע
ביום ההוא יהיו חמש ערים בארץ מגרים מדברות
שפת כנען וכשעית להנבאות ונו' אשר היה עליו
דבר הראבע באמרן מזה כלמוד כי הכנעניים בלשון
הקדש היו מדברי' עכ' והנה שפתו אמנו לקיים דבר
כי מאברהם היתה זאת להם : והיו אלו שלש לשונות
וכו' כבר זכרנו דוגמת זה מדברי הראבע בהפ' שפה
כרורה וכתוב עוד שם כראשישו לשון הקדש ולשון
ארמית ולשון קדר שפה אחת היתה ודברי אחרי וכו'
עכ' וגם כפרשת ויגש על לוח וערמון כתב זל והגאון
אמר כי לוח שקדים בעבור שנקרא כן בלשון ישמעאל
כי ה' לשונות והארמית ממשפחה אחת היו עכ' :

בשמית'ה

בכר הורה בזה גם כן על
כי הפועל בלשון הראשון
הוא ה'ימברך וכי היה לשון
הקדש : וקרא' אל כתב גם
כן כפירושי התורה שפה
אחת לשון הקדש ואמנם
קרא הכתוב לשון הקדש שפה
אחת לפי שהיתה היותר
פשוטה והשלמה ולא
התערב זר בתוכה ושאר

הלשונות איכס כן כי לפי שהיו אנשי דור הפלג' כלה
קודם כמות המגדל מדברים הלשון הוא והיה עכס'
על מירם העדר הלשון הוא מאפי' והתבלבל לשונות'
והמדברותם לפנעיים לשון הכה אין ספק שבהכחיים
על הלשונות ההם השתמשו בקנת שמות ופעלי' מהלשו'
שהגדילו והתמזגו הבלשונות והורכבו קנתן בקנתן
ולא אחת בהן פשוטה נעדרת ההרכבה כמו שזכרה
היום אשר שמענו ולפי זה אין ראוי שיקרא שפה אחת
כי אם הלשון הוא אמנם אשכוח כי פשיטות הלשון
הוא ולא דומה היה או בזמן ההוא : ואולי אחרי כן
לקחו אכסיה גם כן במקומות מה קנת שמות ופעלים
מן הלשונות האחרים כאשר אמ' החכמי' על וטאטאטיה
ועל יהבך ובלמם מרעהו וזולתם : ואולי מזה נמשך
הזרות בקנת מכוז' ולזאת הסבה נקרא לשון הקדש
או שפה אחת ובעלי הגימטריא אומרי' כי לשון הקדש
ושפה אחת חושבניה דדון כחושבניה דדון לא יותיר
לשון הקדש על שפה אחת כי אם באחד להורות על
אחדות מניחו יתברך כי אשר הבלשונות מניחיהם יותר
מאחד וגם הורה על אחדות הלשון ושלמותו וכו' עכ':
עם עדות התורה וקבלת דור וכו' העיד לו עדים
כאמרי' על הגור אדם מדמה וכו' וזה מורה הכאמנה
וקבלת דור אחר דור וכו' ולא פנה אל הדברים מעתיקי
מיתנו לשונות טובות שמהם תנא ראה חזקה כוללת
לסבור פי כל מצעבר כמו שזכרנו : כי איכס סימך
לבו בטוח בקבלתו בעצם וראשונה כמנהג טובו מיה
שאמר בראשון סימן פא שהקבלה והכבוזה מאין ספק
יותר כאמנה מן ההקשה : ושהיא לשון עברי' הוסיף תת

קול יחודה מאמר שני סימן סח ק"ח

בפלתיהם כמו שכתב שם הר"צ כי הדב נשמו נס בפעל' בלא ה' לשון' מה באותו' או הם קרוני' הלא תראה וידברו הכשר' ללחך' ארמית מלכא' הנו מנורת מלך' ללמין מעולם' חיי מנורת חיים' אמר מנורת אומרי' חלמא מנורת חלום' ל ענדך מנורת ענדך' ופארי' כמו מי יודע פאר' דבר וכו' ע' וכו' התלמוד' ונשמו' כדברי הר"צ

דברו היום שהיא ממך מלכי ישראל וממנותו באותו כתב אלל הכתב שאנו כותבים בו ספרים היום כתב אשורי הוא קרא' והוא הכתב שהיה בלוחו' וכן' אשורי שהוא המאמר שנכתבו' לשון' באשורי' כי אשורני בנות עב' ומונא הדברי' ממס' יומא פ' כהן גדול אמר מד' זוטא' ואי פיאח מד' עוקבא' בתחילה כינתה תור' לישראל' בכתב עברי' ולשון הקדש'

באקומו הבוכר כי ארמית' הנלון' ירמנו וירמבו' זמותיו' הנו הם אלו וסומני הדברי' (כל' המדברי' או הדוכרי') זה הכתב שיום הם נכתב' הקל והכבד' וכפעל' והתפעל' עכ' והוסף' עור' לומר' זל' ועוד' כי עשרת הכסוים שהם מוסדות כל השמות הסמוכים וכל הפעלים הם אינו ואפוא וכו' עד אמרו אלה בשלש הלשונות שיום עב' ומכלל דמיונם מה שכתב פ' ורא' על' ואשר לא' שם לבו' ל' דבר ה' ויעזוב את עבדיו' ונ' זל' יש בלשון קדר' ועם לזיו' ויעזוב רק אין' וכלת' בנו לתרגם הדבר בלשון ארמית וככה ביום השלישי' ויש אברהם את עיניו ורבים ככה' עכ' והיא' לשון העברית לבדה וכו' אין ספק כי לשון עברית היא לשון הקדש' וכן בלשון משנה' ידיום פ' בתרא' תרגום שכתבו עברית ועברית' כתבו תרגום וכו' שהרב מנידעטורה פי' עליו תרגום שנדכאל' ועזרא' וכו' כדנא' תלמודן' להם שנידמיה' אם כתבו בלשון הקדש' וכן דברי הנבואה' הבאמרים' בלשון הקדש' שכתבו תרגום אין מעמאין' את הדיים' עב' וכו' מה' שכוון' אליו' הרמז' באמ' עברית' בלשון העברי' אמנם הכתב העברי' לרעת' רז' איכנו הכתב' היה שבו בכתבו כתבי הקדש' כמו שהורו שם במשנה' הוצרכו באמ' וכתב עברי' אינו מעמא' את הדיים' וכו' באור הרמז' עליו' זל' וכתב עברי' כתב עבר' והוא כתב אשר כותבים בו השירה העם' הקב' ס' אלהי' (כ' אל סמיכה) והכתב הזה אשר נכתב בו אפוא התורה הוא כתב אשורי' והכתב אשר כתב ית' התורה' כן' אשורי' מן הגדולה' והתפארת' כמו באש' כי אשורני' בנות והוא אמרם אשורי' שהוא מאמר' שנכתב לבי' שאיבו' משתנה זל' יסול' בו דמיון' לעול' לפי' שזותיותיו' בלתי' מתדמות' ולפי' שאיבו' בלדק' אות' באות' בשעת' כתיבתו' ואין' כזה' בשאר' הכתיבות' עכ' והרב' מנידעטור' הרחיב' הדברים' באמ' כתב עברי' הכתב' שכל' מעבר' הכהר' והכומים' שהם השמרוני' בותני' בו' עד היום' ויש' היו משתמשים' באותו' כתב' כדברי' חז' ומעט' עת' של' כסף' מנא' אות'

חזרה וכינתנה להם בימי צדק' בכתב אשורית' ולשון ארמית' כיררו' לכן' ישראל' כתב אשורית' ולשון' הארמית' והניחו' להדיוטות' כתב עברית' ולשון' ארמית' מן הדיוטות' אמר רב' חסדא' כותא' מאי' כתב עברי' אמר רב' חסדא' כתב לביבואה' וכו' (פירשו' בו כתב עברי' של כבי' עבר' הכהר' לביבואה' ארמית' גדולות' כעין' אותן' שכותבים' בקמיצה' ומזוזות') אמנם קיימו' וקבלו' היהודים' הא' דתביא' התם' דבי' אומר' בכתב' זה' (ר' אשורית') כינתה תירה' לישראל' כיון' שחטאו' בהסך' להם לרועץ' (פי' מלשון' תרעץ' אויב' ורז' ששכחור') כיון' שחזרו' בהן' החזירו' להן' שכתבו' שבו' לכנרין' אשורי' התקוה' גם היום' מגיד' משנה' אשיב' לך' (פי' לאכשי' בית' שני' אומר' שבו' לירושלם' עיר' מבצר' כי גם היום' אשיב' לך' מגיד' משנה' התורה' הזאת' אשר' שכתב') למה' קרא' שמה' אשורית' שמלושרת' בכתב' דבי' שמעון' אומר' משום' דבי' אליעזר' המודעי' כתב' זה' לא' נשתנה' כל' עקר' שנאמר' ווי' העמודים' מה' העמודים' לא' נשתנו' אף' ווי' לא' נשתנו' (פי' שכל' האובקלות' אכלנו' דמיון' לוויים' אלהא' בימי' משה' היו' הווין' עשויים' כעין' שלבו') ואומר' זאל' היהודים' בכתבם' וכלשונם' מה' לשונם' לא' נשתנה' (פי' שלדברי' הכל' בלשון' הקדש' נכתבת' ועדיין' היא' בלשון' הקדש') אף' בתנא' לא' נשתנה' עכ' אמנם' מה' שכתב' הר"צ' בספר' נחות' שער' האותיות' וכפנה' הדבר' פ' שמות' עם' השתנות' בלשון' באמרו' מלכ' ומיה' קשה' בדקדוק' והיא' זה' כי' המשפט' ומינה' כי' הא' השרש' מן' מיה' יחלוטוהו' בתיו' כמשפט' בממוכים' ולכל' חית' הארץ' והיה' כן' נעבוד' שהיה' והתו' קרוני' במכתב' ואין' ניביות' לבד' משך' הנקודה' שכתך' ההא' אכל' לא' מבטא' כי' הנדל' יש' ניביות' בשמות' כי' תחלה' תקרא' הא' וכשמשך' הנקודה' תקרא' תו' וזה' לאות' כי' הכת' שבידיו' הוא' כתב' עברי' עכ' הרי' הוא' כמש' לשונות' שהראיתך' בראשון' סי' ג' כי' יחס' עברי' אכלו' איננו' מעב' הכהר' רק' ממשפט' עבר' ואזכותו' מעט' דבריו' בפ' שמות' אכל' בילדכן' את' העבריות' ונפ' משפטים' על' כי'

סימן סד

שמות רבה על אמרו לא יחיש דברים אכזבי אמר לו אם
איתה איך איש דברים אל תחוש כלל אכזבי נראית כל
פיות שנעלם ואפי' נשיתי אלם מי שחפצתי וחרט ועוד
וסקח לראייה ופקח לטמונה ואם חפצתי שתהיה איש

דברים שיהיה אלל לעשות
כך איז חפץ ובעת שמדבר
יהיו לדברך ככונים שלם
איה עם פוך ההל ועתה
לך ואכזבי איה עם פוך
עכ' ורשית החנר כזב
הולכת על פתים יח' ונד
המשלח כי להיותו נכח
שליח ה' ראיה לו לשון של
זהות לכבוד שלוחו והכ'
מנד מי שהכח שלוחו אליו
כי הנה הוא ראוי ממני זה
להתקן לו לשון לחודים
לדעת לעית אית יעק' דבר

למען ישנו המכוון ברוך שפתיו וכל לשון תקום אמו
למשפט ישישי' ואל והטורח חל החזירה : ואל
הכנוסים והמזירות : כי הילכית נרובה מזה להביע
תהלות חלקינו ושפתי רכנות יחלל פינו עלי עשור
ועלי ככל עלי הגיון בכבוד וככל מחמרו בכנוסים
והמזירות- להודו : על נרכמו להלל יח בשירות
ותשפחות פנינם מפנים שוכים : וחלביהם משה וכו' :
ולזה יאמה ששה ברורה להגדיל ילחדיד מוראה של
חלכות קול ככח קול בהדר קול שוכר ארזים מפני
מוראו יאמו : היתכן שתחבר להם וכו' : אפשר להבין
פני הדבור הלו חל היולכים לכהם דמליק מוכייהו אז
לכל הכתות שקדם וזכר להיות טורח המליצה נד שיה
שכהם בכללם : הרשית ספור התורה המשכן וכו' :
העביר החפוש להודיע כי טובה ורחבה היחה לשוכנו
מחו להביע מחיים א' אשר היה שפירות המדבר ללכת
והקדים המשכן עם האפוד והחשן מתוך פשיכותם
ומכובותם חללו : כשהזכירו חל שמות ככרות וכו' :
הכל יודעין כמה עלות שוכות ומזוכו' הוזכרו במלוא
המשכן והאפוד והחשן לפי כרכן להודיע מעשה ה'
הגדול והנורא הוא ובהרבה מהן כמקו המפרשים
בבבצרות וכפיות וקשות ומכניות ומשוקדים ונגדי
השרד וולתם רבים : וכיה נחה סדר הכפור הקוץ
כי מלבד שלמות חלקיו ביולית כככות נוסף גם הוא
שלמותו הכולל כי הנו יפה חף נעים מנד סדרו
והקשרו הכחות כמשפט כל צורת כוללת כמורכב

עקבה עבד עכרו והעירותך עליו נפקח הזאת
זכה אין הפרט ביניהם וולתי במשמעות הולות
כל זאת העני עמך ואם אכזבו הכרחי בכחן להבין
אמרי כוכת החנר כי על נד היותר טוב נמכותי

להועילך כנחמית היכר
כדל בין הכתב והלשון
ולמען תחכם נדועת לשון
המור וכתבתה על האמת
מעלתה על דרך הסברה
פני' : אמר הדברים האלה
אשר עלה מהמתם ביאור
מעלת לשון הקדש מנד
הקבלה : חלה עליו חובת
ביאור מעלת מדרך הכנרא
למור פתוי פיהו אשר עם
גבול הנחתו לאמר שהיה
בעמקה החסונה ששלשו
מקבלה וכנרא' וכן

ישלים הולאת עומר כבוד הלשון כי רחבה היא מני
יס ותבטנה שפתה כל המלות הנרכות להעתיק
ולהעביר משכיות לכב מפש לכשם והלכש אותם
מחלנות כככד ת מדובר בה : כפי העם המשמשים
בה : כי כפי חשיבותו של עם ראוי שתיחם לו הלשון
בסדר המדרגה : וזה שהיה נריך אליו מהחלנה כי
כן יאות לבגם חשוב וככד שיהיה דברו אשר יחא מפיו
מהודר מן המהודרים כלשון מזהרת לדבר נחומי כי
אזכס הדבור הוא סגולתו של אדם והמעולים שבהם
יורו על עליו מדרגתם ביתרון הכשר החלק המיוחד
הזה אשר היה בו יתרון האדם על כל כפש חיה : כל
עם הכנראה וכו' : כי לכנרא שלוח אמת החלקי להגיד
דבריו ליעקב ולהזהירם בשמו יאות כלי שפך היותו
בורא כיב שפתים שלם שלם לרחק ולקרב חת השר
יכוון לרחקו אז לקרבו : וישראל ישמעו וייראו : ועל
פעדר התכחי הזה היה משה רבן של כנראים מוכר
בשליחותו לחן הן אינו ערל שפתים כי ככד פה וככד
לשון אכזבי עם היות שנכחד בו הענין הוא לאור טעם
גבוה סוד ליראיו : וחלי היה זה להודות כי חקי
אלקים ומוראיו אשר עם משה לפני כפי ישראל אין
הפה יכולה להבר מה עצמו רחמים וכל לשון תקום
אדם לדבר נס מנד מהותם ועבמות סודותיהם תהלך
באין כי אל תכל לבטח מה' הסכלל בהם מן השלמות
וכאחוז החוט אליו הויח פניו תביע' קרתי פומי חדא
חלי דעלמא וחדא לחלי דלודימא וככד אח' זל כלה

משלמים שהרי היא מקפת מן השלמות כוספות על
שלמות חלקיו: וכן שמות העמים זמיני העופות
והאכזבים כפי סדר מדרגותיהם הוא מוכה מדבר מי
זדומם כי אין לזכרון הנזמח מוכו כזה ועל כן נשמע

והעמים הם הכוכבים
בוק פ' נח ודענו זל לפי
מה שזוכן מהבניו אלה כי
שדוש הוא שדמשה עירה
לשבו שמות בארץ אל
העמים ההם כפי הסכמת
הולדת טבעיה ומנהגיהם
כיתר השמו' שכללנו וכמו
שאמר ברכיש כי היא
השלמה מכל הלשונות
והנאותה לקרואיה יותר
מכלם עכ"ל וממדרגת הטי
לא הזכיר דק העופות הן
מגד הרבוי הנזכר מהם פ'
ממיני העולה הוא למעלה

הספור ההוא וכן שמירת העמים וסיני
העופות והאכזבים וסמיר' דוד והתרעם איוב
והתוכחו עס רעיו וחוכרות ישעיה ונחשתי
וזהלם:

עס אמר הכוזרי רמליך בזה ובולתו
שתשוה א תה עס וזולתה
מהלשונות בשלמות ואיה המעלה היתירה
בה אבל יש יתרון לזולתה עליה בשירים
המחוברים הגבנים על (הגזונים)
לא הלשנים:

נושאים זכוכים ואופני ספור מתחלפים חלוק רב מאד:
סימן עט תכליתך בזה ובזולתו וכו' הכונה
כלה על דרך הסברה שמך החכר
עליה מן העצמים שקדם זכרם לא על דרך הקבלה
שזכר תמלה כי מי ערב
לבו לנשת במחלוקת נגד
המקיבל דק נעשה כאומר
אם קבלה נקבל ואם לדון
יש תשובה וזה כי למח
שקדם מאמ' החכר שהשלט
לזכות משותפות מתדמות
הארימית והעברית והערבית
בשמותיה ונתה לזכותה
וכשמושיהם אלא שמשפטו
מקץ על היות העברית
לכדה המעולה שבה
והביא על זה מדרך הסבר'
עצמים רבים ולא מא
הכוזרי בהם עוד כנגדו

להורות על יתרון מעלת העברית על השתי המשותפות
והמתדמות שזכר הואיל ובשמותיהם ונתה לזכותה
ובשמושיה שלטת בדרך אי' באוי עכ' אומה יתרון לכל
הלשון העברית על סברותיה' הלא תכליתך בזה שאמר
ובזולתו שמוסיף לי מהנה וכהנה איכנו טוב לך דק
שתשו אותה עם וזולתה וכו' ואיה המעלה היתירה בה אשר
דברת לאמ' והית' לשון העברית לכדה המעולה שבה
אכל יש יתרון לזולת עליה בשירי המחוברים השירים
המחוברים הם בעלי החשק אשר להם כרעים לכת
בחכמה אלה אם בהיות הולכי על ד' תנושו ועל ארבעת
דבעיה בלכתם ילכו או שיתקשו יתד או יתדות במקו'
באמן על אשר יהיה עם הרוח ללכת ואופני רבי' ובאמן
לשמת' בלכתם ילכו ובעמדם ישמרו במדה במשקל
וכמשור' כידו לבעליה' והכה תלה שלימו השיר השקול
בזולת לשוכו כי אמנם פא או מארץ סבריה וקדש
מקדוש מרחוק בא אלנו וכמו שירנה באת סוכו סי' ע"א
אכל השירנו באמרי המחוברים שהשיג את אבותינו בזה
שכעליה ויתעברו בנו' וילמדו מעשיהם: הנכנים על
הננוכי' בניילעם חוקיה המיוסדי הוא באות מאד לא
הננוכיל' להכשי' קול משוער מתיישם מאד כננוכיותו
יכנן' אל השירים ההם המחוברים' ואך אכל תלית
גדולה זו כלשוך באמך אמור בקדמת סהנודק בה לא
הגנוכים והאזירות והדי יותר ישלם זה דמתי אלשוטי
אשר בהם מלאכת השירים שלימה מאד:

על מספר הבהמו' וזולתם הכוזרי שמה והן מחד הזר'
המנא בשמות העובי' הלא תראה מה שהנודק הרחבע
לערוך מלחמתו בפירוש העוביה כאמ' אע"פ שיש דברי
יחיד שאיכ' כישוב טעה הנאון שתרנס אותה לעבא
כי זה השם כלשון ישמעאל על דבר שלא נמנא בעולם
ולא היה ולא נברא אלא למשל וכן יורו חכמי לשונם
א"כ לא יתכן שיאמר השם הדבר שלא היה עכ"ל וכן
אכל הדוכיפת כתב אמרו הנדוקים שהיא התרנגולת
ואלה טפסי עולם כימי הגיד להם עכ"ל וברוב האיומים
ההם הולך בדרך ביאורם לשון מוספי' ועל אכזבי
המילוחים ידעת דברו פ' תנוה בא' ואין לבו דרך
בבזור לדעת אכזבי המילוחים כי הנאון תרננס
כרענו כי אין לו קבלה שימוך עליה וכו' עכ' ודבריו
שמעת מתק' אש עוכמתו על הנאון אשר תרנס את
השירה כלשון ישמעאל ובכתובתם ואלה דבריו בפ'
בראשית ואין לראיה על פישון שהוא היאור רק שתרנס
החולה כפי נרכו כי אין לו קבלה וכן עשה במשפחות
זכמדיות זכמות זבעופות ובאכזבים אולי כחלום
ראש וכדל' ענה במקנתם באשר אפרש בחקומו אם
כן לא נשפץ על מלומותיו וכו' עכ"ל ועם היות שזכר
למעלה האמ' והמשך לא היתה בחינתו עם על האכזבי'
הקבועות רק על עם הכפוד והמשך: וואירות דוד
וכו' הזכיר לה שלטתם כפרט לפיות מכוריהם מראוי'
דגל הלשון עד לפת' ודכריה מתחלקי לכמה בינויות

סימן ע

הכנויים אינם נרמזים וכו' בשמים יצופף להמלט כעבור מיד הכוזבי שהזכיר ומתוך שאר הלשונות מנח שריהם השקולים הם מנח היוותם כלתי הכרחיים כענוכי השקיות ועל כן

שהרי אפי' הדיוקנים שבכני אדם יודעים לכונן דברים ממחלפי התכוונות על טעם כגון אחד ומה כעכו יתם דרכיו השיר הממוכר להכנות בכין כאה וככון אל הכנויים אם בלעדי יקל על כל אדם לכונן כל כנימותיו הכנון ולפי הכנסת

ע אמר החבר כבר התבאר לי כי הנגני' אינם

צריכים אל המשקל ברבירה ושבריק לא ושכריק והמלא יכולו לנגן לא כנועם בהודו לה' כי טוב בנגון לא כנועם (לעושה בפלאות גדולות) סא כי לעולם מסדו זה בנגוני בעלי המעשי אבל בשירים הנקראי אנשארף והם החרוזים האמורים אשר בהם הוא נאה החבור לא הרגישו על הם בעבור המעלה שהיא מועילה ומעולה יותר :

עא אמר הכוזבי ומה היא :

האחר יהיה הריק קיוס דבור שומעטו תבושתא כמו הודו לה' כי טוב והמלא הוא בעל תמונות רבות כמו לעושה כפלאות גדולות לכדו והכוה שבין כרוק בין המלא יכולין לנגן על אופן אחד וכמוק הדמיון לה באמרו כבודו לה' כי טוב וכו' כי יכולין לנגן בהודו לה' כי טוב מהוא מאמר דיק התבונות בנגון לעושה כפלאות

גדולות לכדו שהוא מאמר מלא התבושת תורה אחת לשניה כעם הכנון וקבל כח זה בסדר פכים יותר מחכירו על כלי היות מהנה בלשון למדו כרוק והמלא כי אין כמוהו כעם ככהן כי שם השני כפין יקראו זה א זה בדמיון מתהלך בין שניה' אולי תבא כי כנגון ריק וכנגון מלא יכולין לנגן בהודו וגו' כנגון לעושה וגו' והכנון הריק הוא הכנון הכעשה בזולת מלאכ' והמלא הוא הכעשה במלאכה על פי משפטי המוס'יקה : זה כנוכי בעלי המעשים וכו' כקראו בעלי המעשים בני ישראל אשר אמר על אודותם סוין ל' כי המחשבות הזכות אשר ראיתם מעשים וכו' להבדיל בינם ובין הפרושים העובדים שזכר לו הכוזבי בס' מה זאליהם כיוון החבר בסוין ל' הכו' באמ' ובתבונות ובמאמרים שחין אחריהם מעשי' כמבוא' שמה וכיפתי ככאן כינה שאמר מהכנויים שאינם נרמזים אל המשקל וכו' : מהנה כוהג כנוע בעלי המעשים והם בני ישראל אשר ישומו מממם היעשה הככון ולא ידקדקו במלו' ככנות על הכנויים כנמוס כאשר ידקדקו זולתם כמוכר למעלה כיחלו' באמרן ואין ראיות החקים האלקיים דקות המלות וכו' וזהו שפירק ליה אמרו אבל בשירים וכו' להודות כתי' לא יבני ישראל המה השירים הללו השקולים בכלם התבושות והיתדות ולא שבו אליהם : כי אמרו אמרתם ובריתא יכמדו כשומם לב לתעלה מועילה ומעולה יותר ממה שהוא תקון השיר וסכודו הכאה במדה ובמשקל' והמעלה היותם

בזאת לא יבין הפלמנות בלשון והכ' כי מלבד מה שהיה מקנה השיר בלתי נדיק לכנה כנפיותמו כי בלעדיו כמירות נרע קובים על פניו נכ' כי שיר כזה הוא שיר של פגעים לנרסו כמק' והסמך כמתכוון למכונן הפגים שיוכר' וזה המלו לדמות דרכו הכוזבי כמה שאמר בשירים הממוכרים הכננים על הכנויים סאלו היה מן ההכרח קיימב ממוכרים

ובכנסו בדקקה למשקלת למען יתכן בהם לנכח כנפיות ממורו שיר' ולזה אמר כי הכנויים אינם נרמזים אל המשקל כדבור כי בלעדיו ירסו איש את קולו כעשייה רכה להמשיך הדברי כהונן עם היותם בעדרי המשקל ואל' אשר יספון מהכנויים יטנו ולא זכרין והמלא (כ' ושכרוקיה מלא וכו' וענינו לפי כחם ה' שיהיה פגם ככפן כרוק הדעת והמלא הימנה הקטנים עם הגדולים כלם יכולים הם בלא עזר וכו' השתדלות להמשיך הכנון כשני הפסוקים הללו בשוה כאשר שמענו כן ראוינו ביום השבת ביום השבת באשר יערכו הזמירו' בבית הככבת קטן וגדול שם הוא להשיע קולם כנעיוות כנון עם היות השני כעזר' הללו בלתי נכנים על מקנה השיר בעל המשקל כי תבוניות השני מהם עדיפות על תבושות הראשון אף גם זאת תיד' כל אדם להבליע השני כנעיוות כנון הראשון ואין חלוק תבוניותיהם גורם הכבר כנון' והזכיר השני כמובים הללו ממזמור קלו שהול' לנו וכל' שבת לאמרו שחרית בבית הככבת כנעיוות' ועם היות שיקביון ביניהם שני כמובים הם קיימ' ואל' האלקים והודו' לאלוים האלוים במה' לזכרון לעושה כפלאות גדולות לכדו כי להיוות מרובה אלוים תבושות יחזק הוראתו על הכללת תקויות רבות כנאמת סימן אחד שוה' והכה אמר כדקראי המלא יכולים לנגנו' ולהודות על אמתת מה שזכר כי הכנויים אינם נרמזים אל המשקל כדבור

תמכר במחיר סימן עב ועל ויהי שלמד החרוזים קאחורים וכו' כל הכורים למעלה בדברי הכוזבי ויחן סט באמרו בשירים הממוכרים וכו' ואם באם לבאר הדברים על פי הפסח שכתב בו בכנאים

עב אמר החבר כי המכיון מן הלשון הכנס

מה שיש בנפש הדובר כוכת שומע ומשמע כמו שיתבאר בסוף זה היסוד ומן זו והלחה עד סימן ע"א: מפני שלדברי פנים נכנסים וכו' על דרך אמרו והיו עיניך ראו את מוריק הלל זה הדבר אשר דבר הל שמואל ו' נתקן בהקדמתו לביאור קהלת ו' הרבה תחבולות ונלבוים וכנכו כני

בעלי הנושעים תהיו הכול לנכחו הכוכריתיה שומרי המעלה העביבולא השמע כמו שיבא במשכת כי אינם אין נמחמת רק מעשה יתוקף ההוראה בדברי הכאמרי ואין פנות אל המקנב השירי הנלתי פונה כי אם לתענוגות כני אדם להשמעות אינים וכמה כאים הדברי הינאלי שפי ה' שמואל ו' נתקן

בדברים אשר למלמד החכם לעשותם כדי שיבינו התלמידים הכנאים כוכתו אף על פי שלא יבאר ולא יפרש מה שאי אפשר לעשות בכתיבה במכר כיון שאמר אדם לחבירו בטוב עשית כשעשית כך ויבין האמר אליו כי רע היה בעיניו מה שעשה וזה לא יוכלו מונפו כל מדבר כי הדבור ההוא הפך מה שכוון אליו אומריו אף יבין אותו ממשני הדבור ההוא ומחקרים שילוו אליו אם ממראה פני האומר שיאמרו כניו או יוריקו בפני אדם כועס או מתוכן קולו כל מי שלא יאמר הדבר כנחת ועל הדרך שאדם אומר כשאומריו על פשוטו אף אמרו כתובות מי אומר דבר שהוא רע בעיניו או מדברים אחרים שיסמוך לדבר ההוא או שיסמוך הדבר ההוא אליהם וכבר מנו מזה הכת חכמי הדבר הרבה וכל זה קשה מאד לעשותו בספר וקנתם במעט במראה הפנים וכתובת הקול וכו' עד כאן: וכדמיונות וקנאות הרמיהו היא בעיניו בלשון כטוב כאמר אלפי (איוב טו) ומה ידמוין עיניך שהוא כמו ידמוין כהפוך אותיות והקרינה היא בעיניו וכשפטים כאן קורן בעיניו (משלי ו) קורן כשפיתו (משלי ו) וכבר כתב קווינטיליאנו בספר ההלנה מאמר לא כמה גדול כתי של מדבריו נחות כנדרס כועס דבריהם האותות מעשה הרמיונות והקוליות ותקון הפנים עם תנועות כל איברי הגוף על השיעור הרחוי לכל דבר והנה לפי התחלק טבעו עד שעל פי ידמוין טוב או היתה שומע קריאת החלק הזה מהרמיהו הלכת הגוף ונטוש ועיניך לא על החלק מתי ועליו לתרבה רב ושמואל מה אומר לתרבוין יחי לתרבוין תאר פנים וזה חזר

בראשית ביאורו לספר קהלת וזל ויש למלכת השיר נבאים אחרים כוללים לכל ומיוחדים לאומה אומה זכרם אריסטו בספרו בשיר וכן זכר שקנת באומות לא היו מכונים בשיריהם השתנות האומיות האחרונות אף שיהיו שונות באין קריאתם לבד וכן אומר כי קנת האומות לא היו מבאלי שיריהם שהיה המשקל אחד מדרך הקוד כלומר המלכים והשכאלי שיהיו על דרך אחד ומספר אחד רק וילאו הקסרון כנגון ואין ספק שהיה להם כזה כדר כי לא ימלאו בו כל חסרון וכתבתי לך זה מפני שכראש שדורות דוד ושלמה עה היו שיריהם כן כי לא נמצא לא משקל ולא סרון ויש למד שהם לשירים הם יתרון על אלו שונאים היום כי לא היה דרשם נד והיו יכולים להביט בשירי העבין אשר ירנו לשמונה כהם כרעוב על שליומותו אף כדורות האלו קבלו על ענמם בשיריהם תכחי רבים הן לעשותם הן לזיהר מהם וקברו על ענמם מאד הדרך עד שלא יוכלו לטעות ידן ושמואל ויביאם זה לדמוין ולקנר ולקסר ולהתיר לענמם ככלות ועם כל זה יפסידו העבויים או לפחות ידחקו הנכנסים הארכתו כזה לכבוד שירי דוד ושלמה ולהפך כוכיותם ע"כ ויש לדברים האלו הסכמה עבומה עם כל המוזכר למעלה כמסקא זו ועם מה שיבא כמסקא המשכת וכתבנו פני הראות לביאור השכי שזכרנו על דיק ומלא מהה שכתב רק וילאו הקסרון וכו':

סימן עב כי המכוון וכו' כל הדברים הללו מנשים לכלל דעת כי פשוטו הלשון בולת משקל מועיל יותר מן הממוכר במשקל להכניס

להתיר פה אלמים ד' יוחנן אמר להתיר פה עקרית
ע"כ ויתחזה לך ככוחו איך כללו שם כל תנאי המליץ
כי תתיר פנים מורה על הסכרת מה ש'אמר ע"י רמיוס
וקרינות כראוי ופה אלמים מורה על טוב המלגת
פדברים במלכות ככונות על

ולשון עלנים תמאר לדבר
בחתי ופה עקרית יורה
על המנצח דברי חכמה
ומדועס מדעתו על רכי
עקר לא ילדה פנמי רכה
וכשלא לו ככלל חמש תנאי
המליץ שכו' אצל הממכרים
ומרקו טולאו מכללס כי
בתאר פנים מקו הוכח למה
שכקראצל פרוככלא'אוכוי
ובהתרת פה אלמים אמר
מקום מה שקראו בשמותם

אכוכלא'אוכוי ובהתרת פה עקר' כגדר מה שקרא
אצלם איכ'כניאווי וצלה התפקוד גם השני הכותרים
אשר ישאו את שמותם על שפתיהם דיכפוס'ניאווי
ומימור'ואי' היינו סדור חלקיו הספור והזכרון כי
להיות חמשת התנאים הללו ככללים במחשבה דבור
ומעשה ל'לשלה מהם המתקנים אל המחשבה שהם
המנצח הדברים וסדור חלקיהם והזכרון רמו
באמרו להתיר פה עקרית ולשנים אחרים רמו באמ'
להתיר פה אלמים כנגד הדבור ומאר הפנים כנגד
המעשה והפירוש הזה מתיחס מאד אל הכתוב עגמו
שכנכה עליו המדרש הלז כי כן כתוב(יחזקאל מז)ועל
הכחל יעלה על שפתו מזה ומזה כל עץ מאכל וגו' והיה
פריו למאכל ועגלה לתרופה כי על החכמה והמתיתם
איה הכתוב מדבר ועגלה תאר לדבור ולמתייחס לו
על דרך מדרש חזל על אמרו ועגלה לא יבול שאפילו
שיסה בטולה של תלמידי חכמים נריכה תלמוד וזכר
לדברים אלו מה שייעד הנביא לעתיד מה שתרבה
הדעת לעות את יעק' דבר באמרו רכי עקרה לא
ילדה פנמי רכה ונהלו וגו' כי רכי עקרה רמו להמנצח
הדברים מלככו וכו' פנמי רכה רמו להמלגת הדברים
וכו' ונהלו רמו להסכרת הפנים וכו' באמרו והגדה
דונה למד ספור דברים כפשטן כלל תמיהא וכלל
שהלה ויחול מלשון תמלגת ותבועות כלל כזה
כל יתר ההפעלות זולת אלה שזכר בפרט התלונה
הפשוטה היא הנלכת בעצרת בחוזק הדבור והשינוי
והזולת זה שזכר עד הנה ואין שפרט בזה בין היותה

והגדה ויחול והפחד ותחבה ותנוער' שמשקד'
בהם המליצה הפשוט' ואפשר שיעור המדבר
בתנוע' עינו וגבותיו ובכל ראשו ובדיוו להבין
הכעס והרצון והתחנה והגאווה על השיעור
שהוא רוצה ובשארית הזאת אשר נשארה
מלשוננו הברואה ימצאו עניני' דקים ועמוקים
נמבעו בה להבין הענינים ולהיותם במקום
האעשים ההם שהם פנים בפני והם הטעמים
אשר יקרא בה המקרא מצירין בהב' מקור
דהפסק והסמוך ומפריד מקום השאלה

ואין לו ראויים להקרא בשם רמיוס או קרינו' באותם
שזכרו: הנוצרת הברואה שאינה מובטחת מכוני' אדם
כשאר הלשונות רק היא בוצרת וברואה אמרו יתאשר
ראה ויספרה הכינה וגם חקרה וישנה לאדם הראשון
כמוזכר למעלה ומבאר כדביע' סימן כה באמ' והלשון
האלקית הברואה אשר למדה האלקים לאדם ושמה
על לשונו וכלככו היא מכלי ספק השלמה מכל
הלשונות וכו' וכפל דבור לאמר הנוצרת הברואה
למען הודיעך כי לא לבד יצרה ותקנה אחרי ההכמה
עליה מכח נברא אבל היא גם כן ברואה אחת ית'
ומאין תמצא בראשית דרכה ואל יקשה עליך מאמר
הכתוב ויקרא האד שמות וגו' עם אמרנו שהיא ברואה
כי תצוית זה קלה מאד מאשר לא אמר הכתוב שקרא
שמות רק אל חית השדה ואל עוף השמים אשר שמותם
גם הם כנורו מיסודו הלשון אשר הוכחל לו משי עליון
כאמור: כטבעו בה וכו' מלתי על לשונו להורות שגם
הטעמים היו וכבראו עם הלשון עגמה אשר הושמה
על לשונו וכלככו של אדם כמו שזכרנו ועל כן אמר
כטבעו בה כללו הטעמים אשר על אודותם הספור
הזה סוכב הולך הם טבעיים בלשון ומולד אחד שות
לשניהם וכבר אזל בדרים פ' אין בין המורד אמר
רב מאי דכתיב ויקראי' בספר תורת האלקים מעורש
ושם שכל ויבינו במקרא' בספר תורת האלקים זה
מקרא' מעורש זה תרגום ושם שכל אלו הפסוקים:
ויבינו במקרא' אלו פסוקי עשמים ע"כ: ויתבאר
ענינו בשלש' סימן לא באמרו מכלי ספק שהיה שמו

כתובה והיא המכונית בשם דבור מתוכין היותה
כאמרת אמירה מרת טעם משוללת החוזק והרפיון
והרמיונות והקרינות שקדם זכרם שגם היא בחייה
קרויה ממה הואיל ולא נצוד' כמה שמדרך הדבור
היה להעור ממנו או
רצה במלי' פשוטה הדבר'
שכתב להיות כעדרי הכמוד
והטעמים הראויים למלאת
מקום הדבור פנים בפנים
וכמו שיבאר בסמוך: ואפשר
שיעור המדבר בתנועות
ענינו ונבותיו וכו' התכונו'
הללו אינם רמיונות העינים
וקרינות השפתים שזכר
למעלה רק הם כגון כשאו'
גבני העינים לגאה וגאון
וכותא כמו שצבאר והולך

וכותא כמו שצבאר והולך
וכותא כמו שצבאר והולך

בלבנות כפתח והקמץ והשכ והכטי והשכ והטעמי
כלב הכהי וכו' עד אמ ושמו שבע המלכים והטעמים
אומות לתבוכו ההם אשר העמיקו בקבלה משה וכו'
עכ' וההתחלה רנה בו לטעמתי הדוה הכלתי שלם

שהזכיר הוא מה שנהגו המסודרים להרחיב נעדיהם
תחתם בהשתמש סמוך במקום מוכרת והפך זה והמשל
כזה מלת לבב הנקודה לפי טעמה הלמד כנרי במקום
הכרדה וכשאל במקום סמיכות והמסודרים יקלו על

שדכו תלוי ומעמד כי לא
כח עדיין אל המנוחה והוא
הנקרא טעם המאמר: מן
ההגדה רנה בו טעמית
ספור אשר בו השלם כלל
הגדתי במשפט חרוץ
והוא הנקרא טעם המאמר:
שימוכר נה חכורכי רל' כי
עזות ספרים הדנה חין קן
על ביאור דברי הכתובים
לכל הפנות והמופתי האלה
למען דעת מקום ההפסק
והמשוך והפרדת מקום
הספלה מן התשובה ויתר

מן התשובה וההתחלה מן ההגדה והחפוזן
מן המתון והציווי מן הבקשה שיחזר בהם
חבורי ומי שזו כונתו מבלי ספק שהוא החזר
החבור סוף המסודר כי המחורב סוף המסודר לא
יתכן לאמר אלא על דרך אחת והוא סופך
ברוב המקום הנפרד ועיבוד במקום הסמוך
ולא יתכן להזהר מזה אלא בטורח גדול:
ענ אמר החבורי באמת נדחתה מעלה
שמעית בעבור מעלה
עניגית כי החבור סוף הסודר מהנהג הנשמע

ענמם כשומ'ה סלוק זה כש
נרכס ליתר או לתנוע ומנו
טעמה העמיקאל במסכת
כאמרו לוי שיר יט' כב
הכתולדות לוי זמיר
חשק דבריו כל רבב
יקרעו נס כמלת עין
מנאכו לו עין אשר מטא
מזה המין ענמו כאמרו
במסכת עשרים
ושבעה צבי מאס עין
ראו ואל מקיים אמן
גלה אשר כעלו בו

המלקים המוכרים זה מותח לדרומו זה לבכוכו עד
אשר רבו כמו רבו החכורים ללהג הדנה ויגיעת כשר
וכל זאת באתנו על העדר ידיעת הטעמים אשר
שכחו ואין איתנו יודע עד מה כי לולו זה היו הטעמי
עם הנקודות מושיטים כל ענייניהם בקנה א' כדבר
הסדר סוף סימן פ' באמרו ולמחבר החכמה הדקה
הואת סודות כעלמי ממנו ואפשר שעמדנו על קנתם
וכוון בהם להציר על הפירושים וכו' עכ' נא ולמד
מה בקש בעל העקיפה להטעים בו פירושו על מה ה'
אלקין שואל מעמך וגו' (פ' עקב סוף שער נב) מנד
מה שהפליג בעל הטעמים להמליץ ענייכו' סים
עייך עליו והיה לך לאות לדוגמא ולמשל אל יתר
העניינים ומי שזה כונתו רל' הכנס מה שיש בנפש
המדכ כנפש השומע כמו שזכר בתחלת הדוה המוכר:
רל' החרוי המסוכרי ככלם ומשקל זה שם אשר קור'
להם כפי סעו ועי' גם כפיסקא המשכת: לא יתכן לאמ'
לא על דרך אחת כאשר ישית עליו תוכן המשקל אשר
שמהו עליון אלוף לראש ואת כל דבריו נתן לו לבבדו
על פי השיר יתנו ועל פיו יעשו: והוא סמוך ברוב
מקום הכשר וכו' כי כאשר מונח טעמינו ישמור
שימנהל לעצמו לרגל מלאכ השיר ולכלתי כמותי ממנו
ימין ומשמאל יפרק נדר הסמוך והכשרד וזה יקרה
לו על הרוב ועמל האדם לביהו ברנות לשוכב
בעניות שירו לארמות וישר הסמוך והכשרד כי לא
יזבל להזהר רק כשירחא יתירא ועינין הסמוך והכשרד

בו הזריות כי עין של עין הראוי ליכחד כמין במקום
מוכרת רנה הוא נקדו כשאל לתקוע יתר' ואלף אמן
הראוי ליכחד כנרי עבר על ניקודו כמטף סגול
לאופה סנה ענמה ופרך נדר (כי לפי מה שכתב
המכלול כשער השמות במשקל פעול הוא שיה
לעולם כנרי כסמוך וכוונכר רק שעתה נקטון רכיו
כמו עד א' אבויס) וכאילו היה משקלו כשאל חשך
(משל כ) ובכן שנה שכיו אשר שניו כמלה אחת ותקע
יתד במקו' כלתי כאמן כי לא היה לנרת שניו מתכות
המלה כשכוחו את טעם הנקודה אשר לא כדת כי
גם יד המענה על העל וכה להשתמש כסמוך במקום
המוכרת והנה זה קלוקל אחר כשיר מתחלף לשני
הקלוקלים אשר יוזכרו בו במימן עליוש בו הפסד
מכואר כהכנת העניינים:

סימן עג

כאמות כדחתה מעלה שמעית וכו' רל'
כאמת ובתמים ובנדק נדקית אכלכס
המעלה השמעי התלויה בחבור הכאה כמדה ובמשקל
אשר יהנו בו אזכי השמעים מפני מעלה אחרת
מעולה הימנה והיא המעלה העבייבית להכנס מה
שים כנפש המדבר לנפש השומע שהוא תועלת
כמשך מהדבור הכלתי מושעבד אל המשקל כמו
שכתבאר בקודמות וזהו מה שהולך פכיו ביאור
כאמרו כי הסבור וכו' וכאמרו והמסורת היא
כוללת העבייבית רנה בו מסורת הנקודות והטעמים
שכבר זכרנו מטעמו של חכר נקודות כי נעבורת היא
בידמ

עודנו מסיני: אכל אכיל דאח. טפח על פניו מה שהורגלנו להכביס לשוכנו תחת טעמו משקלי המרווי כי מטתה הכנה גם נמאכו להטתו כגון השיר השקול במכור בלה עם היותנו מהפחד הכזקה מה שזכרו:

סימן ער וזה מתענותו וכו' הודה

לא כוז כי טעות הוא לחטאת טעמו לא לכד חזק בכחמנו המעלה העניינית בוצר בקדוה אכל גכ חזק עינתו חפסידים עינן לשוכנו וכו' והכונה בזה כמו שכתב במדוך כי בהנה לשוכנו גבולות טעמים ונקודות למשפט כתי ישראל בדקדוקי פנאי הקרייתר מחד מן בערבית הקדונה ללשוכנו בחשיבות וכל סכן מכל שחר פלסוכו ייתכן לנו להיות הכנה מחמרים בקריה ולהתחיל ולהפסיד ולהתמיד בה גם יחד מה שלא יוכל עליו וזולתנו וזמה ישלם הקבוצ והמכר בימינו בהתאסף יחד משכנו ושר לקרא שכם אחד בשפה ברורה עד היותם לאחדים בקריאתם כשפר אחד עמנו במו שיסלים הכיבוד פי' שזהו אשר דבר כאן כי על ידי קלקול השיר שזכרו

סוף סימן עכ' ושד וזכר בו קלקול כוסף סימן ע"ה הנה כשיב החבר למחלוקת כי בהריסת גבולי דקדוק הקריאה מחוסר השיר תעסד המעלה הזאת המתחדשת מהשינוי הנכבלי ההם על עמדם ועל כל זה יעבור

הכיצור בפסקות הכיזכות: כסימן ע"ד: כמקרא המידיס כאילו אמר בקריאת שירים: המעלה הזאת ר"ל השלמת המכרה וההסתרה

סימן עה

אמר: הכשר עמנו שקבצנו כה בין שמי נחיים ולא קבצנו נין? ג' תנועות קלא על הדחק וכן הזכיר גבוש אל הכס' זה אחד

מן המקראות במכור הלז שהדעים את השלם כלו כי לא ידעמה הוא' וככל זאת לא נשיב אזור ימאכו מהזכיר ככיתורו את אשר יענה עלינו בוח מחדש רוח ה רוח דעת ידבר בנו ומלתו על לשוכנו' קנז השני נחיים' לשלשה ראשים יפרד כפי המורגל בלשון המדקדקים: היא ששוכנו להם יחדו שני נחיים כעלמ' על דרך מה שמכב המכלול בפעילות שנה קנינית אוי באמרו במכורו כ' נחיים נכעס כחמרי השלם האחד לנורך והאחד שלא לנורך שחזנו אלא למשך הכח ההלכוני אמר ולא

וחבסרות הזאת כוללת הענינים. אבל אני רואה אתכם קהל היהודים שאתם טורחיהם להביע אל מערת החבור סף הסדור ולהקרות זולתכם מהאומר ותכנסו חכברית במשקיהם:

עד אמר החבר וזה מתענותו ומריינו לא די לנו הנחתנו המעלה הזאת אלא שאנחנו מפסידים רובן לשוננו שהוא בושם לחברה ונש בהו למחלוקת:

עה אמר החכורי ואיך הוא זה: עו אמר החבר הלא ראית מאה אנשים קוראי במקרא כאלו הם איש אחד פוסקים בער אחת וברבריהם קריאתם כאחד:

עו אמר החבורי כבר התבוננתי בזה ולא ראיתי כמוהו לא בארוב ולא בערב ולא יתכן זה במקרא סף נקודת השירים הודיעני מאין היה המעלה הזאת ללשון הזאת ואיך (הפסיד אותה) סף תפסיה אותו המשקל:

עו אמר החבר (מפני שקבצנו בה בין שני נחיים ולא קבצנו בין שלש חנועות) כל מחסי שיקבנו כה שני נחיים ולא קבצנו בה בין שלש חנועות אלא על ידי הדחק (ובא הרבונו נוטה) סף שנקבצנו כס כי לפיכך

בין הקוראים כלסובגנו: וזהו ענין כתיב וכו' עכ' והדגש כת' כספ כמו על ענלה דשא דע כי עס הקתור לשון יחיד וזכר הוא ד' ש' על מחקל קרא והנה הלף כח כעלם וכח' רנו להוסיף סי' הכקב' גם הוא כח כעלם התחברו שני נחיים כעלמי' על כן חסדו ה' ונאמן השי' לכוונת על לשון הכקבה וכו' עכ' ה' כשהאחד כעלם ויאחד נכלה הוא אשר דבר החבר עמנו פי' לאמר ויכול שיבא אחד כח משוך כח כראה כמו קרא' שאון וכו' עד חסדו ויאסף שיש חסדיו כח כראה כמו שנה שחל' ה' בהגלות נכלות שני נחיים גם יחד אשר עליו הרחבע יתן חומר בתחלת ספר נחות וכה ודג' ונבוקף היתה יתחברו שני שאון כיו' ופי' חלקים ויש? מן היין וכו' וכשנה דברו כפי יתרו על מלת ויחד' גם המכלול כשער השוח כתב ויש שקוראים כל שני שאוסים

אמרו שמוע וכו' עכ' והדגש כת' כספ כמו על ענלה דשא דע כי עס הקתור לשון יחיד וזכר הוא ד' ש' על מחקל קרא והנה הלף כח כעלם וכח' רנו להוסיף סי' הכקב' גם הוא כח כעלם התחברו שני נחיים כעלמי' על כן חסדו ה' ונאמן השי' לכוונת על לשון הכקבה וכו' עכ' ה' כשהאחד כעלם ויאחד נכלה הוא אשר דבר החבר עמנו פי' לאמר ויכול שיבא אחד כח משוך כח כראה כמו קרא' שאון וכו' עד חסדו ויאסף שיש חסדיו כח כראה כמו שנה שחל' ה' בהגלות נכלות שני נחיים גם יחד אשר עליו הרחבע יתן חומר בתחלת ספר נחות וכה ודג' ונבוקף היתה יתחברו שני שאון כיו' ופי' חלקים ויש? מן היין וכו' וכשנה דברו כפי יתרו על מלת ויחד' גם המכלול כשער השוח כתב ויש שקוראים כל שני שאוסים

בסוף המלה כמים וכו' עכ' שלשה אלה בני מח' ואלה כפנה בחיבת כוכב חבר חברים מחוכם בדבריו אלה אפם כי הראשון אינו ענין כלל לכוכבנו על גלי המצא שום כח מהם כרגש במכאף והשני יהיה לו זכרון עם שיהיה לאמרוהו ולאמרון חביב הוא הראש השלישי והיו לשר ועקר בכוכב המאמר שאמרו על ביאורו יבואו ויבדלו נדקתו דברי החכם דני יתודה דברי דוד המכונה חיון בספרו הרשום על אבות ויתאמתו הוא החכם הזה ראש המדקדקים בכל אקום ודבריו הראשונים יסוד היה לו דין קדימה לכל דבר שבקריאה הלא תראה כי בשמון האזני לשון הקדש נתן כתר מלכות בראשו וכראש ספרו הכו עם יתה וספרי ספרו באמת דברי יהוד כרני דוד מערבי מארצות ארץ חיון חכם חרשי הלשון דב על כל קושני המשפחות והולדה ארבעה ספרים וזם ספר הכותב וספר הכתוב וספר הקדוש והקדוש האלה ארבעתם נתן בהם הלאים חכמה עכל והספר הזה ליהודה חיון אשר לדור רב לו בלשון ערב אל עמו יבאנו הראשון המתרגמו בלשון הקדש והלא הוא במום ימדי כתיבת יד אלה עתה ברזן ה קרב נשמע קול יהודה חיון מתחם וימסום עם החבר בגבולו הדקדוק אשר הניב לו זכא את שמותם על שפתיו שפה אמת דברי אלהים ואל טעמו נביאנו ועור לדבריו יהיה וזאת ליהודה ככתבו וכלשונו ועוד אומר כי העבריים לא יחברו בין שני כמים שונים כעלמים כי אם במקום ההפסקה והשלמת הדבוקים וזם יתחבר שוא עם שוא באמצע המלה או באחריתה השני מתנועע חוץ ממקום ההפסקה ותנועתו בכל דבריהם על הדרך שהזכרתי בשוא שהוא בתחלת המלה כמו ישמרו ישמרו כי השין שכן והוא כע וכו' עד אמרו וכן יבדל על נוארו אל חרף על דבריו יפת אלפים יפת במת לבו וישף ושמע אל יאז אל דרכיה לבן יודת בן עד לא שפת אלהים כלם מתנועע באמרוהו בעבור המכס עם שים אחרים ובמקום ההפסקה ישכנו ויכחו כמו וישא עשו קולו יבדל ויש לך לדעת כי העבריים לא יחברו אומיות מתנועעות במלה אחת שם אהל או אומיות הכפל עכל ואינוך תשמענה לשון אל לשון קורא לקול נבזיה אשר אמרו ללשוננו נבזיל נבזיל הדקדוק שפתינו אטמו בדברים שוים ומסבמים הן החבר יקרא והחיון יעבור עמו הוא בדרות לשונו ויחביב פיו על קטרו ויאלףו כי שיהם נמדים הליכות שוא

קחו לנו ועד הראש השלישי הלא נבאו להורות כי על קבוצ שני כמים כראים היה עקר כוכב החבר באמרו מפני שקבוצו בה בין שני כמים והוא ראשית מבוקשו כל זאת באתנו להשיב כפש כי זה יהיה להם הנבול שיה אנלם במשמעות הלשון ולא שכתבו כי קרוב הוא בלתי היות שוים על טבח קריאת ואלו כי החבר הוא בומר בדעת הראשונה ששעה כזה מדהה לדברי הר יהודה חיון באמרו בתחלת ספר נחיות בדברים האלה ויאמר בני יהודה המדקדק כי ראוי לקרא תנו וישף מן היין שוא מתנועע דבק עם מלת מן והנה מה יעשה במלת יפת אלפים כי אין כח בלשון לחבר שני שוין מתנועעים כי כיקוד אלפים שוא עם פתח קסן וכו' ויאמר וכו' וכמה בטבעתו לאמר דק בתוכה השוא שהיא אחר שוא לא תאכה לו ולא תשמע אליו וכו' עכ' גם אספר מאזנים און חקד וישון קריאה זו בבא לדבר אתנו על משפטי הכמים והוסיף שם ראה שנית על ככה באמרו היה דברם אמת לא היה בעל העצמים מפתח בא נחם וכסוף פסוק במלת ויטל על נוארי בנין אחיו יבדל וישא עשו קולו יבדל עכ' ואחריו החיון בעל המכלול כשער השוא ועיון שמה והאדם יראה לעינים שאם היתה כוכב החבר בזה כדעת הלימודה חיון לשייר פאה בנורת הקבוצ בין שני כמים שלא יאצית הכליפה פנו להכלעתם לא היה מוציא דבריו בלשון חובי ובסמט כי הנה אכל קבוצ הן תכופות היה לשונו שולל והושם בו לשיור תכלי החק אונס עדין לא הגיע זמן קריאת שמע של תכלית כוכב החבר על זה עם פרטיה ודקדוקים על כן לכה אינעך החבר וסב והתניב על עמך עד שתכן החמה על ביאורה כי בעתה אחימה ועמה כדעה כדפה לדעת איזה דרך ישכון אור כוכבו של סד יהודה חיון בדבריו האמרוים זכרכו באת כי העבריים לא יחברו אומיות מתנועעות וכו' פי עדיין קול דברים אכחנו שמועים וממונות מוכנס אין אכחנו דואי וזלתי קולכי לא הושם מחשך לכרכי לאור בענין הזה כאשר הושמו מעשק למאור בקבוצ הכמי והכדברי ר' יהוד חיון יהיו לנו לעיניו יהיה כי ילך עתה ביאור ככון על ענייך יהיה הטוב ההוא אשר יעניב ה עמנו בטוב טעמו והטעמו לדברי החבר המתשאים לעממם לא יכבו בלבם ובכורן אעולה לכאן ולכאן ועמה הבימה לי והרסנו לי לך עד שאגרש דברי רבי יהודה וירסב פי בהם ואלכלם ואעש אומך מוכן ומוחן מול הכד דברי החכם על עמם עמו מהי לא אונך קשב

קול יהודה

מאמר

סימן עח

זיקום אשר יבוא שמה והוא מקום ההפסק * גם החלק
 הרכיבי הנה מקום איתו בלא הפסק כמדוברי והחלק
 השני כשאר לבדו ולא דבר על אודותיו עד הנה ולא
 הדוענו ומפני מה לא יוכלו העברים להביע שיהיה
 כאשר יוכלו שאת הכתום גם יחד * על כן יבא
 לקראתנו ויולין לבד עלתה זה ימלא בראי' ש' לדעת
 כי העבריים לא יתכדו ג' אותיות מתנועות בבלה
 שאין שם אה'ע או אותיות הכבל * ונעשה כאומר דע
 לך כי געיתו לבי מהכסים על תנועת השני שאפי' לפי
 שאופן קריאת העברים מאתנו צוהג אשר לא יתכחו
 ג' אותיות מתנועות ומלי הולד שום כח ביניהם לא
 בעת ולא בפועל * ולפי בבלת ג' פ' שם כאילו להביע
 בה שני השואים לא בלבד יפקד מושב הנה בין האות
 הראשונה הפתוחה לשניה המוגעת * ובין השניה
 הקודמה בשא' לשלישית * אבל גם השלישית עצמה
 משוללת הכוח * וזה כי אחר הפתח לא ימצא כח נסתר
 להיותו תבועה * קטנה גם לה כראיה לא ימצא שם
 להתנועע השואי הסמוך לו כפי הכתבו * ואחר השוא'
 מודעת זאת כי לשלם לא ימצא שר שום גם מחמתו *
 ולא היו ג' אותיות מתנועות סמוכות ורפופות *
 הוא הדבר אשר לא יוכלו העברים שאת כמו שקדם *
 דאם היה שם אות אה'ע כבבלת ג' י' י' *
 שאז אינו מן הכפל כבוד ג' אותיות מתנועות עת
 היות שלא יכנה כח ביניהם * * וזה כי הכון הפתוחה
 אין שום כח אחריה כמו שזכרנו במלת יפת * גם לא
 אחרי ההא' הנקודה בשוא ופתח * ועכ' להיות ההא'
 גרופית היותר הענין הזה בחוקה למען הקל הקריאה
 מעלינו * ורנה כה משפט הא'י' הכפולה כבבלת
 שררך אן הבהר * כי מקום הובח לקורא להביע
 הריש הראשונה ולא יקרה בטול הכחות מן השין ומן
 הריש ומתאנו מחברים ג' אותיות מתנועות מכלי
 הולד כח בין השמים לשלש' אשר לא כותרת מכהגבו'
 אלא שהיה זה מרד בכל האותיות הכפשות והונרך
 גם הוא לרזן בו להקל * ובלאו אמרו מקבצין ג'
 אותיות מתנועות בלי שום כח ביניהם * ומזה יעלה
 קפת התנגלות לר' יהודה חיוג מאשר השיגו הראש
 כאמרו שאף להביע ב' שואים כמו שימשך מהכחתו
 קריאתו קיו של יפת' קריאה מתנועעת שהרי אחריו
 אלקים שגם היא שואית אלא שכנתרף עם הס'ול
 ומענין לא יבא חפשי מעבודותו להיותו כידון בשוא'
 ככחו אז כחו עתה * כי הכד רבי יהודה בכל כפני
 מאמרו יחסה אשר התנה בו שלא תבא אות גרופית
 אחר השואו ואז יתיב על עמודו מכהג העברי' לכלפי

דע כי רבי יהודה חיוג הדועי כמפרו הנזכר בחלק
 הראשון מוחו סמוך לראשיתו מה הוא הנה והכע
 ונא' כי האות הכע הוא ש'כטא אדם בו באחת מהו'
 מבוטעת הנקראות מלכים וזכור כוכרם עוד האדם
 בראשיתו * והנה השוכן הוא פלא יבטח האדם בו
 באחת מאלה' אכ' אחר כי העבריים לא יתלו בשוכן
 כח ולא יעמדו על כע ולא ימנא כששוכם כח או שני
 כחיה כפגמים זה עם זה כי אם אחר כע נקדם * כוכנו
 אנלי שלא יתלו להכליע שוא בראשית מלה כי נריך
 להביעו עכ' וכמו שביאר שם בכמוך כי כל שוא שהוא
 בראש המלה שם או פועל הוא כע * גם לא יעמדו ככע
 שלא ימצא שוא כע בפוף במלה בשאין שם מלה אחת
 ממוכה שיבמוך אליה השוא המוגע אשר במלה היא
 הקודמת וכמו שכתבאר מכלל דבריו שהגתית לפניך
 למעלה ויבאר שם בכללות כי לא ימצא כששון העברים
 שום כח או כחיה כפגמים כי אם אחר כע נקדם רוגה
 לומר אחר אות מוגעת באחת מהו' מבוטעות שקדם
 זכרם * כי הנה השני השואים שישכחו ויכחו במקום
 הפסק כמו שזכרנו מטעמו במלת וישא עשו את קולו
 ריב' * לולי שקדם להם אות ה'יוד המוגעת כנרי לא
 היה לשום א' מהם מכומוהשקט * אחרי כן היה מלא
 רחב מאמרו עמו על תבונת קריאת השוא מתנועע
 בהשקפת סמוכות האותיות והתנועות הבאות אחריו
 (כמו שיתגלגל ביאורו בכלל דבריו) עד הגיעו אל
 מקום זה יסדתי העתקת לשונו למעלה אשר היה בו
 דברו כפדע על משפתי העברים כקריאת שוא אחר
 שוא באמוגע המלה או באחריתה עם הפסק וזולתו
 במלת י' י' י' אלקים וישא עשו את קולו וי' י' י'
 שקדם' סוף דבר ראה חובה לעמוד בדבריו האחרוני'
 שאמרו על ביאורם (והן תקבלית הספור ההוא
 האמורא אכלו על ביאור עניני הנה והנה כי מן זו
 והלאה התחיל לדבר על אותיות הנה והמשך) לבדר
 הענין הזה בנתיבת עמו מפני מה לא יובעו השני
 שואים הכפגמים דק הראשון יבוא כי אין שם הפסק
 ובהפסק יבואו גם שניהם ויאשר יפדר אפשרות
 קריאתם לרבעה ראשים אם שיהיו שניהם כחיה * או
 שיהיה נעים * או שיהיה הראשון כע והשני כח * או
 הראשון כח והשני כע * וכבר כפסל החלק השלישי
 בכלל אף שלא ימצא כח כי אם אחר כע פקדם שכוכנו
 על האות המוגעת באחד מן האלכיים כמו שזכרנו עם
 היות לשון כע מתפשט למעשים אל השוא נכ' כאמרו
 שם כי כל שוא שהוא בראש המלה שם או פועל הוא
 כע נכו' באשקדם * והחלק הראשון ככר הוסי' לו

וישנה הנאותות וכו' אף להיות אלקים הנקוד
 בחטף בגול אות גרונית. גם כי יונע השוא הקודם
 באות נלו של יפח הדבקה וכמכת אל המלה
 הנמשכת הוי"ו ופי אפשר לעמוד על כע כמו שקדם.
 אין כזה לדעתו עון אשר חטא. אפס כי ענו הדבר
 ה. להרד"ב כי יאמר אם היה זה ככון וישל להכיב
 ה"ו הקודם על המא שם אות גרונית. מדוע לא
 היתה כזאת באמצע המלה לעולם. שהרי במלת
 בלא"ב אלקים כראה בטל ענין הכעת הלמד והלא
 יוטעה האות הגרונית. ורחוק הוא ש' יהודה יגזור
 על קריאתם על זה התאר. גם להשגת הרד"ב
 בחמרו בשם מחזקים שלא היה בעל העניינים יסביו
 באתנא וכו' כמוכר למעלה כוכל לומר שאין זו הסיבה
 כי רבי יהודה עצמו הקדים רפואה למכה זו בא"ו כי
 בלא הכבקה ראוי למחר האות המוכתעת עם
 מה שאמרו אף בחיות שם הפכו תעבד על עמדה
 ופי השואים כאחד וכו'. וכן יהיה עם לבדך דבר
 לגמ. על המונח והעברכי לא יחברו ג' אותיות
 מתנובעות בלי שום נח בכתיב כאמור. ממה שמינו
 מלת ידבר וכו' שם שכתבו שם ג' אותיות מתנובעות
 בלי שום נח בכתיב קח לא את תכוכתי המוכאת לך
 כי בלי ספק אחר הדלת הפתחה ימנא כח כ"ע בכח
 הדגש אשר בכית. כי מדרך הדגש להורות על אות
 קידמת כאלו יבטא בה הקודם בשוא נח. כי אמנם
 הדגש הנ"א אחר תנועה קטנה לא ישלול ממנה הנח
 הנראה הרמזי לה כפי טבעה כמו שהיה שולל אותו
 הרפה אם היה שמה. על כן במלת ידבר עם
 דגשות ישאר עדיין הנח כראה אף הדלית הפתחה
 ונאלו היתה מלת ידבר כתיבה לכיכוי. וכמה
 דמיוניות לנו כזה מספר נחות על אות הנון ומכללם
 בן השרש הבראש המלה ויחברוהו בעתיד כי מכלל
 כאמר א' יפול והנה הוא בולע דגש ונאלו
 מקול הדבר שמענו ינא באבטא אפ"ל יפול
 וכן ימנא מובלע בתוך המלה והוא שרש ג' ישוב אפ"ד
 כי הוא מנוחת כי אפפת בו ודרך תשלומו אנפ"ה
 והנחת המבטא מורה על ככה. וכך אית ה'מבור
 כמו מן מננו וכמו כן להתבלע הנון הכופף בעבור
 תבורכי כפוף כאלו אמרו חברי בני כפוף. ועל
 דרך זה כמוב במכלול אצל האבן הארבע ועשרים כי
 מכהג להשון להוכיף כון באחרונה. עד שהבליעה
 בדגש כפף הכנוי כפי"ה בהפסק כמו אשר א"ה
 ויחב"ה ע"כ. בכל אלה ובזולתם רבים ישככון בין
 שפתיים אותות בשוא כח מובלע כמדובר. ולפי דעתי

קול יהודה

מאמר

שני סימן טו

ע'ועב ומן זו והלאה) לא ללמד על עצמם בלבד יצאו
מכלל יתר תנאי דקדוק לשוכנו רק ללמד על הכלל
כלו יצאו: וזכירת אלו היתה לדומא על הזולת והן
הן שכתחלק עניינם אבל הערבי כעדות עצמו סימן פ'

באלו יאיכנו ככרי בתוכוה
הראשונה רדיפת שלש
רנח והועלת זאר
תמועות שלא יכנס ביניהם
נח ולא דגש אבל באה

תמועה שואית אחר תמועה שואית שלש ויותר כאשר
יעבור זה בעברי אבל זה ככרי בתוכוה השנית וכו'
כמו שיתבאר: א' כנס המעלה המועלת לכל הדברים
שיוכי ושקדם זכר הכנס בסיון עב' ועו היא מעלת
עוכן הדקדוק בכללי גם בחיובל יתר תנאו והוא
מה שיתברר מהוך דבריו סימן כ' באלו יאחר זה מעלת
הקדוד וכו' והועילה זאת הועילה ל' החבר והחריגות
על הקריאה: זאת הנדבא היא בעיני כרונה כי מה
שכתוב בכספאות שבידיו רונה לומר החברה מהנה
הוא כפל כספרים להחליף א"ף ג"ש ופאפאות זה
קרוב מאד אל: ב' ברי לבב וכו' הרעיון וביאור הדברים
כי המעלה הזאת מהגבלת ענין הקריאה על אופן
מדוקדק ביותר תועיל אל החברה וכו' ויכולו רבוט
להתחבר להם יחדו בשפה ברורה לקרא כלם בדברים
אחדים כאזרו למעלה סימן ע"ו: הלל ראית מאה
אנשים קוראים במקרא באלו הם איש אחד עב'

וזאת לא זאת בהיות תכונת הלשון עיר פרוצה אין
קויה בלתי מנדבולותיה כראוי שאז יהיה זה מותח
לדרומו וזה לכפוכו ולא תהא קריאתם שזה כאחד
גם אל החריגות תועיל מעלה זו מהגבלת אופן הקריא'
כמדובר להיות הדברים שגורים בפי הקורא כי כבר
הודעתוך שהכחתי בקבוצ השני כמים ובלתי קבוצ
השלש תמועות על פי התכונה השנית כאמרה והיא
התכונה שיתבאר לך עניינה היית מתקן בדר גלגול
הדבור כמו שיבא: ועל קבוצ השני כמים יבא דברו
סימן פ' בלמך וזולת זה ממה שהם יועילים מיופי בדר
גלגול הדבור בקבוצ השני כמים עב' שהבא בדבור
העברי קריאה יהיו שוין בה קהלה מכלי טעויה עכ'
ועל בלתי קבוצ הג' תמועות יתן אומר המבשר שאיכנו
ככרי בתוכוה הראשונה רדיפת שלש תמועות וכו' ע"כ
גם הטעמים רבי התועלת למען ירחק הלשון וירוך
קווי כס: והקל בעבודה על היכרון: רונה לומר כי
הועילה הזאת מיושר דקדוק הלשון כמדובר: תועיל
גם כן להקל על הזכרון בעבודה: כי בהיות הדברים
שגורים בפי הקורא על ידי גלגול יפה וככון כאמור:

שלוש תמועות וכו': ומה שאמר וכו' הדבור כוטה אל
ככה רנה כי מאמר לא יכלו העברים לקבץ בין ג'
תמועות כמדובר בא הדבור העברי כוטה אל הנח כי
אין המלט מהמאט הם בין שלשת התמועות כח ככה או
כפעל כמו שזכרנו: וטא

משלך על זה הלמת אמרת
כי בין הלף ובין המס
ימא כח כסתר במקץ הלף

גם בין המס ובין התיו יונא כח כראה הוא הוא
הבלתי מתמועע תחת הלשו: וכן במלת ידבר ישכון
בין הדלת ובין הכית שוא כח ממתת בדגש הכית כאילו
קול ברמה כשמע ידברך או ידברך כאשר הוגד
מראש דברנו על ביאור דברי רבי יהודה חיוני ועתה
שוב אשוב אליך להביע לך רוחי על קבוצ השני כמים
אם יבכים בו החבר עם רבי יהוד' הכוכר לכל דבריו
ולכל מהשתעו אם לא כאשר יעדתי: ואלום לב
אדם ישכך דרכו שאם היתה דעת החבר מהכמת
עמו להכדל בשני כמים בין מקום הפסקה לזולתה
ושמקום ההפסקה בלבד ישככו שניהם ויכוחו כמו
שזכרנו: אך לא ביאר תנאו בזה האול והיה בגזירת
שיוך כיכר ורשום כי רוג' הרובא כמנאו בלא הפסקה
ומשמטם לדעת ר' יהודה להיות השני מהם מתמועע:
והלל בגזרת הג' תמועות ביאר תנאו על שיוך מיעו
תלוי ועומד על הדמק כמוכר למעלה ויחד יטול
קיום ויכתי קורה: על כן אחרתי כי דעת החבר על
השני שואים באחרית ההלל היא מהכמת עם דעת
הלאכע ככסר נחות כי זאת מהותם עדי עב' במקום
הכסק או וזולתו: וליפוי כח ביאורנו על השני כמים
כי על שני שואים רנופים היתה הכיל כמדובר: יהיה
מאמר המכלול נותן טעם בר נותן טעם להתירא על
קיומו כוסף על מה שכבר אשרכוה וק ימכוה במה
שקדם: וזה כי דוגמת הלשון הלז כתב בתחתי
הקרת: באמרו ושמו חירק תחת השוא בהתחברה עם
הכנוי כי כנד על הלשון לחב ג' ואיסי שיקרה בכנוי
הדברים והרבות עכ': וכונתו בזה כי כשתגיע ל' תחתי
אבני פקדמים פקדתי: וזלי שמו ח' רק תחת שוא
היינו דברים לחבר שלש שואין זה אחר זה באמרו:
פקדתי פקדתי מה שאין הפה יכולה לדבר כי לא
יילדי העברים זה לקבץ ולחבר יותר משני שואים
כמים כאמור: וידוע מדע כי ענין הקבוצ בין שני
כמים והבלתי קבוצ בין ג' תמועות כוכרו כאן לביאור
מעלת לשוכנו ויחד תבאר אותו המשקל (כי אותה)
אכפבו ומקשים כביאור בקודמת גם מאו דברו בסי'

אין פסק שיעלה מזה א הזכרון קלות כמרץ והטעמי' כפרט ויעילו לזה מאד ונמליץ על זה מאמר הכתוב ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדו את בני ישראל שיהיה כפייה למען תהיה לי השירה הזאת לעד בכני ישראל ואחר כך איור וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכ' מפי זרעו וגו' וכמסכת ערויין פרק כיצד מערבין אמר ראמי מאי דכתיב כי נעים

מעבר ועתיד וולתם שאוץ הקריאה יפירד בנייהם ככתוב למעלה סימן עז: ותחלת מה שיפסד בחקנה השיר ענין אלה השני כחיים כן הוא עקר הכסמא לא במקרה או במחנה או בחקנה השיר ככתבו בכל הכסמאות והוא הלשון עצמו שהזכיר פעמים בחמישי סי'ו באמ' כאשר כראה מאשר לומדי' מקנני השיר ומדוקקים במשקלם וכו' וכוכנו כזה לספר בגנות השירים בעלי

כי תשמרם כבערך איומי דברי תורה נעים כשעה שתמרום כבערך ואיומי תשמרום כבערך במון שיכוכו יחדו על שפתך עכ' אולי רמו בזה אל יופי גלגול הדברים גם אלה הונחתם מפי כשעמה וכטעם: והכנס העני כוס כנפש ותועיל גם כן מעלת דקדוק הלשון להכניס העניינים כנפש הקורא והשומע כי מתוך ההבדלים הנכללים בתחומי דקדוק לשוננו ונדלו העניינים וחופני הדבור יוכנו כפרטיותם

משקל ביהדות ותנועות קבוצות כי ישחיתו המזכירי ויהרסו גבולו הלשון כי תלחץ רגלם א השיר להעמיד רגלו בחיבור הקבץ והמדה על דרך מה שכתב הראשע כספר כחואכל הדרך השני על משקל הפעלים והשמות שהיא על דרך בעלי המרוויס כי שם ידבר עמנו ועליכו תסוף מלתו כאדור ויש מרובע שהיא שני תנועות ויחד ושי תנועות ויחד כמו

**מה לך יהודה תשבי דומם כמלך בשבי
כנפי רננים תאסוף וכנף יגוונים תסחבי**

אף על פי שלא עשה כהונן במלת תשבי כי השין הוא לח כראה והוא הכיעו כעבור המשקל עד כאן לשוננו ואלום אני שמעתי ולא אכין מה זה נעשה בו שלא כהונן שהרי כמשעטו כונע למראית עיניו מי יתן האחרים כמו

ואדע על מה היה דזה לבנו על ככה גם בהגיעו למשפט השיר המיוחד כשני תנועות ויחד ותנועה ויחד רק בכוף המרוויס ויש תחת הימד האחרון תנועה וכן בשני המרווי הראשון לא כן במרוויס

**גבר אשר דת וזיק חרת על לילו
ישמח בדעתו כבד בירעת שלוף חרבו
לחקר דיסוד סוד צפנתו יעלה א מעון
מרע ונשקף בעין שכל באשגבו**

הנה אס מלת וחוק
היא סוף חני המרווי
הראשון ראוי להכד
הואו במקץ:

להקל ויעלהם משא המשקל והראשע גם הוא כטעם שכמו לטפול הנחו ההוא ולא דבר על איורותיו מחומה כאשר היה דברו על הפסק מלת כנבור ומלת כנכתיבו והרי בכלל דברו כי לשני פנים יקלקלו המשוררים בשיר יהא אכל הנח והנח אכל המלעיל והמלעיל ושני הקלוקלים ויזכרו בדברי החבר כמו שיבא אך לא זכר הראשע הקלוקל השלישי שיקרה בשיר כאשר

וכעבור היות זה המשקל ככד כלשון הקדש כעבור היותו הנכד בעל המרוויס להפסיק במלת כנבור וכן כנכתיבו כי לא ייוק כי חרוו אחד הוא עכ לשוננו ועיכך דואות כי שוף על מעון הוא נח עם היותו כראש יביה ולדוגמתו הוכפל כמה פעמים בשיר האתחיל שמור לכו מענה אשר חכרו החכם לשלמה בן גבירול והוא שלוח רמן מעל פני בעלי השיר

קול יהודה מאמר שני סימן עח

וממך במקום הנכר וישמך במקום המוקד כמו שזכר החבר בוק סימן עב כחבורה שמה כי אזלי לא יעבור זה אצלו ומקולי השיר יאו שתפס היות מורגלי אצלו וילעני הפסד השני כחיס במקנת השיר המוזכר

בדברי החבר הכונה מבוארת כי לבקל המכילה לכני בעל השיר כן ינוק נאכן רגלו כעו מעגלותיו ולא ישוב מפני כל להניע הכסו ותמ למ יורדת בן

דרך משל למסכר שלש תנועות להיות הקריא הככוכה לנהיג השני שואים גם יחד על פי שטת הראשונה שהיא שטינו של חבר לפי מה שזכרנו והנה הוא יקח תלו של יולדה הנקודה בשואי ויחברה למלת בן ויהיה לו יחד להתלות בו ויהיה לו וילך תלו לשני תנועות יחד והנה כשחתו בזה נבולו הדקדוק כי השמית השיר את דרכו על הארץ וההכבד הזה יקרה גם כן בשואים אחרים שאינם בבוק מלה להניע הכס ולהניח הכע כמו שיקרה במלת פקרו שהשואי המוכע ישבוהו כח למקנת השיר אבל הורה הכבר השני כחיס והוא הדיו לכל שוא כאמור והוא הקלוקל הראשון שהרגיש הראשונה במלת השיר שזכרנו למעלה ואם הוקשו עליו דבריו כמוכר שמה ויכוח המלעיל והמלרע דעה לומר שמכני השיר יוכח ויובטל גם כן המלעיל ומלרע והוא הקלוקל השני שהרגיש הראשונה במלת כבור ומלת נכפתיו במשקל השיר שזכרנו למעלה כי היה מספיק באמצע כאילו היו מלעיל תחת היותם שניהם מלרע והם קלוקלים הללו כוספו על הראשון שזכר בוק סימן עב כאשר הודעתני וישוב

אזכרה ואזכרה מה אפרו ואפרו ואמרתי וכן יהיה ביתי ושבתיו וכו' לפי שזכר שני מיני קלוקל במקנת השיר האחד מנד בלבול הכס והלעו והשני מנד הפוך עליונים ותחתונים השעלה רגבה והגבוה השפיל הביא להגמתם שתי מלות לכל אחד מהמה היינו אוכלה ואמרנו לישל של ראשון ואמר ושכני למשלו של שני כי אוכלה שהוא עתיד מן הקל במשפחת הא ומשפט השוא להיות בו מתנועע הן המשוררים יבלעוהו ויכחווהו לתקון משקלם ולפי הכסו שכתנו בו אכלה ואכלה שיהי יהיה ענינו כי השוא של אוכלה המוכע מתנועע ישוב כח ומה לשוא כח של אכלה וכהרגשו בזה הגבולי שזכרנו ויהיה על כני יחלוק לחשוב מחשבות על אשר כשא תלנו בתחלה במלת אוכלה ואוכלה ממה שכתב רבי אליהו

אשכנזי בספר מסורת המסורת בהקדמת החרוזיות גם בשלישית כי חובר הכר במסרה אשר נקרא שמו עליו אכלה ואכלה ונקרא כן בעבור התחלתו והכללי בשבתי הכסר הוא על כל ספרי המסורת וזכר

הועלה זכרו בשרשים שרש קרב ושס כימוקו של ה"ר אליה הכיכר בבואור ענין הסכר הוא ומתם דבריו באמ' שכל רמברה הגדולה שנסוף העשרים וארבע

הגדול כלה מן הספ' ההוא ושלא כנאם ספ' אחר מחובר במסרה רק זה לכד עכ' וישת החבר אל הספר ההוא פניו בעת שאתו החשל על מחווכו הכיכר וכנעה על לשונו המלה הראשונה ממנו וזאתה לקח לו להוראת מה שכוון להורות וכן במל' אפרו שיהי עבר מן רה"ל ומשפט השואי להיותו מתנועע במקל הראשון גם היא יקרה כל זאת באמני להעמיד הנכסאות על עמודן ואולם מי אני כי לדעתי שתיקו זוישו וככרים אצלי דבריו אמת מאשר אנני לך טוב פנה לך לדודי אל המורה הגדולה שכלפסה בבוק העשרי וארבע גדול ומספ' אכלה ואכלה לוקחה זאת כפי מה שכתב ה"ר אליהו בנימין לשרש קרב שקדם זכרו ועיניך תחזקה סיווך לראשית מה מלין דמשמקו חד אוחד וא' ולית דכוותהון ומיהי ראשית אכלה ואכלה וחס ומקס חכה אחרי אכלה ויאמר יתקבל אל אביו אכני עשו בכורך עשיתי כאשר דברת אלי קום כא שבה ואכלה מנידי וגו' וסמוך לזה הזכיר אפרה ואפרה אהם אוכלה לל כלעי למה שכתבתי ויאמר יוקבל לחיו וחל בית חביו אעלה ואנידה לפרעה ואישרה אליו וגו' ולפי מה שזכרנו יראה כי המלות הללו יושבות ראשונה בספר אכלה ואכלה כי על כן קרא שמו בזה התאר והנה בעליו מקנב השיר בהיחס השואים המתנועע באמני ובלעו ושמיטו שוא של מס אפרה וכן שוא של חס ואפרה וישבוש שואים שני במשקל לשואים של כפי אכלה ואכלה הראשוני לצי טבעם לטוח ולהתבלע ואמה תחזה כמה מתקנים שבימים אלי עד שראוי מכניהם להאמין אמונה אומן כי משנה הוא הכל בכספיות וזה תעשה להם לטהרם וישוו אכלה אכלה שיהי ראשונה ואפרה או יעלה הקוסם ושב אכלה ואפרה ואפרה ויהיה שיהי במשקל כי שתי המלות הללו שיהי במשקל מאכני כזכרות נכסחת אחרת והנה להיות הדברים הללו שמיחס ככתבתן מביי העו את לבני אחריהם ואמר

ואמר

האמר ואמר לך כי אומר שהוא שם דבר
מוכח מלעיל. יורידוהו מלמעלה לשקול כפלים שירים.
וכן שבתו ושבתו לך כי ייבתי שהוא פעל עבר
המגביה לשבת. ירד אל השפלה לתקומו של שיר.

ויהי כדלית כי מקבץ השיר
על מדרגי דקדוק לשון
הקדש וסבון ותקנתו של
זה קלקלתו של זה.
המלמתי עליו אינלאה
החריכה לא כמלאכה שיר
אלא מחרבה של ירושלם
כי אמנם בו היחה חמת
לשון ירושלם מרובת.

ויהי שאמר החבר על מה
שיש ביניהם מן הפרש
העובר והעתידי. כיון כי
שלא סוף דבר הקלקול
הגיע במלת ייבתי

להשפיל הגבוה כי זה אמר הוא מוסף על קלקול אחר
אשר יכול לבדו הפרש העבר והעתידי להיות שם הו"ו
בראש מלת שבתו. כי משפט העבר להיותו מלעיל
והעתידי מלמעלה כאשר תעטב המלה הזאת לעתיד על
ידו הו"ו המהפכת. והשומע סבור שהדבור עובר
והוא עתיד או עתיד והוא עובר וכדי לבלול וערוב
במלאכת השיר ובעטם התגלע השיר כגוש ואם באת
לעמוד על חמת העטם העיני והעתידי אשר חמת
המלעיל והמלעיל. נא ולמד מה שכתב המכלול אל
האבן השנית ואחריו החיזוק הכמור בעקר ד' כי
בשפה ברורה מלנו שיש לחיות הנכח והמדבר בעדו
ליחיד סימן להיכיר בין ו"ו הכמור לו"ו הפוך. וזה
כי בתיותם עם ו"ו הכמור. הם בטעם מלעיל על
היבד כמו שהם תמיד זולת ו"ו. ואכלתי חטאת היום
ודברתי על הכניאים הם עברים שהטעם מלעיל.
אכל עם ו"ו הפוך ושבו בטעם מלמעלה על הרוב.

במו ושמת כל קיוו ודברתי משפטים. וכן כל
הכנייטים מכל הנודות. סוף מתי למד קלף או נ"א
שהם תמיד מלעיל עם הו"ו וזולתה. כמו וקראת
מונחת זכנית ופכית ודומיהם עכ. וכחזור לענין
רשטון וכאמר כי וכול היה לדבר בנכות המזכורים
במלת אומר נכ מנה הקלקול המזודש בה מוסף על
המלעיל והמלעיל אשר יפסד בו יופי גלגול הדבור.
כי הכה אומר מלעיל הוא שם דבר ואורך מלמעלה
הוא פעל כיומי. והכה כשחתו העניינים גם המה.

וכבר היה לנו רוחב בדרכי הפיוט אשר איננו
מפאיד לשון כשנשמרם כה אבל השיגנו
באמירת המחוב מה שהשיג את אבותנו במה
שנאמר עליהם ויתערכו בגוים וילמדו
מעשיהם:

עט אמר הכוזרי אשאל אותך הדוע למה
מתנועעים היהודים
בקריאת העברית:

פ אמר החבר אשרו כי בעבור העיר החיים
הטבעי ואינני סבור שהא

אלא שמך על מה שאמר במלת שבתו הנוסעת
באחרונה ומנא מקום להאריך בעניינה מבלי הפסק.
והיישיר לפנינו דרכו אך יוכפל הקלקול אל בעלי
השיר בשני איסורים באים כאחת. והכל מצויין אל
בחינתם ביתר המלות על
פי הדרך אשר הורנו.

והכה עלתה כזה תשובה
מספקת לשאלת המלך כסוף
הקודמת באלו ויזך תפסיד
אותו המשקל: וכבר היה
לנו רוחב בדרכי הפיוט
וכן. היאיל ביאר כי דרכי
הפיוט הבלתי כותן לרוח
משקל כבעלי השיר השקול
המחובר כקבץ ובמדה.

עובדים מהמה. כי הפיוט
לא יפסיד הלשון בהשמר
בה דרכו ומשפטיו כראוי.

והורה בזה כי בפיוט נכ יקרה הפסד כלשון כשלא
יעמדו הפייטנים על משמרתם. והפייטנים הם
הפזמונים הידועים שהורגלו לאמרם בבית הכנסת
למועדים ולרגלים ואינם משועבדים למשקל היסודות
והמנועות. ויש שלא יהיו רגליהם רגל וישר. רק
שבתם יתנו בסיף טוריהם ובמלות מכוונות יתנו
יכונו באחריות. וזהו הרחוב שיש לנו בדרכיהם
כדבר החבר. ובאלה לא התפקדו הבבות המטרודות
ומהסודות הלשון. כי קל הו"ו לנטות מהם בשמירה
מועטת מה שיקשה מאד על בעלי השיר המחובר
במקבץ כי הטוב שבהם לא ימלט מהלכד בס. והיו
הדברים מתייחסים ומכניינים עם האמור למעלה כי
עאל כל השינוי באמירת המחובר וכו' אמירת המחובר
היא האמירה השיריות המתקנת בורת לארחה ולרמזה
במשפר משקד תנועות ויתודות מדה אחת קבץ אחד
כאמור. והיא האמירה שבעשה החבר קטגוריה עליה
מסי' ועד הכה. ומכה אותה מכלל המעשים הבלתי
מהוגנים אשר דבקו בכו מחברת האמות. ויזולס
עלובה עבה שהנחתום משד עליה שהיא רעה כי
הכה זה הר יתודה הלוי משפר הטבר הוא ראש
המשוררים המעולים כמוזכר בפתיחתו:

סימן פ אמרו כי בעבור העיר החום הטבעי
על דעת וולתו הולך ומשפר שהיה זה
לכו כדי להעיר החום הטבעי על ידו התנועה אשר
כה יתעוררו הרוחות והכחו גל כל עצמותי תאמרה

קול יהודה מאמר שני סימן פ

כי תרדמה תפול עליהם כהיות האדם נח וסוקט ויגדרו מלכת אל פעולת הקריאה כחריבות כראוי : ואיכני מכור שהוא אלא מנד הענין שאנחנו בו מפני שהיו יכולים וכו' הכונה כי מעלת דקדוק לשוננו

המיוגלות על פי תבאי רבים מכל הלשונות וכך תועיל אל החברה כמוכר למעלה וזהו אמר מפני שהיו יכולים לקרא רבים כאחד . היא היתה ככש'שיוכלו להתקבץ מהם רבים על ספר אחד : ולא היה יכול שיתקבץ וכו' ומאשר יכלו רבים להתקבץ על ספר אחד כאמור היתה ענת קדמוננו לעשות הספרים גדולים כי גם הכתאים והכתובים היה המכתב אנלם לכתבם בקלפים גדולים כספרי העורה אנלנו וזהו אמרו וכעבור זה היו וכו' ולפי

שהיו מתאספים מהם רבים לקרא יחד כלם והיו מסתכלים בספר למרחוק פן יבלבלו זה את זה מרוב רחוק והשכלת עצמם על פניו . היה כל אחד מהם צריך להעות עצמו לפרקים אל המקום המוקד אשר היה בו הספר מוכח כדי לרקדק היטב על התבות והאותיות . והיה שב על עצמו מיד לתת מקום לחכריו . וככה יעשו תמיד : ולא יזנברך ל' אכל וכו' . והיה זה סבה ראשונה למשעי בני ישראל בקריאתה העברית אשר על אודותם כשאל בקודמת . ואלה מסעיהם למנוחיהם אל תקרי למנוחיה לא ליוניחיהם צפה : ואחר כן שב מכה מפני ההסתכלות והראיה בכדורם תמיד וכו' . עם היות הנסח הראשון בדיים תמיד . אמרתי להעלות תקובו בכידורם תמיד מלשון ארחיק כדוד שנעתי כדודים . ורונה לומר כענועם תמיד והכונה כי מרוב ההסתכלות בתוך הספר ועם הכדור הכוכר הרגילו עצמם להתמועע בעת הקריאה אף בלא מתבונן וגם בקריאה על פה אל כ' א' בספר בפני עצמו כבוד סבת הכענוע מן ההסתכלות בספר משותף לכלם . ועוד כדי להדמות לזולתם כאשר הוא בטבע בני אדם לחקות את אשר יראהו ומהמדות והפעולות ואפשר שמלת בדיים יתורה מכל וכל . וכמו שנשמטה מהמה במחאות כתיבת יד היושבות

ממולי . או יעלה עיקובו לומר בספרם תמורת בדיים והכונה מבוארת . או שיהיה תוכן הנרכש כדורם ויבואר זה כי כתחלק דבר החכר לשני טעמים הא' על דורות הראשונים שהורגלו בספרים ההם הגדולים

באמ שהיה טעם כענועם גם כבוד סבת השתתפם כספר אחד . מפני ההרגל ששכ כהם לטבע חזק : ולא מפני ההסתכלות והראיה כדורם תמיד . ל' מפני היותם אז כדור . תדירים בהסתכלו והראיה שקדם זכרה . והכ' על דורות הבאים אשר לא הורגלו בספרים גדולים כראשונים . וחס טעם כענועם להדמות לזכותם אשר לאו תנועתם בכל עת . ייחס ההרגל המושג גם לטבע כמו שקדם . וכן היה הענין הולך ומתגלגל

מחללת אבות לבנים מורשה קהלת יעקב . והאשדוי כתב על זה בדרך העשירי כי היו הספרים גדולים מפני שהיו רבים על ספר אחד ושהיה זה אחתי בומי' ההם שהיו העוסקים בתורה לאלפים ולרבבות עד שנבעלי המלאכות כעמית הפכאי לא היה להם עסק בזולתם אבל עתה שרבו הספרים על הספרים ובעלי המלאכה בעתות הפכאי והסתכלים ולכו אחרי ההכל ויהכלו לשחוק בקיובי והכרד לזר והדומ' להם בטלה סבה זו אלא כאשר המוכר להרגל ומכה הקודמים עכ' : וזולתנו וכו' כי בטלה אנלם סבת זה מעקרה . והיא מעלת הגבלת הלשון שממכה כהרגל המשך כל הענין כאמור : ואמרו זה מעלת הכקוד וכו' ילך וישוב לדברו אשר דבר סימן עמ' באמ' הועילה זאת המעלה אל החברה וכו' כי לא הזכיר שם וזולתי ענין הכ' כחוס והג' תנועות . והוכרך שם להפסיק ענינו לבנות שהוקדמו . כי אמנם היתה מעלה זו תלויה גם כיתר פרטי הדקדוק המניחים גבולות לשוננו כמו שקדם . על כן אמר כי אחרי זה שהוקדם מהשני נחיס והג' תנועות יש לשום לב למעלת הכקוד שגם לו מוכח כזה הענין מוסף על היותו מועיל אל המעלה העניינית שזכרה סימן עכ' ועכ' . ולהבין אמרו כונת החכר אישיר לשיך דרכו . ואם תרצן לא תכשל . דע כי על

שלש תכונות הדבור העברי מוכח ועומד אשר על פיהן יבנו ויבנו חיות הכפור מקול הקורא התכונה הראשונה תכונת אכל האותיות והתכות כפי מה שראית להן מן הקודם והתכונה לפי טבען מכלי שום לב אל סדר גלגול הדבור

דשינו שקראו לכבודה האות קמץ גדול ולואת קמץ קטן ולואת פתח גדול ולואת פתח קטן אבל שאר הנקודות לא נזכרו בשם בכל המורה גדול וקטנה רק וכו' עכ' לשונו : ותועלת בעניינים להכדיל בין העבר והעתיד בהם וכו' :

וישיו כלל ועקר הכ' היא הסוכבת על יופי חבור המלות וחבורן כסמיון והחועל' היוצאות מההפרש אשר בין הקמץ ובמזכרת ומלה גדולה וקטנה וזולת והיו השלשיות חכלים כפלו לה כנעמיים להעשם הקריאה לכנח

וישוב. ואחרי זה מעלת הנקוד ומסורת השבע מלכי ומה שיש לנו מהדיוק ומהדרדוק והחועל' היוצאות מההפרש אשר בין הקמץ והפתח ובין הארי והגול והועלותם בעניני' רהבדיו בין העובר והעתיד בהם כמו שמתי

בכניויות מומד שר' הראשונה והכל שית יעירו על התיודים כמו שיתאר בסוף הפסקא' אך השנית כחלת סדר הגלגול והיפי שגרה עליה' ולשלת התכונות האלה שמתי איתותם איתות' כי הן הכה המילדות העבריות אשר שם האחת פועה שפועה ומדברת והונה כפי טבע קיוד האיתות והתיבות ושם השנית שפרה שמערת את הולד אשר תוליד בכדר גלגול הדבור ושם השלושית כעמי כי כעמיות במיכה כנח בטוב טעם ודעת' ועתה בן אדם נוסף בתתן' ושמעתי מפי החנר דבר דבור על אפוניו וזה כי יא' ארו מעלתי הנקוד וכו' עד העולה היא למעלה' היה דברו על התכונה הראשונה' ומשם עד אחרו מכלי שפית' דבר על התכונה השנית' ושם כסמיון ידבר עינו על התכונה השלושית באמרו ולעשמים תבאים אחרי' אמנם מן זו והלאה באמרו כי נדדי הדבור וכו' שב לבאר כפרת מה שכתב בכלל מן מונח דבר' מעלת הנקוד' כל הנקודות בכללן' ומזכרת השננה מלכיס' וזכר כפרת הז' נקודות הראשיות שיתבאר בעיניכם כסמיון' ואחר יבור להיותם מאברי' בידנו בקבלה איש יופי איש על הדרך שיתבאר בשלשי סמיון לח' והוא הלפון המוזכר למעלה סי' ע' באמרו והמסורת היאת וכו' : מהדיוק והדרדוק' הכלל להורות על הקבלה דקה מן הדקה אשר לא נהיתה ביתר הלשוניות בין הקמץ הפתח ובין הנרי והכנול' כיתן נרו וכלנו עם קמץ ופתח' כי על שם יקראו במחלת' להיות הנרי קמץ קטן' והסגול פתח קטן' וכבר כתב הר' איף המדקדק כפזר המסורת המכוננת בהקדמה השלושית כי בעל' המסורת לא יקראו שמות לנקודות רק לקמץ ולפתח' ובכלל' הנרי והסגול הדיינו לגרו גם כן קמץ ולסגול' וכ' פתח וכשאלו המדקדקים הראשונים הכדלו מעט ביניהם בקריאת השמות

ולא פירש הכה תועלת הסגול והנרי כי היתה זכירתם אנב גררל כמדוכ' וחולס מכלל תועלת' הוא להכדיל בין הפועל הבייכו וכן השם כמו אומר ואמר וזולתם' ומה שאמר כמו שמתי ושמתי' אם אינו ענין להפרש בין הקמץ לפתח כי מה לתבן את הבר' תגהו ענין לסדר הכדלות בין העובר לעתיד וכמו שזכר למעלה סמיון עכ' באמרו וכן יהיה שפתי ושכתי על מה שיש ביניהם מן ההפרש העובר והעתיד עד כאן' והיה זה ממוכ' להוסיף מחשבת חושב שהכלל העובר והעתיד תהיה עבודת הקמץ והפתח והכלל היודיענו שגם למעלי ולמלרע חלק וכתלה בזה' ועל כל פנים נריכס' אלנו לומר שכתב כאן שמתי ושמתי לדמיון בעלמא' ואם אינם מעקר הכונה שהרי הוא מוכה אחר כך ענין שמתי ושמתי בכלל האשתמ'ן התכונה הראשונה לתקן השנית' ויפין הדברים בכאן רק אל הראשונה כמו שהרא' לדעת מהכרח חלוקתנו ומסברת הדברים והמחכים המנהלים פני האמת משמן' וכן ואברהם' זה הוא לביאור אמרו על הקמץ והפתח שתועלתם בענייני להכדיל בין העובר והעתיד ושים פכך על מה שכתב ראשע כספספנות על אות הווא במלת העתיד וזל' ואם היה אות כיתון המדבר בשוף כע ופתח גדול כמו ואדרב' והיה הווא פתוח כפתח גדול וכו' עד אמרו רק עם האלף יהיה הווא קמץ בקמץ גדול ואדר' עה בשם' אעדה עדי ואעשה למען שמי וכן אשני' את עברו וכו' עד אמרו וכן ככתב הדגוש עם האלף שהיא כיתון המדבר לעולם קמץ בקמץ גדול ואדר' אל העם בבקר חוץ ממלת ואברהם' : וטעם אכשי המסורת אינו טעם עכ' וכתב עוד הכה אם הוסיפו ולי לדבק העשם וזף על פי שיראה שאמרו כח כעלם כמו ואדר' אותן לעולם הוא כפתח להכריש בינו שהוא עתיד וכן ואדר' א העם

קול יהודה

מאמר

שני

סימן פ

העם שהוא עבר על כן בקמץ וכן משפט אם תשא
 דא שיבה ואסור בה עב' ודומותיה כתב גם בס' **מלכות**
 מלכות בדברו על העובדים עיני שם והכל כסוף
 טובא ומכר אותי הכוח הקדר לר יהודה חיוג כשדבר
 על הוליו באורו ואם היה
 אחריו ח'לף לענין המדבר
 יהיה פתוח לענין העמים
 כמו כן אדם עמו על רנלך
 ואדרב איותק וקמץ לענין
 שעבר כמו ואדרב אל

העם כנקד חוץ מן ואומותיה עב' לשוכו וכתבארו
 דברי הכתר באמוכן ואברהו כי בהיות הוליו נקודה
 בפתח הוא עתיד וכשהיה נקודה בקמץ הוא עבר:
 וינדל בין פעל למחר כמו חכט לחכס היה דבר
 הר'אנע נפטר נחות העברים הפרשו בין כל פעל
 עבר ובין שם תאר כמו בני אש חכס לבך שהכף
 פתוח בפתח גדול כמשפט בעבור שיש אחריו כח
 בראה עב' יונממוך כתב גם כן עשו בשמות כמו עשן
 שהשן קמץ להכריש בינו ובין כאשר יהיה מוץ ואם
 היה פתוח הכנו פעל עבר והר טיב עשן כלו עב':
 ובין ה'א השאלה וה'א הידיעה וכו' הר'אנע כנסר
 צחות הגיד דבריו ליעקב על חקי משפטי ה'א השאלה
 והדעת ומכללם שאם היה האות הבא אחריו ה'א
 הידיעה אחת מאותיות הגרון גם ה'איש עמהם יהיה
 ה'א קמץ בקמץ גדול כמו ה'א הידיעה ה'א למעלה
 ד'א ר'א ק'א האד'יים האיש ה'א כן והענו וכו' וזה
 הרב והמעט להיותו בפתח קטן כמו מי ב'החכס
 אכל ה'ח'היל וכו' ויש מעטים ובעל המוסר
 הזכירם שגאו בפתח גדול כמו העבר העברי
 אמנם ב'א התימה הדבר בהפך שאם היה האות הבא
 אחריו אחת מאותיות הגרון יהיה ה'א לעולם פתוח
 בפתח גדול והוא הרב בפעלים גם בשמות גם יהיה
 בפתח קטן כמו ה'אמינון אחך ד'אנבו היתי
 האוכל בשר אבירים ההייחם כל נקבה וכו'
 עב' מכלל דברי הר'אנע שיתקין לכונתנו והרונה
 לעמוד על דקדוק פרטן של דברים ישביע כח צחות
 בפשו' ולו שת לבו לואת החכס בעל העיקרה לא היה
 כופל בשפת זו כעמדה לו כאשר ביאר בלשון שאלה
 האדם עין השדה שהוא קמץ באמרו שם ש ששמים
 ותייה ה'א האדם כהא ה'א ש אחד ימט' ה'ה'ה'ה'
 כח לגור הידיעה ה'א למעלה שכלן קיונות
 והוראתן לשון שאלה לפי כונתן והכונה לכך אנו מתק'
 על זה כי האדם עין השדה לבא מתניך במנור לשון

שאלה וקדום לזה כתב רש' באמרו כי האדם שאל
 האדם והר'אנע אל אמר ששיעורו כי ממנו תאכל כי
 האדם עין השדה ואותו לא תכרו לבא ממכרך במנור
 ואשר כתבתי הוא ככון וכו' עב' ראה ובתן איך תלח
 עניינו בנקודת הקמץ
 ותמלך לו האמת בכל אה
 כי אמנם כל עדיו עדי
 שקר הם וכלם על פי
 הדקדוק הנכון ראויים
 להתבאר בלתי שאלה כלל

והכה הכתיר פניו משום שכל להנין כמה שכתב
 ויפוש בספר צחות המוכר למעלה גם על סבוק
 הידיעה היא למעלה (קהלת כיון ג) כתב הר'אנע
 ידוע כי ה'א הידיעה אם בא אחריו אש' משת'ער הוא
 קמץ כרוב ועל התימה לעולם בכתב' ה'א העולה
 היא למעלה קמץ עב' ואיך נכ' לעורה אל בית
 מדרשו של רש' אל והכה הוא הוכך קערתו על פיה
 גם בפסוק עמנו אשר קרא את שמו עליו גם בטלשת
 הפסוקים והכס שלשה עדים אשר על פיהם לא יקום
 דבר כי הוא אמר ויהי כוהר בלשוכו מאד ב'א' על כי
 האדם עין השדה וגו' הרי כי משמש בלשון דלמ'א
 שיהא האדם עין השדה להכנס בתוך המנור מכניך
 להתים ביסודו רעב ומא' כאנשי העיר למה תשתינו
 עב' הרי כח השאלה מוכח לדעתו במלת כי שעבייה
 שאל לא כהא האדם הקמונה רק נמקונו היה עומדת
 להודעה בלבד כמשפטה והספור מוכח בלשון שאלה
 מחמת מלת כי על משמעו ש'מא שהוא אחד נוד ש'מ'יה
 אי אלא דלמ'א דהא כבוד ע' ובכן שיר אחרות יושר
 חזל שגם הם פירושהו לה'א הידיעה שכן אמרו פ'א
 דתעניות נפסר' ויחנן מ'ר כי האדם עין השדה וכו'
 אדם עין השדה הוא לא יתוכם דכתיב כי ממנו תאכל
 ואותו לא תכרות ה'א כבוד אם תל' ה'אן הוא ממנו
 תאכל ואותו לא תכרות ואם למו אבותי תעמית וכרת
 עב' והדבר יבואר כי ל'עשתם נ'א התינו להקום
 האדם לעין השדה ואין זה רק מוכח ה'א הדעת

ככה יעשה לאיש המוכר ב' קרח באמרו האיש
 אחד ימט'א וגו' שקשר רש' על פתחו לשון של והורית
 באמרו האיש אחד הוא המוט'א ומה על כל העדה
 תקנוף עד כאן והדבר מבואר כי כיון ולכו
 להניח לבו כח הפסוק בלשון הידיעה בראשיתו להרשיק
 את האדם מן העבירה בל'א יפרשהו חכס ימט'א
 איש אחד וכו' רק האיש אחד שהוא קרח הוא
 בלי הפק המוט'א ואיך אתה על כל העדה תקנוף
 ולשוט

ולשנונו עט סופר מהיר במלאכתו באמרו על האחד
 באלגור וגו' (פרשת וירא) אדם ככרי ייחדי אתה
 כינינו שנתא לגור וכעצמות מוכיח אותנו עב' הכיטה
 וראה איך ישב הדבור ההוא בלשון כמתלהרים מכאו'
 הכיבור על לשון שאלה'

והשקף כא בעד חלושכלך זה ממה שהם מועילי מופי סדר גלגול הדבר'
 איך אמרתו אל עולה על בקבוץ השני נחיים עד שחבא בדבור העברי
 פשו' העולה היא למעלה קריאה והיו שוין בה קהלה מבלי ט' ורת'
 סכן כתב שם מי יודע וגו' ולטעמים עוד תנאים אחרים כי צרדי הדבור
 כמו מי יודע ושוכ מי הוא בעברית בדרך החלוקה משיג' קמוץ ופתיחה
 אשר מכין וכותן לב שרוח כי התכוונ השנית המעינת
 כני אדם היא העולה למעלה ועומדת בדין רוח הבהמה היא היורדת
 למטה לארץ' ואין לה ליתן דין ומשבון' וכריך שלא
 להתנהג כבהמה שאינה מקפדת על מעשיה עב'
 והדברים הנדורים להודעה לא לשאלה' אכן יוכל
 בעל העקידה להתכנס כי הלוי אשר בשערינו כלוה
 עמו לא יעובדו כי יש לו חלק ונחלה עמו בטעות הלז
 וכמו שברור מלל כפירוש התורה על האחד בא לגור
 ועל כי האדם עץ השדה וכפירוש קבלת על העולה
 היא למעלה' לביאורו הראשון' וגם כן ארח לסדרתו
 החכם פסדונו אל שכתב על האחד בא לגור היש גם
 אחד שיצאה כך' עב' וכן כתב כי האדם עץ השדה
 כי האמנם עץ השדה אדם ראוי לכא מפניך בגללו
 העיר במצור וכו' וכוחו שם מבוארת לשאלה ולא
 להודעה כלל' אך אכל האיש אחד יטמא כראה ששכה
 את טעמו לפרשו בלשון הודעה באמרו אל האיש אחד
 יטמא שהוא עשה שקהלה עליכו העדה כאמ' ויקהל
 עליהם קרח את כל העדה' עב' ולזה נמשך בהעולה
 היא למעלה כי הלא כה דברו' ומי יודע מי הוא
 המשתדל לדעת ולהכיר רוח בני האדם השכלי העולה
 שהיא עולה למעלה במדרגת אשור כנחי ושראו
 להתנהג בה בעיון ובמעשה' ורוח הבהמה היורדת
 היא למטה לארץ ולהכיר כמו כן את רוח הבהמה
 היורדת' ושראו להרחיק את תאוה' עב' ודבריו
 מכבידים כזה מאד עם רשי שזכרנו למעלה' ועם מה
 שכתב שם בעל העקידה שהראה עצמו כחומר בו ימנה
 שכתב בפ' שופטים ועיון שמה זולתי דרכו בו ארכו עד
 היכן הגיע כח הכלתי הזה בכלל הזה המלמד אדם
 דעת לחכיר ולהגדיל בין הא' השאלה להא' הידיעה'
 וזולת זה ממה שהם מועילים מופי סדר גלגול
 הדבור כקבוץ הכ' נחיים וכו' כבר הראית לדעת
 שהדברים הללו כנגד התכוונה השנית באמרו' והיא

אשר תלמודו בשם שפרה כמה שקדם' ועל פיה ישק
 ענין הקבוץ בשני נחיים שהם הכ' שוא'ס אשר יכחו
 כסוף המלה לתקון סדר גלגול הדבור עם היות שאלה
 התכוונה הראשונה ככלתי מעינת אל התקון הזה רק
 אל מה שיאות מן הנקוד
 והתכוונה אל האותיות
 והתיבות מנד טכנין כלכד
 כמו שביארנו לא היתה
 בהצעתן יביאה מן הדת
 כי אין אולם' אולם ידענו
 כי כן יסד מלך הלשון על
 פי התכוונ השנית המעינת

ביופי סדר גלגול הדבור לגשות בתקון איש ואיש
 שיוכלו להתחבר יחד אל הקריאה כאמור למעלה סי'
 עב': ולא כאן עד שתבא דבורי העברי קריאה היו
 שוין בה קהלה מבלי טעויות' ולטעמים עוד תנאים
 אחרים הדברים הללו מניעים לבעין התכוונ השלישית
 אשר דובר בה כמה שקדם: כי נדדי הדבור בעברית
 בדרך החלוקה משיגים קבוץ ופתיחה ושבר ובחלוקה
 אחרת וכו'. שאל כא לגור ראשון וכוכן למקד אבות
 המדקדקים המה הנכורים השלמים במלאכה הואת
 אשר מעולם אכשי השם' המה ראו מעשה הדקדוק'
 ותודי זה עשו לנו על נקודות הכסף ויאמרו לאמר'
 כי הנה המלכים אשר מלכותם בכל הנקודות משלם
 כועדו עברו יסדו למספר שבעה מטיבי נעדר וסומניך
 והקמוכו עליו שבעה רועים' והם' ושמו פתח
 גדול' ורא' ושמו קמץ גדול' ורא' ושמו סגול'
 ויקרא פתח קטן' ורא' ושמו ירי ויקרא קמץ קטן'
 ורא' ושמו חירק ורא' ושמו חולם ורא' ושמו שורק'
 וכבר נבנה ציונם ורא' אך אליהו והסכל' יהוד' חיונ'
 היה מוכה שנחן כספרי הנזכר כי אשר הודיעו שהא'
 הנע הוא שיבטא אדם בו באחת משבע תבועות אלה
 והנח השוכן הוא שלא יבטא אדם בו באחת מאלה'
 אמר אל ולולי שאשכח רוב דברים ושלא היה מספן
 הכפר הייתי מבאר שבת אלה התבועות שהם כלל
 ללשון הקדש באר היטב וכו' עב' ואשרי כן ינא
 הרחבע אחיו כחכמה ובמדע וידו אוחזת בעקב
 מעשיו כספ' ההוא וימלא את דבריו כספ' צחות ואת
 דבר המלוכה הגיד בראשיתו נתתו הוד מלכות על
 שבע התבועות הנזכרות' ומעשה חרש פתח אותם
 פתוחי חותם איש על שמו באותיות והוסיף לקח על
 טעם נודרתם וידו חלקה אותם למלכים ומלכי מלכים
 מחלניו ינאו באמרו וכאשר חשתי דברי התבועות י'
 ילכיס I 32 כה א

מלכים ומבית המוסדים מהם הם נ' חולס' חיריק
ומתה גדול' והד הכשאים מורכבים מאלה וכן
פז' והחפץ ימלא את ידו בדיעת אופן הרבנות עם
השלאמות מדבריו שמה כי לא נבאית כאן למלאת כרמי
מהם רק בכדי שיבשו
לכורך כוכתנו' וזמנס
ידעתו גם אפי שיש קורים
מלכים לה הכוונות גדילו'
לכלבד' ויש נוטתים הוד
מלכלכל העשר התנועות
והשוא משרתם' כל א' מהם

כפי בחינתו האושרת לעומת פניו' אולם אכחו
בעבור מלכים אחרים שרי נבאות הדקדוק אשר זכרנו
כי אמת אצל דקדוקס אחיות כחלמנו בדברי החבר
אשר על ביאורם אכחו מ' ב' א' ועתה דעת לכנון
קל מה המה דרכי חלוקת הקדויות לשלש ולשבע
אשר זכר החבר כי באמרו כי גדלי הדבור בדרך
החלוקה משיגים קמוץ ופתיחה ושכר' לקח ויבדלו
מנכת חלוקתו על המוסדי' השלשה שזכר הרלכע והם
חולס' וחיריק' ופתח גדול' שאכשאים מורכבים
מהם כאמורי' כי אמנס הקמוץ עקרו החולס בביאורו
אנלו באמרו בכמוך שהקמוץ הביכוכי הוא החולס'

זכר ידענו כי באמצעות בין הקנויות המעלה
מוכחת ועומדת' וכדלי הוא להקדים החולס לשלמו'
תנועתו כמו שיבאר באמוך מטעם הרלכע' והשכר
שיקרו חיריק כאמ' בשמוך ושכר גדול הוא חיריק'
פי מבלתי אין טס אמנעי בין הקנויות תלה החשיבות
בגדול מהם' וזה שמו אשר יקראוהו רבי יהודה פיונ
בספרו הנזכר בראשיתו' והוא הדבר אשר דברו
שרלכע כסבר ומאזנים אצל חיריק כי מדקדקי לשון
ערכ יקראו חיריק שכר הפך החולס' כוכתו בזה כי
החולס פירושו שלם וממים בעבור היות תנועתו
שלימה וכל המלכים חסרים כגדלו והוא מגזרת
ותחלמי' וכדבריו דל' עתים מלים' ככתוב בתחלת
ספ נחות' וטס בספר ומאזנים אשר היה דברו על
חולס שיקראוהו מדקדקי לשון ערב נבחות ורוממו'
וכן הוא הכרנס כלשון וכל כן הוא למעלה' השלים
הביאור' על זה באמ' כן חיריק הוא הפכו בהיותו
שכר ויבוא מן השכים ולפי' הוטס למטה הפך החולס
שהוא למעלה' עב' וזוהי היה פדורו של חסר כאות
בשמון תחלה החולס השלם כתנועתו באמו' ואחרונה
וסע חיריק שהוא הטבו והפפתא בחוף' להיות
תברתה אמנעי' בין הששים הם וכתלמתי על דברי

הר ליה המדקדק שכתב בספ' מסורת המסור' בהקדמתו
השלישית וזל' ונקודתיו קראו לה חיריק' ויש שקורין
לו שכר' וכן קראו לו רלכע בהרבה מקומות' שהוא
קכ' כן כלשון ערכי' והמנס הכוזבי קרא לחיריק
שכר גדול ולגרי שכר קטן'

ושכר ובחלוקה אדרת קטן' גדול' וזוא קמץ
ורכמיץ בינוני וזוא הולס וקטן' והוא שורק
ופתיחה גדולה והוא פתח וקטנה והוא סגול'
ושכר גדול' והוא דירה קטן' והוא צרי והשבא
מונעת באלה כלם בתנאים והיא התנועה

לא חלק בזה כי בספרו הנזכר נבאו לדבר אמנו על
משפטו קריאת השוא שאמרו אחת האותיות אלהע
כשכר שהוא חיריק' יביעו גם השוא כן' כמו קחי
הקוף כשכר בעבור החית שהוא בשכר' והנה ח' א'
של קחי כקודה בחיריק עם י'וד ושעמו של הר' אליא
כשכר והרלכע עם הכריו חלמנו' וקשור אמרו כי
גדלי הדבור וכו' עם מה שלמעלה הימנו הוא כלפי
מה שהוכח ראשוכי' שיש לנו מהדיון והדקדוק וכו' .
ועתה הואיל באר בערמ' מה שהוכח בכלל וכמוך
טעם להנחתו הנזכרת אמ' כי אמנס חדרי הדבור
וכו' ובאמרו ובחלוקה אחרת קמוץ גדול' והיא
קמץ וכו' . כתן חלק לשבעת המלכים המכרים ואופן
הסתעפס מן השלשה מוכדים אשר הניב לו' כי הקמוץ
כחלק לנ' והפפתה לב' . והשכר גם הוא לב' כפרטן
המתבאר מתוך דבריו' והקמוץ קכ' כן להיות הפה
קמץ בקריאתו כאשר כתב הרלכע בכפ' נחות' על
הקמץ גדול' באמרו שאין לקרא אותו בפתיחה כאשר
אכחו עושים' רק אכשי טכריא גם מכמי מנרים
ואשריקא יודעים לקרא הקמץ גדול' וכבר עלה זכרון
אכשי טכריא לשבח נס' מסורת המסורת להר' אליה
המדקדק בהקדמה השלישית באמרו שמון חתימת
הגמרא והלאה שהיה שבת ג' אלפים תתקפטי לבינה
שהיא שכת מלו' אשר חרבן בית שבי היה לשון הקדש
הלך ומכור עד זמן בעלי המבורת' והם אכשי
טכריא היא מש' י'וא והיו חממים גדולים ובקאים
במקרא ובחי לשון מכל שאר היהודים אשר היו בדורות
ההם' ואחרים לא קמו כמוהם כאשר העיד עליהם
רבי יונה המדקדק בדברו באותיות כגד' לפת' ו'ל
הר'ם הדגושה והדפויה בקאים בה אכשי טכריא ולא
אכחו כיה כפי הלשון מכל היהודי' וכן רלכע כתב
בס' נחות' וזל' כן מנהג חממי טכריא והם העקר ט'
מהם היו אכשי המסורת ומהם קכלנו כל הנקוד' עכ"'

ודע כי ה' יהודה חיוג בעשר הפעלים שהפלא שלהם
 אלץ קרא לבקורת החולם קמוח מאוסף. וכנת שם
 כי פתרון אוסף קבוץ שפתיים. והנה לדבריו יהיה
 החולם ממונע בין הקמוץ גדול שהוא הקמוץ ממש.
 ובין הקמוץ קטן שהוא השרק. וככן היתה הפחמתי
 כבודת עלתה כנה לקריאת החולם בשם קמוץ בינוני
 כדעת החבר. עיך תשוב תראה בתמלת ספר איתיות
 הנוח לה' יהודה חיוג הכוזב שנקוץ השורק אגלו
 בקראה בשם קמוץ כקריאתו של חבר. וזה כי היו
 היה דברו שם על משפט תנועת השוא כוטה לתנועת
 אה"ע שאחריו. כמו שיבא. וכשא משלו על זה באר
 וכן קרוי הקוף קמוץ והקובץ עכ. והשוא מוכעת
 באלה כלם בתנאים. דע כי חסובי המדקדקים
 למיץ היות לה בקץ מורעה הוראתם המנומנת על
 משפטי קריאת השו"א אשר עבד עבדים יהיה לאחיו
 המלכים לשפת את פניהם כנודע. כל עמת שבא
 דבר הרא"ע בספר נחות שהשוא איננו בקרא בעצמו
 רק בעבור תנועה אחריו או לפניו. ואם התנועה
 אחריו הנו שוא מתנונע ואם התנועה לפניו הנו שוא
 נח והוא כראה במבטא וכו'. וגם שם ידו תבחנו
 על אופני תנועת השוא לדוגמת תנועת האות הבא
 אחריו כי כאשר היה דברו על חבר השמי שואים
 כמלת יפת אשר זכרכו. כתב בשם ה' יהודה
 חיוג לקוח ומימן איתיות הנוח שקדם זכרו בהעלותו
 את נכות וכנתו בכלל אל מול פניו וכדברים האלה
 דבר. ויארר החכם הנכזר כי אכשי עבריא יקראו
 השוא המתנונע אם אחריו יוד בתנועת החרק
 יחזיר ייפטיהו ויקראו השוא שאחריו קמוץ גדול
 כמו ברכה שמרים פתח חטף והטעם שוא עם
 פתח. ואם אחר השוא המתנונע אחת מאיתיות
 אה"ע שהם איתיות הגרון לעולם תהיה תנועת
 השוא כפי התנועה הנאה אחריו כגון דעו
 איפה שיקרא הדלת כדמות שורק וכמלת דעי
 באלו הוא בחירק וכמלת דעה באלו הוא בפתח
 קטן וכן מנהג מקרא המדקדקים כאשר אמר
 באיתיות הגרון וכ"ד וכו' עכ"ל. אכן משפטי
 איתו על בלי הגיד לנו כוכת החכם הנכזר בקריאת
 השוא בפתח גם כי ילך אחריו אחד מיתר האיתיות
 זולת אלה המוזכרים בדבריו. בין שיהיה כקוד
 בקמץ בין כנקודה אחרת שכן יורו בכללות דבריו
 רבי יהודה חיוג בפפרו המוזכר למעלה באמרו ויש
 שוא שיכיעו אותו בפתח והם רבים אם לא היה
 אחריו אחד מאלה ה' איתיות שהם אה"ע והיוד

והיה איתיות משאר האיתיות כמו ברכה קללה
 שיעים שמינים נדונים נבוכים דשמים וכו'.
 וגם אחריו כן כתב בלם ישארו ישמעו שתנועתו
 בפתח. ואם כן מה ראה הרא"ע על ככה ומה הגיוס
 לו לנימס דברי החכם ההוא ולהעמיד דבריו על
 נקודת הקמץ הכלתי מתמלקת לבקודות זולתה.
 וכבר מנאטו כתוב בדברים האלה אם יבא אחר השוא
 אחד משאר האיתיות רל שלא יהיו מאיתיות אה"ע
 ולא תהיה יוד. קריאת השוא כוטה לקמץ כמו שאנו
 קורין הגע"א והמשל אשרי האיש אבו קורין אשרי
 האיש. והמכלול בעשר השוא כזאת הודיע אכל
 הדרך השלטי. וכן כתב ה' אליה המדקדק
 בפרי שירה שיר ז. וזל בעת יבא פשוט אוי תיור
 לשנת גדול הוא קנת פוכה עכ. והספק היה על
 הרא"ע עבוס הוא ממיזי אם לא כאשר דמיתין היה
 להתיר חבוש באמרו כי להיות סוף תגמת הרא"ע
 לחתום ידו על טוב טעם קריאת השוא על פי הוראת
 החכם הנכזר מנהגו מקרא המדקדקים כאמור.
 ולבי דאיה כי לא יוכל כנדהו לקבל דבריו בכללותם
 מאשר לא קיימו וקבלו היהודים בכתבם וכמוננס
 להיות קורין השוא בתנועת פתח רק אכל כקודת
 הקמץ כיתר האיתיות. על כן נדר דבריו אל אופן
 הנמנוס אשר בו היה טופס להתקיים ואת אשר לא
 יבחר בו. לא יקריב אליו רק יכחידנו
 תחת לשוכו. ואולם על ביאור קריאת השוא עם
 כל תנאיו. לך בא אל פרק שירה לה' אליה המדקדק
 כי שם וכו' דברי שירו השביעי משלג. וגם משפטי
 הגע"א אשר יוכיר החבר בסמוך נחו מחלב במה
 שביאר שם כי קריאת השוא היא משולשת. הקריאה
 האחת היא פשוטה כוטה קנת לקריאת הפתח.
 וכשיבא גע"א אגלו היא בקריאת הפתח ממש כמו
 דבר זביעל. ה' שביבא השוא לפני אה"ע
 או קריאתו כוטה לקריאת אות הגרון ומש
 הגע"א קריאתו כבידוד בקריאת אות הגרון ממש
 כמו דעו איפה. ה' שביבא השוא לפני יוד
 או הוא כוטה קנת בקריאתו אל החירק כמו
 ויעקב ויוסף. ועם הגע"א או קריאתו כדבר
 בקריאת החירק כמו ביד משה והרין. אמנם
 אם היוד כקודה בחירק או עם הגע"א תהיה
 קריאת השוא בקריאתו הפשוטה כמו וישראל
 אהב עד כאן דבריו. על כל מונח פי המכלול
 בעשר השוא שזכרכו. ובכן כתבארו דברי החבר
 באמרו והוא מוכעת באלה כלם כפתיים...
 והיא

לפני אביו מלך הוא מלכו של עולם לקיום סדר עולמו על מתכותיו יביה יסוד הרוח העולה היא למעלה מדרך טבעו יגרסהו וילך מטה מטה כי יכרה איש בוד ואיכנו מתמלא אז מחליטו דק האוויר ירזן שם כנני לפשות רנון קינו לבעל הריקות ממנו כי לא לרנון יהיה לו יתברך פרוק חבור התחמדות עולמו כי היה האחד ועולמו אח' כמו שביאר המורה ענין התחמדות בראשון פרק ע"ב באמרו דע כי זה הכמנא ככללו הוא איש אחד לא זולת זה וכו' ומן הטעם הזה עבמו קול ה' על המים מנגדים ויורדים מטבעם כאשר האדם נאות כפשו יסאף רוח מן השפופרת הנובע בשוליו במים והמה יתעוררו ופכו למעל למלא'

הריקות וכן מנטלים רכונם מפני רנון אביהם שנשמים ככה יעשה במלאכת הלשון לשלשת תכונותיה כי הם על דביות יקומו להיות האחת כדחית מפני חכרתה לנידך גלגול הדבור ומקומו הכללי כאשר את עליו בעל הלשון וכן בפלגים וכו' וכמו המשוך האל הוא אלף וכו' ומשן שתי אותיות צריך כי לא היה עם לכבושל מניל הנגזל ענין הנחיש הראשונים להביא במספר נבאם ולכלם בשם יקרא אשר יאמר כי הוא זה ולא זולת' נא נא בעקבות הרושים שקדם זכרם היושבי ראשונה במלאכת הדקדוק כי גם זאת יאותו לנו האקשים האלה השלמים ואחריהם ריעיהם מובאים למלאת את דבריהם וזה כי היטה הוראתם שלמה רחבת ידים לפניו על משפטו הנחיש אחר ה' תכונות הראויים לכל אחד מהם לתת לה כיד המלך כי הכה שמו כס דברי אותיות כדבואר להראב"ע פר' שמות גם כספ' נחית שהאלף ימנא בעלם על כל תבונה ראשיב ראשית חטאת פלא ראש ראשון פאר וההא ימנא בעלם משה עשה בנה בונה שלמה יקרה והוא ימנא בעלם עם שולק ועם מולס וה'וד עם ח'רק ועם גר' יוכבר ביאר על כונה וזה שכת' בחידתו המוסדת על אותיות אהו' באמרו הכבוד ימנא בגלגלים ששה וכו' כמו שכתב בעל לזית מן פרק י' מהשער הראשון מטעם משכיל אחר אשר קדמות

נהיה התבונה לכדה כלי ומוספת וזולתה מניחא כח אחריה גם השול יקרא אכלו בשם תבונה עם הית' תבונתו מלושה מלד כי לכל התבונות וזולתה כח וגבור להביא אחריהן כח נראה אז כסתר כמו שיתבאר בסמוך ותשאר היא לכדה כי לא זכה תגבר על ככה אפס כי המכלול בשער השול כתב דע כי השול איכנה תבונה אך היא משרתת התבונות על ג' דרכים וכו' ע"כ: והלמן היה סמוך לו כח משוך כח משוך וכח כסתר עולם אכלו לשכה אחת ודברים אחר' ולא נמנע לזכור זה כאשר עשה הר' יהודה חיינו כספרו הכוזב באמרו ולמה נקראו אותיות המשך בעבור שהם כוספים

בפעלים ובשמות בעבור המשך שהתחדש בהם כלאו שכוז וגבור שהיא כוסף למשך לבדו ואיכנו שרשי ע"כ ועל פיו ינאו ועל פיו יבאו דברי המכלול הזכורים בראשית סי' ע"ב באמרו שאינו לא למשך הנח ההלכוף אתו וכו' אולם האחת ששרשית הרחיב את גבולו כי הפיל שם המשא גם אל האות ששרשית בא' כבמוך וכמו המשוך היא אז אלף כמו ברא וקנה וכו': ולא יהיה סמוך לו דגש בתבונה הראשונה וכו' כבר הראית לדעת כי על ג' תבונות הלשון עומדת על מורת האותיות והתיבות בעצמן והיא הראשונה ועל עבודת סדר גלגול הדבור והיא השנית ועל בעימות העצמים והיא השלישית ואת אשר ביארתי לך כל נכחו פעם אחת לא אשנה לו כי אמנם ככל מטרים בלא הועיל אותנו לא אוכל ועתה ביאר שמטבע הקמח ומנו בלתי סובל דגש סמוך לו והיא תכונתו הראשונה העצמית אשם כי לתקן ופיו גלגול הדבור ועתק ממקומו הטבעי ודחוק כעשה קרובי על כן יאמר בספר ה' למה זה שלמתי וצדחת עכס והמיוסם דבים שך עלה במחשבת סדר הלשון היותו ראוי ונאות לסדר הגלגול ויופיו ובעל הלשון עשה לו מטעמים בתבונה הג' כאשר אהב לבכב סדר גלגול הדבור בתבונה השנית את הכל יפה כעשו והכה מליכת הלשון תדמה בזה ותעשה לפעולות הטבע בטכותו את טעמו גם הוא

הגדת הקידה על פי דרכו כאשר הנישו אליו דבריו
בכתב יד. והנה בעל המכלול גם הוא השלים על
ידם בשער אותיות או' ואחריו שדים רבים וכבדים
להבין ולהורות שעם היות הנח המיוחד לקמץ הוא
האלף או הה' והכאן
לחולס ולשולק הוא הו' או
ו. רחוי לז' וקמץ הוא
ה וד וכמו שכתב גם כן
ה' אלוה בשער מסודת
המסוד' בלוסיות הראשונות
דבור א' מכל מקום זה אל
זה שו' ונכא' ומתגלגל' גם
יחד' כי בחיק הקמץ גדול
יכוח הא' או אלף כעלמל

הצרי בטבע והתכונה הראשונה אך באר
בכתובה השנית השורק מתנועע סא כענו על
השליש' כונ' יבא אחריו המשך ויבא אחריו
הדגש והנה הנראה ונחו הוא לברו כמו לו
ללון ולוקח החירק כמו לו ולבי
ול' הפתח והסגול לא יבא אחריה' נח' משוך

ליחס כל ז' א' ההודמן זה הכל וענין רש' יב' מה יומר
למכס מן הכסיל' על כן אמרתי שמדר תתל התבונות
השלב המבונות אחריה' כח משוך ונח כנראה והן הכה
הקמץ והמולס והכרי' אך לא יבא אחריה' הדגש
בכתובה הראשונה רק
בעבור דומק בכתובה הכ'
כמו סודו כיון ה' מה לאו
כי שניהם מלעיל לדמיון
למה שמה י' מה הכוכבי'
אלל הקמץ כי אמנם התבאי
הזה שזכר בקמץ יונן
משפטו גם כמולס וכנר'
הסמוכים אליו' ואחר כך
הביא התבונות השתי אשר

כמו ברא קנה' או' וד' כמו עליו ידיו והצרי כושא
משך אלף א' ויד או' וד' כמו יוצא' יוצא' מקנה אכנס
והחיק אחריו ימשך' ויד או' אלף כמו אני ראשון'
והפולס ימשוך ויקס לו ולאו אי' אלף כי לא לו' והיה
הזרע' גם הה' כעצה בטוים שאלתי' והאלף ראש
דכרך אמת' והשולק לקח לו הוא לשכב אלו
להיות עמו' אמנם הפתח גדול וקטן' שם הוא על
הדוב כח כנאה כמו ויאמר קדש חר' ג' ג' ג' ג'
ק' חתי יאך לשעמי' יטכון א' אלס כח משוך כה' אעשה
א' צנה מקנה וזולתם וכמשך שעה שכל' ודומיהם
כי העמדת המלה מלעיל תורה על אות מונבלעת כמו
שכשים על זה דברתנו כנא שיבא' ועתה הנה ראת
כי אית' עמל וכעם תביט אס תכוין לתת חלוקה
הכרסית בידך במספר הכמים המשובים המיובאים
הנה' כי בלי ספק תבש היושר כהונם מהם ועלך
ישנוב חילך לדרוש השאר מעל ספרי המרחיבי' פיהם
במלכה' זו לאורך ולרוחב' יאסם כי עו מה ענין שט'
שהשמיט אלל ה' זכרון כח כנאה אחר כח משוך
ואין עוד אסם כי כל ארבעת רעיו בעלי הנח המשוך
קמץ חולס שולק ויחירק כוכרו וכפקדו' הן אמת חכמת
מורה דרך כסמה ויודיעני' ה' יבא אחריו כח
משוך וכי' הנה כדלה וככלה שם שפת החכר כי שם
כלל וערכב סדרו המונח תחלה קמוץ פתוחה ושכר
למחלק' יס קמץ חולס שולק פתח סגול' חירק ונר'
ועתה הלך ילך כה וכה כנשאו ביאור משך הנמים'
כי אחרי ביאור הקמץ והמולס היושבים ראשונה
במלכות דג וקסן אלל הכרי' ואחריו כי שם למקומו
אלל השולק ומשם סלף ה' לו אל החירק' והעתיח
והסגול' לאחרונה יעשו' ואם לך אדם יאשוב דרכו

לא לכד יביאו אחריה' השכי כמים שזכרנו' אבל
יתכן גם כן לכה אללס הדגש אף בכתובה הראשונה
כמו לבי ולוקח שם מלרש ואחריו יעו הפתח והסגול'
אז לא יבא א' אחריה' כח משוך בכתובה הראשונה והכל
כסדר' אבל הה' איננה כנאה וכי' אך כה' בכתובה
השנית' הדמיון לזה מלת מראה אשר בהיותה בכתובה
הראשונה בלתי כסמכת מבקד האלף כסגול' ומראה
ולא כסודות' ובכתובה השנית בהסמכה מבקד כנר'
טוב מראה עינים מהלך בפש' וכמו שיתבאר מדבריו
בסמוך' הפתח והסגול' וכי' אבל תמשכס בכתובה
השנית להשען עליה' ההשפנות הזה הוא לנשות
סמוכות למלה להתחזק עליהם' ודמיון זה וידי' לי
טור וחמור שהיה משפטו מלרע בכתוב' הראשונה אבל
כשתנה אלל התכונה השנית המשיכת כיופי לגגול'
המלות והיה מלעיל עם מאריך בואו כאלו כח משוך
כרוך אחריו לא לברכו אל ההמשך הוא רק להשען
עליו למען תהיה הקריאה חזקה וקיימת על מתכות'
והחכר עמנו יבא על זה דמיונים באמרו אחר כך
הלא תראה פ' על וחבריו הדבור בו בהפך כסוד
ומשוך העין והוא פתח וקניח הפתח והוא קמץ ומשיכת
העין איננה כי אס להשען לא לנח רשה וכי' והכוכבי'
שהיה ראוי להמשך הקמץ ובהעמידו על תלו מלעיל
להיותו מטבעו מביא אחריו כח משוך כמוכר למעלה
אמנם לתקן כדר לגגול' הדבור שלא ישוב רוח רפה
המוז' כמר הקשרים כפח כאפיו כשמת חיים בהמשיכו
העין הפתוחה להשען לגגול' אחריית המלה כי און
מלין תבחן מה יפו בעמי הדבור כאשר בא להורות
על פעולת דבר מה שיאמר י' אכל באשיות
המלה מלרע יואר מאמרו י' אכל העולים הם
למעלה

קול יהודה

למעלה והאומיות האחרונות תפולנה בשמיים נעות
וקולם לא ישמע קול עבות נבודה • ולגורך ההשפעת
שכלב הרכה השפילו לא לבח הפה אשר יולד שמה •
וכן יעבאר לך אמרו : אבל תמשכם בתוכנה השנית
להשען עליה • רל שאתה

עמסוך הפתח או הסגול
בתוכנה השנית להשען על
שתוכנה היא כפי הנורך
או לפי הכסב האומרו אבל
תמשכם התכונה השנית
וכו' ויוסם ענין המשיכה א
שתוכנה כאלו היא תמשכם
לנורך ההשענו' הראו לה •
ותגנא גב משיכת הפתח
לטעם להפסק הפרק באמ'
הכה כל זקנתי ויחר אף ה'
בה וילך ויכור ויכר עוד
במה שיבוא והסגול גם
הוא תקראכה אוש כאלה
וינא אליהם לוט הפתחה
ולוט עמו הנגבה כי

כמו מתג ורען עדיו לבלום לשפוט נביית המלה אחר
במשיכת המלך על ידי טעם לתקן יופי נגלול הדבור
לכל מראה בעל הלשון • ושא עיניך וראה מן המקום
ההוא אשר אתה שם (פלך לך) כי שם שלקת מחוקק
עבודה ונגבא וקדמה וימה ודומיהם גם שבעלי
הסגול עצמו מספר ושוב ישוה ליבו הסב' לבאר הענין
הזה במשקל פעל ושער אל יחסר המונ' והל'
תממה על אמ' אבל תמשכם בתוכנה השנית עם היות
המשך דבריו על השלישית גב' באמרו או לטעם או
למקום הפסק הפרק כי אין כונתו וולת על שלילת
שתוכנה הראשונה וכל לגבי דידה קרו לה תכונה
שנית עם היות השלישית בכלל ואין מדקדק' ככיונא
בזה לדוגמת אמרם על משנת פ' אשילין כל שחיובין
עליו משום שבות ומשום רשות ומשום מנה בשבת וכו'
דלגבי מנה נמורה רשות קרו ליה • וכן בפלל הבשר
אמר רב ינחם בן אשיאן מיה ראשונים מנה אחרונים
חובה משיבי מים ראשונים ואחרונים חובה אמצעיים
רשות' מנה לגבי רשות חובה קרו ליה • ואפשר
שרמו אל התכונה השלישית באמ' או לטעם או למקום
הפסק וכאלו אמ' אבל תמשכם התכונה השנית להשען
עליה או התכונה השלישית לטעם וכו' ואיכנו רחוק
שימבאר אמרו או לטעם לאיזה טעם ומנה שתהיה

מאמר שני סימן פ

עם להסב פני דבר ורמו כזה למה שיבא אצל מלת
שער עם הכאים על משקלה : והתכונה הראשונה
תקבל תנאייה וכו' פה אל פה דברתי כך כמה שקדם
על אודות שלשת תכונות הלשון במראה ובכירות

וכדוב דברים לא יחדל
פשע הכפל הללתי מועיל •
ודברי הסדר ענמו מספיק'
לעניים כי כדור מללו •
וכמה שיבא פתח ופתח את
ידו למלאת די מחסורך
אשר יחסר לך • וכבר
ביארתי ענין השוא עם
הנעיל וזולתה • וכתב אשר
כתבתי אין להשי' ומה שאמ'
מחזור והפסק רל' סמוך
ומוכרת כי אנשי מקנה היו
עבדיך הוא כגול במוכרת
ובמקנה הנאן ובמקנה
הנקר סמוך ככרי : ומלה
גדולה וקטנה • כי אמר
אלקים מלרע בעבור מלת

אלקים הגדולה ואמר לי מלעיל בעבור השענו
על מלת לי הקטנה וכמו שיבאר : וזולת זה • כי גם
במלה אחת ענמה בלי שום השקפה לדברי האומורים
ש מהא לתכונה השנית וכמו שיראה מאמרו אחר כך
אבל זה ככרי בתכונה השנית : והתכונה השלישית
מבלי הטעמים אין בכנס הזה ככותן טעם כי בשנתה
לפנס לשאמת הכופרי ויעלה תיקונו ופה אם כחליף
אמרו מבלי הטעמים לאמרו מעלת הטעמים והוא
דוגמת הלשון המוזכר למעלה באמרו מעלת הכדור •
וטעיות כזה קרוב מאד להתנגל על יד סופר כי
יפול הכופל ממנו כהדומן לפניו עין מחוקה דומה
לצאת וקח באמרו המלה מורה על תו' ויחשבו לז' •
או קח לך בשמים ראש לתקבו על ידי מלח ומתלבן כי
ואמר תכלי הטעמים בתלוף מל' בתיו אשר המה להם
קרובי התמונה והתאר והכונה שהטעמים לתיבות
כתבלין לקדרה הן ליופי הקריא' לתועלת הענייני'
כדבר הראשע בפ' מאיכים כל פירו' שאינו על דרך
הטעמים לא תאבה לו ולא תשמע ליו כי בעל הטעמי'
ידע הפירוש יותר ממנו עכ' : ואפשר שיזכנה וכו' :
כבר כתבנו כי איש מהם את מקומו לא וכלה מאת
חכירו בהסב את פניהם אל תועלת כלל הלשון
המתיקר על ידם גם יחד' לדמיון הדברים הטבעיים
אשר

אשר ליומם חמים על כבוד קונם להמשך רצונו כסדר המציאות רוח המושל יעלה על טבעם ומקומם יניחו כמוזכר למעלה. ונחמה שאכזר אבל אמרו ועל כן הסאירו אמר לי ועשה לי וכו' תקח אוזק שמן

מכתיבות הדקדוק כמוקן קוק על כפי שלשת התכונה האלה. ומקום הוכח לכל אחת מהן מכלעדי חכמה ומחש יתבאר כך שמו השמים הקודמות למוך השלישית ר"ל כעבור הטעמי המומתי במקומותיהם לכוד נעלם ממנו אדם קנהו כראה וכלו לא כראה כמו שזמנו לנו הכתר כמוף דבריו על כללות התכונה הדקה הזאת: ואיכנו נכרי בתכונה ה הראשונה דריפת שלש

נכדי בתכונה הראשונה דריפת שלש תנועות שלא יבנם ביניהם נח ורלא דגש אבל באר בתנועה שבאית אחר תנועה שבאית שלש ויותר כאשר יעבור זה כערכי. אבל זה נכרי בתכונה השנית. ובעת שאורמנו שלש תנועות בתכונה הראשונה תמשך אהת מהם בתכונה השנית בשיעור נח כי העברי קשה לה דריפת שלש תנועות אלא בפגישת הכפל כמו שררף או אותיות ארבע כמו נחרי נחלי ואם תרצה המשך ואם ררצה רמזה. וכן רכשר

יוסיפו שואים כהנה וכהנה כמשפט הזה יעשה להם כל פי התכונה הזאת כמו שהעיד על לשון ערב שזכה לו מחוקיו המכונס ולא היתה השקפתו כזה להבדיל בין אות אחת לזולת אבל כל זה נכרי אנחנו בתכונה השנית המעייב ביופי חכור המלות וגלגולן כמוזכר למעלה ולפיכך בעת שידמנו נ' תבועו בתבונם הראשונה תמשך אחת מהן כתכונה השנית כשיעור נח וכו'. ודמיון זה מלת אבנה שעל פי התכונה הראשונה אין אומר השב מלקרות השוא ולהכי עי' (כו) הכלל המיוחד אנחנו שאמר תנועה קטנה יבא נח כראה איכנו על פי התכונה הזאת) וכבר היו שם נ'

תנועות נדרפות בלי שום נח או דגש. אמנם עלתה תקנת גלגול הדבור על פי התכונה השנית בהמשך אחת מהן כשיעור נח והיא האלף הנמשכת כשיעור נח כראה כי השוא שתחת הבית יהיה נח כראה לא מונע ככתמלה. ובכן הושבו השלש כחות לשמים וכעת יאמר אב נה במקום אמרנו אב נה. דק אם היתה שם פגישת הכפל כמו שררף אף הסהר או אותיות אחת כמו נהרי נחלי דכש ושמאה כי באלה היותר דריפת ה' תנועות כמוזכר למעלה: ומה שאמר ואם תרצה תמשך ואם תרצה תמרה ארבעה שירחב לאמרן תמשך אחת מהם בתכונה השנית כשיעור נח והכונה שהרשות כתונה לכל אות נפש הקורא אם למשון משך ארוך כאלף אבנה אשר שמו לדוגמא כאמור. או למטה הקריאה. ודבריו אלה יורו משפטו הקריאה הככונה היא המודעת אנלו עם היויתה כפלת בעיניו כמו שהרבה דברים כגלים הקריאת ראשי טכריה עם היויתה מתמלפת לקריאתו כמו שזכרנו כי שמים זו שמענו על קריאת אבנה יבנה חב נה נבנה וכו' אם למטה הקריאה כפי מה שהורגלנו עליו. אם למשך ולאחר אותה לאמר אב נה יב נה חב נה נב נה או יתקשר דבר עם הבמון לו מרדיפת שלש תנועות בכנישת הכפל או אותיות אחת כי יוכח הדבר בבחינת הקורא אם למשך בהם כמשפט התכונה הראשונה ואם למטה כפי התכונה השנית כי שניהם נכזנו בקריאה: וכן הכשרת

תנועות וכו'. הרבה דברים הרעתי לפיכך כפי עמ' והמלאכה היתה דיה והותר לכל אשר כשאו לבו לקרבה אל הבנת הדברים הללו אשר כיון מונחם מן המקום שהיא. והכונה להודיע כי אצל התכונה הראשונה הכלתי מעייבת אל תקנת גלגול הדברים וכו'. כאמור לא היתה מוכעת דריפת תנועות שלא יבנם ביניהם נח ולא דגש כאלו תאמר להניח מלת אפקד בשלש כחות אפקד שהיו שלש תנועות בלתי שום נח בין האלף ובין ההא. או בין הפא לבין הקוף. גם לא עבר ביניהם דגש ככמלת אפקד שאז לא היה נחשך לזרות כלל בהיות הדגש מורה על אות מובלע ובכן היה מושב ענינו כשו נח ככנס ביניהם כמוזכר למעלה אמנם בבחינת התכונה הראשונה מנד עמה ועבדה נדק נדק כרדוף ה' תנועות בלי שום נח או דגש וכמו שהרשות כתונה לבטא כשפתים שלשת תנועות למשך חחח חחח חחח בשלש כחות ואם אין שם מקום לנח או לדגש. ככה יעשה לכל יתר המלות עם אשה' או זולתם כי משפט שזה לכלל אבל התכונה הראשונה ובעת יאמר אבנה אבנה אב נה אב נה על דרך הכוכר. וכמו כן יעשה למלת רדשת חיות עם רכיו תנועות ויחדו יהו שרבונו' כלי שום נח או דגש באמרנו ה ש חרי חבול או כלכד כי גם כן לא יבצר ממנו את אשר יאמרו למכר יחד כמה שואים זה אחר זה כמו יפת אלקים בקריאת השואים שלשמן יפת אלקים וגם כי

התבונה הראשונה קצוץ שתי התבונות וכו' וראתה
 התבונה השנית וכו' ככל החלופי להראות שהעמדת
 המלה מלשיל טורה על אות מוכלעת בשוף נח כי
 בכלל כדלכיו שאלה תבונה קטנה ימנא דגש או נח
 בראה והנה במלות ובר
 ובית לא יראה ולא ימנא
 אחר הנ מל והכית שום א'
 מהמה אסם כי להיותן
 מלשיל הדי הן כאלו נכתבו
 בְּבִרְבֵּי בֵּית כִּי עַד שֶׁמֶל'
 במסכו ביעצם מלשיל
 שאות המונבל נתן ריחו
 איעצו שלא הודגש במכשף
 כי נחבא שם כמעט דגש
 עד ועבור טעם' וכבר

שענייהם יוד או יו נחה והנה כאשר באנו לומר
 קָמַת קָמַתִי שֶׁבַח שֶׁבַחִי אֵין שֶׁס קִימָן בֵּין הַפֶּלֶא וּבֵין
 המד טורה על העין הנחה ולדעת החבר מקום
 העמדת הפל מלשיל ימנא את חסרוננו כי מכת הארכת
 הנשמ' יולד כח כמו שזכרנו
 וזהו המשך הכ' תבונה' והס
 שֶׁבַח כִּי טַיִר שֶׁכִּי נָחִים
 והס ולו נחה נסתרת ומס
 נחה ברלית הראוים להמנא
 בשורש שום כאמור כי על
 ידי הערת המלה מלשיל
 יסוער הכל כראוי מדה
 אחת קנב אחד' וכבר
 הרא' לדעת מדברי החבר
 עצמו ענין השכי נחום הללו

כתב הר' אליהו המדקדק בשני מפרקי טורה על
 התבונות הקטנות זול אחריון דגש מחידות או
 לשא נח הן מולידות אך אס כטעם נלכדות רבות
 אחריון באנדות עכ' יהוא עצמו הרחיב שם כונת
 דבריו באמרו שבהיות הטעם תחת התבונה' הקטנות
 אז יבא הרפי אחריון כמו וַיִּבֶן וַיִּמַח וַיִּבֶן בֵּית
 ודומיהן לפי שהן מלשיל יבא אחריון הרפי עכ'
 וכספ' ההרכבה כתב על טור ילדך חש' עתיד לנמנא
 מחסריו פל זון וכחי הלמד ושלושה והיוד במקום
 הלא למד הפעל והראוי חֲנֻשָׁה והיתה השין ראויה
 להדגש ונא הכס תמורתו כי הוא מלשיל עכ' וזו
 היא עצמה כונת הראשע על הפסוק עצמו ואם לשוכו
 הוא מוכלל' ובכן יאורו עיניך בהכנת כונת דברי
 החבר אחרי שזך על לב את אשר זכרנוהו כי תבונה
 תקרא אכלו כל חלק וחלק מהתבונות הדבור
 ואולם כי על כן שם הפילוסוף את הדבור החזוני
 בשער מאמר הנחה להיותו מתבונע בזמן שגם הוא
 יושב שם בשער מקומו וכפי מה שיבואו חלקי הדבור
 לכתב בשפתים בארוכה או בקצרה כך היא המדה'
 והשו' גם הוא מחלקי הדבור וכו' יתבונע לפי דרכו
 וטעמו כמו שקדם' והנה כונת החבר שגלות
 שֶׁבַחִי דרך משל הנכבדת בהעמדה מלשיל יקובנו בה
 שני חלקי דבור מתבונעים זה אחר זה וכמשכס
 כשיעור כ' נחום וכאלו יאמר שֶׁבַחִי בשכר ידעת
 כי שמי וסכריו הם מנחי העין והשרש בהם קום
 טוב וכו' והנה שאמר הקיץ בקם היא האלף הכתובה
 במלת וקאם שאון שהיא תמורת עין הפעל כמנהג
 והוא המתחלפות וכמו שכתב המכלול אכל הפעלים

שהאחד משוך והאחר נראה כמו וְגַאֵם שאון שור
 שפאל וכו' כמוכר למעלה אכל שבעת המלכים ימנא
 התבונה השנית המעינות יופי לגלול הדבור ראתה
 להפיל א' משני המשכים כאשר הביא הנודך לזה כי יש
 ימרון לבעל הלשון לשפט על ככה כאשר גשה במלת
 וְשַׁמְתִּי שהוא פעל עבר מוסב לעתיד כי לא ראה
 בעל הלשון מנד יופי לגלול הדבור להעמידה מלשיל
 ככתתלה רק הפיל אחד משני המשכים והשאר השכי
 ל' שכהשפילו המלה הזאת מלרע כתבטל טעם השואל
 המוכלל בין השין והאם וכאשר השכי שמתת האם לדבר
 ועם היות טעם המדקדקים במלות שמת שמי קמתי
 ודומיהם הוא מתחלק לטעמו של חבר' כמדומה לי
 שבעל המכלול רמו אליו במקומו הנזכר כי אחרי
 הקדמיו לזה הטעם החשובת לשאר המדקדקים שבת
 זל ועוד על הטעם שכתבנו שזמר' על האות הכוללת
 ואתה דע לך' עכ' וכונתו אכלי שער היה זה מנחי
 טעם ההעמדה מלשיל שזכר שם כבמוך בדבריו
 הקודמים שהוא מורה במשיכתו על האות הכוללת'
 והנה מקום ראיה על כונתו מה שכתב אחר כך וזל
 וכשכוסוף וזל הדבור על קָמַתִּי קָמַתִּי ויורה על
 העמיד יפול הנח ותשוב המלה מלרע כמו וַיִּבֶן עַד
 האלף וקָמַת ועלית וכו' עכ' והן הן דבריו החבר
 אשר זכרנו' ועם היות שהענין הזה מופיע גם כן
 להכדיל בין העבר והעתיד לא היתה בחינתו ככאן
 זולתי אל הכחה והמנוחה ומדא ועוד קאמר כעין אמ
 סימן ע"ה על מה שיש בנייהם מן הכשרש העבר
 והעתיד כמו שכתבאר שמה' ואורחא דתבא קטט פ"ע
 דכבורות כי לטעם אמרו שההמות מתעשרות ככ"ש
 באלול

כאלול ולא בלחוד בתשרי אמר משני שהיא יום טוב
 וכבר בא הביאור עליו ודלא ודלא קאמר שהרי כוונת
 זה היה כל עשרת אחר משום דבעינן הכירא בין חדש
 לישן למשן דעת כל עמי הארץ שאין מנרעים לעשר
 אלו עם אלו: הלא מראה
 פ' על ומכיוון הדבור בו
 בהקדק הנקוד תמשך העין
 והוא פתח ומכיוון האל והוא
 קיץ וכו' כבר עלה
 ביאור זה כמה שקדם ולא
 אשכח לי כי לא היה לעור
 הלא להושל דק למשום
 והכלל כי היה ראוי כפי
 משפט התכונה הראשונה

בהמשך התנועה הנדולה שתחת פה הפועל לומר
 פ' עור אבד ולמשוף קריאת העין הפיטחה עם
 פלמד להיוון מה שכתב המכלול כשעתי פקדה
 באמרו פקדום העין ופלאד קמוטס והפיו פתחה
 ואבדחתם מית השדה ובקשחתם ולא תמנא לפי
 שהמלה מלעיל ותמשוף קריאת היינו עה האם על כן
 הפיו פתחה אבל כל שער כבוי הפעלים הפיו קמונה
 לפי שתמשוף קריאת הפיו עם האם ולא ממשוף
 עב' וכה היה משפט פ' עור ואבד לפי דעת החכמי
 לולי התבונה השנית ששנתה את טעמה מלרע והייתה
 משיכת העין עם היותה נקודה בתבונה קטנה לא
 לנודק הכח דפה אשר יולד עם שהיה לא יאות כח משוף
 אשר פתח כמוזכר למעלה דק היה זה לנודק ההשעבו
 באחריות השלה למשן ממשן מנחם לבק דגלה כאמר
 כי כן יוסד מלך המלון למשון יוס' גלגול הדבור
 אמר ה' מרת ה' מרת ה' הכל ה' בלתי אבדתי
 ודומיהם' וכן דפה וקרא אלו סתם משוף או כספי
 ועוד תמנא אשר זה דברים מתייחסים לעביכנו אבל
 אמרו וכן דמה מ' פ' עור שם עלו דברי האכלול
 וד' אליו המדקדק מועילים מחד לכונתו: ועל כן
 השאירו אבד לי ועשה לי וכו' הכונה הואיל וכל
 ההשטות הזה לא היה כי אם לנודק ההשטות
 כמדובר: הנה כאשר יפול ויטול הנודק הוא טוב
 ישוב הדבור לאיתן מושבו על תבונתו הראשונה ועל
 כן בהמשך אמר ועשה ודומיהם למלה ועירה אשר
 ישענו לנבולה או רגלם עמדה כמיס ר על מתבונתם
 הראשונה מלעיל אבד לי ועשה לי ועם היות
 מלה עשה לי שכלה קמונה איכנע דומת מלת
 אבד שחיה קיץ ומניה פתח אשר עליה כוסד כל

הדבור הזה מלל אם אינו עבין לדומת פתח עין
 הפועל הנלתי כמשך: יבנהו עבין לקיץ פה הפועל
 הכמשך על עבנעו מפני המכוז למלס ועירא כי
 העבין סוה הוא נד סוה כשניהם: וכבר כתב
 המכלול מלוק קריאת אמר
 ועשה ודומיהם עם מלה
 ועירא חולתם כאמרו אבל
 האכן הראש למסל פ' על
 זול וקריאת המלה מלרע מי
 פ' על ועשה אבד
 פ' וכשתבוא כמחוק למלס
 ועירא או למלסיהו מלעיל
 מיהו גם היא מלעיל כמו
 ערמו אבד בלח ושאל
 ופ' אליה המדקדק שם

לו וקרא בו וכו' עכ'.
 מחסכות להשיג על המכלול בהגיהו לא סים נרין
 למלא מלה שהיא מלעיל כי מלה ועירא פשיט שהיא
 מלעיל עב' והלא דבריו לא יתכנו כי חיד ימאד
 כשרון מה שאין לו הכנה על הראות: כיוצא בדבר
 חיד יכשא על מלה ועירא תואר מלעיל או מלרע איש
 לא הוכשר ביד קבולה לשום אחד מהמים: ודע כי
 תמכחל לכבש שם ולא וכבר באו מהם על זה סדרך
 מלרעמי ברא אלה ויבנה הכהל כי לא היה גשש
 וכו' דמחיד למלה ועירא היה איש גדול וכו' מי יצר
 אל ולא יצר עוד לדעתה וכו' וגם כאלו מלעיל כלתי
 המיכות מלה ועירא או מלה שהיא מלעיל הנה שבר
 עלכו שאמר שאל האיש עב' ודבריו אלה הנגמי
 לפיכך לבעבור כמות כי פעמים ישאר הדבור על
 מתבונתו הראשון כמו שאל האיש: ופעמים ישוב
 על פי התבונה השלישית כמו מי יצר אל כי אין עם
 עבין לראשונה או לשנית: והוא אשר דבר הכתר
 למעלה כי בתבונה השלישית אפשר שישובה משני
 התבונות הקודמות: וכן כמו ראוי פעל כפי קמונה
 והוא פעל עבד וכקש עלת זה וכו': כן כתב המכלול
 אבל האכן הראשונה: באופן השלשה זול הפעל טעונה
 מניו קיץ וחניו פתח: ואם בסוף פקוק או באמת
 כלו קיץ כמו פקד חתשה כאשר אבד: ובמחנה
 לנים לא: ש' וכן כלם עב'. ואמר סוה הכח אשר
 פתישם עם אשר הקיץ השני הוא על פי התבונה השנית
 בעבור העמידה וההפקד: ואולם כוכל גם כן לית
 החלוק הזה ל התבונה השלישית להיות האמת מכלל
 העשויים והמיוסם שניהם אלא שאין המבד מדקדק
 בכך וכל לגבי ראשון שני קרי ליה כאשר דברנו:

ועד שמתעוררים יבוא למעשים לכוך כוללת העבודה
 המית למקמת נגלו הדבור ומלך בעשוי תחזיקה
 צדיקה וממלא הענין הזה הולך בן לך בן יהיה תמיד
 על הדרך הכומר: עד שמתקם עוד פעם במשי קמנים
 בזקף כתיב במכולל אל
 האין הראש למשקל פעל
 ול נס האז בוקף קמנים
 כי גם הזקף יו לו משפט
 ההפסק במקומות רבים
 למחו לדעת נחזי מכולל לא
 תביל ומרבות לא להח
 וכו' וכקם עליו ומכאן
 מקום הפסק בענין לך
 כפי משמעות המאמר היה
 שם הפסק הדבור עם היות
 שאין שם געם משבוק
 להורות על ככה כי אין
 דעתו ברעת המכולל שיהיה
 לוקף אפסע ההפסק: ולא
 והיה דיכו שיהיה אמת אז

הענין הזה הולך בן עד שנמצא עוד פעל
 בשני קמצים בוקף ונבקש עלתו ונמצאו
 מקום הפסק בענין והיה דביגי שיהיה ואתח
 או סוף פסוק לורידתקים אהרו הצרכו של יק
 יפול באתח ולאבסוף פסוק באעד נמצא גם
 כן פתחים באתח ובסוף פסוק על זולת
 ההלוך ההו כמו וילך ויאמר וזקנתי ות שבר
 ונמצא עלת ויאמר מפני ההקפדה על הענין
 הפני שאין דין ויאמר לעמוד בו מפני צדו ל
 בה שאחריו בהשלמת הענין אלא המעט כמו
 כאשר אמר בני עמי שלם בהשבת על מה שקד
 והוא לאוי לקמן מפני שהוא במקום הפסק

כפת ובהפסק קמני ובהו בהפסק פתח והס תפס
 כלל הפסק בדרגותיו מרשים תפס פתח וזו
 וקפתות חשב רבנה וכו' ט אונס השעם
 חשב רבנה וכו' עכ"ל ופאט צליל ויאמר וכו' וישע
 הפסד וכו' סכת כפתות
 ויאמר במקום הפסק הוא
 על היות משמעות קמסר
 בלתי שלם במקום הפס
 אם היווה כפסס עם מעד
 העשם מה כי ענין כהכו
 למל שאסרו למור דין
 משמעותו מהדבר הזה כוהב
 כן תמיד זולתי המעט
 היוכל מכללו מעד קנרבו
 חסר למיבו לא יעזב הכלל
 המועד על פי הדוכ כי
 הוא זה משפט לאוי לקנרו
 בכל הדברים והודיע שאין
 הענין היה כוהב גמלת
 ויאמר במנהגו בחלה אמ

קמונה במקום הפסק כי היא תפקד בקמץ כמו
 כאמר אמר שזכרו לפי שהיה עבודה שלם בהשכס
 על מה שקדם כי לא חסר עבודה כלל אל מה
 שאמריו להשלמת חוקו ועל בן קוב גאון לקמץ
 בהיות במקום הפסק גמור באשפט והבס אמרו כמו
 קאמר אמר בקמץ עם אמרו מפני שאין דין ויאמר וכו'
 ומה שאמר אלף המעט כוון בו להוסיף מן הכלל איה
 מהם שלא ישאו מכללו להשלים בואורו על פי הדרך
 היחסי כמו שזכרו ובענין קמרו שאין דין ויאמר
 לעמוד בדישני גרכו אלף מה שאחריו גבו נרכבוים
 חמשה עשר שוף גם זאת ראה בעל כלסון להשטיק עם
 בעבור דקתף לא ידעבוס וכו' שזכר במלת אמר כי
 פת ואל גמלת זל הניב לקראתנו מן הקנה אל הקנה
 דוק ותשמיש: אכן הראשע שנה את טעמו בזה שכן
 בתב כספר נקמת היוון לראשיתו וכאשר יפתח האות
 בענין: שיש אמרו כס ברבא כלום אמר קמן גדול
 אם היו בסוף פסוק פי באתמם כי משפט חמד להם
 ואלו היו חטי מרו ונקמן בעבור שהוא מעמד ואל
 מתמה על כל ויאמר שהוא כטום והוא באתמם גם
 בסוף פסוק כי היה תמלה בפתח קטן והכה עלה
 מדרגה אמת להיותה בפתח גדול ודי לו עכ' והכה
 הוא הולך לדרכו שכתב בספר מאזכוס במקום פתח
 דבריו ואיר על משפטיו הפתח ואל וכן כל מלה שערין
 שלה

סוף פסוק לאוי צחקים אחרים הגריכו שלם יטול
 באתמם ולא בסוף פסוק: ככונה מה שמכני ליונה
 כלצנה או סוף פסוק וכל זקף תמורתה היה למעשים
 ולרמזים בעלם נעשכס ממו: וכמו שהשר בדכיו
 האסמכים באוי למחונר הממה הדקס האות פדולת
 כשלא הממונה נב' ואסמכה בדמית ליה בלאגז כאמר
 מתא נב' למעשים באתמם ובסוף פסוק על זולת ההלוך
 ההוא וכו': כונה למור בהקף הכלל הכומר על
 המטות השטח לקמן במקום אסף וכו' שכתב
 המכולל באופן כז' ואל ואמר המה בפתח אם בהפסק
 הענין בקמן זכר בשלשלת כי יש לה משפט
 הפסק: ואישש ויקח משה מדמו וכאו מהם
 שהפסק צפתה אלפי תמלתי אל תחרש ותקם מגדו
 ויאמר ותתן נס לאישה ויאכל וכן כל ויאמר
 ויאכל פתח באתמם ובסוף פסוק וכל וירך וכל
 וידר וכו' עכ' וכתב עוד באופן השכית ואל ודמיה
 שלשלים בהפסק יהיו לעולם מלפיל בואו וכוולתה
 והפין קמונה: לבלתי אכל ממו אכלת פן מאכל
 השכעת וכו' וכבר באו מהם בהפסק כפתח הכה לא
 וקמתי ואני וקמתי וכו' עד אמרו זכר על פי
 המסורת כל שברת ושברתי ודברת ודברתי
 ודצלת ודצלתי פתחי פתח כח וסוף פסו וכו' עכ'
 ובסוף הענין הקן כבין פעלם כתב ולרכבו תפקדנה

מלה אמת מאותו אהבה והיא מעט כבוד ערש ער
 הכל עתה יולנה גם בעבור היות בעד על תשקל
 ארץ וכעבוד העין כעבוד ומתלה היו עמיהם סגול
 שהיא עתה קטן וכעבוד אהבת הגרון שם חקטן לנדר
 וכן חקרה כל ויאמר שהוא
 כסוף כסוף ואת כל ה
 פתח גדול בעבור היות
 נתמלה כפית קטן וכן יוצר
 חדר עכ"ל וכביאורו על
 קוטר עשרת חו"סיה כתב
 על חקטן בעבד את דבקה
 וירד אל וילך פתח וחס
 פואריוף פסון ולא חקטן
 כי פתח היה כפתח קטן
 ולא יוכל לעלות שתי מדרגות וכן כל ויאמר ע"ל

ובהם עם היות המדרגה ג"ס הוא נדק סד המדרג
 כנקודות ומאשי ויד עמ"ך לא"ה להשתמש בו
 כמלת ויאמר כי נתקן היתה סגול כלל ולא התקן
 ביבטע יאמר ויאמר אא"כ לא יבא ואלו יבא
 היה מן הדבור להתעלות אל המדרגת הקלף חקטן
 הפתח לשיעור המוכר בדבריו וכן מתנה בהמוך
 שם ספרו בחינתו פתח ז"ל בהיותה גולה הכס
 קודמה עם ואלו הפתח שחלטה כגול ויאמר והספי
 שהיא עם ולא הפתח שחלטה כגול ויאמר והספי
 לנכסה שהדבר מנעמו : א"ל ויתן שבר נח מעמי
 סקטס להעתיק השער אל אתה גולה מכלל גלגל
 וכן כראש שטעות נכל בספרים וכלוקוס אמר פתחה
 גדולה ופתח קטנה גדולה - ולא כל תהי כואת
 קשה פסיך כי איחס בו זכיה תכל הרב השתכשו
 דעפוי ותקראה כלה בדרה הרב כעפ פתח בעלי
 מקומות האחד בא לגור לדרו על מלת ויהי שך
 בתוב כפירוש מלת ויהי היתה ראויה להיות כמודב
 המושל עליו וכעבור היות הה"ח מן הגרון פתחו כמלת
 יהי היוד הראשונה בחקטן קטן וכו' ע"ל והיה משפטו
 למד כפתח קטן והמקום הסני הוא שם בדברו על
 חזנות אה"י הכואת למד ומצא כתוב בדפוסים
 ועם קתן קטן עושה פלג ע"ל והואו שיאמר פתח
 קטן והקן הוא ענינו אין הולעה חקטן הנוסחאו
 עמר הנוסח עמו שאלונו עליו ח"י קטל לכות
 שיאמר באן קמה גדולה כאשר דברנו וכותו מואר
 כי טעם פתחות וירד וחשבונה בחקטן הפסח
 הוא מפני שהיה קשה להעתיק במדרגות השכר שהוא
 טעמי כמו שקדם אשר היה כואת הפסח כמלת וירד

חדש אהיה ואת מדרגותיו סגולו מן הנדב והיה מן
 הפתח הקטן וזה מכלו בגלגל כל להעתיק דבר אל
 חלמין חקטן ממנו כדאיתא במכלל ומוצאי וכלגלוו אל
 ולטיכך כעשוקיהו ואל הבית ולא אל חקטן ודמו למ
 כזה כי כההיתמלה כואת
 הפסח ראויים להפתח אז
 כהעסק היתה כקמת כי
 לא היתה עולה דם מדרג
 אמת והוא מה שכתב
 המכלול בטור השני חקטן
 ככ"ך יקטל אל חקטן
 חקטן נפתח וכהעסק
 חקטן וכלו כהעסק כפתח
 והם מאשר נלא הפסח

כגרי וכו' ע"כ מה שאמר המחבר שמה וקמתו מהדרך
 הזה בעבור שפרשו וכן והעתיקו הנרי כעמידה
 אל פתח הוא דוגמת מה שכתב המכלול אצל האבן
 הראשה באופן השלישי ממנה כי החסיר לכבין קמר
 הבא כפתח בחקטן איתכא היה זה לדעת רבי יעקב
 בן אלעזר בספר השלם לפי שאלו היה נלא הפסח היה
 ק"ל כגרי כמו וקה וסוף חקטן והוא כפתח
 מפני שהפסח אצל אס היה מנזרת פער להעסק
 היה באתנה חקטן וכן כפ"ל ר"י וכתב כי זה הפסח
 נכלל לחקטן שמתנה פתח באתנה וכוף פסחו כעמות
 וכפ"ל שהיו כפתח ואתכת כגרי וכל אשר הם מנזרת
 פ"ל כגרי שז"כ פתח באתנה וסוף פסחו וכן דעת
 רוב המודקדים אצל רבי יונה יחס זה העסק א"ל
 מאיר כי הוא מדרגה ולא קדמהו אדם בו עב מדרגו
 וכבר היונו וכולים להעמיד הגרסא הכוזבת על ידי
 הדיח ולומר כי על כן קרא שם חקטן פתח גדולה
 כי בערך השער הלא ג"ס הוא כפתח בהכרה כי כבר
 כתבאר כך מהלוקמו הקודמת כי הקטן והשכר הם
 הסבים מן הקנה אל הקנה והפתחה כינויית ולפיכך
 יאות שם פתחה גדולה לקוח בערך הנרי אשר יצא
 הכרתי ואמר גדולה להגדיל כיהם לכין הפתח
 שהיא קטנה אלו לא לעבין הפתח דם לפתח כוונת
 קטנה או גדולה ועוד אבי דואה רואה אחרת כי
 פעם וכיום הקטן בחלק הקטן ופעם בחלק הפתחה
 שהרי כדכיש סימן נ' בספרו מעלת אבותיה אה"י מצד
 שלא כוכל לבטא בשאר האותיות אס לא בהמחשש
 אסת חללה אמר ואל הפתחה לחלף והא והקטן ללאו
 והשכר ל"וד ע"כ ואס תשים אליו לכך רוח נעמו אליו
 תאמוק שהפתחה אחרת שם על הקטן נ"כ כי אמרש

קול הוזהר

פאמר

שני

סימן

השליש והשני הם כמים משוכים מיוחדים אל הקול
המכאור הנה במשך וכשניות ויחשו אל הפתח הגדול
הקטן באלו אחר כך הפתח והגדול לא יבא אחריהם
בש מוסך בתוכה הראשונה אבל תאמנם בתוכה
השנית כמו שיתבאר

ועוד תשוב תראה כי הקמץ
אשר יחד עם אל האלו לא
יאות עבינו בעתם א הקמץ
סמו שזכרנו וזה לאות כי
הפה לא ככלל עם בקמץ

דק בפתיחה ותפתיש טובה זו ממה שזכרנו להראוב
במלת אובה על פיתה למס שכתב פתחה למל למס
להורוע על הא הדעת הנכד' ולא כדגש היסם להקל על
הלשון עכ' והנה עין דוהה כי למה למס היא קמונה
ככל הכפרי' לא שקראה פתוחה על כלי היותה שואית
כמשפחה כלא היא הדעת' כי אמנם אין השעה נדריכה
לכס' כה מודקדת מבלת בין פתחות לקמונות' וכי
ישאלו כלבך איד לא ראה החבר כי יש שזכר מועתק ב'
מדדנותי ב' הכה במלת וילך כשנית תבועת ההעתקה
מכרי לסגול ומסגול לפתח' תשובה לדבר כי לא
מנאכו כואת לעולם שזמקום הפסק ישוכ הכרי לסגול
ועל כן בהעתק המדדנות לא יתחשב' וכן כתמה
בפ' וכו' ויעובד בריו הכוכרים למעלה ספר אל סוק
כי הפתח והסגול לא יבא אחריהם כח משוך בתוכה
הראשונה דק בשנית' הואיל באר העיני הזה כפרט
בהל אחר מהם כוסף על זה שהקדים קצת ביאורו
בדבריו הכוכרים ומיה ראשיתו מן הסגול באמרו
שנתמה מחשק פ' ע' כדרך גבר מנטי מה מהמך
הפ' מלעיל והוא כסגול ומדוע ככה כשתה עבינו
מן התבונה הראשונה אשר מטבעה שלא יבא אחרת
כח משוך כמו שקדם כי הכה הסגול היה המשוך כואל
משך הכס ומו שכתב המכלול בפתיחו פקד בכנוי
פ' קרני ומכיריו (כי עם היות דברו עם על הפתח
משפטו שוף לסגול נכ' כי דין אחר לשניהם)
אל בקרני העין קמונה והלמד פתוחה זה איכנו
כמשפט הפקוד כי אחר הלמד כח כספר וזה משפטו
קית אבל מנאכיהו פתח פ' עלני ופעלתי הפעירני
דהפעלתי וכו' וכו' אל' לני האמני וכו' ובהשקם
הם קמונו' וכו' ונאו בקמץ וזלת ההפסח להורוכי כן
המשפט מנטי הכס הכסני וכו' וכו' וכתוב עם בתורה
להר' איה המדקדק אמ' איה אע"י שלי הדקדוק כקרא
כח כסתר אחר תבועת גדולת' אחר תבועת קטנה כקרא
ב' כר' איה מ' כשהעם פתח התבועת קטנה שאריו

כו הכס' כקרא כח נפתר עכ' עד כשכסוב וכו' הכס'
הוא משקיע התמיה הכוכר על' השכבו כי היות זה למנת
ולטעם אשר יאמר כי הוא זה שאם לא משכו הפ' הית'
מביא נורק סדרו קטעברי למשוך העין ויסוב מלרע כי
מהכרח המלוק העליון מוקד'

קדמ' או מורידו וכן חמנע'
בין המלעיל למלרע בעלמ'
ככולוה ולזה והכ' במשכו
העין מלרע יהיה בין העין
והלמד כח רפה אחר כגול

כי באמרו דרך' וילל כח רפה במשיכ ריש עין הפעל
ע' הארכת הכס' כאשר נזר' איה למעלה במלת אמר
זה דבר תמיה כי אין לנו נורק להשעמות כזה כאשר
הנורכנו ממה כי לא הרי השס כהרי הפעל ונפרוק
בעל הלשון לקח לו וינכ' מנכנת ההשעמות בעלת
אמר ומכיריו ומכיריו ולא מן השס הוא זה
למראית עיני כמיבט' המוקקת להמלך בחון
דרך עבר' על משעבתו ואם כן כספו מזה שתי
הפעלות אשר כח בהן להמשוך המלה מלרע כי הכס'
המשוך לא יאות אחר הסגול אבל התבונה הראשונה
גם לא ההשעמות ככמו אלה אבל התבונה השנית
כאמור' על כן היה זה אבל טעם מספיק להשיב
אחר המלה אבל הפ' בטעם מלעיל כי עם יאות הכס'
המשוך ואל' ואין עורה נפ' כי אי אפשר להכליע הכס'
ומקום הכס' דק וכו' ולפי כח אחר ואין תמיה בעל
כי אי אפשר לה' בלי כח ומקום הכס' דק וכו' וביאור
כוכנו לפי מה שפספסתי כי בהעמידו מלת דרך'
בדרך' ודומיהם מלעיל במשיכת פ' הפעל הנה עם
היותה גם היא כקודה כסגול אשר ודעת ואשר שמת
שאין מדדכו להתיבב אברנו בח משוך כמדובר ופשוט
המלעיל' המה יעלו למדרגת משיב' הכס' אשר לא
כתורתו' אל' תתמה על החפ' כי בהקפוינו אל'
תכלית המשקל הזה שסיפו להקד' הפ' בקמץ כמקום
הפסק דרך' עבר' וזכוכ ככה ולקמונות הפ' אר'ו
להמכ' עם הכס' עכ' גם עתה בהיו המלה בלי הפסק
אף להכליע ולהסמיר הכה ההוא הראוי להיות עם
בעת מן העתים ויהיה מקום הכס' דיק בלי שום דגש
כמות ויהיה להכליע מלגון ככלע את סקדש' ולפי
הכסח השכי הבוכה מכוונת' בלי שום דוקס' ופ'ו
כוכ' לרע' ע'פ' הכס' הראשון שיאמר כי לא היה
אפשר להכליע כח תחת הפ' במקום הפסק אם היה
מקום הכס' דיק בלי שום דגש כלא הפסק והכל עולה
לכונה אמת' והמשך ההוא שהוא מלעיל אמנם הוא
במקום

קול יהודה מאמר

מקום נח נראה כנגד פ' על וזהו דומה הכח השמור מה: לא כנגד פ' על כי לא יאית כח נמטר אחר פנול כאמור וזה ראוי להיות כן מפני שכל אשר היה נאמנה וכסוף פ' על והוא אחר דכרכו כי למה שהיה מוכו להתקין כקח מלעיל פ' על ש שישירו פ' אן על כי אנה היונו בקל ימשון כח כסתר ומנד היונו מלעיל יונא טס כח נראה היה מן הכחות טנס כהיונו כוללת הפסק יהיה רישונו על כח עבר טס ולא יהיה דיק ממכו כמו שקד ומנא אכי קודם רוח כנסת האומר שכ פ' על כנגד פ' על כי איננס לפי משך הסמור אין לנח הנדאה עבין ככאן וחס כאת נכ להעמיד הכנסת האומר שכ

שני סוּמָן פ קלָן

ספר לא יסוב קימין כקח גדול כלאוס מוכרם גם כן צדק ויסוב חסד והרוב שהם על משקל עב: וכן נתמה משער ונער וכו' המשך העבין הזה אצל הפתח כי גם עליו יעבור כוס התמיה מאשר זכר על אודותיו למעלה כי לא יכא אחריו כח משך והיות תמיהתו כמשקל פ' על מען דוגמת תמיהתו כמשקל פ' על כי למה יעמוד כרחוק כהעמדה מלעיל ועלם כח כהמשכס והוא פתח הכלתי מוכן לכך כאמור והשיב לזה כי כחשוב וכראה שהוא כמקום פעל ואמנס כפתחו כעבוד אהרע והוא עבמו ממנו הראכע כס' נסות שער השמות חלק נ' אל אם היה עין הפעל ככל טס שהוא על משקל ארץ א' ו' אחר מהנח יפתח הפא גם העין כפתח גדול כמו נער שער זה כן טס התאר איש בער עכ' ממארו קיים טס כחות חיות כאמרו שער על משקל ארץ דק כרנח והרמיב עכ: ועל כן לא כשתנה כמוןך כאשר ישתנה נהר וקהל וזהב וכו' פא להורות כי בחאזכי לעלות משקל בער שער ומשקל כהר וקהל המה לא ישאו יחד דק משקל שער בער במשקל ארץ כאמרו והוכיח זה מנד ההשתנו אשר יקרה כסמיכות נהר כדבר הראכע כעשר השמות באמת יש טס על משקל עשו וזהב שיהם קונון וכסמוך עשו העיר וזהב הארץ היהו וכו' עכ' ולא כן יקרה כסמיכות שער לכל כאי שער עיר וכדרך משקל פ' על הכלתי משתנה כסמיכות כמו שכתב טס הראכע אל ודע כי ספר ראדק וכל מש שהוא על משקלם לא ישתנה כאשר יסוף ארבע שמאנא מלות ודות והם מעטים עכ' וכלל כונת החכר כזו כי פ' על מה לפעל וכמשקל חקה אחת להם וזכרון עעם אחד לרדישת הפא מלעיל עולה לכאן ולכאן: וכן אע"ה יעשה אבנה אקנת כסגול עבר נח דפה וכו' לל וכן יש לתמוה ממה שהקדש חלבו שאין אחר סגול כח משך: וכשנוד כדמיון הראשון וכו' לל כנתנה את מוסדות הספק הזה כשכחטוב כדמיון הראשון שהוא מוכרס

מקום נח נראה כנגד פ' על וזהו דומה הכח השמור מה: לא כנגד פ' על כי לא יאית כח נמטר אחר פנול כאמור וזה ראוי להיות כן מפני שכל אשר היה נאמנה וכסוף פ' על והוא אחר דכרכו כי למה שהיה מוכו להתקין כקח מלעיל פ' על ש שישירו פ' אן על כי אנה היונו בקל ימשון כח כסתר ומנד היונו מלעיל יונא טס כח נראה היה מן הכחות טנס כהיונו כוללת הפסק יהיה רישונו על כח עבר טס ולא יהיה דיק ממכו כמו שקד ומנא אכי קודם רוח כנסת האומר שכ פ' על כנגד פ' על כי איננס לפי משך הסמור אין לנח הנדאה עבין ככאן וחס כאת נכ להעמיד הכנסת האומר שכ

פ' על כנגד פ' על נדון אתם לכאז כי באתנס ובכוף פסוק שכ פ' על כנגד פ' על האומר שלא במקום הפסק כי נא במקום הפסקא כח כסתר תזורת הנדאה שהיה כמנא וולתה וחס דכריו נאמ וראינו בוך המשך כאשר אמרנו במתי ושמתי לל ככר ענה בדיכמו מה טרף כמך ברך ונר ודומיהם למקום הכח הראוי להאנא טס לפרקיס והיה טעמו כעעס לשד מתי ומתי זכר למעלה אשר התבאר טס עבין משכית הפא כמתי העין להורות הכח הראוי להיות טס כמקום עין הפעל וכה היה משפטו ששבתיו פעל פי התכוונה השכית כתבטל טעמו כהתהסכו לעתיד וישאר אך כח אחד לכדו כתיבה לתקן סדר נגלול הדבור כמוזכר מה: ולא תנהל כדורך להקשות על החכר ממה שמנאכו כמה שמות כאים על משקל פ' על כמו מרף צדק שלא ישתנו פהפסק לומר ברך וצדק כי ככר וכרנו שהכלל כדון על פי רובו וכן כתב על זה ראכע כסתר כמות שער השמות כאשר נא לכאז שמשקל השמות אין קן להם ומדר הנדלות הוא מוכה כמשפט מלופס כסמיכה או כהפסק כתב אל משקל ארץ על שני דרכים האחד להיות פא הפעל כקח קטן כמו ספר והשני כג' כקודות כמו צדק וחסד והכס

מחשבת הקדוש האכול מאכניו טבריו דומיהם בקריאתם
 ולא אכחונו עם נאן מרשית אשך איורנו ללשוננו כנביר
 ואילינו אומותינו לא דלנו ואין איתנו אדע עבד היק
 יד לשוכנו הקדוש מנעת ואין איש אשם על לב כי מו
 מחשבתו בני ישראל יקראו כנרון
 אל ימשיך בקדושת השואל לכל
 משכסיו היחידים למעלה
 והכב עיטן מנוד קטורו
 בהתקם שבין קריאת קולן
 לפתח וכן טקו לנבול
 וכיוצא באלה דכבר יוחם
 מוכן קריאתם בלשניו

הפעל לא יבנה על משך אבל על נח נראר
 עם פתח לעילוב ויש לנו אמהל על שלא ניקר
 בפתח גרול דהו אומרו אעשה בעבור שרא
 הפול פחד א על דא נר ה אלא בקמץ והקמץ
 מסודר ועין הפעל איננו משוך כל עקר ברא אם
 תעתק לוי חנועה אר התפיל על ארץ כבו אצא

טבריו כמדובר השקשה על קטורו בהעמדת
 התנועות הגדולות בהארכה להודות על הזמ שיש
 יאחריו ואך על אלה לא כפקחיו כינו לליד בני
 יהודה קשת להחתם אגודלים כנעומיהם על שלמות
 הדבור הקדוש הזה ולא יהנו בכלל מונוא דבה הוא
 כסיל כאשר נזר אומר הר יהודה מיוג בספר אומיות
 הנוח אשר זכרנו באמרו על מלת יאמרו חצברו
 האכרו יאברו ואזכרה מנד בני דומיהם שכלם
 מעמדיה בהארכה להודות על הנוח כאמור וכתם
 על זה על כן הוא כסיל הקווא אחד מהם בלא העמד
 אריות בעבור שיפול מאובטא פא הפעל שורה
 עליו העמדת האריות עבד ואבני הדיאה בהמעין
 הגדול העומד כאן לפנינו בסכמת דברי החבר על
 נקלה הוא כי גורשם החם מהסתמח נחלות מופן
 הקדיאה העברית וכהו בעימנו כחוליס שכל אוכל
 תמעב כשש זשימו מר למתוק זמתוק למר וכשוב
 לפנינו לומר כי התבאר השמיטת כלל שיור הכבד
 בדבריו של חכר הנאן כשעין השכל יגבול על אלף כמו
 אש כי הלינו שהיא עין הפעל פעול על אלף בני שרשו
 ינא על כן היתה העין קדוה בצרי שהיא תבועה
 גדולה משוכה כמשפט ולפי שהצעת לפכך שתי
 הכסאות שלא ציקין ואלא בקמץ ראוי שנבאר כי
 או יעמוד מי אנטע הרשון לשכסבים לבאר הפתחה
 כפי המשמעות ארמובו למעלה ארל ארמד משב ששם
 להעתיק השבר אל פתחה צדולה והוא אשששש
 כללות הפתחה לכל היצא מכלל שבר ובכחונה זו
 הקמץ בכלל ויאמר אם כן בעבור שלא תפול פתחה
 על הא כחה שלא תהיה הפתחה היא בקמץ כלומר
 שכל פתחה כשכלה צעקין זה וולעי הקמץ ואם לא
 חכבת בדוחק הוה תפשו לשון אחרון אלא כקמץ על
 הכסמ השני ויהיה משמעות פתחה כששנו של הפתח

דע שיש לנו בזה אמתלה והתנלות בעבור שלא תפול
 פתחה על הא כחה שלא בקמץ וכוכא הלא בקמץ וכוכ
 כלל הכונה כי מאשר לא מנאו מקום כניקוד מלה זו
 לא קמץ ולא פתח מן הטעם המוכר בדבריו הנמשכר
 אחר זה כאשר קודו כבגול המעט שכתבנועת כמו
 פראית סדק למעלה מדברי הרחב כמלת ויאמר
 ששם עלה סדוק סגול פתח וקמץ ואולם הכתח לא
 מנא פתח פתוח ליכנס שמה להיותו מטעמו בלתי
 כופל על הא כחה והקמץ גם הוא בלא ינא על עין
 הפעל לפי שהקמץ משוך מטעמו ועין הפעל איננו
 משוך כל עקר כמו שזכרנו ואך יונק המאריך על
 המקצר אך את כששו יאמר לבלתי החליט בכללות
 שלא תהא עין הפעל משוכה לעולם והכלל הזה היה
 ארוך וקביו על ידי העלת שני פתחים כאמרו אלא אם
 שיעתק אליו תבועה או תפול על אלף כמו אצא
 הקמץ הראשון הוא מוסב כלפי מה שוכה למעלה
 אפטר וזכריו הדבור בו בהפך הנקוד משך העין
 והיא פתח ועניה הלא והוא קמץ ומשיכת העין איננה
 כי אם להשען ולא לכח דלה וכושם במקומו כתבאר
 כל גרבו והנה בזה העין משוכה הפך הכאמר הכה
 על כן תח ושיור מה ששליך בו ממנו עבותי הספק
 היה באמרו כי החסם אין מנוע מלהיות עין הפעל
 אצדך אם צעתק חלני תבועה כמלת אפר שכתובים
 המשך הראויה להיות כפס הפעל אל התבונה הא
 שמתקמץ העין כתבונה השכית לנודק ההשעות
 המוכר שיה על שכן במקום ארמון וסוף פסוק שאו
 בקמץ העין שלם המשך לכל דבריו ולכל משפטיו
 והיונא לבו אמה כי על כל כשימה וכשימה שאדם נושם
 להאריך נשימתו משך עין הפעל באפקד יפקד
 ודומיהם כמו שיעשה כמלת אר הכה הוא לפי שכלו
 של בעל הדקדו לא יחולל והיו זה מכלל צאתנו מאח

קיל יהודה מאמר
 לבדו האמר שלא יפול פתח גדרו על הא כחא אל
 יהיה זה קצין לפרו: ודאו להעתיק וכו' הוא
 משל אעס האמלא שזכר למעלה מכני מה לא נקד
 אעשה ופתח גדול במלת אבער ואין כתבגל
 ידבר להקד כגל וכוו
 שברכו מכני שהו המעט
 עתבנותי גם זה ככלל
 גם כמאמרנו ישוב וישתק
 גם הנה כשיטתך נתכונ
 הסכית להשיב תמורתו
 במאור וכמעט שלא יראה
 להאכעשה מקום בהפסק
 או פועם זה פתרונו כי
 לפעמי ויתקף הפול בנדי
 כמו אם תעשה וצמו רעה
 גבראית לו) אל תעשה
 אתה דבר זה כי קר אתה
 ידבר (ירמה מ') וזולתם
 פנוכרמכלול אל הפעול
 בלמדיהם ה' כח

ולשפת הפקד מקלה הוא קרה להם על פי התכונה
 הסתם להשיב תמורת הפול שהו לצידי העמידה
 והקץ בשביל הפסק או טעם בלתי אמפיק שהיה עם
 אש בעבורם הוצרכו להמשיך המלה ולא היה אפשר
 זה כגל על כן האלושה והמירו אותו בנדי נושא
 משך הכוונה והעמיד הנדבא שכתובה ליטנו תמורתו
 בעשדה שהיה הכונה כשיביא הנודך בתוכה השכית
 לשב הכר' תמורת הפול מן הטעם אשר זכרנו ואחר
 בו בולית הפסק או הטעם הכוזר' כמעט לא יראה
 להו כמעט מקו' כי לא כוכל לבטא זה בלתי הפעל
 המוכנה בהבלעת חטיפה כאזור גם לא כמחוק עכ"ל
 בקוד עין הפעל בתוכה גדולה שטורה עליה
 צמחאת קרחת מחאן ומחאן' ולמען לא יטעא אדם
 צעשבו שגלת המלות הללו ככר' מתחלת בדיית
 הספיק בידרעובה על זה בהראותו כי להיות מניאו
 הה' במלות הן חלוש מאד' אין לחשוב עקר ישובה
 כנר' והורה על חלשת מניאותה באמרו ויקל הדגש
 עמה וכו' רובה לומר שנקל בעיני בעל הלשון להכיר
 כדגש חבלה ולומר א' עשה לך אבנה לו שהלמד
 דגושה בטביהם עד שלא תראה הה' מוכח חטיפת
 כדגש המסה עליה בחוק ואין זה כי אם למעט
 השיבותה אלנו עד שלא יחוס להסדרה מה שאין כן
 באלו ואם ויחא לו' שהלמד ההיא איננה מודעש:

שני סיון קר
 והוא מה שמכרך ביאורו לאלף יבא אחריו ל' וכו'
 עכל תראה קלותם וכו' עוד דרו טויה להורות על
 חלשת מניאות הה' באעשה וכל זה לצורך הוואתו
 שהסגול טכש כמלה ההיא וכיוצא בה' ולא הנדי
 חף על פי שמחזיק גם כן
 עמו כמו שקדם' ויהיה
 שחזק באמרו ואין תעשב
 כנר' וכו' זה בתוכה הא'
 וכו' על שתעתיק וכו' והוא
 שוח לאלו למעלה וכוונתו
 שלא יראה לה' באעשה
 מקו' לא בהפסק או כשעם
 לא שהשיט כאן או כשעם
 להיותו כמך על המוסר
 שמה יזכר כמלה במראה
 ובמעשה וכו' הכלל
 הוא הח' מפורס' מאד אל
 המדקקים יהיה עליו
 דכל הראשע בספר צמות
 אל כל ביאור הקיץ קטן אל

ואם היה סוף המלה הא' פח כגל' ומהלם עם איכמ
 עבר או עתד' אם הוא פמוך הפסע' פלי הפעל הפו
 בקיץ חקם בקנה הכחל ואם הוא מוללת הכו בלתי
 קטן כמו וצמנה דכ' זהו ח' מן המקומות
 שכתב בו שג' גדול צירוף הרמזן אל שפת כרפת
 מקן על מרכבת המסנה וכו' והכונ' י' משנה מאר
 כמו ואבי אהיה לך למשכה' כי מרדכי יהודי משנה
 למלך אשורוש וכן בסף משנה' פאל' כמו בסף ספי
 וכבר הביאו יאמרו קי' ויהיה בהוצאה כלם כגל'
 ומשנה' התורה וכל השמות צדף פועט הסופית
 והענין כי יש למלך מרכבת ידועה לו כמו שכתבנו
 אשר רכב עליו המלך' ואמתת ידועה למשנה' ואחר
 לשלש' ע' והנה כדמה יזכר בגורת ההיא המוזכרת
 כדכרו כי צאם אין הצאה על כל חלה היזם יאר
 מנד הפול המנה בסלש שה' השחור' קס' זה
 משמע כולת מייכונ' כח' שברו' אכל הרואה
 הוא על משנה בסף לבדו' גמו שכתב עליו' בעל
 השדשים כשרש שזה וזל והסה' ובשנה' כסף הפולן
 שהוא מאר כמו וכסף שג' והדמיה שהוא הפול
 ואלו היה עם היה ענינו כמך זהנה כקוד נר' אכל
 לפי שהוא פול איננו כמך ואם כן הוא פה' כח
 וכסף משנה וכו' עכ' גם בעיני ופלא מה שכתב' קס'
 על כי האלקים מענה בשמחת לבו' (קהלת'') כי
 להיות

קול יהודה מאמר שני סימן ח

להיות מעבה כעובד כפשוטו כמנוח הכון כתב סם זל
מעבה כתיב כפתח קטן לכך אני מפרשו סם חכמו כי
אין מעבה כתיב שלשת האזנים ע"כ. כי מה יתן לו או
מה יוסיף לו לשון מעבה כמנוח עיני היותו סם דבר
או תאר או פעל שהרי גם

התכונת השנית אל הצרי בהפסק יובנתמה
מבראח וממעשה ומקנה וחביריה מפני שנד'
אותם בסמוך בצרי ובלי סמוך בסגול ונהיה
סבורים שהאמת בהפך זה. וכאשר נהשוב
על למד הפעל רחצה והיא ההא כי היא
נחשבה כאין וכאלו השמות האלה גם כי
אם ברא מעש מקו יא היתה ראויה לזולת
הסגול עד שיביא לא שיכא צורך להראותה
בנח רפה במראם ומעש' (ומראיהן ומעשיהן)
לא ומראהו ומעשהו הרשב הסגול צרו לעמוד
בעת הסמוך במקום הנתח לא הקמן במראם

יחל את חסרונה פעם היתם בלתי מנאיש כמנוח
כבר כתבה רשות להשתמש בכמהם כדבר המכלול
נמשקל בפעולה זל ואלו לאמר כן ברא מראח
מקרה ואם לא מנא כי הנה שדה היא נכ למד
הפעל ומנא אל ביתה זל
שדה וכן נמשקל זה כנח
עכ' ואף אלו לאמר בראם
מעשים כמו שמנאנו ולא
נחם אלקום שנס' הוא
מעלי ההא אעפי שזפ
סם וזה פעל. וכבר כתב
המכלול בכינויו הכינויים
בפתחו פוקד כי לאמר
פוקדם כמו גואלם חזק
או פוקדחם כמנוח עין
הפעל או בפתח ואם לא
באף כן שם היחיד כנח
אם הנה מנאנו ויסעד
אות הם כמו אותם וכנ'

עכ' והרי לפנינו כי הרשות כתיבה בחלופים כמו
אלה. וכן בהמשכה אל ברא הו' ואל מעשיהו'
סודמן נכ נודך הראות ה' למד הפעל ע' נודת
הנר'. והנה ככה יעשה נכ לכל מראה מעשה מקנה
וכביריהם הבמוכים לשזב כחם הסגול צרי כדי לשמו'
בעת הסמוך במקום הקמן במראם ובעשים לאמר
וכן ראינו אין צרי סמוך תגור כי נודו נעדרו אונם
במקום סמיכות והכל כמעט ככון. ואם יש את כעשך
לקבל את אשר העדרותך זה פעמים על אפשרות כי
לא משש החבר לכלול גם הקמן כלשון פתח כעל
היה שם עקר הספור להכדיל בין פתח לקמן משש.
או מעלה הכוכה אל ככון ואתה תחזה. ומה שהקפיד
בכאן שלא תבעל הוראת ההא בסמיכות ולא כן
הקפיד למעלה באעשה לך אכנה לי הכאים בדגש
שם הוא כלי משתית לחבל ולכסל הוראת כמות האופ
פקודות. אפשר שדה בעל הלשון נודך הקעדה זו
בשמות ולא בפעלים והאימויותיה קא סמיכין כמו
שאינו נרביים לסמוך על כתיבתו בדברים וזאת אל
כמו שקדם: ואשר בא על התכוכה הראשונה וכו'. כן
כשהוא כפרד כצרי ובמוך כמנוח וכו' הכוכה כזה שש
אשר יהיה בשמות נכ'. הנרי במוכרת והסגול בסמוך
כמשעמו הכתוב למעלה. ודמיון זה מלת כן. על כן
הע"ב אשר דבר הרמב"ן פ' יוסי על כן פורת יוסף שאין
לפרש כן סמוך לפתח כאלו אמר נעש של פתחו רבוע

הפעלים מנאנו כמשקל זה
מעלה כמאיש וכיונא כו
לכחו שכתב סם הרא'נע
וכשמות כבר הודענו כי
סם דבר יקד כמנוח או
נגר' כפי המוך והמוכרת
ונמנה זו עמנה מנאנו אשר
לא מנאו מענה ומחל
מענה לשון ושניהם סם
דבר. ומה זה ומע היות
האלקים מענה סם תאר
על משקל כסף מענה או
פעל על משקל בעלה
כמאיש כדבר הרא'נע מי

יתן ואלע'. ומה שאמר החבר וכן נמנה וכו' ונהיה
סבורים שהאמת בהפך זה עקר השמיהה כי לתנועה
הגדולה ימות מקום המוכרת ולקטנה מקום הסמוך
וכה היה משפט התכוכה הראשונה. וכבר ראינו
דוגמת זה כמה שקד באעשה אכנה שתייהם ההפסק
אל הנר' והסגול אל הסגול: ושמה כתחלה השעה
במרא מעשה ומקנה בסמוך כצרי ובלתי סמוך כמנוח
וכאשר כתב וכו'. הכוכה כי היה זה לפי שבעל
הלשון לא שת לכו להא למד הפעל להוסיף לידו נלו'
שלא במקום הסמיכות כי רק אין. דבר כרגליה יעבור
שמה ידו אותם בעקבה לבעל הוראתה מכל וכל.
ולפיכך לא היתה או כחשת ההא למאמה וכמו
שכתב למעלה ועל כן לא היתה ראויה לזולת הסגול
המעשה שכתבושית לאמר. אחס במקום הבמיכות
הכיא הנודך להראות ההא כנח רפה פן יבא הסמוך
לבעל כמותה מכל וכל. וזה דבר יגורו טכש של
אדם לחוס על מה שגדל סכנתו ועל זה אמר עד
שיביא טוך. (לא שיבא נודך) להראות כנח רפה
במראם ובעשים ומראיהן ומעשיהן (לא מראהו
ומעשהו הושב הסגול צרי לעמוד בעת הסמוך
במקום הפתח (לא הקמן) במראם ומעשים. והכוכה
מבואר על הזמן נודך הראות ההא כנח רפה במקו'
במיכות מן הטעם אשר זכרנו כמו שהוא בהמשכה
אל הכנויים במראם ומעשים. בי מקוה הקמן

דק טעונו בן כממעו ויארד שיוסף הוא בן שהוא
בזו שאלת אילן שגול על המעין וכו' עד כא דברו
ולא כמך בן אל פורת אכל הוא כמו אשר ארו
בלבבו נשגלי אלה שלמה בקימין זאב ולפיכך
פקוד בנרי כי אילו היה

ומעשים ואשר בא על התכונה הראשונה
ודא שינתה אותו התכונה השנית בנקוד לא
בדבור בן כשהוא נפרד בצרי וסמוך בסגול
ואפשי שישמכחו הטעם כמו בן יאיר בן שמעי
והוא על תכונתו הראשונה בסגול ואפשר
שיחפזו הטעם מלרע שהוא בצרי ולמחבר
החכמה הדקה הזאת סודות נעלמים ממנו
ואפשר שעמדנו על קצתם וכוון בהם להעיר
על הפרושי כאשר אמרנו בהעולה היא למעלה
ובמה שסבדיל בין העובר והעתי'ובין הנפעל
העומד והנפעל העובר וינקדו נאסף א עמי
בקפץ וכאשר נאסף בפ"ח וינקדו וישחטם
כא וישחט בקפץ ואם אינם במקום הפסק דבור
זה היה במקום הפסק ענין והרבה שמנהיגים
הסגול רבא אחר הזדקא מנהג רואתה
והסוף פסקו והזקק בזולת התכונה הראשונה
ואלו הייתי מרחיב בשער הזה הייתי מאריך
הספר ולא הראיתי לך כי אם מעט מהחכמה
הזאת הדקה ושא יננה ברפדת אבל היא

עירונו נעע שיש לו פלרות
השקטו כגגול ואמר בן
דרך חכוב כמו מטרף בני
עלית וכו' עב והכה
כדבר שמקלקל בו נתקן
שי נצרי וסגול אכל סמוך
זמורד היה קלוקלו למעלה
כמרכבת המשכה והיה
פקדת תקובתי שלמה
באותה קבודה וכאזות פקד
עמדו של נרי וסמוך כממוך
ובמזכרת כבן פורת כאשר
דברנו והדברים הללו
מתבארים כלם ממה שכתב
לאבע בספר נחות שער
משמות ח' ג' וזל וכן שהיה
סמוך הוא בשלש קבודות
זשה הוא נהיה במאריך
או במקף והמוכר נעעם
זאס היה במקף כמו ועלד
בן שני הוא בקימן קטן עב
כהה אסף כוכבו אל חכבו

בנקוד אלא בדבור רונה למ' כנניית הטעם בקריאת
מאחרת או כחפות כמו שזכרנו אך לשלש נשמרו חקי
נקודה בי כהיותו מוכרת בטעם לפולם הוא בנרי
וכזולת זה הוא בסגול ואפשר שצמדכו על קנתם
עם חזוון העלת שמוכו אסם
כלם לא כראה לשלש
ראותו : כאשר אמרנו
ההעולה היא למעלה שלשיות
בקודה בקימן יוא סל
הידיעה והחיות כל נכרת
להיותה עתוה היא לשלש
זמו שבעבאר שמה :

וכמה שמנדיל בין העובר
והעמיד כמלת וזכרנה
שזכר למעלה כי בעמיד
הואו עתוה וכעובר היא
קמונה ויובן הכפעל העומד
וכו' כי העבר כפסק
והכנוני העומד הוא בקימן
וינקדו וישחט וישחט וכו'
הס שני וישחט אשר כאן
בטעם שלשלת וזכרם
המכלול כאן כל והשחט
ויקח משה מדמו וישחט ו
ויקח משה את הדם שניהם
בויקרא כמן ח ועם היות
שכתב שם המכלול כי

השלשלת יש לה משפט הפסק אין הסבר סובר
כמוהו דק היה זה לרשע להפסק עבן כי שם
נמרו על דבר אחד ומשם ואילך מספר והולך עבן
מתחלף עם היות שאין שם הפסק הדבור כי
השלשלת אכלו איכנס מספקת : והרבה שמהניגים
הסגול וכו' רונה לומר שעל הרוב ההניגו נאלו
משפט הפסק לנא מפניהם כמורד התכונה הראשונה
לשנות עניינם מנקודה לנקודה כמו שזכרנו ולא
בזולת התכונה הראשונה ובענין הקף הדבר הזה
מבואר וכבר קדם זכר עניינו למעלה אימנם בענין
הכגול הבא אחר הזקא לבר זה מנאית גם המכלול
אכל האין הראשע למשקל על זול ונשלש הספרים
המשקל השלשי לזקא שהוא במקום סגולה כאשר
הכברים יש לו משפט אלה וכוף פסוק וכו' :
ושאיכנה מופקדת' לל מכל גבול וכדור שלכילוב לעב'
כלי טעמא : נעגלות נעעמים ישרים ובמנות ככוכו :
ובמקורו פ' :

בארנו כי כל עת היותו מוכרת לפי המשמעות אע"פ
במראה סמוך על ידי המקף לשלם הוא בקימן קטן
וכזולת זה הוא כפתח קטן וכתבאר מאמרו של
חבר שאפשר שימשכהו הטעם בן יאיר בן שמעי
והוא על תכונתו הראשונה בסגול ובכתיב זה להיות
שם סמוכות עבין אף על פי שאין שם סמוכות מקף
שכדי כדבר הראשע שיה הוא כזה היותו נמאריך לו
במקף : ואפשר שימשכו הטעם מלרע שהוא בנרי
ובכתיב זה להיותו מוכרת לפי המשמעות אף על פי
שהיה שם מקף ויחבנו כי כדבר הראשע המוכרת
בטעם אף על פי שיש שם מקף יהיה קבודתו בקימן
קטן כאמר : ויקרא תכונה ראשונה משכט קריא
בן כשהוא נפרד בנרי וכשהוא סמוך בסגול וקרא
תכונה שנית טעם המאריך והמקף : וזה על הדרך
אשר זכרתי דכל לגבי ראשון שני קרי ליה ואמר כי
בן כפרד יהיה או סמוך לא שנתה אלוה התכונה הב'

קול יהודה מאמר
ועממאות כמו שיתבאר בטלמי סימן כלל ומן זו
המלה על סימן ליה אנה עתה כרוך ה' כינס טעמה
זה אחר מבלתי יד' מכלי עד הנה על ביאור הקדוק
הלו ימצא חכם ויוסיף לקח :

בעלות ובמסורות :

פא אמר הכוזרי די לוי בזה לחבוב הלשון
אצלי ואני מחלה פניך
שמעתק עמי אל תואר העובר ל'קים אצליכם'
ואחר כן אש' אהך על'טענתכם על הקראו'
ואח' אבקש ממך ברעות ובאמונ' לא ובאמונות
שרשי'ואחר כן אשאלך על מה שנשאר בידכם
מן החכמות הראשונות :

פא שני
ישע מחכמות השכמו הכאומים לטכנים' זמ' לתמו'
מפני מה החליף הטטה ולא ממך סדרו בטליתו על'
סדר בקשת ראש' הניבו לו כהן' חולס' וזאת אש' אל'
לני שעם היות הסדר המלח' אל' להשאר אלהי'
כרעה ספור' מה' שכתב'
פ'דיכו מן ה'שמות לחיותו
קות ככרוך ואחריו אהך
חכמו מכל מקוקרה מקרה'
שהחבר נגל' בד'ריו' זכר'
חכמת הק'מוליס' מנבי'
עמכו כאמרו' כר'בועי' סימן
ל' אכל' היתה להם תאוה
ל'טוספת' טועלת' ומנחון
וכרפת' ממון' נכמות' ההם
אשר היו אכלס' מעשים' וכו'
אז המלך התאוה תאוה
והקד' המאוחר' כי לא יכל' להתאפק' אכן דברו בסוף'
הטלמי כאמרו' דכונ' שגרה' ל' מעש' מהחכמת' אחר'
שעוסף' לי ביאור' במות' וכו' עמי'כו על' חכמו' חכמוני'
אשר כ'דיעתם' חשקה נפשו' מכם הכבוד' שקדם' שם על'
אודות' מסימן' ל' זהלחה :

סימן פא
ש'תעלך עמי אל'

קאר העובד אכו'ואחר כך
אשאל'כו' טעם זו שמענו
במחמ' השלישי' הנמך
ל' וחר' כן אבקש
מך כל'עות' ובחמונה
שרטי' זה' טעם' לו' במחמ'
במחמ' כאמ' אי' אש'ר טעם'
ל'הטרוח' על'ך ש'שמעני'
דבר'ך קרובים' ומבוארים
בשרטי' האמיות' וכו' :

ואחר כך אשאלך על מה שכתב בידכם מן החכמות
הראשונות הנה זה ברביעי' כאמרו סימן כלל אמי רונה
עתה שתראה לי מעט משוירי החכמות הטכניות אשר
אמרת שהיו אצלכם ואז פתח לו בספר יצירה' ואחר
זה היתה בקשתו כאמרו שם סימן כלל רכוני שתראה

קור ויחורר מאמר
 וידוע מדרכו הנכבד כפתיח
 הספר ונסמך כגו מן
 הראשון גם בדאית השני
 יביע למוק דבר בקדמותו

מאמר

השלישי הלו מוכר הולך על
 השלמת המכוון בשני ה
 המאמר הקודמי על שלמות
 אומה זו עם התורה האלקי
 אשר באמצעות יתחבר לה
 הכבוד האלקי במקו המיוחד

ליו והן הן המאורות שבראו בראשון סיכא אשר הוא
 פתח עינים שכל עיני הספור הממשך נופות אליו כמו
 שזכרנו וכבר נתלו בשני ויהלו אורם כביאור כל
 פרטם והודיע שם לפי דרכו כי עקר ההתחברות
 ישלם על שלמות הסגולה שהם הנביאים והחסידים
 מבני עמנו ועתה בשלישי הלו אור נגה עליהם
 והרחיב הביאור על מנהג הספיד המרב שלו הדבוק
 האלקי בעולם ועל שלמות התורה בקבלתה על
 פה כי זולתה לא ישלם ההתחברות האלקי אלינו ועל
 כן יבואו ויבהלו מאד הקראים אויביה כי ידחקו
 בגרי שכינה במחלקתם עליה והכה בזאת יבא
 החבר אל הולך להורות לפניו מנהג עובד האלקים
 אנחנו כאשר נקט זאת מידו בחמשת המאמר הקודם
 באמרנו ואבי מחלה פניך שתעתק עמי אל תחד העובד
 אלקים אנלכס וכל זה למשך כסדרו ככון בהיטעו
 אל יאמר המלך בשני סימן מה כאשר דבר אבל היה
 גדין שרואה בבק המפרשים והעובדים יגתר ממה
 שהם כוללתם ויצא לו החכה על פי הדברים האלה
 שאין קרבת אלקים תלויה בפרישות המופלג דק
 בשמירת סדור מצותיו חקית ומשטתיו ית כמבואר שם
 סימן ת"ו וכי מתחקה שנת עובד האלקים אנלכו
 כמבואר שם סימן כ' ומשכו דכריהם עד סוף
 המאמר על ידי גלגול ספורי שונים כפי צורך מקומו
 ושעתו ומשם כתאיה המלך לדיעת תאר העובד אל
 ככין וכדי הוא השער הזה לפענו מן מאמר מיוחד
 בפני עצמו והקדים לגנות ענין הכרישות העובר
 גבול וחולף חק כי כעצמותו אל התכלית הקבו כזק
 יקרב באהלו מן הכבים שזכיר ואחר כך סימן ג'
 התחיל לתאר בחסותו מנהג עובד האלקים אשר כל
 משפט מיוחד על שווי המנוע ואז טוב לו ואחר
 הדברים האלה המעגללים על זה עד סימן כ"ד

סימן א' שלישי
 ככון דעת האלך בשאלת עובד האלקים חסדו וכר
 את שאלתו השני אשר עשה בחמשת הקודמים
 ואחר כך אשאל אותך על טענתם על הקראים
 וכפשו אותה לשמוע מפי החבר את אשר יגזור עליה
 באמרנו שם סימן כ"ו ואם
 מבקש מיך עתה שנתאר
 ליקט ביאור כמה שאכלך
 בקראים וכו' והנה דבור
 החבר על ככה מתגלגל
 והולך עד סוף סימן כ"ז
 וממנו והלאה עד סוף ס'
 פ"ג כתפטר הספור על

מאמר שלישי

מנהג העובד האצלו
 איננו נגזר מן העולם
 וימאס החייב שהם
 טובתו עליו בהם כמו
 פ"ג כתפטר הספור על

חכמת חכמי בית שני שהעלה וכבר כמפורי הקודמי
 ומה כמשך אל הוראת איכות הקבלה על פה ואופן
 השתלשלותיה ליכו עד סוף סימן ס"ו ולך למשפטו עד
 סוף המאמר הלך וכפשו על היות הכראה בדברי
 חז"ל במרא שקדם זכרו שמה הן בהוצאת הכתובים
 אל הוראות רחוקות והן בענין ההגדות והמעשים
 המנהילים היונאים מן ההיקש השכלי כי בכל זאת
 לא חטאו לתת שום תכלה בדכריהם דק כלם נבונים
 למצוין וכבוד חכמים יתלכו לבזות פני הקראים
 המלעבי' במלאכי אלקים זבחו ויבזו להם ולדכריהם
 שכלם מתאיימים ושכולה אין בהם:

סימן א'

איננו נגזר וכו' כי לתאיה כהיה יבקש
 כפטר להפטר מחברת בני אדם
 וכפשו עליו תאכל לאסור אשר לענות כפס גדל פרע
 שער ראשו וכפא השעיר עליו את כל עובותיו אל ארץ
 גזירה אשר לא עבר בה איש ולא היה אדם שם לא
 כאלה חלק יעקב וכבר קדם לנו דברו על ככה
 בחיך מתוק מזה בשני סימן כ' באשר הודיעך ולשון
 כגור הוא כגור מן ארץ גזירה כאמור וכפין אמרו סימן
 כ"ג והנבונים הדברים ומתהיה כונת אמרו שלא יהיה
 למשא עליו וכו' למען לא יהיה עליו למשא כפדרו
 מחברת בני אדם עד שימאס בחייו אשר לא יאות
 בהם המיאוס לעונם חשיבותם מנד היותם מטובות
 הגורא וזוכר טובתו עליו בהם ר"ל כי גם מטעם
 אחר לא יאות למאוס בחייו כי בהם ר"ל כי הן בעובדו
 חי ישפך בידו לזכור טובתו ית' השופעת עליו ממוד
 בכל שעה וככל רגע ולתת לו שכח והודאה עליה מה
 שלא יוכל עליו אחר המות על דרך מכתב לחזקתו
 (ישעיה סימן מ') כי לא שאלו תודך מות ית' הלך וגו'
 חי חי הוא יודך וגו' וכאמר דוד (תלים קמו)
 אהללה ה' בחיי וגו' או ירנה שהוא זוכר בהם טובתו
 לך א' 34 ה מועלת

שאוכל עניו להחזיק טובה ולשל' תודולנמל למייבי'
 מצבות: יהיה מלפני חל' פ' מי שהקץ כשנת בעוכס
 צ'ים כחומ' כמודע כשכר טעביינו כ' כשנת מחייקין
 לו טובה ומלפין על זה מאמדוד עוכס כל ע'ליך
 כ' ע'ליך בלתי מוטלת

שנאמר את מספר ימך אמלא והארבת ימים
 אבל אוהב העולם ואריכות הימי מפני שהוא
 מקנ' אותו העולם הבא וכל אשר יוסף טובה
 יעלה מדרגה לעולה הבא אך הוא מתארה
 זה אלו היה מגיע למדרגת חנוך שנאמר בו
 יתהלך חנוך את האלקים או למדרגת
 אליהו וזכור לטוב' ולהפנות עד שיתיחד
 לרברת המלאכי ולא יהיה משתומם בהזרות
 ובברירות אבל הם צותו לאומנותו וישתומם
 במלא עם מפני שנעדר מבנו עניני העולם
 השפל ונהוסף עמדתאית בארצות מלכו' שמים
 אשר לא יהיה צריך עשרה למאכל ולמשנה
 ולכמו אלה תהיה דאויה הברידות השלמה
 אך מתארים הבות מפני שהגיעו אל התכלית
 אשר אין אחריה מדרגת' שיקוו תוספתה'
 ולדכמיס המספאלפים אהבה בכדידות בדי
 שתודבכנה מחשבות' לילד מברות' התולדות
 האסתיות עד שגיעו אל האמת במת' שנאמר
 עליהם מהאפקות ורוצים עכ'זה בגיעות
 הלמידים שיביטו אותם אל המחקר והזכרון
 על היות החיים מוטובת

אך הוא מתאווה זה וכו' כל שאו הוא מתאווה להפדר
 מחברת כביאסס אל ארץ ג'ירה ולא' ישתומם כמו
 שמכאר והולך וגם כן לא יאהב אריכות ימיו בעולם
 הזה הואיל וכשתגית מדרגתו אל הדבקו העליון
 עד בלתי קוועט מן הזמן

שספס שלימות' והלוח
 של יערידות להודיד
 מעליו עדי שלמותו הקמו
 וזה יתבאר בחמדו אך
 מתאווים המות וכו': ולהפכו
 עד שיתיחד למכר המלאכי
 וכו' כ' הברידות מכל
 זכר קשה מאוד לאל' הכרימי
 בטבע' ובהתיסוד לחברת
 המלאכים ככר כתמל'
 מסרנו מחבר האדם כשכוי
 לשנס: אכלה סנו' ל'
 חברתו ושעשעו מלפון
 אל על ידא שמים שכל
 העולם כלו בכרז לכות
 סנו' ורואית בכנס כ
 כתיבת יד נותו ומכרתו:
 וישתומם במלא עם' הפך
 מכהן של בני אדם ה'
 שמשוממים בימודפס' כי
 אכנס טבע של זה הורקס
 מאלד מאלד בהתחברו אל
 העליונים ולא מכני שנעדר

מזכו ענייני העולם השפל וכמוסך עמו ראית מלכות
 שמים וכו' (וכנסחא אחרת כתוב לאמר:
 מפני שנעדר מזכו ראות מלכות שמים וכו')
 והוא לשון מתקן יותר מן הראשון: הברידות
 השלמה' להבדיל בינה ובין שני מיני הברידות
 הכלתי שלמה שזכור אחר כך כמו שיבא:
 אך מתאווים המות וכו' כקשר עם אחרו למעלה אך
 הוא מתאווה זה אלו היה מגיע וכו' שהוכנה שם על
 היותו מתאווה להפדר מחברת כמי האדם למען יתבן
 לו להתייחד עם חברת המלאכים מפני שלא יקרה לו
 להשתומם ביחידות וכברידות וכו': והוא עקר אחרו
 כפתח המאמר איכנו כגוד מן העולם וכו' ועתה
 הוסיף על תפואת השלם לאמר שאף גם זאת יקרנו
 ההשתוממות והמית' לא יחוש כלל כי יקר כעניני
 העושה ולא טוב לו' וקול כנגד אחרו שם שלא יהיה

הכור' שהן באות ככונה ממנו לא מעולם כמכהנו כונה
 אכל' אהב העול' כנגד אחר למעלה איכנו כגוד מן העול'
 ואריכו' הימי כנגד אחרו שלא יהיה עליו למשא וימאס
 תמיים מפני שהוא מקבל אותה העה' וכו' כנגד אחרו
 מעוכות הכורז וכו' כי הכה מה טובו החיי הזממים
 הואיל וכאמנעות נקנס השיי הכנתי ועל זאת ישובת
 בעל לשון הקדש אשר קרא שם לחיים בלשון רבים
 לעולם לא יפדר וכמו שזכר בעל השרשים שרשי'
 וזהו זה להורות כי סיבוך ואורך ימינו בעשה אינס
 ימים באמת בלתי אס כועדו בטוב ההשתדלות אל
 השגת החיים הכנמים לעולם הבא' וכאלף התקן
 עימד כפרווד כדי שתכנס לערקלין ומי שלא טרח
 כעריב טבת' אל' ככל בשבת' ולהיות שכי מימי החיים
 כרוכים גם יחד' ויקרא זה אל זה סיים הם למונאיהם
 בלשון רבים כאהים' וצמיים כסיוקה לא כפרדו:

עליו למלא וימלא' המים וכו' וכל זה ותכסא נכ' לעיני' אמרו כמה שקדם אבל איהב העולם ואריכות הימים וכו' כמבואר שמה: ולמחמים המתפלספים וכו' יזכיר בת שניה שיאות לה נכ' התבודדות' אך לא

כראשונה שהזכיר מסוכן ואלהיו' כי לשניה האת' מהמתפלספים לא יאות לנדידות לממדי להעדר דקנותם בעליונים' כי על כן לא פגיה נדידות זולתי למזן קנוב עד שיגיעו אל האמת וכו' ושאר חייבה' ימנאו כס ערכו כמו שזכרו ועדין נריכס הם לפגיעת פתלמיוס וכו' והכוונה

הכל הפגיעה לפרקוס לא שיהיו מתחכמים עמהם תמיד' וכבר ידעת כי קנת הפילוסופים הקדומים כקראו משאיים ומפרשים אמרו שנקראו כן על שם היונים הולכו מהכרז' במקום שואה ושמה להתבודד בעיון הפסמות' והכבר מא' סימן לז' קראם הולכיס' ועם יתבאר: ששנה' כל שהתעסק מלשון בזהנתה תשנה תמיד' ללאתה מן הפירושים שפגיה בעל השרשים כשרם שאה זול' וריבנה עם בזהנתה תשנה תמיד' בענין שמה וערכות כמו שנין' לדוד' על שניכות' או בענין התעסקות בזהנתה מלהוב זולתה' ומהו העבון וכל שונה בו לא יחכם' וכתב רבי יונה בשם רבי יהודה בן קריש כי הוא שמע אלבר' הדבי אומרים לי שניה בענין יש לי עסקי עכ' וקרוז להיות מענין כי שים וכו' שג' לו (מלכיש איה) בתמות שון בבין שעיניו עסק כמו שזכר בעל השרשים כשרם שג' וכלשון זה כשתתם הליכס בהלכות משונה פ' ג' באתרו ושונים כל שנתם בהכל יריק' דנה בו ומתעסקין' וכשה עוד שם פ' פשמים רבות על הכונה הוא' וכוראות כפלאתי על הראכד ומדרי קארו איד לא שתי לכס לואת' כי הכה כס שם הראנד אחר אכרהם זה השינוין לא ידענו לאוזה דבר כוון ואבו מפרשים אותו כשבי עבייכס לשון שיר כמו שנין' לדוד' ועבין אחר בעבור אהבתה תשנה בענייכין שלא תשים אליהם לכ' עכ' וכתב שם מהרי קארו מה שאתרו לשון שיר' כראה דהיינו לומר שישימח בזהנתה' כמו שאדם שמה כשיר' עכ'ל' ושרחק הרחיקו פניהם מעקר- הכונה כאשר הראתי

כמי ששגה בקבוץ המסון וחזו' שונא להתעסק אלא עם מי שישחור כרי שירווח עמו וזאת מדרגה סקראט' והדומה לו' ואלה היהודים אין תקוה להגיע למדרגה אבל בהמצא השכינה בארץ הקדושה בעם המוכן לביאה וצו' ה' אנשים נפרדים ושוכנים באבררות בתחבר' עם מי שדוש' להם לא היו מתבודדי' לגברי אבל היו נעזרים על חכמות החוררת' ומעשיה' הבקרבי' אל המי רגה' היא בקדוש'

ובשדרה

העולם וכו' עכ': ואלה היהודים וכו' שב לשתי הכתיב שזכר מחנך ואלהיו ומהחכמים המתפלספים' שהזיל' וזין' לנו תקוה להגיע אל מדרגת' לא למדרגת' חכך ואלהיו בדכקות העליון ולא למדרגת' סקראט' והדומה לו בעליונות מחקר החכמה הטבעית שכל כס מהם הוקל עליה עכין' התבודדו' מן הפנים שזכרנו' אם כן לא יתכן לו היומו נגזר משתומם מן העולם פן יקוץ כפיוו כמו שקדם: אבל בהמשל' וכו' יען אמר כי אין תקוה להגיע למדרגת' השתי כמות' הזכר' ועל כן לא יתכן לזולתם עכין' התבודדות' ההוא' שב לבאר כי בעת המולח כש' ישראל על ארצתם לרצון לפני האקיה' היה שם מין שלוי' מההתבודדות' מחוצע ואלו' לאנשי' רבים בהקצן שלשה מלא' באומנו' הא המא' השכינה' סכ' הארץ סקדוטה' והג' עם מוכן לבחוא' כי העדה כלס קדושים ונמוכס' ה' נעראת' להם יתדע' כהוותם שומרי' משמרת' תמדי' במקיס' ההוא' פהיו כאלמות' בזה סבות סחון ככח' בשמי' ס' ומן סוף והלאה' ולא בהקראת' יחד עכינו' אלו' כשכטי' ישראל' היו אנשים מהס' נסדרים לבקש' שוון והיו שוכים במחנות' לא מתבודדי' לממדי' כראשונים' רק מתחכרי' עם הדומים להם מהמקפשים גדולות' וכנחות' נמדריגת' הכנח' ועם סיומס' בלמי' מתבודדי' לממדי' סיס' להם מס' שיתלח' את ידם להשוו' מנוקס' והיא הקדושה' ויטהרה המכינה אומס' אל מול' סכמות' התורה ומעשים' גר' כהם היתה קורנתם אל' המדרגה' שהיא הכנח' ואלה הם נקיי' הדעת' שנישראל' הכקראים בני הנביאים: אך בזמן סוס' :

הוא המכונה שורה בים כנגד מבאי המלא השכיבאסר
למעלה: ובמקום הזה: שאיכנו קדיש לזלקיו: כנגד
אמר: למעלה בדרך הקדושה: והעם הזה וזון חוץ
כפוף: כי מעט כורא מן הוא והלאה כנר שכ עיינו
שגולל השלמות וההכנה אל

הבנויה כי מין הדור ראוי
לקרי: כנגד אמרו למעלה
בעם המוכן לכבושה: עם
מעוט החכמה הקטנה: אל
בקמת כרום הקדש כאופס
פזר מסתן ואלויו:
וכאמרה פזר נחמיו סו' יב'
כאמרו: וכנר יגליה הכח
הדני: בקנת החכמים
מהתדבקו כשכל הכללי כמה
שורומהו מהשמשם בהקפה
והעיון ויסור מעליו העור:
כלימוד אלקו וכבנויה
ולקרא סגולמו זאת קדושה
ותקרא כום הקדש עב'
וכשם עוד דכרו באמרו שם
סו' יד ולא הוטמה בענין
שגל השגמו בהקפה שכל
השגל בענין סגולמו סגול:
הקורא יק' יב' יחזיו סגולמו
וכו' ואלכר עוד סגול

בהכמה: סקטיויה אל המכמה היא הכקית מיוזת
קבלת אבות האנוכה מכל סין: והעדר המכמה שהיא
הקניעית: כנגד: חכמת סקולט והדמו לו מהמתפלגת
שזכר למעלה: כי היא מקרא טענית אכוסית כי
פבינת אכוס ותכמה לוקמה זאת כמו שזכרנו: ומולי
כטמי וגממי כי כפשו עליו תאכל ולדמתו משם
בהרככות וסרויו: וזה מפני שעדר סגולמו קומו מנלו
אין לו מה שיעלה סגולמו עי' דקח אור אלקי במדרגת
סגול ואלויו והכניאים שקדס זכרם: או עי' עיון
השכמות הסמיות בעליהן חיי נועם וערבות כסקולט
ושעמו המזוכר למעלה וכמו סגולך ילך וכאר בשאמי
משך הספור: שהיא דלית הכניעה והשפלות: ואין
זה כי אם דרך יענינו כו מסחך יד וסרויו אשר כהם
ישתומם: ולא יושבו כאשר מואם כפיוו מכני קינתו
בזמרו וכו' כי יקח כפיוו מעני כמות חסמים אשר
כדרך זו והלך טמנו שגלו: אישנו דבק בך אלקי וכו'
במדרגת סגול ואלויו ונבי סגוליו: ככו' בות ככב י'

ובטהרה והם בני הנביאים ואך בזמן הזה
ובמקום הזה והעם הזה ואין חזון נפרץ עם
מעוט החכמה הקניויה והעדר החכמה היא
הטבעית מי שהכניע עצמו להנור בפרישות
כבר הכניס נפשו ביסודין וחולי נפשו וגממי
והראה עליו דלות החלואים והיו סבורים בני
נאסר מואם בחיוו מפני קיצתו במאסריו
ומכאוביו לא מראותו לברידות ואין לא
יהיה כן והוא אינו דבק באור אלהי שיבא
בו צוות הנביאים ולא הגיע לחכמו שמשפיקו
להעסק בהם ולמצוא עריבות בה שאר חיוו
כפילוסופים ואמרו כי הוא ירא וחסיד אוהב
שיפגע אלקו בברידות והעמידה והתחנה
והתפלה כמה שה' יודע מהתחנוני והקשר'
אלה החדשות אין להם עריבות כי אם ימים
מעטים בעוד שהם חדשים ובל אשר ישנו על
הלשון

השכמות הסגם כי נשמים עקב רכ: ומעין זה מה
שסך באמרו ולמנא עריבות נס שאר חיוו כפילוסופי:
והוא מהכס עם מה שזכר למעלה ולמכמים המתפלגת
אהנה כנדידות וכו': עד שיגיעו אל האמת וכו': כי
ככלל זה סוד זה שאמר הבעה זו ימנאו ערבות נמרץ
כשאר ימו קייהם: ולאמור כי הוא ירא ומכיר אום שיפגע
וכו': הכונה על מה שיעוכל למנא ולומר טעם היומו
בעדר הערכות הכולל כפיו הכמות שזכרנו: כנר ימנא
לאיש אשר אלה לו ערכות כנר לא מוצר להקל מעליו
משא הפרושות המופלג המוטל על שכמו כי ימתק
מירל יסרויו כמה שיערב עליו שימו אשר ושפוך לפני
ס' ממיד כנדידות: כי סן סס לנדד ויסכון ליחד לבו
לאלקיו: והעמידה: על רגליו ממיד כלל המביחה:
והמכה והתעלה כמה שהיא יודע וכו': כי כונת
הספור הזה על מ' שאין עבקו בהכמה ודעת: דק א
כמו ללקי באעשה מפלמויו והכניו ממיד עם הבנוץ
כאמור: על כן אמר כמה שהיא יודע וכו': וכל אשר

הם היולאים המתחכמים עמהם כמוהו למעלה:
ולא הגיע להכמות וכו': ככמים המת: לנפש סמי צל'
שהעלה זכרונם כמה שקדס: ומה שאמר שמה צ' קים
להעסק בהם: ימנן היומו מלסון אין משפיקין כידו
לעשות משונה: והכונה
שלא הגיע למבוא שיספיקו
כידו להעסק בהן: כי
אמנם עקב ידו לשלוט על
השגן: וכאלו הסמיות
הנטרות והרמות: הרחק
ירמיקוה לכל יוכל יגע כס
להעדר הכסר בית קבולו
וכנן את מרע יקבל בענדו'
עמו ולא העיז לא יקבל
כי סר מעליו כל הכמות
הכוכר אשר חנלו כפלו להם
כענינו ועל כן נקלת מחלת
הכדיות שפרס עליהם:
והכיון חל: שענינו כמה כי
לא הגיע להכמות הכמות
במדרג' שמהינה מבטיות
בענין להעסק האדם
בהן לכרנה מאין פנות אל
שאר עסקי העולם ולא יבא
מזה לידו מילוח כחיוו כי שנה
סכרו אמו כפעלת עיונו

כחכמות סקטיויה אל המכמה היא הכקית מיוזת
קבלת אבות האנוכה מכל סין: והעדר המכמה שהיא
הקניעית: כנגד: חכמת סקולט והדמו לו מהמתפלגת
שזכר למעלה: כי היא מקרא טענית אכוסית כי
פבינת אכוס ותכמה לוקמה זאת כמו שזכרנו: ומולי
כטמי וגממי כי כפשו עליו תאכל ולדמתו משם
בהרככות וסרויו: וזה מפני שעדר סגולמו קומו מנלו
אין לו מה שיעלה סגולמו עי' דקח אור אלקי במדרגת
סגול ואלויו והכניאים שקדס זכרם: או עי' עיון
השכמות הסמיות בעליהן חיי נועם וערבות כסקולט
ושעמו המזוכר למעלה וכמו סגולך ילך וכאר בשאמי
משך הספור: שהיא דלית הכניעה והשפלות: ואין
זה כי אם דרך יענינו כו מסחך יד וסרויו אשר כהם
ישתומם: ולא יושבו כאשר מואם כפיוו מכני קינתו
בזמרו וכו' כי יקח כפיוו מעני כמות חסמים אשר
כדרך זו והלך טמנו שגלו: אישנו דבק בך אלקי וכו'
במדרגת סגול ואלויו ונבי סגוליו: ככו' בות ככב י'

יחם על הלחן לא תפעל להם הכסף וכו' הכוונת כי
 על האמת על הלשון ככל על כפל הפעולות והתחנות
 אור הדעה והפנימי תמיד כמדובר ככר שב המורגל
 לטעם וסר כח התפעלות אשר היתה הכסף מתפעלת
 עו מתרשנות ולא ימנע לה

כתיבה ולא תכונה כל
 שלא תסוכנו לו מהם כתיבה
 ומכונה בתחמת אל ה' ככל
 שפה וככל הנהג' ולפיכך
 טוב משע נדקה כמא' בעל
 חוכמת הלכות שער אהבת
 ה' פירק ו' על ענין התפלה
 ומאונקת וז' אל קידים פה
 לשוכן את לנך כי המעט
 מאז גם המא' לנך כי טוב
 מהירות תשיפת לשוכן
 נכר ממנה כשיש' לנך דין
 מאנו' עכ' וכיוצא בזה

כמה המורה בשלישי פ' מז' זל' וכל דבר ככד
 כשיתמיד האדם לראותו יסדר מה שכנס ממנו ומיעט
 מה שהיה מגיע בכללו מן התפעלות ככר העירו
 השכמים על זה הענין ואמרו שאין טוב להכנס למקדש
 בכל עת זריחה וסמכו זה למורה היקר דנלך מחית
 רעך וכו' עכ' ולא ראונו לבאר ישנו מושג בשן למאר
 שכל אשר יתיישבו התרדות האלה על הלשון לא תפעל
 להם הכסף וכו' כי היה ראוי היותו וז' אנו כמו מן כדע
 יודעו כמשפט הכסף מחי פא' יוד' וישאר וכו' כדא
 היותו כשמן וקצת עם אמרו אה' הלא ישאר מתרע
 וכו' כי על ידי שהפסיק בשכין תביעת כחותיו וכא
 המנוע הכנסה נכמים כרוב דברים השאיר הלשון הוא
 בעצמו כמנהג נלשונות וכלאו אמר וישאר בעתי היום
 זה הלא מתרע על מה ששאר נפשו אליו וכו' ונפשו
 תתענו בכחותיו וכו' או תהיה הכונה שיאר כנהג
 משחוחם בעתי היום והלילה לבי שכנסו תתענו וכו'
 ונפשו תתענו בכחותיו וכו' כל מנמת פניו כמו
 פתקדמו הלא להורות כי לא טוב היות עובד האלקים
 עושק שום כח מכחותיו כי כוס מקראת מלחמה בקרב
 תשקמו ועל זה נבה התנודות ככל תוקף ועוד
 יד' משום להורות על ככה וכמו שיהא מהשמש והרואה
 וכו' זכר תמלה שבי הקוסים המעולים העזר' כלמוד
 כי עין רואה ואין שומעת ה' עשה גם שברים לפונם
 תועלתם בידועה ולמה סמך אליו הדבור זה הענין כי
 דבורו של אדם וענין שכלו כמשך למה שכבר ראש או

ידע משי השמימה ויבטח ללכת אהיה ואכה לעיול
 וטעמוע' אי עסק משא ומתן של הלכה בין החברים כי
 ככר קדם לו כמסוך וכרוב הדבור זה הענין והאכילה
 וכו' אחרונה ישנו עניני חזונו הפחותים מזה כעטם
 והמטעם חרפה הוא לנו

הלשון לא תפעל להם הנפש ולא ימצא לה
 כבעיה ולא חגיגה וישאר בעתי היום והלילה
 ונפשו תתענו בכחותיה אשר נטבעה עליהם
 מהשמע והראיה והדבור והענין והעקב
 והאכילה והשתייה והמשגל והריוח במסין
 ותקנת ביתו ועזר דלו ועזר התורה במסורו
 כשיראה שום קלקול הלא ישאר מתחרט על
 מה שקשר נפשו אליו ויוסיף בחרשתו רוחק
 בהענין האלקי אשר טרח להתקרב אליו
 כ אמר הכוזרי אם כן ספר לי מעשה
 החסיד שבכס היום

גם חקולות הסגובים תמנא נפש האדם מרנוע' ומראש
 עינים בתמונות היותם מרחיב לנו של אדם וזכ' מה
 זאת עשה הסבר להשמיט זכרון הדברים ולמה זה יגרע
 ואולי היתה סנת השמיטתו לפי שאין הכל פאכים אליו
 ויש מי שיוזק בו זאבל טבעו ריחא לאו מלתא פיא
 והכחן אצלו שלא העלהו על שפתיו לפי שאין נכחיבו
 מנוח כתובנה נתינה כי לכל אחד מיתר החושים מנינו
 אזהרה ימורש' כמו לא השא שמע שוא' לא תתגרו אסרי
 לכנסם ואחרי עיניכם אל תפנו אל האלילים לא תאכל
 כל מוענה לא תכאף וזולת אלה מתיכם רבו ששפר
 אהם הדמים ביראת ה' אין כתיוב אחרים על ענינו
 כיסוד עם פיות גם הוא ככלל לפי האמת באהור הכאת
 של בשמי עינים כי ככלל הכאת זו הרקתם זכ' אכל
 אין זו חונם מועיל על שום הדום נכרע ומן העטם שות
 ענמו השמיטו פי ה' כאשר נא לתאכור בחיבת שלק כל
 חסו' כמו שיהא' והרואה במחון' לראוף ולכנות
 עישר וככפס' ועד באן במשך דברו על סמייתת
 להנהגת ענינו' ואח' דבר על סמייתתם להנהגת
 נא' ומתקנת ביתו' ואחרי כי ינא אל המתייחס להנהגת
 סמדיכה באמרו' ועזר דלו' ועזר המורה במחוכו כי
 לכנו יפנה לתקון נדקם כפי הנידך ועלכן תחשוק ככשג
 להתעסק בקשיית המון לנידך אלו

סי ב

מעשה הססיד' חוסק שם עובד אלקים לשם
 חס' כי ככר המבאר אצלו שלא ימנע לראש
 בזמנו זה להכור לחלקו וסאף' תעזב ממנו מכל וכל
 וכמות

שחכה - אך את כעשו יסודו להראות טוב כעמלו
והשחר שלמה (קהלת ד') ידעתי כי אין טוב כס כי
אל לשמוח ולפטר טוב כחיו וגם כל האדם שיאלץ וסחה
ודעה טוב ככל עמלו ממת אלקים היא ונחיותו גומל
כעשו איש חסד חסיד שמים

פנא כידו מדברו בפני הסכמה על דרכת סמלם הוא
סמלם סמלם - יאמרו לאמר כי נחמלכת בני הסכמה
סוזת מלך כישיו תשובה עיניך סרנון הסכלי הוא
כאולך נדקס על כל סמך הכחות - ואלו ימונב יועץ
סכס סרשים וכאן למת והוא

דסמליון מילים כי יסודך
סדע עכ אלקים ועם אנשים
אולם לא ידע עד הנה
סח טיפול סל סמלד זה ידועה
כיווס ומדוקקת:

החסיד הוא הגוהר
במרונתו משער ומחלק
לכל אנשיה טרפס וכל ספקס וינהג בהם
בצדקי לא יונה אחד מהם ולא יתן לו יוחד
סחלקו הראוי לו וימצא בעת צרכי איים
שומעים לו מסחרים לענותו בעת קראו יצום
ועעשו כמצותו ויוהרים ויוהרו

ג אמר החבר

לכל אנשיה טרפס וכל ספקס וינהג בהם
בצדקי לא יונה אחד מהם ולא יתן לו יוחד
סחלקו הראוי לו וימצא בעת צרכי איים
שומעים לו מסחרים לענותו בעת קראו יצום
ועעשו כמצותו ויוהרים ויוהרו

ד אמר הכוזרי

על חסיד שאלתיך לא על
מושל

ה אמר החבר

החסיד הוא מי שהוא

סימן ג

הססיד הוא
סכוסד וכו'
ווככו דכרו אלה דרך מסל
עמו שיכרס' ה' כי חסיל
סססיד כמתו לכל חלקיו
ססס סרואו למוסל עיר
מככו מדכחו כחכד וכל
אנשים כרמשים עד זיטו

הסכל סמפטי סמלסס
כאוכו מפכס סיוסר ועל
סי ענתו ימנה ועל סיו יסע
סססס הסכלי כחיוונו על
עכס עמו כן סורין ולא
יכוס מלך סכוס כסלקוס
הסססס אסר סכוס

ויעמדו ככוכומו נכוכו כח
מסרמו עופו רכוכו מפכס
לכוויו להסלסס מסכו והס
כמות סיכרו סמכוסעיס
אל אסר יכוס סס רוס סספן
ללכס וגס לעכיו סכסס

יכאו וישאו ענה רעה לפי דרכם ויסנו יסר בדורך רע
ועס סכי סלקי סמכוסור אסר דרכס כמלקקוס ומכיס
ססוריס יכאו למלך כי את סספן הסכלי סמולך יססרו
ככסססס ויעו אותי לכסירס עככונו כני אדם סכססרו
למלכס ככספ סינס מנוכס על ססס וכונין אומר ויין
דכריס כמייס קולס עכלס כסודס סל כספ וכיניכס
ובכיקעכס אלכו וכמלך מלך כמוכס את כן עכ אל
ועל סכס סמכוסור הוז אסר כככו סלך סלך סססס
ולסס סזסול כוכי סל סמכמו סזוקס כגד סלך ססכלי
סזסס סזסס כעכע כרסו סל אדם ללח ככר מלכוס
ככס סספן ססכלי סמכ עכד כי ימלך וסכורסס
הוא מלך סס סמכר סלסח על כייכס ככס עיד קטכס
ולססס כס מעט וכס אלוס מלך גדול וסכס אלוס וסכס
עליוס מכיכד גדוליס וכו' וסו סס סססן סורס ככני
ס' לו ממלכס סול ססכסס היה ככסור מלך ודוככו
ססס סמלך הוא אסר ססילת סוס סרמו כוס כי
ככס סמכוסור סכוכס ככס וסיו קוסמי גדול מלך
סככו סול סמיון סכוכס סמלך וכו' סמככני לל
כלרס רק רע כל היום סזוקוסו סמיוויות יכו
סמרו סכוכס סוס סל רדובת סככוס סמסיות
וכלסכעוס סוס סכוס סמכר כוכ יקכ גס ללרס סהו
ססכל וכמילס וו יעלס סכסס סכורכו ס' כרלס
יעוין ססס זס סררך הלכו כו מכוני מדע כככס
סככני ועל סיו יכאו ועל סיו יכאו דכרי סככר כככס
זולת עס סיוס לו כטייס ככעע ככרטיס סככו וכו'ך

קממעכס:

ככעס סכססו הווסס קוויס לו כמכוס כמכוס סמס
לכור למכעס זוי למור ולכעוס מכמויו סקיו ומכעכיס
סימן ד על חסיד שאלתיך וכו' לא סלך לבו להיכין
סדכרי מניע' כי מוסל מלך הוא ככמור:

סימן ה

החסיד הוא מי שהוא וכו' עתה יסל דכרו
לכר עכוו מלכו סכ' ו' וסל נא עיניך אל
מלכר סמייס סיון יכ וסלס סס סכ'רנו עליו ככדור
כמות ככסס הללו ססס עלו דכריס על סמכס'סוסי
סכרלסס אסר יכינו ססוססי כרסכס סינו' ונורוס'
סוכלס אל ככוסיס סכניוויס וססו רלסיתס ססוס
סמכוסף אסר אלו יסככרו סכסל כל מוכסי ככרנשו'
סכרלו' כקיס אל מוככוס ויכר כך אל סמיון ואל
סמכסיכ ואל סככרו וסס כרלסיתך אופן סככלת סלרס
זון סכרלו' סמיוויות וסכרורכו על עכו סככות
סמכעוס כלרס ססס סכל ודעיון ומכעכס כי לעמח
סככל וסכס' ספן סככלי ולכעמח סמיון וסמככני
מככס סכס סמכוסור ככני סלקו סכוכו וכככמי
סלס סלססס יכיו מוכעסס כל ככריס עי ספן סככלי
סמכוסור לסיסור לכניס דרכס להמכוסע אל כקס
סככוס וכריות סכלי כלות ככיסמכסס סכרוך מלס
סכ'יסס סככריס איס אס מלכככו אסר סכס עושוס
וסל כרי' סכרו למכעססם וכלכו ככס מוכעסס סכניס
ככס כמכעוס סרסוס סכוכוויס סמכסססווס להס מן
סמקור סכוס סלכ' על כל אלו סיס דכרו סס סיוס
לרסס קככו וסכך סיס עליו וסכסס כל עמך מן

תשועתו ויחל כשע נפשו וכו' רל שהוא מושל
 בחושי וישמע אלם כי יכרו למשמעו ואל אשר
 יחפון יעם: ויחזקו הפקשיו ופני ים: סגופים הם
 שמתעטטים נאכרים להשלים יבועתם: והפקשים
 הם כל שאר חיות הכפע
 הנכזרים: והנה סדר דבריו
 על דרך אמרם: והנה סדר העין
 רוחם והלב חושד וכו'
 שיעשה גומרים: כי זכר
 פתלם הפושטים: ואלה כלל
 כל כלי פחדם כנפשיים:
 ומשלימי פתיועה גופתיים:
 ומנהיגים ההנהגה סגופית
 אשר הגופית להכדיל כונה
 וכן ההנהגה סג' ומדמה:
 כי על ההנהגה פנמו של
 סמיר כודרו דבריו הנה:
 כמו שאמר ומושל כדיון

וגו' לראיה על היותו ראוי להקרא מושל וומר מוזלמו
 ושעבך נדן כמה שנתן כמר מלכותו בראשו: והוא המוכן
 למושלם וכו' ומעט זה גב' ראוי היה להקרא נשם
 מושל: וחסם הכחות המתאווים וכו': וחסם הכחות
 הפעמים וכו' המתאווים והכעבים הם שני חלקי חסם
 המתעורר אשר יכונה אלנו נשם חסם פתני כמו
 שיבא והונו כל אהם בלשון רבי לרמוז א ההכעלות
 היא אשר הוזכרו בראשון סי' ל"ג שש הנה כח התאווני
 אהנה: שגאה: מודה: געול: הבה: ועב: וחמש
 כעבני: מוחלת: יאוש: יראה: אבירות: וכעם: כי
 אלו הם מטרידי הכח הפתני המתעורר ויעמידו
 בחלקיו רוח בערה וירוממו גליו: ונבר תמים וינאם
 להקים סערה זו לדממה עד יאשו גליהם וישמח כי
 ישתקו בהכחותם א מחוץ החפץ השכלי ראש המלוכה
 ודברי החבר המורים על ככה הלא המה בעבר הדף
 הסמוך בלמרו ויגער כעבני ובתאווי מהעות החסני
 והניעו והטרדו כמה שיש אלנם מהכעם והתאוה:
 כי שם פניו אל הדוחות האלה הנושבות בו: אח אשר
 נתן להם חלקם וכו': כי בזה יכונה דרכיו להביאם
 לתסורת הדבית: ונעלותו למדרגת השלימות וקומו
 ויעזרוהו כאשר יתבאר: כמו שעל הכף זה על ידי
 צדעו סקם היו דרכי הנלחט שזמנים כמוכר סי' א'
 אמה ידעת אמרם אל יגר: תבון: ואשה: שאל דמה
 וימין מקרבת: אשר המלכתי עליו מזר משל: ימין
 כל דלף טורד כו' הגריר ואשת מדיני כעטת נופים

נכן רוחו שזמן ימינו יקרא: כי עניינו אלני משפט
 מדיכים כעלת דים ומהה עד כי השקט עמה לא יוכל
 הכעל: הלא היא תדמה ותשוה לדלף טורד בביתו
 של אדם לעת ואזן שאין לו הולט ממנו כנאתו החונה
 כי גם שם יד המטר המסופף
 טטרדוכו: וראוי היה זה
 להסגר דכיתו: אבל מה
 ישע וארם מקדס ופלטת'
 מאחור יחדו יגדו עד
 כי אכד מבוס ממנו עבית
 ומח' והנה מה יהיה משפט
 האשה שכן פארבנה:
 האם תם האדם לגווע
 מבלי אין לו עמה תקנס
 עולמית: לזה היסוד לפניו
 דרכו לאל דע כי המשעל
 להנפין אומה זאת כעפה
 ולהשני מדיני בחוקת הדי'

לא יוכל עשוהו כי ככול יבול ומקרה נוסף רוס' גס
 הוא יקרהו: כי לא יוכל להתעלם ולהכבש אשילו
 בעמקו תהומות: הלא מראה כי בהשגרו בבנין הארץ
 יתאמץ בכל עו לנאת האנה וירגז הדי' בכמו הפסוק
 פרו על עני פרו: כן האשה הושת כל מה שישתדל
 אדם לעבור כרוחה להשפיל גאותה: לא יגלש
 למאומה: אבל מרפא החולי הזה הוא להתנהג עמה
 במדת נועם ובדרכי טובו וישיבה אל הנכונה: ואל
 זמן ימינו יקר' רל כו יהיה חלק משמן חכו ובתבונו'
 כפיו וכחה: אז יקרא אליה לשלו ויהי תעככו ופתחה
 לו: והנה אמרו שאין ימינו יקר' הוא כלינו אמר שיקרא
 אומה אז בימינו יתחבק' עד ימין מקרב' שהזכירו אל'
 ועל דרך זה בעצמו יתב' על היגר הכמשך מגד הסוד
 הכמשך באשה כי בזה יוצא חן ושכל טוב לקרבה אל
 מלאכת השלמות לעשות אומה מאין פני: והנה הפסוק
 בחסמת הכח המתעורר ובלומת פיו כרפן הבפן
 השכלי: כי אמנם הוא עקר מלחמתו של אדם: וזה
 כל פרי הסר חסמתו: על הדרך שהו' אל מה שיספיק
 לכח תהאלה מגד עצמים: כי אמנם הם עני נפש לא
 ידעו שבעה: רק ככל חקת הביסוף אשר יורה שווי
 השכל השלם: והזכיר הדחינה וכל ענייני מעביות
 שחוס המשוש והנה מהם: וכבר הקדים זכרון המאלל
 והשתיה מוחשי העעבי: כי אמנם אה הם השני מושים
 החמריים העכורים אשר נפשו של אדם תאבה להם
 וית' מדאי ונר כ' שמור רב פן יטו לבבו אחרי כעעם:
 אחר

אחר אשר נתן להם חלקם בכחון המועיל וכו' כבר
זכרנו כי להפטר עם הכחות הללו בלא כלו אי אפשר
כי אחת מחמור קורבנו אולם האיש הכלבב יסבב פני
לדבר ביחוד לו עלד אמרו בכל דרכיך דעהו ישים
למעט מחמור חל שבת
שואל ראי מאן דכחאדי יא לנצוח אחר אשר נתן להם חלקם
בנצחון חקם כשלומושי וכיאה
גבר אשר דחא אמר רב המועיל ברברי החכמות והדעו וגער דאנשי
אשי אי אומן (פי' מקיז דס) הדעיב ונתן לחושים חלקם במה שמועיל לו
אי גככא (פי' למטעם הורג) ושמש בידיו ורגליו ולשונו בענין הצורך
בפשות) אי מוהלא אמר

דכה אלא במאדים הואי אמר אבוי מר בני עביש
זקטיל (ר' ל' שהיה מעביש העוברים על דבריו) והרי
לפניך כי בוד כל אדם יחטא רשות כטובה לו להסב
פניו כעוית ועבא אל מה שיפולק בו החטא והגנות
ותחת הכעצון יענה ברוש והנחמון המועיל בדברי
החכמות הוא ללחוס ולחמתה של תורה ולהתאחץ
בכל עוה לנכח החולקים עליו אך במשפט ישר אחתי
ולא תטרידוהו אהבת הרשות והכנות הבלתי מועיל
שהוא וכלל המוכעים מהשגת האמת כפי מה שהוא
כמו שזכר הימורה בראשון פרק לא והנחמון המועיל
בנשירת האכזבים הרעים הוא על מחמור הכותו הוכח
תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא שתהיה
תוכחתי לשם שמים ואל יליכן פניו חכירו ברכו: ונתן
לחושים חלקם וכו' אחר הקדמנו ענין הכנעת הכח
החפשי המתעורר במתג ורמן עדיו לכלוס בשבי
חלקיו אחרי מלאת ספקם כראוי והיה דין קדימתו
מנד היותו עקר בית מלחמתו של אדם שם את פניו
להזכיר ענין כחות הנפש על סדרן כפי מה שיאות
למסיד לתתן כל עניינם למען ישלם לו העזר מהם
ומן החושים החל להיותם דרך מבוא העיר הקטנה
ודרך פתחם יכנסו המוחשות הנחמדו למראה ותאזה
הם לעינים ומשם יתפשטו הכחות הפכיות וכפשו
של אדם תתאזה להם ויוביא כלי למעשהו וכך הם
הדברים על סדר אמנם העין רואה והלב חומד וכלי
המעשה גומרים כמוזכר למעלה וזה כי אחר זכירת
החושים הנראו והנכתרו וזכיר הכח החפשי המתעורר
והחכמה יסעו האברים ואולי כי זה היה מעשה איל
החלואים אשר נתן משה מדמו על תנוד און אהרן
וכמו היותו ועל כן ידע הימנית ועל כן נרמס
הימנית כי רמו להם כזה אל הכנעת החושים וכלי
המעשה לעבודת בוראם ובכלל זה הכח המתעורר
המכחיח את האברים המתנועעים אל גמר השעולה
ומשמש בידיו ורגליו וכו' פרט כל החושים בלעדיו

הריח אשר השמיע וכו' מן הטעם אשר הצטנו לפניך
סימן א' ורמו לחוש השמש כאח ומשמש בידיו ורגליו
וזה כי עם היות כושלו בכל חלקי הגוף אשר ימנא עם
בשר וגידיים כמבואר בשני מה הנפש ככרה הפכיות
החכמים והרופאים ושמשו
חקם כשלומושי וכיאה
כחו עצום בכפות הידים
והרגלים להיות שם בשר
וגידים בפכלית שווי הוונ
בין איכות החוס והקוד
והלמות והיושב והרכות והקושי ולפיכך יהיה שם
ההרגס במוששים שלם מאלד ובפרט בחיך האדם
לשלמות מונו המתהלך במישור וכערך המונ המנא
בו בחלק המיוחד שזכרנו ישוערו מונו הדברים כלם
אשר לחוס לחוס ואשר לקור לקור וזולתם ככה
כי בכפוי ואל ובכפוי יאל משפט מונס היודד על פי
מדתו הישרה והמונועת ועם היות לקנת הכעלי
חיים שלמות יערה עליו משאף החושים כחות הראות
בבשר וחוש הריח בכלל כפר יואד האדם בשלמות
המושש והטעם להיות שני החושים האלה משלמים
פעולתם על ידי הבשר והגידים המיוחדים באדם על
אדני שלמות ההרכבה והמונ הנרוף בעליל לארץ
מוזקק שבעתים למען יתכן היותם נכסו כאות לטורתי
המועיל וכן כף האדם היה יפלט ויאוזי משפט בידו
לדעת טוב מונ המורכבים השלמים ובזי משפט יודין
תבל כנדק וכמושיים יוכנן יתבאר לך מה שכתרתי צע
בספר נאות שער החיות על אות הכף אל ובעבור
היות כל המעשים כפי ישר מוסך העושה ואין בגוף
אבר ישר במוסך שוכל להיות בו כל דבר בעבור
היותו ישר כיו הכף כקרא כן ינס ידמה חטע לנודתי
עכ' וכונתו מבארת מזה שזכרנו כי עלצין היה זה
שמו אשר יקראו בעל השפון לף להיותו ככף איש
בענין הוראתו שהרי אין בגוף אבר ישר במונ כמו
הכף יאשר ליושר שווי מונו בין ההפכים יוכל האדם
לדון בו על מונ שאר המורכבי להיותו המדה הישרה
אשר ישוערו בה מונייהם בהדמות ליו או בהתרחקם
ממונ וזא שיוכל לדמות בו וכו' יכן אות הכף עניינו
לדמות דבר לדבר כי כמוד כפרעה והיה כעם ככהן
ולשון מוסך הוא כמו מונ מלשון ושתי בין מסכתי
והוא לשון כתוב לחקור מוסך (משלי ל) למני מוסך
(ישעיה סה) ובאמרו ובעבור היות כל המעשים וכו'
כוון להורות כי על כן היה האבר הזה מיוחד אל
המעשה להיותו ישר במונו כאמור וכל המעשים היו

קול יהודה מאמר שלישי סימן ה
 והיו כפי יוסף ממוקם העשש והוסף עוד בעצם אות
 הכף כי גם בצורתו ידמה מצב לכף ידו של אדם :
 ולשונו יהיה בו על מוש הטעם המוכח בלשון כי שם
 עקר כושאו בשני גידים הקצופים כאמצע הלשון
 ומשם יסתעבו אל גדיה
 ללחן ולכאן . ואל הגידים
 הלא תוכלנה נורות מוחשי
 הטעם כאמצעות כשר
 בלשון כענין הכוונך וכושש
 לבלשת החושים הכוכרים
 אשר ישתמש בהם כענין
 הכוונך לא לתענוגות כונות
 בני אדם רק אל אשר יעס
 מוכנו המועיל הוא הכח
 החפשי שיוכיר כי לא יהיה
 מוכנו ולא יעיר הכח
 תאונו בלחשים הכוכרים
 רק אל אשר יכשירו השכל
 ויורה על תועלתו וכמו
 שיתבאר אחר כך . או חכנו
 המועיל הוא חפץ השכל
 שיוכיר אחר אשר לו ממשלה

לא הכוונך ובחפצו המועיל וכן השמע ודראות
 וההרגש' המשתחפת הילכת אחריהם ואחר
 כן היצר והרעיון והמחשב והזכרון . ואחר
 כן הכח והפצו המשתמש בכל אלה . והם
 משמשים עובדים לחפץ השכ' ולא עזב אחר
 כאלו הכחות והאיברים שירבה במה שהוא
 מיוחד בו ויפחית הגשאים . וכאשר עשה
 צרכי כל א' מהם ונתן לטבעיים מה שיספיק
 מהמנוחה והשינה ולחיינים מה שיספיק להם
 מחקיצה וחחנועה במעשה העולם אז יקרא
 אל עדרו כמושל הנשבע שקורא אל חילו
 השומע לעזור לו להדבק במדרגה שהיא
 למעלה ממנה . רוצה לומר המדרגה הג' הית
 אשר היא למעלה מהמדרג' השכלית . ויסדר
 עדרו ויתקנה ודומה לפרד שסדר משה עליו

על הסדר הנכון הטבעי אם לא יור בו הכח החפשי
 ויוריד עדין ממנו : ולא עזב אחד מלאו הכחו והאיברים
 וכ' יוכר גם כן כלי המעשה הנזמרים השגת מה שנקש
 הכח החפשי המשתמש לחפץ השכל' כי לכלם נתן לחוש
 כפי חקם הראוי . וככן ימצא כל כחותיו נכונים גם
 ידיו ורגליו ולשונו ויתר האיברים מוזכרים בכית
 מדרשו . אל כל אשר ידרשם ילכו . כמו שביארו על
 זה הולך וכאמך : ונתן לטבעיים וכו' ולחייכיים וכו' .
 כלל כל הכחות הכוכרים בשני כוונים . והם טבעיים
 וחייכיים . כי הטבעיים יכללו החישים והטעם
 והחייכיים יכללו כל שאר . אמנם השכל הוא המדרג
 שלישי כפי שהוא כודע מחלוקתם המפורסמת כש
 רוח' וכשמה' אז יקרא אל עדרו וכו' הכוכה מכוונת
 ממה שזכרנו כי כהית כושמו על כל כחותיו ואיבריו
 אז מעשה ידיו יכונו עליו יקומו ויעזרוהו כאשר
 יקרה למוכה' כמדוכה בנדק ויבשר וזה החלו להסב
 מנמת ככיון הככת בעמו של חסיד להתחנך אל הכי
 צבת היא ידבק במדרגה עליונה אלקית וכאמר
 אחר כך יתאוה קרבתו' שנו מתדמה ברוחיים וכו' :
 ויסדר עדרו ויתקנה ודומה לסדר שסדר משה וכו' :
 כי בסדר המדרגה הניבס אל מול' ההר ההוא . וכמו
 הבדלות מביאים אל תולדת חכמה וכבר היה קודם

קמא
 זה יצוי כשחיה שלט בו הכח הרעיון החפשי של
 ככון כמו שיקרה פתימקות ובהמית וכו' עכ' . וכמו
 שכתבתי בביאורו שמה' על כן אמר היצר והרעיון לרמח
 לשתים הפעולות גם יחד : והמחשכ' הוא הכקר אללו
 מחשכ' אשר תארכוהו שם
 היותו מונח כורה בלתי
 מוחשית מן המוחשת כהבה
 וככאה וכחית טוב ורצ
 כדכרי המורגשים והזכרון
 תארכוהו למוכן שומר . ה
 הנורות הכלתי מוחשית
 ההכ' וכאלו הפלים וזכרון
 החושים מנית ומחז' : ואחר
 כן הכח החפשי וכו' . הוא
 הכח המתעורר כי כל צמת
 שאלו אללו הנודר הכוכות
 מן הדמיון והמחשכ' כן
 יתבאר וילך ל מול השגתם :
 והם משמשי עובדים לחפץ
 השכל' . הוא החפץ השכלי
 המולך שזכרו למעלה' כי
 לו לכדו המלוכה יתה

טבעית על יתר הכחות : וכן השמע והראות הם השני
 חושים הנו' כי זכרון חוש הריח לא כל בתוך הכאים
 לבנה שהקדמנו והבדילם לעצמם מפני רוחניותם
 על דרך א'ן שומעת ועין רואה ה עשה גם שניהם :
 וההרגשה המשתתפת הולכת אחריהם . רוצה לומר
 אחר כל ההרגשות הכראות שקדם זכרם כי אל החוש
 המשותף היה כל נורותיהם תוכלנה כאמור ואליו
 תיוחס שירת הנורות המוחשות לפי דעתו של חכס
 והוא שופט ומבדיל בין מוחש למוחש כמו שיתבאר
 בחמישי סימן ז' : ואחר כך היצר והרעיון וכו' . כבר
 הראית לדעת כי בחמישי סימן ז' יונג הביאור על
 כחות הכפס הללו והיו עיניך ולכך שם כי אז תשכיל .
 זכאמ' היצר והרעיון כוון ל הכח היצרי שהוא הדמיון
 אשר בו יורכבו ויובדלו הנורות המוחשו' כמו שיתבאר
 שמה' והנה מאשר הוזכר שם כי הכח היצרי כששתמש
 בו המחשבי יקרא יצרי . וכשהשתמש בו המדבר יקרא
 מחשבי . והוא מה שביאר שם כאמרו על הכפס המדברת
 כי בליה הראשונים הם הנורות הרוחניות המצטיירות
 באמצע המוח מהרוח הכפס' מן הכח היצרי תשיבהו
 מחשבי כאשר תשלוט בו ותרכיבהו הרכבו ותבדילהו
 הבדלות מביאים אל תולדת חכמה וכבר היה קודם

לבה א
 35
 שכתב

רעיונו על זה האופן : מהיה נסחו מוכרת ל־אור בלוי
כפי מלך וישג מבוקש אשר אליו הוא כושא את כספו
בהתחנכו אל ס כעת היה יובאמרו בעור הזכרון יכונן
אל סכה השומר הפיוסם לדעתו אל המסומק אשר בו
יוסקדו הנרות המוקשות

אחר העלמס מן - חסו' כמון
טוכרנו כמו משמד הד סיט
וכו' כל אה יבנהו כוכבו
ככשר לעוף השמי' להמדכק
כעליון יוהיה מס סימניא
מאלה נכח דמיונו דכרס
מתיסם' א אשר יקבוהו
וככן יעלם ההתכודות
והכוזם שאמר לדמות אליו
כענין סאלקי המבוקש
ולו הסג ישג והסל יגיל
ככפשו שבעו' וכו' ככוכבו
עם הכור ההוא לסודות
כדמות בעיניו המנווירס'
כאלו תאמר במשכן שהשאר
יריעות יעידו על מניאות
עשרת הגלגלים (לדעת
הכוכבים כן) שעליהם
כאמר כוטה מיסו כיריעה

גס דרוס דורש עליהם כיריעות שלמה כיריעו' סמתחן
מלך שהשלים שלו ואמר והיה העולם שמשעה סמתחן
לז זוו ממקומן . ויהיה זה מעין אמרו כמין ישיעה כי
כאשר ששים שדדדים והארץ סחדשה אשר אני עושם
עומדים לפני כאל' כן יעמוד זרעכם וזרעכם
זהמכורה בז' כריתיה יורו על ז' כוכבי לבת
זהשמש הוא הכר האמצעי ככל הכרות פונות אליו
והשלחן על גלגל המולות עם הולדת שמי מערכות
לחס הפנים על שם המולות הכפויים והשם הדדומיים
והזבח העולה יורה על עולם הקווה וההפטר
זכן נימד סחלקים שהארץ הללבג על עניינם
כביאורו על העויה' או רחוס וולת אלו : וכמו
משכן משה ושדר העבודה . העלה זכרם כרבי סיג'
באמרו כאשר כרחה המשכן ושדר עבודה' וססיחבאר
כי סדר עבודה יכלול כל סדר עבודת סהכיס והלויים
והישראליס : ומנה השומר וכו' כי מלכוזו של ארס
בכל כמותו משלם ובתוכס השומר עד אגמרה כסומה
להטיב הזכרון : ויגער במסכניו ושדיו וכו' למכוש
מיוזו דרבי השיעה להיותו ככון למועדי רגל כמשפס
מיוקל

מתנינו בתחמות ההר
הנהה סנו בעעמד הר
קוטו כדדן שהטב משה כיהיה כשנת הארבעים
ככרמו כרענעמה : כי בתחלה היו הככורים כנשס
אל ה' ואחריהם ראשי

השלוס לעדתו סכיבות הר סינו ומצוה הכח
החפציו שיה' מקבל ושום' (א'ר) כ' אל לכל אשר
יבא מא' שלו צוויו ועשהו לעתו וישתמ' בכחו'
ובאיברים כפי אשר יצוה מכלי המרו' ויצוה
אותו שלא יפנה א' השרי המחשבו' המתרמי'
ולא יקבלם ולא יא' סין כס עד שיועץ את השכל
ואם יכש' מה שיש אצלם יקבלם ואם לא ימסר
ויקבל החפצו זה ממנו ויסכים לעשותו ומישר
כליו ומחשבה כל המסכס ומפנה אותו' לא אותה
מכל אשר קדם מהמחשבו' העולמות ומצוה
המד'ם כל הינו להמצי' ההדו' שבצורו' הנמצאו'
אצלו בעור הזכרון לדמות אליו הענין האלקי
המכונ' כמי מעמ' הד סיני ומעמ' אברה' ויצחק
בחר המור' וכמו משכן משה וסד' העבוד וחול
הכבו' בכי' הסקר וולות זה הרבה ומצו' השומ'
לשומר

מקומו יבא כשלו : וישגהו לעמו : רל' סתף זימד כעת
כגי' אליו נוויו : וינהו אותו וכו' יוסכ הככו אל
ככס הספסו שזכר : אל השדים המחשביים המתדמיים
קרא הדמיונות הכוזבות שדים קרוב למה שכתב
העורה כראשון פ' ז' על מי שלל הגיעתו הנורה
האיכושית כשלמות שכן היו בני אדם הקודמים לשת
ואמר כמדדש כל אותן קל' סכה שהיה אדם כיוף כהס'
היה מוליד דמות' רל' שדים וכו' ע'כ' כחלק השלישו
פ' ז' כתב אין הפרס למי שאחיהו עד באמת או
שדיהס' ע'כ' : עד שיועץ את השכל : הוא היועץ החכם
שכן תארכוהו כמשלכו . כי אמכס ראוי לכח החפני
המתעשר לכלתו תת כתף סודרת ולכלתו הסכיף
לכבוד תרו' השכל ולהפר ענתו : ומישר כלי המחשבה
וכו' . סב אל הסמיר הכוכר שעיניו ג' לישר כלי
מחשבתו כי ק' לו כידו עונו לכלכל כח המס' כמשפט
להעביר עיניו מראות כעיניו העולם שדרך מחשבתו
של אדם לפנות אל'הס : ומנה המדמס וכו' גס יגל
הדמיון יסיה מטעורו למיו' שלטו כרוח לכלוא את הרוח
לכלתו דמות רך סודות הקידות הססוכות כי כנהרו

העוקל והאי נציה כי לבלתי יכלל האמת ככוכבו
עקב קמים שדים וגם שפקרו ו נצי הכעמי וכמאזכי
וכו' כבר זכרנו כי הכיפה כיה להעמי יות רכס החשמי
המ זעורר כשמי חלקיו לא ידעו הססוד ושנים אהן גליה'
והשזע המיתקם לבלתי

והטויו הכח המכני ה
המתעורר כהטויו לבעד
כי יופיעו ממחמם כסכוד
וככד עליו פשעו ויטרידוהו
מן פעולם וכפל ולא יוסק
קום מעשיות עד אמרם אל
הקבלה והמחה והככוד
והטויו את האל מן העולם
ואמר זאת הפשע יכסיו
ככח המני וכי אחי
הקרימו מה שראוי להכנת
כל הדגש והכסוחו חינוני
והפשימות עד העין רואה
ופלג כומד השלי ענין כלי
המעשה הנמוים וסס
האיכוס כלא כי מפני ככא
הכחות הכוכבות המתקוות

על מדר יקומו האיכוסים המשי' והכנת הכח החפזי
תכנס בארץ וישור ויפלה הוקין ארבו של חסד ויוכן
כיה לקראת חלקי ישראל לשון לשמו ותפלתו
וכה: כוריות וסרבות ושיחה ויעמדו בעת העמידה
מכלי עבלה: כיון לעת מוכית גאלה לתפלה שכן אמר
עליה סימן יא והתחייב לשמוך גאלה לתפלה בת לבית
הכריכות והזריות: כאשר הקדמנו ויעמוד לתפלה על
התכאים אשר קדם זכרם עכ: וישתחו וכו' כגון
באבות תפלה יסוף ויבדולה תפלה וסוף: וישכו בעת
סייכה: כגון ככלית אדם: ומיטות העינים הנטת
העכר אל הארבו ויעמדו הדים וכו': כי הא דאמרינן
עין דשנת רבא שרי גלימיה ופכר דיה ומגלי: אמר
כעכדא קמיה דרביה: אחר דב אפי חזינא לרב כהנא
כי חיייה נערה לבלחא שרי גלימיה ופכר דיה ומגלי
אמר כעכדא קמיה מריה וכו': וזכר זה הרמב"ם: באמרו
בר מהלכות תפלה ויכתוב עיניו ליינה כאלו הוא
מכני לחץ יייה לכו פניו לתפלה כאלו הוא עומד
בשמי הויכוח ידיו על לבו כהמתין המוכית על המאלת
ועומד כע: ד לשני רבו באימה כיראה ופחד ולא יטח
ידיו על חגביו עכ: והנה לרעזי ויהי פידוס פכר ידיו
הזנק חז ידיו כהמתכתן זו עסו מתרגום ובתנלי

היחוד והיחוד והיחוד: וזו חזיונותיה ועלי הדברים
האלה היה עולה על רוחו להטיל תגה העצות על
אזרו ולא מתקנן האמת עם האמת מכלילה לחיות
שיאמר ומתקנן האמת וכוכי ארזידי המתלל ספורות
וכקכות וכריכות גם ועד

לשמיר את זה ולא ישכחוהו ויגער במחשבו
ושריו מבלבד האמת ובאפקרו ויגער בככמי
ובתאוני מהיות החפצי והניעו והחזיריו
במה שיש אצלם מהכעז והתאיה: ואח זאת
ההצעה ינהיג הכח החפצי כל האיכוסים
המשמשים אותו כוריות וחריצות ושמה
ויעמדו בעת העמידה מכלי עבלה וישתחו
עת שיצוהם להשתחוות וישכו בעת הישיבה
ומבישות העינים הבטות העכר אל ארבו
ויעמדו הידים מאעשה הזולא תתקבץ האחת
על האחת ותשוינו לא יתשזוכה הרגלי לעמידה
ויעמדו כל האיכוסים ככבהלים היראים לעשות
מזות מנהיגם לא ירגישו על מוח ש רוא על
הפסד אם יהיה להם ויהיה הלשון מסכי עם
המחשבה

קדשי דדהנא ותרגם עת לפרוץ עדן כסוד לפרכיא
כנינא כי בלתי התקנן הוד האמת עם האמת הוא
ענין פרוץ מכוסם וגרונת כנינים כאופן מה ואשזר
פכוון להטויו מן הכיאיור הראשון מכל וכל כי לדעתו לא
יאוח מכוס הודים בעת הפתלה: רק ת: יונה פשוטות
ולא מתקננה כאל דכל מה שישע אכוס עזי עדיף
לדחיין סווי הרגלים שיכיר כממוך: ומשונה הרגלים
לעמידה: כיון שזול פק דכרכות אל יוסי בר חנינא
משום ר' לעזר נן יעקב המתפלל כרך שיכין את רגליו
שכארי ורגליו רגל שרה: והזכר הכלכות תפלה
להרמב"ם פירק ה': לעשות מצות מהיגום וכו': נקשר
עם אזרו ויעמדו כל האיכוסים וכולם עם מלת היראים
הכמוכה: והנה על זאת התכווה יתבלל כל חסיד
לעת יתנא כל כחותיו ואיבריו ככוכו על התאר האמור
לח ירגישו וכו': על דרך מה ששכינו פרוץ חץ עומדים
אפי כחש כרוך על עקבו לא יפסיק: ויהיה הלשון
מכביס עם המחשבה וכו' שלא תעיה תפלתו כפה רפה
בלשון ושמה אל: רק על דרך מה שכתב בעל מוכת
הלבבות שער אהבת ה' פרוץ ו' ול ועקר הדבר אחי
כוך כשך בעת שתתפלל אותה וכוכת לכך הנה
ושתדרכה לחש עם הממוך לה ואל יקדים כה לשוכך
את

את לבך כי המעט ממנה עם המאז לבך נו טוב
ממחירות תבועת לשוך כדכ ממנה כשיהיה לבך ריק
משכו ואמר אחד מן החמודים אל תשכחו שבת ריקם
רק ממנו הלכ בו אבל יהיה בהנחא הלכ כמו שאמר
דוד על ככל לבני דרשתיך

גמור ואמר חליתי פניך
בכל לב ואמר לבי ובשרי
ירכנו אל אל חי עבד נס
המור הור על עקר שלימות
הכוכה כשני פרק ה באמרו
שהגלגלים משכחים השם
יתברך ומיודים כגלגלתי
בלא דברי שפה ולשון והוא
האמר כי אשר ישבת בדברי
אמכם יספר מה שביד

ועתה הניזר הוא השבת
האמיתי אמנם הנהיה בו
הוא להנין האחרים

להראות על עמנו שהשיג כבר אמר אמרו בלבבכם
על משכבכם ודמונו סלה כמו שביארנו עכ
ובחלק השלישי פרק הנהגת המתבודד הוא פרק לא
כתב בכל אם תתפלל בהכעשת שפתוך ופסוק א הכותל
ואתה חושב במקדש וממסךד וכו לא תשכח שהגעת
למכלית אבל תהיה אז קרוב ממי שכאמר בהם קרוב
אתה כפיהם ורחוק ממכליתיהם עכ ודברי פי חכם
אין כשער לח לבצע העקיפה על עוקר הכוכה בתפלה
וראויים הם שיעיונו וכובר אצל שאסור להתפלל עד
שתתושב דעתו ואל כל אלה תעוף מלת הרמזים
בהלכות תפלה פרק ד לא יוכיף עליו שיהיו פיו
ולבו שוק בתפלתו והמדרש לא יעדיף מענה לשון על
מערכו לב וכמו שיזכיר בסיון אלא עם כל מלה
מתשבה וכוכה בה וכמו עליו לא נוכל להשיבו אל
מלת מהשנה כי בעל הלשון זכר וקצת נרין חותם
רק על ענין שבת בדבריו כחלו חזונה לב אז מנפון
על דרך תה שבת הארבע כשמשכחים על אם חובל
תתנול וזל אחר חומר שלמת רעך שהוא לשון קצבה
וכבר אמר כי היא כמותה לנדח אמר תשיכנו והטעם
על המטול שהוא לשון זכר עכ או שראוי להיותו
עליו וזו בעדקה יכוון הכוון למחשבה הבודרת
כמו הדוריד והגיבא הם עיפות מנפנפים ימנים
והכוכה שלא היא המתפלל כמות ענוד כן ינכף
והנה כוכה פומה אין לב אלא עם כל מלה מחשבה
וכו : לב ומנו ופריו רונה לומר עקרו : בדרכים

המניעם א העת היא העת היא תהיה כמדלני
התכלית הסכמך כערך ספירת העומר עד יום מתן
התורה כי אל הזמן הוא כל העינים נפיות ומציות
למרוק וזהו שמך ביאורו לאמר יתאזה קרבנו וכו
מנורף להיותו מודמן בכל

המחשבה לא יוסיף עליו ולא יבטא בתפילתו
עד המנהג והטבע כמו הדוריד והגיבא לא
והנבוא ולא והפסאני אלא עם כל מלה מחשבה
וכו ביה ותהי העת הה' ללב ומנו ופריו ויהיו
שאר עתותיו כדרכים המגיעי א העת היא
יתאזה קרבנו שבו מדמה ברוחניים ויתרחק
מהבחי ויהיה פרו יוסו ולילו השלש עתות
של תפלה ופריו השבוע יום השבת מפני
שרוא בעמד להדבק בענין האלקי ועבודתו
בשמה לא בכניע כאשר התבאר והסדר הזה
מהנפש

הראש על פסוק ויכרך אלקים את יום השביעי כי
כרכת יום השבת מנייה בתוכפ טובה כי אז תמדת
בנפיות דמות כח בתולדת ובכפיות כח היכר והסכל
גם להמנן הוסף על קיום אמתו כביאור הכתוב
הוא וכמו שיבא בחמישי סימן באמרו ואמר על
יום השביעי וישבות ויכרך ויקדש בעבור וכו : כאשר
התבאר באמרו כשני סימן כואין כשיעמד בימי
התעביות יתר קורבה אל האלקי משמתך ביום השבת
והמועדי כשתייה שמתך ככוכה ולב שלם : והסדר
הזה וכו דמיון כזה ומשוכ כין שני חלקי האדם כי
כנורף הנוף למוזכות דבר יום ביומו כן נורף הכפש
למוזנה הרוחני והיה אמונת עתו המיוחד לזה חוסן
ישועות וכמו שתאות לנוף מנוסת השקט מדי שבת
כשבתו יכן ימנא האדם מרדוע לכפשו ביום השבת כי
כו ישבות וכפש כאמור ולפי הנערך הנוף לחיו
תרופה ליקל מעליו המותרות המחלואות מדי חדש
בחדשו בלקיחת פמכס לעזור הק א כן היה דאש
חדשים לתשועת כפשו מיד השוכה המסית הוא יכר
הרע וכבר יביא התיכר גם כן להתמוד כביאות
הנוף על ידי לקיחת ממשלים והרקות בומני מיוחסים
כשפה ליועב חדש האביב והסורף ודוגמה בודדו
היוועדים המכובלים לטהרת הלל מכל דעת כפכד
והלכש חיותה ומכללות הדשית הכר חית והעונות
וככה יענה לפי איך חפץ יוקר הגר את בני יעשו
מלבו ודמו על הקוח כעס חמת גשה וכו והיה טוס
יכמרה

יבחדו קאל יום כבודי הוא לבער עלינו וכבר נספר על אכזי רומי כי שלחו ליון מימי קדם לדרוש מהם מקי משכטו ברעואה הכלתי ידועה אכלם ביוםם ההסייטיוכו אומם דבר נקיבר מלין על זה התאר פעם אחת ביום פעם אחת בטובי פעם אחת נמרס ועפעם א' בטעה וזה פמרוכו פעם ביום המאכליפעם בטכו המטגלי פעם נחדש קיא פעם בטעה הסדקה והיו הדבני האלה קרובי למשלנו אלא שהוסכנו על הדבר מה שזולס נו פעלי הדגלים באש שמכו זמן הדקה למודי וזמן הקולמוסאשר הדאית ויומר מהמח יודי כעשי

הזהר איך העריר את ערכו להוכיח כל אלה הממלות הממוקמות כנגד הקדנכות על סדרם הקבוע בדברי המלך שלמה המוכרי בדכרי הימים ב' סימן ב' בלמ' ככה אפי בונה בית לנסה' אלקי להקדיש לו להקטיר לפינו קטרת כמו ומערכת תמיד ועולות לבקר ולערכ ולשכמות ולחדשים ולמועדי ה אלקינו לעולם זאת על ישראל הוא הסדר הזה פמרי בדברי עזרא נחמים ק') ללחם המערכ ומנחת הממיד ולעולה השכמות המדשי למועדי ונו מתכלל לכעטו וטון לגושו וכו' כי בכל יום מיד נריך הוא לחזין הגוף להטלים בו תמורת הכיתך ואל זה ידמה פכין המכלה שהוא החזין פרוחכי הכאות לכעט: נכרת המכלה לל כח המועלת ככמקך לכעטו מייכה: וכל אשר מרחק וכו' כל עוד פסיא ממרחק הן הזמן ההוא שבו היתה ערית הכעט בתשלח כעטו הויכת קודר: כמו שגוף הולך וחבור מרי המרחקו מית קיימ מוזנו הררי כי פא שלבת כחם העכעי ממד תיקד על מוכח למית הערשי

מהנפ' כסדר המזין מהגו' מתפלל לנפשו ונוזן לגורו ובהמד' עליו ברכת התפל' עד עת תפלה אחר בהחמד כח סעוד' היום עד שישערו בליל' וכל אשר הרחק עת ההפל' מהנפש היא הולכ' וקודרת במה שפנע לא טפוע אותה מעסקי העול' כל שכן אם יביאהו הצורך לחבר' נערים ונעיס ורעי' וישמ' מה שיעכיר לא שיקדיר וכות נפשו מדברי כעני' ונגוני' שש' הנפש אליהם ולא יוכל למשול בה' ובעת ההפלה מזהר נפשו מכל מה שקדסוי קנ' לא יתקדקה לעת' עד שלא יעבו' שבוע על זה הסד' עד שיהקן כל שתקן הנפש והגוף וכבר נקצו מורדים מקרירים עם אורך השבוע לא יתכן לטהר ולנקותם לא בהעמדת כל התמדת עבודת יום עם מנוחת הגוף ואז ירצה הגוף בשבת את אשר חסר לו משש הימים ויהיה נכון לעתיד וכן הנפש הזכור מה שחכרה עת טרדת הגוף וכאלו היא ביום הדוא מתפארה מרורי שקד' ומתעדת למה שידעה ממנה החולי בעתיד דומה למה שהיה עוש' איוב בכל שבוע בבניו כמו שדוא אומר צולי חטאו בני' ואחר כן יהיה עי יד לרפואה החדשית שרי זמן כפרה לכל חולדות רוצה לומר הולדות החדשים והדושי הימים כמו שאמר בילא הדע מר ילד יוכי ואדרי כן יהיה עתיד לשלש רגלים ואחרי כן אל הצוב הנכבד אשר

שהוא שין למאור בכר אלקים נחמת אדם ונריך הוא תמיד למשלתי תמורת הכיתך: במה טפוע אומם מעכס העולם כלם אם יביאוהו הנורך למכרת וכו' ולעומת זה יקים אמרו ס' לא ויהיך אמה כבוד שהיש בזמן ההכלמה וכו' וכמק העם הסס וכו' והמסד כימים מודרך וכו' ערפוק העסקא: ורעיס ופנבל העי' לשני פכיס אם פסיס הליס כלירי ועמינו ריענו ואוכינו סמתמכרוס פנו לטעזשניו יום יוס או שיקיס הליס בקלן ועמינו מכרת רעיס ומטליס אשר רגליהם לרע ידעו: ולא יוכל למשול נה כי הכעס טלנו השקיעט ביון מטלת הממד סוס כעו מעגלותיה למענוגות סוזן וקסה לפרוש הימנו: ובעת המכלה מטהר וכו' כי כהניש מור מכלה ומכלה לכא אל המלך יהיה לו למשיב כעס אל טוכתם שקודמת כמו טסלה אשר הוא אוכל משעודה לכעודה ישיב ריגף לאינתו הראטון אעפ שלא יסלס זה עד מועו לבבת המוקרו סמתמדת וכומו שיכא ויתקבה לא ויתקבה לעמד וכו' עעי סחורת טהרת הכעס ליוסקה פי התפלות כאמור יעלה מקינה ונקינה גם כעס הכמקן יום ליום יביע עין סיוסלין המקין ונקיין כעס מחסיק לבדו דק ייעיל לו

להדמן עלידו אל קבלת חקיו הסנת כמו שיכיר ויהו מה שכיון כלו נאמרי עד שלא עגרי פביע וכו' כל באוסן שלא יטבוי פבוע על זה הסדר עד שתקן כעס ונרוף כל מבלעדי מקון הכעס בתליתיו יום ויום ומקון הרוק בלחם חקין: כי כל א' מהם יתמוד טוכמו עליו הכל יום ויום הלא טכל זה לא שיה לכס להטלים תקונם נאמרי: ולא וכבר כקבנו קנהרי וכו' זיכן הכעס וכו'

והזכירה כי לא היה פלמוח' היותו מפתח לחמור
 נחמד בלתי מומר מחללי וכן יקרה נחמד הכסף הכבוד
 שלא יחליף ולא יחד דב בטוב הזכות והטהר ער כל
 השאר נכסף עבירות וקדוה מודגש כסוף הזכר
 בלתי הכוח' שנת ארז תועב

עקר טהרת שלשון דבר המורה בשליש פקדו' הלא
 נשנים יצחק לסלים עמנו בדבור וכמעשה' ובס
 שחרם וכסותה של מחשבה לא ירע להמודות של
 הרעיונם וכו' עש היות שאין אדם שליט כרוח לכלוא
 את רוח סעושל העולה

לזה וכו' בהעמל' עבודה
 היום וכו' יעל דרך אם השוב
 חשבת רגלך עזות חפנד
 כיום קדש וקדוה לשרת
 פונג' ולא ידעם וכו' יסכן
 שיומו מעבדן השלמה
 עליון או חרנה סרין את
 שנתו יו' כוכ' ס' מוכתי
 לרוח ריוס הוא קנה אומן
 גם לעמיד' וכן הנפש
 וכו' כי אין ע' מוכות היות
 תועב על ה' וכל יצר
 משכנות לכס דק טוב כל
 שיו' וכהעבר' קדו' וקדו'
 עשטה אור כשלמה יספיק
 כדומח שיעורו להמטט
 תועלתו ליום הנא' ואחכ
 יהיה עמיד וכו' כורה נוא
 שנס תקון השכחות שקדם
 נכרו בלתי מספיק בשלמות
 להמורת היותו נכמות

אשר בו ינקרה מכל עון שקדם וישיג בו מה
 שחכר לו ביהים ובשבועים ובחדשו' וחנקה
 הנפש בהבל' בלתי המחשבות והכעסיות
 והתאוות והרשונ מנור' אליהם תשוב גמורה
 בן במהשבה בן במעשה' ואם לא תתכן
 הרשונה מהמה' שבא בעביר גבורת הרעיוני
 על ה כמה שקדם לה מוכרח מה ששמערה
 מיכל הנעוץ משידים וח' דות וזולתם חנקה
 מהר' שה ותהודה על הרעיונים ותקבל שלא
 הזכרם בלשונה כל שכן שמעשו וכמו שג' זמתי
 בליעבר פ' וצומח ביום ה' דא צום שזור' קרוב
 בו להחדמורת בכלאים ספני שהוא גמורו
 בכניעה ובשפלו' ובעמידה ובכריעה ותישבחו'
 ותולות וכל כחותיו הגופיים צמו' מה' נביים
 השכעיים מתעסקי בהודיים כא' אין בו טבע
 בהמי' וכן יהיה צום החסיד בכל עת שיצום
 שיענה

ולשנים כיון הכמות
 (אליהם) כמשה דרכו
 ובחקורה וכאזנה עד ה' כשא לנכנו חל כעיס אל אל
 בשמים' כחמו פ' עשו ומריו וכו' וכפי כואר החכס'
 ישיא אשר הטוב לריות נו נאחר כי להיות דרך
 המתפלל בכינה לזאת כפיו השמימה ולדבק יחד
 בהגנה להראות הכנה כל' כלי המעשה הם אבורים
 ומכועלים אלו' לשמות רבין קונו לא זולת' על דרך
 וקדשו ידיו לעושים' על כן אשר כשבא את כסיו
 בא גם לנכנו לשמים למען יהיה מחשבת הלכ עם
 מעשה בשלמות השמים ודיבור הודו' לומר כחמו פ' עשו
 וכו' שלשום אסוים גם יחד: וכמו כיום שהוא כום
 וכ' שיהי עיניו כויו כיום יהוא כום ככמר וראו
 להתקרב בו אל המדרגה העליונה התלכית כחומר
 דני אלעזר הנדרול בכריו פ' דאח מחלל שלח מנח
 חטא כישראל היה ואחר רכון העולמים יש לך עם אחד
 בארץ כמלאכי השרת מה מלאכי השרת יחשי רגל אף
 ישראל יחשי רגל ביה' מה מלאכי השרת כקיים מכל
 סגא אף ישראל כקיים מכל טעא היה וכו' עב' שיעם

הטהרת כשם של אדם' כי עדיין הוא נרד לרשוא
 חלשות להקיל ממנו המורות המחלואות' ואחר כך
 ע' זה לשלם רגלים' ואחר כך לטוב הכפור קדוש ה'
 מחבור: ושיו' בומה שחמר לו בימים וכו' לא העלה
 על שמתו וצדק הרגלים כי חסרון לא יוכל להמכות
 נהם לקדושה כמו שלא יוחם חסרון לעזות השפלה
 בימים' וליום השנת כשכועים ולראשי חדשים ענחם'
 כי אם לשאר עמות הימים והשכועים והקדשים אשר
 הכעש בהם חולכת וקודרת ת' גיעת עקבי העולם ולא
 כשאר חלק זמן להמלות בו חסרון זולתי או המוכרים:
 מהכלולים המחשבים וכו' כבר זכרנו כזה די ספקו
 במה שקדם: תבנה מהמעשה ותמורה וכו' שחם
 שלם לא לשעשה לה' מקון מחשבה' דבור' ומעשה'
 בשלמות היותו' אשר שלשון ככללו בדבריו דוד כח'
 מי יעלה נהר ה' וגו' כפי כעיס ובר לכך אשר לא כשא
 לשוא כעשי וגו' ובכחיו דברי פיו און ומרמה וגו' און
 יחסכו על משכבו יתיכח על דרך לא טוב וגו' ועל

בו תראו והשמע והלשון וכו' עד סוף המיון כלל כל
כחיה והחיות והחיות והחיות והחיות והחיות והחיות
וגלגל בדבריו זכרון מחשבה דבור ומעשה המעשים
הטובים והידועים כלל כנס שלש חלקי המעשים
המיושלים עלינו חובה חלקיה

שיענה בו הראו והשמע והלשון ולא יטרודם
בזולת מה שיקרב אותו אל האלהי וכן הכחו'
הפנימי מ'מיון לא מינר ובחשבה וזולתי זה
ועם זה יהיו המעשים הטובים הידועים :

ואמר הכוזרי מה המעשים הידועים
ואמר החבר המעשי המנהגיים והחוקים
השכליים הם הידועים אבל האלהי הנוספי
עליהם לחול באומת אל חי שיחייב שינהיג'
אינם ידועים עד שיבאו מאצלו מפורשים
ובחוקים ועוד כי אין הכנהגיים והשכליים
ההם ידועים שאם נדעם בעצמם לא נדע

שיעורם כי אנהג ידעיים שהעננה חובה
ומורס הנפש בכניעה ובשפלות חובה

וההונאה מגונה וההפקר עם הנשים מגונה
והביאה על קצת הקרובות מגונה וכבוד
האבות חובה וכדומה לאלה אך הגבלת
זה ושעורו עד שיהיה טוב לכל איננו כי אם
לאלהים ית' אבל המעשים האלהיים אין

שכלינו מגיע אליהם ואינם נדחים לא כראים
אצל השכל והם נשמעים באזר ישמע החולה
אל הרופא ברפואותיו והנהגותיו הלא
תראה המילה כמה היא רחוקה מן ההקשה
ואין לה דרך אל ההנהגה וכבר קבל אותה
אברהם עם קישי הענין על הטבע והוא בן
מאת שנה בנפשו ובבניו והיה אית' בו כל כרית
להרב בו ובורחו הענין דא'הי כמו שאמר
והקיימותי את בריתי ביני ובינך ובין זרעך

אחר כך

מ אמר

עלת לכנכ שכנעך לתקנו לפי הדעת פכ'
והוא מה שהשרישו בהקדמת פירוש התורה בדרך
השלישי באמרו וכל דבר שהדעת לא תחשיבו כשמועו
ומשכטו ככרשנו וכעמילנו על מתוכותו ונאמין
כי ככה אמת ולא

כגש קיר כעורים ולפי
כרשנו כמשוך הדברי ולמה
בהפוך הנראים לבטמים
וכו' עכ' או ירנה כי עם
היות שאין שכלנו מגיע
אלהם אינם כראים אצלנו
בלבתי שאל דק הם נשמעו

וכו' וכלל כתוב לאמר
ואינם כראים אצל השכל
ויהיה בראיו שאין השכל
רואה ומבין טעמם ועל
כן לא לו לגזור על עשיית

כדבריו הקודמים באמר
אין שכלנו מגיע אליהם
או יאמר כי לא די שאין
שכלנו מגיע מאלו לראי
עליהם אבל גם אחרי כן
שהיונו מן השמים אופן
עשיתם עדין אינם כראים
כטעמם אצל השכל ואעפ"י
כן הם כשמעו וכו'

והכי קרא שם מנו שמעו
כשני סימן מ' שזכרנו :

כאש'שמע החולק א הרופא
וכו' וכן הכתיב אומר
פ' כשלא ויאמר אם שמע
תשמע לקול ה' לקו' והיה
כענינו תעשה והאובת
למנתנו ומרת כל מקו' כל
המסלה אשר שמת' במנרים
לא אשים עליך כי אתה'
רופאך ירנה שאין לך

לחקור הכנה אשר בעבור

ימשך זה מקיווים המנות והקיים דק זאת תשיב אל
לכך כי אתה הרופא הנאמן שלך חקה חקתי גורם
גורתי כפי הכחות לתועלת בריאותך : כמה היא
רחוקה מן ההקשה לא כחוקים השכליים ששכלנו
אדם מורה על מונתם : ואין לה דרך אל ההכנה
כמעשים

למות על ידך כמו קשרם על לוח לך וכו' ואין זה
דרך כבונה כי בתחלת הספר כתוב משלי שלמה
וכו' ואין כתיב בתורה שהוא דרך משל חלילה דק
הוא כשמעו עכ' אל כוונתו מדי פשוט כי כהיותו
כשמעו איננו מחקים שקול הדעת כמו ומלת את

מלכותם המכהני שלב אדם ימשך דרכם נכון למכיו
להשלים בקצון כאמנעוהם אפס כי מנא בה המורה
תועלת בהכנה כאמרו בשלישי פ' מט ויש במנה עוד
ענין אחר כדוך מחד והוא שיהיה לאכזי זאת האמונה
כלם רכזי לומר מאמיני

ימלאמי שזו חסד בסכה וכי היא הסכה המנוה
ככתב פרשת לך לך והקיימותי את בריתי כיני וכיכך
וכין זרעך אחרך לדוונם לברית עולם להיות לך
לחנקים ולזרעך אחרך וכתב לך ולזרעך אחרך את
אין מגורך וגו' וחתה את

ח אמר הכוזרי באמת קבלת התורה הזאת
כראוי ועצתם אותה
בהשתדלו גדולה במקלה בהדרגן לא להדומן
איה לשבח עליה ולזכור שרשיה ועלת בכרכ
וישמעל ופרס שרחו להדמו אליכ ועלה ביר
הצער מבלי ההנאה אשר ימצאנה מי שהוא
חשב כסבה אשר בעבודה סובל הצער הזחי

בריתי תשמור וגו' זאת
בריתי וגו המול לכם כל זכר
וגו והיה לאות ברית
כיני וכיכס:

ט אמר החבר וכן שאר דמוינים לא
יכלו ישעעל ופר' להתדמו'
אלינו ברבר הלא תראת אשר קבעו יום
למניחה במקום יום השבת ח' כזר להדמות
אלא כאשר ידמו צורת הצוידים אל צורת בני

סימן ט הוכלו להדמות
וכי' כי השקט
לא יוכלו במנוחה שלימה
כמו שיזכור סימן י:

י אמר הכוזרי כבר חשבתי בעניניכ וראיתי
שיש לאלהי סוד בהשאירכ
ושהו' שם השבתו לא להשאו' והמועדי' מהגדול
שבסבו בהשגיד תארכם והדרכם כי האומות
היו מחלקות ארכם ולוקחות ארכם לעבדים
בעבור בינתכ' וזוך דעתכ' והיו משם אתכם עד
לא עוד ולשך לתקנו עם אנשי המרחם לולי אלה
העתי' שא' שומרי' א'ת' השמיר' הזא' המערל'

סימן י וראיתי שיש
לאלקי' סוד
וכי' הסוד הזה יתבאר
ברביעי סימן כ' כאמרו שיש
לאלקים כני סוד וחכמה
כחכמת גרמי הודע וכי'

מפני שהם באת האלהים ולעלות חזקות כמו
זכר למעשה בראשית זכר לזיצאת סגרו' זכר
למתן תורה' וכלם ענינים אלהיים אתם
מוזהרים

אמנם עתה היה הכוזרי
כמתבאר ו' אינו יודע רק
למראה עיניו ישפט שיש
לאלקים סוד מה בהשארית
אומה זו הדלפ אשר עם
היונה בוערת באש הגולות
איכנה אכלת: והיו משמים
אתכם עד (לא עוד) אכזי
התלחמה אס הכסח הוה
אמת וככון כך פרשהו'

זכר רב טוב שרשיה וכישו וכדקתה ורככו' ועל כן
עלמה בברכה' כאלו שכת פרק רבי אליעזר הכלים
אתכיה ארשכ' כל מנוה שקטלוה ישראל עליהם בשחיה
כגון מילה דכתי שם אכזי על אמתך עדיין עושים
אות בשנית עכ' וזולתכם וכי' הופיע מהר פאק: אשר

העולה על רוחו היו תהיו
לתקנו עם אכזי המלחמה הכוכה מנוהרת' ועל אלה
היה דוה לבנו של רשע באמרו ואת דתי המלך איכס
עשים וכאלו החפיו שת' בשפי' פיה: מפני שהם וכי'
הוא יעם לשפירה המעי'לה הכוכרת: כמו זכר וכי'
אזיזכר מעשה בראשית על השבת' וכלל פסח וסכות
בזכר לביאת מנרים כאמרו כי בסכית השוכתי את
בני ישראל בהוטי' אותם מחזק מנרים' וגם השבת
ככלל כוה לפי טעמו הכני הכוכר בדברות השכיות'
ואמר זכר למתן תורה על חג השבועות' וככין רוח
בדכרי

זכר רב טוב שרשיה וכישו וכדקתה ורככו' ועל כן
עלמה בברכה' כאלו שכת פרק רבי אליעזר הכלים
אתכיה ארשכ' כל מנוה שקטלוה ישראל עליהם בשחיה
כגון מילה דכתי שם אכזי על אמתך עדיין עושים
אות בשנית עכ' וזולתכם וכי' הופיע מהר פאק: אשר

מנהג פשוט אשר בו ישמח
ישראל בעושו' או כוון להזדמכות הקהל במקום
ששיתיה אשר עם במקלה יברכו השפתיהם ישכחוהו
עליה' בתורה וקול וזמרה' וכמרוזים וכשירים
זכר רב טוב שרשיה וכישו וכדקתה ורככו' ועל כן
עלמה בברכה' כאלו שכת פרק רבי אליעזר הכלים
אתכיה ארשכ' כל מנוה שקטלוה ישראל עליהם בשחיה
כגון מילה דכתי שם אכזי על אמתך עדיין עושים
אות בשנית עכ' וזולתכם וכי' הופיע מהר פאק: אשר

בדבריו אל השכנות והמועדים שקדם זכרם לא היה אחד מהם לרש וכו' וכבר הזהירונו זל לא יהיה מלכושך של שנת מלכותו של חול ער ולקדוש המוכר שרמו כוללכסות נקיה : ולא היה לכם קבוץ לזכרון

תורתכם : בהתאסף עם יחד דבתי כנסיות שבהם תבא תורה מפי המורים אשר כיום השנת כיום השנת יערכו : למחנה של מורה לפני המורה : לא הייתה מתאבדים וכו' לא הייתה לפס שלות השקט אשר עשה שחת ככל ימוכם להתענג בדען כששכם : ולולי היה כעש ה' אליכם עליכם צדקה אתם לשבת עונם : אין הולכי וכו' כתר הערותיך שימו ע' כי זה מה שאל יכלו בה להדמות אלינו :

מזהרים בשמירתם : ולולי הם לא היה אחד מהם לרוב כבוד נקי ולא היה לכם קבוץ לזכרון תורתכם מפני שפלו נפשכם בהתמדת הגלות עליכם דלולי הם לא הייתם נתנעמו יום אחד בארץ ימיכם וכבר הזה לכם בזה ששית ימיכם מבוזת הגוף ודמות הנפש לא אשר אין המלכי יכולים עליה עפמי שנפשותם אינם פזיזות ביום ממותם כי אם יצטרכו ב' ההר ליגיעה ותנועה היו נעים וזגעי ואין נפשות באנוחה שלימה : ולולי הם היה כל יגיעכם לזולתכם מפני שהוא שוומן לשלל אם כן הוצאתם לקהם ריות לכם בעול הזה ולעולם הבא שההוצא בהם לשם שמים :

יא אמר החבר ההסיד ממנו נזהר במצות אלה הדברים האלקיים

רוצה לום המילה זה שבת וחמועדי ותורותם המצוות

שחית ימיכם וכו' החשכון הזה עולה כיון השכנות והמועדי שנתו לך ומועדי שבעה יוכלו בשבת החמה ועם היות הלב מספר כלם

כלתי מניע לשנית שבה זו אשר ימותה שמה שאדיו יום עודפים על המנין לא יסיד לידנו כי לא יסדית בעבור האחד עשר לשנת מכות חשכון : וכל שכן בהתיחסו ליום שנת הלכה שהם שכל כי הלכ בערכם ששית ממש : לא יפחיתו ולא ימיתו : אמנם המורה בשלוש פסוקים באמרו שיהיה שביעית חיי האדם בהנאה ובזיוחה וכו' לא שם פני בחינתו למועדים : כלל כלתי לשנת לכוך מבואר שמה : ולולי הם היה כל יגיעכם וכו' : שאלו לעבדים לוקחטו או עם אפסי המלחמה כאמו היו בחיבו ככוח משולח וכעוב כמדבר ויגיעו היה נהפך לזרים : מפני שהו וכו' כי יגיע כשיבו מתולד ומתמוטט : וקרב הזמכות אל הכלל אל הזאת בהם וכו' ר' על כל דברי מעלות המזויה בשבת ובמועדים אשר זכרו : ריות והנלה עמוד ליהודי כעשה ונבא מכה הונאתם לנרכי מכות השבת והמועדים כיון שחלשנות יוכו למנוחת הגוף והחיון והכסף ככל הדבר הטוב אשר דבר : ולא יקרא עוד שיה הונאה כי אם ריות : וכעת ואמר בדרך מלאת השיב מוסף על פשטו של דבר : כל

זמכותיו של אדם קצוין לו מלש חזן משכנות רש : שאל הוסיף מוסיפו לו : ועל העובלת המושך ען השנת לשני מלקינו הגוף : והכסף : כתב המורה כספי : לא מען דונמת עבייכו וזל : ונוכו בחזרת

השכיפה והמנוחה לקבץ שני העביינים האמית דעת אמתי והוא קדוש העולם המורה על מציאו היתחלת המאסנה וכעיון הקל : וזכור חסדו ה' עלינו : כהכחיכו מתחת סבלו : מנרים : ובאלו הוא חסד כולל כדעז האמתי עיונו ותקוין העצין הנשמי ע' : וכתב עוד בשלישי פ' לא שעלת השכנות והחיות עובים : ה' : להניע על דעת אמתי או למנוחת הגוף או לשכיות יסד : ונאסף שם פ מן שעמן השנת טעמו מורסם : כי ככה כודעמה שבו מהאמונה

עד שיהיה שביעית ימי האדם תכלה ובמנוחה ען

העמל והסורס שלא ימלגו ממנו קצין ונדול עם שם שמתמיד ומקיים הדעת הסכך : קולו לדאוד : וישא האפונה בחדוש העולם ע' : שהחזאה בהם לזק שמים : כי לולי זה אין היתעלות הסקוה מושג על ידם :

סימן יא : הסקיד דמנו כהר וכו' : שב הסכר אל גלבול דכרו על מנסה הסקיד אלבמו אשר מראש האזרח סיה דכרו עליו וילך סלוק ומשך עד סוף סימן ה' : ושם הורה כי לו יחיתו סמצים הטובים היודעים אשר באר עביינם סימן ז' בחלוקתו המחולשת למכהינם וכללים ואלקיים : ונהמיתנו על ביאור האלקיים כל זכר המילה בתוך סנאים שמנחה נתגלגל כדבור גס כן על סבתות ומועדים עד ס' : כאשר הראית : ועזה לבס סמך יתייב לילח את ידו בהודעת משפט : החסיד נמשע סהמה לללמת מייבהס ומן האלקיים המקודים חסל ותהי רצוים סהילה והשבת והמועדים שקדם זכרם סבי' וסלחם : וסלחם אוח כי סהילה לחות כרית : והשכנות וממוצדי לזכר כפלותיו אשר עשה : והמשך לזה זכרון חקם מסקים : סומם ראיהם שרציהם אדם כי עדיין לא עלה ביד

קול יהודה

מאמר

שלושי סימן יא

כסני סימן כ"ז ולפי זה כאמר שהקדים הכדור וחזיבות
היומר ענמיים הכבאת הנרעת וחס' כך עומאת הכפלי
חיים טיש לה מנא לזה כאמור : ולהשאר מהדס והחלב
וכו' כי בן כנענ' כפ' ויקרא והקטנים חכמן סמונתה
לחס' אשה לרית ניחוס כל

עם פתיחה עליו דעתי כנחמסו שיפור פדורס אלכו' כי
אקסס להם פדורים למכו' ינעס וקסה עלי לזונן סבור
דברס בלתי שומר עיונתו על סדר המסך כמות גדון
הקדמיס והאמור' וישלי לא כוזן הסכר לזכרס כנע
על פדרי : עקב היתס

רוס אחרת עמו ותהי בוכתו
להסך באלכו' עיו עם דעסו
וכתבו לפנינו כערכוביא
יער נוחה מקיס אל קיס אל
מקוס שיפיל סס יהא' כי
נכלס יסיה החסיד הזוכס
מחס' מכל מקוס בכל עת
הזדמנס לפניו ויהי לו הכלי
פדר לסדרי' ואף גס זאת
לא אשר צדימי אתו לקריב
דכרויל הסדר כאשר יוכלון
סמא : ולהשאר מן העריות
וכו' אל ערשת אחרי מות
וקדנשס וכבר סיני הכאית
א' אשר זו הוא נושא את

המצוות באת האלקים' ולהשמר מן העריות
והכלאים בצמת. ובכגדים ובחיים ובשמישה
וביובל ולהשגשג מעלום ומה שנחלה ברה'
ולהשמר מדרוש ידיעה הנעלם מזולתי
הגביאה או האיריס והתוסיס או והחלומות
הנאמנים' ודלא ישמע אל קושס ואל חובר
וא' מעונן מנחש' ולהשמר מהגדר' והזיבות
ולהשמר סבעלי היס השמאים במאכלו
ובמגעו ומן הצרעה' ולהשמר מהדם והחלב
מפני זהס חלק אשיה ושמידת מה שחור הויב
בר על כל עבירה בשורג' רמויד סקדבן זולת
מה

ואני מתחייב לכם על המוצא לכפר על נפשתיכם כי
הדם הוא כנפש יכפר על בן אדמי לכי ישראל כל
כפש מכם לא תאכל דם יגו' אומנס אין לחסוד פן יפתס
לככו למור אל דפת סרלכע סאין חלב אסור מן סמורס
זולת חלב הנקרכינס ענמס' דק מתבאר בוכמו כניסס
ואספת לדעת הדעתן אשר העריך סס מלמחס כרד
הרלכע והכיאת מנחת ביאורו בכלי טהור ניה ה' כאמרו
מן הצבעה אשר יקריב ממכה' לא יתכן שיהי פירושו
מן הסכמה שהיא ענמה קריב ולהוטיא את סחולין' כי
הכתיב כבר אשר כסדר ויקרא סתס כל חלב' ואין סס
פכא ופירוש סאין וכו' עד אמרו והרליה הגמורה
סדי' מן הבמה אשר יקריב טוונס מן העין הקרב' כי
כן באמר נעריכון ואס בהמה אשר יקריבו מינה קריבן
לס' כל אשר ימן ממנו לה יהיס קדס' ופירושו כהמס
שחקריבין ממיה קריבן לה' וכו' עכ' גס המורה קשר
עניינו ככוד הקרנכות כאמרו בשלישי פקס אל וכן
בחלב יש בו כרת למה שהיה בו כס ארס וכבר כבר בו
הקרינן להגדילו עכ' ומכ שביאר הטעם בביאור הדס
זה סכל כאמרו משני סתס חלק אמאי ה' מה סלא עמס
כן בשלי' לא תהיס זאת לפוקה ולמכשול ולחכן נפץ
למלת כו דעס הרלכע אשר זכינו' כי ממנס אהיס
עליו בעמלך מלון כאמרי שביאר הטעם כמה סמכא בו
במובן סמורס' ואלו היס מניא בן בטאר לא היס כנענ'
מקובלו

כצב דכרויל אליה' כי העריות פורס עניינס כפוק
אשרו מות' והכלאים לסלסת מיכו' כחללת קדוסיס'
ושטמטנה ותיובל רשס פ' בהר סיני' וכל אס הזכריס
קס נעלמי סכנת חקות בחקון זרות כגזרו : ולהשמר
פשליס וככו' ולהשמר מדרוס וככו' כל אס מחוייבוס
לכרתיא ואל אלקיס' ובערשה אמת ככללו בסדר
שופטים כאמרו כי אסס כל אל סאין אשר ה' אלקיך
פוחן לך לא תלמד לעשות כמותעבות הנויס הסס לא
ימנא כך מעביר בנו וכתו כאס קומס קממיס מענין
סמכס ומכספ וסובר חבר וגו' תמיס מניס וגו' כי הנויס
וגו' נאמה לס בן נתן לך ה' אלקיך כניא חקדבן' מאסיד
כמוי וקיס לך ה' אלקיך אליו משמעון וגו' : ולהשמר
מזכרות והזיבות וכו' סכר הזוח סכס סדרכן להזיק
גותו וכפשו סל אהס' ושמידתן עליו משני הסמאס
הטעמטוס וכשהזיק חכ הענין ככוי ענמו' וכבר הוזכ'
בפרט פתלה ענין הכעלי חייס הטמאי בחאכל וכמנס
לפי שנינו' ואסריהם כמסך ענין הנרעת כע' מרזיב
הנרעי' וסודות וספנו סכרות והכוביט סוף פ' סכורע
וסכה סכר ענה את סדרס אלויו כיון להקדים הטומאה
היסמלת מרזיב' וסאל הזכיר על סדר' וסאל סוכר
לסקדים טומאת סכס לנרעת משני סיה לטומאה זו
גס כן קדמכא כנעני נרעת כמו שמופד על הכרות
הסכלטי כשער מן פדרס יסיס סולד מנרעת כה סוכרכו

הוא יבין גם כן: ישנו טעמו על אהבה מ'לג כמות:
מ'לג כמות שמה היתה לו טעמו על שבעת
העולות והעליון וכו' שמהם על כוונתו זה כשיש בו
ל' ב' אלו ואלו ה' שמה חייב על כל דרך וטעמו ה'
ז'ס ח' אלו רוב הענינים אשר

מה שהוא חייב בו מפריון בכרז לא והכמות
והבדורים ועל כל לידה שתהיה לה קרבן
ומה שנראה ממנו ב' ב' כ' לא חיותו וצ' ע'ת

חייב הכעל לשלם בשבילה ז'לעבין שיהיה השלם טעמו
כאמר וכן שמירתה כהוא חייב ב'ו על כל לידה
שתהיה לה קרבן כי חייבם יש לילדה שיהיה קרבן כמו
שזכינו בעליותם פ'ק אלו מכילות קרבן זכאל זכו
החמים אומרים על שהם

זכור כמין מ'ס' האלפים
לכר סימנים שם כמרים
המורדים ונס עם כליו
המלומי המלך ח'ל'ו' ס'ח
כמכות זכור כל ז'עניני
קרבן היחיד לחיבת מינו
המזכיר להלמנם בקדמת
זכום ז'ס כ'ו ל'ו הנגמי
כללם לכרז כדברים אחרי'
זה כי כאמר כאלו ושמירת
אה שמה חייב בו על כל

בשני יחדיו וכונו על שפתיו ע'כ אמרתי שהגדל העליון
ועל כל לידה שתהיה לו שמה אחת ודברים אחרי' ע'כ
המזכיר לשם ומהיה חלת קרבן פקשלת עם החיות
הזכור למעלה באלו אמר ושמירת מה שמה חייב בו
קרבן על כל לידה שתהיה לו ומה שנראה ממנו כאלו
אמר מה שאינו לו ויבוקש מידו משמרת אדיו: והנה
היא המוכות על שהיה המנוחע כמוכר' במקומה
ומעבר עני' ג' אראה שהמקום הנאות לכדלו היה בין
המורות המכונות שזכיר כמין ח' חלום זכור עם
מכירו מעשר ראשון ושני שלא תתפרד החכילה' א'
להיות ענין המעשר רומי במספרו לפור מן הסודות
אם ללכדלים העשרה שזכר הר'ל'בן פ'א'ר'י המעשר
המלכות ח' בוק פ' ז' או לפעמים יותר עליונים
זכעלמים על כן הכי' זכורו בין המקום החלוקים:
והפכה ופורותיו ז'ח מ' ה'כח לכל דבריו ולכל
משטתיו: כל אהבה בישאל' ולא כוון זה לה'א'ת
מי שאנו אהבה שהרי כמות מעורפם כ'א ל' פרעה כ'
עדת ישראל יעשו אותנו וכי'נור אהך ג'ד ועשה פ'ס'ח
לה' כחול לו כל זכר וזו קדש לעש'תו: והיה כ'ל'ו'ס
הארץ וכל ערל ל'א' ח'ל'ב'ו' מורה ח'ל'ו'ס יהיה ל'ח'ל'ו'ס
ול'ג' הנה בתוככם' פ'ק הנה א'ך דבר שפ'תים מורה
על כל ד'ית'ו'מ'ה'א'ת ש'ט' וע'ד' ב'י ע'ק'ר' המנוה ע'
האורח וכמו שיהיה אהר'ר'א'ת כ'אורם הארץ י'ל'פ'ת
דקרא נקט שש'ט' ג'י ס'ט'כ'ל האורח ב'ק'ר'א'ל י'ל'פ'ת
ככבות' וצ'אר ש'ט' ר'ש' א'ה'ר'ת א'ז'ר'ת' י'ל'פ'ת
לרבות הנצרים: ומ'פ'ה'ו'א'ת ע'ק'ר' א'ל' ח'ל'ו'ס י'ל'פ'ת
סוף למה שזכרנו בצ'לו'ש מ'נ'פ'ר'ש' ה'ע'ש'ר'ו'ס ח'ל'ו'ס

למנוחת

הנה נבט'ה' בתקן מה
חייב על מעשה עשה א'ע'ל זכור' שדבר' ו'נכ'רו
פריון ככור וככורים' נבט' נכור התלם שמתחייב בו
על ענין יהיה נכסיו' וצ'א'ר'ו' על כל לידה וכו' ומס'
שכרה וכו': כוון לתלם הקרבן שמתחייב בו על ענין
שהיה נכסיו' וז'ס' ש'א'ר'ו' מעשר ראשון' ושני ומעשר
עני' ג'ס' ה'א'ר'א'ת' א'ה' ש'ה'יה' צ'כ'ס'ו' כככור והככורים
סקלים זכרם' ויהיה זה מכלל שניו של סדר אשר נצ'ר'ו'
ומה שאמר ור'א'ו'ן וכו': זה חלק הקרבן שמתחייב בו
כהניע ומן ידוע מ'ז'ל'ת' מעשה אח'ר' כי על כן זכר בו
בפרט שהוא קרבן החייב בו כל האהר' מ'ש'ר'ל' לומר
ש'א'ן זה חל'י' ב'א'ע'ש'ת' ל'ק' הח'ז'ן ג'רים' ומס' שזכר בסוף
מלכ'ד' הכד'רים והכ'ד'כ'ו'ר'ו' סוף התלם שמתחייב דרך
דבר או דב'ה' כמוב'ר' הכל שמה': אהבם ומה' הדברים
הנכבדים כאהב' הרי הם יונאי' מ'כ'ו' הסדר למראית
ע'יני' ועל כל לידה וכו' ג'ס' כמין' בו כנכסו כ'א'
ש'ל'ש'ת' א'ה' כלם כאמר כאמר ועל כל לידה שתהיה לו
זכ'ל' ז'י'ה' וכל נדע'ת' וממה שכתבנו שם כתבתי כי לידה
זו שמתע'ת' א'ע'ל' ע'ל' ל'י'ה' מ'מ' עם הו'מה' פי'כל'ת' ג'ל'
ש'א'מ'ע'ו'ת' ח'ל'ו'ס'ת' מ'א'ר'ע'ה' והמקדים' ואלו'ס' ח'כ'ו'ת' זו
פ'יו'ט'ל'ה' על הו'ל'ד'ת' ג'ס' ל'ע'ש'ת' מ'מ'י'ס' ד'ב'ש'ס' ל'יה'
ל'י'ש'פ'ר' מ'נ'ה' ב'מ'ז'כ'ו'ה' וכו'ל' ש'ע'ל' ס'ד'ק'ס' מ'י'ב'ח'ו'ת'
ש'כ'ו'ת' ק'ר'ב'ן' וכו' המוקבל וע'פ'א'ו'ן כ'ו'ן המזכ'ר' ח'ת'ר'
יוד'ה' מ'א'ר'ת'ס' מ'כ'ו'ל' ק'ר'ב'ן' ע'ש'ו'ר' על אשמו וכן כל
קרבנות שהם חייבות ושי'ר'ש' כל הקרבנות שלא נכד'ר'
ונד'כ'ה' כ'ג'ן ק'ר'ב'ן' ד'ב'ת' ומוט'ט'ת' וא'ס'ס' וכן הם דב'ה'
ש'מ'ס'פ'ו'ת' ד'ק'ר'ב'ו'ת' מ'נ'ה' כ'א'ל'ו' ש'כ'א'ס' ל'מ'ק'ו'ת' ג'ו'כ'ה'

למנוחת

מבדילים בקללות של כסף והכסף והעניים מביאים
איתם כבלי בנרים של ערבה קלופה והסלים והבכורי
סבבים לכהנים לל של הערבה הקלופה והבכורי
שעשה כתיב לאמר כאשר יביאו בני ישראל את המכה
ותכלי יהוד ביתה וכלי
מקדש וכו' הם כלי שרת
מוקדשים : והקדושה
זה הערה לקדש עגמו
מלוכה המלוכה החמורות
אלהם מלוכה ומלוכה מוקדש
וקדשו : ומלוכה הפיאה
למי דעתי כוון בזה לבאת
באש חקן כי הפיאה בשדה
כבר ככללה בסוג המכות
במנהגיות וכמו שיעבאר
במקום מלבד הכתובים וכו'
שאין אל ככללים בחיוב
במו האמרים שבכחו ועין
בשני תראה בשם הכתר
ציון לשפר על ענין החסיד
אשר הועלת עליו חובת
המטות הנהגו עפיו הפיית

המעלה עליו כאלו כדף מחשבה למעשה וכבר אמר
זל במסכת תעבות פ בתרא אל אהרהם להרבה
בכרית בין הכתרים בזמן שאין לה קיים מה תהא
עליהן אל כבר הקדמתי להם סדר הקרבנות כל
וזן שמוסקים בהם מעלה
אני עליהם כאלו הקרוב
קרוב לפני ובמחמת
היו עלי עשרון גם ביהושע
תחמוץ דרשו מאח מלכתי
ובכל מקום מוקטר מונש
לשמו ומכה תורה לו תק
העוסקים בתורה בהלכות
עבודה בכל מקום ומעלה
אני עליהם כאלו מקטיר
ומנישים לשמו שחומר זאת
התורה לעולה למכה זאת
התורה לא עולה ולא מכה
עבד עס אמר לוי ליקט
מל זאת התורה לעולה
למכה וכו' כל העוסק
בתורה כאלו הקרוב עולה
מוכה פי מדלל בתיב

למנחות ולקרבנות האלה ומה שהוא הייב
בו מהקדוש והטהור ושמידה הפאה ודעולה
וקדש הילוליהם וכללו של דבר שושמור
מהענינים האלקיים מה שיוכל להיות נאמן
באמ' לא עברתי פאצותיך ולא שכחתי מלכך
הנדרים והתורות והשלמים ומה שהוא מקבל
על עצמו מהנזירות אלה והדומה להם הם
החורות האלהיות והשלמה רובם בעבודת
כהנים אבל החורו המנהגיות כמו לא הראח
רא חנאף לא הגנוב לא תענ' ברעד וכבוד אב
ואם ואהבת לדעד פמוך ואהבתם את הגר
ולא ריפחשו ולא תשקרו איש בעמיתו
והרחוק מן הנשך והרבות והזהר במאזני
צדק אבני צדק ואי' צדקוהין צדק ועזיבת
הלקט

זאת החקה דק זאת התורה אמר רבא האי לעולה
למכה עולה ומכה מבעי ליה אלא אמר רבא כל
העוסק בתורה אינו נדון לא עולה ולא מכה ולא
חטאת ולא אשם אל ימחק מאי דכתיב זאת תורת
החטאת זאת תורת האשם כל העוסק בתורת חטאת
כאילו הקרית חטאת וכל העוסק בתורת אשם כאלו
קריב אשם עבד עס דרשו מה שאמר שלמה דס'
ב' י' כהה אני בוכה בית לשם ה' אלקי לקדוש לו
לקטיר לכבו יצירת סמים ומערכת תמיד ושלום
לבקר ולצרב לשבתות ולחדשים ולמועדים ה' אלקי כי
לעולם זאת על אדאל והוקשה להם אל אף היתה
זאת לעולם על ישראל שהיו קרבנות בטלו ואמר
ה' ית' אמר סב מוצא כתיב פי בשמים ומיחאל
השך ה' סול עימד ומקריב קרבן ור' יוסמן אמר אל
תל העוסקים בהלכות עבודה ומעלה כאלו בנכח
מקדש בימיהם עב' וכן בורו דבריו ומון ל' בלחור
כלל הכתמים מפני נדבם לעבודה וכו' עד אמרו וכלל
החסידים כדי לקבל שפר עב' יעב' היתה זאת לפני
ביחאל תקבת קריחא כל יום כפרת תמיד ובמסכת
אזיח מוקדן כי זה ויהי להם הקרבן בכל מקום
ובכל זמן : אבל הערות המנהגיות מכאן יתחיל
ביאור

זוה כראה בסוגר לדבריו הראשונים שאמר סימן א' אף
בזמן הזה ובמקום הזה זקנים היה וכו' מי שהכניס
עצמו לזכור וכו' והכחזי שאלה ס' ב' א' ספר לי
אעשה החסיד שבכס היום ומס כפע החכר מסימן ג'
הכללה להגיד לי ישרו של חסיד זה באמרו החסיד
הנא הכהן וכו' ועס הם שנים לכת הדברים שנהאש
המקרא האת באמרו החסיד ממנו כזה וכו' להטות
פנינו אשר החל כמו שבאמרו ונס אמרו כן אל
שאלום הקטור במשפטו בחסיד אנלכו סימן ד' אמר
אביר שפתי לך מה ששעה החסיד כחוננו זה והיך
אחך ככר שהיה בזמן הכלמה היום ובמקום השן
ובתוך העם החס וכו' וזין כמלית בנוכו ובכדיו
במקום יקות ופדות ופדנים ומתים ונרעת וזלתה
וה' עב' לולי האמתי לראות בענין שכלו כן עם
היה השבור האלך ובמשך של החסיד בזמנו לא
ידיד דין הוא משכו ענין המנות הללו על פי הכלל
השורש כל העוסק בפעולה כאלו הקרית עולה וכו'
כי אמנם כונת החסיד שאלכו היא שלמה בקרבן ומכה
המזמה למעשה ההדוה שבנדרות והיתה בעין
שכלו ולכבו ימך כאלו מעלה אעשה כל המכות הססה
במקום וישת' ומה יקדו עשו ומשפיותו לפני האל

זאת החקה דק זאת התורה אמר רבא האי לעולה
למכה עולה ומכה מבעי ליה אלא אמר רבא כל
העוסק בתורה אינו נדון לא עולה ולא מכה ולא
חטאת ולא אשם אל ימחק מאי דכתיב זאת תורת
החטאת זאת תורת האשם כל העוסק בתורת חטאת
כאילו הקרית חטאת וכל העוסק בתורת אשם כאלו
קריב אשם עבד עס דרשו מה שאמר שלמה דס'
ב' י' כהה אני בוכה בית לשם ה' אלקי לקדוש לו
לקטיר לכבו יצירת סמים ומערכת תמיד ושלום
לבקר ולצרב לשבתות ולחדשים ולמועדים ה' אלקי כי
לעולם זאת על אדאל והוקשה להם אל אף היתה
זאת לעולם על ישראל שהיו קרבנות בטלו ואמר
ה' ית' אמר סב מוצא כתיב פי בשמים ומיחאל
השך ה' סול עימד ומקריב קרבן ור' יוסמן אמר אל
תל העוסקים בהלכות עבודה ומעלה כאלו בנכח
מקדש בימיהם עב' וכן בורו דבריו ומון ל' בלחור
כלל הכתמים מפני נדבם לעבודה וכו' עד אמרו וכלל
החסידים כדי לקבל שפר עב' יעב' היתה זאת לפני
ביחאל תקבת קריחא כל יום כפרת תמיד ובמסכת
אזיח מוקדן כי זה ויהי להם הקרבן בכל מקום
ובכל זמן : אבל הערות המנהגיות מכאן יתחיל
ביאור

חלקי החלק השני מן המעשים הכו' ו' והפירוט
כאמרו פ' קדושים כי תפגועו ויהי לך תעלה ויהי לך
וגו' וכתב שם רמ"ל לא תעלו ותפגועו ויהי לך
שמעו מן פיהו בליל' וכן מקום וכתב לבקש השני

גם כן שכתבנו והפירוט
לרמו על שתי פירות טהרה
בשדה ופיהו בליל'
ועדק דכרינו פי' הפיהו
הנזכרת למעלה בל' פאת
השדה ויהי לך ויהי לך
הפסוקים וכו' וכן ויהי לך
מבנה ענין המקור השכליים
שבו חלק השלשי כמקומו
המשולש פי' הפולסטימיו
השם הפולסטימיו הנימו
לשפתם חכם ענינו
עם תוספת מה שכתב
בטורה וכו' כי עין
הפולסטימיו לא ראתה הכתוב
אמתם חלקים וזלמו
מבטו וכו' וכן
אעשה ויהי לך ויהי לך
ענינים אלה לפי כבוד
מקורן וכו' ענין המוטעות
גבו לא במקום מיוחד
ממנה כלל כלליו תמור
בל' על דרך מיוחדת הכתוב
ק' עקב ענין ה' חלקים כה
גו' רק ענין ה' המע
משוטטות בכל הארץ כמו שכתבנו
קמבר : ואין הסוד מתעסק ולא חושב ולא מדבר
קמבר משפחה מעשה וזכור שקדם זכרם : ופוקדות
עליו כל מעשות מדבורו ומעשהו : וחלו מחשבה לא
זכר כי לכני ישראל היה אור במחשבותם לבלתי התפש
במחשבות א' משבו בל' שחן הנה מנהג להם מחשבה
למעשה : וכבר זכר הכתוב משה כי עין אדם שליש
ברוח המחשבה אשר אין המלש ממנה באמרו ואם לא
יתעבן התשובה מהמחשבה בעבור גבורת הרעוים
עליה וכו' מנהג מהמעש ומתודה על הרעוים ומתקבלם
שלא תוכנס בלבנה וכו' והוא הולך ויושב כירא כו' :
שילך למעשה הולך וכמו כיראה וכתבת וכלל מנהג
ומנה יהיה אדם מחדד תמיד ומתבטח מעשי הכלי
שפועל : וכאמ' לעת' קוון כו' כי בכל עת ועת שזכיתו

הסודות לפתעקן במעשיהם כפי עיניו ויהיו במשנה
מסויסם : ועל מה שכתב סודות בלודג בלוי פ'
נאמ' וכל אשר יביאורו כרבי המהר ומאומיו לבלתי
וסרפתו המפורסמת ויטעור על מה שכתבנו בני ויהי
ויכלל וכו' פס' : כאשר הוא

חלקט והעוללו והפאירו לא והפירות והדומה
לוח' והתורות הנפשיות והם הפולסופיות
כמו אנכי ה' אלדיך ולא יהיה לך אלדי' אחרי'
ולא תשא את שם ה' אלדיך עם תוספת מה
שכתבאר בחורה הזאת כי הוא יהבך יודע
מצפוני בני אדם כל שכן מעשיהם ודבריהם
ושהוא גומל על הטוב ועל הרעיהם : וכו'
ענין ה' משוטטות בכל הארץ ואין החסיד
מתעסק ולא חושב ולא מדבר עם שואליו
שעמו עינים רואות וצופות ובלתי אומות
על הטוב ועל הרע ופוקדות עליו בל' מענות
מדבורו ומעשהו והוא הולך ויושב כירא
וחדד המתבטח במעשיו לעתים כאשר הוא
שמה ושש ותיקד נפשו אצ'ו ב'ת העבודה
וכאלו הוא זוכר טובתו לא לקיו כשהו סובל
הצער בעבודתו : וכללו של דבר שהו מאמ' :
ומקבל מה שנאם ה' כלב שלשה דברים ואי
אתה בא לידי עבירה דע מהו לך ממך
עין רואה ואוזן שומעת ורגל מעשיך כספר
נכתבין : ויראה שמה שאמר דוד המענה
הנאמר

הטענה וכו' : כל שוראת בסודי הים נשבלו בני מאמר
דוד הוא הטענה כבאמרה והרליה הכסופה נגד
המכאם שיש ד' ענין ית בפרטים ויהי זה שחוקו הבנוק
אין וגו' והמור' הם הים ככה עליו טירת ככף וטענת
שכן כמז' בל' שיש פ' ית' מרד' לו זה שני רבויים משכילי
אומ' כו' הדפוסים ש' ס' פתחים מרד' ד' ג' ית' ויהי כן
היה מתחייב לשי קצתו זה סודי הפה ויכל ויגור רביית
יבנה וכן אר' הכתובים והטעם אשה הי' עין נחמתי
זה כמה דקמן מן הכוכבה בהנכח וזה הטענה וזה
ענייני' מביאר כוח שכל פועל כלי שהכל' ל' שהעל
הטענה ככל' היותו מנייר אכלו לא היה יכול לעשות
לו כלו : והטעם בו שכל לא היה רבני מנייר ענין
המפירה ואין אופיה לא היה עושה המעט על המכיל
פואת אשר לא טעם המפירם וזלמה : וכן אר' הכלי
וכאשר

כל שהיא חקקה עשיה המגון סמ' ועימה דוממס
 כנעניות קול ומתקנס תיזון כמות כשרים ומולו' אשר
 מעיכו' דבר' או ישוב כנו ומתקנס א' כלי כמות כפאכרי'
 קסוף מתקנס באופן שיעיב' קסס קיל בלס קול הדור
 קיל מנכס לספלים טעמך
 סנגון סוף אשר כשאו טעמך
 ואזער צוד' לשרם סדמס
 אותם ממנייר אותם כדמיומו
 וילח מיד מתקנ' כדמיומם
 אל ספסל' ויכנו יודע
 בליוה דבר' רל' פליוה כפ'
 ישלם זה אגלו' וכל ספיוון
 סוז כמס סרלנ' כשלישי
 מספר מלחמות ס' פרק ד' לול'
 נככר כעמוד על קלות סכול
 סמך רבו הורה כשכעמוד
 על מכוות סוף המשווער'
 לפי גזרו' וסמלם סהרס
 פאשר רנה לטורר סיר מס
 סנויר כשעשו ימכוועו תתך
 מהניור סוף כלי קול כללו
 סתכוועו ספסל' ער
 סתלסל' המלכס ככלי סומר
 להמני' ככמו אלו סתכוועו'

החודש בטעמי הגרון הוא פרס' אותם ומתקנ'
 ושינוי ירדע באיזה דבר כאלו יוצרם סמ' גמ'
 ומעבידס לרוב' העתים ובצרכו כל כנכנו
 וכל לנכנו וחדר כן אוקרוב לכן ספטי שאון
 ענין הבריאה דומה לענין המלאכ' כי האוסן
 כשאוא גרשה רחם על דמיוון וילך לו קעשו
 חרחים מה שכעכורו נעשו והבורא יתברך
 בורא האיברים ונותן להם כחור' ומששיך
 להם עם חרעיים ואלו הי' מעלים על לב
 החלקות השגחתו והנהגתו רגע אחד היד'
 נפסד העולם כולו' וכשיהי' החסיד חושב
 זר בכל תנועותיו איך לא תהיינה תנועותיו
 כלם ככר נתן בהם חלק הבורא אשר בראם
 תחלה ומששיך להם כעזר חסיד בהשלמתם
 והוא לעולם כאלו השכינה עמו והמלאכים
 מתחברים

הסס אין פניו ומנודך הולכים נקדס חסידים לא יעלה
 מזה סוס פעל כלל' ועל ספועל הקדוש סוס נכדא כיכ
 ספטים סיומו ספועל אמימי' סלס סלס סרוק וקדונ'
 וכשיהיה החסיד טעם זס וכז' רל' כל מה סוכר בלסס
 ירעת סכמי' וקומי' ונמו'
 וכאין מלס כלמי' וגו' אשר
 נכפאר ססס כי ס' פעל כל'
 זלס וזו כסו לאלקיו ככל'
 מיבי תכוועת סמוכניועת
 בו איך לא תמיים וכז' רל'
 איך לא יתמוך דכזו לבו סל'
 ססיד זס ככמירס סעוב'
 וסללו' כשעולותיו ומלסגת
 כל פני מכוועתיו יניא
 בית ס' אלקיו למת לו בהס'
 סלך כרלס לכמד' סמו יס'
 סככוורו כי הוא כבורא אשר
 ברל' סחלס בת' יועות סכס'
 וגס אחרי כן ממסך סכס'
 ספע סמיד להשלמתם כלסו'
 למפעלס וממסך להס עם
 כרנעיס וכז' וסמר כעזר
 כלמי' סקרו' כמס סקדס כללו
 יונרס סמיים וזעניבים

לו וכז' ואזער שכונן כי הבורא יתברך ממסך הספע
 לתכוועתיו הנככרו וכוא' למו הולך דרך העזר להשלמתם
 כתיקון המעשים ככאומים' וכלס כעזר' מקום הכס'
 להתגדר בו כמירתו של אדם וקול' ער' כסל' לעזר
 ססייעין אותו' וככז' כס בקירתו בסקומו מקרב' וסועד
 או יאמר כשיהיה כססיד חוסב' זה ככל' בתכוועתיו איך
 אמת סוף יניב' ונכנו' זלס סקיינס כל' התכוועת כסס'
 סכוועתיו ממש ולס להתייחס לעצמו' רק לבורא יתברך
 מיוססנה כאמיר' סכס הוא כזס ככר' מלס רגדולס
 ככעליס' ומחלס כמן בתכוועת כסן מלך הבורא אשר
 כרלס כהודות לו כי רלסי' סכס וקסעדטו ממנו'
 ואמר כך הוא מכס כמירטו סעשך לתכוועתיו כעזר
 ממיד כהשלמת' ככשרון מעזה רכזו' לפני כוראו יס'
 ולמי הי' זה חסר כעזר לכודות סזה רלמי' להתייחס
 כעכס סל' כבורא יס' כי מידו הכל' ומידו רכזו' לו ולין
 כסעדלותו של אדם רק כדמית' עזר כהשלמת מכוועתיו
 אשר כסן לו כוראו כמכונת' סלס' ומעט אשר סיס
 לו לככוול' להסלים ענייכס כי פרך לרוב מה סקדס כסס'
 משלמות' ככסל' אשר זכס כס מלסן נכוס' וסלס' להלס'
 כללו

וכסו יתכוועו אנכעות ר' כעל המזר כהגע' כלי חזיר
 יתניור אשר ככשפו כקלות רכ מולת סיתוכן כתכווע'
 ככופס איך רלמי' סמעס' וכן ספנין כדכדו כי סלרס
 יכעל' וידכר כלומית אשר יכנס כקלות מוולת סיתונן
 ככטאו יום ולום איך יכעס כלי כככור כדדך סיעטל'
 כלום אום סכס כרלמי' עכ' וכיונל' כדכדו סלס' ככס
 כש' מלך סרמי' סמוך לספו יעיין סמס': כללו
 וכז' לא אשר כזס מממר מולט' כי עזר ישוב למסך על
 סוכן ככנין כלמרו כממוך והדכר כן וכז': ככל העמים
 ככרכו' רל' ככל עז כככרכו אל ככליס' הוס': והדכר
 כן או קרוב לכך וכז' רל' ססככר כן סהכור' יתכעמו
 הי' סממני' והמעביד לו סכליס' ססס ככל עז' וכל
 רגז כפי כרכו אליהס כמו סלמרכו' או קרוב לכך
 כליוה אונן אשר כעלס מיכו סרלמס סממנו
 להספיד פקיד על זה כחדגת' כלי סל סממכס רכוכו
 ונלכד סלס' תמנן סמשרה על סכמו כהסחלקות
 כזסמנון סדבר סוף כי ככר הוס' על כיעול זה
 כרלזין סימן כס ומן הוא וכלס' וזל' מעני' סלין ענין
 סכרליה וכז' וזס כי עם סיות עם סופלים סזעסייס

מתחברים
 סלס ככר נתן בהם חלק הבורא אשר בראם
 תחלה ומששיך להם כעזר חסיד בהשלמתם
 והוא לעולם כאלו השכינה עמו והמלאכים
 מתחברים

למי הי' זה חסר כעזר לכודות סזה רלמי' להתייחס
 כעכס סל' כבורא יס' כי מידו הכל' ומידו רכזו' לו ולין
 כסעדלותו של אדם רק כדמית' עזר כהשלמת מכוועתיו
 אשר כסן לו כוראו כמכונת' סלס' ומעט אשר סיס
 לו לככוול' להסלים ענייכס כי פרך לרוב מה סקדס כסס'
 משלמות' ככסל' אשר זכס כס מלסן נכוס' וסלס' להלס'
 כללו

כאילו שכינה שמו כדבר חסדן משה עקב אל
זלזלה בן אל יקבן סבולו חדיקו לומר סתיה
זכר הוסיפו לומר לא תבדל מחסדך ומנו זלכך
בדרך ובסבך ויקדוך עד פיה דכדו עם בני אדם
כפיו וכלסו וכלו יצונו
על אלה הוא לומר ה' ויתכן
באש כי סמל הוא סתיה
כעס גם כתיבס נרירה
בכבוד התיבס כי הם
כעמלם ויתכן לסיבה אשר
לומר על סדר הכבוד
ואלמלה בן נחל יקרא
שהתרוס כח סתהיעה
מדרגת דנקיתו בהם לזיות
כבוד וזה עליו לשמויך
כבוד עליו לא יראה עין
בעין יכמו סתור כסמך
במקומות סתויים לסיבה
כזו למדת סתים המוכח
למדות אלקים וכמו סוכר
כפי מטיק ס' והלא ינס
כזו סימן א' אל אכל כהמא
הסכינה בלך סקדוס בעם
המוכן לכנותה וכי או

באור שכזו לעקומות המוקים מנומט על אלא
הכתיב ס' מלא ויד תמים לך מחן למחנה ונחת סתה
חזן ויתד תמים לך על ארך וזהו כסמך חזן וספרה
כה ונחת וכסית את בלחך כי האלקך מתהלך בקרב
מחנך וגו' והים מסבך קדוש וגו' ויובית על זה מה
פ' זכור כסמך באמרו ואל יגדל בעיניך מה שאות הסבך
קודם הכנסו ככית הכסא וכי ואלך גם זאת רואה את
את סביאור הראשון ככזו יומר : ויראה איתם עין בעין
וכי רחם מחכו משפט המורס באמרו במקומו המסכי
ומכללם פ' ח' לא יעלה בדעתך שיש ראיית מלאך או
שמו דברי מלאך אלא באורס הכנות או בחלום של
כנאם וכי ע"כ רק מחנה ויכוו כדעת קדושים בעלי
האוד סכן כמוב פס פ' וירא מא חי כתר דאתג' אכרה
הוס יתכן וכי זקנה שדר לבני אלת יללתי באתגליא
לאקד יא ליה סלס ויא תימא דהא בתגליא וכי מאן
יכול למחי מלאכי והא כתיב עז' מלאכיו רוחות וגו'
אלא והיא מאן לון וכסתי לראיה ננויכ דכני כסא
ולא יק' זלך היא דסא ודאי אינון רוחין קדישין ונסעתא
דכסתי לעגליא אסלכסין באירין ובתולין דגולמין

דאתמו לכני כסא מחס כסיוו דיוקנא דלחין ומא חז
אכרהס מי לון כסיוו כני כסא וכי עב רביה כתב
הירחן פ' וירא אל אכל כמקום אשר יוכיר סמלאכי כסס
אכסיס כעמך הכפסה סתא זכרית לוסימא ויתכן אשר
סמו וכן ויתגלה איה סל
דעת דלמחי' סח כבוד
לכדא כמלאכים יקרא אכל
איודעים אלוס יוסט לפימי
כסר כוכי הפסיות כססיה
עמי הנצא לאל אכל לכדס
עב איילפנייה סגרי יאמר
קנית כל אסלכס נשיות
לפי סתות עם היות נשיות
ותר דק מנ יחית סאס

וכח סתח כסר הכדס
שער הכולת זאס כן
יהיה מלאך החד חסין
קדישך על רוב דק הנשמו
אשר לא יוספ לשני כסר
אס לא כהתלכס עוד
באורין וכסודי דגולמין
וכן יכנו דברי הדמין
סקד וסס ולפיכך היותם
נשיות משפס הלא

היא הדעת אשר נלה החד ככסיע סימן ג' באמר
והאלך ע' סתיה נצדא לעתו מן הנופים היסודיים
הדקיס וכי וסס באותה ססקא הודיענו כי זרתס
ודמותס כזרת הארס ודמותו כזו סיתבאר אך
לעמך המלבוס לא ראינו בדכדיו סוס הכרס פי
מזד אסר דראה סתיה זה היה שכתבו ככאן אבדו כעמל
כשיתבאר על התלכסס ביכולות מורסוים לעין
ויגד אחר יס לומר סאן זה רק מחס העין הכסרת
הכברת למסג' וכמו סיתבאר בכביע ס' ג' מה
שראו לקבל העבד וכי כי ויחמכו עושרו ויתדו יסכנו
הכל כמות ססד לא זולת זה וככר זכר הפילוסוף
כשחיכו מספ האדות כי גדולה אהבת החיצו למקבל
טובתו יותר מאהבת המקבל אל החיצו ואל יג' ל
בעיניך וכי כ' אלו אלא אל יגלה בעיניך וכי
והכוכה לומר סתים הדברים הנאמרים עד הנה לא
ככלתת הית ולא רחוקה כתיבת טעם למה שיאמר
הססיה ליללכסיס המתחברים עמו לכבוד הסכינה
שאל זה יכניו כלי ספס החסוד החד על דכדו ית
באמרו דכדו כללי משרתו ששי רטנו לא זולת
זכ

זה וזה היה שורה בכלל דבריו להם קדושים קדושי
עלויו גם לא יפלא חזק לבר משפט המודותי אחר
ינאיתו חסם בכרבת ארז ינר את האדם כחכמה מאה
זה העירותיך כבר על חכמתו ית ככל א' האזכרים

וזמאר התכלדו עם כלבת
אשר ינר ככר הזוכר
בהלכות תגלה להלמים
פ' למד על פליאתו וכו'
וכלל כל המים וכו'
כי אמנם בקטן סבלמים
הטלית חכמתו וכו' כדברו
סדרם כראשון סימן ס' ל'
וקורר מנפנו וכו' ל'
שהסיד הכו קורר מנפנו
דעיתו האלקיונות חכמות
דברים נשפים כפעל מחקי
דכונן ית' כי סמן ודמוס
פ' זכר עשה לנפלותיו
בכח מעשיו הגדל לעשו
אשר בהם יקל עליה וכו'
הענינים המוסנים על
דרך מה שכתב המורה על
כונן כזה נשפי פ' לא וז'
הרצית אם לא יהיו להם
מעשיו שיפודו ויכפרו
ויעמידו כחזון לנפח

לא יסחרו עמי ודבר החסם שפירכו היה יקר ב אמרו
בכונות התורה כי אמנם הפעולות בעית העצות
כפעל להורות על דברי ישורו המדמה גם אחרי
כן להוביל אל הכח השכלי ולהתנוק כדבר אשר הורו
עליו וכן יקנינו מכוה כנפש כענין קטן מודר
לקיים כל דבר יעל על יקום המחשבה והזכרון
פנים ואחר על מחשבות השני כחות הללו כמו שיבא
בחיובי סימן כ' ושם מזכיר מה שכתב הרמב"ם פ' בא
אל פרעה בנצטם התכלין שיה ומסכים לנעמו של
מכר וזאכל מהם רבוצה מנעת אל ידו נלה דעתו
כדעת דפי כהא לפ הקומץ ויזהר שיערה (ל' שיעור
הרננו) אמר דמי בר חמיני אמר ר' יצ' אכנצ כרידא
כי לרצת דפי ארנישת של רחש קחי ל' כנצל הערוך
שעירשו על רננו ל' יד הלא הית כחוס על ספר השר
כנאין קל ועל טור אל ס' כ' נש השצית ממד
ככל עשה על מנוע הכחות וכו' לקיים מה שכתב
דעו סדכרים האלה על לנגן כי על כל אמר ר' יוא

בשר ומפליא לעשות למד על פליאת מה
שברא בחיים מהכחות הדוחים והמחויקים
וכלל כל החיים באמרו כל בשל וקורר
מצפוננו בענין האלקי בתחבורות בהם מצות
כתובות ומהם מקובלות והוא נושא החפולין
על מקום המחשבה והזכרון מהראש ואצל
מהם רצועה מגעת אל ידו כדוי שיראה איתה
(עם השעו') לא לזכור מוס' ממימ' ככל רנצ ועוב'
וחפולין של יד על מבוט הכחות רוצה לומר
הלב ונושא חפולין כדוי שלא ישרידוהו חושיו
בעולם וכמו שאמר ולא תאורו אחרי לבבכם
ואחרי עיניכם וחכמתו בתפולין היחוד
והצמול והענינוש חכר יצוא מצרו מפני שהוא
טענה שאין בה סרחא כי לענין האלדרי
התחברות בכרואים והשגחה עליהם וידיעה
במעשיהם אחר כון מתגלגל בכל חושיו לתת
חלק האלקים בהם וכבר קבלנו כי רממע
שבשעורים

כד אבין (כ' תפוז) אבין ומכא ליה להרו לביס'
ומיא סנינית וכו' ככל אל (ז' סתבלת) מכיא ורליסת
איתו חכמת אל כל מנות ועצמות איתם ר' ארע
מכיא לידו וכדום זכרה מכיא לידו מעצם ואלדו
כעיונו כי נעית כנימט

על ומאסם קצרים וח מוטון
פרי תר' החו עגן
סוכה המכיל לידו מעשה
וכמה דיו נשזן וקולמוסים
כשברו אלל שארשי כנתינת
עצם למנוה וו' ויך ומשך
מחזק סתפלת האופור
בכחון ומכלס הרלל'
ראוי שיעוינו דבריו כז'
סוף פ' סלח ויומר מהמס
סוסר כמה שכתב ככל פעקיל'
ראש שבר על כי למס שאמר
סמכר ככאן ומאס נתינת
כדי סלח ויטרידומו חושו
כעולם יכתימו דבריו שם
כאז' והנה עין סתכלת כן
סוף טכפי סזאז' אכני כן
הערש סלכן ספסור סל'ו'
וינן ספסור סמכנז'

וסוף כעצות סמניס' עד
סמניס' זס הוא מחזק סל'ו'
וחקיימו כי הוא איות אלדו וזוא עשם והיס לכס לטינת
ורחיס איתו יד' כי כטיטלו מפול ססלת בין סמני
הלכן העין מעצמו יכרס מהניט כלכן מפני סחוק'
ויסמכל כתכלת לשי סחוק' ועל ידי כן יסכוק
סחמוע ככל הדברים הוא הטוב והכאית ויסכון
מעצמו כי על כן נטוה להציל התכלת ככנסי כדדיס
שהכנדים ככל מקום ככוי אל הקנייטס המודותי וכו'
ועיין שם כשבר מקומו הומוד' כפ' שמש' והמוזל
והעוש' כפ' והיה אס שמוע' חכר וכו' כפ' קלס'
והיה כי יביאך מפני שהיא הטענה וכו' וכמו שזכר
כראשון סימן כס' ועם היות לזון טענה מורה על
ראיה בלתי מופתית וכיון שכתבנו כראשון סימן א' אמע'
אמר שהיא טענה שאין לה מדסה להיותה חזקה מאד
כסונה ואין לה מדסה רק אלל המתעקזים וכמו
שאמר הכוזבי כראשון סימן פל' אחרי כן מתגלגל
ככל חושו לתת חלק האלקים בהם וכו' ל' להודות
לו ולכרך בשמו מעין כל מוסני החיובים מוס אשר
ככר כמי

בברכתו יברך אשת ית' על טובתו עליו: וזה חלק
אלום מצולמו. והלשון הזה משכיר פנים לביאורכו
הרשון על מה שאמ' למעלה אך לא מהייב' תבועותיו
בלם כבר בין בהם חלק הכורא וכו': כי משע
מצשטרים וכו' באל' פ'

המבלת והביאו הדין במוק
ברכות: מניא היה ל' מאיר
אומר חייב אדם לברך
מאה ברכו בכל יום שאלמד
ועתה ישראל מה ה'
אקך שאל ממך אסקרי
מה חלא מאה אר' חייב
בר אויב' שבנות יוט' דלא
כשיש ברכות ממלי להו
באשרמקו ומגדי עכ'
וכבר האלמתי על זה מאמר
דוד ברוך ה' יום ויום
לנו האל ישועתנו סלה
על דרך ביאורו של ב' עירא
שאמר פ' כינד מברכין
בכל יום ויום תן לו משון
ברכותיו כל שראוי לברך

אונת עמוד משון הברכות וההודאות המתמלכות
שעומם עלינו בכל עת לפי כרך שפתן ולא יהיו עלינו
למכה כהשא כבר יבגדו מחכו דק מבלים בעלו לנו
בבועותי. האל ישועתנו סלה ורנה המקום לזכות
בהם את ישראל לשועת עלינו לפיכך הרבה להם
עזרה במנות הברכות. ועל דרך זה יהי כועם הפסוק
הזה על ביאור כונתו לאמר: ברוך ה' יום ויום ישעונו
לנו בתמיד רל אך תהיה זאת בישראל שיהיה עליהם
לאכפן מעמם מה שהם נרכים לומר ברוך ה' בכל
יום ויום עד מאה פעמים ואך תכבד העבודה הזאת
עלינו והלא האל ישועתנו סלה ובכל יום ברכתו
מונה מתפירוין קנה לאונרות טובותיו השופעות
עלינו תמיד ולמה יאמרו אחינו בית ישראל לחיץ שמו
יכבד ה' ואך יהיה קלוסו זו משיכו מצעה שמה
אורסת במודח עד שעה שהיא שוקצת במערב:

המפורסמות שכבר בא מספרם מסודר בתקוים המאה
ברכות המורגלות בשינו וזשרם הלזכס בהלכות
שפלה פ': ואמר כך ישתדל וכו' זהו לפי הנראה
בשבתות וימים טובים שאין אנו מתפללים בהם היא
ברכות וכן בנרע מצד המאה המוטלו עלינו חובה
רך להשלימם ברישנים ומאכלים והם האשרמקי

ומגדי שזכרו במאמרו פ' התכלת שקדם וזכו וכל זש
הזכר להלזכס בהלכות שפלה פ' ויותר ככין
לקשור מלת המפורסמות עם מלת מהם בקודמת לה
ולתכר זה עם דבריו המזכרים כי אשרי הנמו
מספר שפלה. הויל

באר אך יושלם האספר
כאל' כי הקנת מהן תהיינס
הברכות המפורסמות שאין
המלט מהן בכל יום שכנע
ברכות של קריאת שמע
שמרת וערבית ותשע
עשרה ברכות לשלש ת
תפילת וכו' ינא. והשאר
ישתדל להשלימו. אחר כך
כירחם ומאכלים וכו' .
כי אפילו כמות החול לאו
בכל יומא ויומא מתרחש
לומר כל המאה ברכות
המפורסות כפרק הזכר
להלזכס. וכמו שהורה שם
בא' כשכתות וימים טובים
שתפלה שבע ברכות:

וכן אם לא כזכייב בשאר הימים בכל הברכות האלו
בגון שלא ישן כל הלילה. ולא תמיד תגורו. ולא
ככסם לביית הכסא. וכיוצא באלו. ברוך להשלים
מאה ברכות מן הפירות. עכ'. ואם חפצת לתכר מלת
מהם עם דבריו הקודמים אין הביאור הזה כפכד
בידנו וכלכד שתכמר מלת המפורסמות עם הכמשך
להורות שמשפר המאה יושלם בין המפורסמות ובין
מה שישתדל אחכ להשלימם וכו'. ושמועות ומראי' יברך
עליהם וכו': ביאר אך על המאה ברכות יש עוד
נוספות לפי הזמנתן. כדתנן פ' הירואה על
השורות הטובות אומר ברוך הטוב והמטיב. ועל
שמועות רעות אומר ברוך דין האמת. ועל כיתה
ראוית חייב לברך כמבואר שם הירואה מקום שפעשו בו
כיום לבישראל אומר ברוך שעשה כמים לאבותינו
במקום היה וכו': ומשערים כשער תורו וכו'.

עניינו שזכר העניינים הנזכרי' סיון האהבה והיראה
המזכרים מהם כאמור: משערים כשער תורו וכו':
וכלא תוספת ביאור באמרו עם השני וישוערה וכו'.
וזכר השחיה כנגד האהבה כי שם שמה שורה
בהעצות הדברים מרוב חכה וכאמרו בשמי סימן ב'
כי תדרתנו כחלקת בין היראה והאהבה והשמה וכו'.

על אחרון משפחה בזכות עמה מאתבטח אמתה ה' וכלל הענין היראה וכו' כי היתה ויבאה וזו דר הראה הראויה עתה בלב משפחת אשר איננה כעת ה' ואיש דק הדק זה באמת דוד כי עמך הסליחה למען תורא על עמליה הבליחה היתה

הכרעים: הנה ללתימא פסו כנולא יבדק לו ימיהם קטם על מדרו ולהשדך כשהרפתה של פש לבדק תכלתו וכה כח שוכר למעלה סימן ה' באחרו ובשם המעלה משהר כשמו הו': ויבט כלבו נדוק הדין ישוב וכו' כשימיתב כשש

בטלה היראה העקרה: אסוד יאמר החוטא כולא זאין לעבדן היראה מכא כפי אמתת הדלמטה כדעש אחר פתנא את הירא על כל עני' כי אז תקרא דאנה לא יראה: והוא דבר הרמזן ראש פ' דברים באחרו כי פנה רחמן מלא רחמים כי הכלימה והחמילה ממנו ות' סופו ועור לכני אדם בעבודתו: וכענין שאמר הכתוב כי עמך הכלימה למען תורא: עכ': ועניו וכו' שיכולט ענין השמחה שהיא מקצוע גדול כשירות האבות על מאמר דוד עבדו את ה' ויראה וגילו עבודתה: ואמר כהלתו עבודתך לעולם כי טעון לני הה' וכעין מאמר

ולהבטע מהחפלו' בעתם כראוי ושלח תוצאת היראה אל גבול שמיאש מחמיליה והסליח' וישאר דואג כל ימיו ויעבר כל מה שצורה הבורא מהשמחה במה שחננו כמו שאמר ושמחת בכל הישב אשר נתן לך ה' ארדיך רמעט שכחו על טובת האלקים כי השבח הויך ארדי השמחה ויהיה כמו שאמר בו תרת אשר לא עבדת את ה' ארדיך בשמחה ובטוב לבב ועבדת את אויביך וגומר ושלח תוציאנו הקנאה בהוכח תוכיח אר עמיחך ובדברי הרבמו' לדיי הכעס והנפירה ותמרד בפשו (מהזדככות ובעתוח) לא מהזדכות נעתי החפלות ויישב בלבו צדוק הדין ישוב שיהיה לו למגן ולמסתור מהפגעים והצרות ההוות בעולם כשימיתב בפשו צדק בורא החיים ומכריעם ומנהיגם בחמתו ושאינ הדעות משיגות פרטיה אבל משיגות כלליה במר שהם

נדק ברא סמי' וכו' הכונה שבהשכו אל לבו כי ארס לנדקו של פלש מיאשים: והוא ישר מעטל נדק מפלס הכל יפה בעתו: אז יחס דעתי על כל הקורות אונט וישמם לככח שואות באחרו טוב וישר הוכל מעשה באמתם הלא פלס מוחסי ששכס ביד הולשע אדם כרינו הלא ראש ומה ימאזון אדם חו' וככן יפנדל כל הכא עליו נחכה על הישוב הוה שייש כלבו נדוק לינו כאחר: ולא יתב כאמתו ומכחה ומתא': אל ישוב שיהיה לו למגן וכו' ובאחרו כשימיתב כששמו נדק בורא החיים וכו' כוון בו להעביר החטא על

המורה בשכי פ פט כי האמונה באלקים והשמחה באמונה היאהם פכי ענייני' אלא שיכורו ולא יפתנו לע למ מכל מהשהח לנו: עכ': וההתמונות פככד הוה בן היראה והשמחה היא סגולה מיוחדת מנחת עבודה האלקית כאיל חין לך אהבה במקום יראה ויאה במקום אהבה הלא במדתו של הקנה בלבד והטוב אשר דבר על אודותו בעל העקידה פ אמר שער פ: גם פ דהא שער נל על אמרו והיית אך שמח כתב כי מלת אך עורה על הפפרת השמחה עם היראה וכו' ופיקף אל מקום טאף כי זורח הוא סס: גאל תניחוכו הקנאה וכו' פת תחת קנאתו לאלקיו יענה כמעיל קנאה וזה יילכט בני קסם תלבושת וינא מענין התוכחת הראויה אל כעם וכעירה הפך הרעון האלקי: וכן קנאת הסופרים שטרנה חכמה לא תהיהם נבולה אל ענין הכעס והנפירה: כי טפסד הכינה גלי טסס: ומטרד בפשו מהזדכות נעתי פת: לית טאס את כשמו לא ישמור מהרבים גבולו

המפורכס מפליאות חכמתו ונדקת מעשהו ככריאת כנעלי חיים כלם לכל דבריהם ולכל משפטו נרכיה: ומן החפוש הוה יעלה בידנו מכל טכן שדק נדק ירדוף נחכמה דעת על ענייני האדם הפולס בשלמותו על נביא: וככן תיישכ כלב החסיד נדוק דקין שוכר למעלה: ולפי כהרא' משפט אשר אל ספסר לחיים ולפריטים: כי ההנה סוס לכלם מושפסח מילמו ית' פלך אף יכוח החסיד לום נרה על כחית נדק סכורא ככריאת החיים למיכסס: והנה פריססו עומד ופוס: (כאסופר ממנו אלל משהה בשליש פ' י) כי התצועות ככופלות באיש החין כס נעלות במקרה והיין זה אלל ארובטו וכהכנת מנהיו ולל בסדו ממדר וכו': כמנחל שמי' עם סיומו מודה כשפחה החינו' לקדם למיכסו וליתר ככמנחת למיכה: אלל שההנדל הוה בלתי נחש אלל הסדר: ולא למינויאל להכדי' בין כלל לפרט כי כלם כסקירה אחת נסקרים וויפסמי אית אשר כמדגמו ושיגים כס: גם לא לפמו הנדל ינא לרש

פחות שיכר כגדל בין עדר לעדר וכדעת המורה בענין
ק"ס אשר כל המיני' כלעדי האדם הוסיף אותם החכם
שהטבחו ית' כפרטיס' אולם החכם גם דבריו עדים
מוכיחים על סברתו שדקת השגתו ית' ככרני אל על
עין האל המעול שבחמתו

שהם רואות מתקון הבריאה בהם ומה שכלל
מהפליאות המורות על כונת חכם וחפץ יודע
ויכול באשר שם לקטון וגדול פחם מה שהו'
צריך לו מחושים נסתרים ונראים ורוחות
ואיברים ושם הכלים מפיקים ראייים לרוחות
ושם לצבועים מרת הגבורה ומלי הדריכה
והשרף ושם לארנבת ולאיל כלי הבריה ומדת
המודך וכו' שמחשב בכריאת האברים
ותועלותיהם

למיכה כננמסים וככל הכלתי מדברים להורות
אישו כמינו למעלה ומשיבות יקרוב אלינו הדבר
מאד אשר דבר בעל העקרים ברביעי פ"א ז"ל אשר
שאישי האדם מתמלטים בשלמות הכח השכלי שבהם
התמלפות יותר גדול מ
התמלפות מין אלהבעלי
חיים על האחר עד שפראת
איש אחד קרוב להיות
במדגרת הבעלי חיים
הכלתי מדבריו ואחר קרוב
להיות במדגרת המלאכים
ראוי אם כן שיהיה בין
האישים התמלפות ההשגה
כמו שהיא בבעלי חיים
בין המינים יתחייב מהם
שהיו מדרגות ההשגה

מתמלפות בין אישי האדם כפי התמלפות מדרגותיהם
בשלמות עד כאן דבריו ומדברי הרלב"ג לוקחו
ברביעי מספר מלחמותיו פ' ד' וה' ששם עלו דבריו
גם כן לזכר כפלאותיו ית' אשר עשה בהשגתו על כל
החיים מעין מה שזכר החכם בכאן עם הודאת יתרון
האדם בהשגת הבורא עליו: ומה שכלל מהפליאות
המורות על כונת חכם וכו': דל מה שכלל תקון
הכריאה בהם מהפליאות המורות על כונת חכם כי
כלם בחכמה עשה: וחפץ: כי היותם שלי התקון
והסדר למכלית מובלג: מורה על מסדר ומנובל:

ואין הסדור וההגבלה זולתי ממכוון וכיון מלאכתו אל
שלמות סדורה והגבלתה: וזהו ענש הרגון והחפץ
הפשוט: וכמו שכתבנו בשני סימון: ושם הכלים
מפיקים ראויים לרוחות: מלגון מפיקים מן אל זן
שעביינו מוכיאים: והכוכה ששם הכלים המוניאים
הרוחות ממקום למקום כפי צורך הבעלי חיים
כראוי: ע"ד מה שאמר בשני סימון לו: ויתקונו גם
כן כלי העכול ושאר האיברים כרוחות ההולכות איהם
מן הדפקים והעבבים והורידים: ושם ביארנוהו:

ושם לכבועים וכו': כתב דלך בשרש נבע על ביאור
אמרו הכסף על גי הנבועים המדברה (שמש א' ז"ג)
כבוע היא מיה הכו בדברי חז"ל רבי מאיר אומר אף
הכבוע: ואמרו נבוע זה אבא: ופי' אפה אבעה: כי
כן מהגם להספיר אותיות הגרון: וכתיב על גי
הנבועים למילת אפשיא: וכ"כ הנבוע הזה מטפה של
לובן היה: ויש בו מיני נבע כמנין ימות הקמה: עכ"ל
גם ימנא עוף שקורא שם נבוע עליו באמרו הציפ
נבוע

ומשפטו מהוה דכה על יתד
המאנחות השגות: עד
שאלם ובמתי יופיע ה'
ועל דרך אומם ז"ל הגבורא
ית' יושב זון מקדני ראמים
וגד בני כבים: כמבואר
בדאשין סימן ע"א: וכ"ש עם
הודאת בעל דין במקצת כמא'
המורה: גם הנו' שעל דעת
אריסטו לא נעזבו ג"כ אישי
כל מין עיניה נמוהי' אכל

כל מה שזכרנו וזקק מן החכם הוא עד שקבל נורת
הנביאה כמונו כמות שישמרוהו זון קרוב ומשכו אליו
מה שאות לו וידחו משליו מה שאין מועלת בו וכו':
ופנה כתב המורה דל"ש פ' א' שאין להבדיל בין מין
לאישים לענין זה: שאין חוץ לשכל מין כמא': דק כל
כמא' חוץ לשכל אמנם הוא איש או אישים: ויבאלו
שכלל דבריו כי כל מה שימאר בו השגחה בניינו יאות
ג"כ נאישו עד שפאמרנו כי השגתו ית' דקאק במין
האדם לכל דבריו ולכל משפטי: זה ענמו ראוי שיוכן
על פרטי אישיו: כי עיניו על כל דרכיהם לפי מדרגת
הכמה אל מוש ההשגחה היא: וכמו שמונא שמה: וכן
באמרנו שהשגתו יתברך כמינו שאר דם לענין יתברכם
עם כל הנריך להם לעמידם וקיומם (אך לא לענין
האורעיותיהם: כי זה אהנם מיוחד באדם: ובלעדיו
לא ידום איש את ידו ואת רגלו על מדרגת שאר הכחי'
ויתרון האדם מן הבהמה אין והוא מנוכה) ההשגחה
היא עגמה תיחם לאישי כל מין: איש אשר כבירכתו
ברך אותם ביטירתו עם כחותיו הראויות לעמידת
אישו ומיניו: וכבר הוניאכתו בחוכה זו לידיעת אמתת
דעתו של חכם כי ממת פכיו אינכה לעשות אדם
כדני הים להיות כל אישיהם מושגחים לכל הקורות
והמאורעות: דק היה זה פשוט אכלו באיש מין
האדם לכדו: ויערוך ערך השגחת החיים הכלתי
מדבריו כפי ענין השגחתם אשר זכרנו לעומת השגחת
אישו האדם כפי יתרון מדרגת ההשגחה המיוחדת
בם: וכ"ש כי הן האדם היה באישו כאחד ממיני שאר
הב"ט לעולם מדרגתו עליהם: ועל כן לא באמר באדם

כבוד מחלה לי וכתב עם דלק לשי טהור גוונים
גומים קרלו לו כן כאלו הוא גבעו ואמרים כי
הוא שפ אחד שהוא גבעו וכל בעושות באספקן אליו
לאכלו מטוהלים אותו עכ' ואלו יתקן גבון לימס
זה אל הענין הראשון :

וערכ מן המוח' ר'ל הערך
והיחס שיש לאיברים עם
המוחות כי לכל אחד מהם
יתפשטו הדמויות באיוביל
וכמות כמות לטעמים : ואם
יבא טהור המחשבה וכו'
ר'ל מדור המחשבה (ז'לשון
סניך טוכים) למשבו
מחשבות כי מקרה ופגע
יקרה לכל כלם מדברים
ובלתי מדברים : ע'ל וקד
ושבר בהכנתם ע'ל מה
פכת המורה בפרק הכו'
כי אין הפרט אצל ארסטו
בין טהור טכודים לו עכבר
וטעמו או ארטה שטעם
זוכי או ארטה שיעטב ופגע
בכתיא וטרפו : כן יפתוך
כלומיו של מספק זה
למס עול בהכנתו ית'
שתהיה הארכת מאל
לכבועים והזכוב לעכביש
וינרף לזה עמל ואין
בהכנת אישי האדם ישיב
עליו השכל וכו' ויובא
מלכו טעם פסול בהכנה
הכו' באדם ובהמה וכל
הדמש ומעין זה יזכור
סימן מ'ג נס במחישו סימן

למחכולה : ר'ל טמחה זוכר וזו טמח לענין התחבולה
המגולת בנו להפליא עם היומיקטון ברחמים וזכו
טוכר ארסטו כס' כ'ח מאמר ט פרק לט : וסם לו
הארטה לטוט וכו' כי הנה הוא פועה אריתנו
כטלמח וזו טמח מכבר מעשה

והועלותיהם וערכם סן הדמויות יראור בורר
מהצדק והסדרו החכמי מה שלא ישאר בלבנו
ספק בצדק הבורא ואם יבא טהור הממשכה
הדרגות לו העול על הארנבת באשר היא
מאכל לצבועים והזכוב לעכביש ישיב עליו
השכל ויגעד בו לומר איד איחס העול א חכם
שנהבדר לי צדקו ושאנינו צריך אל העול וכו'
היה צידת הצבועים לארנבה וצידת העכביש
לזכוב במקרה הישי אומר בטענת הפקרת
אך אני רואה החכם וההוא המבחיג הצדק
הוא אשר שם כלי הציד לארטה סגורה ויכלת
ושינים וצפרגים ושם העכביש נזכר כל מוטעם
לתחבולה ושם לו האריגה לבוש מבלי למדה
יארוב השוכים לזכוב ושם לו כלים ראויים
למלאכה הזאת וזמן לו הזכוב למחיה ולחזון
כאשר זמן הרבה מרגי הם לדגים אחרים
האומר על זה שיחיה אלא חכמה שאניני
משיגה ואצדיק מי שנקרא הצור תמים פעליו
ומי שנתיש' על נפשו זה יהיה כמו שאמר' על
נחום איש גס זו כל אשר תמצאהו צרה אומר
גם זו לטובה ויחיה חיי עריבים רמיד ותקל
עליו הצרות אבל אפש' שישמח בהם כש רגיש
לעון ישיש עליו כמי שיפרע חוכו והוא שמח
במה שהקל מעליו ממני וישמח לשכר ולגמול
הצפון לו' וישמח במה שהוא מלמד לבני
אדם

מהמניאו ההכחי על הסדר והשוותו בין אישי הטון
בבריות ולפי זאת הכונה האמתית אל ארון הככאי
כי כל דרכיו מטעם וכו' עכ' ומי שתיישב וכו' הרי
זו תולדה משכח ממל למעלה וישב בלבי נדוק הדין
וכוכשתיישב בנפשו נדק גורל החיים וכו' ותקל
עליו הכרות ר'ל כפשו הכו המיושבת על הכחיכה
הקודמת תקל על החסיד הנרות והפעים ההיט
בעלם והוא אשר דבר תמלה באמרו וישב בלבנו
נדוק הדין ישבו שהיה לו למון ולמכתור מהפגעים
והנרות

קול יהודה

העצמות: זה עמדתו וכו' כל מה שזכרנו עד הכח
יחנה למסד כדמיתו העשיות ואלם כן ישמור
לעצמו גם בצרות בצור הכללות וכו' וזהו כק
מסכתו ילקחו צלה חזקו זה אלל כמות הדפוס
הלל וכו' אלל הצרות

העצמות כי זכותו דרכים אדם מהסכל והצדק דין הבורה וישמח כמה
שש עליו בודד מחשבת הטוב וההפארת זה
בצורת המיוחדות בו זכן יעשה בצורת
הכללות משועבדו פלכרול המחשב על לצו
אורל הגלות ופוזר האופאל ומה שהגיע ליה
מהרל והמיעוט יאנחם תהלה בצדוק הדין
כאשר אמרתי ואורל כן בנכו עונותיו ובשכל
הצפון לעולם הבא ובחדק בענין האלקי
בעולם הזה ואם ויאשנר ששנו מזה באמור
התחית העצמות האלה לדדל מה שפכחור
בגור נשכח זכרנו וכמה שש' בשור עצמותו

ואברה תקוהו בגורנו לנה יחשבו ביצירת
מצרים ובכל מה שנאמר בכמה מעלות טיבות
למקום עלינו ולאי יהיה רחוק בעיניו ואין
נשוב לקרמותנו אפילו אם לא ישאר ממנו
אלא אחד וכמו שאמר אל תראו תולעת יעקב
כי מה הוא הנשאר מן האדם כששב תולעת
בקברו:

יב אמר הכוזרי כמו זה יהיה בגלות חיים
ערים ויפרה פרי תורתו
בעולם הזה ובעולם הבא ומי שהוא סובל
הגלות מתקצף במעט שהוא מפסיד עולמו
ואחריתו:

יב אמר תחר ומזה שיוסף לו ערבות
על ערבות שיוברך רחמ
על כל מה שהוא מוצא מן העולם ומה
שמוצאו ממנו:

יד אמר הכוזרי ואין הוא זה והברכות
בורח יחר:
טו אמר

מקנת לקנת בהתנבר קנת על קנתו וכו' והמין הג' הוא
מה שימצא כל אומנו אדם מפעולתו בעמלו וכו' הכס
אמרו מה זהו מוכא וכו' היה עולם כדעתו שטון בו
לפשיעתי של אדם כשהו עמנו גרמא כזקין אשך הוא
סולך

שלושי סימן יב ניד

הנלווה הרשון גלות יסאל סתלה תלת טלמנה
מלך אשור למכתיס יוסנים מעבר לידן יאחיהב
הנלווה ארל הכשעים ממלכות ישראל על ידו שלקאסר
ואין אשור יכלל ללו לחלם וסבור מההיך ועתה עדי
וכוללו בלש פיראן כו

הוא הנדול ואלם יינחם
הנלות והתכלל של
יונת בקרנ האויבס אף
על פי שיהו יתנו מסע
שמוף הענין יהיו עשרת
השכטים מספר מועט
ואמר וזאת ליהודה לומר
שמה עמית התכלל על
גלות יהודה ויחלם
ושלזו אמה יסופס קול
יהודה לל שמעו נשקע
בגלות וכו':

סימן יב זמי טהא
הנלות מתקדף על צלמי
שלז וכות ליום נרה נישב
נידוק הדין על לנו כ
כקוסמת רק יתקנף
מקונר דוח ומעבודה קסה
כמעט טהא מסכיד העולם
הזה והכא:

סימן יג

על כל מה
שהוא
מוא מן העולם וכו' כבר
ביאר המורה פ"ב מהשלישי
שכל רע שמוא האדם
ישכ אל אדם מן מיני
המין האהמן הרע הוא מה
שיקרה לאדם מנד טבע
ההווה וההפסד רזה לומר
מאשר הוא בעל חמר ס
מכיו זהו יצ' לקנת כמי אל
מומין גדולי וכו' המין הב'
הוא מה שארש לכנו אדם

מקנת לקנת בהתנבר קנת על קנתו וכו' והמין הג' הוא
מה שימצא כל אומנו אדם מפעולתו בעמלו וכו' הכס
אמרו מה זהו מוכא וכו' היה עולם כדעתו שטון בו
לפשיעתי של אדם כשהו עמנו גרמא כזקין אשך הוא
סולך

אכזש תוער עד שלל ישאר מהרבה רק אכל גכולנו
הן לא קנה יד המושעי וכל זה ככלל באמרו אל
תראו תולעת יעקב ועל כזה ח ביאר הרלב' מאמ'
קמטוב ופי דיומן ואל ימית וגו' טהא כמתכלל על

מלך אליה למטה ארץ ושמרו ומה שמונאו ומכו יהיה עביונו מה שירע לנו אם עבד הטבעיים כנחיר אדם מתגב עלינו והוא לא חטא ואשם בזה רק מחוץ משכל סכר הכא אליה למטה ארץ ולטוב בו אמנם אשר

יאות הספור עליו הינו ארנוס ההכאה וכו' יוצר מהתינוק והבגמה כי אמנם כפי מדרגת ההכרה מתמלק מדרגת ההרגש ההכאה כתבונת העלך אליו כמסקא המושגת באמרו כן הוא ליתרון התוש

ראיתי אתי נדיק לפני נדבר הזה הוא שבון בדבריו למאן התנא (סוף ברכות) קייב אדם לברך על הדעה קמם שהוא מנכך על הטובה וכו' ויהיה אמרו על כל מה שהוא מנוגד מן העולם כל אשר תמצא ידו להשיג מכונו טובה והכלמה כלשון כל אשר תמצא ידך לפנות ככחך עשה כמובנת שלם ככח מנאה וכו' ומנא סין ומנאו מרנע ורכים ככה בהתייחס פעל המניאה לאדם ומה שמונאו מכונו הוא הסך זה רל הנרות והפעמים אשר יקרהו כלשון ומנאוהו רעו רבו ומנאו עון את כל המוכזות אותם את כל התלא אשר מנאתם בדרך וכמו אלה רבים כשענין

עו אמר החבר הלא האדם השלם לא הגמור יותר ראוי שיספד כלסיסופר בהרגשת ההנאה כמה שיאכל וישתה מהתינוק והבהמה כאשר חבהמה יותר האוי' להנאה מהצמח אף על פי שמצמח גינן תמיד :

י אמר הכוזרי כן הוא ליתרון החוש וההרגש בהנאה בי אם היו מביאים אל השכור כל אשר יתאוה והוא בענין שכרותו ממאבל ומשתה וישמע הנגונים ויתחבר עמם מי שיאהב והבקהו אהובתו ויסופר לו כל זה כשירפא משכרותו היה דואג על זה וחשוב הכל הפסד ולא ריוח מפני שלא באו לידו ההנאות חסם והוא בענין שירגיש ויגעם בהם :

י אמר החבר ההזרמנו להנאה והרגשתה ושיחשב בהעדרה קודם לכן כופל ההנאה וזה מתועלת הנבר' למי שהוא רגיל

וכו' והלא היא כתיבה של ספר ו' סיכא כמה שאמר הטבע מאמ' ה' בינון ו' בי שטס סכה סכות ההכאה יתעצמו ממשפחות גס יחד בסודושו האתם היא קרבת בנאלו המעסקר והבנמד אליו באלו תאמר כועס כינון אל האין אור יקרנת אל העין נהמטק למין השבות היא הקנעת המלות בקול ובחינתו אלל הקטיו בי אס שבתו כהייתה עליו גס כי יתחבר אליו הכאות לא יעצמו מחסרו כ רגשתו בו גבן אמרן ג' ש' כמה שאמר הטבע מא' וכ' בינון לכו סכות ההכאה הוא רגשת עבוייכו

וכמו כן בהסך זה השגת הנלתי לאות המעסקר לכח היא סכות הטובה

והעצב ומכל זה ימשך שמדרגות ההכאה ויקחו מדרגות הטוב והשלמות הבנאל בנושא המושג ושלימות התחברותו אל המושג יבטי מדרגת ההנאה ובחינתו בנאות ההוא המושג יגוה אמרן ס' סוף בספרו הכוזר שהיומר מעולה ובחינתו יותר שלמות תהיה הכאתו עמוה עד מאל' עכ' וכל זה הנשגה לתעשוב שאלתו שיכח תשלומה בסמוך אז :

סימן וז ההזדמנות להנאה וכו' ושישגב בהעדרה וכו' וזו ביאור מה שהשנית סימן ז' שהנרכות אשר יכרך המסיד תמיד מוסיפות לו ערניות על ערניות וזה כי המנכך בטובה והנסה כראוי יקדים להעביר כל טובו ית' על פניו בהנמיכו מה שהיה כעדר ממכו לולו ה' שהיה לו ומה שחלל המקום את חסרונו ועל ידי הגיון הזה הוא מתעורר בהרגש שלם ומזדמן כזה א מול ההנאה ההיא שישפך ליהנות בה אשר נרכע' וככן תכפל הכאתו כפי מה

המכיל כתלה בדבר אשר יקרהו והביאור הזה יסכים מאל להמשך הדברים כי ערכות נרכו הוא מתפשט בנרכת הטובה והרעה ובעצם וראשונה בנרכת הטובה ולפי הביאור הראשון לא היה לו מקום רק ברגעות וזה לא יתכן כמו שיבוא :

סימן טו הלא האדם השלם רל הנגמר בנידול שאיננו תינוק : יותר ראוי שיספד

בהרגשת ההכאה וכו' לכ אדם יחשב דרך ביאורו שהאדם השלם הוא המספר וכו' אמנם להיות המאמר הזה בלתי נודק בעיני שהיה האדם השלם ראוי שיספד על עצמו בהרגשת ההכאה וכו' יותר מהתינוק והבהמה כי המונן מזה שהבהמה גס היא לאויה למסר מדרגת הנאפה אמרתי אתי אל לבי שראוי להסב פני הספור לאחרים וכה יהיה משפע הקריאה הלא האדם השלם יותר ראוי שיספד וכו' והטובה כי כן

שבעה עשר בשמי הכות הקדמות מפני שהם
 מביירות וכו' ר"ל שהנכרות ההם מביירות כגש
 המהרץ מין ההכחה האוונות ומביירות כגש נכ
 בשבט הראוי לשבח עליה אל הכורא ית' שחק אותה

סמוך לסתימת הספר: כאשר אמרתי היותם נקיים
 שבעה עשר: שחלמתי והנהגתי כיצורת הגולה וכו'
 הכונה מכוונת ממה שהזכיר כחשון סיון ט"ו
 ויהי אמרו עם קטנותם כלאו אמר להיותם קטנים

זכור היה ינומן להעדרה
 זכו' וגם זה מכלל הניוו
 צו לולי אלפי אברהם היה
 לו להציל כל נרכו כי
 עתה ריקם שלח ועל כן
 שמה ויגיל: עודה ו
 שתעבור ותאמר וכו' לל
 שאם רוח עושים על פניו
 יחליק לפסקם ולהרר
 אשר מדות בוראו יעבור
 וילך פן יחסר ואש' כי
 זו כמו לא לקיו לעשות כל
 הישר בעיניו לשוב לו כל
 האים אכן יש כסאות
 שכתוב בהן עול ותעבור
 והכונה מכוונת על
 עבודתו לשמים לכלתו
 בדרך אשר מדותיו:

רגיל בהם בכינה והכנ' מפני שהם מצויר מין
 ההנאה בנש והשבח עליה למי שחננה כבר
 היה מהמין להעדרה ואז תגדל השמחה בה
 כמו שאמר אימר שהחמינו וקיימנו וכבר
 היות כזוהן למות ותודה על שהחייך ותראה
 זה ריח ויקל בעיניך החולי והמות כאשר יבא
 מפני שכבר חשבת עם נפשך וראית שדוחות
 עם בוראך שאתה ראוי להעדר מטך כל טוב
 שבבערך כי עפר אמה והטיב לך בחי' וההנאות
 ורודה על כן ובעת שיסוד' מסך תודה ותעבור
 כל ותעבור ותאמר ה' נתן וה' לקח יחישם ה'
 מבורך ותהיה נהנה כל ימך ומי שאינו אוחז
 הדרך הזה אל תחשוב כי הנאתו הנא' אנושית
 אך הנאה בהמית אינו מבינה כאשר אמרנו
 בשכור וכן יעלה החסיר אל לבו ענין כל ברכ'
 ויבין הכונה ממה ומה שהיא נמלה בה הנה
 יצויר ביוצר המורו סדר עולם העלין וגודל
 האוישים ההם וגודל תועלתם ושהם אצל
 בוראם כקטן שברגשים ואם הם גדולים
 (בעצמם לגודל תועלתו) לא כבעיניו לגודל
 התועלת בהם והראית שהם אצל בוראם
 כאשר אמרתי שחכמתו והנהגתו ביצירת
 הנמלה והדבורה לא והכלם איגרה מקצרת
 בחכמתו והנהגתו לשמש וגלגלה אך סימני
 הדכמה וההשגחה יותר דקה ונפלא את כמלה
 ובדבורה לא למה שהונח מהכמות והכלים על
 קטנותם יחשוב בזה כדי שלא יגדלו בעיניו
 המאורות ויסחחו השטן בקצת דעות אנשי
 הדוחמות ועלה בלבו שהם מועילים ומוקים
 בעצמם ואי גו כן אבל באיכותם כרוח וכאש
 ויהיה כמו שאמר אם אראה אור כי יהל ויפת

בסתר

אם אראה אור כי יהל וירח יקר הולך ויפת בסתר לכו
 ותשק די לפי גס הוא עון פלילי כי כחשי' לל
 מאמר

והוא אצל בוראם וכו' קן מ' אורות אמרו שכבר או
 צראון סיון ט"ו ונתלו כרביעי סיון כ"ה וכחמישי

קול יחירת מאמר שלישי סימן יז קנב

אמעל ופכת עם סר' אכש' אס' ארצה אור' הוא הסמש' יורח יקר' כחני הפרש' ויפת כממר' כמו פן יפתח לבניכם' ותקס ידי לשימיין ממיני ע'ל כ' רוכי הקדמוני' קרם באו הכניאים היו עונדי' שני המאורות' על כן אמר גם הוא עין פלילי כ' פחשתי לאל מייגעל' והפענין סטוח למעלה מהמאורות ע'ל' וכן יתן אל לבו בראכת עולם וכו' כהדבק האור וכו' אינו דמוק פנהקישו למאורות אכת עולם ליוצר המאורות כמעורר אל הדמיון פזס' ושהתורה מאכלו כו' כיאר איך כתגלגל דבר בחיותו כעס זו יצר לו לבגול' דקויתו כמו שפסי' זה כי פסן ה' כירו מקדם מפעליו מאלו להאגל ככודו לכדואו ולהרחות מלכותו בארץ כבזמים' וישן גזרה חכמתו לעשות את האדם בארץ והוא מספר עכור קורן ככון למועדי רגל' על כן שפנו כירו לא גלח כמין כלו' רק בני עליה מעשים יכונו אל מול האור האלקי' ויחידים היו עד כאיעקב

סבל כשלאו אבר זרעו ככון לבניו לקבל הענין האלקי כענס השמים לטוסרי' והכס ענין אצרו שפמורה מאכלו התחלת חפן וכו' יתבאר עם מה שאמר מי' ע'ג' וכאשר היה כוכב החמה כבבאית העולם המורה ספי' אגף החכמה ונזוטיה הם הכדוקי' וכו' ע'ג' אלל אדם מורש וכו' שככת זרע האיש ודם כדות האש וכוזו שכתכו כראשון כיומן א' וכנסה דברו סמוך לחתימת הספר כהקדמה השנית באמ' כי השכנת זרע והדם חומר לאדם' וזולו' ליה כוונו כולו באמרם (כדם פ' הספלה) דרש ר' איבא' בר פפא מאי דכתי' ארתי ורבעו' ארית וכל דרכי הסככת' מלמד שלא כונן אדם מכל הטופה אלל מן הסכוכ שכה תנא דבי ר' ישמעאל משל לאדם שורה כניות הגרות כוטל את האוכל ומניח את הפמולת כדר' אכזה דר' אכהו דמי כתי' ומזכירי סוף וכו' האל המאורזי חל' אחר דוד לפני הנה רבשע איתמי וזרומי' ע'ג' צרו סמורי' אבר יזר' זק כי לפי בעל האגדה יקים ארמו

מענין משמיש כמו דרך נכר כעלמה' ורבעי גם סוף משמיש כשלאו לרבעה' וזולסו אפי' לשי דרכי אפרש ארטי מלאקן ארית כשמים המורה על דם כדוות' ורבעי סוף טפת מרע' וכמו שהרש עם לאכהו מל מי מכה עפר' יעקב ומשזר את רובעישר' מלמד שהנה יושב וסופר את רכישותיו מסל ש' ישראל מתי תנא עשה שפנדק כונר הייתה' ועל דבר זס כשמת עינו של כלשם הרשע אלא ש' שהו טהור וקדוש ומשרתין טהורים וקדושי' יניח דרכ' זה מיד למות עינו דכתי' כהס הנכר פתוס סעיף וכו' ע'כ' ולפי זה יוכלו דכברי דוד מטעם של שני החלקי' שזכרכו כיוסע חמר לאדם' מתגבלי' כסם הטנעיס' הם הד' יסודות עם איכיומיסם שמתמוג' כסרככת כפכיס ספכיס סוכיס' כמו שנתבאר כשמישי סימן י' וכבר ככ' הם כפשי' מי' ד' וזמכנתי' כסם המדות' כי כסתמלף המוגי מתחלפתה המדות הכושכות אחרים כפי מתכונת איכות מן האיכויות' וכמו שכתבנו

כראשון סימן א' וכל זס כפי התחלפות הכתלים ורוע המול כמוזכר שמה' ולא מנא וכו' ארתי המאורזי וסגלגל' וכו' כי אמנם המכילים יוהירו כוסר הקיוש ומדוקי' הרכי' כככיס' אשר לא ישנו את תפקידם רק הם ששים ושמיים לעשות דבון קונס' אלל חסודי בני אדם היו יסודיס' וכו' ככר הוליד ככלמו כדמותו כראשון סי' ח' כאלו וסיו יסודי' ולא רכיס עד שהוליד יעקב אכינו י'כ שנטים כלס ראשים לענין האלקי' ושכה האלקיות כקסל רכ' ע'ג' ומדרס כמדבר כסדר הנגלגל' ד דגל' כד' רבעי הנגלגל' הם טפת האלכ מעי' נ'ר אשר כטיה תקיח ארבע תקושות השכה' וכן תמנא שמות בני ישראל סוכי' עשר משפוח' פמיתו חוקם כככבי השמן בארבעה טורי' אבן' ושני עשר שנט וכו' אלל כפסיקתא רבתי ואת כל אלל ודו עשתי' אחת מופל' י'כ חדש כשכסי' י'כ מזלות כרקיש' י'כ שפות כיום' י'כ שעות כלילה' כזכות מה' כזכות כל אלל שנט' ישראל שטים עשר וכו' ע'ג' וכבר

קול יהודה

מאמר שלישי

סימן ז'

שנבנו בני ישראל שיר העיר כי על כן נחשלו ישראל לאגוד
לחיותו בתלך לפרצתם טורים למספר את רובע ישראל
לפרצת דגלים כאמור וכמו שהאגוד כחלק ראשונה
לשני חלקים כן לשערים כחלקו שני ישראל לשנים
זו נאכתי האפי טעם חממות

שידד וכוונם נמי על המלאכה פעמים שלם ונכח כל
שוכרנו לשכות לשון גרסתו לומר מרדס או לאומים
כאשר ראיתי מחכים אחיה לאין טיחך והעיד עדים
שקבלו הרי הוא כאילו כעד עדים נאמרים על עמנו
שקבל כל מה שזכר וטענות

ומהנה הלו יי' בהרף המחנות כאשר אמר בספר
יצירה והיכל קדוש מכון באמצע והוא נושא
את כלם וזה כלו מורה על אתכה ויהיה משבח
עליה ויס אך לזה קבולו התורה בקר' שמע
ואחר כן כמה שכולל אמרת ויצוב מהענינים
הנודעים לקבלת החוזה כאלו אחר שנתבאר
לו כל אשר קדם והבין אותו והכירו אשר על
נפשו אשר והעיד עדים שקבלו כאשר קבלוהו
האבות לפניו וכן יקרוהו הבנים עד עולמי
עד כמו שהוא אומר על אבותינו ועלינו ועל
בנינו ועל דורותינו דבר טוב וקיים חק ולא
יעבור ואחר כן מסדר הקשרים אשר בהם
ושלבו קשרי היהודים והוא שידרה בא' והותו
ותברך ובקדמורתו ובה גבתו עד אבורינו
ושהתורה מעמי ובסופת על כל זה והו' החת'
ביצ א' מצרים כמו שאמר אמת שאתה הוא ה'
אלקיני אמת מעולם הוא שמך ועזר אבותינו
ואמת ממצרים גאלתנו ה' אלקיני ומי שהשלים
כל אלה בכונה גמורה הוא ישראל אמתו
וראו לו שיקוה להדבק בענין האלקי הדבק
סכר: והיכל קדוש מכון
נאמנו וכו' הוא בעצמו

על האנן האמת וכו' וכן
טעם שנטו על הר גריסים
וטעם על הר עיבל וכל זה
על יחסם לזב חולות כי
בכחיה אחת יחלקו לשנים
טעם המערכת לדרום ושם
המערכת לטעון: צ"כ לחמי
פנים המושמים על חשלתן
בשתי מערכות להורות על
כחה לפי ה'ל'ג' ונכחינה
אחרת יחלקו לארבעה כנגד
ה' מקושות כמדובר ועל
זאת אמרו חז' שהשכטים
מקרתו של עולם מהם סכ'
וישראל מקוראו לרמח על
סיומם כנגד ה'כ'מלו טעם
מקרתו של עולם כנגד
שמיניו וכבר פארף בעל
העקודה שער לא כהודות
יסם הנבין אשר בו מכסה בית
ישראל על עבדות טורם הנבין
הכללי השמימי ידרשהו וקבל
סכר: והיכל קדוש מכון
נאמנו וכו' הוא בעצמו

צ"א נרבינו סימן כ"ה כי ההיכל הזה הוא רמוז לענין
האלקי המתבר בין הפכים והוא הכח הסובל לכל
והסובן אתם בתוכם ובאנציתם להחזיק להם קיום
ומ' ד וכמו שיתבאר במקומו והנה כנגדו היה נחמה
כלו ו' ארון הקדש כושל את כ' אפיו ו' ויהיה בח עליה
ל' הסוד הכ' בנרכת אהבת עולם ש' וזכנו על
היורה עד הכה: קבולו התורה כק' שים בה קבלת
על מלכות שמים ועול מנות: ואחר כן כמה וכו' ל'
שאר כך יסמוך קבולו התורה כמה שכולל אמת ויכונ
מהענינים המורים נחן ואומץ לענין הולאתו בקבול
התורה: וזה כשילת הדברים לאחר אמת ויכונ נכון
זקיים וישר ונאמן ואהוב וכו' ודוגמת זה הלשון זכר
בראשון סימן פ' באמרו ושם סדכר הכסוף בה הפרישות
וכו' וכו' סימן ט' באמרו ונכסוף ממה שיעין עליו

ישמע אל מניתיך ותודתך וירדך ישים על לבו וכלל
יחד ההשגחה עם סמור כי אהמם השגחה יתירה נודעת
לחיותו בנתיבות הטובים: וכן בדבריו הקודמים אלל
אזרו והוא שידה באלקותו וכו' כלל מביה יחד בלתי
קשר הבית במאמרו ובהשגחו על חיותו ובהת'
מעמו לא עשה כן באלקותו ובקדמות וכו' את מברים
כי טעם כאשר הוא שידה באלקותו ובקדמותו וכולו
ובמציית על כל זה וכו' ויעש להם ב'מים: ושם ממברים
נאמרו וכו' היא הודאה כמה שהיא מופת על השאר
כאמור: בענין האלקי הדבק וכו' באמרו בראשון סימן
כ' והתחברות כגדו אלינו כעבור שאמנו כקראים
כגלה חבני אלס: ולפי זה יתבאר אמרו הדבק וכולו
שהוא לביאור מה שאמר בענין האלקי ואם יש את כשפר
לקחתו במקו הסדל וקיים עניינו להכדיל כן ההשגחה
המיוחדת

קול יהודה מאמר שלישי סימן ז קנר

המיוחדת לשראל וכן הכוללת לכל האומות והמקיימת
 למחוק וכו' שכן אצלם כח דברכות חפיד רבי יוסף בן
 אליקים משום הקהל קדישא דבידעמלם כל המוחך גמילה
 לתפלה אינו כיוון כל איתו היום יוכירו שלמי אמרו מתקן

לגאולה חפלה שפאר כיון
 לרנן אמרו פי וברנן לבי
 למכר ה' נזרי וגו' ומחך
 ליה ישן ה' נביים צרה הינו
 תפלה וכו' כמכלי הפיריות
 והיריות כאשר הקדמנו
 היא אשר דבר ב' מקה ולמד
 זאת הנעשה יכהו הכח
 סתמי כל המכירי סתמתי
 אומה נוריות וסריבו ושמחה
 ויפמדו נעם הפמידם חבלי
 עבלה : ויפמדו לתפלה על
 סתמיים אשר קדם זכרם :
 ככר הזכירים סימן ה' באמרו
 ומכיוונם העינים הנענה
 הפכה א' לדוכו וכו' כנכדו'
 קבולות וכו' אל שהעלמו
 היכוד המושלם עליו חובה
 היא דברכות הכוללות לכל
 ישראל : חבל ויפלהו לצמחו
 כצטיל ירכו כירע חובה

א' רטינו : ויכולו דבריו מה שכתב הרמבם ברלכות
 תפלה פאשים דברכות האמצעיות שאלת כל הדברים
 טרן כמו אבות לכל חפני יאם ויכרבי כנבדו כלן :
 וכבר קצתו לזכר מקום וכו' פ' אין עומדין אמרו אל נוט
 אדם נרכו כשזיע הפלה : אמר רב יהודה בריה דרב
 שמורל בר שולת משמיה דרב אעפי' שאמרו שאל אדם
 נרכו בשומע תפלה אם בא לומר נבוק כל דבר ונרכה
 מעין כל דרכה ונרכה אומר אמר רב חייל בר אמי אמר רב
 אעפי' שאמרו שאל אדם נרכו כשימע תפלה אם יש לו
 מולה בתוך ביתו אומר נברכת חילם ולא נדיך לפרנס'
 אפי' נברכת השמים : אמר ר' יהושע בן לוי אעפי' שאמרו
 שאל אדם נרכו בשומע תפלה אם בא לומר אחר תפלתו
 אינו אדר יום הכפרים אומר : וכתב שם רבינו וזה
 הענין הזה מתחלק לר' חלקים הא' שנברכת שומע תפל'
 יכול לשאל כל נרכו בכל ענין שירצה שנברכת שומע
 תפלה כוללת כל הדברים ולכך מקנה : והדן השכי
 שם בא לומר נבוק כל דרכה מעין כל דרכה ונרכה
 אומר ואפי' שלא יהיה לנרכו משם מותר כיון שאומות

בבני ישראל מבלעדי שאר האומות עיבדי רום
 ויקל עליו לעמוד לפני אשכנז וישאל ויענה
 ויהיה חייב לטבוח גאולה לחפלה בחמלית
 החריצות והריונות כאשר הקדמנו ויעמוד
 לחפלה על התנאים אשר קדם זכרם בברכות
 הכוללות כל ישראל כי הבקשה והתפלה בטה
 שמתהד בו היחיד אינם אלא מן הרשוח וכבר
 קבעו לזה מקום בשומע תפלה כמי שהוא
 רוצה : ויתן אל לבו מהברכה הראשונה
 הנקראת אבות מעלת אבות ושברית האלקים
 קיים להם עד עולם לא ימוש כמו שהוא אומר
 ובביא גואל לבני בנייהם : ומהברכה השנית
 הנקראת גבור' כי לאלקי בעולם הזה ממשלה
 מתמדת ואינו כאשר חושבו שהו' על הטבעי'
 אשר נסום כל יודמו שאין בוית יכולת לשנו הטבעי'
 אשר נסום : ולא שהוא על הטבעים אשר נתנם
 ויתן אל לבו שהוא מחיה חתמים בעת שירצה
 עם

בלשון רבים : מיהו נלשון יחיד אמרו לומר כן : שאינו
 אומר אופי : אלא אפצנור כל ישראל וכי הפכה ודוקא
 שיוכל לאמרו נלשון רבים נבוק כל דרכה ונרכה שכיח
 סתמים כבר מה שתקנו סתמים לחיוב גמור אין לסום
 כמה פמוסיף אמר כך אצל
 באמצע סנרכה לא דכין
 שאל נרכו רבים באמצע
 סנרכה כראש פמוסיף של
 העטעטע שתקנו סתמים :
 והדן כשלישי שאם שול הוא
 נרכו משם כנון ששאל על
 מולה שיש לו כחוך ביתו
 ש' יפרא וכוונת' בויכול לומר
 נלשון יחיד ואילו באמצע
 סנרכה : והיינו לאמרו אם
 יש לו מולה כחוך ביתו אומ'
 נברכת חמולים ולא היכוד
 נכין נבוק סנרכה אלא
 ברכת החמולים סתם קאמר
 דמשמע דאפי' באמצע סנרכ'
 יכול לשאול נרכו כיון שגד
 לו לפי ששם יחיא שאמר
 אומר בלשון יסוד שלא ידמה
 כמובין במטעטע שתקנו
 סתמים : והדן ה'ל' שכתוף

תפלה בין קודם יהיו לרנן בין אשר יהיו לרנן יכול
 להאריך ולומר כדרכו בין נלשון יחיד בין נלשון רבים
 בין נרכו משם בין נרכו נכור מפי מורי דבר לרו' שכי'
 וחילם נענוד זאת העשדתי כל זה לענין פן תפלה
 נרכו סתם ולחפן הדע על אי זו בחינה ראוי שיוכנו
 והוכר דין זה בהלכות תפלה להרמבם פ' : ומהברכה
 השנית הנקראת גבורות וכו' רונה לומר שגם מאתם
 יתן אל לבו : אמתת בחינה זו כי לאלקים געולם שם
 ממעלה וכו' : שזוא על הטבעים אשר נסום : אפטר
 לפטר זה על מחשבת הפילוסופים אשר דמה כי הוא ית'
 על הענשים אשר נסום רונה לומר שמתכוין הזכיר
 אצלם מה שהוטבעו עליו הנמשאות הטבעיות הפס
 ונחשבו כי טעם מאתם לא ימוש להיחיו ויתגרך סתם
 ראשונה להם מני קדם ויעמידם לעד לעולם בלי שום
 חלוק ושכיו' : והואמה שסודתם ביאורו כנכתא אסרפ
 לאמר וידמו שאין בו יתכרך יכולת לשנות הטבעים :
 וכשר בעיני הנפש שכתוב בו שזוא על הטבעים אפס
 נתנם והכונה מנארת כי נחשבו התלבוטופים שהיא ית'
 לש נ 238 עומד

עמוד פסוקים אשר מיתכנס ואכלות ממנו כמזכר כדאמרו
 סימן א' ואשר עוד לפרש זה לפי אמתת משפחתנו כי
 נבטנו באימון פנים לאלקים בעולם כזה ממלה מתחדת
 אשר לא כדעת הטבעיים כי אמנם הוא יתברך שלט
 בחפצו על הטבעיים אשר
 כסום הטבעיים כאמור או
 אשר נתנם הכוים יתבר' וה'
 נתן זה יתן ולכל אשר יספוק
 יטנו וקמו כיד הויה לא
 כגזרת הפילוסופים שאין לה
 ות' יפילת לשווא הטבעיים
 כס דומק זה המקל הטבעיים
 כי מיו ככל מחמ' ארצנו צ'וור
 אומר ויקום עיונו שהעדר
 יומן להטבון : משיב הרוח
 וזולתי א' וזולתי על מוריד
 ה' גס ומוריד הטל כי לזכות
 כל אלה ומן ועת לכל חפץ
 במבור כתעניות טרק א'
 וכמטנו מתיר אסור וזולתי
 יאמר וזולתי על הכלים אמו
 פומך כופלים ורופא פוליס
 ומכלם כתר לו מתיר אסור
 כי על זה יפול דברו הכמשך

צ'אמ' וכבר התבאר זה מעניינו כבי ישראל' כי כנאית
 ישראל ממנדים קרא לטבוים דרוך ולאסורים פקס
 קוד' ואשר שיושב זה גם לתמיית הממים שהתבארה
 גם היא מעניינו אומתנו על ידי אליהו ולישע וזולתם:
 שהם מדמות וכו' ר' ל' שהם מסבירות פנים לדמיונו
 למשוב שיהיה לו ית' תגלות יחס ודמיון בענייני
 העולם הזה הנפשי חלילה לו הלא ישוב חרב פיפיות
 ילעוט ובקשתו ידרוך ויכוננה בכרכת קדושת ה' אשר
 בנה ירוזמוה ויקדשהו וכו' ואם רץ לבו ליחס לו
 עניינים גופניים יסוריהו למקומו הנבדור השכל על
 הדמיון וכל עוף דמיוני שטורח עליו מיד ישרף .
 ידברים דוגמת אלו זכר כרכיסי סי' ב' בכניו קדוש :
 י' בהם וכו' כותן עעם לסדור השלש כרכות
 הראשונות מפני מה הוקדמו אבות וגבורות לקדושת
 השם בא' כי תחלה הונכחו להשרים בלכני אמוכה
 אימון אלקומו ומלכותו ית' לברר אצלנו שיש לנו מושל'
 ומכוה' : ואמר כך דרכנו מלכה להכנס כפרדם העיון
 והחקיר בקדושתו וירוממוהו ית' אשר השלינו בעניינה
 גם הפילוסופים' ואם היה משתקף קדרם להשלינו

עכ דומק זה מהקשר הטבעיים וכן משיב
 הרוח וזולתי' ובחפצו מתיר אסורים וזולתי
 וכבר התבאר זה מענינו בני ישראל' ואחר
 שיאמין באבות וגבורות שהם מדמות שהוא
 יתברך נתלה בעולם הזה הגופני וירוממהו
 ויקדישהו ויגדלהו שישגיגה או יתלה בו דבר
 מספורי הגופניים בקדושת השם יתברך והיא
 אחת קדוש' ויתן אל לבו מהברכה הזאת כל
 אשר ספרוהו בו הפילוסופים מהקדושה
 וד' רומבורת אחר שיקיים אלהותו ומלכותו
 באבות וגבורות כי בהם נתברר אצלנו שיש
 לנו מושל ומצוה ולולי הם היינו מסתפקים
 בדברי הפילוסופים עם אנשי הקדמו' והתחייב
 להקדים אבות וגבורות על קדושת השם
 ולאחר שמקדשהו ומרוממהו כזה יתחיל
 בבקשת צרכיו בכלל כל ישראל כי התפלה
 הנענית

הקדומים : ולאחר שמקדשהו ומרוממהו בזה יאמר בזה
 להכריזו אין הקדוש והרוממו לסלק ידיעתו והשגתו
 מן התחשובות ריק בזה שזכרו לדוממו מהתלות בו דבר
 מספורי הגופנים כאמור : יתחיל בבקשת נרכיו בכלל
 כל ישראל' יש בכלל זה שתהיה תפלתו בלשון כולל
 כאמ' למעלה בכרכות הכוללות כל ישראל וכו' ובאזל
 פ' תפלת השמר לעולם לשתתף איניש בהדי נבדור .
 גם ככללו שיהיה מקום התפלה כולל את הרבי' בנה
 ושניהם יפרט סי' י' בא' שיתפלל היחידתפלת הנבדור
 ושתהיה תפלתו בנבדור וכו' : כי התפלה הנענית וכו' .
 פ' כדרכות אבא בנימין אימר אין תפלתו של אדם
 כשמעת אלא בנה שאמ' לשמוע אל הרכה ואל התפלה
 במקום רכה שם תהא תפלה יוצר' ויחנן משום ר' יוסי בן
 זמרא אין תפלתו של אדם כשמעת אלא ככפ' שאמ' ואכי
 תכלתי לך העת רבון אימתי עת רבון כשעה שהנבדור
 מתפללין . ר' יוסי בר' תיבא אימר מהכא בעת רבון
 עניתך רב נחמן אמ' מאז הן אל כבוד לא ימאס יתביא
 מיזו הכי וכו' : וכבר זכר זה הרמב"ם פ' ח' מהל' תפלה
 באמרו לעולם ישכים אדם לבית הכנסת שאין תפלתו
 כשמעת

בקדושתו וירוממוהו תחלה היה זה וקשה להאמין
 בקדושתו אלינו כי אין מרום וקדוש' יסכון את דבא
 ושפל רוח' ואם מנאיהו שהכלני אך קרבת אלקים
 יספוק : על כן זה הדרך הפשוטה היא וישרה וככונה
 על אמונת האקות והמלכו'
 ישרים יעקב יתפלל ואל תחלה או תכב
 יבין ויפיר ישראל באמונת
 הקדושה והרוממות אשר
 הורו גם הפילוסופים עליה
 ואת הטוב יקבל זאת הרע
 לא יקבל : ולולי הם ר' ל'
 אנו וגבור' שכבר הושרשו
 כפתח דרכיו : היינו
 ממסתפקים וכו' ימנו ויכלדי
 ככרו ושיפוק' והכונה לומר
 שהיה מספיק להם לדוממו
 כמו שרוממוהו הפילוסופים .
 אשר יומרהו למזו' וידברו
 על כדיו עמך כנאיהו וכו'
 כי ככל מקו' שמנינו גאופו
 אכלם מנינו שם חלול יפעת
 ככדור' ואולם גדול השפיל
 יראה : והתחייב וכו' זו היא
 תפלה כמשת מדבריו

הקדומים : ולאחר שמקדשהו ומרוממהו בזה יאמר בזה
 להכריזו אין הקדוש והרוממו לסלק ידיעתו והשגתו
 מן התחשובות ריק בזה שזכרו לדוממו מהתלות בו דבר
 מספורי הגופנים כאמור : יתחיל בבקשת נרכיו בכלל
 כל ישראל' יש בכלל זה שתהיה תפלתו בלשון כולל
 כאמ' למעלה בכרכות הכוללות כל ישראל וכו' ובאזל
 פ' תפלת השמר לעולם לשתתף איניש בהדי נבדור .
 גם ככללו שיהיה מקום התפלה כולל את הרבי' בנה
 ושניהם יפרט סי' י' בא' שיתפלל היחידתפלת הנבדור
 ושתהיה תפלתו בנבדור וכו' : כי התפלה הנענית וכו' .
 פ' כדרכות אבא בנימין אימר אין תפלתו של אדם
 כשמעת אלא בנה שאמ' לשמוע אל הרכה ואל התפלה
 במקום רכה שם תהא תפלה יוצר' ויחנן משום ר' יוסי בן
 זמרא אין תפלתו של אדם כשמעת אלא ככפ' שאמ' ואכי
 תכלתי לך העת רבון אימתי עת רבון כשעה שהנבדור
 מתפללין . ר' יוסי בר' תיבא אימר מהכא בעת רבון
 עניתך רב נחמן אמ' מאז הן אל כבוד לא ימאס יתביא
 מיזו הכי וכו' : וכבר זכר זה הרמב"ם פ' ח' מהל' תפלה
 באמרו לעולם ישכים אדם לבית הכנסת שאין תפלתו
 כשמעת

שמעתי ככל עת אלף כבית הכנסת עכ" או לאחד
 שיהיה במקום קהל וכו' רב מחון אמר מהכא כנגד
 כל ישראל או יהושע וכיוצא בו שיאות עליו מאח' רבי
 אלעזר פלך דמעניות אין אדם חשוב רשאי ליפטר על
 פניו אלף א"כ נענה כיהושע

שכאמר קום לך למה זה
 אמה נוסף על פניך :

סימן יט כי הקהל אינם
 מתפללים וכו' :

וגם אם יהיה בתפלתם
 דבר שלא תהא רוח איהו
 יחיד נוחה הימנו כמו שגיה
 עסקו בחטה ושערת :

והנכור מתפלל על כרכת
 השנים ובמנא זה מספיד

לפי סדרתו מכל מקום
 עם טוב ההשפעתו תועלת

הנבור מתפשט לכל חלקיו
 ונאמת יגדל תועלתו

כטוב ההוא הכולל יותר
 ממה שהיה תועלתו נפרט

בנזק רבים : והיחיד אפשר
 שיתפלל וכו' ועל זאת

הנענית אינה כי אם לקהל או לאחד שיהיה
 במקום קהל והוא נערך בזמנו זה :

יט אמר הכוזרי ולמה זה הלא שיתחד
 האדם יותר טוב ותהיה

נפשן זכה ומחשבתו פנויה יותר :

יט אמר החבר אבל היחרון לקהל מכמה
 פנים מהם כי הקהל אינם

מתפללים במה שיש הפסד ליחיד והיחיד אפשר
 שיתפלל במה שיש בו הפסד ליחידים אחרים

ואפשר שיש ביחידים ההם מי שיתפלל במה
 שיש בו הפסדו ומתנאי התפלה הנענת

שתהיה במה שיועיל העולם ולא יזיקהו בשום
 פנים : ומהם שמעט הוא שתשלם תפלה ליחיד

מבלי שגנה ופשיעה : וכן קבעו לנו שיתפלל
 היחיד תפלת הצבור ושתהיה תפלתו בצבור

בעוד

שמשלם וכו' ר"ל מן הפני' ההם אשר בעבור יהיה יתרון
 הקהל על היחיד כמו שהנחת בראש הפסקא הוא מה

שעל המעט יקרה שתה' תפלת היחיד שלימה וכה אשר
 לא יחטא בה ואשם' כי אהנס תנא בכותב המזכר לרעיון

זרמינו לנו גדו' מר' קייא סבא והעי' על עצמו בידו שלמי
 דכ' היה קור' אכא ביומי' לא אויבו כ'לא' חד : ומן בעיית

כווכ' והרהר' בלבי' ואמר' מאן ליבעול קמי' מלבא קדמא
 לקפחא או ריש ג'והא' עוד שם שמואל אמר אבי מכותב

אשרוחי' (ר'ל עופות מורחו באויה) ר'ון אל' אבא מבינת
 דיומאי' : ר'ל טורי' אבן אשר בכותל : א' מתביא מחוץ

אכא טיבו לרשי' דכד הוה מטי' למודים כרע מגדמי' :

עכ' : ולכ'כן יאות השיתוף לרבים כי מעשות הא' יוכל
 לתקון וולמו' ומשרון זה יוכל להמכות בשלמות חבירו :

ובין כלם תכין תכלת קצור' לרתי כיחא לפני' ה' יושב-

סדר לפון כמרים להנה' מתפללותיהם של ישראל בכלל-

וזהו אמרו וכן קבעו לנו וכו' שאינו אלא תשלומן של

ראשון : כאילו אמר וכן או ועל כן וזכר שבי' תנאים :

הא' שתהיה תפלתו בלשון כולל לרבים : וגם שתהיה
 במקום קבץ הרבים : וכבר בא הרמז לזה בסיון א' :

גדלש לבוש הרבים : כי אהנס היה סמוך לנו כטוח
 להחזיר מיד בתפלתו מועלת הרבים לאיבתו הראשון
 כי לא היה להם נמניע הנשם בזמן מופע עד הגישו
 אל ביתו המסד כחשב : ואפשר שיש ביחידים ההם וכו' :
 ר'ל שיתפלל איהו יחיד מהם

על הפך תפלת היחיד שקדם
 זכרו וממדי אהדדי זה

מומת לכפיו כמה שיחשב
 לעצמו תועלת וזה מומת

לדרומו כמה שיועי לעצמו
 לפי סדרתו וכמנאו מ

מתפללים על דבר אחר
 בעינו באין ולאו' ויקרה

זה כדבר שאף להתקיים בו
 רגון שניה : ומתבאי התפלה :

הכנצית וכו' : זהו תשלומן
 של ראשון להורות שהיתרון

הוא לתפלת הרבי' להיותה
 בלתי הפסד היחיד ותפלת

היחיד אפשר שתכלול הפסד
 הזול' כי אומ' מתבאי' הפסד

הכנצי' פתאי' כמה שיועיל
 וכו' : ומזה שמעט הוא

שמשלם וכו' ר"ל מן הפני' ההם אשר בעבור יהיה יתרון
 הקהל על היחיד כמו שהנחת בראש הפסקא הוא מה

שעל המעט יקרה שתה' תפלת היחיד שלימה וכה אשר
 לא יחטא בה ואשם' כי אהנס תנא בכותב המזכר לרעיון

זרמינו לנו גדו' מר' קייא סבא והעי' על עצמו בידו שלמי
 דכ' היה קור' אכא ביומי' לא אויבו כ'לא' חד : ומן בעיית

כווכ' והרהר' בלבי' ואמר' מאן ליבעול קמי' מלבא קדמא
 לקפחא או ריש ג'והא' עוד שם שמואל אמר אבי מכותב

אשרוחי' (ר'ל עופות מורחו באויה) ר'ון אל' אבא מבינת
 דיומאי' : ר'ל טורי' אבן אשר בכותל : א' מתביא מחוץ

אכא טיבו לרשי' דכד הוה מטי' למודים כרע מגדמי' :

עכ' : ולכ'כן יאות השיתוף לרבים כי מעשות הא' יוכל
 לתקון וולמו' ומשרון זה יוכל להמכות בשלמות חבירו :

ובין כלם תכין תכלת קצור' לרתי כיחא לפני' ה' יושב-

סדר לפון כמרים להנה' מתפללותיהם של ישראל בכלל-

וזהו אמרו וכן קבעו לנו וכו' שאינו אלא תשלומן של

ראשון : כאילו אמר וכן או ועל כן וזכר שבי' תנאים :

הא' שתהיה תפלתו בלשון כולל לרבים : וגם שתהיה
 במקום קבץ הרבים : וכבר בא הרמז לזה בסיון א' :

קול יהודה מאמר

עמקלות נכדך הן כבוד ישרים ועדה שאינה פחותה מעשרה : כמבואר להלכנס פ' ה' מהלכות תפלה : כמבואר מרוב ארץ וכו' : הרי זה משן דוונות מה שפי' ר'נצט על פסוק והתברך כלבבו לחמד וגו' למנוח כבוד

הרבה את הנמאה וזל' ולפי דעתי שאלת ספות לטן תוספת כמו ספות מטות : וטעם שלום יהיה לי אצלי שאלך בשמירות לכו כי נפדקת הנדיקים אחיה כי הם רעים ואני יחיד שוטף וכו' עד אמרו והנה ספות כי הדוס תוסף על הנמאה : ומשל הנדיק ברוה כטעם טן שטול על פלני מוס : והרשע בנמאה כטעם הערער בערבה : והעד שכתוב בתפלה שרש שורה ראש ולענה : והוא במקום מאל : עב' וקרוה ליה נואח שם הרי"א במרכ' המטכ' אשר לו יעוין שמה : ואפשר שיכלול בה מו שאינו שאו וכו' : קרוה למה שכתב רמזם בהלכו תפלה פ' וזל תפלת הנכוד כמעט תמיד ואפילו היו פה חוטאים אין הנה מואס בתפלתם של רעים לפיכך בריך אדם לשחק ע' עצמו עם הנכוד : עב' : ואפשר שיכלול בה יחידים גו' על דרך אמ' בתהחברך עב אחויהו פרו ה' את יעשי' (ד' כ' כ') : אלה דיכיו

שלישוי סימן יט

לפסוק זה לא ראיתי נדק בעצב וגו' : וכל זה להכביל : כן הקדש וכן החיל כן שוכד לקי' לאשר לא עבדו : לחוק את ביתו לכדו : לפום במדום קנו במכר מסנב : חומותיו להככל מכף רע האויב אשר טוא עוזה שם

ביוד שיוכל לא פחות מעשרה כדו יושלח ק' : הם מה שיחסר ב צ' : שם בשגנה או בפש עה וחסדר מהכל הפרה שלמה בכונה זכה ותחולד הברכה על הכל ויגיע לכל אחד מהיחידים הלך מבנה כי י' עין : האלקי במטר מרוה ארץ מהארצות כשתחיה הארץ כלה ראויה לו ואפשר שיכלול בה מיעאיו ראוי לו מהיחידים ויצלחו ב' כבוד הרוב והפוך זה שימנע המטר מארץ מהארצות מפני שהארץ כלה אינה ראויה לו ואפשר שיכלול בה יח דו' היו ראויים לו וכננע מהם בעבור הרוב : אה שריגו יתברך העולם ים ואצלו יתברך הגמול ליחידים חסם ב' ד' : ועוד שבעולם הזה יחן להם תמורה טובה וישיב להם בקצת טובה יהיו בה נכרו' משכניהם אך מעט שינצלו מהעונש הכולל הצלה גמורה ומשל מי שהחפול לצורך עצמו כמשל מי שהשתדל לחזק את ביתו לכדו ולא רצה להכנס עם אנשי המדינה בתעורם על חזיק חובותם הוא מוציא הרבה ועומד על הסכנה ואשר יכנס במה שנכנסים בו הנכוד מוציא מעט ועומד בכחורה כי מה שמק' : ממנו א משליומו אחר ותקום המדינה בר כלית מה שיש ביכולה ויהיו אנשיה מגיעים כלם אל ברהה בהוצאה מועטת עם הדין וההסכמה ועל כן קורא אפלטון מה שיוציא בצד החורה חלק

העיר מלחמ' : בתכלית מה שיש ביכלתי רובה לומר על תכלית מה שאשפס כמו שכתו' כנמחא אחרת : פחותה מועטת עם הדין בההסכמ' רובה לומר כפי דינו הקנוה לו ממשפטו התורה על חמס זל פרוק לא יחפור על משנת כספן אות לבנות לעיר ממה לתפס ונדיק כעא חכה ל' לעיר מ' וימנן כספן נוכין לפי נפשות הן נוכין או לפי שכן מתון הם נוכין או לפי קרוב בתי הן נוכין א' ללבי קרוב בתי הן נוכין ואלעוד כדו קנע כה מסמנת : ועוד שם : לען אחר דלפי מתן הן נוכין : וכתב הלן הכי תרי לישני לפ' משמעו הדין עב כל א' משתי ביונות או נוס בח פית חרות יושקבו בה ככל הכוונא כעוב על כפרה המוסקם י' : ועל כונא כזה א' ע' עם הדין : ואמר וההסכמה על ההכנה : וכיוצא המוח והמוסכס ב' ביה אשר על פיו ימנו ועל פיו יעשו הכל כי ראוי לבנו העיר להספיק כל עסקיה ל' התופל הכללי בלב אכאיש

א' כי אז יכלימו את דרכיה' ואז יוכלו : כנד התורה י' רל כפי מה שתגורוה התורה שהסכימו עליה להיותם חיים על פיה הוא התורה הנקפת על פני תועלת הכלל וא' ש לפי אכלו יגופו על זה כאשר ישית עליה בעל התורה וכתן בפלילים : חלק הכל' הואל ויש בחלק ההוא תיקון הכלל ראוי להקרא חלק הכל' מפ' של יקרא שמו עליה בהוציא אותה לתועל עצמו בפרט כי אז לא כפחית תיותו חלק הכל' יקפה זאת מאיש :

וכו' כי יוא מתת הכסילו דופי כדרכיו ית' סוף יספ' בדיק עם רשע אמר כי משפתי ה' אמת נדקן יחדו בהשקף נפ' אל השכר הצפון לעולם הכא כי אמנס אין האל מקפח שפר שום ברה ואם כהדי הובא לקי כרכא בעול היה הכלל ואכד' הנה שכרו אתו ופצולתו לפניו בעולם שכלו טוב וארד' ואין כזה הפסד כי אם ריוח והנלה : ועוד שבעולם הזה וכו' כאמרו ברעב פדך ממות וכמלחמה מדי שרב' : וש' העולם אמרו

כי אומנם להפיל לעצמו כלל הוסיף ולא להפיל לעצמו
עם הכלל כלו הוסיף ומוטא לפשו ויהי לה זמו ככה
גורמת לבני הפרט והכלל וקרא אבי על זה מאמר
שנקוק היו בונע בנע רב לבית לשום כמזום קנו
להכלל מכף רע וענת כוש
לכיתך קנות עמים רבים
וחוטא כשך כי אכן מקיר
תנעק וכמים מעץ עכ"כ כי
אמ' היו בונע בנע לביתו
וגו' על משל הבית הכנ"כ
לקראתנו בזמן שהימ' כושא
הי' בששו אליו לתועלתו
הפרטו ומשתדל לכנר חמו'
ביתו להשג' כזמן האויב ולא
שת לבו א הכלל ועמת זה
מתעט אמ' ענת בשת לבית
אשר על בניינו השתדל ככל
תוקמבלי טוס לכ א הכני'
אכל השלכת בחיבתא אחרי
גיוך כאליו כלם מוקי' בשא'
א ובקין וזית ולא קנו עמים
רבים וזכה כשו מעגלותך
ולא תדע כי אמתה בזה חוט'
כשך כי איככה תוכל
ודאית ברעה אשר תמצא
אותך ואת עמך כי הנה
אתה תבכה והאויב יהרוב ומכנר משנב תומות העיר
עם כל אשר בה ישפיל ויגיע לחרץ עד עפר והנית
אשר בבית גס הוא בכלל ההרסיה ומעלת נקמות
ענמך וזו כי אכן מקיר תנעק וגו' או יהיה רמוז אל
הדיפת בניינו אשר תקרהו עם כל העיר וכלמו ואת
עניו ואת אבניו או יהיה קנות מענין כריתת כלשון
מקנה רגלים כי כן ביארהו המפרשים וישוה עניינו
למה שזכר הנה בחמרו הוא מוטא על הכל ומוטא
לכפשו יומר כי היחיד בכלל הנבזר כאכר הא' בכלל
הגוף וכו' לוקח הדמיון הזה חיה פרעמם שכן כתוב
שם בשעת דיתפסקון נדיקיא במדעין או במכתשין
בגין לכפרת על עלמא כדון יתכפרון כל חוב דרוח
מנלן מכל שייפו גופא (רל איברי הגוף) כשעתא דכל
שייפין בעמקו ומדע בני שרייא עלייהו שייפא חזא
איבערין לאלקאה בגין דאיתמון כללו ומחו דרועא
דרועא אלקאי ואיטיון מייכה דמא כדון הא אסותא לכל
שייפ' גופא אף הכי בני עלמא איכין שייפין דא עם

דא כי כשתא דכני קנא למיכר אסותא לעלמא אפי
לחד נדיקא כתייהו וכנייהו היוב אסותא לכלל מנלן
דכתיב והוא מחולל מפשעיו מדוכא משכונבו וגומר
ובחכמות כרפא לבו ובחכמותו אסותא דלמא כמאן
דלקו דרועא ובהוא
מכורא כרפא לבו אסותא
הוא לכא לכל שייפין דרועא
וכו' עכ"כ כנד תקנת הכל'
מכד מה שימדך מזה תיקון
כללי שהוא העקר וזהו
מה שסמך ליו והכפון וכו'
ל' העקר שראוי להודרו
אליו בכל תיקון והוא לשון
מוגל אלו בראשון סימן
פז וכוה סימן יז ועכ'
ודכ' כזה כי ראוי לכל יחיד
סימן חלקו המוטל עליו
בכבוד למען ועלה תיקון
הכלל בשלמות וזה ראוי לו
בכל ענייניו כמו שכתב
הן כמאן הן כמעשים הן
כמאמרים הן כמדושים
כי בכל אלה ראוי לכל איש
ישראל שישלים מקו לתועלת
הכלל להיות כל ישראל ערבי
זה לזה וראוי לכל אחד

חלק הכל ובעוד שיחלקם היחיד מחלק הכל
והוא שיש בו תקנת צבורו אשר הוא חלק
ממנו וחשב כי ותיורנו לעצמו הוא חוטא על
הכל וחוט' לפשו יותר כי היחיד בכלל הצבור
כאבר האחד בכלל הגוף אלו היה מקפיד
הזרוע על דמו כשהוצר אל ההקזה היה נפסד
הגוף ונפסד הזרוע בהפסדו אך ראוי
ליחיד לשבול הצער עד הרמת בצד תקנת הכל
והנהוץ ממנו שיעיין עליו היחיד הוא חלק
הכל שיתננו ולא יתעלם ממנו ומפני שלא
היה דבר שאשיגחו ההקשה צוה לאו הבורא
במעשרות והשחנות והררבות וזולת זה והוא
חלק הכל מהמשוגות אך בהמעשי השבתות
והמעדים והשטות והיובלים וכיוצא בהם
ומהמאמרים התפלות והברכו וההושבחות
ומהמרו האהבה והיראה והשחה והראויה
להקדי מהבקשות בקשת השכל וה' עת שבהם
יגיע

מהם להשלים חובתו המוטלת בכל אלה כי הוא חלקו
בכלל ההוא ומשפטי שלא היה דבר וכו' רל שווי כתיבת
חלק הכל כי מי ערב לבו לכלכל דבריו משפט
ולעצור כראוי לביתו יתטא להוביא מזה וליתן לזה
בעצמו וכו' והיו כל תעשוי מעשוי כהונן עד שיבדק
עליהם שם חלק הכל כמתת אשר הוא חלקו המוטל
עליו בכלל ההוא לא פחות ולא יותר לשי' רנה
המקום ליכות את ישראל והצדקה להם תורה ומצות
משוערות כהונן וכשיעשה אותם האדם על פי השעור
ההוא המוגל אשר יאמר לכל כפס' או ישלה מהם
תקן הכלל כי יזה חלק אדם מאל וחלק אלוין מעצמו
הבנמר והיתה השערת חלק הכל בעניני המשפחה
והדבור והמעשה והמעשה כחלק לבנים או עם
בזכו הממון או זולתו והוא שכתב והולך במחוכות
ובמעשים ובמאמרים ובמדות והכרוי אלה בקומתן
ובדעתן ובניוין ובדברו בשני כו' כ' ושם ביארו מה
שהביאנו האורך והראויה להקדים מהבקיפות וכו'

מהם להשלים חובתו המוטלת בכל אלה כי הוא חלקו
בכלל ההוא ומשפטי שלא היה דבר וכו' רל שווי כתיבת
חלק הכל כי מי ערב לבו לכלכל דבריו משפט
ולעצור כראוי לביתו יתטא להוביא מזה וליתן לזה
בעצמו וכו' והיו כל תעשוי מעשוי כהונן עד שיבדק
עליהם שם חלק הכל כמתת אשר הוא חלקו המוטל
עליו בכלל ההוא לא פחות ולא יותר לשי' רנה
המקום ליכות את ישראל והצדקה להם תורה ומצות
משוערות כהונן וכשיעשה אותם האדם על פי השעור
ההוא המוגל אשר יאמר לכל כפס' או ישלה מהם
תקן הכלל כי יזה חלק אדם מאל וחלק אלוין מעצמו
הבנמר והיתה השערת חלק הכל בעניני המשפחה
והדבור והמעשה והמעשה כחלק לבנים או עם
בזכו הממון או זולתו והוא שכתב והולך במחוכות
ובמעשים ובמאמרים ובמדות והכרוי אלה בקומתן
ובדעתן ובניוין ובדברו בשני כו' כ' ושם ביארו מה
שהביאנו האורך והראויה להקדים מהבקיפות וכו'

קול חזרה מאמר שלישי סימן כ

זגיע האדם להתקרב אל ארצו על כן הקדים
חנון הרעת הסמוכה אל מה שאחיה רוצה
לומר הרוצה בתשובה כדי שתהיה הרעת
והכינה ההיא בדרך התורה והעבודה כמו
שהוא אומר השיבו אבינו לתורתך וקרבונו
בלכנו לעבודתך ומפני שאי אפשר לאדם
בלתי חטא ופשע התחייב להתפלל על סליחת
חטאיו במחשבו ובמעש' בברכת חנון המישר
לסלוח וסומך אל התפלה הזאת תולדת
הסליחה והיא הגאולה שמה שאנחנו בו
ומחילה ראה נא בענינינו ורחמנו גואל ישראל •
ואחר כן יתפלל על בריאות הגופים והנפשות
וסומך להפלה הזאת הזדמנות מוונם לשמירת
בחס בברכת השנים • ואחר כן יתפלל על
קבוץ הגלות במקבץ נדחי עמו ישראל ויסמוך
לו חראות הצדק וחבור הענין האלקי במה
שאובר ותמלוך עלינו אמה לברך • ואחר כן
יתפלל לבקר הסיגים והחוטאים כודון וסומך
לה שמירת הסגולה הזכה באמרו על הצדיקי'
ועל החסידים • ואחר כן יתפלל להשיב שבות
ירושלם ולשומה מקום שכינתו ויתפלל סמוך
לה על משיח בן דוד וישלים מחצרכי העולם •
ואחר כן יתפלל על קבול התפלות בשומע
תפלה • ויתפלל סמוך לה להראות השכינה
עין בעין כאשר היתה לנביאי ולחסידיו וליוצאי
מצרים באמרו ותחינה עינינו בשוכך לציון
ויחתום המחזיר שכינתו לציון ויחשוב בלבו
שהשכינה נצבת נגדו וישתהרה לנכחה כאשר
היו ישראל משתחים בראיחס השכינה ויכרע
כריעות מודים בברכת הודאה שהיא כוללת
ההודאה בטובו הבורא יתבר' והשבח עליהם
יחדו וסומך לה עושה שלו' שהיא החתימה כדי
שתהיה פטירתו מלפני השכינה בשלום •

כבר קדמיהו רכנן במגלה פ' ב' להסדיר טמנה עשה
ברכות על טעם סדר במיתותן כמוסר שמה • אמנם
הסדר הטעם סדוק על דרך אחרת הקרובה אליו:
במחשבה ובמעשה • כבר קדם סי' ה' פנים החסיד הוא
מנוי להכשל בכמו אלה באי ומשבו מנטות אלהים
תשוב הנמור בין המחשבה בין במעשה ואם לא תתכן
התשובה מהמחשבה בעבור גבורת הרשעים עליה
במה שקדם לה וכו' • והשיעור חטא הדבור הנרמז שם
באמ' ותתודה על הרשעים ותקבלם שלא תזכרם
בלשונה כל שכן שמעש' וכו' • כי אמנם רמזו הוא
מהמנא החסיד שיטעם בשפתיו כי אין יתרון לבעל
הלשון ואין יגרו של אדם מתגבר עליו להחטאו וכבר
שפתי כמו שהוא מתכלל אליו למשכו כדשמו אל חטא
המחשבה והמעשה הלא תראה מאמר דוד וזויתי בל
יעבור פי ועל איוב באמר בכל זאת לא חטא איוב
בשפתיו • וזה שהעלה וכרו ביה' לא היה רק במקרה
דרך העברה כהוראת הלשון למסתכל בו: תולדת
הסליחה וכו' • כי זה כל פני המד הקטלת והיותו ית'
מנביר חסד מליחמו עלינו כי באהבתו ובחמלתו הוא
יגאלנו: על בריאות הגופים והנפשות • כי באמרו
רפאנו וכו' וכוון לבריאות הגופים ובאמרו הושיענו וכו' •
לבריאות הנפשות וכן יורה לשונו הכולל באמר לכל
מכותינו ולכל תחלואינו: וישלים מהגדרי העולמי' כי
שאלותיו ובקשותיו עד הנה כלן כהלו נבדרי הכלחותינו
הזמכותיו ויתפלל סמוך לה להראות השכינה וכו' אמנם
בקשם ויש בהם משני העולם הנא ליכנות מנוי שכינת
אשר עין בעין יראו נשוכה' בין וכמו שיתבאר בסימן
כ' • וענין זה של גלוי שכינה אצל קטנו רחוק בראשון
סימן ב' ובשני סימן ד' וכו' • ועוד יש עליו נוספות
ברביעי סימן ג' • וכראשון סימן ב' ובר גס כן ענין
השפחות לכח השכינה ויענין שמש • וכבר ברביעי
מודים וכו' • כריעות הודאה תחלה וסוף • ואנכי לא
ידעתי מפני מה לא זכר למעלה כריעות תחלה וסוף •
שהרי כפרק אין עומדין תר' אלו ברכות סאדם שוחם
בכך באכות תחלה וסוף הודאה תחלה וסוף • והשבת
עליסם יחדו • באמרו על כלם יתגדך וכו' •

סימן כ כבר השינומי עליו כי מהו השם מתפלל
וכו' • המסכה על זה ככללה בכח
דבריו הקודמים באמרו ויתפלל סמוך לה להראות
השכינה עין בעין וכו' • והיו הדברים סאלה שם
סככלל בפסקא כמאכנת קרובים מאד לאשר דברו
בראשון מסי' ק' עד סוף המאמר:

אופיך ניאר בזה. לז כמה שהזכיר הכוזרי בקדומת באמרו כי כל ש שחוט משפלה לסדק
 באר האלקי בחיו וכו'. המשל וכו'. כאלו אמר שז לא את שחטל הזו. וכס נמשל ישראל
 קרוי אדם אשר נא אל מלכו של עולם וכו'. והיה סוף הכוזרי עם רגיל עם המלך ומקור רגילותו אכלו
 סים חקש מזכו שינוף לספרות סביבו כתיבו. ושיהיה במצותו למנות אל מחמתו ולקמת רגון מידו כשו
 פעצו חסס ואהרן במצוי למיולוס כאלל ככריות
 סנספס על תורה כהים על אמרו ויכא חסס ואהרן אל
 אהל מופד וינאו וינכרו את כעס וירא כבוד אל כל
 הפס. כון שראה אהרן שקדו כל הקרבנות ונעשו
 כל המעשים ולא ירדס שכנס לישאל היה מנטער
 וכו' עד אהרו מיד כנס חספ עמו ונכס רחמים וירדס
 שכיבה לישאל. וכנסעות שלמה בשעשו כנסה נה
 לשמו ית' נקס ואת מירו שיכוא ל ביתו והיה כנסעותו
 והמסיל קנלס הקרבנות כנסעות כמו שהיו מורגל
 אלל הסכמים באמרו (סוכה פ' החלי') משל לשלך
 כשר ודס פעצו לו בעדיו סעודס וכו'. וכמכות ערק
 סמכות ונכסים חלל למלך כשר ודס פעצס לו אסונו
 סעודה וכו'. וכסס סלמד סלמס כשיר השירים על סס
 סאומה יכא דודי לגנו ויאלל פרו ווגדיו. ותשובת
 סדוד על זס כתיב לגני סחומי כלס אריתי מורי עם
 כשמי אכלתי יערי עם דכסי וגו'. ופסה סיס סמלך
 טעסס כדכר אסונו וליוס ככסא יכא ביתו להמענג עמו
 כנסעותו: וסיה סולס אליו כגולת סרוו. והס מלאכיו
 גכרוי כס עושי דכרו ומרלס ככוד ה' זלגוי סכוכסו
 אכר יכארס כרכיסי סימן ג'. שישוב אל מכהנו וכו'.

עליו כי מי שהוא מתפלל להדבק באור האלהי
 בחיו עד שהו מתפלל לראיתו בעיניו ויתפלל
 על מדרגת הנבואה ואין קורבה לאדם אל
 האלהים גדולה ממנה כבר התפלל מכלי ספק
 על מה שהוא גדול מהעולם הכא ואם יגיע
 אליו יגיע אל העולם הבא כי מי שדבקה נפשו
 בענין האלהי והיא טוודה כמקרה הגוף
 ופסאוביו כל שכן שרדבק בו בשתחיד בו
 ותעווב אלה הכלים המלוכלכים.
 כא אמר החבר אוסיפך ניאר בזה המשל
 אדם שבא אל המלך וקרבו
 המלך קורבה גדולה ונתן לו רשות לכא לא
 בכל עת שירצה והיה הוא רגיל עם המלך עד
 שהיה מבקש ממנו שיובא אל ביתו ושיהיה
 כסעודתו והיה עושי שולח אליו סגולת שרו
 ועושה עמו מה שלא היה עושה עם זולתו
 ובעת שהיה האדם הזה שוגג או פושע והיה
 המלך פוסק ממנו לא היה מבקש ומתחנן מי
 אם שישוב אל סנהגו לכא אליו ושלא יפסוק
 גלי יפסיק שרו מלבקרו. ואנשי המדינה כלס
 לא היו מתחננים כי אם בעת שילכו בדרך
 רחוקה שישלח עמם המלך מי שיצילם מן
 חלסטים והחיות ופגעי הדרך והיו בוטחים
 במלך שיעשה רצונם בזה ושישיגו עליהם
 אחר הליכתם אף על פי שלא השגיח עליהם
 בהיותם בעיר והיה מתפאר כל אחר מהם על
 הבורע שהמלך ישיגו עליו יותר ממה שישגיח
 על זולתו בדרך לא יוכדך הקשתו כי הוא
 ברומם המלך יותר מזולתו והיה האדם הזה
 נכרי ולא היה זוכר הליכת הדרך ולא היה
 מבקש

ומסרנו ענפם כי הספלות והדלות לא עונו לסס עיני
 ורסוק ממחשבת סדרך הספוקה סמכות וסו סמלך לא
 לט א 39 I ולא

שלישי סימן כא

קול יהודה פאמר

אלה היום זכר וכו' הוא דבר הכוזבי נקודמת על שנים מה שבה בתפלותינו מוכרח העהכ: וכל אשר עשינו כמזמתי וכו' כל מה שעשינו היה כשי המור והמזנה וגדיל המזונה ועשה כי כמו שזכר בראשון מי עני הדברים אשר יכוננו לקבל

במקש מי שילוח אוחו וכו' שר הגיע עיר הליכתו אכדו לו אנשי העיר רדע כי אתה מת כדרך הזה המסוכן מפני שאין לך מי שילוח אוחך אמר להם וכו' הוא המלוח אחבה אמרו לו המדך שבקשנו ממנו ושלנו מאתו ללוותנו מיום היוחנו בעיר הזאת ולוא דאינוך אתה שהיית שואל על זה לעולם אמר להם בשוגע' וכו' שהוא קודא אוחו בעת הכשרה דלא כל שכן שיקוהו בעה המגור אפילו אם לא יפתח פיו בזה ודוא שעונהו בעת ד שילוח הלא ראוי לו שיענהו יותר בעת הצרה ואם אהם טיענים שהוא משגיח עליכם בעבור שאהם מרומכים אותו היש בכם מי שקבל עליו מה שקבלתי אני ומי שמדומם אורו כמיני בסבל לא וכלל מן הצעד בעבור שמור בצורתו בה שסבלתי לא אני וגוהר מן הטובאה בעת זכרון שמו מה שגוהרתי בלאני או מי שדלק כבוד לשמו ולהורתו מה שחלקתי בלאני וכל אשר עשיתי במצותו ובלמטוב ואהם מרוממי אותו מהקשה וסברא זאינו מאבד שנרכם ואיך יעזבני בהליכתי בעבור שלא הוצאתי דדבר בפיו באשר עשיחם אהם מפני שנטהתי בצדקו וזה הדמיון אמנם הוא לכו שההעקש ולא קבל דברי ובוהיני ואם לא הנה חפילוהינו כלם בלאו זכור העור' הבא ודברי רבוהינו שקבלו בהגויאים בלאים בהגבלת גן עדן וגייהגם באשר

ולמי מיעוט מלי דהוס סיה ומה מוסף ומה מתן כשר היה קבלת רבותינו אכן בעיני יסובי כי כשר והמלך שניהם יודעים כי בא זכרון ההפך פעמים רבות בתפלותינו שהרי בתפלת הסאה נרכות בתוב לאמר אני עמל לחיי העל' וחס באר לא דברים טהר אוכל פירותיך בעבא וקפרן קיימת לו לפה' וכו' מהל דכי לא הו כל האומר הלכה וזוכה בה מונטט לו שהוא בן העהכ וכו' ברוך שקיבו שדלאנו לכבודו וכו' ומכש לחמוך חורם ולמעשים טובים ולחיי העהכ' ומה עבדו ככלל הבדר קדוש הכליך בכל יום וכו' וזמירות כריע לו אתה הוא נעס' ואתה הוא לפה' וכו' וכו' שכן אין ערוך לך ס' שקיבו כעס' ואין זולתך מלכנו לחיי העהכ' וזולת אלה אולם המתעקש בקבלת רבותינו יוכל לומר שאין זה עולם הסמיות דק הם מים טובים מאלו שאנו מקיים אח עת נוטם כימו השטיח או אשר כך וקורא להם גם העהכ' אך מי שקבל דבריה אל המלאים בהגבלת ג' וניהב' כיו שחבבה בראשון כמין קטו נקל הוא לנשתת ולהמין כי על עול' כעס' אכחנו כושאים את כעסנו בזכרון העהכ' והנה מאמר המלך על מיעוט זכר העהכ' בתפלותינו אין עמם על

הקדמים האלקים אינם ציכול אדם ולא יוכלו לשער דכו' וכן יאמר סימן לב שאין ממקדנים אל האלקים כי אם נמנית האקים עצמם וכו' ואינו מאבד שרכם וכו' כאמרו בראשון סימן קיא אין אכחנו שוללים משום אדם גמול מעשו הטובים מליזם אומם שהיה אכל אכחנו רואים הטיב במורה לעם הקדוים נמייסם ואנו עורכים מעלתם אכל האלקים אשר מומם בערך ההוא' עכ' והכוונה לומר אם אינו מאבד שרכם כל מלא ימכס שכו הראוי על עבודתו הכלמכת עם היות מלא הונאמי מפי מלין לקש על ככה שהסנה כזה היה ידוב בטובו בנדקו אשר לא יאמר טוב מעשיו: ואם לא וכו' כל ואם לא המתקש בזה אך הוא רוכ לקבל דברי רבותינו: ככה תפלותינו וכו' ודברי רבותינו וכו' מלאי ההגבלת גן עדן וכו' ומקום ביאורו הוא בראשון סימן קטו ואולם לכו במהר על מאיר המלך בקודמת שהיה רוא בתפלותינו

העלם המלות הללו מייכו' העלם המלות הללו מייכו' בתפלותינו ככולות ומכולות כהנס וככה' אימכס על זכרון הע' ב' נכסמות אחר השו' היה דברו שאם יתבאר אמרו עהכ' על ימי ההגבלה הקשות אחר ומת המשיח' הרי לא נפאר לפרכו בלמי אכ גוימכו ואדמטו בעכקי חיי טעה ואין בתפלותינו זכר עולם כעסמות כי אם מעט' כלאו תאמר בברכת אלקי נשמה אלה כעמק

אבדן מועט מהע' והנה הסבר מלא כפי לאמר בתפלותינו כלם מלאות מוכר העהכ' ואם תאמר אין זה רק אכל הנלמי המתקש בקבלת רבותינו כי לו לבדו יתגלו בנכותיך מלא תפלותינו מוכרנו' וקשה מן הראשונה כי איכנה מכל וראינו שקבלת כל מלא כין תפלותינו כלו אורה מאר העהכ' אם המלך לזכ בקודמת שאין זה כי אם נבדר מועט' והלא לכו רוב

קול יהודה

מאמר

שלושי סימן בא

קנח

במחנה בני ישראל משמחה נקרכו וזאתה עמיד להחיותם
 בני לעמוד לבא. וכן מקוים הממים הכוכבת בזה
 ברכות מורה על השלמות הנפש אשר המות. והחנך
 נאלץ לו סמלל המקבל דברי נדומונו לא יפוסק היות
 מעלותו מלכות מוכר עמך
 שהיה כלאמור. וזאתה ידעת
 את אשר נחלקו בזה הירכנס
 וקראלך שהיה לדעת
 סדלונס פרק ה' מהלכות
 שפוטם שלם הפשוט שאחר
 קמות נקרא עולם הבא.
 ולדעת הרב עולם שאל
 יקרא עולם הרמיה. וכבר
 כתב עם מהי קאלו זל
 ונרץ לייסוב לדעת הרב
 שעהב היינו עולם שאחר
 הממים היאך יתייבש מים
 דרך הערב אין נו לא
 אכילה וכו'. עכ' אולם הרב
 ו' חדשי בספר אור המלך
 ג' כלל ד' הארץ נדרו' היה
 והעל' ישוב על דעת הרב
 גם העי' על סוף עם ענה
 בדברי חז' ל'ו המצויים

כאשר בארתי לך וכבר ספרתי לך מה שעושה
 החסיד בומננו זה והיאך אתה סבור שהיה
 בזמן ההצלחה הוא ובמקום האלהי ובתוך
 העם ההם ששרשם אברהם יצחק ויעקב והם
 סגולתם כוטבעים על הצניעות אנשים ונשים
 אין עולה בלשונותם והחסיד בנייהם מורכך
 ואין נפשו מהלכת בדבריו הנבלה שישמע
 אוחם מהם ואין גחלת בגופו ובכבודו טומא'
 זיבות וכדומה ושדצים ומתים וארעת וזולת זה
 בעבור שהיו דבקים בקדושה ובטהרה וכל
 שכן בו שהיה שוכן בעיר השכינה ואיננו פוגע
 כי אם בתחת על מדרגות הקדושה מכהני
 ולוים ובוזרים והכמים ושופטים ושומרים או
 יראיה הבון חוגג בקול רה ותורה בשלש
 פעמים לא נשכה ואיננו שומע כי אם שיר ה' ולא
 רואה

שאלמנו בקיאים הבנויה וכו'. גם נסיון נה' יך
 כלי כפך כגולה וכו'. אז ידעם שהבנות הן הן אכתי
 סגולתם של ישראל אשר בהם יתארו: מוטעשים על
 הנביעות וכו'. כי נביעות אל אברהם אביהם ולא יסר
 עתללם שמת הנביעות
 נוספה גם עד שאל אברהם
 למה אמתו כאשר הקיב
 לבא מנדימה הנה לא ידעתי
 כי אשה יפת מראה את וכל
 כאדם אל עליו מעד פכחו
 לא הכיר גם מרוב נביעות
 עוד אמרו במניפא' ש' השוכר
 את ספופלים ויאמרו לא
 אים שרה וגו' ויאמר הכס
 באהל להודיע שדס אמתו
 נכועה סימס' עכ'. וכמו
 מדרש הוא ברכה ומקפי
 הנשף ומתכס' ואין נרד'
 למר כינחק שהים עולם
 ממיס' ולפיכך טעפת מה
 סקדו בעמך סכספת לא
 במקום רחל' ולולי יוכ
 הנביעות שכל היתם כולל
 ישראל' וכבר חזל על אמרו

כמו וראית אורי שהיתם טעמו דאשכנז' ובכך דמנילס
 ח' לעזר מאי דכתיב לא ידע מדדיק עינו ואת מלביס
 לכסא נשכר נביעות שהיתם ברסל וכתם הינא מהס
 שאלו וכו'. ובכספ' נמה בהמך יונאח שעלינו בכספ
 איה ואשם אשר הסויקו במדס וז באמס' עם מל מעשס
 באדם אחד שנשא אשם נדעת ולא הכיר בה עד יום
 מותה' ה' כוא וראח כמה נכועס אשה וז שלא הכיר בס
 בעלס' אל כני חיח' וז דרכה בכך אלא כמה נכועס אש
 זה שלא הכיר באמתו' עכ'. ועל מדס וז סיס סכספ
 עימד ונחוס מס' ה' אלפק דורס ממכד כי אם עשות משפט
 ואכנת חסד והנכע לכס עם לקי: אין עולה כלשונותי
 כמאמר הכניא שארית ישראל לא יעשו עולה ולא ידבר
 כזב ולא ימנא נפיהם לשון מרמיס' והסמיד כיכיס
 מורכך' כי לא יארח לסנהיה עם פועלי און' רק יתסכר
 חמיד עם ממיסו דרך ההולכים נארחות יוסר' וזה ספך
 מה שיקרה בזולת זה כאמרו למעלה בימן ה' וכל אשם
 תרחק עת הפסלה מהכספ' היא הולכת וקודרת כמס
 שזנע אותה מעסקי העולם כש' מס וינאחה ספוך לסכר'
 נערים ונשים ורעים וישמע חס' שיבצר זכות נפשו מדכר'
 לט כ 39 א בעורים

ידעו: וכבר ספרנו וכו'. מאו הוטל לקרוא
 נשם החסיד כאמרו כי' החסיד הוא הכזהר במדינתו
 וכו'. ומן הוא והלאה עד מקום זה אשר שמהו לחותם
 הספור הזה המעולה: והיאך אתה סבור שהיה בזמן
 ההנלחה ההוא וכו'. כבר העירתיך סימן' יא כי עם
 היות כפורו על מכה החסיד שלא בזמן הבית ובמקומו
 המונבל' מכל מקום דבר על אודותיו בכמה פרטי
 ענייני' כתלים בזמן ההנלחה בארץ ישראל' ושם
 הראיתיך טעמו למראית עיני' ומה שזכר הנה ומן
 ההנלחה והמקום האלקי והעם ההוא' כן ילך כל
 עמת שכל דומתו סי' א' כאמרו אבל בהמנא השכינה
 בארץ הקדושה בעם המוכן לכבואה וכו'. ושם כאמר
 אך בזמן היה ובמקום היה והעם היה וכו': והם
 סגולתם' ר' בן יהו' עם בני ישראל סגולתם של אבות
 זרע קדם מנכתם וטבע מקורם מנא' בעם וז כתב
 מהס' וכאמרו עליהם כראשון סי' מא' ואלה היו לב
 האדם סגולתו ולכל א' מהם היו בני והשאר כקליפות
 ראויכ לענין האלקי ושנה האלקות בקהל רב' וכבר
 סקדים עם בימן כז' והמתכיות כבודו אלינו בעבור

קול יהודה

שערי צדק וכו' **שערי צדק** כענין הכניסה אליו וכן למטה
בנה עבד ואל כל זמן שהיה נשאל את נפשו בכל יום
שומר בלתי עבד מן השמאל כי כבוד חכמת נשים
וכן אשר תפלה ונתן הענין הזה וכו' **ואשר** כך אמר
ואינו עונש כי אם בחירות
ש' וכו' וכבוד הננומי
שערה כענין אליהם אמר
ואינו שומע כי אם שיר ה'
שכנע עסקי העולם אמר
ואינו נהנה לבקשת החמס
וכן האון חונן בקול רנה
וכן כדבר המשורר על
עולי רגלים (סימן ט"ב) אלם
אזכרה ואספכה עלי נפשו
כי אפסור כעך אדרם עד
בית אלים בקול רנה ותודה
סימן חונן: אלם אם יהיה
וכולל הפסוק מה שספסור
על אודותיו: ואינו נהנה
לבקשת החמס וכו' כי על
מואל פי ה' יהיה עמם
ואשלח גכוס קול וכו'
המשפחה שמות אליו
במה שכיבו לבין חכמו:
יזכות כענין ומקון משפוח
במה שכיבו לבין חכמו:

סימן כב
קכנול
סזה רל מתוכות בית הקבול וההכנס אשר בה כולמן
אל מול קבלת הענין האלקי מלשון אמרו סימן כב ומה
שהוא תלוי באלה הקבלות וכו': אל עם המנה השכינה
כענין קופס בליון היה שיראה ממנו אצטרות מציאות
הכניאה עם העדר השכינה והוא מה שיונה עליו מכת
הכני והנה זה סימור מה שאמר נשני סימן י"ד בראשיתו
כי המנה השכינה הוא תנאי בהצעת הכניאה למוכן לה
או שכתב בנחם המוכן היא בעת המנה: אך שיעני
שכוננו כי עוד עם חלוקה שליש אשר מתכן עמה בעת
הכניאה וזלתי השמים המוכנה והיא בדברים המניעים
לפי והמתישמים לה עם היותו חונה לה: ועם זה ות
גב שלא היה עם גזון הנית בהלו כר השכינה עליו
וכמו שביארנוהו עם כל נרכו: גם מעתה אמרו סימן
הה שגם אשר הכתול הכניאה הכרית בהסתלק
השכינה וש מקום לסעוד הכניאה באשפעות סדקיים

שלישי סימן כב כנ

שהם עכמס יהיו מצוה לטכיה: ובמהל' יקנו בהמל' אים
מדרגת הכניאה: וכו' וכרכוהו בשני נחמיו החכר
וככן בעצת מדרגה למען אשר עורכו: שאן נהך עמם
לפרוש ולהכור: כעך מוק הדברים בראשיתן שכן עמם
דברי המל' הזו יא ר בל'מ'
מכה העיבור אלגנו איכנו
בנדר מן העולם וכו': ואם
מקש מן עמם וכו' כי
הלא כה דברו בסוף השמ
למה ואינו מל' פכך שפעמק
עמי אל מאר העיבור אלקים
אלהים ואמ' אשאל אונק
על טעמכם על הקראים
עב' וכבר הודעתך טעם
הקצור כי אחרי ספורו על
מכה הפסיד שהיא בגלות
הסגולה והוא הס' הראשית
להתמכרות הכנול האלקי
באמצע כמו שהוצר בשני
סי' לרי ראוי היה להגדיל בין
הקדש ובין הסול בין עונד
הא'ים לאשר לא ענדו שהו'
הקראי הדוסק דגלי שכינה
כמו שהמכיר נעשה מצון
איהי כמ שביארנו שסתלג'
הסדר בראש המל' עם מס
שקודם על זה נפמיות
הסדר: כי אני רואה אותם

כנ אמר הכוזרי ואת מדרגת התכלית אין
אחריה כי אם מדרגת
הבלאים ובדין מקיים לנבואה בכמות הקבול
הזה כל שכן עם המצא האנינה: וכמו זאת
תהיה העבוד' לאין צריך עמה לפרוש ולהגור
ואני מבקש ממך עתה שתבאר לי קצת בייאר
במה שאצלך בקראים כי אני רואה אותם
משתדלים בעבודה יותר מהרבים ואני שומע
טענותם יותר מבריעות ויותר מפיקות לפשט
התורה

כנ אמר החבר הלא הקדמתי לך בדברי
כי ההתרחקות והסכרה
בתור איננו שביא אל רצון האלקים ואם לא
אנשי הקדמות ובעלי הרוחניות והגזורים
בהרים

משתדלים בעבודה וכו': כי כל מנה שהמיוקו בה
הקראים הם יותר זכירים בה מולתם: ויותר מפיקות
וכן שאן מפיקו רצון כל דורש מעל כפר הלישן הדברי'
על פשטן מה שכתוב עליו הדעת: והן עוד מלגה זו
בלשוננו בראשית ה' ב'אמרו אך אינם מפיקי' לכוונתו
סימן כב הלא הקדמתי לך כי ההתחמיות וכו'.
היה זה בראשיתן סימן עליו והכוזרי הוכיח שם לכלל סוד'
עליו סימן כ"ג גם נשני סימן ג' והכל בתנאי שם
במקומות הפמה: והנה אמר זה על הקראים אשר מלכס
יוצאו מילי ומגלים פנים בתורה שלא כהלכה הורו
והגו מלכ דברי שקר בייאר הכפונים על פי סכרסם
והתחמיותם וכמו שכתוב: ואם לא וכו': הוא מל' שום
לדבר הכוזרי בראשיתן סימן כ"ח: ואל לא היה כן רוב
בני אדם משתדלים לפני החוה והקופס וכו': ובסכס
דברו נשני ב'מין מ' ב'אמרו ויקו' כל בני אדם משתדלי'
לקבוע

קיל יהודה

מאמר

שלישי סימן כנ

קנט

לכבוד מורה נבילה שמכאן אליו הקצתם וינליתו חם כטל עכ' ועתה נטולו כי לא כיהת כואת כפיהם שהעיד החוש והסניין והמטפים הם המלמדים כשם לאוקיות כמו' שביארנו בראשון סימן נ"ט ושם הקדמו' כתבאר עניינם ככפי מ' דל'

פרוטרות עד שלא היה הפרש בין המשקלים של פרוטרות למשקל של כלן יחד עכ' ואין זה כי אם בית לקי' מונבל כשיעוריו וכשיעור כל כליו נמנמם נמור להיותם דמויים אל עניינים כפלאים כפלאים מנביהים לשבת' ולהורות

ובעלי הרחמיים דברנו על אודותם בראשון סימן ע"ט: ועצומים כהרים ככדוכד כעניינם בתחלת המאמר: משתדלים ל' התקרב וכו' ויהיה ראוי לעשותם השתדלותם והתחכמותם שזרדו עליה' ככד הענין האלקי: וזהו שראו וקבלו כי לא עשה בן לכל בני דק לעשו כשד לו יק על ידי המדות המנוות אליו חלתי ית: וזהו אמרו וכבר אמרנו וכו' ועל כיוצא בזה דקק פירא מא' מלאכי וככל מקו' מוקטר מונג לשמי ונ' כי לא אמר לו בראשון

בדרים ושורפי בניהם באש משתדלי' להתקרב אל האלקים וכבר אמרנו שאין מתקרבים אל האלקים כי אם במצות האלקים עצמם בעבור שהיא יודע שיעורם ומשקלם וזמנם ומקומותם ומה שהו' חלוי בל' הקבלות אשר בהשלמת' יה זה הרצון ורדבניק' בעיני האלקי כמו שהיה במעשה ד' מ' זכר אשר בכל מלאכה ממנו ויגש בצלאל את הארון ויעש כפירת ויעש ידועות ובכל אחת מהם כאשר צוה ה' את משה רוצה לומר בלא הוספת וסגרעת ואין בדבר מהמלאכות ההם מה שהו' מסכים לדעתנו ולסברתנו וחתם בה באמרו וירא משה את כל המלאכה והנה עשו אותה כאשר צוה ה' כן

לכלתי סור מכל מנותי בהם ימין ושאלתי ויתבאר הכתוב פ' שמות ראה כל המופתים אשר שמתי בידך ועשיתם לפני פרעה' כפי מה שביאר בו החכם ספרנו לאמר ראה כל המופתים אשר שמתי בידך עיון בכל פעם כל המופת' שהיו אז מושמי' בידך לנשותם על האופן והסדר אשר אנון' ועשיתם לפני פרעה' אז תגליח לעשות' לפני פרעה כשלא תשכה כי כשישטף האדם מננות בוראו כחבר וכיאר ויקלל הכוכב והיא לא תגלח כמו שהיה הענין בני מריבה וכן נהה בקיום המנות לא תוסיפו ולא תגרעו' עכ' וכבר זכרנו על זה מביעת התורה מעשות כמתכות שמן המשפה והקטרת: אשר אמר בכל מלאכה ממנו ויעש וכו' כאשר נזה ה' וכו' מה שהקדים עשיית הארון והכשרת לעשיית הידועות' עם היות הסוד עניינם (פ' ויקהל) בהסך זה כי תחלה אמר ויעש ידועות ואחר כך באמר ויעש ככלל את הארון ויעש ככרת וכו' קרא לקדוש ה' ויכבוד ברגדו מו הכלים המקודשים הנעשים על ידי כלהל' כי יראה מדעתו שהוא סוכר כדעת הראשון שכתב שכ ויעש ככלל בעבור כבוד הארון גם הוא עשה כל כלי הקדש' עכ' אבל ופ' ידועות איכנו מוכב ככלל רק לכל מסכ לב עז' כיאור הראשון אל

הכתוב בישראל אדם כי יקריב מכם קרבן לה' דק לשמי ל' בדיל בן הכעשה לו על פי מנותי' וכן הכעשה לשמו' אך לא על פי דברו: שיעורם ומשקלם' כר' החתם כנגד כמותם ואיכותם שזכר בראשון סימן ע"ט' וזהה זאת אשר דברו הכותים ככואם לנטל בכין בית המקדש אשר הרשה עליו המלך בימי רבי יהושע בן חנינא כמסופר בכראשית דבה פ' ס' כי לכלתי חלל דברו שינא מפיו על הבנותו וענהו להטייל בו תנאו שמו מקומו או שיוסיפו עליו אז יגרעו ממנו חמש אמות כי ביה ימנעו מנבייכו מבלי ספק להעדר פרכי המדות ויחסיהם ממנו' והיו על לכבד דברי סוף בפרי שלח ככלי הדיוט כלי בית עולמים' כלי הדיוט שוקלן אחד אחד ושוקלן כלן באחד פעמים מרבה פעמים ממיט' אבל כלי בית המקדש איבן כן חלל שוקלן אחד אחד והוור ושוקלן כלן יחד לא דבה ולא מיטע' עכ' וכיארנו כמו שכתב המורה פ' שש אלל כל כסף הכלים שלא היה כדרך השוקלים שאינם מדקדקים במשקל הפרוטרות כל כך נמנמם ולפעמים לא יהיה בו וכשחזור ל' קלן כלן יחד פעמים מרבה פעמים ממיטע' אבל משקל כלי בית המקדש איש כן אלל שהיו כל כך מכוונים המשקלים של

קול יהודה

מאמר

שלישי

סימן בנ

אמרנו ויעשו כל חכם לבן אך בעתיו כל כלי הקדש איבנו במשך לדעת הראשע שכן כתב שם וחור ואמר מהם ויעש את השלחן ויעש את המזורה ועל ראיו ירמוו אל כנלאל שפעה כל כלי הקדש ואין כן דעתי שגם

באמר המשכן אמר כן אכל הוא חוזר לרמוו א כל חכם לב כאשר אמר במשכן עכ"ו והנה דעת הרמב"ן שלא פשה כנלאל לכדודק הארון ופמו שהקדים שם דברו לאמר והזכיר בארון ויעש כנלאל להגיד כי הארון הגדול שהנה הוא שפעה לבדו הארון עכ"ו ולא יקטעה באמרנו וכל את מהם כאשר נזה ה' את משה שקרי לא החזיר זה בשום אחד מהם זל קרי אכל פניינו כפי מה שכתב שם הרמב"ן זל והנה לא הזכיר במשכן וכל כלי אשר נזה ה' את משה ודבר והעטעם כי כלל מלאכת המשכן בפסוק שאמר בסוף וכנלאל בן אורי בן שור עשה את כל אשר נזה ה' את משה יאולי היה זה משה שמו בסדר כמו שהזכירו רב"ו עכ"ו והוא מה שהזכיר רש"י פדשת פקודי מעטעם רלז וכנלאל בן אורי עשה וגו' אשר נזה אין כתוב כאן אלא כל אשר נזה ה' את משה אפי' דברים שלא אמר לו רבו המכמה דעתו למה שנאמר למשה בסיו כי עשה נזה לכנלאל לעשות תחלה כלים ואחר כך משכן אמר לו כנלאל זמכנ השולם לעשות תחלה בית ואח"כ מעשים כלים בתוכו אלא כך שמעתי מפי הקצ"ה אלא משה כנלאל היית כי בודאי כך נזה לו הקצ"ה וכך עשה המשכן תחלה ואחר כך עשה כלים עכ"ו וכתב שם הרמב"ן וכנלאל וגו' הענין כי על פיו נעשה הכל כל הוא המורה לכל החכמים ולפיו היו עושים כלם ומלאים אלו כל מלאכתם כחם ולהורות נתן כלבו אכל גם כל חכמי לב עשו במלאכה כחם ויעשו כל חכם לב בעושי המלאכה את המשכן ועל רבותינו היה זה לשבח אותו ולומר שאפילו דברים שלא אמר לו רבו המכמה דעתו למה שנאמר למשה בסיו ולא בא הכתוב לומר שהוא עשה הכל אלא שקיים בכל הנעשה על ידו כל אשר נזה ה' אל משה ולפיכך לא אמר

בכל אשר נעשה על ידו כאשר דבר ה' אל משה כ"ו היה במשמע כאשר אמר לו משה דבר ה' והוא שנתן הסדר בהם ממה שאמר לו משה ולפיכך כלל זה פסוק לומר שעשה הכל כאשר אמר ה' כמו שכתבתי למעלה

עכ"ו אף רומי כקדמי סוכב הולך לשכנ ממשנות כמה שהקדים החזר ויעש כנלאל את הארון ויעש כפודת לויעם ויעש כי לא חיתה זאת מאתו על הורא דעתו בדעת הראשע על שכעשו כל כלי הקדש על ידו כנלאל כאשר העלה רומי בתחלה שהיו הם דברים של מה נכך במקום הזה

ואין זה כדאי לעשות עליו את הכתובים אכל כיון אכל דשע למה שזכרנו משכנו הסדר אשר עשה כנלאל ממה שהקדים עשה הנזכר

בכלים ואחר כך במשכן וראוי היה משני זה שכתב כתוב תחלה ויעש כנלאל את הארון ויעש סכודת וכו' ואחר כך ויעש ויעשתי אמשם הסכודת דעתו למה שנאמר לאשה בסיו ונעשה תחלה משכן ואח"כ כלים וזכרנו הכתוב באמרנו ככל אשר נזה ה' את משה כמו שקדם וזהו ענין אמרו וככל אחת מזהם כאשר נזה ה' את משה רלז כלו תופסת ונגרעת והיה סמוך להשלמתו חול השכינה כאשר שם אחר הקמת המשכן ויכס הענין את אהל מועד וכבוד ה' מלא את המשכן האהר שתייה וכו' והשני וכו' הן הן הדברים שזכר בראשון סימן עט באמרנו אף הייתם ומכורם והיוזן להם בדרך נזה אל ידיעה שלמה מפורשת תכלית הב אור מאת האלקים ומו שהגיעו הדבר הזה וקיים אותו על גבוליו ותכאיו בלב שלם הוא המאמין עכ"ו והמשכן היה וכו' ביאר אף כאלמו בו שני העניינים אשר הקדים ומה שאמר בתכלית החסן הוא נקשר עם אחרו מכל הקהל כאשר אמר ושכנתי בתוכם אמרי אמרו ועשו לו מקדש וכבר דמיתי לך וכו' היה דברו יקר על זה בראשון מבימין כע עד כ"ע"ו ושם הרחכנו הביאורי על כן יהיו דברי במקום הזה מעטים אפס כי לא זכר שם הנצח בפירוש אלא שכלל כמה שאמר פו על אכל הכיור והשיעור וההורעה וכל אשר יש בו חכמה לכוכה

קול יהודה

למכה לא יתחמם כי אש למכס יכול משער וכו' עכ' :
כי הנורה וכו' הייתה הנורה העצמית והוא הענין אשר
צויה העצמית לדפוף אלהיה הקדושים והוא אמתתו האשר
הוא הנמצא והוא כמו שכתב הנורה בפרקו הראשון

מאמר שלישי : סימן כנ

נמשעו הכננים אהבתם גם שנאמם אל עבדו
התחמטוים אשר עליהם הוסיף משטרם בארץ : וכבר
דאינו חרפת כל מי שהשתדל בדבר מהדברים וכו' .
הואיל כיאר כי שוא מחשבת אדם שיוכל לשער הערס'

קס

הנזכרים עד הכה' . ואל
כעלי האקמיאה והירמיו
שלא ידו אשר מו משאית
שוא ומדוחים כיהכה משעו
כעלי האקמיאה משתלם
לכה השערת סוס האף
בכלם ומאזני משפט עד
היפק להם מין מתבת
לשאינו מינו ומחת הכתם
עניאו והב כיו שיוכל הסוס
השכש להפק מיוול לרם
ולכשר מהה שטענה אומם
היה דאמם המתוות וכן
ממין אשר בעשות הדבורים
מכשר הכקר והימושין מהיין
וכשר לכס אית' לעשות גם
הם כלמיהם כן בי אמה
הלא כענינום דאינו השתנות
עמם בעמם עי' סוס משוער
טעניו גם אלו בביא אש מן
הקדיות ונשערהו באופן
שתכלם נו פעולת שבוי
הענמים ועל ידי הדמיון
הזה הונו על אפשרות

צבוח דמי מבלתי חי איננה מן הטבעי אך מאת
ד' אלהי יהיבך קוראי אורח החכמי טבע ואמת
הוא כלי הכנעני סודכנים לקבל המעשה
ההוא כפי עורכם בלחיים והקור והלחיות
והיובש ויהיה זה חכך וזה צנץ וזה סוס וזה
ארי והערכים החכם אין אנו יכולים לשער
אחר דאילו היינו יכולים לשער אותם היינו
יורלים לעשות דם והלב דרך משל ושכתב זרע
מלחיות ששעור מוגיהם עד שנוכל לברא היים
שיחול הרוח בהם או שנוכל לעשו מה שיעמוד
במקום הלהם מדברים שאינם מן המזונות
בשערנו החום והלחוח והקור והיובש כל שכן
אם נדע הקרני הגלגליים ומעשיהם העיוורים
על דעת החזיק בכל מה שרוצים להראורו
בעולם ד' זה וכבר ראינו חרפת כל ביש השתדל
בדבר מהדברים האיה מבעלי הבמ'א ובעלי
ד' רוחניות בעשות הדברים מבשר . הבקר
והיהרשין מהיין כי זה איננו משעור וחכמתם
אבל הוא מנכונות שנוצאות כאשר מצאו
המשגל

מלאכתם . והרמזים אף הם יחשבו לשער פעולת
בעדרות להורדת הרוחניות בכל אשר יוכנו ויהיה
במו שזכרנו בראשון בימן עלט והנה סבת טעיות מה
ששמעו הראות השמים אלקיים על ידי הקרבות אשר
קדרכו מאדם עד בני ישראל וכמו שורה על כל זה
בימן לב באר היטב . והנה פקו פליה דוחו
ממושנותיה ולא יכלו קום כי בשוונם ככלמו בכלות
לדיק כחם והיא לא תכלם' ומה שמכה דעתם על
המהוות הדבורים והיותם כאמור יסוד רעיע הוא
זה שהריל שכתרו ערך החום הענבי אשר הוא סבה
להיותם . ואם ידעו מציאותם כדרך הכניין לא השיגו
סבת מלאמת עד יתכן להם למדש דבר מעתה לדוגמת
חדוש' ולא כי זה איננו משיערים ומחמתם אבל ומה
ושיעור הערכים וכו' . גם משפעת הקכה אשר כענינו
הרמזים עליו מאשר ראו בקרבות אשר הסגולה

הנורה הנראית המושגת
לחומים . והיא . הפקולית
פיוכה' . והוא' כמחלר
פאוולר' . ג' ועוד יתכלר
פנץ הנורה הזאת הענמית
פחמיטי בימן ד' איכה
פן הטבעים כקראו כן
אלו ארבעת היסודות או
האיכות . שמהתמונות
יתורה האומם כל צדמו .
שכרית' . צכני בימן א'
ולמעלה כזה מ' או' באמרו
מתנכים בהם הטבעים
וע' : : ואמת הוא כי
טבעים מזמכים וכו' :
באמרו ברמזן סימן על
אלל ים לבימות וכו'
בעלי על המסום זהקירוח
וכו' : אל המעשה הוא'
מקבלת הנורה : מלחיות
בשעור מוגיהם וכו' .
באילו מאמר מין ומין
וכחמ' א' אר טקדן שאלו

היה אפשר ואלו גערים על מנו שהי כמין במשקל
ובמטורה וצ' מציא שם טווי הערכים כאלותים לקבל
נורה היה נמשך כלי טקן שנוכל לכרא ישים וכו' . בי
אומם כדיות השבעות יתבדך אין נה כילות' . וכמו
פיוכו' נחמיטי בימן' . גם בהקדמה שלישית סמוך
למיתת המד' : כל אש כדע הערכים הנלגליים .
ש' טעני' התחמטוים נתלים בהם כמו שזכרנו בראשון
פיתוף' : ה' זעמיהם' מה שממשך מכל אחד מהערכים
הכס הנלגליים : העורים על דעת החושים וכו' . רל'
פי המעשים הכחשכים מן הערכים ההם הנלגליים הם
ש' טעני' לפי דעת החושים בכל מה שרונים החושים או
זולתם בהראות בעולם הזה מהדברים הויים היונא'ם
לפי הכראה ממנהו של עולם כענין הטלממית
'כיוול מהדברי אשר שתדלו כענינום כעלי האקמיאה
'בעלי הקרובות שינא וכרם כמיון כי שמור נשמדן

קול יחודה

מבטאנו כי נכפ ערך כי הלל לאלקים פתוחים איהו
כיום קבול ומבוכות פשוטות פלומות יבנו לו ואיהו
מקום משוער וכערך כמות למחשבתו כבוד: והוא וכן
האומה היתה הראויה לחול העבין האלקי כעטקה וכו':

אל יתחכם אדם על דבריו
וכו' וכל זה אמורא בנלה
בדבריו סימן כל עת נא
דבריו וכמו זה טעם בעלי
שכאל הדוחמים וכו' עין
ס' כי הם טעם אמת
ודברים אחרים מגלי טעם
ומשמים בהכנת כונת
הדברים הלל: ומה שאמר
בעשות הדברים מכשר
פנקר והיטעמים מהיין ככר
נא זכרון זה על שם
משמטיות דבריו ו' רש"ל
כמה שאמר כעטע מאמר
אם סימן ים וכעט סס כי
פאלס היתם מכח החום
ששופט נשיעור כערך מאת
שמשו והככני והוא מתפלג

בערך ושיעור כפי התפלג תבועותיהם ומננס: וכבר
זכרנו על החום הזה המשוער כראשון סימן א'
ומהמשך דבריו העבאר לך שאמרנו בעשות הדברים
וכו' הוא ביאור מקום מכשולם של בעלי האלקימיתיה
ומה שאמר כי זה איכנו משיעורם ושכמתם: הוא
כתובת בנה למה שזכר ומרפתם אשר לא בשלמה
ענבם כמה שהיתה השתדלותם עליו: כי אמנם היה
זה מהעדר השיעור והחכמה בלופן התחדשם אלא
שאנאו בן בדרך הנסיון ואת משפט שיעור החום
הטעמי כחדושם לא ידעו כי אם בכלל כאמור: וכלל
בזה כי בלקסם ראה על אפשרות מלאכתם לשנות
עצם אל עצם על ידי החום המשוער: ומה שראו
השתבות עצם בשר הנקר לדבריו ועצם היין ליטעמים
שמוד' אין הכדון דומה לראיה כי זה שראו מהתחדשו'
הדברים והיטעמים איכנו משיעורם ושכמתם: ואין
יוכלו לשער מה שלא ידעו בו שיעור: ואין לאדם בו
יותר מהכנת הדע בדמיה וכו': ר"ל כי איכנו עושה
בזה יותר ומה שמה עושה בהכנת הדע באלמה
המוכנת לשורשיה עמית: כי אמנם שיעור הערכים
שראויה להם הנורה האיכותית איכנו כי אם לזכר ית'
וכבר דמה זה הראשע לרשימת עבואה נשדפ באמרו

פאמר שלישי סימן בר

ע שמות ואל כת לוי: בן ישראל והוא אחת אבא'
ולא דבר נבונה האומר כי משאפת השדה הכורפת
השדה אחרת עבליה: דק בלמות עצה עבמו לא יגלס
כי שער אסור השדה: היה לכהות ישראל קדושים:

שכ: וכן האומה וכו': הוא
ענין המשל אשר כוון
במשלו שזכר על האה'
וככלל בו בטול ענין
ההוכחות שקדם וכו' וכמו
שיבאר מדבריו סימן כל
כי אמנם קודר קברו דבריו
ככאן ושם ירחיב אדם
גבולם: ואין איתו דואש
וכו': ר"ל עכשו שניארת
לך כי פול הענין האלקי
כאומה היה בלמנו מעשים
משוערי' מנווים מאת האלקי'
לא זולת זה כי עין כשין
כראה כבוד: והעבנו עומד
על אומה זו מאז היתה לגו
קדוש לחלקיו עי' שמירת
החקים בלי התחכמות

ותכרל: נא לא בניכי לשטוט ענין שכלך איהו דפק
ישכון אור אומתנו ונכאיו עתכולם יאבן ההשתדלות
להמשך אשר אבותינו הראשונים אשר עקבותיהם כודעו
בארחות יושע ולא כעדרך להתחכם בתורה: וזה כי
אין איתנו יודע מנות האלקים על פי עבוי כמו שידעו
אבותינו מקדם משי רבן של כנאיים כי על כן לא היו
גריכים להתחכם בתורה: ומה שחזה בהשלמת
תחבולה זו שיתכל למלאות בזה השדוזה עד שלא
נעטרך גם אלו להתחכם בתורה כמזנו כמזים: והנה
בשלה הזאת מנמ' פניו להכריח נודך הקבלה איש מעו
איש כי מפרפי איש כקבל תשבע בטעמו בשמיר' החק'
כהונן מה שלא יוכלו הקדאים עשוהו יכמו שיתבאר:

סימן בר ומשך מעשיהם כי לא תפיק העתקת
דבריהם לא יחוכר לזה סמך משמיהם
בלופן עשיית המצוה עם כל תכאיה עד אמרו סימן כל
אם היינו היוס מנווים להקריב קרבנות היינו יודעו'
אין כשחטט וכו': אם ינאף מי שיאמין בזה: כל ז'
מיונע בין הקודם והמתאחר ושיעור כל הלכון כך
הוא בהעצמת דבריהם ומשך מעשיהם מרכים אחר
דבים וכו' אם ינאף מי שיאמין בזה: והכסם הפגא
עזה בדבריו כי אמנם נריך לזה לכ טהור כאמן אשר
ישדע

קול יהודה מאמר שלישי סימן כח פז קסא

מפני שיש בו ובאמונתו ויהי כמכירות דעת הקבלה אשר הוכחל לו וכדרך אחריו בראשון סי' כ"ה כי אמרנו הטורח סבלו ומשפטנו כעבוד שלא יהיה נזרו קבלה ממי שיאמין בהגדתי והנה אמר כי בעתקת הדברים

והמעשים הנזכרו ופקיה מרבים אחרו רבים כמו שהיו כמות כתות מחמינו המאוסים דור אחר דור באשר יזכיר סימן ס"ה

ומה שאמר כי הרבים לא יעבור על כמותם ההסכמה ככד התבאר בראשון סימן ס"ה : מקבלת התורה וכו' ביאר שהעתקה מרבים באמור הלל היא מענין קבלת התורה ותולדותיה

האמתתו מחכה וירושיה ודקדוקיה וצדקה הקבלה המשמשת ועולה עד משה המקבל תורה מישיבי וזו יהיה ככון לב האדם בטוב בקבלה וזה משפט

התחבילה שקדם זכרם בקורה לבל יעטרך להפסח בתורה המקשה וסברתי : לזכרונת על לזכרונת על לזכרונת על

אשר לא כיתבה ליכתב : או בפפרים : אחר התורה כתיבתה משום עת לעשות לה' : ישיבו כדרכם הספרים וכו' באשר עשו לימים ראשונים כפי הגדלתם אל בפפרי

הנראה הולקט פרשת והיא הנרכה על פסוק מעונה אל קיו קדם והנה היא כמותה על שלמות במה סוכרים אמר ר' שמואל בן אבהו בן לקיש שלטה ספרים נקראו בעורה סדר מעונה ספר ואטוטי : סדר היא באחד

מנאו כתוב מענין אל קיו קדם וכשנים כתוב מעונה לקי קדם וקיימו שנים ובעלו אחד באחד מנאו כתוב ויכלת את אטוטי בני ישראל וכשנים מנאו וישלחת את בערי בני ישראל וקיימו שנים ובעלו אחד באחד

כתוב אחד עשר הוא וכשנים מנאו כתוב אחד עשר שיש וקיימו שנים ובעלו אחד עכ' וכלל גדול בעתה אחר רבים להטות :

סימן כו ומה תאמר באות וכו' כמו נדו נעדינו וכו' דברי הראשונים יטענו בפפרי נחמות

רבים שלא יעבור על כמותם ההסכמה התורה ותולדותיה וירושיה במשה ברורה בלבבות או בספרים

כך אמר החבר ומה האמר אם יפצא חלוק בפפרי א' או בשנים ושלישה

כו אמר החבר יעיינו ברוב הספרים כי הרבים לא יעבור עליהם חבוב ויגידו היהודים כן במעתיקים כשיחלקו חמיעוט ישובו לדעת הרוב

כו אמר החבר ומה האמר באות שהמצ' בפפרים בחלוק הדקדקה כמו צדו צעדינו התראה שהוא צדו ואשר לא נשא לראש נפשו ושיבוהו נפשו חולת דת כל כרעט שלא נזכר לספרים

קסא שלישי סימן כח פז קסא

מעד נלמדו על אמת הדין ולא ויש אחרים כי בעתה היות גדלות והאיש דוחים נמכתב : על כן דורשים דרונים לשואל רשאל : ולפי דעתי שהם פני עשיתי לאלה אחד כמשפט על כן טעה האור כי גדו נעדינה

היה נזר נעדינו : וראוייתו נרחובותינו וכתבי לננו נעדין והלא פקס עינים וראה הנא אחריו קלים היה דודעינו כלכד בשחיתותם

והנה נדו כמשפטו ואין נזרף לדבר הזה סמיהטל עכ' : ואשר לא נשא לשואל נפשי וכו' לפי האמת בפפרי כתי' וקרי נפשי כמו שיתבאר וכה זאת שלטו האם ושיבו קריאתו כפי הכתוב בשנוי

מהנזנו כי לעולם כל משפט נדקו לסמוך על הקרי עם היות כל אש מהס כדרש לעגמו כפי עניינם חס כי לכו של אדם לא קריאתו עשויו הוא כושל אש כפשו כי קרוב הוא עם משפוחו לפי פנחון החומר

ומהיה אל שאלנו ונקטנו אס דבר זה מסוד ללבו של אדם ואת אשר יבחר בו כפי הקטנו יקריב אליו ואתה דע לך כי לא כל אנבעות הסכמים שוות כמשפטם של מתבוכות מלת כפשו כלו כי לשלש מחלקות כאלקרי

זאת אומר כי הכתוב כפשו והקרי כפשו וכמו שכתבנו בכל המקראות הכתובות : שא לא עינין וראה מה שאמר בזה וירא אשר לא נשא לכו נפשו כפי כפשו קרי והא אוקמו כפשו דא כפשו דוד סורא דמחיתותא

כפשו דא כפשו דבר כש מחס בני דכד יעוק מהיא עליה וכפשיה יסתלק בעבדין דכשרין על מה דיתקיי בהא למחך כל איכון כדא אמהלך לפני ה בארנות הסיים וכנין דלא נשא לשואל כפשי ישא נרכה מאת ה' וכו' עכ' ושם באמר פתוריע כפשו כתיב מהו כפשי וכפשו אלה כלל חד מלה כדא בשנע ה ככפשו אשר לכוני וככפשי יעשה ודוד מלכא אתאסיד בהוא לב ונההיא כפשו ועל דא לא נשא לשואל כפשו עכ' ולמה כטה רש' ככתבנו לא נשא לשואל כפשי לא נשכע כפשי וככפשי לשואל ומכיון לכוני שכובה כופל על כפשו שכא נשכע ה נבאית ככפשו עכ' וזאת לכרע כפי המומך אשר לא נשא לשואל

כפי פנחון החומר ומהיה אל שאלנו ונקטנו אס דבר זה מסוד ללבו של אדם ואת אשר יבחר בו כפי הקטנו יקריב אליו ואתה דע לך כי לא כל אנבעות הסכמים שוות כמשפטם של מתבוכות מלת כפשו כלו כי לשלש מחלקות כאלקרי

זאת אומר כי הכתוב כפשו והקרי כפשו וכמו שכתבנו בכל המקראות הכתובות : שא לא עינין וראה מה שאמר בזה וירא אשר לא נשא לכו נפשו כפי כפשו קרי והא אוקמו כפשו דא כפשו דוד סורא דמחיתותא

כפשו דא כפשו דבר כש מחס בני דכד יעוק מהיא עליה וכפשיה יסתלק בעבדין דכשרין על מה דיתקיי בהא למחך כל איכון כדא אמהלך לפני ה בארנות הסיים וכנין דלא נשא לשואל כפשי ישא נרכה מאת ה' וכו' עכ' ושם באמר פתוריע כפשו כתיב מהו כפשי וכפשו אלה כלל חד מלה כדא בשנע ה ככפשו אשר לכוני וככפשי יעשה ודוד מלכא אתאסיד בהוא לב ונההיא כפשו ועל דא לא נשא לשואל כפשו עכ' ולמה כטה רש' ככתבנו לא נשא לשואל כפשי לא נשכע כפשי וככפשי לשואל ומכיון לכוני שכובה כופל על כפשו שכא נשכע ה נבאית ככפשו עכ' וזאת לכרע כפי המומך אשר לא נשא לשואל

כפי פנחון החומר ומהיה אל שאלנו ונקטנו אס דבר זה מסוד ללבו של אדם ואת אשר יבחר בו כפי הקטנו יקריב אליו ואתה דע לך כי לא כל אנבעות הסכמים שוות כמשפטם של מתבוכות מלת כפשו כלו כי לשלש מחלקות כאלקרי

זאת אומר כי הכתוב כפשו והקרי כפשו וכמו שכתבנו בכל המקראות הכתובות : שא לא עינין וראה מה שאמר בזה וירא אשר לא נשא לכו נפשו כפי כפשו קרי והא אוקמו כפשו דא כפשו דוד סורא דמחיתותא

כפשו דא כפשו דבר כש מחס בני דכד יעוק מהיא עליה וכפשיה יסתלק בעבדין דכשרין על מה דיתקיי בהא למחך כל איכון כדא אמהלך לפני ה בארנות הסיים וכנין דלא נשא לשואל כפשי ישא נרכה מאת ה' וכו' עכ' ושם באמר פתוריע כפשו כתיב מהו כפשי וכפשו אלה כלל חד מלה כדא בשנע ה ככפשו אשר לכוני וככפשי יעשה ודוד מלכא אתאסיד בהוא לב ונההיא כפשו ועל דא לא נשא לשואל כפשו עכ' ולמה כטה רש' ככתבנו לא נשא לשואל כפשי לא נשכע כפשי וככפשי לשואל ומכיון לכוני שכובה כופל על כפשו שכא נשכע ה נבאית ככפשו עכ' וזאת לכרע כפי המומך אשר לא נשא לשואל

והוא צדק והוא אלהי האל כמו לא תעשה את עם ה'
 לקיים לעולמכם והוא שמו וכן אמר הכהן הכהן
 ופיתא נפשו בלא דלא חפשי נפשו של הכהן על לא יחא לנח
 וכו' וכן במחלוקת פתח סעם השלמה על זה האמר
 מעשי גזיר וכו' וכו' ולא סבדכם אחר כך עם הנהות
 קר אליהו המדקדק נמצא רשום נפשו בלאו ונחולס כי
 פן המדקדק היה הטעה לפי טעמו וכמו טיבאל ומכרטי
 וכו' המעבד בעקבות הדי' אשר זכרנו וזאת אומרת לא
 ש דק כחמי נפשו והדי' נצטון והי' דעת הר' לר' פתח
 על כפואו וכו' ונכחו ענש כבוד הכמו כעב' כעכשו וכעכ
 אששו דרך רבו נפשו כבוד ה' על והייתי אני ובני של
 שם לא תאמר כחמי נפ' יעוד כה שליטה והיא דעת
 על אליה המדקדק שאין כאן קרי וכו' והכתיבה
 או קריאה שוין הם נמלה זו בלאו ונחולס שכן כחוב
 עם ופירות הטובות מה' א' אשר לא נחא לנחא נפשו ואו
 קטיעא ומתחילי אני על כל המכרטי אשר רהיית שליט
 פירות כלם הוא כתיב נפשו וקרי כעשי וכן דאית' ברוב
 נוכחאות המפורט אין ספק כי סוף טעות פארים בין
 זה ובין פדס נפשו מבור נפס' (אוב לב) שהוא
 קרי נפשי וכן הוא נמכה עם ג'א מלין דכתיבין ויו
 וקריין יוד ולפוא נפשו לא נמכה עמוכן כדי שאינה אלא
 ויו קטיעא ע' ולנפשו ואת נמסך נהגית שרשים
 שרם נפשו על שררה נפסוהו הוא ממשע טענע הר' דק
 ענשו נפשו מול' על מחוכות המלה האת באמור
 זהו שליט שאין לנחא נפשו ממשע שליט המכין ויו
 וקריין יוד מוא נפשו מה שמתע שליט המכין בגליון
 מתקרא בגדולה על נפשו בלאו ואל' ויתיה דלא נמכה
 נפשו גדולה מא' בין דכתיבין ויו כיון דכחוא וקריין
 יוד ע' וכן שרעם הנלבע גם דעת הר' אליה
 המדקדק ונא עור עיה לסיכה כן המרים שרמה
 אשר לא נחא לנחא נפשו דלא אימי על מקרא לסיגא
 אצטיה וכן המדקדק הילים על פי בכחת הילקוט באמרו
 אשר לא נחא לנחא נפשו זה משה של' גשא לנחא נכשו
 על מדי' אלא ויכן כה וכה ורא כי אין איש שראא את
 במלאכים ויגידן נפן והר' בדיון וכו' דא מדבר
 באנשים וכו' אשר לא נחא לנחא נפשו זה נפשו של נמרוד
 אשר דל' מדבר ביעקב וכו' אשר לא נחא לנחא נפשו
 נפשו של לין וכו' ע' ומה באמר זה נפשו של נמרוד
 שם נפשו של הדי' אמר' שהוא נמרוד בהוא את שמו
 באמר לאנשים על למק כבשן ה' וכו' ונאמר זה נפשו
 לין נ' מכוון אל ויגש על לב לין וכו' אכב כי
 במדרש מיליכ עמנו במנא אכלנו בדפוס כחוב לאמר
 עם סעם נעטל נפשו של מנה וכו' ככל הכחוב לעל'

ואכב אשר ע' אנדרה וכו' אשר לא נחא לנחא נפשו נפשו
 של נמרוד וכו' דא יח יעקב וכו' ויוד לא נחא לנחא
 נפשו ללכן וכו' ע' והיה למי הגרם הואת אשר לנרש
 בי פתח' ביאר המלה כפי הנפוש יאמר כך על לפרעה
 כפי הקרי' ובאנדרה ויבאר פי לא נחא לנחא נפ' ע' על
 הכעס השליונה במוסר עת לו מאל' נודאו יח כי רוס
 הקדש אומרת כן וירוכה נכחא אינה על פנים מומה
 כסחיה כפני נמרוד ולא אנה שמי' לילולו נעבודת
 סמלו וכן יעקב למבא לרא' נפשו כנכשע נשמו
 ללכן ויסיה לפי זה לטונו ככל עם אחי' יל' נשנע
 למדע' וינארכא בכחת הר' קט' הים הפקד' וכן
 קס המדרש הוס עזרה לו למן עזרא ונס הר' אליה
 המדקדק ושנב בו אכן רוס היא נאגוש להבור מהס
 משמן ומשענה לאמר כי מילדי כעבדים זה לדקוש
 בכתיב או בקרי כל הכא דאיבאל למדע' דרך אבהא
 ופעמי' יבטחו הדרדשו על האחד מהס גימח ועבן
 לקטלם אין מוס דאיה גזע על גלית השני אנש'
 והמתרגם כבר נקרא שמו וידע אשר הוא אדם וכלכל
 דבריו ביטבט מ' מעשות כל כחיו יקדמ עביו יסבן
 יותר מלשנו ועל אודות הראייה המיוחדת על הדני
 שהורה ס' דכו מאשר לא עברה מלה זו על הפקודים
 דכתיבו ויו וקריין יוד כמו שזכרנו מטעם הר' אליה
 כו' אין ככך כי כדי היא סמירה בכלה לבדך פלוה
 אול' מה אעשה במקום שהורש נחה באשר הוא נתינת
 האת' שהחיקו בה רבים ונכשדים בקריאה ניד
 ונתינת בלו' אין ספק כי ככה המלכים הללו נועדו
 פנרו יהדיו על כל מונא פי החבורות ונרדו להר' המלך
 סיכה ומקס לא סדקי הירוא ואכלו איבוד' ואן כ'
 מנחא מקלה אפי' פי נכמתן של דקיים ונהר' אליה
 באמר כי מסרה רשכפאל היא נכודמכה בהשפעת מנה
 זו מכלל הכתובים ביון וקריין גזיר כמו שארעו בה
 כסוליס אמרים מקושר רוח בינהו ומעבודת קשה
 בגלות וטליל' והלא גם כנו דנר ד' אליה עמנו
 בהקדמנו בהריות לבכר מנוית הרבורת כהיל'
 השד על כ בחלות המכה ונחט ס' כי לא מנא נסת
 דוח דק במכה ארת נקויא בכר אכלה זאכלה וכו'
 בגנות השאר' ומו יבאינו לראות אס ככפר הכוא
 מכוך הכל כיו' וכמקרה האמרים גם הוא לא יקדמו
 על כן האימוכוכיהו דרנבן קא במכין אפילו יאמרו על
 יתין סווא במהל' כי להנס מורח אמת היכה נפיש
 ועולה לא נחא בשפתותיהם ואת ג' לה עין הכפר
 דאה ונפשו קשורה כנפשו כתיב וכעשי קרי פי ודו
 אמות נעקבות כדופים ג' לאנשים אשר זכרו:

קול יחורא סימן כח

אם תלונת הקאס וכו' הכנסה כי
לא אצר ידע המלך לעיני אהרן
יקם לנ לטוב והנזן כי בלתי זו יתקן
במקצתו וסנרש
עם סטות המאנים טמאה פה לו' והרבים אצר ימכה
הקאס נספדים דברים ורבים

רמקום מהקצתו ואם
רוח המושל יפלה עליו
לסכות כרצונו ובלע וסמית
עד אשר לא יעמוד להם
פרט ענף יום שאמר
במכודים ענינו הממלכיים
השלמים המחוקקים מן
המלוכה ונלא כמות במטורי
הסכונה אחת: וסמית
פענוכיים גם לנקודות
ולפעמי המשס בזה כמו סמית
בשמ סמיתוכיון כהם להעיד
על הפירושים כאשר אמרנו
ההעילה סוף למעלה וכו':
הממדות כי כלם נישרו
בקבלם על הדרך שיתבאר
וכבר אמרו אל כלרס סוף
כן המוד סוף מל ויקראו
במכר כמות התלקים
מגורם ושם שכל ויכינו
במקראי גמ' מורת התלקים
זה מקראי הפורס זה תרנסי
שום סכל: אלו הספוקים
פנינו במקראי אלו פסוקי טעמים

ואמרה לס אלו
המסורות (וי מה שכתב
במסרה א אשר רבו יחזק
מקרא ספודים) אל הקדישה
שפרו לנו פדלשוכים
שקראו בוצרים) ועטור
סודלים סוף סופדים תינית
תיניות אנכסכו גיפות הלשון
וקריין ילא כחטין וכמבין
ילא קריין הלכה למטה
מצינו עכ' והדברים והירו
בזהר ויקהל באמרו תיבין
כחוב ויקראו כמסר מורת
כחלק סמבורם ואם סכל
ויכינו במקרא וכל איקמוס
חא דריבין פסאי טעמי
מחכרת יכל איבון דיוקבין
דחוק עלאין כלל אחמסר
למטה סמיכ וכו' עכ' ועיין
במטה מסורת הממורת
להר' אלוס שדלקק כמקדמס
טלשיות:

סימן כט

ואך המשוב וכו' עיניו כשאות

להביא התקן לכלל הוראה
שעמם
בדברים אלו למד כי סעורה
קטנתה לא תפעק לגדס

שלישי סימן כח

ואין סלעט ענינים עם דברים
גל סף פמורס סלסלס
וח סוף אמת סקכלס ספק
צמס סקראיס' וסמית
ורה על אז נבוקודס והסעטיוס
בו יתאבד סהסרס
לסדרתן כולתם על סוף וסחר
קיי וסעטיוס וס נבסימיס

כע אמר הכוזרי אם שלוש
ההקטא על
אלה והדומה להם
משנה הפפריס כלם באותיות
החלה ואחר
כן במלות ואחר כן בחבורים
לא נספודים ואחר
כן בנקוד ואחר כן בשעמם
וישגנו הענינים
ובמה פסקוי יכול האדם
להעתיק עיניהם אל
הפסם בהעתקת אחד מאלה
המסודות כל שכן
כל ס

כט אמר החבר ואין החשוב
שהניח משח
ספר תורוה אל בני ישראל
ל אמר הכוזרי אבלי ספק
שהיה ספר
פשוט מאין נקד וטעמים

כאשר אמרנו רואי (ספר תורה)
לא ספרו התורה
היום שאי אפשר שיוכימו
עליהם בהבון כמז
שאי אפשר שיוכימו על
המצה בפסח ושאר
חורותיו שהם זכר לציאת
מצרי שמתעשרת
בנפשות ישראל אמרת
יציאת מצרים במעשים
ההם המתמידים שאי אפשר
להסכ' עליהם
בשנה מה שנים שלא יהיה
עליה מוחאי
לא

סימן ל

הנקודות כגורמם סמיכי וכמו
סיהבאר אמר כן) וזו
איכה סאלס כי לשון הקדש
היה הלשון שדברו בו כלם
בער ונאן טף וכסיה כי לא
היה להם לשון אחרת שש
טגלו ממל אדמתם וכאשר
בער אחר למד עד שהכיר
האויבות היה רבו קורא
עמו מתוך הספר פסוק אחד
כי אונ' פעמים עד סהיה
סנור בשינו ולפי מה שבה
היה נקי ללשון ההוא היה
נקל לזכור כמלות שקרא
עככל מקום שמשלס קראם
כלי סמנה וכו' וכביא דמיון
על זה עיין סמ: שאולספר
סיוכיומו עליוס כהמון
וכו' כותן טעם לזדירות
על האמנו מקדס סם טענות
כאותם הנמאום בירנו
היום שאלס יעלה על הדמיה
היותו בנקוד וטעמים
איך ככלה פסקיה וזו
הסמון

לפעשות כל ספריהם פשוטים
ואין כהם מומה ודבר זה
קשה מטאותו אל: כיה
סכוא רחוק סכבי' פל סמית
במטם וכו' לולי סהיה
זכ מתקובל אכלם וסמית
יחסי

הוא שיהיה שבת דומה של מלך בראשון מיון כל
כי שם על שבת השבת שבת כשם שבת לא יתכן זה
אלא בהשקפה מן הכל וההמשך או שהיו העדברים
עלם בני אדם וכו' והיה השבוע אולם מקובל מאת
זאת האמת שם על דבריו
באורו מיון כל אי זה
שבת יבוא לשמור בשבת
אלא שהיא מקובל ממחבר

כל אש לא יתכן דבר זה הוא קצת וכו' הוא שבת וכו' הוא
נידו וכו' הוא שבת וכו' הוא קצת וכו' הוא שבת וכו'
כלם ומרעה הראש פשוטם לשרל ולא שם איתם עם
שבת וכו' אש מה תועלת פיה ל' ל' ישראל בראיה זר
ואם כימר ששם אותם עם
התבונן נתיבם איתנו לומר
שבתם להם שם וולת שבת
מחבר פתוחה כעין החומש' שלכו

והן אמת רחוק הוא מלך שופטם בהיון
לעשות כל מפריהם כחלוק הסגור ההוא הששום אשר
שה ממש מורשם קהלת יעקב - כי אך סבלו כלם
פשוטו ולא מיסו זה בזה לאמר במתוכנתו נעשה כעומו
לאות עולם לא יכרת - ואין לפרש אמרו שאין שישכח
עליהם בהיון - מושב אל הניקוד והטעמים - כי היה
קשורו בלתי נאות - גם אמרו שהיה שפר פשוט וכו' היה
בהלכתו בלא טעמה הוא העקר שכל תיקוף דאית
הקבלה בניקוד וכעצמים שמוך עליו כמו שנתן :

עם הקדמות והטעמים וקרא בו עתהם עד שדע
אותם ואמר כך כלמי שרנה העתיק לו חומש אשר
כאשר - ואש אך שיד כסן שבסא אש לא נאמר שאכד
ספסר' יהם כלם וזה רחוק להאמין - ואשלו לשי מדרש
שכשם דרשי על מסוק וקראו בשם תורת אלקי' כמע
שכתבתי לעיל לא וכו' בו הניקוד כלל - וכן דעת
האנשי בספר חזות - וזל' אמ רבם מטעם את המספיק
ולא דברו ככונת ומהם ראשם הכין וכו' עד ואני אומר
עזה עתהו גדול אך שעה המספיק ואף כי אש הוא
עירא הסופר - והכלל כי במספיק לא היה אחריו חכם
קמוהו כי הנה ראובו בכל המקל לא ספסוק לא במקום
בראו - עכ"ל - ושי המספיק מי ששם השקפת הטעמי -
ומה אמר על אף כנהו כאן בלשון יחיד ואין ספק כי
היו אכתי' רבים כמו שאוכים אחר כך - וכן כנה אותם
נעצמו בספר מאזנים בלשון רבים - והנה כאן מוכן
חדבריו שאין דעתו שהטעמי' נאמרו מכוין - וכן מנאמתי
בספר אשר הפק נח שפתי' וזל' יש לנו לדעת כי הניקוד
ביתן בטיב ולא שנקודו הלמות - אך כאשר דבר הנה
לשון שקדש השינו השומעים כל התנועות והקולות
הקטנות והגדולו כאשר - כן הדבר נמוכה פה - החוק
הוא הרבה - כך יש לירד מפי נקודותיו בין אה קמץ
לאה פתח ובין אי נידו ובין אי פגול ובין אי מול' לא
קץ ובין אי ביו' א בלי ויו' ובין אי כיר' לא בלא ויד -
עכ"ל - וגם כתב החכם בעל ספר הכוזב במד' א' א' א' א'
וזל' אמר החכם בלי ספק שהיה שמור בלככות בפתח
והקמץ והשבר וכשאל והטעמים וכו' עד ושמו הוא מלכו'
והטעמי' אותם לכתובת יהם אשר העתיקום בקבלה
ממרעה ומה מחשוב על אשר תקנו המקרא בפתחים
הסלה ואחר כך בניקוד ואחר כך בטעמים ואחר כך
במסור עם שמיר' הסלה והספר עד אשר יהיו אותיותי'
עכ"ל - הרי שאין דעתו שמה כתבם רק שהיה שמיר'
בלככות אך קרא משה רל' אך קרא השם בין קמץ
לפתח ובין נידו לבגול ודימיון - עכ"ל כיו' ה' אלום
שמדקת הכוכב - ובמהך נוסף עוד כזה דברים
מעצמו - וסנה באמרו מכלי ספק שהיה שמור וכו' כוז'
לומר

ס' יצחק יצחק
כאן שבת רבי מס שכוין אליו מעת
בא דברו סימ' כל הלוכית אמת הקבלה מנד הטעמי'
והנקודות וכמו כן הניעה שעת קריאת דעת בעתן
הנקוד והטעמי' ועל זה גור אומר כי לא מכוין בכתב
נירתם רק קול סברתם בלכד ואחר כך קשו אכתי'
אשר לא העלה את שומעם על שפתי' וז' הדשו ממוכו'
שנקוד והטעמים למען יהיה רושם טכר למכוונת
פשוטותקום ההבט - והנה אכתי' שולל לבס את אליה
אשכחיו אשר החזיקה ידו נדעת החבר כי בספר' מסורת
המסורת בהקדמה שלישי' עשה מערכת על הדרוש
הזה ומחלה הכרית מלשונות המוכלול מה שזויר על
הטעמו סוכר שהנקודות כיתמו מפינו וסיף דבר הוכיח
שאין עניינו לומר נודת הניקוד רק שמש הקולות
סגולות ומשם הקטנות והוכיף זה מן הכא כלם כו
זכרון תכונות לא נקודות וכו' - אחרי כן יבא לערוך
תלמי' נגד החומרי' שהניקודות מכוין לא ששכחיהו
של שבת עירא וגלהו - ובתב אל' אך אמת הוא שאין בו
ספק שזאת הורה אשר שם משה לעני' כמי' ישראל היה
שפר ששום בלי ניקוד וכלי טעמים וכלי סימני' כושי
ספוקים כאשר א' פסוק דואים היום - ולשי דעת בעלי
הקבלה כל הפורה הוא כמקום אשר - ויש אומרת בה
אמת ויובאין מהן שמת על הקבכה כמו שכתב הרמב"ן
אל כשתשימי' לשי הפורה עכ"ל ואני אומר אש איתת היא
שהניקוד כיתן מכוין לא ימנע שהחזיקה חס כאשר
שהיה קראה למשה רבינו ע"ה נודת הנקוד והטעמים

כאן שבת רבי מס שכוין אליו מעת
בא דברו סימ' כל הלוכית אמת הקבלה מנד הטעמי'
והנקודות וכמו כן הניעה שעת קריאת דעת בעתן
הנקוד והטעמי' ועל זה גור אומר כי לא מכוין בכתב
נירתם רק קול סברתם בלכד ואחר כך קשו אכתי'
אשר לא העלה את שומעם על שפתי' וז' הדשו ממוכו'
שנקוד והטעמים למען יהיה רושם טכר למכוונת
פשוטותקום ההבט - והנה אכתי' שולל לבס את אליה
אשכחיו אשר החזיקה ידו נדעת החבר כי בספר' מסורת
המסורת בהקדמה שלישי' עשה מערכת על הדרוש
הזה ומחלה הכרית מלשונות המוכלול מה שזויר על
הטעמו סוכר שהנקודות כיתמו מפינו וסיף דבר הוכיח
שאין עניינו לומר נודת הניקוד רק שמש הקולות
סגולות ומשם הקטנות והוכיף זה מן הכא כלם כו
זכרון תכונות לא נקודות וכו' - אחרי כן יבא לערוך
תלמי' נגד החומרי' שהניקודות מכוין לא ששכחיהו
של שבת עירא וגלהו - ובתב אל' אך אמת הוא שאין בו
ספק שזאת הורה אשר שם משה לעני' כמי' ישראל היה
שפר ששום בלי ניקוד וכלי טעמים וכלי סימני' כושי
ספוקים כאשר א' פסוק דואים היום - ולשי דעת בעלי
הקבלה כל הפורה הוא כמקום אשר - ויש אומרת בה
אמת ויובאין מהן שמת על הקבכה כמו שכתב הרמב"ן
אל כשתשימי' לשי הפורה עכ"ל ואני אומר אש איתת היא
שהניקוד כיתן מכוין לא ימנע שהחזיקה חס כאשר
שהיה קראה למשה רבינו ע"ה נודת הנקוד והטעמים

לזרז שהסדר כחול הפכו עוזר בקודמת ביה מאד
 בלבבות בפתח וכו' הכל בני רפא מתקנת שות בניהם
 ותלכם בו בלמה לא כיו מוכן משמעות שכתוב שהיו
 שריבים אליו הכנים מלכים ושופטים וזולתם שמוכר
 והולך: ובאח' נפתח והקפץ
 והסדר והנטיים וספחה
 והטעמים כלל כל פנימי
 הנקוד והטעמי זכר נסמ
 סימן פ' כי שפתח והקפץ
 נסמך הם נגשת איברי
 הילוקה הראשונה שפרס
 ספחה והחולס וכחידק
 ועליהם כטפלו שאר המלכי
 הנטעים לאחד מלו כמוכר
 עם יאננו בארץ: וזה כיוון
 בארזו וכנטייה כי כל אחד
 מהשפחה מלכים נטע
 בקיאותו האמתית לאחד
 משלטון והכור השנא בשני
 ענמו כי בחקים מלכים לא
 יעמוד להיותו משרת להם
 המכואר שמה: ולו ידע הר'
 איך הכו' כזכת סמך נטעים
 חזאל לא היה משמי' וכרונה
 בהעמיקו לשונו המוזכר
 למעלה: בלב ההכנים וכו'.

ועמו שבע המלכים וכו' כל שפתחו בפרושו על אכש
 כנסת הנדלוכי על הזמן ההוא יבדק הקוד והפתח
 פי פנה זכר תחלה הכנים מלכים שופטים וכו' ואחרי
 כן יאשיך דברו לאחד וזה תחשוב על אשר תקנו
 המקרא כנסקים תחלה
 ואחר כן בניקוד ואחר כן
 בטעמים ואחר כן במסוד
 וכו' וכיון כזה למא' כדדים
 פ' אין בין המזדר שאכרונה
 בימן ב' כי אמרו תקנו
 המקר' כנסוקי' שזה לאמר'
 וגם שכל אלו הנסוקים י
 ומה שזכר בטעמי' הוא מה
 שזכר שם ויבנו כמקרא
 אלו כנסוקי טעמים: ומה
 שזכר ב' נאמרות הלא היא
 דכרס שם ואחרי לה אלו
 המכור והנה המכר הולך
 ומכר מה היה אלה
 המכור אשר יסדום וזו על
 שמירת המלא והחסר וכו'
 ולכנסוקי כלל כזה שמירכל
 ככרי מקפץ ופתח וכו' ומה
 שאמר' אשר מני' אומיני'
 וכו' הכי' אית' כן דקדושין
 לפיכך קראו ראשונים
 כופרים שהיו פופרים כל אומות שנתורה שהיו
 אומרים ויו של נקון: פנין של אומות של ב' ב' .
 דרש דרש חניין של תיבות והתגלה של כנסקים .
 יכרס' חזק מייער עין דיער חנין של תילי' באותיו'
 והוא רחום יכפר עין חנין דפכיקים עכ' . גם נמש'
 כופרים כ' אמרו ויו דחזון נרדך להיות זקף שהיה
 פני אומיות של תופש דרש כראש שטה עכ' . ואיל' עש'
 דרש ככוף שטה דרש כראש שטה עכ' . ואיל' עש'
 היות ריקוד בלמי' כוכר ומפקד בחמור כדרים .
 אעפ' כ' ראה להפסידו ומחניו כי לדעתו כלם
 כי פיו ומרועה אחד ומרדו כנסדו . ואין בין זה לוח
 כמלוא נחמ' או שנכלל שם ענין הכיקוד בחמר' כ'
 תורת האלקים זה מקרא ויהיה עיינו אין- פקריאה
 עם הכיקוד כי בלעדיו לא ידום איש חת לשונו על
 הקריאה: ועיכך הראונה מה שכתב על זה הר' אליהו
 המדקדק בספרו הנזכר כמון לדבריו המופתקים
 למעלה וזו מיתן שפירש לנו סקסם על מי שב הכנז
 על

לכ אמר

ספרו והאך מפני מה הונדכה שמרפ ענין ריקודות
 והטעמים בלבבות כמו שהניח . כי אמנם לכל כמות
 האמה למדינותיהם יתפצט תושלתם והמה רופים
 לא ידעו הבין טעמי הכמותים לולי ענין הנקודות
 והטעמים אשר נמסר להם קבלה מוכי' . וזאת היתה
 בנכח שהיה קבלה זו מתקיימת בידם להנערדם
 תמיד לבעיניה איש איש וממלאכתו אשר המה עושים .
 ואשכוח כי מן הטעם הזה נבא בני החלקים להתייב
 במערבת הספרו הלו כוכרו הכנים מלכים שזכרים
 ומכריהם כ' גם זכר השטן כתוב' באמרו וכלב אכטי
 בשוק' לכתבדר בהם להודיע כי בודק הקבלה היא
 משותף לכל . עד שאמרו דיקפין אכטי חונק הונרכו
 אלהם למרדם עצמם ללכוד לאשים בערמם: וככן שארו
 משמרת הקבלה ולא עכר זר בתוכה: ונכל המכירי'
 וכו' כ' לא מנחית פ' הרי עלי עשרון אמר ריש לקיש
 מד' זאת היתה לשולל ולמחקה וגו' כל העובד בתורה
 כ' אלו הקריב עולה ומנחה וכו' כמו שקדם סי' ז' .

על זמנו אם על אשפי כנסת הנדולה או על בעלי
 המסורת ועל דעתו שהיא שכ אל בעלי המסורת עכ"ל
 וכבר הראית לדעת מהמשך דברי החבר כי אל אכ"ל
 כנסת הנדולה יושב הכנוי לזיתיה שהעלתה מהדרון
 מזורת ביחבנו ולדעת החבר נזה הא"ל בארזו פ'
 ז' מסבדו בדקדוק השלם ראש הסופרים עירא הכהן
 הסוכר נער חננו ושם כל מאמנו כחו לתקן המעשים
 וכן עשו כל הסופרים הנבוא אחריו ותקבו הספרים
 בתכלית מה שאמר עד שהיה זה כנה להראש שלמו
 במניית הפרשיות והספוקים והת כית ואחריו והמלא
 והחסד והור והנהגה מכהג הלשון ונולת זה ולזה
 נקראו סופרים ועשו בזה חבורים והם ספרי המסרה
 עכ"ל גם הדיא בהקדמת ירמיהו ורוב אכ"ל החכמה
 פושטים לזה הדעת אשם כי הר' אליהו הנזכר כתב
 עם בהקדמה השלישית על אמרו ויקראו בספ' תורת
 האלקים מפורש וכו' כי לפי פשוטו של מקרא אין
 פסוק מדבר בעירא רח הוא שכ על המקרא שלמעלה
 הימנו וישוע וכי ושריה ונו עד והלויים מכינים את
 פנש לתורה ועליהם הוא אומר במ' תור האק"ו
 וז' ולא על עירא אחרי כן יבא ליישב מדרש דברים
 שזכרנו על דרך פשוטו של כתוב על זה התאר ויקראו
 במ' תורת אלקים זה מקרא רונה לומר שלזה האכ"ל
 קראו הספוק בראשונה בלשון עברי ואחר כך מפורש
 זה תרגום פ' שהיו מתרגמים להם הפסוק בלשון ארמי
 לפי שאותו לשון היו מכינים הכל וישם שכל אלו
 פסוקים רונה לומר שהיו מפסיקים בין פסוק לפסוק
 כמו שהיתה קבלה ביד מ'רעה כמו שאלף בראשונה
 כל פסוק ללא פסקיה ליה משה לא פסקין ליה
 ויבינו במקרא זה פסוק טעמים רונה לומר כשהיו
 קוראים להם עשו הפסקות בא' יגיע הפסוק לפי כונת
 הענין כמו שהיה קורא מ'רעה לוקנים והמשל כשהיה
 קורא להם הלא המה בעבר ה דרן אחריו היה מפסיק
 מעט במלת אחריו ואחר כך דרך מבוא השמש עד
 פ'רש' ור"ל קראו זה פיפוק טעמי לבי שהפסק כותן
 עוב טעם ודעת להבנת הפסוק לא שהיו להם
 הטעמים אשר בידנו היום כי עדיין לא נעשו לפי
 דעתו ולמ' אלו המסורות פירש שהיו קוראים להם
 כל המלות כמו שהיתה מוכרת בידם מ'רעה כגון
 קרי"ן וכתנ"ן לא שהיו קוראים להם המוכרת על פה
 או שהם כתבו המסורת על התורה ולש על כל המקד'
 כמו שהוא בידנו היום כי לדעתנו עורא לא כתב דבר
 רק בתורת משה לבד ואשר כך הרבה דברים על
 מקרי ובעת' הדף ונשע לרדק ונאשודי ואל קרא

בהקדמתו לט' ירמיהו עלת ידו באמרו כי רוב דברא
 לא לרנן ובסלון ואכטולק ולא ביאר מנייה עעם
 ולכבוק בהרמזות את עשר כבוד מלאכתו כדלן הוא
 לקח לו מביכת הדיא עצמו לתקון מלאכתו אשר ברא
 לעשות ויחזנו היה העין שהכל תלמי בו כמבוא למשיין
 בהרביהס' ואלף אין זה מנידך כוכמנו אחרי כן
 יבא להוכיח דעתו כנקודות והטעמים שלא בתחשו
 לבי סכרתו עד אחר חתימת סמרא והראש לזה
 פנים האחד מהם כי לא נמא כלל דבר ח"ל בנמ"ל
 ובהנלות וכמהדשות שום זכר ורמוז מנקודה או טעם
 קצין או פתח סגול או נידי פשטא דנרא תביר
 ודומיהן כי מה שאמרו לפעמים אל תקדי כך אלף
 כי כמו אל תקדי ושם דרך אלף ושם דרך וכן מש'
 שאזרו ושם אש למקרא ויש אש למסורת משם ראה שלא
 היה הכיבוד אלףם רק היו רבני' לקרא כך פלי ניקוד
 שאם פיתה המלה נקודה בתאר כך לא היו אומרים אל
 תקדי כך אולם קרוב דקדוק של חכר מאד מנינו
 זכרון הנקודות אבי חכמי האמת שמרו משמרת הקדש
 לשום שכל כרמיהם וכאמרו במ'רשזהר פיר' השירים
 לית לכל אמוון רשו לעול להאי סטרא ולהאי סטרא
 בר בנקדי' אמוון כלחו כגושא בלא ככשא כד אהיון
 נקדי' הא גושא אפקיים בקיומיה ובקדמת ספר
 התקוים כתוב לאמר וטעמי אינין נשמ'ן ונקודין
 רוחין ואמוון כפשו אינין מכהנין בתר אינין אמוון
 ומכהנין בתר פקודי ונקודי כתר טעמי כי גבוה מעל
 גבוה שומר עכ"ל ובקדמת פקדו טמה הנקודות
 באמרו ואינון יק כחשנן הלם דליה אמנעו וס'ן
 כחשנן וק וכו' וזהו בררשית ובמקוונות ולתו כככל
 זכר הטעמים גם כן וזה שאמרו הל תקד כך אלף כך
 אין להנין ממנו העדר הנקודות אלףם כי אף אמנם
 ידעו בנידור איך היתה המלה מניקדת רנו לממוך
 דרשיתם על קריאה אחרת אפשרית באותו ההנה
 הכל דרך אכמכתא כמכהג וכמו שיבא ב'ע"ג וכן אמר'
 יש אש למקד ויש אש למכורת על דרך זה יתבא' ויבא
 עוד ראה אחר הר' לייח הכו מ'ח"ל בתרא פלא ויחבור
 כי יואכ הרג את רבו על אשר עשה מלאכתו ירמיה
 והקדי לו תמחה את זכר צמלן והנה אש היה להם
 נקודות והיה נקוד זכר בשם נקודות איך היה קורא
 זכר ככ' קמנים וזה איכנו שיה לו כי ככר
 פירשו הרשנ"א הרן והרטיבא שהמלמד לא פשע
 בקריאתו אלף שלא השגיח על ההלמוד בהלכות
 קריאתו בטעות ודבר זה מנינו גם כן לעת מנח
 הספר לפינו מנוקד כהונן ולאו ארעתיב

צלם אם היה שם שבוש נכחא או טעמיש וצד מלא
 ציתה ראה וז עוברת מלהמה כי אם על האומר
 שהנקודות ניהבו נצירקן הכיבי לא על כונת המכר
 שייבב מדוש זורהק להנשי בכנת הגדולה בנית שני
 צד דזכר ונכחו זה גם כן וימשכה ראייתו על דבר
 אטעמיש מההיא דלכך דחגיגה ויעלו עולות ויבחו
 זכיהו וגו' מר וטרא אחר לפיכוח טעמים וכו' בוף
 דבר מה שכנה מנור מנד המנא שמות הנקודות
 והטעמים בלשון ארמי ובבלו ולא בלשון עברי כגון
 צירי ובכול מולס מלא גים מטיק דגש דרוח הכיר
 ודמיהו' הרי זה בכין רעוש מאלד כי גם משכטי
 התורה נכתבו במרא בלשון בבלי ורובלי וכו' וכבר
 היו אנשי בית שני ומדברים שפת ככדים וגם שמות
 החדשים עלו אהם מבעל ואין ידיון הדורך קשתו
 בקושיהוהו הלזו ואין ימעל בשריינו והנה שריון קש
 קשים הוא לבוש' ואחר הדברים האלה אשח און כח
 בהם לעמוד כנגד המכר כמדובר הונא הר' אליא
 כונתי לאור דאמרנו שגורו לו כי הכיקוד לא היה ולא
 צברא כו' מה הכמי הגמר וכט' בימי אנשי בכנת הגדולה
 כי לא היו נריכים להם להיותם בקיאים לקראו בלי
 ציקוד וטעמים וקראו נמקו העזמת הענין בהכבקה
 ונמקוס במיכת הענין בהתמדת הרבור כאשר נמעו
 וקבלו מפי הנביאים וכאלו וכן אס ומכרוה להנשי
 בכנת הגדולה וכן דור אחר דור עד שמכח ההרגל
 ידעו לקראו בלי ניקוד וטעמים וכו' וכן היה הענין
 לעילם קודם שגובדו הנקודות ומגדך זה עד אחר
 חתימת הגמרא שהיו שנת ג' אלכס תקתקט לזירה
 שהיא שנת הלז אחר הרבן בית שני ומיאו והלאה היה
 לשון הקדש הליך והכור עד זמן בעלי המכרות והם
 אנשי טבריה היא מעיניא והיו חכמים גדולי' ובקאים
 במתקא ונמי לשון מכל שאר היהודים וכו' כאשר
 העיד עליהם רבי יונה המדקדק וכו' וכן יא' ע
 בתב כס' נהות וז' כן מנהג חמיי טבריא והס העקר
 כי מהם היו אנשי המכרות ומהם קבלנו כל הניקוד'
 פכ' והרובה לעמוד על כרטיס כל דברים ילך לו אל
 מקומו וימלא כנו קונד ומננו מעיד כי אני לא נהגתי
 דק להעיד בכלל על המועיל בטובה הכבר שאהבו על
 ביאורו וזהו גם כן אגיה נח פרח מדבריו ניקוס
 ההוא היה שיהביר לך ממנו טעם כגון למה שיגר
 המכר הקצין והכנה והגרי והכנול לנדס ולא כד לבו
 לוכרין השמי כי לא דבר דיק הוא ריבוי' והנה נהר
 דבריו הנכונים נתיב לזה אף זה לנד מנאמי כי
 בעלי המכרות לא קראו שמות לנקודות וק לקמן

קול יחידה

מאמר

דנים אננים עינים כדבר האסודי בהקדמתו זל רוב החכמים טראיתי ושמעתי משחיתים וחבאילים וינכרם החקירה הזאת המיוחסת למספרים ההלאכע המשלים למי שמונה העלון והדפן לפברי הרעואה כי לא ינהה מכל זה מזור ולא השקיע לבונה זו והכביל אחר המהכילים האלה אחר איכה תאמרו חכמי ארמנו ומורתה ארנו אכן לשקר עשה עט שקר מוסרים עד כאן:

סימן לב

השתדלות דבר חובה עם שמירת שתורה לל טליוה אל השתדלות הוא ומשך אליו ענין שמירת התורה צאל מסורת סייג לתורה

שלישו

העלות שמוה הם וכתבו בהם סימנים וכו' וסוף דבר כתיב בדר מלכות בענין המסר על ראש הספר המכונה אכלה ואלכה הזכירו הרדק כשרש קרב וקדם זכות אליו בשני כי עת והרמזן כתב בהקדמת פירוש התורה יש כדרכו קבלה של אמת כי כל התורה כלל מותיו של הנה שהתכות מתחלקות לשמות בעטן אחר כאלו תחשוב דרך משל כי עסוק בראשית ותחלק למינות אחרות כגון בראשית וכו' אלפים וכל השם כן מלמד בראשית וגימטריא ויהי של שמות וכו' וכבר כתבתי בפירושו בנמשל ענין השם הגדול של עב כאזה ענין כמו לל פסוקים ויסע ויבא ויט ומשני זה ספר תורה

לג אמר

שטעה בו באף אחת במלא או בחסר כסול וכו' עד אמרו אלפס שאינו משלש ולא מוריד כפי העולה במחשבה וזכר בענין שסביב גדולי המקרא למכות כל מלא וכל חבר בכל התורה והמקרא ולחבר פברים נמסורת עד פודא הסופר הנביא שכתב לזו כמו שאמרו משסוק ויקראו בשפר תורת האלקים ספורש ואוס' שכל ויבטו במקרא עכ' עם החכמה המופלאה נקשר להעלה עם אמת אכל השתדלות והכונה שהיה זה השתדלותם עם חכמה המופלאה אשר כרוז ה'וכספה נס' וזהו אמרו כי בראשית מ'זכיות נקוד והטעמים כדר שלא יסיה אלל מחכמה בעזרת' כיון כזה למדרגת רוח הקדש שפיה למשג מוזרנות הננואה כלשן המורה בשני פ'מה באמו טליות לאש עור אלקי סיכיעה ויוראה וכו' וכן יורה לטוב בבחון באמרו אל אם יהיה נביא או כשר בענין האלקי וכו' והנה כח הראיה הזאת מוכח עומד על טוב הסדר כי אל היומו כלתי חמה נפצת כמו שסיה נמאסת באש ככסת סדרולה כאמור ולא יתכן וכו' הסופר עד ראש הולכת על שמים וזה כי בראשית ענין הכיקוד והטעמים עם טובם ורומם מקונל באזה לא ימלא אם שהיה קבלה זו מרבי רבנוי וכבר אמרו כי כר ובחמיות זולתי כל לא יעבור על כמותם ההסמה או שהיותם מיד רבו וזה לא נבוייר כי אם נהיותו כביא או בעור כי יתן ה' אם רואי עליו אשר ומלא לו עורו מקדש: כי החכם שאינו בעור עשן וכו' וככן מנלש

סימן לב

העלות שמוה הם וכתבו בהם סימנים וכו' וסוף דבר כתיב בדר מלכות בענין המסר על ראש הספר המכונה אכלה ואלכה הזכירו הרדק כשרש קרב וקדם זכות אליו בשני כי עת והרמזן כתב בהקדמת פירוש התורה יש כדרכו קבלה של אמת כי כל התורה כלל מותיו של הנה שהתכות מתחלקות לשמות בעטן אחר כאלו תחשוב דרך משל כי עסוק בראשית ותחלק למינות אחרות כגון בראשית וכו' אלפים וכל השם כן מלמד בראשית וגימטריא ויהי של שמות וכו' וכבר כתבתי בפירושו בנמשל ענין השם הגדול של עב כאזה ענין כמו לל פסוקים ויסע ויבא ויט ומשני זה ספר תורה שטעה בו באף אחת במלא או בחסר כסול וכו' עד אמרו אלפס שאינו משלש ולא מוריד כפי העולה במחשבה וזכר בענין שסביב גדולי המקרא למכות כל מלא וכל חבר בכל התורה והמקרא ולחבר פברים נמסורת עד פודא הסופר הנביא שכתב לזו כמו שאמרו משסוק ויקראו בשפר תורת האלקים ספורש ואוס' שכל ויבטו במקרא עכ' עם החכמה המופלאה נקשר להעלה עם אמת אכל השתדלות והכונה שהיה זה השתדלותם עם חכמה המופלאה אשר כרוז ה'וכספה נס' וזהו אמרו כי בראשית מ'זכיות נקוד והטעמים כדר שלא יסיה אלל מחכמה בעזרת' כיון כזה למדרגת רוח הקדש שפיה למשג מוזרנות הננואה כלשן המורה בשני פ'מה באמו טליות לאש עור אלקי סיכיעה ויוראה וכו' וכן יורה לטוב בבחון באמרו אל אם יהיה נביא או כשר בענין האלקי וכו' והנה כח הראיה הזאת מוכח עומד על טוב הסדר כי אל היומו כלתי חמה נפצת כמו שסיה נמאסת באש ככסת סדרולה כאמור ולא יתכן וכו' הסופר עד ראש הולכת על שמים וזה כי בראשית ענין הכיקוד והטעמים עם טובם ורומם מקונל באזה לא ימלא אם שהיה קבלה זו מרבי רבנוי וכבר אמרו כי כר ובחמיות זולתי כל לא יעבור על כמותם ההסמה או שהיותם מיד רבו וזה לא נבוייר כי אם נהיותו כביא או בעור כי יתן ה' אם רואי עליו אשר ומלא לו עורו מקדש: כי החכם שאינו בעור עשן וכו' וככן מנלש

קול יחורא מאמר שלישי סימן לג לר לה קסח

שפעת זופו כקחל רב כדכר הכתר כראשון סימן מט
 באמרו שחכמות החכמות לא יעמדו במחקר מפני
 שהם כמו הדבר המוויף והענין האלקי כוהב המוויק
 סולך ומסוף וכמו שיאר בחתימת הפסוק לא יאמר
 ידמים הכל סתה מעשה

לג אמר החבר אכן הקבלה אנחנו
 והקראים חייבין בה וכל
 ויבט שיודו הקראים נחמקת
 עעכתי על קבלת ענין
 הקריאה הרי לא ימיינו על
 הזאר שימיינו בקבלה על
 ביאורם של דברים כי ענין
 הקריאה לחוד וענין
 משמעותן של דברים לחוד :

סימן לה והסג זה
 פסוק וכו' :
 לא הנה ספר וכו' כל משני
 פנים אש' לזעמיו גרסתו
 אש שיסיה זה המדרש כבוד
 עם דבריו הקדומים סימן
 לג והיו ראויים להכתב עם

סמוכים ומגורים לולי שפיקו המלך על סדרך אשר
 ביארנו כראשון סימן ז' או שזילו כוספת כמו מנא
 הרגס כהמשך הפסוקים וכלל כוסתו שאם נורך
 הקבלה מנולר נקודות ונעמשים מהודאת בעל דין
 כאמור : כש שיהיה זה בעניני המורס ופירושה כי
 ארובה מארץ מדה ורחבה מני ים : נמלותיו ובדבור
 בו : כאמרו למעלה סימן כ' ואחר כן נמלות ואחר כן
 נחכורים : אל כמה כמות מן הקבלה מנקוד ומעש
 ומפסק ומחפורת קרא ארבעת אלו כמות הקבלה לל
 מיינס ועניינים שונים כדברים לקבלה כמוזכר למעלה
 והם הד' שזכר ב"ל כאמרו ומה מחשוב על אשר חקטו
 היקראים בפסוקי המלה ואח"כ נקודות ואחר כך נעמשים
 ואחר כך נחפורות : כי הענין רב מן המלות כי אופני
 קריאת המלות יוגבלו בחקים ומשפטים בעלי מספר
 אכן לרמז בעניני המורה ומשפטיה אין חקר : ומי זה
 ערב לנו לדעת לעשות את יעק דבר כפירוש מנו המורה
 לולי הקבלה וכמו שהפליא הראשע עושים על זה
 בהקדמתו לפי המורה נדר השני : כי עם כלסם מלמטה
 לה' נעם זה פתלמול ושר נבלו ענין מדרש הרמז
 לשמירת מועדיה כמשפט : וכמו שעשה הכתר ככאן
 כי ראה ראשית לו לקחות שניה בענין זה ואף המראה
 כאשר אמר להם המדרש הזה לכס ראש חדשי

וכו' מכת הדברים שהקדמו
 משמן לט ועד הנה לקט
 קטרו ולקט עכ"פ נדיכים
 הקראים להודות בקבלה
 הואל והמור הזאת הנמלאת
 אכלו על התוכה הזאת ול
 מן הודו ומעשים היא
 כקראת מות מעה כי כן
 על זה שתאר הכית מעה ספ
 תורמו ללכני ישראל והם עם
 כל מי שיהיה נזה מוכרחים להודו כי הכונת העמית
 והקודות שמורות היו בלכתוב קבלה מפניו בכל מה
 שכתוב על זה הכפור עד הנה :

סימן לר קן איתרס הקראים
 אל אהר וכו' :
 לל ענין הקבלה הזאת אשר דברת
 אשם קנהו יראו הקראים וכלו לא יראו כי הפס כמה
 שהיה הנודק אליו בענין הנקוד והטעמים שנלפדיהם
 לא ירום איש את לשונו לקרוא קריאה ככוכה מוכנת
 עכ"פ ויבאם ההכרח להודות בקבלה הואל וכפר המורה
 אשר עם מעה לפני בני ישראל פשוט היה כמדוכריאולם
 אחר שמנאו המורה שלימה נקודותיה וטעמיה אשר
 בהם ושלמו העניינים על הדרך שזכרנו אין להם לחפש
 דבר מצמה בפירוש יונבאם ומשעו של כתוב כי מה
 האל' שיבא אחרי החלך את אשר כבר עשוהו מעת קבל
 משה תורה מטיבו והוא על נביוכה וקומתה כנראה אין
 עם הכית ולחננו להכניס בה דבר הקבלה וכבר ידעת
 הרבות עכ"פ לא טוב בהות לאל ידך לעשות נחשע
 מהם : והיו זה דיתה לתחאר אלעזר בן פנחירא ליבאי
 המלך כאשר פרחת מיכות הקראים על מנחם כח"ל
 קדומים שהאמר וחור אוכרנו סימן מה כי כששאלהו
 ובאי המלך מורה מה תהא עליהם השיבו הרי כרוכה
 מוכנת נקדן וזית כל הרוכה ללמוד ובל ולמוד : עכ"פ

מאמר שלישי סימן לג לר לה קסח
 וזוהי לשי הכראה לא אמר זה המלך בנייה מוחלטת
 שהיו הקראים כוונתם על קבלת הנקודות והטעמים
 והמסדרת שהרי הכתר ישאלהו על כבוד זה סוף סימן
 לה' וכמו ל' יורם המלך נמשכותו כי לא ידע איתו
 מלימה על כן ארדתי שאין
 זה כי אש משלמות הפסוק
 ודקדוקו ונעשה כאמור
 ויבט שיודו הקראים נחמקת
 עעכתי על קבלת ענין
 הקריאה הרי לא ימיינו על
 הזאר שימיינו בקבלה על
 ביאורם של דברים כי ענין
 הקריאה לחוד וענין
 משמעותן של דברים לחוד :
סימן לה והסג זה
 פסוק וכו' :
 לא הנה ספר וכו' כל משני
 פנים אש' לזעמיו גרסתו
 אש שיסיה זה המדרש כבוד
 עם דבריו הקדומים סימן
 לג והיו ראויים להכתב עם
 סמוכים ומגורים לולי שפיקו המלך על סדרך אשר
 ביארנו כראשון סימן ז' או שזילו כוספת כמו מנא
 הרגס כהמשך הפסוקים וכלל כוסתו שאם נורך
 הקבלה מנולר נקודות ונעמשים מהודאת בעל דין
 כאמור : כש שיהיה זה בעניני המורס ופירושה כי
 ארובה מארץ מדה ורחבה מני ים : נמלותיו ובדבור
 בו : כאמרו למעלה סימן כ' ואחר כן נמלות ואחר כן
 נחכורים : אל כמה כמות מן הקבלה מנקוד ומעש
 ומפסק ומחפורת קרא ארבעת אלו כמות הקבלה לל
 מיינס ועניינים שונים כדברים לקבלה כמוזכר למעלה
 והם הד' שזכר ב"ל כאמרו ומה מחשוב על אשר חקטו
 היקראים בפסוקי המלה ואח"כ נקודות ואחר כך נעמשים
 ואחר כך נחפורות : כי הענין רב מן המלות כי אופני
 קריאת המלות יוגבלו בחקים ומשפטים בעלי מספר
 אכן לרמז בעניני המורה ומשפטיה אין חקר : ומי זה
 ערב לנו לדעת לעשות את יעק דבר כפירוש מנו המורה
 לולי הקבלה וכמו שהפליא הראשע עושים על זה
 בהקדמתו לפי המורה נדר השני : כי עם כלסם מלמטה
 לה' נעם זה פתלמול ושר נבלו ענין מדרש הרמז
 לשמירת מועדיה כמשפט : וכמו שעשה הכתר ככאן
 כי ראה ראשית לו לקחות שניה בענין זה ואף המראה
 כאשר אמר להם המדרש הזה לכס ראש חדשי

קול יהודה

מאמר שלישי

סימן לה

לד שנות הלככה כי אלה אינם על המולדת והשם נוח בתורתו לנמור מוצהו כמזכיר כי אחר שמור את הדם האינו ועצת פסח לה וכהה אם לא ייחא אינו בחגי שחדש נעשה פסח בחדש המזך אליו וככה קרא חג השנובו חג הקניז וככות מן הפסוק כי הקניז והאסו' תלו' כאינו וראינו שאמר שלא נעשה פסח רק בחגי שהיו

אם יתחבו שכאז אמ' להם המנוה הזאת המולדת האשמה והחזקה וכיוצא בה מהמנוה הנרכיבו כיאז לא כשתתקן על עניינה לבקש מפיו דעת ותבונה על פרזשי פרטיה ודקדוקיה אין עסק שבקשו לדעת זאת ולגוי כן איך נשא לנס אותם נחמה שפסחים דעתם למה שכאמר למשה בטיני כדבר הראשע פ'

חדש הלככה וככה ככות והנה נוח לשמור ימי חדש הלככה והיו המועדים ומזכירם שמורים ומשה לא הזכיר בתורה שכאמר יב חדש או יג רק אחר בחדש שנמנא אינו בו כחל לשמור והוא יקרא ראשון בין שמהיה השנה מיב חדש או מינ' וכאז אמ' והיתה קבלה ביחס שלשול' ועבר לד שבע שנים בכל יט שנה וכו' עד אחרו והכה התברר לך כי כלל שכותינו ישוב בכל המחזור שנות השמש ושדשינו תמיד חדשי הלככה ונכרך ה' שהדריכוכו בדרך ישרה וכו' עד באן מדבריו שלקחתי משם כפי נרככו אל הניאור' עו' ככה כפ' הר סיני זול ויהודים הפרסו אחר כי ישראל היו מוכין כחשבון השמש זאלו היה זה ככון הנה לא פ' משם מהלך שנה תמימה כי כמתי המולות לא יכלו עד הנה להניחה לאור כי כמתי סודו מופיעים על רביעי היוב שימש שעה ותלמי ומכריו אומרו כי יחסר חלק משלם מלית כיום והו' קרוב ממהלך השבור והכאים אחריו אורו חלק ממאה ושש' ואמרים קי' ואמרים קל' גם קפ' כי יש מי שהו' שכמו להשלמת המולדו מנקודה נראית יש מנקודה הנלול הנטוי ל' מין ולשמאל ואמכנו נריכים לקבלה ועוד כי פ' חדש יכתיב הפרסו וכו' עכ' וכבר נראה הרמזם העקר הזה בראש הלכות קדוש החדש באח' חדשי השנה הם חדשי הלככה שכ' עולת חדש נחשו ונא' החדש הזה לכם ראש חדשים כך אמרו חכמים הראה לנו הנה למשה במראה הכנאים דמות לבנה ואמר לו כוזה דמה וקדש' והשני שלמו מחשבי' הם שני החמה שכאמר שמו' את חדש האינו וכמה ימרים שכת החמה על שנת הלככה קרוב מ'א' יום לשיכך כשימקנן מן המוכשת היות' כיו' ל' יום או כחות נופט או יותר מעט מוביפים חדש אחר ועוש' אותם השנה יג' חדש והיא הנקראת שנה מעוברת וכו' ובפ' וכתב כל י' שנה שיהיו מהס' שנים מעוברות ויב' פשוטות נקרא מחזור ולמה כמכנו על מכן זה שבזמן שאתה מקנן מכן ומי יב' שנה פשיעית ומעוברת' ופשיעית' וחלקיכון והשלים כל חלק' ואמנים חלקי שעה וכל כד' פעות יום ומובין לחזקן הימים תמנא הכל יט שנה משני החמה שכל שנה מהן ככה יום ושש פעות נשיה ולא ישאר

בא אל פרעה הנה משה לא פי' לנו בתורה איך קבע השנים והקדשים ואם לא כמנא אינו מה נעשה' ויש לתמוה מזה תימה גדולה איך פירש דיכי כל נעמי המנוה שהוא בלדס אחד ולא יעמוד בכל זמן והכיו דבר המועדים שכל ישראל חייבים לשמורם בכל זמן ויש כרת על אכילת חמץ בפס' ועל אכיל' יום הכפורי והנה אם המק' על המולד היה לו לפרש אם הוא כפי מהלך הארבעה או כפי מולד האמת שהוא כנגד המולות וכו' עד אחרו וה' לזאת כי המק' על קריאת כד' בכל דור ודור והיתה קבלה בידם וכו' עכ' והנה הדבר נכאן דומה לאמרנו פי' לט היעלה בדעת שלא ישאלו על פרטיהם ומחלקותם וכו' ועל מה שאמר חדשי המנרים שהיו ביניהם או חדשי הכשדים וכו' הניטה לראות מה שכתב הראשע בפרשה הנו' שהגיע שם כי מהלך הלככה בגלגלה בנקודה ידועה כנגד גלגל המולות עד שונה אל הנקודה כעצמה הם שבעה ועשרים יום ושלישית יום בקירוב וכאז כי התמדרות עם השמש לא ישלם עד סוף כט יום וחמי' וב' ידות שעה ועצ' חלקים מחלקי ישראל' ועוד נראה כי השנה בלאת היא לשמש לבדו כי הוא המולד חמי' הד' תקופות ובכמה ימים וקרוב מרביעית יום יוכו בגלגלי' עד שובו פעם שנית אל המקום אשר היה שם הלא כחמה ושבעבור זה נקרא שנה ושאלו ללככה שנה כלל כאשר אין לשמש חדש כלל כי לא יתחדש בו כלל רק דבר החדש הוא לאור הלככה ועל' כן נקרא חדש גם ירח וכו' והודיע' גם כי בעבור שנת הכו' הקרובה אל שנת החמה ורלו' יג' פעמים תחדש' הלככה בשנת שמיטה חלקי ימי השנה על יב' וקראו לכל חלק חדש בעבור שהיו קרוב ימות חדש הלככה והא' השבמ' מהם אינה בדרך המולדת' גם הישמעאל' בעבור שמוצדיה' תלוים בימי חדשי הלככה ותחלת החדש מל' ראית הלככה ורלו' כי יב' ח' פעם בשנת החמה לא ייחאו שכתון וזר קרוב ויהי כי יב' בין שני המספרים רק י' יום על כן יב' ח' פעם בשנת הלככה וכל שנה ישמנה מיעד פסח' ח' פעם י' יום עד גיהיו ל' נכות ח' פעם הם

ממלכות הקדושים לא זולת: ע"ז מה שצ"ה שיש
 לאכול: בלילה אופן היות השם ט"ה מורה הכ"ס
 לאכול כי בהמה בחיים בחינת איבוד עובדת עד
 שודע לך כמה נשפעה לך דהולין ואם תאמר הרי
 כתיב מלמדנו שזימרו
 בזמנם לאז מה עמי
 סובימה וכוכביאמר סכמו
 ונכתה ונ' לא ידעמ
 הוא לולי הקבלה שזימרה
 תכאס: שהייה: דרסה:
 מלכה: הגרמה: ועקור:
 לין דהולין: וכבר דרזל
 כאשר ניימך מלמד וכו':
 ולמה כאשרו זכאי ארמיים:
 כאשרם שם שמיטת נכריו
 ככילה והטעם מאוס דלא
 בערת שמיטה הוא:

ומה הוא שיש בין זכאי
 וכו' שמעשה שמיטתו
 כאשר ומעשהו כשפשט
 זכאות וכיוצא אין כואסור:
 והכרח' בטעמו דהואיל
 ולאז כמות שמיטת סוף
 הוה ליה כמות ולא קרינן

כיה וזכחת: והוא דכך במעוסי והקיבה וזולת זס
 מקוד הכשר: לא וכוז דכך במעוסי ובקיבה וכוולת
 זה וכו': והכונה אחת היא לבקש מן הקדושים בלאו
 משיק להנחין בין החלב הלאו וכן סמומן סמומר
 להיותם דכקים יחד במעוסי ובקיבה וכוולת זס ממקומו
 הכשר אחר נכטינו על יקוורו להשנית ממנו כל חלב
 וזכר מעוסי וקיבה כרומ' למה שאמרו דל'.

ריש מעי'א בחמת' בעי'א גריאל: ושימור אלי ה'ג'
 וכו' כדי שלא לחלוק בו עם חבירו וכן האלוים וכו' כמב
 דרמב"ן פ' ויקרא על חלבו האליה זול' סס חלב
 כלשון הקדש השומן הכפרד שאיבו עם הכשר בכר
 אחד כי השומן המתערב בכשר שאיבו כפרד ממנו
 יקרא שומן וכו' והחלב הוא הכפרד אשר עליו
 קיום ונקלף לא יתערב הלשון כהם בשום מקום וכו'
 והנה אין בחלי'א חלב כלל אלא יש בה שומן שאיבו כפרד
 כמו שיש בכל כתחטיב ירך וכתף וכן ידעו הרופאים
 בטבעיהם וכו' ואמרו כי טעם השומן שאיבו כפרד מן
 הכשר נבלעות ובגדוים ונאליה הוא חס ולא וכפפרד
 מן הכשר כמו אשר על הכליות קר ולא וגם וזכחת וקסח
 א"ל נ 2 4 ז להתבטל

ממנו ומו החמה בכל ז'ט שנה חן מעשה אחת וזכחה
 חלקים סוף להם אחת'א כמנהל כמחזור שמואל כזה המדעים
 כלם מדעי הלכנה והטעם שני החמה וכו' ע"כ והנה
 לפי הכרח' היו המדעים והכשרים מוקים לשנת הסמם
 כיזודה הפרטי ומדעיהם

מדעי חמה נ"כ כי חלקו
 שנים לני חלקים ככותים
 טקדס זכרם: כמו שידענו
 כסכמתם כרוב מנהיגים
 כפי מה שזכר הרמב"ם
 בהרבה מקומות ומכללם
 פ' שמוז' אכל אמרו ו
 ואללם אשה משכנתה
 ונ' ופ' תאז על אמרו
 פרקו כמוי הוהכ ונ' אמנם
 הפרשם כיני' יסיה כשיעור
 המזך הזנה כמו ח'וף
 פדעוים שזכר הרמב"ם פ' הר
 סיני אשר זכרנו כאלו תאמ'
 ששנת המנדי' היתה מ'טה
 ימים ורביע חסר חלק משלש
 מאות כתלמי זכנת הכשרים
 הוסיפה ח'מים שנה על
 שנה יום ורביע כחמיו

הודו ובני החלוק כשיעור הזנה אכלם יתח'ף גם
 כן שיעור החדש שהו' חלק שנים עשר ממנה ואחרי
 הציור ספק בין חדש חזה לחדש חמה העיור ספקו
 גם כן אם היתה כזויה לחדשי השנה כזכרים והכשרים
 והכזרים או לחדשי הלכנה כישאצאלים והקדושים אשר
 יבא זכרם כאין לח': גם למה שאמר או שני הירח
 וכו'. היתה אורה מאשר הקדמוהו כי אהכס
 הכונה בזה אל המחזור סבורד עניינו אכלנו להפכים
 בתחולות ע' העבורים בין שנות הלכנה משכר יום
 לפנות החמה מ'טה יום ורביע באופן שמקום יונח
 להמגדר בו הקדש כבחינת סלכנה והאטיב כבחינת
 הזנה כאשר האירו עינינו שני המחזרות הגדול' כנינונו
 דכריהם היונאים לקראתך ושיעור הכזרים כך הוא או
 שני הירח אשר יסביחם בתחולות עם שני השמש וכו'
 וסוף מה שהתב'א נככח'א אחרת שכאזב בה או שני הירח
 סיכ'א אומם עם שני השמש בתחולות: ואשוב לדעתם
 וכו' כי עד הכה היה תאר ספורו מכוון כלפי המלך
 כאזרו המראה וכו': ועתה הסב את פניו כלפי הקדושים
 עם היות לני האמת כל קראיות סללו מחוונות לשכר

לעכשיל נאפט מאך וממהר לבלות ויולד למה לנכס
והואם ואל הכתוב שאמר כל חלב וכל דם לא תאכלו אין
שומן שעל גבי ה'אם בכלל כי אינו חלב כשמו ולא נעבעו
גבו והכתוב הזה שאמר חלבו האליה תמימה פירוט
עיקריכו ממנו חלבו באלים

דאחד יסיר קצרת הזנב ואחר יסיר הכף כמו
שהוא והיייתי רוצה שיבאר לי העוף הטהור
מן הטמא וזאת המפורסמים רצוני לומר בן
יונה או חור ומאין הוא אומר שאין ה'הרנגול'
ודאו והקורא ואל ברכיה מהטמאים והיייתי
רוצה שיתן לי גבול אל יצא איש ממקומו ביום
השבת אם הוא ביתו או חצרו או רשותו אם
יהיו לו חצרים רבים או מבואו או שכונתו או
מדינתו או בגדש עירו אחר שתיבת מקום
סובלת זה ויותר מזה והיייתי רוצה שיראה
לי גדר המלאכה האסורה בשבת ומה הוא
המונע מהקולמוס והקסרת להגירה החודרה
והתיר לו לטלטל האפ' הגדול והשלחן ושאר
המאכלים וסעודת האורח' ולטררוח בכל מרה
שיטרח האדם לאורחיו והם במנוחה והוא
ביגיעה ויותר מזה עבדיו ונשיו וכבר נאמר
למען ינוח עבדך ואמתך כמוך ולמה נאמר'
רכיבת בהמות הנכרי' בשבת ולמה זה נאסרה
הכתורה והיייתי רוצה שידין בין כל שני בעלי
דינין

סיף פיקא קמא דעיוניו סוה אינו אלא מדרבנן
אמנם מ'ב מיל ומעל' הוא נדאורייתא וזה מכח הירוש' ומי
שהביא סס ודמיו בן נמסך בדיניו חלה לחמר נמסאו
עכשו תחומי שנת מהן דריבן וירן דאורייתא חלבים

למה ולמעלה עה ל'ב מילין
לוקה עליין מדרבנן ולרבו
עקיבה לוקה עליהן מ'
מדאורייתא דכתיב מקיר
העיר וסוה ח'לף אמה ונ'
וכתיב ומדומם מחון לעיר
אל פאת קדמה אלבים ונ'
אי אפשר לומר אלפים אמה
שכבר נאמר ח'לף אמה אלא
אלף מנרש ואשים אמה תמים
שבת ורבנן בניו אלף אמה
מנרש ואלפים אמה שדות
וכמים ומשנים עשר מיל
ומעלה לוקה עליהן מ'
מדאורייתא לרבו הכל
דכתיב אל יא איש ממקומו
והיינו שנים עשר מיל כנגד
מחה ישראל עכ' וכן
דעת הרמבם פרק כ"ז
מהלכות שבת והיא הכהמת
הנאכוס לפי מה שכתב שם
המגיד אבל הראש והאדריכו
סוכרו דאש' מחון ל'ב מיל אין
איכורו אלא מדרבנן לפום

נמאל דילין ולזה הכתימו הריבין והרשעא כמנאר
שם בהגיד' ואולם דעת הסנה בזה כדעת הר"ף
וחכריו מאמר הביאו בכלל משפטו המורה הנריכים
לקבלה ויש גמה שזכרנו טעם לחכריו מנרש בדבריו
אלה כי אמר' מגמת פניו למחליקת רבי עקיבה ורבנן
אשר זכרנו ויותר מזה שיש מקום מיוחד
ובכלל קטן ועדול' גדר המלאכה וכו' הן המ' אבות
מלאכות חסד אחת השנויות פרק כלל גדול' ומס'
הוא המונע מהקולמוס וכו' והתיר לו וכו' והלא בהגת
שתי איתו' כמורה הוא דבר שיש בו מנוח ואין בו טורח
ואיך ימנה זה בכלל המלאכה וטלטול כפר גדול והשלחן
וכו' שטרחן מרובה במלאכות לא יתחשב למה זה ועל
מה זה זכרנו מוכיחים שהקראים נהגו איכור בכתיבה
בשבת ולמה נאסרה רכיבת וכו' והלא אין בהמת
כברים ככלל אזהרת לא עשה כל מלאכה אמה וכבר
ובקמ

מדברי פוסרים וכבר הערותיך על זה למעלה סימן י"א
ומכל אלה כנה אור על דברי הסנה ששמדנו על ביאורם:
והיייתי רונה שיבאר לי העוף הטהור וכו' כמו ששנינו
פאלו טרפות סימני בהמה וסיה כאמרו מן התורה
ופימני העוף לא כאמרו אבל אמרו חכמים כל עוף
הדורס טמא כל שיש לו אכנע' ימירה וזשן וק רבננו
קלף טהור ר' אליעזר בר דוקאומר כל עוף החולק
אשר גליו טמא וזאת המפורסמים רונה לומר בן
יונה וכו' פרסום אה מזולת' לטהרה הוא מנר מה
שסוכאו לקרבן ככתוב מפורש ומאין הוא אומר
כו' כי המורה לא הבדילה בין הטמא ובין הטהור:
והקרא' אמרו שהוא העוף הנקרא פירדני' כלעז':
ואלכרכיה שם עוף טהור נערינו ולא ידעתי מה
הוא וכנ' נשט זכרו גבול אל יא איש דרשינן
ליה פרק מי שהניאיהו או אלפים אמה והר"ף פסק

קול יהודה

מצאמר

שלישי סימן לה

קטו

יבנה ענדך ואמך וכהמתך וגו': ולמה זה נאסרה
הכחורה שאין אהורה מפורש בתורה ולפי הכוונה גם
הקדושים כפרים הימנה: והייתה רוחה שידין וכו': כי
בכל אלה מקרא מופט והלכות מרובות: וכבר ידעת
שחלוקתו של ריבא עם

הנדוקים כדומת הנה עם
כסופ פרק יש כוחלן מניא
בכל נים מנכא לדינכא.
פירוש ככל כעמט שנו
למשפט שהודו לנו הנדוקים
שאין מירש הכת עם כת הכין
שהיו הנדוקים אומרו מירש
כת עם כת הכן כעשל לכן
ריבא אמ' להם מוטו' מכין זה
לכם ולא היה כהם אדם
סהפוי רכר חזן מוקן אשה'
משפט כנגדו ואמר ומם
בת כנו הבאה מכח כמו

מירשנו כמו הבאה מכחו לא כל שכן וכו' ולכסף ששיב לו
ריבא מה לכת כנו שכן יפה כחה במקום האחים מאמר
כתת שהורע כחה במקום אחיו (שירש שהיו מנינו כנות
גלפחד שירשנו כככבי חפר אפי אניהם עם כני חפר
מכאור כחון חתן להם אחיות נכלה בחזן אחי אניהם
ולא לקחו כני חפר וכנית חפר כל ככסי חפר כמנחת אם
כן כת הכן קודמת לכת דהיינו כנות גלפחד שקדמו
לכנות חפר) ואהו היום עשאוהו יום טוב וכו' עב' שים
בדין למה שכתב ר' אבא כפרשת כמות גלפחד וכל וכן היו
לו הכה אית כי הכן יירש את אביו: לאחיו מאז או מאם
לשאריו הקדומו אלו מכל המשפחה: וירש אותה הכהלה
וכבר פירשתי דרך חכמי' אל כנסוק לעם ככרי: ולדעת
הכאלות ואם יירש האב או האם את הכן ומה שתיירש (כל
שירש) אשתו כריבים אכחנו לקבלה עב' הכך רואה כי
הלך ילך בדרך בחרתו להניא חן הכתיב כל מה שאשכ'
להניא מאנו כפי חזון מלותיו ואח"כ א קבלת קדמוכנו
כגשו ישא: ואתה ידעת כי מה שכתב לחזון מאכ או
מאכ הוא בומר את קבלתנו בלי ספק שהיו חן הירושה
כהגת נאחיס חן האם כדמתן פרק יש כוחלן החחים חן
האם לא כוח' וכן ולא מכחילין: אלא שכתב כן בכתות את
הכתיב לבתחיו לרעה עד הכין יד הכשט המופשט
מגיע: ולזה כחך באמר לשאריו הקיוב אלו מכל
משפחה וירש אותה הכהלה כנגד מה שאמר פרק יש
כוחלן והאחים חן האב כוחלן ומכילין מכל לן דומר
קרא משפחתו וירש אותה משפחת אב קרובה משפחה

ומשפחת אם אינה קרובה משפחה: דכתיב למשפחתם
לכית אבותם: וכנגד מה שאמרנו סם יהאיש את אשתו
נוסל ולא מכחיל מכל לן דתכו רבנן שארו זו אשתו ממלמד
שהאיש יירש את אשתו: יכול אף היא מירשנו מל יירש
אתה הוא יירש אותה והיא
אינה יורשת אותו: ואשרי
הרלוותי כי למשפט הכתוב
היה לן הכתלות וינא על
כפיו אמרים כוטים מדכרי
מכמים זל: הודיע כי ככל
זאת לא השיב אומר וימינ
לכות קבלתם כי הוא כלו
ספק אמונה אומן אכן שמו
לקבלת ריוו ואמונת כלסון
הכתיב עם היותו לפי פשוטו
בלתי מוכרח על פי דרכם
בכסוק לעם ככרי אשר ינא
ביאורו חללם שאין רשול לדון

למכר לעם אדם ואש' ליש' אל שם הו' לענין זה לככרי
כחכב: וכנגד זה כתב סם הרב' ע כי אמרו לעם ככרי
וגו' הוא מוסב לכי ומכור איש את בתו לזונה: והכונה כי
בכאלו נגדו בה כמכירתה לא ימשול לזוכרה לככרי כלל
ואין כורך להניא ככרי מידי בשטו: ואמריו כן ינא מדו
אוחות נקבלת כחמים זל בלחזו ואמת וככין הוא כי חן
רשות לחזין למכרה לאם מי שראל וזה ידענו מהקבלת
ואתה זה לוכר ולמשכח' עב': ובמאמר שלם הורה על
זה בלחזו ולדעת הכתלות ואם יירש האב או האם וכו':
והיא שפה אחת ודברים אחרים עם מה שזכר בכאן רבי
יהודה הלוי חזיו אשר הזכירו סם לעונה ככרשת כנות
גלפחד על אמרו כי כשעאו מת: מיאן הוא חייב בתפלה
לאל: ככר הניאו זה מאמרנו ועבדתם את ה' אלקיכם
ומאמרנו ולעכדו בכל לבכם ובכל נפשכם ומניא ככרפי
ובינא שלמי ריש פרק תפלת השחר לזוהי עבודה שכלל
היו אימר זו תפלה הלל היא כמובנה על ס' משש טירופ
להניבם בהלכות תפלה פרק א': ומיין הוא מאמין
שים בית מופד וכו' הוא עולם הכשמות נגן ערן וניהכס
שוכר כדאשון סימ' קטו איך קדמו חכמי בו לככר עניינם
ומדרו אותם לאורך ולרוכב וכו' וכי לא זוכר ככרנו
הכניאים יעודי העולם הנא הרבה נביא ר כאשר כוכר
הרבה נדכרי החמים יונם נשאמר הו' סימן זל אחר
כאז החסל הכוא על מה שא' הורג כל חפלונו וכוון
העב' אחר שזה הדמיון אהנם הא' למי שהתעב' ילל
קבל דכרי רבנומינו וכו': כמלה עם השכ' פרק רטו
א' ער

קול יחודה מאמר שלישי סימן לו

א עור תכן כלל אמר עקיבא כל מלאכה שאינה לעשותה מערב שבת אינה דוחה את השבת מילה במה שאי אפשר לעשותה מערב שבת דוחה את השבת אמר רבא הלכה כר' עקיבא וזמין שמיילא דוחה את השבת שנאמר וכו' והעמינו וייל משמע אילו

בשבת או הפסח עם השבת דהכי מין בפסחים כדק' אלו דברים אלו דברים כפסח דומים את השבת שח' עתי ויריקת דמו וכו' ושם מכו דבנן הלכה זו בעלמא מכו דמירא שפעם אחת חל' ז' להיות בשבת ושכחו ולא ידעו אם פסח דוחה את השבת אם לאו את' להם ארס אחד יש שפלה מכל והלל שמו שמיש כ' גדולי הדור שמעו' שאנטיגון שלחו כשכילו

שאלוהו אמר להם כאמר מועדו בתבס וכאמר מועדו בתמיד מה מועדו האמר בתמיד דוחה שבת שנאמר עולות שבת כשנתו יאף מועדו האמר כפסח דוחה שבת וכו' השמעת מלך כוור על סבור לקראים דנכר ממה שזכרתי לך וכו' לפי שעדיין היה אפשר להלך בעד הקראי ולומר כי לא מהתחכמות וכברא היה דנכר בשעטי שכתובים וכוולת זה דק מנד קבלה מהיה אכלם כאמת וימר מקבלתו דנה לכבר לו כי אין זו מן האפשר מנד רוב החלוקות הכמאל להם ככל פרט ושער זו זה מורה על היותם סומכים בהתחכמות ומה קרה להם השתנות הדעות על זה האופן מן החלוק וכמו שיבא סימן לח והנה שאל מאנו אם שמועה ששע סיפיה אכל הקראים סבור דנכר ממה שזכר למעלה מחסורת או מניקוד וכו' כסמך שסימבו על דעת חכם או חכמים או בקבלה קדמונית משתלשלת מבינו ויהיה הדבר הוא מתקין בידם מאין מחלוק והריו זה לחותם דבריו המתגלגלי מסימון כ' להשיב על שאלת המלך סוף סיכ' ולהורות כי מה שיראו טענות הקראים יותר מכריעות ומפיקות לפשט אין לשים לב אליו והוא מהתחכמותם וסברתם ולא מהשתלשלות קבלה כאמת יסמכו עליה:

סימן לו לא ראיתי ולא שמעתי יכי מה שהכרתי לך סיל'ד כי כן אומרים הקראים ועלה כדעתי שיבדילו בין קבל' אופן קריא וזמין קבל' ביאור העניינים מאומר ומחשבה הלא כה דברי בדרך משא

מאמר שלישי סימן לו

ומתן כאמר וכבר העיר ראוב' בהקדמתו לפרוש המורה על היותם בעדרים אף מענייני החסרות והנקודות והטעמים נאמר שם כי הנדוקי' הפתלתולים כל איש כרגונו ופרש הפסוקים גם במדות ובחקים והם מדעת מניאות לשק

זה כמה שיארך ספור כלליו כל שבן פרטיו הישמעת בלך כוור על הבור לקראים בדבר מורה שזכרתי לך בסמך או בקבלה שצין בו בנייהם מחלוקת בססור או מניקוד או משעמי או מאסור והיהר או בדינין:

לו אמר הכוזרי לא ראיתי ולא שמעתי אבל אני רואה אותם משהרלים בכל כחם:

לו אמר החבר זה כמה שאמרתי לך מהדהתכהות והסברא והפחתכמים

שם ואני מפקס ממך עתה שתבאר לי קצת ביאור כמה שאכלך בקראים כי אני רואה איתם משתדלי' בעבודה יותר מהדכמים והשנית בראיהו כי פשטו של כתיב מסייע לקראים בכל אשר ואמריו וזה היה מורה על נדקתם לפי הדעת המזוקף והחבר החל סימ' כ' להשיבו על אחרון ראשון וכמשהו עד הכה תשובתו עליו ועתה כי הרמיו לחיך יוספקו האחרון שכ לפקש על הראשון כאלו אייר כדי הוא לסמוך עליו מה שפשתם בנמות רודפי הפשו והתחכמות וסברתם וקבלה כרחוק תעמוד אבל עדיין ספקו הראשון במקומו יוכיח וכו' וא תן מושבו כאשר בתחלה כי אני רואה אותם משתללים בכל כחם בעבודת האל יותר מהדכמים והוא דבר מחליש הנפש לדעת למה זה ועל מה זה:

סימן לו זה מה שאמרתי לך והתחכמו' וכו'. דבר אחד בעיני היה סבה לכ' הדברים שצוררת ספקך עליהם כי כמו שהתחכמות והסברא אשר נדו מלבם היה להם סבה לרדפם הפשו והיננים הקבלה בקרן וזית היא הנותנת ג' השתלשלות רב ועצום כאלכמת שמים וכונת הדברים מביארת כי הסמוך על קבלתו ימנא לכפשו מרגוע לא יירא מרבבו' עם אשר סביב שמו עליו כי מבגר משגש קבלתו וידק מעליו וכל אבני בלוסטרואו אשר יורו האור בהתחכמו' וסברא ולקש כהפכו לו אבני קלע וכאילו לא הודמן למחלוקת חלוק והפך זה הסמוך על כונתו וקבלה לא יקבל

יקבל

קול יהודה

יכל כי הוא כהולך למקום אויבים רבים לוחמים לו
מכניו ועל כן נהרג הוא להודמן בשלמים ובחרכות
וכו' והוא מלשון ואיש שלחו כידו (דברי הימים ב' כג')
כי אלה מקדשו ומקדשו וכו' על דרך אמר הכתוב

מאמר

והמתחכמים בעבודה למלאכת השמים יראה
שהם יותר משתדלי' מעושי מלאכת ה' המצווה'
עליה מפני שלא במנוח במה שקבלו מלאכת
ה' ובמחר גפשמ כהולך בעיר שלא לא ולא
הודמנו למחלקת הולק' ולא כהולך במדבר
איננו יודע מה יפגע והוא מודמן בשלחיים
הלך למלחמה ומלומד בה' ואל ישיגך מה
שאתה רואה מהשתדלותם ואל יעצרך מה
שאתה רואה כרפיון השקבלים רוצה לומר
הרבנים כי אלה בקשו מבצרים להבצר בהם
ואלה שוכנים על ערשותם בעיר קדומה
ובצורה :

לח אמר הכוזרי

כל מה שאמרת בדין הוא
בי התורה הזהירה על
תורה אחת ומשפט אחד והקרא' כפי סברתם
ידבו התורה כפי סברת כל אחד מהם ועוד כי
האחד לא יעמוד על תורה אחת כי בכל יום
תתחדש לו דעת ותוסף דעתו ויפגע בו
שויבחהו בטענה וצריך שיעקב בהעתקת
דעתו ואם נמצאם מסכים נדע כי הם מקובלי'
מאחד או מרבים שקדמום ומן הדין שכתוב
עליהם לא ענין ההסכמה' ונאמר להם איך
הסכמתם במצוה פלונית והדעת מכרעת בה
אל פנים רבים ואם אמרו כן היתה דעת עכ'ן
כל ענין או בנימין או שאול או זולתם חייבו
עצמם טענת הקבלה ממי שהוא יותר קדמון
ויותר ראו להאמין ר' רבוחינו כי הם רבים
ואלה יחידים ודעת החכמים סמוכ' על הקבלה
שהנביאים ואלה מברא גידא בלבד והרבנים
בסמיכים

הימן לה

עליה רק היו נעתקים יום יום ואינו שוכרנו חלף ודאי
סיוכו על קבלת זולתם כמה שמענו מיוחד רמזי חבלם
או רבים רנויים וכן הם משייבים עצמם לכוף אל
משענת קבלת זכמו איזכור בסידור' או כפרת חריבוין
הדין שכתבו עליהם ענין

ההסכמה וכו' כי ראוי וכן
סכרה עמנו כאלו איך
אלו ודעים שכתב הסכמתם
היתה מפני קבלתן הזולת
ושאלם איך הסכימו למען
יכשלו בשעבותם אשר נה
ילבדו וענין ושאלו הסכמים
בדבריו הם אשר נץ מעה
רשע' כימי דב יהודאי נאון
אל כדבר הראלד בספר
הקבלה באמרו כימי היה
ענין ושאלו כנו' וענין זה
מכית טור היה ית' היה
כתל' והכירו בו איך סיכול
מפני כן לא כסוף לנאון וגם
לא שייעוהו מן השמ' להיות
ראש גלות' ומפני פטיאל
שהיה לבבו העלתה כרעון
ועוד להכית את ישי' מעל
קבלת החכמי מבי הסמיכים
עדים כשרים מפני עדים
כשרים כמו שסדרנו בספר
זה וכפשה זקן ממלא על פי
בית דין לכלתי שמוע אל
השופט' ומבר ספר' והעמד
תלמידים וכל מלכו חוק'
לא טובים כי אחר המדון
כתלדלו המיכים עד שפמד
ענין ומוסק עכ' והחכמים
מסכמים ואלה חולקים א'
יכול לב אדם עליו לפקפק
ולומר הלא המחלוקת מנוים
גם כן בין חכמינו אל ומה
יתרון להם בזה על זולתם

סימן לח כל מה

בדין הוא וכו' מאמר המלך
קיים דברי החכר בקודמת
שלא הקדמי' כהולך במדבר
איננו יודע מה יפגע וכו'
תתחדש לו דעת ומוסף
דעתו' כל או שתתחדש לו
דעת מכל וכל או סיובף
איוה דבר על דעתי הקודמת'
ויפגע מי ששיבחהו בטענה
כמאמר החכר בקודמת' איננו
יודע מה יפגע וכו' וכריך
שיצחק וכו' כאלו נעתק
מעצמו ואישו והנהג' לאיש
אשר נהעק' דעתו הראלז'
ואמר זה כלפי מה שזכר כי
ירבו התורות כפי סברת כל
אחד מהם ועוד כי האדם לא
יעמוד וכו' ואם נמצאם

מסכים כפי וכו' להיות קשה וקדוה למנוע היותם
מסכימים בדבר מורה מהתחכמותם וכסבתם לולו
סכמו על קבלת מי שקדמו ואל יין הדין שכתבו וכו'
כי בלי ספק אין זו הכרעת ענין שח' לא היו מקיימיו'

קול יהודה מאמר שלישי סימן ר"ה

ד' חגי בין החמשים כדי שיאמר אחד המוניא עין
 קברו ויבואו את עינו שבחמרא עין בעין וי' אה השני א' כו
 אלא כופר בלבד שחייב לתת ואלא מנאכו ג' כן
 ויחלוקת בזה שאמר הכתוב פרו עין הדר כדי שיאמר
 אחד שהיו חתרו וי' אה
 אחד שהם חתרו וי' אה רמזים
 או זולתו וכי' אהו זכרון
 בירושם מקובלים מצינו
 ועליהם ועל דוניהם חמרו
 כל התורה בחמרו כלליתה
 ופרטותיה הקדוקיה מסיני
 אבל אף ע"פ שהם מקובלים

מפני שנחלקו בכמה מקומות לכך אג' עשופק בדבריהם
 אף חמה הקהה חת סיני והידיעהו שקוף חמרה על פי
 ב' ג' ג' חלק דול לעולם בעקר חנו' לא בתולדותיה
 ששמעו עקרה מרובותיהם ולא פהלים על מולדותיה
 מפני שלא שמעו כל נרמן -
 כיוצא בו לא נחלקו אם
 מדליקין כר שנת אם לא ועל
 מה נחלקו כמה מדליקין
 ובהו אין מדליקין ולא
 נחלקו אם חובה לקרא ק"ש
 ערבית ושחרית או לא ועל
 מה נחלקו מאומע קורין

ואין נחלקו בהן מהכמות התורה הנתונה לנו כוכל
 להניח ממנה אלו הפירושים בדרך מדרגי הכברות
 והאמכתית הראו' והרמז' המניני' במקרא ובשפתיה
 אותם במאמר ויעיכם וחולקים זה על זה במערכת
 העין ומביאים ראיות על אחד מאלו הפירושי' והדומה
 להן כגון מה שאמר הכתוב פרו עין הדר אולי יהיו
 רמזים או חכמים או זולתם וכו' אלו הראיות לא
 הביאים מפני שכשתבט עליהם הענין עד שבוודע להם
 מהראיות הלא אכל ראינו בלא הפק מיהושע ועד עתה
 שהאית' והיו לוקמים עם הלולב בכל שנה ואין בו
 מחלוקת אבל חקרו על הרמז המנא בכתיב לזה הפי'
 המקובל וכן היא ראייתם על ההדס וראייתם על דיני
 אברי בעוש מומן וכו' זיל קרי' וכבר חלק שם הדיבין
 למשה חלקי' ביאר כי החלק הראשון פירושי' מקובלים
 מפי משה ויש להם רמז כמתוב ואפשר להוסיף בדרך
 בנרא' וזה אין בו מחלוקת אבל כשיאמר האחד כך
 קבלתי אין לדבר עליו החלק השני הם הדינים שנת'
 בהם הלכה למשה מסיני ואין ראיות עליהם כיו
 שזכרו זה כמוכן אין חולק עליו החלק השלישי
 הדינים שהוניאו מדרך הסברא וכתלו גם מחלוקות
 כמו שזכרו ונכסף הדין בהם על פי הרוכ' ויה יקרה
 כשישתנה העיון ומשום כך אומרים אם הלכה נכסף
 ואם לדין יש תשובה וכו' עד כאן' גם הרחב
 סלוי בראש קבלתו נכה וסוחרה חמת אמרנו שכתיב כי
 כל דבר רבונינו אלו חכמי המשנה והגמ' כלם
 מקובלים שגם גדול ונדיק מפי חכם גדול ונדיק' ראש
 ופיכה וסיעתו מפי ראש ופיכה וסיעתו מאנשי כנסת
 הגדולה שקבלו מהנביאים וזכ' כלם לברכה ולעולם
 חכמי הגמ' וכל חכמי המשנה אפי' דבר קטן לא אינו
 מלכ' חזן מן המקנות שמקמו בהסכמת כלם כדי ליגז'
 מינו לתורה ואם לחזן אדם שיש בו דים מינות לומר

אין שמו בערבי' ומאומתו קורין את שמו בשחרית' וכן
 לכל דבריהם' עכ' אולם הקראים למחלוקתם אין
 קנה אף בעקרי הדיו' וכפי מה שזורה הסדר על חלק
 דעוים במקומות רבים מה האמר' ועל מה יכעלו
 במחלוקתם' ונפלו' וחכמינו בהסכמת יקומו וימעודדה
 דבריהם וכן המקום אשר יבחר ה' שעלו נאמר כי יעלה
 וימך דבר לחשט וגו' ועליות אל המקום וגו' וכמו שיבאר
 סימן לט' ואפי' אם היו רבים וכו' כי חובה זו הייתה
 מוטלת עליו הכר חמרו על פי התורה אשר יורוך ועל
 המשט אשר יאמר' כך תעשה למי שמכור מן הדבר אשר
 יגדלו לך ימין ושמאל' וכבר ביהו' על זה אבי' אומרים
 לך על ימין שהוא שמאל ועל שמאל שהוא ימין' כשאלת
 החדש הזה' שהזכרה פי' למה ושא' כאשר הייתי רובה
 שישיבתי הקראים חסובה מסכמת על זה' ואני רובה
 אדם הולכים חמרי הנכסים הכז הקראים אשר קרבת
 פשוטו של כמו' יחבנון וחי' יחבנו הקבלה עינו' וי' אמרו
 את קדש האביב לעשות השבח נועירו כמשפט כתיב
 פ' ראה פיור את חרש האביב ועשית כפח לה' אלקיך
 כי נחש האביב הוסיף ה' אלקיך וגו' על כן יעברו גם
 הם את השנים כמונו למען יגדו המיעדים בומנם ספח
 באביב' שביצית קביר' וכמות באביב' וככן יחשבו
 חרשי' ומועדי' לימות הלכה ככתוב על סדר חושר ועי'
 העבור וישו שנות הלכה עם שנות החמה כי מוגד
 תנאות שיש יתחדשו ומתי אביב קביר' ומסיף המוכרי
 ככתוב וכל' ז' לא נכחו תלכה לאלקים' אמנם לא
 שרי' איש יגדי הקבלה עליו להאמין שיש שם דברי' אחר'
 וז' ל' האביב שבסבילן ראוי לעבר את השני' כלם נקבנו'
 בלו לך ה' קדוש החדש להרמז' פ' ד' אשר לוקטו שם
 לחמד אחד ממקומות המשנה והגמ' רא' ודברי' פ' חננע
 פ' ראה יורו משפטי הקראים כזה ליעקב כאמ' את חדש
 אביב קרא' כן יעבור ספיה בו אביב כנאחם ממכרים
 וממכתיים

קול יהודה מאמר

שלישי סימן לח

קסט

השפעתו של אחרו כי לא בעצם פתח בלא אביב וכבר
 השפעתו על הכליה גם אבחנו כודה כי כל הים ממחבל
 לאביב וכו' עד אחרו ועצם ראשון כאשר ימנא האביב
 שבו מרש שפירא כי חס יחל לפפור הדשי' אם היחס
 הפס שפירא יב' חס אר' לא כמות על זה וזה עטם
 ראשון רק קדמוניו אל העתיקו עם האביב דברים
 אחרים וכל דבריהם אמת' עכ' והוא הדבר אשר דבר
 פ' בא אל פרעה לאמר עשה ארון לך כלל ארצ' ישראל
 בנית המקדש היו מסתכלי אל האביב לא היה עבור
 שפסם אבחר להם כי אם לבית דין שפסם משתכל לדרבי'
 אחרים סוף מסאביב כמותו בשפס' עכ' ושם לאמר הכס
 אמן לך רחום מן המקרא שהעודי' תלוים בב' דכמיב
 יומצ' המלך חזקיהו לעשות פסם בחדש פשמי ואם היסת
 קבלה בידם להסתכל לדרבי האביב כאשר אחרו סולקי'
 על דבומיו אל למצ' לקח ענה לקבוע פסם בחדש
 השני וכו' עכ' ונכל אלה לא השיגו ידנו לדעת איך
 ילכו הקראים אחר הרבנים ומה נרכס אליהם שהיו
 ציבים להם הלל ויראו אם עת האביב הגיעו ואולם אכני
 הדואה בחחלת הדעת כי בעמין האביב עמנו נרכי' הם
 למסוך על הרבנים שהיו משפטו מלי בשפסות שכות
 מסודרו' מתחבנו אל ועליהם יסיו גם המה ונכל היוצא
 מפי הרמבם בה' קדוש החדש פ' ד' אל שנה מעוברת היו
 מאוסים ביה חדש ואין חיובין לעולם אלא אדר ועצמי'
 אותה שנה כ' אדרים אדר ראשון ואדר שני' ומפני מה
 מוסרפי' חדש זה מפני זמן האביב כדי שיהיה הפס באמתו
 זין שכל אחרו את חדש האביב שהיה חדש זה בזמן האבי'
 ולולי הסופת החדש הזה הפסם בא פעמי' כמות הסמה
 ופעמי' ביום הגשמי' על ג' סימני' משכנים את השנה על
 התקופה ועל האביב ועל פירות האילן' כינר כל משכני'
 זיודעין אם תהיה תקופ' בימן ב' די בכיסי' או אחר זמן זה
 מעברין אותה השנ' ועשו אותו בימן אדר שני כדי שיהיה
 הפס בזמן האביב ועל פי' אם סומכין ומעברין ואין חוששי'
 לפי אחר' וכן אם ראו בד' שעדיין לא הגיע האביב לא
 עדיין אכל סוף ולא נחמו פירות האילן שדרךך למח
 בזמן הפסם בומכים על שני סימנים אלו ומעברים את
 השנה ופעם הפסוקש קודם ל' נכוס' היו הן מעברין
 כדי שיהיה האביב מנוי לתקריב ממנו עמר הסנופה ב'ו
 בסימן וכדי שיהיו הפירות בומכים בדרך כל זמן האביב'
 ועל שלם ארנות חיו מומכים באביב על איך יהודים ועל
 עכר יודעין ועל הגליל ואם הגיע האביב בשמי ארנות
 מאלו ונאח מאלו לא הגיע איך מעברין ואם הגיע נאח
 מזה ולא הגיע בשמים מעברין אם עדיין לא נחמו פירו'
 סאינן ואלו הן סדכרים סגן' העקד שמעכרים בשכילס

כדי שהיו השט' שני החמה' ויש עם דברים אחרים שהיו
 בד' מעברין בשכילן יפני הנודך ואלו הן וכו' עכ'
 והם לפחות כל אלה מתחבנים לידועת חדש האביב
 שכל פיו גם הקראים יחכו ויבטו' ומכללם לפי הכרעס
 הוא עיני' התקופה ע'י' החשבון הוא תלוי בביאור שחזקו
 שרי' וקראוהו כדביב על קדמוניו על אשר מקנת שחכות
 שלא בפניה כתב בעל יסוד עולם מאד' פ' וזו נאמקומות
 זלמה' גם ידועת המקומה' אשר עליהם יסמכו באביב
 מאין תמוצ' להם אם לא יעשו להם רב או רבני' להסתלק
 מן הספס' על כן ראוי היה להם שילכו בעבור זה אחרי
 הרבנים אף לפ' שעתם שעיניהם נשואות לאביב בלד' .
 והנה יהיה אחרו בעבור אדר באדר כאילו אחר בעבין
 עבור הצנה למודך האביב לכל דבריו ולכל משפטיו
 שזכרו למשלה' והוא חס שהורגלנו לעשותו בחדש אדר
 מפני היותו סמוך לאביב וכו' יהיה כודע אם נריך לעבר
 ממתת שעדיין לא הגיע האביב ולא נחמו פירות האילן
 כאחרו מה שלא היה כודע עיניו קודם לכן ושכחכס
 כימן לא היה ככון לעבר כיהו ראשון לחדש השנה
 ואם הופסנו כימן אחר תמוצ' שלא ינא משרי בשמיני
 וכבר נכלל כל זה בהם שכתב האבדור'הם בסדר פטלות
 הפורים זל' ואל' למה מעברים חדש אדר יותר משאר
 החדשים זל' מפני שרבי' שיהא משרי שמיני שכל' בחדש
 השמיני כחמד לחדש' ועצת גב' נריך שיהא עשירי שכל'
 בחדש העשירי הוא חדש' ענת ושכט גב' איך ומעברין
 חסום שכל' לחדש שנים עשר כוא חדש אדר וכו' עד
 אחרו או כמי' מפני שחדש אדר הוא סמוך לאביב וכו'
 יהיה כודע אם נריך לעבר מפני האביב אם לא' עכ' .
 והן הכה ראיות מוכחות גם אצל הקראים מלבד מה
 שהורגו אל מחבילתא ר' ינאק אוח' הואיל וחדש מתעבר
 ושנה מתעבר' מה חדש למכוויי אף שנה למכוויי אף שנה
 למכווי' (רל' ווס שלם בחדש וחדש שלם בשנה) מה חדש
 איך תספת ע' בורו לא בסוף אף שנה איך תספת ע' בורה
 לא בסוף והוא חדש אדר' עכ' ועוד דרשו ושדרתם את
 החקה הזאת למועד' מלמד שאין מעברין את השנה לא
 בפרק הסמוך למועד עכ' ועדיין לב' אדם נוקפו מאשר
 תמוצ' תכונ' להראש' פ' כהר סיני כי אחרת היא היהודה
 הפרסי' אחר כי ישראל היו מוכים בחשבון השמש
 והכחיש דבריו' הכב' את פניו כלפי הכדוק' וכדברים
 האל' דבר והנדוקים האומרי' שדת על שנת הלכנה
 דע כי אין ללכנה שנה כלל רק בקשו המחשבים
 מספר חדשים קרובים לשנת החמה ומנאס' יב' כאשר
 אין לחמה חדש והמחשבים בקשו מספר לחדש שיהיה
 נחלק קרוב לחדש יומות חדשי הלכנה על כן חדשי

עם ללככה ושנותינו ישוכנו בסוף לשכות החמה על כן
שעתינו חזל כי לעולם היה כד עושה ז' עבודים בכל
עמור הלכה למשה מסיני אעפ"י שהיו קובעים בכל
חדש ע"פ ראיית הלככה וסוד המעוור ידוע מחמת

לא כראה וקבלן רנ' (רל' שראוהו ליל שלשים ולא
ראוהו ליל' לא ורנן גמליאל לא האמינס מפני היותו
מחמין שהירח כראה ליל' ואחר כך כרתע אחר ושכ'
אל השמש וכפטר בליל' לא' אבל האמינס בעדות

שמות' עב' כראה
מבואר של' יהודה הפרסי
שוא מקצ'וה כטותו לשכ'
שמה והקראים מקנה מזה
כטותו לשכת הלככה'
ואכחו בתוך בהתיכנו על
ווד העבור המקבץ בין
שני ההפכ'לה וזהו דברו
שם על ימים שהיה ג'ולמו
ול' ימים שכה עד שוב
הימי'מקור וחוס וקין וחרף
כאשר היו כי סבתם שוב
השמש למקומו והכה אכחו
נדיכום לקבלה על שכה

הרבנים בעבור אדר באדר והם מקשים להם
בראי' ירח תשרי איך צמתם צום כפור בתשעה
בתשרי הלא יבושו והם אינם יודעי אם החדש
ההוא אלול או תשרי כשיעברו או אם הוא
תשרי או מרחשון כשאינן מעבדין והלא' היו
אימדי' אנחנו הטובעים ומה נפחד מהבלידה
אנחנו לא נדע אם החדש תשרי או מרחשון
או אלול ואיך נקשרה למי שאנו דולכים
בעקבותיהם ונלכוד מהם החצומו לא כשביעי
בתשיעי או בעשור לחדש :

לט אמר

אל' יש לו ללמוד שכל מה שצעה רבן גמליאל עשוי'
שכאמר אלה מועדי ה' מקראי קדש אשר תקראו אתם
בין בזמן בין שלא בזמן אין לו מועדות אלא אלו'
בא לו אבל רבי דוסא בין הרבנים אל' אם באים אנו
לדון אשר בית דיכושל רבן גמליאל' נריכים אנו
לדון אשר כל כד' ובד' שצמד מומות משה ועד עכשו'
שכאמר ויבט משה ואהרן כדב ואביהוא ושבעים מזכני
ישראל' ולמה לא כפרשו סמותן של וקנים אל'ם
ללמד שכל ג' זוג' שצמדו בד' על ישראל הרי הוא כבית
דיכו של משה' כטל מקלו ומעותיו בידו והלך לבינה
אבל רבן גמליאל ביום שחל' זה להיות כששכובו' עמד
רבן גמליאל וכשקו על ראשי'אל בא בש' רבי' ותלמידיו'
רבי בחכמה' ותלמידיו שקבלת דבריו' עב' והכה
לפי שחשבו רבי דוסא ורבי יהושע היה ניס כפור לרבן
גמליאל כשצעה למדס ולזה אפשר שכיון באמרו איך
נחתם נוס כפור נט' בתשרי' וכל כוונתם להוכיח
דבה רעה על חכמיכו זל' אמנם לא כחה דעתי בזה
שהרי הלשון מורה כי הדריכות לשוכס קשתם שקר
כהקשות עליכו מנד הקלוקל המתמיד הויכח לפי
דעתם מתוכן העבור המתקון בידיכו אשר על פיו
נכא וכנאו כקביעות מועדיכו על כן אמרתי כי יכתבו
עיתיהם במה שהושגס בידיכו מחשבוני העבור שאלול
חסר לעולם והנה יקרה פעמים רבות שראיית הירח
תהיה אחר כך ולפיכך יאות כפי הראיה לקבוע ראש
השנה ביום לא וכמו ששכיכו פק' לרה על ששה חדשים

תמימה אם למחה אם ללככה ואם מעוברת עב' שם
שני הקנווק את זה לעומת' זה והמכריע בכתים'
זה התבאר מכל זה שאין הנדוקים כמשכים אשר הרבנים
בהשבת שנות הלככה לשנות החמה' וגם הכפש לא
תמלא מכל אשר זכרו עד הנה' וככה יורו נכ' דברי
הראב"ע שכתב באורך (פ' בא אל פרעה) כי שוב כלל
שנותינו בכל המעוור שנות החמה וחדשיו תמיד
חדשי הלככה היא דרך ישרה מיוחדת לנו אשר
תדריכנו בה השי' כקבלתו ואין לקראים חלק בה'
והנה שכה מוכנתו לאיתנה ולתנאה הראשון' כי לא
ידענו לכתם אחרי הרבנים בעבור הלז' הנה
מתחכמה להשיב על זה מטעמו של חכר כראשית
פסקא' וז' לאמר כי הקראים כפי סברתם ירבו התורות
כפי סברת כל אחד מהם וכו' והנה הם כמות כמות
של מלאכי חבלה זה אומר נכה וזה אומר נכה א אשר
יהיה שמה הרוח' ואנו אין לנו אלא דברי החבר
שעורך ערך מלחמתו נגד הקראים ההולכים בתקון
העבור אחרי דרך הרבנים כמו שקדס' כי אמנם לפי
הנדאה רוב הכמות הללו זה עניינם מנד למן פשט
הכתוב הלוחץ אותם באח' מעוור את חדש האיבי וגו' :
והם מקשים להם כראיית ירח תשרי וכו' העולה על
רמי' כראשית הדעת היה תהיה שכיון למעש' שאירע
לרבן גמליאל ור' יהושע מנדולו ישראל המפורסמים
בתוכן העבור כפי מה שסופר עליהם כמשכת רה' פכ'
כאשר באו שבים ואמרו ראוהו בזמנו' וכליל עבודו

קול יהודה מאמר שלישי סימן לח

פיו שלומים ונאום וכו' על אלו מפני דה' זעל זה כתב הרמב"ם בה' קדוש החדש פ' ג' כדו שיטבו חתפין כיום שלשים לאלול אם נודע להם שקדשו של יום ל' כוהנים אותו היום קדש בלבד להם לא נודע להם כוהנים יום ל' קדש יום ל' קדש וכו' עכ' ואחזקו על פי החשבון קבענו מספרות כיום שלשים מאין עבות אל הראיה כלל וכמו שכתב הרמב"ם בה' קדוש החדש ראש פ' ה' זל ובזמן שאין שם מנהדרין קובעים על החשבון זה שאנו מחשבים בו היום זאין בזקקים לראיה אלא פעמים שהיה יום שקובעים בו בחשבון זה הוא יום הראייה או קודם לו כיום או אחריו כיום וזה שהיה לאחר הראייה כיום מלא הוא ובארנות שהן למערב ארץ ישראל עכ' ועל כן נמשאו הקראים מקום להקשות עליו והקדמות הקביעות יום אחד בהתאחר היות להראות ומהו יושף לפי דעתם שנים הכפור אגלנו מוקדם ופסול כי יהיה תשיעי במקום עשירי ולא ידעו ולא הבינו שאין הראייה קובעת לא כל היום שקובעים על עדי הראייה כשהיו שם מיוכים בח' אשר להם כאשר דין זה לכל משפטיו כמו שזכר בעל יסוד עולם מאמר ד' פ' ה' ואחר ביטול הבחיכה במשך עניינו על פי הדרך שכתב שם פ' ז' זל וכפי זה שברכנו היה דין קבוע ראשי החדש והמועדים ועבור השנים בזמן הראשון על כל עד שגבולה הבחיכה וראו החכמים והזקנים שעמדו באחרונה כי הם הגלות הוא הולך וכושר וכו' והחכמה מתדלדלת וכו' וישראל הולכים והלם ומתפורי בקניו אדמה ולא היה לפי כן להסכים כלם על הראייה ולא כאשר כל סמוך בארץ וכו' עמדו להם אז חכמי ישראל כלם וכו' והבחימו עליהם כלם על ענה ככונה וכסחה מן השמים ככתיבו עליה ויסוד לנו והתקינו לעבור השנים ובקביעות ראשי חדשים והמועדים ולעשות ישראל כלם על החשבון הככון והמתוקן המסוד בידנו עתה מהם וכו' שכן היתה קבלה ומבורת בודם שהכביאים כי כשיגראו העונות שלא ישראל כל סמוך ייבטל דין הקבוע על הראיה מפיכן לכהנו ולעשות על החשבון המתוקן האמור כלומר לכהנו עבור השנים בכל המסורות של יט המכונים מבריות העולם כהג על דרך גוף אדע לעולם ושלא לקבוע לא בימי אלו ולא בימי אלו ולא הפסח בימי גדו ובתפשת זה בכל ישראל וקבלו אותו כאלו מהר סיני ואין למוד ממנו על שיבא מורה דק ומחויקו בני אף פס זה במכה אבותיהם לעשות מועד הפסח ועגרת והסכות יום א' בלבד ככתוב בתורה חזן מלה שלעולם

קדוש סימן לח שלישי

קודם לכן היו עושים אותו ב' ימים וחזן מיה שלעולם בכל מקום ובכל זמן עשו אותו יום א' בלבד עכ' ובדברים אחרים בכלל זה כמה שכתב הראשע פאמור על מועדי ה' זל והכלל שכלל זה במה העתיקו לנו שבסמוך על העבור בגלות וכן קבלנו מפני כביאים ולא נוכל לעשות דבר אחר טוב ממנו עכ' וזאת אשר כתב בעל ספר החנוך פ' בא אל פרעה על מנות קדוש החדש זל ואם תשאל איך היאך אנו עושים היום שאין לנו חכמים סמוכים דע שכן קבלנו שר' הלל הנשיא בנו של רבי יהודה הנשיא שהיה גדול בדורו וכסמך בארץ והוא המסב שתקן לנו חשבון העבור הוא קדש חדשים ועבר שנים העתידים לכא עד שיבא אליהו ועל זה אנו סומכים היום עכ' וזאת קושיא זו יכולים היו הקראים לעשותה גכ לענין חמץ בפסח שגם הוא בכרת שהרי כל אדר הסמוך לכיסוף לפי חשבוננו חדר לעולם וגם שם היתה הראייה יכולה להתחיימה ובמשאו אוכלים חמץ בשניעי של כפח מנד קדוה המועד יום אחד על הראוי יש לומר שזכר תפיסמה הכוללת לכל ישראל בכל מושבותם כי ענין החמץ בשניעי של פסח לא יכולו הרחוקים מירושלם המורגלי ב'ט שני של גלויות אשר בו כתבו חלק לשבעה וגם לשמנה וכפסרו מדי כריתן אף גום כפסד להיותו בכל האקומות יום אחד בלבד הרי כל ישראל ככלל בעניינו אין כפי מתפיסתם לפי מה שיחשבונו ולכ שהקראים הם שהפסוד על אודותם לא בארץ ישראל המה רק חונה לה וצפיסתם היתה עם החונים חבלם ובחמס לא היה בדבריהם ממש על חמץ כפסח מכני ה'ט שני הכהנו במשפטם וכבר לקחה אזיני שמן מכתובות הקראים בקביעות המועדים והגם קובעים עוד היום על פי הראיה איש איש על מקומו ומנא כתוב על ספר אחד מנדוליהם דברי זה לשונו יש להאמין שכונה המורה לקדש החדש על פי הראיה ואולם מה שמעשבים בענין ראיות היות שכתבה קשת המראה כפי המרחב לגד מקו השנה ויראה במקום אחד ובמקום אחר לא יראה גם אם יקרו עבים איך יהיה הדבר אמנם מפני שכוון הקשת בידוע כי ישראל בזמן שהיו להם כביאים זגלו ממקומם למקומו אחרים היו מקדשים על פי הראיה כפי המקום ולא חששו לשנוי הקשת ואין לחוש שמהם יהיו מקדשים היום ומהם למחר כי הנה מנות שבת שהחלל חייב כרת יש בין מקום למקום כפי מרחב הכנייה שעה ושת עשות ושגש עשות והמנוה תלויה כפי האקום הוא הדין בירח ואולם מפני מביעת

שעבדים כפי שהוא בזמננו כן היה בזמן המלכות ועל כל פנים היו עושים על פי ההקדמה כי זאת הדעת הכזירה התורה להתנהג בה בדבר המסופק כמו שהיארכו בספר מנות הוא הדין על מה שיבא בידנו עכ' ומנאמי להראי' פ' אמור שכתב על מועדיו ה' והמתעבים ה' שני ימים מה יוציאלם בעבור סדתייות כי בשבת נטר'ה אם על המולד היה ראוי שיתעבו בשמחה לקביעותנו וכי למה נעוה אנחנו משבון שכתבו בעבור שנה אחרת וכן יקרה להם עם הרא' ה' עכ' וכראה שעל הקראים הללו הדברים כאמרו ושהם נוהגים להתעבות שני ימים לנצח מספק תשיעו לעשירי ואולי כתלו בזה שאמר הכתוב ועביתם את כפשותיכם כשתעוה לחדש בערב ותיהיה קושיותם אליו מנדר יה ששכיבו פק' דר'ה שהשלוחים יובאים באלול מפני ד'ה כאשר בארנו ועל תשרי מפני המועדות ופי' רפ' כי לאחר שקדשוהו כל לתשרי השלוחים יובא'ם ליום המחרת והולכים עד מקום שיכולים להגיע עד החג ומודיעים אם עברו כל' לאלול ואם לאו כדי שלא יבא לבס' כוקפס ב'ה וסוכו' והיה יהיה גמנומם על החמקים שלא יוכלו השלוחים להגיע אליהם קודם ה' כי לפי תקויו חז' פעמים יגמונו בתשיעו כשנודמן שעברו כל' את החדש והם לא ידעו יושמיעני אמורים בשם שנלי הלקט כתבת יד כי מנהג הקראים להתעבות בתשיעו לכד מבח פשוטו של כתוב אשר זכרתי ושעל זה אמרו חכמינו זל כל האוכל בתשיעו כאילו התעבה תשיעו ועשירו ועם היות שהגד הוגד לי על הגמנאים מהם היום שאינם מתעבים וולתי יום אחד לכד הלל אשאר קרוב הוא שכתבית תורתם מאז ועד עתה כי כפי סברתם ירמו הערות כמו שקדם והנה הקראים רשת הכיבו לפעמי חכמינו וראוי להם לכסוף בשמם לכלמה ולבשת כי ברו לפניהם שיהא כעלו בתורה וזהו אמרו הלל יבוסו והם אינם יודעים וכו' רל' האם לא יבוסו בהוי'אם דבה זו על חכמינו והלל הקראים עימם אינם יודעים אזהו הוא חדש תשרי באמת ולוי הישרת חכמינו אשר היתה להם לעבים כי אין להם תחבולה משמם לדעת זאת רק הם יגששו כעורים קיר' והנה כשיעברו את השנה על פי המורה אשר יורום חכמינו במנהגם להמשך בזה אחר אצקותיהם לא מחמת עבדם ידעו ויכינו החדש הוא שיקרה בו הנס בעשירי ממנו ושעליו היתה תלוכתם נגד הרבנים האם הוא חדש אלול או תשרי וכו' והכוכב בזה שאם באמת ובתמים היתה השנה היא ראויק להתעבר

כאשר עכריה יריו הוא תשרי באמת ויפה כוונו אליו נדכריהם כאמרו איך נמתם בוס כבור כשתעו בתשרי ואם לא היתה ראויק להתעבר גמנו החדש הוא זכרתי תרעומתם עליו והיא החדש סליו בוס כפור לחול בעשירי ממנו כאמור אינו תשרי רק אלול לפי משבון השנה היא המעוברת ודברם כאשר מעל באזרם איך נמתם בוס כפור בתשעה בתשרי כי אינו אלל לאלול כאמור וזה כי קריאת תשרי לא תאזת לעולם וזלתי לחדש הזביעו שחל בוס כפור לבי' בתיכו והנה אם לא היתה השנה הה' ראוי להתעבר גמנא החדש הזביעו ימוקדם ככדי חדש א' זאליו היתה ראויק קריאת תשרי וכבר הם מסכימים על היותו אלול לפי משבון השנה היא המועדת וה' חלוק לא יתכן וכן להפך באינם מעבדים בהמשכ ג' להורא' חכמינו הנה אם השנה פשוטה כהודאגם יפה כוונו הקראים בזמנן חדש תשרי ואם היתה ראוי להתעבר כחשו בחדש ההוא ויאמרו ל' הוא כי קראו מקרא' חדש תשרי לחדש מהמשון כי זאמס אלול היתה השנה היא ראוי להתעבר גמנא החדש הזביעו מאחר ככדי חדש אחד ואליו יאתה קריאת תשרי כמדובר והלא הם מסכימים על היותו מרחשון לפי משבון השנה הפשוטה הקבוצה אזל' ג' נס זה חלוק לא יתכן והמה לא ידעו הבין בכל אלה רק הם כעורים במשכים אחר פסק כי מפי חכמינו זל הלל הם חיון ואשאר עוד לפרש אמרו כשיעברו וכשאינן מעבדים שיהיה מוכס לקראי' כבאם לעשות מדעת עממם לכלתי לבת אחר הרבנים והכוכב בזה שאם היו באים לעבר בזמן שאין הרבנים מעבדים הנה אז לחסרון דעתם במעשיהם היו ככוכי' בדיעת החדש ההוא הרמוז אליו אשר יתוקוהו הרבני' לתשרי ועליו תפול תמיסת הקראים כאמור האם הוא תשרי כפי שעת הרבנים הכלתי מעבדים השנה היא או אם הוא אלול כפי דרך הקראים שהיו מעבדים את השנה משבתם לא נדעת ולא בהשכל וכן אם בחול לגזור שהשנה פשוטה במקום היותה מעוברת חל הרבנים הפוך הוא טענתם הכל כי ישתכחו בדיעת החדש הרמוז אליו אשר הם עושים עמו מלמחה האם הוא תשרי כמו ששנאוהו הרבנים או אם הוא מרחשון כפי דרכם של קראים חשך ומלקלקות אשר לא ידעו במס יכסלו שאם ימים עמוד עבן הרבנים ההולך לפניהם לבחונתם הדרך בתקין העבור באמת יבערו ויכסלו חדש ושבת קרא מקרא' והנה אם ידעת החדש עמו שחל בוס הכפור להיות בתוכו איננה אתם רק מהוראת

העוררת חמיו אף יאללם לנכ להיגס על איז
יום יכזרוזו לנכ ועל כן אחר והלא היו יאמרו אכחו
הטובעו ימה נפחד מהגלילה וכו' רובה למר אלנו היו
כ שיש וכלמס מזה כמובל עליהם סונה סיו אומרים
וכו' או ענינו שראי סיה

לס לומר ככה והנה זה
משל עליהם יש ומליכה
חירות לו לקום משלו מן
הטובע כהשפיע למדרג'
אולת עד שיטוש את דבר
הטובעה ודמ לו שיכוד
עניו עב טיטו כי שם נחמך
עס רכוב וכלל את עמנו
וכל מלבושו יגל ראה כיה
טובס הוא זה המרבה דלגה
לס לו על אסר פת לנו
לשפאל העקר לא כהס כי
עס סיומו ראוי לכלילה אין
הכלילה מעכבת בו כי כש
הוא חונל ועליו ראוי לחוס
להגילה מקר רע לא אטוף
סכנהם ולכלכום ידומת
סהתום הוא וכו כעל העקד'

על ספוח וכלו אין קביו ממכר לקחמו למות נמדכ כי
בזשגיו על אש משה וכתלונבו עליו אל שאל חשנתנו
מן השתמי ספרדיו מוז הקבור אחרי מותו כולו יקברום
כחיו ולכי שידע שאס כוזאו הרג כוגריל לא כהישם כלי
קברים כי עכס יקברו אותנו לטסר הארץ לזה לקחמו
למות במדבר כדי שנטול כלנו שם פגרים מתי ואין קובר
וכו עכ' והיא סלינה נאה וסאודה לתקן בה השמי מלות
שוללות המכני אין סכחם כח סחיו כבודע וסארי
שנע אחר המשל הרמיו ערן הנמשל בארז אכחו לא
כדע וכו' וזה כי סיה להם לישא המשל הווא על ענמס
עלמר הנה אכטנו כטובעים שלא כדע אס ספדס תשרי
וכו ואף כחוס לכל ל' וקב' למי סאנו סולכי כעקבותיה'
וסס היכנים שכלאו מהם אי זה מדש ראוי לנכס וסאמר
אליהם הווא תקראו כוס ויום רבון ה' וכו' ויכנ קדרא'
אשר יגורו יענינו סיה עקב הרבני ישמרו על און פלט
למו מן סתפיסה הזאת וישומו על עקב כשתם השומרי'
למכמינו היאך ראתה ענינו לכיס בוס כבור כע' כמשרי
כמו שיקדס יוכעת יאמר כביוכ בות מה שאל כלל לעכו'
שכא לכמו להקעו יעל תקאו שלא יחוייכ להאמין כמורה
סכעל סיותה משי סבור וקלל גיירו כמו סמוסר ענינו

פנמה מלסין ועסס זס להיותו סומך על חכמתו
עסס יעסס לו כחכולות מלחמה להניאו אל מבורת
הריות יוספר סס ויחא קמא אל א' כ' ל' למר אשך ליה
(כ' ס' א' לו כדך ת' ס' ר' ק' למפרע) אל והא איתמו
למדת לי הכי פירוס שרני

למדתנו איתמו להמטיך
הקריאה מן הימין א שמשאל
ועכסיו נחת להכוך הקריא'
על פיה מן השמשאל א הימין
כדך קריא אכסי יין אל לאו
עלי דידי קא סמכת ד' עכ'
נמי סומך עלי עכ' (שי'
מזין אתה יודע שהקריאס
תמך מן הימין א השמשאל
למלמדיך נמכת עלי דעל
וקורא אתי עכ' על זס אל תמור
סן סדכ אשר יגידוך ימין
ושמל' ומהים הפלינה כיומן
על קריא' א' כ' ל' ד' כך ימין
ומליכת שמשאל השוך קריאתם
דרך שמשאל אף לא כעלמה
ממני טטת רשי זל שניאר

ההיפוך כאותיות עמנו סכן ככס שס אשך ליה
כנון תשרך לאו עלי קא סמכת מזין אתה יודע שזס
חלף וזה בית אל למלמדיך וכו' וסבור יכמר :

סימן לט
למלך יתן ונדקמו לבין מלך כי רוח
ענינו יעננה לקראים כקודמת ויסתל כס אל שנמקום
שחקו אותם כנויפס סוסוף טעס לשכת לזכות סול
מעין מה סוסויף ר' דובא לר' יסועס במסכל' סמוזכרת
למעלה זול תורתנו קשורה וכו' או מן המקום וכו' כי
זה וזה יכשר וסווא ענמס ממות ית לכלמו סור ממכות ככד
כמו סובאר והולך : כמו סאמר או אל ספוטס אשר יהיש
וגו' וככר בא הכיאור על זס אין לך אלא שופט סבימין :
השנה סמדות הככין וכו' ססרי זה סלשין ענמו סוכיר
סס סכמות אכל עונד אלקיס אחרים כמאמר יד העדים
מהים בו כראסוכה לחסיעו יוד כל העס כמאמר וכו' בערת
הרע מקרבך וסמך לו וכל כעס וגו' להורו עוד על
חומר האזכר : כעוד שהסדר וכו' יקשר למעל עם א'
ואכחו מנויים וכו' כי לנו המנוח הזאת מן התור כעוד
שהסדר כשאר וכו' ושאר ככמות יסכר למעלה כמארי
סופטים ושטרים וכהנים וסכנהדרים : וידכך ככס
סענין

העוררת חמיו אף יאללם לנכ להיגס על איז
יום יכזרוזו לנכ ועל כן אחר והלא היו יאמרו אכחו
הטובעו ימה נפחד מהגלילה וכו' רובה למר אלנו היו
כ שיש וכלמס מזה כמובל עליהם סונה סיו אומרים
וכו' או ענינו שראי סיה
לס לומר ככה והנה זה
משל עליהם יש ומליכה
חירות לו לקום משלו מן
הטובע כהשפיע למדרג'
אולת עד שיטוש את דבר
הטובעה ודמ לו שיכוד
עניו עב טיטו כי שם נחמך
עס רכוב וכלל את עמנו
וכל מלבושו יגל ראה כיה
טובס הוא זה המרבה דלגה
לס לו על אסר פת לנו
לשפאל העקר לא כהס כי
עס סיומו ראוי לכלילה אין
הכלילה מעכבת בו כי כש
הוא חונל ועליו ראוי לחוס
להגילה מקר רע לא אטוף
סכנהם ולכלכום ידומת
סהתום הוא וכו כעל העקד'
על ספוח וכלו אין קביו ממכר לקחמו למות נמדכ כי
בזשגיו על אש משה וכתלונבו עליו אל שאל חשנתנו
מן השתמי ספרדיו מוז הקבור אחרי מותו כולו יקברום
כחיו ולכי שידע שאס כוזאו הרג כוגריל לא כהישם כלי
קברים כי עכס יקברו אותנו לטסר הארץ לזה לקחמו
למות במדבר כדי שנטול כלנו שם פגרים מתי ואין קובר
וכו עכ' והיא סלינה נאה וסאודה לתקן בה השמי מלות
שוללות המכני אין סכחם כח סחיו כבודע וסארי
שנע אחר המשל הרמיו ערן הנמשל בארז אכחו לא
כדע וכו' וזה כי סיה להם לישא המשל הווא על ענמס
עלמר הנה אכטנו כטובעים שלא כדע אס ספדס תשרי
וכו ואף כחוס לכל ל' וקב' למי סאנו סולכי כעקבותיה'
וסס היכנים שכלאו מהם אי זה מדש ראוי לנכס וסאמר
אליהם הווא תקראו כוס ויום רבון ה' וכו' ויכנ קדרא'
אשר יגורו יענינו סיה עקב הרבני ישמרו על און פלט
למו מן סתפיסה הזאת וישומו על עקב כשתם השומרי'
למכמינו היאך ראתה ענינו לכיס בוס כבור כע' כמשרי
כמו שיקדס יוכעת יאמר כביוכ בות מה שאל כלל לעכו'
שכא לכמו להקעו יעל תקאו שלא יחוייכ להאמין כמורה
סכעל סיותה משי סבור וקלל גיירו כמו סמוסר ענינו

קול יחודה

פאמר

שלישי סימן לט

התורה ופירושו מדברי סופרים : ועתה בא לדבר על מה שעקר מדברי סופרים : ויכלנו לומר אקבו על מקרא מגילה וכו' . פרק כמה מדליקין היכן זכנו רב אויא אחר מלא מסור רב כחמן בר יצחק אחר אל

פצתן האלקי בני ספק כי מענין סכנואה או רוח הקדש או בת קול נפתרם כי ס' אחס לדון דין אמת לאמתו על פי המורה גם נמה שלא קבלו ובמנות של דבריהם גם כן כחוכה ומגלה יש לנו להאמין שהמכות דעתנו לדעת עליון .

אנך וינדך זקנדן ויאמרו לך : ואלו היו חקימו וכו' . לא היו נקראים מנות וכו' . כי לא תפול שם אזהרת הכתובים הנזכרים אשר נכחם יגבר איש להקרא תפלתו בשם מנה ראויה לכרך עליה שהיו סר על הענין האלקי מעלנו ואין אור ה' אמתו כמאז נהלו כרו עלי ראשנו ולפי זה לא נאמרו הדברים אלא לענין

בנבואה בין באומץ והודעה כאש' היה בבית שני ולא יתכן לעבור על כמותם ההסכמה מדעתם ובזה נתחייבנו במצות מגלה ופורים ומצות הנובה ויכולנו לומר לא אקבו על מקרא מגלה ולהדליק נר של הנובה ולגמור את ההלל ולקרא . ועל נטילת ידים ועל מצות עירוב וזולת זה . ואלו היו חוקינו יוצאים אחר הגלות לא היו נקראים מצות ולא היינו חייבים

הברכה על תקנותיהם כי על כלי אין עוד אמתו ככיא ולא רוח הקדש ולא בת קול אין אמתו מוכיח מכריח כי מלת ה' היתה זאת ולפיכך אין לכרך עליהם אשר קדשנו במנותיו וזכנו אכל מכל מקום חייבים אינו מן התורה לשמוע גם כן לתקנות הסנהדרין שעמדו אחר דבית כידוע מתקנות אושא ויכנה . או אפשר גם כן שנאמר כי לדעתו של חבר אין אמתו חייבים מן התורה לשמוע אליהם אלא בזמן הבית כמלון הכתוב וקמת ועליות אל המקום וגו' . ובזמן הגלות חובה עלינו לקבל תקנותיהם מן העם המוזכר בלמדן בתחלת השנותיו למדן האמת יעוין שמה . עוד שכתו וראה מה שכתב הרמבם בתחלת ה' ממרים וז' כל הגדול שבירושלם הם עקר תורה שבעל פה ועליום הנוטחה תור שבעל פי התיר כזו כל מי שאינו עוש' כהוראתן עובר בלא תעשה שא' לא מסור כו' . אחד דברים שלמדו מפי השמועה והם תורה שבעל פה ואחד דברים שלמדו מפי דעתם באחת מן המדות שהמור' כדרשת רבן . ונראה בעיניהם שדבר זה כך הוא ואחד דברים שעשאו סייג לתורה ולפי מה שהעשה נזכרה והן הנזרות והתקנות והמנהגות כו' כל אחד מאלו הג' דברים מנות עשה לשמוע להם כו' . וכיוצא בדברים אלו כתב גם כן בהקדמתו למשנה תורה . ואף על פי שלא נשא שם על שפתיו המנות שעקרן מדברי סופרים ואינם סייג לתורה ולא כתלות בה כגון חוכה ומגלה . כבר העלה בפרק יא מהלכות ברכות שגם עליהם מצרכים אקבו מן הכתוב אשר יאמרו לך תעשה . ועתה על פי הדברים האלה נעברה

יסו נעורו' עור עליון ואפי' אחר המדכן שהרי היה זה ביום שמוכו דני אלעזר בן עזריה לכשי מדתקני החס בו ביום וכל היבא לאשכח בו ביום על זה היום כאמ' בבב' תפלת השחר . ונפירושו הזכירו שם פרק ד' דידים הנז' שם שהזכירו ר' אלעזר בן עזריה בישיבה . ועל המנות שעקרן מדברי סופרים אמרו בשעה שתקן שלמה ערובין וידים כו' ובמגלת אסתר קיימו למעלה מה שקבלו למטה : בין בנבואה . כאשר היה בבית ראשון ובתחלת בית שני עד קרוב לארבעים שנה כמו שיבא : בין באומץ . הוא העור האלקי הכלה לאיש שזכר סימן ל' באמרו אלא אם היה כביא או נעור בענין האלקי וכו' . והוא מדרגת רוח הקדש הזכירה המורה פרק מה מהחלק השני כמו שביארנו . או הודעה על ידי בת קול וזכור ס' מל' וביאר עניינה המורה על סוף פרק א' . וכן אצל פ' דסנהדרין ופ' דיומא ובאחרון דמוטה תל' משמתו נביאים האחרונים חגי' זכריה' ומלאכי' . בתלקה רוח הקדש (רל' נבואה) מישראל ואף על פי כן היו משמשין בכת קול פעם אחת היו מסובין בעליית בית גוריא ביריחו ובתנה עליהם בת קול מן השמים יש כאן אדם שראוי שתעשה עליו שיכנה כמשה רבינו אלא שאין דורו זכאי לכך נתנו חכמים את עיניהם בהלל הויקן וכו' ועוד הביאו שם ובתוספת דמוטה פרק ג' מעשים רבים על אמתת הבת קול המנויה ביניהם בעת ההיא : ולא יתכן לעבור וכו' . כמו שזכר סימן כ' ובמקומות זולתו במבואר שמה : ובה פתחייבנו וכו' . יס' דברו עד הכה על מה שעקרן מן

נעברה נא וכראה דברי החכר מראש הפסקא מכוונים לדברי הרמב"ם אשר הניב לעומת פניו כי תחלה הכיח שמצות התורה הם אכלנו על ד' פנים אם הלכה למשה מסיני שהוכחנו לנו מפי השמועה או מן המקום אשר יבחר ה' כי והם אשר לא קבלו מסיני ואם קבלו שכתוב וחזרו ויסדום על ידי משקלות שכלם היורד על פי מדותם יג' מדות שבהן התורה נדרשת יג' מה שאמר אחר כך וזכה בתמיכנו במנות מנלה ופורים וכו' כמשך לדעת הרמב"ם שזכרנו ואף על פי שהשיג עליו הרמב"ם בתחלת השגותיו למכין המנות כבר דחה השגתו בעל קרית הפך בהקדמתו ולא זכר החכר בדבריו מה שתקנו סמכנו לגרסה וסייג למורה דמאי דעדיף קצט היינו סמונו שאינן כתובות בדברי תורה כלל ורוב מכותינו וכו' למת שהכתיב בראש העסקא כי תורתנו קצורה

בהלכה למשה מסיני או מן המקום אשר יבחר וכו' שכן לבאר כי רוב מנותינו מהמין הראשון קבלה מסיני וכן ראוי שיהיה כי עם וכו' ר"ל שהפכאי היה מסכים להם עבין החקירה והדרישה בענייני תורתם ולא בלבוש באמרו כי בכתוב הושבעי את בני ישראל בהונאי אותם מארץ מצרים והם כאשר היו וכו' וכרובם פן ירבה ויפרוץ מכפר מפקד מושבי התורה והעיון ומושה במצא עינם וכו' ומימי תורתו מתבררים מן המבוע העליון והוא כבר נזה אותם וכו' וכבר פתח להם פתח לדרוש ולחקור במה שהניח לפניהם כללם קצרים סתומים ומתממים :

העולה בדעת וכו' אין הדעת סובלת שבהיות עם כל הצמיכות שזכרנו לא יתעוררו לשאול על פרטי הכללים ההם וחלקיהם בכל עת ובכל שעה ובכל דגע ויעתיקו ממנו פירושי העניינים על דקדוקיהם כראוי וכבר אמר רואים והודעתו וכו' מורה זה על ביאור החקים והמורש בערט כי וזלת זה לא

תקרא ידועה: כי היא חכמתכם ולולי הידיעה הנמורה אשר קבלנו מפינו בערתי הדברים ומחלקותם חכמה זו מין תמונה להם מן הכתוב הפשוט אלף ודאי רוב בעל פה ומיעוט בכתב ואלו מיו שרוב להכריח הפסוק הזה וכו' כלומר כמו שאף להכתישו לעולם פרכומו כן אף לכן דעת שיראה ויקבל ענין הקראי המרחיקים אמתת הקבלה והם מעט מהרב המהכמות הטבעיות וכו' חלוקה זו מתברר לך בהשקיף אל מה שכתב בעל חובת הלבבות בראשית הקדמתו וזל החכמה מתחלקת לג' חלקי החלק הראשון חכמת הייטרות שקורין לה בלשון ערב אל עלם אל טבעי והיא חכמת טבעי הנגזרת ומקריהו החלק הב' הוא חכמת השמוש שקורין לה בלשון ערבי אלעלם ראשי ויש מן שקראה חכמת המוסר והיא חכמת המצן והשעורים וחכמת הככנים וחכמת הגנון הנקראת מוסקא והחלק הב' קורין לה בלשון ערבי אלעלם אלקי והיא חכמת האלקות והיא דעת האל ית' ודעת תורתו ושאר המושכלות כנפש ובשכל ובאישים הדוחיים עכ' והחכר הזכיר מוסריות בכלל וזלגליות בפרט כי הוא החלק המעלה שחכמת המוסר ונקראו מוסריות על שם היותן במוסר השכל לשכלו של אדם להרגילו בהפשטת העניינים מן החכר ולהתעלות אל ההשנות העליונות האלקיות או על הרגילם הנפש כסוד השכלה מופתית כמו שכתב הרמב"ם בהקדמת אבות פ' ה' באמרו וכן כל מה שילמדו מן החכמות וכו' עד אמרו כיוצא באלו יהיה הכונה לחדד השכל ולהרגיל הכח השכלי בדרכי המוסר עד שיגיע לאדם ידיעת ההיקש המופתי ויהיה זה דרך שיגיע בה לידיעת אמתת מציאותה וכו' עכ' ועל שלשת חלה ביאר הסורה בשלישי פ' ה' מראשית יחזיקאל המושלש בזכרון מלת ואלף שלש פעמים כמובאר שמה וכבר העיר החכר על חכמת ר"ל בשני סימן הל' עם סיוט טס

שבאמת

חייבים לברך עליהם אך היו אומרים בהם שהם חקנה או מנהג רוב מצותינו סמוכות אל משה הלכה למשה מסיני וכן ראוי שיהיה כי עם שלא היוצרו לטרוח במונחת ארבעים שנה ולא בלבוש ולא בדירה והם כאשר היו מן הרוב ומשה נמצא עמם והשכינה איננה זה מהם והוא כבר צוה אותם בכללי המצות היעלה בדעת שלא ישאלו על פרטיהם וס' לקוחים עם השעות ויעתיקו פירושיהם ומחלקותם וכבר אמר רואים והודעתו יאת חקי האלקים ואת הודותיו והוא כבר אמר להם באחרונה כי היא חכמתכ' וביניהם ומי שרוצה להכריח דפסוק הזה יראה ענין הקראים ומי שהוא רוצה להאמין בו יראה חכמת הגשנה והגמול והם מעט מהרבה מהחכמו הטבעיות והאלהיות והמורסיות והגלגליות ויראה

קול יחודה

פאמר

שלישי

סימן לט

מלוקמו בבסינה אחרת. וכרבינו משימין כט ואלך
גמיק פכית דרו להאריך על ככה: וקצת מנותינו מן
המקום וכו'. ופן זכר למעלה שרוב מנותינו סמוכות
אל המה הלכה למשה מסיני וכו'. עתה נא להשלים

שבאמת ראוי להם להתפאר על כל העמים
בחכמתם וקצת מצוהינו מן המקום אשר יבחר
ה' עם התנאים הנזכרים וכבר התמידה אנבוא'
בבית שני קרוב לארבעים שנה ויבחר שבח
ירסיהו עד מאד בנבואתו אנשי בית שני
והסידותם והכמתם ויראתם ואם לא נסמוך
על אלה על בני נסמוך. וכבר אנו רואים מה
שנקבע אחרי משה והיה זה מצוה כמו שעשה
שלמה שקדש את תוך החצר והעלה עולות
בזולת המזבח ועשות החג שבעת ימים ושבעת
ימים ומזה שכתב דוד ושמואל מסדר המשודרים
בבית

היו מנות צאמת לא תקנות או אכהנים: כמו שפסק
שלמה שקדש וכו' כאמרו מלכים סימן ט' דה' א' סימן ז'
ביום ההוא קדש המלך את תוך החצר אשר לפני בית
ה' כי עשה שם את העולה ואת המזבח ואת חלבי השלמי'
כי מוזבח הכמתת אשר לכבי
הקטן מהכיל את העולה
ואת המזבח וכו' ומחלוקת
היא בנכסים פ' קדשי
הקדשים והחצר בחר לו
דעת רבי יהודה לדברים
כמתן שקדש את רצפת עזר'
בקדושת מזבח להקטור
על הרצפה מרוב הקדושות
שהביאו דלא כרבי יוחנן
האומר מהו קידש המלך את
תוך החצר שקבע בו מזבח
של אבנים מחונר ברצפה
תנו: ופשיטת החג שבעת
ימים ושבעת ימים וכו'.

דבריו לאמר כי דק קצת
מנותינו הם מן המקום אשר
יבחר עם כל התנאים שזכר
למעלה בלא בטוד שהסדר
בשאר מהעבודה והכנה דרו'
סכו' ולפי שכן בכלל התנאי'
ההם דנקות העבין האלקי
בנבואה: הוי"ו ביאר כי לא
לכד היתה הכנאה מנויה
בניה' כל ימי הבית הראשון
אבל גם כן בבית השני עד
קרוב למ' שנה וכמו שזכיר
עוד סימן ה' והלא היא
כתובה על כפר הקבלה
להראות לנו כי בשנת

כפער עזרא הפוער וסני זכרים ומלאכי וכסתלק' כנבוא
מישראל: וכבר שנה ירמיהו וכו'. אולי כוון לאת' סיכ' כי
לפי מלא' לכלל פ' שנים אפקוד את' והקיימותי עליכ' את
דברי הטוב להשי' את' ב' המקו' הזה וגו' ויקראת' אותי
והלכתם והתפללתם לי ושאעתי אליכם ובקשתם אותי
ומנחתם וכו' כל זה מורה על חסידות. אמנם על
הכמתם יורה אמרו סימן לא כי זאת הברית אשר
אכרות את בני ישראל אחרי הימים ההם כאשר ה' כתתי
את תורתו בקרבם ועל לבם אכתבנה והיו יתי להם
לאלקים והמה יהיו לי לעם ולא יאמרו עוד איש את
דעהו ואיש את אסו' לאמר דעו את ה' כי כלם ידעו
אותי למקטנם ועד גדולם כאשר ה' וגו'. ומקרא
מפורש על יראתם בלא' סימן לב' ועתה לכן כה אמר
ה' אלוקי ישראל אל העיר הזאת אשר אתם אומרו' כיתנה
ביד מלך בבל וגו' הכני מקטנם וגו' והשיבותם אל
המקום הזה והושבתים לבטח והיו לי לעם ואכי אהיה
להם לאלקים וכתתי להם לב אחד ודרך אחד ליראה
אופי כל הימים וגו' ואת יראתי אתן כלבכם וגו' וכבר
אנו רואים מה שקבע וכו' אמר זה להורות על אמתת
מה שהכתיב באמרו וקצת מנותינו מן המקום אשר יבחר
ובאמרו והיתה מנוה כוון לומר שלא היתה תקנה או
מכה כעין אמרו במה שקדש ואלו היו חוקיכו ונאנים
אחר הנלות לא היו בקדשים וכו' אך היו חוקים בהם
שהם תקנה או מכה. על כן אמר כי אלו אשר זכיר

עשות הוא מקור וכו' אמר ומה שעשה והוא מה
שכתוב שם במקומות הזכורים ויעש שלמה בעת
ההיא את החג וכל ישראל עמו קהל גדול וגו'
לפני ה' אלקינו שבעת ימים ושבעת ימים ארבעה
עשר יום וגו'. וכנה' הוסיף ביאר באמרו
ויעשו ביום השמיני עזרת כי חכמת המזבח עשו ז'
ימים והחג ז' ימים וכיום עשרים ושלשה לחדש השביעי
שלא את העם לאלהים שמחים וטובי לב וגו' ושבעת
ימי חכובת המזבח היו המזכים ומכריס ליימי חג
הסכות מאח' ארבעה עשר יום: ולדעת ר' ל' פ' ד' ח' ח'
אמר רבי פרכך אמר רבי יוחנן אותה שנה לא עשו
וישראל יום הכפורים והיו דואגים ואומרים שיה
כתמינו שוכניהם של ישראל כלית יצאת כפ קול
ואמרה להם כלכם ממונים למי העה' מי דרוש
קו ומה משכן דאין קדושתו קדושת עולם וקדשן יחיד
בשבת דאסוף קילה דמה מקדש שקדושתו קדושת עולם
וקדשן נבדו ויה דאסור ברת לא כט' אלא אמאי
דואגים התם נורך גבוה הכא נורך הדינך התם כמי
מייעבר כעברו מיכל לא אכלו ולא שתי. אין שמחה
בלא חכילה ושתיה וכו'. עכ': ומה שכתב דוד ושמואל
וכו'. באמרו דה' א' סימן ט' המה יסד דוד ושמואל
הרואה באמונתם וגו' ושם ספר ענין הדוד המסודרים
באמרו ואלה המסודרים ראשי אבות ללוים וגו' וכבר
זכרנו מזה בשני סימן כ': והיו למנות תמידות. ועכ'
גדול

קול יהודה מאמר

שלישו סימן לט

קצנ

גדולת כחן של כפאים וכחנים וכו' מן המקום אשר
 יבחר ה' להיותם מנותיהם וישפט כמות הדך הוא לכל
 היבדיו ואין בזה משום לא תוכיף עליו ולא תגרע
 ממונו על הדרך שיבחר כיוון מא' אהנם הראובע כמנ
 על כרשת' החדש וזל
 ויחמנו עתה הוכיר תחלת
 המצות שהיו על ידי משה
 ואהרן כי הם לבדם היו
 כביאי התורה כי אחריהם
 לא כמתחלה מנה רק אס
 היתה לגורך שעה כדבר
 נדעון וליהו ואל יעלה על
 לבך דבר השיר שהיה כבית
 ה' על ידי דוד כי כמו

שליש' מנורות לא היה מעביר תמלה אלא על של
 מזה וכו' ע"כ וזה שכתוב בזלכים סימן ח' ויעלו את
 ארון ה' והוא אהל מועד ואת כל כלי הקדש אשר באהל
 ויעלו אותם הכינים והלויים ככר ביארו שם רש'
 ורדק' שאחרי העלות' מניין
 ומנבעין נמו אהל מועד
 באורות בית האלקים .
 גם במכילתא על אמרו כי
 מוצא הכתובת אשר ללפני פ'
 קטן מהכיל (יילכיס סיט')
 ובי קטן היה והלא ככר נא'
 אלף עליות יעלה שליח
 מה תלמוד לומר קטן מלמד
 שמיים שכתב'ה נכו ויע'כ'

בעבור שידעו כי הארון גבו לשם :
 ו אמר

תקון היה ומוכר שיכד דוד ושמאל' וככה כמנ
 באמונתם ולא נכחיתם והנאון אחר כי קבלה היתה
 בידם מפי משה כי מלך יקום ויחדש כלי שיר וכמוהו
 לא מוניאו משא מנתכם ביום השבת . ע"כ' ולדברי
 הנאון הלו ויכסו החכר כמו שיבא : וזה שעשה שלמה
 במה שבנה וכו' מביארו' המה בכתובים כלים מכלים
 שוכים אשר החדש שלמה וזלת כליו של משה : וקדוב
 הוא שכוון הדבר למה שאל' בתוכפתא דמוטא ראש פ'
 ג' משככה בית ראשון נכסו אהל מועד ונכסו עמו
 קרבו קרשו ונכסו ויגידו ויבדו ויבדו : ואעפ' כן
 לא היו משיישים לא בשלחן שעשה משה ומורה שעשה
 יצא : וכו' ע"כ : וזאת אשר דברו במחנות פ' שתי הלחם
 שבו דביתינו עשר שלחנו עשה שלמה ולא היו מהדרים
 אלא על של משה שבאמר ואת השלחן אשר עליו לחם
 הפנים זהו עשר מנורות עשה שלמה ולא היו מדליקי'
 אלא בשל משה שבאמר את מנורת הזהב ואת כרומיה
 לבער בערב בערב ר' אלעזר בן שמוע אומר על כלם
 היו מהדרים לחם הפנים וכלם היו מדליקי' שבאמר
 ואת המנורה וכו' תיה לבערם לפני הדבר וכן סגור'
 דבי וכו' בר' יהודה א"ר אמר לא היו מהדרים אלא בשל
 משה אלא מה שכי מקיים ואת השולחנות אשר עליהם
 לחם הפנים זהו של שלמות שלמה שהיו במקדש שנים
 שהיו באולם מנכנים מתח הכית' אל ככף וא של זהב
 על של ככף כקן להם הפנים בכיסתן ועל של זהב
 ביציאתן ממעלים בקדש ולא מורידין א' של זהב
 מבהים שעליו לחם הקמיד ע"כ . גם במדרש אמרו
 ואעפ' שעשה שלמה ו' שלחנות לא היה מסדר לחם
 הפנים תמלה אלא על של משה וכו' . ואעפ' שעשה

והיו הדברי' האלה למאורות על ביאור אמ' במה שבנה
 ומה שהכיס מזה שעשה משה שדבר : ומה שהעמידו
 עזרא ונו באחמאי (סי') והעמידו עליו מנות לתת
 עליו שלישיית השקל בשנה לעבודת בית לאקו ללחם
 המערכת וכו' וכתב שם הראובע כי זה כוכף על מחנ'
 השקל לגורך העניינים הכו' . כמשך בזה למה שכתב פ'
 תשא השאון אחי כי בכף כפודים הוא חיוב על ישראל
 בכל שנה בין שסיפסם מלכס או לא ישא מפרס וראיתו
 משאת משה במדבר (דה' כ"ד') ואמר כי מחנ' יקראו
 קרננות הנכור וכו' . וכאן ביאר בשלישית השקל והוא
 נוסף על משאת משה במדבר אמנם הרמזן כתב שם כי
 שלישי' השקל היינו משאת משה במדבר כי מחנית השקל
 בשל משה הוא אלא שהיסיפו על השקלים בימי עזרא
 ושלישית השקל היה או בזמנו עשר גרה : אמר כי לא
 מביא דעת החכר כדעת הרמזן שאם כן לא סימם
 מנוס וו ראייה להמייחס לעזרא כי מורה נוה לנו משם
 במחנית השקל שהיה מנוס לדורות כפי מה שהכחנו .
 ולשון והעמידו עליו מנות מוכיף כח בגבורת סגרת
 הסכר כי עזרא הוא המעמיד והמקיים את דברי המורס
 והמנה היות : ומה שהעמידו במקום הארון מכונה
 וכו' (לא וזה שהעמידו מקום הארון במכונה וכו')
 האומרת כי ידבר על מה ששנינו ביומא פרק הוניאו לו
 את הקף בבעיר עבודת הקטור' היה עושה כיום כפור
 הכהן הגדול בבית קדש הקדשים ושם נאמ' הגיע לארון
 כחן את המטה בין שני הגדים נבר את הקטרם על
 גבי הנחל ס ובתמלא הכית כלו עשן וכו' . משטיט
 הארון אכן היחה שם תימות הכניא'ס הראשונים ושמה
 היתה נקראת ונבחה מן החיץ שלש אכנעות ועליה
 הים

היא כחן את המחתה ובמרא ומסקל עם דמקדש שני
 עסקין סלף היה עם ארון כי ככר נגנו כימי יאשיהו
 מלך יהודה ויחזי הגיש לארון שאליו כאלסכה מקום
 ארון והא דקתני כחן את המחתה בין שני הכדים אימא
 כבין שני הכדים וזס כחלקו למחלקות איכא זאן דאמ'
 ארון נלה לככל ועל זה דקדקו לשון המשנה הוכרת
 משניטל הארון וכו' משכנכו לא קתני אלא משניטל תקן
 כמאן דאמר ארון נלה לככל דמכתי רבי אלעזר אומר
 ארון נלה לככל וכו' ואיכא מאן דאמר ארון נגנו וזהו
 הסכימה תיסתמא דטוטא פרקי' ובעל סדר עולם פרק
 פ' והדעת היתה גם הוא כחלקת לשמים דעת מי
 פסונר ארון במקומו הוא נגנו מדמכתי ויארכו הכדים
 דלאו ראשי הכדים מן הקדש על פני הדביר ולא יראו
 החונה ויהיו עם עד היום היה ודעת מי פסונר ארון
 בלשכת דיר העצי הוא נגנו כהא דתנן (אקלוס פו')
 מעזה כהן אחד שהיה מהעם וראה את הרצפס
 שהיה מעונה מחבורותיה נא להודיע את חבירו ולא
 הסתיק לנמור את הדבר עד שיבא כשמתו וירעבי בומר
 ששם הארון נגנו וזס הקשו על ראיות הסובר באקומו
 נגנו שהרי אין אמרו ויהיו עם עד היום הזה ראה גמור
 ואשקו לה כתיובחא' ואף גם זאת מכלי אין עם קושיא
 רק תיובחא כהרת החנר נגרה בו להאמין פדעת האו'
 במקומו נגנו כי על כן היה לכהני בית שני מקו' לעבוד
 עבודתם עם כאילו היה עם ארון וכפרת כי עם היותם
 בלתי כראים ככלע את הקדש מכל מקום כאן כמאן
 ובאן היו נבנייהם וככר כמאן כזה פתסון זה לבעל
 הין שאמר כי לא סימה עבודת בית שני כעבודת
 הראשון להיות הכהן מחוסר נגדים לפי דעתם מכלי
 היות עם אורים ותומים ואין כפרת וכמו סוכר הראש
 ערשת אחי מות אכל וכאן אהרן על שני השעירים
 גורלות וכו' אלס הקדים שם רפוא למכה זו של נגדים
 בחזרו כהנת כד קדש ילגש ולא הזכיר האמר והסתן
 והיעיל כי ככר הזכיר וכשמע קולו נבואו ל הקדש וזהו
 הכתוב ליהו אבני בית שני ששמו נלה אורים ותומים
 גם כראים היו שם עכ' וכוכו לפי הכראה כי מאשר
 ללשון הכתוב בעבודה הוית' לאורים ולתומים הורם
 היה אלסם בה מאן הכרטי וכלעדי זאת ההודאה ככר
 היו להם כתיא' אשר משיהם מאת תורה ודבר ה' בידו שלם
 ולעמן הכפרת לא דבר מאומה אכן מה שיכרכו ומלא
 חכונכו כי כהן הארון נגנו עם הרי כוא כאילו במקומו
 מוכח ויעמד וזה היה טעמו של ככר כנטוחו אל דעת
 האמר במקומו נגנו ולכו דאם גם כן כי מאשר אמרו
 הגיע לארון מקום ארון וכן ממש שאמר שהיה נותן את

המחתה כבין שני הכדים ראוי שהיתה עם ארון הכונס
 ועין מה להכיר בו מקום הארון ושני כדיו אליו יכוון
 הכהן כתמו המחתה אכל המקום ההוא ומתכונס
 סואת לפי הכראה היא זולת אכן השמים סוכרת שעליה
 היה נותן את המחתה וזס משני פנים אם מפני היות
 עם האכן היא מונחת ועומדת מימות הכתיא' הראשון
 וקודם נכיות הארון בהוראת מוכסמא דיומא פירק ב'
 בארזי אכן היתה מימות הכתיא' הראשונים ושמים
 כקראת נבזיה מן הארץ שלשה אנכפות שמתמלה היתה
 עליה ארון כחון משניטל הארון עליו היו מקטירים
 קטרת לפני לפני לפנים ר' יוסי אומר ממנה נשמת העולם
 וכו' עכ' והנה לא ינדק כזה מאמר החנר שהעמידו
 במקום הארון הכונה וכו' וגם מפני אמרו עליה היתה
 נותן את המחתה וככר היה נרץ לתמה כבין שני
 הכדים שגם הם נגנו עם הארון כמו שהוא מפורש
 בתוספתא דיומא פירק ב' וגם המבאר מדברי הגמרא
 שזכרנו למעלה אס כן האכן הזאת לא סימה מכנה
 מושמת על מקום הארון ממש שאס כן היאך יתקיימו
 שני דברים הללו שיהיה יתחזה כחונה עליו וכו' שני
 כדי הארון על כן אמרתי לפי הכראה כי הארון נגנו
 מהלשון למקום אכן השמים ויהיה אמרו במקומו נגנו
 כאילו אמר בבית קדש הקדשים לאשקו' ילשכת דיר
 העצים ומכונה אסת היתה עם במקומו הארון ענמו
 לכהני מצרו וגבולו למען יתכון הכהן אל מול פניו
 שאס לא כן היאך יתקיימו כחוננו לו וכסם ענן סקטרת
 את הכפרת אשר על העדות וכו' ולקח מדם הפר והזה
 באנכפיו על פני הכפרת קדמה ולכתי ככפרת יזה שכת
 עעמים וכו' ואלס אם יש את בפסך לומר כי התכונה
 הזאת על אבן כשתייה ענמה כאמרה נרין אתה לפרש
 מאמר החנר במקום הארון כאילו אמר כמון אליו ומורה
 על היותו נגנו עם במקום קרוב ממנה כאילו היתה אכן
 השמים כחונה בין שני כדיו הואיל וצליה כחון המחתה
 הראויה להיות כבין שני הכדים כאמרו ועל כל פנים
 כלל תכונה שאכתי בית שני מנר הכח האלקי הכומן
 להם כמדובר בפמולי אלקים כפתלו וגם יכולו להעמיד
 במקום הארון תכונם וכו' ולפניו תלו את הכפרת
 המכדלת בין הקדש וכו' קדש הקדשים כאילו היה עם
 ארון כראה עין נעין כי עם היותו כעדר לחדאית העין
 מכל מקום עורכו עם לפני ה' ושם מכיון עווו במקום
 נכיותו וכדי הוא בית אלקי' לכהנו בו כבוד כמאן
 ולעבוד בו עבודות שלימות כימי קדש וכשכ' קדמוניות
 ומה שאמר כעבור שידעו וכו' הוא כקשר עם אמרו
 שהעמידו במקום הארון תכונה שאמנם היה זה למען

ידעו הפהינים הנכססים לעבודתם כי הארון נכחו

לשם ביחוד וכן יוכלו לנצמם הנטתם וכוונתם אליו בעת עבודת הקטרת וההואות כמדובר וכוונת ידעת כי אבשי בית שבי כוונתו מלאכתם נכנין השני לכנין שלמה שעל אודותיו נאמר

הכל בכתב מוד ה' עלי השכיל וגו' וגם לכנין יחוקאל כדכתיב הרמ"ס בה בית הנחירה פ"א וס"ג עשין קס"ז וז"ל ואבשי בית שכי כשכנו בניו עורא בנוהו ככנין שלמה ומעין הדברים המפורש' ביחוקאל שנתכח על הננין העתיד לנכות רק שהגדילו מדתו

וימר מבניו של שלמה ע"כ. אבל התוכנה היאת עם הכלוה אליו נאמו קדוש הוא שחרשו מעגמם לפי הנורך כיד ה' הטובה עליהם. ואפשר שרנה באמרו במקום הארון חליפיו ותמורתו והיה הוא ותמורתו יהיה קדש להשלים על ידו העבודות ההנה וזו היא ההעמדה שהוכיח החבר באמרו שהענידו וכו' כלומר שהסכימו על היותה עם במקום ובמדרגת הארון הנבוי לכל לל עבודת אחריו כן מנא"י לרלב"ג ראש פ אחריות שכתב ז"ל. רחוי שתדע כי בבית שכי לא היה עם ארון כי כבר נכחו ישיהו' ועבד היה עם קדש הקדשים והיה עם נורת כרובים להורות על ונויאות הנורות הנכדלות אשר בעבורו היה קדש הקדשים. אף על פי שאין עם ארון וכפורת ולה עיר על שאין ארון וכפורת מעטבים זאת העבודה אשר חחר זה בזאת יבא אהרן אל הקדש והביא מניית לפרכות והביא את דיוו אל מניית לפרכות. על פי שאין עם ארון וכפורת. ולזה עשו זה בבית שכי שהיו עם כמה נביאים. והנה אחרש שהיה הככורת בבית שכי עם הכרובים כי כבר הקפידה התורה בהזאת דם הפר ושעיר של"ה שתהיה על פני הכפורת ולפני הכפורת עבד. ואלום לפי הנוכח האומר שהעמידו מקום הארון בתוכו וכו' קרוב לשמוע כי על שכו הרטפה במקום נבונהו באמרו הדברי' כהיה דשקלים פ"ו שזכרנו למעלה כי עם היותו כוכר ארון במקומו נבנו כמו שקדם ומשנה דשקלים על לשכת דיר העבים באמרה ממ כתיב על זה ביה והעתיק שכו הדרכה לנורך תלויית הפרכת לפניה בעבור שידעו כי הארון נכחו לשם על הסכות שזכרנו:

שלישי סימן מ מא קער

סימן מ אף יתכן וכו'. ראה אתה אמר אלי שלמה הכוכרים קבעו ומדדו דברים שהיו למנות תליות ויין זו הוראת שעה כדבר שיה בהר הכרמל. ואף אם כן לא הרשו בזה פכת אז הדת לא מוסף וגו'.

סימן מא לא נאמר זה אלף להמון וכו'. תמנית כונתו שאין זה קרא תוסף בערך אלו אשר חזן ה' כידם יצא והאל יתגומר עליהם בשומו משטרם בארץ מן המקום אשר יבחר עם התנאי שזכרו ס' לט והיו עבם חפנו ורננו וית' להיות

כל המנות היונאות מפי גבורי כח עושי דברו קיימות וכאמנת כי אף על פי שיוספו ועמידו עלינו מנות כלתי כמנוכות בתורה לא נלחד רק להעמיד פקדיה כונתם רנויה (אמנם דרוש דרוש ז"ל אלה המנות אין לך לחדש דבר יעשתה) ואזהרת לא תוסף וגו' אין עניינה כנגד אלה הממשיכים רננו וית' במהיות וידם כי דרם ככל אשר יגזורו רק כנגד ההמון המתכבד בהתבאש מהקשה וסברה הנלתי כגורת משמים ממש. ותמיד כל היום יחפש רוחם לחדש תורות בדויות. ולא לא אשר יטמאו ובשקניניהם כפסם חפנה עם הכתוב באמרו לא תוספו וגו'. והכונה להזהירם שלא יוסיפו על כל המנה האלקית הן על ידי משה דכן של נביאים הן על ידי המחזיקים בכריתו מאשר רוח ה' נוסכה כם על פי התנאים שהוקדמו שהרי הוא ית' העמיד עלינו מנה זו בפירוש באמרו נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך וגו'. בא וראה כמה גדול כחן של חכמינו ז"ל בגורת אלוך ממשל אשר תופע עליהם כהרה שהרי בירושלמי דכדריס אמר ר' אבין אקרא לאלקים עליין לאל גומר עלי בת שלש שנים ויום אחד נמלכו בית דין לעברו הנתולים חוזרין ואם לאו אין חוזרין ע"כ. וכתב המגיד פרק ב' מהלכות אישות להרמ"ם ביאור זה הירושלמי הוא שר' אבין היה אומר שמשפטו התורה אינם כלם כפי שכלנו שהרי בת' נ' שנים ויום אחד אם היא אשת איש כגון שקדשה אביה הבא עליה בחיבך ועמות מכן פטור. והעטם לפי שפחות מאכאן הנתולים חוזרים ואין ביאתו ביאה ואם כן היאך אפשר שתהיה חזרת נתולים שהיו דבר טבעי בה תלויה בעבורו של חדש

קול יהודה מאמר

אלה שהם גור כך זהו לאל גומר עלי. עכ. והנה כונת המחבר מבוררת עם מה שהעבדו. ואולם לא ירחיק המחבר את אשר כבר השרישו חכמינו זל כ"ן דמגילה דתנו רבנן מ"ח נביאים ו' נביאות שמתבטלו לישראל לאל פתחו ולא הויתרו על מה שכתוב בטורה אפי' אות אחת חוץ ממקרא מגילה. מאי דרוש חז' טייא בר אבא אל יהושע בן קרפא ק"ו ומה מעבדות לשירות אומרו שיה ממות למיים לא כל ש' וכו'. ושם קרק שבי אמר ר' יוחנן מ"ד ועליהם ככל הדברי' מלמד שהרא"ה ק"ה למשה דקדוקי מורה ודקדוקי סופרים ומה שסופר' עתדו' למדש ומאי' כיהו מקרא מגילה עכ' ככה יאמר המחבר שהכל נפוי למשה מסיבי וכמו כותרו והרשות כתורה לנביאים הבאים להנביא

שלישו סימן מא

לקיים כנאמנו באמרו פ' שופטים אבל כנאי אקיס להם מקרב אחיהם כמוך ונ'. וכי תאמר בלבבך איכה נדע את הדבר אשר לא דברו ה' אשר ידבר הכנאי בשם ה' ונ'. וכבר האריכו המפרשי' על משפטו הבחינה הזאת ואין זה מקו' אתי להתייבב על מקרימו: ומה שנקבנו עליו. כל שהסכימו עליו: הירוש' מקבלת משה מורשה קהלת יעקב: והטבעית הקנויה וכו'. שגם המה בחרו בדרכי החכמה להתחזקת על שרשי מחבב אמתית התורה כי השכל והדת שני מאורות: ולא כאשר קבלו כי החכמה הקנויה מטבע ממש עיכוס חק רתם השכלית היתה מסכמת לאמתת המקובל אבל אשר הוא כסבף נרוף מווקח טבעתי' או כאמר שכונן א' אשר דברו סימן מ"ט שגם

או

זמה שתשועט ממשכנו של אדם להוטי' דכ"ו לא הועלו על כפר ראוי לו להשתמש בכלים המקובל' בחדות שהתורה נדרשת בהם: ולזה בין שם באמרו ארמס: נרוף שפיעין בשרשים מן המקובל והכתוב וההקשות הכהונות על הסדר המקובל להשיב התולדות אל האבות וכו'. וזאת תורת העולה על כוננו באמרו בכאן הטבעית הקנויה כאשר קבלו כי היה אוסף קנייתו בדרכים המקובלים כאמור: ודוגמת זה הלשון זכר שם אבל דבריו שזכרתי באמרו כי כל מה שהתירו חכמים לא היה לבריתם וכו'. אך בתולדות החכמה הירוש' המקובלת הכלל וכו'. ואפשר עוד לפרש החכמה הירוש' על החכמה העיונית אשר למדו מדבותיהם: והטבעית הקנויה על אשר היו מוסופים מדעתם בחכמה היא העיונית כפי מה שהי' טבעתם מסייע ליה ושתים אלו היו עוליס בידם עם הסכמת קבלתם האמתית כי מוט המשקולת השכלי היה יורד כנגדו בקו ישר שוק וחסכים עם אמתת המקובל: ולא כאשר קבלו: אכן מה שזכרתי אחר כך סימן מ"ט החכמה הירוש' המקובלת הוא קבלה בלי ספק: כי מוקמו הוא מוכרח בלא המקובלת: כי הסנהדרין היו מנויים וכו'. כמו שזכר למעלה ס' ל"ט

סדורם מן הכח להפעל כי כלם כתבו מרעה אחד הוא מרעה אמתית דדון באמתות דדון כמו שהעליתי ביצרת הדבש אשר לי: וכן יסכים המחבר לדעת ענאון אשר הובאו דבריו למעלה בכלל דברי ר' אבנע סימן ל"ט אבל אמרו והיו למכות תמידות אפם כי עו וקשה מאי שאל וקרא מגילה משאר מנות: ונע: ואמר בכהנים וכו'. כי זכר את דברי קדשו של כתוב באזהרתו לשמוע מן הנביאים באמרו נביא אקיס ונ' הוי"ל ביאר כי גם בכהנים ובשופטים כבר הוא אמור שהיו דבריהם בשמוע: ורמוז אל מה שקדם וזכרו סימן ל"ט ממאמר הכתוב פ' שופטים כי יפלא מ"ך ונ' ונבאת אל הכהנים הלויים ואל השופט אשר יהיה בימים ההם ונ'. ועשית על פי הדבר אשר יגידו לך מן המקו' ונ': והיה מאמרו לא תוסיפו ונ' כתוב הדד הוא פ' ואתחזק ומבאר אותו על חייוב ההמון לשמוע משלשת הכתובת שהזכיר: משה מחינה לעצמו: והנביאים אחריו מחינה לעצמם: והכהנים והשופטים במה שיסכימו עליו מחינה לעצמם: כי את כל אלה יביא האקים במשפט אזהרתו להמון שלא יוסיפו ולא יגרעו על הדבר היונא משהם לשמוע ולעשות: ואמר על הפקיס הכוזבים בכנאות: על אופני בחינת הנביא

קול יהודה מאמר שלישי סימן מא קעח

לנו וכשני סימן אל: או מה שפירש במקומה חבת קול וכו'. כבר קדם ביאור זה באמרו סימן לט וידבק בהם העבין האלקי בל טעם בין בכבודא בין באומץ בין בהודעה וכו'. ובאמרו וזולת זה כיוון אל אדרגת רוח הקדש שהיא אמנעית בין כבודא לבת קול: ואמרו שלא לתקון זכו. אמר טעם כל הדבר שראה להקדימו מחרשת גדולת האכסים המעולים אשר מהם ובאמנעיותם תפסטה אלינו הקבלה האמתית ושאלחנו מנויים לשמוע מהם וככל המצא

הקשור הזה כי למה שהתחיל המלך סימן לח להורות על אמתת קבלתנו ועל רגשת פועלי אין הם הקראים אשר פיהם פערו לכלי חק בשפתי שקר דוכרות על נדיקים עתק ונלה אתמקור מומם מנד היות הולכים אחר הדרכים בעבור אדר באדר ואף גם זאת מלאם לבס להקשות עליה כראיית ירח תשרי וכו' כמבואר שמה. הנה החבר יצא לקראתו סילט לקיי תחלה דברו הטוב כפרשת גדולת קבלת חמיינו ועונם כחם טרכו משלחן גבוה כמות שהתבאר. ועתה המשיך.

מפיהם בעשויין לפוש כלל השולא תוסיף ולא תגדע וכמו שבאשר הביאור מראש סימן לט ועד הנה. ובכן בר נלם של קראים מעליה במנותם להתחכם בסברת על ביאור הכתובים וקרבת פסעם יחספון וכמו שזכר סימן לה ואחריו באשר המלך סי' לה אשר חתם דבריו בענייניו המודיעים בהם הכניסו התחכמות סברת זככלל זה גם כן מה שמחכו בספור זה דברי חמיינו מן הכתוב פ' אומר ומסרתם לבס ממחרת השבת וגו' שלפי דעת חז"ל בתורת הכנים ענייניו ממחרת יט ראשון של פסח והמה רדפי חמר הפסח אשר לא שנו איש עדין עליו מן הפירוש האמתי המקובל מנחו מקום להשגב בו מנד מלת שבת שהוראתה הפשוטה על שבת כראשית ועל יאמרו כי לעולם ראוי לפסור מיום ראשון וכי אמרו שבע שבועות תחיות תהייה עניינו שלא תעלה במספר השבת הראשונה שיהל לפסור ממחרתה וכמו שכתב שם הראב"ע מטעמים. ואלחנו אמנם קצמו ומתעורר בסמיכות דעתנו על יסוד הפי המקובל הכי נכבד כמו שזכרנו. וראיות החכמיים לקש כחפזנו. אחר כל זאת בא לבאר שאף אמנם תוכח דבריהם מלת שבת על פשוטה. עדיין לא יוכלו יגעו בכו כי שפתינו אתנו להשיב על תוכחתם במו שיתבאר: וזא ואמרו שלא לתקון וכו'. וכבר זכרו בפוספתא דרה פלך טעם אחת שכרו בתוכים שני ענינים לבא להטעות אה כתמים לפי שאין ביותו מודים שתהא עברת אלף בא' בשבת בא' אחד ואמר גדלות וכו'. עכ'. וכמשתת מחמת פ' ר' ישמעאל ספרו את המעשה אשר יעשו בקניורת העומר בעסק גדול ואומר שם מכוני הביתוכים שהיו אומרים אין קניורת העומר נמוגי יט. עוד יל טעם על

דברו על קיום מאמר המלך לכלות תלובת הקראים מפל חמיינו אל גם בדבר ספירת העומר ממחרת השבת וכו'. כי גם בזה ראוי להם שימכו על פכמינו אשר משיהם יחוו בעיני עבור אדר ואדר באמרו אשה אמנו יונבל ומן החל חרמש בקמה. ולפי זה התחלת הספירה גם להם יאמה וכמו שזכר אחר כך באמרו והחל חרמש מומם אלינו וכפסור בו וכו'. וזה טעם קשור דברו ואמרו שלא לתקון וכו'. כלומר לא יעזב איש לבדיו ויכול תוכח להורות בתוכן מלת ממחרת השבת וכו' שהוא מיום הראשון כאשר דברו מן להם בהתחבר: כי אין בזה שום הפסד באמנת העבין וזא זאמב באמר שאחד מן הכהנים והכניאים והמלכים או השופטים עם דעת הסנהדרין והתכמים זאת הגרבה מנחתו והיא בעיני ככוכ ומסודרת וזכרון המ דרגות הללו כראה שכוון למה שזכר בקבלת הראב"ד וזל היה המצא בבית שבי שהמלך מנבי משמונאי או מעבדיהם בני הורודוס היה המוניא והמניא במלחמה ונכל דברי המלכות אכל כל דברי תור חקוי ומשפטים על פי הכשר מביית דוד היו נכשים ועל פי כל והסנהדרין וכן אחת מונא באמנת סנהדרין מעשה ברכן גמליאל שהיה יושב על גג מעלה בהר הבית וכו'. עכ'. וכוכת החנר כי אמר הודאמנו זאת משונתה נגדה כי אחד מן הכהנים וכו' ידע באמנה מן הפכים הזכרים שעקר כוכת הכתוב אינו רק להשיב מספר ל יום בין בכורי קציר שעורים לבכורי קציר חטים ולשאמר שבעה שבועות חקות קציר והנה כה משפטו לזאת יום שיפול בו ראשית המספר אלף שתפס הכתוב דמיונו בתחלת ימי הפכוש. והי' בהזדמן התחלה זו מכל שאר הימים כי מקשה אתם

קול יהודה מאמר שלישי סימן טא

מעשה אותם להקיש זה לזה אל מקום סיפול עם יהוא
לא שנתחייב להתחיל מזהרית יום שבת בראשית בכל
שנה ושנה והכונה מבוארת ואם עיניך יביטו
עם בדברי הר' אבנ' תמצא דבריו האחרונים מתייחסו
לכונת החכר' כי אחרי
פפרו ראות המאמינים אם
מנד המנא במקומות רבים
מלת שבתון על זולת שבת
בראשית ואם מנד מלת
תמימות המורה כי שבע
שבתות על שבעה שבעות
לאמרו אשר כהם יאות
הלשון הזה אך לדברי
המאמינים נריך לכתות

לשום חמישים יום בין בכורי קציר שעורים
ובכורי לא לבכורי קציר הטים ושמירת שבעה
שבעות שדם שבע שבתות חמימות ונחן לנו
דמיון בהל'ח לא נהתחלתיום מהשבע לוב'אם
יהיה החל הרשבקמה מיום ראשון חגיעו
במספר עד יום הראשון להקיש ממנו שאם
תהיה ההתחלה מיום שני נגיע עד יום שני
ודלה

תמימות כי בזה האופן יהיו הכ' יום בין קציר לקציר
כאמור ולא בוולת זה והאחד מנד שני שבת לשבע
כאשר הראית אפם כי הולאתו במלת שבת שהיא
כפשוטה כדבר הקדמים עם איומה שיה לבוראת
הראב' כאמור מ' דרך
ישנה לקבלתנו הוא
מתחלף אלגס כי הכה
החבר לא רחא לגיור קומד
על היותיום תכופת העומר
הראשון נכניסם לארץ
ממחרת שבת בראש' כדבר
הראב' במקומו הכו' שהיו
מה שכתב שם כי ממחרת
הפסח המזוכר ביהושע

הוא יום ט' בכיסן איכנו מסכים עם דעת חז' אשר
ביארוהו על'ו בו שזו הקריבו את העומר וזאת שלה
אירע הפסח ביום א' וכמו שתיכל לחשב ממה שכתוב
בכדר עולם פ' ו'א' לא כדברי הקדמים האחרים
כי יום שבת היה וכמו שהעיד עליהם הרמ'ם בהלכות
תמידין ומוספין פ' ז' וז' וכן ראו תמיד הנביאים
והבכהדרין בכל דור ודור שהיו מניפין את העומר
ב'ו בכיסן בין בחול בין בשבת והיו לאחר בתורה
ולחם וקלי וכמלא לא תאכלו עד עגס היום הוא וז' וז'
ויאכלו משבדור הארץ ממחרת הפסח מנות וקלוי
ואם תאמר שאותו הפסח בשבת אירע כמו שדמו
הטעמים היאך תלה הכתוב היתר אכילתן לחדש
בדבר שאיכו העקד ולא הכנה אלא נקרה במקרה לא
מאחר שגלה הדבר במחרת הפסח הדבר ברור
שמחרת הפסח היא העלה המתרת את החדש ואין
משניחין על איוה יום הוא מ'ו השבוע עכ' אמנם
כח ראייה זו החליט ראב'ע כאמור על מופעדי ה' יעוין
שה' על כן פנה לו לדרך אחרת באמרו שהכתוב
זכר שבת לדמיון ולדוגמא כמו שביארנו ואלו
שמע כל כי כלים הדברים הללו כלם וכוונת מהמה
היונאים מפי חכמינו ז' במכחות פרח רבו ישמעאל
שכן אמרו שם והיו ביותוסים אומרים עגרת אחר שבת
ניטפל לכן ר' ב' אמר להם שיתים מיין לכס לא היה
אדם שהחזירו דבר חוץ מן חוץ אחד שהיה מפטפט
כנגדו ואומר משה רבינו אורב ישראל היה ויודע
פעגרתיום אחד עמד ותיקבו אחר השבת שהיו ישראל
מתעגג' ימי קרא עליו המקרא הזה אחד עשר יום
מחורב וגו' אמר משה רבי אורב ישראל היה למה אומרין
במדרש מ'כה ח' ר' בכך אחר פוטרכי אל שוטה לא
תרא

בפירושה כמו שזכרנו ועוד שאם היתה שבת
כמשמעה בכר יקשה מאיוה שבת כחל לפסוד וכו'
אמר הדברים האלה חתם בדברי באמרו גם יוכל
המאמין להשיב כי בדרך נבואה ידע היום שיהיה בו
תכופת העומר שיום השבת יהיה הקביעות והעד
מעדך הלחם שהיה בשבת והזכיר הכתוב א'ך יחשבו
בשנה הראשונה וא' הקריבו שלמים והעולה הנזכרת
ואחר כך הנזכרת בפסחם ואחר כך אמר בשבעותיכם
שבעה שבעות ולא אמר שבתות ואין ראייה כי תחלת
השבוע יום ראשון וטמאה שבעים יוכיח עכ'
וימה שאמר והעד מעדך הלחם שהיה בשבת כיוון למה
שכתב פ' פקודי על ויעדך עליו ערך לחם וגו' וז'
ובעבור שהכתוב אמר ביום השבת יערכו הכהן כר'
כי ביום השבת ערך הלחם משה על השלמם והנה ביו'
שמי הוקם המשכן או ביום שבת עכ' הורה בזה כי
ערך הלחם ביום השבת קרה לו מנד מה שראתה
החכמה העליונה כי אי יוחל בשם ה' לערוך ערכו לא
שהוסף שם אף על פי שאין זה ראייה גמורה כי יוכל
הטוען להשיב ביום השבת יערכו הכהן אחר שהוקם
המשכן וערך משה הלחם עכ' מ' א'ן ענינו ככאן
רק לדמיון ודוגמא ומ' בשבעותיכם הוא הכתוב
פ' פלגם וכיום הככורים בהקריבכם מנחה חדשה
לה' בשבעותיכם וגו' ושבעה שבעות הלא המה
בכתובים פ' ראה שבעה שבעות תפסוד לך מהחל
חרמש בקמה תחל לפסוד שבעה שבעות והכך
רואה כי בכלל דבריו דברי החכר ויתר מהמה וקרוב
אנלו שיח' החכר ושמירת שבעה שבעות שהם שבע
שבתות תמימות הוא כולל בכח את שני מיני הראיית
המפורשות בדברי הראב'ע הנזכר שהאחד אסון ומלת

קול יהודה מאמר שלישי סימן מא קע

תהא תר' שלמה שלנו כשיח' בטילה של כס כתב אומ' תספרו חמשים יום וכתבו אחד אומר שבע שבתות הא פינד כאן ב'ט שחל להיות שבת כאן ב'ט שחל להיות בארבע שבת וכו' עד אחרו תר' וספרתם לכם שתיאר

פסירה לכל א' וא' ממחרת השבת ממחרת י'ט או יכול ממחרת שבת בראשית אל יוכי כר' יהודה הי' הוא אומ' תספרו חמשים יום כל פסירות שאתה סוכר לא יהיו לא חמשי' ואל' ממחרת שבת בראשית פעמים שאתה מונא לא כ' כ' כ' כ' כ' רבי יוסי אומר

והחל חרמש מונח אלינו בכל עת שנדאר שהוא ראוי' א' כ'ו גחזיל בו ונספור בו וקבעו אותו שיהיה יום שני של פסח ולא יהיה בזה בתורה ליהודה והתחייבנו לקבלו לתור' מפני שהוא מן המקוב אשר יברך ה' עם התנאים הנזכר' ושמא היה זה בניבואה מאת הבריא ויכול להיות ונהיה נקיים מבלבול המבלבל.

מח אבמר

מלמדים בחבוריהם על מנר חברים מחוסר גי' כמו פתן חרש יאטמו אונס מדברי הקבלה שכו' לשונם כמו כחש על כל מה שכתב ר' צ'ע פ' אומר' חמ' עכאזו תחת ששתימו כחשכם לדמות פעמי מנר והכלי פראו רשת ליד מעגל ויאמרו לאמר וכבר ראינו בקנת חבוריהם שהם ענמם אומרי' שהיא שבת בראשית ומכארי' כרון התורה על פנים זריס לא תשלו' הדעת בהם וזה לשונו ואמור שלא לחלוק עם הקראים במה שהם אמרים עלינו מן המוכן מן חסר השבת שהיא

מין יום ראשון וכו' עד אמרו וק'עו: אומ' שיהיה יום שני של פסח: ואל' הוא תלוי על פי דוכס אף יתקנו מקוין שחמול עבודה שבת לחלל השבת ואינו פגועה תוריות והכתוב אדרבה אחר ממחרת השבת שלא יחל בשבת: עכ' ואתה קדוש הרים שנימו בשמו אומר להם כי ירשו את שבתם על קבלה כשפטם שבו שריבוי' הזה על פנים זרים כי מי שם משטרם כי רץ לקרש ולרמק את אשר במראה עיניכם יוכיחו ואך בלתי ככרים ופשיקו להשיל חמה דלמים וברית' נס' מל' עו' כושרים כחזן במה שאמרו וחס הוא תלוי על פי דוכס אך יתקנו תקוין שחמול עבודה בשבת וכו' ויהיה אדם אך פני לדיק בחסות זה מכת מה שקדם כי ענין האביב לנו הוא ולכחוכיו לכל דבריו ולכל מפעטיו וכל גיור עלינו ככל אר' גנונו וזהו שגם המבנה התוריות כאמר ואך דכרי הקראים כי אם תאמרו ותואנתם מי שיכבה כי באות נפשם שאז דוח' ואזי אשר לעמוד על התפל' וכבר הועד לנו כימן נל' על פי החמך באמרו על הקראים ואכי שמש טעניהם יומר מביעיות ויומר משיקות לפשט התורה: ואך נכ' זאל לא נשם אליהם לנו כדבר הסדר בחסות זה סימן כ' כי ההחממות ורפ' בתורה איננו מביא אל כרון האלקים וכו' די' לו לחכר שורה על הסכמת הכתוב אל הקבלה בלי שום פתיר' וכמו שיבא דוגמתו סימ' על יין ישבר של ג' ויר' ואשרי שיחמו דרך הקבלה לעמיתו נכ' עלילות דב' יהם של קראים אל השלע כי כזה וכזו מוכל הקזת שבי' למש' פירושים מעתה ולגלות פנים במורה שלא ככלכה ומין לדבר סוף: ולפי דעתי על כיונא בהם כאמר אל תען כפיל כחולמו:

וכו' וכי כאמר ממחרת שבת פסח והלא לא באמר אל' ממחרת השבת וכל השנה כלה מלאה שבתות נא' וכדוק באיזה שבת וכו' וראיה בכל אה לא מנא' סס רבא בלא פירכא והחיוק בשתי ראיות אחרות וכדור שמה הארת מהן בשם ר' שמעל' אמרה תורה: הבא עומד בשם ושתי הלחם בעת שמה להלן רגל ותחלת רגל אף כאן רגל ותחלת רגל והשבת בשם רבי יהודה בן בתירא באמר שבת למעלה ובאמר שבת למטה מה להלן רגל ותחלת רגל כמון לה אף כאן רגל ותחלת רגל כמון לה: עכ' והחל חרמש מונח אלינו וכו' כי הדבר היה מכור לבית דיכנו לראות אם הזמן חכ' וראוי לקבוע בו סימן או אם ראוי לעבר את השנה וכמו שהורה על זה סימן לא באמרו ואכי דואה אותם הולכי אחרי הרבנים בעבוד אדר באדר וכו' ודמו לנו בזה כי כאשר נאמר' אלינו הנבלת ומן האביב שבו תלוי החל חרמש במקמה: כן ראוי שיהיה יומר בדיכוי ענין הפסירה ממחרת השבת ועלינו לקבוע עת התחלתו כאשר ביארנו: ונכן יהיה קביעות יום שני של כסח להתחלת הפסיר' דבר מופכם אלל' חכמינו אשר להם משפט בתורה זו מפי עלין: כי אמנם לפי שמה זו אין וזכרו ככתוב ליום שני של פסח הואיל וכתבאר ממחרת השבת על שבת בראשית: עם התנאים הנזכרים סימן ל' ויכול להיות: אחר זה לקיים אפשרותו כי קרוב הוא שהיה דבר ה' אתם בחזון כפך והרי זה הפך אכלו כוטה לדואי על כן באמרו סימן ל' כי היה דבק בהם הענין ה' לקי בלי פסח בין בכבוואה בין באומץ והודעה וכו' לא החליל לגמרי ענין הכבוואה שהרי קמה אפשרות זה וגם נכנה גרוח הקדש וכבודעת נת קול': המבבלים: הם הקראים: וכבר שמענו קול קראים

סימן מב

כבר פסקת כי החכר וכו' ענינו
 שפס הכללים האלה החכרים אשר
 לכה ששפטם אחיץ לא אוכל לכתובם אמתם כבר
 פסקת כי הולקת ממני קנת מן חלקים והפרשים אשר
 היו כלבי מטענות הקראים
 וכו' כלומר שערין בארו
 מקנת' אשר לא שטתה דעתו
 מלפסק עליהם :

סימן מג

כשיתבררו
 הכללו וכו'
 כי מי ויכל לדון בחלופיהן
 ושלטי חלופיהן ושגיאות
 מי יבין כי כובס כן יחטאו
 שמשגיגים נפשיים ואין
 טוס כלל נדיק נאץ אשר
 ית' אמתו ככל פרטי חלקיו
 ולא יחטא' או כוזב באמרו
 שיכנס כהם הטעות כי מן
 החלקים עמאס ימא איה
 חסס יונא מן הכלל כענין
 אחרט אין למדים מן הכללו
 אף על פי שנאמר בהם חן
 וכבר ביאר המורה בשלישי
 פרק יב שאין לכתיב אל
 סוד ודבריו הם מתיחסים
 מאד לכונת הסכר עינין הם
 ועוד שאין להם תכלית
 כמאמ' אלהין שאין יודעתו
 חקפת באישים כי למסטרם
 אין תכלת : מחזי שהם
 מתחכבי ידועה לומר שפנימי
 הפרטים מתרכנים זה עם
 זה אין קנה לאופני הרכנתם
 אלו עם אלו : וכמו שאמר

אם עושק רש וכו' יש להמליך על זה משהו הקרא
 כי נכוח מעל נכוח שומר ונכוחים עליהם כלומר
 אם יראים אין ועתה תביט בפרטים וזוד וממס לנגדך
 אל כל תמי מריכה ומדון ופא המפסק על ככה כי הנה
 הכללים הנכוחים ינדון וכשיתבררו הכללים אין לשום
 לב על הפרטים הכללים תחתם אם קנת מהם ינאו
 מן הכלל : וכמו שכתברר אכלי במופת וכו' רמז ל מופת
 הפילוסופים על זה במהימי סימן יב באמרו ומן הראיות
 על ספרד הכפע מהגוף ושאיכה נדיכס אלו וכו' וכבר

מכ אמר הכוזרי כבר פסקת כי כלא איכנו כי כל אלה ישו לב אדם
 החכר בכללות האלה לחשוב שהיה הכפע מעורב'
 אשר לא אוכל להכהשם מחלקים היו בלבי בגוף ומה ימסך העקרה
 מטענות הקראים הייתי סכור שאכעיוסך בהם כהכדו : ומה שהיא הולכת
 מן אמר החבר כשיתבררו הכללות אל אחר מוז הגוף' באמרו
 תהן לבך לחלקים כי בחמישי סימן יוכני אדם גם
 הרבה שיכנס בהם הטעות ועוד שאין להם כן שופים זה מזה כי רוכס
 חלית מפני שהם מסתכנים ולא יאלטו טכעיהם נתיים ויטיה שכלם
 המדברי' מבלבול' וזח כמי שנתברר אצלו צדק פס הסגיה היא וכו'
 הבורא ושחכמתו כוללה איננו מביט למד והמדות הולכות אחרי המוז
 שהוא נראה בעולם מן העול וכמו שאמר אם וכו' : וזכר זה המורה
 עשק דש וגזל משפט וצדק חראה במדינה אל בשלישי פרק יב וכבר המכיל
 חתמה על החפץ וכמי שנתברר אצלו במופת לחלו הנמנומי ויחמ'
 עמידת הגפש אחר כלות הגוף בעבור שאינה לא חמלם כי פעולת ההשכלה
 גשמית אבל עצם נפרד מהגוף כהלאכי ואינו החירות הדמוניו המתפשט'
 מביט אל מה שחקשהו המחשבה מהעדר לעממו ויהם יוניא ה
 פעולות הנפש בעת השינוי ועם החוליש הורא הזיסכלוכמו שימנא' בחמישי
 מאבד המחשבה ומה שהיא חולכת אחר מוז סימן יב איכס אין השכל
 הגוף וזולת זה מן המחשבות המבי' כלות : לכתה נדמיין כאלו היה כלי
 מד אמר הכוזרי עם כל זה אין מספיק לי להעיל השכלתו ומה שנדל
 עד שאשבע מדבר עמך כעולה ומפעילת ההרשעה
 על החלקים ואם יש לחפוש עלי בזה יאמר כי המוניג המחמי כרות
 אשר הודיתי בכללים אשר הביא-ם : וענין וכו' : וינתק גם כן
 מה אמר החבר אמור מה שחרצה : הכלי אשר יסתך בו החוש
 מן אמר מה שחרצה : המרגיש אף בפעול' ההשכל'
 מן אמר מה שחרצה : אין הם נודך לשום כלי והדמוין אינולו במדרג' כלי

זכרו נרבישי סימן ג' אצל אצרו ומכוין בקדוה הרומי
 אשר לא יתנשם וכו' כי לא ינוד אמרו כין שהכפע עניס
 נפרד מהגוף כמלאכים אל אשר הכחכוור על דעת
 החכר שהמלאכים נפשיים עינין שמה : וליכנו מביט אל
 מה שמקרהו המסכה וכו' :
 כי כל אלה ישו לב אדם
 לחשוב שהיה הכפע מעורב'
 ומה ימסך העקרה
 כהכדו : ומה שהיא הולכת
 אחר מוז הגוף' באמרו
 בחמישי סימן יוכני אדם גם
 כן שופים זה מזה כי רוכס
 טכעיהם נתיים ויטיה שכלם
 פס הסגיה היא וכו'
 והמדות הולכות אחרי המוז
 וכו' : וזכר זה המורה
 בשלישי פרק יב וכבר המכיל
 לחלו הנמנומי ויחמ'
 לא חמלם כי פעולת ההשכלה
 החירות הדמוניו המתפשט'
 לעממו ויהם יוניא ה
 הזיסכלוכמו שימנא' בחמישי
 סימן יב איכס אין השכל
 לכתה נדמיין כאלו היה כלי
 להעיל השכלתו ומה שנדל
 כעולה ומפעילת ההרשעה
 כי פעולת ההרשעה תשלים
 ה' המוניג המחמי כרות
 וענין וכו' : וינתק גם כן
 הכלי אשר יסתך בו החוש
 המרגיש אף בפעול' ההשכל'
 אין הם נודך לשום כלי
 והדמוין אינולו במדרג' כלי
 אכל הוא כח מדין הנידות המתפשטות לעצת השכל
 ופעולתו של שכל נמרת נעמנו בזולת כלי כמו שקדם
 והכתיבול הנידות הדמוניות' : אין זה כי אם בשכחו
 בחמר היה העכור' : אך בהפרדו ממנו ושכל מושכלו
 וימא כמופניו כלי פסק היחיל ופעולת ההשכלה עתמה
 ה' אכלתו כמלמת ככלי נפעילת ההרשעה' : וכן לציין
 גטיית השכל עם פטיית המוז איכס על היית פעולתו
 נריכה לכלי רק היה זה מנד כלול' הדמוין נדברים
 מהזוז נוטה אחריהם ולא ימניא נורות דמויו' כאזנות
 להשכלה

קול יהודה

מאמר

שלישי סימן מומז

קצו

להשכלה כמו שיהיה כמחייבי מי' זכ ובכן לא יפעל השכל פעולתו הנמרצת כוללת כלו' לחמרון ההכנה הראויה להמנף שמה:

סימן מו הלא עשית הכוס מעורב וכו' ואיך תעמוד הקבל'

לכאר בו דמי עיני והכל תחלומי ממון כאמרו אל פרק הסוגל ומה תשיב על שוכת הקראים כזה ויהיה בו כדי לשכר את האון כאשר עשית על מח' השבת סימן מא':

סימן מז והלא כאשר בו אמר כך ומכה נפש בהמה וכו' לקח לו עקר הראי' כזה על דרך אמרו אל פרק הסוגל מניא יוכל סימא את עיניו כשפא את עיניו קיטע ידו כקטע את ידו שיכר את רגלו כשכר

את רגלו תלמוד לומר מכה אדם ומכה בהמה זה מכה בהמה להחלומין אף מכה אדם למחלומין ואם כשפך לומר הרי הוא אומר לא תקחו כופר לכסף רונת' - לכסף רונת' אי אחת לוקח כופר איכל אחת ליקח כופר לשאר איברים שאין חזורים וכו' והנה הראיה הול'ת כימה לו לראש פכה אלא שאמר כך גלגל בדבריו כמה דמדומי ראיות שהובאו פרק החופל ושם נדחו וכמו שכתבנו בנזוף ספקא כי לדעינו עם היומם נדחום פס אל כתבטל כהם ולא סר נלם מכל וכל כי הכבדא השכלית מסכרת לפס פנים באופן מה ומכל מקום לא כיעטלו בדבריו בשטות כי אחריו הקדמיו הראים היושבת שם ראשונה במלכות אחר כל שכן שהנה ככנס נדיבים האלף מה עם יתר אותו השכל וכו' ועד' אמרו אל פרק שור שנתה ד' זה השכל לנייד השוליה דיום משכס וטורי שקיל משכס דברבי שקיל: הלא זה הכופר' רונת לואר ידעתי בלי חסך שמורה על ככה מן הטעם אשר זכור באמ' והלא הים איור וכו' (ובלא כתיוב לאמר לא הים אומר וכו') וכל אחד משניהם אפשר להולמו כי לפי נסמתינו יאמר אם היה דין אמרו כאשר יתמן מוס באדם כן יתמן בו בפשטו של כתיוב לכרות יד הכורת ודך כן היה דין אמרו ובהמה נפש חיה נפש' שהמכה את סומך יכו את סופו אבל הורה בחלוף זה במאמר ומכס בהמה ושאלמה' - וכן ראוי לפי ספדג'ם כן כי לא הים לך

תועל' להכות סופו אם כן היה בכורת יד חבירו ציונה ששם פיות טבעו של אדם מתמרד לכחוס נקם אין כוב' שכמוכ לעשות כשת רוס לנידו דק לשלם אלו תפלומי חקו' והנחש' השנית גם היא כבונה כי יאמר שלא היה ראוי לפסוק פדן שמת' לטובו של מכה סומך ולא הים הכתיוב אויזה נפוס ששם כי אין ככך מועלת דק משעט נדק הוא שיאמר קח את סופו לתשל' לזכר שהכסף סומך' וכן על דרך זה ראוי שיכתאר כמו שכתב ידך וכו' כי לשון הכתיוב שיה כזה וכו' ודרך אחד נביאור שיה לשכיס: כל שכן שהיה ככנס נדיבים האלם וכו' הדברים האלה כלם שויש ומשכמיש עם מה שכתב ראובע נשם הגאון על פסוק עין מחת עין עד כי מרוב

הכסותם יתכאר לבו שעם היות החמור כותב הדברים כאשר נפלו כמו שזכר בראשון ביומ' א' מכל מקום יש עוד כופות ממלו כמו שציערתי וידך שם ובמקומו זולתו והא לך דבר ראובע ככתבם וכל פונם' אמר ר' ערדיש לא נזכר' לפרש זה הפסוק כמשמעו כי אם אדם שכס עין חבירו וככה שליטת אור עיניו' איך יתכן שיוכס מכה בזאת נלי מוספת ומרצת אולי יתקד אור עיניו כלו ויומר קשה הנושם ופנעו והכבדה' כי אם היה נמקום מסוכן אולי ימות ואין הדיעת מוכלת' אמר לו כן יטא האלף כתיוב נמקום אשר כאשר יתן מוס נלדס כן יתמן בו' והגאון פסיו לו יפ' לבו ב'ית מחת על והנה טעמו כן יתמן עליו עונש' - וכן יוטא פסיו לו כאשר עשה יעשה לו' והגאון הפיו הנה חמשון אמר כאשר עשו לי כן אעשה להם ושמשון לא לקח בשותיהם וכתבם לאחרים דק מולום השיב להם' - וכן יוטא השיב אם יהיה האכה עני מה יהיה פנשו' והגאון השיב שפוד יעור עין פחם מה יעשה לו כי פנשו יתכן שיעור וישלם דק העור לא חכל לשלם לשולם' והכלל לא נזכר' לפרש מנוס מן המורס פירוש שלם אם לא כסמוך על דברי חכמים אל כי כאשר קלנו המורה מן האכות כן קלנו מורה שנכלל פה אין הפרש ביניהם' - וככה יסו' פירוש עין תחת עין ראוי לסיות עינו תחת עינו אם לא יתן כפרו עכ' - גם הרמב'ן הרבה וספדיר נביא' סוכתוב

קול יחודה מאמר

שלישי סימן מז

מה נד האבחישים ואל כיד ע בקבלת רכותו שהוא
 חזק ויבא בלשון כזה בשלומים וזכה בהיה יאלמס
 פש תחת נפש ואמר ראכנה כי כמת הכתיב למר
 שהא מייב נכר לא יתן כפרו והכתוב אר עלינו
 שלא קח כפר בלשון רשע ורנח אר הוא רשע למות אבל
 פק כותב כמי שהוא רשע לכרות אבר מציברו ולכן לא
 ככרות אומר לעולם אבל ישלם כדי דמו וזא חין לו
 יהיה עליו החוב עד שתג' ידו ונאל זכרתי לרברי
 שכרים מה שאמר למעלה רק שמתו יתן ורפא ירפא
 ולא נעשה בלשון אר רב את רעזו כל אשר עשה בו מה
 שלם לו אחריו ומה אז הוא נדך ורפא וכו' ו
 ונחמו בטבעתו לאת והכלל כי הקבלה בכל מקום אמת
 עכ אמנם ראיתי להרמבם שכתב במורה חלק ג פרק נא
 זל מי שחפר אבר יחוס אבר כא' יתן מוס גאדם כן יכתן
 בו ולא תעריד רעיוניך בהיותו עונשים הנה במחון
 כי הכונה הנה לתת סבת הפקוקים ולא כבת דברי
 הנמרא ועם כל זה יש לי כמה שאמר בו הנמרא דעת
 ישמע פנים כפבים והכרות אשר אי אפשר לעשות כינא
 כס בשים דיבס בשלומים רק שמתו יתן ורפא ירפא עכ
 אכן אמרתי אכי אל לבי שאז דעתי כדעת הרמבם
 אשר זכרנו כי שורת הדין היתה לחסרו אבר לולי
 הכופר אשר יושט עליו כי לא נמנעו מזה וזלתי לכפ
 דונח כאל פ' החובל לכפס דונח אי אמה לוקח
 בופר אבל אמה לוקח כופר לראשי איכרים שאינם
 סוורים ולשון המורה עצמו מסייעי כי אחרי אמרו
 בראש הפרק כי עוכס כל חוטא בכלל ישעשה בו כמו
 שעשה בשוה אם היוק בגוף יוכס בגופו וכו אמר אל
 אמנם ההורג לכד לחזק טמאמין מקילין לו כלל
 ולא ילקח ממנו כופר ולראך לא יכופר להם אשר שופך
 בהכי אם כדם שופכו וכו' עכ' ואולם אכי אדרוש
 מעמומי הכניסו שיבא בדברים מופקדים כוטים אל
 הכתוב שפשוט ולא הוטיא גזירת דיכו המקובל בלי
 גמנוס ויהנה החכם הנרנכוי מאז מקום לתלות בו
 שכוון הרב לבאר אמר אל פ' החובל עין תחת עין
 או איכו אל עין ממש תל עין תחת עין ולא עין
 ונפש תחת עין כי סכונה לדעתו שראוי לכקר העין
 בדרך שלא יהרנוהו ואם זה בלתי אפשר לבי האומר אז
 יתייבהו ממון אמנם אין רוח אכמים כונה שימו
 שהדי דין פשוט הוא אכלכו לחייכו ממון לעולם גם
 מה שמעתי תולי שדבר הזה א מכה הנה המשיית
 מהסתירות שזכר המורה כפתיחתו אין דעתי סובלתו
 מכלי אין איתכאים הם בשלמים כופ למראה עיניו כי
 איה איפה נודך הקלתי בהכנת הענין בעיון גם וכלי

דקדוק בלשונתו עד כא דברו במקום הכאות אשר
 יבשר בעצם לביאורו בכל היונא חזיו כתבתי הכנס
 היא ואלם שמת בא מילי לו גדול יהיה כביד
 הביאור היה האחרון מן הראשון לא שיעקר הראשון
 ממקומו אלא שיהיה זה עקר והוא טפל כמדך אחריו
 כבר ידעת משפט מעגלות המורה בבאו לדבר אכנס
 על מופתי מניאות האל ואחדותו וכלתי כיונת גשם
 כי רנה לכאדם גם לדעת מאמיו הקדמות ועל כן
 היה דברו בראשון פרק עאל זול כבר התבאר לך כי
 מופתי מניאות ה' ואחדותו והיותו בלתי גשם איכנס
 בדרך שילקחו לפי הכחת הקדמות ואז יעלה בידנו
 השופת השלם יהיה העולם קדמין או מחודש ולזה
 ממנאכי לעולם כמה שחברתי בספרי הנמר' כשידמון
 לו וכוון יסודות הרפ ואכא לדבר בקיום מניאות ה'
 שאכי אקיימה במאמרים כוטים לנד הקדמות אין זה
 שאכי ממון בקדמות אמנם אכי רינה שאקיים מניאות
 ית באומותם בדרך מופת שאין מחלוקת בו בשום
 פנים ולא נשים זה הדעת האמת גדול הערך כשען
 ליכוד כל אדם יקועשענו וכו' עכ' וכבר נכנה זה
 בראש השני ובמקומות וולתו וזה כי לדעתנו מאמיו
 השדוש לא יסופק על מניאות מחדש ועל כן בקש לו
 דרך נאות לקיים דבר על פי יסודי מאמיו הקדמות
 גם כן כי כן יתאלו דברי קיומו וכתון תמרוקיהו על
 כל הפנים ככה יעשה האיש הלז שהמך חפץ ביקר
 בכאולו להורות על נחית שלמות המורה האלקית
 אשר העיד על שווי משפטיה כשכי פ' לו ואכז בפרק
 הנמשך כטע קו בחוכה זו לאמר וכשתמנא תורה שכל
 הנהגותיה מעוייכים כמה שקדם מתקון העיניכים
 הנפשיים ובתקון האמונה גם כן וכו' תדע שזאת
 הנהגה מאתו ית' ושהתורה היא אלקית עכ' ו
 ומה החיוק שטר טוב על עצמו לבאר כפרט יוסר
 הפורה הזאת בענייני כדור המדינה והסרת העול
 והחמם ממנה כפי מה שהכתיב שמה למען תשלם בחיב'
 זו לכל מערער ומפקפק ועתה בחלק השלישו באו
 ימי הפקודה והשלום ופריעת בעל חוב מנה על
 הולאת משפטו בך תורתנו לעין כל בפרסום ובא
 בתוך הבאים משפט עין תחת עין אשר הודיע בדיקת
 לכל אדם גם לאשר עיכיהם בשואות למקרא כפי
 פשוט כלבד' ואז כי הכונה הנה לתת סבת הפקוקי'
 ולא סבת דברי הנמרא וכו' וכשנה דברו שם פרק מא
 באמרו כבר הודעתך שאכי אמנם אמת סבת הנראה
 מן הכתוב עכ' אולם כעקר מניאות ה' להיותו סבת
 יקרת מוסד' אמר שדבר בענייניו על דרך זה גם

צמה מספר בספרי התורה של עשה כן כמשפט עין
 תחת עין אחד עם ימשך דברו לפי הדין ויבאר בו
 כופר עין כמו שקדם זהו ה' הרב אל עד לעבמו כמה
 פכתכ בה חובל ומזיז פ' על ביאור עין תחת עין
 ומי השמועה למדו זהו
 סכאמ' תחת שלם ממון הוא
 זה שכאמר בתורה כאשר יתן
 מוס באדם כן יתן בו אינו
 לחכול כזה כמו שחבל
 בחכירו אלף שהיה ראוי
 למסרו אבר או לחכול בו
 כאשר עשה ולפיכך משלם
 נזקו והרי הוא אומר ולא
 תתמו כופר לכפש רוצח
 לרובח כלכל הוא שאין בו
 כופר אבל למסדיו איברים
 ש' לחבלו יש בו כופר וכו' .
 עב' ואולי תחת כנפי

פצע וחבורה תחת חבורה איך נוכל לשער ור
 שמו ימות אחד מהם מפצע ולא ימות האחר
 מבמותו ואיך נוכל לשער כמותו ואיך נקח
 עין מי שאין לו אלא עין אחת כופר עין מי
 שיש לו שתי עינים וישאר האחד סומא והשני
 בעין אחר והתורה אמרה כאשר יתן מוס
 באדם כן ינתן בו ובה צדכי לרבר עמך על
 אלה החלקים אחרי אשר הקדמתי לך צורך
 הקבלה עם אמתת כל אמונת המקובל מהם
 וגדולתם וחכמתם והשתדלותם :

מאמר

ופטר אחר משפט אחד ויהי לכם משפט השם כלכל
 אצוי מאי ק' ש' דלמא כהורא שקול מרפה . כהורא אער
 רחמנא כשקול מוכיה דאי לא תומא הכי קאן שהת
 את כגדול וגדול שהר את הקטן היכי קטלין ליה
 והתרה אמרה משפט אחד
 ויהי לכם אלף כשמה שקול
 מכה כשמה כשקול מכה
 וכו' . מתי רשבי אומר עין
 וגו' ממון אי אינו לא עין מהש
 אצות הרי סתי מומא וסומא
 קיטע וקיטע איך לבי קורא
 כזה עין תחת עין וסמירה
 היתה משפט א' וגו' ומאי
 קושיא דלמא סיכא דלשטר
 לשטר סיכא דלא לשטר לא
 אפשר דאי לא סימא סימ
 טריפה שהרג את הסלם מאי
 עבדין ליה אלף הוב' דלשטר

וכו' אכתי אאר אחיה מדתנא דכי סוקיה עין תחת עין
 ולא עין ונפש תחת עין ואי ס' עין ממש ומזין דמשכתת
 עין ונפש תחת עין דכהדי דעודי ליה לשיכיה נפק
 כשמיניה . ומאי קושיא דלמא מימד אמדין ליה אם
 מי מקבל עבדין ליה ואי לא לא עבדין וכו' דלמדין
 דמני מקבל ועבדין ליה ונפק רוסיא מי מית למוס
 מי לא תין אמדוהו ומת תחת ידו טעור . עב' וכבר
 כתבתי מה שראיתיו כהן להסתכלות הסכר על אשר
 הביא דבריו ראיות נדחות . אפס כי אין להעלים עין
 מאשר נטה ממאמר הגמרא בסומא שסימא וכו' וסמירא
 והסליף אומן בני שאין לו אלף עין אחת שנקר אחת
 משתי עיניו של חכירו . כי אמנם היה לו כוח על מה
 להסמך להיומי כלכל דבריו הגאון רב סעדיה הסוכר
 באמרו כי אם אדם הכה עין חכירו וכו' . ועוד כי
 כוח לא ישיגהו הדמיו שפעה בגמרא בסומא שסימא
 כי אם נאמרו הדברים כבומא גמור ממי עיניו
 וחל לעשות בו את הדין . ובאן דבר בסומא מאסת
 מעיניו שננקרות עיניו הים בעדר סדאות מכל וכל
 והוא לא ככה אור חכירו רק במקצת : אחרי אשר
 הקדמתי וכו' . נודך סקבלה כתבאר ממומן לא עד
 סימן לא ואמתת המקובל וכו' כתבאר כן מן לט ומאי :
 עם חמתת המקובל מוס וכו' ל' כי האנשים אשר מהם
 בעתקה הקבלה כמים הם ואמתיים לא ימופק כלל
 בשלמותם . ואמר גדולתם על עובם מדרגתם כרוח
 הקדש כמו שקדם .

ההתנכלו היה יחסה בכל מה שנתן טעם לכלי העקדש
 ועבודתיו בקרבנו וזולתם והשם והשפיל טוב טעמים
 השוכן במבנה משגב הכבוד האלקיות . כי אמנם היה
 זה לכנה שוכרנו כי לא כוון בו רך לזוכיה על פני כל
 מפקע יוסר נימוס התורה האלקית והנודך לעשות
 זה בטעמי נגלים לא ידחם שום מתעקש וככל זאת לא
 הציב אחר טוב טעמים הידוע לשרירים אשר הקורא
 ונבמה מקומות מנינו אמתת ח' לאלו דחית בקנה .
 לנו מה איתא אומרי וכבר מנינו לו אגרת לבנו על רמזי
 במשכן באמרו דע בני אברהם ירחמך האל כי השוכן
 וכליו נא המשל על גוף כבד וכו' דע כי הארון הוא
 משל על הלב וכו' מלבד האגרת הטובה מאתי למנרי
 וכל ארץ תימן לאמר אליהם אחרי בואי בארץ בארץ
 הנני מחזיזון אחד שהאיר עיני בדרכי הקבלה ולאנו
 ידעתי או מה שהאמיני עתה דברים רבים כתבתי שלא
 בתנאי ואיך כוכל לשער במותי הוא מה שזכרנו מדברי
 ראובן כשם הגאון נאמרי אם אדם הכה עין חכירו וכנה
 שלישיית אור עיניו וכו' . והנה זה חמלה שאף לכוין
 האכות נאמרי אך כוכל לשער זה וכו' ואמר כך דבר על
 הסמות . וכבר העירומיך נראש הטבאף כי דברי' כיוונא
 נבוי סביבו אל פ' הסובל דרך משא ומתן וכדמו שהיה והיה
 מכללם הא ד' זכאי ר' דוס' זאי בן יהודה אומר עין תחת
 עין ממון אראינו אלף עין ממש חמת הרי ססיתם עינו
 של זה גדולה ושל זה קטנה . היאך אבי קורא כזה עין
 תחת עין . וכי מימא כל כי סאי גוכא שקול מסיס מאונא

סימן מה

עב טוב הוא בעיני לדעת למס נוס
 ס' השמירה וכו' ל' עם היותו ראוי
 שיתחבש הכפס בדיעות הכוללים מה טוב ומה נעים
 שמתאר לי כעצמו ענין השמירה מן הטובות למה זה
 ועל מה זה ולפי המשך
 דברי השמירה יראה כי עב
 ימדה שלטנו על זה לפי
 סתיו הקדאים מתקדשים
 ומטהרי' ממומאם הנוהגת
 אצלם והיו זה מכלל מה
 שזכר המלך סימן כ' וכו'
 מהשתדלותם בעבודת יומר
 מהרבים והוא פליאה דעת
 אמנו כמוזכר שמה והיא
 תשובתו של חכר כי זה
 מהתמכמותם סתמי מ
 מעיל וכו' :

השמירה מן הטובות :

מקדשם אע"פ שהם שומרים בקדושתן פומאים
 ובתבואתם אמרו בין שרר בין שאיבו מרוב שכיבה שם
 טמאמר והיו עיני ולבי עם כל הימים ואמר קולי אל ה'
 אקרא ויענני מהר קדשו סלה אמר ה' אחא לעולם
 אין שכיבה וזה מכותל
 מערכי-שכיל הכה זה עומד
 אחר כתלנו ואומר וה'
 בהיכל קדשו הם משיבו כל
 הארץ ועוד בה שלשיה פי
 מדבריו ימשך שהכהן בזמן
 הזה לא תפיל בו אזהרת
 לבפש לאיטמא כיון שצטלה
 קדושה אשר בהעדרה לפי
 דרכו לא יסאר מקום אל
 הטומאה ואין ינטא זה
 בשפתיו פי דניק יבונ חסד
 שהיו הלכה רווחת בישראל
 זמל בודים

שיכחג דין טומאת מת ככהן בכל מקום וככל זמן
 עם היות הפרש בזה לענין התלקות שאיבו סופג אויבו
 באזכרו כפי מה שכתב סגן בשם רבינו ישעק בהלכות
 טומאת מת עיין רלא ועל ארבעה מי ישיבתי כי
 יראה מאמרו ומה שאכלנו היום מאיבור שכיבת
 הכדה וכו' שגם משום טומאה נעמו באיסור זה
 במעמד השכיבה ואיה איפה מכיפת אדם מיראל
 שאינו טומאה שתהיה ואיבולו טומאת מת השמירה
 ונוסף גם הוא כי אחרי תלונו טעם בטול הטומאה
 היום כהסתלק השכיבה שכה את טעמו באמרו אכל
 חובות הטומאה בטלו ממנו מפני שאנו בחובה לארץ
 וכו' לפי הנראה פנים חדשות באו לכאן ופני הטעם
 הראשון לא היו לו עוד הבה כתבמה לו על היתר
 ספקות אלו וכלתם גם להעלות מן הארץ לפי דרכו :
 שאמר על בעליו לכונו בדבר מדברי הקדושה וכו' עין
 דוא זיוון שומעת ממה שכתבנו כי האכור היה בלתי
 בזה על בעלי הטומאה ענמם לכל ויכלו יעני בכהני'
 ובמאלסם ובמלכותיהם שהרי הלכה בישראל ושום שכל
 בכתוב מעורש שאפילו הכהן צנחו א כנומזהר לכלת
 הטמא רק בטומאת המת מאמרו לבפש לא יעמו בשמיר
 וכל שכן שלא יוהרו אחרים על ככה ועוד איכבה
 כוכל ליסא אסור לכל בעל טומאה לכל יגע דברים
 של ק' ש וזרי אין כל בעל טומאה אדם פי מדבר שיא ת
 להיתקם אליו מכיפת הנביעה במקודשים על כן
 אחרתי לפרש בו ששבין הטמאה הוא דבר מעמיד
 בעליו בתכונה בלתי ראויה לגע בעניי קדושה ככל
 כפי

סימן מט זה כנגד זה כמשפט המנטרטים
 כענד בארבות כשפסם כבדירתה
 והמורה גם הוא יורה ענין קרוב לזה בשלשי פ' מא
 עם היותו דורך דרך אחרת וזל ואת המנוח של
 גומאה וטהרה איכה כתלית דק במקדש וקדשו לא
 בזולתם בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבוא אכל
 לוולתם אין טמא עליו אם ישאר טמא כל אשר ירנה
 ויאכל מולין טמאים כמו שירנה וכו' ואמרו אין לכו
 טומאה וטהרה אלא לקדש ולמקדש וכו' עד אמ הבה
 התבאר שחלת טומאה בארפת בשפתו על ג' עניינים
 בארפת על מדות האדם ועברו על המנוחה כו'
 גמעה או דעת על היותהמים ועל הלכלוכים טומאת
 בשוליה ועל אלו העניינים המדומים רל מנע דבר
 פלגו או משא דבר פלגו וכו' עד בא דברו וכן
 הקדושה בארפת בשפתו על שלשה עניינים שכנגד לו
 השלשה עב' ואתה האעניין עורה לקראתי וראה כי
 בדברי החבר עד אמרו וקבלי הטומאה תובסת יגורו
 על הסקו עינים הא אין ימאנו לו אסור נביעת הטמא
 בכהנים וכו' והרי לכהנים ענמם לא מניבו אזהרה בי
 אם לבפש לא יטמא בעמיו ובפירוש כתב הרמב"ם פ'
 ויקרא על ובעלם ממנו והוא טמא שאין בנביעת כלה
 ישרן שמה ולא כוהנו ממנה אפילו בכהנים והוא
 השגת בעמנו קב מה זה אמר ויהי שיפלה ענין
 הטומאות כשעמד השכיבה ושקטרכו אותה ובכן סרה
 קובת הטומאה כסור הקדושה המתבשאת לטומאה וה'
 לא טה שהרי אמר ש בני הציר אמרו וקטמותי את

כמי עביונו ודינו באומר הזה לעשות בהם משפט כבוד ונגדר זה הכל וכלל בין שיש בו רוח חיים בין שאין בו רוח חיים ונאמרו מאכלם כן אל כל מאכל אשר יאכל לבקב בטהרם ונאמרו כן זכר התרומות שלא נתנו עדיין לבקב ונאמרו לטהרם מכל מקום ונאמרו כגון נגדי כהונה וזולת זה הרבה ככלי שקדם על בעליו לנגוע בדברים רבים ידועים ומפורסמים ורבה לא מהם שהם תלוים במעמד ומטומאת אמת ככה נגדול וכן ענין הקדושה ענין שאמר וכו' ונאמרו וכו' על

ולא כאשר עליה על הרוח במחלה ודמדומי ראייה יש לנו שאין לבלתי התנאל אדם קדוש בדבר טמא עם היותו בזה בלתי מוזהר מן המורה הוא מאמר ישעיה בשם המזויק עמנו לטהור וקדוש האומרים קרב לך אל תגש בך קדשתך ונאמרו וימתן לא תקרב בני ארץ רביאל מן הרב כהן שהיו כשמים נקדושים לכל קרוב אליהם מי שהיה נזדרגת קדושה לטהר ממדרגתו וכל שכן שלא היו פזורים נגיפת טמא לא

בהם ולא בעיניו משמיטן ובכלל זה מאכלם וכלבוסם וכל שכן שהורו במאמרים הזכור על פסוק ובבבלתם לא תגעו שהנזק הכתוב למור בשראיל ולאנו תטמאו לפורות על הרשות אכלם להטמא בבבלה וזמן הרשוף הוא מתפשט לבקבים שאין הדבור מורה עליהם ואם כן כאשרו טומאה אף בבבלה עם היות שלא מנינו על טומאת אוהר מוסרת וולתי ביות ואלו מראות כפלאמי על הראש כי לכו הלך ביה מן ההבד אל ההבד באמרו ובבבלתם לא תגעו והכתוב לא הוכר הכונע שיטמא עד שיערב רק מדברי קבלה ידענו זה והכה הכונע כדון יש לו מלקות כי הוא עבר על לא עשה עבד הרא' ענינו במחלה חרד על הקבלה ולאח' בעט בה ויאל' ותליה חלילי שאתלה פגם כזה בחבר הנאה שאמנו על שיאר דבריו רק בפי' להשכיב כי החכם הלוי דע פשר דבר וכאלו יתבאר הכתוב אכלו ראוי היה לכם שבבבלתם לא תגעו אלא שאיכני אומר זה עליכם וולתי כחן שתהיו בו מוזהר בירושלם לאכול קדשים כדבר שאז ראוי לכם להזהר על כל פני וזאת המורה מהיו ככהים תמיד כמו שזכרו וזכ מה שהם תלויים במעמד השכיבה ונכחא אחריתא וזכ מהם שהם וכו' הודיענו כי יונ הדברים שבעל הקדושה ראוי להזהר מניעתם הרי הם תלויים במעמד השכיבה והיא עיר ה' בין קדוש ישראל כי שם מקדש ה' וקדשו אשר מפני זה לא היו יכולין לגדל תרכובות כלל בירושלם עיר הקדש להיות דרכם לבקב באשפות ולהניח משם שרנים וולתם מן המטמא וכמו שזכרנו בבבא קמא פרק מרובה אין מגדלים תרכובות בירושל' מפני הקדש וכל זה להיות הטהרות והקדושות מנוונות עם לרוב שזכוהו לא להיות בשאר המקומות עם פמא עם תרומות ופלי' בין אהרת בהן מטומאת בית כהנא ככל מקום וכלל וכן וזהו כחן באמרו וזכר

פי דרכו המוזכר כגדר ענין הטומאה כי משפט אחד שיה לשכיבה ונאמר שהיתה כוונתו בזה כי ענין הטומאה הוא דבר מוכח אדם טמא מלכונע כדבר מדברי הקדושה וכו' ובכללם הכהנים ומאכלם וכו' כי להיות ע' ודת הקדש עליהם מוטלת הרי הוא בלתי כפוי לברוח להם טומאה מביאה אותם שיזכרו מקדשי בני ישראל כבעול עבודתם ואם אמרו אל שייב כל אדם לטהר עמנו כדבר מאמרו ובבבלתם לא תגעו כמו שקדם והיא מנה מדברי מוצרים כאמרת דקרא כמו שכה הרמזין פרשת שמיי ופי' העטע שראיתי בו היה זה למען יהיו כדבר מוזהרם לאכול מן הקדשי אשר יבחו שלמים לה' בירושלם שהוא אהרן ה' והוא העטע לכהנים תמיד כי בכל עת יהיו נגדיהם לבנים למען יאכלו את קדושים הראויים להם בכל עת ויסתרו פנים לזה דברי הרמזין שכתב פרשת שמיי על ודבר ה' אל משה ואל אהרן ונא' שהכהנים נריכים לכהן מאמר תמיד מניעת הטומאה בעבור שינטרו לבב במקדש ולאכול בקדשים עב' וכתב אמרו אל על וטמא ט' יקרא הנאה כדבר שהטמא אומ' פרוש וכו' ומזין לרבות שאר הטמא' שאלו למור טמא טמא יקרא וכו' הרבה את טמאים חמורים ולא ארנה את טמאים קלים וכו' ואלו למור טמא טמא יקרא עב' ופס היותו אסור לפרשו משום טהרות וקדשי ה' וכו' בהם מכל מקום כאמ' בכללות ולא ירחק לשארו גם כן על נגיפת המיוחדים לקדושה וכמו כן כדבר זה יהיה ענין הקדושה דבר אומר את האדם האקדש לנגוע בדברים הטמאים ועל אמתת הדין השני הלו וורה מה שיזכיר אחר כך באמרו ומה שאכלנו היום מאסור שכיבת הגדה והעולות אינו מפני הטומאה וזו וכן מה שאכלנו מהרחקת החיבה עמה וכו' שהדברים מוכיחין שאסור העובר למעלה בטומאה הוא מניעה מאס

עשה וכו' לא ידעת במעמד השכינה בזמן היות השכינה פורה בישראל שאז היום עקר העומאות עם היות שאיחרת עומאות הכהן במת כוונת ככל זמן כחמור: ומה שאכלו היו וכו' מדבריו כראשון כהמה השכיב כדרכנו היה אבוד זה גם מכי ה

העומאה ואם ראוי שיתבאר על המקדש ככה אשר ה

קדו' אסורו לנגוע בדברים העומאים מנד קדושתו האוסרת נגיעתם כאמור

ואפשר שלא טען כאלו ימה שאכלו היום לדקדק מינו שבזמן השכינה היה נאבד

גם משום טומאה רק נעשה באומ' הדבריו אש' אשורו אכלו בארץ וכו' כעין טומאה

אין עניינם משום טומאה כו' מהרפתקת האכילה עמה

כמו ששכינו פרק קמח דשבת לא יאכל כזב עם הזכס מעמי הרגל פנכה ועשו משפטם שיה לשכי נבי אדם זמיריכו זה את זה שנאמר עליכם לאכול יחד על פלמן אחד זה נשר וזה גביב' כלמי אס שמו דבר משום בוייהם להיכירא בעלמא: ולהשמר מקדשתה דהכי איתא פרקא קמח דשבת נאשה שמת נעלה בשמי ימיו ואליהו שאל את שיה נמינו דמויך מהו אכליך ופשיטתו שם ופלתו אשילו באכנכ קטנכ לא נכע כי וכו'

עוד שם דרשינן אשת רעהו לא טמא ולא אשה נדה לא קרבת מה אשת רעהו הוא נבגדו והיא נבגדה אבוד אף אשה נדה אבודה לטען עם נעלה נמטה אשת אש' הוא נבגדו והיא נבגדה: כנאונה לארץ וכו' אין להנין מה טעמא ומהם כוונת בארץ ישראל היום שהרי הוא עמנו מלה חסדו זה כהעדר השכינה כאלו למעלה וכבר חסדנו אזהר וחסדו זה לא יוכל להענות גם בארמ' הקדש רק עמינו אכלי על דרך באו גוים נכחלתך נמא אף סיכל קדשך וכו' כי אמנם נטלו מדרגו' הקדש' להעמית עמנו ואפשר שתלה זה בארץ העמים אשר שם דבר ג' ויבטו ויחאף שם שכי מינו טעמאות האחד עמנו והאחד מקרי מהעצמות סקברות וכו' כמוכר דבריו אמנם בארץ ישראל לא ממנא רק המקרי מכל מקום אין שערש ב' טעם כנעול מוכת העומאים מטעמו הכוזב: ואפשר עוד שאמר זה כפיצ הקדו' שאף גם זאת בהיות בארץ העמים כוונתם היו להסקדשמן טעמאה אשר לא ברית' או רגע להודות שאכלך קטנכ סוכר יש לנו

השכינה וכבר חסדנו אותה ומה שאצלנו היו כמאסור שכינת הגדה והיולדת אינו מפני הטובאה אבל היא מצוה גרידא מאת הבורא וכן מה שאצלנו בהרחקת האכילה עברה ולהשמר מקורבתה: אין זה כי אס' מניעות וסיבות שלא יתגלגל לא הענין לשכב עברה אבל חיובת השוכאה בטלו ממנו מפני שאנו ברצוה לארץ' לא יחור עמנו וכל שכן מה שאנו משהמשנין בו מהקברות והשקצים לא השקנים והמצורעים והזבים והמתיב' וזולת זה וכן אסורה עלינו הנבלה ולא מפני שרובאתה אבל

עצם אחד לנטול מוכות העומאה מוכו היום שסברו כפועים אלו בארץ העמים ואף ככא מירי דופי טעמאכנו אף כי נכנס כחמר וכרחה לנו כרית וכל פכן כרוב מ'ימי העומאות הפי' נפוש מותנו תמיד מאף גם זאת לא שייכו בארץ העמים היה מביא הסכרמי להטיל עכמנו יום יום לפי רוב העומאות המודמכות ככל דגע ולא כן בעת הנלמחנו כי היו שם פק' ד' לטהר את הארץ וכו' מעלות טובות למקום על טהר הקדש לכל תעוף רגלם כעומאות כהדרת אין מגלים מרנגולים ניווסלם מפני הקדשים ולא כהמים בארץ ישראל מפני הטקרות פרקא קמח דמועד קטן על אמרו וטמא טמא יקרא טמאה קרא הלו ואומרת לו פרום וזולת אלה' ואין להנין מדבריו כי בזמן בית שני שלא היתה שם שכינה לא היה דין טומאה כיהנ שהרי היה שם בית המקדש ויהי נכות ואן הפך כי טומאה וטהרה כוונתם שיה אלא שיש לנו לומר כי עם היות השכיב כנגלות בעדרת מהם כבר היו שם נכונות ממנא כי כאשר אמרנו' ל' ש' אלוין היה ג' שם ובמקומו העמידו יתכונם וכו' כמבואר שם: כן היום ש' דמיומי שכינה באופן כי כמחכות מתחלפות יגולים אלו לומר שיה שם ארץ ושכינה ואלא היה שם שום אחד מהם ואף לא נכנסו בזה אס אף גם זאת בהיותם בארץ אייביהם השכינה הכתומת הרוחנית היא עם כל ישראל אורחו וכו' כמו שזכר בחמתות ככפר סימן כ' אלא ודאי נריכים אנו לחלק בין שכינת בית ראשון לשכינת בית שני כאמור: או כאמר לפי ביאורנו כמבואר ראשונה כי אין הכוונה לומר היותם חלויים בהמנא השכינה רק אמר במעמד השכינה שהוא ירשלים וככלל בו גם הכית הסרי מה שאמר נכבר חסדנו אותה רונה לומר שלא כוכל עוד לקריתו ומעמד השכינה הוא' וחרב הנית ובטמאית הארץ נוד ע'טם על פי אחר מן הביאורים שכתבו על דבריו: וכן העירו מיד כי באמרו ורב מה שהם חלויים במעמד השכינה וכו' אינו מפני מירי חסד שלא ככין מדבריו שדין טומאה'נך במת כבר נטל בהעדר השכינה חלילה לו שהרי רובו קיים ככל מקום וככל זמן: ואין בו פסוק רק לענין חלוקת אשר במת ההמנא ככלכו טומאית

מתעצרת כל נפש רכיש יפקד כי נחשבו זה הכתוב
 שישמח נכחי הקבוצה או כי לוקה והכתיב ראיה לדבריו
 ועד עתה כי כיון הזה אינו מרכה עליו עומאה כיון
 שני חטאת איך נחשבו י ועם היות עומאת מת ככהניס
 כהנת ככל זמן כאמר אין

מצוה גרידה באסור הנבלה וחנאי הטומאה
 תוספת ורולי שאמרו עזרא חקן טבילה לבעלי
 קריין לא היינו חייבין בה חובת התורה אך
 חיוב טהרה ונקיות ואם הם מקבלים אותה על
 עצמם לענין הנקיות אין גנאי בזה מבלתי
 שיקבצוה לחורה ואם לא כבר הם מחחכמים
 מסכלות מהם ומשניגה התורה וגורמים
 לאפקודות רוצה לומר חלוק הדעות אשר
 הוא שרש הפסדת האומה ויצאתה מתורה
 אחת ומשפט אחד כי כל אשר נקל בו אגחנו
 על עצמנו מהשמש בשבתות בבתינו בעירוב
 ואם רא' דבר שאינו נאה יקל אצל מה שחשב
 דעתם מהמחלוקת והכפרנו עד שהיה בבית
 אחד עשרה אנשים בעשר דעות ואם לא יהיו
 המצות אצלנו קשורות כגבולים שלא יעברום
 לא היה מובטח מהכנס בה מה שאין מסנה
 ויוצא מסנה קצת בזה שיש בה בעבור שהורא
 לוקח

ונקיות שזכר בכאן ואם הם מקבלים אותה וכו' הכונס
 לומר שאם הקדאים מקבלים הטובלה מטומאתם על נד
 סנקיות אין להם שום נכאי בזה וכו' ואם לא וכו' כל
 שאין זה אצלם על נד כנקיות רק למש' ט פקודה
 יביטו ארמות טומא וטהרת
 כבר נכלו ברשת ההתחכמו
 מסכלות שנהס וכו' כי כל
 אשר נקל בו וכו' זכר זה
 לענין הטומא שאכחנו ומקילי
 גם כזמכנו ולפי הדאע
 הו הקראי ממחירי בעניינס
 כמו שזכרנו וכן ילא
 ענמם משתדלים נחנות
 המור' ומר ממנו על כן אמר
 כי לל לרנון יהיה להם טס
 שיחזירו ככך וכיוצא ולל
 יווחם להם למעלה ולשמש
 כי להיות זה מדרך הקשטס
 וסרכמס לל מן הקכלס
 הכלמכ' וככ' הזמכו למחלוק
 כמו שקדם סימן ל' ולפי הרי
 סס פורטיס כל נכולי
 האמונה כסרכנות ממלקומס
 וכדי כיון וקכ' וגם יקדס
 מעניינס שיחזירו פעס
 ופעס יקלו כי דרכס חזך

לא היינו חייבים וכו' אבל אחר תקצתו מוכת מורה
 היא עלינו מכת אזהרותיו יתכרך לשמוע אל השופט וכו'
 וכמו שבאמר סימן לט ומא' אהמס כתב הרן כמקומו
 סוכר דטאידלס כהונ עלמלס כל יסודס בן כתיבא דאין
 דכרי מורה מקבלים טומאה ומשום שלא פשאפ תקצת
 עירא כרוכ יגדאל נכטלס כדאמרינן נשאפ טרק אין
 מצאדין עכ' וללא היא כתיבה על ספר מטכס מורס
 להלמכס כפוק הלכות קריאת שמע וכפסד ל מהלכות
 פסלס או רכס כאל' לא היינו חייבין גם מוכת התורה
 כי לולי תקצת עירא שפיתס לנו יואמר כל ישראל לא היתה
 מנד סתורס שום שוכס עלינו כעילכס זו אף לא כיון
 בזה שאחר תקצתו נעשית מנוס זו ככל מורה מכת
 אזהרת לא סתור אף חיינו סתרה וקיות שפייכו
 ראויים לטבילה על נד כקעת הגוף ועהדחו מלכבוך
 לא על נד ההקדס מטומאה וכבר אארו אל פדק מי
 שמתו כי טעם תקדס זו כדי שלא יהיו תלמידי סכמים
 מניס אכל שמוטיהס כזכרנוליס והוא עמנו חיוכ עסר'

וחלקקות והם נדחים לכאן ולכאן לא ידעו כמה יכסלו
 וכן יכור כלם מעליס כמה שהיס סמלך מיחס להס
 השתדלו בעבודה יותר מהרנני ולקס לו לדמיון ענין
 הערוב שאנחנו מערבי בו הרשויו וקקראי אינס מודיס
 כמור' ערוב וכמו שזכר הסכ כורט' אורה כפי ערובי פ'
 סדר במסכ' ה' והרי הם בכלל סס ששנינו סס הדס עס
 הככרי ככא' עס מי שאינו מורה כערוב כי אור עס
 היותה כרי קולא יתירל והמרסלו כעבור הפנות לחיונו
 דבר בלמי כלס ומתוקן הנה זה סוס ככל מאל וכלמי
 כחשכ ליתרסלו כעבור כלפי כעדר ל המחלוק וקמיכו
 המסוככ מהמסככות נכמות כי היתו מקד' אשמש רנה
 משחת נסס מוס נס כי אהכ חלק לכס עתה ילאשו כי
 כרוב כן סטאו כמלוק הדע וכמו שקדם סימן ל' וזכאן
 מו דע רכמי למיית השתדלותם הגדל כעבודה וטעום
 כל ודאס כי טוב טע' מליכמו המוכח ועומד על הערוב
 סלכו המעריכ ומדק רשויו שוכות ועל ההמכמו שלסס
 המפרי כיון כד כק' קשורות נכבול' סלא יכברום סס

שפסטי דקא אהר הקקו קדמונינו אל על מי סקבלה על
סגבלת המכות בכל מלאה איש על מקומו טראי לקולא
בלחומרא מעקר דיכו וכן סניכו גבולות המנות לכל
גלאו מדרס הכונה ולילי הם סהיו לנו יאמר כל ישראל

כמביין ושכר יין דק שכרומי - כל אלמוד דפסק פס
כומיה וכחש שס סוקמן כי דעת הרב ללמוד שכר מן
הכור ושכן הדבר לפי דעתו - אבל הרמבם פסק כס
כזרופ א כל יהודה מפל שאר המשכרים בזכור בראת

לא היה הדל מונטח מהכנס
במורה תימר' יתרו'שר לא
מכלל אהרומיה וסיס יונא
שמנס קנמה שיש כה המכונ'
המנהל קולא במקו פהיס בו
דליו להמחר ויקרס מזה
הכסו נודתה בהיוטה בלמי
פמאר פתוכת וכמו שימכר
פוד כמסך דבריו עד סוף
המספא: המות מכלפדי זה
טוב - על טוב ממנו ספסל
כי ידקכ כירו מן הסר וזיה
הרס כמנוס' או סכוון לאל
ככל מתרפאין מין מעט
אשר: סוף מהעניו קלנו
וכו' אמ' על אכילתו לא
על הכאנו כרפוט': וכן יקל
על הכו'וכו' כרא' ססוף
מומר אלס כסכר מנמקין
וכו' כמפסס שפקר המכוס
פול: עבין השכרות ושאר

לוקח בהקשו וטעמו יוקל בעיני הקראים הנאת
עבודת כוס ככסף וזאכוקטור' ויין ועל האמת
המות מבלעדיוה טוב ויקשה בעיניו שיהנה
שהחזיר אפילו ברפואה ועל האמר הוא
מהעבירו הקלות חייב בהם פלקית וכן יוקל על
הזיד אפילו הצמקיה והענבי יותר מהשכרות
משכר הדבש או שכר התפוחים והאמת הפך
זה כי האסור אינו אלא כמה שיצא מהגפן
בלבד ואין הכונה אסור השכרות כאשר יעלה
במחשבה אבל האלקים יודע ונביאיו ובהוריו
ולא יתכן להחזיק בסכלים אנשי הקבלה או
הסורכרים לא אכזי ספסרל בזח כי מלר שכר
לאנשי הסכרא גלו ה וידוע ויקבלו שיין ושכר
האמור' בנזיר איננו כי אם מעפוס היין ולמצו'
גבולים מדוקדקים עליהם בחכמ' ואם לא יראו
במעפוס נאים והוריו ידחק מהם סכלי שיאסו'
אורחם

סדכרים פטפלו אליו כי על כן סמחל סכמו' מיין ושכר
יוד: אבל האלקים יודע ונביאיו וכו' רל אכן יש טעם
אלקי במפוס סזה ולככי לא ידעתי דק סוד ס' לויאיו:
כי האסור אינו אלא כמס שיצא מנפן וכו' כמו שסכינו
במס' כיר פ' ג' מיין סלסס מייפן אסורין לבזיר סעומאה
והסגבלת והיופא מן הגפן ודין זה מוסכס אבל סכל סלל
פול כמזב להראכנס כה כזרות פ' א' ולבית עשין רכ'
אונס בזכר דכתן כמלקו רבי יהודה ורבי אלעזר
בזרות כהנים ונפ' אמרו לו כי פס כמאר רבי יהודה
אומר יין אל השת אין לי אלל יין מיינ לרבות כל
משכרים סלמוד לומר ושכר אם כן למס כאמר יין
למז' לך על היין כמיתס ועל שאר המשכרים כזאחדס
דיט אלעזר אומר יין ושכר אל תשת אל תשתהו כדרך
שכרותה סל אם ספסיק בו או כתי לתוכו מייס כל סהיו
פטורי וכמס סמ' לאיין ס' ונפ' כתרל דיומל וככזיר
מק וככמה סקומו אומר אלל דכילס קפולית ושתס דכס
וסכל ונכנס למקדס סיב ונמעידיס כר יהודה ופוסק
דכ כסרק אמרו לו כל אלעזר - עב' ורש' פ' סמיני

סאכזי הקבלה וכמו על קבלתם כי שכר זה האמר
בכזיר עניינו כפרע על סיי הרליו לשכר כמו שזכרנו -
וזה שאמר למעלה שאין סכוכה אכור סככות רליו
לכארו שלל זו כלנד היא כוכות סכוכה אלל היא גכ
חוששת על היותו יונא מן הגפן - והכס זכר סמככות
אנשי הסכרא כח' כיימלת שכר וס' והסמככות אכזי
סקכלס כחל ויקנלו וכו' וכלל כופתו להודיע כי באמור'
הס עשיס בעלי הקבלה יש להם על מה שיפסחו -
ואפשר גכ להכס אמרו ויקבלו וכו' אל סקראים אכזי
כסכר' עכמס פראיו וכוס להס לקבל זאת מן המעטיקין'
סיהי אין מזה שוס סתירס אל הכמוכ בי הדכה מלופ
כח' ככלל וכפרע כמלת ארץ לפירוס פדמ'ן כ' כראשית
וכמלת מעיס להרמכס כמורה כראשון פ' מו והדיוס
דומה למח סוכר סימון מל על מרת סגנת כאמרן
ואמור שלל להלוק עם הקכאס וכו' כי כל אמנתו לקרב
הסכמת סקכלס עם סכמוכ שלל סתיס נעיו הקדאס
כמתפעס: ולמכות גבוליס מדיקדקיס וכו' חודיע כי
איכנו רחוק המכ' ענייני קולות נדיס מורתנו ואין
לספסל

לחפלא מאשר ומימרו הקראים כמנה דברים יותר ממנו
 וזאת הימה כמנה לילך שגור למעלה סמן ככ' ולו
 שהם משתדלים בעצירה יותר מהכרבים כמדובר וז'
 שיש למנות גבולים מדוקדקים אשר העמידם על חוט
 השערה וכן עלו בעזרת
 הדין לקולא כחכמה ודעת
 עם סיוט הגבולים שהם
 המדוקדקים על המנות
 נמנעו כלמי נראים כאים
 לעצמן מעשה אלא שהזיר
 יחמיר לרצונו וכלכד שלא
 יגזור אומר על איסורם כמו
 שהקראים עושים והנה
 מנחת סביו להוכיח שעל
 גבויים אלו לשמור פניו
 המורה גדוטה המדוקדקי'
 ושאלו עם זה לגדוד בה
 גדרים כדרך הכות לא זולת
 זה כי אמנם כעצד האחד
 מאלה מכבד כורת המורה
 וכמו שיבא סוף הפסקא
 חתימה מיין עיניה כאל'
 ושני העניינים כדק אליהם
 וכו' וכן יתבאר: נמו כשר
 בום כום וכו' דלא יתיבן פ'
 השומע וכלה וערפה לא

לכך לנכד לא ירג מהנה כמותים הפילוסופיים רק.
 משכן הראש היורד על פי המדות ה'ו יערוף כמטר
 לקחך וזול כעל חמין היורד על כריו זיון כי שם נוס
 כאלת הכרכה ונשמת' אלו רמז למעלה סימן מח
 כאמרו ולא מעבור עליוסם
 העשות לחכמתם הרסכה
 הירושם והטבעית סקניו
 כאל' סכלו וכו' כפי הערתו
 שם וקורא אני על זה
 כודע ס משפט עשה כפועל
 כפיו כוקש דשע סנין סלה
 כי האל ית' סמודע לנו
 כדרכי משפטו סמדות ה'ג
 אשר עשה להיות סמורס
 כדרכת כהס' אמנם דרשע
 סהולך ממיד אחר דרכי
 ההגיון העכעי סמווד על
 הקשה ומכנה סכלית כלכד
 הרי הוא כפועל כפיו כוקש
 וכלכד כי מעשה ידו אדם
 מהה מעשה מעצועס'
 להשיב סמולדת א האבות
 דמה העצן סממשך מן
 סכקדמות לילד יולד'
 והסקדמו' עכמן לאכ סמולד
 וסוסירו להרגיל עכמו
 כאופטי הקשוע ככו' למען ידע לסטיב לב אבות על
 כנים ולכ כנים על אבות רכזני כזה איך יושכו סמולדות
 מן הקקדמות ואך חלדנה הקקדמות את מולדותיהן:
 ומה שזכיר וכא' מה שיטע לכך אל אמתמו מכח
 סקשה הזאת המקובלת אותו קח לך והמוק בולדעת
 אמת וככך אצ' שלא יאות אצל סכנתך העכ עית':
 כאשר מרחיק המחשבה וכמכרס העדר כרקו והקשוע
 הסכליות מחייבות זה כאשר ביאר ארבעו כרכועי
 מם סמע שאלן ריקוח ממא' כרלוות כרות מוסמיות
 שאין המקום הזה סובל וכרס: וכאשר מרחיק וכו' ביאר
 הפילוסוף כשני מם' הסמע כי כל מה סהגון מתחלק
 עדין ימתקו חלקו' למלקיכ אמרים וכן לאין מכלית כי
 לעולם מנד מה סהגו גוף ויכול חלוקה לאין מכלס
 וכן שאם ימתקן גוף אלכטיס וגם כל חלק מהם לכטים
 וכן לעולם יגעו עמים כדי ריק' ולאומי' כדי ריק יעפנו
 לכא' עד מכלית חלוקתו ככליות וראוית הפילוסוף על
 זה אין כנחך ומכיל לאוכרתם גס- אין המקום גרים

אכלמי מעבודי (יחזקל ד') שלא אכלמי כשר כום כום
 מעולם - פי כום כום סמוט סמוט שלא תמות מעשה
 שהיא מסוכנת: כעבור שמוט ג' כמות הכמהה
 כי חילי לא תמות ושמו ג' תשוב לרפואה גמורה ודי
 בכך לכלמי האבר: ועם הסכרס וכו' כי למרס עכיו
 נשיט הקרס: מאוכנת ראויה ליאשר והכרלוית כריאה
 וזוהי ראי' לתתיה: בתולדות האמות להוליד דיכום
 ומשפטם ממעי סכנתך יסדרו: ולא תסכים דעתך וכו'
 כל' סיקר' לך מזה שלא תסכים דעתך עם סכריך וכו' כי
 לא כל הדעות שוות וכל' ארס יולדו עמנותיו לכרים
 לא יככים כה עם סכרי ומכמת סובל כיה סוכרתי
 למעלה גאורי וגורמים למיכות כל' חילוק סדעות אשר
 הוא שיש סכדת ג'וייה וכו': אמנם כריך סמעין
 כשרטים וכו' והקשוע הנהגות וכו' שיבא סוט
 סהקקמה מגוש הקבלה וגם כנה סתולדות משרטיו
 יסרה על' דרך כדור המדות שהמורה כדסית כהם
 כמוכר סימן ע'ג ועל' פיהם יקיה משפטך ודיקן והגיון

מה א
 I 45 זכרון

קול יהודה

מאמר

שלישי

סימן א

יברוך מה שכתב הרלב"ג בלשונו מ' מלחמותיו פ' ד' לבאר הסדר המכלית הנמשך בחלוקת הממדקן הוא בפעל החלוקה לא במספר החלקים וכו'. ל'ו המשייכים ידרושו ואלו באת לדקדק אמרו כאן קשה שכלית ולמעלה אבל הריקות אמר

קצתם שכליות לשון רבו • והחקשה השכלית מחייבת זה וכאשר חרדיק המחשבה שהארץ כדורית ושהיא חלק אחד ממאה וששים ושש פעמים מעגול השמש וכל מה שיש במופתי החכונה ממה שתרתיקהו המחשבה כי כל מה שחתירו חכמים לא היה לסברתם ולא במה שנרא' לדעתם אך בתולדות החכמה הירושה המקובלת אצלם וכל מה שאמרו כן רומי שנראה להשיג ג' מהשיג חכמתם ולקח דבריה' כטעמו וסברתיה היו נכרי' בעיניו כאשר הם דברי השבעים וחגלגלים נכרי' בעיני עמי הארץ • והם כשמדקדקין בגבולי הדיבין ויורו ההיתר והאיסור באמת הדין מראים לך מה שאינו נאמ' מהגבולים ההם כאשר הם מגלים אכילת בשר כוס כוס והוצאת מאון (בתחולת הדיינים) לא בתחולות הדיכים והתרת ההליכה בשבת בתחולת' מן העירוב והתרת הנשיה בתחולת שהנשואים מותרים בהם והתרת השבועת' והנדרים במיני הערמות אשר

שכליות לשון רבו • יש למת טעם לזה ומכיו רוב הקה"ק אשר הוכחו כניטול פריקות רכנס מאד מאשר סובלו על סמלק סגוף לאין מכלית וכאשר מדיק סממנה סהאץ כדורית וכבר סתכר כדוריתם נמיפמים והמה כמכונים בספר ה'אנ'סטו לעולמיא מ' א' פ' ד' ובספר גורמ סאץ לר' אברהם בר' מיא כשערו הדאסון • ושהיא מלך א'מלא וששים פעמים וכו' ככר ביאר עולמיא כספרו סמכר מ' א' פ' ו'ו שהמשג' גדולה מן סאץ ק'ע פעמים בקירוב וכן כתב כרמכס כ'יטורי מורה כ'ו אמנם כקדמות ורע' דקיק כשיצור וסעמידו על קסו פעמים ושלש שמיני פעם

ולזה יכסו ר' אברהם כשער התשיעי מספרו הכו' שש ביאר היותו קסו פעם ושלש פעם ולכל הערים עבות ככל כלסון סמכר שכתב ק"ם ורלוו לתקנו כאשר משני גנים אם שיאמר ק"ע או שיאמר קסו מכלי שים לכ אל החלקים שלא להרבות פגעיו חכם וכן מנחת אשר כך צרכינו פימן ג' באמרו ססוף לקפו פעמים • וידוע מדע כי סתחקה הו'ת סממנית הכיאה הרמכס כסקדמתו הכיכת באמרו כגון כשחל לאים מאכשי סכמת סרפואס וכו' וזא כעור וריק סכמת הכסבורת וסכמת הככבים • וכאמר לו מה אמס אומר כאים ססוף סימן סגיק סממס סכבו רואים כ'ילו סיא ענולה קעמס ויאמר ספוף ג' כדור וגודל הכדור ספוף כגודל ג'וף סאץ קסו פעם וג' פעמי פעם וכו' סין ספק סהאי' ססוף וך דרעיין וכו' עד אמרו לך ימנא ככסו מקוס לקיים זא' האזמס וכו' ע'ב: אך כמולדות סממ' וכו' כפנא בו זכר למעלה סימן ס' א' ב' וכל עכור עליוס

בכלל זה שולא דדיכי סחובורו כמנות פ' סכות ג'ו ספוף דאמר ככסי לעונות וכו' איתו פני טינים וכו' סכיסס שכני' ספייס קרונים פניס ק"ח שורא דדיכי ע"כ • וכן כמנא שורא דדייני כקדושים פ' י'וחסין • ובמקומות זולתם • וסוף דבר אשר יקשה למה לא יכה כל א' משיסס כקנת ספוף ססוף כספ' וכך לשי' התוספות דשורא מלסון שורא סספית מונבלעת כדרך סאמרו מסותא ועכיינו מסמול' ופירשו סהרשות ב'י כדייביס לעשות כרנוכס • וכמו כן כמאן דללים נכר ססכוי' זל כמרס פ' חוקת הכמים ג'ו כי אומר סל אכותי וז' אומר סל אכותי אומר רכ כמאן כל דללים נכר • ודוגמת זה נביעיין פ' הכוקיס • והרנה דיכים מדוקדקים כיונא כ'ילו ככסו סל אדס קוסה בהס • ואמר והתרת סכסיס כמחולות וכו' על סמרמס לכעליס כקדוקי כג' דרכיס סהאסה נכית כסס כמנואר כקדושים וכדרך כסס כרכהס וקתיר לנו את כספואות על ידי סופס וקדוסיין

קול הורה

מאמר

משפט

שלישי סימן

וקדושתן וכלאמרו וסמדת השבועות וכו' כיוון להקמתן על ידי פקידות פתח ופתחים כדרכים רבים מדוקדקים שכתבאר עניינם כחם כדרים ועל אצל כתר כדרים פורסים כחזיר ואין להם על מה שסמוכו אולם סמנתי דרכי ואטיבה דגלי לא כחזיר

ועלם קדם מאמר הנה' סימן ככתבאר על הקרא' אצל רואה אותם משמללים כעבודה יומר מהרנכי' וכשם על זה דברו סימן ל' כלאמרו אצל אני רואה אותם משמללים בכל כחם * וכבר זכרנו למעלה כי על פניבות זה

כיון וימר מן הראשון והוא כי חכמינו אל כחזר ישמרו משמרת דייכה להגבילם בדקדוק ולהורות בהם ההימר והאיבוד כאמתה הדין נצמטו אינם נמנעים מלהרפות גם כן מה שאינו נאה מהגבולים שהם ל להתנהג בו כאשר הם בעמם מנינם את אשר

אשר הם עוברי' אצל ההשתדלה התוריה * וישני דעניינים צריך להם כי אם תיחד העיון הדיני יעברו בגבוליו מינינם מהתחבולו לא יתכן לספרם ואם תעזוב הגבוליי' של דיני' אשר הם סייג התורה ותסמוך על ההשתדלה יהיה טבה לכפרגירת ויאבד הכל *

כ אבר

עב סרחה לבאר כי ישאל לנס משכמי קום כשפסדלם הסיף התורי' כלכד וכי הסי' סכה להפסד המורס עם סיומה כרפית לפנים סיומה עבדס ראויס גורמת לקיומה וכעת יאמר פעמים שקיומה של מורס הוא כיטולה וכמו שיכא * אמנם כהעמיד הדינים על חכליות דקדוקס ונכקודת אממהס

המירו ומשר כום כום וכמו שדרשו על אמרו ונכלם וסרפה לא אכלתי מנעורי שלא אכלתי נטר כום כום מעולם כמחזר למעלה * וכן בהנחת ממון בתחבולות הדינין כהיה דפ נערס שנתכתם קריניס דל יוחנן הוס להו אמת אכא דהות גריכס לרפואה כל יומא אמו לקמיה דל יורחן אמר להו זילו קיני לה מירי לרופא דהויה לה רפואה שיש לה קנכה * אל' יוחנן עשינו עצמנו כעורכי הדיכים מעיקרא מאי סבר ולכבוף מאי סבר מעיקרא סבר מנסרך לא התעלם ולנסוף כנר אדם חבוב שאינו עב' * וכן בהחמת הכליכה שכתבת בתחבולות מן הערוב אמ' סיימן מערבין עירוני ומחויין אלא לדבר מנהג וכו' * עם היותו עירובי אף אם ערנו לדבר הרסות * וכן בהחמת כשנים בתחבולות שר כשואים מותרים כסם כענין אמרם שהאיש יכול לעשות שליח לקדש לו אשה וכו' וזעז' כן אמרו שאם אפשר לו לקדשה בעצמו אין לו לקדשה על ידי שליח אלא אם כן מכירה וכו' * וכן בהחמת השבועות והכדרים נמימי הערומות בתוב כנחם לחיין ירא' אעפ'י שמוחר להכל על השנע' ואין בזה דופי ומי שלבו כיקפו דבר זה אינו אלא שמץ מכות אעפ'י כן ראוי להקור דבר זה ואין נוקק' להתייר אלא מפני דבר מנהג או נזק גדול וכו' ועד אמרו ומנינו כמכב כתיבות בריכל שזכה על ידי כך ליכנס בגן עדן מי שלא המיר מעולם שבעתו עב' * ועל כל אלה אמר אשר הם עובדים וכו' והעיון הדיני הוא דקדוק גבולי הדינים שזכר למעלה פעמים בהתמידס דבריה על אמתת הדינים אף על פי שיוקל בעיינם וילמה כס' מה שאינו נאה למראה עינים כזו שקלס וההשתדלה מתוריה היה החומק שימור כס לפנים מן השורס

הדלמי מתחלקת * ובהחמת זה נצ' היות עין השקפמנו פקוחה על ההשתדלה המתוריה להחמוד במקומות עד כהיין והתקנה כעין אמרו למעלה והדיון ירחק מהם מכלי שיאסור אותם * וכו' כמו שזכר סימן לא' ושכלס בין שני הענינס הללו באופן שיעלה משגיח קיום המורה על תלס באמת * על כן אמר אשר הם עובדים וכו' ל' שכל אלה הזכורים הם עובדים אצל העיון המימי כדקדוק גבוליו המנומנמים כמו שזכרנו מנלי ההשתדלה המתוריה לחמיו נמה שהמיר לנו פפת יד המשפט ההוא המדוקדק אילס האמות כן הוא כי שני העניינים צריך אליהם וכו' כי שניהם גם יחד יתלכדו ולא יתפרדו שאם תיחד כעיון הדיני לחסונו כו ביחוד ותן ההשתדלה המוריס חכמ' ידך * הרי זה לא יתכן כי ירבו המחשבותי בעם ובראוחס שהמורה הרצועה ובהגן קלות ראש ומכהג הפקר בעיון המימי שמדוקדק שזכרנו ויעברו בגבוליו המדוקדקים מינינם מהתחבולות עד אין מספר אשר מספר אשר בהם יתכללו בני אדם להורות סימר לעבתי ואוי להם מעלבוכה של מורה המתחללם על ידי' כי סכה כל העם הרואים את הקולות אשר יקולו כדברים זה דרכם ככל למו אשר יונעו ויעמדו מרחוק מן המשפט הראוי במתכותם של דין ובכך השמות הרסון * על כן באו יראי' החלקי' ולעבור מהיס יראתו על פניהם לבלתי וסעויו' פנו נכ' אל ההשתדלס התוריה וכו' חומת אס סניב עד פסיין והסקינה להרחיק האדם מן העבירה וכמו שזכיר סימן לא' וכבר נככל דברס נמוקמות סלכס ואין מורים כן * וכמו כן אס מעוונ גבולו המימי' המדוקדקי' ההם אשר הם סייג התורס * כי בלעדיהם תפסד גורת ופניה לא יהיו לה עוד לחיומס נמימי מורס

קול יחורה פאמר שלישי סימן ננא

(זמן מן עקדי דיניה) ותמוך על סממלה נלבד
לסממלה בעבורם כדרך הקדאים והיס זכנה למינות
ומזל סלוק הדעות שאר למצלה ובמזל המורה דורכת
אל הסממל וכאמרו כמה שקדם וזרמי למינות ול סלוק
קדעו אשר הוא מרש הסממ

כ אמרה כבורי כיון שחברו כן אני מודה
לרכני שמקבץ אלה שני
הפנים ביתרונן על הקדאי' בנרא' ובנשא' ויהיה
עם זה טוב לב בתורתו בעבוד שדיא מקובלת
מהחכמים המאומתים שחכמתם מאת האלקים
כי הקדאי' ואם הגיע השתדלותו מרש שהגיע
לא ייטב לבו מפני שהוא יודע שהשתדלותו
סברא והקשרה ולא ייטיב לבו ולא יבטח
שהמעשה ההוא הוא הנצרה אצל הבורא
וידע כי בעמים הרבה אנשים משתדלים יותר
מהשתדלותו אבל נשא' לי לשאול אותך בערוב
והוא קלות בסצו' השבת אך יחיד מה שאסרו
הבורא בתחבולה ההיא הנקלה והפחותה'
לא אבר החבר חסולום שיאכילו רסין
חסידים וחכמים על מרש
שיחיד קשר מקעדי התורה אך הם מורוים

ויאמרים ויהיה עם זה וכו' הורה על
יתרון הכנפי גב מרש שעבודתו לאלקים כמחה וגילה
מכמי סמיכות דעתו באמת תורתו המקובלת מהחכמי'
המאומתים וכו' והקדאי' לא כן: יודע כי פעמים הרבם
וכו' כמו שקדם סימן כג' באמרו ואכפי הקדמות וכו'
משמללים לסממרכ אל האלקים וכו': אבל כשאר לי
לשאול אותך בערוב וכו' שאול ובדמין וכו' נדבריו של
חבר סי' מרש באמרו כי כל דבר נקל בו אכמיו על עמכו
מהשקמם נשכמות מרשות לרשות עי' ערוב ואם כראש
דבר שאיכו באה וכו':

סימן ג כיון שהדבר כן אני מודה וכו' דברי החבר
נקודתם הטו את לבנו להודות כמה שהיה
מקפץ עליו סימן כב' ולו שההשמד' ות הכראה נקראי'
יותר מהרכס באש' כי אני רואה אותם משמללים וכו'
על כן חמר האול וכן הדבר שהאיש הרנני מקנץ בין
העינין הדיני המדוקדק בגנוליו ובין ההשמדלה התורני'
להתמיר במקומו ע'ל הסי' כפי המדוך כמו שקדם סמני

מורה ביתרוננו על הקדאי' בנרא' ובנשא' והס שני
מיני השקפוק שמעורר להם בימן כב' הא' בנרא'ה
בהשמדלותם בעבורם יומר מטרבם וכן כמה שהיס
שומע טענותם יותר מכריעות יותר מסיקות לפטע
המורה' והאמר המסיד
השוכמו על הסני עד סי' לו
שאו וזו המלך על מסוכת
הכפון הראשון כלמ' אבל אני
רואה וכו' ומן זו והלה גס
הימה משוכמו על סניה גס
ימד ושתה מנח לפטע מרונ'
וגא לכלל הודאה על כלוק
שי הספקו' כי כתבד אללו
יתרון הרנני על הקדאי'
לכ כלבד נכסמרו כי מרות
אמת מרותה על לוח לבו
נקול לאמכ' אבל גב נבדאשו
כי הסממלותו בעבודה היא
לפי האמת יותר מן הקדאי'
מן הכפי' שהחכו' לא כמסד
עלתה על לבו נתחלס
שהיה רואה הסד ללו הקדאי'
בעבודה יותר מהרנני:

סימן נא שיתיר קשר וכו' ר'ל חונה מחוכו' התורה:
ומן הכיינות שיינו וכו' מרשות היסוד
לרשות הרבים ובהפך' שייכו בעירובין פ' כינד מעשרין
עיר של יחיד ונעשית של רבים מערבים את כלם ושל
רבי' ונעשית של יחיד אי' מערכי' את כלם וכו' ופי' הרמבם
העק' אכלנו כי עיר של רבים כשיש לה כשערים וכן
כני אדם על האמת ויכאז על הסניח שאין עושי' לכלם
ערוב אחד כדו שלא ישמחו בני אדם ג'ה דעלמא
וקס אינם יודעים כי הערוב הוא שממיר להם התמשים
בתובה ולפיכך מוכס להכס ממנה שיור כלל עירוב

כדי

קול יהודה מאמר

בדי אלה ושתחזק אמוניו עם המדינה לסודי כי הערוך הוא שהתיר לנו התקנים כמנהג והודיענו כי כשתהיה העיר מקודש לכן של רבים אפי' היא חיים של יחיד שהיא נדיבה לשיור על כל עמים כמו שהיה מקודש אבל אם היפה של יחיד

מקודש שהיה אפשר לעשות עירוב אחד בכלם תאמר כמו שזיתם אפילו היא עכשו של רבים ואם היה פתח אחד בכלה אפילו היה של רבים אינה נדיבה שיור וכו' עכ' והנה זאת כדומה היא עם עיר של רבים והרי היא של רבים ואין לה לא פתח אחד שעריהם את כלה שמאחר שאינה מפושלת לשי' פתח' אכה דומה לדגלי מדנה

שלישי סימן זא קפנ

זה מן ספורם וכמו שתבאנו רק הוא מדכיהם וכו' ואחר כן נגללו וכו' על דרך הם אמרו והם אמרו כי לא נבשו בנבולו סמורה כלל ועקר כמה שנגלל נגלול העירוב להוסיף והיא להמיר על ידו הטלול הכאמר

ממדת מקדשם וכו' עשו כד שלא פתח השתדלותם לרא' ויהיה רוב כבוד ויכול לעמוד בה' ואחר השתדלות נכונם על שכתמלה סמורה שזכר סוף סימן מט' כמבואר שמה' וז'סיה בו ריוס וכו' והיתה נכ' השקפתם לטובה למצן ריוח והגלה יעמוד ליהודים לקרא לטוב שונג כהשתמש מכות לכית כדי נרכס וסיה טעמו כשעם הדומם להימ' סובלה ב'ט' סכן כמכ' כה'

עבית' מט' פר' א' א'עם שכל ההיבאה היא הלאכה שאמנם לעשותה מערב' וט' ולמה לא אסרוה' כדי להרבות בעמדת' וט' ויולך ויבא כל מה שירב ויטלים סכניו ולא יסיה כמו שירי' אסרוה' מט': כדי שתהיה חכמה וכו' אם תאמר טוף עבוד אלקי' בסייג הזה אשר ביינו לאסור ההוא' כנזכרת ומה נבש כי שמו משמרתו ביון שהלכו בו אחורכ' כי את אשר אסרו התירו אסרי כן ע' הפירו' והריוסיינס כאין נבדנו' דע לך שהדב' היעילו במקדש' אשר נה הכר מנדל' בין המות' לגמרי וכו' ובכן ש'למנו בין שני הפניינים אשר מראית נרכסם סוף סימן ד'ט' הוא העיון הדיוני המדוקדק על גבולו בעמדם וסמם ההשתדלה המדויה להפיר על הכיוון הראוי בענייני הטבות לכל יבא אדם ממקומו לעבור בנבולים נמיס תחבולוהו אשר ימצא להבונ' בהם קלות ראש כי כנר החבאר שם בורך שבי כתבאים להקים את דברי התורה הזאת לכל קמיתו עולם ועד כי בהעדר הא' מכם חנטל והפכד' יסכה תבוינו אל הורו על ההשתדלה המדויה כמה שעשו סייג' לביבאות שבת ואל זבין הכירנו' ואחר כך הורו על העיון הדיוני המדוקדק שגם הוא מחויב לקיים דת רה כיד' נר כמה שחורו' אמירו' ואל זבין המומר לנ' ריו' המכנס נזו להפשות זה ע' העירוב המורה על ראיות' להפיר שלא ריה ראוי' הקרו' לולי הסמיר כצניינו כהתירם ואל זבין האמיר ובה' הקסן זכרון לכתי' ישראל שלא יבאו לזכור נקדושת' שבת רק יקראו לקדוש המכבוד' וכנה למען היונו לנו כשעשם אחד בעמ' הערם על בורך העיון סדינו וההשתדל' סמוריה

והנה כהלכות עירובין חוסף ביאור על המסנה המכר' אל מירוש עיר של יחיד שלא היו נכנסים בה' תמיד מ' נכוס של בני אדם ואינה חשובה דה' מטני שאינה דומה לדגלי מדנה' ונעמית של רבים שכתוספו בה' דורים או כקבשו בה' טוקים מערבים את כלה בלא טוס שיור שהרי היא כחצר של יחיד עכ' ועוד כתב סס' ואלעז' שכתמעטו אוכלוסיה וכרי היא של יחיד אין מערבי' את כלה סואול ומתחלה היתה של רבים ועוד טאם יערנו זאת יבא לערב של רבים והרי היא של רבי' ואכור לערב עיר של רבים בלא שיור שלא תשתכח מורת רה' ואומ' שיור הרי הוא סוכר כדי שידעו שהעירוב המיר להם לעטלל כמדינה' וז' ארכים בוקעים בה' שהרי המקום הכשאר ולא כחצר ע' ע'ה' אין מטלוליכ' כ' אלא אלו לעצמן ואלו לעמאן עכ' וכמאן הסת' להוכיח אמתת מה שמאר שער של רבים והרי היא של רבים מופל' לה שיור ארכ' כתב וכל' שאין הדברים אמורים שער של רבים והרי היא של רבים שחפרי' יותה' לא כגון ירושל' שדלממותי כשולות כלילה וכשתת מן החירה ע' כן ככרמלות כאשר פירשתי בתחלת המניה טכ' אמור מעתה שעל רה' כזה כאמור דברי החצר וכו' נללי ספסקות משכך' וכנה אמר זה על העיון אג'יאה' בו יסיר מן הננות שהרי זה יראה כהמיר קצר מן החירה מה שלא היה כדאה כן בעלעול מיה' לחצר או לחנו' ועל זה סנה דזה לבו של מלך כששאל בקודמת אף יחיד בעירוב מה שאכרו סבונ' כי אמנם טלטול כזה מרה' לרה' רחוק מאד מאדם העיר' וכנה הודיעו כ' אין זה

קול יודת מאמר

אשר ליהוהם הפכם קסם לוחם נחשם אחד על כן חזק
מדעי פטר דבר רזו לזכרם עי' אחנשי כהתקדו איסור'
כהתואה עי' הערב המורה על רשותם כי ככה מנד
איסורם סודו על טרף ההשתדלם פתוריה משום סייג'

וגד המים הירו על כרך
שעין סדיני ולפי עני' המור'
שימה הורא פתיג מתכבלת
על בני בית לה על מה
למסמך הויל וסורם להיתר
שהתנאם כנרשמוה וכלו לא
יפס עס סייג מעולם על כן
עבדיכו נזם דפוח הערב
על ידו כהעשר אל האסור
פלאו נדבר הקול ליני
הדמות המתוכב' או נאמר
כי נרשום הזה מקה סכרה
כן סממך למרי שלא ראו
למסרו כלל וכן לא הארכו
עו למור ולהתיר'
האסור שאסרו מנד ענמו'
וכן ספיון כמה שלא ראו
להביאו על היתר לגמרי
בסמם משפט נבולו כדיני
פירשמה סכמת' סיומו ראו

לעשות בו סייג פתיא ההשתדלם המורים שקדם זכרם
דאעצ' שיהיו להיתר לאו מכהכאדובר לא יהיה זה
בזולת רשותם וככל זה העירם למעומת סנת הויל
ואכללם בו הוראה על טרף סייג' או יאמר כי פיה
הערוכ המורה על הכתארות הרשות עי' שטיפם חלק
כחלק למען תהיה סכרה כזה בין המומר לגמרי שהוא
דתי ענמו אשר לדוגמתו כעשה הערוכ הויל כימור'
ובין האכור כרה המוחלט אשר להרחקת דעותו נתקן
הערוכ במקום הזה אשר ערכוהו ובין סייג' במקום
ענמו אשר על חקונו סודר הערוכ המזמך אותו עד
פירא' כראו אשר תמור' סיומו כחמל' דומה לרה' המוחלט
ועל כן הוצרך למלך הדמיון בדרך זה כאשר דכינו :
סימן נב לא חזקה חלבי מלאכת פערוב וכו' רל'
לא ידעמי מה ענין מלאכת פערוב
אל חבור המעשי ופתיחה אופן מאות אליו התחבולה
הוא כי עס היית מעבוס מיה' על שחוק רשות כאילו
פוח רשות אי' ע' שמעמם חלק כחלק' חלבי כן כל זה
איכנו היה למקו בשכלנו טעם דאיו לממך עליו :
סימן נג אל לא חזקה אלגך המנום כלה (וכנ"ל

שלישי סימן נכנס

המטות כלל) אם נאנו להעמיד גיבתנו וסיה עס ממוס
כולל לכל היכות והכוונה שאין לנו לבטורד רעונו
בנקשת ענין אך יאיתו חק משפטי העמא ולזה הוצרכו
דכונים רכיס יקסם אלה לפסוד על אחת פתיים
וטעמם הנדור' וחסרי

תמיומי דרך ההלגים נסם
ביוצר לכנפול מס סכת
דלכב על וסיה ממוס שלא
חשאל למה המילה עכ' כי
אזננס סוח להם מחארי סנת
אוכולו לחס העצבים לחקור
על כידור ענין טעמיהם כי
יגעו כדור ריק ויעשו'

אכן יתן לידורו סכס נמכו
אסימכותיהו כי כחמין לא
יחוס אם לא יסימכו להקטמו
חאית יסיב אל לנו ט רמנו
ובסבו טעמיהם למשל למעלה
לפי יגיע כחבו להשפת' ולסח'
סעכ' יכיס סאלקיים כשייס
ושכלנו מתהלך ארנה על כן
יסו דכינו נס מעשי' ועס
היות סהפטר ענמו המניא
עזנס לכמה מנח כקדננס

והולנס ככר המכלל סס כמני ס' רל' כחפור ויאיני נחר
חללם שהכוונה מהעבורס הזוח היא ספדר הנה אשר
זכרתינו אלל מה שהוא יותר כפול וכו' ומו סקנול קנול
סלס מכלי שימחנס נה כשכלו הויל מעולה וכו' החוק
בעיניך וכו' האם כחחוק ככחיתך נידור טעב ככין אוך
ע' קנין סידר חסלס הקנאת ככמים שיט להם אחיות
והס הקרקעות : וממוין' והס המטלטליכ וכו' ולא וכר
שטרות שאין גופם מיוון ככה בקנין סודר רק כדי כיס
אחרים ככתיבה ומסירה כמנאר כתיקומיו : והנזנה
לא כללה עם הקנין בקנין סודר לפי שסמחה כשכיב
מקע שדכינו ככחוב ס וכיסרויכ דמו : והתרת האשה
לכישאה : ואבורה אחר שהיה מותרת : לכניה עלפא :
והתרתה וכו' ננאהה לחפסי מנעלה נט כיוו וחסא
מהא מותרת לכל : או כדנר וכו' רל' כחמל' הכנס טחא
או טהור וכיונח סימיון' וכר פרטו נאש ונרעת הנית
וכו' ולא וכר נרעת הנית רק נרע' הכנר והנית לעונם
זרותם : וכל המסכנה וכו' כל המאצ' נפללו קדס
משכנה כדרך סנקדא כמיכה בניין כל המקדש נבללו
כי זה עמו אשר יקראו רל' סוף פירושו לרמיהו באמצ

דבשר מלכים נכנייה. פירשנו בענין ומחבה לנגד
שינוי כי כיוצא בזה ראיתי להראש אך אשוד ולא אכיר
מלאכה כי לא ידעתי מקומו אלו. ועל דרך ז' מנינו
שערכה היא חכמה למען ידעו ממורה שמה וזמורה

מזעור שיצור שלם בטלם ומחוי משפט כול ה' מן
הטבעים הארבע. כבר זכרנו פעמים היוםם ארבעת
היסודות עם ארבעת איכותיהם: וכמעט דבר ישלמו
וכו' וכמעט דבר יפגד. כי אחסם שלמות ערכם מוכח

(ישעיה מה): ויערה לנימון
(זה כלל) וכבר קדם ענין
זה סימן כלל נאמרו כמו שהיה
כמעשה המצנן וכו' עד אל
והתחייב השלמות התולדה
שהיא השכינה וכו' אלא
נמלאו ונתמנה הלל המה
בכתובי נ' ויתבאר אמרו
ותן את הכל על כפי אהרן
ועל כפי כהן ויח' אות' מות'
לכפי ה' על אהרן וככו כמו
שנבאר עם הראשון נאמרו
ויבן אותם הכיף אהרן וככו
כאשר יוכיף אהרן את כלוים:
הלוים וכתסרם והתמסם -
מדעתי ראוי למקנן והלוים
בעתם והתמסם - וכתסרם
כי מלה הקדושה פליטם פי'
לא השמיים: וכתבאר צמיחם
פ' בהשלוחן וכה מעש' להם
לטהר הזה עליוס מן חטאת
וגו' וסכף אהרן את כלוים
מתסם לכפי ה' וגו': ומטוי
הכית וכו': כאמרו פ' מוכרע
ולקח למטא את הכית פני
צדדים ועץ ארו ושני תולעת
ואובו וגו' וזכר זה להשלמת
הזרות סכר' כענינו. ולמה
שכבר השמיט זכרון צרעת
אדם למיפוט זרותו באמור
השמי' גם עמה ענין טהרו
ממה שחמוכ ולקח למטהר
פתי נפרי' חיות וגו': וזמורה
מקדש מהטומאות. סיה ז'

עליוהם אלה במלואים ובתגופה והלוים
והטהרה לא בטהרה והתגופה. וטהר ה' המבאי'
במי נדה שבו אפר הפרה ואזוב ושניחול ערת
ועץ ארו וחטוי הבית בשני צפירים חיות
והמלאכה היא ובפור העונות כיום הכפור'
וטהרת מקדש מהמטאות בשעיר כל ושעיר
עזאזל עם המעשים החלוים בו וכרטר בני
ישראל בגשוא אהרן את ידיו ובאמור יכרבך
ה' והיה חל עם כל מעשה המעשים האלה
הענין האלקי בי גלמעש התורה בהגיות
הטבעיות כלם משוערות מאת הבורא ואין
שיעור' ביכולת בשד ודם כאשר תראה הגיות
הטבעיות משתערות ומחאונות ונערכות
בהסוגס מן הטבע' הארבע' ובמעט דבר ישלמו
ותכנו ותחול בהם הצורה אשר היא ראויה
להם מחי' וצמיחם ויהיה לכל מזג הצורה
שהיא ראויה לו ובמעט דבר יפסד הלא תראה
הביצה שיפסידה מקרה מעט מחום גדול או
קור או תנועה ולא תקבל צורת האפרוח
וישלימה מחום התרנגולת אותה שלשה
שבועות ותחול בו הצורה על השלמות ומ' זה
אשר יוכל לשער המעשי' עד שיחול בהם הענין
האלקי כי אם האלקים לכדו. וכמו זה טעו
(בעלי הכמ' א) כל הכמיים והרחנני' הכמיאי
כל הכמיים חשבו שישערו האש הטבעית
במשקליה' עד שיהוה הענין איכנו ככל להם מה
שירצו ותהפך להם העצמים כאשר תעשה אש
החום הטבעי בחיים אשר יהפך המזון לר'ם
ובשר

געימוד על קו אחד כלתי
מתחלק עליי אין להוסיק
וממנו אין לנרוע למען
תחול עליו הנורה הראויה
כי עניינה תלוי כדקת
שווי מזג הטבע' למשקלתי'
המרכה מעדיף והמעטעטע
מחסיר וכך עוה לנתיבם
במטענת חול הנור עליהם:
תמיים ונמסים. ולא זכר
המנאיים כי במשמ' פו' י'
גטספן עניינם אכלו להיות
דעת קבת הפילוסופים
שכחוסם. וטבעיהם מוגיים
לכד איכס נכויס ל צורות
אלקיות וכו': ומי זה אשר
יוכל לשער וכו' שאם ככה
עניינו בדברים הטבעיים
בל' שיקרה זה באלקיים
שלא יוכל אדם לשער
המעשים האלקיים וכו'
וכבר קדם דוגמת זה סימן
כלל גם בראשון סימן ע"א
ועל' ונעקישו אלכם שכבר
זכרו: וכמו זה טעו בעלי
הכמיאי (כלל הכמיים) הם
בעלי מלאכת האלקימיוסיה
אשר ישמנו להכניס מטעם
הכמש' איך וכל הענין הוא
השכאר סימן כלל בלמי
וכבר ראים ארבעת כל מי
שהשתדל בדבר מהדברים
האלה מעלי הכמיאי
הרוחניות וכו' וכמעט שאין

לכו גורף לתקופת. ועתה ראה מה עתבנו סס'
ושאהו נספק אל גורף הכנת הדברים הללו כי זכרון
אחד עלה לנתיבם: הכמיים חשבו וכו' הם בעלי
האלקימיוסיה אשר הזכיר ראשונה והם חושנים שפי'
הסוס המוער הקוף יהווה להם מה שיצאו ושכאל
היה

קול יהודה

פאמר

שלישו

הימן ע

להיא המוערת מהך להם עמם הנחמת לעמם הזהב
או יהיה להם ראש מה שיערו ויהיה אש זכר ונקבה :
ועומרים למנוח כאש הולת ופעולתם לריון כי לעולם
לא יוכלו לשיערו שיעור ממשית לכונתם : והתעו אותם
כסיונות שזנאו וכו' הם

המויכרים הם הימן כל
מהות הדבורים הכשר
הכקר וזולתו מהמתהוין
העמם שאין עניינים כי רק
מתד חוס משוער פועל
בהיות הריא וכוונה כאל
לכס אותה לעשות גם המה
אלא יבינו כי מה שידעו
מציאותו לא ידעו סבתו
איך היא המוערת באופן
גנוע ממנו החידוש ההוא
ואיך אל יקחו דאיה מחפו
להלית דונמתו כמעשי
זדיהם ולא שזנאו אותם
במקרה לא למשעורם כי זה
יקרא כסיון במקרה כפלא
ידע שיעורו ואופן התחדשו
במדגת החוס ההוא ה
המוערת חמ' שאין זה דומה
רק למה שזנאו מהיות
האל על ידי הנחת השכנת
זרע כרחם שאין לאדם
כזה שום פסול כלל וזולתי
הקריבו הפועל אל ה
למיתעל אל כל שיעור יחסם
שערכם באופן יאות לחל
שורת הולד על החמ' המוכן
שלא הוא כעלם מעיני כל
שי ולא יוכל אדם ללמוד
ממנו ומאומה לעיני מלאכתו
להפק עמם אל עמם והלא
לאלקים שזוי השערו' הללו
שהעולם ביאורו בעסקא הזכרת : מה שהיה כעשה
להם בקרבנות וכו' שעל ידם היתה שכינה שורה
כמוזכר בשני סימן ב' : ומחשבים הפלאו' הם בהקשת
בדרך החכמה להכריח עיני הפלאים הכעשי' על ידם
הכונה לפי כחאל וז' שניו מחשבים מחשבות בהקשמת
להוליד מכחם הפלאות ההנה וזול' רוח על פניחיתלקין

לגזור אומר על שזנו מטבע הנסח שאמר ומחייבים
הפלאות וכו' ותהיה הכונה פשוטה ומב' ארשתהיו לפי
סדרתם עומים תמנולות בדרך החכמה להכריח עיני
הפלאים הנעשים על ידם : עד שששים ככרי' לככרי'
דוכה למר עשות פטרוס

ובשר ועצם ושאר האיברים וטורחים למצוא
כאש הזאת והתעו אותם בסיוגור שזנאו
אותם במקרה לא משעורם כאשר נמצא האדם
נחית מהנחת השכנת זרע ברחם והדוהנית
כאשר שמעו מאדם עד בני ישראל : מה שהיה
להם מהקרבנו' כל נעשה להם נקדנות מהרא'
האורות האלקיות השבו כי ההתלהל אמנם
הוא מד מחקר והחפוש ושהנה אים אמנם היו
הכמי' מחוכמים ומחשבי' כל מחשבים הלאות
ההם בהקשמתם וקוו ששערו הם גם כן קרבנית
בנפליים היועית ומכעזו כרננים בפיו מהשהכנה
אליו סברתם עם מעשים וקטורת עד שעושין
ספדים לכופנים וזולת זה מצד שספורו
ולא שזכרו אטור' ואלה בעלי השכורת כאשר
שמעו על נביא ונביא שדבר בכה וכה ונעשה
לו הפלא שנעשה השבו כי הדבור ההוא הוא
סבה בפלא ההוא ואין הנעשה כמושכע' כי
המעשים התוריים שהם דומים לשבעיים אינד
יודע תנועותם אתהשכנה תוהו עד שתראה
התולדת ותרוסם מנהיגם ומניעם ותיחד לו
היכולת כאשראם לא היית שומע מעולם
משגל ולא ידעתו ולא ידעת התולדה ממנו
ותרא' עצמך נזקק אל הכעור שבאברו האשה
ואתה יודע מה שיש בקרבנת סתאחיותור
ומה שיש בכניעות אל האשה מהגרעיות היית
נפלא ואומר אין התנועות האלה אלא תהו
ושגעון

כי יש ביהו : ואין הנעשה כמושכע' זו היא כענינת
שעם לאשר המשיך הוראתו לאמר שאין לנו להעריך
את ערך עמי החששים התוריים להקשתנו כי גבוה
דרכי הטבע מדרכי מעשינו וכל שכן שגברו מחשבותינו
יתברך ממחשבותינו : ועתה גזר אומר כי לעולם אין
הנעשה כמלאכה דומה למוטבע אשר הונח על טבעו
ושעלכן לא יכליתו פעשהיה השתללים מקדם אפרים
ולפי

קול יהודה מאמר שלישי סימן נג קפה

ולפי שזכר מוטבע באלו המעשים התוריים ויואמו
לענע הורה כי אמנם ידמו דמיון חזק לדברים
אצבעים כי אלו ואלו מעשי אלקים חיים ומרועה
אחד כיתבו וככל אחד משניהם יתפלא האדם

הנבלי יודע תנועות
יתפלא האדם הנבלי
יודע תנועות ומשפטו
מעגלותם בכתובות וישר
ויחשם למה עד שיראה
התולדת רונה לומר
התולדה הנמשכת מעניינם
בנאמם אל הכועל ואו
דמום מנהיגם וכו' ויחד
לו היכולת כי לו לבדו
כתכנו עלילות לא ה
צמחשבת אלם כי ה
הכל וכשא משלו על זה
מענייני הטבע מעשה
המשגל וההולדה ואחר כך
יתבטל לעינתו ענין ה
המעשים התוריים והכונה
מבוארת : ואתה יודע
באזמם זכרם לנרכה פ'
השואל חמת מלא נואה
ופיה מלא דם והכל רנין
אחרים : עד עת שתראה
דמיוןך וכו' רונה לומר

ושגעון עד שתראה דמיוןך גולד מן האשר
יראך הדבר וחחשוב כי אתה עזרת היצירה
כל הלא היא ושהיוצר כיון כך ישוב העולם וכן
הם המעשים התוריים המשוערים נאמם האלקים
תשחט הכבש על הדמיון ותהלכלך ברמו
והפשטתו וברחיצת מעיו והדחתו ונתוחו
ווריקת דמו ועויבת עציו והקדרת אשו ואלו
לא היה במצות אלקים היית לועג למעשים
הלא והיית חושב כי הם מרוחקים כל מרחיקי'
מן האלקים לא מקורבים כל מקרבי' עד שכאשר
ישלם כראוי וחראה האש או חמצא בעצמך
רוח אחרת לך היית רגיל ברה או הלומרת
אנתיחה או גדולות הדע כי הם תולדת מר
שהקדמת ותדבר הגדול אשר בו דבקת אליו
הגעת ואל יקשה בעיניך אם חמו' אחרי אשר
דבקת בו כי אין מותך כי אם כלות הגוף
בלבר אבל הנפש שהגיעה אל המעלה היא
אין לה ירידה ממנה ולא רוחק מן המדרגה
הזאת

שתולד בנלמך כדמותך : יראך הדבר ותחשוב
ובו' רונה לומר אז יורה זה על מה שהיית מוספק
בו ותדע כאמנה כי אתה עזרת היצירה היא
להיותה ככה אמנעית ליה במבואר במינוי בהקדמה
השנית כמות לחתימת הספר ושהיוצר כיון כך
ישוב העולם כעין אחרם זכרם לנרכה פ' השואל
אמר רב כהנא מאי דכתיב כי הוא אחר ויהי זו אשה
הוא טוב ויעמוד אלו בנים : כי הם מרוחקים מן
האלקים לא מקורבים (ובלא מרחיקים ומקורבים)
ועם היות שתייהן ככונות מן השניות ככונה יותר :
יתראה האש היורד מלמעלה לקבל הקרבן ברכו' או
שמוא בעצמך רוח אחרת וכו' כי זה אחד מתנועות
הקרבן להעשות על המקורב רוח מחרום בדיעת
השעבודות ושואל ליה כיון הרהבב באח' כראשית ויקרא
גם יש בעולות סודות לעתידות עכ' : תדע כי הם
תולדות וכו' רל' כי הוא זק כל פרי המעשים ההם אשר

הקדמת ותבא לכלל דעת כי העולה על הרוח כמלה
היולא תהיה ולא והדבר אשר בו דבקת אליו הגעת
שנעשית מחשבתך כמה שכונת הנעתו לא בניזילת
הרעיון האומר מה נבנע כי כשמו משארת דבר לא

יסכון ומלן לא יועיל גם'
ואו כהניגך אל המדרגה
ההיא העלוונה על המעשי'
התוריים שקדם זכרם לא
יקשה בעיניך אם תמות
וכו' : אין לה ירידה ממנה
וכו' אפשר שכיון בו לאמר
המות שאז כפשו קיימת
לעד אין ההעדר שלטנה
לעולם כח משלט בגוף
הכלה : ואם נכחו לפרשנו
עוד בחיים חיינו שנספסו
עולה עמו במדרגה ההיא
וזכיה יורדת לעולם

ירא' בתחלת הדעת היותו
מסכים לר' יוסו וכונה
מדעת רבי עקיבא כמה
שחלקו בספרי על כי
יקום בקרבך נביא או
חלם וכו' שר יוסו. אומר
ראה עד היכן כניע סוף
עובדי עכוס שנתן להם
ממשלה אפי' מעמידים תחת

ולכנה ככנים ומזלות א' תשמע להן מפני מה כי עכסה
כי ממה שנטע רבי יוסו פשוטו של כתוב המורה סתם
על נביא אמת שיוחלט עליו שם נביא בלא שום לווי'
יראה כי קשה עליו פרידתו של נביא אמת משלימותו
המושגת' ולדעתו כנה המורה בשלישית כד גס
הרצב שהסכימו לבאר זה על נביא מתבאר בשקר
לאמר כי דבר ה' אמת' אמנם רבי עקיבא אומר שם
הו שמעמוד הקנה חמה ולכנה ככנים ומזלות לעכוס
הא אינו מרבה אלא במי שהיו נביאי אמת מתהלס
ומזרו להיות נביאי שקר ככניה בן עזור וכו' עכ'
אלא שעדין אפשר לומר כדבר הראי שגם רבי עקיבא
לא עלתה זאת על לבו שתרא ירידה למו שעלה
במדרגה הזאת האלקית' ואלה הדברים אשר דבר
שם הראי פ' ראה על המאמ' המזכר אין ראוי שיוכן
כפשוטו כי חלילה לנו שחאמין שהאיש אשר שמד כסוד
היושמע את דרכיו ונתאמת לנביא לה' : וישוב לבטא

קול יהודה מאמר

שלישי סימן גרנח נו"ג

לעבד ולא שהכניא שקר ועשה אונות ומופתו בשמים
זכבאר אכלהיה דעת הכהמים הלה שמלעה דבר כזה
במכליו אף כמה שלא להיות כי אף אם יראו אדם
עושה אונות ומופתים בשמים זכבאר וזף כי יהיה
כניא מכניאו הש' לא

נושאים התורה שהם היו נושאים על לנס חסמי
התורה להיותם ראשי עם קדם כלשון אמרו סימן ע"ג
שכונאי הכמה הם הנדיקים וכו': ולא פסקו ממשח
מוסכ למעלה כי אשר נמרו המנות הן למדרגותיהם
הכוכרו לא כפסקה שלשלת

ההיא ונתבאר מזה כי אין קורבה אל האלקים
אלא במצות האלקים ואי אפשר לדעת בצות
אלקים אלא מדרך נבואה לא בהקשרה ולא
בסכרא ואין בניניו ובין הדברים ההם קורבה
אלא בקבלה הנשמנה ואשר מסרו לנו המצות
ההם לא היו יחידים אבל היו רבים וחכמים
גדולים שהגיעו הנביאים ואפילו לא היו כי
אם הבהגים והלויים והזקנים אשר היו נושאים
ההורה ולא פסקו ממשח

קבלתם ממשח בכו' .
סימן מר לא ראיתי
וכו' לא איני
יודע אם כנים דברך
בשכחו אכשי בית שני אשר
מהם תנא תורה בקבלה עד
משה כמו שקדם לכד זה
ידעתי מעניי' שכבר שכחו
התורה ולא ידעו וכו' והנה
זאת ראה על ה' את הקבלה
בפסקת מוזו שאם לא ידעו
המנוה הזאת הקלה מה
יעשו כמחמדות ולכך זה
פסוק בספ' כמחיה סימן ח'
זכום השני באספו ראשי
האבות לכל העם הכהנים
והלויים אל עורף הכופר
ולשכיל אל דברי התורה
וימנאו כבוד בתורה אשר
זה ה' ביד משה אשר ישבו
בני ישראל בסוכות בחג
חדש השביעי ואשר ישמיעו
וגו' ושם לאמר סימן ג'
כיום יהוא קרא בספר
משה באזני העם וכמנא
כתוב: בו אשר לא יבוא
עמומי ומיאי בקהל האלקי'
עד עולם וגו': ולאמר בהם
וימנאו כבוד בתורה לא
באמר הלשון הזה בשניהם

זכו מקנן לככבו מן
מונא דבר סימן כ' וזו ון
יהל' כי זה כל פרי תמנית
כוכמו מלו ועד עתה: ואין
ביטבו וכו' כי אין הכביאים
מנויים בכל דור ודור ועל
כן הקבלה הנשמנה תמלא
את חסרונו והוא מה ש
שהתחיל הרמו עליו באמ'
בוק פי"ב ואך אתה רואה
התמבלה שכתמא ל
לאכותינו וכו' כמבאר
שמה: שהגיעו הכביאים
ל' שהיו בזמן אחד עמהם
זכמו שאז כרביעי סימן ג'
והיה להם החכמים אשר
השיגום וכמו שיבא ג' ס'
בה באמרו על אנשי כבבת
הגדולה ששמו קבלתם
אל הכביאים כאשר אמרו
וכביאים מסרוה וכו': ואפי'

כד אמר הכוזרי: לא ראיתי אנשי בית שני
אלא שכבר שכחו התורה
ולא ידעו מצות הסוכה עד שמצאוה כתובה
בתור' וכן מצות לא יבא עמומי ומיאי ונאמר
בהם וימצאו כתוב בתורה וזה ראה על אברן
התורה

כה אמר החבר אם כן אנתנו היום חכמים
ויודעו יותר מהם שאנתנו
יודעים התורה כלה כפי מחשבתנו
כו אמר הכוזרי כן אני אומר
כו אמר החבר אם היינו היום מצויים
להקדים קרבנות ההינו
יודעים איך נשחטם ולא יזיה צד וקבול דמו
והפשטו ונתוחו ולכשה נתחים ינתח ואיך
נקריב ואיך נזרוק הדם ומנחתו ונסכו והשיד
הראוי לומר עליו ומה שהכהנים חייבים בו
בקרובה

כי אכל עמומי ומיאי. לאמר וכמנא כתוב בו וגו' אבל
כלל עניינם יחד בלשון וימנאו כבוד בתורה שכבר
תמלא נמנות סוכה .
סימן נו אם היינו היום מנווים וכו'
שהדין לא יפיק לנו מה
שכתב בנמרל ובפוסקים להישיר לענינו דרך
עשייתם כהונן לרוב חלוקיהם ואופני מעשיהם
כי המעשה לקוד ונרוף מעשה לקוד:

לא היו וכו' ל' כדי הם אלו לממוך על קבלתם
אפ' לא היו במדרגה הזאת שזכרתי דק שהיו
בהנים לויים וזקנים נושאים את התורה מפי ה
השמעה מזה לזה עד משה דרך שלשלת הקבלה
על דרך אמרו משה קבל תורה מסיני ומסרה
ליהושע וכו' עד אנשי בית שני והם אנשי כבבת
הגדולה כי חוקת אנשים כשדים כאלה לא היו
במבליים שקר לכאים אחרים: או ירנה באמרו

אם היינו היום מנווים וכו'
שהדין לא יפיק לנו מה
שכתב בנמרל ובפוסקים להישיר לענינו דרך
עשייתם כהונן לרוב חלוקיהם ואופני מעשיהם
כי המעשה לקוד ונרוף מעשה לקוד:
ותכונות

קול יהודה

מאמר

שלישי סימנחנט סא סב סג קפו

ותכונת ל' יתכן עניינים זולת אלו.
איך בנו המזבח וכו' בראשית עלותם
קודם שיבנו הבית באמצע שם סימן ג'
ויקם ישוע בן יונתן ויאמרו

החכר המושכים את לב המלך מעט מעט אל כוונת
משפטו איך אם אמה לא תשמעני כי יקשה בעיניך
לשנות הנרסא כעת יאמר כי כשמוע המלך את אשר
הודיעו החכר מחכמת אנשי בית שבי הכין את לבנו
למשוכי לא מהעדר חכמ'

ויגע הדש השביעי וגו' ויקם ישוע בן יונתן ויאמרו
וגו' ויבנו את מזבח אלוקי
ישראל וגו' מיום אחד לתשע
השביעי החלו להעלות
עולו לה' והיכל ה' לא יוסד
ולאח כחם שם וכפא השבית
וגו' וישמו ישוע בניו ואחרי
וגו' לבנת על עושה המלאכה
בבית האלקים השבית וגו'
ויסדו הכוכים את היכל ה'
וגו' ואחר השכיבה שהיתה
להם השיגו בנין הבית
כאמ' מס פי' ו' ושבי יהודאי
בנין ומלחמן כנבאית חנו
כבאי' וחבריה בר עדו וככו
ושכלולו מן טעם לפני ישראל
וגו' ושיבא ביתא דכא וגו'
ולאח השיגו בנין כחומה
כמנוא' ככפר כמליה פי' כ'
סימן ס והיא מנה

מקדושה וטהרה ומשיחה ובגדים ותכונות'
ואיך אוכלין הכהני' הקדשיו וזמניהם ומקומות'
וזולת זה במטה שיארך ספרדו'

כח אמר הכוזרי לא נרע זה אלא מכהן
או נביא'

כט אמר החבר הלא ראית אנשי בית שני
איך בנו המזבח עד
שעזרם האלהים על בנין הבית ואחר כן בנין
החומה התחשוב שהיו מקריבים מבלי סדר
כפי שיודמן'

ס אמר הכוזרי לא יתכן שהיה עולה
אשה ריח ניהוח והיא

מצוה שאינה שכלית עד שישלמו כל חלקיה
ברשות הבורא ובמצותו כל שכן שכבר ידעו
מצות יום הכפורים ומה שהרא גדול מהסוכה
וכלם צריכו להכמה מופלאה ומלאך מאמן'
כא אמר החבר ומי שיוודע אלה הדקדוקי'
בתור' היעלם מנו: עשות

הסכה ומצות לא יבא עמוני ומואבי'
כב אמר הכוזרי אם כן מה נאמר בויםצאו
כתוב בתורה'

כג אמר החבר הטעם הברור הוא שכות'
המקרא לא הרגיש
לכסרות

היה ענין הסוכה אהלם ועל
כן הפלגו עוד בעניינם
כאמרו כל שכן שהיה זה
דבר זר ונפלא איך כעלמה
מהם מצות ישיבתם בכוכה
האילול והיה לבס שלם כ'
נידועת דברים כריכים
לכמה מופלא' יותר ממנה
והאולם עדיין היה מחויק
כסכרמו ממנה זו כעלמה
מהם אלא שהיה מתפלג בז'
הפלא ופלא עד פת צא'
דכרו של חכר להרחיק זה
מדעתו מכל וכל כמקרא
הכמשתת ומן זו והלאה'

ומה שאמ' שכבר ידעו מצות
זה הוא מפני שלא מנינו
כתיב ענין העלמו כמז'
שמינו זה כמנות הסוכה
ואין לתעות ממה שח' שם
פי' ג' וישעו את חג הסוכות
ככתוב וגו' ואיך אכ' יונס
מקום למפקק שיאמר כי
כעלמ' מהם אחרי כן נקרב
שנים' כי אמנם עדיין היב'
לכ אדם מפסקן לומר כי
חג הסוכות אשר עשו כמתלת

עלותם היה קרבן חגן וזוה הוא ענין אמרו שם
וישעו את חג הסוכות ככתוב ועולת יום כיום וגו'
ואחרי כן עולת תמיד ולחדשים וכל מועדי ה' וגו' כי
הלכה זו אשר כעלמה מהם היתה על ישיבתם בסוכות
וכמו שיורה אמ' וימצאו כתיב וגו' אשר ישבו בני ישראל
בסכות בחג וגו':

סימן סא ומי שידע וכו' רל' איך תעלה זאת
כדעתך ליחס להם העלם המנהג הזאת
הקלה'

סימן סב הטעם הברור וכו' אל זה יביט בכלל
כוונתו: שכונת המקרא לא שת לבו
להזכיר

המקרא הם דבריו של חכר וכו' כעשות כתאחר אמר
החכר אלל אמרו ומי שידע וכו' וכעשות כתאחר החק'
הוא ראוי לו כי מה טעם שיאמר זה המלך שהרי לפי
סדר המשך הדברים עוהכו מחויק נדעש לאח' שאבשי
בית שבי שפחו את התורה ואפי' דין הסוכה לא ידעו'
ואיך פתאום לפתע כטורם ישמע דבר מפיך לשאלתו
'הק' מנד אל כד ויאמר שכבר ידעו מנות הפי' ומה
שהוא גדול וכו' ועוד אם כבר נחה שקטה דעתו
בכך מה כעכ כי יוסוף על החכר שנית להויתואו מדי
דכיו כאמ' מי שידע אלה הדקדוקים כטורה היעלם
ומנו עשות הסוכה וכו' על כן גורמי על היותם דברו

קול יהודה

פאמר

שלישי סימן סג סד סה

להזכיר כי אם סדרים המפורסמים להמון וסיו בעיניהם
 ראויים למבטא ומן העצם הם סמור הכתוב עמיני
 הסכמות והסודות אשר לא יבטאום סמון. וזאת היתה
 במכה לאנדרתם מאכור ואל זה רמז אמרו וימנעו כתיב וגו'
 לסודות על סדרתם לרד הסוף בפרסום כפלא אשר
 מעני זה בא וכווננו בכלל המסופרים לא סיוס על
 מניית דבר שכבר נכסה ונעלם מהם: ולא הפתיק
 מיושע וכו'. רוצה לומר שכותב המקרא לא הפתיק
 מעמיני יחושע דבר מהכמות שקבל מאלקים וממש
 דק הכל כסה והטניע כנגד הפתיק: עמידת הירדן
 וכו'. אומר העולם עם היותם קודמת במעשה כי רצה
 להקדים מה שפרסמו מופלג יותר: סמון ודכורה
 וגדעון. הקדים סמון להשיבונו עליהם: אך הדברי'
 סמון חדים אשר היו ממששים וכו'. סכורה לומר שהדברים
 סמון חדים בעיניו הסכמות אשר היו ממששים אותם
 יחידו סגולה לא רצה כותב המקרא לומר על נלי היותם
 מצורפים להמון וזאת היתה כפכה שכלם אכדו ממנו
 וכו' ומעין זה היה דברו ברכימי סימ' לא כי נלפת המלך
 אך אכדו מפרי סכמה וכו' השיב לו מעמי שהפירים
 סהם היו יודעים אותם היסודים מעני אדם וכו' עד אמ'
 ואכדו היסודים ואכדו סכמתם ולא כשאר כי אם כפרי
 היתרות אשר ההמון ברכים אליהם ויודעים אותם רוב
 קעם וכותבים אותם ומתעסקים בסם הרבה וכו': ועלו
 להרים וגו'. ככתוב בספר נחמיה סימן ח: ביום שגדשו
 קעמוכיות וכו'. כאמרו שם סימן יג ויסי כשמעם את
 סמורה ויבדילו כל ערכי משרל: אמר וישאלו כתיב:
 כבר כתבתי סימן ג' כי לא חשש להזכיר כזה הלשון
 המיוחד אליו בכתוב לאמר וכמלא כתיב בו וגו' שמתק
 לו הלשון המוזכר שם אבל טובה: או נאמר כי מקרה
 שאר הסכמים גם הוא יקרהו לטעיות כמות אלם מנד
 רוב סמיכת דעתם על לשון הכתיב השגור ביהם:
 סלא זה אשר יטעה בכיונא בו סמורה בראשין סתק יט
 באמרו מלא העומר לאחד כי נתעברו לו שם שני סמוקי'
 והר' ל' ברכימי מספר מלחמותיו סוף סתק שני וסוף
 סתק ס' ככלל פעמים כיוצא לדוד מאמר ישעיהו אודך
 ס' כי אפפת בו יסוב אבך ותכחמתי. וכבר הראימך

לנחירות אבל כתב המפורסמות הנלוות ולא
 העתיק מיהושע מחכמתו שקבל מצלהים
 ובמשה דבר: אבל זכר יוס עמידת הירדן ויום
 עמידת השמצ' ויום המילה בעבור פרסימם
 אצל ההמון. וכן מספורי שמשון ודבורה
 וגדעון ושמאל ודוד ושלמה לא זכר מחכמתם
 ולא מכה שהיה להם מהמעשים בתורה דברי.
 אבל זכר מדברי שלמה סעודותיו הגדולות
 ועשרו הגדול ולא זכר מכל חכמותיו הנפלא'
 חוץ מאז תכונא' שתיים נשי' זונות בעבור שהיה
 הדבר במצמד ההמון. אבל חכמתו עם מלכת
 שבא וזולת' לא זכר כי לא היתה כינת הכותב
 לזכור כי אם הדבר המפורסם בהמון אשר
 נשאוהו כל העם. אך הדברים המיוחדים אשר
 לא היו מצטאים אותם היחידים כלם אכדו
 ממנו אלא המעט מהם והמליצות הצורות
 מהנבואה שערכו לבני אדם ללמדם לקרת
 עינייהם וצחות דבריהם. וכן לא כתב מדברי
 עורא ונהביה אלא המפורסם בהמון והיה
 יום עשות הסוכה יום מפורסם במח שחררו
 העם ועלו להרים בעבור עליו זית ועלי הדם
 ועלי תמר' ועלי עץ עבות. ומה שאמר וימצאו
 כתוב דל' ששמעו עת הארץ וההמון וחררו
 לעשות חסוכות אבל היחידים לא אנדרה מהם
 מצו' קלה כל שכן גדולה וכיון הכות' להגדיל
 ענין היום ההוא כאשר כוון כיום שגרשו
 העכוניות והמואביות מפני שהיה יום מעשה
 גדול לגרש העם את אמות כניהם והוא דבר
 קשה עד מאד ואינו סבור שאומה מן האומ'
 עכום תקבל כעבודה הזאת לאלהיה זולתי
 הסגולה הזאת ועל פרסום המעמד הזה אמר
 וימצאו כתוב דל' כי כאשר הגיע הקורא אל עם
 הארץ אל לא יבא עמוני ומואבי חררו העם
 והיתה חרדה גדולה ביום ההוא:

סד אמר הכוורי רוצה אני שתביא לי טעם
 לל' מעט מאיכות הקבלה
 המורה על אמתתה:
 סה אמר החבר כי הנבואה התמידה עם
 אנשי

כיונא בו כמה שקדם:
סימן סד סתביא לי מעט מאיכות וגו' איכות
 סקבלה הוא אופן השתלשלה כמו
 שיכתאר בתשובה הנמשכת:
סימן סה כי הנבואה התמידה וכו' כבר התכאר
 זה למע' שם סימן ל' וכו' זה משמש
 כלשון אשר כאלו אמר הענין סמוןסם הוא זה אשר
 סכנאסם

קול יהודה מאמר שלישי סימן סח קפו

הכנאות וכו' או ישמש בלשון דהא והוא כמותו טעם
 למה שהזכיר למעלה אמת הקבלה ועתה כל בל טעמיה
 בדבריו אלן אשר זכיר: מהזקנים הנעזרי בכח השכינה
 וכו' שהכנאות המקמת וכו' הם שני מיני הכנאות אשר
 זכרתי בשני סימן ד' האחד
 כנאות כמשתת בקני בית
 שני הנעזרים בכח השכינה
 הכנאות מלו כבית ראשון
 והשני כנאות קב"ה שהיו זוכים
 אליה בעת שבא השכינה
 ביניה והיא בלי ספק מדרג'
 מעולה יותר מן הראשונה
 ומה שאמר מהזקנים וכו'
 נקשר עם אמרו כי הכנאות
 והיה שיעורו כי הכנאות
 מהזקנים הנעזרי בשם השכינה
 שהיתה בבית ראשון הקמול'
 וכו' והזקנים הם חגי זכרים
 ועזרי' והלכות שזכיר במדון:
 אלל בעת מופלל' הורם
 בזה כי יש לזמן עובד אל
 הנצת הכנאות והנמש שרמ'

זדוק מיעוט קדוש הוא ללמדו שכחו ושה כהנאות
 רצה אל ויחדר החוג משרש יצירתו והתמלמדו הכנאות
 טכלו ומדוחיו לסלמות הפעל לא יוכל דבר אחד מכל
 סדכר הטוב אשר דבר המורה על זה ערך לו מספר
 ויומר מהמה עד סיומו
 כאלקים המעולים כהנאות
 והמאמדות כשם כאלות
 ושם אשר עלה זכרם אל
 המד כפרק הכנה השמכודד
 הוא פרק כל מהשלישי כי לו
 יתעלה איש כוח כעצמו עד
 סיומו מעון לשכינה ויסיס
 כאלון ה' כונס לפני העם
 ויכחו ויקבו הכמול' מדרגת
 הכנאות: וכאשר לטס וכו'
 ביאר מי כמה אלל סוקים
 המוכרים למעלה שהכנאות
 התמידה בהם עד ארבעים
 שנה לבית שני' וזו
 שכל להשמינו זכרון מלאכי
 לשארות למ זום הזמן
 סוכר כדעת האומר מלאכי
 הוא עורא סכן אמרו פרק קמח דמילת מביא ד' שמעון
 כן קרחא אומר מלאכי זה עורא וחכמים אומרים מלאכי
 סמו אומר רב כחמן בר ינאח מכתבר כמאן דאמר מלאכי
 זה עורא דכתיב בכנאותים מלאכי בנגדה יהודים
 ומענה כעשתה בישראל ומאן מפריש נשים ככריות
 מישראל זה עורא לכזיב ויען שכמה כן והיאל ויאמר
 לעורא מעלבו סה ושם נשים ככריות עכ' ולאשר עוד
 לומר שלל רנה להזכירו לבלתי הכנים עמנו ככלל
 המחלקות והכית הדבר על גבוליו ויהי מלאכי עורא
 או זולמי' וככן הימה שמיקתו יעם מדבריו: ואמר
 הארבעים שנה היה המון הסכמים וכו' ראש משללת
 גדולת יונאס כהמשך קבלתנו והם אשר ערך את ערכש'
 באשנת אבות והרלכס דבר על ארדוהו ככירוש אלמסס'
 ובסקדמת זרעים פרק ד' ובסקדמת ספר משנס מורש
 ופרלכר סליו זכרם על פי סדרו כספר קבלתו גס
 הריא המשך סדר הקבלה על פי דרכו אשר הניב לו
 כהקדמתו לפרוש אבות' ועם היוחס מתחלפי כדכרית
 מה לא ראות כוכידתם מושלגת: ואמריכם דור שמעון
 כהדיק וכו' הולך וכוסף משך הקבלה כעכש כמות סל
 חכמים אשר סיו כבית שני מתחלתו ועד סופו ולא ראו
 כהדכנו כמו טכש סרמ'כס ועל סעריך סעריך אית
 פרטו

אליו המורה בשלישי ראש פרק ה' על כנאות ויחאץ
 במרכבה וזל מכלל מה שערך ללקור עליו קשרו סגנת
 המרכבה שנה ובחדש וביום וקשרה כמקום שזה מה
 שערך לנקש לו ענין זלל וישב סהוא דבר אין ענין לו
 עכ' וכעבור כס גדול וכו' כי נדיקים גמורים כאלל
 הן סן סמרככס לסכבינו ויתסרך לדומת ארון הקדש
 שהיה כבוד השכי' מוסף עליו כומן סבית וכמו שכתבנו
 בשני סו'ד וכבר ידעת ערברי בעל סעקדים מל' ע'כ'
 כי מנד סארון וסלוסות שהיתה שכינה סוריה עליו היה
 מתסרך הרוח סלקי כדמות כיון השמש המתסרך והיה
 עורם הרוח הכנאווי על האש שמנח בו הכנה מס
 כדעיון מה שסארון והוא האש שומנאו כו דעות סמורם
 סכסובים כלוסות סברית באמת וכו' יעויון שמה' כי
 אשם קנשו טכבים מאל לכוכוכו ויבא זכרו כרביעי ס'
 ג' והנה אמרו אשר הם בעצמם מעון לשכינה הוא
 מעין אמרו סימן עכ' שנושא החכמה הם הנדיקים
 שמיכהם כמא הכבוד' ועמה הונח מן המקום הזה כלל
 סבוכס כי יש מיהיה סם כתיא כומן המכא השכינה בישראל
 ויש כתיא גס כן כומן העדרה מהם וזה יתכן באחד מכ'
 עבים האלד כסוותו כעור מכה השכינה כהכנאות כיומו
 עאל עם סיומה ללתי כמנאס כהווס' השני כהמנא איש

קול יהודה מאמר שלישי סימן סח

צרכו בערך שימושי, ופעלה זכרוננו קצת בקבלתו
 כהזכרת סוף הקדמת ורשם פרק ד' שם פעלה שבעה
 דורות עממעון הנדוק עד הלל ולא זכר כאן ויכל
 הדורות הם זולתי היותר מפורסמים על מאורעות
 שארצו ביניהם או על קונם
 פאזיות לכבוד וכן המוזכר
 בהשבת אבות פרק א' לכבוד
 ולתפארת אחרי כן זכר
 המבואר המפורסמים אשר
 היו בהלכות הכות או אחרי
 עד לזכות הקדוש והלאים
 קדרם נזרעם חכמות

שמעון הצדיק כהן גדול רומי שהיו בסיעתו
 מתלמידים יחברים ואחריו אנטוניגנוס יוש
 סוכו מפורסם ואתלפידיו אדוק וביחוס שהיו
 שורש למופרי ובהם נקראו הצדוקי והביחוס
 ואחריו יוסף בן יועזר חסיד שבכחוב ויוסף בן
 יורגן

באמור וכן בכת אחרו ואמריהם דור שמעון הנדוק וכו'
 ששאר אמריהם לאורך ימיו או לסומו נציר למים נצת
 התחדו אל החבורה הקדושה כמכרת ונבן בטלם
 מרשומת מוסלר פאריה שכתב בפרק לו מאמרי כינה כי
 סמך בדכריו הכו הדמיק
 מאד שמעון הצדיק מסוף
 הארבעים שנה לתחלת
 הכות באחרו כי אשני כנסת
 הגדולה החלו אחרי
 הארבעים שנה וכו' שמעון
 הצדיק היה אחרי הכנסת
 היא וכו' לפי דעתו פס
 ההוא

מן המבואר בראשונה וזכר הפס רבן יוחנן בן אבאי ורבי
 אלתפזר ור' שמעאל בן אלתע כהן גדול ור' יהושע ורבן
 במלאל ור' יוסי ור' אלעזר בן עזר אלא שמקנת אלתלא
 הוזכרו בדברי הרמב"ם וכן הפס הזכר ר' טרעון ורבי
 פ' יבאל וכן השלשית זכר סימן ס' ר' מאיר ורבי יהודה
 זר וכו' ור' שמעון בן עזאי ועם לו זכר חניאל בן חרד ון
 עם היומו זכר נבנורם ראשונה אל הרמב"ם וכן
 הרביעית זכר רבינו הקדוש ואחר לתו ר' יהושע בן
 קרשא עם היותם כוכרי להרמב"ם בחבור שנית ושלישית
 ודעת לכתשך ועם כי כל זאת באחרו ואחר הארבעים
 שנה היה המון החכמים הנקראים אשני כנסת הגדולה
 וכו' ואמריהם דור שמעון הצדיק וכו' לא כוון בו שאחר
 שארבעים שנה היה ראשית אשני כנסת הגדולה ושאר
 שיעבדם של אלו אחרו אשני כנסת הגדולה ומאד
 מסוף הארבעים שנה לרבין הכות שהיו לא כעל משיב
 כל חי כיעקר אשני כנסת הגדולה היה מעולו בכל
 בתחלת כות שני והם אשר נקנו בשמות כמבואר משורש
 פעלה וזכרונם לטוב בשמי הקדמות הכוכרו להרמב"ם
 ובקדמת כסלת אבנזר לסרא ושם באמר שנתחדו להם
 סמנים אחרים ראש בני ישראל המה עד משלום קב
 אש ואכללם שמעון הצדיק אשר האריך ימים אחרים קב
 עד סומו האחרון כנסת הגדולה גם לא יוכל להתעלם מאמר
 קב שארצו בל כי ימיו אלכסדרומוקדון פרת צדיק
 זה אשר נעשנו בו ירד המלך ממדכנתו לתאמחות לו
 באחרו דמות דיוקנו של זה מנכה לפני נבית מלחמתי
 ושאל עבני לבלתי השבו את בית אלקינו ופיה זה סביב
 לארבעים שנה לרבין הקדוש כמו שזכר הראשונה כנסת
 קבלתו אלא ודאי באת אמרו ואחר הארבעים שנה
 היה המון החכמים וכו' שאם התפארת סוכניו עדין
 כמאשר אשני כנסת הגדולה שכבר קתלה קודם לכן

נעש הפאר בזה כחולק על קבלת חז"ל ולמען כחל אומנו
 הצדק חש החסד במעמיק ונתנו לבלתי סומרו אמריהם
 כמכנתו כמכרתו ונאל החסד הזה כנה המעמיק הלו
 מאש מבואר במאמר באת בכניסיון ב' אשם היום במכוב'
 גדולה וכו' תשרי בנה בלשון ר' קשה מאד להילמו וללי
 וקרדיאל שיעה אש דבר למאד אמת היום כהשקט
 ומרובע וכו' והשני ההלכות עליו באחריות בשמיו
 ינכר בהעמקתו של הסבור לנו הדברים באשן שיוכל
 להשעם כאשר לביחוס ככרים ולעשנו הישר של ר' יהודה
 הלוי המחבר כודע כי זך ובר לקחו וכו' ואלוהם פתוסם
 מכל אלה לא מנאמי למעמיק הנבאר כי מלכד מה שכבר
 סראיתין הדברים שמיים במיכות לפיכך כי ככל זאת
 לא חטא החסד בשמיו על הדרך אשר ביארנו הלא
 כך זה מן המקומות הקשים אשר יקרה בהם משנה
 למעמיקים והמקום ההוא אשר נתיבנו החסד איינו
 אחי זולתי משנת הושרים אלר בתבו מחוכה במקום
 אכוסה ועל עומק הדברים אין לו עון אשר חטאי כי
 שייב טבע המופתק אשר נאלו בהעמיקים כלשון קצר
 עד מאד והיות המעמיק כאשן רוח בהעמיקו לבלתי
 סוד מהנכון הזועמק ויוסף גם הוא טבע בהעמיק
 כדבר הראשון כפי איוב סימן וכומו שזכרנו בפתיחתנו
 ששם עלה גם כן כי הר' יהודה ו' מכן מעמיק הספר
 הזה הוא המעמיק הכבד שהעמיק בעל חוב הלכות
 וה' קב בלשון מאד מקבל א כנות המופתק ולא יחטוף
 ואין לחשוב לו עון מה ששוויו הספרים והמעמיקים
 המועדים לקבל ולהעיל מים ופנס נקדש: אנטוניגנוס
 איש סוכו מפורסם על מעשה שה העם תלמידיו
 סוזכר: ומתלמידיו גדוק וביחוס וכו' באבות דר' נתן
 הוא היה אומר אל תהיו כעכרים וכו' והי מורא שמים
 עליכם כדו שיהיה שרכם ככול לעמיד לנא ארעיונות
 איש כוכוהו לו כ' תלמידים שהיו טובים בדכריו היו

קול יהודה מאמר שלישי סימן סח קפח

מ'שם לחלו דים ותלמידים לתלמידים עמדו ודקלוק
 אחריהם ואמרו מה ראו אבינו לומר כך אשר שיעשה
 פועל מלכה כל היום ולא יטול שכרו ערכית אלף אלף
 היו יודעים אבותינו שש יעלם הכף ומחית תמיהם לא
 היו אומרים כך עמדו

יודעין וחבידיה ובו אמרו משמט יוסף בן יועזר
 ב'לו האשכולות שבאמר אין לאשכול לאכול
 כפי י שלא ידעו לו עון מן רדיו עדיוס מרתו
 אחריו והושע בן פרחיה דברו מפורסם ונתאי
 הארכלי היה בדורו יואחריו יהודה בן טבאי
 דשמעון בן שטח וחביריהם ובמיהם התחיה
 דעת הקדאות כל הקדאים בעביר מה שארע
 לחכמי עם ינאי המלך והיה כחן והיתה אמו
 חשודה שהיא חלה ורמו אליו אמן החכמים
 שאמר לו ינאי המלך רבם יאלך בתרמלכו
 והנח כתר כהונה לורעו שלא הרן ויעצרו
 חביריו (לחבאי במבאי) לא לנאש החכמי והכלות
 ולהגלותם

רנניהם לכבוד ס' הסקוק ט
 ומיהם גמאל לשינו את
 לבס על אודותיה (קיים
 להם טבין טבין עינו הים
 שם זקן א יוסדה בן גידול
 שמו ויאלר יוסדה בן גידול
 לינאי ינאי סמך רב לך כמר
 מלכות הבח כמר הקנה
 לרמוס כל ארין שהיו אומרי
 אלו סבית כמרעו (שירי
 שהפושט סיו אומרים עליו
 שאמו סבית בהר סמודעק
 נשבוים פסולה לכריכ ונאספ
 אטיו ומנא ס' חלל) וינקש
 הדבר ולא כנא ויכלו

השרשון יהודה ונכרנו
 מהם ספי כנות גדוקים
 וביחוסים גדוקים על סוס
 גדוק וביחוסים על סוס
 בימם עכ' ונכל העדק
 העדק את ערכו בעדק
 ביחוסין והעל' וכו' הקלנד
 בקבלתו כנכרת : וכו
 אחרו משמט ינאי וכו' כמשכ
 בוטא פ' כהנא מן משמט
 קמי כן יוסר איש נידול
 וימי בני יהודה איש יהושלם
 כטלו כל אשכולות שאמר אין
 אשכול לאכול ככורה א ותם
 בפשי : וכמנ שם הפרמס
 אשכולות כמיו על אדם הכולל המדות המעול' והכחמו'
 לפי מיהם והוא מה שאמרו אשכולות איש שהכל בו
 עכ' חכל רמי פ' כנמא שהכל בהם : עד מיהם לא
 היה מחלוקת נחמי ישראל כלם היו אומרים דברים
 כמתיבתא למשה מסיי והם הראשונים שחלקו בשמיכות
 הקדמות ניט בדלמירון בסגנה והוא היה מחלוקת
 ראשון שהיה בישראל בדברי תורה עכ' אמנם הסבר
 כטה לפי סרמבס והוסף כמעט כאלמ'סני שלא ידעו
 לו עון להיוטו סמיד שכתובה : דברו ומורסם וכו'
 הונא זכרו נקבלת הרבאל יפיון שמה : בעצרת מק
 שארע לחכמים עם ינאי וכו' : ביום קדושין פ' האומר
 מביא מעשה בינאי המלך (אשר היה מן ככהנים של בית
 משמואל) שאלך ככוחית שחדרה (שירוש סם מדינה)
 זככה סם ס' כריכס ונפרסו כיה שחם שמה גדולה
 שלט וקרא לכל תבאי ישראל ואמר להם אבותינו היו
 אוכלים מלחוסים (ש' ידקוש מלשון הקוטשים מלוח) חזון
 שהיו עמוקים ככין חקדש (ש' שהיו עבים ככוחס מן
 סגולה והו גריכס להינאי במלכתס הבסין) חף אנו
 באכל מלחוסים זכר לארבוטו (ש' סזיה כתיביר לסודו'
 לפסו ית' על כרבוטו אשר העג' רכ) והעלו מלחוסים על
 מלכותם של זכר וכלו : הים שם ארס אחד לך לכ רע
 גבליעל ולעזר בן פטירה שמו ויאמר לעזר בן פטיר'
 לינאי המלך לבס של פרסם עליך (ש' שונאי איתך ואיכס

חכמי ישראל כועב) פירו' שבעם עליסם המלך) ויאמר
 אלמור בן פנסיאל לינאי המלך ינאי סמך הדיוט סבית'
 לך הלא לינו (ש' יאלר) לג' ינאי סרפסו) אמה הוא מלך
 וכך בן הוא דיקוש' ש' כתיביתא האס' זה ראו שלא תקס
 מהם) ימה לעס אס אמה שייח' לצבתי רומכ' (ש' הרגס
 כל ארונ) יתודה מה קפא עליה (ש' וקלל כיה עמודה
 תורה שהסמך הרי כרובה וסוכת כקין וזית כל הרונה
 ללמוד יכא וילמוד (ש' האול) וכחכות בו כל האנות לא
 יסתכח) אמר רב גמאן גרינחא מיד כודקה בו שינות
 (ש' סכטר בתורה סגפ' דלכל מינא מורה סכטר מור'
 סגפ'ס מיי מיד כחונן הרעש ע' לעמוד בן פנסיאל (ש'
 כחונן חזן עין או ככניח האקע' ויהרג כל כחמו יאר והיס
 השולם משמחם עד שנא שמעון בן שטח ש' גליהוטו
 אחי אשתו היא ככנאית) וקפוד את הבודה ליוסכה :
 עכ' וכבר הרמיב הריא עבין הספרו הלך ככחלת אנות
 משכת יהושע בן פרטיה : ורמו אליו אחד מן החקמים
 וכו' הוא יהודה בן גידול ארעס על כהנא הלך כלמרו
 בדברים חלה : ויעניו סנידיו רמו ללעזר בן פנסיאל
 הכו באמרו למך אס אמה שייח' לעבתי רומס' וימלס
 הזאת כוללת אכלו ארבעת שגטיס רעיס על בן אמר
 להכאים ככמי' (נלא לנאש החכמי) לכלות ולהגלות'
 ולהמיתם כאלו אמר שכפשו חנפל' נס לתהם כבוים
 וסעלי' וגם יסר אפו בהם ויכלס כמיני עניי וישי' ויכלסם

מלחמות כמיו על אדם הכולל המדות המעול' והכחמו'
 לפי מיהם והוא מה שאמרו אשכולות איש שהכל בו
 עכ' חכל רמי פ' כנמא שהכל בהם : עד מיהם לא
 היה מחלוקת נחמי ישראל כלם היו אומרים דברים
 כמתיבתא למשה מסיי והם הראשונים שחלקו בשמיכות
 הקדמות ניט בדלמירון בסגנה והוא היה מחלוקת
 ראשון שהיה בישראל בדברי תורה עכ' אמנם הסבר
 כטה לפי סרמבס והוסף כמעט כאלמ'סני שלא ידעו
 לו עון להיוטו סמיד שכתובה : דברו ומורסם וכו'
 הונא זכרו נקבלת הרבאל יפיון שמה : בעצרת מק
 שארע לחכמים עם ינאי וכו' : ביום קדושין פ' האומר
 מביא מעשה בינאי המלך (אשר היה מן ככהנים של בית
 משמואל) שאלך ככוחית שחדרה (שירוש סם מדינה)
 זככה סם ס' כריכס ונפרסו כיה שחם שמה גדולה
 שלט וקרא לכל תבאי ישראל ואמר להם אבותינו היו
 אוכלים מלחוסים (ש' ידקוש מלשון הקוטשים מלוח) חזון
 שהיו עמוקים ככין חקדש (ש' שהיו עבים ככוחס מן
 סגולה והו גריכס להינאי במלכתס הבסין) חף אנו
 באכל מלחוסים זכר לארבוטו (ש' סזיה כתיביר לסודו'
 לפסו ית' על כרבוטו אשר העג' רכ) והעלו מלחוסים על
 מלכותם של זכר וכלו : הים שם ארס אחד לך לכ רע
 גבליעל ולעזר בן פטירה שמו ויאמר לעזר בן פטיר'
 לינאי המלך לבס של פרסם עליך (ש' שונאי איתך ואיכס

על פניו אל ארץ יצרת וסוף דבר יצאת מכת חרב
ויער ויבדד ואמר יעצו בו חבוריו כלפון דביו לראו
אל מיעתי המתיקים בידו ואם לא חכרו במלח הקודם:
ואמר להם וכו' היא משוכת וכו' המלך אל היועץ סכו':
ושמע דבריה והגלה האכזבי

וכו' עכ' והלא נצב גם הוא משום עמיכם בחלומן אלני
הספור על אודום ולפי דעתם הוצרכו לומר שעם
היות הקדאים בלתי מכחישים היום צעלב כבר הייתה
ראשיתם שיש עויה דאש לפנת הדעת הכפסד הוא לא
שלא תפסע להבם נוכרת

ולהגלותם ולהמיתם • ואמר להם כאשר נאמר
החכמים ממי נלמוד התורה אמרו לו הרי
תורה שבכתב כל הרוצה יבא וילמוד ואל
תרגיש בתורה לא ללמוד שבעל פה והאמין להם
ושמע דבריה והגלה החכמים ובכללם שמעון
בן שטח והיה חתנו ונתקלקלה הרבנות זמן
מועט וטרחו להחזיק התורה לא בתוים בשקול
דעתם והקשותם ונלאו ולא יכולו עד שהושב
שמעון בן שטח ותלמידיו מאלכסנדריא ושבה
הקבלה לא הרבנות לאיתנה • וזכר דהשוארו
הקדאים שורש עם אנשים שהיו בודדים תורה
שבעל פה ונת החכמים בטענות • כאשר אתה
רואה שעושים היום אבל הצדוקי והביחוסים
אינם כי אם אפיקורסים מכחישי העולם הבא
אך הקדאים הם משחדלים בשרשים מתחכמי
בחולדות • ואפשר שגיגע הפסד אל השרשים
רק מסבולותם לא בכונה מהם • ואחריו הירח
שמעיה ואבשליון ומתלמידיהם הלל ושמואי
וחיה שמעון הלל מה שהרא מפורסם מחכמתו
וענותותו והוא מורע דוד והוא מאה ועשרי

דכדכריו הרמזים במשאלתניו •
וזל והיו לזה החכם סני
תלמידים סס האחד גדוק
ושם הזני ניוס וכאשר
שמעו זה האחד וכו' ולפניו
וכו' ופניו ספור והתחכמו
לחד כת אחת ולחברו כת
אחרת וקראום החכמים
גדוקים וכיטיסם וכאשר לא
היו יכולים לקנן הקבלת
לפי מה שסניע להם סן
האמונה שואף האמונ הרעם
ספריד הכקטום כל סכך
שלא מקבץ ספסדים כעו
להאמין הדבר שלא יוכלו
לכזבו אלל ההמון שאלו היו
מזיזים אותי משיהם סיד
הרבים אותם לל דכדו סוד
ואמר כל אש למיעתו שהיא
מאשן כמורה ומלך על
הקבלה שאינה אחימתוזה
לספור עצום סן המנות
החוקולות ופגזו והתקנות

הגדוקים והכיתומים וכו' הרי לספך דעתו של סכר
להכדיל בין הגדוקי והכיתומי אשר החלו מימו אכתינוס
ובין הקדאים אשר ליעו דעתו סיהה ראשיים אחר כך
בימי שמעון בן שטח ממשעם זיכאי כאמו ולשטמו כמסך
הר"א בכתלם איות על טמנת היושע בן פרוח • ומה
שאמר כי הגדוקים מכחישים העולם הבא מנואר הוא
מה שמארו באבות דר' נתן סוכרנו למעלה גם מדברי
סאל פרח חלק אשר סמו בה דכדו אומתם להוכיח על
סיהם תמימת המים וכאזרם סס סלו גדוקים סת דק
שמעון סכין שהקנה ממים המים אש מלחן מן הטורס
ומן הכנאים סן סכמונים ולא קבלו ממנו וכו' אך
בראשון סמין א' הראיתך כי הרמז איכנו אמו להכדיל
בין קדאים לגדוקים וביחוסים וכפירוש אבות ברור מלל
כי יקראו בארבות סכרים קדאים ושם אלל החכמים
גדוקים וביחוסים וסס אשר המסילו להשיב על הקבלה

אמר שלא יכלו לדחות הכל הכחזו והמקובל וכו' עכ' •
ומה שצאת ניה הנימוקים עם הגדוקים הוא כמסך למה
סוכרנו מאבות דר' מתך אשר זכר בפירוש כי רגליבס של
סתי הכמות לרע ודונן בהכקטפ העולם הבא וסמית
הממים ומכאן משוכה למה שכתב פוהרר עזריה יצ
באמרו כינה פרח שלישי על גדקג כעס הבימוסים
לנקומס ממשע הגדוקים בהכחשת השארות ססעס
ונמולס אחר המות: אך הקדאים וכו' כבר כתבאר
זה ססימן ככ' על סומן כ': ואשר שגייע הפסד וכו'
כמבואר סיימן מל': מה שהיא מפורסם מחכמתו
וענותותו • פרח כמס מלליקן סכו רכגן לעולם יא
אדם ענומן כהלל וכו' • ושם היריה על חכמתו כמס
ספערים עם הכומים הכאים לסמניר כמכאים
ונתכונות כשיו יכחס אל מחוץ החסן: והיא מורע
דוד • כבר כתב סרמגס כהקדאס וצ'עס פרח ג' כי
סכעס

שכונת כהנים אדם מחמיו המטכה כמבאר סיומם מודע
 דוד רבין גמלאל בנו של ליהודם הנשי החל וביהודם
 ששיא כלם הוא הלל הנכלו מלבו בסמכה בת מן
 הכמנים כמחורוס ועל דעתו סתיה נקראת בית הלל
 וסיה שמי שפטיה בן אביטל
 בן דוד: וסיה מאה ועשרי
 שנה כן כעלם הראלר
 נקבלתו וכן אמרו אל כבוק
 שפרי ומשה בן מליה ועשרים
 שנה זה אחר מאירכע סמתו
 פני קב ואלו הם: משה
 והלל הזקן: ורבן יוחנן בן
 זכאי: ור' עקיבא: משה
 ביה כמריב מ' שנה וכמדני

לו להלל הזקן ל' מהם ראויים שפטרם שכינם פליסם
 במשה רבינו ול' מהם ראויים שפטרמו ל'סם מהם ויוספ:
 וכו' מהם בנימוס וכו' ולעו אנראה מדברי ספוד
 הוסיב אלנו מאמר שפטרם להם סמה לאמרו ראויים
 לעבר השנים כי אמרם
 מעברי השנים כהם יסע על
 פדר פזמרים וסק וסין יסמו
 להם שלא יסמו סת מסקידם
 וכמו שזכרו סיומן מל' וכי
 יקמו מועד: ססם מוסרים
 וסוטו וסין לו סלסם מועדי
 אלא אלו הנקבעים על
 ידם וסרי ססם ולבכ' נידוסיס
 כתבו וכו' אמרו כמאמרם
 שסקים וכרוס סיס כל כנאם וכו' עומדת ספירסם
 ולעיו זה יסיה נכ' אמרו ראויים שפטרם שכינם עליוסם
 כמסע רבינו דמיון לכד לענין סריית שכינס ככלל לל
 לענין מדרגת דכקומה כהם כמשה וכהה הוא עז' אמרו
 כנאי מקרבך מאמך כמני וגו' סנלי ספס לא כוון בו
 השוי מכל נד סכרי הכתיב נווס ומעיד ולא קס כנאי
 עוד ניעראל כמסם: ועל כן פכריסם סכמתו על ססר
 להפטיט מדבריו כמסה רבינו: וזכור נא מה ספסב
 פרמלסם בפסקיו המוקדמים להסכת אבות ואל נמך
 הפ' סכטיבי וכאשר ידעו סכמייה עה כטני המוכים פלג
 מן כפסמייות רל' הסכליות וסמדיות הם אשר יכדילו
 בין ה' ית' ובין האדם וכהם הוא יסרון מעלות סכניסם
 אמרו על קצתם כמה פראו ססכמתם וסדומיסם ראויס
 סס ספטרם עליהם סכניה כמסע רבינו ולא יפגס סמך
 ענין דמיון ססס דמו אותם בו לא פייסוהו אלו סלילס
 וכן אמרו על אמרי' כיוספע בן בון על הכד אשר זכרנו
 פכ' : וש' נא עיניך לאלל סך דסכהדרין פעסם אסע סה
 מכוניס בעליות בית גוריא בירוס וסמסם עליסם כה
 קול מן השמים יס כאן אדם פראו ספטרם עליו סכנס
 בעסה רבינו אלא סאיך דורו וכאי לכך כתבו סכמיס סת
 פייסיהם כהלל הזקן וכו' וזכרנו למעלס סיומן לע'
 וכמוכפת'א דסוטס פ' ג' כונס' סמאל' סוס שגמו וסנס
 סת לעינו לאמר יס כאן אדם פראו לרוס קדסע וכו'
 ואלו כמסה רבינו לא קאמר: אסרי כן מנאלו כנאונ
 דר' כין סכך סוף סמיה פס ראש פ' ז' פלג'ס מהס
 ראויים שפטרם עליהם סכניה כמסע רבינו אלא סאיך
 דורן ראוי לכך ול' מהם ראויים לעבר ססס וכו' פכ' נס
 המאמר סוס לפי סס סכונב' בקרמ' כרא' להכלת אכנס
 לל סיס כמיו כ' כמסע רבינו וסל' קלסון סיוון סס

והלכות

ס' סכ' : וסירסם סת יסר ל' ספס' ככלל הזקן עלס אככל כן
 פ' סכ' וסס' סכמיס ארבע' סס: וסירסם סת יסרל' מ' רבין
 וסחן בן זכאי כבן כמקרא סטיח' מ' סנה: ופס' סכמי' מ'
 פנה: וסירסם סת יסרל' ס' סכ' : ר' עקיב' בן פ' סכס
 סתסיל ללמוד תורה: ולמד מורה מ' סכס : וסירסם סת
 יסרל' ארבעס סכה : סס זוגות ססכיותיס סווס :
 דכסע קוסת' : לוי ופמרים : יוספ ויהושע: סמואל וסלמי
 מסס והלל הזקן : רבן יוחנן בן זכאי ור' עקיב' עכ' :
 והיו לו כמה אפיסם תלמידים : מססר מקד' תלמידיו
 לא סמענו אסכס סכר' סוף סהיה מכפסר רב סהרו רבי
 עקיב' סהיה מתלמידיו תלמידיו היו לו כד' אפי' תלמידו'
 כאלל ככתיבות פ' אפי' : ועוד אמרו פס פ' סני דיוטי כי
 היו מסטרי רבכך מני רב סו פייסו פירו' כשארסם אלו
 להסכוד : אלא וסמלי' רבכך מני רב סונב' סו פייסו מני
 מליה רבכך : רב סונב' סוס דרס בתלסר אמוראי (סיר')
 יג' אכסי' סהיו מסמעי' דבריו ל' סתלמידו' כי סיו רביסם
 להסחלק ככמה מקויות לכלאן ולכאן מעמי רבוים על
 סמועיס וזכרו סס הפלגה רכס דכי סו סיימי רבכך
 יסמיתבת' דרס סונב' וכטני גלימיהו סיה סלין אכא
 אכסי' ליה לימאל (סירוס ססיה סהין העולם מאפיל
 יסית ססמכ) : ואמרו בעערנא קמו לוס למסכת'א
 ידרב סונב' ככלאיה : פי' סהיק ניכר כענין עד אי'
 ועוד אמרו סס כי מפערי רבכך מני רכס ורס יוספ' סו
 פייסו ארבע מאה רבכך וקרו אכטסייכו ית' כי סו
 מפערי רבכך מני אבני ואמרו לה מני רב פס' ואמרי
 לה מני רב אסו סו פייסו מלאת רבכך וקרו אכטסייכו
 יסמיו דיימו עכ' : וכס' סהיה מפסר בית הלל ככול סיס
 אשר לא יססר : סמיים תלמידים וכו' כמסכת סוכה פ'
 יסין וכמס' בער'א פ' יס' כו' סל' יג' סמסם פלמידים סו

קול חורדה מאמר שלישי סימן סה

דבסא סכר כלי קוסמת או מנרעת ואף נס זאת אסור
לא במחובתי מאמר יבא משו נדקה לפוס שלו בין שני
מאצרים על פי דרכנו וכל מדות חכמים וכל מדות
פופרים וכו' אמר מדות סופרים תמורת אמ' סס דקדוקי
פופרים ואמר וכל מדות

לח' וככורות פ' כל סמולי המוקדסי' על כבוד סכר
שעתו ושלשמן זכר הרג' נקבלמו: אם יהיו כל סכמי
יסאל וכו' אבות פ' נ': ומכאמ' שלא פסקה חכמה מהם:
כמו שאמרו לה' פמעון בן יוחאי וכו'.

שכמי' זבל דבר ודבר שהוא
חדברי תורה להיות כמנוס
עצבות דר' כמן פ' ז'
זבס נכללו כל יתר העיני'
סמוזכרים כזה וכוה קלית
וממור' וגורו' סווס ומקסוס
וגימטריאיות וכו'. כי הכל
כדמו' כמדם כמקומייה
סכמוכות כהכלמן או
המזמנות כנורה וכו' כמו
סכתב. הרמ'ן כהקדמתי
לפי' המולה: ואמרו עליו
שלא שס וכו' סס פ' היצן אלל
שסכ' הפדרר ולא ידעמי' למה'
זס השייטט שלא קדמסו

והלכות והגדות וכל
סופרי' וכל דבר ודבר שהוא מדברי תורה שלא
למדו יואמרו עליו שלא שח שיחת חולין מימיו
ולא הניח אדם בבית המדרש ולא ישן בבית
המדרש לא שינת קבע ולא שינת עראי. ולא
הלך ארבע אמר' בלא תורה ובלא תפילין ולא
מצאו אדם יושב ודומס אל' יושב ודורש.
ולא פתח אדם לתלמידיו אלא הוא / ולא אמ'
דבר שלא שמע מפי רבו ולא אצד: הגיע ערת
לעמוד מבית המדרש. וכן היה רבי אליעזר
תלמידו נוהג אחריו וזה רבן יוחנן בן זכאי
היה

ומה שאמר כיום שהשיבו
אז ר' אליעזר בישיבה הוא
יוס העברת רבן גמליאל
מנשיאמו כמזכר פ' תפלת
השחר והור' כזה שהיה מכיוס
ע'פ' הסנהדרין כאשר הכיז:
וכמסכים אחר השנעי' מאות
וכו'. כיון למה שסככו
בסנהדרין פ' ל' סנהדרין
היתה כמי' נוקן ענילה וכו'
ושלש שורות של קמ' יושנים
לפניהם כלל' וא' מכיר את
מקומו' ש' כי כסדר חכמתם
היו מושכים אותם. (היו
צריכים למיזך) פי' כשמת
אחד מן הדיינים כומכים

אדם אשר הוזכר שמה בבית המדרש. ואכל אמרו ולא
אמר הגיע עת לעמוד מבית המדרש סוסיק' פס' כחאי
הדן מערבו טעמים (פי' מפני עשיית פסחים) וערכי' יא'
שידעמי' סכרין לאכול מנעוד יוס): וכן היה ר' שלמי' עזר
וכו' זס זה סס: היה רבן יוחנן בן זכאי סוס וכו' כאלל
בשחר סמוזכר למעלה. נס כס' יוס טוכ של היה מיס
כל סכמותו של דינא קכ' כסס היו. פי' סכה כתעסק
כדקדמתי' מ' סנה למד. מ' סנה למד. על והוזכר
ערכיו הרב'ר כקבלמו הנו: והיה כסרן בית שמי.
עמי' סכמכ'ה פניטין פ' סכיוקין כעכודל דאנא סיקרא
דיס כרימי' זהניאו הרב'ר כקבלמו: ר' יושמט' של
היכלות וכו' קרא כן על' סס כסרו המסורסם הנק' ספ'
היכלות שפתח דבריו ואיר אמר ר' יושמט' כשעלימתי
למרוס להסכל כנפיימתי כמרכנה הייתי ככנס כססה
היכלות חדר כחוק חדר כיון סהענתי לפתח היכל
שניעי' עמדתי כתפלה לפני סנה וכו' ואכני לא ידעמי'
סיון וכה לסס הכרת פנים האס היה זה על' סס ססר
סופר ממנו או על סס ססופר מעניכו ככרבות פ' סלטה
סככלו אמר ר' יושמט' בן אלישע ג' דברים סס לי כוריש
סר סססס וכו': והוא האומר פעס אחת כככמי' וכו'
כרבות פק': שאירעו לו סס רבן גמליאל וכו' פ' תפלת
השחר גני מחלוקת ס' סלטה ערפי' דסות או סונה
זכמנעק רה' סב' על עדות ססרס כמחוד למעלה סיון

מן הראשונה אחר. מן סססיה בא לו לראשונה ואחר מן
סלשיית בא לו לססיה וזכרתי להס עוד אחד מן כקהל
מזוסיבין אותם כשליש' ולא סיוס יושב כמקומו של ראשון
אלא יושב כמקום הראוי לו. כל כמוף כסורס סלשיית
לפי' סקסן התלמידים כסשורות גדול היה מן סכרול
סכסל עכ'. ועל זה ביאר הרמ'כס מה שאמרו ככבות
כד' היו זככ' לריות ולא תהי ראש לשועלים שהיו מעלים
כקדם כמכמס ראש ישינה של ככ' סוף ישינה גדולה
של על' ודבריו סכבר ככאן יסכיומו לאמרו ככמי' סימ'כ'
וסכסדרין היו מזוסיס וכו' שלא מעלס מהס כמכס וכו'
ואין ימנא תמיד ע'כמייס וקיב'ס לא כמסייבה סככמות
מספססות קיימית כ'אומה וככע' שימות זקן אח' יעמוד
אחר סתמיו כמווה וכו' עכ': כאשר דרכנו עליו ד' כככסו
לפרדם וכו' כמכת כגינה פ' סין דורשין מ' ד' כככסו
לפרדם אלנו כן בן עזאי בן זומא ואחר ור' עקיבא. אמר
להס ר' עקיבא כשכככו אלל אכני שיס טסור הזהר
שלא תאמרו מוס מים מוס למכוכ דוכר סקרו' לא יכין
לכגד עיני'. בן עזאי הנין ומת ועליו הכתיב אומר יקר
כעיני ס' המומה לחסידיו. בן זומא הנין וככנע ועליו
הכתיב אומ' דכס מנאס אכיל רייך כן השכנעו וכקאמרו
אחר קכץ ככעיני' ר' עקיבא יבא כשלוס עכ'. וככורו'
כמרימא וכו' ככב כעל סכרין זהו סכורס כהיכלו' ככמ'
והיכלות זוסרמי' ססיו עעסיס עעסיס ומכמל' סלטה

במקום ומשפחה ככמר ונשים כהיכלות ורואי היח
מפחדות מלאכים כמעמד והיא היכל אשר היכל נלמ
מהיכל וקאמר להו ר' עקיבא כשאתם מניעים אצל אב
צו טעמים אל תאמרו מים מים ופירושו מים טהור מים

בנתינתו לאותו זקוק כראין
לו שם מים ואין שם מים אלא
דמות בעולם כראות ואם
אמר הרי אלו מים כהדף לט
כי פקר הוא אומר וכן פסול
בהיכלות רבתי כלשון הזה
עמי שפומרי פתח היכל
עמי כדאה כמי שיש בו מזה
אלמי רבנות גלי מים ואין
שם אפי' טעם אחת אלא אור
יו אבני מים טהור שכן
גלגלונם בהיכל שהים יו
עמיהם דומה למים ואם אמר
מי הללו מה שייכן וכו' עד
אזרו ולא שכן עולמי במרום
אלא במדרי לנס דואים
ונשים כהדם כדואם בעיניו
דבר כבוד ופושעים ואומרי
ומדרי' כעין הכוכב רוח
הקדש זהו פי ר' אל עכ'
ואחריו כמסק המים כפינו
למערכת האלקות פקס'
באמרו כי הפדס הוא
מוראי לבנם שהיו מנידיים
במקשמתם הדברי האלקיים
עד שהיו מתדמים לפניהם
באילו היו ממנולס לפניהם
וקיו דואים אותם בעין עכ'
אלכ דפי' פירוט לטי הפסט
כי עלו לשמים מבח שם
שהזכירנו ודכינו הוי גאון
כמכ במפוכה דע כי דבר
זה היה מקובל אצל הרשעים'
כלם יסרו ולא היה אחד
מיש מנחם בו כי אומרו' הו
שככה עושה אומות ונורא'
על ידי הכדוקים כיו טהור

חיה מאה ועשרים שנה כדברו והיה בחרבן בית
שני ומתלמידיו רבי אליעזר בן הורקנוס ש' שלו
פרקי רבי אליעזר המפורסמים בתרונה ופסא'
הגלגלים והארץ וכל דבר טופלא בחכמת
הכוכבים ומתלמידיו רבי ישמעאל בן אלישע
כהן גדול והוא רבי ישמעאל של היכלות והכר'
פנים ומעשה מרכבה כי ידע סודותיהם עד
שהיה ראוי למדרגה קדוה שהנבואה והוא
האומר פעם אחת נכנסתי להקטש קטורת
וראיתי אכמריאל יהי' אבאות ושאר הענין
ומתלמידיו רבי יהושע שאירעו לו עם רבן
גמליאל הדברים הידועים ודבי יוכי ורבי
אלעזר בן ערך שאכרו עליו אם יהיו כל חכמי
ישראל בכף מאזנים ורבי אלעזר בן ערך בכף
שנייה מכריע את כלם' ובאלה הדורות
זולתי אלו המפורסמים וזולת המון החכמים
וזולת הכהנים והלויים שהיתה חורתם
אובנותם לא פסקו השבעי' סנהדרין וחכמתם
על פיהם היו מכנים דממונה ומעכירין
הם עבר כמו שאמרו אך שמעון בן יוחאי כך
מקובל אני מפי שבעים זקנים ביום שהושיבו
את ר' אליעזר בשיבה ונמשכים אחר השבעים
מאות שלא היו כמותם ונמשכים אחר המאות
אלפים אחד שלא יתכן להוציא שבעים אלא
ממאות שהם למטה מהם וכן על ההדרגה
ואחריו אלה ר' עקיב' ור' טרפון וחביריה וכולם
אדר החורבן והגיע רבי עקיבא אל גבול
קרוב מהנבואה עד שהיה משתמש בעולם
הרוחניים כאשר אמרו עליו אדבערה נכנסו
לפרדס אחד הציץ ומת אחד הציץ ונפגע א'
הציץ וקצץ בנטיעו' אחד בא בשלום ויצא
בשלום

עמה אמ' אל ויש אחרי דק יוסד מדק עד שיגיע למדרג'
פלא ישגיגה הנביא ואם יסרום אליו מתכס סוכתו
מזו ב 47 א

יש לעולם כדברים הללו ואין בהם הספק כל פקדו
יודע אלקים שאין טועים בו טעש בטילג'
וכל מה שאלמר טעשה לבני סוכה בן דוסא חולמו
מאמינים בו ולא חכמים וכסנאס מר דב' שמואל גאון
אל וכיוצא בו שהרבו לקרוב
בספרי דברי עולם סאמורים
אין סמאות הללו כראות לא
לכניסו ולא יפשה הם כוס
אלא לכניס ומכשיסם ככל
טעשה שאלמר כי טעשה בו
כס לכדוקים ואלרו כי אין
זה הלכס איך נמשל' עקיב'
טעשה כהיכלות וטעשה רבו
כמוי' בן הקל ועל ר' ישמעאל
וכיוצא בןם כל אלה אומרי'
איכס הלכס ואכו סוכים
כי הקכס עישה כפי' לכדוקי'
וכלפאות ומדאל לנס היכל
עכ' איך מדכני הסכר לא
כוכל לעמוד על אמת
כוכמו באיך כהמלומים
בעולם הדוכים ואל כל'
אמר מתסון חסס מכלי
הכרע: וסיס סמט מי שלא
ככל וכו' כי לטכלו של אדם
גבול יעמו אללו כל יעדכסו
לדבר האורס כראשון טרס'
לא וספורם לראות לפנים
ממשיכות הרי זס כיוזק וסיון
מלויים לו סונגד וכמו טכס
האורס כראשון פ' כל סאמר
מכל אדם טלס עם הכנס
טכלו כום טכטטנו מיטין
ויבקס טכסס סאמרי אחרים
טעמכם טכטטין יומות וכו'
אלא אם ילוח אליו עור לא
כמו שאמר וטכומי כפי ענין
עד עכדי עכ' וסנה דכרי
הסכר אליו כריבי סימ' ג'
ככאו לדבר אמתו על מדרג'
ככוד פ' אשר וכו' כככוי

קול יחזקאל מאמר שלישי סימן סה

הנביאים כי יפסק מעלתו כל דת לגמרי ומאז שהשפיר יארע לנבי אדם שיסתכס דעתם עד שלא יאסו לנביאית המעלה ולשאר הכמות אבל אשר ימניאו עמם לתורה וליראת שמים יאל להם מזה כי יבסו כל המון ליראת

שמים ואחרי שתשוב כלל פקציון ולא יסויו שום ספק בנה ולא מראה שאמת נבי אדם המתעסקי באומות דברים ואחרו לך כי הוא דרך כלולת זכות ישינו ליריעת הבורא לא תמשע ולא תאנה להם ודע באמת כי יבזו לך ולא תמנא יראת מטא וזריות ועניה וטורח וקרוא לא לאות המתעסקים במטעה ובמראש עד כאן: שמתאם כשמי פועלות וכל פעליומים ובקטאנוי נעין

ובמטעה ידואה אבי את דברי המורה בראשון פ' ל"ב כי קרבו ויאחיון בככמים בקנה לדברי חסדר שהולך בכס דרכו לרעות כונת העניב אל משרטי העין הו קסוי שכן נתחזק וע ארבי רמשין דמארזם וככס יקרה בהשגות השכליות מכמי שהן נתלו בחומר דבר ידמה לאם שיקרה להצהור החושיות וכוא שאתה כשתיצין בעיניך מה שג עכבך לאותך שמשגהו וכשתבדית שכיך ותכלן נצוין והטורח לעיין על דוחק גדול יותר ארוך ממה שצככך לעיין דשקו או הפהכל בכמינס דקה או סתום דק שאין כנחך להטינו וסוכרו מא תק לאתמי לשיחלש האותך על זה אשר לא מוכל עליו לכד אבל יחלש גם כן על מה שצככך שמשגהו ויחלש לאותך ולא תיאמה שהיית ויכל להשיגו קודם הפלגת הכנסת וההטורח וכן ימנא כל משיין בכמהה מן החכמות פחינו בענין המחשבה כי אם ידכה המטענה וטרחם כל רעיוניו ויכל ולא יבין או אשימה סדרכו להניבו עש אהרו ולא תמכל להשיג מה טלח תוכל להשיגו עם זה כבר כענת אל השלמות האבטי ומתים במדרגת רב עקיבא ע"ה אשר ככס בשלום ויבא בשלום בעיניו בלאו העניינים האלקיים ואם עתמכל להשיג למשלס מהסנדק וכו' מגיש באלטע אשר וימינו של תהיט שלכ לנד א ל הסונ יימד מבר הכל מפר ומתקדש לך אז תבדח הדמוינס ונטות אחר החסריות והמדות המנומות וירעית לטרירת השכל ולהכנות אורו כמד שתקדש בראות מן הדמוינס המכוני מינס רכים כס

בשרום ומנו רבי עקיבא ויהיה המה מי שלא ככל ראיית העולם ההו' עד שנתקה הרבכרו והשני בגפע ונטרפה דעתו דטרירוף האלקי ולא הועיל בו בני אדם והשלישי הפסיד המעשים מפני שהשקיף על השכילים אמר ל'ה המעשים הם בלים ומשתמשים ככל איכנו מגיעים אל ההדרג' הזאת הררהנית ואני בכר הגיעי אליה ולא ארגיש על מעשה התורה והפסד והפסיד ותעה וההעה ורגי עקיבא היה משהמש בשני העולם' מבלוי נזק שהשיגו וכו' וזו היא ששכנו (ס"ג פ' אין דודסין) מעש בר' יוסע כן חכביא שמים

עומד על גב מעלה כסר הכיב רואה בן זמא ולא עמד מפניו אל מאין ולאין בן זמא סוף המשכה ל' ל' ר' יוסע לתלמידיו עדין בן זמא מנחין כל' שיבא מכלל הדעת עכ' והלא יבא היסוי כפירושו למצרכת האלקיות פ' ח' להנין ולר' יוסע כי המחשבה המתעשת ועולה על מקום קניאה וכשנעצת עם היא כשקפת ואיכה יכולה לעלות עור' וסמלת השני האים היובא מן הכרה אם העשט שהשניו מפרש לכלל עשטו משימי ישלו הכס עד מקום קתקור ולא יותר ולכך כל ההורם למציב בדבר שאין יכלת המחשבה להתפעל ולעלות או כו כאלט מאחד מה' ארבים לבלבל מוחו ולהרום כנין גיטו או מרוב כשיית שומטתה לסדקס נתיב שאיכה יכולת להשיג תעלה עשאו ומבאק ומשוב להרעה ולזה אמרו רז' ל' מופלא מוח אל תדרשו וכו' עכ' והשלישי כפסד המעשים וכו' וזהו קנן ככט עות שמכיר עם כהמשך משל הפרדם ועיניו שהשפית אחד מן העקרים הגדול' ו' ו' החשבה שמוכוו גם הוא בעצמו לפי הדעת האתמי והשכ היורו כלו תמשים אל הענת המוסכלות לכד וכו' לדבר ימכל לו ומרעה אל רעה יאל ככל המכותר טאה וליראת זס כעב רבינו היא כמשוכמי לאמד הקון הגוף והכעט ומישור הכגת האדם הוא עכב פמשכה והנמרא א' אז טוב ליהלל' כי למוד התורה ויעיל לעצמו ולחכמים כמותו ויעיל לעמי הארץ כי ימסכם לדרכי המות והקורה ואשר יסיר לנו מזה ויעמק בדברים הסס אשר זכרנו יסיר מעליו יראת שמים ויסקד מואוס

קול יהודה מאמר
שלמה כח הדואה כחולס וכאשר יפגרו כעין לדברים
שמאירים או לדברים הדקים וכדלכ: וכבר באנו עליו
לאוי הוא מחמרה עליו מכינה כמטה וכו': והוא כמטה
שהרנוהו סיה פול וכו': כמכת כרכות ערך

הדואה ועבן אמרם עד כאן
שכונה לומר עדיין אי אפה
מכא כוכחך:

סימן סו כוס ימים
פחיים ה
הפרכים וכו' כל על גבר
תמים כזה ופול ר' פקיה
שוכרת לאוי טילאר כי יסוה
וימות וימיה ככרבות כמין
הן כעודנו מי יסוה דבק
כאלקיו וימסס ישראל כ
כעשויו וכסת ספרד כמחמו
גנושו עורנו עומד לכבי
פ' כאלסה ורוב חכה ופך
כי אסרי מומו סלו יסלם
פדנקים וכפיים הכנחיים
נבמו סמרו טס פ' סרואה
גינתה נת קול אמרה לו
אשרך דבר עקבה שבתם
כשאתן נאמר ולמה מזומן
למי העולם סכא'

סימן סו ואחריהם
דבור אחר
מאיר וכו': ומכר ר' המשכ
בשבת וכו' המינין לשטרות
הוא לראשית מלכות היונים
טעמנה קודם מרוב הניח
השמי כמו שהעלו מול פק
דמסכת סליים ועמה נאו
אסכין ובנה ויכונן על דעת
הסבר רלא ימי עמידת בית
שכי היו הכ טסה לשטת מלך
ועם ק' אחר מרובו קמו
במדו מקע טסה הסר ארבע'
שנה אחר עברו עכנן

הניח עד תחלת מלכות סיוס אשר ממנו לוקח המין
לשטרות טע ק: דם המרוב כמו שקדם: משלם ידך
ומאסו כנאר תקל זכה כדבר המכר: וכבר ידעת
מדברי הסבר עבדו מיין טה כי הנבואה סמיעים טע

שלישי סימן סו קצא
אכתי בית מני ארבעים טכב וכבר הדאית לדעת כי
סחול לקרא המינין לשטרות: וכבר נדק דברו נכ סיים
סכור המסנה אחר תקל טנה להכנס הכנזיה: כהגלגל
כה: כל כי כמסנה הכו' כהגלגל זכרון שלשלת הקבלה

שדס זכרה: ממכרם אומה:
וכו' סכל כספר עם אמרו
אלכ מה טהו רשוק וכו':
ככינה לומר כי מעבין
סכרם סת המסנה: סכור
יפה כולל כל הדינים בדנה
דכו על אפניו וסדור כערך
טוח נין מלחיה עם טעם
סיזכות דבר לדבר: וכונס
מספר סדריה כי נמסס
עמודיה טסס אשר הטכנו
על ארבי סכמו: ישעיה לט

סו אמר הכוזרי בזה כל כוס יחיה החיים
הערבים וימות הכינה
העברה ואחר כן יחיה החיים התמידים
במענוג מהמיד'

סו אמר החבר ואחריהם כדור אחר רבי
מאיר ורבי יהודה ורבי
יסי ורבי שמעון בן עזאי ורבי הנינא בן חרדגון
ורבי ריהם ואחרי אלה רבי והוא רבינו הקדוש
והוא רבי יהודה הנשיא ועמו רבי נתן ורבי
יהושעבן קרדה וזולתם רבים ואחריהם בעלי
המשנה הנקראים הנאים: ואין אחריהם אלא
האמוראים והם בעלי הגמרא: וחבר רבי
דמסנה בשנת תקל לשטרות לא למחן
כטות והוא שנת ק' לחורבן בית שני אחר
חמש מאות ושלושים שנה להפסק הגבואה
נתגלגל בה כל מה שזכרנו אלה מעט מהרב'
מדבריהם וממעשיהם: והשרדלו במשנה
בהשרדלותם בתורה מהבדים כל משכרם
אורה וכדורת וכספר כדריה ופרקיה
והלכותיה והזהרם בשכועות מה שהוא דרוק
מהרעת

וכוונתן טעם למדוע כשזכרו: אמ' לו כשאסף כל
אלו הטסה מינים ככוללים המכות נאס למלוק כל מין
כללו מהם אל מינים כרמיים: כשי טס טהו לאוי וקל
טס כל מין טהרטיס טככא': אחר כן טלס במלך
זה יפטר על זלמ המכונס
ראס למלוק אותו לו' מלקים

וכוונתן טעם למדוע כשזכרו: אמ' לו כשאסף כל
אלו הטסה מינים ככוללים המכות נאס למלוק כל מין
כללו מהם אל מינים כרמיים: כשי טס טהו לאוי וקל
טס כל מין טהרטיס טככא': אחר כן טלס במלך

קול יהודה מאמר שלישי סימן סז

עם ככל מין פדתי למדקים וקראם כל אחד מרש •
 אשר כך הלך מאמר כל פרק למדקים קטנים ככוסים
 לסבין וקלים לדעתם על מה ולהורותם וקראם כל
 אחד מאלו הפרקים הקטני' הלהב ואחריו כן יצא הרמבם
 להאריך בשום שכל וטוב

מהדעת שיהיה דבר מוסכם עליו ונחגלגל
 בה מצחות הלשון העברית מה שאינו נגזר
 מלשון המקרא הרבה • אבל קצור דבריה
 ויופי חבורה ונוי ערכה וכלול אופני הענינים
 עם הפסק בלי ספק בענין שיראה המעיין
 בעין האמת כי בשד ודם יקצר מחבר כמותה
 אלא בעזר אלהי' ואין שונא אותה אלא מי
 שאינו מבינה ולא מהעסק בלמודה וקריאת'
 וישמע מדברי החכמים השיחורת והדרשות
 ויגזור עליהם בדרך מקרה ובחסרון כאשר
 גזר כל יגזור על האדם בחסרון מי שיפגעו
 מבל

שעם למדור כל המסכות
 והפרקים ומספרם בכל הלך
 שארונם יסעו דבריו אלה
 סהיו מס'כל מסכתו המסכה
 הן ופרקים תקב' עכ' •
 שוסכם עליו הסכמה איננה
 בלי עזר אלקי' ותתגלגל
 בה מנחות הלשון העברית
 וכו' • כבר כתב הרמבם
 בהקדמתו המסכה כי רבינו
 שקדוש שחבר אותה היה
 נח לשון ומי'לג מכל האדם
 בלשון שקדש עד שהחכמים
 פנה היו למדום פירוש מה
 שכשנתבם עליהם מוזמות

עוד כל דבריו לטעם לפון המסכה גם נחם שאינו נגזר
 מן המקרא כי אין נגדע נח מנחות הלשון דבר • רק
 הוא כלו קדש הלולים כדבר הרמבם במסכת מוזמות
 ראש פ' ס' ואל אמרם ככל המסכה מרס ומורס ויחרום
 בעלי הלשון האחרוני' מקשו'
 על זה ואומרים כי הרשם
 הרים ומרים ויריס וזו אינה
 קושיא אמיתית שעקר גל
 לשון מן הלשונות הוא חזר
 למה שמדברים בו בעלי
 אותו הלשון ומה ששם מהם
 ולא בעלי המסכה בלא ספק
 עכריים היו במקימן רובם
 לומר כארץ הכני ושמש
 מהו לשון מרס וכו' נשמעו
 הכה זו ויאם שהוא מקובל
 בלשון ושזו המלה לשון
 מלשונות העכריים ועל זה
 הדרך מהיה מסומך לכל
 מי שיאמר מן האחרונים

לשון המסכה אינו נח או שהם נשמעו כהלות שאינם
 כדאי בלשון וזה העקר שזכרתי לך אמתי אבל החכמים
 השלמים המדברים על הדברים הכוללים כל הלשונות
 כלם עכ' • ויהיה אמרו אבל קצור דבריה מלשון
 אבל אשמים אשמו לאשמת עיני כאשר הראית בראשון
 סימן ז' ויתשא אמרו קצור דבריה לעומת אמרו
 מנחות הלשון כי אמנם הלמוד בלשון קברה הוא מקבץ
 גדול בנחותה' ויתר הדברים ירכימו לעומת המתיחס
 אליהם על הדרך עמו' שיכרכו בניאור הראשון: אלא
 מי שאינו מבינה וכו' ו'ל' אעם היותו בלתי מבין הגיע
 גכ מהתרגמותו לבלתי מהעסק בלמודה כלל ואפילו
 בקריאתה קריאה בלתי מובנת • ועם זה לא ישמע
 מדברי חז"ל רק השיחות הנכריכות לימוד והדרשות
 הרחוקות מן הסקס השכלי והוא לא ידע ולא הבין מוכן
 עניינם כמו שיכתב מסימן כ"ו ואילך • וכנן יגזור
 עליהם בדרך מקרה וחסרון לומר דברים אלו
 בקרי והזדמן ולא כמשו אמר חכמי כאשר יעשה מי
 שיפגע אדם לא כודע אכלו מתמול שלשום ומבלי מבין
 בעניניו והרגלו באורך חברתו' למדאם עיניו ושכחו
 ויגזור בחסרון האיש הוא ויאמר לכל סכל הוא והוא לא
 ידע ואשם • ואיש אשר אלה לו הוא לכדו יטכא המסכה
 להיות עניינה רחוק מכלותיו מכל וכל • ומדמיונו
 ממיכתם על הכחואה וכו' זה מוכח למה שהובט למעלה

המקרא מדברי עכדיו ומסרתיו וזה מפורסם בנמרא
 עכ' • אמנם כונת החבר שעם היות לשון המסכה ברה
 ליוגלת' ומספר לרצ' נחות כאמור כבר נכנס והתגלגל
 בה מה שאינו נגזר מלשון המקרא כמו תורמים וכיונא
 או מה שאין לו מונח מלשון המקרא כלל כמו קטנית •
 חרובי' וזוכנן ודומיהם כי הפכרם הביאם הלום לכלול
 בה דקדוקי תורה ופדטיה ולא יכלו להפעלם מהשמש
 עכמה מלות מחודשות הכרחיות להכנת הענין וכאול
 לשון מקרא לחוד ולשון גמרא לחוד • אשר הניאו
 בראשית לתשובת חלת תורמין כפירושו להגלת אסתר
 על חלת מתי'הדים • והשם מנטיית לשונה כמעט מלשון
 התיקר הים נראם פמימות מה בערכה אבל יש לנו לשום
 לב אל יתר השלמות ככדורת מדובר בה ואל אכל קצור
 דבריה וכו' ואמר קצור דברים כנגד מה שזכר בדמליק
 מינה מנחות הלשון שדבר הלשון ענמו אשר כתגלגל
 וכו' בתקלקל נחם שאינו לשון מקרא כאמור • בו כתמן
 מנח קצור הדברים' אחרי כן חזר על הראשונה למעלה
 למטה כפסוק שחיים ואמר: ויופי חבורה' • כנגד אמרו
 למעלה מחכרם אותה' וכו' ערכה כנגד סדורה' וכלול
 אופני העניינים עם הפסק • כנגד כוסם מספר סדריה
 ופרקים והכתיבה • בלי ספק וכו' ו'ל' כל אלה סתמים
 שיכרכו הם כלי ספק מחוקים בענין שיראה המעיין
 בעין האמת ובשכל גלול כי כשר ודם יקצר וכו' ויש לפתו

קול יהודה מאמר שלישי סימן סחטט קצב

ההזרה בשמועות וגם הוא חסד פני תכלית סטורו אל מול ראשו מי ס'ה שסס היה מונח דברו ללמד על איכו סקבלה המורה על אמתה נא ורוכי ככנואה הממורה וכו' והמאמר הזה הוא לנחום הלבלר במשנת פאה פ' ב' אל זורע את שדו סבי מיכו חטין אס עשאן גרן א' כומן פאה א' חצי גרנת כומן שמי פאזיזי פ'ס הרמנס הלבל' סוף הכופר יו גות הס שני המקלים כגון הלל ושאזי סקבלו יושעיה וואנטליון המקבל מיהודין שחם כמו שהתחבר במס' אבות פ' ב' ומיהודין מקבלת היסודי' של יקבלו יק מרמס לשמור את דרך הקבל' האמרכי היט' לא יעזר על כמות ההסכמ' כמו שהתבאר סימן כ"ד וכחיקומת זולתו ומס פאזר אחד מהס הוא עיקרס בן מהללל כמסופר מעשיכו במשנת עדיות פ' ה' אלל שמועית הנמרל וכו' האריך על אודותס הראש'ל בספר קבלתו ונדרכיכס דרכי משא ומתן של הלכ' סהורגלו כהס ונדרכיכס מולדות מאורעותיהס וכמשליהס כי ממסלים משלים הס בדרכותיה' לרמוז על לאוד מועיל כמו שישך הנאיור על זה כמה שינא' ואס יש בהס וכו' הן הן הדרכות סטובורל כגול הקס סכלי והשומע אשר לא ישעה כפשו בו כונר היתמן דרשית של דופי ויגור עליהס כדרך מקרה ומכרון כאמור ועליהס אמר החכר כי ככר היה עניינס בדורות ההס כהנ ומכונס להניע ארזי בינה על פי הדרכים ההס כדרך אכמת וכיונא' וממילא רווחא שמעא נססקון כמסכו' וכו' ע' ככרט סמנא דוגמת זה מן המור' כלשיס פ' ה' כלא' והמסרכס כדרך ההוא ביוון ההוא וכו' עכ'.

מבלי מבחן ואורך חנרה ומדמיוני סמיכתס על דנבואה מה שאסרו אמר נחום הלבלר מקובל אני בפי רבי מאשה שקבל מאבא שקבל מהזוגות שקבלו מהגביאים הלכה למשה מסני ומהזהרס בקבלה לא מקבלת היחידים מה שאמרו אחד מהם לבנו שצוהו בעת מותו בני חור לך לא חזור ק בר' דברים שהייתי אואלך אש' לו ואמרה לכה לא חזרת לך לא יך אמרו אני שמעתי מפי רבים והם שמעו מפי רבים אני עברתי בשמועתי והם עמדו בשמועתס אתה שמעת מפי יחי מוטב שתניח דבר יחיד ולאחוז דברי רבים אלה מעט מהרבה כטפה מן היסמן הראיות על מעלת שמועות המשנ' אבל שמועו הגמר' והמקבלי' אותו יארכו הדברי' בהם וברדכיה וברבריהם ובמשליהס וראס יש בהם מה שאינו היו' משוב' כבר היה ברורות ההס נהוג ומשובח

סא אמר הכוזרי כן אני רואה בחלקי דבריהם מה שסותר המסופר לא מה שאתה מספר מבללותיהם מהרצאתס פסוקי החורה אל פנים שמרחקת אותם מהקשה ותעיד הנפש כי לא היתה הכונה בפסוק ההוא מה שזכרו פעם בדינין פעם בדרכות' וכך מה שיש להם מהגרות ומעשים רבים ממה שמרחיק אותם השכל' **מט אמר החכר** הראיות מה שיש להם כהדייקית והדקדוק

שים נדבר סול מה שאיכו היום משוכנכן הוא נאמת כי אינו רואה הפרט סותר ל הכלל כי מה שסופר מכללותיהס בקודמת הוא מעולה מול' כמשך אחר החכמ' אמנס מלקי דרכיכס מענין סונאמס פסוקי התורה אל פנים ורים

שמרחקת אותס הקשה וכו' לא יוכלו מלט משא הנכחי והדופי ושלאס סמס כעלאו ממכוהא' מה שהוציאו מכונת הסבוק לפנין הדיכיס אז זולתס והכמוכ כלמי סונבל כונתס לרמיון מה שיזכור חלכ סו' ע' אלל פסוק וינו הש'קי על האדם לאמ' שהוא כדש לפנין זמנות בני כס' הכ'מס שהפליגו כהגדו לומ' דבר פלא' לשמו' לענינס זדיותו וסוף ססונו להשמע סו' ע' כי סס סו סס לו חק לרמיון באמסס כשידך כנון העולמי' למנרים וכו' וסג' סוף מה שספרו מהמעשים אשר קרו ואין הדעת סונלתן כי כפלאים מעשים אשר יספרו יותר ממה שהאזין יכולה לשמוע ועל א' ישס דרכמו סו' ע' לאמר ומכס כפורים ממראיות רוחניות ראוס ואין זאת פליאס על החסידו וכו' והחלק השלישי סוף גס הוא ככלל כסו' ההגדול' א' שיואלג' סס מעשי' וספודי' ולהרמנס פ' חלק דרכיס קרובס לאלו כשכפר כנו' הכת הראשונה מהנ' כמות שלהס כסלקו בני אדם וזל כונרים שלא כוונס החכמים אל ככל דרכיכס

הישיכס והמתוקיכס אל' מה שהיכוכלפי דעתס מהס וסמס על פסוטס ואעפי' שהנראס מקנת דרכיה' יש בהס מן הדנה והריחוק מן השכל עד כלא' מוכר על רסונו לעמי הארץ לא לכמאי היו ממחי' בהתכוננות כהס וסס סומרים היאך ימכן שיכיה בעולם אדם שיחשוב כיה א' שיאמין שהיא אמונה ככוכה קו שייטב בעיניו וכו' עכ' **סימן סט** סרליא מה שיש להס סטידיקיות וס' **ללא**

דאס כמה זכונים דכריס הללו הממכים עד סימן
 עג על מוכן הראים הזכונות להנרות על שלמות אחי
 חלץ עם מה שכתב הרמבם נמוקס זה זכרנו לו קודמ'
 כי עם אכל הכת השלישי אח' אל אותם כמי אדם שכתב
 אכלם גדולת הכחמים אל
 ונוכ סכל' מהה צמנ' ככלל
 דכרהס מורים על עמינים
 אמתים למחר ואצב' שהס
 מעשים וחבורים במקומות
 וחבורים הם מורים על
 שלמות וכו' הם השניו האמת
 שכתבנו נכ' אכלם מניעות
 הכמע ומניעות המאווני
 להמנע' ידעו כי הם עה'
 אינם מדכרים המוליס וכו'
 עכ' ומה שמניעים בה' (לא
 כי) וכו' כל שכתבנו
 המעשה ובכרייתא מניעים
 אכפי השם למדרגה עליונה
 מן המחקר וכו' כג בענין
 כי הוא ראוי להעמר בו
 מהכפל יומר מן העלות
 שאינם אלא כלום להנכח
 פענין ולא היס בהכפל
 המלות כל כך זרות כי
 יאות זה פעמים להכנים
 כיכה שלימה טלב' השומע
 ואף גם זאת נזהרו מ'
 מהכפלתן:

סימן ע דאיתו וכו'

אכל הוא

פומת וכו' הכונה לומר חוץ

האש ומחן שלהם איננו הכנחין

הראיות מפשיקות לכד

שאין להם על מה שפומכו כי

אם נפני הראות וסנרא

גזכרע' אכל הוא מופת חוק

כראי מונח לוקס כפשות

הכס ומכריחו להודות עליו

וכתב אשר כתב וכחתם

כחוץ הראיותהן אין עם

להשיב עליו ומנע להרי' ראש'

סימן עב שחסיס אכחו לא

כדע דרכי פירושם

למורס' וזע' ער' ש' סר' מרשת פ'

מקור ואל חליה חליה

שאמר שלא דברו ככונה כי

דעמנו כקלת כנגד דעתם

רק אכפי דורנו יחסנו כי

דכריהם כמשמעם ואיננו כן

עכ' וככת עוד כס' יסוד

מורא מער ראשון כי פגמא

פוסא פי' האטסט קוא על

ענין

דרכים רבים וכלם עד ככונה כי

המכות אשר יעשה אותם

אדם וכו' רק אין ככת

למכיל להיותו ריק מחכמת

המקרא כי כאשר ימנע

בגמרא כעט שפאר לא ידע

באיה ספר הוא ואם הוא

עד פשט או אסיכת' כעלמ'

כי ברוב חכמתם ובלפולס

יוכיאו דבר מתוך דבר והס

ידעו הפשט מכל סדווש

ככאים אחרים עכ' ואלה

הענים ספנייס אל' סהן סן

הדכרים ככאמרים כוז וננס

מסותסים פתיחו חוסס איס

על שמו ומל' ליחכס לכניס

מתחלפים: זאעט הוא וכו'

יזכר יתפלל כשמי הפכים

התקננו בהס מן הקנה אל'

הקנה כי מאשר הכירמנו

ליזר מערמי הכלכה הס

פכיס מערמי המודי'

הכלא זבלא מעשני' כי סכל

טוב לכל מעציהס כמי'

הפסיקים לא עמד טעמס

ורוחס נמר ברוב דכריהס:

סימן עג

אכל הוא

הן אתה כודלות כפלאס'

אכל דע לך כי ראוי שפאר

כזה אל' משמ' דכרים הא'

שחולו היס דרך ככות

לפמהס להמשיך בו אוסן

כראוי ככתובו והיו מכחיני'

שהם

כזה וכהן ה'ן מרות

שהערה כדרשת כהן דכריים

מקובלים אכלם ינעלמים

ממנו' והכ' שעזו לעמיכיס

המקובלים סמוכות

לאסכמחא ולסיוון עד

כזינו לך

כזוכיס לא שזוכינו אל'

כיאירס' והיו עיניך רואות

את

מורך כחלק רשליסי פ'

מ' שסס עליו דכריו על

הכדושית

כאמ' שדרכס ידוע למי

שהבין דכריהס וזה שהס

אכלס

כדמות חלינת השיר

לא שהדבר הכוא הוא

ענין הפסוק

ההוא ובחלקו כמי

אדם כדרשות לכסי

חלקיס' החלק

הא' ידמה שהס אמרוס

על כד כראוי ענין

הפסוק ההוא

והחלק השמי הוא

מכוס אותם ויחשב

לשחוק אחר שחוק

מכוא' כגלס שאין זה

ענין הפסוק והחלק

הראשון כלחם

ונתבר לאמת דרכו'

לפי שחכמו ולממנו

ויחשב סהס

ענין

קול יהודה מאמר שלישי סימן ענ קצנ

ענין הפסוק ושמעו הדרשו למשפט הדיכי המקובלים ולא הניכה אחת משתי הכחות שהם על כד מליכות השיר אשר לא יסופק עינינו יצל כל בעל שכל והתפרסם סדרך הזוא כזון ההוא והיו עושים אותה הכל כמו מיעשו החיצונים מומרי

השירי חל תני כר קרבא וימד תהיה לך על אויב אל תקרא אויבך לא מלמד שאם ישיע אדם דבר מנוכח יתן אנכנו בתוך יומו ואנו מתיא אל זה התבא אל אליו הסכלי כן יחשו כשי'ה הפסוק וזאת היא כיצת זאת המנוס והיתה הוא האנכנו ואיך כך הם ה' כי יחיו מושב שאהר ממי שסבלו שלם יחשוב זה אבל היא מליכות שיר נאה מאד הוהיר בה על ידה טונה והוא כי כנוו שפסוד לומר דבר מנה כן אבוד לשמעו וימך זה לפסוק על סמל השיר וכן כל מה שיאמר מדרשות אל מקרי כך אלף כן זהו עינינו עליו וכבר זכרתי בקודמת לטון הר'כע מפטר יסוד מורא שהפכים בו לכל הדברים סתלה גם הרשעל כתב כפי ההגדות פ' אין עימדים ופרק היראה שכונת דול כדרכות רבות להכמיס א הפסוקים נלסונות לא יסכח זכרם לא שהיתה כיצת כלל לפי שהפסוק כן עליו ועיין

המקובל להם כלש וכן מה שאירז עם אם מופכו לרכות את המזור אף על פי שאינו פועם מהל וזכ הכהן וזאת והנה פעה הנח לו לומר שכניש הכתוב כמשמעותו וכך אחר המדרש וכו' עכ' וביאור אלף עק דמך גמרא גמירי לה ואתא יחוקאל ואמאיכס אקרא וכו' והנה כל זה חנוו בהסכמה אחת עם החכר דקרא משום היכירא ולא משום מחינה לאוס גדר ונכל לביאורו של כתוב' כאשר שמו פסוק וינו וגו' כפכהדרוי' ד' משותף: אצל העם קבלה ששבע כל כשבע אומנסע המצות או משנע' היולה וכו' והכונס מנוכרת: ושמו השני עבס וכו' כי קנתם יתכארו על מי הדרך העלם שהיה להם כפי' החסום עם סכהנת ה'ג מדות באמור: וקנתם נדרך סאסמכתא כמדובר: או שיש עם פכים אמרו' כו' ונתקיימו בכלל דברי הכוזרי בקדמת באל' שכתוב אמנו לא כדע דרכי מיוזעם לתורה: כאלר נעשה נתייה: נעדר משפטים: ומה שכלל בס' מן הספורים וזולת זה: אף ההגדות וכו' שוב יסוב אלף בהשנת אמרו לתזיקתו שהל'ג סימן סה על מה שיש להם מההגדות: מהם שנוהגים מהם ונכל מהם לנכמתו גריך אחס לכלר שנוהגים מהם ויזאחס כלומר חגלם: לנכמו ולשמו ככר קדם לטון כחך בראשין סימן פ'זכוס סי' יז'ט ועינינו לפי מקומו חוקן ואומן: ככונה מלת האלקים ית ל' במקרים וכו' בחמישי סימן כ' תיבא חלוקת המעשים כלל האלקים או טבעים או מקריים או מ: חריים וכנס עם ויבאת חכר'ס מכת החלקים היוגל'ס עכ' מהסכס הראשונה אין להם סנה זולת רגון האלקים ית' כמזכר ס' ועיין הרומנות זכרניהו כראשון בימן פט': ואלרו וכו' דל' שאירו מה שאירו נכמו אכה ה' ג' ויש

מה שכתב על זה בתוספתיו סימן ט' והרמ'ן פ' לך לך על! מדרש חל' בהנה נא ידעתי וגו' עד עכשו לא הכיר בה מתוך נתינות ששפכים וכו' כתב אל והמדרש קבלה בענה שנהם ונסך לוקרא אלף אין נורף לכל הדברים האלה וכו' יובת' מנירע על פסוק ואכישוב רכנע וסרח בכתי' מחירי הטיוב טענה על שמירת הדיכי המקובלי' בלי אום עוות ככתובים הקמה כאשר עיית' דני' לפי דעתו כתב אל ומה שאירו כתיבת כהנים כמה הכתוב מדבר וכו' סך מדרגיהם שירנו להזכיר כתיבת סעטין

האלק'ם שנוהגים מהם ויזאחס כלומר חגלם: לנכמו ולשמו ככר קדם לטון כחך בראשין סימן פ'זכוס סי' יז'ט ועינינו לפי מקומו חוקן ואומן: ככונה מלת האלקים ית ל' במקרים וכו' בחמישי סימן כ' תיבא חלוקת המעשים כלל האלקים או טבעים או מקריים או מ: חריים וכנס עם ויבאת חכר'ס מכת החלקים היוגל'ס עכ' מהסכס הראשונה אין להם סנה זולת רגון האלקים ית' כמזכר ס' ועיין הרומנות זכרניהו כראשון בימן פט': ואלרו וכו' דל' שאירו מה שאירו נכמו אכה ה' ג' ויש

קול יחודה

מאמר

שלישי סימן

ענ

על אל כניכול וכו' מאין אומר ואין נדרכים גזורים על כבה: ואשתי שאין זה כמחל כמחל וכו' ר"ל מאמר שפירד רבון העולמים למכרים רק נקנת המדורים אשר פדרו כבדנות כבדאשית דכה וזולת זה: כלש מוכיחו וכו' נמלכים א' ככ: ולא

הלקים לכרו ואמרו על דרך מה שהם אומרים כביכול רוצה לומר אם היה יכול להיות כך היה כך וכך. ואף על פי שאין זה נמצא בגמרא ולא ימצא כי אם בקצת הסדרים אך בעת שחמ: אכמורה א הענין הזה הוא נוסף כמו שאמר מיכה: לאחאב דאיהי את הירשב על כסאו וצבא השמים וגובר ואמר מי יפתח אח אדאב ועל ויצא היות ושאר דענין וזה היה העקר יותר מאמרו הנה נתן ה' רוח שקר בפי כל נביאיך אלה וזולת זה הקדמ' והצעה הלאצית כהצעת הדב' דזה כי הוא אמת ומהם ספורים במראות רוחניות ראום ואין זאת צליאה על החסידים ההם שיראו צורות מהם דמיוניות בעבור גודל שחשבותם וזכות דעות' ומהם צור' שיש להם כמש' אמתי כחזן כאשר ואו אותם הנביאים וכן בת קול שלא פסקה מהם בבית שני והיא מדרגה למטה ממדרגת החזון וההדרור ואל יהיה רחוק אצלך מה שאמר רבי ישמעאל שמעתי בת קול שמנהמת כיונה וזולת זה שכבר נתבאר במעמד משרה ואליהו מה שישים זה באפשר וכאשר יבא בקבלה ה:אמרה: מהדין לקבלו וגאמר במה

וכנית הלכ כבוד השכינה ויוח הקדש מדבר עמם. אכל הפסחים שכנית שני כנון אלו שכבדו לזרדם לא היו משמשים אלא כנת קול ועל פי המלך וכו' עכ' ומהם נזרות שיש להם ממש וכו' הן הנזירות המטויות

מן הנפש הדק הרוחני שוכ' כפי סי' ד' ויחיד בנימינו כרכישו סימן ג' גם ויזוהם כראשן פלטה שיש בו מעמד ויש בו חזקת שהיה בו השגת חוט רעות ליתר כראש כראיותיו יגוש פלמוי הינה השכלית וכו' עכ': וכן בת קול שלא פסקה וכו' קדם וברן זה כפי ה' ה' ה' ה' על חזקתו סימן ג' נט החמ' כחזן והודעה כחזר היה כנית שני טעם העיונית על עיני הכת קול המוספר כמספמא פ' ז' והדבור דכה בו דבור של כנויה: מה שאמר ר' ישמעאל שבעתי נת קול וכו' וזולת זה מהדברים המופלאי שסופרו על חכמנו אל ממתי אראו וקולו ששיעורו שכבר כתבתי מחממד וכו' הוא אשר דבר כרכישו סימן ג' כי משמד ויעמוד העל ענין ויקרא ומעמד אליהו במקום ההוא בעצמו וכינוי הם עניינים

לא יושגו כדרך הקשה בטלים פלוסופין וכו' וקיימו אותם הנביאים וכו' עד אמ' ולו היו רואים שילכו בו וין סנכיאים וכו' היו יוודים ביהם וכו' עכ' והזויה בדבריו כי מאשר כתבר אנלנו אפשרות זה וכלנו לבחור בו על קבלתנו הנאמנת אך אם היה כהצד יידיך המופת החוקך לא היינו מייכים להאיינו וכמו החזק בראשון סימן כ' חליה לאל וכו' וזולת החדוש והקדמוניות וזולת שתי הטענות גכ' שוות עד שמכריע הקבלה וכו' עכ' ודרך חליה לפנינו בזה על פי מה שכתב רח"צ פיתור חליה חליה שחיה מניה אחת מהן מבחשת שקול הדעת רק אחמו מייכים למעמד כל אשר נזכר ה' בין שכללה לבו הכבוד בין שלא ככללה' וחס והכחו חשת מהן מבחשת שקול הדעת איננו כפי' סכאמין בו כי הוא

וכו: ראום: כולל בזה ראיה שכלית וחושית כמו שמרטו בסמוך: מהם דמיונות וכו' כעין מה שזכרנו סימן ה' מלשון בעל הענין בשם יח' על הארבעה שנכנסו לפירדם כאמרו ולא שהם עולים במרום אלא נמדדו לכם רואים וטופים כאדם הרואה בעיניו וכו': וקדום למה שזכר הכינוי פ' נלשם באמרו אל מעצם טהרדת רבי ישמעאל בן אלישע'ור עקיבא וסבדיהם מאשר ספרו בספ' היכלות והפלגו כשישור הקוזה ונבטא וכדבריו מופלאים וכדואים בו וכלם ככוח' למחין וישים למחנץ דעת כי שרוב חכמתם וכינתם שהיו משמשים ככתר שם המורא וכו' לראות כראיית כחמתם מעין מה שראו הנביאים כעין חזון נחלים לא כראיית עין כלל אלא שהנביאים סיו רואים כראיית נשמייתיהם

במשמעותי דק כפסוקי חזק כקמס מה טעמה וכו' עכ"ל
ונאמר במה שאמר אוי לי וכו' הוא סוף מאמרם של רבי
ישעיהו הנביא וכוונת החבר שהענין ההוא העמוס ראו
ציונות עם אשכנזי אך הדברים קשמיים הם אוי לי

וכוונתו לנו לתקנם על דבר
תורה כלשון בני אדם או
כאזה ענין וזאת זה ומהם
מה שהם משלים וכו' וכו' וכו'
שהיה מהמעשים המוסרי
מה שאינם כפשוטם רק
משלים וכו' וכיוצא בזה כתב
הלמנס בהקדמת זרעים כי
אחת מכוונות מחבר הגמרא
היתה להביא דרשות ראיות
לפי ענין כל פרק וכו' -
והדרש המגא נמלא אין
ראוי להשיג מעלתו מעשה

שאמר אוי לי שחרבתי את ביתי כאשר נאמר
בויכחם ה' ויתעצב אל לבו ומהם מה שהם
משלים מובאים על סודות החכמות כל החכמה
במגע גלותם מפני שאין לדמון תועלת מהם
והם מונחים להקיר ולהפש ליחידים כשיגיע
אליהם מן שהוא ראוי להם אחד בדור או
ברודות ומהם מה שגראים בשקר כל כספר
ויתבאר ענינם עם מעט עיון כמו שאברו
שבגה דברים נבראו קודם העולם גן עדן
ותורה וצדיקי ישראל וכא הכבוד וירושלם
ומשיח

עד שחיים ומהם להרויט
לכות נלאות בערכים עמוק
ומהם לאיך כשלי ולמלא
הריקים על כן דמיו לנשוא
טעמי הפסוקים והדרשים
כמלמדים בנזק דקאי מהם
כמשו דקאי ומהם ענים כסאי
ודרך הפש הוא הנזק דכדאי
כנחמים ובחוקים וכן אמרו
שהמקרא כפשוטו והדברים
עמוקים עכ"ל ומהם מה
שכראי כשקר ויתבאר ענינם
וכו' בזה יכלל כמין הזם מן

ותועלתו חסר אבל יש בו תבונה גדולה מבני שהו' סולל
חידות פליאות ומאודו כפלאו כי הדרשו ההם כשימכלו
בו הסתכלות שכלי ויזון כהם מהטוב האמתי מה שאין
למעלה ממנו ויגלה מהם מן העניינים האקיים ואחיות
הדבריהם שהיו אכזי החכמה מעלתו איתו ולא רטולגלותו
וכל מה שכלו בו השלבושים דרומיה ואם מניט איתו
על ששית תראה בו עניניו רחוקין מהשכל שאין למעלה
מהם ועני דבר זה לעניינים ככליהם וכו' ע"כ כי האריך
לרעיונותיו יותר מכדי שיעור הענין במקום הזה
ונפ' חלק אלל הכת השלישית בקדם זכרה סימן כל וכו'
כתב כי באמת להם מדבריהם יש להם נגלה וכבר
זכר הם בכל מה שאומרים מן הדברים הנעמעים דברו
נהם בדרך חיה וישלל כי הוא ה' דרך החכמה הגדולה
ער פ' יומין וקשה עלינו לכבוד פ' על דבריהם ולהענינם
משפטם כדו שימות לזל ויבכים עם האמת ועם היותם
כתבי הקדש והם נעצרים סוכרי בפסוקי המקרא ומוביאים
אותם משפטם ושימות איהם מכל והנה האמת וכו' עד
אזי ואם אתה מן הכת השלישית כשתרח דבר מדבריהם
שהדעת מרחיק איתו משמוד ותתנוק בו ודע שהוא
חידה וישלל ויתבאר עמוק הלכ ועודו הענין כחברו
וכבר נראה ותחשיב ליוגת כונת השכל ואמונת היותם בניו
שכארה לביא דבר חן וכתב כי יוסר דבריו אמת עכ"ל
וגם רוב פתיחות דמורה על זה הקוטב כונת הולך
להיראות על טיבך היותו והרגלו אבל החכמים כלם ואחר
השרש הוא כיוצא בזה היותו כרוכי תורתו ושא ענין
וראה מה שכתב הר"צ על עניניו המדרשים בפתיחתו

הקיד' כי זה יקל עניינו כמעט עיון וספק לוי הוא טוב
במין לימודי והסגולות יכמו שאם שנעה דבריו וכו' חששו
באגדות ובמדרשות ומלאכו המאמ הוא נאצנה מקומו
ולא אחד מהם שיכיס לדבריו של חסר כי נעפמים פ'
מקום שמהו וכדברים פ' אין בין המורד וכפדקי רבי
אליעזר פ' הזכירו תורה ומשונה וכן עדין וניסאס
וכפא הכבוד וביית המקדש ושמו של משיח דק
חלוק הכדר בקדומה ואחרו איבא ביטוינו וכבר פד'
ראשונה הזכיר מורה וכפא הכבוד והאבות וישראל
ובית המקדש ושמו של משיח ור' אהנס בר' זעירא
הוכיח שם אף המשונה והיקול נפיו כי גדול היה אכלו
כבוד המדרש הזה האחרון מן הראשון אלא שהחלוק
בגבולו במה שהנניא תשובה והכנים גן עדן תחמו
ומלות אבות ובית המקדש מוכנות שם לדקיקי וירושלם
ומזה הורא אכלי כי בכחת אגדה אחרת היתה אמו ואם
איכנו כן אגודו אומר כי נראותו הדברים במחלוקת
לקחלו כהכין הקירוב אכל בינתו והוא מאמר ל' והאבות
הן הן הגדויקים וקרא לו עיר פ' ביון קדוש ישראל כי
ירושלם כלה יש בה מעין קדושת לה להיותה נידונה
כללכנים מן הקלעים וכאשרם אל חומת ירושלם מחינה
לקדשים איינס לא ראה דבריו של רבי אהנה בר' זעירא
אשר הניח התשובה לעמוד ששעיר כי לדעתו התשובה
הוא בכלל התורה על כן השלים עניינו נעמוד גן עדן
ולא זכר גיינס כי איכנו נענס רק נשכינות ובמחל ג'ע
שהוא לתלמוד שכל לעיני רבינו ויכלל ג'הנס לענס
הממרים וככן היה אלה היתה דיה נאדרש השני הכפח
לכלול

קול יהודה מאמר שלישי סימן ענ

לבלול בו כל ענייני הראשון יומם ממנו: דומה למה שאמרו וכו' וקדימה זו קדימת החכמות כנפש הפועל: וכאשר הייתה כונת החכמה וכו' כאח' למעלה סימן י"ז

ההמור' מאכלו התחלת הפן ממנו להראות מלכותו בארץ וכו' שהיה גוף החכמה כחול ככל: כוללת חכמה של פעולה מורה: וכונאייה הם הנדוקים כאח' סי' י"ז וכאשר יזך מהם יסוד או קהל יחול עליו היצר האלקי וכו' וזכירהם כסא הכבוד כאמרו למעלה סימן פ"ה אשר הם בענמם מעין לשכחה: והנדיקו' באחת לא יהיו וכו' כאח' מן י"ז ולא מלא הענין האלקי מקבל מככות לדברו דבק כפדר אשר גוס בו אחרי המאורות והגלגלים אלא חסידו כני אדם היו יחידים מאלם ועד יעקב ואחר כן שבו קהל ומל עליהם הענין האלקי וכו': מה שאמרו עשרה דברים כנראו וכו' אבות פ"ט: להשיק בין המורה וכו' כמות דרך שקד הסר ממנו כי אמנם אמת עניינו הוא להשיק וכו' כי כמו שבין השמות הוא עת

ובכול אמרנו בין ששת ימי בראשית המור' על הטוב הכנרא שזו נמר' מלכותו ובין הזמן הנמשך אחר נמר הכניאה להתמך ענין הנכדמים אשר כנרא חלקים לגמות: כן הענין הזה כאלו קונן בענייני האומות והמפטים בין מהנה הטוב וצנינו: וזו ענין אמרם בכמה מק' מות מלאי התנה הנה עם עשה כראשית וכו' וכמו שזכרנו כל זה המורה בשני פ' בטעם הוראת דעתו שהיא רוקמה ממנו ז"ל: אמנם אמרנו שלא ישתנה דבר מטעמו וימשך על השנוי שהוא להשמר מן הכפלות כי אע"פ שספק המטה לנפש וכפטי המים להם והיה הטהור הככנדת לכנה מכלתי סכה עכשית מחייבת אומם העניינים הסם והדומה להם לא נמצאו ולא שבו עכש אחר אכל כמו שאזל עליהם במהנהו כונה: והו דעתי והוא שצריך שאמן אף על גב שספקמים זל כנר אמרו בכפלות דברים זכרים ומז

ממנאם המוכנים כנר' וכמדרש קבלת והענין ההוא הוא שהם רואים הכפלות הם ממה שכתבנו ג"כ על גב אסדר - וזה שהם אמרו כי כשנרא השל זה הנביאות והטענות על אלה הטעמים הם נעכמים הסם שימחדם בהם כל מה שימחדם מהכפלות בעת

ומשיח בן דוד: דומה למה שאמרו החכמים הגדלת המחשבה סוף המעשה: וכאשר היתה כונת הדכמה בבריאת העולם התורה שהיא גוף החכמה ונושאייה הם הצדיקים וביניהם כסא הכבוד והצדיקים באמת לא יהיו כי אם מהשגלה דהם בעלי דת האמיתית: ואין ראוי להם כי אם השגלה מהמקובלת והיא ירושלם ולא יתכרם כי אם החשוב שבברואים ורוא המשיח דאחריהם כל ויתרומם אל גן עדן היה בדין שיושבנו אלה בראים בכח קודם העולם: ומהנראים עוד שקד מה שאמרו עשרה דברים נכראו בין השמשות פי הארץ ופי הכארופי האתון וכו' להפיק בין התורה והשבוע כי הטבע אומר במהג' והתורה אימרת בשניו דמהג' וההפקה ביניהם כי המנהגים שנשנתו הם בטבע מפני שהיו בחפץ הקרמון בותנה בהם ומוסכס עליהם מששת ימי בראשית: ואני מידה לך בולך כוזר שבגמרא דבריה שאיננו יכול להשיגך בהם טעמים מספקים ולא

עם כל מה שכתבנו בששת ימי בראשית ההל' אבי ידני כעני שמים וכל כנרא כוונתי: בויתי את הים שיקרע יאת האור שלא תזיק למכניא ממשאל ועודיה ואת האריות שלא יזיקו לדכיל: ואת הדג שיקים את יונה והוא ההקם כנאר וכו' עכ': והנה כספר נמשך אל המדרשים והמחזיק החזיק הראשון כהקדמת שטתו הקבירה זל והטעם כלאו התנה עם עושה כראשית וגור להיות אלה הכוכבים בעמוד שאין כל חדש מחדש כשאר וכעבור שכתב שכתב יום ששי כלה כל המעשים אמרו כי כפ' שהיא סוף השנוי ותחלת שנינו גור להיות ככה: וטעם בין השמות רגע היות כקודמת עולות השם כנגד שטת החזק כנגד היושב או מני עולות השם למעלה והמני האחר למטה כנגד האדם עכ': ונפ' משנה זו שאמרו עליה כמב כדמ' כנר זכרנו לך כפ' מימי שהם לא יאמינו נסדוף

תצונו ככל עת אצל נחמלת ענין הדברים שם נטע
 שיע' בהם כל מה שיעשה פן יהיה הדבר שיעשה מהדי
 והיא הדבר הטעני או יהיה מדוש לעזים רמזים והוא
 שמונת הכל כזוה על פן אחרו סביום השאי שם נטע
 הארץ שמשקע קדם ועד ו
 ולכאז שויכא המים ולאעון
 שתדכוכן הש' זכר' אמ'
 או מאזר אחרי שכל הנפלאו'
 כלל השומי נטעב הדברים
 הקם משעת ימי נרא' למה
 יישר אלה העצרה דעכי
 לא ייחדם לומר שאין שם
 מוצת שזמס נטעב הדברי'
 רק אלו אכל אחר ש'ו נטעו
 בן השמעת לכד ואזר
 סנפלאות וסמפעתס נטעב
 הדברים אשר נכצו נטעב
 ספעותם מחלה ו'ו ודו על'
 מל שיום ש' בהשלק המים

מכלל הדברים הטעניים מכללוא קודם הדם והמס
 נאים ככלל ענינים ויכולים שבתאו למוזר מלאכתו
 והולכים עמו מהלך האלמות כי לא היו אלא להשלמת
 ענינים כפולטים לקדושים אשר עלו בעבודתו והשני
 ליחסם אל אחרות הע' וכו'א
 בין השמעות כלומר מלאכה
 בלתי בנורת לדחוק השעם
 שהשבת מפסיק ז'ינו מניח
 לנתיאותם עד אחר השבת
 והוא ענין בפלא מורה על
 עניינים ואמת גרסם ווס
 שכן לו נכראו מקדם ובאזר
 השלמתן מלוי' ועומד עד
 בא' א השועל א' מסי קניט
 האפצר בכפיות איש איש
 מכל אות' אשר נכשו כשנילו
 הן לזכות הן לחובה שאלו
 לא נחרו בהם לא ינאו ואין
 לומר שלפיה ראוי שיהיה

אלו

העלת התכאי בדברים הטעניים ג'ע' בין השמעות
 שהיו התכאי לא נתן להטילו אלא כשעת מעשה הדבר
 עכצו שעליו היטל' ויולס אחרו סנכראו כן מתחלה לא
 לשלק מדוש האדע לכד כי אם לשלק מדוש יש מאין שום
 כתימד אל זמן סכריאה לכד אכל משם וילך ברא' לקיים
 לעשות כי הו' עקר השבת ועצמו כמו שכתבו שער ד'
 עכ' והפזן הקדמון אשר זכר הוא שכתב היה לעולמים
 רנונו ית' קדיין בקדמותו אשר בו כוין לשדם הדברים
 לע' אחר ראיה וכחר בו ועל האוכן אשר גורה כחמתו
 מאו בלתי סני והתחלשות כמוחר בחמיו סי' יח' ע'
 אך מה שישג הדעת היה מן הנמגוס ככר זכרו בעל
 העקרים מא' כ' פ' ב': ולא להביאם נקשר ענין וכו' רל
 במסורת ברית ביאור מתושב קרוב א הכלל: מהשתלם
 רל מרוב רזיוותם והשתלמותם: מצינו שהיה אכלס וכו'
 הכונה שהיה סנת השתלמות המוכר מה שהיה אכלס
 לעקר קיים ששיות ההכמים צריכה למוז כמו שדרשו
 על סמוק ועל הולל יוכל ועכ' מאשר היו בוהרים כמה
 שחצו הרבותיהם לזיוהו שמור בלכותם ומנוק' להם
 היותם השתלמים לחבר על פטר כל מה שחצו: מהם
 ונכן היו כיהדים שיאירו אותם כחלום בענינים כמו
 שכתבו נעדרות ל' הלל א' מר מלא אין מ' ח' מ' וכו' ב' ל'
 המק' ה' אלא שאדם הייב לומר כללית רנו עכ' ואפשר
 שלא היו מניבים ענין מה שצ' ל' קי'ר החלות ויאחרו
 כך וכך שמענו וקבלנו ונסתרו בתוהים ומסימיו הדברים

הנשם בעצמם שיחלק ים סוף לנשא ויירדן ליטושע
 יוכן לאל' ה' וכו'ן ל' ל' ע' ויוס רכיבי סנכרא השמש
 קודם נטעבו ש' עמוד בומן פלו' כדכר יהושע אלו וכן
 שאר הנפלאו' מלכד או אעשרם שהושמו נטעבו הדברים
 ההם בין השמעות עכ' ומשילשים דברו בהקדמת
 אבות פ' ה' והשק' הו' שקצר והמיר לשי טעת ביאורו
 בין השמעות כחשצו' עידנו עומד לפני החנר אשר
 ביאר ענייניו דרך משל כמו זכרכו: אשם כי עוהו והדר
 כזוה עליו על פי הדרך שכתב בעל העקידם שער כל'
 על הדברים סנכראו בין השמעות: ו'ל ככר פי' הר' חכס
 זל טעם זאת הקדימה בכלל אמרם תכאי התכס הנה
 עם מעשה בראשית על הים שיקרע וכו' לו' שלא נחחדש
 לו' י' ע' אחריו כן: אינם לא כירס לנו מה נשתנו אלו
 העשרה הכל מעשה נראשית ל' ו' בראשם או תכאם
 ג'ע' בין השמעות שהיו דבר יתיויב לשים אלו לכ' בלי
 שפך והנה מה שיראה מל' העצרה הו' וראי שהם אינם
 בכלל הדברים הטעניים שהוטל עליהם תכאי בשעת
 ברא' זס שיחצו בהם לשעתם ואחר כך יחזרו לתכאם
 הראשין אבל כל' מ' מהם הו' כתיבא מ' יסדר לענמי. כדמו
 הנה לברו וצמו' מ' מ' וז' לעת נכרו באלו כל' א' יהם
 הו' מין שני עצמו כיו' שיכא כמן שער מא' בעיה'
 אחסם מה שבויהו בהמרים סנכראו ג'ע' בין השמעות
 הו' שני עניינים כפולטים: האחד לימר סנכרו אחר
 ביותם קולס כמה שזכרו על מל' זס וסיוותם וינאום

קול יחודת מאמר שלישי סימן ער

באשר המה' בילא יכלו התלמידים להרחיב נקני משכילים אם מהשתדלם באזור ואם מקיבו הכנתם כי הם ענתם לא ידעו מה הוא האכזרן מהם ועכ"ז העלו הדברי' הקובלים אשר היו לרבותיהם לשם לאית עולם לא יכרת כי אינם א' אשר

סימן ער ורטיני עתה שתראה לי מעט מחכמותם עם סוית כוסם זו כנכת לעיותו עתידה היא שתעקר מחקומה ע"י גלגול הדברים אשר הודעתך כפיף השני וזהו ברטיני סימן כתייה האות הוה כי עם נקש ואת מודו לחזר רטיני שתראני מיעט מחכמות החכמים וכו' אחרי התכאר לו עם מכו' כל' ואילך מה שפסאד נידכו מן החכמות הראשונות על ידי גלגול כאמור : אולם אמרו אשר שחויף לי ביאור בשמות האלקים וכו' עניינו אתה החלות להראית עניינט כשני סימן ב' בחללת ביאור לחכות תחת כשפי הסכינה וראית דברי שליח היה עם סימן א על השחית והמדות המיוחסות אל הכרואית וכו' כי אינכם זה השער לה' נד קים יבואו בו ואחה אמרת ידעתך כשם וגם ייבא חן בעיני כמה שהגדלת חוסייה והוספת על ביאר עניינט אלא שעדיין נמאס כשפי לאלקים כד ידעת שזומיו הקדושים ולא נאכי עד עתה אל המנוחה מנגלילי הספויים שהתחדשו בימינו לשי טוהך מקימן ושעתן ועתם קחם נא אלו ולכרסם :

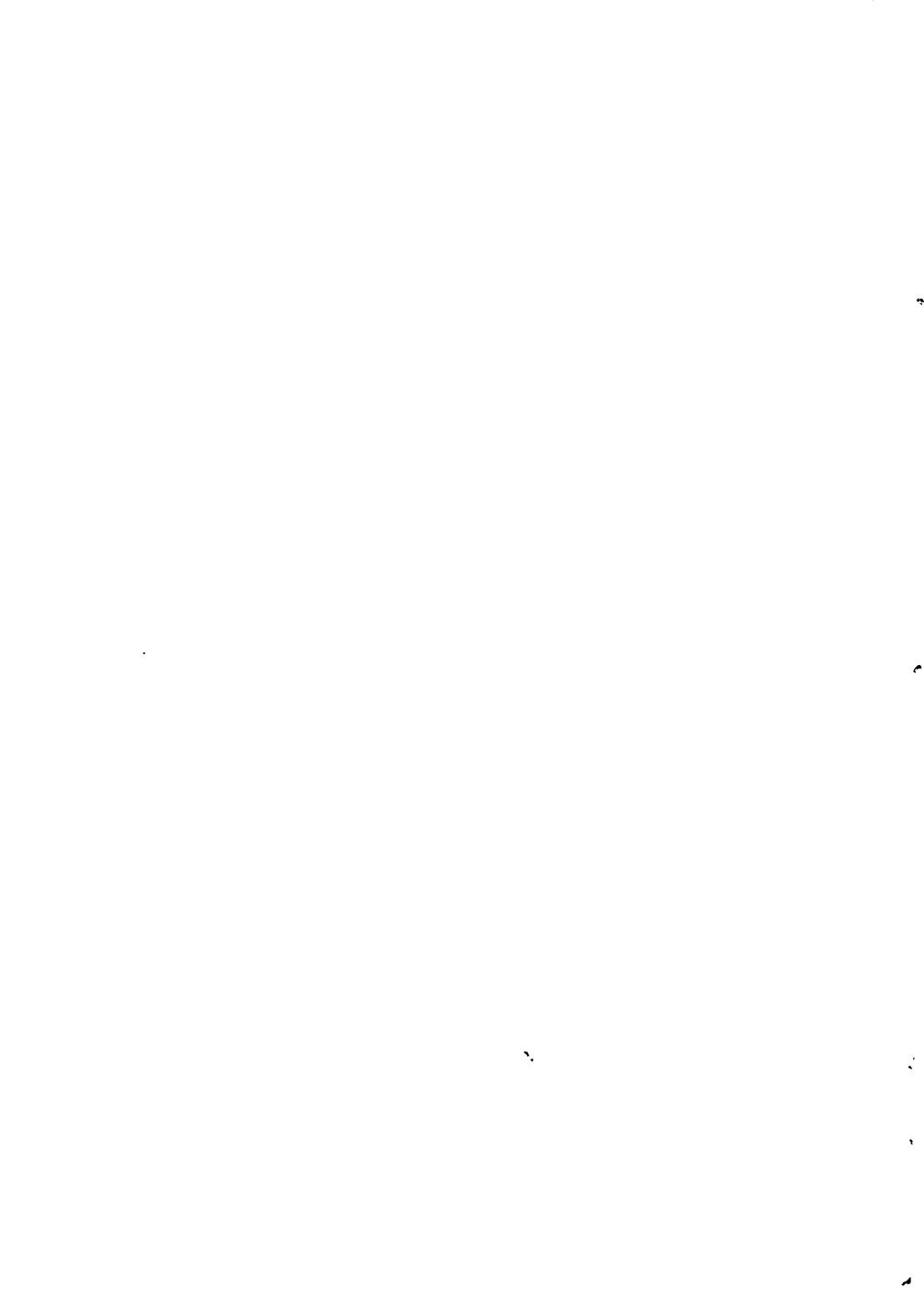
שחיו לרבותיהם כמקול ההוה פכויים וכו' כי עם היותו קנה הי' ליה סלם כשעמ'ו אין להקל כעניינו ועל כיונא נחלו כתוב במנורת סמאיר בהקדמתו אל כתב דב שריא גאון אל כמגלת פתיו על ענין האלגיות הני שוילי דכספי מ:סוקי ומקרו

מדרש ואגדה אומדנא ניכהו : ותי' עליו כי דבר זה על קבת מהאדרשות שאמרו האחרונים הנגן ר' תנחומא ור' קושע' או על דברי מעטים מדברי מגדה שבנמר' כחוכי' באומד כנגון מה שאמרו בראש פ' הורק במסכת שבת ה' מקושז זה טלפחד וכו' והדו'ים ליה סבל רובם הם סודות ומכמות עליונות ויוצרו ומדות טובות והכנות ככ אדם ומיקון הנגין והכשע ואין ראוי להטיח הרוב כגבול המעיט עב' : ולא יבחות החכור עם הפניס אחר זכרתי : הם חופטי כמה הרשות והגדות והמעשים שקדם זכום כי נדק ילגן רם וגדלה מועלתם ככמים משים שוכים : וכלפי מה שהנטי ראשונה כי בנותי ונגזור אין שרן ואין יונתא ועל כן לא כרטיג לעניינו

אליו ולא יפחות לא יפחית החבור עם הפנים אשר זכרתים : עד אמר הכוזרי כבר האיבות לבני והוקרת אמונתו בקבלה ורצוני עתה שתראה לי טעם כל מעט מחכמותם אחר שתוסיף לי ביאור בשמות האלקים ית' ותרחיב לי בענין מעט בעזרת אלקים :

החכמות הראשונות על ידי גלגול כאמור : אולם אמרו אשר שחויף לי ביאור בשמות האלקים וכו' עניינו אתה החלות להראית עניינט כשני סימן ב' בחללת ביאור לחכות תחת כשפי הסכינה וראית דברי שליח היה עם סימן א על השחית והמדות המיוחסות אל הכרואית וכו' כי אינכם זה השער לה' נד קים יבואו בו ואחה אמרת ידעתך כשם וגם ייבא חן בעיני כמה שהגדלת חוסייה והוספת על ביאר עניינט אלא שעדיין נמאס כשפי לאלקים כד ידעת שזומיו הקדושים ולא נאכי עד עתה אל המנוחה מנגלילי הספויים שהתחדשו בימינו לשי טוהך מקימן ושעתן ועתם קחם נא אלו ולכרסם :

נשלח המאמר השלישי בה :

לנדק יתלך מלך כוזר לבקש ולתור ידועת השמות והמדות המיוחסות אל הנורא ית מעט טאו לחמות תחת כנפי שכינת כאשר תונר מראש המאמר השני כי אז ראש ראשית לו לדרוש על אודותם מן הטעם

הנזכר שם אלף שכתאמר משלוש ביאורם עד הנה על כלי הגוד לו החכר במקום ההוא זולתי הכנויים כמו שהערויחך ועל כן ינא דבר מלכות מלכנו בכוף הקודם לחזר רבנוי עמה שפראה לי מעט מחכמהם אחר שזיכויף לי ביאור בשמות האלקים ית ומרחיב לי מעט כעזרת אלקים ועצה נדק נדק ידדוף החכר או חזור מחכר הספר המסדר את הדברים בשישירועיהם במוזכר בפתיחתנו כי אחר גמר הוראתו על היות אומה זו סגולה למלקיה ויחסם וכרופה אל הענין האלקי עם התנאים הכלויים אשר כל זאת נחתנו בעצם וראשונה מיסיון כח המראשין ועד הנה מלה עליו חובת ביאור יותר רחב מן הראשון בענין השמות הקדושים כמדוברי ובלעדי זאת למה שקדם אנלו זכרון הפנין האלקי ככלל והנה לא שמענו עד כה ביאור עכיונו כאשר ינא משיו דקדק בשני סימן ד שהיה עתיד להוסיף ביאור על זה בדברו על הפכמות הן לעת כזאת הניע זמן קריאת שמוותיו ויתברך אשר יעמוד מתוכם על אמתת הכבוד האלקי השוכן בקרב עמו ובזאת יבא להורות על סגלת אדמת קדש ועל מעלת תהלת התורה האלקית מוסף על אשר דובר גם במאמריו הקודמים וינרף לזה כי דק עם חכם וכינון כגוי הגדול הזה ככל מיני החכמות כי זאת ישוב אל לנו תמיד לכאר ענין הדבוק האלקי על אדמת שקדש כאמצעות המור בעם סגולתו כמוזכר אנלכ בהקדמת הספר והכס השתרגו עלו דבריו עד סוף סימן ז על ביאור ענין השמות הקדושים הכלמי כמחקים אלף שיגולה זו קראה סרונין וינא ינא ושוב כי בסיון ג' הדר כהוד הנדברו כבלאומיו ישימ היותו גוף דק הולך אחר חפץ האלקים ומנטייר כפי שירנה להראות על הנביאי יכו כמו שזכר ומשם כפע להורות על נורף כנביאים לא תמוכות בשמות כראות לנגד עיניכם ובמשך בזה עד סוף סימן ו' ואחריו כן הורה כי לכל זמן ומקום לכל חפץ חמת השמים וכו' מקום ארץ ישראל בשעת הוא המוכן ל האור האלקי גם כהודא כעל רין וכזה במשך עד סוף סי' א אשר מינו בשפת לו שער לענין ערך הקורב והריווחן אשר לנו עם שלשת הכמות החולקות עלינו והן הן המוזכרות ברשיון סימן א' כחלוקתו המפולשת

להם בעצם החכמה:

ואולם על ביאור השמות הקדושים שזכרנו ארש לנדק אישירים כי הסם הוא ישר מעגל נדיוק מפלם בעלם ומזויני משפט כיד ה' יהיה על כניא כאמן כימו נאמרו פרשת עקב הן לב' ארץ הששים ושני השמים הארץ וכל אשר בה דק כבאומיך חסן ה' לאלהם אוחס ויבאר דברם אחריהם ככס מכל העמים כיום היה ויחלם את ערלת לבנכם וערפכם לא תקשו עוד כי האלקים הוא אלקי האלקים ואדויו האדוים האל הגדול הנכור והנורא יג' הסכת ושמש ארץ הכתוב הזה לכל דבריו ולכל משפטיו הנכסו במעגלי נדק למען שמוותיו ויתברך כי מחלה ביאר ענין השם הנכבד יוד ה' וזו היא כאשר הוא שם כתב ראשונה וביאור שם אלקים בראשית אמריו לא היתה דק מכני שלא יכול לבא אל אהל מועד לדבר על אודות השם המיוחד (כי טכן עליו הענין הזוטע יזיה) עד התברר אלנו הוראת שם אקים הכלול וכמו אשר מנזר כגלה בהמשך הדברים

עד אמרו והדייקות והמעלה היתירה אינה כי אם בשם ככבוד יוד הא' ואו הא' וכו' אחרי כן המשיך הביאור על זה עם בירוק שם יק וזהו שם הם מיוחדים כמוהו כמו שיתבאר מרבנו סימן ג' ומדך לזה ביאור שם אלקוי האלקים ושם אלני האדנים ושם אל' כלם נקבנו באו שם בזה אחר זה כפי מדרש המוכר בכחוב שהוא ולא חש להזכיר הגדול הנב' הנורא כי הגדול ככלל בשם לקוי שהוא תאר למושל ולדיין כמו שיבאר' ונבחר ונראה ככללו בשם אל הנגזר מאליות מעניינו הכח והעונם וממנו היראה כמשכ' ועוד שהכנינו

המאמר הרביעי

א אמר החבר

אלקים תואר לכושר בדבר מן הרברים ולדין ויש שיהיה בכל כשהוא רוצה בו מושל בעולם כלו ויש שיהיה ברלק כשהוא רוצה בו כח מכחות הגלגל או שבע בן הטבעים או דיון מבני אדם ונבנה

הראשונה לה' וטעם אלקים כמו מלך ונבי אדם פתמעקים גמטט אלקים יקראו בן עב' וכפיך הוא לרעת המורה שכן כתב גשני פ'ו כי אלקים שם השופט' עד באלקים יבא דבר שניהם ולזה הושאל זה השם למלאכי ולכורא ית' להיותו שופט על המלאכים ולזה אנו ה' אלקים ואחר כך אנו הוא אלקים לל אלקי המלאכים ולדני האדנים לל אדון הגלגלים והככבי' שם אדונים לכל גוף וזלמס וכו' עכ' ולהראשון דעת שלישיה כי גשם זה נקרא לאלקוי על זן חלבי' ואחרי כן החלבים ו

וקטופטים עד האלקים יבא דבר שניהם להקרא בהם שמו כי שפע ימי כמו והכנתו יונקו' שכן כתב פ' בראשית ואמר אלקים בעל הכחות כלם כי המלה מורכבת אל הם באלו אל סמוך והם ירמזו לכל שאר הכחות כלומר כח הכחות כלם עכ' כח מכחות הגלגל וכו' לא העלה על שפתיו ככאן שם מלאכים אשר ישאו תגלגלים לעמתם על דעת הפילוסופים' להיות כשאו קוהה על מניאותם' ושפתיו ברור מלבו באמרו סי' ג' שהשמים הם כלי ממש בחצו ית' גרודא מכלתי ככות אחרות אמנעיות ביניהם' גם בחמימת הסדר כחוב לאמר אל כשניה לדברי הפילוסופים אשר מחלקי העולם האלקי אל מדרגות אך כלם אלגנו מדרגה לקימת מאחר סכסך מההגשמה ואין כי אם אלקים מנהיג הנשמיים ואשר הביא הפילוסופים להרבות האלקים' בחינתם כתוצעות הגלגלים ספרום והנועים אל יותר מארבעים וראו כי לכל תבוצע מהם שנה זולת סנה האחרת והזו א להם העיון כי התבוצע מהם חצויות לא הכרחיות ו' טבעיות והתחייב שיהיה כל רבועה ממש ולכל נפש שכל והשכל הוא מלאך כבוד מחרם וקראו השכלי' ההם אלקים ומלאכים ועלוח גבויות וכו' עד אמרו וזה כלו דדוק יקבה סדוד לא חמת והכפתה לו על כל בני אפיקודים עכ' איננם המלאכים אשר זכרם לא יסוף מדבריו עד כמה פעמים חלל המה שרים רבם ונכבדים אשר אחו ית' משרתו עושי רטובו רכב אלקים רבוצי' אשי שאלו ה' כס לבנותם ללכת בשליחותו אלה ואלה' אך לא על הרך ההכרנה הטבעיות המיוסר סוף שיהיו המלאכי' פקידו החלק איש על כשאו ככל גלגל ונלגל להשלים ענין הטיעיותיהם כאשר שמו נגד פניהם נקובי משכילי' העתלגלטים

כבר כתבארו במאמ' השני סי' ב' ושם ייקומם המיוחד להם כמו שזכרנו שמה' ואין המקום הזה כי אם בית אלקים וזה שער השמות הקדושים סטורדים הנלתי במחמים שזכר המכס בה' יסודי תורה פ'ו' ומה שקרא אחר זה ואמר קדוש עם היותו מן הכנויים לא היה זה רק לבאר שהאל ית' בעלה ומרומם על כל כרכם ותהלה המיוחסת לו ממדו' הכרוא' ותארוהם שזכר עד הכס כמו שיתבאר' ואחרי כן סלך לדרכו ויפענו כו מלאכי אלקים ודברים אלקיים וראשו ויקנילוס הכנויים והסמדים כמו סיב ואל הכל יפעו בעצמו בעזרת שדי' ואלום אבי אדרשו מעצו מה ענין ששמת הביאור אל שני שמות מהכלתי במחמים וכס שדי ונכחות אשר לא בעלם את שמותם על שפתיו' אך זאת מנחמי על התר הספק היה כי שם שדי ככלל ביאורו בשם אל שהוא מענין כח ומוח כמו שזכיר וכבר ביאר גשני לפי דרכו (כמוכר שמה) כי אל שדי רונה לומר בדרך הכח והכחון ולא אינה לכשול הביאור לקין נודך' ושם נבאות לא סוכירו כי לכונו לא ממנאבו וזלתי עם אלקים או עם השם ככבוד' כדבר שראשע פ' שמות והנה כל דבריו מיוחדים על אדני כדק:

סימן א

הוראת סמלה הואת על כל מושל ודיין' נגדול הסל ובקטן כלם' כי אלקים שופט נדוק' והכחות החלקיות גם המה אלקים יקראו' אך לא ביאר דעתי על איזה מהם ככל השם תחלה' והראשע כתב בתחלת בראשית כי זה יבא ראשונה על המלאכי' וכעבור היות כל מעשה ה' על ידם נקרא כן כמו שהרברורים יקראו שנה בצבור שיראו שמכח יבאו וכיו ששמת אדם הפילוסוף תקרא לכ בעבור סויות המרכבה

קול יהודה מאמר

רביעי סימן א קצח

המתפלגים: כי זאת לא זאת לשי דעת החכר. שאין
 הסנות האמנויות אכלו רק להיותן פועלות על דרך
 החצר או על דרך הכלים המשתיים נחפז אלקים כאשר
 הניב לו בחמישי סימן ב בהקדמה השנית. וכבר קדם
 דברו בראשון פי עז אחיו הרחוקו התחמית החכמה
 בכרחים אל הטבע ואל אכל יש ליבודות ולשמש ליריה
 ולככבים פעלים על דרך החמוס והקדור וההרטבה
 והיובז והתלווים בהם מבלי שניחם להם חכמה רק
 עבודה אכל הנייור והשיעור וההזרעה וכל אשר יש בו
 חכמה לבונה לא ימחם כי אם לחכם יכול משער וכו'
 עכ. ועל פי הדברים האלה יתבאר דבריו הנזכרים
 שאין לחלק העולם הכללי גשמי המושל והזנה אף
 העולם כלו אל מדרגות שוכות ולומר זה החמוכה על
 ההנהגה הטבעית הנגלה פלוגי מוחת למערכת וזה על הנגלה
 פלומוחת למורח. רק הוא יתכלדו כפרד מחמר וכמו
 סוכור הטעמו כמה שיבא סימן ג. ולו לבדו הממשלה
 והמתכאש ככל אלה התנועות לכל אשר יחזון יטס
 בחכמות ויכלתו הנכח לא שתהיינה חשניות נענמן עי'
 כפש הנגלה ושכלו ושכל חשיקו כאשר דמו היזלובופים
 והמורה נחשך לשטתם בכמה פרקים מהחלק השני.
 ועד אני מדבר ויה נא נזכרנו כי כוזה דעתו של בעל
 העקידה לדעת החכר כמה שכתב בשער השני על
 הפסוק הראשון: ואל אם משמעות מלת שמים בשפוק זה
 הוא שמים ממח כחאזר ויקרא אלקים לרקיע שמים ירא'
 בהיות שהתורה סלקית אינה מהכמת לדעת הפלופופי
 במח אות המלאכים והוא ששם שמיאותם מפורסם מאד
 בתורה ובכתיבים ובכתובים הנה התיחדם להיותם הם
 מניעי שמים ומשמיעים אותם או לא נזכר בכאן ולא
 במח מושג בשום מקום. ויראה שוכל להכחשו בני
 עון ופשע. כי הכס השילובופי לא חייבו מניא' סמלאכים
 רק מנד התנועות השמימיות המתמידות וחלופיהן כי
 אמרו אם היתה תנועהם מהתמלה טבעית כתנועת
 היבוד' חייבין טינות הנגלה בהניעו'א מקומו הטבעי.
 אכל מאחר שהוא מתנועע תמיד בחלקיו וממקום
 שיתנועעו אליו יתנועעו חייבין שהתמלת תנועותיהם
 תהיה כפש שכלית בה יניירו הכנל' אשר בע' ורו
 יתנועעו עכ נרוף המשוקה התמידית להניע אליו ולזה
 שמו מספר הכנללים כחפצר חלושי התנועות ואמרו
 שהכנל מושפע מינו כנלל ונגלה יעד מוס מהפסד
 וכו' עד אמרו וזהו אשר שלא כוכב ככאן שהוא מקומו
 היחיד וגם המה באו על הדברים האלה כאשר ימשש
 הציר ובתורת אומדל' כמו שכתב הרב המורה פרק ג'
 חלק כ' ע"ה שכתב פ"ח חלק א' אכל אם יש להם

שכל שיניירו בו אינם זממארא אלא אשר עיני דקן
 יראו שאין אנו חייבים לשמוע בקולם ולא לקבל
 השערתם כי מו יאמר שלא יהיה עיני תנועות הנגלה
 בהתמלה טבעית כמה כוראם יתבהם בה יתנועעו כל
 חלקיהם אל מקום תימד כאלו תאמר חלקי הנגלה
 היומי אל הכקודה הטבעית וכל חלק וחלק מהנגלה
 בהיות מוח למקום ההוא יתנועע בטבעו לוי בהתנועע
 האנאל המרכיב כשהוא מוח ממנו ואולם לא יוכל החלק
 ההוא לבוז שם לשי שכל חלקי הנגלה מדוכים וכלם
 רנים גם הם להניע אל המקום ההוא דרך כבוים
 וכזכרונתם דוחים החלק המניע שם ומכריחים אותו
 להעתק ממקומו ולהתרחק משם עד שזוכו גם הוא
 דומה כאחד מהם וכו' עכ. והוסף מילים על אפשרות
 הסכרא הזאת בחקון ישוהיה ונגלוליהט עד כואש
 לכלל ישוב כבון וקיים. אליו הבא כי וכו' זכרתי לך
 מקומו א' ו' וקנר מנע זה מהשמיע בו העזת אורך
 לשוכו מקהבו ועד קנפו. סוף דבר הנגלה דבריו עד
 אמרו ואולם מניאות המלאכים שהזכירה אותו התורה
 הוא ענין מעלה מאד מהיוהם נפשות או מניעי' לנגלה
 הדיעה התורה מניאותם אשר המניאם כוראם להשלים
 על ידם סהנהג המניחות על דרך סהנהג הפרטיע
 והאישית כמו שתושלם סהנהגה הטבעית עי' לו השמים
 ותנועותיהם כמו שגא ככל מקום הוא ישלח מלאכו
 לפנך הנה אכבי שולח מלאך כי מלאכיו ינוה לך וכולי
 גם להשלים כתיאיו על ידם ויקרא מלאך הש' וכו' וחסו
 הטעם שלא כוראם נעידוש כריאתם נמשש כראשית
 כי לא נזכר שם רק השמים והארץ ושאר מדרי הכריאש
 הטבעית כמו שבכאר. והנה זהו דעת תורכי ככד
 מאד ומסכים עם הכמוים שלא הזכירו תושלם הנגלים
 והמאורות רק להאיר על הארץ ולאומות ולמועדים כמו
 שיבא ונכל מקום האלקי השמים הודו לאל השמים מולו
 לרוכב בערבוב ונו לומר שמכחו יתששם בטבע' האות'
 שאז הם מתנועעים וכו'. עכ מדבריו המנהגיים פני
 כוכב החכר חמין כי על כן הנגמים לפנך כנינושם
 ובקומו'ם: ואולם שמש כח מליו המוכים שם לאלה
 הכוכבים ואל אמנם אשר ששכמים המוכים כלם ככל
 מה שנתח מדכיהם כמשכו אשר הדעת הפילופופי
 וקבלו היות המלאכים מניעי הנגלים הש' על הדרך
 באמרו ולא מנחת לי ככלס עזור ובוחך כידו' הדעת
 ה' ל' זה מנחת חסדי דמו כי החכס הר' ינחם כן
 לעיף אל בהש שער השמים שלו נקשורר להם שכתבו
 מענין התמדת התנועה השמ' מית מכה דמית החלקי
 הכדוריים ונחמ' כי יש עזור מבעלי החכמה. אמנם

קול יהודה

מאמר

רביעי

סימן א

שם לפעם כזאת הגיע ספורו למלאכים נכ' . הכה יביע
לבו רוחו ודעתו נמקומות אמרים כאשר דברנו . ונאמר
או טעם מן הטבעים . כיון לארבעת האיכוה הראשיות
קוד וחס ולמות ויוגע והמחמס' אליהם טען הורגל
כקריאתם סימן כה פעמים

ובבנה השם הזה ב'שון קבוץ בעבוד מה
שהיה נוהג בין האומות ע'כום שהיו עושים
צלמים והיו מאשינים שכל אחד מהם יחולו בו
כחות הגלגלים ומה שדומה לזה וכל אחד
מהם
משמרת הכתה החיורים

והמונחם בפנים מפנים שוכים וכאמנעוהם משלם ככאן
סהייה וההפכד . והנה על דעת החכר יהיה אמרו לקי
האלקים מושל על כל הכחות הנלגלות והטבעות .

אמנם הראשית כתב פ' שמות על ייקרא אליו אלקי' מתוך
הסנה . זה השם איכנו שם הצנע רק שם החר כאשר
אפרס והוא כולל כל קדוש שאינו גוף ולא כח בגוף

ככתוב להן לקין די מדרסון עם כשר לא אימיהו שהוא
הגוף . עכ' . וכן הם דברי החכם ספורו פ' בראשית
על נבלם אלקים וזל הנה מלת אלקים עכ' הסדרות
מאחר על כל ענין שכלי בפעל שלם כגדל מחמד וזכה

כד' כנפיו הכרח ועל כן תאמר על האל יח' ועל מלאכיו
וכמו כן מאחר על השופטים על שם ההלך השכלי
הראוי בהם וכו' . עכ' : ובנה השם הזה בלשון קבוץ

בעבוד מה שהיה כונה וכו' וזכר עשה להכנה זה הלמכס
זל כפי' המשנה פ' כל הנלמים נאצרו חושנים בעלי זה
המעשה כי כשתהיה השמש במעלה ממוצלות בגלגל
אין מעלה שתהיה יעשה נלם לאותה המעלה על דמות

הנורה המיוחסת לאותה המעלה וכדאיס ממנו כחות
בציאות בעניניו אותה הנורה והפעלם המיוחסים לה
והם מטרדים לאותו נלם ומתכללים לו ומגדלים אותו
בשעה שתהיה השמש באותה מעלה וזה מין מייני

הנלמים ונקרא בערבי טלחטס וכו' פכ' עוד שם משנה
שלושית נורה חמה ולבנה אין עניניו שומע עגול ויאמר
זה הוא שמש או קשת עגול ויאמר זה לבנה . הלא שנעלי
הנלמים כקראים טלחטס מיימב' להכבים נורות עד
שאוחרים נורות שבתאי נורת זקן שחור . וכירת כונה
נורת נערה וכה כהל' והכ' . ונורת השמש נורת מלך
מש ער יושב על עגלה . וכן מיהבים לכל המזלות
והכבדים נורות הרבה . והם בחוץ הנורות חולקים
מתלוקות הרבה לכו יחם מ' מרים כוונים והכוב על
דג' מן הדברים יגדל יורח גלי בשק עכ' . ועל
רבויו החלוקות שיה כונה כן האומות מקדם כתב

לחז' אל הכנים וכו' ראיתי להסכים עמהם נכל מה
שאכמוכ כפי' פרשה זו נעלה עכ' . והרי לפניך כי חזר
בעל העקידה על כל תלמודו ובקש לו חזר ולא מצא
ולו חרס בעגלתו היה מוצא כוכמו דשמה בדברי החכר
סמכמרים מזהב ועיניו יחוו

עשעשו יכתנו רוב פירו
אמרו ככללים שמה . והנה
לשון החכר מדוקדק מאד
במה שלא זכר מלאכים
בדבריו אלה . כי נזה
ההערה כחה אל המלך שאין

שם מלאך מכתיו כהנה טבעית אחד מני אלף כי
ההנהגה הטבעית מושלם על ידו השמים ותנועותיהם
בדבריו בעל העקידה מכלי שייחס להם חכמה רק
עבודה בדבריו ענינו בראשון סימן ע"ז . ומלאכי אלקים

גבורי כח עושי דברו להשלים ההנהגה הפרטית
המיוחדת על דרך מה שכתב בעל העקידה או קרוב
ממנו . אפם כי בסוף הפסקא כאשר סובאו בני האלקים

להתיב על השם באו גם המלאכים כמובס באצרו כאלו
שאל השאל איהו אלוך ראוי לעבוד השמש או הירח וכו'
או האש או הרוח או המלאכים הרוחניים או זולתם כי

לכל אחד מהם סבה בהייה וכהפסד . עכ' . ועל כל
ענין נרכים אכו לומר לפי טעמו כי לא על מלאכים
שכיעי נגלל סיחה כוכמו שאם כן היה סומר עבמו במה
שזכרו . רק על משמתי ית' עישי דנוכו בהשלמת

הסכהנה הפרטית המיוחדת בדברי בעל העקידה הנו'
או על אופן זולתה ועלם ממנו ועל כן אישר זכרוכס
ליתר הכחות בלאחר יד' . ואם יד בעל דין מקיפס לומר

סמלאכים הם מלאכים ממש מייעי הנגלל . ספר אזה
למשן מתדק כי כאשר באו בני האלקי' להתיב בספורו
באו כל הכחבים כמובס והמלאכים ככלל עם היותם

בלמי מקובלים אכלו אלא שהמשיך דבריו שם על דרך
ספילובוסים הנגורים על מניאותם . תדע לך שכך
מנהגו ממה שאמר סימן ג' ויש שיהיה מן סילאכים

הנכחיים ומא' הם הרוחניים שא' מרים הפילי כופים ואן
לכו לדחות דכריהם ולא לקבל א' תם . עכ' . ועל דרך
זה נזכר אדם בספורו דברים יונאים משטמו וכלכד

שלא יתכוין לעצות כס מרוץ מירס על אמונתו בהם כן
תגוף נאמן הסתירה רגלו וככה מנהגו של ראש
הכילובוסים כי במקומות הרבה יפס רעל פכו דברים
על דעת הזולת ולכבו לא כן יחשוב . ואם המריס
יחריס נעמ ההיא לכלתי הרמיס כוכמו ודעתו . ריוח
והודעה ועמוד לו במקום אשר . וככה יעשה החכר

שחכם ספורי (פ' וחסכן) אבל אמרו תנועת כל סמל
סוה כמיצה המוסדים שלכל נמכה כי יד חיוו התחלה
קדמונית והיו פועים נורת אוחו הנכסד להורות על מה
שחשבו היות קדמון והתחלה לאוחו הנכסד המכויר והיו
עובדי' לתורה הניד להשפיע

עלוסם פניולה מה מחומו
המנוח שפסחו קדמון יעב' .
ועל תעשיות כלה חמי' ומוקל
(סוף) ואכא וזרחה והכה
כל עבכית דמש ינרחה סקן
וכל גלילי בתי ישראל מקד' .
על הקיר סביב ונו' . והיו
קורא ס כללם חלק ס' מה
שכתב הראשון פ' שמות על
שקוק הוא יהיה לך לפע
ואמה מהים לו לאלקים ואל
אין אלקים ככל המקרא רק
הסס סנככד או מלכאיו
סקדושים כי על ידס יראו
מעזי ה' בארץ או קדושי
מטה פשוטים מששטי אלקים
בארץ וכל אלקים שהוא על
דבר הכתוב ככה לפי מ
מחשבת העובדים כמו אל
מכניה סכנו' עכ' הוא
כאך לשטמו שאין בכללות
שם אלקים רק מה שאינו נוף
אלא כח נוף כאמור ולפיכך

בהמנאי על זולתם יהיה לפי דעתי על מחשבת העובדים
אזנע על דעת הסדר יאמר שם אלקים על כל כח ואף
גם זאת היותו כח נוף יעב' ורובו נכול ביאורו לאמר
והס מתרבו ברבוי הכח' מהניו את הגוף והכחות וכו'
והכוונה שכל כח ואפי' כח רון המושך והמחויק והמעכל
וכיונא חלקים וקדאו כפי כללות סם זה כחומר למפעלה'
ולשוית דברו אלה הנמשכים מנחלה כ' בעצמם אין לנו
גוף לדבר כס שלא יסכך אדם מי ביאורו אין הם אמרי'
נרכים לי' : אם נעבור שלא הודו בו כו' : הוא נקשר
עם אמרו אחר כך לו שהידו באלקים וכו' : ועשנו כי
קנין הכחות וכו' ושהנפש גב' וכו' נערכך נפשות יערכו
ענין האלקות באזורים כי כו' שיש הוא ח' מקובנת
מכחות נבות כדבר ה'ס בפרקיו המוקדמים לביאור
משבת אבות' : ככה ענין האלקות יאלס מקדוץ כל
בכחות ככלל' . ואלו הפושטים יכסלו בדמיון אשר זכר

קצט א סימן א רביעי מאמר קול יהודה
על כיונא נוח המורה פ' מהשני באמרו ואפי' שכל
כחות הנגלל מתפשטות ככל המנחמות אבל יהיה גב'
כח ככך אסד מיוחד במין אחר כענין בכחות הנסס
האחד כי סמנאות כלו כאיש אחד כמו שזכרנו עכ' .
ועל דרך זה קרא אפלטון

מהם אצ'ס אלוה והיו קוראים כללם אלקים
לא והיו נשבעים בהם וכאלו הסמושלים בהם
והס מתרבו ברבוי הכחות המנהיגי' אח הגוף
והכחות הבנהיגים את העולם כי הכחות כנוי
לכחות הננועות כי כל הננועה היא באה מכח
זולתיכות הננועה האהרת כי גלגל השמש
וגלגל הירח אינם רצים בכח אחד אבל בכחות
מתחלפין ולא פנו א' הכח הראשון אשר ממנו
באו כל הכחות האלה אם בעבור שלא הודו
ברוטענו כי קבוץ הכחות האלה הוא המכונה
אלוה ושהנפש גב' אינה כי אם קבוץ הכחות
המנהיגים את הגוף או שהודו באלקים אך
היה רחוק בעניניהם שתועיל עבודתו' וחשבו
כי הוא נעלם ומרומם שירענו כל שכן שישגיה
בנו חלילה לאל מדבריהם' על כן לא היו
עובדים דבר אחד אך רבים שקראין אות' אק'
כלל שכולל הסיבות באין הרוק' . והדיוקות
ודמעלה היתירה אינה כי אם בשם הנכבד וזר
הא' ואו' הא' ית' הוא שם כודע רבוז איו במדות
לא

נזכור כאילו כאמר כח כל הכחות ומושל עליון שממנו
כל הממשלות ומשכו קרוב למש שביאר בו הד' כן כמו
שזכרנו : והדיוקות וכו' אמר דיוקות להיות השם הוס
מורה עליו נדוקא וכענ' . וכך הם דברי המור בראשון
פ' מא' וזל כל שמו עיו ית' הנמנאים נספרים כלס נגודים
מן הפעולות וזה מה שאין כעלם כו' . אלף שם
אחד והוא יוד הא' ואלו הא' שהוא עם מיוחד לו ית'
ולוה נקרא בשם המפורש עכיונו שהוא יורה על עצמו וית'
היורא מבוחרת אין השתפכות בה וכו' : שם נידע רמז
אליו במדות וכו' למראה עיני שטעני' בתסלכ כי הכוח
סזה השם הנודע רל' שם כענס רמזו אליו במדות השלש
עשרה המתחלפות בו למחר ה' אל רמזו ומתן ונו' כי
שויכו השם הוס לנגדנו תמיד לרמזו אליו ככודע אפלטו'
ועליו נזכרים אכחנו ומימסים כל המדות והפארי וכמו
שקדם דכרנו על זה נשני סימן ג' . ועוד פאנא פראס
לשון

קול יהודה מאמר רביעי סימן א

לשון הראשונה המתייחס לזו האמרו פ' משא על ביאור ס'ג
 מדות וזה לשונו וכנה הסתכלנו בתפלת משה על דבר
 המרגלים ויאמר ה' שהוא שם העגס והמדות תהייה
 עליו כאמרות וכו' עכ' וזה שמו אשר יקראו ה' כיוד
 ה' וזו היא אינו נקמו' אחד
 שלא היה נודע כי הנלתי
 יודע אותו לא יוסף דעת
 בשם הוס וכמו שאמר כרעה
 מי ה' אשר אשמע בקולו לא
 ידעתי את ה' וגו' והמשל
 כזה כאשר עניך תחזינה

לא במקום אחר אשר לא היה נודע כי היה
 נקרא אלקים בכלל ונקרא יי בהתייחדם כאלו
 שאל השואל אי זה אלוך ראוי לעבוד השמש
 או הירח או השמים או הזולות או א הככבים
 או

היה הנודע לכו על ידי דבורו וכו' כמדובר * לא
 כימר העצום עונדי ככבודי וזולות אשר עד האלקים
 יבא דברים שהוא שם כולל מזוהה בכתם על מי שהוא
 מושל ודין לא על בורע כייחוד על ידי דבור וכו'
 כאמרי * ולפיכך אין להם
 שם נודע אשר יעשו אליו
 לאמר כי הוא זה שמו הנכבד
 אשר יקראו בו ה' נקמו'
 וזה לא במקום אחד אשר לא
 היה נודע ל' בשם אלקים
 שהוא שם כולל בלתי מזוהה

על נודע אבל הקורא בדברים מיוחדים כמו שזכרנו *
 והלך ילך ביאורו על זה באדרו כי היה נקרא אלקים
 בכלל ויקרא ה' בהתייחד וכו' ומה שיבאר כנים לפיכך
 הזה הוא אמרו סימן ג' שאדם הראשון לא היה יודע ה'
 לזו דברו עמו וכו' וכתבנו לו שהוא בורא העולם ורמוז
 לו בדבור ונמדות יקרא אותו ה' וכו' הוא הנכח הישר
 במקום ההוא כמו שיבא * ויאלס עורני עומד לפני השם
 הנה הנודע רמזו אליו נמדות וישא אותי רוח ותשא
 אותי אל שער בית ה' וכתיבת הכתיב העליתי אמת
 הכונה מת ד עך כספרו סימן ג' וזה כי מדות יקראו
 ג' אללו תכונות הנורות הרחוקיות המצטיירות שגשם
 דק רוחני שביארנו עניינו בשני ס' ד והם כלים משמשים
 במצוות ל' כמו שיבא אחר כך סימן ג' ומהם תהיינס
 המראות הזכות לכתיבים כזו שיזכיר שם נבא' עד שהיו
 רואים אותה במנוע מה וכו' וגם אחרי כן יבאר
 שאלהים יהיה רחמו בשם אלף דלח על פי הדרך אשר
 יורנו כי על ידו יושלס רחמו אליו ית' ובלעדיו לא יאמר
 עליו כי הוא זה * כי אמנם על ידי רחמו לדבר ההוא
 הנראה אליו ומדבר עצמו ומזוה אותו ומזהירו יתכן לו
 לרחמו אל מה שיוכל שם דרך העברה והוא הכינין
 האלקי הנוצח הוא שמה כי במראה ההוא אליו יתודע *
 גם כל הדברים אשר יבאו שמה ישלימו הסמנים אל
 הכונה הזאת * והנה שם אלף דלת הנופל על הנורות
 הסן הרחוקות וידומיהן כמו שיבא הוא נרתקו של שם
 המפורש שעל ידו יתכן לרמוז אליו ית' כאמור ועל כן
 הים שכלל המקום אשר זכיר שם ה' הנכבד ובנא אליו
 וכרכוהו * כשמע קולו בשם אלף דלת * וכאלל פסחים
 פ' אליו עוברין רבינא רמי כתיב זה שמי לעלם וכתיב וזה
 זכרו לדר דר * אשר ה' לא כשאני נכתב אני נקרא *
 נכתב בוד הא ונקרא באלף דלת עכ' * ואכל חכמי
 האמת שם אלף דלת הוא בית מקדש ומשכן לשם יוד ה'
 וזו היא וכמו שזכר בעל העקידה פ' נשלח שער על

אדם ותאל עליו מי הוא זה גם כן ישיבך המשיב היותו
 אהרן או מור עדיין הספק אבלך נמקימו מוכח ועומד
 אהרן מי הוא וכו' * אך אם יושב סיועו הכהן הגדול
 מאתו או השופט או איה תאר שידמון * הלח זה התאר
 אשר תתארה בו הוא נקמו' האחד שלא היה נודע דומה
 קנת למה שכתב הרמב"ם פ' שמות ולכהן מדין שבע כמות
 לא יזכיר הכתוב שמו כי איננו ידוע רק מן הכתוב שהוא
 ככבד ככהכות * עכ' * אמנם שם העגס איננו רק
 במקום אחד נודע מלפנינו : שאל אחרי יודעך את אהרן
 בן עמרם לשמע און שאל' על אודותיו בפעם כן מי לך
 הדין הזה אשר פגשת יושבו המשיב דבר אשר יאמר כי הוא
 זה אהרן בן עמרם * אז את שמו המורה עליו הגיד לך
 במקום מי שזיה נודע אלך * ועל דרך זה שם אלקים
 אשר עניינו מושל ודין הוא במקום אחד שלא היה נודע
 ואם לשאלת מי הוא הממטר ישיבך שהוא אלקים ככר
 קבלת תשובה מה לשאלתך * אבל אם יעלם שם יוד הא'
 וזו הא' על שפתו ולא קדמה לך ידיעה בעגס הנקרא
 בו לא יוסף ולא יתן לך מענה לשון * ולא זה יביט מה
 שיאמר אחר זה אחרי אשר יוכן ממלת ראובן ושזעון
 אמתת ענמיכם * שאלם לא היו נודעים עדיין היה מ' כח
 הספק באיתן מושבו גם לאחר התשובה כמדובר * אמנם
 עורני מדבר ותנא בו רוח ותעמידני על ביאור דבריו
 בדרך אחרת כי שם יוד ה' וזו היא הוא שם נודע
 וענמי לנקרא בו שזכר נתרסם עניינו אללנו באופן
 מיוחד ע' שמיעת דבריו וכויוו וכו' כמו שיבאר סימן ג'
 באמרו וזין אלל אחד מהם שם נודע שרומזם אליו אך
 אלל מי שמע דבריו וכויוו והוהרתו וכו' והוא קורא
 אותו בשם נודע כמי לזה מדבר עמו וזאת אללו שהוא
 בורא את העולם וכו' * והנה השם הזה הנודע הוא
 שרמזו אליו ביותד על ידי כל המדות והשמות שנקראו
 בהם וכמו שאמר בשני סימן ג' שמות הכורא חן מהמפורש
 הם מדות וכו' * כי הכונה בכלל לרמוז אל השם הנכבד

קול יהודה מאמר רביעי סימן א' ר

מכון לשבתך פעלת וכו' וזל ויתכן נל שכוין כאלו בזה אלף דלת לין יוד מה שאמרו חכמי סקנלה שהם מה הזנית המקדש ומשכן לשם יוד ה"א ולא ה"א כענין שארון שבו העדו וכמו שא"כ שמי בקרבו אוכיר ענינו אבל ילך כל אלו כקריכו

וגו' נכפ' ואלו שיהיה בית המקדש של משה מכון לשבתו כאלף כמו שם אלף דלת לין יוד הוא מכון שבתו של שם הגדול למעלה וזעזרו מכין לשבתך פעלת ה'א כאשר את למקדש כוכו ידך וזל הכין עכ' ולהיות בהשמות הללו באנשים גם יחד כמו הרמזם פ' מהלכות עכ"ס אין המגדף חייב סקילה עד

שיפרש את ה'סימונים של ארבע אותיות שהיא אלף דלת לין יוד ויברך אותו בשם מן שמות שאינם נמחקי' שכאל' ונוקב שם ה' על שם סימונים חייב בקייל' ועל שאר הכנויים באזהרה ויש מי שמפרש שאינו חייב אלא על שם יוד ה"א ולא ה"א ואלו ה"א ואלו אומר פעל שיהיה הוא כשקל עכ' והנה כונת החכר כי שם יוד ה"א שהוא שם עצמותו הנעלם באמרו זה שמי לעלם אין הרמז אליו כי אם ע"י שם אלף דלת המורה על כבוד ה'א וסם כבורות הרמזי' הנראות למצינים כי הוא המנוח פעל ידו והיה הרמז הכמות אליו ית' באמרו סי' ג' אבל אל הכתב כאלף דלת לין יוד הוא הרמז אליו כי הרמז הוא לנד מבלתי נד וכו' והיה אל' שם כודע על סיותו מתפרסם אליו נדברי נזוין ואזהרותיו ומראותיו באמרו כי לולי זה עם היותו שם ענש לקרא בו לא היה שם כודע על בלי היות לנו ידיעה כלל בעניניו עצמותו וכמו שזרזו דבריו בסוף ההקפא ואמרו רמזו אליו במדות עניניו שהרמז אליו הוא כמות הנורות הרמזיות שסיו רחיה למצינים שהדבור עם מאצלו וקוראים אותם כבוד ה' ולעומתם היו מתכאסם ע"י שם אלף דלת כמו שיוכרי וזאת תהיה כונת אמרו סי' ג' על אדם הראשון שרמז לו נדבור ובמדות וכו' ואמרו לא במקום אחר אשר לא היה נודע וכו' וכתבאר על הדקדק אשר קדם או קרוב לו ונדע לך שמדות יקראו אליו הנורות הרמזיות ההם שכן אחר עליהן סי' ג' ורבו המדות והענש אחד וכו' ולפי דעתי שהנורות הרמזיות הן כקראו מדו לבי שהעניינים מעין האד' והתאר שהכרי ית' חפץ להתפרסם בה לבני בעת הפרט' ובאל' סי' ג' והואי' אותי בעת שהוא מהעד ומקדם

או ראש או הרוח או המלאכים הרוחניים או זולתם כי לכר אחד מהם מצינו ובמפלה וכל אחד מהם סבה בהווה ובהפסד והזיהה התשובה יי כבו שאמה אימר פלוני בשש נודע כראובן ובענין אחר יאמר יובן משלת ראובן ועמעון אמתת עצמיהם

כ אבר הכוזרי ואיק אודיע בשם טה שאין עליו רמז אך

ודן את המלכים עד די כרסיו ראו וענין וזין יתיבי ובעת הכעס והמאסכה לנסיע יושב על כסא רם ובסוף ושרי' עימדים מיעל לו ובעת הנסיעה המרכבה אשר ראה יוסף וכו' עכ' על דלת אחרי וכו' שם ובסוף הכתוב בעין הנסתר הכורס

החזיקה שגורות אשר ראה אותם בדמות מלך או שופט יושב על כסא דין וכו' אמר ובאשר כתוב במדות שאל לדת חס וכו' לא כזאל בשם שאלו רואים דמיון קרוב מהנפש המדבר והוא האדם השלם וכו' עד נא לדבר ועל שני הדמיונים לא יתכן שיסיה דמותו אל' הדמיון לא נורת הגדול שנכחי אדם

שממנו יוצא המוכן והסדר לכאן כפי אדם על מדרגות כאשר יוצא ממנו ית' סדר העולם ומתוכו ורוא ש אותו בעת שהוא מהעדה ומקם ודן את הילכים עד די כרכוין רמזו ועמיק יומין יתיב וכו' כמוזכר למעלה או יהיה מעין אמרו בשני כיו' כאלו המדות התלויות בשם המפורש ית' היטיות מכלי מנועים טבעיים כמו וזרז איר וכו'א חפך ועושה כשלא גדולות לכדו רל בגדמות ומכני מכלי מנוע סבה אחרת עכ' כי להיות הנורות הרמזיות ההנה במשכות ונחות מן האדות התלויות בשם המפורש ית' מכלי מנועים טבעיים שהרי הם כלים ממשנים נחשנו ית' באמור על כן בשם מדות מקריכה או מלאכים וכו' כתאמר וזכר מן הטעם אשר זכרנו או זולתם כגון כסא מרכבה וזאפים שיוכיר סימן ג' בשם נודע וכו' אחרי אשר יובן וכו' הוא הדבר אשר דברתי כי מתכאי השם נודע הוא שימודע ויתפרסם אליו ענש הקרא בו בחופן מה כענין התפרסמו וכתב אליו על ידו כיוון ואזהרותיו ומראותיו הנוכחים למעלה

סימן ב' ואיק אודיע בשם מה שאין עליו רמז וכו' כי אימס קנור קנרה יד שכלנו מהשיג עצמותו ית' כדבר המורה סוף פ' ל' מהראשון שכתב ופני לא יראו אמתת מציאותי כמו שהיא ל' חושן וסם פ' כ' באמר ישעיה מ' אשר בהשקיף הדעות ענמו טסוב השנתם קנור השנה יודיע וכו' עכ' גם במקומות זולתם מקצתו השכר הענין כזה פעמי' ענמו מפרסי' ובעל סוכת הלכות כתב בהקדמתו ודעתי דעת ברורה כי כדבר ית' מטעם שהיא אחד למת ולא ישיגו שום ענש ולא מקד' ואין

קול וחורה מאמר

ואין המשתכח מן הדבר שאינו עמו ולא מקר' כמכחצ
ממנו הגנתו מה עמו כבודו ית' והוכרכו לרעו
גלהיגו מנאזומו מה בריאותו וזהו עמד הנחיל ככרואו'
וכו' עכ' והנה דבר המלך אליו איובכה אוכל ואודיע
כשם עמו היה שאין רחוק על
עצמותו אשר א' כי הוא זה
כי הן בעניניו ופלא מה שזכר
בקודמת לאמר רחוק אליו
במדתו ועתה כאלו לקראתי
במלא רוחי כביאר כונתך :
אלך הראיה עליו ממעשיו כי
מנה מעשיו כשיג כוחו ממלא
ושכח דיון שופט נדק וזולת
זא מן הפארים' אלך עתה
לא כעמוד על אמת עבמותו
סכמתו אליו וכידיעהו כשם
עמו כלל' וזוה ראיתי מי
שכתב שאין כונתו כקייס
היות שם עמו לאלוקי ית'
לומר שהסם שהוא יגביל
הוראת מהותו כפי מה שהוא
אשר בו כמעט להיות הדבר
הזה מכת הכמבץ להמכע

רביעי סימן נ

אמורה זכרו לדוד דודי ורא' גם ראה אלך כמנכחו שיהא
בסגנון א' כי כה אשר החבר בקודמת ותהיה התשובה
הכמו שחמה אומ' של כי כשם בודע כראוין ושמעון וכו'
ואולם על מה זה יפול הרמז אליו ית' אשר חתנאל לעצמו
הנחת שם עמו על דעת
האמר כאלו יבא ביאורו בכל דעת
כאשר דברנו' ונסיין כה'
אלו א' והכיון בדבור השכלי
שמת הבורא זכור דעת
מורה כריכאל כפריו
האלקיים כביאור שם העמו
נחקיות :

אך הראיה עליו ממעשיו :

נ אמר החבר אבל רומזים אליו ברמזיה
הנבואית ובראיה ההיחלית
כיו הראיות מתעיוסמן הראיות יבא אדם
לאפקורוסות ולרעיות שופדות וכימי הביא
המשנים והם עובדי כום לאבד בשתי סבות
קדומות אלה הראיות וכן אנשי הקדמות מי
הביא לאמר בקדמו' הגלג' ושהוא סבת עצמו
וסבת זולתו אלא הראיות וכן עובדי השמש
ועובדי האש הראיות הביאו אותם אל זה אך
דרכי הראיות נחלקו מהם מדוקדקו עד הכלי'
ומהם מקוצרו והמדקדק' שבהם הפילו שופאי
ודרכי הראיות הביאו' ראמר בל' קים שרא
ועלילנו ולא יזיקנו ולא ידע תפלתנו וקרבתנו
ולא עבודתנו ולא פרינו ושהעולם קדמון
בקדמותו

סימן נ

הכונה נקמת כדנך שאין
עליו רחוק מנה קוצר רוח
עבודת הקייס כי אמנו
לא כדע ונעמנו מה רמזו
וכדיע כשם עמו' וזה גם
זאת תהיה רמזתו אליו
ברמזה שהודרכו בה על
ידו ההשפעה הילקי' כנבואה
או ברוח הקדש לשכובל

סימן נ

לרמוז אליו ולכודיעו כשם עמו פריטי כי עמו מקור
חיים וכאור כנאה אור' וזה ברמזה הככולית ובראיה
הרומית וכו' מה שיופלט ביאורו אשר זה באת אלך
מי ששע דברו וכוויו וכו' ובתן כום למנוע הטורות
הרומיות כהקראית חלבו כבודה' שכל ידם יהיה הרמו
ליו כאמור' והוא עמו כפסקא חזות כושא משך הוראיתו
כמו שיתבאר' ואמרו כראיה הרומית רונה בו לדעתו
עין חמס לא ע'ד אחרת מופת ראיה' וזה כי עין בעין
ירמו המראו' הרומית' הן כפסקבלתם יהיה הרמו חלבו
ית' כמו שיופלט הביאור כמה שיבא וכפרט כאמרו עד
ססיו רואים אותו כמיטב וכו' גם אחרי כן בלמו וכשרואם
ככבו בעין הכסמ' הכול' התחמו שגברו אשר ראה אותה
כדמות מלך וכו' כי הראיות מתעיוס כלפי אמ' כקודמת
כיו הראיה עליו ממעשיו אשר כי אין לנו עסק בראיות
השכליות להיות סכנתם מנחה ברזו דרכי עיוכנו'
לאפקורוסו' להחזיק בדעת אשיק' רום היינו ססיה רואה
כיו העולם הים כתק' כמו שית' המור' סוף פ' ג' מהשמי
והזכירו החבר כשמימי ס' ח' וכו' מי הניח המכסם וכו'
כשתי סבות קדומות אלה הראיות' ככר קדם לנו ביאו'
עדין המשי' כראשון כי נח' : וכן אלפי הקדמו' וכו' וכן
עונדי

ממנו קדימת הרמזו וחקיוו כביור הפנימי שלא תתכן
בלתו הנחת שם של דבר בדבור הסינוני' וזוה כנד
ינדק מאמר האומר שהשנה הראשונה היא על כל שם
אדם כי על קדימת יורכו באמת חיונ מניאותו
שמופשט העומד בעצמו' חפול הכמת השם הכקרא
שם העמו להכדיל סתאר שאינו כנחית עבמותו וכוור
מניאותו המופשט רק כנחית המנחתו והתמדתו כלל'
המניאות וחלקיו' וזהו כלל כונתו כשם העמו המיוחס
אליו ית' אמנם החבר לא כן רמזה באופן הנחת שם
העמו אליו' עם היותו מורה בהמשעות הסגת זכותו
וכמו שיתבאר כפסקא הכמשת' כי אמנם ככל זאת לא
כטה כשפתיו ממה שקיימו וקבלו בעל העקודה התולך
לרגלו כאמרו פ' שמות שיגר לה' כדברים האלה לאמר יש
כדוברת השם דבר החר שאין כח לשום בריה לעמוד
עליו והוא מה שיורה זה השם על אמתת המכות בעין
הגדרים כנגד רום או סתארים כמתוארים כי זו היא
הוראת השם הממשע על פי עומק סודו החופלת אשר
עליו דקדקו חל זה שמי לשלם לצלם כתיב' אמנם מה
סממן להצמח כוח השם הוא כעמין סממו סכרדי' המור'
על המניאות לכד כלאמר כראוין ושמעון יהיו לי ועליו

קול יהודה מאמר רביעי סימן נ דא

עובדי השמש ועובדי האש וכו' לכל אלה קדם הניאור
בשמי סימן כל' אך דרכי הלאות וכו' המדוקדקות
עד מכלית' הם הלמודיות וההגיוניות שעליהם אמר
במשי' ראש סי' ד' וזכו מה שהיהו מפתח עליך מהפסו
ומכוסה הנפש על דעותם כי

להם שמתברר מהם המופת
בפסויות ההרגלויות וההגיון
בטמו הנכסות על כל ס
שאלהו כי בטבע ונמה שאמר
השבע ושכחו שכל מה ס
שאלהו מופת וכו' עכ'
והמקיינות הם זולת אלו
סוכרנו' והמדוקדקת
בנמוקנות היא השילוסופיא
אשר יד ארכטו אומות עם
אחיות מרעבו וגם היא עם
היותה ממניאה ללאות ו'
מכפיקות על כמה כנות
אחיות מכניאות האל
ושאלותיו וזולת אלה'

האל היא דורש ג' דרשות של דושי כמו שמבאר
והולך' וכבר קדמה הערה על זה שאינן סימן נ'
אלו מי ששמע דבריו' הנה זה כולל כל מי שהגיע
למדנה על וזה אלקית ואדם נראש כלם כאמ' בסמוך
ותחלתם אדם וכו' ואחר כך קין והבל וכו' ונדק זה
בכרע על העדה כלם קדושי במעמד הר סיני כי שמעו
משי עליון עשרת הדברים כמובאר בראשון סימן פ'
וזוהו והזכרתו' שודעת זאת כי עשרת הדברים הו'
קבם מנות עשה וקבם אזהרות לא העשם' ונמולו
על העבודה' באמרו הם למען יאריכוני יומך' וענשו
על העבירה' כי לא ינקה ה' ויהי עמו להודית כי
אומם אל לו ומנח עם נודע שרומזין אליו מכת הדבר'
המונחים שזכרנו' והוא קורא אומר וכו' רל' כי על
כן עד האלקים ית' יבא דברו בהודאת שם ענש אשר
יאצר כי הוא זה אליו ואמרו' כי הנה הוא המדבר
אליו בנדק רב להושיע' ואת ה' אמיר כסם זה להנדיב
קראתו משאר הכמות המכונות גם הם כסם אלקים
כמובאר סימן א' וקורא אנו על זה מקרא דכתיב
ישעיה כל לבן ידע עמי שזי לכן כיום ההוא כי אנו הוא
המדבר הכי' ואמת אכלו וכו' גם זה ינדק בפרט
על כל ישראל במעמד הכתוב מוסף על היותו נודק על
היחידים שיזכיר וזה באמרו להם אשר הונחמך מארץ
עברום וגו' שאין מקום עם זה לקדמות העולם' ועוד

דא סימן נ רביעי מאמר

נודע מלל כי שמת ימים עשה ס' וגו' : והשאלה
אדם וכו' שנ לבאר מה שכנס באמרו אך אכל מי
ששמע דבריו וכו' : לא היה יודע ס' ולו' דברו וכו'
ושנאל לו וכו' כלל בזה הנכסיות הנכזרות למעלה
בקוראי שמו הנודע' כי

במדמותו ואין אצל אדם מה שם נודע
שרומזין בו' אך אצל מי ששמע דבריו ורצונו
והזהרתו וגמולו על העבוד וענשו על העניר'
והוא קורא אורו בשם נודע כנוי לזה שדבר
עמו ואמת אצלו עידוהו בווא את העולם
אחר שלא היה ותהלהם אדם לא היה יודע
י' לולי דברו עמו וגמולו וענשו ושברא לו
היה בצלעותיו ונתברר לו' היא בורא דעול'
ורכזלו (כדבר ובדמות) לא נדבר וכמות וקרא
אותו ה' לולי זה היה נעאר על שם אלקים
שאין מהברר מה הוא אם הוא אחר אי יוהר
בארד

לזה שדבר עמו יעכ' וגם
מנה הראותו בתרונה לנגד עיניו הוא מרא' דמות כבוד
ה' שזכיר בסיוך באמרו עד שהיו רואים אותו כמנוע
מה נקרא כבוד ושכינה ומלכות ואם ועקן זולם וממונע
ומדאה הקשת וזולת זה ממש שהיה ראה להם שהדבר
עמם מאכלו וכו' ולפי הנבט השני אשר בחרתי בו יהיה
ע' ייכי סוף למם שזכר סימן א' באמרו הוא עם נודע רמח
אליו במדות וכו' שכן הן הכודות הרוחניות הכדאיות
לכניאים אשר שבאמצעותן יהיה הרמו אליו ית' המדבר
אליהם' ונמראה היות להם יתודע כמו שזכרנו' ולשמי
הפירוסים על פי שמי הנכסאות יהיה הנ' לשמום כלי'
כלומר שעל ידם ונאמצעותם יהיה לו ראייה רוחנית
מסקת לשורמו אליו' ויודיעו בקריאת שם ענש'
ובלעדי העדה אלקית לא היה יכול על זה מעצמו בשום
אופן והוא אמרו נכמך ולו' זה וכו' וכלל הכונה כי
כאשר היה דבר ה' אליו כמנוע המלאות הרוחניות
הניאות לכניאים שזכיר בסמוך היותן ראים להם כי פיו
המדבר לא הם ונהבדר אכלו שהיו בורא בעולם' או נודע
אכלו מנה זה בודיעם מייחדת אשר זכה גם' לרמוזו לו
במור ע' הרבור האלקי וכוונו הכוכבי' עם המנוע שובא
זכרו כי הית מנמתו אליו באמרו זה אליו ואמרו' והיה
בקוראי שמו כשם נודע וענמי אלות לבורא אשר נמראה
אליו המודע' ובוולתה לא היה לו עם דרך לרמוז
ולמודיע זולתו באופן כולל זה וזו' זה היה כשאר כסם
אלקים

קול יהודה

מאמר

דביעי

סימן נ

אלקים וכו' כי מאין היתה לו ידיעה כדברים המימדים
מותו ית' כמו שיאמר לקרא' בשם נודע' ואלום כלזה
יראה מדרך הבגדא כי מה שהיה כבר בקרא' שמו' נודע
אשר הוא אלם הקורא' שנות לכל הדברים כמו שזכרנו

בשמי סימן כל' ועוד כוכבה
במה שיבא סימן כל' אכן
מה שפעלו במדרש שאל
הקלה לאדם אמה מה שזך
אל אבי נאה להקראת אלם
שנכראתי מן האלמים' ואבי
מה שמי נאה לך להקראת ה'
שמה ארון לכל אשר הנה
אבי ה' הוא שמי שקרא' לי
אלם הראשון' עכ"ל לבי
הנרא' לא דברו עם כי אם
מאלף' דלת כון' יוד שעניינו
אלכות' והסבר זכור וזכרנו
במה שיבוא והוא מה שימשל'
על ידו הרמו אליו כמו ש
שיבאר' אבל כוננו ככאן
ה א על השם מתכבד המיוס
ברוך הוא שאין מתכבד מה
הוא' כמוכר סימן א' ואמר
בן קין והכל וכו' היה דבר
ה' לקין כעדות הכתוב וכל
שכן להלל אשר ששם אליו
ול מחמתו כראיות הנכוניות
קצר עם אמרו ידעוהו כי
אמר שקבלוהו מחיבהם וכו'
למדאית עינים שנו כראייה
רוחנית ככוניות' וקראוהו

שהיו להם ראיה כי הדבור עצם מאלנו ולא והיו דנקים
הסגולה מכני אלם בו עד שהיו רואים וכו' וככן היה
כיכר אלם כמדת אמתות שלו פעילה בקרא' שמה' כיוד
הא ואו' הא הנכבד והנורא' וכל יבא כפסקא הולאת
סמוך לכופה ענין כמראות

מאחד אם הוא יודע ההלקים אם לא' ואדר
כן קין והבל ידעוהו אחר שקבלוהו מאביהם
בראייה הנכוניות ואחר כן נח ואהרן כן אברהם
יצחק ויעקב עד משה ומי שהיה אחריו לא
אמריהם מהנביאים וקראוהו ה' כראייתם
וקראוהו העם המקבלים מהם בהאמנותם
אותם ה' בעבור שהיה דברו והנהגתו דבק בבני
אדם והיו דבקים הסגלה מבני אדם בו' עד
שהיו רואים אותו בשמעו מה נקר' כבוד ושכני'
ומלכות ואש וענן וצלם ותמונה ומרא' הקשת
וזולת זה ממה שהיה ראייה להם שהדבור
עמם באצלו וקראים אותו כבוד ה' ויש
שקראוהו יי' ויש שיקראוהו כל שיקראו הארץ
ה' כמו שהיו אומרים קומה ה' רשב' ה' בנחה
ועלה אלקים בתרועה ה' בקול שופר והה' ה'
רוצים ארון ה' ויש שיקראו היחס שיש בין בני
ישראל ובניו בהצטרף יא' וכוה נאמר הלא
משנאיר ה' אשנא ואובי ה' רוצים שם ה' או
ברית ה' או תורת ה' כי אין צרף בניו ובין
אומה מהאומות ע"ס כי איננו אוצל אורו
כי אם על הסגלה ועל בעלידת האבותיות והם
מקובלים ממנו והוא מקובל מהם וכן נקרא'
אלקי

שקדם בראשון סימן לו וכו': רומם שם ה' כי מאורם
שם עד מכאור גדול שמו נביים וגו' ואיך ישאווהו דק
עניינו על הברוך אשר בינו לבין חיותנו: כי אין ברוך
וכו' הוא טעמו למה שביאר אייבי ה' על הברוך האלקי
אשר בינו ובין ישראל אות הוא לעולם: כי אמר: אין לו
ברוך עם זולתו' ולפיכך עניינו שום לאמר אייבי סימם
סוכר: כי א נכו אינל אורו וכו' כדכרו בראשון כי' כן
ובשליש' סימן יז ובמקומות זולת אלה: והם הקובלים
וכו' על דרך אמרו את ה' האצית וה' האצורך: הם
יהיו לי לעם ואני יהיה להם לאלקים' ובמאמר רמיה
סימן יח כללם חלק יעקב: כי יוגר הכל הוא וישראל
פניו כלתו וגו': ואיך שקבת אומות וכו' יסוף הדבר
אשר

הם ה' בראיית: לל בראייתם הרוחני הנכוניות הנוכרת
שזכו אליה: וקראוהו השם וכו' ששם היותם כלתו עולים
למדגת הריאה הרוחנית הנוכרת וכו' גם הם לקרא'
כלם בשם ה' המיוחד מבח קבלתם האצתי שהיא כמראה
סעין כמוכר בראשון סימן כה': בעבור שהיה דברו
והנהגתו וכו'. הוא טעם לקראית השם בשם ה' שזכר
בסמוך כי אצנם זה לא היה להם מחד ראיה רוחנית
מושגת אלם דק יחד ידיעתם בקבלה כי היה דבר ה'
והנהגתו דבקה נכוניות הנוכרים: עד גבול היותם
רואים אותו כמיטע מה בקרא' כבוד וכו' ולא היה שום
משך כשאר אלם כי פיו המדבר אליהם בלשון קדש: כי
אצנם הים זה מתבאר היטב מחד ראיות דברים מה

קול יחודה

מאמר רביעי

סימן ג רב

אשר השפתיך בשלישי סימן כז מטעם הרי"א על מאמר מלאכי ובכל מקום מוקטר מונש לשמי: משמע וקבלה כי שמעו את שמעו ומעמם קבלו את מוראו עליהם: קבלו אותם והדנקו וכו'. כל אלה בלשון מקור מינאם ומשן זה כלו כנר קד' דנרו בשני סימן לז: כפיהם: רל כפי הטבע והמקרה: והיה שם היה מיוחד לנו וכו' חוזר לשטמו על ביאור השם המיוחד' יוד ה"א ו"ו ה"א ואמר כי כמו שבאמר היחס האמתי בינו לבינו כן הימה ידיעת שמו מיוחדת ככו אין זולתנו יודע אותו וידיעה אמיתית וכבר בא הרמז על זה במאמר הכתיב מי יעלה לנו השמימה כי ראשי תיבות מילה וסופי תיבות שם כן להורות כי מוליס הם הנוכח למדרגה זו: כמו שבאמר רבינו בסוף פ' וילך. והוסף עוד רמז לזה ממה שאמר חשה להלכה ואמר ל' מה שמו מה אומר

ישתקף אחד מן הכרואים כדוראם הפיא כמו שאמרנו זל (פ' שלק) שמי המיוחד לי על יופ"כ כתב ננו כנרבת כהנים וכה שם הכתבו אשר הוא שם המפורש ולא היה כודע אל כל אדם אף יהיה הדבור בו וכו' א מביעם יניע כל אות מאותיותיו או

אלקי ישראל ונקראים הם עם ה' ועם אלקי אברהם ואמר שקצת האומות הלכו אחריו ועבדו אותו בשמע וקבלה איה קבלו אותם והדבקו בהם ורצוהו בעבודתו וקצו בהמדות' אך אנחנו רואים אותם נק' זביב' אל הטבע והמקרה טובהם ורעהם נפיהם לא בענין מהברר שהוא בדבר לקי לברו וכן יהיה אותנו באמרנו ה' ברר ינחנו ואין עמו אל נכר והיה השם הזה ביוחד בנו שאין אחר יודע אותו אמת ידיעתו זולתנו והוא שם נודע לא יסבול הא' הידיעה כאשר היא נוספת על אלקים ויאמר ל' ויאמר האלקים והשם הזה מכלל המעלות הטובות אשר יחדנו בהם וסודו נסת' אך מעלות האותיות המיוחדות (לו היא המדברת)

אם ידגש קצת אותיותיו אם הייתה אות מקבלת דגשוק יכל אנשי החכמ' היו מוסרי' אותו זה לוח לל תאר הדבור בו ולא היו מלמדים אותו ללמדם לא לתלמיד הנון פעם אחת בשכנוע: ולא יסוכר שזה שאמרנו שם כן ד' אותיות מכונים מוסרים אותו לכפי' ולתלמידיהם פעם א' בשכנוע אף זה אף יהיה הדבור בו לכד אלא ללמד גם פענין אשר נענונו יחד זה ששם ויהיה נוסד אלפי עוד עכ' והשם הנכבד היה כל אדם חזו בו איש איש ממלאכתו אשר עמה עושים: אולם אנש יביט מרחוק כי קול

אלהים כי הכתובים יגלוהו על השם המיוחד: והוא שם נודע וכו' כדבר הר' אברהם בן עזרא פרשת שמות באמרנו כי שם יוד ה"א ו"ו ה"א גם שם אהיה ושם יק שלשם שמות העצם: וכמו שזכור גם החבר בסמוך: ונכלל הארבעה כדמים אשר בהם יבדל שם העצם משם התואר: וזכר שהכלי הזה באמרנו כי העצם לא יהיה מנואר בה"א הדעת כאשר ינואר שם התואר כי מן חכם ואמר התכם והנה לא יאמר האברהם הינחם וכו': נוספת: רל שה"א הדעת יתוסף על אלקים מה שלא יסבול מוספתו השם המיוחד: אשר יחדנו בהם שאין לרדים אמנו באמור: וכודו נכתר: כתב המורה בדאשן פ' ה"א אך השם שאותיותיו יוד ה"א ו"ו ה"א לא יודע לו גזרה ולא ישתקף בו זולתו ואין ספק שזה השם פענוס אשר לא ידובר בו כמו שידעת אלא במקדש וכתבי ה' המקודשים לכד כנרבת כהנים וכהן גדול ביום הנוס יורה על ענין אחר אף השתקפות בינו יתבר' וכן זולתו בענין ההוא: ואשר שורה כפי הלשון אשר אין אמנו היום מאנה לא דבר מועט: וכפי מה שיקרא גם כן ענין שיוב המציאות: סוף דבר גדולת זה השם והשאר מלקרא אותו: להיותו מורה על ענינותו (מאשר לא

אל שניא ולא כודע עוד שמו בשלמת אשכ קצתו כדאה וכלו נראה לעת צלת השואנים רוח הקדש מן הילוף העליון: ועל זה במלנין מאמר חליבוא (איונו ל') סיכופר לוכי אדבר אש אמר איש כי יבולע ועמה לא ראו אור כהיר הוא בששק' ורוח עברה ומטע' מנפול והכ יאתה על און כורא הוד ירנה כי שם ה' אקרא וכי אדבר בו נכטא בשפחים האם חלמין כי יוספר לו עם הנכת הסוד הנכא. ת אל הכקרא בו: אף טעק שאם אמר איש אף דבר שפחים כי יבולע לל שאין אמיים וז לגנוה רק דרך הנלעה שמכליע שמו כעשימה מכלי שיוסג עונס הסוד הכמוס נעשימו: ואמה דע לך פי עצה כפי שרם מחנכ' אנוסותם בזולת עזר אלקי: לל ראו אור הסוד הזה הכאנכ עם הייטי הענמו כהיר בשחקים ולא תנכר השגתו כי אש מפני קונר המשיג: איכס כמזר רוח מחרוץ יקחם נביטת רחש ותשא אותם אל רוח שמי ההטובות והכל אותם בניחות אלקים א פתח שער הפנימיות הפוכה בטובה אשר שם מושכ רב טיבו התנין: הנה שם בלי טעק ידאיו כבוד לקי ישראל בעמדם על כוד שמו המיוחד ולא ורוח עברה ומטעדים כי רוח קדשו על שניהם ילמול ויוזק מידם להשיב כ נ נ 2 50 נכטס

קול יהודה מאמר רביעי סימן נ

עצם כעצם האשים לטהר וכן ויכנו אל מול הידיעה
סוף הכנעה ואל ענפני זכר יתה על אלוק כורח הוד
כי זכר העיון יתה ממדרי מכפיו ססודות סאלקיות
על השנת שם אלוק כורח פוד הוא השם המיוחד הכי
בכבוד ושיכ כבוד אל כוכב

הסבר המלמד לאדם דעת
כי פוד השם סוס אמנם הוא
בסתר בכמיכת סכורו כמו
שהוא לדעה עקר הוראתו
לגבולותיה אך אמנה לקחם
אזכנו שכן מכנה בכמיכת
אותיותיו כפדורו ואלו אך מתגל
האותיות המיוחדות לו סוס
המדברת (לא הם המדברות

זכו) לפי הכנסה הראשון ויה עניינו כי מעלת האותיות
המיוחדות לו שינה זכרם בסמוך הוא המדברת ומעיה
על עונם גדולת השם המסיר שמים ולפי הכנסה השני
יתבאר כי מעלת האותיות המיוחדות לו מושג מחד
היותן מדברות כי בלפעם לא ירים את לשונו לנבוא
סוס דבור בשפתו וכמו שיבא: מפני ששם אותיות אהיו
זכו כמה מעלות טובות ספר הראשון (פ' שמות) על
האותיות הכבדו קלה ומכללם שהאלף ראשית המספר
והיוד סבילית והוא וסוף אמעיו כוון כוח על היותו
ית' הכנראה בהם ראשון אמעיו ואחרון יהיה סוס
יהיה לעולמי עד והוא מוחמו של הגה אמת אלף
בראש האותיות הם באמצע ותיו כפוסין וכוסף גם הוא
שיש לנו מזה הוראה על היותו יתגל לכל הכמנאות סכה
ראשונה פועלת כמו שהאלף ראשית כל מספר וסכמו
שמה סבילית כמו שהיוד סבילית כל מספר וסכמה נורית
כי מכמו סוס כל דבר מה שהוא באמת מהותו ורו על
זה הו משוכרים גם יחד אשר תאמר כי הו זה בהיות
ועצמות וכבר זכר סמורה בראשון פ' בט היותו יתגבר
מכונה בשלש אלה גם מספר כל אמת יאותיות אהיו
הוא עגולי שומר ענמו במדעו והסגולה הזאת אמות
מאל חלו יתבר להיותו לעולם קיים שומר מוחמו כלי
סוס סכוי וגם הסגולה משל כמות להיותו באמת כלי ראש
ואסדות גם אל המעלה הזאת שזכר הסבר ראו הראשון
באמרו שם ופנה הראשית כי אלגה אותיות סס אותיות
המשך על כן היו השמות הכבדים שהם שמות הענם
סאלה האותיות עב ומראה לביך כגולה אחרת
באותיות האלה כי כמלא להם סני מיני כמות האחד כוח
בעלם לא ירגיש בו האדם והכנסת כראה מכואר כרגש
בין האל ותכר הים באמונתו ככוד בקיום מתמיד על

מאמר רביעי סימן נ

אופן אחד בלתי משתנה הוא כח כעלם באמת מחוטי
וכח כראה עני פעולותו המפורסמות כי על כן לפי דעת
קצת היה סדור הסדורות כל זמן כחכ יבאם לזרות על
סיומו ככסה וכנלה פעם יבין שעס יפאר כפי חלוף

הכמיכות שיכרכו ומה שאל
פמחא לחלף והוא והקמין
לואו והסכל ליור כמשך
לסדר חלוקתו שעה כשנו
סיפ כי כל שעת המלכים
כלל בשלה אלה באמרו כי
נדיה הדבור כעכרית כדוך
החלוק מצינו קרין פמיסה
ושכח חלוק אחר קמין גדול

והוא קמין וקמין יכ כי יוהו
חולס יוקטן וכוא סילך ופתיח גדולה והוא ככת וקטנה
וכוא כבילי ושכר גדול והוא חירוק קטן והוא נדו יעכ
ואמנם ממה שזכרו שם על אצרו ששה להעמיק הסבר
אל פמחא גדולה וכזית נאר לך כי קר בשלשום מדבריו
בכאשן שהקין ככלל הכה כפתח לא כקמין כאשר עשה
בחלוקתו הכוזבת ודבריו יוכיחו כמה שיחד הילוף
והוא למשך הכתח וכבר יומרו שם אל הקמין ענמו
עם היות שגם הפמח קטן וגדול שם הוא כמשך סיה
אך כככות היינואר פמה וכן מזה שיחד הוא למשך
הקמין יש הוכחה לזה שהרי איכנו משך מיוחד לקמין
בענם והרי לך גלוי דעת ממנו שן הקמין ככלל הכה
בקמין רק כפתח כמו שיכרכו כל זה כתלמוו בשקינו
הכוכר והנה כללה הוראתו שאין אנו יכולים לגויא
דבר באשר החיות בלתי חס כועדו שם חיותות אהיו
הכמיכות להברת כקוד יתר האותיות אשר כל כקודותיהם
ככללו בשלה אלה כרו עקדם כי בלפעדיהם כל רוח
אין כקדם ואל והמה כרוסות ושאר האותיות כגוסות
כי על כןכאו ככל קריאת אבל המדקדקי אותיו הכמיס
כי אמנם הם רוח המיית כנכוי שאר האותיות והם נרכות
לאילו עכב ואין חלו נרכיות להם כחיותיה והמשך לזה
כיואר שם יק שגם הוא שם הענם ומחבר מן החיותות
האלה וכן שם אהיה לפי מה שהוכח כבשניות כאלו
ואל ויק כמיהו אהל אהיה כאשר סיהיה ען השם סיה
לל מן היין הזה כעין אמנם למן השם הוא והיה כוכב
שגם הוא מציין שם ענמו זית כרך כמו שזכרו מעט
הראשון פ' שמות ומה ידעת מה סכמו פרשת ראש כי
כמכרך האותיות שיכטא החדם כהם כחני השם יכיס
כמספר השם עכ רל כי מספר יוד הא עולה כן ססוא
מכספר ד אותיות ששם השלם ועל היות האותיות האלה
נעמד נע

שמדנת הדוס לשאר האומות שמעצמם כאלמו דומיה לא יראו כלל כדבור כמו שזכרנו כי באמתי מלכותי לאמר כאלמתי דומיה השתיה מעטוב כי כאלם לא יפתח פיו ישאר האדם ויבאן דומם כשישב וידום מזותיות יק ידע מיה מזותיות אהיה אשר כנדרו לשמות ענמותו כמכר וכלו אמר כאלמתי דום יק וזו האדם יתשע מעטוב כי הדכר אין בו להעדר הטוב ממונא כל האומיות והוא דום אומיות יק ומכריו סחזיה אזכלם וכש שחית זה עניו לרודא רכל כרוך כוז שהיו ככח המכיות זקיו וכ לל הנמנחית כי עמו מזיר מייס לכלם ואם דומו וכשמו אליו יאסוף ימרו יסופו הנמנחות כדכר הככר כמ שניא כי האקים הוא דום בעולם ויהי שגל ומויתו כאשר כקרא מי העולב וכו' וכונא בו כתב סמירה כראשון פרק בט: ואשר שיהיה כגור מיהו וכו' ולפי זה לא יהיה שם ענם אדרכה יהיה עניינו למיבש ממשוב באמות הענם וכו' כמו שמכר והולך: אך אמור להם אהיה ועירושו אשר אהיה רכבה שאשר אהיה הוא פירוש לאהיה כעונת ראשונה והענו הוה בכתיב הוא ענמו מה ששער בו הרשע באמר ויאמר אהיה פירוש: כמו ובית דוד כלקאי ואחריו כמלאך הלכיהם והוא פירוש כאלקים פ"ב: זה ענש הנמנח וכו' שכתב הרמב"ם שמוות על אמרם אל פק דכרכות אהיה אשר אהיה עמכם כנרה זו ואהיה עמכם כשעמדו שאר מלכות אמר לכבו רכשע דיה לנרה כשעשתה אמר לו יתח אחרת כי אמר לכמו ית' ואמרו לו מה שמו שניד שהכונא לכס כי אמר לכמו ית' ואמרו לו מה שמו שניד להם השם שיוה הוראה שלמה על הנביות ועל ההשגח והנה השינוי למה זה ישאלו לשמי אין להם נורך לראם אחרת רק כי אהיה עמכם ככל נרתם יקראוכני ואענם והוא הראיה הנדולה שיש חלקים קרובים אליכו ככל קראנו אליו ויש חלקים שופטים בארץ ויה פ' כנין באנה זו ע"ל: ויקבלנו כן רל מנד המחזיק להם כי עין בעין יראו ענין מניחותיה והשגחתי מלון פנות אל דרכי ההוראות העיוניות: וזרות נפלאותי על בעל עפר שער ה' החדש כי כשיוכאס מן פטעה כדכרו

על כונת החכר כדכרו אלה יתכן כי אחרי הכיאו כדכרו עד אמרו אך אמור להם אהיה אשר אהיה כשעשתה מלת ועירושו (ולא ידעתי אם ככוב ממנו או ממוקשי הדש) כתב על ביאורם ז"ל וינה כזה ששאלת משה דכינו היתה לומר אם ישאלו ישראל מה יאמרו לו מהו הכות הש' וענמותו מל יאמר אל ישראל ופי' שם שמו ל' מה ממותו כי השם מורה על מה המות וכן וכחשך שמו יכוספ רובא לומ ענמותו יכוסה והשיב לו הש' שיאמר להם אהיה אשר אהיה כלומר שמהומו הוא מה שהיו שאינו יכול לפרשו להם לני שהוא בעלם ולפי שלא יסגנו שכמו שמהימו בעלם כן מניחותו בעלם לכן אמר שניחותו לנחות נגלם הוא מחד ולכן שב וחת ש' שמו' ויאמר להם אהיה שלמי אליכם וכן כתב הר' סקדלי ככפ אור המלח' פה יאמר שם אל ואמרו לו מה שמו מה אומ' ל' הם הרנון כזה הוראת ענמותו לפי מה שיראה שהיתה החלמ כבאותו אז והיתה השנונה שהוראה שהיא היתה מנועה מהם באמרו אהיה אשר אהיה כלומר אין להם עסק בהמות כי אנו אהיה מה שאהיה ויחמו ל שמהותו כעלם ולהורות שהמניחות נגלה מחד שכ ואמר אהיה שלמי ל' כס כלומר מענמותי הא לרמוז דכר אלף ההיות כלכד עכ וכו': ועתה נא לא בנינו למשם ככל מליו לא אשר כדעתו החכיר על ביאור כונת החכר כמשוב' הא למשה וזאה נא אם הוא ראוי לעול שבר על הפירוש אם לאו: והיו לך לעינים דכרי סרמכן אשר על פיהם המשככו הביאור הככון לפי דעתנו: ושם מופתו למהם כזה הענין באמרו וכו' למוק במסורות: ביאורו כנ' על אהיה אשר אהיה: עשה לו סמכות מלפניו ומאחריו לומר שזם מקומו וביאורו הכאות: ומחלה אמר כמניין המופת הזה מהמנאו ית' לעת הנורך: שם מופתו למשם באמרו שם למעלה ממנו כסמוך לו כי אהיה עמך וזה לך האית וכו': וכא זה ולמד על זה כי שיהיה קרובים כמקום וכענין וכש שזלת אשה מוכרת כשניהם: ונס אחיו כן כמוב שם כמיוך חלקי אנומיכם שלמי וגו' להיותם המפורסמים כהשגחה המחנה בהם ככל עת' וכאו דכרו מוכרכים מדכרי ס' למשה ומדכרי מסס אל העם וקס כתיבנו כתיבם הנאום כאמר: כי אין פס כתיב

לך

קול יחודה

מאמר

רביעי

סימן ז

אחד אומר כדברים האלה אלקי אבותיכם שלחני אליכם
אלקי אברהם וגו' כדרך שזכרם החכם כרוכים גם יחד
אמנם דרך כונת הענין שהיא הפקר או ספיקה זה לבוס
חורפיה כי לא חש אל דקדוק נסח הכתוב להיותו כנוסח
על זכרונו ולא חמ'עם הכפר
והוא על דרך מלא העומד
לאחד זכר המורה כראשון
פ' יט' ולדעתו לפי הנראה
יושלם ביאור הכתוב כזאתיה
עמך וגו' הנהיך את העם
וגו' כדרך קרוב למס
שניאר בו הרמז עב היותם
בלתי מסכימים נעטם אמרו
זה לך האו' כי אנכי שלחתיך
והנה זאת שטתו של חכם
ככתוב הזה כי שמים זו של
מרת' מי אנכי כו' אך אל

לך האות כי אנכי שלחתיך • והאות הוא
שאמצא לך בכל מקום וסמך לו טה שדומה
לזה באמרו אלקי אבותיכם שלחני אליכם
אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב
המפורסמי' בדמצא הענין האלקי עמם המידי
ואלקי האלקים כנוו בעבור שכל הכדורת
הפועלים צריכים אליו יתברך ל' והוא יל'
יסדרם וינהיגם • וארני האדנים כשהוא אבל
אל גגור מאילות ובמנו יצאו כל הכחות והוא
ברובם בהתדבמות להם וכשר לומר מי בסוך
באלים

הקריא עליך ויראו ממך ואין לך לירוא מפני החם
העריך • וכבר העיד הכתוב על זה גם האיש משה גדול
מאד נחמד מגרים בעיני עבדי שרעה ובעיני העם •
ולענין שחמתו מישדל מל' יאבו לשמוע אליו ללכת
אשריו אל ארץ הכנעני אשר
כנונה ארזים גבהו וחסון
הוא כאלונים • אמר בהיבאיך
את העם וימנרו מעבדו את
האקים ונו לומ' שחאו יקבלו
ענדות ה' ללכת אחר מכותו
וגם כך יאמינו לעיל' ואמריך
ירונו לכל מקו' אש' תבו' וכי
חמ'על ההר סוה כלומר הכס
נלמי לך כהר הזה בלכת
אש כי כן יהיה נעמי כל
העם נענדס אותי כהר
הזה • כל זאת באתנו מדברי

פרעה וכי אביא את בני ישראל ממדבר' הם כי נ' שמים
דבר לו אלקים לאמ' ונתה לכה ואלחך ל פרעה והוא
את עמי בני ישראל ממדבר' • והוא זה לנריך באתם לארץ
סיתה כמו שניאר שם למעלה באמרו וארד להנילו מיד
מגרים ולהעלותו מן הארץ ההיא אל ארץ טובה ורחבה
וגו' שהם ענמם שני העניינים שזכר לו אלה מהלכותיו אל
פרעה להנילו עמי מחוז ממנו • והוא אומר את בני ישראל
משם ללכת ל אשר יהיה שמה הרוח • והנה משה לא מנא
את לנכו ללכת אל פרעה וכמו שכתב הרמזן כי נעשה
כאומר מי אנכי שכל אנשים רועה נאין כי אך אל פרעה
מלך גדול ואדיר • ואם אומר אליו לעזוב את העם
כלל עוד מעט וסקלנוי כענין שאמר שמואל ושמע שאל
והרגני • ואמר עוד מי אנכי כי אביא את בני
ישראל מתוך מגרים כמו שאמרת להעלותו אל ארץ
טובה ורחבה אל מקום הכנעני • וזה כי אמנם
ההגלה מיד פרעה אינה תלויה בהם שחם ישמע
פרעה יקל עולו מעליהם וינילם או יורשם מארצו על
כרחם • וגם הם ענמם ישמעו אל כל אדם כזה כי מי
האדם אשר לא ירנה ללכת מעבודה קשה שאין כמות •
אבל העליה לארץ הכנעני לא יכמזו בה • וכן היה
הדבר שהיתה מלחמת העמי' ההם קשה עליהם מתחלה
ועד סוף ופחדו ממנה במגרים ובמדבר' • זאת יראתו
של משה רבינו מפרעה ופחדתו מהם ועל שתי' ענהו
הואמר לו אל תרא' מפרעה כי אני אהיה עמך להנילך
וזה שאמנא לך בכל מקום אשר תפנה שם ויהיה לך
ולאחרים לאות כי אנכי שלחתיך ויראו כל עמי הארץ כי

כרה'ן המסכימים לשטמתו על דעת החכם לא שטניו
מהם בניאור וזה לך האות כי אנכי שלחתיך כמו שיתבא'
לך בשומך את עיך עליהם נמקום מנחם • ולקי האקים
כנוי וכו' • כבר קדם לך נרחשית היאמר שלקיים מאר'
למושל ולדין' ומשם מונח הביאור למה שאמר כי הוא ית'
יסדרם וינהיגם • אמנם באמרו שהוא כנוי בעבור שכל
הכחות הפועלים נרכים אליו אשר שהכבים גם כן
נעניינו מה שכתב הרמזן פ' בראשית שלקיים ל' בעל
הכחות כלם וכו' כמוכר סימן א' • ולדוני האדונים
כמהו' • להיותם קרובים נענין האדנות והמשפלה •
אמנם אחרי כן ישוב לדבר על שם הלך דלת כון יוד
כשהוא בלתי סמוך רק יוד נעה כנוי למדבר ויאריך
בעניינו • והנה עם היות ביהנו לומר שכוון סדרו
בשמות המוזכרים עד הנה על פי פדרך כנומור קלו
שאליו הוא נושא את נפשו גם נשבי סי' ע' כמובאר שאם
וזה כי זכר דבר קדשו תחלת הודו לה' כי טוב וגו' והוא
שם ענמ' • והקרוב אליו הודו לאלקי האלקים וגו' ואמר
הודו לאדוני האדונים וגו' • אע"פ כן כבר העירוניתך
בפתיחת היאמר כי הנכון לומר שלעומת מחברתו אל
מול פניו היה היאמר מל'ע' פרש עקב כי האלקים הוא
אלקי האלקים ואדוני האדונים האל הגדול וגו' וכך
יהיה שם אל שיוכר בכמוך • בכלל גם הוא בסדר הזה
כאשר דברנו • אבל אל נגור מאילות' שהוא מענין מוחק
כמו זאת אילי הארץ לקח • וכוא מרומם מהתדמות להם
וכו' כי לא כנויכו נורם ששם היות כל כחותם כמשי'
מזנו אין להם עמו התד' שו' כלל' והקדי' זה למס שיוכר
בסמוך •

בצמח : וכשר הדבר לומר מי כמחך באלים קנוז אל
לסיומו מורה על סלוק ההדמות ניכר לכינס . ואמר
וכשר הדבר כי לב אלם יחשב סיומו בלתי ראוי ליהם
עם אל לומר מאחר . על כן ביאר לנו כי בהיותו נגוד
מחילות שענינו חוזק כמו
שקד אין בזה שום נכות כלל :
וקדוש כנוי וכו' . כינאף היה
היה דברו בשלישי סימן יז
אלל ברכת אלה קדוש בקדש
ומרום משתגהו מחומה
וכו' . כוון למאמר ושעיהו
במקום ההוא כי איש עמא
שפתים אכזי ונתקך עם עמא
שפתים אכזי יושב : ומכוין
(לא יוכנה) בקדוש וכו' .
הכונה לומר כי ישעים המ'

מכוין אז יוכנה בקדוש המוזכר לו עם בקריאת השרפים
אל הרומים : אשר לא יתגשם וכו' . ר"ל שאיננו גוף וגם לא
ישויהו מאורעו הגוף לא תאר ולא תמונה ולא הפעלו'
כלל ועקר והוא הנורא יתברך נבנה מעל נבנה כי אהנם
אין קדוש כה"כ אין בלתי פחד וככלל מכל ענייני
הנשמיים שאין לו בעיניו שום חלמות כלל ועקר שהרי
האלהים הם לדעתו נשמיים כמו שיתבאר : גם המדברת
שנאדם אשר נגוד עליה בראשון סימן טע היתה בלתי
גשמיית בארץ ואין לא כרוממהו מהנשמות ולאחטו
מרוממים קנת מבריותיו מהנשמות בכפש המדברת
אשר היא האדם באמת וכו' . גם בשלישי סימן מט באמר
וכמו שכתברר אכלו באופת עמידת הכפש אחר כלות
הגוף בעבור שאינה גשמיית וכו' . לא תמלט גם היא
מהתלות בה דבר ממה שיתהלל בגשמים כי סן האדם
היה בעורבו מי נפשו קצורה בגופו : וגם אחרי כן אשר
המות יפריד ונפשו כשבר כאלהה לא יסור ממנה יחס
התלות בגוף כי נפשו עליו תאכל וצוה כמות אהתה
ושפיקה אליו עד קץ הימין אשר תנוח בגורלו בתמיית
הזמים אז יתלבדו ברוב חבה ולא יתפרדו כי יחדיו יהיו
תמים בהמול לנו כל חמר ולב עהוד רוחו ככין יחדש
בקרבנו ולא ימצאו כמות הגוף הכלמות הנפש ע"פ דברו
בחמישי סוף סי' יג' וגדולי החוקרים גורו אומר כי ניתם
הזה אשר לכפש אחר המות ב התאזקה לשוב אל מעכבה
הראשון . יתכן לנו להבחין רבוי חבשרי בכפשות
האלוהי . כי אתה ידעת וזאת שמעת כי סנת
הפרעו והרבו האשמי הוא החמר וכלעדיו לא יועד
הרבו כנכללים כי אם דרך עלה ועלול . וזו איננו שזה

ככפשות הללו כי אין האחת מהן עלה להכרתה אך
באמרנו שעם היוםם כפרדות מגופותיהן להן תעגנה
ולכן משברנה להתחבר אליהם כאמור . הכה יחס
התאזקה הזאת הוא להן במקום ההתחברות כפעל .
ובכן ישלם נהן הרבוי
המשפרי . ומה גם כן רנו
להכריח ענין החמים שהרי
חנור הכפש עם גוף האדם
הוא דבר טבעי חביב כחמד
וגעים . ואין לחשוב כזם
שזם נד סכרר בעמידת האלפן
חזן למקומה בהכרח על פני
רביע השמים . ואם ינדק
כה היתה מחוברת מנד
טבעה . לא ינדק כס היותם
כפרל כי אם על נד הסכרמי
שיחלה

וההכרח לא יתמיד לעולם . אך מתקון ומקובל להאמין
באמתת החסיה לאלים . ואל יקשה בעיניך מה שזכר
בשלישי סי' מט שהכפש הוא עצם כשבר והגוף כמלאכו'
ואין כאמ' שהכפש בלתי גשמיית . והמלאכים גשמיים כי
אמנם יש להשיב על זה שאין הדמיון יבדק מכל נד רק
דרך העבר היה דברו כמלאכי' המד הקדוים וסרונותיהם
או נאמ' כי היה דברו עם על דעת הפילוסופי אשר להם
כשא את נפשו באמרו וכמו שכתברר אכלו באופת עמידת
הכפש אחר כלות הגוף בעבור שאינה גשמיית וכו' .
ורמו אל המופת שזכר בשם בחמישי סימן י"ב כי אסרי
אנרו עם ומופתו ענמות הכפש וכו' עד אמ' ולא כשאר
אלה שיהיה עם עומד בעצמו מתואר בתוארי המלאכו'
והענמים האלקיים וכו' . אמר ומן הראיות על הפרד
הכפש מהגוף ושאוכנה נריבה אליו וכו' . ע"כ . אלא
שמנינו לו הלשון הזה עצמו בשני סימן כו ששם ידבר
עצמו כלשון עצמו באמרנו וכללו של דבר שיהיה האדם
כלו מתקון ומזון לקבול הנהגת הכפש המדברת אשר
היא עם כשבר קרוב לעצם הפלאים שאמר כס די
מדרהון עם כשאר לא איתוסי . ע"כ . ואמן וארר לחשוב
ולומר כי לא נכללת היא ולא רחוקה שתהיה כפש האדם
על דעת החבר בעלת גשם דק רוחי מעין הנשמיית
המוזכר אכל המלאכים . ודבריו בראשון סי' מט באמרנו
שהכפש המדברת היא האדם באמת וכו' . וכדעת
אפלטון כמבואר שמה . הם ההיבוי בכפשי עון
לקבוע בדעתו זאת מהמרים שהרי לפי דעת אפלטון
האומר שגשם האדם היא כל האדם באמת ואין הגוף
חלק ממנו אכל הוא כלי אשר בו תשמש הכפש . לא

קול יהודה

מאמר

רביעי

סימן נ

נ

פדעית אריסעו' סוכר כי האדם מורכב מנפש ופיל
 הגורה ומאזר והוא הנוף גשם דרכות יונף אשר בו
 מקצר הנפש המדברת דק ונכחי' וכשו שכתב הפיקו
 מירא' דולאנו כי יש לו לאדם שני גופים האחד מהם
 ננחי' ובהיר אשר קראו הו
 בעלי דרך אשטוק מרכב
 שיומיו והוא אשר תשימו
 כתיים הנפש המדברת נלי
 פום אמנעו' והאחד הוא
 מע תר אל שהפטר והוא
 הכראה לעיני גשר מורכב
 מל' היסודות וכו' והכה
 אס'כה באמר בדעת הסכר'
 ראוי שכתין דין קל וחומר
 אשר דן כראשון סימן פט
 באמרו ואך לא נרוממהו
 מהנשמות ואנחנו מרוממים
 קצת מכריאותיו מהנשמות
 כנפש המדברת אשר היא
 פאלס באמת וכו' על דרך

ענין הדבקות הסוכר שאיכנו כאשר ידבק אש חזור
 במתניו עי' אש גשם נשם' רק דבוקה מדעית שכלות
 השגחית: בדרך הקבלה' לענין היותו מקבל לקומו
 עליו' לא שישתדלו לענאו כאלו הוא מעון לשכיכותו'
 וזא אך על דרך האמת לא
 יאמר איתו וכו' ועל דרך זס
 ביארו אמרו במקרא בכורים
 הגדתי היום לה' אלקיך דרך
 כבוד אל הכהן' קד מה
 שקרא יעקב שם המזבח אל
 אלקי ישראל (ע' וישל) לא
 כיון ליחד שמו עליו על דרך
 האמת שהיו נזהר מליישרו
 על ימחק אכינו בעודנו מי
 ואמר ופחד ימחק תחת אמרו
 ולאקו ימחק וכמו שכתב שם
 דא' פוינא' אבל עכיינו על
 דרך קבלת אלקו וכמו שכאר
 דא' בא' כלומר מי שהוא אל
 היא הקנה הוא לאלקים לי
 ששמי ישראל עכ' והכונה היתה באומה הזאת וכו'
 עודנו עומד על ביאור מלת קדוש הואיל באר ענין
 קדושים תהיו כי היתה הכינה להעלות יצרכם על
 האומות כערך המלך הקב"ה על עם בגולתו: אבל אמר
 הככתב באלף דלת וכו' כלפי מה שביאר למעלה ענין
 השם הזה במסכות באמרו שאלו ה' ה' ה' הוא כמו
 אלקי האלקים' הן עתה נבאו לדבר עמנו על אשכנז
 הוראתו בלא מתיכות רק בכנינו לדבר עם הכעת ה' יוד
 אמר אל וכו' או שאמר כן בעגור' מדוע הכתתש נשם
 ה' אשר כמוהו לא כהיה באר השם ת זכור עד הנכי'
 וזה כי יותר השמות לא יושלם הרמוז על ידם אל השם
 הנכבד יוד ה' וזו היא המדע המיוחד למעלה רק היא
 בגולה נשם אלק' דלת אשר בו יתכאשו הכתיאים לעומת
 צורות הרוממו' הכראות להם כהשגשג ועל ידם יתעלם
 הרמוז אל הכניון האלקי ה' שם יכינו סוכר סימן א'
 באמרו כי שם יוד ה' הוא כודע רמוז אליו נמדות
 וכביאורו שיה' אמנם כל השמות דלת וס לא ייתכן
 בהם הרמוז לשים דבר מיוחד מנר עכשם רק מנר יחוד
 כותכיו אל הכודע ה' הרמוז נשם יוד ה' וזו ה' ה'
 עי' מד' באמרו' על כן אמר' אל' אר' הככתב באלף דלת
 ב' יוד הוא כי ימי אליו וכו' ה' ה' ה' ה' כדו ככני
 המדבר וכאילו זה הלנגדו והוא יבנ ממולו רמוז אליו
 ומתכשף לעומתו משכח ואומר אתה הוא מלכי אלקים
 ועעס

דני טרפון דליע ליה דיו לבא ון הדין להיות כדדון'
 ויהיה כח ראיוותו שאם אכחנו מרוממים קצת מכריאותיו
 מהנשמות כנפש המדברת וכו' אשר עם היותה בעלת
 גשם דק רוחני כאמור עתה תרומם עתה תכסא מן
 הגשמיות העבר הנשמי השל' קל וחמר לכורא ית
 אשר בלי ספק נרוממנו מכל ענייני הנשמו' ואנכיוויסו'
 ומה שאמר בשל' ש' סימן ה' שהנפש איננה גשמית אבל
 ענש נפרד מהנוף כמלאכים עם מה שזכר בשני סי' כו
 כאמו ועם מה שיחמר במדון שהשכל א' נרוממנו כל מקום
 יוכל נכ' להתבאר על טהרתה של נפש מהנשמו' העבור
 להיווה בעלת גשם דק רוחני מעין דונגוא של מעלה
 כמלאכים' וכתין ישלה כהוגן מה שזכיר סי' כה' שרות
 הקדש ממכה כנראים המלאכי' הרוחניים ובה מתסכרות
 הנפש' ת' הרוחניות' ראה בתמי' לפיכך בזה שני דרכים
 ונדרך שאתה רובה ליתך בה מוליכו איתך לדעתך כחור
 בעוני' ויאמר קדוש ישר ככני וכו' ואחריו בהמון זרעו וכו'
 הוא הנדוף אשר בינו ית' כני בני ישראל אמת היא לעולם
 כמוכר למעלה' ואמר הדבק בו על ישראל אביכו הוקן
 שהיתה מעתה שלמה כמו שזכר כראשון סימן מז' באמרו
 עד שהוליד יעקב אבינו' כ' שבעים כלם ראויים לענין
 האלקי וכו' ונכילשי' סימן יז' אמר אל' חסידו בני אדם
 היו ימורים מאלם ועד יעקב ואמר כן שבו קבל ואל
 עליהם הענין האלקי וכו': דבקות שמתעטת וכו' ביאר

ממש הרמיהו לוי יתהללתי מונבל במקום הוא דרך
 הפנה היות כי הרמיהו הוא לבד מכלתו נד וכו' והכונה
 שהרמיהו אליו יתבר' הוא באמצעות דבר כבוד מורגש אבל
 השמש והדבר ההוא מוכנה מאתו יתברך בלי שום אמצעי
 ולעצמו יתכסא המצוי האז'

אל כלף דלת לא שהיה
 תכלית מגמתו אל הדבר
 שהוא הכבוד רק שהיא
 כונתו מתעלות ע"י הרמיהו
 אל הכבוד יתאשר וחס לו
 המקום ההוא למשכן דרך

העברה וכזו שורה אחר באזרו כאשר יהיה הדבור
 ע"כ דבר אלפי שרומים אליו יתברך אל כלף דלת כ"ן
 יוד כאלו הוא אומר ארני אתה מושלי ורומו אל מה
 שיונבל במקום דרך העברה וכו' ע"כ ומעין זה כתב
 צעל העקרי' מאמר ב'פרכ כל יעוין שמה' והכלל שיש
 כאן שני מיני רמיהו האחד בהיותו מכיון אל מול הדבר
 שהוא הכבוד הנכבד לקראתו והשני הוא הרמיהו אל הכינוח
 החלקי הליכין בקרבנו והוא עקר הרמיהו כי לוי כל העיני'
 צופו ולוי יוהם אמרו ארדו ומושלי לפי האמת כי באופן
 אשר היה זה מקבל עליו דבר כבוד לאדון ולפטרון
 קבילה וחס אבל היה הדבר ההוא ראה לכניוים כי ה'
 גראה אליהם וכאמרו למעלה שהיו רואים אותו יתברך
 במצב יי' נקרא כבוד וסביבה ומלכות ואם ועבן וכלם
 ותמונה וזאת הקשת וזאת זה ממה שהיה ראה להם
 שהדבור עינם מאכלו וק ראי אותו כבוד ה' ויש שקראוהו
 ה' וכו' ובכונה ביה זכר הראשין סימ' כי כונת ישראל
 צעל סימה להקביל אליו כדי שמינו תזכשא כונתם
 לשמים והקדים לזה שהיו בני ישראל מבינים למה שיעד
 להם מזה שיריד להם ענין מאת האלקים שיראו אותו
 ויקבליה כאשר היו מקבילים עמוד הענן ועמוד האש
 בגאנתם מהגרים אשר היו מבינים אליו ומקבילי' ומגדילי'
 אותו ומשחמחים נכחו לאלקים וכו' עד אמרו שבקצו
 בעבד מורגש ויכזו בגדו וכו' ויהיה מוכח להם להקביל
 אליו כשם שבו בגאנתם אלקיהם וכו' וכאשר אבחנו עושים
 נשמים וכלל דבר שאנו יודעים שתביעו אמתם היא
 בחפץ האלקים מבלי מקדם ולא רצון אדם ולא טבע
 וסטאפתם היתה נתייור אשר נאמר עליהם ושחמו ענין
 אלקי על מה שעשו גידם ורנכום מבלי מנות האלקים
 וכו' ע"כ ומעין זה תמצא כשני סימן ד' באז' שאנטי ירות
 מן הנשם הדק הרוחני הנק' רוח הקדש הנגוד הרוחניות
 הכקראות כבוד ה' וכקראו' יצ' העבר' ה' לבד כמו וירד
 ה' על הר סיני ע"כ ונכח כל הפסקא הזאת עד תומה

היא סוכנת על זה הקובץ ע"י משלים באומי' כמו שיכח
 ויתברר לך מדעתו של המכוע הזה אשר על ידו ימראה
 ויניח הענין האלקי היו הנביאים רומים נזכרם שם אלף
 דלת אשר ממנו היה מתעלה הרמיהו אליו יתברך וזאת

וכאלו היה שם נגבל ונגדר
 חלילה לו שהיה הוא מקומה
 של עולם ואין עולמו מקומה
 כי הנשם חלף הלך לו ממנו
 ואין יקיסהו מקו' אל שרמיהו
 אליו דרך העברה כאמור
 להיות סדבר ההוא המורגש
 במוח

כלי משמש בחפצו ית' כלכד מכלתי סכות אמצעיו כיניסם
 וזהו עבן אמרו כרמו ככף הדמיון כי לפי האמת אין רמח
 למה שלא יונבל במקום וכמו שהזכר ונושא משך הביטור
 במשלי' באומי' לשבר את האזן והכדור שנהם משל המלך
 סיכיה לאחרונה ו' ואמילס רווחא שמעא ע"י הכלל הזה
 שהקדמנו אל שראח לעבור על פרטיו לבררם וללכנס
 והנה יראה מדעת הסדר שהיה שם אלף דלת רומו אליו
 ית' על ידי מצוע דבר משמש בחפצו ית' לבד וקיס הדבר
 ההוא ראה לכניוים שהדבור עינם מאכלו ית' כמזכר
 למעלה ונש כני אדם נש כני א' ש שלא הניעו למדרגת
 כנואה יהיה בו הרמיהו אלם אל אשר נבלו באמונת מענין
 הכניוים ההם הרואים מראות אלקים כאמרו למעלה
 וקראוהו העם המקבילים מהם בהאמונת אומם (ה' וכו')
 ע"כ והקבלה הכמשת הרי היא כמרא' הען כמו שזכר
 כראשון סי' כה' ועוד כי כל העם היו רואים עמוד האש
 והענן והארון שהיו מקבילי' אותם כמו שזכר כראשון סי'
 נ"ו וזכרנו עוד כמזוהר וזהו הוי מכובדי כשם זה להיוש
 נש הם משמשים בחפצו ית' לבד כמו שיבא ולא עוד אלא
 שגם השמים מכללם אבל מי שכתבר לו אמונת קיימת
 כידיעה ככאויית או בקבלה היותם כלי משמש בחפצו
 גרידא כאשר יזכיר במזוהר ו' ובאופן זה ככל מקום ומזן
 מוקטר מוגש לשמו ית' לכיון הרמיהו אליו על הדרך אשר
 הקדמנו וראה ובכן כי כאשר הדבר האלקי המורגש
 היה מעיר את הכניו על השנת עכמו ית' הורח הוא שם
 כאמרו למעלה שהיה המנוע ההוא ראה לכניו' שהדבר'
 עינם מאכלו ית' כן יהיה הדבר אשר יבא מפינו כקריאת
 השמות כי הכה שם אלף דלת הוא אשר בו ככיון אל שם
 וזל כל על דרך זה שמי וזה זכרי כמו שקדם סימן א' וזה
 מגד הכחמה הראשונה על הורח המנוע ההוא כאמור ז'
 כי הרמיהו הוא לבד וכו' ככר כמכנו שכיון בזה לבאר
 אין יתכן הרמיהו אל מה שלא יונבל במקום וכפעה באומי'
 אין זה רק דרך העברה מכל-הגומה וזאת להם באמצעות

סמורגס האלקי אשר כחמו יתנו כחמו קוד והוא מה שביאר באמרו כי יש סמורגס אל הדברים הנפעלים וכו' ולשכר את שאון נשא משלו על זה ויאמר כאשר ידמו אל השכל וכו' והכונה שמקרה השכל גם הוא יקרהו שהיו יחדיו משכנו בלב אז כמות

כפי המחלקנו הפדעות בין הפילוסופים וכיון הרופאים ודמונו ליו ויאמרו השכל הזה או השכל הלו שהורמו חוק יותר מן הראשון להיות המלה מורכבת משתי מלות הלו וזהו ובכן יהיה כדמו אל השכל עצמו הורה הוא שם עם היות שלא יוכירו מקום להיותו בלתי גשם כפי מה שקדם וזו ואין רמו כאמת אל מה שאיכנו נגכל במקום וכו' יק' הוא בדרך העברה ועל דרך זה יונן הדמו הנו שהוא א הכינוי האלקי השוכן בקרב הדברים הנפעלים מאזו ית' המושגים לו שמוש ראשון והכל דרך העברה כאמור וכמו שיבא והמשל קוד משול ומשולנו הראשון פ' בראשית סמוך לראשית באל מדרך המושגים ידענו כי הדברים יקראו שפה בעבור שראו שממנה יבאו וכן בשפת האדם העליונה תקרא לב והלב גוף והוא איננה גוף בעבור היות הלב הארככת הראשון לה ועצבור היות כל מעשה ה' עד שהאלכים עושי הנוני קראו כן עכ' כן רומזים אל השמים וכו' כי נשא עיניו שמימה לכיון על ידם א הכינוי האלקי המנוץ עליהם בלי אמצע וזו אשר קן ויאמר היושבי בשמים

במרח ויאמרו השכל הזה או השכל הלוה ואין רמז באמת אל מה שאיננו נגכל במקום ואף על פו שכל האיברים משמשים לשכל השמוש ההוא הוא במצוץ הלב או המוח וכליו הראשונים רומזים אליהם שהשכל שמה כן רומזים אל השמים מפני שהוא כלי משמש בחפצו גרודא מבלתי סבות אחרות אמצעיות ביניהם ואין רומזין אל דבר מהמורכבות מפני שהם כלים משמשים במצוץ סבות אחרות משתלשלים אליו ית' שהוא סיבת הסבר ואמר היושבי לא ויאמר בשמים כי האלקים בשמים ויש שאמר לא שיאמר על דרך העברה יראת שמים ירא שמים ומן השמים ירוחמו וכן רומזים אל עמוד האש ועמוד הענן ומשתחויו נברו ואומרים כי האלהים שמה כי העמוד ההוא משמש בחפצו לבד ואיננו כשאר הענני והאשים הנקרים באויר מסבות אחרות וכן אל אש אורכלת בראש ההר אשר ראוה המון העם ואל הצור' הרוחנית אשר ראוה האצילים ותחת רגליו כמעשה לבנת הספי וקראו אותה אלקי ישראל וכן רומזים אל ארון הברית ואמרין עליו ארון כל הארץ בעביר הראורת הפלאו בהמצאו והעדרם בלעדיו כאשר קראו העינים רואות והדבר שהראו בו זולתם והוא הנפש ויש שרומזים אל הנביאים והחכמים החסידים כי הם ככלים לא הכלים הראשונים לחפץ האלקים משמשים בחפצו ולא ימרו מדרבו סאומה ויראו המופתים על ידיהם ובכמו הרבו הזה אמרו רבותי וזכרונם לברכה את יי' אלקיך תירא לרבות תלבידי חכמים

והדין רואו וכו' כי האד' יראת לעיני' שהעני' יפעלו הראו ואינם עושי' אותו כאמת כי הם בזה במדרגת הכלי לבד אבל

הדבק בהם כאמור ויש איכנו נגכל בשום מקום לפי האמת רק הכל דרך העברה ומש שלא זכר דרך העבר' אבל היושבי בשמים והאלקים בשמים לא עשה כן להנתיאם מכלל דרך העברה שהיו הוא עצמו יוכיר אשר זה שרמונו אל מה שיונגל במקום דרך העברה כמו שאמר היושבי בשמים וכו' אבל הזכיר זה אל כל יראת שמים להמנא שם העברה יתירה מנד מה שמכנים האל ות' עצמו בשם שמים והוא העברה לשוכית אשר מחלק בה המליצ' מחילה רבה יותר מן הקודמת אך אמנה חקק אתם לכלם היותם על דרך העברה בלי ספק וכבר זכרו סימן א' שזה אחד מן המקומות שחוקו ראים על היות דעתו שאון השמים מתנועעים באמצעו מלאכים כמחשבת הפילוסופים: וכן רומזים אל עמוד האש וכו' כבר קדם ביאורו בראשון סימן ג': וכן אל אש אורכלת וכו' רצ' שכן היו רומזים אליה: ואל הגורם הדומית וכו' היא המנטיירית מן הגשם הדומי סנקרא אכלו רוח הקדש כמו שזכר בשני סי' ד' וזכור יוכרנו כמה שיבא: בעבור הראות הפלאות כשאנאו וכו' כמז בעל העקרים מאל' פ' יא' כי מנד הארון וכלותו שהיתה שכינס ורמת עליהם היה מתהפך הדום האלקי כדמות כינוף השמש המתהפך והיה שורם הדום הכסאוי על האיש מתמנא בו הכנה וכו' ע"ש

וכבר קדם לנו זכרון זה בשלישי סי' פ': כאשר קראו העינים רואו וכו' כי האד' יראת לעיני' שהעני' יפעלו הראו ואינם עושי' אותו כאמת כי הם בזה במדרגת הכלי לבד אבל

וכו' והכונה שכרמונו א מה שיונגל במקום דרך העברה ונדולס מוז אמרו יראת שמים וכו' לדמונו אל הפענין האלקי

פגשם היא המציא פעולת ההרגש לאור פענם והאשכזה
הוא הדבר אשר דבר בעל העקרים מאמר כ' פרק כ"ח
כי נקרא ארון ארון כל הארץ ליחס פעולו בעל הדבר
אל הדבר שפ"ו ידועה או יגיע הפעל ההוא כמו

בהתחלקו לכאן ולכאן ש' כמה כינויות מתחלטי המראש
עם היות ענש האור אחד פשוט ככה על דרך הדמיון
כעת יאמר ליעקב ולעשראל מה פעל אל בהראותו את
עשר כבוד מלכותו לנחיריו נמדות ומכוונות רבות

שכלאן בני אדם תיחס
פעולת הפועל אל הכלי שעל
ידו יגיע הפועל ההוא כי
אמרו שהעין רואה והאוזן
שומעת והראו והשמע אינם
אלא לפעם והעין והאוזן
כלים יגיע הפעל ההוא
פ"ז נשתמש ע"כ ואחשוב ש'
הדמיון הוא כיוון האשכז
במה שכתב נשאלת איכה על
אמרו עיני עוללה לפעמי וגו'
יש אומרים עיני עוללה
הארץ ופירו עוללה כ'
כעוללה כד' ע"כ ידועה
יהיה נחמד הכתיב שהארץ
הנדמה לעין לא האשכז

והדין למי שהוא במעלה הזאת שיקראוהו
איש האלקים תוא' מורכב מן האנושות והאלה'
כאלו אמר האנוש האלקי וכאשר יהיה
הדבור עם דבר אלקי שרומזים אליו יאמר
ארני בארץ דלת נון יוד כאלו הוא אומר
אדני אתה מושלי ורומז אל מה שיוגבל במקו'
דרך העבודה כמו שאמר היושבני בשמים יושב
ציון יושב הכרובים שוכן ירושלים ורבו המדו'
והעצם אחד בעבור התחלפות הדבר המקבל
כהתחלפות הניצוצות והשם אחד וזה הדמיון
איננו נאות בכל אלא אם היתה השמש בלתי
מושגת וימצאו הניצוצות ולא תושג סתם

אלא

מתמלפות וכמו שיבאר אה"כ
באמרו וכשרוא' סכניא נשין
סכנתרת כנורה סממיה
סכנדות אשר ראה איוס
כדמות מלך או שופט וכו'
וכאשר יראה דמות כושא כלים
וכו' וכאשר כחשוב נמדות
וכו' וכל זה יקרא להתחלפו'
הדב' המקבל והוא מה שיכיר
אמר כך באש' וכבוד ה' הוא
הנוף חלק סהול אמרי יתן
האלים המנטייר כפי שידעם
לסרלות על הכניא וכו' גם
בשמי סימן ד' קדם עיינו
לאמר שמנטיירות מן הגשם
הדק הרוחני הנקרא רוח

הקדם הנורות הרוחניות וכו' והנה מכוונת כגדו'
מראות שונות וגוויכס רכיס יונרו' ולו ית' ענש אחד
בהם והוא הדמיון שזכר בשמי סימן ז' וזה ביאורכוו'
וארכו אליכו מאר' הדמיון הוא כאשר וכל שכלנו שאת'
וכמו שיכיר באמרו כי נכחיית השכל ידעה לו תחלת
באור כי הוא החפוכ שמחושים והדק שבהם והמוכב
והכולל חלקי העולם יותר מכלם גם בשמי סימן ז'
היה מוכה שכתיו של שמש ועל כן אמר בעים וצירות כ'
שמש זמנ' ה' וגו' ויפה כיוון היושע בן סנחסי (פ' אלג'
טריפות) כשאמר לו קיסר בעיכא דאיוחוייה לאלקיוכו
אל לא מתיח מו' ליה אל' איבדא' אזל אוקמה לסדי יומא
(י' נגד השמש) בתקופת תשו' אל' אסתכל ביה' אל'
לא מתיכא' אל ומה שמשא דחד משמשו דקיימי קמיס
דקד'ה אמרת לא מתיכא' לאסתכלא ביה' שכיכס לא כל
שכן' ע"כ' וכלכתך בדרך המשך ביאורכו על פסקא'וז
תפגע בחש' קרו' לזה מטעם הראש'ע פאשפטסי שוש'
תש' ש ותגל על ביאורו' וטעם קריאת הנורות הללו
בשם מדות ככר הקדמכוכו בסיון א' וזה הדמיון איכנו
כאות וכו' מנא עמו של דמיון מלך היות ענש הכורא
ית' בלתי מושג כמו שהיא מושג ענש השמש והיה ראוי
ולהשוות דמיוכס סמיה השמש בלתי מושגת ושלא
ימצאו ממכה למראית עיינו כי אם הנינונות לבד ולא
תושג סתם כי אם בדרך הראים מן המוכב' אל הסכסי

בהתחלקו לפעשה עוללות'
בדה' תואר מורכב וכו' כאל' במדרש על תפלה
למשה איש האלקים אל' סיון' ומחיתו ולמשה קרא'
אלקי ומחיתו ולמשה קרא' אש' וכאשר יהיה הדבור
עם דבר אלקי וכו' ה' ה' הדבר המשמש בתפניות אשר
על ידו יהיה הרמו אליו ית' וכן יורו דבריו באש' אה"כ
ואל כמו זה יהיה הרמו וכו' כאליו הוא אומר וכו' ורומז
וכו' הכונה שבה ומו מקביל הדבר ההוא המורגש כאמ'
אדו' ומושלי אתה אין אחת הרמו כי אם לכינוי האלקי
השוכן בקרבנו כאליו היה שם מונבל ונגדד במקו' הוא
עם היותו לפי האמת בלתי נגדד ומונבל כי הוא קדש
ומרום מכל מאורעיות הנוף אשר ההגדר נמוקוס גם
כוש' מכללם' אך יחכן הרמו דרך העברה והוא אמרו
במה שקדם ששם חלק' דלת הוא רמו' ו' כי הרמו הוא
לבד מכלתי נד' כמו שאמר היושבני בשמים וכו' עם
היותם מלות בלתי ראיות בו ית' כפי הנחתם הראשונה
כמו שביאר המורה כראשון בסיפ' ישב ושבן פ"א וכו':
ודכו המדות והענש אה' וכו' יל' כי כאשר יהיה האור
הפשוט התחלה וככה לכוויכס רכיס כפי התעברו
כדברים מתחלטים וכעין השמש המינין מן המרכיס
המשגים מן החלונות הבהירות אשר שמו שמות הם
כדכוד ואכני אקדמ' או זכוכית סהיו להם לעינים בעלי
נווטס רכיס' וכעיקרן יעשה אור כשלתם גוויכס שונים

ש זה היה מטעם השמנו מהכוראית הכלמי מוטע
אכלנו בנפשותינו: איך רומזים אל מקום וכו' מאשר קדם
דברו כי סוף דלת ירמון בו ש הכינוי העליון הזורם
בדבר אלקי נכרא וכו הרמו הוא לנד מנלתי נד וכו' *

כמדובר והקטנה עניינו
איך רמזו אל מקום מי שאין
לו מקום ולאמין שהרמו לו
אינו המקום הוא הכנה
לקראת המשיח רק הוא הכנה
פראשית הזרחת שמה וכו' אל
למעלה ורמזו אל מה שיוגבל
במקו וכו' כי אמרנו אס באמת
וממים הים הכרמו אליו נגדר
במקום ה ה קבל לנטית
ולחלמין כי לא אל המקום
עצמו יכוון רמזו אכל אל
הנגדר נתיכו: אך אכ איך
שם הנבלה כלל על מה זה
יפול רמזו הוא בלתי על
הדבר האלקי הנכר האמיתי
לעמת פניו וחלילה חלילה
לנו מעשות כדבר הזה: על
כן יבא לקראתנו בהרמזות
באור לקרב זה על ידי
משלים נחמיס למדענו:

אכל אמת רואהו: במלחמה
וכו' יעוד מסוב תראם להיכן
הדברים מניעים: בלמרו
אחר כך וכשרואה הכניא
בעין הסמרת הזורם ה
התשומה שבנורות אשר ראה
אומה כדמות מלך או שופט
יושב על כסא דין וכו' וכאשר
יראה דמית כושא כלים וכו' *
ועשיו: כי הפרש גדולים
בין משוטי האדם אשר ימשש
בערותו ובהרותו לבין
משוטי כוכבומי ושיטותו *
וחכן לפסם משוטי על
משוטי אחרי במלך כי יתחלק
בו הרגשם כפי החלק
פניינו מעת אל עת: וזה כי רמית הכסוף ושיטותו מתחלק
באדם לפי שניו: וכלל הכוונה למד נס כי מפגוש בו

ומשטחו בידך תכיר בשניו מעת לפתי וצפויך תראש
ובידך תרגיש כי לעולם לא תוכל לגזור על אודותיו כי
הוא זה המלך מנד גופו המשמנה וכמו שהוא עצמו כושא
מסך הכיאור: ולחיותו ומדותיו: כי איכות לחיותו

הארכע מתחלק ממיד ומזנו
משמנה ואחריו במרו ימשכו
כמו שזכר בחמישי סימן י'
בעבור שהוא אשר דבר וכו' *
על דרך מה שזכר למעלה
בלמרו ואין אכל אחד מהם
סם נודע שדומין אליו אך
אכל מי ששפע דברו וכוויש
והזרמו זה על ידי מנוב
הגורות הרומיות הנראות
למכני שסכל זכר עד כמה
פעמי כמה שקיס: או הכעש

המדברית: לפי שזכר סם
שכל בכלל: חזר ופרט כפס
מדברת השורה נישוד על
השכל שגאל: וכבר התקיים
כי החלק ההוא וכו' בלמרו
בחמישי סימן יב: וממפתח
עמיות הכפס שהיא איכס
גשם ולא מקרה וכדעל אמרו
ולא יאמר מני כפס המדברית
אשר בראוכן כמו שכלא חני
גופו אחד שלא שזכר ולא
תוגבל ננד מהנדלים ולא
ירמזו אליה וכו' עכ' והטעם
אכלו מפני היותה גורה
עמית וכמו שיתבאר שמה:
וראית ממנו מה שהיית רואה:
הוא הגוף יביעהו מי שירכס
וכו' כי כל כוח אין בקרבו
שיכלכלהו ויהי כנאלת כפשו
כימת כשאר משולח ונעוב
וכיה כל מונאו יטלטלמו
והיה כע ונד בלרץ ככוון
למיעדי דגל ההתפעלות
כאשר יודמן מן המקרה וכו'
וכל זה חלק היותו מלפכים
כשעוד

בלתי מתקבל רק בחפץ כפשו וכו': דמיון אחר השמש
נראה אותה עגול וכו': מעין כמעל כזה קדם דברו
בשלישי

שכלישי ס מן מלט וסס כמנו כי הרמזם השממש בו
הקרימו וזיעים והנה האדם יראה לעינים היותה
גנול פשוט שטחיו כלכל והשכל יגזור על סיומה
בדמות כדור הן האדם יראה כשעור נכה וכמראה

מן הכח אל הפעל על ידי השגת הזקרים החורגים
ועל זה הוא כושל משך ביאורו בדברים ברורים כשמש
בכח כהיולי לל שהוא בכח מוכר היות משכנו כחמו
ולפי הנכס שמכוננו בכח כהיולי יתבאר על דרך מה

וגזירת השכל תורה עליה
שהיא גדולה מן הארץ כקטו
פעמים גם למראה עיניו
ישפט האדם היותה חמה
ונכה והשכל יכזיבנו
במופתיו כי לא זה וזה יכשר
זמלת זמור כדי נכנה שאין
פוס הידל חלוי בה בין המוש
זבין השכל: שתי מופעות
מתחלפות וכו' כי הוא כחמן
יובל מופתו כלכמו בחכום
עבדו ממערכ למורח וההיא
צדקת תבושה מזרחית מ
מנד הכליטה וישיס כגבור
לרוץ אורה יכח הגלגל
העליון ממורח למעל וההיא
צדקת תבושה מערבית גם
אשפת תכלית או כפתון הוא
שאר מזרחית ומערבית ככל
דאמת הפועות זו ממורח
זו ממערב כמכוס יארך
פירושם אולי כיון לגלגל
יוכל מרכז אשר כו גוף השמש
כוסע אשר ממנו יתחייב מה
שנראה בשמש מהידו ואיחור
בתנועתו בזמן זולת זמן
ומקור הרום והשכל ממנו הוא
מתחל כדוב הימי וכח הורכו
שאין זה מקור אמת לביאור:
לא תושם לחושים כח וכו'
באמרו למעלה כי החושים
אינם משיגים מן המוחשים

כשעור הצנה ובחארה מזהירה חמה נחה
והשכל גזור כי הוא כדור גדול מכדור הארץ
כבארה וששים ושש פעמים ושאינה רכה
ולא נחה אך היא מתנועת שתי תנועות
כה הפכוד מזרחית ומערבית בתנאים יארך
פירושים ולא הושם לחושים כח להשיג עצם
הדברים אך כח מיוחד להשיג מקרים חלויים
בהם יקח דשכל מהם ראייה על עצמם וסבתם
ולא יעבוד על המוחות ועל העינין אלא השכל
השלב אשר הוא שכל בפועל במלאכים ישיג
העיניים והמהירות בעצמם מאין צורך אל
דמקרים שהיו באמצע אבל שכלנו אשר הוא
חדלה בכח כהיולי לא כהיולי לא יוכל לעמוד
על אמתת הדברים אלא במה שחננו הבורא
מלכות מיוחדים ששם בחושים ראויים למקרי
המוחשים דנקיבו חמיד בכל המין כי אין
מתלוקה בין ראות עיני וראות עינין שהשטח
ז הוא והעגול הכאיר לא המהיר דבהגם הוא
השמש ואף על פי שהמדור האלה כרוחקות
אצל השכל לא הזיק זה בעיון אבל הועיל
מחמת שלקחנו בהם ראייה על הפצנו כאשר
יקבל חועלת הפקה המשכיל אשר יבקש גבור
במאמר אלעמם אלא חזר שעניו לא נעינו
טרוטות שרואה באחד שנים אני רואה
בבוקם פלו שני כורכיות גואליק והפקח ידע
כי הגמל הוא שרואה באחד שנים
ובהלישות

הפקח המקנש את הגמל באחד ממנו ודמה המוש
והדמיון הכללי מכינים רק במקרים אל מי שחלה את
עיניו כטרטוט שפירש בו העירין מי שפעפיו כגורות
ואיכן כמותם אלא מעט מלשון אלל כרן כמה מדליקין
מפני מה עיכוס של פרמודיים טרוטות לפי שדרים
בין החולות וכמשל מובאר כי הפקח יבקש גמלו
ועל פי האמרו של כשל קשיש טרוטות ומאכז עס
קיות

כי אם מקריהם לא ענמיסם וכו': יקח השכל מהם
ראים וכו' כי כאשר מן הפע לית יודעו הכמות
ככה מימד המקרים כמימד אל השגת המכות: ולא
ישמוד על המכות וכו' לל כי תמונת מהות הדבר
לא יביט האדם הנטה שלימה ואין זה כי אם פעל
שכל שלם כמלאכים והוא לכדו שיג המכויות כלתי נורד
אמצעות המקרים אצל שכלנו ההיולאני נרדן הוא לנאת

ציות הראויים באמצעות דברים מרוקנים מן האמת והוא באות מאד לא הנמשל כמו שיראי את נכולו בדבריו שמשכני' ובחלישות ראיותיו ובחלישות הטענה במין שנראה על כן יחליף ויזיז מין הנמשל בעל פה וזולתו והענות הטענה ביוכין על

אשר דברו הסכרי כי נראה ינאל ס' גשם דק רוחם וכמעט שאיכנו נשמי לעונם לקותו וממנו ינטיירו נורות רוחניות בחפץ היוצר ברוך הוא ולא כל העינים זוכות להגשמתם כי אם ציני השלדים אשר ה' קורא ורוח נכון יחדש כחך ראוה או שכנר

הושם בו משרש היבירה והוא ישימם במדרגה ראויה להשכל במראה הקצת האלקי וביתר הנורות ס' הרוחניו שזכר למעלה ויבא עוד זכרם אחר זה ולא תכחיש עיניכם מראות בני בחכמה עליונה הושם ערך בין החוש הנכסר שזכרנו ובין הענין המכוון בלתי נשמי לעינים דקיותו כאמרי ומן המראות הרוחניו הכנס

ומעורר שכל הכניא על אמת עיניכם שכלי ס' אלקים כהתעוררות הפקח הנזכר לחלוף את הנמשל המכוסה על ידי מי שעניו טרוטותי ועס לנו שנמר מנוראו וכו' הוא ביאור מה שהונס מענין החוש הנסתר והכס הוא על שני עיפי' כמפסק בעניניו אם הוא עין כסמרת רואה וכו' שהכוונה בזה על תוכנת כח מיישם בחוש הראות כאמור או הוא הבח המדמה בעול שישימש ככל השכלי כי אז יתמלא כל ביתו אורה ומנוחה נגדו וידבק הדמיון אל מול פני המראו' הן הנראות שמכס סוראמן ישיש השכל אמתית נכבדות כאשר הוא ענינו הלוך ילך כה וכה נזשא מסך הביאור ומעין זה הוא מה שכתב הראב"ע סוף פ' נשא על וישמע את הקול מדבר אליו ואל וטעם וישמע שהוא לבדו היה שומע הקול ולא ישמענו מי שהוא נאהל מיעד מחזק לכבודת גם זה נכון כי ס' סופי' בהגש' אנוכי כאשר הוסיף באור עיני כעל לוישע וכן ויגל ה' את עיני בלעם עבד' ומה שאמר רואה דברים בעיניהם לא יתחלפו עיניו ככלי הוא ממכשף לעמת אמרו אחר כך שהראיה הגדולה על אמתת הסכמת כל המין הסוף על הנורות ההם וכו' והכוונה שהעין הכסמרת אשר הושמה לכוונתו רואה דברים בעיניהם וכעצמ' לא יתחלפו ומכאן זה יתכן להעיר כהם קנתם לקנתם כאשר יוכיר וכמו שאל זה יביע באמרו נמשלו הנזכר שהחשים הראוים למוחשים הם דכקים תמיד בכל המין וכו' וזו היא שימת עין אשר שם הכנר עיני עליה באמרו אחר זה שאלה העניינים וכו' קיימו אותם הכניאים ופני שלא יכלו להכחיש משה

ובחלישות ראיותו נדמה לו כי הוא כורכיאיה גדליק ובעבור עוות ראיותו נדמה לו שהשנים והועיל הפקח בעדותו ודן אותו לכף זכות ברוע בליצתו מפני רוע ראיותו וכן החושים והכח הדמיוני אצל השכל וכאשר שם הבורא בחכמתו העורך הזור בין החוש הנראה והבושח הגשמי כן שם בחכמה ערך בין החוש הנסתר והענין שאיננו גשמי ושם לבי שבחר בכראויו עין נסתרת רואה דברים בעיניהם

ביאורו נשא את המשל הזה חמלה מסלום הראות עם הפקחי ועמה יעמק דברו אל עניינים טובים ומעילים מאלה וזו היא מדרכי השכל לעלות מן הכמון אל הגבוה וכן ירדו עליונים למטה ויעלו תחתונים למעלה ורחוקים יעשו קרובים להסופי' מת כח בהשגת שכלנו על דברים נעלמו ממנו והוא מה שאמר וכאשר שם הבורא בחכמתו וכו' והחוש הכסמרת המזכיר בדבריו דנה בו העין הכסמרת אשר יוכיר והענין שאיכנו נשמי דנה בו הנורות הרוחניות הנראות אל הכניא שקדם זכרם וזכור יזכרם עוד באחרית הספיקא ולא כוונה לעמו שהיה הענין ההוא הנראה בלתי נשמי מקל וכל שהרי נשמי ביומן ד' היה דברו משנטיירות מן הגשם סדק הרוחני הנק' רוח הקדש הנורו הרוחניו הנקראות כבוד ש' וכו' והוקדם זכרנו למעלה והוא ענינו עד ממהר כוס באמרו אחר כך בכמוך ומה שהרגילו מספרים אותם בתכונותם אשר ראוי מוגשמות וכו' אבל אמר בלתי היותו נשמי בערך אל הנשמי המושג לחוש הנראה לעין כל וכראה שלום כוון המורה פ' כל מהראשון באמרו על מעמד ויעבור ס' על פניו ויקרא שמוזכר בדבריו הסכר כמה שיבא ואל או היה שם עם זה השגת חוש ראות אבל לדבר ככרא בראיותו ויגיע שלמות הסגנה השכלית כמו שפירש אקלים זה אם לא היתה ההג' המראית ההיא נכ' במרא' הכבושה כמו שכתב באגדה והנה תבור עשן ולפיד אש אשר עבריו שה' עם זה השגת חוש און נכ' ויהי הקול הוא אשר עבר על תניו אשר הוא נכרא גם כן כלא ספקי עב' כן הדבר הזה

קול יתורה מאמר רביעי סימן ג רח

פראוהו ענין הרמזות אשר כתיב למען יתורו כס והיו קהלות גדולות נחלקים לא תעבור עליהם ההכחם וכו' ולזון בעיניהם שיהנה לומר בעניינם ועמם הוא בענין אמרו הדבר בעיניו וכלשון הפהר ענמו כחמישי

סימן ז' עיני הענמים גם הם עי' כל הפוך עין הענמים: ולפי דעתי ככון מונחו מלשו כעוב אולי יראה ס' בעיני (שמואל ב' יו') שהוא כמו צביכיו. ואפשר שמה גב' והנה הנכנס עמד בעיניו עם היות שרש' ברא עינו כיראהו ונשיעורו מלשון וטינו בעין הנדולה כמלשון הקרח הכואב: ויקח מהם השכל וכו'. כי ילקט עמכות והקליפות וירוק: הוא הפקח באמת: אמר באמת כי כנר דמה אליו השכל האנושי גב' כמו שקדם: ועתה דקדק המשל והשגהו אל הוראת נמשל בעלמא מד והוא שכל השלם הנכמר שזכר למעלה כי הוא זה הפקח האמתי שכל ימר נבי אדם כעורים בערכו: ואפש' שיהיו העינים זכו: כנר ביראנוסו: ואלס מאין ספק רואים העינין שהוא האלקי וכו'. משתדל בכל תוקף להעמידו על בירור הדבר הזה שכלי ספק היו רואים הצורות ההן אשר נבנינון ונקומתן ככראו: ומה שהרגילו מספרים וכו'.

בעיניהם לא יתחלפו ויקח מהם השכל ראה על עיני הדברים ההם ולבוחם: ומי שנבראה לו העין ההיא הוא הפקח באמת ויראה כל בני אדם כעורים ויורם וישירם ואפשר שיהיו העינים ההם הכוח המדמה בעוד שישמש הכח השכלי ותואינה צורות גדולות ניראות מורות על אבהרת שאין בהם ספק והראיה הגדולה על אמתותם הסכמת כל המין ההוא על הצורות דהם רוצה לומר כל הנביאים עראו' דברים יעיד בהם קצתם לקצתם כאשר אנחנו עושים במוחשינו כי אנחנו מעידיהם במתיקות הדבש ומרירות הלענה ואם נראה מי שיחלוק עלינו נאמר שהוא יוצא מהעינין הטבעי ואלה מאין ספק רואים העולם כל העינין ההוא האלקי בעין הנסתרת ורואים צורות ראיות לטבעיהם ומה שהרגילו מספרים אותם כתבנית לא כתבנית אשר ראום מוגשמו' והחבניות ההם אמתיות בהערכתם אל מרה שויבק שהו הכחשב והדמיון והחוש ואינם אמתיות בהערכתם אל העצם אשר יבקשהו השכל כאשר הביאונו הרמיון במלך כי מי שיאמר שהוא הארוך הלבן הרושב המשי אשר הנזר על ראשו והדומה לזה איננו כוזב ומי שיאמר שאיננו כי אם המשכיל המכיר הם צורה המזהיר בארץ פלוגית בזמן פלוני על ארובה

שהם אמתיות נהערכתם ל מה שיבקשהו המחשב וכו' ונאמרו והחוש כלל כל החושים חסניו: אבל אין הפנימיו המזכירים בחמישי ס' זכ השמיט כאן היצורי והזכרון ועצם זה כי אין לזכרון פעולה כי אם לשמור עיניו המחשב וליצורי על דעתו

תיוחס שמירת הצורות המורגשות כמו שימא' שמש והנס מה שיבקשהו המחשב וזכריו הכוזבים איננו כי אם דבר גשמי המתייחס לטבעם והוא להם גבול כל ועברוכהו: ונהערכתם יהיו הצורות ההן אמתיות בנסיכ' חמר המראה עצמם: אמנם אינם אמתיות בהערכתם ל העצם המושכל אשר יבקשהו השכל כי בערכו אין אמתות הדבר ההוא מה שבראה ממנו לחושים אבל הוא ענין פנימי מסתתר לא ישיגהו כי אם השכל והעינין כזה:

כאשר האננו הדמיון במלך כי מי שיאמר וכו' וכן העינין שזה בשם אלף ללת אשר פניו ביאורו נוכעים אנחנו במקום הזה וכמו שקדם אמ' וכאשר יהיה הדבור עם דבר אלקי שרומאם לי ואמר אל' באלף ללת לון יוד כאילו הוא אומר לדני אתה מושלי ורומא אל מה שיוגבל במקום דרך העברה וכו'. וסרי עינינו שום אל המשל כשניא שאנחנו עליו כי כנה הרמז

ואות מ שני הפנים: רל' הרמו אל סדנר האלקי הננב לקראתנו והרמו אל הננון האלקי השוכן בקרבנו: ונכחיות שינות אין שום אחד מהם כוזב: ומעלוכה כלותוהן כי נפתחו בזה לפניך עשרי בינת אמרי הראבצ פ' משכטים על פסוק כי שמי בקרבך ואל כנר פרשתי כי השם הכבד הוא שם העצם כי הוא לבדו גם יומא מאר השם כי הוא שכל ומאחו הכל: ועצם בקרבנו משל לעגול שהנקודה היא קרובה אל כל מרחק על כל סיס כבוד ס' בקרב העצמה ונוסף בתוך הממכות וכן כתיב

כי אלה ס' בקרב העם הזה וכתיב וינור רוח אדם בקרבנו ואל תשתומם בצבור שהיא כמות כי אם שמוע משמע בקולו ואח"כ יבטיח כל אשר לדבר והכח אתן לך מול כל חבתי המדות הנתיא רצות נמודות כי עמם הלכתי גוף מקבל אור השמש כי הוא נענמו אין כונה לו וכו' ואחרי הכיאו ראיות על היות גוף הלכתי נענמו נעדר אור וכו' באור השמש יראה אור העש"ך דבריו עם כאמרו וכהנה ידענו כי אור הלכתי כלילת האור האור והנה אם אל' ראובן זה אור הלכתי ואמר אמת ואם אל' שמעון זה אור החמה יאמר אמת עב' ואל מול פתך ויאירו דבריו פ' ושלח כאמרו ודעתי בזה

אומה פלוגית א ננו כוזב גם כן וכשרואה הנביא בעין הנסתרת הצורה ההם מה שבצורות אשר ראה אותה בדמות מלך או שופט יושב על כסא דין בעיני צווי ואזהרה מהקם לא מלכין ומהעדרה ידע שהיא צורה ראויה למלך נעבד נשמע' וכאשר יראה דמות נושא כלים או נושא כלי ספרות או חגור לעבוד עבודה ידע שהיא צורה ראויה לעובד שומע' ואל יקשה בעיניך דמות אדם לבורא כי בבחינת השכל נדמה לו תחלה באור

ושאר חיותא העדינו שלטון ינו' וכמו העיני ואלו עם פנתי שזיתו ונו' וליה הכ שלטון ויקר ומלכו ונו' ואל ידע הכניא בבחינת שכלי שהיא נדמה ראויה להורות על אחת היותו ית' מלך כעבד נשמע' והמין השני מן הנורות הוא אשר בו יתבאר אחיות ענין מהכבאים ואל וכאשר יראה דמות נושא כלים ונו' כוונת מחלה להם ש' אה ימוקאל סימן ט' והנה שזה אנשי' כאיך מדרך שפי הפלגין אשר מפנה נכונה ואיש כלי מפנו כידו ואיש אחד כחוסם לכוט נדום וקמת הסופר במחשבו' כי נושא הכלים רמו לאיש כלי מפנו כידו' וכמו' כלי ספרות רמו לקמת הסופר במחשבו' ואמר כלי ספרות

כי לא רגש להכריע נקמת היה אם הוא כלי הדיו וכמו שפרש בו הרמב"ם או היו ספקם הסופר בדעת ויכתב ולפיכך אמר סתם כלי ספרות יהיה מה שיהי' ו' ואחרי כן באמרו או חסור לעבוד עבוד כיון למה שראה לניאל סימן י' והנה א' ש' אחד לכוט נדום וייתכנו חנומים ונו' והנם נורות כלה יורו מהנה העובד השומע והוא אחת ענין הנורות ההנה אצל השכל' ואל יקשה בעיניך וכו' לפי שדמה החל ית' חל השמש ואל המלך יקשה על האדם אך ייוחס דמות אל' הנודת כחוס נודת מן הנורות על' וזה דמות תעבדו לו' והוא מה שהיקשה בעיני חל' נה' רם כב' גדול כסן של כניאם שמדמים טוה' ליוציה גלאר ועל דמות הכסא דמות כמראה אדם והחורה גדאון פ' מן ביאר כוונתם ואל' כבר ביאר כי אלי הנורות כלם אשר ישיגום הנביאים במראה הנבוא' הם נידו ככראו השי' כראש והוא המרכב' כי כל כורה מדומה היא כראש ומה ככלל מאזרם גדול כמין כליו הראו על עיניו על' שהענין הוא קשה עליה' ופ' עב' יעבד חתם נשלש פ' א' אחר כיהור המרכבה ואל' וכל מה שהמשול נלו' ההנה כלם הם כבוד הר"ל המרכב' לא הרוכב כי לא יושלחו ית' ויבן זה עב' אחסם המכר הכיטי מחשבו ו' חבליו כני ישר חמכיו אל' שלח ידו להחזיק בשט' זס שמדומין טוה' ליוציה' בא להקל חק' הנמנע בדמיו היה ואל' כי הדמיו אשר יעשה האל' לכבודו והוא אח' דמות אדם לכבוד יוכיכו בו אם כתיב שכלית' כי הוא יתבר' כדעה לו ללמד מחלה באור עבד' עליו משיבות

המלאך שכראם ליעקב שהוא גוף' יתבאר לך אם השם יפקח את לבבך כפרשת כי שמי בקרבנו' עב' והנה עין רואה כי כונתו במלאך משה שהוא כבוד ה' וסוף גוף הדק ההולך אחר סתן האלקים המנטייר כפי שירנה להראות כמו שיוכזר החכר באחרית הפסקא הזאת' ושמו ית' הסיכן בקרבנו הוא הכינוח האלקי הזורח שם' כי על זכר הנה מה שקדם ביאורו פ' שנות כי השם הכבד הוא לפעמים כמו שואר שמונה על נרותו לדבר אחר כי מאלו הכל' ועל זה ביאר שם אמרו האלקים על דנקות המלאכים הקדושים עיור' וכן יהיה עניינו ככאן כי שמו מנה היותו שם תואר יאיר אף יורתי בגוף הדק הנקרא כבוד ה' כאמור' והורה שעם היות הכבוד הוא נלתי מאיר מענמו והרי הוא בערך אל הכינוח האלקי ממדרגת גוף הלכתי אל אור השמש' אע"פ כן הרשות כתיבה לפכות כה וכה לימש הדברים לזה ולזה יאך כמשפט הנחוב הראויה לשכיחה' כמדובר' ומה יתבאר גכ' מה שיבא מדעת החכר שהמלאך כנרא מן הכוסים היסודיים הקדים וכהניענו למקומו וכארהו כי ד' הטובה עלינו' וכשואה הכניא בשין הכפפתת וכו' למה שהניח כי כנורות הכראות לבניא מורות על אחת' אצל השכל כעתק לבאר זה נשטי מיכי נורות' הא' כשרואה הנורה התייחזה שנתרות קעורה עליו' וראה אורה נדמות מלך וכו' כדניאל איש חמורות כאמרו ס' ז' וזה היות עד די כרפיו רציו ופתיק יומין ימיכי לכושים כמלך סמך ונו' עד איונו

קול יהודה

מאמר

דביעי סיון

ג

רט

בנין הדמוי זולתו להורות על חשיבות המוכנה חזו דמיון השמש שזכר למעלה כי הוא לבדו מכובד האור בגשמיים ובאורו יואו אור כל יתר הכוכבים לפי דעת פלטי הפילוסופים וכבר קדם פסוק מעלתו וכגולותיו כפי סיון ג' ואמר החשוב

בצדד כי הוא החשוב שבמוחשים והדק שבהם והשובב והכולל חלקי העולם יותר מכלם וכאשר נחשוב במדות שאי אפשר לדחותה בין על דרך ההעברה בין על דרך האמת כמו חי ויכול וידוע וחפץ ופסוד ונותן לכל דבר מה שראוי לו ושובט צדק לא נמצא במה שאנו רואים דמיון קרוב מהנפש המדברת והוא האדם השלם וזה מצד שהוא אדם לא מצד שהוא גוף כי הוא משתחף בזה עם הצמח ולא מצד שהיא חי כי הוא משתחף בזה עם הבהמות וכבר דמו הפילוסופים העולם באדם גדול והאדם בעולם קטן ואם הדבר כן והאלקים הוא ארוח העולם ונפשו ושכלו וחיותו

שנמוחשים כי נותק האור לעיניו והדק שבהם כי על כן הוא כמו פלח וכופע באורו סתר עין והפוכה והכלל ובו מקיף ומקיף בכל הדברים וכלם כאומים לאורו ולעצום מועלתו ואש' לפנים אחרת יקשה בעיניך דמו' אדם לבדו שיהיה הקושי ליהם דמו' אדם לבדו כמו שהיו דבריו דסלי מחייו והוא לבדו העק' אשר עליו וסוכו כל דבריו הכוזבי אלף שהקדים לזה ממוטעם לעיני דמיון ית' כאור ואם אינו ככלל בעקר הקושי כי היה בזה בעשה גורם פתח להכנס חזקו א' פסוד דמיונו

באדם וזאת א' אשר תנחר תקרב כי עליך נשכתי : וכבר נחשב במדות וכו' אחרי שביאר ענין הדמוי אשר הורגנו לדמות עצמותו ית' כאור : בעצם א' הורגת דמיון באדם מדר המדות המיוחסות אליו ית' והמדות הללו הן הן אשר זכר בשני סו' ב'ואמר שאל' לדחותה בין עדי' ההעברה בין עדי' האמת כי עכש' נדוכים אנו להודו כי הן אל יסגיב נכחו על כל אלה אם שיוחסו לו עדי' העברה בעין מה שזכר שם באמרו שאם ישאל השואל אותנו הישנו העשם ההוא אור או חשך סינינו אומרים עדי' העברה שהוא אור מיראנו שיקדים למחשב' שמה שאינו אור הוא חשך אבל עדי' האמת יש לנו לומר שאין מקבל סאור והחשך וכו' א' אמרו אלף עדי' דמיון או לשלול מאנו המדה הפשוטה עכ' או שיוחסו לו עדי' האמת אך בפשיטות נמורה ובאחדות שלמה וככל סדר ההלכות שאבו וכולים למכות בין האחד עליו יתבר' למה שכאשר מהם על הנרוחים והוא דעת הרלבג' כשפר מלחמותיו מאמר ג' פ' זול' בתמימת דבריו : וכוה יתבאר שאל' מוט' שמואר הטי' בשהוא שכל מי משיג ומטיב ויכול ורונה ופשה ושהוא יותר ראוי באלו השמות מוזלתו וזה מוכרר במעט שיון וכו' אלף שאין המכוון מאלו השמות הרבים כ'אלף דבר אחד פשוט בתכלית הפשיטות כמו שביארנו

והנה דומק אלו התארים והדומה להם כשנאמרו עליו ית' מכונתם כשנאמרו על זולתו הוא כדומק מדרגתו ית' ממדרגתם בענם השלמות וככבוד ל' שהם כאמרים בשם ית' באופן יותר שלם האומות אשר נאמרו לו כוללות וכופע' ולכל זה רמז החדר בשני סיון ג' באמרו ואש' יאמר מיים לא כמיומיו הוא כוונתנו וכו' וגם כמישי סייט פ'אופ' כאות הודיעי וזה מנד שקוא אדם : ר' מנד ססכל אשר בו נכדל מיתר סנעלי חיים כדבר סמור' פ'ראשון כי מנד הסנ' ססכלית כאמר נאדם כי כגלם אלקים כרא אומי וכש' דברו עם כסוף ספרק' ועל דמותו אומנו יתבר' לאל' נבחינת הסכל כתב בעל העקיד' בתחלת ביאורו לפר' השירים כפי הסמשל' כי ביאר הסכות ביחוקא' א'ועל דמות הכסא דמות כמראס

אדם עליו מלמעלה כי לפי שהאדם הוא הכודע למושל ולמכהיו על כל המנאס אשר תחתיו לז' כי על אותה דמות שהוא מתאר המרכבה העליונה אל הכסא' הוא מדרה ומתזר אל אשר על הכסא מראס אדם שהוא על כסא הממשלה על כל מה שמקטיו וחסיו זם ספי' מוכרס לכפל מלת עליו עכ' והנס' לרעמו ענין הכסות כי על פי דוגמת הדמות עצמו אשר בה יתאר המרכבה לכסא שאין זה כי אם לדמוי בעלמא' יתאר גכ הנורא יתברך כיושב על מרכבתו למראס אדם יושב על כסאו ומכלים כל הדמוי הזה הוא להורות על היותו יתב' מתנשא לכל לראש על גש מרומי כל יתר הכמנאות : ומוסוף אינו על ביאורו כי סוף הכתוב הוא בלא מלמעלה כעשה באומר יתעלה ויתירוש מן הדמיון הזה עליו רב כי אין זה רק לשכר את החיון כמה שהיו יכולם לשמוע : וכבר דמו השילופוסים וכו' הלא כה דבר המור פ'ראשון פ'עכ' אשר ביאר בו כי הכתוב ככלו כאש' א'ואתח' המשי' עניינו לנאר כי האר' עולם הקטן וכמד ג' ה'א' יתג' לעולם יכן לב האדם לאר' ל' שכלו השלם כעצל והל' ה' הוא רוח העולם וכעשו ושכלו וכו' על כן אמרו בזהר אחריו מות בניאור אמרו כשש' אויתך כליל' א'ף רומי' בקרבי' א'סחרך יתאכא ק'כה רוסא וכפשא דבלא' וישראל' אחריו רומי' וכפשי' אש' : ג'אין

קול יהודה

מאמר רביעי

סימן ג

כך אוימך לאדכקא כך ואשחקך לאשכחא ועומך עכ' גם ביארו עליו ית' אם ישים אליו לבו רוחו וכשמתו חלו יאסוף - ואמר ל'טו מנשמת חלוק יאכדו ומרום אשו יכלו' ואלוהו אמר ונשמת שדי תביכ' והנה זאת כוונתי כי על כל אלה כתברר הדמיון

אשר דמוהו ית' באלם איך הוא על דרך הסכל וכאמרו למעלה אבל האור כי בנחית' השכל וכו' ומעשה יש לדרך פעויו להטעים דמיון סבור לאד' מנד אשר מעולה מן הראשון ומנמת פניו להורות כי הכניאים השינו ענין המלאכי' שגורת' כגורת אדם כמו שיכא והכנסו זה עם חכמי האמת שקראו למטעיון עולם המלאכים האדם העליון וכמו שכתב החייט פ'ט' הוא שער הכדים ועליהם כאמר נגלמנו בדמותנו כי להיומם קרובי' במדרגה אליו ית' הן האדם

כמוהם* הן נקדש חוה את כלם נגורת אדם ולהם רמז הכהני וכו' וקרא המלאכים נבא השמים כדרך מאמר מויכיהו בן ימלא (מלאכים א' כ"ב) ראיתו ה' יושב על כסאו וכל נבא השמים עומדים עליו מימיו ומשמלו וכב' ביארו הריא על המלאכי'

וחיותו כאשר נקרא חי העולם כבר נתברר הדמיון על דרך השכל כל שכן שלבואה ראות יותר גלוי בההקשה והראות ההוא השיג ההמון העליון עין בעין וראה צבא השמים מהדרותניים הקרובים וזולתם בצורת אדם ולהם רמזו באמרו נעשה אדם בצלמנו כדמותנו והטעם כי כבר הדרגתי היצירה ורבאמיה על סדר החכמה מן היסודות אל דמיונות אל הצמחים אל החי אשר באויר ובבוס ואחר כן אל החי אשר בארץ בעלי החושים והזכירה דיעות הנפלאות ואין אחר המדרגה ההיא אלא מדרגה שהיא קרובה מן הסוג לא המין האלקי המלאכי והוא האדם בצורות מלאכיו ומשרתיו הקרובים אליו במדרגה

הלא היא כמוהו נמכת מולין עליו מן היסודות וטרכנו הנזכרים ביום הראשון באמ' והארץ הימה וגו' וכמו שביאר שם הרמב"ן: אל הממכנים שכללו באמרו נשליטי ומראה סיכסה: אל הכמחים היפורשים שם ביום שהוא באמרו מדשא הארץ וגו': אל סחי אשר באויר ונמים: באמרו ביום חמישי ושרנו המים שרץ כשם חיה ועוף יעוסף על הארץ וגו': ואשרי כן אל החי באמרו ביום הששי תיבא הארץ כשם חיה וגו' ואמר בעלי החושים הזכים והידיעות הנפלאות לסבדלי כיכס לבין הככראים מן המים והרקק שא כס שלימים כלא כחושיהם המכוכים והפנימי' וכתבנו ליתיהם הטבעיות אשר כנה אותם כשם ידיעות נפלאות: והוא האדם כגורת מלאכיו וכו' למע שזכר למעלה כי ראש הנבואה ראה נבא השמים מהדרותניים הקרובים וזולתם כגורת אדם וכו' ושם ביארו כי זולתם רמז לרוחניים שאין מדרגתם קרובה כראשונים רוח השואל יעלה עליו לבקש ולתור אך יאמר הכה שהאדם כגורת הקרובים בלבה: אגם יסול הספק ויוטל באמרו כי זכר המצולים שבה הם אשר ככללו באמ' זר נגלמנו בדמותנו לכוונת כי מה שדממה הכובל לאדם הוא מנד העליונים שכלחכו היושבים ראשונה במלאכות שגם הם נגורת יודם כאמור וכל זה לדקדק

אשר היה נגורמו כאלה מקם ראוי הוא שיתייחס דמותו אל סבורות ית' ע"כ הסגל והדמיון בלכד' וגם הרמב"ד הלך לשטעם זו כפי מה שכתב בעל האגרות בשמו פ"ק דמעניות על ג' משתמות שלא כמסרו ביד שליט ואל שליט הוא שר העולם הנראה לכניאים מוטל במרכבה כאל מן הסכה העליונה וכח העליון בו והוא אה' כעשה אדם כגלמנו וההוא לית ליה ג' משתמות וכו' עכ' והנה לפי זה יהיה הדמיון שדמיון ית' לאדם לא מנד האדם המשתמן או העולם ככללו הנק' אדם גדול כאמור דם מנד האדם העליון הדומה אליו בנורונו כמו שקדם על כן אמר כ"ס שלבנואה ראית וכו' רנה ניה שיש לכניאים ראית שלם אשר לעניו כגלו מנפכות יותר מאשר נגלה לפיכסופי' הנזכרים כדרך ההקשה השכלי' אשר נה הכיר דמיון העולם באדם גדול ודמיון האדם בעולם קטן כאמור כי הנה האות ההוא הנכואי השיג כל ההמון העליון מהכחיים והגלגלים עין בעין עם כל מונאיהם לאשפיהם על פי ה' והיו זה כהן אבני שקרא המון עליון עולם המלאכים למדגותיו כי גם הם לדעתו בעלי גוף מורגש אבל הכניאים עין בעין וראה נבא השמים מהמלאכים הרוחניים ההם הן הקרובים במדרגה אליו ית' והן זולתם הכלתי קרובי'

קול יחורה מאמר
 ללקח הדמיון ולהעלותו בכל מה שאפשר: כי התעלה
 מרמקוסי כי להיותו ית' בלתי גשם אין לו מקום יקיפוהו:
 ועל שני הדמויות: ל' הן שהיה דמיונו ית' לאדם מנד
 שכלו של אד' וכיוצא בעולם קטן כאזו' והן שהיה זה מנד
 האדם העליון הדומ' כבודו
 למתקן כאמור: הגדול
 שנתנו אדם: הוא החלק
 אשר מעלתו גדלה החל על
 שאר בני אדם: ועל זאת
 שנה הפייטן באירו וסס
 מרא' לתבואות להביט אל
 גדולתו: ואין תבנית ואין
 הכנית ואין קץ לתבניתו:
 רק מה' ונפש' כן אין כמלך
 רם ומתנשא: המוכן:
 מתבונן על דבר: על
 מדגות: כי שופט נדק
 במדינה לכל איש מהנה לא

וכלה את חקו: ומתמים שנים ושלישי יעשה ויבוכה
 איש אשר במדגותו יבדק אורח כראוי להם: ויזוים
 אוחו בעת שהוא מהעדה וכו': הוא הניאל ברמו אליו
 באמרו אשר ראה אותם בדמות מלך או שופט וכו': ובעת
 הכעס והתחשבה לכסוע וכו' זהו חזון ושיעורו אשר חזה
 בנבט יוית הילך עיניו כאמרו סיון וזמרה את ה'
 יושב על כסא רם ונשא וגו': ועל דעת המבדק היה זה
 הורה כי נכון ככאוי ית' מאו' לסלק שכינתו מעם עמא
 שתיים: ובעת הנביעה וכו' ל' שבעה כעובת שכינתו
 ות' מישראל ראה יחזקאל את המרכבה: ואלו' ל' החבר
 יחשב דרכו כי נביעת השכינה היתה מאו' הגלה כנוכח
 כאשר את יהויכין בגלה שאזמנאום רעות רבות וצרות
 על כי אן אלקיהם בקרנם ואז הוביא כנוכח כאשר
 מורושלם את כל ארצות בית ה' ואזנרות בית החלק
 ויקצן אז כל כלי הזהב אשר עשם שלמ' בהיכל ה' והגלה
 את כל ירוש' ואת כל השירים ואת כל גבורי המיל
 ששרת אלמים גולה יכל' הפרס והמבנה ל' כאשר זולת
 דלת עם הארץ וכו' כמובדק במלכים ב' כד' ושכינה על
 מי שורה: ויחזקאל עמנו גלה אועם יהויכין על כן
 יאמר כעפורים כי על כתלי נכמת יחזקאל אשר כנבל
 חוקקו יהויכין וכל הכאים עמו בגלות בכל יהויכין
 בראש ויחזקאל בסוף וכמו שזכר הרי"א בסעודת פני
 ויחזקאל: והנה שנה החמישית לגלות יהויכין ראה יחזקאל
 את המרכבה המורה על בלוק השכינה בתכסום מלך
 דוכב על מרכבתו לכסוע: ויחזקאל ותיקומו כל הדגרים

רבעי סימן ג
 האלה: על כן נזר אומר כי בעת הנביעה ראה יחזקאל
 את המרכב והנביעה היתה מאו' גלה עם יויכין כאמור:
 אמנם שמר את המראה הזאת במחשבו חזן ללקוח הכנול'
 כאמרו שם בתחלת כנולתו ואכי' בתוך הגולה על כד
 ככר כפתחו סמנים ואלהם
 כמדרגה לא במקום כי התעלה מהמקום
 כל אחר שאין מקום יגיעוהו ועל שני הדמויות לא
 יתכן שהיה דמיונו אצל הדמיון אלא כל דמות
 צורת הגדול שבבני אדם שמימנו יוצא התוכן
 והאדר לשאר בני אדם על מדרגות כאשר
 יוצא ממנו: יתברך סדר העולם ומתבוננו
 ורואים אותו בעת שהוא מהעדר ובהקס ודן
 את המלכים עד די כרסון רמיו ועתיק יומין
 יתיב: ובעת הכעס והמהשבה לנסוע יושב
 על כסא רם ונשא ושרפים עומדים במעל לו:
 ובעת הנביעה המרכבה אשר ראה יחזקאל

וזתמליל עמיה במדינת ארעא כשדאי וכו': אך הוא
 אל אשר יחפז יטס לסודות כי זאת המראה עמיה קדמה
 לו בארץ ישראל אלא שזמרם כלה במחשבתו חזן למקום
 הנביאה: והשם הרי"א בהקדמתו ליחזקאל סוניה מן
 הקיום הזה להם ויין להפלי' הביאור על המרכבה הזאת
 כי כאשר ימנא התירוש באשכול מנא ברכה בו להניח
 דעתו עליה: וזה כי אסריו הכירו מעל פניו כל יתר
 השטות אשר הקדים שם כפודם ונטולם ונא להישייר
 לבינו דרך הביאור הכאות כתב זל' וענין הדרך הזה
 הוא מה שהעיר עליו בעל ספר הכוזב שאמר במאמר
 הרביעי בדברו מתארות הכנאים אמרם מזכות זל'
 ורואים אתו בעת שהוא מהעדה מלכין ומהקס ודן את
 המלכים עד די כרסון רמיו ועתיק יומין ותיב וכו' עד
 אמרו ובעת הנביעה המרכבה אשר ראה יחזקאל עכ':
 דנה לומר שהנביאים היו רואים את הסי' כנורות
 מתחלפות מתחכות אל פעולותיו ולכן כשהיה מהעדם
 מלכין ומהקס מלכין יראהו כאילו הוא יושב לדין ולמש
 דכאל עד די כרסון רמיו ועתיק יומין יתיב: וכן יראהו
 בעת כעס ה' על האומה ובדיות מחשבתו לכסוע ולהלק
 שכינתו מביניהם וכשנחתו מעליהם היה שראה ישעיהו
 את ה' יושב על כסא רם ונשא כאילו היה מרחיק השנתו
 מהם וממלכה מהמתחבים והגומה בין העליונים והוא
 אמרו ושלי' מלאים את ההיכל: ושאלאכי עליון שכיו
 שומרים את ישראל ומזנים סביבו בארץ בנגות האל עלו
 וכברו גכ' והם למרום כמו שפסעה ועלתם השכינה

רי
 מראות לקים כמשה למדס
 היא השנה החמישית לגלות
 סמלך וייוכין היה היה דבר
 ה' אל יחזקאל בן כוזי הכהן
 בארץ כשדים על כד ככר
 ותהי עליו שר יד ה' וזמא
 יבאר איורו היה היה דבר
 ה' וגו' עד מדרש חזן מאי
 הים שכבר היה והוא דרך
 הפרום שאמר מהו הים
 פתנס כנולת מן קדם העם
 יחזקאל כד כוזי ככא ב
 בארעא דשרא מת תבניות
 וזתמליל עמיה במדינת ארעא כשדאי וכו': אך הוא
 אל אשר יחפז יטס לסודות כי זאת המראה עמיה קדמה
 לו בארץ ישראל אלא שזמרם כלה במחשבתו חזן למקום
 הנביאה: והשם הרי"א בהקדמתו ליחזקאל סוניה מן
 הקיום הזה להם ויין להפלי' הביאור על המרכבה הזאת
 כי כאשר ימנא התירוש באשכול מנא ברכה בו להניח
 דעתו עליה: וזה כי אסריו הכירו מעל פניו כל יתר
 השטות אשר הקדים שם כפודם ונטולם ונא להישייר
 לבינו דרך הביאור הכאות כתב זל' וענין הדרך הזה
 הוא מה שהעיר עליו בעל ספר הכוזב שאמר במאמר
 הרביעי בדברו מתארות הכנאים אמרם מזכות זל'
 ורואים אתו בעת שהוא מהעדה מלכין ומהקס ודן את
 המלכים עד די כרסון רמיו ועתיק יומין ותיב וכו' עד
 אמרו ובעת הנביעה המרכבה אשר ראה יחזקאל עכ':
 דנה לומר שהנביאים היו רואים את הסי' כנורות
 מתחלפות מתחכות אל פעולותיו ולכן כשהיה מהעדם
 מלכין ומהקס מלכין יראהו כאילו הוא יושב לדין ולמש
 דכאל עד די כרסון רמיו ועתיק יומין יתיב: וכן יראהו
 בעת כעס ה' על האומה ובדיות מחשבתו לכסוע ולהלק
 שכינתו מביניהם וכשנחתו מעליהם היה שראה ישעיהו
 את ה' יושב על כסא רם ונשא כאילו היה מרחיק השנתו
 מהם וממלכה מהמתחבים והגומה בין העליונים והוא
 אמרו ושלי' מלאים את ההיכל: ושאלאכי עליון שכיו
 שומרים את ישראל ומזנים סביבו בארץ בנגות האל עלו
 וכברו גכ' והם למרום כמו שפסעה ועלתם השכינה

חזו פרטים עומדים אמעל לו ושכן יוסקאל ראה את ס'
בעת הנסיעה וסרסן סבית כמו שאמרו ו' נסיעות
בשעה שכינה כאילו ראה המרכבה מוכנת ללכת בה
המלך ה' נטאות במהנה המלכים בנסעם ממקום
למקום שיכינו לו מרכבתו
ללכת לדרכו וזה כלו ענין
המשלוי כלשון בני אדם ולכן
ראה ד' חיות ואופני לשלמות
המשל כי כמו שהמרכבה
הנשמית אשר אחזו שעליה
ישנ המלך נדרכו וכהנה ד'
בכמות או חיות שמטיעו את
האופני שהמרכב מתגלגלת
עליהם כן ראה יוסקאל

מרכבה עליהם שנובע בה הכבוד האלקי ושכינתו
והשלמה מנית המקדש מקרב ישראל ו' ואמנם על מה
יורו החיות וכן האופני והרקיע והכבא והאל' והמשל'
רואה אבי שהאופנים הם נשעים כדוריו מתנועעו תמיד
מהנהגת הכמות או החיות המנועות אותם ויוכח כן
ענין אל' מרגם על אופן גלגלם והאופנים גלגליהו והוא
המזוכי שהאופנים הם הנרעים השמימיים ושאיין במראה
דבר ירמון ל'סודות ולא למורכבים מהם ובהיות הדבר
כן יתחייב שהיו החיות המולוכות את האופנים ההם
משל לשכלים הכבדלים מטיעו הנרמי השמימיים ובהיות
החיות שכלים כבדלים יתחייב שהרקיע שהאל' על
ראשיהם היה גב' דבר כבדל רמו לשפע הנשפע ממנו
ית' על השכלים ההם ושהכבא אשר עליו יהיה תאר
מעלת הרוכב ית' והאדם והמשל' כאשר על הכנה
הרחשנה ית' והו לדעתי כללות המראה ההו ועירושה'
והנה אמר בחיות דמות אדם להנה להגיד שהיו כאנשים
משכלים וכו' וקראם חיות לפי שהחיות נאמר על
הגבורה ועל שהשכלה וחק' על פי שאין בשכלים הכבדלי'
תנועה הנה יחס להם הכבא הליכה ועיוודה
מקונה וכונה להיות המראה הוא על דרך מוצני
החיים במדרגת הגבורה ושאר המראו' כלם ולפי שאכחו
לא כעמוד על מציאות השכלים הכבדלים אל' מפאת
המנועה השמימיית שהם יטיעו לכן ראה בהם כפנים
לדמו על המנועה הנמשכת מהם וכו' עב' מדכרי הראי'
אשר נעבור ואת העומדים לכניך עם ארכיות לשען
ספר באזני כנימך שם כה יאמרו לדבריו החבר הע רהו
אל הביאור הו' ומשלו הסיף בו מה שהולידו רע וכו'
ולא כיוון בשעויו להחמיקתו! שרשי מחנכ דעתו של
סדר' הם כי לא להכיר שום טעום על דבריו אך

אם עלה על רוחו כי על כל מונח שמעיו ישמור סדר
טעמו של חנר ועלים ארכיו הענעבו וכמו שיעור דבריו
כפי המשכס' אמור מעתה דלא חס מר לקמחיה' ואשס
הוא אשום אשם כעמי' שלש עם נכר אשר נדרכו בפתחם
ממנו ולא ידע את מקומה'
ושמרה כלה במחשבתו חוץ למקום הגבורה
והוא כאשר שת את גבורו מים סוף עד ים
פלשתיים ויבנם בו ברבר סיני ושעיר ופארן גם
מצרים כי למקום ההוא מעלה כאשר הזרמן
בו שיפגע התנאים' החוריים המצווה בהם'
חתראנה הצורורת ההם עין בעין במראה
ולא בחירות כאשר נראה המשכן וסדר עבוד'
וארץ

והכבא אלו דבר כבדל כי להיותו כבוד ה' הוא גיף דק
כמנאר שם בדבריו' אל' הרקיע והכבא הם דברים
נשמיים ויתבאר שם ג' שהמלאכים נשמיים לפי שטת
החבר' גם קדמה הודאכנו סימן אל' שהוא בלתי מאיין
במציאות מלאכים מניעי הנרעים השמימיים ומה שחבנו
הפילוסופים לעמוד על מציאותם מפאת התנועה
השמימיית הוא ילעג למו בתמיס' סי' כ'א כמזכר למשל'
סימן אל' והוא כאשר שת את גבורו וכו' וכן ג' כולות
מקום הכבא' שקדם זכרו כי הכס הוא כאשר שת הכמות
את גבורו כאמרו מים סוף וגו' וכבר כתבאר זה כל
דרכו כשני סי' י'ד ששם עלה זכרון הכמות הזה בענמו'
וכמו כן הוזכר שם כי מנרים יתשכ גם הוא למקום ראוי
אל הכבואה וכאילו הוא מכלל ארץ ישראל באמרו שם
וככואת ירמיה במנרים וכו' עם מה שכתבאר שם סימן כ'ג'
כי כבר שמו לארץ מנרים מעלה על שאר הארצות וכו'
דרשנו בהמנאו וקראוהו בהיותו קרוב אליהם הדבר
מאד כי תקבלו שכר על הפרושה הנשעית שם על זס
ואין להשיב' גם מנרים כי למקום שהוא מעלה כאשר
הזמן בו שפע וכו' סורה שגם מנרים בכלל חננול
ההוא וקראוה על זה כי למקום ההוא מעלה כאשר
הזמן בו מו שפע הכבא' התוריים המנועה בהם כיון
סיסיה שם אדם ראוי שחפרה עליו שכינה כבארן ומרים
וכיונא בהם וכבר כתבארנו תנאי הכבואה כשני סימן י'ד
וכשלישי סי' ה' והאשר לפרט כאשר הזמן בו שיפגע
המקום ההוא התנאים וכו' והכל עולה דל כ' ה' אחת:
מתראנה הגורות ההם וכו' אחר עוב דברו כעטינו
הגורות הנראות לכביאים ככנסים מכנים שיטיס' שם
לכאר היטב שאין ענין הגורות ההנה דבר דמיוני לכד
רק מתראנה עין בעין במראה ולא נחידות וכו' כאשר
נראת

אם עלה על רוחו כי על כל מונח שמעיו ישמור סדר
טעמו של חנר ועלים ארכיו הענעבו וכמו שיעור דבריו
כפי המשכס' אמור מעתה דלא חס מר לקמחיה' ואשס
הוא אשום אשם כעמי' שלש עם נכר אשר נדרכו בפתחם
ממנו ולא ידע את מקומה'
ושמרה כלה במחשבתו חוץ למקום הגבורה
והוא כאשר שת את גבורו מים סוף עד ים
פלשתיים ויבנם בו ברבר סיני ושעיר ופארן גם
מצרים כי למקום ההוא מעלה כאשר הזרמן
בו שיפגע התנאים' החוריים המצווה בהם'
חתראנה הצורורת ההם עין בעין במראה
ולא בחירות כאשר נראה המשכן וסדר עבוד'
וארץ
והכבא אלו דבר כבדל כי להיותו כבוד ה' הוא גיף דק
כמנאר שם בדבריו' אל' הרקיע והכבא הם דברים
נשמיים ויתבאר שם ג' שהמלאכים נשמיים לפי שטת
החבר' גם קדמה הודאכנו סימן אל' שהוא בלתי מאיין
במציאות מלאכים מניעי הנרעים השמימיים ומה שחבנו
הפילוסופים לעמוד על מציאותם מפאת התנועה
השמימיית הוא ילעג למו בתמיס' סי' כ'א כמזכר למשל'
סימן אל' והוא כאשר שת את גבורו וכו' וכן ג' כולות
מקום הכבא' שקדם זכרו כי הכס הוא כאשר שת הכמות
את גבורו כאמרו מים סוף וגו' וכבר כתבאר זה כל
דרכו כשני סי' י'ד ששם עלה זכרון הכמות הזה בענמו'
וכמו כן הוזכר שם כי מנרים יתשכ גם הוא למקום ראוי
אל הכבואה וכאילו הוא מכלל ארץ ישראל באמרו שם
וככואת ירמיה במנרים וכו' עם מה שכתבאר שם סימן כ'ג'
כי כבר שמו לארץ מנרים מעלה על שאר הארצות וכו'
דרשנו בהמנאו וקראוהו בהיותו קרוב אליהם הדבר
מאד כי תקבלו שכר על הפרושה הנשעית שם על זס
ואין להשיב' גם מנרים כי למקום שהוא מעלה כאשר
הזמן בו שפע וכו' סורה שגם מנרים בכלל חננול
ההוא וקראוה על זה כי למקום ההוא מעלה כאשר
הזמן בו מו שפע הכבא' התוריים המנועה בהם כיון
סיסיה שם אדם ראוי שחפרה עליו שכינה כבארן ומרים
וכיונא בהם וכבר כתבארנו תנאי הכבואה כשני סימן י'ד
וכשלישי סי' ה' והאשר לפרט כאשר הזמן בו שיפגע
המקום ההוא התנאים וכו' והכל עולה דל כ' ה' אחת:
מתראנה הגורות ההם וכו' אחר עוב דברו כעטינו
הגורות הנראות לכביאים ככנסים מכנים שיטיס' שם
לכאר היטב שאין ענין הגורות ההנה דבר דמיוני לכד
רק מתראנה עין בעין במראה ולא נחידות וכו' כאשר
נראת

כאלה המשכן כמו שקדם בראשון סי' כ"ט : ומדר עבודה
 גופם חייגי טכוון בזה'אל מה שא"ל על אמרו אבי אשכנז
 כל טובי על פניך שפראפו מדר עבודה ואל ככדר
 שאלתה רואה אותי מעטוף וקורא'ג מדות הוי תלמד את
 ישראל וכו' : אלא ששים זה
 בכלל מעמד ויעבור שיזכיר
 כמחוק : על כן אמרת שיהיה
 בזה מדר עבודת הקרבנות
 כי הנבואה נזכרת שיהיה
 עניינו למשה כדרך שהראה
 תבנית המשכן ולולי זה היה
 זה וקשה מאד לכיון בו
 הכדר הנאות כי ברוב דברי
 הנבואים הנבאים על ככה :
 לא תקבל קושי גשימים ומזו
 השורה על כיונא כוכבישי

מסי'כ עד סי'ס' ואשר אני אחזה לי ככון בעיני לבאר
 זה מכח דבריו המזכרים נשני בימ'כו באמרו ובכל מה
 שיש בסדר עבודה המעבודות וכו' : שהוא כולל לכל
 מדר עבודת הכהנים והלוים והישראלים כביאורכו שמה
 ונמוק הפסקא ההיא נכחה דברו לאמר ואשני גוזר
 שהכונה והעבודה הזאת הוא הסדר הזה אשר זכרתיו
 וכו' : ואין ככנן ותלקיה : באמרו פ' אלתחנן עלה ראש
 הפסוק וש' עיניך יהי ונפוכה ותימנס ומיחמה וראה
 בעיניך וגו' ונכשת מעשה פ' וזאת הדברה כאמר ויראשו
 ה' את כל הארץ את הנלעד עד דן ואת כל נשתי וגו'
 והריא במרכבת המשנה אשר לו המשיך שטחו עד זה
 באמרו פ' וזאת הדברה שהינם ראיה זו שושיית וסדרו'
 הכראים סיו מתחדשים לפני משה עד שלא ושאמנס
 היתה ראיה כבואי' גמור' אבל לא היתה כאשר כבואותיו
 שהיו מקובלות בשכלו רק היתה כבואה מנעת בחושי
 זה המליץ הערץ הזה כתב שס' בי פעמים מחול הכבואה
 בשכל ויראה האם סדברים מפורשים והדרוש' וידורים
 מכלי משל וחיה כי אם דברים מושכלים וירושית
 מושגות בשלימותם כפי טבע השכל המקבל אותם
 ופעמים מחול בדמיון ויראה או ישמע האדם נורות
 ועניינים הנשלים לא שיעשה אותם דמיון בעמור' רק
 השית ברובו ויביר בדמיון הכניא אומן הנורות והכני'
 המורים על הדבר הכרנה להודיעו ומכאמר הכניא כה
 סדאי וכה וגו' (ירמיה כד') אשר שמעתי מאת ה'נבוא'
 הנדתי לכם וגו' (ישעיה לא') ולזהו' הידמה הוא המקבל
 אותם והיו נורות דמיוני' בטבעו ובעמם מחול הכניא'
 על שניסם ימד רל' על הכס השכל' והמדמה חה המין

מהכבואה כלכד סער הרב המורה כמו שתראה מהנדר
 אשר נדר הכבואה כפ' לו ח'ב' ופעמים מחול הכבואה
 בחושים והוא שיתחדשו דרך הפלא לפניהם מוחשים כלא
 הם טבעיים בתנאות ויראו אותם הכניאים או ישמעום
 אם הם קולות מחודשים
 ואינם דברים מדומים כמו
 שמכנו סחכמים נפשיהם
 כי לא היו הכניאים נכשים
 ולא מעורפי השכל לשיראו
 מחוק מה שיכו נמנא וכו'
 ולא היה הכס בהשגת אותם
 כי אם בהתחדשות הדברים
 ההם נעתי' לפניהם לשעתם
 במיאר' ומה המין מהכבואה
 היו כמלאכי' שבראו לאברהם
 ומשכ' היותם אכזים ומחן

לפניהם לאכול : והכופי' אשר רכב טראה כער אלישע
 בהר פניו אלישע כמו שהתפלל עליו ויזיה המין הוא זה'
 השמיע את מחנה ארם קול רכב קול בוש ורבים מזה
 המין ממנא בספריו הכניאים ופנת כל זה ההתחלכות
 סוף חלוק הכנת הכניאים ושלמותם זה על זה וכו' אהבם
 הכבואה מוחשת פעמים תהיה משאת המקבלים שאינם
 ראוי ס' לקבלה בטכס וגם לא בכחה המדמה כמו שהיה
 ענין ישראל בהר סיני ופעמים תהיה מוחשת להכליות
 הכרמיים וכו' ומה המין מנינו שכאם הכבואה למרעה'
 בעכ' המשכן טראה אומן בהר באילו היה נמנ' בתנאות
 וכמש' וראה ונעה בתבניות אשר אמה מראה בהר ופיס'
 זה כדי שיקבל התבניות ההם בדעתו בשלמות כי הבור'
 ההכרסיו' ינעוירו עם החוש מה שלא יוכל האדם לנייירם
 עם השכל והדמיון לכד וכדי שיתן משם נורות מלכת
 המשכן לאומנים כראוי הונרך השיה להראותה אליו
 מוחשת כפרטיותה בחושי וכו' ומה המין עמנו הים
 הענין בראיית הארץ שראם משה ארוכנו בעיניו כבאיים
 מוחשו לא כלכד כללות הארץ כי אם גם פרטי כל מחו
 ומחו וכו' עכ' מדברי הראש המסבירים פנים לדעת
 הסבר בענין הראייה הזאת : לכד זה מנא' להכדיל
 בין זה לזה : כי הראש הזרה בדבריו שלא היה הכס
 בהשגת הכניאים הנורות ההם זולתי בהתחדשות
 הדברים ההם כעמם לפניהם לשעתם באי'ו' ולדעת
 כחכר היה שס' כס' להכריכם מפני כח העין הכספרת
 המושגת למי שבחר המכוראו' כמוכר למעלה : ומשמד
 אליהו וכו' כמוכר מלכס' א'ט' : וסיו קולות נורות
 נחלקים וכו' הכונה כי רבים סיו קולות נחלקים במראות
 ק'נבואת

ש נכחות אשר נכחו פת אהל מועד נדוד אחר דור עד
שלא יפול כענינים חסד ההסכחה ודבר כוזב: אשר
השינוי גדול אשר היו כדורותם: ולו היו רואים פילוסופי
חזן וכו' הרי זה דומה למה שאמר בראשון כי זה ואלו
היה הפילוסוף באומה שיכחל

ההסכחה והודרו לרם החכמים אשר השיגורם
וראו אותם בעת לא נענין נבואתם ואלו היו
רואים פילוסופי ויון הנביאים בענין נבואתם
וכופר בהם היו מודים להם והיו בכיזוי פנים
מצופני ההקשה איך יגיע האדם לכדרגה
הזאת * וכבר עשה קצתם זה כל המ-פלאפי
וכבר עשה זה קצתם *
כאשר סופר על אשלטון
שהיה היה דברו עם ידמיה
במזרים ואמרי שלטנו והכח
אשר כהתל באומה התל בו

ונדבריו נתישג בדב' ושנה את טעמו לשבח נכחו לכלל
דעת כי כנים דבריו ורוח ה' דבר בו ומלתו על לשונו
אדם כי מרבי' לואו פילוסוף אשר העלה כל קיומיו על
ספר חכור אגרותיו וזכר בסתם העתקו ללכת מזרים
אל הנביאים והחכמים ואת דבר ירמיה לא זכר *
והריא כתב בני' ידמוס על אמרו כי כבר אנכי כי אחר
החרבן הלך ירמיה למזרים ועמד עם שם רבנו מנלי
בנראה עד יום מותו ושחמתי היוכים מעידים שדבר פשו
אשלטון במזרים * עכ' * אכן לא ידעו על זה מה שאמר
החכר אלו היו רואים פילוסופי ויון את הנביאים בענין
בנאותם ואומתיהם היו מודים להם וכו' * עד אמרו
וכבר עשה זה קצתם * אם היה שפיל אשלטון עם ירמיהו
כאמרו הדברים * הילול והיה עם ירמיהו כשדבר הכנאות
כאמרו: כל שכן המתלשטים מאנשי המזרות * אשר
לא ידעו במצולות חכמת הטבע כמו און פילוסופי ויון
להשקט * ונקל לנל דעותם לטעות אל מעלת הדעת
האמת * וכורחות כפלאתי ממה שמצאתי למוהרר
ברביאל בפרקיו פ' כ' וזל הרב ר' יהודה הלוי זל דבריו
אמתים כי ראוינו בספר שהיו אשר יחס למלך הכוזרי
שאלות רבות על הפילוסופיה האלקית ועל תורהו
הקדושה והקבלה וחס ליהודי החכר עליהם חשיבות
אמתיות עד שמו' יך השאלות והתשובות הסתם העלינו
עידנו שרשים רבים משרשי הקבלה האמתית ומשירות
הדעות האמתיות הסם והפתימות שנהם למשכילים
באופן ראוי כי הגיע הרב הזה בחכמתו אל האמת
והמסתכל בפניו יראה שאמר עם כי גם בדברים שהם
המקובלים ודקים אשר בחכמת הקבלה גם כי נראים
לנאמרי למעלה מן השכל ודרך ההקש נראה בהם נחמד
עכ' * גם כהם באופן מה דרך ההקשה * אכן הדרך ההוא
מהקשה אינו כדרך אשר לארסנו ומכרנו נחמנות

שלקחים הקדמותים מציון ומקורה שכלית לכד לק
הוא דרך יותר דק ויותר עמוק ותלקחנה הקדמותיו
מחוקמות לא ידעום ארסנו ומכרנו זה מראהו מנאמר
מדבריו הרב הנזכר נמצא * משפר הכוזר נדברו דרך
קבלה על הדברי המיוחסים

לאלוק ית' שכתב שמש
ורדברים האלה בטלום
הפילוסופים כי נהיות שלא
ראו אנוס לא ידעו למנות
דרך ההקשה בהם וקיימום
הנביאים אשר ראו אותם
וידעום ומנאו דרך ההקשה
ביום עד שאמר עם בספר
האמור ואלו היו כנביאים הפילוסופים במי הנביאים והיו
מדברים עמהם ככר היו מאמינים לדברים והיו מחלים
פניהם ומבקשים מהם שולמדום אופן וכד לדרך
ההקשה בהם וכבר עשה זה קצתם עליו וכו' * עד אמרו
ראה איך מנאם כהדיא שאמר כי הנביאים היו גם הם
משרשים דבריהם העמוקים ודקים בדרך הקשה וכו' *

עד כאן מדבריו הר' ברכיאל הנזכר * אשר לא נמצא
דעתי בהם הן מנד אמרו שהכפור היה סיכח הולך על
דרך הקבלה והוא הכך הבריאה דמי שינאמר בסוף
השבקאי והן מנד מה שהבין מדבריו החכר ענין ההקשה
לנביאים בכמו אלה * והדברים יוכיחו כי מהעצמה
אחרת לוקמו והיא נלי ספק משיבטת כמו שידורו דבריו
הקודמים * ואיך יאמר החכר שהנביאים היו גם הם
משרשים דבריהם העמוקים ודקים בדרך הקשה והלא
הוא עצמו ברור מלל נחמישי סימן י' כי החכם החמים
כמו הנביאי' מעט הוא שיוכל להועיל אדם בדרך הל' *
ולא ישיב על חולק בדרך ה' ברור * ובעל הדבור יראת
עליו הוד חכמה עד שישם לו השומע יתרון על החמים
ההוא החסיד אשר בחכמתו אמינות לא ישיבה מהם משוב
וכו' עכ' * ואיך לא שת לבו גם לאת שזכר עם סימן ז'
לאמר סהם ככר בחכמתו לרמיכות כפכדות ונקשת מה
שלא נתן לכ' ונודך עליו ולא הזמנה בטבע בשר ששמתו
בהקשה אבל הסתם זה בטבע הנכסחים ומטלת הנורא
ית' הוכים מוכי הבריאה כנביאים אשר הזכרם יגיעו
אותן הנפשות אשר יניירו העולם ככלליו ויראו אלקים
וזלכאיו וירא קנתם את קנתם וידע קנתם סמרי קנתם
כמו שאלמר גם אני ידעתי הסתם ולאנחנו לא דע * זה
ובמה זה אם לא שיבאנו מדרך הכנאות עכ' * ואל' כמו
זה יחס הרמו כאלף דלת וכו' * אל' מה שזמנו סתמוע
אליו יתקוע * כי מאמר היה דברו למעלה באמרו אכל

קול יהודה מאמר רביעי סימן ג ריב
 אד' הכתב באלף דלת בין יוד סוף כרמו אליו וכו' עד
 אמרו וכאזר יהיה הדבור עם דבר אלפי שרומים אליו
 יאמר אל' באלף דלת כין יוד כאליו הוא אומר אדו' אמה
 מושלו וכו' ומשם נמשך להודיע ענין הדבר האלפי
 שרומים על ידו והוא מן
 הנויות הרומיות אשר כל
 נפשו כשאו קול יחדו ויכנו כי
 עין כפון ויבארו ומשם ארית
 הנקוה' הן סוף כלם מתעל'
 אל אמתת המבוקש ורומים
 אליו כאמור' הן עתה אל

מקומו שואף וורח הוא עם כחומם דכרו לומר ואל
 כמו זה יהיה הרמו באלף דלת וכו' : ומלאכות ה' וכו' .
 אחר מוס כל הדבר אשר לנו ראה לבאר על שמות אלפי
 ועקב' . הלך לדרכו וישעו בו מלאכי אלקים כפנותו
 אל ביאור הנדבא כמלת מלאכות ומלאך וכבוד ה' והנלו'
 אליהם . והלא היא כתובה על ספר הישר חגי סימן א'
 ויאמר חגי מלאך ה' במלאכות ה' וגו' . ושם ביאר
 הרזב' במלאך שליח ומלאכות שליחות' . והסבר הקדים
 מלאכות למלאך כדן קדומת שם דבר לשם מאר' ועוד
 כי סודות השליחות מתפרשת יותר בלח' עם במלאכי
 ה' : והמלאך יש שמים ככרא לעיני וכו' . לרומת אל
 ה' אין דורש עם כל יומא ויומא ככראי מלאכי שמים מכהר
 דו גור וכו' כמו שזכרנו בראשון סימן א' וכבר פ' עמ' גם
 במדרש איכה על פסוק חדשים לבקרים או ר' מלכו בכל
 יום ויום כורא הקה' כת של מלאכים חדשים ואומרים
 שירה חדשה והולכים להם' אל נרכים השכתי לר' מלכו
 וסא כתיב ויאמר שלחני כי עליה השמר' . אלהים חוקה
 הברא לחנוקי נביראל ומיכאל הן סן דכולא מתחלפים
 ואיכ' לא מתחלפים וכו' : מן הגופים היסודיים הקדים .
 בעין אמרם עם מכהר דיבור כי אמרם אין ביסודו' כמיהו
 במדרגת הקדוים' . והנה ככל חובת הלכות כנה לזה
 במה שכתב פ' א' משער היחוד וזל כבר חשבו קנת
 השילובים כי הגלגלים והככבים והאישים העליונים הם
 מתולדת האז ודומה לזם עם שאר דוד ע"ה עישה מלאכי
 רוחות משרתי אש ליהע וזיה ראייה על המחשבה הזאת
 וכו' . עכ' . גם הר' עם טוב כעל פשר האמונות כשה
 אל פדעת הוה שער ד' פ' יח' יעיון שמה' . וכתב הריא
 בפ' מלכים סימן ג' כי זה הוא דעת הר' שלמה בן גבירול
 כמפור מקור חיים שהמלאכים מורכבים ממחר וזורה
 אלא שחזרם הוא מושלל מהפנים וההשבר וההסתנוז
 והתכוושה והגשמות והוא דעת השילובים הקדומים .
 והראשע כתב פ' וישלח על המלאך הנאנץ עם ועקב

ריב
 ואל דפתי כזה המלאך שבראש לעינך שהוא נוף יתבאר
 לך אם יפקח ה' את לבבך בפ' כי שמי וקרבו עכ' . וכבר
 ביארנו עניינו למעלה . ואין ספק כי לדעת הראשע אץ
 כל המלאכים נופות' . כי מלאך הוראת לשוכו הכו' בלח'
 בזה המלאך' . כדור מלל פ'
 שמות וזל והעולם השליון
 הוא עולם שמלאכי הקדושים
 שאינם נופות ולא כמ' נופות
 כמשמ' האדם ומעלות נפשו
 מדרגת הנקלות כגדס וכל
 זה העולם כבוד וכלו עומד

ואין תנועה ושוכו בערכו רק מעמרו איכנו כעמרו רק
 כשם הכבוד לכדו' עכ' . אינם השפך אכלו הוא על דעת
 הסבר כיוס פנים לפרש דכרו שקנת הזלזאים כנבראים
 לעתם מן הגופים היסודיים הקדים וזה יהיה במלאך
 ועקב ושל מזה לדעת הראשע שזכרנו כשני המקומות
 הנזכרים' . וקדמם יהיו הנתיים וכו' והם שאינם
 נופות כמו שזכר הראשע' . גם יש פנים לפרש בדכרו
 שכל מלאך זם עניינו להיות כנרא מן הגופים היסודיים
 הקדים' . וההזרש אינם הוא בין היומו נכחי או כנרא
 לעתו ואולם לשי מה שאמרו אל ספר השני יכריע בלח'
 כממוך ולאשך במם שראש ישעיהו ויחזקאל ודטלל אש
 סם מהנבראים לעת הנורא או מן הנורות פרוחמות
 הקיימות' . הורה בזה שהחלוקה השנית הנזכרת בענין'
 מלאך היא על נורות רוחניות קיימות וגשיות גם הכס
 כמו שכן גשמיית אכלו הנורות הנראות לשלשע הנביאים
 הללו כהוראז דכרו סקודמים למעלה והמלאכים
 בממוך . וצנכן אצרו ושא' סם פרוחמים וכו' . יתבאר
 היטב במה שיבא' . וכבר העירומיך למעלה אצל אמרו
 ומכוון בדרוש הרומי אשר לא יתגשפ וכו' . כי משם
 הוראה על כדמתו שאין קדוש וכדל' ממחר מכל וכל
 בלבידי אלפי' . ונאמנות הספר סימן כא בא יבא דכרו
 על זה כדור ומנומח בלח' אל כשניא לרכרי השילובים
 אשר מחלקים העולם הפלגי אל מדרגות' . אך כלם
 אכלו מדרגם אלקית מארש שבער מההגשמה' . ואין
 כי אם אלוך מכהר הגשמיים וכו' . גם ביארנו בשלישי
 הריא שזו היא דעת סכמי האמת והלא היא הדעת אשר
 העירו עליה בזהר פקודי היכל קדמא' וזל כהאי סיכל'
 חד ממחא שמשא טהרילי שמים וכו' עד אמרו וכמה ממין
 אחרתין עמיה כללוו אשא דמלטהא וזכרטיין דאשא'
 בירייוס עכ' . ולהיותו כהסם שהוא דק עד מאד ולא סיו
 עיני כשר יכולים לעמוד על השגתו' . על כן ככאס
 לבראות לכני אדם ומלכשו לדעתם ביסודות עיני
 כאומים

קול יחורח

סאמר

רביעי

סימן ג

למותים ומתיחסים למשיכו וסוף מה שהעידו עליו פרש' וירא נאמרם וכו' מאן וכו' למחמי מלאכים והא כתיב פוסק מלאכיו רוסות פלא ודאי וכו' עד אמרו וכשעמא דכתיב לעלמא מתלבשים כאוירים וניסודי דגולמין

אזאחו לכני נשא ממש כסיו

דיוקא דילהון וכו' עכ'

וואת אשר דכח' פ' מולדאגל

ויאמר שלמה וכו' היך וכו'

כר כפ דאיפו גופא וכשרא

לאמתקפא כיה מלאכ' דאיפו

דוח מאת דכתיב עוש' מלאכיו

רוסות וכו' אלא מאכ

דמלאכי שליח דקנה כד

כשהין להאי עלמא גלומין

מן הגופים היסודיים הדקים

המלאכים הנצחיים ושמהם הם הרוחניים

שאומרוין הפילוסופים ואין לנו לדחית דבריה'

ולא לקבל אותם' והספק במה שראה

ישעיהו ויחזקאל ודניאל אם הם לא הוא

מהגברא' לעת הצורך או בן הצורר' הורדנו'

הקיימות'

האמגליו ומחלשין בגופא גנוונא דהאי עלמא וכו'

אכן ים למסך נמקום סוף כי אכבי לא ידעמי אם כונת

הסדר שיהיו המלאכים הללו פקיימים עם פיומם נשמיי'

כאמור' עוד יתלבשו תלבושת איריין ויסודי דגולמין

כדאיפקחו לכני נשא וכו' כמו שזכרנו מטעם הזה' או

אם הם לדעתו ממיד על אופן אחר' וסראומס לכניאים

יהיה מעד הכניאים פגמם כאור העין הכסמ' ססווכרס

למעלה' ועל כל אלה קדם דכרנו בפליסי פו' יא' ישויין

שמה' ודוע מדעם סמורס בגראשן פ' לנו וכפם פו'

דזקס נשמיי ידעם יהיה המלאכים כעלי גופות וכמסך

כזה אחר דעת הפילוסופים' וכבר הראיתוך בפליסי פו'

יא את אחר דקס סמורס אעטרות שיתם כראים אל

הכניאים כזום ענין' מוזס שאמר כשי פו' מ' לא יעלה

בדעתך שם ראית מלאך וכו' וסרי לעניך כענין

המלאכים שלם דעו' ונמסך ארבע' הא' שהם כלם כשלים

פשוטים ככדלים ממסר ופמיסם לא יראו לפוש כשיס נד

וא הייא דרך השילובותים פמטס אליס סמורס כמדוכר'

הכ' אסם קנהו יראה כעל גוף ממש וכלו לא יראה וסוף

דעת הראבע' אשר סורס בדכריו סזכורים כי קתם

עעלי גוף וקתם איסם גופות ולא כגופות וכמו שקדם

וה' ג' גור על סיומם כלם כעלי גוף דק מכוונת וכוסף

של זה כי כסראומס לכני אדם ילכשו עוד תלבושת וזו

שיא דרך ישרם שיכורו להם סכמי האמת כאשר ביארר

וסרטיש סמוססך שוא דעת הסכ' מ' הנד הגנור בדכריו

שיסיו כל המלאכים אגלי קיימים על אופן ח' מן הגשמות

ולא ילבישו עגמם מסלגות כסראומס לכני אדם דק

תאורנה עיני סרואים פסמטרות סמוכרות למעלה'

והנה כשיאמן הגשמות כמלאטים כשטרו מירי מוכת

השילובותים איך יתכן כהם סרטיש סמוסרי' שסם יאמרנו

כי המכין יוסכל כהם מנד סיומם עלה ועלול' פדיון' מקום כוכב לסם להתחננת כן כמו פכמכ בעל כוה של' מאזר ד' רוס שכי כ'א' יעויין סמח' ופוד יקל כוה הכיור איך יתוועצו המלאכי' כמקו' ללבם אבה ואכה כעלי סויתנו

על מקום והוא ממש שיקסס

להלמו כהנדלם מגסס' ויבכך

יהיה נכ' סדו' ככין כסדרנות

הכמנאות כי כמו סמכמא

סס נשמים ממחשע' למעלה'

למטה וסס היסודות'

ומתבועים כסנוכ וסס

הגלגלי' כן ימן סדר מדרב'

להמנא סס נשמים יתנועעו

לכל המקווי' אשר יהיה סס

סרחה ללכת' ומס סיראס

מדריו ספך זה כאמרו סימך

כה' ודמס הענין האלקי כשהוא מנהיג' הרוחניים כמלך

על כסא' אשר ישעו דכריו כראו מעט אגל סגולתו

ועכר' המכירים אותו מעלי יבועה מהם וממנו עכ'

עפעפיך וכמס סו כי היו סדכרים ההם על דעת וזלסדי

וכסודות פשוכות למלך' מו' כ' וכמו פכעיר שם על זס'

כעשו' ויש סהים מן המלאכים כנכתיים וכו' סכן מ' זכר'

סר מלכות שרס ושר מלכות יו' מיכאל סרכס וזולת סהם

קיימים' וכן כתב כעל מנורת המאור כר' ג' כלל' ג' סא'

סוף על' זל' ומקבו לומר יוגר משרתים ואשר משרתיו

מזום סל דאימא פ' איין דורשים כל יומא מיכרו מלאכי

הסרת מכהר דיבור סמאמר מה'סם לכקרים וככי פיורושא'

ווגר משרתים איחם המתחדשים ככל יום ואשר משרתיו

מעולם כגון מיכאל ונבריא'ל כלם פמדיים לפכו' פכ' :

ושמה הם הרוחניים וכו' ככר וכרבו כו' א' וזכסמקא זו

למעלה שאין דעתו להאמין עם הפילוסופים' שסיו סס

פכלים ככדלים מכיפי' סמשים דק סס מכוועעי' ככרבו

ית' לכד' ואלים יהיה כאן מונא' שזמיו בלשון מסוסף

תליו ועומד כאמרו סאול' ושמה המלאכים סכנחיי' הללו

סס סרוחניים מכיפי' סמשים סאמרו פסילובותים' וגם

קוב לא יקסם וגם כרך לא יכרסכ כי לא ראס לעפוט

על זה מערכה כגדס כדרך כסנוח זל אין עליכו לדסות

דכריום ולא לקבל' אותם' עם סיות כי פאמנה את אל

רוחו שאין קדוש וככדל' וזולתו ית' ואין סס מכיפי' גלגל' כי

אס ספנו ג' רירא' וכמו שקדם דכרנו על זה כראס המאמ'

וכא' יבא דכרו כסתימת סכפר' והספק כמס סרחה וכו'

לא לפכו' פסק יבא על השסכן וסדר העכוד' וכל סמוכר

למעלה אגל' משה ואלים'ו כי כלם סיו כלי' פסק ככרלים

לעזמם מן הגופים סיסודיים סדקים' אך סספק אגלו

כמרת'

בסע עם מה שכתב המורם באחרון מן הראשון כמו
שזכרנו בשני סימן זה והיו עיניך ולכן א מה שכתב סיייע
בעירוש המשברת פ' ג' זל ועוד קשה ממה שאמר כמעשה

שזכרנו אומר לך שגור של
יוגרו וכו' ויודע הוא כי עליך זרה ראיין להרחיק כל מר שנאמר מוד התפללו וסתלות וטעם
לנודא ית' אין לו נבל ובקף בתמונת ה' יביש ויראו את לקי ישראל ומעשה וסמגדלתי והמקדשתי ועוד
ואין המחיות מקיטין אמתו על כן יש אומרים כי כל מה

שאמר לו מן הבורא אמר אלף כרי השכיפה מדדו וישגנו
כי השכיפה נורה בכרמתו ולא כן דעת הרמב"ן וזכרנו
לנרכה וכל חכמי הקבלה חולקים על זה עכ' גם בתמונת ה' ראיתי דרכיו של חבר רחוקים מדרכיהם
כי לדעתם היא בעולם האצילות וכמו שכתב החייע פ'
ו' מקפר המערכת זל התמונה מהפסם כקראת השערס
על כי היא אספקלריאה המקבלת כל האספקלריות
שעליה עכ' וזאת לא זאת על דעת החבר אשר חשבה
מכלל הגשמי המטעירים מן הגשם הדק הרוחני שקדם
זכרו וכמו שיתבאר עוד במה שיבא בשני הפסקות
הבאות

ומזכר גם כן כי לא מחשבותיו מחשבות המורה שבת בראשון פ' ג' בשתיף טמונה זל
ויאמר על עיני האמתי המושג בשכל ולפי זה העיני
השלישי ואמר בוית תמונה ארז ותמונת ה' יביע עיינו
ופירושו ואמת השם יש' עכ' אולם ננועשה מרכבה
לא ירחק מהם כשנבחין המרכב בעולם היוגרה כמוזכר
במערכת ובחייע פ' א' הוא שער המרכבה אפס כי
דעת המור' בזה רחקה מנו שהרי מראשית החלק השלישי
היה קולו הולך ומתפשט כביאור המרכבה על הגלגלים
ויסודות הממטאסיס לעומתם ואתה הראית במה
שקדם כי פסח לו הסבר בזה אל דרך אחרת ואלוה על

שיעור קומה הסבר יקח את האהל ונעם לו מחוץ
למחכה הפילוסופים מבני עמנו כי הכס הפילוסופים
הללו כועדו עברו יחדו לגוירת אומר כי כל המציאות
בכללו בקרא שיעור קומה ובשם זה יוכנה פרק עכ' מהח'
הראשון מהמורם הוא המתחיל דע כי זה הכמנא בכללו
הוא איש אחד וכו' ודעתם נמז שאמר רבי ישמעאל
בפרקי היכלות כל היודע שיעורו של הקלה מוכנס לו
שהוא כן שיעולם הבא ואפי' ועקיבא ערבים בדבר שהכיב'
להם כופ על השגת טעמי המנוחה והזהות ומרד הקצר'
והשתלשלותם כי על ידם יושג בוראם ית' כאשר תושג
חכמת האומן כנחיתת מלאכת מחשבת המונח' א הפעל
והכס הראשע גם הוא יונא לקראת הדרך הזה כאמרו פ'
שגא והנה ארז בכאן וראית את אסורי ונמקום אשר

ומתוכת ס' יבט ואלה דברים נצרכים פירוש ארוך יאחרי
כן אמר וזה השם הסכנד הוא האחד שהוא בעצמו עומד
ואין לו נודך לאמר לפניו ואם תמכיל מציאת החשכון
שהוא ראש הכל וכל חשכון מהאחדו הוא תמנא האחד

שהוא סא שהוא הכל על כן
שנאמר מוד התפללו וסתלות וטעם
לנודא ית' אין לו נבל ובקף בתמונת ה' יביש ויראו את לקי ישראל ומעשה וסמגדלתי והמקדשתי ועוד
ואין המחיות מקיטין אמתו על כן יש אומרים כי כל מה
שאמר לו מן הבורא אמר אלף כרי השכיפה מדדו וישגנו

כי השכיפה נורה בכרמתו ולא כן דעת הרמב"ן וזכרנו
לנרכה וכל חכמי הקבלה חולקים על זה עכ' גם בתמונת ה' ראיתי דרכיו של חבר רחוקים מדרכיהם
כי לדעתם היא בעולם האצילות וכמו שכתב החייע פ'
ו' מקפר המערכת זל התמונה מהפסם כקראת השערס
על כי היא אספקלריאה המקבלת כל האספקלריות
שעליה עכ' וזאת לא זאת על דעת החבר אשר חשבה
מכלל הגשמי המטעירים מן הגשם הדק הרוחני שקדם
זכרו וכמו שיתבאר עוד במה שיבא בשני הפסקות
הבאות

ומזכר גם כן כי לא מחשבותיו מחשבות המורה שבת בראשון פ' ג' בשתיף טמונה זל
ויאמר על עיני האמתי המושג בשכל ולפי זה העיני
השלישי ואמר בוית תמונה ארז ותמונת ה' יביע עיינו
ופירושו ואמת השם יש' עכ' אולם ננועשה מרכבה
לא ירחק מהם כשנבחין המרכב בעולם היוגרה כמוזכר
במערכת ובחייע פ' א' הוא שער המרכבה אפס כי
דעת המור' בזה רחקה מנו שהרי מראשית החלק השלישי
היה קולו הולך ומתפשט כביאור המרכבה על הגלגלים
ויסודות הממטאסיס לעומתם ואתה הראית במה
שקדם כי פסח לו הסבר בזה אל דרך אחרת ואלוה על

שיעור קומה הסבר יקח את האהל ונעם לו מחוץ
למחכה הפילוסופים מבני עמנו כי הכס הפילוסופים
הללו כועדו עברו יחדו לגוירת אומר כי כל המציאות
בכללו בקרא שיעור קומה ובשם זה יוכנה פרק עכ' מהח'
הראשון מהמורם הוא המתחיל דע כי זה הכמנא בכללו
הוא איש אחד וכו' ודעתם נמז שאמר רבי ישמעאל
בפרקי היכלות כל היודע שיעורו של הקלה מוכנס לו
שהוא כן שיעולם הבא ואפי' ועקיבא ערבים בדבר שהכיב'
להם כופ על השגת טעמי המנוחה והזהות ומרד הקצר'
והשתלשלותם כי על ידם יושג בוראם ית' כאשר תושג
חכמת האומן כנחיתת מלאכת מחשבת המונח' א הפעל
והכס הראשע גם הוא יונא לקראת הדרך הזה כאמרו פ'
שגא והנה ארז בכאן וראית את אסורי ונמקום אשר

אדם נבלגנו כדמותנו עכ"ו והן הן דבריו בספר יסוד מורא שער ראשון באמרו הנה קדמונינו ז"ל היו יודעים עוד המרכבה ושיעור קומה וחלילה לחלילה שדמו יערכו לנו רק דבריהם גרידו שיעורו כדברי המורה נגשה אדם נבלגנו כדמותנו ונכבדות יסוקאל כמראה אדם עליו עלמעהל ואמר ממראה מתניו ולמעט וסוף זה בספר ארמו לך זה סבור עכ"ו ועם נסוף הספר כתב דברים מעין שאמרו פ' קטא ואחרי הזכירו מאמר דבי שמעל הכו"סוסף ביאור באש' ומהו הדרך יוכל המשכיל לדעת האחד מפיאם שכל בו הוא דנק"ו רק מפיאם הטוב כלו אין כח בכנרא לדעמו והמשל באור

השמש שערות על פני שמים העין ולאו יוכל לראות פני השמש רק עד שיעבור על כן כחוב אמי לעניו כל טובו על פניו ובהנה הדנקו בטוב כלו בדמות הפנים והדנק הבנראים בדמות אחרים והוא וראית את אחוריי וזה הטעם נראה כי המדבר אדם והשומע אדם ואשר למד חכמת הפסע יוכל להבין אלה הדברים כי אינם גזרות ולא גזרות עכ"ו אבם כי לא דרכיהם דרכיו של שבר וכהראית לטובו באמרו ואין להרחיק כל מה שנאמר וכו' ואילו היש סובר בשיעור קומה ענין סדר המציאות והקשרו למה זה יעמוד בדקוק' והלא הדבר הזה מתוקן ומקובל טוב ויפה אבל השכל"ו אך אם זה ידו בזה מתוך יד המקובלים אבנים גא ואראה"ו כי הכפ על מה שכתב נכדון הלז נעל המערכת פ' ט' סוף שער ההרבה וע' עשירי בוא שער האדם"ו בא דבר החיית פ' ט' סוף מתוך דבריו נראה שכונתו כי כל אלו העניינים משעור קומה ומתמכות אדם שהיו רואים הכניתי' וענייני הגשמו' יאזכרו כמורה רומים למטטרון גופא דשיכתא לא למעלה סליג' וכו' עכ"ו ועל דרך זה לא ירחיק מן המקום לבין דעתו כל חכר כלפי דעתם"ו כי מטטרין עולם המלאכים הוא לדעתם נעל ג' דק רומי וגם הוא דעת החכר כאשר דברנו"ו אמת ואמונה כי רוב סמקיינים מקיים הנימו לשיעור קומה נאכילות וכמו שבבט שם החיית כנוטה ג' הוא לזה כמנוח' שם באורך וכעל שער הפרדס כתב בשער הכנויים על כנוי שיעור קומה ה"ל כפי הכרא' מתוך דברי הרשב"י ע"ה כי הכשמה סממאלדת תוך הסעי'ו לקרא שיעור מפני שהיא הכותמת

שיעור לכל הקומה והוא האומר לספורות די וכו' ומכניו קומה כמח הקומה היא משך השדרס מהנולד סרמוו כניכה כדשירטנו בערכו והוא הכקרא קומה עד סוף היררכים עם כל משך היסוד"ו כמנא קומה במעלה ונדק עם הקשרס למעלה כניסס ורדתס למטה עד המלכות מקנה השמים עד קנה השמים עכ"ו ועל זס הדרוס הארך לשון מכרר כרכיאל ז"ל כפרקיו יח' ו"ט ואולם לפי צורך המקום אין לנו עסק כנסמרות כאלה"ו אך נמה שהורטנו כמכונן לגזור אומר על דעת החכר שהיו כל אלה ענייני אלקיים כניינון כנראותן הניף הק קרומי הכקרא אכלו ככוד

ה' כמו שזכרנו"ו וכמו שיפאל עוד כשתי הככות היוצאות לקראתנו"ו והנס מוכן כוונתו שאין לנו להרחיק ולדחות מלהבין כפשוטו תמונת ה' יבט וכיוצא בו"ו כי היה לחוס הראות מנח בהגטתם ע"ו העין הכסרת סוכר למעלה"ו ואין להפלא בדבר ולומר למה זה הנטרכו לענייני הגשמות הללו כי אמנם ג' דקות יכף אלקיים בעבור מה שיש בו מהכנס מודאו כניסות כי מתפעל כפס האדם מאד מהדברים המורגשים לעין"ו וכמו שאמר ובעבור וכו' כי היו שם ג' עניינים מורגשים מראים כאמרו וכל העם רואים את שקילות וגו' ועל זה כאמר שם ובעבור מהיה יראתו וגו' :

סימן ד והלא כשאלקוזו ככנתה בדעות וכו' כדברי הרמב"ם בס' יהודי המורה ס"ב וז"ל סאל הנכבד והבורא הזה מנהגו ליראה ממנו ש"ו ואהבת את ה' אלקיך ובא' את ה' אלקיך מיד א' והיאך היא הדרך לאהבתו וליראתו"ו בשעה שימכונן האל' במעשיו וכדואו הכפלאים והנדוליס'ו ראה מהן כשמתו שאין לה ערך ולא קץ מיד הוא אוהב ומשבח ומפאר ומתאזה מאזה גדולם לידע ההגדול כלש' דוד נמאה בשפי לסקי' לאל מי וכשמחשכ בדברים האלה ענמן מיד הוא נרמח לאחוריו וייראו פחד וירע שהוא כריה קטנה שכל אכל' עומדת בדעת קלה מעוטה לפני תמיים דעות נלח' דוד כי איראה שמך מעשה אבנעמויך מה לבוש כי תזכרנו עד כאן :

סימן ה

קול יחודה

מאמר רביעי

סימן ג

ריב

ועדיין ספקו בין שינוי אם לעת הצורך כנראו או אם פס מן הגזרות סקיימות ויהיה שינוי דבריו כי כבוד ה' הוא הגוף הדק וכוכבי הדעת הראשונה אשר על שם יהיו ככלל זה כפא ומרכבה וזולתם ממה שגדלה לשלש

הכניאים המכרים שיהיו גם

הם מהכניאים לעת שנת

או על השלש שנים ימים

כבוד השלש המלאכי והכלי

היומתי כפא ומרכבה וכו'.

כי יהיה לפי זה מה שגא

שלש הכניאי הכוכבי מכלל

הדברי הקיימים והעומדים

וכמו יפקד' אל כד השני

בעבור היותו טועה לגוד

על קיימו וכמו אלה המיסת

יד הזמות חוקה ביומ:

כאשר נקראו כלו שמו

המלך כבוד וכו' פסוק הוא

שופטים י"ח ואז הכבוד

לפניה' אל השש מאות שש

ממנו דן העולים למלחמה

על לוי' ופי'נו דרך הכלים

והמטלטלי' ומתנמו קיימא

כתרנום רכוש שהיו ג'כ

כולל קימן האל כלים וכסף

וזה ושאר המטלטלים.

וכשרש ככד הכניו בין לשונות הכנדות ופי' בו מקיפי

וכאר קיימס' וכאה שהיא דעת הרמב"ם אשר כתב פר'

לך לך על אמרו ואכרם ככד מאד במקפה וגומ' שיש לו

כבודה רבה ומי שיש לו כן מתנוצתו ככדה עכ' ולכב

הסכר לך ין יתשוב דק עשאו מלאקן ככוד וביאר בו כלי

שמושי המלך אשר יתכבד כס' וכבר השתדל הרמב"ם

לקרב עיניו שמי לשוכות אלו באמרו שס במקומו הכוכר

הלא מראה כי ככוד מגזרת כוכב אכן' וקלון מגזרת

קל' כרגלו עכ' שיזרז מראות הפנים' שלא יהיום לראו'

בניטוי האלקי הזורח שס במקום הככוד: וכמו שאמר

וראות את אחורי: ככוי לככו' הוא אשר הוא כלי שושנו

של מלך הככוד: והככוד הוא וכו' חלק הככוד הוא

למד רגומיו יש מחכו מושג לכביאים' ויש מושג גם כן

לזולתם' ויש כלמי מושג לשום אדם: ממה שהיו רבי

אכלכו' כלומר אלה אזכרה להיו זס דברים הורגלו ויבאי

מכרים כראיימס והדין שיה להמנא שס דברים זולת אלה

שכח רא' מתו ויכול אומס: תנחם הרבתי' כי עונס

וזה ושאר המטלטלים.

כמלת ישיהו באמרו יושב על כפא רס וכפא וגומ' וכן
כמלת יחזקאל' וכן מראת דביאל עד די כרסון רמיו
וגו' שלשמן כוכרו כמה שקדם סמוכים זה לזה: וככוד
היה סוף הדק וכו' ככר הראימך דגומת זה נשכי ס'
ד: כפי הדעת הראשונה וכו'.

אין כאן לפי הרמב"ם דעות

קדומות שעליהם יכול מדר

ראשונה ושניה על כן יתכן

למרס כי כמה שאכחו עליו

כמנאו פני דעות ושמיהן

מספר וסולך מכאן ופילך

וזה א' מהן שיהיה ככוד ה' הוא

הגוף הרוחני הדק וכו' כפי

שינה להדלות וכו' והנה

לפי הדעת הראשונה היא

לא יהיה ככלל ככו' ה' כי אם

הגוף הדק המנטטיר כפי

שינה להראו לעתו' לא מה

שהוא קיים ועימד כמלאכים

הנכמים וזולתם שוכר

בסוף: אמנם לפי הדעת

השניה שגאמר בזה יהיה

ככו' כלל המלאכי הנכמים

והכלים הרוחניים הקיימים

העומדים וכו' אך אם באת

להסג הדברים כלפי המוצר

למעלה מהיה הדעת הראשונה כמה שאמר אם הם

מהכניאים לעת הצורך: והדעת השניה באמרו או מן

הגזרות הרוחניות הקיימות וכאילו אמ' כפי הגד הראשון

וכפי הגד השני' והנה זכר סנה כפא ומרכבה ורקיע

זאופנים ככלל מה שהוא קיים ועומד' וכראה כבומר

דברו שקדם על היותו מוכוכ כמה שרא' ישיהו ויחזקאל

ודביאל אף הם מהכניאים לעת ככוד אך מן הגזרות

הרוחניות הקיימות' לולא האמכתי לראות כטוב עשאו

שהורה בזה כי כל אלו נבטיון כנראו בלי הפק כמניאות

קיים ועומד' אך הפסק אכלו כמה שראוי ישיהו ויחזקאל

האם היו זולת אלה הקיימים שכנראו בעת ההיא לדרך

הוראת שעת הנסיעה שוכר כהם' וכן עיני ההשפכות

שכר דביאל עד די כרסון רמיו וגו' ויזרז ככון לומר

שעס היותו זוכר כפא ומרכבה ורקיע זאופנים ככלל

הדברים הקיימים אין זה כי אם על פי הדעת השני' הו'

שהוא אחד משני חלקי הפסק סמוכה ראשונה לא שיוקח

פידו לדבר מושלם כי איככה יוכל להעיד על קיימס

וכן יתכן

למרס כי כמה שאכחו עליו

כמנאו פני דעות ושמיהן

מספר וסולך מכאן ופילך

וזה א' מהן שיהיה ככוד ה' הוא

אמר יעקב בן שלמה ובענין הנחתו של בן עזאי המוכרם בשלישי סי' מה באמר והיס המת מי שלא ככל האיש העול' ההוא עד פתחה הרכבתו ע"כ יוסם זכרונו מטעם המורה כי הונבל הר השנתו של אדם כתיב לא

על בחיורו ופג' ולתו וכנאיו ומשעט חרוץ הוא לבעל העקידה שער לא כי כמו שמדר המניאות לפי טעם הכהונ' יעיד על אמתת מניאותו ית' בן ענין שדודי והרומת טענו לפעמים יגיד גדול שם כבוד מלכותו :

יוכל לעלות ממנו והלאה והוא אמ' בראשון פ' לא דע בילשכל האנושי השנו' ככתו יתנבטו פשיט' ונבטיאו כמא' ופשיט' אין בטבעו שישים בשום פנים וכו' כמו שלפני' השגות ולא ישיגום על אדם מרקס פיודמן וכו' וכן הדיו' בענינו בהשגות השכליות יש יתרון לאיש המין זה על זה וכו' עד אמ' וזה הימרון ג"כ אינו ללא מכלל אבל לשכל האנושי גבול נלא ספק יעמוד חלו וכו' ע"כ וכן כ"ה מהראשון כתב שכל אדם שלם עם הדבק שכלו כמה שנטבעו שישו ויבקש השגה אמרי' תשתכח השגתו או ימות וכו' אלא אם ילוה אליו עוד אלקי כלם ושכותו כפי עליון עד עכרי' ע"כ ומעין המשל הזה זכר שם פ' נ"ט באמרו וכל היטובותיו

הנביא ואם יהרוס אליו לא ליה תבתק הרכבתו כאשר אנחנו רואים בכחזרת הראות כי מי שראתו חלושה לא יראה אלא כאורה המועטת שהיא נשאת בין הערובים כעשף ופי' שעיניו הרזות והלגשי הראות לא יראו כי אם צל לא ככל רמי שראתו הזקנה יראה השמש אבל עינם השמש בעת זכותה לא תוכל עין להביט אליו ואם ידהק כל ענינו לזה יתעורר ודרו כבוד ה' ומלכות ה' ושכנות ה' בשמורת התוריות אך פעמים הושאלו גם כן למשפטים הטבעיים אשרו מלא כל הארץ כבודו ומלכותו בכל משלה אך באמת לא יראה הכבוד והטלכות אלא על בחיורו וסגולתו ונביאיו אשר בהם לא נבזה יתברר לאפיקורוס כי יש לאקים במשלה ומלכות קיימת וידיעה בחלקי מעשה היצורים (ואמר באמת מלך ה') לא ואי יאמר כאמת ה' מלך ונראה כבוד ה' וימליך ה' לעולם לאבד לציון מלך אלקיך וכבוד ה' עליך

היה במקרה ממשלה ומלכות קיימת סכונה שיהי' בידו קיימת לשכות טבע הנכדאים בכל עת לכל ספק וכאמרו בשלישי סימן י"ז כי לאלקים כעם' ממשל מתמד' ואיננו כאשר חושבים הטבעיים וכו' : ויש לו ג"כ ודיעם בחלקי מעשי היצורים ששם לא היה לו ממשלה וידיעה כאמור לא היה מקום לענין המראות והמופתים על ידי כנאיו וכימות ה' את רוחו עליהם ובהתברר זה לכל מתעקש ולהפיקורוס בדאשם : או יאמר באמת ה' מלך וכו' כי המלא הארץ דעה מכבוד מלכות שמים על אותה מדרגה עליונה שזכרה למעלה או יאמר שאז בהראות הכבוד והמלכות על בחיורו וסגולתו יאמר באמת ובענין ה' מלך ונראה כבוד ה' וכו' : ואין להרמיק וכו' בין בדבר והבין נמראה כי לא על דרך המקובלים חכמי באמת באמרו הדברים אשר התה ידעת ואתה שמעת כי לא יתנוב כפי הענין מה שאמר החכר על שכיבה ומלכות ודומיהם הכללי' נמארים חלם וולתי כתיב

אמורים נבחנו בעצמותיו ובעלם ממנו לחוזק הראותו כמו שיעלה השמש מן הציטם החלושים להשיגו' ע"כ ומהדברי הפילוסוף בראשון ממה שאמר הטבע לוקחם זאת באמרו שם כי יוסה הפגתינו לעצמיים האלקיים יוסה ראות העשוף אל אור השמש ועל אלה מתוק מלתו של בעל העקרים מאמר ב' פ' לו ול' : והנה כבוד ה' וכו' : ומה כי על דבר אחד בענינו יכאול שלשת השמות כבוד ה' מלכות ה' ושכינת ה' מעקר הנחתם ולא בשמות התוריים ל"כ כשנשתמש בשמות כפי הכתם המורית בנינוט' אלא שלפעמים הושאלו למשמים הטבעיים ג"כ האמרים את פוקס כי בזה הם מורים על כבודו ומלכותו ית' אמנם לפי האמת יקרא כבוד כבוד מה שיראה לבחיורו וסגולתו וכו' כי כבודו עליהם יורח ויראה באמת יותר מהראותו בדברים הטבעיים אשר לא יראה בהם וכלתו ית' לשנות הנמאיות כרנונו גם לא ידעומו כשרטים כמו שיראכל זה על ידי כבוד הכרואה

ומדבר לדבר על סדר • ולא בספור (או בספור) דברים כי האדם משג' והולך דברי עשוקותיו בקרב לבו ומוציא במספר גבאם לכלם גסס יקרא בזה אשר זה וסיה טעמו כעטם וספור את הככבים או מענין ויספר לו את כל הדברים • וכהיות הענין כן

לא יתכן נה לתאר וכו' • כי ז אמר ההבר אבל הם כבעלי העינים לפי טעה זו • לתאר שני כמו שלא יתכן לספור או לספר שני דברים כא' כן לא לראו' האור והוא וצריך שנסמך על הפקחים הדבור היוצא וזלתי בדבר יתכן זס במשכה ולשיכיל לתחזר מחבתו ולכלול

בה גם יחד כל הסודר השכלי הנריך נלקות כאשר זכר בקודמת • אם לא יועע לפכו מורגס כולל כל הסודר היא בבת אחת כמבואר שמה וימאשר לא תוכל מחשבת אדם לכלול כל הסודר בהשקף אחת בלתי עזר המורגס גם אהבתו וק'ס יראתו עגבר ממנו • וזנה ימירה כודעת אכלו לעטעל הרגס הראות על כן השליג בהוראתו לאמר כי בלעדיו לא תושג מדרגת מורא שמים ואהבתו בשלמות • כי אמנם לא למראה עיני המחשבה ישלם זה • גם לא להשגות אנוכי • ויותר חוש הראות לבדו אשר על ידו קוש' הכונה להיותו החוש הכולל יותר מחביונו ולהורו' על יתרון שוש הראות על חוש השמע כשא השלו בענין המדויק אם שתפיה מסודרת במשפטים נד קים וכל עינייה מתיקנים על יושר מכל נד על דרך מאמר הכתוב ירושלם הנכונה כעיר שחברה לה יחדו ששם עלו שטים שטני יק ונו' כי שם ישבו ככאות למשפט שהכונה להורות על הסודר לכל דבריה ולכל משפטיה • או שתפיה המדויק בהפך זה • והנס כאשר עיני אדם תחזק בהכנה אחת מישרים במדינה הנכבדת חו הפך זה בזולתה • או יעשה רושם חזק נבטם ותכנס מיד בלב הרואה אהבה או שנאה כפי מה שיכול טבע הנפש מה שלא יקרה כן לשמע און אשר בו יגיעו הדברים בזה אחר זה • ולא כי התלקים אשר נראה אותם מהמדויקה

גבו' והנה כנכסה האהבה וכו' ואלו היו קוראים וכו' ובכר הורס הראשע על מעלת הראות בזה • באמרו פר' שמוע על ויסתר משה פניו ואל כדרך כי ראיתו אלקיים גנים אל פנים ומנכל בפניו ושער היפן מהער השמים כי ברנע אחד וראה שמונות רבות רחוקות עם קרובות ואין ככה שער האנוכי והאף והחך והיד ובעבור וראהו סתמיד גביו עכ' • ואפשר עוד להסב הדברים כלפי מה שאמר סובר בקדומת שאלו לכלול כל עטייני הספלה במחשבה לבדה בלתי קריאה ושלא כוכל לבפור עד מאה ל' במחשבה לבדה וכו' • ותהיה כוונת המלך להורות כאן כי קול להגיע אל מדרגת מורא ית ואהבתו

בזולת מורגס היא לעין כי לא יספיק לוח ספור הדברי' במשכא • על כן אמר כי המחשבה שאין עמה דבר מורגס און טפק כי לכל הפחות לא תהיה רק ע' ספור דברים כאשר דברתי • ואמנם הספור הוא לא יתכן

נו (כי זס השטט הנכחא לפי טעה זו) לתאר שני הדברות אשר לא יוכלו דברים גם יחד מגלי און אחד כי זכור ושומר בלשון בני אדם לא בדבור אחד

נאמרו אלא בזה אחר זה • ואף אם נעביד אשטרות זה עם היותו נכמע • עדין יבגשך נדרך נכמע אחר והוא כי לא תמלא און משמוע שני הדברים גם יחד כאשר יוכל עין לראות כמה דברים בראיה אחת להיותו הקוש סיותר כולל כאמור: מן הטעות וכו' • מהספר והולך חלפס המחשכ' כמה פטים ואמרו מן הטעו' רנה בו כי בהנחת התולדות מוכח ההקדמות אדם מועט מדרך השכל בכנים שונים: והדמיון שיתעבר לו הניור השכלי בדמיוני ויחשוב על אמתת הקדמות און בהן אמתות כלל: ומדברים שקדמו ותפשוט ששוט על אמתת המורגל • וכבר ידעת שזו היא הנכמית אכל הסודר לבנה רביעית מסכות המחלוקת והכלול בענייכים באמרו בראשון פ' לאכי האכסים בטענעס אוהבים מה שהורגלו בו וכזטים אלו וכו': ולא יודרך לה דבר שלם • כי ככל עת תשכון עננה על מחשבתו של אדם מפני טעותת החמר אשר ארת למברתה והנה היא לא מטהרה וזכה בעיוניה ונריכה היא לספר המורגס אשר על כור הניור השלם ירומונה • והוא מה שהלכנו בנינו

סוף סימן ז ועד הכה: סימן ז אכל הם וכו' כלומר לא סוף דבר שיבצר מן העילויספים אשר יזינו לעשות להגיע למדרגת השליוות האלקי בזולת ההיכס אל מרגס כאשר דברנו עד הנה • אבל נ' יאשג זה בחוקס לדבר נכמע כי הנה הם כבעלי העינים כטרטויות וכו' שקדס זכרם נמשלו סיג' ותמת בכני לשוב ויטה כי הפילוסופי' גם הם עם היותם קנרי' יד ההשגה באמור ומנו בידכו זכמים ועולו בחקירומיסי העיוניות ועשיכו לה' חלקיכו בהשגת כמה ענייכים אלקיים על ידס כמו שיטע' הפקח יבעל העינים כטרטויות כמוכר שמה • וצריך כהסמוך וכו' • כמונו כמוהם נריכים אנו לבחוקך על כמיו' ס' וכניאיו והס הפקחים אשר קדמונו וכו' שזכרו גם הם סימן ג' באמרו ומי כנכרחה לו העין הוא סוף הפקח באמת ויראה כל בני אדם כעידים ונורס וישיירס • עכ': וכו'

קול יהודה מאמר רביעי סימן ח ט

דכמו שהפקס וכו' אמרו הוראת המועלת בדברים המורגשים הנראים לכביאים כמבואר סימן ג' הורס על ענין השגתם שאינה בכל מקום ובכל זמן רק בעת מיוחדים ובמקום מיוחד כמו שיתבאר והוא מה שהחל ביאורו על מקום זה הכאות

כשעות ובמקומות כי אמה ידעת ואמה שמעת את אפר יחסו החושים ממזלת מחלת כל יום לאחר מזכנה ככני לכת על דרך הלם כנלכו נחלת יום ראשון ככקר שפסם ממשול חמה וכן על המדר עד סוף שבע שעות וחזור חלילה עד שתוסב

אשר קדמונו אשר כח בהם לראותו וכמו שהפקס לא יוכל לראות השמש ויורה עליה זולתו וישיגיהו בהבטה אליה המנע אלא (בעתות היום) ללא נעתי מן היום ובמקומות נשקפים שהשמש זוררת אליהם כן הפקס באור האלקי יש לו עמים ומקומות בהם רואה האור ההוא והעתים הם עתות התפלות כל שכן בימי התשובה והמקומות הם מקומות הנבואה :

האמר החזורי אם כן אני רואה אותך שאתה מודה ברבי השעו' והמקומות כחוזים :
האמר החבר וכי אנו רוח' שיש לעליונות מעשה בארציות אך נודרה כי

ומדינה והנה מקום אתם מושבעד בחול אחד יותר מזולתו . וכסס גם לדרכך חנר כלה משוא פנים יש למקומות ולשעות ומה יקחד לכן לבעות בזה אל דעת החושים :

סימן ט וכן אנו דומים וכו' . והרי הכתוב מודיענו בהכח! עליון גוים וגו' יבכ גבולות עמים למספר בני ישראל . ונא ביאור הרלבג עליו שהוא הקים גבולות עמים למספר בני ישראל שהיו יב והרבינו בזה שבגבולותיהם בארצות שחלו . הם לפי מחשלת המלות המיוחדים לאומה אחת והם יב . על כן דברו הלוקחים מכות אוגר הראשע אשר כתב שם פ' האויבו והכסין בעיני כי שאל איך רמו למכרים וכן זקבין . וסעטם כמו אשר חלק ה' אלקדך כי לכל חלק למטה חלק למעלה . ועטם למספר בני ישראל כאשר אחל כי כורת יעקב איבני מקוקה בכסא הכבוד והוא סוד גדול והבדל כי חלק ה' עמו וזו היא המעלה הגדולה שלא עשה כן לכל גוי וכו' עב' . ויאירו דבריו אל מול פניך פ' ואחמך באמרו אשר חלקך דבר מנוסה הוא כי יש לכל עם ועם ככך ידוע וחול וכן יש מול לכל עיר ועיר וה' שם לישראל מעלה גדולה להיות ס' יועטם ולא ככך להם והנה ישראל נחלת ה' . עב' . ואמר החכם

צבקה הכוכב ומחק עבר על כלי היותלו שעת הכס' להשלים עניינו שזה ועתה סמקו היה ימלא את חסרונו והלא כה דברו כי כמו שהפקס לא יכל בכל עת אל שמש לראות אותה באופן שימכן לו להורו זולתו עליה כמו שזכר . והכלתי יכולת בזה אין עניינו קושי ההפנה כלכד אכל הוא גכ מכת המכע ואל ושיגיהו בכנסת אליה המכע רל שיגיו את הפקס הכטה אל השמש המכעות וכלתי אשדות . אלא כעמות היום רל שאי אפשר לראותו זולתי

בעוד יומם ממדת שמש עד מבואו . אף בלילה הראותו במכעת או יתבאר על עמות היום שאין השמש בגבורתי ותקפו בעמות הנקר והערב שזכר בגני סימן ז' כי מה שאמר בזה סימן ג' שעטם השמש לא יוכל עין להכניט אליו כבר התנה שם בעת זכותה אכל שלא בעת זכותה עין תזרכו יוכבד פנים לזה שכתו בו בעתיו היום . ואלם הביאור הראשון מתיחס יותר לפי הכמשל .

ובמקומות הכשפים וכו' שלא יכל במצרות נורים ונחלות עבר מקום שאין האורה ככנסת שמה והנה כמו שיקרה לפקס הזו בראיית השמש היות שיש לו בראייתם מקומו ושעתו הראויים לכך . כן הפקס באור האלקי וכו' כמקרה הפקס באור השמש גם הוא יקרה . ומקומות הנבואה כבר קדם ביאורם סימן ג' ויוסף מת כח הביאור עליהם בדבריו הנמשכים :

סימן ח אם כן אני רואה אותך וכו' איך שאתה כושא פנים לשעות ולמקומות . הרי אתה מודע בדני שפעות וכו' והם המחזיקים עמכם בדכנים בידיעת ענין שפעות והמקומות כחוזים כככנים השומרים מקיסם לפי מקומו ושעתו . ולפי זה יהיה לצון רבים מרב כלצון על כל רב ביתו ורבי חלק . והנכון אכלי שפלטון מושב אל הככנים המושלים

מכל

סימן ה קול יהודה מאמר רביעי סימן ה רטו

זאת טענת השלוחות: לומר דיומן הדיון לאדם שיפכה בשכלו למצוא לה השגות ית בפי כמו כי השכל כתיב נמרומים רבים לדעת את ה' וזה לפי דעתם יספיק להכנס מוראו והסתות יתבבל כנות

אמר החבר זאת טענת הפילוסופים ואשר נראה בנפש האדם כי היא יריאה בהמצא המפורגשות מה שאינה יריאה כאשר יסופר לה עליהם כאשר היא אודהבת הצורה היפה הנמצא מה שאינ' אודהבת כשיספרו לה כשיסופר עליה. ואל תאמין למתחכם שאמר כי מחשבתו מתחברת על סדר עד שיגיע אל כל הענינים הצריכים באלהות בשכלו בלבד מבילתי שיכמוך אל מורגש בנאות דמיון ממלות או מכתב או מצורו נראות או מתדמות הלא תראה שאיך יכול לכלול כל ענייני חפלאך במחשבה לבדה בילתי קריאה ולא חוכל לספור עד מואה דרך בשל במחשבה לבדה בלא דבור כש' אם תהיה הבאה במיני' מתחלפים

להם הגעת כל העניינים הנריכים אל האלקות בזכות מחשבתם לבד מבלי סמוך אל מורגש מעין הדבר ההוא המושכל אשר ממנו תשא מחשבתם כנפי שחר ותפעלה אל המושכל העליון עד יכנס מוראו והסתות יתב' בקרב לבס' ושמיו וז' שמענו בהעמך כדברים עד סוף הספק' הוזאת עכ' הספקא הנמשכת ולשמיון כיון מן מונח' דבר' האחת כי בילתי במיכת מורגש אינ' למחשבה שמתחבר על כדר מהשכל דברים מתחלפים אשר מהם יעלה שלימות חבורה עד שגיע אל השכלת כל העניינים הנריכים באלקות לקנות מוראו והסתות ויהודה זה במשלים יתבאר מהם קטוה העמידה על כיונא בזה בשלימות עי' המחשבה לבד אם לא יעשה לו עזר מורגש כנגדו' והשכית כי נמשכה לבדה לא יוכל איש למנות ענת אחת כל העניינים הנריכים באלקות לבעבור מה יראתו והסתות על פניו ישר לא ישלם זה בראוי כי אם בהעביר על ג' ד' ועובו על כיוו' כשקפה אחת וזה נכ' יוכלל במחשבה המתחבר' שזכר כחבר כי אמנם לא יוכל המתחכם למנהיג יחדו על ידי השתכלותו על כדר בזה אחר זה אם לא יהיה עם דבר מורגש אשר

וכלל הכדר ההוא השכלי ויניעהו לפטיו בעת אחת עשיר שמנכס לה יחדו אשר יזכירנה הרג' בספקא המשכית וסנה יתבאר זה אהכ' באמרו ולבני ההרגש שהוא כולל וכו' וכן מתדרכת וכו' ואשש' שרמו בהתחברו' מתחבת הממחכם אל מה

מחשבת הממחכם אל מה שכהה הרלג' נראשן ממש' למחמתיו פרק' ג' שהשכל הנקפה הוא אחד כממש' לשי שהילישי' האב' שיות מתחלפה הולכת קתת מקנת מהלך השלמות והגדה כי החכמה האחר' מבוט' מעניני' שחלקיה הם קתת לקנת מדרגת השלמות והגדר' והכח' הכרות הם גם כן קתת שלמות לקתת: כריאת דמיון ממלות וכו' הכונה שפכפ הוא נריך לדבר מורגש כלו תאמר דמות מלות כרשמות באיזה סומר שיהיה כמו שהרגלו בו לעשות בעלי מלאכת הזכרון אשר יבינו להם בזהים ממוכות מלות פין ואכן לנגד עיניהם: אז

מכתב' שיהיה חרות לפטיו על סדר ונדיו: או מנורות כריאות' רל' שיראו כמותן במחשבות: או מתדמות' רל' שירכיב בדמיונו צורות שאין להם מהם במחשבות וסכל כולך אחר העקר שאין המחשבה בזה מספקת לבדה' ואשש' שאמרו במלות רבה זו הוצאתן כפה וזהו הרגשן והעפ' שאמר אל מורגש בראות דמיון ממלות וכו' לא יובב עיניו בראות אל המלות כי אם מנד' היותן מורגשות כהענת שפטים ולמענם לא יעוב' הכלל אשר יתכן בו לשון יריאה ממש' וכבר ידעת כי לשון יריאה ממש' נכתוב אצל כל ההרגשות כי על כן יאמר וכל העם יראים את הקולות' ראה רוח כבי' טעמו וראו וזולתם' והביאור הזה קרוב אנלי מנד' אמרו אהכ' במחשכל לבדה בילתי קריאה: שאיך יכול לכלול כל ענייני' מתפלך וכו' רל' להשלים הכונה בכל חלקי התפעלה: כש' אם תהיה המאס ממייכים מתחלפים' כגון אדם אריה אד' כשר וזולתם כי כרוב מיכה' כן מחטא' החמש' ותמנבל לכלול מכפרם' ולנכחא' באומרת ממניינים בחלקים מהם הכונה אל כמה מיני' מוכר נחלק כ זה מהה כגון אחד' עשרה' מתב' עשר' עשרים' וזולתם מהים

קול יחודה מאמר

רביעי סימן הו

הנחם מחובות מאכזיבים כאלו. וכיון בזה אל רוב העמיים הכריזים באלקות כעמין הגדולה וסיכולת וסרמנות והחכמה וזולתם שיוכר בסמוך ולקיים דברו בקורס כי זולת מורגס יקסה מאד על האדם למכר מחשבתו על סדר עד שיגיע אל כל העמיים הכריזים באלקות באמור: ולולי ההרגש שהוא כולל וכו'. כיום ק בזה נורך ההרגש כדי לבלול בנת אחת המדר הסוף השכלי עי' דמיוכו מורגשו נכנות לבגדו ודמיון תנועותיו' בדבור וכיוצא וזה דוגמת אמא המלך בפסקא הנמשכת בעמיני המדינה הכראים גם יחד לנווך סככות מורא שמים ולשכתו כלב המשגב כמו שזכרכו וכמו שינתאר עוד כמה שיכא: וכן מסתדרת לכניא וכו'. הכונה כי כרגע ידעם לו לכניא כל מה שורה על מדותיו ומדרך להעלותם כמחשבתו על כדר מתמנר ומתאחד כמו שקדם ובהשקפתם גם יחד יתחדש רועס חוק כנפשו ללחכה וליראה: מגדולת הכורה הנכרלת לו וכו'. כמו שכתבאר כל נכרכו סי' ג'. והכה כל עמיני הנורות הללו אשר יזכור מועילים הם אל השגת התארים שקדם זכרם אלף שהסדר בהם כלמי שומר תמונתו כדון הקדימה וסאיחור: ואין בזה הפקדם כי כאשר הודעתין כשלישי סימן יא יש אשר יהיה הענין הנלתי מקודר יותר כנחר מן המסוד לפי מקומו ושעתו כאשר הוא כדכון כי להורו שכל ההשגות הלא כראות פתאום כרגע אחד כמו שזכר פעמי'. קים לו הנלי סדר לסדר האולי רדון הקדימה וסאיחור בתכעל בעמיים והכה כל אלה סכרו כראיית הכניא להעמידו על אמתת תארו ויתברך אשר על ידם יתכשא אל מדרגת מוראו ולשכתו: ומעמד כניא אדם והמלכות (לא והמלאכות) לכניו ככעיים וכו'. גם את זה לעומת זה יראה הכניא בענין כנאותו כי כל בני אדם והמלאכים ביד אל כיתנו ולעניו וכרעו ויפולו עד ראיית את היוםכ על כפאו וכל נכא השמים עומד עליו מיוכו ומשמאלו: סואה' כל שציעו המו עליו מרוב חשק: או שלישית: למי שכבר כראה אליו שכית כשלתה שיוכר בקמוך: וכבר נחשב לשלמה וכו'. הכונה שהיה חשוב בעניו למדרגת מעולה מאד מה שהשיג מראות אלקים פעמים כי זה הוא ענין הכתוב במה שהודיע הכראש ליו פעמים כמסלגו כהודעת דבר יקר ומשוב אל כעליו:

אל כום. רל אל כיונא כזה:

סימן ו לא יתכן זה. שגיגע הפילוסוף כמחשבתו אל מדרגה עליונה כזאת: כי המחשכה איננה אלף כמפור וכו' (כא כמפור וכו') סכי קרא שמה משפחה על סס משכונות רבים אשר לכ אדם יתשב לו משפחה ומחשבתו כקססה שכלית מן הירוע אל הכעלס ומדבר

ו אמר הכוזרי לא יתכן זה כי דמחשבת איננה היאם בספור דברים לא ככפיד הכרים לא יתכן בה להאר שני דברים יחדו ואלו יהיה אפשר לא יתכן לשומע לכלול אותם יחד כי החלקים אשר נראה אותם מהסדינה ואנשייה לא ומלקים בשעה אחת לא יוכלם ספר גדול. והנה נכנסה האהב' במדי' או השנאה בלבי כרגע אחד. ולו היו קוראים עלי זה בספר לא היה נכנס בנפשי כל שכן שהמה עברה מתבלבלת כמה שיפגענה מן הטעות והדמיון ומדברים שקרמו ולא יודרך לה דבר שלם:

מכל האדם לכל זמן ועת לכל! חפץ מחת השמים עת
ללדת ועת למות וגו' וביאורו על דרך כפל העקירה
כי כל הדברים אשר יתנועעו האנשים אליהם מאיזה מין
שיהיו להם נטיה והכרעה טבעית מנד הזמן התלה

במזל האדם או הדבר הקודם
דרך כלל והעת עבמו אשר
בו תהיה הנחיתה או הדבוק
אם הכנו הוא השליט המכניע
לכל חפץ תחת הסכנה
שמשיית הסודרת מיד
שאלקים בתחלת היצר וכו'
ע"כ והנה כמדק אמרו פי
הסכר כי אין לדחות מה
שאזרו הסווים בכללו אך
כמשפט עם התנאי שסמכה
באמרך אך כודע כי שמעתי:
(כאמס ולא חמר) ססויה
והפסד וכו' וסוף דברו
בראשון סימן ע"ב באמרו אל

כי המשכי ההויה וההפסד מחמת הגלגל אבל
הצורות סאת מנהיגים ופולריכס והשם אותם
כלים להקמת כל אשר יחפץ מן החויו סכלתי
שנדע לחלק אותם והחווה טוען שחורא יודע
לחלק ולהבין ואנחנו מכחישי אותו בזה ונגזור
שאין בשר ודם משיג לזה ואם נמצא מן החכמ'
החיא דבר סמוך אל חכמה אלרית תוררית
נקבלהו וכוה תנחו דעתנו על מה שנוסחכמת
הככבים כדברי רבותינו מפני שאנחנו סבורים
שהו מקוב' מכת אלהי והר'אמת ואם לא הנח
כלו סברות וגורלו' בשמים יותר אמתיים סחם
הגורלות

כאות מן הסכרות והסמיכות וכו' ע"כ: שמוך אל הכמש
אלקית מיריית סחונכלמו ידועתו מדרך הקבלה ביד
כל כניאי כל חוזה וכוון למס סוכר סמוך (סכת פ'
מכנין) שזמן ההקזה ראו להיות כאלד כשמת וכרביעי
וכעבר שכת והקשו עליו
בתלמח כשכת מי טעמח
לא משום דקיימח מלרית
כווני פי שחל מלרית
מחמנו וזנות וסוף מול
מחוכה על כל ספורעניות
והזנות קאים סחם רשות
לסד ס כדאמרוין כפסחים
וענין השמוש היה סוף כי
לחיות מול מלרית מחסיל
שמוש כשפח ראשונה של
יום ו' ואחר שכת חוד
לשמוש על סדר סורת סל"ג
אשר זכרנו בקודמת כמנחת
שורת שמוש כשעה שמיית

ביום וסוף זנות) מעלי שכתל כמי קיימח כונוי (י"ב כי
לפי סדר גלגולם האמור כמנח שמוש מלרית כשעה שנית
ססיח זנות) ומרנו כיון לדאי ביה רבים (ש' סהורגלו
כו מסס דומח שיהיו קרובי' למסודת שכת אשר יהיו
סס על כבודו בדנים גדולים ויחם סלילים אמרו שש
לדג דס) אמר שחמס ס' ע"כ וכוון עיד אל מה ססיס
כתוב אשכחסי דר' יחושע בן לוי כפי המסופר ממנו
(אנת פ' מי סססטיך) הוי מלן דכחד כשכח יסיה כך
וכך והוי מלן דכשיר כשכח יסיה כך וכך ויולת אלס:
ואס לא הנה כלו וכו' ככוסס אס לא ימנח זקן ססכמה
דבר סמוך אל חכמה אלקית כי יענו לכנו מהלמח
סססחכר מחכה כדכרו חז"ל יהיה מקוונל מחס אלקי סן
אמת יסיה כל כמנח מה סכרות אכוסיות וגורלות
כשמים אשר אין להם שום כידור על מה ססיסכוו

ויותר אמתיות מהם יתשכו סלגנו סגורלות סכעסוים
כעפר הנכ ייאוצאכויאה כי קרוב סליחו הדבר לדעת
אותו יחמר וסורלות ססמים סרוקוים מחכו ריסוק ענש
ומקו' עם היות זה חס דבר סוף וספל כלתי ראויו לסמוך
עליו וכקדחת חכמת העשר וסכמת סחול כי הו
מנהג קדומים לראס סרות הכקודות כסול או כעפר
וכו היו עושם ההשכלה והכנח הגורו' הכריכות כגורל
כמו סנהגו סיום לפעית זה על סספר וכדיו וכבר
היו מיחסיס לסנים עשר מלות סיב כמים מהגורות
סידועות כסכמה סהיי' ומהס לככעת סמסרמיס

יש ליסודות ולשמח ולירס ולככוסו פעלים על דרך
סחמוס וסקרורו וכו' אלל ככורו וכו' לא יתייחס כי אס
לכסס יוכל וכו' וכסכה דכרו כשליסי סימן כג באמרו
ואמת סוף כי סכנעיס מודמנים לקכול העעשה כפי
ערכס מחוסס וקודו וכו' גם כחמיסי סימן כ' כהקדמה
השנית אשר שיש להודות ככנות אככיות אך סלינס
שועלות אלל כס כנות ע"ד חומור או ע"ד הכלים וכו'
וגס כהקדמה ססליסית אמר כי כבורא ית' כותן לכל
סומר סעוכה ככנורות וכו' והו דכרו ככין כי סגווי
והכנת סחמר והכוגת ססמך ככויס וסכפסד הו
מחמת הנגלל אלל כנורות סס מלת סללקים ית'
כנלתי כדע ללקח אותם לדעה איך יוככו סדכרים
באיזה מקוים וכאיוו שעה כפרט כי לא הושמס ככנע
אדם השנת זה כהקשה סכלית וזל והחמה טעון שהוי
יודע וכו' ואכחו מכסוים וכו' וככר ככת הר' אכרהס
בר סייח בקדמת ספר נורת הארץ סחחלק כוז ססני
וסחמת הככנים כו' על סמאירעות המתחדלות כארץ
אשר מהלכות הככנים מעידות עליהן וגורמות להן
ואך יוכל אדם להבין אותם לפני כוואס מהרציות
סססורות כדיו כמי סחלק הוז מן הקודות ככלות
כחמיסס או מן הכסיוכות אשר מסרו להס קדעוכויהס
וכו וסוף ראו להקרא מלכת סססוין וכו'עד אמרו ואין
ססכמים שועומדים על דרך סכמה כומין לה כל
ספעלס סולת מכני סרציותיה איבן רציות ככונות וכלס

וכתב סרלנב עליה שירוש דכאל זל המכשפים הם מי שיחשבו שירידו דוממות הככבי וירדעו להם העמידות
 לש משכתם כפשיית נזרות כפיות ידעו ומשלתמיהם נכ להכיא על מי שירנו דע או טוב כעצית תמונת על
 עם שאם הוא ויתשבו כי זה יכיא עליו הרע הוא והכשרים ידמה שהיו מפתשים בגורלות לדעת העמידות
 וטא זק שקראו חכמת העפר וכו' עד אמרו וזולם המכשפים והכשרים אין חתפת פצולות הם מסודרת מחכמת

הגורלות בעפר אם כן מי שיראה האורות
 ההם הוא הנביא באמת והמקום אשר ירא' כו'
 הוא מקום הכוונה באמת מפני שהוא מקום
 אלקי והתורה אשר תבא על ידו היא תורה
 אמת :

אמר הכוזרי אבל התורו אשר אחריכם
 כאשר יורו באמר ללך
 יכחשוהו כלם משימים יתרון למקום ההוא
 ואומרים כי הוא מקום עליית הנביאים בשער
 השמים ומקום מעמד הדן ושהנפשדת
 נקבצות אליה ושהנבואה בכני ישראל אחר
 הוראתם בגדלות מעלה לאבתם וההודאות
 במעשה בראשית והמבול וכל לא זוכו מה
 שכתוב בתורה וחוגגים אל המקום הנכבד
 ההוא :

יא אמר החבר אמנם היתו מדמה אותם
 לעובדי כום אשר לא קבלו
 כל תולדות המצות אך שרשיה לולי שמצויה
 סותרו את דבריהם ושכבודם למקום הנבואה
 בדברים שהם מכוונים אל מקומות היו לא ילים
 באיזה מקום שיקרה שיהיה בהם המונס לא
 נראה בו מעשה אלהי עם השאירם חוקי
 העבודות הקדומות וימי חגיגה ומועדיהם
 ולא שנו זולתי הצורות שהיו לשם מחו אותם
 ולא מחו דתותיהם כעצט שאומר כי כל
 מה שאמר הכורא ועכרתם שם אלקים אחרים
 עץ ואבן ונשה פעמים הוא רפו ואנחנו עם
 רוב הימים משתים אליהם בעונותינו ואמת
 הוא שכיונתם אינה אלא לאלקים כמו עם
 אבימלך וא: שו נגוה ומתפלס'י לא ומספילומס'י
 יקראו לשם האלקים ומנהיג ההגריים אמר כי
 השיג האורות האלהיות ההם במוצאם רוצה
 לומר אדמת הקדש רוצה ליישר אנשי העולם
 כלו וחיה המקום כינתם הארץ ההיא ולא
 נתעכב

אמתיה אבל הם דמיונים ועריכיים כדויים עכ' וצין
 מה שכתב בעל הפקדים על הוראת המערכת וגורלות
 שחול מאל ד' פ' ד' : אם כן מי שיראה האורות ההם
 וכו' : מור על הראשונים להוליד ימבל מה שקדם
 עראש סמאל ועד הנה כי הוכח לראות הנזרות
 המחיות שזכר סימן ג' הוא הנביא באמת לא
 בעלמסותים שזכרו סימן ד' ו' פ' לא החוים הכוזרים
 בעמקא סאל גם לא אשר יבא וזכרו ל'אחרונה : והמקום
 וכו' הוא מקום הככום שקודם וזכרו סי' ג' לאחר הוא
 כאשר שת נגולו מים סוף וכו' : הוא מקום הכונה באמת
 עובן לכין דעתו של אדם לשמים למען יכון לקראת
 אלקי ישראל אל קבלת סבואה המקוויית אלכו להחיות
 מקום בית אלים ושער השמים כי שם נוס ס' אל הכרכס
 לנביאי : או דנה במקום הכונה המקו' שכלו לכל אדם
 לכין הליכתו אליו כי אדמת קדש הוא וכמו שעשה המכ
 עבמו כמוזכר בחמימת המפר' וכן יורה שמוש הלסון
 סזה אלכו באמרו בעמקא המעטת סהם מכוונים אל
 מקומות וכו' גם כאלו וסיה מקום כופתם וכו' וכן אמרו
 סימן ג' אך כיון שהעו מקום הכונה יכו' :

סימן י אבל השמות וכו' : סטעס אהנס לקיים
 דבר : כי ש'אמקום עליית וכו' כדבר
 הסבר במעטת באמרו וקטעס : ע'א'ו'v'
 וסעכנולס וכו' : כיון שקדם בראשן סימן ד' וסימן ע'
 ובאמרו לאנותם כיון לשלשת אבותיהם של ישראל :
סימן יא אשר לא קבלו וכו' : כמקבלי שבע מצות
 בבי כס אויתר מסמח לפי רוב עקרי
 התורה שמוסרם בידם : עד כמעט וכו' : כקשר למעלה
 עם אהנו לולי שמצטעס סופעים את דבריהם וזככור
 וכו' : משתנים וכו' : כעין אמרו ועבדתם וגו' ועל דרך
 ומתערכו וגו' : וזה הוא כדלס לא באמת עכיימו וכדרך
 סעל'ס'נ'ר'י' ס'זכ'ר' ס'י'מ'ט' : עם אבימלך : כי אמרו דן
 אין יראת אלקים במקום סוף לא היה כי אם סעז אך
 אהנס יראת אלקים היתה על פניהם והדלס על זה כי
 סעכ'כעכב אהרס ממאלר אבימלך הנה ארני לעבד
 כעוב כעס'ך סכ' : ולא עשם כן בתנרים כי שם באלר
 סנה אשך קס ולך וינו עליו פרעה אהנס ויאלמו אותו
 ואת ביתו וגו' וזה ממוקפי עם אשר לא היה מורא שמים
 עליהם : ומתפלס'ים (לא ומספילומס'ים) יקראו וכו'
 כל שיש מן סעטעלס'ים א'ז יודו כאלקתו ויקראוהו
 סאלקים :

מִקוּמָה : שֶׁלֹּא הִשְׁתַּדְּלוּ לְלִבֵּת אֶל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר מִנְאֵה שְׁמֵהּ : אֵל קוֹטֵב הַנֶּפֶשׁ וְכוּ' . אֵין לְפָנֶיהָ עַל הַשׁוֹכְבִים חַמַּת קוֹטֵב הַנֶּפֶשׁ (אִם הִיא שׁוֹמֵנָה עִם יוֹסֵב כִּמוֹ שֶׁהוּקַדְּס זְכוֹר נִפְשֵׁי מו' ב') אֲשֶׁר לָהֶם

יּוֹם בֵּן עֶשְׂרֵה מִדִּשְׁוֵי אֵף לָהֶם לִילָה כְּשִׁיעוּר זֶה לְחִזּוֹן כִּי הִשְׂכָּה אֲנִלֵּם כְּיוֹמָא אֲדִיכִיחָא דְמִיָּא וְיִקְרִיהֶם לָהֶם שֶׁלֹּא יוֹכֵל כְּשִׁמֵּה לְהִשְׂכָּא עַל אֲפֻסְקִים כִּי אִם כֹּד מַעֲלֹת כְּפִי רוּחַק דְּאֵז הַסְּדֵרֵן מִגְּלַגֵּל הַמַּשׁוּר אֲשֶׁר הִיא לָהֶם לְאֻפְקִי כְּכּוּדַע לְכָל מו' שֶׁהִכְנִים רָאִשוּ מַעֲט בְּחִמַּת הַמְּכֻכָּה . רַק אִם יִסְכּוּ דַעֲקָה לְמַכּוּל הַדְּמִיק וְלִכְאֵר שִׁמְשָׁא אֹתָם עִם בְּחִדְשֵׁי הַסֵּם אֲשֶׁר בְּחֻשְׁקִי שִׁמְשָׁא יִסְכּוּ . שְׁאֵלֵךְ מִיָּא קִאֲתִירָיו שֶׁאֲתָר כִּי הַדְּמִיק בִּית מִנְדַּח מְלַחַת הַשֶּׁמֶשׁ יִשְׁקוּ הַיּוֹאֵב כִּי עֶשֶׂה מִדֵּשִׁי לֹא יִבְרָא עִם כֻּלָּל וְעֶשֶׂה מִדִּשְׁוֵי אֵינִי עִם כְּנִבְדוּתוֹ כִּי אֵין עֲלֵייתוֹ עַל הַאֻפְקִי רַק כְּכֹד מַעֲלֹת כְּאִזּוֹר : וְשִׁכּוּן בֵּית הַכְּדִיל בֵּין אֵין לְוֹלְתָהּ לְעִנְיֵן הַמֵּאָה עִם הַשֶּׁמֶשׁ הַלְּקִי בְּחֻשְׁקוֹ . וְלֹא יִסְיִיב הִיּוֹת כֹּל מַלְקִי הַכִּמְשָׁל מִיּוֹכֵי עִם כֹּל מַלְקִי הַמֵּאָה וְכִאֵן שְׂחַבַּח שְׁמוֹרָה בְּפִתְחוֹתוֹ : אִיכֵם כֹּל אֵלֵי הַסֵּם דְּוַחֲקִים כְּרִאִים לְעִין . עַל כֵּן אֲתִרְמִי שְׁאֵין סְכוּכָה רַק עַל הַסֵּמֶת פְּנִימָם כְּלֵשֵׁי הַקּוֹטֵב : הַנֶּשֶׁמֶת אוֹ הַדְּרוּמִי שְׁאֵין הַשֶּׁמֶשׁ כְּמִנְאֵה קוֹטֵבִים הַסֵּם כִּי מִנְאֵהוּ מִ: קוֹדֶת מִזְרַח וּמִנְאֵהוּ בְּקוֹדֶת מַעֲרֵב אֲלֵךְ שְׁלֵמוּתָהּ וְלִמְצַדֵּי יָם רוּחַב כְּפִי כְּצִיּוּתוֹ שֶׁל שֶׁמֶשׁ כְּגִלְגָּלוֹ לְנֶפֶשׁ וְלִדְרוֹם : וְהַלְּבָבַת הַעֵינִי לְכוֹ אֵין כִּוָּה כְּאִזּוֹר פ' כְּמִדְרַב' קִדְשָׁה מִזְרַחָה הִיא מִזְרַחָה שֶׁמֶשׁ מִקוֹם הַחֲכָרוֹת הַעֲגוּלוֹת וְהִנֵּה הִיא אֲתִנְעִית עַכ' יוֹהֵבֶה בְּשִׁאֲרוֹ אֹתָם אֶל קוֹטֵבֵי הַנֶּפֶשׁ וְסִדְרוֹם כְּשִׁמְשָׁא אֵת פְּנִיָּהֶם אֵל אֲחֵד מִסֵּם בְּאִזּוֹר הַסֵּה הַשֶּׁמֶשׁ נִכְחַת פְּנִיָּהֶם הַקְּנִילוֹת סָרִי הִיא יִהְיֶהל כֵּס כִּי אֵין זֶה מִקְּדֵשׁ רִאִיָּהֶם

לְעוֹלָם : אֲצֵל הַר סִינִי . כִּי הִיא מְכַלֵּל הַחֲקוּמוֹת שְׁאִיר הַשֶּׁמֶשׁ הַלְּקִי יִרְאֶה עִם לִבִּי הַרְאוֹת כְּמוֹכֵר לְמַעַל הַיָּם ג' וְנִשְׁכִּי מו' ד' : הַשְּׂכָנִים וְקִטְנֵי הַשְּׂכָנִים וְכוּ' . הַסֵּם שְׁלֹחַב עִנְיַתוֹתָן : כֵּם שָׂרְבוּ וְסִיו קִהְלֵית וְכוּ' . הַיּוֹאֵב מִסֵּם שְׂאִיר (עֲלִיבִים כְּסִי ב') : הַיּוֹאֵב בְּנֵי

בְּתַעֲבֵב הָעֵינִין כִּי אִם מַעֲט עַד שֶׁהִשְׁיִבוּ כִּוְנָחָם אֵל הַמְּקוֹם אֲשֶׁר הַמוֹנֵם שִׁם' . הֵלֵא זֶה כְּמוֹ שִׁירְצָה לְיִישׁוּר בְּנֵי אֲדָם כֹּלֵם אֵל מְקוֹם הַשֶּׁמֶשׁ אֲבֵל עֵינֵיהֶם הַרְטוֹת וְלֹא יִכְלוּ לְרֹארוֹת וְלֹא מִצְאוּ מְקוּמָה וְנִשְׂא אֹתָם אֵל קוֹטֵב הַצִּפּוֹן אוֹ אֵל קוֹטֵב הַדְּרוֹם וְאֲשֶׁר לָהֶם הַשֶּׁמֶשׁ הַגָּדוֹל הַקְּבִילוֹת תְּרֹאוּ אוֹתָהּ . וְלֹא דֹאוּ אוֹתָהּ . וְהַמְּנַהֵיג מִשְׁרָה עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם הָעַמִּיד הַהַמּוֹן אֲצֵל הַר סִינִי לְרֹארוֹת אֵת הָאוֹר אֲשֶׁר רֹאוּהוּ אֵלוֹ הִיוּ יוֹכוֹלִין עֲלָיו בִּיבֻלְתוֹ : וְאַחַר כֵּן קָרָא לְשַׂבְעִים וְקָנִים וְרֹאוּהוּ כְּמוֹ שְׂאִמְר' וְיִדְאֵי אֵת אֵלְקֵי יִשְׂרָאֵל . וְאַחַר כֵּן קָבַץ הַשְּׂבָעִים וְקָנִים הַשְּׂנִיִּים וְחָל עֲלֵיהֶם מֵאִיר הַנְּבוּאָה . מִחַ שִׁנְשַׁחוּ עִמּוֹ בּוֹ כְּמוֹ שְׂאִמְר' . וְיִאֲצֵל מִן הַרוּחַ אֲשֶׁר עֲלִיד וְיִתֵּן עַל שְׂבָעִי אִישׁ חֻקָּיָהּ וּמַעֲדֵיִם קִצְחָם לְקִצְחָם בְּמֵה שְׂרוּאִים וּבִמֵּה שְׁשׁוּמְעִין . וְנִתְרַחַקוּ הַמַּחֲשׁבוֹת הַרְעוֹ מִן הָאוּמָה שִׁיחֲשַׁב כִּי הַנְּבוּאָה טַעְנָה מִהַיְחִיד שֶׁטַעַן בַּה כִּי לֹא יִתְכַן לְעַטּוֹר הַהִשְׁכָּמָה עַל הַהַמוֹנִים הַהֵם כֹּל שֶׁכֵּן שָׂרְבוּ וְהָיוּ קִהְלוֹת מִשְׁזוּיָם עִם אֵלִישׁע בִּידְעִית יּוֹם לִוְקַח בּוֹ אֵלֵיהוּ בְּאִמְרָם לוֹ הִידְעַת כִּי הַיּוֹם יִי לִוְקַח אֲדִנִּיךְ מִן לְרֹאשְׁךָ . וְכֹלֵם עֲדִים לְמִשְׁה סוֹרוּם עַל תּוֹרָתוֹ :

יַי אֲמַר

לִינֵת מִזְרַחָה עַל יָדוֹ וְכֹל שֶׁאֵר אֵינִי אֲלֵךְ לְאִזְסָרָה וּזְרַח עַל תּוֹרָתוֹ כְּמִאֲשֶׁר מְלַאֲכִי בְּסִתְמִי סְחוּן זְכוֹר תּוֹרַת מִשְׁה עֲבָדִי וְגו' . וְאַחַר זֶה כְּלִשְׁוֵי אֲמַרוֹ סוּף סִי' ט' כִּי מִי שִׁירְאֵךְ הָאוֹרוֹת הַסֵּם . הַתּוֹרָם אֲשֶׁר תִּכְאֵ עַל יָדוֹ הִיא תּוֹרַת אֲמִתִּי וְעַכְשָׁה בִּיחָר לְכוֹ כִּי זֶה אִמְרָם יִהְיֶה כֵּן עַבּוּד . שֶׁלֹּא יִנְוֵם מִפְּנֵי תּוֹרַת מִזְרַחָה מִשְׁוֵי לְחֹסְרִי עַל קִיוּמוֹ . וְכֵן כְּתִיב הִרְאֵבַע פ' וְאֵרְאֵל עַל הַכְּתוּב . וְאַחַר כֵּן שְׂמִינִים שְׁמֵה וְגו' . כִּי יִתֵּר בְּכִבְדֵי הַסֵּם לְכִיָּא יִחְכְּמוּת אוֹ עִמְדוּתֵי אֵל שֶׁהִכְמַם עִם אֲתֵרֵן בְּמִחְיַתוֹ שֶׁל מִזְרַח :

קול יחודה מאמר

סימן יב אכל סם יומר קרובים וכו' מאז מקום להנחין בין מדרגות הקודמת והדומק אמר לנו עם שלמות המלות הכללות בהרמס מחלוקת פמונת כראש השער לאמר מן הפילוסופים וכו' כי אמ כלם יביא חכבר כמסעט להעריך את ערכם נס יחד כעבקה המעמכת:

סימן יג רחוק מה שיפ וכו'

ומנר זה קים כראש כאשר דברת: בעל סמורס: אי זו טרה שפיהם: לתועלת גדולתיה קיבת אלקים וסענו להשיג לנו ולדבק בו כשי היכולת: והפילוסוף אינו מקנש וכו' כי זה כל סגו המעלמותו להשיג סדכרים על כוריים כאשר היה ואמת יפנה חכו על מהותם ועניינם כאשר יוכל שאת טבע הכושף: על הדיון: על כדך הדמיון והמשל: הגדול הוא פעליון סמקוף: ואינה כמרכו גלגל סמולו: שהרי סוף ויבא מרכו כעונו ממרכו סמקוף: וסוף מוית הסכלות כידעת ס אלקים וכו' עם היומו קדבר סמור' כראשון פרק לו סכל אשר פיהם סכלות והכפיר כפלות: ענינו גדול על כמי שיפ לו מדרג' חוקה כמטקה היא יומר גדולה

רביעי סימן יב

עכ' אמר החבר כי אין אכל הפילוסוף: הכלל כינויים לצנין היוק שיגיע לו מסללות עניינם: להדמות כסכל הפועל וכו' כמו מקדם כראשון סוף: בין שיהיה כריק ככשרון המעשה: בין שיהיה אפיקורוס כחמישי סימן יב יבאר עניינו שהיה רואה כי

אלים מהפילוסופים

אלים מהפילוסופים יב אמר החבר רחוק מה שיש בין בעל התורה ובין הפילוסוף כי בעל התורה מבקש האלקי לתועלות גדולות וזולת תועלת ידיעתו אותו: והפילוסוף אינו מבקש אלא שיספרהו על אמתתו כאשר הוא מבקש שיספר הארץ על הדמיון שהיא במרכו הגלגל הגדול ואינה במרכו גלגל המזלות: וזולת זה מהידיעה ושאין מזה הסכלות כידוע האלהים: אלא כחוקת הסכלות בידיעת הארץ שהיא משטח והתועלת אצלו אינה כי אם ידיעת הדברים על אמתתם להדמות כסכל הפועל וישוב הוא הוא בין שיהיה צדיק בין שיהיה אפיקורוס לא יחוש כשיהיה פילוסוף: ובשרשי אמונת' שהם אומרים לא ייטיב ה' ולא ירע: ושיאמן בקדמו' העולם ולא יראח שהיה העולם כלל' כל' אינו נעדר עד שנכרא: אבל לא סר ולא יסור ואם יקראו האלקים יתברך בורא הוא על דרך העברה לא על הסובן מהמלה: אך הוא רוצה באמרו בורא וירצר שהוא סבתו ועלתו ולא סר העולול עם העלה: אם תהיה העלה בכח הע'ול בכח ואם תהיה בפועל העולול בפועל והבורא יתברך עלה בפועל ועולולו בפועל בעוד שהיא עלתו אך אם

מסיה על הכוכב הזאת מן האמונה אל תחוש על אי זו תוכה שפיהם וכו' ורוב מה שיכר כבאן כבר קדם וזכרנו כמקום סוף: לא על המובן מהמלה: סמורה על יס מאין אשר לא כדעת כראשית סכת כראשית כראשית על התורה שאין קודמת מלה זו מיוחדת לכך: אם תהיה העלה בכח וכו': כדבר המורס כראשון פרק כט כמורס כשפיהם ענה כפעל יסיה עלולה כמנא כמיוחדת העלה כפעל ככר וכן כאתמ' כפעל כפעל יסיה כמקום מיוחדת פעלו כהכנס כי כדוכה קודם שיכנה כתיב אינו

מחלוקתה כמי שיפ לו מדרג' למטה ממנו: וכמו שהמשיל פס כי המאמין טראובן עומד כעת אשר סוף בו יושב אין כעונו מן האמת כעונו מן שיאמין שהיא ממת האור או סממס ממת הארץ או שהארץ טמומה וכעונו כזה: ואין כעונו השט מן האמת כעונו מן שיאמין שהשט מן סוף או סמגלל סט כדור וכיונא כו' ואין כעונו זה הלשי מן האמת כעונו מן סוף סממללכי יאללו וסוף וכיונא כוס: ואין כעונו זה כרביעי מן האמת כעונו מן סוף סוף עבודת: דבר וולס ס'

קול יהודה מאמר רביעי סימן יג רט

במה נפעל אבל הוא כוכב נכח וכשיכנה או הוא כוכב נפעל כיון שזו הכתובת הנה קודם שיכנה הוא בית ככח וכשיכנה או הוא כוכב נפעל ויתקייב מטאות דבר ככנה או כככנה עכ"ל ואזרו בעוד שהיא עלתו כאלו אמר

השולם קדמון בקדמותו יתאשר לאמר היותה: אך אם יתקחו וכו' מציב אחר מה שהיה כנאל מן מונח דבר והכרוי מכוונם בשפה אמת עם אחרו כמימי סימן יד אמת שיש להם יתרון נכח' האיכות: כמו שהיה אומר סקראט הראשון וכו' ויש להם התכלות למה שבערכו להקשה וכו' ושם פאחר אב"ל יב' כלו עכ"ל וכן להם שכל מה של טעמו ממוט' הקשה והוא הטוב ועשו כמקום השכלים והוא שצול' והם עכ"ל מעלי אחר של יחוייב להם קולו מה שלכלו ואכמו יחוייב לנו קבול הצדות והקבלה אשר הוא כראיה עכ"ל ואם לא ידע ולא איננו כן יומר קדונו' א"י וכו' כי רוב נגיפי מורה נידם כשארנו ועכ"ל קורנם הזאת איננו כי כשי

קורנכם בדיעות השדשים סתוריים וקבלתם. הומה סתקסם רבה כנעותם א דרך לא טוב וסיוסם רמקוי ממנו שטוט סו' ממה שזכינו פרק חלק ג' מלכים ח"ן להם חלק לכה"כ ירבעם יאחאב ומכנה ונב"ק דלה הוכ' ירבעם המחטוי אמת הרבים ככלל הירודים לניהם וכידועים בו לדורי דורות וניהנם כלה והם אינם כלים: והיו עובדי עאל והם ישראל וכו' דל' שנים היותם עע"ל סיו ישראל וכו' אלא מעט וכו' סוף מדכרים מועטים ממה שהניאם גורף הסכנסה לעבוד עליהם ונדאס שרמו לאאך עשה ירבעם לנורף סהנה מלכותו כאשר יראתן ישוב העם אל מלכות בית דוד כשפור הכתוב (מלכים א' ג') ויאמר ירבעם כלבו עתה משוב הממלכה לבית דוד אם יעלה העם הזה לעשות ונחיים כבית ס' וגו' ויניח המלך ירבעם שמי עגלו והס' וגו' וכמה עמוסין אב"י דברי הר"א כשי מלכים סימ' זכ' שאמרו אמרו כי היו

רטי סימן יג רט

שמי עגלו ירבעם דונמת שמי העמודים יכו' ונעשו אשר עשה שלמה נפתח האולם לזכר דוד ושלמה שבו את סבית כי לעומתו התכנס לעשות גם הוא נשני סעגלים כללו זכר וכימן למלכותו כאשר הוא משכט יופך שאלמר עליו כבוד סונו כדל לו וגו'

אם יתרחקו הרוחק הזה אין להאשים אותם מפני שלא הגיעו אל הידיעה האלקית אלא בדרך הקש' וזה ממה שהביאה אליו חקשתי והמורה מהם באמת יאמר לבעלי התורה כמו שאמר סקראט אל העם חממתכם זאת האלקית אינני מכהישה אך אני אומר שאינני יודעה אמנם אני הכם בחכמה אנושית אך לא ההגריים כפי אשקורבו רחוק ואם לא לא ככה ירבעם וסיעתו יותר קרובים אלינו והיו עובדי אלילים והם ישראל נמולים שומרי שבת ושאר המצות לא מעט ממה שהביאם צורך ההנהג' לעבור עליהם. והם מודים באלקי ישראל חמוציאם מסצרים כמו שאמרנו בעושי העגל במדבר י ואין ללה עליהם סע"לה לא בהרחק' הצורות אך כיון שהטו מקום הכוונה ובקשו הענין האלקי במקום שאיננו נמצא זולת שנות רוב המצות השמעיית כבר רחוקו עד מאד: יד אמר הכוזרי צריך שגבדל בין סיעת ירבעם ובין סיעת אחאב הברלה

עגל מדבר העולה לכאן ולכאן כראשון סימן ט"ה אשר יגא לו משם כי אין ככונה רק לאלקי ישראל אין זה כי אם שמת עין עגל לשון הכבוד המונב לכפיו בלתי נדוף הקודם והמתאחר וכן לא יעשה: כמו שאמרנו בעשוי העגל במדבר כראשון סימ' יג ואין ללהל האמונת הדו: בהרשקת הנורות כאלמ' יג' ולא שבו ואלמנ' ויכנס וסיעתו התעבקו בעציהם: ס' טו' וולמנו כנסימ' אמת זולת שנותם וכו' מלבד מה שסביו נב' וכו' כבר רמקו עד מאד. וכמנא ירבעם יותר קרוב מרס וכפי קרובו קים רימוקו כאשר דנינו:

סימן יד גריך שגבדל בין סיעת ירבעם וכו' לפי שהחבר ירבעם וסיעתו בקדומת לאמר שכפי קרנתם רמקו רנה סמוך להמכר על עבאיו בענין עובדי העגל אס מרזן משפטם סוף לירבעם וסיעתו אס יתמלשו בגדר וישפוט שמוס מקחם פדים

לא מנינו זכרון נביאי הכפל אצל סיעת ירבעם כחבר
מכאנוס אצל אחאב : וכבר קסיהו וכו' כמסופר עליו
במלכי' סימן י' ועושי העגל הראשון וסיעת ירבעם וכו'
כמו שזכר הספר בקודמת : לנווד וכו' לא כמורד
באלקיו להכעים :

סימן טו הנה העיריות
לשכ' וכו' :

עמי ונסכל הכיבוד אס שיאמ'
מה שצוררת ספקך על שמי
הכחות הנזכרות נסדר כמה
הנדרות שמה מונה ביניהם
מן הסברה ככתוב : אין
נידי להספיק מסוכה עליו
כי לא מנאתי את ידי ואת
רגלי נכות המדרג לגזור
על אודותיו מאמר מוסלט
וזא ואין אכלי גו ספק רצ'
כדי ספוק התרת ספקך
ונרד אבי לעמוד אכלו וזשק
ידי לפי פן לא חזק כדכתי'
לא חזקה בשפטי על כן
חזרתי לי דוויח תהלה
או שיאמר מי הכניסך נספק
על זה והלא סכות הוא ואין
כו אכלי מוס ספק שהרי שפתי
כדור מללו כוכבי ירבעם
וסיעתו לכד ולא כשחזי את
שמות עובדי העגל על
שפתי ואס כן מה מופק אכלי
באמרך אמור נרדך ספטייל
וכו' והלא מובדלים הם
ועומדים כי לא גורתי על
שפתי ומס שלא זכרתי אחאב
וכיעתו היה זס לפשיטותו

הבדלה גדולה : כי עובדי הבעל הם עעזו
לגמרי : וכן אמר אליהו אם ה' הוא האלקים
לכו אחריו ואס הבעל לכו אחריו . ובהם היו
מסופקים החכמים אך היה אכול יהושפט
מסעודת אחאב ולא אמרו כזה בסיעת ירבעם
וגם אליהו לא דבר בעבודת העגלים כאשר
אמ' קנא קנא אתי לה' לקי צבאות כי סיעת ירבעם
לה' אלקי ישראל היו כל מעשרה' ומה שהיה
להם מהנביאים היו נביאי ה' : ונביאי אחאב
לא היו נביאי הבעל . וכבר קס' יהוא בן נמשי
למחות את מעשה אחאב והשתדל ההשתדל'
ההיא באמרו אחאב עבד הבעל מעט יהוא
יעבדנו הרבה עד שמחה זכר הבעל ולא שלח
יד בעגליו ועושי העגל הראשון וסיעת ירבעם
ובעלי הבמות ופסל מיכה לא היו מכוונים לא
כלס רק לאלקי ישראל אך עם עברה שחיבין
עושיה ביתה כמי שנושא את אחותו לצורך או
לתארה אבל הוא מקיים כל מצות הנשואים
כאשר צוה בהם האקים אי כא' מישרל שאוכל
בשר החזיר אבל הוא נוהר בשחיטה ומן הרם
לא נוד הכזה וזולתו מתנאי המאכלים כאשר
צוה לא כו :

טו אמר החבר הגה העירות על מקום ספק
ואין אצליבו ספק וככ' יצאנו
מעניינינו במדות וצריך שנשוב אצלו וארסיף
לך

אכלי על כי הרע את כל מצאו מכל נד וכמאמר הכתוב
מלכי א' וויח סקל לכתו כמט' ירבעם כן ככני' ואמר
ר' יוחנן (פ' חלק) קלות שבעה אחאב : כחזרות שבעה
ירבעם ומגזי מז מלה הכתוב כירבעם שמי שהוא
היס מחלה לקלקלם : וכבר יצאנו מעניינו במדות וכו' .
הראית לדעת צמי' ג' כי פס מדות הוא כולל אכלו תכונות
הנורות הרחמיות הנראות לכניאים כענין שוכי' כמחזור
שמי' יורה ג' על שמות סכורא סון המפורס כמחזור
כשני סימן ב' והקריב שכוון כאן אל הנורות הרחמיות

שלא ראי זה כראי זה וכי נדקה בעשה מוסוכה ישראל
י' 5 ע' וסיעתו מנידח עובדי הבעל ואס גורם מוס
למכה סזין להס חלק לכה כמזכר בקודמת מה
מדרגות מדרגות יש כמטט העונשים : וכן אמר אליהו
וכו' שמדכריו כראי כי כל

סיהולך אמר הבעל דומה כמי
שזין לו אלוך כלל וכזאת
לא כאמר כירבעם וסיעתו :
ונקס סיו מסופקים וכו' פק'
דסולין : ולא אמרו כזה
וכו' כפלת היו בעיני מה
זו ראיה שהרי אפשר לומר
כי על כן לא אמרו כעיסת
ירבעם מפס שלא מנינו
בכתוב שיאכלו עמו מחזוני
ישאל : אולי כוון למס סכיתוכ
(לכלים פ' יג) וידבר המלך
אל איס האלקים כזאה אתי
סנימה וסעדה וסמה לך
מקס ויאמר איס האלקים אל
סמלך אס חתן לי את חני
ניתך לא אכא עמך ולא אוכל
לחם ולא אשתה מיס כמקום
סזה כי כוס מימי ברכי' לאמ'
לא תאכל לחם ולא תשתה
מיס ולא תשכ כדך אסר
סלכת' : סנה מלס מניעת
אכלו עמו כמקום ססוף ערדנו
סולך בעלימתו לא שיאמר
לאכול עמו פ' עס אחרת' :

ואס כן סיה לו לבעל סבמרל
לסאול סאלתו כזה סמקודס
ככתוב ליסופטט עם אחאב
לולי סולך המדרגה סהיה
כייהס כמו שזכרנו : כאזר אמר קנא קנא אתי וכו' נמלכי'
פ' י' וזה המך הספור ה' א' כי על עובדי הבעל כאמ'
הדכדים לא על עלני ירבעם וסיעתו : כי סיעת ירבעם
לה' אלקי ישראל היו כל מעשיהם יונהך זה העיד הכתו'
על אחאב (לכלים פ' יז) ויעש אחאב את האזרס ויוסף
אחאב להכעים את סילקיו ישראל מכל מלכי ישראל אזר
היו לפשו וס על אמר ר' יוסף (פ' חלק) אכמת על דלתו'
סמחוכן אחאב כפר כה' אלקי ישראל לפיכך לא יהיה לו
חלק באלקי ישראל : ומה שהיה לסס מהנביאים וכו' כי

המוזכרות סי' ו' והנה מסי' ל' ולך ירע הדרך לנבדו כי
הפסיקו המלך י' ועתה מה שמכחו התנועצ לוי יתנועצ:
ואוסף לך ביאור בדמיון מהשמש הכונה להוסיף נאור
על ידי דמיון אשר ילקח מן השמש וכמו שלוקח הדמיון
ממנו להורות נכ מה שכוון

ביאורו כדמיון ג' ממצבות
הגשמים ל' יחסי הגשמים
(כמו שהזכר בכחא אחרת)
ל' כפי ערכם ויחס השמש
לענין חיות ומכחי' כשצוות'
אל קבלת אורו כשלמות יתר
או פחות: אור גוקב להיותו
משל כמו שולח ויכנס כמו
הצב הספירי המל' אומי:
והשפטים הקללים: כעין
בזאת קל' ד' ומלוטש' ואמר
שטחים כי אן להם ספירית
ועתה לא נרא' אור כפימאית'
צפניכם וכזהם ודומיהם
המכרים: רק כהיר הוא
בשמים ההם חיותוכים
והנה ארבעה מיני מקבלים
זה למשל מהו מוכחי' כענינו
ואור השנה האקי' עתמלך
בהם כפי בית קבלם וכלם
כש יקרא נבדיל החל הוא
האור הטוב ונתן כלה הוא
האור פס' ו' האמנעני' כתיך
וקם אור כהיר ואור כהלם:
אזכרם לא ביאר הכמשל זולתי
בזכי הקצוות: כי ייחס אור
כוק למעילי' שנסמך ולמנו ואור
מתל יתיר סאומי' וכל' ביאר
כלל כפי האור' האמנעני'.

המנר כדרך ביאור הראשון כאמרו אין שפ' כי האמת
ידעוה ששם שהיא שם העצם רק זה השם הוא סמל
לא ידעו וכו' וכוון למס שהקדים פ' שמות כי לפנינים
הוא סמל ויהיה עניינו מהיהם וסמלם אומי
ומופתים עבומים מפורסמים

לך באר' בדמיון מהשמש' שהוא א' אך מתחלפי'
מערכות ל' יחסי הגשמים המקבלי' אותה ואשר
יקבל אורה קבול שלם יותר לא מכלם הפנינים
והשרה' על הדמיון והאור הצח והמימי' ויקרא
בורה גאור גוקב ויקרא באבנים הזכו' והשטחים
הקללים אור בהיר על הדמיון ובעצמי' ובארץ
והולתם א' ד נראה ובכל הדברים בכללות אור
סתם בלתי שם מיוחד והאור הסתם הוא כמו
אמרנו אלקים כאשר התבאר והאור הנוקב הוא
כמו (שם ה') ל' שם נודע מיוחד ביחס אשר
בינו ובין השלם שכל בראיותיו בארץ רצוני

לומר הנביאים אשר נפשותם זכורת מקבלות
לאורו יעבור בהם כעבור אור השמש בשוהם
ובפנינים ואלה הנפשות יש להם מוצא ומחצב
מודע אדם בא' שר התבאר ונמשכת הסגלה
והלב דור אחר דור וזמן אחר זמן ויצא המון
בני אדם זולת הלב ההוא קליפות ועל' ושרפי'
והולתם ונקר' לוק הלב הזה בפרט ה' ובעבור
הדבוקו באדם דועתק שם אלקים אחרי כלות
מעשה בראשית אל הא' אקים' וכמו שאמרו

דביתנו בקרא שם מלא' על עולם מלא' ושלמו'
העולם לא היה כי אם באדם אשר היה לב כל
שקדם לו' והענין הנראה באלקים לא יכחיש
אותו מי שיש לו דעת אך תפול החכמה ביי'
מפני שהנבואה מופלאה בכרייה ביחודים כל
שכן

בקרא שם מלא' על עולם מלא' כי לא היה כח מקבל זה
השם צ'כ' מי שיש לו דע' מצינו עש שהיה: מצינו
שהנבואה מופלאה וכו' דכר' ז' וקצ' הוא לכלול שת' זכ'כ'
הנבואה ביחודי' נבואה ואם הם מיעטים כש' שמתנף
בהטון רכס של כניאים כמוכר סימן ג' ואל' ובמקומות
זולתם וכבר קדם כראשון סימן פ' כי גם הנוי כלו עלה
אל' מדרגה זו במתן עיריה: כאליו הכין וכו' ל' כאליו
הטון במעשה מאלת ה' כבוד ה' וכו' הענין עצמו שיוכח
מסאור הכוונ' וכאליו סודם אומי סמוכן הסוף על אלק
בדול

כדור הוד ידבק אורו בכני אדם ויעבור ויעלם גם
 ויקרנם כאמור או יאמר כאלו הכין מולת חסם
 המעורר מה שיוכן וכו' : אשר העידו להם וכו' ול
 שהצות העידו עד ש לאנשי מדרים בענין כנכוחם

ככל עת' וכן מנר ידיעו במשפטי השמים ומוקי מתי
 ייסד זמן ועת לכל חפץ נוריעותיו ונטיעותיו למצן
 יקבלו מופלגו ועשה והגלים כן אנומינו הקדושים
 יודעים סיו נאמרו של אלוקים כי שמש ומזגן ה' יודיעני
 עש סוף מנקה וכן עששים :

וכבוד השמש הזקנה כהם
 או כבוד האמות והמפטים
 אשעור להם ובעבור ודוגמת
 פלאן כזה תמצא על כונה
 א נחמישי סימן כ' באמרו
 מחקש למוד אם הוא חסיד
 או אמות וכבוד אם הוא
 נביא וכו' עכ' וכבר היה
 מפורסם ענין אברהם עם
 פרעה הראשון ודבר יעקב
 חרעו' וכמו שזכר סימן ג'
 על פרסום עניינם באמרו
 וספק לו מה שדמו' לזה נאל'
 אלקי אבותיכם טלחני ליוכם
 לשי אברהם אלקי יצחק ולקי
 יעקב משורשמים בהאנא
 הענין האלקי שמש ממיד
 עכ' גם כתיבת הפסר סי'
 כל באמרו אבל זהיר למסוך
 על אביו וחקני להאמין בלקי
 אברהם יצחק ויעקב אשר
 דבקה כסם פסנתו וכו'
 ומה לא יתנו עדיהם ונדקו
 כי ה' המיוחד ואורו הנקב
 ענר כמנס' או יתבאר

שכן בהמונ ועל זה הכחיש פרעה ואמר לא
 ידעתי את ה' כאלו הכין ממלת ה' מפורש מה
 שיוכן מהאור הגוקב והורה אותו על אלוה
 ידבק אורו בכני אדם ויעבור גם והוסיף לאמ'
 לו אלקי העברים רשו אל האבות אשר העידו
 להם עדים בנכוחא ובכבוד אכל אלקים הניך
 דוארו שם נוהג במצרים כאשר אמר פרעה
 ליוסף אדרי הודיע אלקים אוחד את כל זאת'
 איש אשר רוח אלקים בו כאשר אם היה אדם
 אחד ראה חשמש לכדו ויראה מקומו' זריחתה
 ומקומות מרוצחה ואנחנו לא דאינוה מעולם
 אבל אנחנו משתמשו' בצל ובענין ונרא' בתייהם
 מאירים יותר מבתינו בעבור ידיעתו במחלך
 השמש שיוקבע לה חלונות ואשנבים כפי רצונו
 וכן נראה זריעותיו לא ונטיעותיו מצליחו ואמר
 לנו כי זה בעבור דעתו בשמש והיינו מכוהשים
 בזה ואמרם מה היא' אבל אנו יודעי האור
 ותועלתו רבות אך הם באות אלינו במקרה
 והוא אומר יבואני ממנה מה שאני חפץ ובעת
 שאחפוץ בעבור שאני יודע סבת' ואך מהלכת
 וכאשר

ועמיו להם פלכות סקופים
 כנמי הנפש ולא מכעו טוב
 הנכנס נלכתם בתמים אל
 מול כפי המכורס פטורה
 העליונה וכן כאלו כ
 פרותים בכל מיני העלמם
 נפאית ונעויות' אהנם
 פרעה ואמר נגילו דמה
 אהם וישו לכני אדם כל
 חו פמש ולא ידעו מה הוא
 רק סם משתמש' נבל וכענין
 ומנוה נגדו מתוך עביו
 עברו להם דמדומי אור חמה
 וקבלו ממנו מופלות במקרם
 כי טעמו נעלם מסיס
 ועקבותיו לא נודעו' והנס
 אמרו כאז אם היה אדם
 וכו' רמו' האננת הכוכבים:
 ואנחנו לא דאינו וכו' רמו'
 לפרעה וימר האמות הכן
 אשר לא דאו אור כהיר
 כחקים: ויקנע לה וכו'
 לשמש הכוכבת' וסכוכס
 כי אל המקום אשר עכס עם

אם אשר העידו להם עדים על משה ואהרן שהם העידו
 להם ענייני האבות עדים באמינם בנכוחא וככבוד לרוב
 פרסומם כאמור: אבל אלקים סך רואה וכו' הכונה
 שאין לך לומר כי פרעה סכחם אלקותו ית' מכל וכל
 ולא השם המיוחד לכדו כמו שהנס שהרי סך רואה
 אותו כי סוף שם נוהג נמנרים וכו': כאשר אם היס אדם
 אשר ראה וכו' דמה ייודי פנולת עם קדש אשר יוכו
 להאמות אקים ולדבוק' השממו הפרטי ללל דכרייס
 כמו שהיו אבותינו הקדושים טקדס זכרם באמרו אלקי
 ששכרים' לאדם הרואה את השש ויודע מקומות מוכאל
 ותקופתו ומהלכותיו' ועל כן חפנו כדו יבלח לכיון
 הרוחות אשר ייחא תקופתו על קנותם וקדש לו חלוכו'
 ואשכט' כמדרי ניש וכוין פמיון ליה כנר השמש למצן
 ופאלת קבית כלו אורם מקוי טנוניו אשר וכנסו עם

השמש עם יקנע החלונות והאשכנים להכניס כינוניו
 אל חדרו הבית: וסייבו מכתישים בזה וכו' כאמור
 פרעה מ' את אשר אשכע נקולו לשלח את בני ישראל לא
 ידעתי את ה' וגו' כאחזר למעלה: אבל אנו יודעים
 האור וכו' וזו מה שאמר למעלה שלא היה פרעה
 מכחיס עם אלקי אשר השגיל עניינו לאור פתם כאמור'
 רק היפס הכחשתו גם הזימד המורה על אור נקב
 כמו שקדס: וסוף אומר יבואח ומנחם וכו' וזה דמה
 לתשנות משה ואהרן באחרם אלקי בעברים בקדס עלינו
 כלכה כל וגו' שהעידו להם עדים ששורשמים בנכוחם
 וככבוד כמדוכר' כי ענייניהם כלם היו נחשכים לא
 במקרה אכל כפי ההשגחה לכל עת ולכל חפץ בעבור
 היונם יודעים אופו של אלקים ולא פנתם ואיך
 מהלכה' כל עם סיטוכנ ממנה ולא יחא מקום היא פוסס
 נכליכמה:

כפליכתה : וכאשר אומן לא ואציע ואשזור וכו' אמר אומן על הזמנת החלונות והאכזבים שמים האורה כהצבת אל כעני הכוזבים ואמר אציע על הפנת הדרכים הנכריים להנלחת זרעיותיו וכעשיותיו ממד תבואות שמש ואמר אשזור

על שמירת סדרו זמינס ככל לה וכמו שהמשך דברו לאמ' ככל מעשי בעתים ידועים אצלי ויהיה אמרו אומן ואציע ואשזור כאילו אמר אעשה הזמנה והנעה ומשמרת וכנן ותקשר הלשון ופה עם אמרו ככל מעשי שהוא כנגד אומן ואציע ועם אמרו בעתים ידועים שהוא כנגד ואשזור לפי ביאורנו ולפי הכמשל כל זה כמו לה הזמנת כעש וגופם בעיון וכמעשה למען יוכונו דרכיהם לפני האלקים וממנו מהיה להם אורה ושמחה וששון ויקר : וסם ה' הוא המכונה וכו' הולך לדרכו בעיניו השמו :

וכאשר אזמן לה ראציע ואשזור בכל מעשי בעתים ידועים אצלי ואם אתם רואים ושם ה' הוא המכונה ממנו בפנים באמרו פני ילכו ואם אין פניך הולכים והוא הענין המבוק באמרו ילך נא ה' בקרבנו וענין אקים יושג בהקשה כי השכל מורה שיש לעולם מושל ומסדר ונחלקים בזה בני אדם כפי הקשות והקרו שברעו בו דעת הפילוסופי אבל ענין ה' לא יושג בהקשה אך בראיה היא הנבואית אשר בה יושב האדם כמעט שיפרד ממינו וידבק במין מלאכי ותכנס בו רוח אחרת כמו שאמר ונהפברת לאיש אחר ויהפוך לו אלקים לב אחר ורוח לבשה והיה עלי יד ה' ורוח נדיבה ורוח כנוי לרוח הקדש הלובשת

בעיני שאלו ובעיני אבנר אשר היו גדולי בעם והיומר קדושים אל הרגשה זו עד ששמו בתפשותיה ונתעבד שאלו ראשונה לשאלו כן מיהו הכער וכו' יעוין שמש ואולם הענין הזה הנפלא מהשתנות פני דוד לפנים עד סיומו דמי לכר אלקין עד שנשתתפו בו שאלו ואבנר עם היומו קודם זה כודע ועכר להם מרוב הרגלו אצלם כבר נפלה מחשבתו עליו ערם אקר' בדברי בעל העשיר' שזכרנו ונבספ על סיומו דבר כאות ומתקבל בעצמו עדות כאמנה מתמדת ועולה על אמונה מספ' הקדמוני סכר סכסר רידידים לכסכדרי סכר' פילובי כי בשעה כדורה מלל שגא מלאך ושכח את פני דוד לשבח ולא הכירוהו : ונספכת וגו' והסך וגו' אצל שאלו כאמרו שמואל א' והוא עצמו מה שכתב הרמבם בהלכות יסודי תורה פ"ו וזל מיד רוח הקדש שורם עליו ובעת שקבוח עליו הרוח מתערב נששו נמשלת המלאכים הנקראים אישים ויהסך לאיש אחר ויבין בדעתו שאו בו כמות שהיה אלא שנתעלה על מיעלת שאר בני אדם החכמים כמו שאמר בשאלו והתכנית עמם ונספכת לאיש אחר עכ' : ורוח לבשה : כלה אלו י"ב והכונה כי רוח כנן במחשם בקרבו להלכיש אמונו מחלבו אשר נהסך נם לאיש אשר

וענין אלקים וכו' לתעלום ביאור שם אלקים ושם יוד האו וכו' שזכר למעלה הורה על הנדל ומכדיל בין הקדש ובין קדש הקדשים והוא שענין אלקים יושג נקשה וכו' והעיר שהרבה דרכים למקום להשיג שיש עם מנוי ראשון ממניא כל כמנא וכו' כמנא כחמת יסודי תורה להדמם וספקו שבדעות בו הוא דעת הפילוסופים וכאמרו סי' ג' שהמדוקק שבדרכי הראיות היא הפילוסופיה ואלו בוין בזה להוביא מדרך המדברי אשר בקשו לקיים בה מציאות הא כשבו סדרי בראשית וכבר נגש עניינם המורה בראשון פר' ע"א ומן זו והלאה עד סוף החלק : אבל ענין ה' לא יושג בהקשה אך בראיה וכו' רל שיושג במראית עיני שבבואה על ידי הנורות הרוחניות שזכר סי' ג' אשר באמצעותם להם יתודע וידבר כס' ותתכרר הראים אצלם שהדבור עמם מאכלו כמנאר שמה : אשר בה ישוב האדם וכו' רל שהסך כמעט מועט אל עם כשפרדו מין האדם והדבקו במין מלאכי וכו' ויסכימו לזה מאד דברי בעל הפקידה שכתב שער טו וזל ואובי מסופק כי כהניס מה האים המובלח אל היחס סלקי הזה שישגו בעצמו סכו לשכת ותהל' ככלמו לדמותו ויתעלה מאיש מראשו והוארו ממנו אדם ויורגש זה הענין האלקי

איתה על ידי ה' (יחזקאל סימן לז) ופניו כאלו שם
עליו כמו למדש יצירתו ולהשיבו אל מדרגת אמת;
ידוע דלויכה (כתיבס לף) להורו כי דוש הקדש ממסכו
להעלותו למדרגת רמס ופנבסה: ורזח ככו וכו' שב
לכאר כי הרזח אשר קדש

ומכלל רוח אלקים על שאלו כשמעו את כדברים זמ
לאמר כעמסל כאשר כניעוהו רוח הקדש לעזור את דוד
ורגס לכשה את עמסל ונו' וכן נלוה אל דוד כמו זס הכח
אשר כעמסל בשמן המזסה כליה כמכוב נו ומכלל רוח
אלקים אל דוד מהיום ההוא

הלובש' חנביא בעת הנבואה והנזיר יהושע
כשמשח לכהונה או למלוכה עת שימשחנו
הנביא או עת שיעזרנו האקים וישירהו בדבר
מן הדברי' או בעת ההדעת הכהן במדע הנעל'
אחר שישאל באורים ותומים - ואז יסודו מלב
האדם הספקת הקודמות אשר היה מסתפק
באלקי' וילעג להקשות זהם אשר היו רגילות
להגיע בהסאל האלקות והייחוד ואז ישוב
האדם עובד חושק בנעברו ומוס' נפשו להריג'
על אהבתו לגודל מה שהוא מצא מערכות
הדביקה בו והנזק והצע' בהרח' ממנו בהפך
הפילוסופים שאינם רואים בעבורתו כי הם
מוסד טוב - ודבר הצמת בגדרו על שאר
הנמצאות כמו שדאוי לגדל השמש על שאר
הנראים ושאינ' בכצירה בלקים יותר מפחיתות
הנפש הרוצה בכוב:

ומעלם ולזה המגבר ל האר
ואל הדוב והפלאמי וכו' ע"כ
וכתב עוד עם זל והמדרגת
השנית הוא סימנל האדם
כאלו ענין אחר מל עליו
וכס אחר התקדש עלת
וישימרו לדבר וידבר כחכמו'
או כמושנמות או כדברי
הזרה וכו' וזה כלו בעת
היקנה וכו' וזסו אשר יאמר
עליו שהוא מדבר ברזס
הקדש וכו' עד אמרו וכן כל
כהן גדול הכטל באורים
ותומים מוס הכת ל' שהוא
כמו שזכרו שכי' שורה עליו
ומדבר ברזס הקדש וכו'
ע"כ - אמנם החבר כללם
יחד ולא יחד לטלף המדרג'
בדקדוק: ואז יסודו וכו' -
ל' כהגיע האדם אל אמת

י"אמר

אמיו ומכלל רוח ה' אל דוד ומעלה ונו' -
אמנם מה שאמ' על המשיחה לכהונה קריב לשמוע מדרך
הכבדל להיותו בעל נעמיו כשיא לקי' אשר תורה יקשו
משיחו ומלך ה' נבואת הוא: או עת שיעזרו - כי לא
כל המלכים במספסם גס לא כמשחו סהכיס הגדולים
מעט נבכה גלומית שמן המשחה בימי יאשיהו ואף גס
אלקי יעקב היה שולח עזרם מקדש: במדע הנעלם -
ל' כחכמה מוכללה כעזרת מרוח הקדש כדברו כשלישי
סימן ל' - והנה כל ילה חברו כקבנו בלו לך כדברי
כמודע כשכי' פ' מה זל תחלת מדרגות הנבואה טילוס
לאים עזר אלקי שביעיהו וזוהו למעשה עוב גדול
בהגלת קהל חסוב מקהל רעים או הניל חסוב גדול או
השפיע טוב על אנשים רבים וימלא מעממו להם מרע
ומביא לעשות וזאת תקרא רוח ה' וכאיש אשר ילוח אליו
זס הענין יאמר עליו שנלמה עליו רוח ה' או לכשה אמרו
רוח ה' וכו' וזאת היא מדרגת שופטי ישראל כלם וכו'
זהתכאר זה כפרט נקמת השופטים והמלכים ומסי על
יפתח רוח ה' וכאמר כשמעון ומכלל עליו רוח ה' וכאמר

מן המדרגות שאכרנו יאורו שיכו באור פני מלך זיכטו
צללו ערב ספקותיו סקודמים כהשגת האל והוא
כפילוסופים יתקלם ורזוניסם משקס לו לכל האותיות
והמופתים כשכליים אשר הכיאו לקיים דבר מניאותו
ויחודות' - והוא לכל מנכר עיוכס ישקס כי כדבר עשר
ללכוד גדולת ונבואת בשמים - זכסס הוא באלקים
יהלל דבר ונס' יהלל דבר אשר שאר עיניו כחכמה
מוטלאה כעזרת - ומאשר הכיאהו סמלך חדריו יגיל
וישמח בו וכמישרים יאכהו זל יזו ישוב האדם עובד
חושק כנעברו וכמו שזכר סוף סימן ה' - כהפך
הפילוסופים שאינם רואים וכו' ודבר האמת כגדלו
וכו' כאמרו סימן יג' והפילוסוף אינו מחקס אלא
שיכפרו על אמתו וכו' - מפחיתות כרפס
הרזס ככוב - שאינם שופטת על אמתת
כדברים דק סוף ככטלת כעיוכה לקניא משפט
מעוקל:

וכו' אולי כוון לאמרו התבדל לפני וכויה תמים לל סיגך
עמו תמיד אל אשד ויסיס עס קרום העליון ללכת
עמא יסיס רום אכרהם ללכת בלכתו ילך ובעמדו
יעבור לל יקדים ולא יחמר : וקראו אלקי הארץ כאמרו
מלכים כ"ח : לא יהי אלה
משפט אלקי הארץ : נעבור
יש לם כח וכו' על שלמות
הארץ מלך בעל מערכת
האלקות פ' י' ועיון עמה
נס אין ספק כי לסימס
אמצעות לשוב אריה מונג
ומה אלף אורה דלף מסבני
וטובס הארץ מלך מלך גמס
ותתלכ וכך היא כדבר
כמינלים נהרלותם את מני
הארץ : ושמה יעמדו על
העיר על זה וכמו פרמו
הרלכע פ' וילך על אמרו
אלקי ככר הארץ וזל ידענו
כי ה' אשד והסמו יבא
מהתקבלים לל יפנס משפטי
כי כלס הם נכסמ ומעבודת
פ' לשמור כח הקביל כמ
המקום על כן כמוב את
משפט אלקי הארץ על כן
אמר יעקב הסירו את אלקי
הככר ומסך המקום מדבק
כשריות שהם שאר ומסכיל
יבין פכ' וכפ' תרומה
ככר מלל כאמרו ידענו כ
כח הנשמה בכל הנוף ויש
מקומות בנוף האדם שיש
בהם מהתכלים סינאסיס מן
המוס זיננישו יומר מהאחפי
כמו העינים והאזנים כי
העכמו גם הככר לל ידנישו
והנס הלכ קבל כח הנשמה
יותר מהל איברי הנוף על

וכו' אולי כוון לאמרו התבדל לפני וכויה תמים לל סיגך
עמו תמיד אל אשד ויסיס עס קרום העליון ללכת
עמא יסיס רום אכרהם ללכת בלכתו ילך ובעמדו
יעבור לל יקדים ולא יחמר : וקראו אלקי הארץ כאמרו
מלכים כ"ח : לא יהי אלה
משפט אלקי הארץ : נעבור
יש לם כח וכו' על שלמות
הארץ מלך בעל מערכת
האלקות פ' י' ועיון עמה
נס אין ספק כי לסימס
אמצעות לשוב אריה מונג
ומה אלף אורה דלף מסבני
וטובס הארץ מלך מלך גמס
ותתלכ וכך היא כדבר
כמינלים נהרלותם את מני
הארץ : ושמה יעמדו על
העיר על זה וכמו פרמו
הרלכע פ' וילך על אמרו
אלקי ככר הארץ וזל ידענו
כי ה' אשד והסמו יבא
מהתקבלים לל יפנס משפטי
כי כלס הם נכסמ ומעבודת
פ' לשמור כח הקביל כמ
המקום על כן כמוב את
משפט אלקי הארץ על כן
אמר יעקב הסירו את אלקי
הככר ומסך המקום מדבק
כשריות שהם שאר ומסכיל
יבין פכ' וכפ' תרומה
ככר מלל כאמרו ידענו כ
כח הנשמה בכל הנוף ויש
מקומות בנוף האדם שיש
בהם מהתכלים סינאסיס מן
המוס זיננישו יומר מהאחפי
כמו העינים והאזנים כי
העכמו גם הככר לל ידנישו
והנס הלכ קבל כח הנשמה
יותר מהל איברי הנוף על

והכונה על רליס הנודות
סרוחיות שזיו לנבאים
רליה נרה מלידת עינים כי
הנכור עמס מאלויות כלי
משק כמו שזכרנו בקדומת
ולרך הספר על אודותיו ס'
ג' כי אמס ממק האור
ההוא לפיכס אשר סיו כו
עטרו השגותיהם של נבאים
כרליהם ליהכות מור
שכיח : ואלקים יתה אלנו
הקס : להסג הקס סכלי
מתיאומי יתואסדתמו כאמרו:
והטעם ההוא' אשר יעמו
בשמו המיוחד כמדובר :
והקסס חזאת שכל ה
הפילוסופים מסתכלים כ
באונותם כמו שקסד :
אחר שהוא ממוס וכו' כאמ'
סיו ג' ודרכו כרליהו הכיאים
לאמר כאלקים שלל יועילנו
ולל ויקסנו ולל ידע תעלתנו
וקדנכותינו וכו' :

דבר מסלקי מעשיו לא יכחד מן המלך העליון כרוך
הוא : שהיא גומל אותו על נדקתו לרגעים : מכף
ומיד כעין אחרו כשני סימן לל העדס שנוסע שנוסע
וגזלה לעתה כמכה וכו' : עד שלל סיה מקדים ומאחר

יו אמר הכוזרי כבר התבאר לי ההפרש
בין אלקים וייו והבינותיה
בין אלקי אברהם ואלקי ארסטו ושויות כספנה
לו הנפשו בטעם וראיה : בלקליטה לוי הקשה
והטעם ההוא יביא מי שיוגיע אליו שימסור
נפשו על אהבתו ושימורת עליה וההקשה
הזאת היא רואה כי רוממותו חובה בעוד שלא
חזיק ולא יגיע בעבודה צעד גאון להאשים
ארסטו כשהוא לועג על מעשה הנימוסי אחר
שהוא מסופק אם יודע האלקים אותם :

יו אמר החבר ובאמת סכל אברהם אור
כשדים והגרות והמלה
והרחקת ישמעאל ועקידת יצחק לשחוט אותו
כי ראה מן הענין האלקי מה שראה טעם לא
הקשה וראה שאין דבר ממנו נעלם מחלקי
מעשיו וראה גומל אותו על צדקתו לרגעים
ובורה אותו הדרך הישרה בכל מעשיו עד
שלא היה מקדים ומאחר כי אם ברשותו ואין
לא ילג להקשותיו הקדומות כאשר דרשו
רבותינו זכרונם לברכה כיווצא אותו החרצה
אמר לו צא מאצטגיניו שלך רדצה לוי שצוהו
לעזוב כל חכמותי ההקשיות מחכמת הככבים
וזהלחם ירדק בעבודת מי שיוגיע אליו בטעם
כמו שאמר טעמו וראו כי טוב יוגומל וכאמת
נקר לקי יטר מפני שהראו הזאת היתה נעדר'
בזולתם : ונקרא אלקי הארץ בעבור שיש לה
כח מיוחד מאורה וארצה ושמה עוזרים על
זה עם הרברים התלויים בה אשר הם כעבודת
האדמה וההצעה להצלחת המין הזה : וכל

כח היו אנרים רבים מצדדים לו : וככה ה' הככר
ידענו כי ככדומלל כל העלם דק יש מקומות שוראם
כח ה' נויומר ממקומות אחרים : נעבור סני דכרים
קאחד מפני מתבונת : תלדק המתקבל והקס קש קח
נה נ

קול יהודה

פאמר

רביעי

סימן יח

העליון שהוא על ראש המקבל על כן נכחד מקום בית שמקדש ע"כ. וזהו דברו (כ' ונא) אבינו ה' במקום הזה בעבור שמתאזר מקומות יראו שם כימים ולא אוכל לפרש כי סוד מופלא הוא. עכ"ל. והכלל לדעתו כי כח

העליון הנכב על מקום ארץ ישראל למדרגותיה הוא העוור להכלתה עם ממתכונת מולדת המקבל והוא מה שרמו אליו הנכב באמרו עם הדברים התלויים בה וכו' וכפי מה שזכרנו בשני סימן י"ב במשל הכנס.

וישכחו עוד לברואה זו דברי הראשע שזכרנו למעלה סימן ע'. גם הלמ"ן פ' אחרי מות העיר על מעלת הארץ אבל אמרו ומטעם הארץ ואפקוד עיכה עליה ומקיא הארץ ואל הממיר הכמות כערינו בעבור הארץ שתימלא בנה ומקיא הכפשות העושות והנה העריו' חונת כנוף אינן מליוות בארץ

אבל סוד הדבר בכתיב פאמר בהנחל עליון גויס בהפירודו בני אדם יבד גבולות עמים וגו' חלק ה' עמו וגו' והענין כי ה' הנכבד כראש הכל יזם כח התחמוכים בעליונים וכתן על כל עם ועם בארבותם לגויהם כבב ומול ידוע כאשר כדע באנטגוניות וזהו סכאמר אשר חלק ה' אלקיך אותם לכל העמים כי חלק לכלם מזלות בשמים וגבוהים עליהם מלאכי עליון כחכס לטיות שרים עליהם כענין שכתוב ושר מלכות תרם עומד לנגדו וכו' והנה ה' סכבדד הוא אלקי האלקים ואדוכי האדוכי' לכל העולם אבל ארץ ישראל אמצעת שישוב היא חקלת ה' מיוחדת לשמו לא כתן עליה מן המלאכים קנין שוטר ומחלל ככחמ'ו אותה לעמו המיוחד שמו ודע אהיהו ואל ושייתם לי סגולה מכל העמים כי לי כל הארץ וכתיב ושייתם לי לעם ואנכי איה' לכם לאלקים לא שיהיו אדם אל אלקים אחרים כלל. והנה קדש העם שישוב בארצו כקדושת העריות וכרובי המנות להיות לשמו ולכן אמר שמרתם את כל מקוניה ואת כל משפטיה ועשית' אותם ולא מקיא אמתם הארץ וכו' תשיין עם בארבות דבריו המרשיכים כוכת הראשע באמרו שזכרנו. עם היותם רשוקים זה מול לענין יסוד הארץ הקיא כי גבהו

דרכי הלכות מדרכי הראשע המיוחס הכל למנצח רגלי ככני שמים וכסיליהם ואליו. לפי הנראה גמך החכר באמרו ושמים עוורים על זה. והלמ"ן הנכב עוף לנדלות ונכורות מאלה דוק ותזכר: וכל מי שרדף

וכו' הוא עם בני ישראל שלכם סמוך ונטוח על כביאי האמת והדק הסולכים לתומם בדברים עם סיוהם כלתי מכותחמי' כיופי סמלניה וכדקדוק הישלים הלובדים חכמים נערו: אשר כל שומעם תהלכה אזכור ו והכפשי' תנודלתי. כי על היות זה כלתי כחשב אבל כביאיכו בא רמזו באדון כל הכניאים באמרו לא איש דברים אנכי וגו' כי כבד פה וכבד לשון אנכי. וסבת זה כי האמת עד ממסר לעצמו ונכנל עושה רושם כפשות היכות: עם דקות חקויהסי ככנד עיובי מעלי הכניאים: ויופי סדר חבוריהסי. ככנד

תמימות דבריהם: ומה שנראה עליהם מהיוצת. ר' מה שנראה מהמופת העיובי שיביאו על חבוריהם ככו' כי עם היותם מתקיים משליהם ומיפוי סדר חבוריהם ונוסף ג' היותם מדררים דבריהם כראיות עיוכיות אעפ"כ לא ינחמו הכפשות הזכות לחאמן להם כמו שינחמו בדברי הכניאים אשר כל אלה כחוקם כעדרו. וכתן טעם לכלתי המשכס אחר העילוסופים מעין הטעם שזכרנו ואל אך אין ההמון וכו'. והיו סדכרים סאלה מסכמים לאמרו כחמישי סימן י"ז וכן העם המוטעבים למורה ולסתקרב אל האלקים יקדמו ככפשות ככונות מדברי הסכיד' וישבו מאורות כלכנות וזולת המועכע סא כרך אל סכמת סדכרים וכו'.

י"ט אמר

י"ט אמר הכוזרי אני רואה אותך מגנה הפילוסופי ומיחס אליהם הפך מה שנחפרסמו בו עד שכל מי שנכבד ונפרש יאמר עליו ששב פילוסוף או הולך על דעת הפילוסופים ואתה שולל מהם כל מעשה טוב:

י"ט אמר יח עד שכל מי שנכבד וכפרסם ככשרון המעשה. ואם שולל מהם וכו' סיה זה מעת בא דברו על אודות סימן ג' באמרו והתועלת אכלו איכנה כי אם ידועת הדברים על אמתם לסדמות כסכל העולם וישוב הוא סוף בין סיהים נדיק בין סיהיה אפיקורוס לא יחוש כש'סיה פילוסוף וכו'.

קול יחודה מאמר
סימן יט אבל מה שאמרתי וכו' ענין תשובתי כי כלי ספק לא כוכל להפעלם מכשרון היעשה אשר בחיובו בני השלמות וכבר המלך אך אמנה לא סוף מגמתם המעשה הקוים ממיוקן ולא ישימו אליו לבס דק מנד היותו עזר ל

יש אמר החבר אבל מה שאמרתי לך הוא שורש אמונתם כיתכלית ההצלחה לאדם איננה כי אם המדע העיוני והגעת הנמצאות מושכלות בשכל בכח וישוב שכל בפועל ואחר כן שכל נאצל קרוב לשכל הפועל ולא יירא הכליון וזה לא ישלם אלא בכלות הימים במחקר והתמדת המחשבה וזה לא יחכן עם עסקי העולם על כן הם רואים שיפרשו מהנמוסין והגדולה וההנאה והבגיים כדי שלא יטרדו אותם מן המדע ובאשר יהיה האדם יודע התכלית ההיא המבוקשת מהמדע לא יחוש על מה שהוא עוש' כי הם אינם יראי

המדעם היא העיינית וכאלו טבע השלמות המושג יכריחהו לזה' חו היא כוכתו לאמר אבל מה שאמרתי סימן יז שהמועלת אלכל אינכס כי אם יודעת הדברים וכו' בין שיהיה נדיק בין שיהיה אשקורום וכו' לא היתה כוכתו בו לא מנד היות שרש אמונתם שתכלית ההכלחה לאדם איננה כי אם המדע העיוני וכו' אך לא שללתי מהם מעשה טוב עזר בהשגת העקר הזה אלכל וכמו שיתבאר מהמשך דבריו' וכבר הוקדם עניינו בראשון סימן א' והגעת המצאות וכו' אין הכונה באמרו הנה שכל נכח' אלא ההכנה הראשונה הנמצאת בשכל כל אדם אל הגעת המושכלות כי ההכנה היא אין בה תשימת די אדם להיותה טבעית בכל מינו כוונת השתדלות כלל' אבל עניינו אנלי ההכנה אשר יקנה מעט בלכתו בדרך ההתלמדות וכמי שלמד התחלות חכמת ההכנה ועדיין לא ידע להמשך מן התולדות אשר בהשגתם יקרא משכיל בפעל וכוונת זה' וכענין החמר אשר לו כח לקבל את הגורם אבל לא ווכל עליה כוונת ההכנה קודמת קניית לו על ידי הפועל הטבעי ובאחריותה בזכות האחרון מחול עליו הגורם המתחדש' כן השכל התולדתי גם הוא יקרום בדרך השגתו לבורת המושלל באמר ולא ההכנה הזאת כיוון החבר באמרו וסגעת המצאות מושכלו בשכל נכח וכו' ר"ל השתדלותו לשיניעו לו המצאות ויהיו מושכלו בשכלו נכח ובהכנה קרונה לנכח שכל בפעל שאו יקרא כן מנד השינוי בודת

רבינו יט
המושכל אשר דרך הדורך אליו בהכנה הקודמת ואחר כך שכל כאלו וכו' והיא מדרגת מי שסגין יודעת כל המצאות טבעיות ואלקיות או רובם' וקרוב לענין זה זכר השם טוב כתיאור המורה בראשון סוף פ' א' על אמרו כי כאמר כלם אלוקים

ודמותו באלם משי השכל האלקי המדונק בו וזל הרצון אשר מנ' דברים או משי משני שהוא הכח וסהכנה שאינה גוף ולא כח בנוף או משי השכל אשר בפעל ושיא הסגנה' או משי השכל הנקבה באלם וסוף השכל האלכל אשר אמר סכנת רוב המושכלות ה טבעיות ורוב האלקיות יתייחד האדם ויעשה מ מושכליו כלם השכל האלכל ויעלה האדם לזאת ה

המדרגה אשר ישכיל הדברים בידיעה אמת לכן כאמר שהוא בכלם אלקים ובלמותו ובאמת כי מה שאנון הרב סוף זה המין האחרון מן ההשגה כי זה השכל נכחי וקיים והוא כלמי הווה ולא נכסד והוא המכונה בהשגתן של נדקיים ולכן באמ' עליו נעשה אדם נכלמנו כדמותו לא נעבוד התכלית הראשון וסאמנעו אבל נעבוד זה האחרון עכ' וכבר הראית לדעת במקומות ממה שקדם גם במאמר יתודע נחמישי כי סופם אשר מטעם זה משעמו של חבר ושיא רחוקם ממנו: שיפרשו מהמיוון וכבודלה וסנאס' שלשה אלה זכר הפילוסוף בראשון מספר המדות פ' ה' בהראותו שהאומר לא יתלה באדם מהם וכבר הטיח בעל עולת שבת המון לראשיתו לסור' כי על שלש עבירות אלה כללכם כי דור הנזול ודור הפלגה ואנשי סדום ועמורה כי דור סמבול ששנו שפאשר הלא העובד וראו את כבוד האדם וגו' והוא אמרו ומשפת הארץ וגו' כי השמית וגו' וכאלל כל מקום שאינה מונע אות וכו' ודור הפלגה ששנו שהכבוד הוא האומר ונאל ונעשה לנו שם וגו' וסדום ועמורה ששנו שהעושר הוא האומר באמרו גאון שבעת לפס ושלות הטקט היה לה ולנכמותה יוד עני ואנין לא החוקים וגו': לא ימוש על מה שהוא עושה וכו' סוף אר דבריו כי לא יכשירו פעליהם כי אם כונה שיפורם אל השגת המדע ואמר יסדלו' והיו הדברים האלה קרובים לפס שאמר הפילוסוף בראשון סימן א' גם שם סימן ג'

קול יהודה

מאמר

רביעי

סימן

כבא

סימן ג' אמר אין נדמה הפילוסופים הריגת אדם מפני שהצמחה אשכול כמו שביאר רמב"ם וסנה ז"ל סיים מקום טעמו של א' שע' אחר כפי מה שהודר בשלישי סימן ס"ה: אבל כ"י על הטוב וכו' בראה זה כסומר עצמו כי חמלה

א"ל שלא יחוש הפילוסוף על זה שהוא עושה וכו' ועתה נעשה כלומר שיחוש למעשה הטוב להדמות לבורא וכו' והלא גם המדע העיוני שהוא אצל הפילוסוף מכלית ההנלחה לאדם איננו רק להדמות כשכל העושה כמו שזכר למעלה סימן ג' וקדם ביאורו בראשון סימן א' אמנם יטול הכסף הזה ויטול כלמדנו כי המדע העיוני הוא תכלית הנלחה הפילוסוף לסדק בשכל הטוב דבין מאוצרת שיטת נח הוא הוא כמוצר למעלה סימן ג' אמנם מעשה הטוב אינו מעקר שלמותו המובלח אלא מדרך המוסר להדמו לבורא במדור הדברים על דרך הטוב כפי היכל אף על פי שלא משלם לו כזה שום דביקה בכדל' אלא שפ"ב

לקבל גמול על הידאה והיא ואינם חשבים שאם היו גוזלים או רוצחים היו נעשים על זה אבל צוועל הטוב והזהירו מן הרע בדרך הראוי והמשובח להתדמות לבורא אשר סדר הדברים על דרך הטוב וקבעו הדנומוסים השכליים הם ההנהגות שאינם חובות אך הם מהנים אלא בעת הצורך ואין התורה כן אלא בחלקים מנהגים וכבר נתבאר בחכמה החוריה מה שאובל החנאיומה שאיננו סובלו :

כ אמר הכוזרי שקע ראור ההוא אשר אחת מספר שקיע' שהדעת מדחקת שידאה עוד ואבר אבירה שהשבתה (לא אינה ולל' כלמי) עולה במחשבה :

כא אמר החבר איננו שוקע אלא בעיני מי שאינו רואה אותנו בעין פקוחה ובמבט ראייה מדלוחנו ועניינו ופוזרנו שבשקע אורנו ובגדולת זולתנו והשגתו לעול' ובשלו' בנו כי ישלו' אור :

הסכנות הפילוסופי' הם מיתנים בדכ הזה לאמר שרף לשמדם לא נעת הנורך כלומר מוז מעת הנורך וכבודך הזה אמנם ישערהו כל איש מהם לפי סכנתו למראית עיניו : ואין המוסר כן וכו' לל' שאין מנות מותרתו ומתקדים ותלויים בתנאי הסוד: אלא בתלפי' מכנהיים כדניו ממונות וכיוצא שאין לך בדברים הסם רק נורך השפעה ונס אלה לא הניחה הפתח אותם מופקדים וכל הרוץ לטול רשו' בהעברתם יבא ויטול אבל כלם תחת מקור' על פי המור' המקור' כלת אף וכבר נתבאר בחכמה התורויה וכו' וקרא סכמה תירויה מה שקרא עיון דינו בשלישי סימן' שהוא מתוכבת: הדין על אמתו כפי המור' :

סימן ב שקצ האור ההוא וכו' הוא האור הכי קטן שזכר סו' עו' אשר בו כפלינו מכל יתר העמים ולפי שניאה שקצ שקיעה רכה כלמי מאוצרת תקוה להראות אלינו עוד :: שהצמחה וכו' שלא ימלאנו לנו של אדם להעלו' כדעת

מחשבה כלל שיוכל עוד לשוב אלינו' ולא זכר שר המקשים הלזה מה שיעד הכתוב באמרו קומי אורי כי בא' אורך וכבוד ה' עלך ורמ' :

כ אמר

הסכנות הפילוסופי' הם מיתנים בדכ הזה לאמר שרף לשמדם לא נעת הנורך כלומר מוז מעת הנורך וכבודך הזה אמנם ישערהו כל איש מהם לפי סכנתו למראית עיניו : ואין המוסר כן וכו' לל' שאין מנות מותרתו ומתקדים ותלויים בתנאי הסוד: אלא בתלפי' מכנהיים כדניו ממונות וכיוצא שאין לך בדברים הסם רק נורך השפעה ונס אלה לא הניחה הפתח אותם מופקדים וכל הרוץ לטול רשו' בהעברתם יבא ויטול אבל כלם תחת מקור' על פי המור' המקור' כלת אף וכבר נתבאר בחכמה התורויה וכו' וקרא סכמה תירויה מה שקרא עיון דינו בשלישי סימן' שהוא מתוכבת: הדין על אמתו כפי המור' :

סימן בא איננו שוקע אלא בעינינו וכו' הכינס כי לא יחדל לעיון מקרב עמנו כשכינסו הכסמרת אדם כי לא יהיה בנו עליון בסיכמו הנראית וכענין אמרו נחמיות הספר סימן כ' שהכינה הנראית עין בעין היא אשר כעדרה כי אינה נלית כי אם לכיף או לסמך כינה במקום סמויוד ויא אשר אנחנו מנשם לה וכו' אך השכינה הכסמרת פרחמית היא עם כל ישראל אורח' וק' המעשים טהור הלכ וכו' לפי דעתנו :

מדלוחנו ועניינו וכו' : אמר דלוחנו על ספק בגדולה ועניינו על ספק השגת' די מחסור בעניינו העולם וכן יסודרו ויכוחו אמרותיו של כנגד שלם' דלות כנגד גדולה' עומי כנגד השגת העולם' ופזור כנגד המחשבה על המפורסם :

נדוק וישר הוא לבנר תמים בעיון שמהיה נעשו וכס' מכל הנדדים ויהיה נקי כפיס וכו' בדכ נכחית מעשה כחזק אשר לפי שכלו יהולל וימאם נכסכו סן לעמנו וסן לזולתו שיקנו סמוהנים ממקון סדורו הכנת עוד כנגדס להגיע ל' שלמות העיוני שהוא מכלית הנלחת' וכמו שכתבנו בראשון סימן א' אבל אמרו ולא ישתמשו כלם אלא במעשים היותר שלמים וכו' וקבעו המינומוסים השכליים' שהשכל מודה עליהם' והם ההנהגות' זה שם אשר קראם בשלישי סימן' : באמ' המעשי' המנהגיים וכו' : שאינם חובות' כי לא חוייבו לעשותם מנד עמנם כענין סמוכת סמועלות עלינו חובה לשקר הנלחתנו רק להכין לשם דרך הנשמת אל כעיון כאמור' ולפיכך יק'ו בעניינם כי נבנה קליה בעטו כהם ולא אך סם מותנים וכו' וכוון כזה לפי מה שחשבו אל אשר יאמרוהו מיד כמרגל' בפנינו שאין למדע מקום נעת הנורך וזה הוא שפ"ב' האוצר בדברי הפכר כי

קול יהודה

מאמר

כנ אמר הכוזרי לא הבאתי מזה ראוי מפני שאני רואה שתי דאומות החולקות זו על זו יש לכל אחת מהם גדולה וממשלה ולא תכן שיהיה האמרת בשתי קצוות הסודה) כל שמי קנות הספק לא או באחת מהם או אינו באחת מהן וכבר פירשת בהנה ישכיל עבדי מה שהורה שהדלות והשפלות יותר ראו בענין האלקי מה גדולה והגאורה ותוא גם כן גלוי בשתי דאומות כי הפרסיות אינם מהפארים במלכים ולא בזכרים ולא בעשירים אבל נאנשים הדם שהלכו אחרי בעל דהם כל הימים דארוכים אר לא נקבעה יבה דרו והיו האנשים ההם גול סונהבאים וגהרגים בכל מקום עסצאו וכבילו על הזוק יאמונהם ענינים מפלאי מן רבו וההרג והם אשר בהם מתברכים ומכבדי מקומות ומקומי הריגתם ונזנים במו' כום על שמותם וכן עוזרי בעלי דת ההגריים סבלו מן רבו הרבה עד שנעזרו ובהם הם סתפארי ובשפלות ובמותם על עז דתם משחברים לא כמלכי המגדלים בממונם וגדולת ענינם אך כאשר לל כאשר היו לובטיב הכל יב ואוכלי' יא עורו' מבלי שבעי אבל היו עושים כל זה עם תכונת הברלם אל האלקים ואלו הייתי רואה היהודים עושים זה לשם האלקים הייתי אומר כי יש להם מעלה על מלכי בית דוד מפני שאני זוכר מה שלבדתי לא שלמדתי במאמר את דכא ושפל רוח כי אור האלקים איננו הל כי אם בנפשות הרכנעים :

רביעי סימן כב פנ רכר סימן כב

לא הבאתי מזה ראוי מפני שאני רואה שתי דאומות החולקות זו על זו יש לכל אחת מהם גדולה וממשלה ולא תכן שיהיה האמרת בשתי קצוות הסודה) כל שמי קנות הספק לא או באחת מהם או אינו באחת מהן וכבר פירשת בהנה ישכיל עבדי מה שהורה שהדלות והשפלות יותר ראו בענין האלקי מה גדולה והגאורה ותוא גם כן גלוי בשתי דאומות כי הפרסיות אינם מהפארים במלכים ולא בזכרים ולא בעשירים אבל נאנשים הדם שהלכו אחרי בעל דהם כל הימים דארוכים אר לא נקבעה יבה דרו והיו האנשים ההם גול סונהבאים וגהרגים בכל מקום עסצאו וכבילו על הזוק יאמונהם ענינים מפלאי מן רבו וההרג והם אשר בהם מתברכים ומכבדי מקומות ומקומי הריגתם ונזנים במו' כום על שמותם וכן עוזרי בעלי דת ההגריים סבלו מן רבו הרבה עד שנעזרו ובהם הם סתפארי ובשפלות ובמותם על עז דתם משחברים לא כמלכי המגדלים בממונם וגדולת ענינם אך כאשר לל כאשר היו לובטיב הכל יב ואוכלי' יא עורו' מבלי שבעי אבל היו עושים כל זה עם תכונת הברלם אל האלקים ואלו הייתי רואה היהודים עושים זה לשם האלקים הייתי אומר כי יש להם מעלה על מלכי בית דוד מפני שאני זוכר מה שלבדתי לא שלמדתי במאמר את דכא ושפל רוח כי אור האלקים איננו הל כי אם בנפשות הרכנעים :

כנ אמר החבר הדין עמך שתחרפנו בזה מפני שאנחנו סובלי הגלו' מבלי חולדה אבל חשבתי בחשובים ממנו שהם היו יכולים לדחות דביו ועבודתם מעל נפשותם במלה שיאכרוה מבלי טורח וישובו בני חורין והדום ידם על מעבדיהם ואינם עושים זה אלא בעבוד שמירת הורתם הלא די בקורבה הזאת להפגיע ולכפר עינות דבות ואלו

לא בשנתו בנפש חפנה ובכניעה לאלקים : ולא ימנן וכו' יש לנו בינא כל בראשון פי' ב' נשתי קצוות הסודת וכו' (לאשכחי קצות הספק) והשנית נכונה יותר כי אמנם דין הסודתים הוא ללכלי היוחס גם יחד אמתיים לעולם דם מחלקים כיפיסם האמת והספק מה שאין כן בספכים כיודע לכל מי שעין מעט נמלכת הסגיון אשר כה נקראו סודתים כל שמי מאמרים שהאחד כולל ומחייב והשני קנתי וסולל או שהאחד כולל וסולל והאחר קנתי ומחייב אמנם הפכים יקרו שמי מאמרים כוללים שהאחד מהם מחייב והאחר סולל ועל כן לא יאזמו דנדי האחד כי אם בהפכים דק אם האמר שמת סומר בבאן מוסלמה לענין הספק ובכן יעלו שמי סיכסאקאט אל בוכס אסס : וכבר פירשתי וכו' בשמי מיסיון לך עד סוף סימן מד כי כימה שם חמימת דבריו בהמשך הפסוקים ההם על סוד הכרות המונאות אותנו סכה למקנת תורמכו וכו' סכר ממנו ותיאלת הסינים מתוכנו וכדורו ומקוננו ידבק סענין סאלקי כעולם וכו' והוא גכ נלחי וכו' הן סדכרים סבכראת נראשין סימן קיב ונמלו כרכימי הים ינבל אשר עסס לפי גורך סמשך ספרו: וזו הייתי דואס וכו' לסכול הכו וסיסורין לשם שמים כאשר עשו זולתנו לשם יראתם: הייתי אומר וכו' כמו שסיו הם מתפארים בסובלי הנער ההוא יותר מהתפארותם נדולת מלכיהם וכלל כה דברו בראשון סימן קיד : מה שלמדתי במאמר את דכא וכו' סולוי כוון למדת חל מכילתא ואת דכא ושפל רום מניד כמיוב שכל מי שהוא עביו סופו להשרו שכיה עם סלרס נארך זכן הוא אומר רוח ס' אלקים עלי וען עסס ס' סומי לטכר עכויס וכן מתיבו דמשה רבינו זמסס נגס אל ספרטל מי גרס לו עכונתו סכאמר והאיש משה ענו מאד וסומר ואל כל אלס ידי עשקה וגו' וסומר ונמי אלקים רוח כשכרס וגו' וכעוס סקן אמרו פכוו זה ססתברל כמאן דאמר לני דכא ושפל רום סכרו הקנה הכיס הכיס ונכעות והטעם שכיעמ על סר סיני ומד למטה עכ' ועוד חל כיוקרא רכא לכ כשכר וכדכס אלקים לללכנות קל אלכסכד רחי הדיוט זה אם מסממש ככלי סבור נכמי הוא לו ואל ככה כל כלי מסמישו כשכרים כס קרוב ה לכשכרי לני כרופל לשכרו לכ' לכ כשכר וכדכס עכ' סימן כב הדין עמך סמורטי וכו' כדכרו נראשין סימן קלו : מנלי מולרס כי כונס לרוק כסודים: וסין שועמה לנו עך מאמר טעיסו סימן לו כרינו סלנו כמו ילרכו רוח יסועות כל כשסס

אח' וגו' : וכעין הלשון הזה זכר בשלישי סימן ז'ט
להכיר על מועלת תכלית מטעם וסודק א העפלה הזאת
מוצאת הסליחה והיא הנאולה עכ' ויחזק לפרש
מאמרו סובלים הגלות מבלי תולדה' מבלי אין כבו

ככללותו הרגש חזק ככבוד
גלות עד נקבל ממנו
התועל' המכונן ממנו מחוכ'
בקודמת כי על כן אל'
(המסות על כל המכו' באות
זנה) זית רענן יפה פרי
תאר קרא ה שמך ר' יוחנן
אמר למה נמשלו ישראל לזית
לומר לך מה זית זה אינו
מוציא שמנו אל' ע' כתיב
אף ישראל אין חורין למוטב
אל' על ידי יסורים עכ' .
דומלן על זה נו אמר כמי
ישראל ויקחו אל'ך שמן זית
זך כתיב למא' להעלות נר
תמיד כי אז יהיה שמן זך
כלי שמרים כשיהיו כתימים
בזית ולא יוכשרו למאור
להעלות נר תמיד כבוד לוק

עלי אהלם וכאמרו ועל'ך יזרח' וכבודו על'ך יראה :
אכל חכמי כחשבים וכו' והם ימידי סגולתו שלמים
וכן רבים הסובלים הגלות בתולדה כי זה כל פרי הכר
חטאתם ככניעתם לאלקים וכו' יקבו המועלת לעצמם
ולזולתם כמו שהיה הולך וכואב משך הביאור ועל אלה
נדק אמרו כפ' הנה ישיכל שזכר בקודמת והוא חטא
רבים נשא ולפושעים יפגע' ולא אחר כך הל' די
בקורבה הזאת להפגיע ולכפר וכו' ודברים אה קרובים
הם למה שזכר בראשון סימן קט"ו ומעט מוצר הוא
החלוק שבין שני המקומות : מה שאתה מבקש ממנו
להיות בנייתו בגלות ברגון שלם ונטוב לכך לשם
שמים : עם מה שיש וכו' מיוסף טעם להמשך גלותו כי
יש לאקים בוד והכחם בענייננו כחכמתו ברגיר סודע
וכו' כנראה לפי מה שיראה ממנו בתחלת הדעת
שמשותף כי אמנם אינו כן לפי האמת וכמו שיתבאר
וכן אמר במשך כפי מה שידומה וכו' והנה הוא אשר
חשבה ה'רץ וכו' כי בהם שמן חלקה ומאכלה כריאה
כשתשאל לחותם ומזכר מס' והם לה סבה חמרות
להגרים שרשים ולשאת ענף ולעשות פרי והלשון הזה
שכתב באמרו הנה היא אשר תשנה וכו' לא ידעתי איך

יוסכ אל רגיר הרע אשר עליו כל הספור הזה מוצר
הולך כי זה שמו וזה זכרו בלשון זכר וכמו שהובא
לשוננו עד הנה באמרו אשר יפול בארץ והוא משתנה וכו'
אלא שכבר פותרה רננה זו לככות כל דבר שאין בו

רוח חיים פעם בלשון זכר
ופעם בלשון נקבה מטעם
הראשני : עד שמדק וכו'
(לא עד שמדק וכו') לפי
כסתמו ותבאר עד שמדק
היסודות ההם אל עצמה
כאשר יורק מבלי א כל ופטי
הכח השני יתבאר עד די
אכלה ומדקה היסודות ההם
כפריכתם ושמיכתם הדק כי
על ידי טמיכתם עד אשר דק
יקנו מוג מדם ויושכו אל
דמות עצמם כהשבת המזון
אל טבע הכיוון ומדקת
קליפותיו ועליה וכו' כי
מזו מחל רוח ה' וכמו לפעמי'
ותמסוק לדמות הקליפות
והעלים לכך מוז יוס כ
כהתגבר מעפר הלך וגדל

ואלה
כנפן פוריה כי החלק העצמי ממנה והכבוד שבה הוא
משומר וכא כחדר הפנימי ואמר וזולת זה כי היא
כפירחת עלמה נכח' או כיון אל השרפים שזכר למעלה
סימן ט"ו : וכאשר יזדכך הלך וכו' ר'ל בהגיע עז
שהנפנים סמדר יתנו רוח וזה מנד ההודכות השלם
אשר קנה לב סגפן היא ועצמותה עד סיומו ראוי
לחול בו כח ונורת הרע הראשון הנספד למראית
העין : אז תסיה הנפן שהיא עושה פרי למינה' וכן
לפנין הנמשל כרם ה נכאות בית ישראל ואיש יסודה
כטע שפעשויו ומודמו הכמוה בלבם והכניא ישיעיו
לא זו מחכב הדמיון הזה כאמ' ס' כ כי בארץ מוצי' במינה
וכנפם זרועים תנמים כן ה' אלקים יביח נדקס ומתלה
וגו' וכבר אל' (פ' פאשה) אי' אלעזר לא הנלם ה'ם
את ישראל לבין האוזות אל' כדי שימסו עליהם גרים
שנאמר חרעזיה לי בארץ כלום אדם וזרע האם חטוים
אלא כדי לכבם כמה כרוין עכ' ואם הוא כנראה וכו'
ר'ל כפי מה שידומה למיטע יראה בתחלת הדעת שכל
הנא אחריו ידחה תורתו ואין סדרה כן לפי האמת
והכונה מבוזרת על פי המשל אשר הונח : ואלה האומות
וכו' מצין דוגמת מה שכתב הרמב"ם בוף משנה מורה :

והאשר אמרו בהנה ישכיל וכו' בשמי ממי לז' עד מוק
סימן מ"ד וכמו שהעיוותך עליו נקודתם : בעבור
שעברו וכו' כמוכר סימן ג' ז"ל : והמבונן כמה שנעשים
דבם מהאפיקורוסות כי רבו הממסקנים בולבכו ומעט

אשר היה להם בהשתדלות
היחוד המפורע עם יאר ה
העקרים המנויים : ויפרוץ
לבוש אשר לבבו פוכה היום
אל דרך אמת וכו' ועד כי
הם מפרסמים אותה וכו' לא
כוף דבר שההינעויה הרוב
סכנה נפוחת האפיקורוסות
בקרב לבם אבל נ"ל יבועו
ידברו דברו שור פתח מורה
עליו : **הרמב"ם** כי יקטרו
בדבריהם למלכת השמים
קוף בתלת סקרי וההזמן
הנקרא בלשון לעז פולטוכה
וכאלו יאמרו לאל כור ממנו :
אך הוה העם וכו' כמו שקדם
סימן ג' ז"ל : בעבור שהיתה
מועלת וכו' ועל כן כפתה
לבם אחריהם : אך כרית
תורתם ינודו כאמור : עד
שמכזה נדקיקו וכו' כפלת
היא נעויה למה זכר נדקיקו
במדרגת מכסה : שהיה
במשנת סלק לא הוזכרו
מלכים שאין להם חלק לעלה
זולתי אחאב ירבעם ומכסה
כמו שזכרנו סימן ג' ז"ל ויאך

ראים על היוםם דברים מהשלים נדורות ההם כי חסם
אזו פעולה כמסת מעניינים : ועל כן רצה המקור לזכות
את ישראל בהרחקתם וליחד לבם לשמי : לפיכך הרכה להם
מכות ואזהרות על אודות : אמנם הראשית תרחיק מן שדאי

הוא בלתי פ' קדושי ורקי מוח-
אמ' לולי שהאוכזאמת גס כן
דרך הכישוף לא אשר הכמוני-
ואפי אמר הפך דבריהם כי-
הכמוכ לא אשר האמת דקו
הפך והעדר האלילי וספסיליטי
ולולי שאין דמוי לשארית
מיימי אבאל דבר כשגש
אוב כראיות גמורות עכ"ל
וכן הם דברי הרמב"ם בה פ"א
סוף פ' א' ז"ל כל המאמין
בדברים האלו וכיוצא בתן
ומחש' בלבו שקן אמת ודברי
חכמה אצל המורה אשרתן
אינו אלא מין הסכלי ומחשבי
הדעו וככלל הכשי והקטנים
שאין דעתם שלימה : אבל
בעלי החכמה ותמימי הדעת
ידעו בדאיות כדורות שכל
אלו הדברים שאברה מורה
אינם דברי חכמה אלא חכו
והכל שמטכו : בהן חסרי
הדעת וכעשו כל דרבי
האמת בגלגל ומשגי זה
אמרה מורה כשהסודיה על
כל אלו ההגלגלם תמום מטהו
עסה האלקיך : עכ"ל ומאמרו

ואלה ההגריים הם הצעה והקדמה למשיח
המחוכה אשר הוא הפרוי וישובו כלם פרוי
כאשר יודו לו וישוב העץ אחד ואז יאדרו
ויקירו השירש אשר היו מכזים אותו וכאשר
אמרנו בהנה ישכיל עבדו וא' תביט אל רוחק
אלה מן העלום והשתדלותם ביהוד והפארם
וחשבנם ותביט אל ישראל בעין הפחיתות
בעבור שעבדו הכעלי ביסיהם והתבונן במה
שיצו' (רבי' מהאפיקורוסי') כל רנס מהאפיקורוסו'
ועוד כי הם מפרסמים אותה ואומרים בה
השירים המפורסמים הנזכרים שאין מושל על
מעשיו בני אדם ולא גומל ולא עונש עליהם
מה שלא נזכר מעולם על ישראל אך היו העם
מבקשים תועלות הצלמים ההם והרוחניות
הוספת על תורתם והם שומרים תורתם בעכו'
שהיתה תועלת העבודות ההם גלויה בזמן
ההוא : ואם אינו כן למה לא נשתנו א' תורות
הגויים אשר הגלום ושבו אותם עד שמנשר
וצדקיהו שלא היו בישראל מכניסים כמיתם
לא רצו לעזוב תורת ישראל אבל היתה להם
תאוה לתוספת תועלות מנחזון וברכת ממון
בכחות ההם אשר היו יצלם מנוסים במה
שהזהיר

קיים במורה פ' א' מהשלישי ז"ל והמעשים ההם אשר
יעשו אותם המכספים אין הקאס נותן : אחסם ולא יאמין
הסכל שהם ימייפו דבר כלל וכו' : עכ"ל אבל שרש"ל
במשניותיו סימן ט"ז במש' לדעת חכמי השמורה לא
אברה אלא דבר שיש בו קצת עקר ויש בו כדי לטעות
באמרו שזה כראה יותר לשי שאמרו (פ' ת"ק) שרי שמן
וצרי צנים כשאלין מהן בשבת מפני שמכזיבין : וכן באוב
וידעונו כשאלו ומרטווי מנרים שהעדר הקורה
השלימה שעשו בלטיהם ובלהטיהם עכ"ל : גם הפד"ן
קיים מניאותם פ' שופטים על אמרו לא תלמד לבטות
כמוענות הגויים ההם וכו' ומכח שם : רננס ויפאסרו
בנחשם לומר שאין בהם אמת כלל : כי מניגיד לעבור
ולעמוד

שעבוד מה זמיה ואכחו לא כוכל להכמיס דכרוס
יעצממו לעיני דואיס ורנמינו גב יודו כסס כמו
שמערו בולה שמוע דכס בי עוף השמיים יולך את הקול
זה העיבור וזכמת השיאין העופות בלשון ערב

הכלוב זמן שועל כי הדכריהס דמון הסוף היו חושש
כסס שזניא אותם הכמיון היו משים רפואה ופולכים
על דרך מלות רענכ שקודין בערבי פאכינה וכלמ
פיואליה על הכספה וזמנת גואת הכלב למרשות
הנמץ זכור כי כל מה שכתאמ

טאיר וזכמי העופות יקראו
טיאירין ועל קיום זה בלה
תפנת הליכס סי נכ ועוד
מזכר מוס העבין נמרא
וכו עד אמרו כי כמסמס
מס דכר נמנא כס ולכן
סיה למאל טענה כמיעה
הסע עכ וזמנת לא ידעמי
טעם לדברי מראכצ המכרי

שחזהיר הדבדא מהם ואלו היה להם היום
הפרסום החוצא היית דואה אותנו דאחאם
היום גפתים להם כאשר אנחנו גפתים לישארי
דהבלים מאצטגניורת ולחשים וקמיעות
ובסיונות דחוקות מהטבע עם הדקת התורה
אותם :

כד אמר

יודעים שהוא מרפא וזכי איתא בזוטפתא וכו' עכ

כאלמו כי הכמוז לא אסר האמת רק השקר כי אמנם
קבל הוא לענות על רב לנטות מגודת משפטו ואחרי
הרבן חסדאי להטות כמה שכתב על כונא כזה בספר
אור ה מאמר ד' דרוש ד' כי אחרי בעירו ספק אם היה
לעצמא ולחיות אמות מה הכה יחשב שלא היה ראוי
סתרקוס סמורה הינה עזובתו לוס כי בלא מפני
שקרומם הינה זמ דק מפני היחם ממה שיביא המון
העם ללמק מפליהם הכעמון כפי ולנטל הסמללות
וכו וזאלו היה להם היום הפרסום ההוא וכו' כדכר
מכסה לרב אשי בחלומות (סלה) אי סות המס הות נקיע
בספולגלמא סביך ורהטת אנהדאי פי ביית מניס
שפת מלוקך מנך דגלך כדו סתבא קל לרוך והיית רך
לסס כלאש אכחו כפמים לשארית השגלים וכו' לא
קראס כן חכד האמיו סאין כעעולתם ממש שקרי סיה
בותר ענמו כמה שאמר אשר סיו אלמס מוכים וכו' רק
הוא מהגול עניונם מחד מביעת התורה לנלתי פנות
אליהם והכס כדכרו ללמר וכסיונות רחוקית מבטע
צי זולת זה וסירוי אומרים לנו כאלף שנת פ כמה אשה על
מעטת יתוא בניית הסגול זמן של שועל ומסמר הכלוב
שסוה רפואה כל שיש כומסו דרפואה אין כו מסוס
דרכי האמורי ופי המורה כשלישי פ לז וזל רונס כזה
שכל מה שגוררו העיין הטבעי הוא מותר וזולתו אסור
וכן כאשר אמר אילן שמזיר פירותיו טועמו באכבס או
סוקרו בקרא על זה שמעשה בשלמא טועמו באכבס
כי שדי לבכוש מוליה אלא סוקרו בקרא אילוי וכו'
שסל סמגור סקידור בקרא וכל מה שדמוס לזה ממה
האמורי וכן אמר בשלמא סל מוקדשי תקבר אמ אין תולין
יאמס בילין ויין קונדים אותם כפרשת דרכים מפני
ערבי סמורי ואל יקסע בלך עם הממירו מהם כממיר

ודין הקמיע הוא מפורש שם במשנה לא יבא איש בסכדל
מסומי וכו' ולא כקמיע כומן שאינו מן המומחה וביאר
שם במרא אמר רב פפא לא מימא עד דאמחי גברא
ואמחי קמיעא אלא כיון דאמחי וברא אפצ' דלא
אמחי קמיעא וכו' עכ' וכפסך דינו כס שנת להדמכס
פ'ט עם היות שהרחיק עמינס במורס חלק א' פ' ב'א
ומכ' וכמו שזכור עוד בכיון לה' וכבר היו מחמימי
דגילוס בלחשים כהיא דפ ערבי פכמים וככ' דמככת
אלגיליס קל לאימספא אדם מים לא מן הנהרות ולא מן
האגמים כלילא ואס סתה דמו בראשומאפי הסככה מאי
סככה סככת שבריו ואי נחי מים אי איכא איניס גביה
כימא ליה פלכיא כר פלכיא כחכא מוא וחדר כחמי' ואי
לא לימא איהו לכפסיה פלכיא כר פלכיא חמרס לך
אימך איודסיר השכריו בריו ריריו ככסי חורוי עכ'י
וככס ראוי לנו שנגאר כיעל לחשים וקמיעות שלא
הומחו לאמרו דכוי החכר למען לא יהיה כמחרים כד
המשנה והמירא כסותר ענמו כמה מיאמר סי לה שיש
רשס לשמות והדומה להם מדרך הדבור והכמת וכו' אז
שיובכו הדברים ככאן כמסרון הסכאי פמוכר שם באמ'
וקורס להם השיעור דל מסכת הכספ הטסורה וכו' -
כי לא כל אדם יזכה לסגולה זו לסיות דברו ומכתבו
יעוה רזס כי אמנס אחר כוכת הלכ סן הן הדברים
הראים להזניא לאור פעולתם בשלמות וסדככ
כמסובו וימוין קבל להשיב שאלו דכר על עשיית
יורת אריס בלא לשון חרות על טס של כסך או של
זכס לרפואה כאשר כמנא לראשונים כספרי הרשאות
שזס מופיל לחולי מתנים נהפשות כעשה ידועה כתב
וזל ואי מסוס דרכי האמורי האמת כמו שאמרת שכל
שיס כו מסוס רפואה וידוע לרופאים שסוף כן אין כו

קולי הורח מאמר

משום דרכי האמורי ויתר מזה נראה שכל שלא כאשר
בנמא באומן המכוין בדרכי האמורי אין לכו לאכרן
לפי שאין הסגולות כודעות לבו ואין לבו לרין עליהם
מדרכי הטבע המזרחים שהיו גם סגולותיהם כודע
עקרן לכל בעלי הטבע כקמיש של עקרים וקדירת
האבן הידוקה הנקראת אשטופאמין גם בעשנים גם
בלחשי שהיו חכמים כמו שאמרו בכמה מקומות למא
הכי ולמא הכי ואין לך רחוק מן הטבע מלחש שכירי
כירי וזעלב סמיהוה חכמים בהדיא באומן השכוין
בנמא שיש בהן משום דרכי האמורי וסנה לרבותיו
אל גכ רפואה כנורות כמו שאמרו במסכת שבת ובסלע
שגל גבי הטיית וכו' ושמעתי כי גם מורי הרמב"ן אל היה
עושה אותה צורת אריה לאומן סולי כמו שאמרת ולא
חשג לכלום עכ' ובכוין מ"ג המיר פכת ידו להאריך
מזרעל הכדון והוא סדר את חכמו על דברי המורס
הזוכרים משכי נדרים ה' מנד היותם לפי דעמו
סותרים לדבריו הקודמים לו שמה באמרו שהיהודי מכל
מה שיאמר שהוא מועיל ממה שלא יגזור אומן העיון
הטבעי אבל כוהג לפי דעתם במנהג הסגולות והכמות
העיונות והוא אמרו ובמקומיהם לא תלכו ולא תלכו
במקום סגוים עכ"ס והם אשר יקראו אל דרכי
האמורי מפני שהם סעיפי מעשי המכשפים שהם דברים
לא יגורם היקש טבעי וכו' עכ"ס הרי שאמר לנו אשימה
שיש בו תועלת מנד הסגולם כל שאינו גזור אומן העיון
הטבעי וזה סותר למה שגורו דבריו הזוכרים ששם עלה
להימר כל מה שכתבנו בו תועלת מנד הכסיון ואכ מותר
לסמוך על כסוינו הקודמים ואין אנו אצורים בהן עד
שיבטן הכסיון בהתאמת לשיכינו שהרי המהר הנלכו
ושן של שועל אנו מותרים לסמוך על כסיונם של הקודמים
כמו שאנו כוימים על חכמי הרפואות באומן הרפואות
שאין היקש הטבעי גזור אותם ולא על חכמי התורה
וחכמי הרפואה כלכל לא על כל האכשי שאומרי שכתבם
הענין ההוא סמיוו לבו לסמוך עליהם כבעלי הקמיעין
שהרי המירו הקמיעין בין של עקרי בין של כתב ולא פי
לכו חכמים איזה קמיע של כתב ואיזה עקר מן העקרי
ואין יסכימו הדברים הללו עם אמרו שהזמיר הכמוס
מכל מה שיאמר שהוא מועיל ממה שלא יגזור אומן העיון
הטבעי אבל כוהג לפי דעתם במנהג הסגולות וכו'
ששם כן גם מסמר הנלכו ואשר משום דרכי האמורי

זאת ה' אלדעת הרב"ג המיר הכראית כדברי המירו
ולא מנא לו מקום אשר יבוס שמה כי אם על ידי חלוק
בלתי ככון אלכו והוא אמרו ואולי ואמר הרב אל שחילו
מה שתלו כמפריה לסגולה לא באמין לפי שצקר עכייכם

רביעי סימן כג רכו

לתהו ולהנל כענייני המכשפים אבל מה שאמרוהו אל
כאמין וכסמוך לעשות מעשה מנד מה שהתירו ומלאמ
לפס לסגולה ושמו הרב אל במנוכס רנה עכ' וענין
המנוכה הוא כי בלשון כולל אמרו כל שיש בו משום
רפואה אין בו משום דרכי האמורי ולא הכדיל בזה בין
קדם לחלו בין חסמי ושרא לחכמי ישמעאל וסרם סוליל
וכתברר תועלתו לרפואה ונא הכס מכל מקום כנד
השני הוא בקומו לערוך אכוש מנד אמרו כל שגורא
העיון הטבעי למאן דכר שמה דעיון טבעי והלא כל
שיש בו משום רפואה אמרו ומעשים רבים כנמא
יוכיחו שהיו מתירים מה שהעיון הטבעי לא יגורו

ואשר תוס כל הדבר האריך אשר המידך על כסם הדריך
הדבר הזה ככתיב שטמו אשר הטיב לו ואל אף על פי
שנאמרו נדרים רבים מספרי דרכי האמורי אין אומרים
כלן נתמ סוג אחד ואכ אחד לכלן ואין לסתור אחד
מהם כמו שגכ ככתבך שאין הכפד משתכן להיות ככל
מותר או ככל אכור ששפי כשכרי הקוסמים ומכנשים
וכספרי דרכי האמורי יש נדרים מותרים וכו' עד אמרו
וכי הספרים כרמוכים שזרקין את הקליפין ואוכלים
הגרעכים היפים אמרו כן גור אומר כי ממסד עליון
היה בתחלת הכריאה להמציא בעולמו נדרים להשמיד
כריאות הנבראים ולהמדרס לגדרם כנאמם סמונה אל
מוז ור כי תקראנה קודות המלאים ושם הכמות האלה
בענם הדברים הנמצאים בטבע מוסג העיון כשמים
ומכשפים הידועים לחכמי הרפואות וכו' טבע מוסג
כמסמר הנלכו וכו' וחינו בין הטבע שיהיה כזה גם
כדברים כענין הקמיעין והדומה להו ועל כן אמרו
אני ורבא דרך כלל כל דבר שיש בו משום רפואה אין
בו משום דרכי האמורי ואמנם ככס ה' בתורתו תמים
מהיו עם ה' ארך שפידו כולל אזהרה והנעמה הזכור
שלא כשכתבם וכמוש לכלי הקוסמים והמכשפים ואוכל
סדם ככוכסם הרעה להמדיך להם שדים לא אכוק דק
היה תם עם ה' רל' לך עמו בתמימות וכו' והכטיח
שבעשיית מנותי ובעבודתו יהיה תמים לא יעב בו רע
וכו' ואולם הכטיון כחלק לבעייתם לפי שזמנים ולפי
האכשים ודרך כלל לעולם כעכס כי כלך בטח בלכתמו
כדרכי התורה השלמה והיא המגלת מן המקרי והככנומ
הנסמרות כאמרו בלכתך תשמור עלך וכו' ואם מל
המקרה בחליים מותר להתעסק כרפואות ונלכד שיהא
לכו לשמים וידע שאמת הרפואה ממנו וידרשנו ולא
שיכין שהכל חלוי כסם הפלגי וכרפואת האיש הרופא
והוא אמרו באבא גם בחלוי לא דרש את הכי כרופאים
ומי שהיגו החולי איכנו סומך על כסם וכו' והוא אמרו
וכפי

רעה רעה ואזל מאכן כימנס רעות לרעות וכי רעה וכו' .
 וכבר זה נכנסו כל דרכי הרפואות אפי' מה שמועיל
 בגולה מן הסגולו בין בענינים בין בדבורים וזה דרך
 הקיימים בין קיומם של כחם בין קיומם עקרון וכו' ע"ש
 ואמנם ראיתי וכתון אל לבי את
 גלגול דבריו והנה למד' עיני
 איך נהם כדי תמימם על הרב
 סגור אשר בכלל דבריו דברי
 הרשע' למתמכל בהם נעין
 יפה ולא ידעתי מפני מה הוא
 מלקחו בשתי המלקי ות אשר

הטבע המושג ולא עם הטבע המסוגל כי לא הוציאם
 הכמיון הנרדף רק הם נהגו' מכהג הסגולה אלל ססכלי'
 ההם הסולכים אחרי הסגל ויפכלו :

סימן כד אני רוצה עתה שתראה
 מאמר שני שעם היות
 הסגול' המושג לו סם לכקש
 מחלה על הפרטים נדעיות
 ובאמונה ולאכ על הכשאר
 ברכו מן החכמות
 הראשונות מכל מקום
 סודמכות הספור דרך
 חקדים המאוחר . וזה

זכרו ודרי אני משמח אותם כדרי אחת ואזלי להו כי הכה
 בוכת המורה שפע שנים תלמים יקום בדבר גדר דרכי
 האמורי האחד שלא יגורו העיון הטבעי והשני שלא
 יקיימוהו הסגול' קיום טכר וידוע ובהעדר האחד מאלו
 כבר מנוול מדרכי האמורי פרוץ גדרם ומישר' שרי וסוף
 מה שדקדק המורה בלזנוו באמרו ס' פ' ל' והמעשים
 האלה אשר יעשו המכשפים אין ההיקש נותן אותם ולא
 יאמין הסכל שהם יחייבו דבר כללי עכ' אמר אין ההיקש
 וכו' על המכאי הראשון ולא יאמין השכל וכו' על
 התכאי השני . ומה שאמר סם שמדרכי האמורי הוא כל
 מה שיאמר שהוא מועיל ממה שלא יגזור אותו העיון
 הטבעי אבל כוונג לפי דעתם כמנהג הסגולות וכו' לא
 כוון בו מה שפלה עליו הרשע' לאסור מטעמו אפי' מה
 שיש בו מועלת מנה הסגולה כמו מסמך הנלוו וכיוצא
 שאו היה בלי ספק פומר ענינו באמרו . אל דעמו על
 מה שהוא כוונג כמנהג הסגולות וכו' לפי דעת הסכלים
 ההם בלבד . אך לא קויים ענין סגולתם בנסיון שלם
 אבל זולתם כי בלי ספק היה כחו או ככחו בעיון טבעי
 להיות העיון הטבעי ממשיך בלתי נסיון והנסיון הנרדף
 בלתי עיון טבעי ולא אחד כך ואי קשה עליך מה שהתירו
 נהם כמסמך הנלוו וזן ששועל כי הדברים ההם כוון
 שהוא היו חושבי' שהוכיח אותם הנסיון וסיו משום רפואה
 וכו' מה שלא היה כן הענייני הכשפים הסוכרים שלא היה
 עניינם כוונג מכהג הסגולות כי אם על דעת הסכלים
 הסקופים בהכלים ההם כאמור . ובכן סרו מהר שפסקו
 הרשע' מן הדרך סוס והעמיד המורה להרדו עון
 בענינו על גדר דרכי האמורי קו מהו ואכתי בהו לסינות
 רסוקי מדרכי הטבע המושג והמסוגל והכל מהה מעשי
 מעשועים . וססה מבס גלגול' של דברים פנים חדשות
 בוא לבאן לסמכור פני ביאר למה שאמר הסכר ולחשים
 וקמיעות וכסויכות דחוקי' מהטבע כי אמנם כיוון לדרכי
 האמורי שאין להם ענין עם טבעי בשום אופן לא עם

גלגולו סכח את עצמו לחקדים המאוחר . וזה
 כי מאשר העלה הסכר על שפתיו וזרון חכמת מכמיו
 הראשונים והפליג מאד בעניינה . עד שהמלך במסכו
 הסב פניו אחריתית מכוכבו הראשונה כמדובר שמה :

סימן כה אלסם סגור יצירה והוא לאברהם אבינו
 וכו' . כמח הר' משה בוטרויל בראשית
 ביאורו לספר יצירה . אברהם אבינו עליו השלום כתב
 הספר הזה . והוא מורה האכזים הנכוכים בהשקפת
 העיון האמתי בענין האמונה הנרדפה . והנה אברהם
 אבינו ע"ה עשה זה כנגד חכמי דורו שהיו חולקים על
 ענין האחד' כאשר כתב רבינו בעדיה אל בספר חקרא
 אכן הפילוסופים ואל בשער הראשון וכו' עכ' והרב ק'
 חדאי בספר אור ה' מאמר ד' לדוש' וכתב ואל המכיון
 במעשה בראשית הוא כפשוטו שהוא מאר מעשה היצירה
 והוא השתלשלות הבניאוף קשר הפלוינים עם התחוכו'
 אשר לא נודע סודו מדרך החקירה והוא עקר מה שנא'
 לרזל' בהא כנרא העולם שגאמר בהבראש באברהם בס'
 בראש וכו' ולפי שהקשר והשתלשלות הזו כפי מה
 שקבלו רזל' כמלה בשם המזוהר ויחייב הענין הזה סוד
 סתום וכסמך להגדלת השם ויראשו . עכ' ויש מיחסים
 ספר זס לר' עקיבא שסכה כן משי הקבלה עד אברהם
 אבינו ע"ה : והוא עמוס ופירושו ארוך . הן הסכר לא
 שם לבו לבאר מענייני ספר יצירה כי אם מעט מוצר
 וכדלוג ועיר סם ועיר סס . שרים שלשה גרורים בראש
 אחרי אמרו . וכמעט שהחלק המתבאר ממנו כסל
 כמיעוטו באלף . ובכן לא הוטל עליו מאס ביאורו רק
 במוכר ממנו בדרכי הסכר ועל פי דרכו וסמטו לכד .
 ואחרי גרסתו המתחלפת במקומות לגרסהכו במשך
 וכרובס . ואסת דע לך כי סמעט ממנו המתבאר על
 ידו היה אופן ביאורו דרך כלל כנוגע ואינו כנוגע ולא
 כש' את כש' ליישב כפרטים וכמו שיורו דבריו באמרו

ב' יועצו וכו' עלינו וכו' והדמו מוכן ואם יקשה לבאר חלקיו וכו' ונעטרם ויפגעט כביאור על דברי ספר יצירה המובאים הנה' אז אמרתי אלה לטעך ויגדשה את רעיונך מלהרהר שיתבארו אבל החבר על דרך הקבלה כי חף על פי שזקף עשר אנבעותיו לזכור עשר ספרות בלי מה וכו' כמו שזכר' לא נכנה על ביאורם בענייני סתמם הדין קטעתי קטעלתי אפי' כחכב קטעתי

ונא סאות והמזמנה עמה שכבר היתה בקצת הכוונה בקודמת אני רונה עתה שזאל לי מעט משורי החכמו' הטבעיות אשר אורח שהיו אכלבים' וגל פי הדברים האלה השיב החבר' מהם ספר יצירה וכו' ראה עד כמה בוכנו רחוקה מהיות הדברים שזכור טובנים על ענייני תעלמו' החכמו' היא העולה סוף למעלה מדרכי הטבע' ועתה גם אני היות אזיה כמוהו כי אין לבוא אל עשר ביאור דרך יו ולחלוק על ביכנו לבאר סעניינים על דרך המחלף לדרכו' על כן כתנו בעבוד מלושים בביאורם ובתכלה לבטנו לרגל המלאכה אשר לענינו' ומקבלה ויאלך מנות הכונה כי הכתיים הנפשים אל ה' ותקדשו בענייני סודותיה וכלכד שיעשו שניל לענין ולא יתכוונו לעשות סוף דבריו החבר הכלמי מהכים עצמו לפי הכרה בעבודת האלה כמו שיתבאר מתוך דבריו שאלו כחה הם עושים לו עם היות מלאכת מלאכת הקדש יקרא לה יתו כפי ערכה אבל ביאור דבריו החבר בכאן הויה ונלכה שאינה נריכה לגופה שחייבין עליה משום גביבת דעת סבריות והויה לים מין כשאינו מינו שרואין את שאינו מינו כאילו אינו לפי הכיכה' ועוד אעיר לך אין כי מה שזכור מספר היצירה לא בא על כלו מופת שתמוט עליו כעשך כי רובם דברי מוכמים בסברא גרידא ויקשה ביאורם עד מאד וכמו שזכור דבריו נאל' וזה מה הדברים שאינם מספיקים הכל אם מפני שהמנוקס עמוק מהעין' או מפני שתכונותינו מקוברות או לפי הדברים יחד' עכ' אלקותו' שמלכותו ית' ככל משלם להכתינו הכל על סדר ככון' מתרבים מהד וכו' ועם שיות שנכתינה זו אין לבו ראה על אחדותו רק היא ראיה לסתור עכת האזרות או' למ כהיותם מתאחדים כסכמים מנד אחד והוא נד הקשרם והפעולתם אל מדרגת אחדות (כי זם הנמצא בכללו הוא איש אחד כמו שהעליף ענה ומשהו הרב המורה בפרקו שמושר לזה הוא פ' עכ' מתראשון הן הן עדי יסוד אשר יורו בלי קצק על אחדות המציא מסדר אותם שהכל אל

רביעי סימן זכר בה רכז
 נזכרו אחד והוא באחד אשר ישנם להכמה מתאחדת ואל והסכמתם מנד האחד אשר יקדרם' כי אמנם הסדור כנמצא אחד מורה על מפרד אחד ומן הפעילה יודע הפועל כדבר הרלבנ בחישי מספר מלחמותו חלק ג' פ' ה' באהרו כי הכדור המתאחד יסוייב שיהיה עלול מסדור מושכל הוא אחד כמאשר' עכ' וכפנים יותר סלמים כהבאר זה ספ' פ' ה' יכ' הוא

האחד

הדבר אשר דברו החכם ספורו פ' ואתמן וז' ה' הויה האלקים המסדר הנכחי המפורסם בשמים ממשל וכל הארץ מתחת כי אמנם על זה וורה סדר וקשרם והכח' המושג מהם אשר לא יושג זולתו ובהם כודע שיש נמצא מכיון שהמניא כל זה לתכלית מכון מאתו' אין עוד' ומהו אדע שאין עוד כי הוא מן הסכרם שלא יהיה כל זה זולתי בכח איוס נמצא ככלל מחמר מאד כעלה בתכלית האפשר והוא נכמע שיהיה יותר מאחד בזאת המדרגה מהעליו אשר אין כמוה כי כככללים לא יכול מספר זולתי כהיותם כלמי שוים במדרגה עכ' גם סעורה כוף פ' א' מהשיב בדרך אחד ינא לינו להורות על אחדותו ית מר קשר המציאות קנתו בקצתו' כי כנרור סמור הים לו זה למופת על ככה ומדברי ארכטו לוקחה זאת' או ידנה שאורה על אחדותו גם מנד הדברים האתמלפים המתרבים כי מציאות כל דבר אינו זולתי התוחדו בעצם ומהות מנין שאר הדברים כקבל כל אחד מהם חלקו באחדות מעין דוגמא של מעלה כי מן האחד האמתי ספשוט האחד בא לגור בכל עשם עצם מן ככנכראים' וכל כרואי מעלה ומטה מנד סאחדות אשר חלק ה' לכל אחד מהם יעידון יגידון כלם כאחד ה' א' ושמו אחד' וכמנא כזה שהרבו סנכסב לקטעוור על אחדות סאחדות נעשה לה סניגור להורות עלים כי לא יבוייר הרבוי זולתי כהנדל סדברים זה מזה כדעת הפילוסוף ואין זה כי אס כנכית התיחד כל אחד מהם בדבר לא ישוהף בו זולתו עמו' והוא עצמו ענין האחדות המגיע לדבר דבר מן האחד האמתי כראשון אשר הוא מנס לאחדות כל אחד מהם' אולם מה שפסיד עליו סניאור' הוא אצרו אבל הם מתאחדים וכו' כי להורות כמן שאין אלו שמי ראיות על האחדות' מכח מלת אבל הסופלת אש הראשונה והים ראוי שיאשר מסרבים מנד ומתאחדים כסכמים מנד' על כן אלכה זשאובה אל פירוש הראשון כי טוב לי או אמתה' וסבה דבריו עוליס לקראת דברי הרקבע' באמרו פ' בראשית

קול יהודה

מאמר

רביעי

סימן כה

כה אחר זה - ופעילום מלשון פלם ומאזני משפט ב"ה
 ה' ראו למה שנברא לו - כי עוד כל ימי הארץ קור
 וסוס ולמות ויבש ארבעת האלבויות הראשיות - במאזנים
 לשלות כפי טבע כל מורכב בערך מסודר ראו אל
 פעולתו - אשר נבאחס מן
 הזווי ההוא הנחשב במורכב
 ההוא למוז כאות - המה
 מהכל יחד כי לא יעשילו ולא
 יעלילו בפעול' הדיא הכרמית
 ממוז - ומשל משלו באר' ה'
 כי לא נכח יגבר זולתו
 בהיותו על מוזו השוה אשר
 הוא נצרכו מוכח ועומד על תכולתו והיוש במעלה
 השנית וכלעדין לא ידום את ידו ואת רגלו במעשה תקפו
 ונבדחו כפי חקן המוטבע במוז - כן לימד המקובים
 הנצרכים למחוכת נכיינו כמו שיבא - והקצ על זה
 בומר המינים: כי אם נמנין - הוא שם כולל למדע
 ומשורה וחבריהם המוזכרים כמורך כי נכוחת כלם
 מכל להסב אל בחינת המנין כאמרו על מדת הנבד
 שהיא על מספר כך וכך אמות - וכן אל המשקל
 וזולתם והוא מה שאמר אחריהם הכל נמנין - והמדע -
 מדת הא' כמים: והמשורה - שיעור הארבע לימות כי
 המשורה היא מדת הלח והיבש: והמשקל משקל סיביות
 כי שקול וסקל כל אחד מדם כפי נורך המורכב: וערך
 המתנועות - כפי נורך התנועה בכל אחד מהנכריאים
 ובחלקיו הכל נריך ליחס וערך ממקבל בתכלית: ומדור
 המושק' הוא מדור ההר' ככלה הכולל כל חלקי הנמצא
 ההוא ימורכב אשר חובר לו יחדו בערך ויחס הנקרא
 מוסיק' אל'ן מוז' אותיו של זה באותיו של זה בקירוב כי
 אמנם עם היות כל חלק נפטי עצמו שומר יחס ממוכמו -
 ינטרך ג' בהרכבתם לחבור כמות בהתנועות החלקים
 אלו עם אלו בסדור מתוקן כולל והוא תקרא מוסיק'ה
 שאין עבייה זולת המוגזת קולות מחלפים בהיותם
 כערכים יחד ביחס כאות - יהיה אם כן אמרו ומדור
 המוסיק'ה כל לו אמר ומדור חבור הכלל והרכבתו
 הנערכת מכל החלקים הנכללים בכנין המורכב -
 ואשר שבוין באמרו המדע והמשורה והמשקל א הכמוז
 בישיעה כיוון מ' מ' מדד כפעלו מ'ם ושמים בורת מתן
 וכל נשלים עשר הארץ וסקל בפלם הרים ונבעות
 במאזנים - כי המדה כנגד מ' מדד כפעלו מ'ם ושמים
 בורת מתן - והמשורה כנגד וכל נשלים עשר הארץ וכן
 שירש הראשית נשלים כמו משורה - והמשקל כנגד וסקל
 נשלים הרים וגו' וכן הפתאר מפני מה הקדים משרש
 למשקל

על כעזה אדם נכלמו כדמותו - ונוף האדם כעולם
 קטן יהי' מנוףך אשר נגדול סהל ונקטן כלה - ונס
 אדם הנביא שראה כבוד אלקים כמראה אדם והשם הוא
 האחד והוא יגבר הכל והוא הכל ולא אוכל לפוש ע"כ -
 וכעזה נכרו בש' מרומה על
 ויצית קרסי זהב זל' והכה
 עזר ויריעות הוא שמסכן
 והמסכן קדו'א כולל הכל
 כי כל נוף אינו נכר א רק
 הוא ממוגר מאחדים - וככה
 השם הנכבד שהוא אחד
 כולל הכל ונקרא אחד וכן
 העולם קטן הנגדול - ע"כ - ואמר שהסכמתם היא מנד
 האחד אשר יחדר - כי להיות כל הדברים מתאחדים
 אחדות גזירה ופשוטה באחד האמית' - באחד
 בדברים המתאחד וההסכמה המעירה על אחדותו ית'
 והוא עצמו הדר כבוד מלכותו ואלקותו כמו שקדמה
 פמוכותם בא' אלקותו ואחדותו - וכן הן דברי בעל
 העקולה שער פ' נאח' כי טעם קראתו ית' מלך שהשלים
 שלו - הוא מנד היותו משיפע על בראיו ההתייחסות
 וההסכמה אשר הם חיים עליה שאינה רק מורת הרבו
 אשר בהם אל היגות היחוד אשר לוית' - כי הוא ממש
 ענין כבוד מלכותו שהוא מורת כל הדברים אל אחדות
 פשוטה ובא' והיה ה' למלך על כל הארץ כיום ההוא
 והיה ה' א' כי המלכות והאחדות ענין א'לסם ולזה עולה
 קבלת היחוד שנשע ישראל למשן המלכות והוא מכו'
 והוא טעם מלך שהשלים שלו כמו שאמרו - ע"כ - וכעזה
 דברו (שער ג') אכל ביאורו לפרשת שיע' והיה כמיני
 ידו על זה פ' אפועים שער ט' מהם סדר וס' צור וספרי
 שלשה ספרים כמקדם לנצוי נראש דברו לבאר מה
 שכתוב בראשית שער יצירה ברא' עולמו נשלה ספרים
 כספר נפסור וספרי - והכונה אלו כי מכלל הדברים
 שזכרו היותם מתרכים מנד ויתאחדים מנד וכו' הם
 אלו הנ' ספרים שהם נחק האל דבר אחד ונחק סלדס
 שלשה וגם נחקו ומנא להם המתאחדות מה כמו שמבאר
 וחוק' - וספר ר' מהפ' מל'ן אמרו: דה' כ' סימן פ'
 אמר ספר אשר ספרס דוד ועיניו מה שיחשב בדעתו
 לשפוט נשפוד ומדור בערך כמו שיבאר - וספור הוא
 סדור נמש' ששכיסופר הוא הונאת מה שחש ודבר א'
 וכול ספועל ספועל ספועל על ספר - ומנאו לפי
 כן ספר ספור וספר עבתיים כנגד מחסנה דבור ומעש'
 ספועל ספועל כנגד כסין וכלכך לעשותו ועל כל אלה
 יעלה הביאור מדברי ספר עבתיים ספועל ספועל ונאום

קול יהודה מאמר רביעי סימן כה רכח

לאשקל ולא סדר' על דרך לא תעשו עול כמשפט כמדה
במשקל ובמאזני (פ' קדושים) כי טעם זה להיות השקפתו
אל גבה הסמוך הכא' עליו ית' כמדובר' ונאמרו וערך
המכונות וסדור המוס'קה יכוון בעצם ורלא צוכם אל

מכונות הנלגלים אשר
מחלוף מכונותיהם הכערכות
בסדור נפלא עד שהחלט
עליהם שם המוס'קיס ויקנה
הפילוסופי' סוברי' שיתחדשו
מערך מכונותיהם קולות
ערבים (המוזכר אלפי בערת
סד' ש' כדדוס המכו' הגיון
בהכו') ימשך כדר המנ' אות
נאלו התמחוסים ומכאם
יתקוו המההוים ויתחדשו
בעמים מפנים שונים עד
יעלה מהם רכני הדברים
המופיעים בחלוצי חלופיהם

את המציאות כוס כהוד והדר יתוו עליו' ונס' כוס לא
הנית ידו ממה שכחוב נס' (ישיבה סימן מ') שאו מרום
עיויכם ורלו מי כרא' אלה המונות במספר נבאם לכלם
בסם יקדא' ונו' הכל כמיון וכו' כבר זכרנו כי על
כל אלה ייוחס שם מיון באופן מה' אבל הוא דבור לאקי
וכו' אין לו שיתוף ענין עם דבורו הכולל מן המכרון
מה שלא יעלם' וכבר כתב המורה פ' מו' מהם הראשון
שהוא אלו ית' העשולה והדבור להורות על שפע שופע
מאמנו' ושפתיו ברוד מללו פ' קה' כי הדבור והאמירה
בופלים גב' על הענין המכויר בשכל' ימכלתי שידובר בו
כמו ואמתי' אכי בלכי' זכו' וישול' על' הרצון כמו ויאמר
להכות את דוד וכו' ושכל' אמירה ודבור שבאוינותים
לשם הם משני העניינים האלה רל' שהם אס' ככו' על
הרצון וההפך' או ככו' על' הענין המוכן מאת השם
וכו' והוסף לומר כי עוד יהיה זה נאמר עליו ית' על גד
הדמיון בפעולותיו וכו' ופרט דבריו בנאמרו שכל מה
שנא' במעשה בראשית ויאמר ויאמר עביונו רנה' או חפץ
וכו' עכ' המתנית דבריו' וכתב הראב"ע (פ' בראשית)
על מלת ויאמר' אמר הגאון כי ויאמר וידעה ואלו היה
כן הים ראוי להיות אור רק הוא כמשמעו וכן בדבר'ה'
שמים כעשו כי הוא נזה וכנראו והעשם ככו' על המעש'
שלא היה ביגיעה ועל דרך משל מלך ומשמתי' עכ'
וכבר זכר המכר בראשון סימן פט' כי ענין הדבור
והמכתב בהיותם מורי' על גאמת ראוי שירחקו מאתו
ית' עש' : ונענין סדור האלקי כמזכיר עוד דברים

מועילים מטעם מזהיר נכביל כפרקיו האלקיים כאשר
נבוע ל' ביאור אמרו והניח כדבור השכלי שמות הבורא :
המכונה והכלל' אמר תכונה על כיון הדבר ותארו
כדורתו המבוגית המוסגת כחשוי' וכלל על הנורה
הטבעית המינית הפכיות

וסדור המוס'קיא' הכל : במנין רוצה לומר ספר
כאשר אתה רוא' הכוונ' לא יצא מתחתידו בית
עד שקדם ציורו בנפשו' ורצה בספור הדבור
והקול אבל הוא דבור אלקי קול דברי אלקים
חיים תהיה בו מציאות התכונה והצלם אשר
דובר בה כמו שאמ' לא שאלא יהי אור זיהי אור
יהי רקיע ולא יצא הדבור עד שנמצא המעש'
וספר רוצה לומר המכתב ומכתב אלקים הוא
יצירתיו ודבר האלקים הוא מכתבו ושיעור
האלקי' הוא דברו הנה שב לא הכחשה יהיה הספר
והסיפור והספר בחק' האל' דבר אחד ובהק'

נעשו בנאמרה דבר ס' שמים כעשו' ככה כבר התבאר
לך כי הכתוב ישאל למציאות הדבר לשון אמירה ודבור'
וסדבר שהוא כעצמו אשר נאמר עליו שנעשה כדבור
כאמר עליו שנעשה אבנע כן אמרו כמובנים באבנע לקי'
דומה לאמרו כמובנים בדבר אלקים ואלו אמר בדבר
אלקים היה דומה לאמרו כמען אלקים כלוא' בדבנו
וחפנו' עכ' ומה שכנס יעירמיו בשם ספר נבמב'

הוא מסכים עם מה שפירש הכתוב מחני נא מספרך
אשר כתבת על המציאות בכללו' וזכו שכנת הרל"ב
פ' משא' חל' והמטיל זה המציאות לבער כי כמו שהספר
יורה על הסוד אשר שמכו היה מציאותו' כן הכמנא'
המוחס מורה על כיוום העולם המושכל אשר הוא אצל
השם שמכו היה מציאות' הכמנא' המוחש' עכ' אמנם
הראב"ע ביארו עם דינא יתויב וספרין פתיחו על מעירבו'
השמים סגורות השפלים חלויים בהם' חסד השם
שבהם שיהיה שם ספר כופל על יעירמיו ית' כדבר
המכר מטעם ספר יעירה' ואין להעלים עין ששקפתנו
מאשר הוסכמו שלשית אלה בלשון אחד' כי אותיות ספר
בשלתמן עם היות ביניהם חלוק בקריאה' וטעם זה
על יחס קורבתם ודמיונם כי הדבור מורה על מה
שנשכל והמכתב הוא במקום הדבור את זה לעומת זה
עשה האלקים וכל שכן יבחקו ית' ששם עליו' כלם לדבר
אחד פשוט בשמות גמורה כאמור' ובחק ספרים וכו'
בהיותו מחשב מדבר' ובמבני' שיוורה אותך באלה
השלשה על דבר אחד וכו' : כי כל אשר אמרתי לך

ית' הוא מכלל כריאתיו וכל מחשבותיו ודבורו וכתיבתו של אדם לא יהיו רק להורות על ענין אחד מהעניינים הכבדים מאתו ית' לא זולת זה וסודם בדבריו אלה יזכרו והיה ששמן נחם האדם חלוק' זה מזה כי אמנם

האד' שלשה מפני שהוא משער בשכלו וזמדרב בפיו וכותב בידו הרביר ההוא בעבור שיורה אורך באלה השלשה על דבר אחד כבריאות הכורא יתברך ויהיה שיעור האדם בדבורו ובמכתבו לא ידברו ומכתבו אותות מורים על עצם הדברלא גוף הדבר אבל שיעור האלקי' ודברו הוא הדבר בעצמו והוא מכתבו כאשר אם הית מעלה על דעה' אורג בגדי פסי' מחשב במלאכתו והמשי נעשה לרצונו ומגוון לא ומגוון לא ומתוכן הגונים העולים על לבו ומרכיב הרכבות לא ומתרכב ההרכבות אשר הוא הפץ יהיה דבגר לא יהיה בשעורו ומכתבו ואלו היינו יכולים כשדבר בטלת אדם או כשנחקק גוף האדם להמציא צורתו היינו יכולים על הדבור האלקי והכתב האלקי והיינו בוראים כאשר אנחנו יכולים קצת היכולת על הציר השכלי אך הלשונות והמכתבים יש לקצחם יתרון על קצתם מהם מה ששמוחם נאותים הרבה בקרואים לא נהם ומהם רחוקים

היה כן מכלי און לו יכלת להיטיף הדבר כצת חשנו דברו על אורות וכמו שיכול על זה הנבוא' ית' מזה ענין משלו שימשיל נכמוך נאמרו כאשר אם הית מעלה על דעה' אורג וכו' ולזה רמו הכה נאמרו שורה אורך באלה השלשה על דבר אחד מכריאות הנוראות: לא גוף הדבר רל שאינם ענם הדבר ממש כמו שהם כנודא ית' כפי מה שימכר: אבל שיעור האלקים וכו' ומאמ' טפטר טפטר וספר שהם מחשבת דבור וכתיבה הם בחקו ית' דבר אחד כצנמו ולא יסיו דבר א' זולת ענם הדבר הנברא כי הוא הוא המכתב המיוחס אליו אמנם כל אלה עפויינים ארכפתם יתפלגו נחם האד' כי הספר והספור והספר ככוכבי' הם

במלאכת מחשבת' נסיונות חושב מחשבו' לבר מכלי סיפוק מחשבה למצא עי' מלאכת בפועל כפיו רק פתחא מלאכת כעצמת מליה לא תנע בה ידי או היה נשיערו ומחשבתו מעין דוגמא של מעלה זוא יהיה הנגד נשעורו ומכתבו

המהורה לפי הדמיון המוכח נשיעורו וזו היה מכתבו על הדק שאמרנו במכתב לקום שהוא יצירתי: ואלו היינו יכולים כשדבר' וכו' הורה וסעמו רל שהנגד יהוא עמנו בדבורו ומכתבו של אדם כי נאמ' כשדבר במלת אדם יהיו בדבור אמו' ובאמ' או כשחקק גוף האד' ככלל ענין הכתיבה כי חקיקת גוף האדם היא תקיף כמינית כי שם חלקת מחוקק טעון: היינו יכולים על דבורו וכו' הכונה שהים דבורו ומכתבו מעין דוגמא של מעלה וכמו שזכר אצל השיעור במחשבה כאשר אכחנו יכולים קצת היכלת על הניור השכלי כי נריא יברא האדם כניוח השכלי כי המושכל יקום לו למקרה ונכן ידמה לנורא העליון ועל זה נאמ' ככל זכו כדמותו: אך השלמות והמכתבים וכו' יען הוכיח על כפי האדם מומו בדבור ובמכתב אש' כפילתם גדולה מאד משלמות הדבור והמכתב האלקי כאמור בשא את פניו אלינו ללמד דעת כי לא כל הלשונות ולא כל המכתבים שים בהם חקיקת מן השלמות האלקי שזכרנו כי אמנם יש לקצתם יתרון וכו': מהם מה ששמותם נאותים וכו' כמוזכר בשם סימן כ"ח על הגיד כלשינו אדם מאדמה ואשה מאיש וסוס מאי וזולתם וכבר הסתדר הרחשע פ' שמיני לבאר שמות העופות באופן מסכים עם טבעיהם ועביייהם כמו כשר מן אשורו ופרס מן הלוא פרסם ויכשף עוף יעוסף כשף כי לא יראה ביום מכו' להע אור השמש וזולתם שניאר עבינם שמה: והלשון האלקית הכרואה וכו' קראה בריאה כי איננה מוכתבת מנשר ודם כיהר הלשונות רק מים מעבה לשון הקדש והוא המלמד לאדם קראשון דעת דרכיה כמו שהולך וכושא מן הכיאור

כדברים זה יורה ורחוקים הם מעצם סגור לא יחשוב בו וידבר ויכתוב על הנורא עבינו ועל פלא חיוב פעולותיו ית' מרנוו הספלא הנורס באמרו כוף פ' לא מהראשון וכתבת מי אשר בהשקוף הדעות ענמו משוכ הנבטם קונר שהם וידעה וכשישקויו חיוב פעולותיו מרנוו תנזר וידעתם סכלות וכשישתדלו להשיגוה להגדילו במאדים ישוכ כל השלגת דברים לאות וקוצר עכ: כאשר אם היות מעלה וכו' כשא משלו לברר וללכך את אשר קיימו בחק האל מהיות כל העניינים הנזכרים למאדים כידו וסודה זה באדם אליו והוא בחקו דומה למה שהעבאר בחק הנורא ית' ומחלם שמשיל בו ענין השיעור והמחשבת ואחר כך באמרו זאילו היינו יכולים כשדבר וכו' המשיל ענין הדבור והמכתב שניהם גם יחד והנה הורה השלש שאלם היה מתפשט וכלהו של אדם אירג בגדי פסי' אל סימתיים מרנוו מאר המש עם ארכיות הגונו' התריבים לפעולתו והרכבת הקוטים

וה

וזה שם אשר קראה בשמי סימן עב נאמרו ובשארית
שואת אשר נשארם מלשוננו הנוגדת הנרואה עכ"ל
דקים ועמוקים נעבדו כה וכו' ושם לזה כוון
הראשון נאמרו בידתו המיוחדת על אותיות אה"י ה"א

הכדמפת נראית ביאר
התורה יום נרוח אדם
אלה ארבעה נבראו ע"כ
ושמה על לשונו ובלכנו כי
לא לאדם מערכי לנכ הכנת
נכולות לשון הקדש גם לא
לאדם לרבו לשאת את שמות
על שפתיו כי לה מפכה לשון
כאמור לכל האותיות והכקידו
והטעמי לכל דבריהם ולכל
משפטיהם וכל זה לא
כענין העופות המנפנפים
והמהנים לדמיון האדם אך

מהנאות לא מהאות להם והלשון האלקית
הברואה אשר למדה האלקים לאדם ושמה
על לשונו ובלכנו היא מבלי ספק השלימ' מכל
הלשונות והנאותה לקרואיה יותר מכולם
כמו שאמר וכל אשר יקרא לו האדם נפש היא
הוא שמו רצה לומר שהוא ראוי לשם ההוא
ונאות לו ומלמד על טבעו והתחייב מזה
לשום מעלה ויתרון ללשון הקדש ושמה מלאכים
יותר חוששים לה ומדגישו מזולתה מהלשונו'
ועל

המאמרים ואמר שנאמר יבר ס"ת רל שמקו נורה לכתמ'
ולמיה מן האלדמה אשר היא חמדם הכה סודאם ל האדם
לראות מה יקרא לו לא אמר שהכחם אליו לקרא שמות
שכבר היו להם שמות אבל הצי' אבל לראות מה יקרא

ידנה למצו יכסחו אש ישמש
ככה אלקי השכלי אשר כחן
לו כשישג טבעי סכ' ו
וסכליהם עד שיקרא' כשם
כאות ומכסים לטבעם כפי
הסגמות השלשיות הקודמות
להנחתם לז שמות אשר מהן
נגזרו השמות ההם להודות
על טבעי הקרא' בהם כפי
מוכח הגזרה שהיא הקודמת
והוא השם אשר להם אבל
הש"ת ואמר שכבר סניע
מזלמות חכמת האדם סכל

מש חיה שהיה קורא לו האדם שם כפי מהותו וטבעו
הוא שמו שהיה אבל הש"ת בהנחתו והסכמתו על הלשון
היה סברואה ואמר אחר כן כי כאשר קרא האדם שמות
לסוג החי כהשיגו טבעם ומהותם והכסים השם אל"ה
הם לא מנא בטבע אחד מהם אחד מהכיס וכלות
לטבעו כערך ומתיחס אליו עד שיפלט לו העזר ממנו
כמה מינתרך להשלמת מציאותו והתאדת מציאות מינו
וכו' עכ' שהיה ראוי לשם ההוא' און מלין מתחן כי
אין שחר לאמרנו שהשם הוא ראוי לשם על כן אמרתי
שעניינו ככאן עמקות ומהות וכדרך שביאר הר' ארמתי
בספר אור ה' מ"א א' כלל' ג' פה מה שאמר הכתוב ואמרנו
לי מה שמו של סוראת עממותו וכן כתב בעל פער ס'
השם' כי פ' מה שמו מה מהותו כי השם מורה על
המכות וכן נבדק שזו יכוסה רל עממותו יכוסה וכו' -
עכ' וכלל כוננו שכל אשר יקרא לו האדם וגו' הוא
ראוי למציאות הדבר אשר קורא ע"ה השם המוכח על
היותו והוא כחות לו ומלמ' על טבעו כי היה שם כגזר
מן השגולות הנמשכות מן הדבר ההוא והן המודות על
טבעו וקודמו כמו שזכרנו' או נפרש שהדבר הנקרא
הוא ראוי לשם ההוא והשם ההוא כחות לאותו דבר
ומלמד על טבעו: ושמה מלאכים יותר מחששים לה
ומרגשים וכו' כבר ידעת אמרתי קדושי אל פק דשנת
אל ויחנן כי היה אוילתא במדיה דר' אליעזר לשיגיה
בתפוחה ומיין אמר המקום יפקדך לשלום ומיין אמר
רחמנא ידרכיך לשלום' והיכי עבדי סכיו ושאמר רב
יפודה אמר רב אל ישאל אדם נהביו בלשון ארמי שיין

לא בלל ידברו' ומנאמי לבעל הפקידה פ' מנודע
שער טכ שביאר הכתוב לאדם מערכי לנ ומה' מענס
לשון' שכבר היה האדם טבעו משכיל ומיין לערוך
מערכי הפקידים ס' המחשבים אשר בלל אהנס מה' הים
לו למוד הלשון לשלמות סני' בו יהיה שואל ומשיב
באופן שיפלט בו מציאותו וכן אמר הכתוב ה' אלקים
תחן לי לשון למודים לרעת לשות את יסף דבר' והכל
אמרו שכבר העולם כלשון הקדש כי הוא הלשון הנכבד
במאמרו ית' ואשר בו השכיל לאדם ומה לשמוע מפי
דבר ואשר בו ידברו אש את רעהו כמו שכתבאר
במאמר לזאת יקרא אשה כי מאיש וגו' שער ח' וממנו
למדו הדורות הכמשכים אחרי כן להמציא הלשונות
במקפרם וכבר כתשאר על זה הש"ת נאמרו מי שם פה
לשם או מי ישום אלם או דרש וגו' עכ' הוא מבלי
ספק וכו' כמו שאמר וכל אשר יקרא לו האדם וכו' כבר
זכרנו בראשון סימן עב שהכתוב הזה המעיד על קניית
האדם שמות אל חיות השדם ואל עוף השמים אינו בומר
למה שהוכח מהיות כלשון ברוואה מלומדת אשר ראה
האלקים ויספרה הכינה וגם פקרה ויאמר להדם' כי
אמנם העליכו לספק היה ארובה וזרפא נאמרנו כי אשר
שם שזות כראץ אל החיות והעופות' פסיו נזרמם
מיסודות הלשון הנרואה המושמת על לשונו ובלכנו אשר
חצי עליון תכא כמדובר' אחרי כן מנאמי און לי מהיה
שכתב האשודיפ' ג' ואל ויעיד הכתיב' לפי זאת ההכחה
הוא כן יחד ס' אלקים וגו' הנה האדם ככאן הוא שם
בולל לר' היסודות כמו סאדץ בפסוק הראשון אבל

עליו השרת חוקק לו לפי שאין מכירין כלשון ארמית
 שפירי סולס ששכינה עמו דאמר רב יהודה אמר רב חנין
 שהכהן את החולה וכו' וכפוטת פ' אלו בארצין אמרו
 ופתלה בכל לשון וספאר רב יהודה אמר רב אל יסאל
 אדם נרכיו וכו' לא קשיא הא
 ביחיד הא נכבוד עכ' ועל זה באמר במכתב כי צורות אותיותיו אינם
 כהנה שנה ספאר את לשונו בלא כינה ובמקרא אבל לענין נצות עם המכוון
 כללתי אמרו שאין המלאכים מכל אות ואות ואל יהי רחוק בעיון הזה רשם
 מכירים ניער הפסוקים אבל להם מדרך הדבור השמורת זהרורה להם
 אמר שם יומר חיששין להם השיעור רוצה לומר והכתב וקודם להם
 מורגישים וכו' ועל דעתו

ישתמש בכל השכיכות כי אף דבר בעלם מלמעלה
 וזה דומה למה שתקבו חז"ל כוונת הקדוש בלשון ארמית
 לפי שהוא הלצו שלהם כדי לכתף הכרבים בהננתו ולשתף
 עמו הארץ למכין עשרה אינם נחמות זכות וסופו אף
 נחוקקן ויחזקן קרובי מכיבדי
 כי אם כל השאל כלשון תורה נמה וננה עכ'
 מדכריו וכלל דברי הסדר דבריו לפי כניתי מנד מפ
 שתלה כלאיכו גדולת מעלת התפלה הנשמעת בה יוסר

נזאת יבא אל פודעת ניאורו על דברי חז"ל הכוכרים
 ומכאן יבא לו לנצל העקידה מה שיש על ניאורם פ' כו
 שער דא כי אפרי העיורו שפוקתיו לאמר כי רחוק הוא
 מאד שמהיה כונתם לשליל הכנת לשון ארמית או וילבה
 עמלאכי השרת הראשונים לכל דבר שבמדע והלשון
 איננו רק הודלת הדבור הפנימי הזוכ לכל ועוד
 שכבר סתבאר בפכהרין פ' בהן גדול שכלשון ארמי
 פיה סכת הכדאס לכלסאמר שעליו כאמר (דמאל ס' ה')
 בארין מן קדמוהי פליח פשא די ידא וכמבא דכה רשם
 דא כ זבא די רשם מנא חמא חקל ופרסין והכותב מלאך
 ס' כבזאת הוא העלה ישות לתקון דברי חז"ל כאמ' שכוונתו
 לומר פאכשים שישתדלו לדעת ולהפכיל בחורה ובמחמה
 עד שיוכר שלימותו נסדור לשוכר ככא להשתכל לפי
 אלקיו כלשון המורה הקדושה והכח המכל פ' כד
 שמתנו לו האנפניש הנאומים להטלים דתמו ושלא ישים
 אדם ענמו חכ"ל שזינס יודעי לנפש נרכיהם רק כלשון
 הדיוט והוא הלצו המשותף לנשים ולפערים כי אכשים
 לאמר כאלם כאמר ינטרכו לנפש נרכיהם מנוראם לא
 ימנאו להם מליכים ואמנעיים מפני ספרונם והוא מה
 שאמרו שמהלכי השרת אינן נוקקים להם לפי שזינס
 מכירים כלשונם לומר שאינם מעפלים אל לשון הדיוט
 ולא לתתלל בו כמו שאמר יהי מכירך כרוך מכאמי חן
 בעיניך להכירי אינם נמקום חולה שהשכינה למעלה
 מראשינו לזון אותנו ולסעדו המקום נחורת חסד ירחם
 עליו ולא יקפיד על ספרונו וכלשון שומר פתאים ס' וכן
 בספור כמו שזינס רש"י אל יסוד נרוך שסייעיהו מלאכי
 השרת ר' רבים לא נרכיו להו שבאמן אל כבוד ולא
 ימאס אבואל אלו מדברי בעל העקידה וקיים עוד
 דעתו ממקומות נכבאר מס' כי המלאכים יודעים הם
 הלשונות כלם וכבר שפירשו בחזן קולם אל בני אדם
 ללזבויסם אלא שהענין אגלו כי כשהדבר בא על
 ידן בת קול או מלאך או איזה שליח מן השמים ודא

מבטאר הלשונות והוא מה שרצה כאמרו שהמלאכי יומר
 מוששים לה ומרגישים וכו' ומה שסובר בדברי חז"ל לשון
 ארמית לאו דוקא כי ה' שאר הלשונות דא הזכיר המעולה
 שבהם הקרובה ללשונו כמו שקדם מלמ' בימן ס' כ'
 ולענין הדבור המלאכי נזכיר לך דברים ליקחו מיוסדו
 של מוהר"ר ברכיאל בפרקיו האלקיים עת בא דבר הכבד
 והכיבד כדבור השכלי שמות הבורא ועל זה באמר
 במכתב כי נודות אותיותיו וכו' ל' מנד מה שיכרתי
 משלמות לשיכנו מדי דברי כך והלשון האלקית הברואה
 ומן היא והלאה נדוק וישר הוא שימייחם שלמות
 המכתב עם הלשון ויהיה גם הוא כאות עם הכנת כמע
 שהלשון כאותה לקרואים כאמר: אבל לענין כאות וכו'
 מעין דוגמת אל כיהר שמי רבי יחאק אמר משרי מה
 ב' פמוה וסתימא אלא כשעבא דכד כש אמי לאתסבא
 באורייתא הרי היא פתיא לקבלא ליה ולאי שתפשא
 בהדיה ודשעפא דכר כש בתים עינוי מונה ויכך
 לארסא אפריא הרי היא כתימא מסטרא אחרא לא ישכח
 פתחא עד דיתוב לאתסבא בה באורייתא אכפין באכפין
 ולא יתגשי מונה ועל דא אורייתא עתת קמי בני כשא
 ואכרזא וקרי להון אלוים אישים אקרא וגו' וכתיב
 בראש הוסיית מקרא כפתאי פפרים בעיד אמרים
 מאמר עכ' ופלא פתיחת המורה כנראשית ברא
 אלקים הן הן הדברים וכאלה דבות נמנאו להם אל
 כספי ההוא הכבד ולא ירסק ממך מקום אמרם אל
 (כסת פ' סוכה אתו דרדקי לבי מדגא ואמרו מילי
 דמימות יהושע בן בון לא אתמור כותיהו אף פית גימט
 לית מט פסטיה כרעיה דנימל לגבי דלת שכן דרכן
 של גומלי חסדים לרוח אחר דלים וכו' וכמכוסע הקימין
 אמר רב אשי חוינא להו לפסדי דווקטי דבי רב דחטרי
 ליה לגביה דמיא כלומר חי ברומו של עולם ומלו ליה
 לכרעיה דהא וכו' והיו לאות על ידך אומות דר'
 עקיבה ולעומות כין עימן נודות האומות שכטב

קול יהודה מאמר רביעי סמן כח רל

פלא על נפש צחות שער האמויות ומחוקו דברי הנכר
 בדרך הכתפולכך מן המביאר אל הכללם ואל יהי רחוק
 וכו' רל נשיון סוד אשר שמי לפניך על בחיבת השון
 הכאורה לקרואיה ונורות האותיות הכאורת עם המכוון
 מכל אית ואת כאמור לא יסיה רחוק מאמוכהך רשם
 אמות וכו' רל שיעשו רשם באיחיתם וכויתכס
 נקמיות והלשטים ויסיה להם מאד נפעלות חוץ לבפש
 פי ואינו חזר אמת ככון הדבר וכויו שקיימו וקבלו
 סמיכו אל המוכר להעלה באורך סימן כג' ובאמרו
 אמות רחוק למות של קדושה ובאמרו יהדומה להם
 רחוק אל מלות אחרות נאמרות כלשטים ולרמון על רשם
 ככתב הן בעל פה אמר מדרך הדבור והכתב וכלל זה
 גם כן חומות הככביאלו תאמר חותם שכתב הכעש
 כנרוק אומיות נאמרות נעשדות ובמאות ובכל מדרגם
 מהם מקער חמשה עשר מכל גד למספר סס יק נור
 עולמים במראה קזה המוכר לפניך

ומשפעות מהם כן גם כן הכוונות אשר האותיות מורכבות
 עליהם עם מה שכתבו הקדומים משפעות נעשיות
 נשאו וכו' מקולו ההם יגיע רישם כלל במנאות וכבר
 נזכר זה נשם הפילוסוף בעשר תכלית סמכם מהדכנים
 קדומים וכו' עכ' ולהורות כי חוץ הדבור והכתב
 הנכרים ומקטם מוכח וצמוד על עיני כונת הפועל
 בהם אשר קודם להם שיעור וכו' כי אמנם הוא עקר
 ומקצוע גדול בתליות הפעולה הראויה להמשך מכל
 אלפי וכלל בדבריו מה שכתב כראש ומרגל
 בפומים נקומות רבים כי כאשר ידע החלק את הכל
 ידבק בכל וחדש בכל אמות ומיפטים עכ' ועם זה
 הן האדם הלו בתכל שרץ דבר נמנא בו מעין דוממא של
 מעלה בהתקנן בו ששלשה פורים ספר וספיר וספר
 בדבר אחד וכו' וזה כי מכח מה שחשב ודבר וכתב
 יתהום ויתחדש הדבר ההוא אשר כיון אליו כשיפור
 מחשבתו וכדבורו וכמכתבו בחיות שלטת אלה התייחסו
 מאד ומכוונים אל הדבר הפוא אשר נוקט מדשו

ובכן מדעת קונו יש בו לא לפני התאם שלשת הענייני
 כי בלי ספק מובדלים ומפורדים הם בו לא ראו זה כראי
 זה ובתאחדם באמת היא פגולה בחק האל אין לזרים
 אמו' אבל לעיני הסבכים והטורפים אל מעשה הדבר
 שאשיער האחדש על ידם כמו שזכר למעלה בחק
 הנורא וזה רשם באמרו שמתקנים הנ' פורים בדבר
 אחד ויסיה הדבר ההוא האשוער כאשר שער אומו וכו'
 והנה סבת כל הפעולות הנמשכו מכח דבור והמכתב
 ששיב על כנה ואותם תלה בהאומות הששין לקרואיה
 והאומיות אל אשר תורבה עליו כאשר מראש הוגד לך
 וקורא אי על זה מקרא דכתיב לנו סוד מפעולות לקיים
 אשר שם שמות בארץ ואזל אל תקרי שמות אלה שמות
 הכוכב לפי דרכו סביעו לראות כי נכון הדבר מעם
 האלקים להתחדש בארץ פעולות כפלאות בשמותיו
 הקדושים וזה סוד מחד שמום השמות בארץ על ידי אדם
 הראשון באומים לקרואי בהם וכן הכתב באות באומיותיו
 למכוון כס באמרו וכל זאת נטה בשפתיו ממה שכתב
 המורה בראשון סוף פ' סא לאמר ולא יעלה במחשבתך
 שצעון כוה"ב הקמיעו ומה שמשמשהו מהם או תמנאשו
 בסכריהם המשיכים משמות חכמים לא יורו על ענין
 בשום פנים ויקראו אותם שמות ויחשבו שסם נריבים
 קדושה וטורים וסכה יעשו כפלאות כל אלה הדברים
 לא יאות לאדם שלם לשמשם כש' שיאמינם וכו' עכ'
 ואת אשר החל שם בלהו בתרץ הכמשך לו באמרו וכאשר
 מנאו הכבשים הרעים הפמאים אלו הדברים סהרוב
 להם הכוב והאמאר שיקבנו איה אומיות סירטו ויאמרו

	ב	ט	ד
	ז	ה	ג
	ו	א	ח
	כ	צ	מ
	ע	נ	ל
	ס	י	פ
	י	ץ	ת
	ז	ך	ס
	ס	ק	ף

כי ענין השמות הללו וכן פעולתם לפי הנראה
 האז מחד סיחם אשר לדבריה הפעלים עם האומיות
 שהנה כמו סקן מתיחסות עם הכוכבים הם שבערכו
 ונתהו מכח שרשי האומיות שזכור עמיכם אל אמרו
 והיה בדבור השכלי שמות הנורא שסם יבא מעין זה
 על שם קנות הגלגל הנחמס בטבעת חוקמו של יקו
 וכו' כמו שכתבתי וכוור כא מה שכתב ספירי פ' א'
 שכלי השמש היותו קנת האומיות מיוחדות לככב מה
 וקנתם לככב אחר ועל דרך זה כל האומיות יכדו
 לפענת השמשים ובהיות הזמיות מיוחדות לכוכבים

זמן הזה הם יעשה הפעל כשיכתבו או כשיאמר על תאר
 כך וכו' עד כי רבת טעמה לה נפשו הלעג על בעלי
 הכבוד שואת ואחריו כי יבא אחיו בעל אור ה' מאיר
 דרוש ה' וידו אוחות באמונת הקמועות והלחמים שיהיה
 להם מנא נפולות אדם
 וזה אמרו גדלו אופני תראות
 לכאן ולכאן והעלה ביאורו
 על המנא מנס שני מינס
 ומדרגתם מדרגת הנבי יש
 מכם עם קשר מנא שהעובל
 בהם יסיה חכם וירא מטא
 עוש פעולותי בקדוה ונעלה
 במחשבת ככונס וים מהם בלא
 שום קשר ענאי וכו' לך לך
 הספר ההוא אר הרמז
 וראה דרכו ומכם כי אין

כוונתו להרנות הכל שיש בו מטא הדבור לאין נורף
 וכבר קדם דברנו בשלישי י' אצל אמרו ואלה בעלי
 הסמות וכו' כי הרמז ענין דרוש הסמות בשאין עם
 מחשבה טעורה למוטיאיהם כפה או לכותמים על שפר
 ונדעו כי כל רוח אין בקרנם בהעדר הכונה הראויה
 בהם וכאן דבר בהנצרך ומחשבה וכה למעשה אמירתם
 או כתיבתם כי או ככה יגברו לבעלי כמנ אות רשע חזק
 באל כאמרי וכן מה שזכר למעלה סימן כ' הלחמים
 והקמועות בכלל ההכלים ככר ביארנו עם שאין זה
 רק בשלל הומא ולא בתגברו כנפשו נמורי ועוד שכתב
 הומנה נשעור ומחשבת הכנש הטורה וכו' גש וכר
 לחשים וקמועות בהתם אמנם בתשובות הרשעא סימן
 רב כתוב למאר שאלת עוד מה שאמרנו עם בן מנא אומיות
 שידועו אהוב למעלה וכמה למטה מה פירושו אם רונה
 לומר הקריאה לבד או מונאו או פשוט וכו' תצוה
 מהם שכתבאר בגמרא ודאי כי יש כחות מופלאו לקריאת
 השמות בלבד ובלבד בשמות נקודם ולא עוד אלא
 איי ככתיבתם וכמו שאזכר בכמה מקומות בגמרא
 ובמדרשות באמרם הזכיר עליו את השם ופרגו כינפות
 אמנם ובלבד בארזא ובמנהגיהן כמה בגמר ובידו שלמי
 פ' בהערעון וכן רבים אין להם מעפר וככתיבה שרי
 אמרו בשבת ויבאין בקמישין המומחין בניטין שושילתא
 דכמע עלם עם ועוקת כמוב בהם עם ואמרו שאל דמרך
 עלך ואמרו כח עם אסמטא וירקו ליהוה וכח נבי
 שיתין סכרה דוד וכן רבים אכל מה שאמרנו כידעיו
 שהוא אהוב למעלה ובממד למטה בנידור כך כראש
 שלא באמרו הדברים אלא בני שודע סודו ויודע לכיין

מחשבת הנפש הטורה הדומה למלאכים
 ובתקבצים השלשה ספרים ספר וספור וספר
 בדבר אחר ויהיה הדבר ההוא המשועד כאש
 שעד אורה בעל הנפש הברה וכאשר דבר בו
 וכאשר כתבו אכן לא יכן אמר זה הספר על
 האלקים יתברך שברא את עולמו בשלשה
 ספרים בספר וספור וספר כלם לא וכלם בהקו
 יתברך אחר והאחד ההוא התחלה לשלשים
 ושתים

באלם הנ' ספרים בדבר אחד כאמור בה ספר יצירה
 היו היה דברו מיוחד על האלק יתברא עולמו בשלש
 ספרים וכו' וכבר עלה ביאור זה בהם שקדם ונתקרב
 זה אל שלבנו כאשר יוכל שאלת עם היותו מופלא וכממד
 בדבר הר' אהרן המקובל הגדול ראש ישיבת בבל שכתב
 בספר הנקוד וזל ספר וכפזר וספר גענם ששם ית'
 אין שום אדם יכול בכל יכלהו לחשב מחשבת אמתו היחך
 הוכחו בחוקו ובעצמו לכן מוזאת הבנ לה המסוגלות
 אגלו קמוץ פיך מלדבר ואל זה הסוד הנפלא נקודת מלת
 אחד שהיא כפסוק שמע ישראל לא קיבו ה' אחד כגבול וקמוץ
 כאשר מנא בספר מדוייק ירושלמי עכ' והכוונה אין
 הלא ישמע מאמר איוב סימן ל"ח מי יספר שחקים נחמם
 וככלי שמים מי ישיכב כי סורה נו על פגולה זו המסוגל
 אכלו ית' בתקאחדו שלשת הפפרים הללו כי לכלם ידמו
 במלת יספר כמו שהעירכו הראנד על זה בנידושו לספר
 סיבירם וככלל כפסוק זה גם כן ענין המוסיקא
 המוזכרת למעלה כראש ססמקא כי ככלי שמים מלשון
 ככל עשור ונס דעת הר' ארבע כוחה סימנו ויחא
 הכתוב מי זה אמר וחקי נחממו מלאכת שמים כספר
 ספור וספר וסו שלש ספרים אלו כפתיח לפניו
 בנת אסת וחדיו יביו תמים נחקו ומי ישיכב וידכין
 על ידס ככלי שמים על מתכות סודים בערכי כנזכרים
 כאמור ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו ואתם
 ידעת כי השמים נקראו ספר דיבא ימיב וספרין
 פתיחו ונבולו בספר שמים ופנא אכל שמים ונבאס
 ענין ספר שכלל בו מנין ומדה כמוזכר למעלה פמוס
 במקשר נבאס ושמים בודת תקן וענין ספור בדבר ה'

אל סקדש פתיח שהיא רומו אלו כי מי טעיו יודע לא
 קריאתו לכד ואינו יודע אלא קצון סאותיות וכקודק
 ויעשה מעשה כזה ואפי' לא יעשה מעשה אלא שזיכירו
 בהקנת שמים אינו אהוב וכממד אלא ההפך ושומר
 כשאו ירחק מזה וכו' עכ'
 ולפי זה יראה כי גם בלא
 דעת ומחשבה נשם סנו אפשר
 להנתיא פעולתו לאור והסב'
 לא כן ידמה לפי מה שזכרנו
 ונמה שיבא אצל אמרו וסכיס
 דכזור השכלי שמות הכורא
 כזכיר על זה דכזי מוכרר
 נרכיאל נפרקו האלקיים
 אכן אמר זה הספר וכו'

טעמו כמו אמנם והכוונס
 לומר עם סיות שהתקבכו גם
 באלם הנ' ספרים בדבר אחד כאמור בה ספר יצירה
 היו היה דברו מיוחד על האלק יתברא עולמו בשלש
 ספרים וכו' וכבר עלה ביאור זה בהם שקדם ונתקרב
 זה אל שלבנו כאשר יוכל שאלת עם היותו מופלא וכממד
 בדבר הר' אהרן המקובל הגדול ראש ישיבת בבל שכתב
 בספר הנקוד וזל ספר וכפזר וספר גענם ששם ית'
 אין שום אדם יכול בכל יכלהו לחשב מחשבת אמתו היחך
 הוכחו בחוקו ובעצמו לכן מוזאת הבנ לה המסוגלות
 אגלו קמוץ פיך מלדבר ואל זה הסוד הנפלא נקודת מלת
 אחד שהיא כפסוק שמע ישראל לא קיבו ה' אחד כגבול וקמוץ
 כאשר מנא בספר מדוייק ירושלמי עכ' והכוונה אין
 הלא ישמע מאמר איוב סימן ל"ח מי יספר שחקים נחמם
 וככלי שמים מי ישיכב כי סורה נו על פגולה זו המסוגל
 אכלו ית' בתקאחדו שלשת הפפרים הללו כי לכלם ידמו
 במלת יספר כמו שהעירכו הראנד על זה בנידושו לספר
 סיבירם וככלל כפסוק זה גם כן ענין המוסיקא
 המוזכרת למעלה כראש ססמקא כי ככלי שמים מלשון
 ככל עשור ונס דעת הר' ארבע כוחה סימנו ויחא
 הכתוב מי זה אמר וחקי נחממו מלאכת שמים כספר
 ספור וספר וסו שלש ספרים אלו כפתיח לפניו
 בנת אסת וחדיו יביו תמים נחקו ומי ישיכב וידכין
 על ידס ככלי שמים על מתכות סודים בערכי כנזכרים
 כאמור ה' הוא האלקים אין עוד מלבדו ואתם
 ידעת כי השמים נקראו ספר דיבא ימיב וספרין
 פתיחו ונבולו בספר שמים ופנא אכל שמים ונבאס
 ענין ספר שכלל בו מנין ומדה כמוזכר למעלה פמוס
 במקשר נבאס ושמים בודת תקן וענין ספור בדבר ה'

ואולם שמע כל מל' וכפס' וברוך יוחזקו דברי הכ' אשר
כמע מקדם לאמר כי אמת ככון רושם השמות וסדומה
להם מדרך הדבור וההכב' וכ' • עד אמרו ויהיה סדר
ההוא השופר כאשר שער אמו בעל הפס' הכרה וכאש'
דבר בו וכאשר כתנו • וכבר ביארנו טעמו שוקרה זה
מזד היתם וההכמה העצומה שנין המלות העבריות
ככתנם ובלשונם וינין סדכד' ענמם הבאמרים והככתני'
להיותם ניכרים ונעשים כפעל גמור וכש עש' היתם
המפורסם הבמא בן המשער למשער ככל היוגא מפי
במה שקדם • והנה מכל זה יבא לנו תוכן מועיל ית'
בבריות עלימו (טעם כשר ויורה) אזו היא דרך ישרה
שבורה חמתו ית' כשמו לעולם חזקו מן האפס
המוחלט • ואמר כי כיוצא בבר' ה' האחד הפשוט
האמתי ית' החלות ועניינים דקים נכחינדרו להאמין
אחד כל הכמנאות בכמות ובא' כות למען יוכן אל קבול
הנורות העליונות הראויות לתת לו מית המלך מלבן
של עולם כי משהם השפעתן לא מקרו ביד בליח לפי
טעם החבר המתבאר במקומות רבים • ומתי ראשיתם
מימן עז מהראשון כמנואר טה • וזכור יזכרו עוד
במקום באמרו הכל מסמת מוכן הנורות וכ' • ועוד
פורה על נודק סומתם דבריו כשישור בכמות והאיכות
למען יכובו לקבל השמיים האלקיים • וזה כי פחות
הוא הטקרה הראשון המשיג לאמר ובאמצעותו יפככו
ויכוחו בו האיכות כלם וכמו שיתבאר בחמישי סימן ב' •
והנה היסודות וההתחלות הדקות אשר יבד המלך העליון
לנודק כמינת הכמות הם המעשים הנכללים במספר
עצמה טהול כך סומנו בוף האלדים וראשית העשרות
וממנו והלאה אין שם מספר מודש כי אם כפל מספר
במלות שונות וגלגל הוא סחור לעולם כמפורסם אל
סכל • וכבר היו קדומי העליוסוסיס כטיעאלורה וסיעמו
מיחסיס אל סוד האספר התחלות כל הכמנאות וכחכס
בואניאו בראשית הכרו נכממס המסכר כחכ כי כל
הכמנאות יפסרמונו לעין כל • סיותם ככניס על תכונת
המספר אשר סיה לראש פנת דוגמת ראשית ככמס
האומן וכ' • עכ' • ונדוק וישר הוא זה שהיו מתכונתו
של דבר תלו ועומד בערך ויחס כמות לעצמו • ועקר
כל זה ויוסם אל המנין וכמו שקדם דברו בראש הפסקא
באמרו כי השיעור עד שיהיה הנוף מסודר וערוך כהיו
למס סכנר לו לא יהיה כי אם במנין וכ' • וכל זה
מתייחס מאד לדעת המקובלים כמו שכתב בערקיו
מוהרר ברכיאל באמרו פ' ה' כי לזה נקראו פסירות
עלשון סוקר ומוכס כי ממספרם כולל המספר כי הם היו

עשר פסירות • ונקראת כל אמת ואמת פסירה כי ככל
אמת ואמת בגלות מבפר מחברו • כי נמספר בגילס
כידוע לכל החכמים האמתים • ועל זה יש לכל מבכר
ומספר בגולה פסוית • כי נצת שהמילה הנקודס
להתפשט ובתחלק קנת השלמות כשהוא הכמר עם
שלמותו ובגולותיו ונתהוה ממנו שם מבפר אחד • היינו
מספר בערך אל האין סוף שלט נדק עליו שם אביחוב •
וליהוה כל מסובב דומה נדק מה לבחמו • נשאלו במספר
האחד בגולות דומות נדק מה לבגולות הכמר • וכן
מהשלמות שסבי פנתהוה מההתפשטות • נהוה מספר
שנים ובשאלו במספר ההוא בגולות דומות נדק מה
לבגולות החכמה שהיא הפסירה השנית • וכן מהשלסית
השלמה ומחרכיציית הארבעה ובגולותיהם • וכן כלס
עד הפשטם שסול המספר סלס • וכמו שמוספר פשרה
ולמעלה כמקיל עשרות • סיינו כי עשרת הוא אחד
ועשרים פנים אשר אם כן עשרה סוזר להיות אחד סיינו
עשרת אחד בהנצרך עמה כל הפשט • כן הפסירס
העשירית שהיא המלכות סיהת פסירה אמת בהנצרך
עמה כל הפשט פסירות • וסיו עשרה • וסוזרת לסיות
אחד כי אז האסדות שלס עם כל השלמות • ועל כן
מספר העשר הוא בעל השלמות ומשלמות העשרת כמנין
כי בגולת השלמות מספרם הוא אחד בגולת ושלמות
העשירות וכמו שביארנו • עכ' • אמנם הפעיינים הדקים
אשר יוכדו מפי עליון על נודק האיכות אשר יוכן בו
האמר לקבל מרביית הנורות המתחלפות היסודות
למעלה • הם האויות העבריות המגוללות ביחס
והכמה כאותה מאד עם המוכן יכל אמת מהסס כמו
נדקס • ובכן הים להס רושם בפלא אל סומנת האיכות
בדברים להריון עליהם נרבת הנורות מאונרות בית
המלך כאמור וכבר הוללו על זה מאמר הכתוב מלך
יברך ישראל • וכל פעל די הלכ אויות למספר כך
ישטיש ישראל סכא נרבת הנורות מן הנריכס העליונס •
וקירן דברו אלה במלח תמלח מאמר שמענו כן ראינו
אמרתם אל נבר כראשונה על מדרש ואסיס אלו אומן
לא אומן אומן • סתורה אומרת אפי כויתו כלי אומנותו
של הכה' • כנוסס סבעלס מלך בו כוכס עליון אינו
בונה מדעת עצמו אלא דוספראות ופיכסאות יש לו
לדעת היך הוא עושה מדריס' האך הוא עושה פשטיין
כך סיה סקכה מניס כמורס וכורא את העולס • והתורס
אמרה בראשית ברא אלכיס ואין ראשית אלא תורס היך
מה דאח אמר ס' ככני ראשית דרכו • עכ' • וככתוב נווס
ס כמכמה יסד ארץ וגו' • עכ' • וכבר ידענו דברס אל
נבר פ' זו כוללת חכמה של מעלה מורה • וככס הרמין

על עולם וכו' על זה נכל העקידה שער פת מרחוק
 אל הסדר הקודם שהיה להם אגלו ית' כהונתו אגלו אמוץ
 אשר בו נחלו הפנימיים הנפלאים ודבריו המלאו מוכיחים
 כן מאמרו ויערבה לי משומי עד עולם והרצף כחכ
 בבוק ביאורו לכפר יצירה על אמרו וכיון שגפס אברהם
 אבינו והביט וראה וחקק וחכנ ונרף ויבר ומשכ ועלתם
 בידו בגלם עליו אדון הכל וכו' ואל פי' שחקר בחקירה
 אשר שקידה עד שגלה בידו כי ית' יצא לעלמות דהם
 הכירות וכתב'ל לכהן זה על שמקן בחכמתו והפצ
 בסיכמו אומיות הקדש ונרף ועלתה בידו הכרי' שכאמ'
 את כפס אשר עמו בחקן מלמד שכתשם אברהם על
 בנידוק האומיות של ספר יצירה כדארזל רנה ברא גברא
 פדריה לקמה דר וינא הוה משמעי בהדים ולא קאמר
 ליה אמר האי מן חכמייהו הוה דין טוב לעפריך ואזל
 ואמלא אותו רוח לקים יודע היה בגלגל לברך האומיות
 שבהם כדראו שמים וארץ וכאשר עלמה ב דינגלם
 עליו אדון הכל וכו' עכ' ומה אזל דרב הושעיא ורב
 חנניא הו' עומקין כפסר יצירה כל מפלי וינא דשבתא
 זבדו עגלא לתתא ואכלי ליה וכתב עליו הרשב"א
 בתשובותיו סימן ת"ג דמעלי שבתא דוקא משום שבו
 היתה כריאת הכהנים ועליותו עדותיו של רבינו
 בעדיה על אמרו חוזר הגלגל ככס ואחור וזל נתן הכל
 כח לאומיות שאדם ברא מקרקע מגובלת וקודם
 דקרקע ועושה עיגל וגלגל סביב לכריאה ואחור בכל
 היקף אלא כימא וכן ממש פעמים לתתא אלא כיות
 ואם הולך לעבים ככריאה עולם לקיים על ידי כח אמירת
 האלפא כיות שנתן בהם כה' ואם ירנה לכתור מה
 שברא יחזור לאחוריו הנהלך עוגל באמירות האלפא
 כיות ומשקע הכריאה מאלים בקרקע וממות עכ'
 ומעין זה כתב הר' שנתאי בפי' סי' יצירה וזל ואקים אגלו
 אשון ואקים שששפים יום ויום הכס למדת שאלפים פלס
 קודם בריאת העולם היה סכס משפס אומיו של תורה
 ואים חכרסם ומגלגל ועושה מכלם דכח' אחר ומגלגל
 פנים ואחור ככל כח איות ומיה עושה עוד דבורים
 גלגלים ודבורים גדולים מלא דבור חזי דבור שלישי
 דבור פי' סכס דבור אחור כזה וזה וכדול מה
 ומה ומגלגל פנים ואחור באומיותם ובקודיותם
 ומזה מספר ומכיוס עד כלה וכל זה היה עשה ה'כ
 על שביה רונה לברא העול' במאמרו ובכחו שם הגדול
 ולפיכך היה מגלגל האומיות כדי להביא את שמו הגדול
 סכסל' וכו' אשר מכחי אותו השם הנקדש והכרץ
 כעשה כל מעשה בראשית ברנע קטן כהרף עין גלי
 לאות ויביעה כי אם בדברו ובניונו ובאמרו כדנשע

על עולם וכו' על זה נכל העקידה שער פת מרחוק
 אל הסדר הקודם שהיה להם אגלו ית' כהונתו אגלו אמוץ
 אשר בו נחלו הפנימיים הנפלאים ודבריו המלאו מוכיחים
 כן מאמרו ויערבה לי משומי עד עולם והרצף כחכ
 בבוק ביאורו לכפר יצירה על אמרו וכיון שגפס אברהם
 אבינו והביט וראה וחקק וחכנ ונרף ויבר ומשכ ועלתם
 בידו בגלם עליו אדון הכל וכו' ואל פי' שחקר בחקירה
 אשר שקידה עד שגלה בידו כי ית' יצא לעלמות דהם
 הכירות וכתב'ל לכהן זה על שמקן בחכמתו והפצ
 בסיכמו אומיות הקדש ונרף ועלתה בידו הכרי' שכאמ'
 את כפס אשר עמו בחקן מלמד שכתשם אברהם על
 בנידוק האומיות של ספר יצירה כדארזל רנה ברא גברא
 פדריה לקמה דר וינא הוה משמעי בהדים ולא קאמר
 ליה אמר האי מן חכמייהו הוה דין טוב לעפריך ואזל
 ואמלא אותו רוח לקים יודע היה בגלגל לברך האומיות
 שבהם כדראו שמים וארץ וכאשר עלמה ב דינגלם
 עליו אדון הכל וכו' עכ' ומה אזל דרב הושעיא ורב
 חנניא הו' עומקין כפסר יצירה כל מפלי וינא דשבתא
 זבדו עגלא לתתא ואכלי ליה וכתב עליו הרשב"א
 בתשובותיו סימן ת"ג דמעלי שבתא דוקא משום שבו
 היתה כריאת הכהנים ועליותו עדותיו של רבינו
 בעדיה על אמרו חוזר הגלגל ככס ואחור וזל נתן הכל
 כח לאומיות שאדם ברא מקרקע מגובלת וקודם
 דקרקע ועושה עיגל וגלגל סביב לכריאה ואחור בכל
 היקף אלא כימא וכן ממש פעמים לתתא אלא כיות
 ואם הולך לעבים ככריאה עולם לקיים על ידי כח אמירת
 האלפא כיות שנתן בהם כה' ואם ירנה לכתור מה
 שברא יחזור לאחוריו הנהלך עוגל באמירות האלפא
 כיות ומשקע הכריאה מאלים בקרקע וממות עכ'
 ומעין זה כתב הר' שנתאי בפי' סי' יצירה וזל ואקים אגלו
 אשון ואקים שששפים יום ויום הכס למדת שאלפים פלס
 קודם בריאת העולם היה סכס משפס אומיו של תורה
 ואים חכרסם ומגלגל ועושה מכלם דכח' אחר ומגלגל
 פנים ואחור ככל כח איות ומיה עושה עוד דבורים
 גלגלים ודבורים גדולים מלא דבור חזי דבור שלישי
 דבור פי' סכס דבור אחור כזה וזה וכדול מה
 ומה ומגלגל פנים ואחור באומיותם ובקודיותם
 ומזה מספר ומכיוס עד כלה וכל זה היה עשה ה'כ
 על שביה רונה לברא העול' במאמרו ובכחו שם הגדול
 ולפיכך היה מגלגל האומיות כדי להביא את שמו הגדול
 סכסל' וכו' אשר מכחי אותו השם הנקדש והכרץ
 כעשה כל מעשה בראשית ברנע קטן כהרף עין גלי
 לאות ויביעה כי אם בדברו ובניונו ובאמרו כדנשע

דבר ש' פנים בעשו וכו' ועוד היום הנה מלכלל
האומיות כדי להגויא מהם כל דברי שלטנות שכלל
הארץ עכ' כל אלה תגדלו לישב בלכבו כי אין ענין
האומיות שזכר המגדל ומספר גורם עורם באויר

הדברים כמדון מאמר הראיה לרעה שהנס כמסכים
ונאים מכח מה שהוכיח על דושים השמות וסדומה להם
מדריך הדבור והכח וכו' וכן את אשר כבר ביארנו
על אמרו אל מעשה יוגרו בכמות וכו' על פי סכמ

אבל יש לו על מה להבין
מכח נשים זהו הורא וזו
בלבד נא בתוך הנאים מאמר
הלמכן שזכרו עש היינו
מוסד כלי ספק על מוסדות
הקבלה הנעלמת כי אומס
לא הכמה עמי ולא כס
שזכרו מה שכתבתי למעלה
לבלתי הכתיאת עממי בצומ
כתיובתליות אומה התכמה
כאשר לא כוון הסדר בכאן
לדבר על סודותיה עש
הימו בלתי דומה עניינים
אלא שלא הרשה את עממי
להרום אליה כאמרו אשר כך

ושתים נתיבות פלאו חכמה שהם עשר ספירו'
ועשרו ושתים אותיות רבו אל יציאת הנמצאו'
אל מעשה יוצרו כל יוכרו ולא יוכרו בכמות
ובא כות והכמות מספר וסוד המספר אינו כי
אם בעשרה כמו שאמר עשר ספירות בלי מה
עשר ולא תשע עשר ולא אחת עשרה ולהם
סוד חתום למה עמד החשבון על עשרה לא
פחות ולא יתר ועל זה סמך לו הבן בחכמה
וחכם בכינה בחון בהם וחקור בהם כל מהם
ודע וחשוב וצוד והעמ' דבר על בירורו לא נורו
והשב יוצד על מכונו ומדתן עשד שאין להם
סוף

הראשון כחמס עמי
ביאורו על פי סכמ הומו' א'
מעשה יוכרו בכמות וכו'
סרמז אל יציאת הסמנאות אל
גכול מעשה אשר יוכרו וכו'
ויובלנו למיחס ע' העשר
ספירות והכח אומיות
ככמות ונאיכות ומס
סוקיים בידי אמת הכמס
הום האחרון מן הראשון כוס
ראומי שאמרי פסלימו ביאור
ענין הכמות באמרו והכמות
מכפר וכו' זכא לו אל
ביאור ענין האיכות אמר
ואמר כן סכרתם באיכות

שזה כדורה וסוד עמוק למאד והפירוש אמור וכבר
כאמ' אין דושיין בספר יצירה אללא בתמים ומשע שסס
מחומים עכ' ועוד אעירך על דברי מוהר' בדכ'אל
בעיקרו האלקיים על סוד האומיות ועל ג' ס' כשנניע
לביאור אמרו והימס דכבור השכלי שנות הכורא והנה
כמו שספר המורה ככלל בעשרת הדברים שהם אמות
המורה ושדשים כדבר הסדר הראשון סימן פ' וכו'כ
אומיות שכן כלל אומיותיהם וזכורם יחד עולה למספר
לכ' והן שתי האומיות המכריחות מן הקנה אל סקנה כ'
על כראשית ול לעיני כל ישראל זכרמו כזה עשורת
הדברים וככ האומיות שלא הפה המחלוקת המודם
ויכודותי כלל האל לאדם שהוא עקר יצירתו והממדמו'
כס המספרים השכליים בגכול העשרה והאומיות
העשרה ושמים הן הנה היו לכל המנא' יסודות ראשוני'
שדשי סבות יצדמס ומדרגת חלו בוד הכורא ית'
מזודגת הכלי ביד החובב בו כי הם הכינו הממרים
ככמות ואיכות אמת לקימול הגודם הפופעת מיוגר כל'
זה מנד האומיות האומיות סכנה עם סמכוון מכל אומ
ואות כמו שכתב וכו' בקה שקדם וכן הלמס
בבקיוב והביאור לטכנ' לאכול ולשמו' מה שכוון הסדר
דכדרי סינאום לקראתן זאתה דע לך שעס כיות
שכדכו ממש עד סמה למי הכמס האומר איך אמר ומ
סמס וכו' אמ' רואם אמ' הדברים שמיים יותר על פי
סכמס האומר בן אמר זה העשר וכו' כי כזה ימוכרו

זכו ועוד כס נכחא שלישיה אל מעשה יוכרר כממו וכו'
ויהיה הביאור אל מעשה שיוכרר ויוגבל על הכמות
והאיכות וסאלד שהיו רל' הככלל מספר וספרד וספר
שהם הממשע וסדגדור והמכתב המתאחדים בקחו ית'
כאמרו הים המתלם וכו' כתיבות פלגות חכמה
מלמזן סכלל ופלא או מלמזן כי פלא ממך דבר
למשעט ענין כסוי והעלם כאמרו בהמדך ונהם סוד
שמוס וכו' ולאמרו כי לרמיון לכ' כתיבות אלו המופלאות
סמחילה תורם נתיא והסלימוס בלמד ססרי כאן לכ'
זהמזורר אמר מסמטום כל ידעום כעירות מלמזן
מספר דבר הלמד מעניינו לפי טמט המגדל כמו שקדם
כלימס נשתי מלות כלי מה רל' שאין שם מספר ונגא
מכלל העשרה וכמו שמדך אמרו עשר ולא תשע וכו'
או תהיה מלה אחת מלמזן עדיו לנלום זהכוכה סיבילום
פיו מלדבר מכחי מה עמד החשבון על עשרם דוקא
וכמו שיבא בדברי סכמד הסמוכים וכתב ראב"ע פ'
שמות ואל מדריך אחרת הם עשר ספירות כלי מה כי לא
מוכל להחל אמר אם לא יהיו עשרה והנה עשרה הום
דומה לאחד והוא שם כולל האחדים שהם מאחד ועד
עשרה ושם העשרה כוללם עם היומס מכפר ראשון
ומתלת המספרים הדומים לאחדו כי בהגיעך א עשרים
או הם שמי עשרות כנגד שמי אחדו ושלישים כנגד שלשים
אחדים וכן כל עשרות עד תשעים הם שמי עשרו כנגד
תשעים אחדים וכהגיעך למספר מאס הוא דומה לאחד

צמחני למשע מלות גם הם כנגד משע אחרים עד
 שזניע לאלף שהם עשר מלות גם הוא האף דומה לאחד
 עד היותם ט' אלפים כנגד ט' אחרים ובהג' י' לשים
 אז כולם המסבון בהיותו רבנס א' וככה עד עשר רבנות
 על הדרך הוא כי כל ראשי המספרים דומים לאחד על
 כן אדרו חכמי המספר כי כל המספרים הם חלק מעשר אף
 התחדם חכמלו או מחברתו אל אחריו או מהשנים
 דרכים נכחדו והנה עשר ספירות כמספר עשר אנכיות
 חמש כנגד חמש וככה הגלגלים משעם שהם גופות
 נכבדות עומדות והעשרים שהם קדש בקראו כן בעבור
 סכדי ככל סוף הכבוד והוא המקיף וכל הגופות מקיף
 עכל' ואחד עשר ולא חמש וכו' כי לשי האמת מדרגת
 האחדים הנה גבוהה למספר משעם אך אחת לא באנו
 עד עתה אל המוחם ואל הנחלה לעשות סך חשך עד
 העשרי קדש כי אז כולם ענייניו להיווה סך כולל ומקיף
 כל האחדים ומכרם יחד ומכאן ולהלן מושגת אחרית
 ולזה רמזו הראשע בארו פ' שמונת הנה כל המשפ' הם
 תשע מדרג אחת והם עשרה מדרג אחת עכ' וכאור
 זה שלא יתכן לומר אחד משע ועם פ' משע כמו שאמר
 אחד עשר ושנים עשר וכן זה כי אם מהיות מספר
 עשר אחרית מדרגת האחדים וראשית מדרגת הכשפים
 אחד כך ולא יושלם הדבר מכל כד וולתי במספר העשר
 על כן אחד עשר ולא משע כמו שהיה עולה על הרוח
 להיותו נקבה גבול האחרים כי אמנם עדיין לא קבל
 המספר תכלית שלמותו לשיחל להתגלגל כעשפת
 כי עד העשרי לא בא וכן עשר ולא אחת עשרה כי
 השלם אין בו תוספת או מדרגת' ובהשלם עכין השסבון
 כלו במספר עשר אין לנו להרחיב עקר גבולו לאין גורך
 כי את אשר כוכל עשותו כמועט' שוא לנו לכא עדין
 במדוכה : הכן בחכמה וכו' אשר שרמו בזה כי על ידו
 חכמת המספרים בחתייתם אל בחינת הכמנאות כראוי
 בעלה בחשבות על מוכס ידיעת נור עליון ועל דרך
 מה שכתב המורה פ' ל' מהראשון וזל יתייב בהכרח
 לכחן סמנאות כלם כפי מה שהם עליו עד שנקח מכל
 מין ומין הקדמות אחיות נודקות ויעלובו כבקצותיהם
 האקיוות וכמה הקדמות ילקחו מטבע המכין ומסגולות
 נרות שתשכרת יורו לנו על עניינים כרחיקם ממנו
 ית' ותורנו תרחקתם על הרבה עניינים אמנם עכין
 סמכונה סגלגלת והחכמ' הטבעית אינו רואה שמשפך
 נתייחס דברים סכרפיים כהשג' ערך הפולס להכנת
 פ' אך היא על האמת לא כפי הדמיונות עכ' ומעין
 סגולת טבע המכין בתועלת הנקצות האלקיות הוא מה
 שכתבן ר' גד' בספר מאזני העיונים דפ' כי סבורא החכם

וניתנה דעה לחכמת הגלגלים על כונן שמים בתוכה
 שכל יום אכסכו מוכאים לכלל דעת קדושים אדירים
 והוא הכרמו עם באירו כדעזו תהומות כנכשו יאמר
 אל סנן כסמא הטובות וסכס ככותה תמכוכ הגלגלים
 וכל זס על ידי סתיוספות

סוף • ואחר כן הכרתם באיכות וחלק העשרים
 ושתיים אחריות שלשה חלקים שלש אמרת
 ושבע כגזרות ושתיים עשרה פשוטות ואמר
 שלש אמר אלה במס עין אמר סוד גדול מופלא
 ובכרסח שבמנו יוצאין אויר ומים ואש שבהן
 נברא הכל כל העולם ושם מידת האיתיות
 האלה עם פערב העולם הגדול והקטן שהוא
 הזארים

נהכיכה מקדם זכרם ולכל ספני פשלה למדרגת ידיעת
 סמכמס האלקית ואל דעו וסאכז וטר וכו' • ונור הוא
 מלשון ניר כאלמו אסוד וקדם נרתנו ויכר אותו כהרת
 ולסיות סדבור כזס על דעת קדושי כאלמו והיא רחוקה
 מאד מקדם וכל אשר תפסע כתיכרכו כה תמנא קנור
 סגנה • על כן סידר המלות הלך וסר • כי תחלס
 אחר דע • ולמנו לא יחשב אספרות ידיעה כדורה
 פעמימים כאלה • ולסור וסאכז • ולסורו שפני מסכה
 וסכר ככונה אין לכו כהס חסוף נור כלומר ניר
 כאלמדנות רחוקות כאלר מוכל שמו תלפת סכלכו •

ואך שיהיה סכ כן יך כתיקון לסזכז ולכיר להשמיד
 דכר על כירורו כפי האסר אלך כדדיעת מניאו • נוס
 מעל גבוס ואלס לא תביע אל סגנת מהותי ושאר סודות
 סעליונות ואל וסכז ונר על מכוכו • ואלר סכז לפי
 סכתפסע מאלדותו ית רכזו כל הכמאלות וטררכים אנו
 לעלות מאלכות סכולס המוככ ארנה ולהכיכ ספרטיס
 אל סכוללים וסכוללים אל יומר כוללים כי כל מה שיעלה
 סענין אל יומר כולל יקרב יומר אל אחרות המדרגה
 סאלקית המיומרת • וכסדר התאלדות הזה כעלה
 מעלס מעלה עד הניעוסו אל האחרות ספזוס בתכלית
 וסנה זה מסלול ודרך אשר יעלה כז כעל מונת סלכנות
 פ' ו מעשר סיסוד כאלמו כי כאלר כתיכוכז כעלות
 הכמאלות כנכז מספין פחות מעלוליון וכל אשר כקודר
 על עילות העילות הן למעלה כנכז מספין פחות
 מן וכל אשר חע' וינס יתמעט מספין עד שניעפ אל
 עילס א' והיא עלת העלות וכיאור כז כי אישי כמנאס
 אין תכלית למסזרם וכאלר כתיכוכז כתיכויספ סכוללים
 אומס יהי ססכרס פחות מן סלויס אשר תתיעס כי
 כל מין מן סעינים כולל אישיס דכים וסמיניס יס תכלית

למספרס וכאלר כענרך סמינים אל סנויס סכוללית
 אומס יהי ססכר סנויס פחות מסכרס כי תת כל
 סז מוסנויס מינים דכים וכל אשר יעלוי יהי מסכר
 סנויס פחות עד אשר יניעו אל סזוי ססזיס וככר
 אחר סעילוסוף כי סזוי

סנויס הס עשרה וסס עש
 וכמה ויך ומנערך וסס
 ומי ומכ וקין וסעל
 וכסעל • וכאלר כקודר
 על עלות אישי מימי עשרת
 סנויס סלס כמנאס מנס
 תכנועה והיסודות סלרככס
 סכס סלס וסרוס וסמיס
 וסעער וכאלר כקודר על

עלות היסודות סלרככס כמנאס סמזר וסכזס וסס
 סכיס וכאלר כקודר על עילנס יהי סכפרס פחות מהס
 והוא כזון סנורא ית ואין מסכר פחות מסכיכ אל סכד
 אל סנורא ית אחר עכפ וכן אמ' דוד עה לך ס' המלכס
 וסמכסל לכל לראס רל כי הוא רס על כל רמיס ועליון
 על כל סעליוכו' וראס כל תחלה ושלח כל עילס ועלול
 עכ • וככן יככז כבי יסודס וכבי יסרלס כל כמנאסות
 יסרו וסזו לסס ראס אחר וכעת יאמר ליסכז וליסרלס
 כפעלות אל כי סעיכו את היוכר על סכיכו כעלותס
 מרכזו ככריו לאלדותו סעלויס • אחר כן סזר על
 סרלסוכית רל על מסכר סעער אשר זכר ואל וזדקן
 עשר סאין לסס סוף לומר סמסכר סעער מתגלגל וסזר
 סלילס עד אין תכלית על הדרך אשר זכרכו מרכז
 סרלכפ פ' סמות וסלוי לזס כזון כעל ספר יסרס כאלר
 עשר סעירי כלי מה כעז סופן כתחלמן ויתחלמן כסופך
 רמז לסיוסס מתגלגלים כענח לעילס כדמות עגולס
 מתגלגלס סאין לס תחלה סופך כי לכל חלק ממכס
 יתיעס רלשית ואחרות מאלך כדורה • ואלכ כרסמס
 כאיכות • למה סכוכס למעלה כי כל הכמאלות ונאל אל
 המסעה ויכזר סככות וסיות • וככר קדם כיאור
 ככמות כאלמו וסכמות מסכר וכו' • סולל ככר ענין
 סאיכות סכס הוא סכס להכרת סמנאסות וסכדלסס כין
 כל מין ומין וזה עי' סכב אומיו כאלר ככרכו ומלכ • רל
 כעל ספר וורה כפ' ספי מכוז כאלמו עשרים וססוף
 אומיות יסוד ג' אלות ז' כעלות סמיס עשרה פשיטות •
 ואמר עלת אמות וכו' • סס ג' והכר דואס כז לז כזון
 סככר לכזר כל דכרי סככר סהוי סמקום ולל רככס
 רק זעיר סכ זעיר סס סולך ומלקט ממכו מעט משיירי
 סככר סככר כעלוי א' כקס סככר כקודמ' סוד גדול וכו' •

הסוד הוא לרעה אך מכה האומות השלש על הרך אשר זכרנו יבאו איור ויום ואם שנה ככל כדאי חלשי משמעות דברו גם הנוטים העליונים תולדתם ימלאו ואין הפרס בנייהם רק כפחות זימר זך כמו סיזכור בסמוך - זכאיכא

הארס ומי, דכת הזסן אחת וקרא אותם עדים נאמנים עולם ונפש ושנה הודיע אותנו כי הסדר אחד ממסדר אחד יתברך - ואם הנמצאות מתחלפות ושונות מזו החלפותם מהמריה שהם שונים מהם עליון ומהם תחתון ומהם עכור ומהם זך אבל מהמ' היוגן הצדות ונוחן התכונות והסדר הגה החכמה בהיה כלם אחת וההשגחה אחת הולכת על סדר ארד ב, זלם הגדול ובאדם ובסדר הגלגלים והוא שאמר עליהם שהם עדים מאמנים על אהדותו יתברך שמו עולם ונפשי ושנה ושם מדורם על קרוב הדמיון הזה שלש אבות אמש בעולם אוירי מיס' אש' כנפש גויה ב'גן' ראש' בשנה רויה קודי חובש'

דברו על השמטת הרץ בלא שלא זכרה משני סיומה הגוף והמאז להיותו כי כלם ירץ אבל איורים זה גוף אשי זה גוף אוירי זה גוף מימיו וכו' ויוסף עוד הסכים לטוף כשער השמים אשר לו שצר כפ' ה' ו' לייסם שלטת אלה למדרגות המלאכים הכוללות כי העלול הראשון שנהם נתייחס אלם והעלול האחרון מהם נתייחס למים והאמנעוים כלם נתייחסו לרוח כמבואר שם. וחולי זכו אהיות איש לקרני הוד המעלה העליונה היות לקיומן קרובות לחומתו של הבה אמת כי החלף דאשית

כמשי סימן כ' בהקדמה השלישית: אבל שמחת חזק הנורות ככמה מקומות הורה על חכמת הנורות מאת הכורח ית' לא משכל פועל או זולתו וכמו שהעיר דותך גמס שקדם כפסקא זו: ונומן התכונות רבובה כי לא עינם הדברים כלכד יבוא חזון אבל גם כן כל מכוכות מקדיהם אשר כהם יושלם עניינם מכל דל' והסדר לא סוף דבר חכמתו לכעמ' הדברים על מתכונתם כעמ' גם כדום התייחס זה עם זה יסלים עמיהם: הנה החכמה כהם כלם אחת זה השמחה וכו' דברו זה על פיית הכמתות ית' מן מתפרסמת ככל חלקי פולמו כשה' ככר כשה פעמים דנות ומה ראשית כראשון סימן כ' באמרו כי בקטן שברמים מפליטת חכמתה מה שאין הדעת משנת אוהי' זכסמוך יבא דברו לא ד אין החכמה בגלגלים ינדלם

מהשכמה נקטן שכחיים זכאן הורה כי חכמה אחת היא וכשנחה אחת שזה בכל הנכריים להודיע ולהודיע אשדותו ית' על ידי המסך דבר אחד שזה בעולם הנדלם בכלל ובקטן שהוא האדם ובכדד נתייחס הכחשים מן הגלגלים שעל ידי סדרם תמסך ההיה על סדור כפלא וכן כל כדואי מעלה זמנה יעדון יידון כיס' אחד כמו שזכרנו: זסם סדורם וכו' רל' שנעל ספר יבירם סדרם כן פ' ג' ונה כלאמו על קירוב הדמיון הזכ' סהו על זה המאד זכדומא אשר ישיית בין עיביכו כנורם מכוכות על סדר ולפי שלא עלה זכרום שם אלא בערכוכיא אשר על קירוב הדמיון סזה זכרום להורות כי על ידי שלטת האותיות הללו הוליד זחדם סדבדיהם המשולשים שזכר כסוד מחלל ומכונה כלאמו כי לא ידע אכום ערכם - זכדור גויה בטן ראש' ככדד איהר משה

האומות והאם אייביהן והיא ומלתי'ן זימטרם מעט מאלהים כי עד המיו לא באו להורות כי כל הנכריים דלאי שפכו אל המבלית הנכבד שהוא הנדלם ית' סנה פועלת כוריות זכאליית לכל כמא' כי כל פעל ה' למענהו - זג' מאמר אויב קן תוי שדי יענני וכמו שתאיתי כדרזם מחונתי האלקית זעינך מחונה אלם אמרו וסתיס בדבור השכלי שמות הכור את אשר אכחוכ שם מיסודו של מהרר כדכויאל כפרקויו האלקיים והבה אויר מיס זלם סם שני העכים ואמנעי אחד כי המיס קרים ולמים וסאלם סמה זיכשה וסאויר סם ולח' זכאופן זה תשלם העידה בהתחבר סם הסעכים עי' אהכעי: וסם מופרכת וכו' רל' בעל ספר יבירם סם פ' ג' -

ובסמוך יזכרו אך ערך אס ערכם: זקרא אתם עדים וכו' - סם פ' ו': הודיע אומכו כי הסדר זכו - זיסו העדות בהיחס כקשרים זה עם זה בשלשלת יחסים מסודרת ושמאלתת כלאר הראות כראש הכסקא: ואם כמכאלות מתחלפות וכו' - סזה למאמר סראכע פ' זילך ידעכו כי ס' אחד זכסמי יבא מהמקבלים - זעשין זה יזכיר כמאוך כלאמו והשכמה אחת כי אין השכמה בגלגלים ינדלם מהשכמה כקטן שתייחס וכו' ודוגמנו לעמן

קול יחודה	מאמר	רביעי	סימן	כח	רלד
שלוש אמות	א	מ	ש		
בעולם	אירי	מיס	אש		
בנפש	גויה	בטן	ראש		
בגיה	רויה	קור	חום		

שבע כפולות בגר כפרת:

בעולם	שבתאי	צדק	מאדים	חמה	נגה	ככב	לבנה
בנפש	חכמה	עושר	ממשלה	חיים	חן	זרע	שלוש
בשנה	שבת	חמשי	שלישי	ראשון	ששי	רביעי	שני

שתיים עשרה פשוטות:

בעולם	טלה	שור	תאומים	סרטן	אריה	בתולה
	סאונים	עקרב	קשת	גדי	דלי	דגים
בנפש	אבר לראות	אבר לשמוע	אבר לתשמע	אבר להריח	אבר לדבר	
	אבר לטעום	אבר לכעוס	אבר לשחוק	אבר להלוך	אבר לישון	
בשנה	ניסן	אייר	סיון	חמוז	אב	אלול
	תשרי	מרחשון	כסליו	טבת	שבט	אדר

לענין מנכס וזכותם כי הנטן העבור הוא למטה
 לטבע האדם והראש היך על לה הוא למעלה כטבע
 האש והגוים באמצע כמו האויר וכן נזכר השם הקוד
 מחלה כנגד האדם והסוס נכפף כנגד האש והרויה
 הוא עת האכיל נאזנע כנגד האויר אי אמר סכוך
 אל ג' חלקי הכנה הנשיאים בשלש החקומות הידועים
 כי הנומח הכשואה בככה שהיא ככלל בשם בטן היא
 היא לשלוחה מתיוחסת למים והחיונית הכשואה כלב
 אשר משכנו באמצע הניף החוכמה גוה ראויה היא
 שתישם לאויר והמכללת הכשואה בחום הראש מלמעלה
 מחכשא לעומת הראש המגובה לשבת זשלשת אלה
 חלקי האדם לשלשת חלקי האדם את עליון אינני
 קטמין ווערך עבדס כמו שינא בדבריו הנמשכו סבע
 בשלו נגד כפית אכן נודע טעם קריאחן כשולר להויהן
 לשולר כהכרת הדגס וכרסה נלעדי קריהתן האמצעית
 לש טעמן מה שאין כן בותר האיתות והנה הוא מיחס
 טבעת האופות האלה אל מעשה הינוד בעולם וזכפש
 ששם: אך אמה הואיןתם האיתות עם הדנרת

סנונדים לא ידענו עד הנה מקומו או טובו מתי אוחה
 לך נאמורה מסופקת מתמי אותה מעולפת ספוריה
 זרים לא אמון כסי ואלוס קרוב לשמוע כי כמו שלאיתות
 נגד כפרת קול ענות נגוד בדגש וקול ענות חלושה
 ברפה גם קול ענות ממונע בין הקנוות וכמו שזכרנו
 כן ימנא פחות ויתר בהשפעת הנבעה משרמים בני
 המחנדים אל המולות ולפי רוב ולפי מבוט השטויס
 בהשפעתם כן עבידי הכפש שהם החכמה והעושר וכו'
 יכשאו לעומתם להתחלף בענייניהם כי כן או כמעט
 שבעה ושבעה מונקית וכן בימות השכנה יש חס טברתו
 מרובה משל כתיבו בהשפעת שבעת המשרמים סמוכים
 על כל אחד מהם כמוכר למגלס סיון ס' ואל גם
 יכשו דכרי הרפנע שכתב בביאור קבלת על אמרו ראש
 את מעשה האלקים כי מי ויכל לתקן את אשר עותו
 ניוס טובה היה בטוב ובחס רעה ראה כי את זה לעמם
 זה עשה האלקים וגו' ואל ראה וכחכם שאין לר
 כחלה וכסף ישמח בהכמתו ולא יכעם בעבור יעשר כר
 ככר נגוד עליו מה שנגוד משפת ימי מלאית ומכיש
 נח נ 8 2 מלאכת

אלא כעת שיש ירכיבו עד אחריו ביום והמכס שהוא
 צעל כמלה וכסף לתס יחזק בדבר שלם יעמוד כאלו
 אחרים לזכרם ביום טוב היה נטוב ושגח לכן
 יש ענין לסתמל כי יום רעה יראו בו עד אחריו גם
 את זה לעומת זה כענין שאל
 כספר יצירה שבע כטולות
 בנד כספתי עכ' וחכמי
 המחכמה המשפטיים מסכימי
 גם הם נרוב מה שחכ' ככאן
 על המתיחסות לזכרנו לכת
 עם הסכמה מוכיחה חכמה
 בנשך ומשלה וכו' וכן
 ארו על מחלוקת המולות על
 איכריו של אדם אך כמשפט
 סדר מתחלק ל סדר המוכיח
 סדר כאשר עיניך מטיחה
 בפתחו של יוליו פירמלאנו
 מאמר ב' סימן כל' ואל
 תחפלא בו כמה שלפנים
 מזכיר הנלבל במערכת

העולם כאשר עשה בו כוכבי לכת וביכ מולות תם
 אחריו כמלי כזו כאל' ולפעמים זוכרנו במערכת
 השנה זכמו שהורו דבריו למצלה באחריו והשנה
 יולכת על סדר אפד כעולם גדול וכאדם ובאדר
 שנגלגלים שפיעינו על סדרי הזמנים נשנה כי למי
 הדראה הנלבל המוח אכלו בסדר הזמנים זולתי נלבל
 ששמש שנו יסדרו חלקי השנה כמו שימנאר : שמים
 עשרה פשוטות וכו' לאלה מחלק ממשלת היצירה
 בעצמיהם המתגשאים לעומתם כמספרם כמשפט וגם
 שכחי התבונה שמו משער סיכ מולות על אכרי יומדים
 אך לא על פי הסדר המוכר בספר היה וכמו שקדם :
 אחר על בני שלמה וכו' לשי השקן שעת החכר נראה
 שהיה בזה כמשיכו ידו על כל מה שאמר והוא פתיחה
 מעין פתיחה לזו שרוח האחד האמיתי ית' היתה מרחפת
 על עמי אלה אחר קדם דברו על אודותם שנהם כנרא
 הפל' ואלה הוסיפו כח בנבונה בג' כפרת וגם אלה
 כמנו מעודם על השמים עשרה הכתובות : הכל נכח
 ענין נבואה שכל גבוה כי הוא המסיה את כלם והנזמן
 להם כח לבנות מול כמעשה היצירה באמור : ועם היום
 היצירות ליעלה מו' כוכבי לכת יח' כנולד דבקה
 מיוחדת הייתה לנגד כפרת על סו' ככחי לכת ולזכ
 הסתמכות על היכ מולות ממשלה מסס וכל זה ניחם
 מכלל ממשל ידו חכר כמסמך כמגובס ונדעת עין לא

שזמנה : ובאברים האלה מקום השתמחות זכו ככופס
 לשי כנראה ששם סיומת מתחלפים ומתרכזים מחד
 הנה הם מתאחדו בסמיים מחד אשר כעין אחרו כנראה
 הפסקתו על ענייני הוראת המסר הה' וכל בן נכחו
 לדבר על האברים שהם
 למטה מהקדום וכו' יזכר
 עם עשאו כמן מדינה ערכן
 כמין מלחמה מוקמת אלו
 כמטרעין עם אלו וכו' עד
 אחריו וכלם ארוקין זה כזה
 עכ' וכראה שהיא עמנו
 ענין ההשתמחות ולפי שזכר
 היכ אברים הממונים כל א'
 על משרת פעולתו והיס
 זה ממונם נכלס הוץ
 מהארבעה סוכרי באסרוכ'
 שאין ענייכו מנוא כחכריהם
 על בן נשא את פניו אלוהם
 באחרו כמו כליות יועבות
 וכו' ולפי כנראה בטעות

כאמט וככד כועם שהרי אלה מונא אחרו כפרטן כמו
 סינא' והנה זכר ארבעה איברים מיוחדים כמדד היכ
 שקדם זכרם והם אכר להרהר וכו' אולם רביאוד הפכין
 אכלו היא שיש באברים האלה מקום השתמחות והסכמת
 ערך בין קנתם וכאחרו סימן לא ומידעתם ככערכת
 האברים ככששים עם הטבעיים מה שאמרנו שכי
 קרומים יש למוח וכנגדם לננים עכ' והוא מה שמסך
 לוח כמו כליות יועבות וכו' כי כל אלה עם היומם
 אברים שבעיים יש להם שזוף יתם עם האברי הכפשיים
 הכליות עם המוח : והטעם לשחוק שהיא פעולת
 ככשית' וכן הככר לכעום' והקיבה לישון כי כל אלו
 מלכד פעולתם הטבעית כרי הם ששתימים זכ' כפעולם
 ככשית כי השינה גם היא יש לה רוחם כפעולה ככפשיית
 באופן עם מנד קשירת החושים סיניכויים והככר
 ככפשיית כפעולות הם כעת כהיא והו מקו' השתמחות
 ושחול שחוק' כי על בן בטולי טחול לא יסחוק יד'
 האברים המוכרים כאן כליות יועבות וטחול שחוק
 וככד כועם וקיבה ישכר' ככד זכרם חל כל כר הרוקם
 ושם פי רש' טחול שחוק מלשון שחוק ושחמם כמו שפי'
 כו החכר' אכל א'יה שהזכיר לזכור מפרש הסמן על
 סימן ג' ממונות עשה דף כו עמוד כ' עשאו מלשון שחוק
 כמזכיר' ומה שממנו לו עם קירקין טוחן לל שחוק דק'
 וכען סכן מוכיח כמדדש אגדס דרסוקין כל עם שברא
 בעול

קול יחודה מאמר

בעלמנו כנגדו נרא כאלם וכו' . עד נרא רחם אל
נרצות בעולם וכנגדו נאדם טחול סופק . כרא את
העוונות וכנגדו קרקבן עוון: ואיכנו ימם סיסים
לכליות כח וכו' . ככר כתתי בדרוש המכונה אגלי

עולם קטן טעם לכליות
ויענות לפי הפולה על רופי
אמנם החנר לא ימקור על
מכת זה רק מים מכרו על
דרך תועת ראה לסודות על
ימם כלי הוצע עם השכל .
וקרחים דכרו למה שכנת
גא' ינו נפרקי איפוקראטי
מאזר ו' פ' כח על אמרו
המפריים לא יעשו קרמים
ול כל כריתת הכנים תזים את
המריים במדרגת הכשים
זכמו מלא תקרה הקרחת
משים לקרירות מונ' . כן
לא תקרה נפרים' עכ'
וכג' אלו ערופות אמר לוי
כה ימיכני ממותא חזיה
לסוף נכרא דשרייה לרמי'
(שיבעל סעודך כפל למרחק

וסכה ראש כמות או בקרקע ונתגדד מומו) אמר
כתמות מוחים דרין ואכין אכיו התם דסיכו לומ שאין
עולד . ופי רמי' נתמות מוחיה דרין דואנ הים עליו
איו לו לזה שכתתמות מוחו . שאם מוליד תולדת האיש
מן המוח היא באה שגיד הכשה של ינד וגיד הגומם כלן
מחוכרים לחוט השדרים שהוא מחכבל ויובא מתמת
השדרה ונעשה גיד אלל היריב' וככס למכו . עכ' .
כנו לכלי המזין . כי איד יעלה מן האוכל אשר יאכל
וימאכך גאית עזן אל המוח וככך מתחדש השינה:
משם שהוא המלך . כאמרו כמחוק לכ ככשה כמלך
במלכותו והוא מסדר סיסים ומושל בחלקיו . על כן
ככלל האיברים הפרטיים לא יבא לסימו אחד מיוחד
פנמונו ואין לים לו כח פרטי כי ממנו תיצאות כל
אברי החיים: ולא הקרום והריאה וכו' . ככר ביארנו
שמוסם כשמי סימן לו באמרו וכן כנטרף הלב אל הריאה
והגרון והאף והקרום וכו' : כי אם בררך המקרה . כי
פכל הולך אחר העקר עד מאזר הכתוב מכל משמר
ככר לכך כי ממנו מוצאות מים . והמוח ככס וכו' .
וככר עלם וכרוכו כמם שאמר אכר לראות אכר לשמוע
ככו' . כי מוצאותים ממנו לסימו מקור סמוס ככודע:

רביעי סימן כח

עוד כיום לאיברים וכו' . הוסיף טעם שמי על אשר
זכר כספר יצירה הלך והקרום והריאה וממנו . וזה כי
אין לכנו עונס היום לזכור מן האיברים פכמיים דין
פמייתים לעולם ההיום הטבעית והם האיברים

המכונים למעם מן המסך
המכיל בין איברי הכשים
לאיברי המזון טעם מקום
הכש הטבעית הנמוס
ושפ' נמר לוים אכרי הקרבן
וסם הפתי' סודי' ש' זכרים
כמחוק . ואפשר שכונ כוש
כי להיות זוף האדם מחלק
ל' חלקים מכוומס ככד ג'
העולמו' כי מן המסך ולמטה
מלם טבעי ככד העולם
סוס התמתין . ולמעלם ממנו
עולם הדיות ככד עולם
הנלגלים כי על כן יאמר עד
לכ שמים' . גס לפי דעת
המח' סן סן החי' פכמיככה
כמבוא תכלו נפרקי המרככה
ראש ח' ג' . ועולם הדכוד
ושכל הוא הראש ככד

עולם המלאכים . והיה עקר הקרבות לשכון ככוד
בארנו כי מול העבין האלקי עלינו יגלב באמצעותם
כמו שזכר נשמי סימן לו ונכמומות וולמו' . על כן סימה
בחיית האברים הכקרבים . מן החלק החייתים אל
העול' הטבעי התמתין אשר יחול סס הככוד באמצעות'
ולא כמר כלב עם כריאה . והקרום המטותים את פניו .
להיותם מתייחסים לעולם הנלגלים . גס לא המוס
המתייחס לפיכס המלאכים אשר אין להם מכו' א העקר
המכוון: ולום דמו כאמרו מכי שהם טבעי האשין וכו' .
כי סס האברים הנריכים לטמירת האיש והם כלי המזון .
ולשמירת המין והם הכליות סכקראו כן כככוד כס
מאות המגשל מוגזרת ככספה וגס כלמס כעסי כככרי
הראבע פ' יקרא . וכל שאר האיברים המנאים סס
הכ להש' סמי הפעוליות האלה: כאשר זכר אפלעון
וכו' . שהשגית סכודא ית' על האדם נשמו הגזר חולק
בין הראש לבין החוט למען משלם בזה השמירה לכש
המשכלת השוכנת נראש כי להיות כוואר משים ריוש
והספקס בין זה לזה כס האידים והעשני' העוליס
מן הלב למעלה ראש ולא ירעו ולא ישימו ככר קדשו .
כשפע החכמס השוכנת שמה: והמוכאים הראשונים וכו' .

קול יחידה מאמר
 קצת עם זה שיחיד נסמך משם נחל וכו' והכנס
 למחר שבמר לו הבורא את הנפחים המוקדמים וכו' מן
 החקים שהוא אשר הם התחלום היסודיות והשרשים
 הטבעיים אשר בשלשנו למטה מן הקדום המנדיל
 וקורא להם הם העולם
 הטבעי נחם שקדם ורמו
 בזה לארבע הלימות כי
 יוצאם מן הכבד ששם יתחום
 סדר ומשם יכרז והיה
 לארבע הלימות הראשיות:
 וישלם בהם ענין נחירת
 האיש הוזהר אולי לפי טבעו
 וכן יתבאר אחר כך ייתן
 דמיון נאצרו ורמו נאצרו
 ששם למטה מהקדום על
 מוצאו הטבעי הירבע וכו'
 עכ' וזה גל שרם ההיה

וכו' לשיירת השין בין מהד הזכר והוא אמרו ששם ינא
 הוצע' בין מגדל הכנה והוא מה שאמר ושם ינא
 העובר שהיהוה שלם עם כמה שבין הד' טבעים הנכב'
 יאצרו כמה שבין וכו' ינא' ואחר כמה שיתחייב מארבעתן
 כי שכבת הוצע והלם הם חזר לאדם כמו שזכר בשלשנו
 ביומן' ויבא עוד וזכרו סמוך לחיזמת הכבד בהקדמה
 האנטיגנס העולה וזכרנו כי האין סימן א' ויותר הכבד
 היוררת הוא דופן המסך כמו שכבד רש' פ' ויקרא וסרכ
 סמורתי הרחב היאור ול' פ' היסך הוא הקדום הלכך
 המנדיל בין איברי הכשמה לאצרו המאכל והופכו של
 זה המסך המקיף לו סביב סביב היה הכבד הדבק
 בגלגלם סביב סביב והכבד הוא קרול כלשון סכמים
 אחר הכבד וטרפשא' דכנדא וכלשון החורה וימרת
 הכבד' עכ' ומנאר איה כי היומרת היה עם קנת
 הכבד ה' הקרב למותו: ולא נחר כלב וכו' כבד קדם
 בדרבנו מה ששערנו נעטם הנחירה הזאת' והאשר
 גל' איהו דעזו נעטם נחיר' וו' השין מה שכבד הרמון
 פ' ויקרא על פס' ק עולה אדם רוח נחוח ל' וזל' ויתר
 רח' ל' אמות הטבע שאומרים בהם כי נעבור שבעי כמי
 אדם עמרים במשכה וכלבד' ובמשכה טיה הכי כאשר
 ימלא וינא קרבן יסמוך ויוי עלינו כנגד המשע' ויתודם
 צמיו כנגד הכבד וישתקף באש הקרב וכלבד' שהם כלי
 המשכה והתאזה והכבדים כנגד ידיו ורגליו של אדם
 העושים כל מלאכתו ויחזיק בדם על המוח כנגד דמו
 כנגדו כדו שיתאז אדם נשמתו כל אלה הם חסא ללא קו
 נשמתו ונכנסו וראוי לו שיפך דמי ויפך דמי וכלל חסד

כיון רבתי

הנורא שלקח ממנו תמורה וכפר בקרבן הזה שיהא דמיון
 החז' דמו נפש חמת נפש וראשי אברי הקרבן כנגד
 ראשי אבריו וכו' עד אמרו ואלה דברים מקבלים
 מושבים הלכך נדברו אנדם עכ': והכבוד פשוט' סוד

לענינו שכל יצירה והפירה
 על עמקו כי מי עוד בסוד
 ס' על הוצאת המנאזס אל
 מפשה יוצר כלל נפשות
 פלאות חכמה המוכרים
 והם המכפרים והאמונים
 כאמור' ומה ז' ערך נמא'
 במערכת האותיות עם מערכת'
 סעולם הגדול והקטן
 ומערכת הוזהר כאמור כי כל
 אה כללו מהשפלה והזרות מה'
 ש' א' ועלם: אין דורשין וכו'
 נראה שכוון להם ששכינה

בחינה שאין דורשין במפשה כראשית נשמים ולכ'
 במרכבה נחמד ח' ח' היה חכה מנין מדעתו' ויבאר
 מפשה בראשית על כפר הי' דם: ויוצע שהם מוזמרים
 להצטר התנאים ההמה: ואחר כך אור שבע כפולו וכו'
 והיכל קדש וכו' הכונה ששם ככל פניו יתום שבע
 הכשוליות הנזכרות כנגד הסס קניות היודעות ימין
 ומאל מעלה ומטה פכ' ואמור' וסיכל הקדש הוא
 הפנין האלקי המאשר בין הפכסים על ידי סוכה נכ'
 מלך פכמה ל' ים כל דבר על מתוכותו וכלתה לא היה
 יכול לעמוד איליו רגע אחד להיותם עם מהותו
 ואמרתיו והסתלק יתקלקל כניינו ויתגטלו כל מרסקו
 קנותיו ויתחפך כחמר חיותם מעיף עיניו בו ויאכזו
 והענין האלקי הוא המאשר בין הפכסים הוא כבוד ה'
 הכקרא נשם חס' ס' כי כמו שהמקום כלת קיום המתקומם
 כן רוח אלקים ירחפת על כפי המנאזס השוכנת אדם
 ובאמצעותם היא הזותבת להם העמדה וקיום סמורתי
 וכמו שכתבו על זה בדרוש מסי' נתיבו האלקית' וישם
 ספך אל דבריו בחמישי סימן' על גורח הנמשי והמייסם
 ביהן מלמד בשלשנו על זה כתב' כאשר נמוגו מוצע
 חחר דק היו ראויים לנורה יותר כככל מראה בה הסכמים
 האלקית יותר והיא הכח אשר לו קנת הכבד והשגה
 וכיון מן הארץ וכו' ויגדל על אשר יולד כמוהו ויגשים
 דע אז ועמוד מפשהו וינקש הודע ההוא כמו המפשה
 ההוא לחכמה המושלת התקופתה בו הנקראת אגלם נכע
 והאלכות משתכלל במערת המן נעבור שלא היה אפשר
 להסאר האיש בעצמו שהוא מוכב מדבריו משתנים וסא

קול יהודה

כל אשר לא הכמות האלה לגדול ולהולדה וקבול המיון
לא ינוע העבועה המקומית הוא אשר יבחינהו טבע
על דברי העילום ופעל האמת שהבורא ית' יבחינה
בתוכו ואתוכו קרא אתה הטכונה היא אם תחזיק
טבע או נפש או כח' וכאשר

דך המזן יומר וזמנך ל
לפלאות נו הכמות פלקית
יומר הוה ראוי לתופעת נורה
זולתי הכחית הטבעיים וכו'
עכ' ודמהו בנקודה והמרכז
אכו' הו' המשפס בכר
גודע הוהס אורך רובס
אעומק' וכבר עכמי דנרסיס
במחציתו הבורכת על ענין
דמיוכו ית' בנקודה זמרט
גל יעקב וישמח ישר' הקורא

כס לקיותם קרובים באינן מה אל דברי הכבר' והנה
בו יתנו כזה כי כמו שכלי מרכז לא יוכלו המצא מס כקוד'
השם קביות שהן תכלית לג' קיים אורך רובס ועומק כי
אמנם המרכז הוא המחברת אשר ממנה יושבו הקוים
באמת כן קביותות התך והמרכז האלקי המכר' והוא
כיון הנורה המושפעת מאלו ית' יקבעו הקביות ויקום
דבר על' מתוכנות' וינחמך פניה ממנו אז אשכחו
ההגברות והודו והפך עליו למחשית ואין מעמד' שם
אין נורה ח' להמצא מס לא איכות ולא כמות שונגלים
אם היא כאן הכל כאן ואם אינה כאן מי כאן' זאפשר
שרמו אל הכח שמכניה הקושר את האלקים אם בפרט
והוא הנקרא טבע פרטי ואם בכלל והוא הנקרא טבע
כולל שעליו מטוף מלמו של הרב המור' עכ' מהראשון
באמרו וכמו שנאדם כח א' יקשור איבריו קצתם בקצת
וגא' הם ויחן לכל אחד מה שגריך שימור עליו' תאקונו
יודעה ממנו מה שז קהו והוא אשר בראו אותו הרופאם
ואמרו הכח המכניה גוף החי והכנה פעמים יקראוהו
טבע' בן בעולם בכללו כח יקשור קצתו בקצתו וישמור
מיכיו שלא יאבדו וישמור אישי מיכיו גכ מרת מה שאפשר
לשמרם וישמור גכ קצת אישי העולם' זה הבח יש בו
עיון אם הוא נחמה הגלגל אם לא עכל גם כשם פ' ו'
בפעל אחרת על ענין הטבע הלא הוא כתיבה למעלה
פראשון כיון עי' ועל העקרי' דבר על או דמיון מאמך
ב' פ' לא' ולא הטבע הזה כיון הרעבע באת' פ' מש' בעיט
על פסוק ועברתם את ה' אלקיכם ונדך את למחך וגו'
וזל והשי' למחך מסדיו כמר בישראל והוסי מורח וכאשר
אמרו ויאין חכמת יודיריבס דך ישנה לכל דבר שלט

מאמר רביעי סימן כח

ויק לסס והכלל פיהם גופם פר אל חשפעת הכחש
אלא הפך הדבר שהכחש סדס א חשפעת הנוף ובסתמך
הכחש יתאמך כח השומר כנוף שיקבל אדם מן הפעמים וסומו
הקצר מולדת האנס הכרבת תהיה בכל מאכל וסמס וסומו

האלקי המדובר בין ההפכים' ודמהו בנקודה
והמרכז בגוף בעל הששה צדדים לא שם נלעות
ושלשה המשכים ובעוד שלא תקבע כ' יאקבע
התוך לא יקבעו הקצו' והעיר על הערך אשר
בין אלה ובין הכח הסובל לכל שבו יתחברו
ההפכים בערך הנקבע בעולם ונפש ושנה כי
שם לכל א' מהם דבר כולל את חלקיו ובסדר
ארתו' . ואמר תלי בעולם ככרך על כסאו' .
גלגל

הכולל ירמוח הסדר באמרו במחך וסעיד על הפך
אשר בין אלה ובין הכח הסובל לכל וכו' . רנה בזה
שהורה על הערך הכמות בין הכמות כלם ובין
כח האלקי הסובל אשר בו ישמרו ויתאמרו כל
חלקים' על קיים שממד בדמיון הערך הנקבע למעלה
באמרו ושם מערכת האומיות האלה עם מערכת העולם
הגדול והקטן שהוא האדם ומערכת הזמן אחת וקרא
אותם עדים באמרים עולם בשש ושנה וכו' . עכ' או
באמרו שהעיר על הערך אשר בין אלה הנפשים בעל
הששה נדדים ובין הכח האלקי בסובל לכל שבו יתאמרו
ההפכים שהורכבו מהם' . והערתו בערך הזה בכללם
בערך הכולל הנקבע לו בעולם וכשם זמנה במחצו
להמשך הסדר על שלשין' . וזה כי שם לכל אחד מהם
דבר אלקי כולל את חלקיו ומכדר אותן ונכללם יהיה
ענין הנפוש' כעליו הששה נדדים באמרו אחר כך שהערך
בינם ובין הענין האלקי בסובל ואומם הוא כמלך במלחמה
סווא בין הנכים וכו' : ומכלל מה שזכרנו ויבאר לך
מה שכתב הר"ך על אמרו והנה מכורת זהב כלה ונולה
על ראשה ונבעה ברותיה עליה (זכריו סימן ד' זל' .
בזמן מכורת התורה' . והלמנעי הוא רמז לענין האלקי
המחנך בין ההפכים' . זכן שבע בשולות הם הפכים'
והמכונים לפונם שהוא כלו הפכים ז' ככדו לכת' .
והעולם שם נלעות ושלשה מישרים' . ועל כל בעלש
הוא השניעי והוא הנקודה' . וכן גוף כל דבר' . אל
שכל כפר עירה זכר בעולם שם נלעות לששה נדדים' .
היכול הקדם מכוון באמצע זכר הדבר הסבכד שכל
הנפשים' . עכ' : כי שם לכל אחד וכו' ונכח האלקי ההוא
הבכזל

רלו

הוא השניעי והוא הנקודה' . וכן גוף כל דבר' . אל
שכל כפר עירה זכר בעולם שם נלעות לששה נדדים' .
היכול הקדם מכוון באמצע זכר הדבר הסבכד שכל
הנפשים' . עכ' : כי שם לכל אחד וכו' ונכח האלקי ההוא
הבכזל

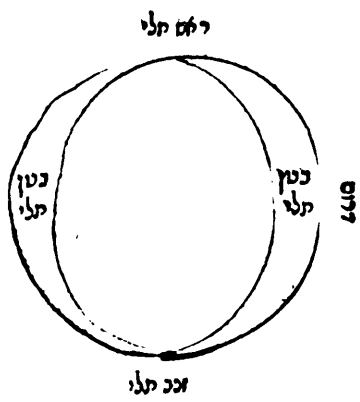
קול יחודה פאר רבנות סימן
 שמונח לבד קורא לו עם מחלוק בכל אסד מחלוקת
 אשר שויקנו בדבריו המוכיח: ואמר תלי בעולם
 וכו' סודות זה אכלו (כמו שכתב) על סנהנת שלמה
 מלך המשיחית שהם עולם סגלכים ועולם פגלגלם
 והעולם המחוקן כי כל אסד
 שהם יחסיים בענין חלקי
 כולל את חלקיו והנה הוא
 פתוח לו את נתיניו שלום
 סתמאדו היקיוס ויחסימו
 ליה דברי בעל כוח שלוכמה
 סכתב מאח' כ' כי וזל השלום
 הוא סוג כולל כל גמדרות
 פכמאל' וזה ליה סיבתאם

באוהלט אס נישוד אס בהטרף: השלו סמוחלט הוא
 שאין בו הסביות ומלחמה כלל וזה ארנס ימנא בזכלים
 פכנדלים: השלום הנאמר ביחוד הוא איש עמו הפכיות
 מה או דומה לו וזה מאכא בנרמיס השמימיים שהם היות
 שאין להם סעף ארנס יש להם לכר דומה להקד' והוא
 סתמאק נדי סתבופי' בהם והסתבופצ האסד מהם למירס
 והשכי למעבר: השלום הנאמר בהטרף הוא איש סמו
 מלממה וספכיות או התנגדות אחתי ועכא ימנא כח כולל
 משלים ביניהם וסומר אוקס שלא וספידו זה לזה וזה לזה
 וזה ארנס כמאר התחוקן סיס בו מהספכיות זה שלא
 יעלם ארנס יש כח סומר ההכיס ופושא שלום נביהם
 ונזה הדרך ישלם שלגת ההיס ואיפן סמניאית חולק
 זה לא יחסיים ולא יתכן דרך סהייה אכ' דאס כמה גדול
 כח השלו ומדרתו מצולת כמניאיות וכו' פכ' וכו'
 פא מה סכתבנו למעלה כי עמימי הגלגלים יושא
 למערכת העולם: אך גלגל השמש יוסם למערכת השמש
 דכמו שיזכור בסמוך שגלגל השמש הכוונה בו יסתדרו
 חלקי השנה: ועל כן יוסם הכס תלי למערכת העולם
 וגלגל השמש למערכת השנה אפם כי חלקי השמש
 חלקיו תלי למערכת העולם לרמוז על מה שלמעלה
 סימנו שהם החלכים וכמו שיכתב: וגלגל השמש על
 שלם הגלגלים להיות השמש מלך גדול אית כנכא סלו:
 תלי עם התכין וכו' בעלי הכמת סתבוס סמו אומחוס
 אומי ומארו במחנת דמיופגולס קימת בנוף הגלגל
 סמלין סכשכש אור סמולות כמנו' היא סמנולת תבועת
 החמה דרך השמש יקרא לס וכלשון לעו אקליסטיקה וכל
 יתר כככי לכס טלבתם ולכו תמת האור אך סס
 מטיס עקלקלותם ממשולת החמה סטיס לכד כסון
 מקנפ מוס ומטיס לכד דרוס מקנפ מזה: ויש
 חלקי כמטיסין מן סמולגל סמכר כממית ויתר סד

שיעור רוח ו מעלות לכאן ולכאן וכן איך מעצמות
 המנבילות שיעור רוחם האור הואל ואין סוס כוכב
 מהנכוכים מרחיק מנועתו מקו כמסולל ביותר מסס
 מעלות לשתי ספאות והוא כוכב כונה סמרחיק כדוד
 ויחר מכל שאר ככריו-

וגלגל בשנה כמלך במדינה לב כנפש כמלך
 במלחמה: תלי שם התנין הנזכר בחכמת
 התכונה הוא בערב גוזהר רסו בו אל עולם
 השכל כי העצם לא תמין בו מבנין הרברים
 הגעלמים אשר לא יושגו במוש ורצונו בגלגל
 גלגל

לחנים בארבע והולכים ומתקנים כשתי קנותם לדמיון
 תכין כמראס סיה סמונכ לענין:

והרעילו קריאתם כשם תלי ספוא כמו תני כסלוק
 דעלגת ומשפטו תכין על' דמיוס סקרוכ כמור
 סזכרנו וכלשון לעז דר' קיבוי' או הוא מלשון סמרוס
 סמרוס כוטה שמיס תלא שמיס: כורא שמיס
 וסטיסם ותליון: וזה סמו אשר יקרא כעבור
 סיומו כטוי מעל סמסולול אשר זכרנו: וראש תלי
 יקרא מקוס סתיכת סשתי עגולות אשר יעבור
 עליו סככב כחמקרוכ סליבו לכד כסון: וזכר תלי
 יקרא מזוס סתיכתו אשר עליו יעבור סככב דרך
 מסנתו להמרחק ממנו לכד דרוס: וכטן תלי הוא
 כמלוח רוחכ הארבע מזה מזה: וכל כוכב מהס
 ילוח עם סתלי לשמו ויאמר תלי לכנה תלי כונה
 וכן לשם סרכניס כמתל' סיס כטוי יוסם ממסולל
 סמיה

השמה ולפי כן יתחלפו התבונים ברחש ובקונר וכל זה
 תחבא רשום בספר הסיפורים שחבר סתקולומיכו כלשון
 לעז מאי אפי' זכונתו עתה בספר שפר סתמי אשר חנר
 בעל ספר יסוד עולם כלר ממנו ולהיו הדפוס הזאת אבל
 הקדמוני חסוד והמורד' שמוה לכלם בעבר והמו שמינו
 בעמק אילי' כל כל המלמי המזנו כלי ועליה נזרע מהם נורת
 לככה נורת דרקון וילכס לים המלס' ואין טפק טכון א'
 הדרקון אשר זכרנו כי להיותו אנלס רב אוב' ואמין כח
 בהשפע לפי דמיונו ותכרס על פני דקיע השאימן הקנה
 א הקנה סיו מיטלי' ענדת איו' וכך הם דברי הרמבם
 שכתב סס' נורת חמד ולכסס' אין עמינו שומלל ענדל
 ויחז זה סוף שמה או קנת ענדל ויחז זה לככה יאל שבעלי
 הנלמי הנקראי' על אכס מיחסי לכככו נזרות עד שאמרים
 נורת שכתו נורת זקן שזורי ונורת כונס נורת כערה וסס
 צחלי זה נזר השמש נורת מלך מעוטר יושב על ענליה
 וכן מיחסי לכל המזלות וסכככו' נורות הרבס והס באותן
 סנזרו מולקי מחליקו הרבס לפי שהם ממארי' כונני וסכוכ
 על דבר מן הדכרי יגדל וירכס בלי ספקי ויחזו נזר המס
 ולכסס רל שמיאל הנזר המיוקסל א השמש והנזרס סמיחס'
 א הלכסס על איזה דעת סיהיס' וסדרקון נורת גוף שים
 צו נינו וקסקסן הדכרי לבין כנשיריו כקסקסז הרג וזו
 נזור' סיתה אנלס מהודל לפי שהיו מיחסיס אותה לחלק
 מחלקי הגלגל והגיד לי איש אשר מבעלי מלאכה זו שזו
 נזור' למלי הלכסס וכקרא בעברי א גווהר ושה א כעזית
 על תכמת כך בשעת כך וכך וסלחיו נזיוה ספר זכרו זה
 לפי שאבי לל ראימי מעולם נורה ו ואמר כי מלמדו נדס
 מלכו נורה ו עס הרבס דברי שסמר לו כסוד עכ' וכבר
 במנא זה רשו' אנל קודניל או מל' כ' ס' מה' ועל פי הדכרי'
 הוללה בשמחו לפני סערי ביאור הכמוב כישעיה כל כיום
 ספוא ופקודה' נכרנו סקסה והגדולה והסוקה על לוימן
 כמש נריו ועל לוימן כמש עקלתון והרב את התמין אשר
 כים' והוא אחד מן המקראו אשר שאל קנין סוטר ומזל
 וקרא כן דמי גס אבי לחון דע' היונא לקראדך' וסס כי
 להיות לוימן ותמין שמות כעלים על דגיס גדולים ועל
 פסו' גס על חלק הגלגל שזכרנו דכר הרלכע שכתב
 לוימן הוא התלי וקרא כרים בענדו שהיו מכריוס מן
 סקסס אל סקסז' ועל לוימן' גס הוא כים והוא נורת
 כמש כי גס נזר כמש כים ועקלתון שס סמאר והתמין סוא
 הגדול אשר כים ויל כי לוימן כמש כרים גס עקלתון סס
 כיכסה והשעס על מלכי סארץ והמכין הוא מלך מכרס
 באשר סוא כמוב בספר ויקוסל ויל מלך כיר והיטר כעיי' ר'
 שמה סכסן סזו רמו עכסר כל נזרו מיל ונגיד שר עכ'
 סר דן גס סוא סכס' יע כמש כרים סעלי' סהוא מכרס מן

הקנה א הקנ'ס סוא עקלתון ועליו כמל סוללס ידו כמש
 כרים ולכירוס סוא גכ סוא משל על מלכי סאמוז' וכן סוא
 בעדקי ר' איעור סחלי מנדו סמאורות ונטוו מן סקנה א'
 סקסה ככרים כמש עקלתון' עכ' אמרתי אבי אל לני כ'
 יד סכניו כטויה להתכבא על מעלת מלכי אשור ומנפי' כ'
 סס סיו כעמו לגרוס הקלה' וכמו שייסד רוב ספסל
 סויוכותיו על ככה' וכבר סהכבא על אנרן שניה כעלסס
 אמת גס יחד וסוא אמרי' לא סו סוודיס מנרים לעורס
 וגו' ומכרי' אדס ולא יא וסוסיס כסר ולא רח וס' יטע ידו
 וכסל' עזור וכסל' עזור ויחדו כלס יכסלן וגו' ונזר' אשור
 נכר-ב לא איש וסר כ לא אדס סמלכנו וגו' וידענו סכסס
 סל מעלה כסרובה סקלה ליסרע מלחמה כערע מלקיס
 סחלס כסלילת כסס והסכק סשפע הורד עליה מלמלעלס
 עד מלס סכעיב וסלקי מנרי' אשפע ספטי' וכמל' יסעיסו
 עכמו ס' יע' סמא מנרי' ככה ס' רוככ על פק סל וגל מנרי'
 וכסו א לי מנרי' מעסיו ולככ מנרי' יסס כקרכו וגו' ונסמיין
 כ' אמ' וסיס כיום סהוא יפקוד ס' על ככא סמרו כמרו ועל
 מלכי סאדרי' נכאמ' וגו' וסמר הלככו ונזר' סממה וגו' והכוכ'
 מנזר' כו מדכרי חל' כי על מעלת ספרים העליוני' דכר
 הכמוב והרלכע הרחיב סס' א' באמרו סס' יע רבי' שסרסו
 זה על קדרי סאוריו והככו סקן המלכיס סהן עומדים
 לעזור לגיו ולסיות לגיו אחד לסטסס וזה מנזר' כספר
 דיאל על כן אמר ועל מלכי סאדמה באדמה כו מלכות
 סמלכיס דכקה עם מלכות סמלכיס וכו' עד אמרן
 וספרה וגומר עעס הלככה והסמס כס' ס מוסל' וססס
 מלכי סאדמה יכשו גס מקדר סמסס וסלכסס וכו' עכ'
 וכן כמכ סמל' פ' כל אל פרעה על ססוק וכל אלק'
 מנרים אשפע ספטיס וזל ועל דעמי ירמו סכמוב לסר'
 מעלה ארי מנרים כעכין יפקוד ס' על נכא סמרוס
 כמרוס ועל מלכי סאדמה נכאדמה והכס ספטי' מולס
 וסרי סמזלות שפליסס והכמוב ירמו ויקר' כעלסס עכ'
 והכס מלמד כפתינו' הללו סלג מי לא יסא כו משמעו
 הכתיב סז ספככו עליו ממכסל לעומס' וקול כניא
 ס' אלקיס דכר מי לא יככא סכוכת אמרו כיום סהוא
 יפקוד ס' כמכרו סקסה והגדולה והסוקה על לוימן כמש
 כרים ס' על מלכמת נכא סמיס סמכוכית כמלי ותמין
 ודרקון סקוס מהלכי סכעה כוככי לכח לה' וס'
 מנדו סמאורות מכריוס מן סקנה אל סקנה כדכרי ר'
 אליסר הגדול סכרכו למעלה' סן לא יפול לג' אדס
 לספקק על זה כי לא דכר רוס סוא סרמו כזה לסלילס
 כח סשפעט עליוניס על מלכי ארץ' וכעמק אשר זה
 ליעד ספלת מלך אשור אשר דמהו ללוימן כמש עקלתון
 כי סו ארמיתיו עקלקלות מלך עד לסלילס כסענלס

לא' נכה ידו עשיתי ובחכמתי כי כבודתי וזו' יעשה י'
 אחיו כן ינא דבר היסוד על מעלת מלך מזרים שרמז לו
 באמרו והגן את המנון אשר בים כמאמר יחוק אלעליו
 פי' כל כעני ענין פרעה מלך מצרים התמים הגדול
 הרובץ בתוך יאוריו וגומר'
 ונסי' כל ש' קינה על פרעה
 מלך מצרים ואמרת לו כי כשר
 גויס נדמית ואמס במקום
 כימים וגומר' וסנה נמר לו
 שכניא דרך נחית הלשון
 לרמז לו שני המלכו' הנזכרו'
 בכנוי דמס לכנויו של חלק
 קגלבל סמורה על קשר נגף
 שמרוס מנת חלקם וכוסם
 כאמור' וכנגד מעלת שלטתם
 יוסדו ג' מאריו ספר הכטוש'

גלגל השמש הגדולה שבו יסתדרו חלקי השנה
 ולב מסדר החיים ומושל בחלקיו ורוצה לומר
 שהחכמה בשלשה אחת' והענין האלקי אחד
 והחלוק ביניה' איננו כי אם בהחלפו' היוליה'
 ודמה הענין האלקי כשהוא מנהיג הרוחניים
 במלך על כסאו אשר יעשו דבריו ברמז מעט
 אצל הגולחו ועבדיו המכידו' אותו מבלי תנוע'
 מהם וממנו' ודמהו כשהוא מנהיג הגלגלים
 במלך

מכנין הדברים הנעלמים אשר לא יושגו בחוש' כוונתו
 אנלי על ענש הסמים שראוי לנכות בו עולם השכל
 הנעלם כאמור' ונלכ' כמוב לא' כי התכין בו מכנין וכו'
 ולפי זס יתנאל עוד משה ממנא' כמות בספרי הקדמוכים
 פסיו ממארו' סכנחיו במסוג'
 פג'לת הנחש המסים ענמו
 כעגול ראש וזכך כדרך אחד
 וכמו שזכר רש"י' הוכב על
 אמרו בתנור עככאי מאי
 עככאי אר' יודיה אמר שמואל
 פסקיטוהו דכדי' כעככא' וזל'
 עככא נחש מדרכו ליעשות
 כעגולה לסככס וזכו אכל שני'
 עכ' ודכ'ס מנא' וכוהו נסדי יער
 פשרים המנארי' ענין הדמיון
 קום מנד פהנחחיות אין

מכלית לו ובעגול זה סוכב סוף ועל סביבותיו סכ'
 וכן היו הדברים הנעלמים כעלי הנחחיות מוכושים
 ונרמזים בתכין כמאמר החכר' ואין ספק אנלי כי הסכס
 הזה הוא הסכסו' באמת וקורה חלוק' הסכסא מנד שמוף
 תלת נזורה בשלשן ערב כי קן קורין נכס זה גם מאמר
 הענש: גלגל הסמש הנוטס' שכוה כוטס ממחוס
 היום חניו לכפון וחניו לדרוס כאמנע אזור המחלות
 ככודע למי ספקר א פתח פער מלאת סמים' או אמר
 כוטה בעבור נטיית מרכבו ממרכבו העולם אשר נבחיכה
 זו נקרא הגלגל סכוסא' את הסמש יונא' מרכו: ולכ
 מהכר החיי' וכו' כמו סקדס כשי' בו' כו' סכחמה וכו'
 דוגמת זה כתב למעלה באמרו וחס הנמנאות מתחלפות
 ושוכות וכו' ומעין זה נראהו מ' ב'ח ובחלסי' מ'י'ז גם
 בחמישי' בהקדמה הכל'ית מ'י' נ' באמרו בי חכמתו
 כפרעוס ונימוס על הדמיון אינכס הקצרת מהחכמתו
 כסדור כגלגלים אך המחלפו' הדברים מחמת חומריהם
 וכו': ודמה הענין באלקו' כספוא' סכס' הדוכמיים וכו'
 אל תמכה בפסך איד כובל החלצ' הבהירם מה סקדס
 מ'י' ג' משמיות המלאכים על דעת החכר וינא עוד זכרו
 בפסטי' נחם מת הספר' וזכאן וזרו משפטיו סכס' מלאכים
 דוכמיים סאין להם תבועה כלל במשפטם הכלמי' גשמיים
 כי אכנס מרש' הפגלי' הזס יהיס כוא עכמו במס סיאמר
 מ'י' כ' לתשובת המלך השואל אותו לאמר מה הנודך אל
 אותיות היו' או אל מלאך וגלגל וזולת זה עס הבודאס
 בחפץ הנורא ובחדוש רע'לס וכו' והוא השיבו סגינות
 מלך כוזר זה האמת ובאמונה באמת ועזיבת מה שאין
 צורך עליו אך עמא' היה זה הענין מאברהם אבינו
 כשנתקדש

באמרו הקסה והגדולה והחזקה' והכל עולה כקס
 אחר מתוקן כסוג' וסוד כל לראות איד כוזן להזכיר
 סמס ולכנה נס' כל ודקון נס' כל' על דרך מאמר
 פתכא' מנא' נורת מה נורת לכנה נורת דקון וכו' כאמר
 מראית נחם סקדס' מוכף על זה מה שידענו מסגולת
 ראש חלי וזכו לסיות בו המחורות לוקיס לסימן רע
 לאומות ההנה וכן כתב הראש' פ' שמות אכל ביאור
 סביב אשר אהיה וזל' אין לה (ל' ללכס) אור משמנה
 כי אם מהשמש והעד כי בהסתכרה עמו עס ראש מלי
 או וזכו לא' מראס השמש אם הים ביום ואס היתס לכח
 ששמש נלילה נאחד המקומות סכוכים ויהי אור כלכנה
 כעדר עכ' ואחכ' כיוקו' דכרי' הראש' על אמרו כיום
 ספוא' יפקוד ה' ככרנו וגומר' והנה לפי דעתי כוזן אל
 ביאורכו סכן ככב זאת הפקידה כמו הכמונה למעלה'
 לריתן הוא התלוי וכו' עכ' וירמזו לאמרו למעלה יקוד
 פ' על כבא' הערום וגומר' כאמר סודעתי' ואחר כל
 זאת אין לנו לספאל איד כיומו נשס החלי' אל עולם השכל
 (כמאמר החכר) למעלת החלק ההוא מנין חלקי הגלגל
 בהגבילו' רוחם סאזור שהוא יב מעלות באמור' והוא
 סחלק הזה אשר תלסם מחמתו תכועת מאורי אור סבעת
 סכוכים סמטריתם כעברס על כל חלקו החוליות
 סקניויות סמה עני' כן הפעויות סוכות יורדות בעולם
 וכן הים סחלק ספוא' מעולם שכל ענש סמיים לטוכרי'
 ולהיות כי אין ידעית סקסעכו' מני' אית' סחלאך דק
 באמנעות פכועת סגלגל לדעת סג'לסוסים וכמו
 שימנאל בסמיית הספר מ'י' כל' היתס סוראסו' ככונה
 לגמון על ידו אל עולם השכל וסו' אמרו פי הענש בו

בשכחכרה לנו האלקות והאלהות קודם שירכר עמו במחוק ואחר שדבר עמו הניח הקשיות וכן לכתב רנון האלקים מעמו וכו' עכ' וענין השם בהשגחה מוכח שמלך פי' שולטו ועבדו ומלכי תנועה מהם וממנו *

הוא כי הפרמטים גם הט
ישלמו רנונו כסדרו שהנהג'
בוולת תנועה * אמנם אכפי
סיל שומרי משמרתם המה
יתנועעו ללבב בטליותותם
למבוא דברי חפץ : כי
הוא נרדק להראות וכו' כי
כאור פני מלך חיים לכל
מדינתו * והגלגלי ההולכים
וסוככים אלה ואנה ונכל
הארץ יבא קום * מורים על
כבוד מלכותו יתברך כאמרו
השמים מספרים כבוד ל וגו'
ונכן מפני מוראו נחת הוא
כל העולם כלו ומשפיעו
למשגלותו ומיחלי למעולותיו
ודמחו כשהוא מכהיו את
המים וכו' כיון בזה אל
הנבנת העולם הספול וזכר
ספיר' להיותם החלק העקרי
ממנו ונפרט האדם שהוא
הסוי המדבר הכי נכבד *

שהוא בין הפכים וכו' וכן
פענין האלקי הממפסט
בעולם הזה הרוכז בין
משפתי הפכים סידועים
הוא הממכר והקוסר אותם
בהטיילו שלום ההמאחדות
ביניהם יגידו אלו ויגבר
על אלו כפי מה שיגזור
במחמתו לסיות שלום מתוך כמורכב מהם : והמחמה
אמת וכו' כתבאר זס למעלה עם הוראת המקומות
אשר באו על כיונא בני * מחפעל וכו' אמרי אמרו
שהח' הנה מקבל רועם כבאר עבקהרועם סוה על היותו
מחפעל על ידי משגרו גלי הפכים אשר עליו
יעברו בזה אשר זס והוא נושאם כמו שיתבאר במשימי
פי' כ' זלף רועים הפכים הנאים עליו וכו' :

ומכלה אותם סומן וכו' * ל' על ידי מיינות הספכים
שסם סים קומן מכלם ספיים הכברים ולא סיה נשאר

כמלך במדינה כי הוא צריך להראות בפנורת
המדינה שיראה על כל חלק ממנה במשלתו
ומוראו ותועלותיו * ודעה כשהוא מנהיג
החיים כמלך במלחמ' שהוא בין הפכים ישתדל
להגביר אהביו ולגכר על אויביו והחכמה
אחת כי אין החכמה בגלגלי גדולה מהחכמה
בקטן שבחיים * אך גדולת מעלתם בעבור
שהם מחומר זך וקיים לא יכלם כי אם בוראם
והחיים מחומר מקבל רושם מתפעל רושמים
בו ההפכים הבאים עליו תמיד מקור וחום
וזולתם ומכלה אותם הזמן לולי החכמה אשר
החכמה להם בזכר וננקבה להשאיר המין
בהאבר האישים וזה בסבוכי הגלגל והזריחה
והשקיעה אשר העיר עליו הספר הזה ואמר
שאין הפרש בין יצירת הזכר והנקבה אלא
מה שיש בין הראות איברים מה והסתרים *

וכבר ביארנו זה בניתוח שאיברי הנקב כאיברי
דזכר אלא שהם מהופכים אל פניהם כמו שאב'
זכר באמש ונקבה באשם חוזר הגלגל פנים
ואחור אין בשובה למעלה מענג ואין ברעה
למטה מנגע רוצה לומר שאותיו אמש ואשם
וענג ונגע אחת הן ואין ביניהם אלא ההקדמ'
והאיחור כמו שהזריחה והשקיעה לגלגל א'

בחוקו ובחוקו אנחנו רצוא ושוב *

ורמז

מהם שריד ופליט לולי החכמה וכו' : וזה בסבוכי הגלגל
וכו' הוא גלגל ששם בסבוכיו בגלגלו המטה המוכר
למעלה * וכאמר הפילוסוף בספר ספויס והספסד
שפי' תנועת השמש בגלגלו הנזכר הוית הדברים
והספסד הולך ומתמיד רכוש

ושכן : השפר חזו' ספר יצירה
אשר הוא מתיבב כה על כיאור
ענייניו * ולא שאין הפרש וכו'
כונתו בזה לנאר מה שכתוב
בספר יצירה פי' : זכר כאמש
וכקכ' באש' להורו' ארך השוו'
היצירה נאכרי הנקבה וסוכר
שזים יסד ואין הספרש ניסיה'

זולתי בסיות איברי הנקבה
מסופכים לאיברי הזכר על
דוגמת היפוך אותיות אמש
ואשם וראיתי ממלך על זה
מאמר חזל' זס יצרו מנחון *
וזס יצרו מכפכים * זלף כי
על כן יוחם אמש לזכר לפי
שכאלפא ביתא דלת כ"ה
מתחלק המס' ביוד וזכרי הוא
כמו איש ואשם לאשה כי
במלך פי' כ"ה כ"ה פי' אלפא
ביתא דלף כ"ה הרי הוא כמו
אשם וכל זה רסוק מכל' ומיו
כי לא כיון רק לקדושת
האניות ואיסורין * ונרף לזכ'
כיאור הנאמר פס' כ' חוזר
הגלגל פעים ואחור : ואין
לעונה למעלה מענג וכו'
שכן סיה הנקבה אינלו
וענייכו לפי דעתו כי כמו
שסורת הגלגל חליטה פכים

ואחור בזריחה ושקיעה סיה אחת בחק הגלגל עם היותם
מתחלפת בחקו איננו כי בערך אליכו מיוסם לו זריסס
ושקיעה כפי אורך המקומו אשר נשם שמה לא בתכונת
ענמו אשר לעולם דברו נכח בשמי' וזרח הוא שם ממיד על
אופן אחד כלתי מתחלק כן יהיה בטובה וברעה הכרמי'
באותיות ענג ונגעכי יבחק החלף הזה בערכנו עם
סיות הכל ככחיכת ענמו סטוב הנמור במלכו וירא
אלקים את כל אשר עשה והנה טוב מאד * ונעיריתו של
ד' תמיד וקסס טוב מות * וכענין זה גם כן איברי הזכר
נט ב 2 59 והכנס

אמריכז סגנונים כהפך אותיות אמש ואמש סן כן
שיכרים קדומים והאיים נעמם עם היות שם כחכות
שהפך אז וכרנו: ורמו לאכרים שם למטה וכו'
כעתן לבאר מאמר המצר ההוא פ' ה' שהוא לבי כספתו

וכי לנעוים ושני עליזים שני
יפנים ושני עליזים עשאן
כמין מריבה ערכן כמין
שלקמת: והלג לפרק השני
גרך ליה מס שמוכנס עם
מקנת אלו מנטרפין עם
אלו אלו תמורת אלו וכו'
ניהם כלאויו על זה שא
לרמו על סאיכרים שם
למטה מ: מקדום וכו' והם
סאיכרים הנכריים לשירות
פאיש ככנד וימר כלי המון
ולשירות המין ככליית
חולתת כמו שזכרו למעלה
אל אמרו ועיד כי יש
לאיכרי' שם למטה מהקרו'
שסולק מוד וכו' ושם נילרנו
ענין מונח הענבים על

הלמו: ופעלויים כנגד קיכס יפנס שהוא כסו
לכלי המון כאמור: כי על ידי המון ועלו כאלה
וכלל ההמש עם הקיבה כאמרו כני עליזים: והסמי
יוענים הם הכליות היוצנות: ופעלויים כנגד
הטחול לשחוק כי הוא
מקנה המרס הזמורה
הפעילות כמוזכר למעלה
וכנרף אלו סנטן המותי
את המותיות הסוכה וכנר
ישיאו כני מעו ישיאו מנד
הסנוי שהוא לרומת כקופ
הטחול: ומה שאמר עשאן
כמין מריבה וכו': הורס על
ספניות עכעי האיכרים
הסם כאיכותיהם כל אסד
כני טרך פעולתו הנממש
איש על ידו: וכמה שאמר
מקנת אלו מנטרפין עם
אלו וכו' הורס על סכמתם
ומאמדם על דרך מס
ההקדים בראש סמקאל על
הויאז ספר ינירס נדכרים

מחלפים מתרנים מנד אבל הם מתאחדים מנד אסר
וכו': וכלל דבריו שסאיכרים ינדרו זה לזה כקנת
איכותיהם גם ינטרפו כקנתם וימנח ביניהם ערך
רסם זה תמורת זה וזה כנגד זה וכלם מתאחדים כקמר
אמין לתועלת כלל המורכב עד שאין שלום יונא להם א
עמוך מריבה: וזה מנד כענין האלקי סקוסד
והמסחר בין ההתכים ומכלול לעשות: כל זה אסר
סדר היתרות וכו' רל סכל זה הכיח כעל ספר ינירס
אסר ססדר היתרות כפרק הראשון ממנו כאמרו עשר
ססירו כליאז וכו' ואמר ססדר סדכר כסזכר וכו' כאמר
אחת רוח אלקים פיים שמים רוח מרום וכו' שאז סולך
ועונה שם ענין העשר ספירות לאסת אחת עם סכעך
מין: ולא זכר סכה ססס כנוסרות וסס רום: ססת
מרום: מערב: נפון: ודרום: כי מקום סוכס להם כסס
סיכא לסחנדר בו אלל אמרו וימו מעש מסור ססס
הכנגד וכו' ושז יבאר אומס על סני קניות הנלגל
הסממס כעכעת סותמו של סם יקו וכו' וכמו שיבא
מעני שהוא הנרף וסססו להיו' וכו' ויוו דבריו כסמוכי
כי לא על סים דות סמסמכס ס לנדס היסה סכוכה:
כי הלוך ילך ובאר ארי ספר היורה על דבר
עליונים כזו שינא ויאך אכ כן ינדק אלגס כמאמר כ

ארבע סליחות שמונחס מן
שדס וכו' לך נאל סמקום ססו' כי ממנו כיתס אל
סמקום ססס אורה וסמחה: וסמס דבריו לבאר סהרמו
כזה מוכן נדדך כלל עם היות פיקסה לבאר חלקיו
סגמדרים כילו תאמר לדעת סרמו סמוחד ללועזים
לפעלויים ולולתס אמנס סרמו סכולל סמוכן סו' מענין
צורך סכעלי חיים אל ססככי כי סס כיוון אל סעולם הזה
התפתחן שעקר עניינו סכעלי חיים כמוזכר למעלה אל
לאורו ודמיו כססו' סמכיו ססיים וכו' וסאיכרי סיים
אללו על סרות הד' טעמים ססכיים יכונס וסקן עמן
סככותם על אופן ימשך בו קיים המורכב לכל דבריו
לכל משיט ו עד סהמריבה ענמה סמסח מזלוקת לס
סיים ססוזה להקיים זל וכן גורמים סנלמו ולולי
סכ': וככה עם היות אלל ינד ססכר אל כילור ענין
עליונים לנעוים וסכריסם ולא עוד אלל סו' ענימי
הודס ולא כו' כי יקסה לבאר פרטי חלקים סאלס:
מז סכה מקום אמנו ליססס כלופס מן לרבריו סמוכרי'
כמה סקדס כאמרו וכאיכרים סאלה מקום ססתמס
כזו כליית יצגנות וסמול סמק וככד כוצס וקיכס
יסס וכו' כי סכס סלועזים כנגד סכנד סכועס עם כים
שלאומה ססתמס כו' סקרו על ידי סכעס נא

אל זכר הארץ וזכני שהיו הגוף וסמנו להווי כלם ארץ וכו' : אבל הכונה כמו שזכרנו למעלה אבל אמרו ושאם אמות וכו' כי אור מים ואם הם יסודו לכל כנרא אצל לכל ימצא כפי מדרגתו כדרכו יסודותיו וסמנות הללו משותפי לכלם וכבר נחמס גם לשרפי היסודות בעולם שאילו ככודע לכעלי הכח' שהיו והיה לפי זה הורה על טעם השמט הארץ בהמשיכו דכרו על היסודות הנמא' אכלו להיות זה דמיון ודומא' ליסודות יותר הנמכות למדרגותיהם כי משפט אסר לטע' כלם איש איש על מקומו מדרגתו כמעלה ומשיבות באמור עד שינדק בדרך זה מה שדרשו אל הכל היה מן פער והכל שכל העפר אפי' גלגל סמה: כי כלם ארץ וכו' כי כל המתהווה בארץ עקר

הארץ אלא שנטרפו לוי שאר היסודות: אבל אמרתי גוף אפי' וכו' כפי רוב היסוד המעורב נמורכב: על בן הקדו' שלם אמר' כבר וזכרו ענינו למעלה והוא רוח הקדש וכו' הוא אשר דבר נשכי ביד' שמנטיירו מן הגש' הדק הרוחני רוח הנק' הקדש המור והרוחניו הקבא' ככוד ה וכו' וזכר עניינו למעלה סיג' ואם התבאר ענין העלאים אנס הם לדעתו כנראו מן הגש' הדק הרוחני ובה מתחברו הנפש' הרוחניו הכוכבי פש' מדבק בהשדר' וכעין אמרו בחמישי ביר' והוא עולם המלאכות ועולם המחמה כאשר הדבק הכסם בו מנוס וכו': ואחרתי האור המושג הוא כיאור לאמרו פתים רוח מרוח ואמר מושג להכדיל בין רוח זה לרוח שקדש המכר פתם הייתי' גשמי הוא בלתי מושג לעצם ש' זמנו אשם קנהו יראש וי' שרד לו הוא עין זהה כשזרת כמו שזכר למעלה סי' ג' ולהכדיל בין האור הזה המושג אכן רוח הקדש הכלתי מושג יושם לרוח הקדש מאי' אור' שאינו כתשג כמו שאבוא אחריו המו' וכו' והוא לביאו אמרו ג' מים ממתיכו כרוב זה א' המניא' הנאון רבינו מצדיה באמרו ככידול כשר ודס יכול לפעו'ת כן שמתחלה הכל רוח שיו ובעשו מיהו וכו' ומשך על סדר מלמעלה למטה כי מרוח הקדש יבא רוח קבא' אור מושג זמן האוי' הוא גלא מים סיים וכל זה הם דכרו דקי' פליונים למעלה מן השמי' ויור' על זה מה שיזכור אצל באמרו מים מרוח הקדש ופגע תקו' יתרו ורשע' ועיש' וכו' ואלו סית' כותמו על המי'

המאמריו' הך יאמ' סמה' חקק ופגע תקו' ופחו הו' אלו וסבר כהבאר בזה שקד כי תקו' כאמ' על ההו' והראשון על בן ארתי שאן' לו אלתי צכיי' דקי' דומתי' משתלשלו וכו' חסר וס' מלמעלה למטה וזכר דעת הפילוסופים' א' אשר משל לר' ע' המושג' ככה' על המי'

כי כלם ארץ אבל אומרים זה גוף אישי וזה גוף מימתי על בן הקדו' שלש אבות אש ובים ורוח והקדו' רוח אלקים והוא רוח הקדש ממנה נבראים הטלאים הרוחניים ובה מתחברות הפשות הרוחניות ואחריה האור המושג ואחריו המים אשר מעל לדקיע לא השיגתם הקשת הפילוסופים על בן לא הודו בהם ואפשר שיאמר בו אומר שהו' כדור הקרה שקרוין בערבי ומהריר ומקום חלית הגעת העבים ואחריו מקום האש הטבעי שקרוין אותו בלשון ערבי אלא תוד

כאשר

המכרי' הוא מקום האש הטבעי וכו' ובחמישי סי' יד' יספק על מציאותו באמרו וזהה לא תספק בטענותם ביפודות הארבעה ראשונה ותפתע אומם בעולם האש אשר יטעמי טעם האש העליונה וכו' והנאון רבינו מצדיה בני כשר יצירם הקריב אל השכל אפסיות התחדש האש מן המושג באמרו א' תמה איך יובא האש מן המי' שהיו נדעת בני אדם המושגות מתן לפעית כך ולהנזיר אש ממים כיצד מביא כלו זכוכית שיהו' מאלוה זכוכית בקורא נר' כלבו ומאלוה מים וכותמו בשמש בירש תחת שכתה על סמה מתגבר יצירת של פתמים מניב לכלו הזכוכית יובא אש מן המים אשר בזכוכית אומים א' חקא' יובא ככ' כמות היתאות מן הכלו ויציעיר' פכ' יאולס ראש לשום לכ' כי יביאנו הירבם למר' שלא על פי שפתו וביאורו באמרו הדברים' אלא על דעת באמרו שקדש וכו' אלא כדור הקרה כי הוא ופ' אשר יאמר שאמר המים סוכרם ויהי מקום האש' אך לטי' פתת בעל ספר יצירה ח' למר' כן ספרי כשרק הכו' ענמו כמות לאמר אש ממים חקק ופגע כה ככא' הכנוד ואופרים וטרפ' ומיות הקדש ומלאכי' ששרת' וכו' וכדברים מוכים ה' היומה אש עליונה דקה וחסה ראוי' לייצרת כל בעיני' האש' ועל' כל כמים מטיגרו' כמפכה ממי' מה כמי' הביאור על פי ש' מטיגרו' כמבכתה לכפר היצירם והמאי' על דעת האמר הכלתי מקסי' לו טוס בשום פנים כ'

המאמריו' הך יאמ' סמה' חקק ופגע תקו' ופחו הו' אלו וסבר כהבאר בזה שקד כי תקו' כאמ' על ההו' והראשון על בן ארתי שאן' לו אלתי צכיי' דקי' דומתי' משתלשלו וכו' חסר וס' מלמעלה למטה וזכר דעת הפילוסופים' א' אשר משל לר' ע' המושג' ככה' על המי' המניא' ככס' בגבול האש' מן האור הקמיר וכמו שזכר המור' כשני פ' להוא המה' טעם יפלו הא' דים ויתחמש מהם הספר והשכל ודומיה' וקרא ככוד הקרה בעבור הקרינות שבו' וזהו דעת הראש' פ' נראית ואלו נטפ' הסכס' ספורנו ונדבר עוד על אדמיו' בחמישי סי' י' באמרו המקרה נמים רומא' כמא' אשר משל לר' קיעי' ואחריו מקום האש וכו' הוא כיאור מה שאמר ארכש אש ממים והכונה שאמר המים

המכרי' הוא מקום האש הטבעי וכו' ובחמישי סי' יד' יספק על מציאותו באמרו וזהה לא תספק בטענותם ביפודות הארבעה ראשונה ותפתע אומם בעולם האש אשר יטעמי טעם האש העליונה וכו' והנאון רבינו מצדיה בני כשר יצירם הקריב אל השכל אפסיות התחדש האש מן המושג באמרו א' תמה איך יובא האש מן המי' שהיו נדעת בני אדם המושגות מתן לפעית כך ולהנזיר אש ממים כיצד מביא כלו זכוכית שיהו' מאלוה זכוכית בקורא נר' כלבו ומאלוה מים וכותמו בשמש בירש תחת שכתה על סמה מתגבר יצירת של פתמים מניב לכלו הזכוכית יובא אש מן המים אשר בזכוכית אומים א' חקא' יובא ככ' כמות היתאות מן הכלו ויציעיר' פכ' יאולס ראש לשום לכ' כי יביאנו הירבם למר' שלא על פי שפתו וביאורו באמרו הדברים' אלא על דעת באמרו שקדש וכו' אלא כדור הקרה כי הוא ופ' אשר יאמר שאמר המים סוכרם ויהי מקום האש' אך לטי' פתת בעל ספר יצירה ח' למר' כן ספרי כשרק הכו' ענמו כמות לאמר אש ממים חקק ופגע כה ככא' הכנוד ואופרים וטרפ' ומיות הקדש ומלאכי' ששרת' וכו' וכדברים מוכים ה' היומה אש עליונה דקה וחסה ראוי' לייצרת כל בעיני' האש' ועל' כל כמים מטיגרו' כמפכה ממי' מה כמי' הביאור על פי ש' מטיגרו' כמבכתה לכפר היצירם והמאי' על דעת האמר הכלתי מקסי' לו טוס בשום פנים כ'

ישנה ויכל לשם ארבע אש מימי ספק ומנב בה כמא שכבוד ואצבס וטרעיס וזות סקדס וכו' על האש פטעבית הלוי. כאשר חומרים על ורומ אלקים וכו' ספור למה שאמר במים אש ועל לרקיע שהוא כדור הקדס וכו' ועד ערך דכתיבס על

מים הנזכרים כסמוק ורומ אקים מרחפת על פני מים שרבה בו סמך הראשון אמר זה לחקרים הנעת דבריו אל אש כוון להזכיר סמך ויורה עשה מתחו מים וכו' כי סדברים הללו מייחסים ליו' ואשר סכוון למת טעם משני מה קראו למים הם סכמיים נכס מים כי יזה זה דוגמת קריאתם ככה למחר הראשון שהוא נוצא הכח וההכנס סכוללת ל א לז כל הנווד ועם זה מושל הנעה וו אל אש יוכ רוכנא מלאך אחר עשה שני שליחות להות לו כותרות למעלה ולמטה עלי איכות לסימות מנד עבמו מחולל וכעדר כל פבורות ומקריי כמו שיתבאר במסימסי ב' אינל תהו וכהו

פדיס מייחסים למחר הראשון מנד העדר והסכנה אמר בו וכמו שתרס אנקלוס נדיו ויוקטיא לא בהרמבן שפירש תהו על החמר וכהו על סגורה וכן חדרו דבריו במימיו סי' ב' נאמרו וכבר סכנו קנת אכסיס כי המים סכודים כתחלת מצעה נראית כווי להוילי פואת וכו' עד אמרו וכהו כהעדר הנורה והחמור כמחך תחו וכהו עכ' עד שהתאחד וכו' שקבל איכות והכנס אל קבלת סגורות ססוכב אחו' כאשרו מרחפת על פני מים וכהו אותו אלקים כי רוסו הוא סכנו שישעל בכל דבר כרכבו ודמות סמך השכעי במים וכו' סמן טעם א הדמיון סוס אש דמו בו סמך הטכע למים יואר שים זה דמיון כיון כיומר כמו שהולך וכושא מחך הכיבוד לא יפיעו פעולות ססכע וכו' כי הטכע האלקי הושעל נולד ספ פולח וקוסע ומשעל נקרכו על כל סלק ממנו לפנת עביו היחכע מזה כי קתלכס סככס כוללת וכו' רק להקטת לו עמוכס

ותאר כשטחיותו כלכד ואין לו עסק כלל כשנוי נורמס סענמית כפנימיותו ולהכינו אל קבלת נורה סתמול על הרכנתו כאשר יעשס זה הטכע הסוכן נקרכו וזין הוס אלס סהיה ככר וכו' רונה למר שאי אספר להמכוו מאומס סוים טכעי

רק כשימרח ויתרכך תחלה רונה למר סיתחלת ויתלמחל כמים הנבר' למען יוכל לענוד נחלקיו כס הפעולה השנעית המרחפת על פניו להכינו אל קנול נורמו' או מתרכב כלוש מים עם קמס

אי מקרי' סמקס סוא קרס לו להמחדש וכל שלימות אש בו כמשעט הנבר' סכוסלים במקרה אמנס כענכ איכנו פועל ככיונל בו חלתי כזיתו על התכונה הכוכרת רונה למר כמכוכת המים זכ ונר ואמכ כאשר ממש פעלת הטכע נחלקיו יתקסס מס ססוקר לסמקסס מאנו וכעין אמנס אל למים סיו כיוס ראשון ונקרסע כשפי' רסי דכר סככס לטויק על ככה כסער סער

השמים סער כ' פ' לומר וכבר העיר וולתי אל עמך סיות ססער סכללי כמשל כמים ולא כשאר סיסוד' וכתן ססכה לזה לפי סהמים אמנעיים כן סרוך והקודי כי סס כטכעס מתפרדים הנריס ולמעשים כסימחוק כהס קוקר מתלכדים וכפסיאס וממקסיס לפיכך כיווד שיפעל הטכע כמשל כסס כוככת מנהיגו עד שיחיהו ממנו המנאים הנשמירפל טכעס הכלות לכל אחר ואמר כלי מוככ לא מנד סקוסי ולא מנד סרוך עכ' יואר על הדות לזה עשס מתהו ממש וכו' לפי מה סכתי להכין כסי ססוד' על פסיק שבי יתבאר אלנו עשס תסחו ממש כי מן ססמך הראשון יתהיה דבר ש' בו ממש עי' כנורס ועשס איכו ישנו הוא ככל עכין זה כבלרת סוכות כי סוא קורא למחר סזה אינו מזה שאמר הכתוב ממש ותהו כשכנו לו וכאמרו סס כי סתהו אחר האפס ואכנו דבר ואשר עוד סכוון כאמרו עשס מתהו ממש לנורת הנשמיה סכוללת שיבאר עמינה כפסימסי ב' סיא סמלכשו ססמר

קור יהודה מאמר רבתי סימן כח דם

האמר הראשון מחלה וכוונתו בו ממש לדעתן סיכא - ואמר ועשה את אשר אינו יסכו על הצרות הפרטיות מהד' יהודות' ואמר ומצב עמודים גדולים על ההיות שמורבבות מהם שחס מכילות כוכב הטבע בכל מה שקדם - או שכוון באמרו עמודי גדולים א' הדי'סודות ענמם והוא פרטו של ראשון כי מחלה הכיח טעמם אינו יסכו ולאכ' ביאר מה שמה אלה - וכל זה מאויר שאינו בתפש' והוא דוח אלקים המוזכר למעלה שהוא סבת התאיך החמר לקבל הצדו'

באמור וקרא כן לעונם דקומו' וכבר קדמה בערמבו כי קרא דוח מרמס אויר מושג לכדלי' בינו וכן דוח הקדש הנקרא דוח אלקים - והכס יהיה דוח אלקים בקרא אויר בלתי מושג והוא ענמו לשון אויר שאינו בתפש' ולש' זס ואמר שהכל בהיס' מכה דוח הקדש המוזכר למעלה : ועוד אמר מים מרוח חקק ומכח תהו ובהו' וכו' - מיתין ויפרטהו אלינו ולא יכיה הלשון הזה לפנינו כחומר בעדר טורה - הוא הדבר אשר דברתי כי לא דמה החבר בגשמי' להשיג כהפך יצירה עקר מחובו וכמרע בהפרדת הליקו באמרו למעלה והרמו מוכן לגמרי ואם יקשש לבאר הפרדתו וכו' וכבר קדם דברו לאמור והסוד עמוק מאד והפירוט אסור וכו' ועתה מה בעשה לדברים האס' הסתומים ביום שידובר בס' - רק לקבל עליהם אחד מן הניאורים המתפלטים המוכחים לפנינו בפירוטם מפר יצירה המעורבתים - עם היות שלא ראיתי בשום אחד מהם מה שפסא דוח שבמים בוחס הימנו - ואולם הכרסא בעיני על ככה כי למס שקדם ביאורו אך עשם מתמו אומם וכו' לצורות אך מכה האויר הכלמי מושג שהוא דוח האלקים כאמור במשך כל מדר היצירה ועדין לא ביאר אך כנרא' הסיולי ענמו הנקרא תסו כמו שקדם -

בא עכשו לסודיענו כי היה זה מכה מים מרוח מוכר למעלה שחס המים הרחוביים אשר מעל לרקיע וכמשכו מן האויר המושג במבואר שמה וכהס חקק ומכח תהו ובהו ורפש' וטעו וכו' רל' שמכח המים העליונים נחקק וכמכח הסמך הראשון ובמשך ביה מדרגה אשר מדרגה ב' עשאו רפש' וטוטו רמו להתאינו בתפש' אלקים עי' התכחו בעין סמים הנגרים וכאמרו במה שקדם שאין הווה אלא שיהיה כבר בתכונת האוים ובגר וכו' כגר וכו' ולהורות על הכתו לקבל צורת השמיות אשר עשאו כמין ערוגה התיכן כמין סומה הבכך כמין מעזיבה - ובאמרו

יבן מים עליהם וכעשו עפר רמו להשעמנו עליהם כורע בשמיות אשר ההכנות הנזכרות - והרמו ככון כמסל הזה על שש הקנות כי ערוגה כנגד הנד' החסיין והסוואס על ארבע הצדויות והמעזיבה על הנד' העליון כי הוא שס כלל לכנין מעל התקרה וכמו שכתב לדק בשרש עזני' וכמך רכיבו ספרים מים מרוח כלומר מרוס פיו כנראו המי' ברכיבו כשר ודם יכול לעשות כן שמתלחח הכל דוח פיו וכעשו מים כך הנה נפש והנניא מים מלחוח הרוס

עד אין חקר ומספר ומאוזן המים מכח תסו ובהו' עכ' ושמש כלל עוד נצטרפה חלוקה הסמר הוא לצדונו כדרך זורעי ירק למען יכון לקבל צורות מתחלפות בחלקים מתפלטים ממנו וכמו שזכור בחמישי' ס' ב' - ואפשר עוד שכוון לר' מדרגות הנמצאים התפתוים מן הסמר התחתון כי באמרו רפש' וטעו כוון להכנתו אל צורת התחתנים ובאמרו ערוגה פוין להכנתו אל צורת הכמחים אשר יבינו וישרו נצטרפותים ובאמרו סומם רמו אל הכנתו לקבל צורת בעלי החיים ב' לחווק סדרותם דמה אותם לחומו ובאמרו מעזיבה כוון אל מדרג' צורת האדם העליונה שצנורו' הללו והיא השלמות והתכלית כענין המעזיבה שהיא גמר כל כבנין והעליון שבו וסיה ביאור אמרו יבן מים וכו' על השלמת הדברים אשר נעפר יסודם - ואמר עוד תהו וכו' וירוק וכו' לשי טעם ביאורנו יפודם זס על פני דברים אשר יונתנו בקוילי הראשון - באחד סיומו ממוצע בין התביאות והסעדר רל' שהוא ממוצע במציאותו בין מה שכתב - ובין מה שכתעל כמו שזכר הראבד בהקדמס ביאורו למפר יצירה וזכור איכרנו בחמישי' ס' ב' - והשני הוא היותו כולל כל הציורות בכח מחד שויו הכנתו אל מול קבלתם וכנגד שיהי' כאו' שמי מל' תהו ובהו' וכמו שזכור בחמישי' ב' כ' על אמרו וככה נסעדר הצורה והכנוי' (לא והבדר) וכו' עיין שמה - ודמה הראשון לקו הידוק המקיף את העולם כלו והוא לדעמי קו האובך המחלק את השמים לשמי חצאי' ומזאיכה במראה קו ירוק והוא דגר ממוצע בין החיי העליון לתחתון גכן הסיולי הזה ממוצע בין המציאות והסעדר באמרו - או יהיה געם הדמיון כי עת הראות הקו הנזכר במראה קו ירוק מקיף את העולם הוא בעצב אחד שקיעת הממה ובנקב קודם וריחמס כי לא נצטרב הולך האור מן הכוה אל הספסד

דרך אורח קרו המעידים ונכבד הוא שם מן הספקד אל
הכונה בדרך מסוף עמנו. וזה כלו מורה על עכש
החזק אשר נו' ושלם ערבן הסויה וההפסד. וכבד
השני דמהי לנכרם מפולמות וכו' והוא כעו מנאמרות
מלשון עדין לנכוס ועמינו

ורמו מעט מכור חשם הנכבד יוד הא' ור' הא'
שד וא נאו' לעצם האלהי המאחד אשר אין
לו מהות כי מהות הדבר וזלת מציאות הדבר
והאלקי' הברך מציאורו הוא מהותו כי מהות
הדבר גדרו והגדר מחובר מסוגו והבדלו ואין
סוג ואין הבדל לעלה הראשונה ובהתייב
שיהיה הוא הוא' וכאשר ספר כי
גרת רבות הדברים

הוא סבוב הגלגל פמו

כמו כנורו ומעלמות ואפסד
פיותו מלשון מלמדי אלמוכי
פנס הוא ענין בסוי והעלם
והכח אל הכחות העלמות
בכח הסיוולו הוא וכה איתן
פחל אנכי מפולמו' משקשו
עמיהם כי נעשיו מל חמד
זה נכסות ובעלמית עקרי
הנורות הללו לו כי בעקד
שכנו לקבל כל הנורות
שהיו לנורות ולא שמיניכס

יודים מים כי מים נמקוס היה כפי לנחמות הממהות
שמנו וכמס' השגם פ' אין דרושין הכיור השאמר על זה
המאר תכל תהו זה קו ירוח המקיף את כל העולם כלו
מצינו יורח חסך לעולם שאכל ישם חסך סמרו סכינמוי
שכתי. כה' אלו אנכס מפולמות והפילגות משוקעות
במיהם שחם יונא מים סלמאר ונטה עליה קו תהו
לאנכי עהו' פכ. וגם זה שלם לקראת שטמנו כי
אנכס מבר כפיותו אל חזר זה וסיותו ממונע בין
משמיות להפסד בערבן הקו ירוח שוכרנו קים מקרם
החסך וההפסד לאיסי השלם אנכס מנד היותו כולל
בכחו א' ב' הנורות המפולגות והמאקשות ובעלמות
בעקר ששנו ינאו היות מעולות וכאנכס מלמות
ששע נכמו. וגם אס חפדס מלת מפולמות מערבן
למות כלשון ראל דנים מעולמים מלל לחים.

היה כי אורנו הנזכר שומר ממונכר כי היותו כלחות
שזרשי סכח הקיום בדברים נתיישג הלשון הזה
אל הנורות המעידות את בעליותן על מוקן מנכס
קיומם וכמו כן אס חפדס המלה כחתי מלות מסול
מות על דרך גל מות יהיה הפכו נודק על הנורות
ששומרות בעליותן מליפול נמות הספקד והכליון:

דמה מעט מסוד השם וכו'. הוא מה שסמכ
שם ספקד שהוא אחר אמרו ארבע אס מוסיכו וכו' חמש
שחם דים נידד ג' פסויות וקבען בשמו הגדול יקו
ומחם נחם ו' קטות עבה למעלה ומחמו ביקו שם חחם
נחת ופכה למטה ומחמו ביקו ששע חחם מורס וענה
לפכו ומחמו בקיו'. שדכית חחם מערב פכה לאחירו
ומחמו בקיו'. תא' שית חחם דדום וענה ליעין ומעט

כיון. פטורית חתם כעון ופנה למיאל ומחמו
כיון. אלו פאר פטורות כלו מה אסת רוח אלקיים
מיום. פמיו רוח מרוס. פלס מים מרוס.
ארבע אס ממים. ורוס. ומסת. מורס.

ומערכ. כעון. ודרום.
פכ. ועכ ניאור זה
מחטשט וסולך אן בקברס
כמנהגו. ומה שחמר סי
השם הזה סנכנד הוא כאות
לעגם סלקי המתאחד סן
כתב המורס נראשון פ' סל
כז' ופנ וכבר קדם עכייס
למעלה ס' יאונ'. ומה שחמר
אמר אין לו מהות כי מהות
הדברו כן כתב המורס
נראשון פ' כל המציאות

המהות מבי עכייס מתאפסים וכפ' כל כתב כי סגדר
סול תאר מורס על מהות דבר ומחמו וכו' וזה סגדר
המאר מרוחק מן האלו ית' אבל כל אדם שהוא ית' אין לו
סבות קודמות סכס סבות מציאותו ויגבל כהס ולזה סוף
מפירסם אבל כל אדם מן המעייסם סמכרירס למס
פ' אמרוסו כי הסס לא יגדר ועוד כתב שם שגם פ' אר
המכות מורס על הכרכס וכר'. ולפי כדלס עשס
החכר ג' מיני ראות לכוים סאין לו ית' סהות. סלסס
מנד היותו מתמלף למציאות ולכ סיס זה רכוי בחקוי ית'
ביחשנו אליו מנחיות ומחוי'. וכבר הסבאר גס אבל
ספילופופיס סיומו ית' אדם פשוט מכל נד'. והוא מס
סוכרכו מטעם המורס פ' כל' וסססי סוף כי עכפ נריכס
אנו לסלק ממנו מאר המסות. מנד שחמסות סוף סגדר
והגדר מחובר ממונ והנדל כאמרכו סלרס פ' מדכר וזה
אלו בחקוי ית' לפיותו אדם פשוט מכל נד כמו שזכרס
ז' א' וסללקיס ית'. מציאותו סואססוסי ס' ססות הדבר
גדרו וכו'. וססלסי סוף מה סכרף לוס סאין כונ ויאן
סנדל לעגם הראשונה לומר שפ' סמל סמנל לו גדר לס
סאין דבר למעלה סמנו ס' סבלסו כמו סחי ססוס סויס
כחלל כנדרו אל ארס וכמו סכמס המערס כראש סלכוס
ימודי יסרס להרמכס. וכלל עוד כזס סללו סיו לו ית'
סונ וסנדל להסלס מחסוחו וגדרו סיו לו סכות קודמוס
וכו' וכמו סוכר סמורס פ' ככ'. והנה נדק בעל חובס
סלככות כמס סכמס כהקדמתו לאמר כי סנוראית' ססוס
אדם אמת לא יסניוהו סוס עכס ולא מקרס: וכאשר ססר
וכו' הלשון סוכ כמך עד אמרו כן כנערך לחקוד סאין
כארכו וכו' והכונה להדוע נודך סחקירס בענין ססס

קניית

לאחר ההתחמש על הפך והתחזות שקד הלך וככופ
אחורית בכל מערכותיה כדרך כשיפתם לפנים כלל
שעריה שיכרכו וזו הס' לא שערי אחור ויהי ראשית
מש דק נב עם כז לכ יט חו וס דג : וספי
ימשך כללוג אות אחת
השלישי כללוג שתי אותיו

המרכות הדברים נכנסו הנלגל כאמור והלא הכותש
אחד הוא ולגלגל על דרך הדמיון ששה נדדים כמו שכתב
הפילוסוף כשני מהפך השמים שיש לגלגל כדמות מעלה
ומטע ימין ושאל פני ואחר ולזה יכר לו הפילוסוף
בכמה את סאמר הנדול

איך הרבו בשלש האותיות ורבעים שלש
אכנים בונות ששה בתים ארבע בונות עשרים
וארבעה בתים צא יחשוב מה שאין הפה יכולה
לדבר ומה שאין האוזן יכולה לשמוע כן
בצטרך לחקור באין נדברו הדברים קודם סבוב
הגלגל והבורא אחר הוא ולגלגל על דרך
הדמיון ששה צדדים והמח לא שש נלפות וקבע
בדבור השכלי שמורת הבורא לא שס לנואל
ובחר לו בדבור הגשמי האותיות היותר דקות
אשר הם כרוחות לשאר האותיות והם היו
ראמר
עוד שמואל היות הנלגל

בנקים שראש בקיטב
הדמות ונלגלו בקיטב
הכפוף ימינו למזרם
ושאלו למערב פניו מופדו
שלא עלה ומחיר אחריו כלפי
מטה ואמר על הדמיון
כי אין לגלגל הלוק איברים
בצלי ששה נדדים כלל
כמו שכתב בנפלי חיים
וחזני כן יוחסי לגלגל
מנד חלק הכמות אשר לו
בחלקים הכוכבים ואפשר
עוד שמואל היות הנלגל

הדברים אל בעל ספר היצירה כי כמו שהאמיות
מתחזות ומתרככות בחים שיכים עם היות הדבור
אחד כן על ידי כב הנלגל יתחלפו בחים דנים
מנתי הככבים ומערכותיהם וכפיהן יתרכו העניינים
המתחלשים מסתתם כמו שזכרנו בראשון סי' א' וכן
נראה מדעת הראשע על אמרו שתי אכנים בונות שתי
בתי וכו' כמוכר שמה ולא ידעתי ממני מה לא הניחו על
פשוטו לומר שתי יורף האמיות כפי דבוי התחלשם
בהייב סבוב הנלגל כל פני הדבוי הוא אשר ממנו
במשך הדבוי הנכבדים הוייל וקדמה הוראהו על סגולת
האמיות לענין זה כמה שקדם ויסיף עוד שנית ידו
במה שיבא איך המרכו האמיות בשלש אותיות וכו' ככר
הזוכר זה למעלה ומשם מתחין מה שחסי ככאן מלשון
ספר היצירה כי לחזר רק כדוף ג' וד' אותיות ומתן להם
צא וחסי וכו' וס' לת' כדמר זה כי אם אחר א' אותיות
ושאל לא השם להזכיר וולת השלם והארבע להיות עקר
אכיוונו באזר הוא שם כי שיטעם ספרו על ארבע אותיו
השם המיוחד יוד הא ויו הא ונכרע על השלם מהם יוד
האוי שמים תהיו השש קנות כמו שכתב כי אמנם
האות הריבועית כשולה היא כמדך הנאום בשלש אלה
כן נקטרך לחקור וכו' ככר זכרנו כי נקטר זה עם אמרו
למעלה ובאשר ספר כי סנת רבות הדברים הוא סבוב
הנלגל וכו' מאן נקטרנו הדברים וכו' איך נקטרנו
הדברים קודם סבוב הנלגל שאז לא היה שם מקום
לעלות בו הדבוי כמו שהיה לנו אחר כן לתלות ששם

ספליין עם כל מה שנמנו כאיש אחד מחובר מתלקף
סוכים ומרכו זה הגיף הכולל הוא מרכו הארץ והוא
מחברת הקיים שמיכה כמאכיס כד הנלגל שלשת הקיים
על אויך רוחם ועומק אשר נקודות תכליתיהם הן שם
הקטיות הכוכבות כמבואר למעלה הכל אמרו ודמהו
בנקודם והמרכו וכו' והוא שם שהורה עליו אהב כאמור
המחייב מכל אחד נד מגדי העולם וקס הנלגל והיות
בדבור השכלי וכו' זה החלו למת טעם לענין הדבוי
בששה נדי הנלגל ואמר שניצל ספר יצירה הכיט וקבע
שם לנואל אשר יקרא לו בדבור השכלי המיוחד לו ית'
ולשכליים כמו שזכיר בסמוך ואמר זה כחר לו בעל
ספר היצירה הנזכר בדבור הגשמי האמיות כיומר דקות
וכו' והוא אמרו שם ביר ג' פסיות וקבען כשיו הנדול
יקו וככר קדם דברו סי ג' על הורגה מעלת אותיות
האוי ושם ביארטוהו ומה יפיו וכשמו לפי הכוכבים
דבוי החכם לטיף נשער השמים שער ג' פ' על הדבור
הראשון כפשיט החיטי ועל הקיל והקריאה שם כששמי
סככד כחמר האמיות ונדמותיהם שמניאו חמר לכל
בעל חמר וזרה לכל בעל צורה כמבואר שם למשכיל
ועל נד היותר טוב ומועיל בענין זה ריימי עוד
להשפידך על דברי מוכרר ברכאל כדדתי סי' ג' כי שם
שם לו חקף האדם ד' מדרגות אותיות או מלות או פסיות
האחת בהיותם כמאנים על שער לזכר דבר ה' כשהש
במבטא שמים סג' בהיות מחשבתו של אדם משוטטת
נס' וסד כשהש כמאנים בשמיות הנפש ועבודתה

ששרשי' והם שרשי האומיות והמלכות והספורים כי נחמ
 עבדות הכעש שרשי מולד המחשבה על ידי המחלקו
 ככעש לאומיות ומלת נחשנות ומס' אומיות הננטף
 ומס' אומיות. המכתב והפלוש המאמר כי כל דבור
 וספור תמלת מולדתו הוא.

מן המחשבה הכוללת מהכתב ואמ' כי החפץ בשהו יוצא בשם הנכבד הזה יהיה' פלוגית כי אחרי שהאומיות הם שרשי המתחלק לשרשי מה שיחפץ ית' (יהיה' כפי גזור הוי) אינם כלל אומיות ומלות ויש הפרש בין הדבור האנושי לדבור

המלאכי כי האנושי להיותו כעשה על ידי כעש בגורה נגוף נרוך לכלים וחושים והמלאכי להיותו כעשה על ידי כעש בלתי בגורה נגוף כעשה בלי כלים גשמיים ושנייה בן האנושי בין המלאכי נעזים על ידי כעש בעלת נורה ונכן יונן מה שארז על המלאכים שמהפכים בלשון פקדם (וכמו פקדם למעלה בדברי סהר) אכן הדבור האלקי המחמה מהאלוק אשר לא יבדק עליו שם כלים גשמיים ואפי' שם נורה הוא יותר דק שרשי ועמוק מן המלאכי וכו' אחרי כן נבאר שם כי באלוק המחשבה והמגישה באים כאחד ויותר מה כי המחשבה ענמה מעשה גמור כי כל הכאכל מהאלוקיך כמחשבה הן בדבור לא ישוב ריקם מכלי פרי כלאה ועל כן סיו ישראל רואים האומיות כמתן תורה וכו' עד אמרו וכן כאחד גם בשרשי האומיות אשר הם שורש מחשבת האלקי שגם הם וסמעה באים כאחד ויותר מזה ששרשי הלו שהם ממנו בהתפשטותו הוא ענש האלוק אל שרשי האומיות שנמשכה וכדבור האלקי הם ענמות האלוק אשר הם ומהם המעשה כי המחשבה וסמעה באים כאחד וכאשר עלה אל מחשבה האלקית להאניל הנקודה אשר מהתפשטותה נאלכו הספירות או שרש המחשבה שנחפצט סיה שרשי האומיות על מחשבות אשר הם ומהם סיה מעשה האנילות שמתנו אשר כך נביאה יצירה ועשיה אם כן על ידי האומיות אלא סיינו שרשיה האניל האלוק ברא יציר ועשה את הכל וכו' ואחרי שנפסדה העולם הלו המחמתן שהוא עולם המעשה נתן הקנה לנו עמו מעשה צורם האומיות אלאו סככדות מיוחדת שרשיהן אשר על ידי כתיבתן או במבטא ירמזו לשרשיהן האומיות כאשר השריכו בוח וימשיכו על האומיות סיהם את השרשי האלקי שהוא כתיבה או מבטא כאמור ועל ידם יתחשו שרשיות וישכו עכש הדברים וינראו כריאם חדשה כי כחשיך באמצעות אומיות המכתב והמבטא שרשי שנאומיות מעשלה הספירות כפי שהמכה נרוך אשר לו נמכרו על לות סך רואה כפיניך מום שדקס מאמר

זעל ספר יצירה שאמר ככז אומיות ברא סכס את עולמו כהביקר זה לא יוסקף אז כפיניך מש שחלק האומיות לאומיות כפולות ופשוטות ודרכו נלגולי האומיות ופעולתם גם מדברי אלם מנין סיות מכואר אמרם אומ פלוכות ספירם פלוגית כי אחרי שהאומיות הם שרש מחשבת האנילות סיהא והם הוא מעשה האנילות והאנילות אם כן הם ענש

הכשירו ושרשם ולפי שאומיות הם כהיה נתיחדו היותם הם ניוחד ענש ההיותו על כן הם שרש וענמו הכשירו על כן קראו לשם ההיותם הענש סיינו מה שהוא ענש כך פירשו החכמים הענש נמקו הוה ולא רנו כשירשו שם המורה ענמותו כאשר רוגים בשם הענש של הכשראי כי הכשראים הם ושם שני דברים אכל הקדוש ברוך הוא הוא שמו ושמו הוא כי כבר שמעת דברי האומיות הם השרשי המתחלק לאומיות במחשבה נרוך הוא ונרוך שמו אם כן הוא ושמו דבר אחד וכאילו נלו האומיות ונלל סהם כך הוא דעת המקובלים ועם כל זה לבי האנילות שרשי סיה נו וחסכ נללם על כן נדק מאמר האומיות לפי האנילות סיה הוא ושמו אחד ונדק גב' שנאנילות נלל האומיות והכו' עד בא דבורו כשימכרו האומיות הדמויות לשרשיהם באופן אסדר אחד ויוליד על ידי האופן והסדר ההוא על אופן זה אין שום ספק כשימכרו באופן אחד לא ויולידו באופן זה כי אם באופן אחד וכי נככל השתנו הסדר יפעל כפי ההשתנות וכן לא בלתי תכלית על כן נדרפנו השמות אל אופנים שונים יש להם סגולות מתחלפו כפי התחלפון הסדר וזאת סיהם הסבה שבסי' החכמי' עוסקי' בכפר יצירה וסיהם מחשבת כדנקת נלגול שרשי אומיות היצירה כפי המכואר כהפך ההוא הוה מתכרי להו ענלל תלחא או אדם או כפי ספתחלפות והנן זה ודעסו כי על ידו מתארכו לך ספקות הרבה וכו' עד כאן הנגמי לפיך מדברי מוהרר ברביאל כפרקיו הנחמדים שאינם מוומכים ביד כל איש אשר ידכנו לנו לקרנם אל העיון ידעתי כי ויעלנו הדברים מאד אל הנחת העיניים כענש והיו למאורות אל אשר ישבו מה עמכו נמה שאכסנו עליו ולא אשר איננו מה עמכו ממה שקדם וזכרו כפסקא קלון ועם היותם סגורות על מדתי אשר קבעתי לנלתי למת בגדולות וכפלאות ממנו וכפרט בניאור דברי הספר הנלתי ככנסים בעיון החברה סיהא כאשר גודעזיך אף גם זאת לא נמנעתי מוכרס' להיומם דברי קרובי פריעם רבת החועלת והסופע ישמע והחלל יחלל ואמר כי החסך וכו' רל' שבעל כפר יצירה כאן במלל

אחת בהם שם קניות פנה למעלה ומצאו ז' ק"ו וכו' כי
בכסוב המצן מצינו ברוח כדכתיב: עוטה אור השם
הנכבד הזה בשלמה והוא שם בן ג' אותיות אלה
ברוחניות זה שם ציונים אותיות שם בן ג' כי הרוחניות

בשולש כאמור: או יהיה
מה שיחשבו כי כל אשר
הצן בשם הזה עשה ויהו
שאר יהיה נפי כגור ק"ו
שם היותו כשם מסתא
אחת אין לשכלו מבחנתו
כי הכי יחם המעשה לחשבו
ית' ולגורית שם ק"ו שכל
ידו יסלם מששה: ואין
שם וכו' הורה על המא
שם דבור שכלו כאמור
והתייחסו אל הגשמי בענין
בצנן הנירוף אשר נמצו
המשיב הרוחני כנדי הגלגל
וזה כי הוא ית' והמלאכים
מדבריו הדיבור השכלי שהוא
ציון שכלם או שפע יוצא מהם
המכוונם דבורותי כדל
מעט המדבר כדבר השם
לטיף כשער השמים שער
ג' פ"ב וקול יתירת העולם
שאלו לפי שעת ספר ויורה
כבר קדמה בראית המלאכי
יודעי היותם שעתיד להיות

ואין ספק שהוא והמלאכים מדברים הדבור
השכלי ויודעים מה שיהיה בעולם הגשמי
קוד' יציר העולם ואין יאצל הדבור וההברה
ממנו על המדברים שהם להבראות בעולם
והיה כדון שיהיה העולם הגשמי נברא בענין
שהוא נאות לגשמיית בשם הגבכר השכלי
הנאות לשם הגשמייתו יוה הוה היו ויה והו
התחייב מכל אחד צד מצדו העולם וקם הגלגל
וזה מתדברם שאינם מכפיקים הכל אם
מפני שהמבוקש עמוק מרשיג או מפני
שתכונותינו מקוצרות או לשני הדברים יחד
ועל דרומה לזה חקרו הפילוסופים והביאם
מחקרם לאמר כי מאחר לא יהיה ממנו כי אם
אחד וקבעו מלאך קרוב נאצל מן הר שון
ואחר כן אמרו כי המלאך הזה יש לו
שתי מדות אחר שהוא יודע מציאותו
בעצמותו לא נעמו והשניות ידיעתו שיש
לו סבה והתחייב ממנו שני דברים

מלאך

בשם לו וכנס פ"ו וכנס ס"ה וכן כהרבו שמו אחרי והעצם
משני שהאותיות ככראות וגם הער הוא דבר ככל נאהותו
והכפודות והעצמי והמנינים שהם ווהר איה הורכבו זה
נוס ונעשות היותו שיש להם ימות ואחיה כמו הלהב
וימר דק מזה אלק פעמים
וכל אחד כפי הקרוב אליו
וכפי השמות סקראים בהם
וכבר יודעתיך שהשמו' הם
כמות אקוילן לשם לו ושאר
השמות הם חוממות שהם
פועל בהם כל היותו וכל
העמיד לבור כי הסי' לא
ישנהו מקום כי אם היות
מטיע הוא הגלגל הים כהיה
שיה' נשט והגלגל הוא נשט
וכל דבר המקיף נשט נשט
הולכין הסי' מש' יסוד מטטרון
כל החוממות זהם תחת ידו
וזינו פועל דבר קטן אין
גדול לא ככה או החוממות
וזהו וקראתי שמו' הקטן
וסדרתי לו כל מדרי בראשי'
מדרי בראשי' הם ששה מדות
שהוא מוכנה עליהן והוא
מעלם ומטה יומן ומטל פני'
ואחור וכנגדן ששה מדות
בשמו' הם הם כנגד ששת ימין
בראשי' ולכן נכרא אדם ניוס

שפי כי הכל היה מכור בידו ע"כ: וזה מהדברים
שאינם מכפיקים וכו': רובה לומר שאינם מכפיקים
פני טוב טעם מתקבל אל כל אדם: ועל קד' מס
לזה חקרו וכו': למצן ישנו לא לכנס אשפות התשטעות
הרכו מן האחד הפשוט שכל זה היה דבורו עד הכנס
מחו' אחר כן כעטרך למ' זור מלין כמרכו וכו': והנאות
מחקרם וכו': וזה המורה בשני פ' ויתנא חורף
לזינו לפנינו כמישי סי' כל' ובמק' ית' כחה ג' כן
שהשפע המגיע מאלו יתכרך להשגיט שכלים כפדריס
ישפע מן השכלים גם כן להאזיני קבית את קבית
עד השכל הפועל' ואילו תפסק המאמת הכפדריס
וכל כפיד תשפע ממנו גם כן המאמה עד שיעצו
הגלגלים אל גלגל היותו ואחרי זה הניף ההיות הכפסד
רובה לומר המאר הראלון ומה שהורכב ממנו נכ'
וכעל העקרים ובר' המאר נכ' ית' ובעל נווה שלום

בתוכה כיון העולם הגשמי ואין על המדברים
דבור והנהגה באותיותיו עד שיקרה בו ברוך אותיות
שם אחד כפנים טובים' ומאשר ידעו זה היה כדון
שימציבו היתרה הגשמיית כאמצעות ענין כמות אל
גשמיית היותו בשם הנכבד השכלי מכל האותיות
והם יחסותו כדורו אותיותיו הרוחניות א' השם הגשמי
שכבר ידעו בו אין יוכל על המדברים כאמור: והוא
השם המנטרף באותיותיו לששת השמות כללו יקו' יוק
וכו' וככן התחייב מרוחניות כל אחד מהם גד מעדי
הצילם וקם הגלגל על מכמו והנה כל מנחת פניו
לקרב אל השכל אין כשעה ברוך האותיות הללו בדבור
השכלי כמו שפעה כדוסם בדבור הגשמי עם היות ה'
אחד ושני אחד' וכזה המיוט כפיוסו למצרכ' החלקית
פ' מעל המד' במטטרון וקראתי שמו' יוד האו' הא הקטן
ומדרי' ית' כל מדרי' בראשי' ואל' קסם קידוע כקרא

שכל גלגל שנמו שכל על הכורה המכרת אחר שהשכל
הוא יקו בו הרכבה בהיותו משכיל עמו ומשכיל סבתו.
וכאלו הוא מורכב משני דברים אחד משני הדברים
הם יתחייב ממנו השכל האחר אשר תחתיו והענין
האחר יתחייב ממנו הגלגל.

ישאלו ויאמרו לי הענין האחר
הפשוט הוא אשר תחייב
ממנו הגלגל אך תחייב
ממנו הגלגל והגלגל
מורכב משני חמדים ושני
כורות אחד הגלגל וכמותו
ואחר הככב הקדוש בגלגל
וכיוצא בו וכספיה הענין על
כד תחייב אל לנו נהרש
לזה המורכב מכלתי סבת
מורכבת יתחייב מחלקם
האחד גרם הגלגל ומחלקם
האחר גרם הככב וכו' :
ע"ז : ומקשים עליה בכמה
מכ"ס אחד מהם וכו' הכונה
לזה שלא נמשך האצילות
לאיג"ל השכל הזה קטוע
מלאך אחד בהשכלת עלת
וכן ממלאך למלאך על פי
הסדר הקודם : הקנה יד
מהראשון אל הקנה קדום
יד ה' מהפשיע בעלול ממנו

כח מחסיף לטבור ממנו לוולחו בשיעור טיובל גם הוא
להחיות ששנו בעלול מרבו להוליד בעלולו בדמותו ומן
הוא הלאה בזה אחר זה ליותר מן באפשר אשר הבינה
למה לא תתחייב מהשכלת שנתנו וכו' ככד כתב
כמורה נבוכי פ"ד הגלגל עמו הוא בעל שכל מלמד שכל
חשוקו שהוא המלאך המיוחד להבנתו ומה שבהעלות
ממנו הוא שכל חשוקו והמלאך הראשון הוא העלול
הראשון אשר המניח שכל חשוקו של גלגל שכתב :
ומהיוד כורות וכו' כי יוכל גם כן שכל גלגל המוליד
ושכל ענינו ועליו כל עניניו אצילותו להפסד ארבע :
ומאין לנו : זהו ענין מה שזכר המורה כשיקו הכוכב
ומי שהשכיל הראשון וכו' ר"ל השכל המניח לו מלמעלה
ובעת אשר יטעון וכו' הכונה שאם יתקשף ארבעות
בכפשי לחמר בו הוא בחכמתו השכיל את ענינו נדון
שיהיה נתעב ע"י לבי הנפתי הכוזבת היה ראוני שאכל
ממנו גלגל : וכן אם יתקשף לחמר שהוא השכיל המלאך

אלה חפ"ד : מלאך וגלגל וכו' המלאך הוא האל מלכו
מלך השכילו שיש לו כחה והגלגל מלך השכילו מנחותו
בעצמו ובעל העקריות מאמר כ"פ ל"ב ב"ר על כונה זו
מה שזל בהשכל עתים חמות עתים ממלכות נשעה
שהדבור יונא מפי הכה חמות

ונשעה שאין הדבור יונא
מפי הקכה ממלכות יפין
מה : ואמר גלגל הכוכבים
הקיימים כי אכל קדומו
ספילוסופי ראשון הוא להם
בסדר הגלגלים : והכס לפי
דעתם שמנס לכו' אולם
אחרי כן סופיו עליהם
גלגל חלק משיעי ועד כס
עצויו לדעת מדעים מקיוב
באו' ולדעת אלו המאך
דכיוו תחמיס מי' יד לחמר
שהודגו השכלים אל חמת
עשה מדמות ואין כזה
שום סתירה כי היו דכיו
שכל על כמות כח אמת מן
הטלופוספי : וזם המאך
הדברים על דעת כח אמת
הים וטעמו כזה כי שם
כורה על סוף מה שהניע
דכיו הטלופוספי בזילות
כי המעדיף הרבה עד

מספר י"א מדריגות : אולם הרלבן המדר עטרה ל זכרה
כי האין מספר הגלגלים שמה ולא חתור : משני שיחסו
אותו וכו' : כיהיה יכנס לדרכה אולם ולכבוד שם
כמת יקד ותנו עם היות כי לא אכשי מופת היה בז' רק
הנרא גרידא היא מהם ואומדנא בעלמא וזו דמות טענה
מידא אין בה בסוף : רובה לומר שאין בה כדי להספיק
טעם כפי הראות שחמוך עליהם הדעת ועל כיוצא
בזה כתב המורה בשם פ"ב ז"ל זה אשר יזכרו ארכוסו
שהשכל הראשון סבה לשני והשם סבה לשלישי וכו' השכל
הראשון מהם פשוט הוא כלל אספק ומאין כרצתה הרכב
שכמותו כאלו הכחות על כד החיוב כמו שיחשוב
ארכוסו : נחמנו כורה לו כל מה שזכור שהשכלים כל
אשר יתחשקו ותחדש בהם הרכב ענייניו אחר משישכליה
ככס וצם הודאמתו לו בואת הממשכה והסכנא אך היו
השכלים סבה לחיוב הגלגלים מהם ואזיה ערך בין החמר
הגלגל אשר אף גלו חמר כלל : אומר שחממו קודמו לו

אשר הוא ראשון בערכו וכמו שכתבו פילוסופים אפלטון
השכלה זו לפי דעתם יתחייב לפי המוכח המיוחד למעלה
שיאכל ממנו מלאך: אמנם זכרתי לך ההתחלות האלה
וכן מעת כאלו לאמר ועל הדומה להם חקרו
פילוסופים וכו' והנה הודיעו

כי עשה כן למען לא יגעו
בכחו עמינו אשר יניחו
בהיות דעתו על דבריו דברי
פילוסופים בחשבו שהם יודו
שמיטיק' מלאו: אבל התחלות
בלם לא יסבול אותם שכל
זכו' כיון למען שזכר בחמישי
פי' ד' נאמרו ולהם כהתחלו'
דעות מפסודות השכליים כיום
השכל העלילתם נכסוב
הגלגל שהוא יבקש שלמות
יאחד לו וכו' יעדין שמה:
לא המקבלים מהם וכו' כי
אמנם המקבלים מאלה מהם
ושומכים על בינתו' אעפר
קריבו הוא שמאכל בנייהם
השכמה' אך נין המעיינים
בהקשתם לא תמנא הסכמה
לעולם הוא נכסוף הפסקא אין
אחד מהם שומכים עם חכירי
עצמם מוסק א' הפכתי' סקדם
עברם וכאלו אלם א' אנכדקליו
וצו' וזולתם הרכה שאין אחד
שפס וכו': וסיו דבריה הלא
קרינים למען שזכר בחמישי
פי' ד' לאמר וכמעט שאין
ששכמה כיון שפי' אישים כמה
שיתפלפו אחר זה מהדעות
במה שאמר הטבע גם
בהרכבם מהטבע ולא כמנא'
בל' אחת מסכמת על דעת
אחת הנה אין זה לחקירם

ויטלים שמתקם עליהם דעתם אבל הם מיעת אחד
משדברים קבלו ממנו כמיעת פיתאגורס וסיעת
אנכדקליה וסיעת ארטוטו וסיעת אפלטון וזולתם וכו':
סימן כו מה סנידך וכו' מה לנו א' דרכם או
כדי למנוח אופן שמתעט הרכנו מן
אחד הטבע לא לנו דרך טעם שפר' יצירה המזכר

בקודמת' נאמרו כן נכרך לחקור מאין כתבו וכו' וכל
לנו דרך הפילוסופים המזכר עם נאמרו ועל הדומה
זה חקרו הפילוסופים' כי לשאזות כמן כבוד על אהבת
טעמו הטבעות ולא עם פארוך א' אומיק' וכו' ככנד שפר
היביר' או א' מלאך וכו' ככנד
דעת הפילוסופים' ואמר עם
הסודאה נחפץ הכורא וכו' .

כאשר כתב סמויה נשי פ' ככ
כנזרם השלישית כי כל פועל
ש פעל בכחו וזרנון לא נכנס
ישעה פעולו מתחלפו דבוע:
עכ' : נכת אחת' לא דרך
עלה ועלול כאמור העמידים .
כאיש' והתולדה' בהשאר
סמין ומכלכלם לרגעי וכו' .
כן כתב דלכע פ' סמית על
דנין סוכי סנה ואל ד' יסועם
אמר הכבוד ששכן נכסם ולת
דבר ככונה כי אך יקרא
סוכי על רגע אחד ועוד
למה נאמר על גזרת פועל .
ואינינו כן עושה שמי' ואלך כי
הוא עוש' תמיד ועשיר' דם
הנה היוונא' משי' אדם . עכ'
וכבר זכרה שמה הזהר על
כיון כו' צמ' שפי' שם נהקד' דתנו
תאמ' הכמו כי כאשר השמים
הסדשי' והאין המדסה אשר
אני עוש' וגו' עשימי לא כתיב
אלא עושה דעניד מדיד
וכו' . נכת בלקי' הזוכר
למענ' בקודמת :

זה עם ההודאה בחפץ הבורא ובחדוש העולם
ושה אלקים ברא את הרברים הרבים במנינים
בבת אחת למיניה' כאשר זכר בסדר בראשי' ושם
בהם כח העמידה והתולדה ומכלכלם לרגעי'
בכת האלהי' כמו שאנחנו אומרים מחדש טובו
בכל יום חביד מעשה בראשית :

סימן כז עשיבת מה
שאין כירך
איו' כי עם ההוא חס כחפץ
הכורא וכחדוש פעולם אין
לנו כירך לאמנעיים לוישכ
נלכנו התעטות הרכנו מן האחד הטבעות' כי אימנם
הרכה פסקו' וסולקו נאמרו החדוש וכפי מה שכתב המורה
נשי פ' י' וכמקומות זולתו : כשנתכרה לו האקו וכו' .
בעלותו נשליבו' מולם העיון הטבעי להכיר את בוראו :
כל כקשומיו' הנקשות וסדרושים העיוניים והנסח השמי
יומר ככין ומכואד : אך הוא הרנון' קלמרו בכלל ש

האמת והאמונה באמת
ועזיבת מה שאין צורך אליו אך שמה היה
זה העיון מאברהם לא לאברהם אבינו
כשנתבררה לו האלהות והאחדות קודם
שידבר עמו במחזה ואחר שדבר עמו הניח
כל בקשורתיו לא קשמינו ושב לבקש רצון
האלקים מעמו אחר שלמדו ואיך הוא הרצון
ובאיוזה

קול יחידה מאמר רבתי סימן נו רמד

אשר יחזק ס' שעשהו האדם וחי: ונאזרה דבר יושג *
 ממות המעשים ושיעורם אשר בהם יפיק רנוכו של
 מקום: ונאזרה מקום * היא ארץ כנען שעליה נאמר
 לו אל הארץ אשר ארץ: בחזון מהאלקים * נקשר עם
 אחרו שהוא ארץ וכו' כיו
 בחזון אשר לו לא תגיע אלי
 בדרכים האלה וכו': אך
 בניו וכו' רוכס למר נקש
 שיהיה אחרק מי ששפתיו
 שליח וכו' וכאלמרו כשליטו מי
 כל שאין מתקרבים ל האקים
 כי אם נמכות האלקים ענמם:
 והוגד ר וכו' הנכה שיכלל
 בגדרו של ספר זה כענין
 שיהי העשר אחריו וכו' מה שאמ
 עשר ספירות כלימה וכו' *
 כי העיר על כלמית פינו
 מלמדנו נסוד זה ולכנו
 מלהיהרנו כי הוא שאל להם
 משכיו קום למקום על טעם
 התפשט המספר עד עשרה
 טעם נכנו והוא מה שאמר מי
 גה עליהם סוד חתום למה
 עמד החשבון על עשרה לא
 עמית ולא יותר וכו' והעשר
 שיהיה הנכס הישר ונדרר על
 דרך גור ארט ומהו המכ
 לני זה שנדרר וכתבנו
 בעפר הוא בענין סוד
 העשרה וכו' * מה שאמר
 עשר ספירות וכו' ועוד
 ארץ דונמת הלשון היה
 בני כט ולא * ומה שאמר
 כי העשרה אחרים מסכימים
 עליהם בחזרה ונמערב וכו'

דונמתו מיכיו כראשון מי כל באמרו וכן מיכן העשרה
 הסכים כל אדם עליו בחזרה ונמערב * איזה טבע יבוא
 לעמוד בעשרה אלא שהוא מקובל ממחיל בו * עכ *
 דנאמרו: לכוד אלקים שאל כוון למה שכתב הראשון פ'
 שמוח וז' והנה עשר ספירות כמספר עשר אכנעו משם
 כנוד שמו וכהה הגלגלים תשעה שהם נשמות ככדורות
 שומדות והעצמי שהוא קדש קדש כן בעמוד שכלו בכל
 במל הכבוד והוא התקוף וכל תנועות חזק * עכ * :

או שכיון זום לעשר הספירות העליונות ואם לא דבר
 מאומה על אודותם עד הכה כמו שהעירומין מי כה: ואם
 רץ לכך וכו' הכול ששיב אסור מרובת לבו בקומו לפרוש
 ולראו נגדו ונעלאו ממנו: שלכך נאמר וכו' * מאמר הכתוב
 (יחזקאל א') יהיו רניא ושוב
 כמאל סנוקס סורה על סופם
 פעם מניבים נחם שלמעלה
 זמם ופתאו לפתע כהרף עין
 יעלימו עיניהם מראו כעין
 דונמת סכר * ואלו גכמות
 שאלו כחכמו כמפלה ממנו:
 ועל דבר זה נכתבה ברית *
 שלא יהיוס מנכ לנקש לו
 כעלמו כלה: ויודקן עשר שאין
 להן סוף כיארנוהו למעלה ס'
 כה על גלגול מספר עשר
 כמלחיליה עד אין תכלית
 ועל כונה זו כיארנו סס ס'
 שאמר ענין מופן כפתלן וכו'
 לסימן מתגלגלי כעמון וכו'
 לשלם כדמות עגולה
 מתגלגלת שאין לה תחלה
 וסוף מסוימות: ואלו כשלהבת
 וכו' להיות על המשך האחד
 מחזירו כיה אחר זה בקשר
 איזין: ודע וחסד וכו' *
 כתבאר עניינם כמי כה:
 שהיוגר אחד וזין כלפדי
 ולפי איכו' שמנסולת האחד
 כמספרים כאל לידו כדמת'
 הכורא כמנאמות כי טבע
 האחד הוא לנל ימאל קודם
 לו * וכן הנודא יתנדק הוא
 סראשק אשר עדיו כל נקר
 יבואו: עכש יגיע השמלסל

הסבית ל סנה ראשונה לכל הכמנאית: וכשהבין אנררס
 ונר ופקק וכו' * יתכן שאמר ונר על תחלת הניור כמות
 המשוחף * וחקק כדמיוני ונרף יוצר כמחשבי להיות
 כמנרף לכפך על בעור מה שיחדשהו סדמוימי וכמו
 סזכר כמחשבי כי יב אלל כיאר כל הכמות הללו * וחקר
 בשכל על כל חלקי הסומר הכופלים כדרוש * וחסד
 כמחשבי עיכו איזה מן סתל קי' וכשרי ועלמה בידו ידעם
 כדור אמתית: וכרת לי כרית כין עקר אכנעו ידיו וכו' *
 אמר

קול יחודה

מאמר

רביעי סימן

כח יבט

אשר שבו לשתים מצד המכות עשה ולא תעשה
 כי כנגד מכות עשה כרת לו כרת כלשון בין איכבדות
 הדיים כי הדיים ידו עזיזה להיותם כלים כמותם אל
 המעשה ובעין אמרו כי כה אשר לעשות וכנגד לו
 תעשה כרת לו כרת המילה
 להקטע המיית יתר הרע
 לשמור את רגליו מהלכד
 כרשת זו טמון לו תאוותיו
 הנמשיות וכל זה ושלם
 כהניש אל עשרת הדברים
 יענת דוב לכתן לזרוע עם
 כפתך משריטתן עשה ולא
 תעשה להייתן אמות הזורה
 בלה וכיון סוכר החנר
 ציאקן כי כל ועל כן וזר
 עשה במשפר עשר נזה ובהי
 וזכר כרת נלשן וכרת

במלה לכלול בענייני חובות כל המכות כי בכרת הלשון
 ויכללו המחשבה והדבור לה ות הלשון בדבור עט סוכר
 מזהיר להורית על מחשבת הלכ ועל כן קורא לו שם שליו
 השכל והמילה תימוז אל המעשה ולפי שם ייתוד הלשון
 בין איכבדות הדיים והמילה בין איכבדות הרגלי לא לחלק
 ינא כי אם ליתן את של זה בזה וכל זה בזה כי מחשבה
 דבור ומעשה יש לשלשן מיוז במזו עשה וכלל תעשה
 זכרית הלשון הוא לשון קדש שאמר עליה כי כה שלמים
 האלקים לאדם ושמה על לאונו וכלכנו ויהיה לאזכרהם
 ורעה להיותם סגולת ענר אנדלשון סי מט ונה ושאל
 כיון כלשון החלק העיוני ובמילה החלק המעשי

והרמז בזה שחמשת חושי החיכיים לעומת הפנימיים
 שנס הם חמשה לדעת קנת כמו שזכרן כינא כפצרו
 כדלשון בדפואה אופן א' למווד ו' פה וזכור כזכרנו
 צמחינו סי יב וכלם כרמזו בעשר האיכבדות יתדו יהיו
 יתום אל העיון השלם ואלה ענחס הכרמיים נכ בעשר
 איכבדות הרגלים וכימייתך בשלימות החלק המעשי
 ואפשר שלזה ענמו כוונו אל כדלשון ארבע כררי באמר
 איזר רמי בר אבא כתיב אכרס וכתיב אכרס במחלה
 המיניו הנה לאזכרהם על רדף איכרס ולבסוף על רחם
 ואלו קן שתי עינים שתי אונים וראש הגוויה והרמז אנלי
 על אמות העיון כקבקה באחר משני פכס אם כחקה
 מענמו ואלם בלמוד מאחרים וכנגדס אמר עינים ואזנים
 על און שושעת ועין רואה תעשה גם שיהיה להיותם
 החושים המעולים והמעולים מאל בקיין החכמה
 רמז לשלמות המעשה צדא עגויה כסוא ותן מעדני

המאות החמרות כחוק שבאופנים והוא כפין אב לכלך
 עוד כפנים אחרים כחכמה דברים אלו כפטר העקרים
 מאל פ' ל באמרו שהאדם הוא קיים נמון כשאר העצמי
 קיים מזה הגוף והכמות החמרות אשר בו והוא קיים

באיש כמלאכים מזה הכחש
 המדברת והכח השכלי אשר
 בו ואל שני מיני הקיום רח
 בעל הפר יעידה באמרו כרת
 לו כרת בין עשר איכבדות
 ידיו וכין עשר אנעני רגליו
 במילת הלשון ובמילת המעו
 וקום המין הרמז במילת
 המעור ידוע וקיום האיש
 הרמז במילת הלשון רונה
 לזייר כפס המדברת וזה לש
 שאח לדבר כנחיו לכרות
 כרות עם הדבר ההווש

וכפכר אלא מזה הקיום שבו עכ ואתה המעיין דע
 ומשכו וזכור כי להיות הדברים הללו מוכחים הנה כזולת
 באור לא אוכל לדבר אלך מאמר מולט את אשר
 יבחר בו החבר מן הביאורים להקריב אליו וככל זאת
 לא שב אחר ימינו מהפעלו על ספר דבר דבור על אופני
 מתחייבים לאנוש כערכי האשפילי לשבת ודרך האמת
 כהיכל קדשו מונח ועומד הם מפכו כל הארץ

סימן כח רכובי שראוי מעט מחכמו הככבים
 הכאומים לטבעים לפי הכסת הזס
 בקץ ממנו לבאר לו מעט מחכמות הככבים להיותם
 כאומים לטבעים וזה כי לפי מה ששאל ממנו סי כל על
 טיורי החכמות הטבעיות בקס זאת מידו להיותם
 ידועה מתייחסת לידועת הדברים הטבעיים עליונים
 למעלה ותחתונים למטה כי את זה לעמ זה עשס
 האלקים ביהם מכיון וכפלא על כן יאום לשמוך אותם
 לו כנגד לו ולפי הכסת השני שכתבו בו לאמר מחכמות
 הכאומים לטבעיים רובה לומר מה שזכרו כחכמים
 האמתיים כדתינו אל מעניינו החכמות ויסכימו כהש
 אל הפילוסופים הטב גיים ואחר זה לפי שעניינו ספר
 יצירה המוזכרים עד הנה עם היומם מטיורי החכמות
 הטבעיות הכשארות אנלנו ככפי כל אונס כאומים
 לפילוסופים הטבעיים כי רחקו מהקשחם כמוזכר סי
 כה על האים אשר מעל לרקיע

סימן כט כנר הע רומיך וכו' בשני כי כה
 על ידיעתם כחכמי סבורים וכו'
 כי הים מנעם כעניינו המכונה כרוז ומכוון כלי שנספ
 והערפ

והערה זו היחס ממנו כהוראת מדעם בתקופת הלכנס וכו' אשר לוקח משם ראייה על זה במנואר שס"ד' : שלא יפול פסח וכו' כי להיות ארבע תקופות השנה לארבע רבעים כמש"ש חדש' לכל אחת מהם ככה נרמס

ס' קדוש החדש פ' ט' וכן מכוונות לד' פרקי השנה . מקיפ' כיון לזמן הקיץ והוא האזכיר תקופת' מזון הקיץ' . תקופת' מזון הקיץ' . ומקופ' טבת לזמן הקיץ' כנס' יסוד עולם מחת' כ"ו ומח' ד' פ' י"א' הנה לו הוכח שיבא פסח קוד' מקופ' כיון לא היה עדין זמן האזכיר השומד ל' תקיפ' וז' ולא קרינן ביה שמו' את חדש האזכיר ועשית פסח כמו שזכיר : וכמו שאמר קנתם כד חיות דמשכא וכו' ממילא דרכ' הוכח כד אבין דשלח ליה לרבא לק' ד' : כדביעית החרף' לפי כפסח' זו קרא לתקופת' טבת הקודמת' לתקופת' כיון כשם חורף' לפי הרגל לשון כבי ארס' אימ' קוד יקרא נלשון כתיב באמרו קוד זמסו וקין וחורף' זמסו שיש אשר קרא לו כעל יסוד עולם כמדובר' אך כד תקיפ' כנסתא אמר' שכתוב כה פסמיו בתקופת' החורף' והתקופת' הבהגת וכו' : להטין אהיו בינה זכור כל מה בין מר שמואל ורב אדא במדת שנת החמה כמאמר להרמב"ם בה' קדוש החדש פ' ט' זעירי ועשירי כי למר שמואל שנת החמה כשאלת משך שנה יום ורביעי ולרב אדא שנה יום ה' שעות מתקצו חלקים ומח' רבעים שכל רבע מהם אחד מ"ב בחלק' ולפי חשבון מר שמואל תהיה הבהגת שנת החמה על שנת הלכנסה עשרים ימים כל שעות וד' חלקים סימן להס' יכ"א דל' וישאר ממנין ימי החמה בכל מחזור של י"ט שנה' שעה אחת ת"שה חלקים סימן להס' ארבעה יופיה בין תקופת' לתקופת' כל ז' וס' ז' ושעור' ואחריה' ולפי חשבון רב אדא תהיה תוספת שנת החמה על שנת הלכנסה עשרים יום כ"א שעות קצת חלקים ומח' רבעים .

שלא יפול פסח אלא אחד תקופת' ניסן וכמו שה' מרו קצתם כד הזית דמשנת תקופת' טבת עד שיתסר בניסן עבריה להיא' שנת' כדו שלא יפול פסח ברביעית החורף כל הפסיו והאלהים צורה והזחיר שמור את חדש האביב והתקופה הנהגת אצל ההמון איננה ברורה אבל היא על דרך הקרוב בחלוק' השנה על ארבעת רבעי' כל רביעי' ז' יום ורביעי' יום . ויש שיפול פסח בחשבונה ברביעית החורף וכבר טענו על היהודים וחשבו כי עקר הורתם אבד ושאינם על שורש אחד בעבור שיפול להם פסח קודם הנס פק האביב כפי השבונם בתקופה שהיא בפרחסיא ולא שמו לב אל תקופת' חמה הברורה האמתית שהיא בצנעה (כלתי מפורסמת) אינם כלא ושעל חשבונה לא יפול פסח בשום פנים אלא עד שתחול השמש בראש טלה ואפילו יום אחד . ולא אירע בזה שום שכוש מכמה אלפי שנים והוא חשבון (רבק למביט הבאתני) כל מסכים לכון אלכתימי והוא הברור שבקבועי' והאמתית שבהם ואיך יתכן מדע תקופת' חמה ותקופת' לבנה מדוקדקת וברורה אלא מחכמת החכונה על האמת ועל הברור .

סימן להס' יכ"א קב"א ח"ח ולא תמצא תוספת במחזור של י"ט שנה בכל אלא בכל מחזור מהם ישלמו שני החמה עם שני הלכנסה הפשוטות ושמעוכרות כי ארבע שהיא מותר המחזור לחשבון מר שמואל יתחלק לפי זה בין כ"טו תקופות הככללות כו ויגיעו כ חלקים מה רבעים לכל תקופת' מהן וכהו יתרון תקופת' מר שמואל על תקופת' רב אדא כי לחשבון רב אדא יחס בין תקופת' לתקופת' כ"א יום ו' שעות מקיט' חלקי' ולא רבעי' זכנן עלה המחזור שלם כלי תוספת או מרפתי ואמרו הודיע הרמ"ס את כל זאת' כדכרים האלם דכר סוף פרק י' ונרמין לי הדכרים שכל חשבון תקיפ' זו היו שומכים לפסח עכור השנה נעת ש"כ גדול מנח שהיו מעבדין מפני זמן א' מפני הטו"ך לפי שחשבון זה הוא האמת וימר מן הראשון והוא קרוב מן הדכרים שכתאלו באיטג'ניו' חמר מן החשבון הראשון שזיתא כו שנת החמה שנה יום ורביעי יום וכו' עכ' והוא דבר הראשון פ' משא אל תסמך על תקופת' שמואל רק על תקופת' רב אדא וכו' . עכ' הנישה כל חשבון השאר ותאל לו במשפט האורים

כללו כי על פיו יכ"א לך משנה לשון באמרוס' כ"ד ולקדמונים במדת זמן השנה כזכרת דעות מחלפות ולחכמי ישראל נו שתי עברות סכרת רב אדא כד אכתב והיא ככרת המאצעים מחכמי האומות והיא שהיא שנת יום ומחצ' שעות מתקצ' חלקים מה רבעים כמשב' כל חלק ל"טו רבעים . ויהיה רבע' סמוך הזה אשר תקרא גם כן תקופה כל יום ז' שעות תקיט' חלקים לא רבעים ויסו לפי זה י"ט שעות המחזור שנים ל"ט שעות חמה לא שעות ולא יותר ומותר שנת חמה על י"ט חדשי לבנה לפי זה הוא עשרה ימים כ"א שעות קצת חלקים פ"ח רבעי' וסמיון יכ"א קב"א ח"ח וסמ"כ מר

שמואל והוא יתחבב להנהיג יום ושש שעות לא פחות ולא יותר ורביעי יהוה נא יום ז' שעות וחמי ויהיה לפי זה מותר תקופת מר שמואל על תקופת רב ארז בר אבהה כ' חלקים מה רגעים ולזה אמר אחד מהמאמרים :

דעה תירה והתכוין בדתא ובתקופות מנס לבך וס' ואם ישאל אלוהי ימיה לרב ארז חקופ' מר שמואל תשיבהו הלא אתה כמשיב ולמדיב הלא אתה כשול :

ויהיה מותר שבת חמה על שבת לבנה לפי זה ימינו כל שעות רד חלקים והסימן יבא ר' ד והנה עש תקבן זה המותר ל"ט שעות המחזור ועלה שעה ומ"ה חלקים והוא מה שזכרנו י"ט שעות חמה על י"ט שעות לבנה לפי סברת שמואל במדת שבת החמה ושיהיה מדת חדשי הלכנה כ"ט י"ב תשנ"ג אמר למר שמואל כיה דעת רחוקה מן האמת כי הוא אמר בכרייהא שלו שמדת חדש לבנה כ"ז י"ב ושתי ידות שעה שהם ת"כ חלקים וירחק מהאמת ע"ז חלקים שיתקבן מהם ככל מחזור יותר מן שעות ויהיה בין מולדו ומולדו היום יותר מחצי שנה ולכן מותר ששעה ות"פ הוא לפי האדה האמתית בחדש הלכנה כ"ז עד ארזו ודע כי הדעת הוה ממדת שבת החמה למר שמואל היא דעת האומות הזונות לחמה ולא הנגיחות על מה שיחברו מה כפי האמת ולזה יתאחר ויום קטניות נהיה כפי מה שחייבו זה התיכפת י"אמנס מועדי ס' לפי סיבאדתם על הדעת האמתי אשר הוא דעת רב ארז יעמדו תמיד על אופן אחד בלתי משתנה וזה יהיה על קיים וכו' עד בא דברו בבוק הכרס לאמר ולדקדוקן חשבון תקופת רב ארז ולאמתה וקירוב תקופת מר שמואל ורחקה מן האמת אמרו החכמים כי שתי תקופות הן תקופות רב ארז בננעא ותקופת מר שמואל בפרהסיא ע"כ ונספר יסוד עולם מאמר ד' פ' י"א כתוב לאמר כי שמואל שפעה זמן השנה עודף על זמנה המדוייק בכדי טעם שאמרנו אינו מחכי שמתעלם ממנו דבר זה אלא מחכי שדנה להקל חשבון התקופות להקריבו לדעת הל' המדוייק כפי מה שפעה האומות הזונות לחמה שלא השפיעו לאותם החלקים שחומר זמן השנה המדוייק משפיה יום ורובו יום ולא שמו לב אליו אע"פ שהסברון הוה יתקבן ממנו בכל ש' שנה כנון יום אחד על דרך קרוב ע"כ י"הן הן דברי הרבא ע"פ הסדר ז"ל והיתה קולה בידם של עולם יעברו בית דין' שנים ככל י"ט שנה שהם ר"לס מדע סוכול"ה הסי' שעות החמה בלי מוספת ומונחת ואל' מחוש לשעה יתפס לחשבון תקופת שמואל וירעבו כי לא כעלם ממנו זה רק עש' דרך קרובה בזמנו לאכשי זגורבי סיוס ט' בין תקופת האמת ובין מקופתו קרוב

מט' ימים וכו' ע"כ וכמו עוד נס'סוד עולם בפרק הנוכח על ארזם ז"ל שתי תקופות הן תקופת רב ארז בננעא ותקופת שמואל בפרהסיא כי האמת בזה שהם בנביעה מחכי דקות חשבוה ומחכי שערך יסוד העבור וכדיתירו הוא תלוי בה וכן היה מנהג החכמים מקדם להשיג את החכמות וכו' ובס' י"ג הביא דברי הטובעים עלינו לאמר הכונה בכדור שנות העבור במחזור על כדר ג"ח ארז הוא כדו שיחול י"ז נכסין ויום שביעי של ערבה בתקופה חדשה לעולם כללה וס' יתאמר לא עלת בידכם ולא נהקיים שהרי החמישית למחזור וכן בשבת ד' לו מתקן עתה בתקופת טבת עד לאחר חג המנוחות כלו וכן מתקן תקופת מחזור עד לאחר חג הסוכות ושמיני חג והיה להם מחכי זה לעבר אומם מזה הטעם ולא עשייתם ככה וכפי זה היו טענותם עלינו בזה ומשונותם הנכונה על זה היא לעבור אותם ולהודיעם שתקון התקופות לדעת שמואל שהורגלו הם בזה וחסנו עליו אינו המקון הנכון שיש לסמוך עליו בירועת פקדי השנה ובכדור שניות העבור במחזור כללה והוא המקון של דעת רב ארז שלא הורגלו הם בו ולא ידעו דרכו מעולם ועליו ולא על של שמואל כתייבד ונכנה מחזור הלכנה ובסדר ב' פרהסיא של כדר ג' ח' ארז כדו שיחול י"ז נכסין ויום שביעי של ערבה בתקופה חדשה לעולם וכו' עוד י"הר טס כי בירק ידוע משנת החמה הוא הראוי לדין מורה לקביעת הפסח בו בזה שנה והפסח הזה קראו כהרוב הדס ראביב ועשיית פסח וגו' כלומר הוהר שיחול חדש האביב תחלה ואז תעשה הפסח ומחלת מדע האביב באמת הוה עת תקופת כוכן האנוניעית המתוקנת לפי דעת רב ארז וכו' ובס' ד' אנדרס כ"ד דוד כתב ידוע הוא שהכונה בתקון מחזור הלכנה היתה כדו להשוות בו חמה ולכנה כאחד ואנו רואים כי לדעת רב ארז אין שום מותר בין ז' לזו בזמן האזור ולדעת שמואל חמה עודפת על הלכנה בכל מחזור שעה אחת חלקים ויתקבן מזה בזמן הרב כמה ימים ושעות וחז' מברו לנו סוגיות בתקופות כשקבעו לנו את המחזור ואמרנו סליה ליה רב הובל בר אבין לרבא כד חוית דמסכא תקופת טבת עד שימטר נכסין עברה לההיא שנתא ולא מחוש ליה ועיד אמרו אמר רב יהודה אמר רב אין מעברין את השנה אלא אם היתה התקופה חסרה רובו של חדש וכו' חה כדו שיחול יום הכפת העמר ויום שמיני חג בתקופה חדשה לעולם ועל הפרט חוה כדרו לנו שנות העבור במחזור על כדר ג' ח' ארז ועתה אם נאמר כי תקופת שמואל עקר כדו אנו מוכיאים מועד הפסח כלו ובשל בזמן הוה בתקופ' טבת ברוב השנים וכן נמצא מביי מן כוסת בתקופת

במקופת תמוז שלא בהלכה אבל אם באר שחקופת רב
 אלא היא עקר או נמכר כל הסוגיות וכו' . וכתיב עוד
 כעס ר' ינאי בר ברך דומה לני ארס שקדמוניו אל
 מוניס לחמה כ. מואל והמבין חמתה בזה הענין ידע
 כי לא ישאר בחזרה לחמה על הלכה לדעת רב אלא
 כמו שיאר לדעת שמואל וזהו מה שאמר שתי חקופות
 הן תקופת רב אלא בנכעש ותקופת שמואל בפרהסיא
 ואתה רוא' מוס שתקופת רב אלא שהניעוסי היא המדויק'
 שפלוה תקפו לנו את העבור ופרסמו תקופת שמואל לני
 שרוב האמוות מוניס את שנמיהם עליה ובה. ימבטלו
 דכני טעופניס עלינו ואומריס שמוערינו לפעמיס הם
 באיס אחר המקופה ופעמיס קודם לה עב' . ועל הדיון
 ר' חסאן היה דברו שפסליג' מאל בזה הענין כי אחר
 מסדר בכצרו שחבר בחכמה הענו' ולמד דרך תקון תקופ'
 שמואל על פי הלוחות שערך לזה אחר כי הדכס היה
 קשה לו כשהיס מתקן תקופת כסן בזמנו על פי הלוחו'
 ההס ומנא אותה לפעמיס וככזה שמיס בופלת לאחר יו'
 בניסן שלא בהלכה האזורה בזס רב הוכא בר אינן וסיס
 עצה על זה ובא וחקן אותה על פי העקריס ש'ס ליה
 החכס הכקר' בתניו ומנא שלטי עקריו איכה חלה בזס
 טכה אלא קודם יו' בניסן בהלכה או בתקדרס דעמו בזה
 וידע שתקון אחר יס לתקופו שהוויית כסן ומכון מזה
 של ש'מא ועליו ולא על של שמואל הוא שמתייס סדו' שכו'
 העבור כמחזור על סדר גוף אדע' שגורס להיות
 תקופת ניסן חלה לעולם קודם סוף יו' בניסן וכו' עב' .
 ובסיף פרוק הנזכר שטיע' בטוב עדיינו על טעם
 הכעשת תקופתו של רב אלא וזל ועתה כדי להאיר
 מעלינו טענת האומר י'ך ומפני מה מסרו לנו קדמוני כו'
 אל חשבון מוטעה ומטובש כזה של שמואל לכוון עמי
 שתקופות שאינו עומד על מכהג' אחר ושהעיון מכחיש
 אותו והנניעו התיקון של רב אלא והממירוהו ממנו
 אחתיל ואומר . כי זה שאנו יודעים עתה מיסודי העבור
 ואודותיו וע' חשבוניו והלכותיו כגון מדת זמן שנת
 החמס המדוייקת ומדג' זמן חדש הלככה האנעני
 וההפרש שיש בינו לבין האמת עקר סו' בהרד' לתיקון
 שמואלות ועקר סו' בט' קנא' לארד' לתיקן התקופות
 וטעם מסוור הלככה וסודוויך הוא כולל שנים שלמות
 לחמה ומדשי' שלמי' ללככה וטעם סדור שכו' הענו' כו' על
 סדר גוף אדע' ודין סחלוס וההפרש שיש בין קנב' ראשי
 השדשים והמועדיס כזמן הראשון על פי דאיית הלככה
 כחדושה לבין קנבועם על פי חשבון שמואל וכל הכלוה
 לזה ובא מחמתו מטעמי יסודי העבור ואודותיו שכבר
 התבאר רובס בחבור סוס . לא היה כל זה בזמן הראשון

אזכר ידוע היה לכל ישראל בכל זמן וזמן ומסורסם
 שחדשינו הם לני הלככה ושהשנים נריכיס הם להיותס
 כמות לפי החמה משום עשיית הפכה בחדש האביב .
 ועגרת בזמן בכרוי קטיר חטיס . והשכות בזמן האסיף .
 אבל לא היו יודעים ולא מכיריס כינד יואת שיהיה סדור
 שכיית העולם כחדשו עד שתיקיימו בהס כל המקראות
 הסבוכיס בתורה לבני עשיית השני' במיעוס ומכס כדון
 תורה ולא שמיס לב לידע שום דבר מזה ולא משגיחיס
 בו אלא סומכיס היו בזה ובכל כיונא בזה מדיכו התורה
 על הוראת הסנהדרין כמו שכתוב ב' כי יפלא ממך
 דבר ויחידריס הסס מוזקני בל' שאזרכו היו יודעים סוד
 הכל וטעמו כפי מה שהיה מסורת וקבלה בידם . אכן
 כדי לעורר לב העס ולהראותם ולהודיעם וללמדם לפי
 עינכס . הגס ששנו' העולם בהתחברן אינן כמנו' לא לפי
 החמה לא לפי הלככה לבד כמו שהס כמני' סחד' ל' לסיכך
 ראו למסור להם ולהודיעם שמשפר ימי שנת החמה היא
 שבה' יוס ורביעי יוס . וזמן תקופת אחת לפי זה ש'מא
 רביעי השכה הוא ל' יוס וז' עשות ומסגה . וזמן השכס
 עורך על כדו' זמן י'ב חדשי' לבכה בכדו' י' יוס על דרך
 קרוב . וכשנילו זה סס מסדריפ' להס שנות העולם דוכן
 מי'ב חדשי' לבכה . ומקנתס מי'ג חדש . וזס היס מספיק
 להס כידועת' טעם עגור השנה מסמת האנינו וכשנילו
 זה ראו היחידים הם למסור לכל ולפרסם תקופ' שמואל .
 והטעם שבשנילו לא ראו לגלות להמן ישראל ושאילו
 למשכיליס ולמבניטס שבהס סוד העבור . טעמו סי'ס
 מפני שלפעמיס היו בל' בזמן הראשון מעביריס אותה כפי
 הבראה להס לבזרק' סשעה כמו שעשע חזקיהו מלך'

יהודה כדכתיב וינעץ המלך ושדיו וכל קהל כירושלים לעשות הפסח בחדש השני כי לא יכלו לעשותו בעת ההיא וכו' וכוונתו לפעמים היו קובעים את החדש כיום שלשים לישן על דיו שליוס ושלא ע"פ הראייה.

ולפעמים היו דוחים קבוצו עד ליום לא' ולא היו ישראל יודעים טעם שום דבר מזה ולא משגיחים בו בשביל שלא היו יודעים סוד הקבלה בו. ולא היו יודעים אותו ומשגיחים בו היו לפעמים באים לפי עיונם

וכבר הקדמנו מסוד גורל קוד' הצו' וזולת זה. ונשאר עדין מן ההכמרה המיוחדת בענין הזה ספר הנקרא לא קרא וכל הנקרא פרקי רבי אליעזר בן הורקנוס בו בדת דארץ וכל אהר בהגלגלים וטבעי הכוכבים והמזלות והצורות ובתייהם

יהיה כש"א זל שלמד אותם הוא ונית דיוו כלנים כשלאה כי אולת יד ונטלה המוכה ונטל משכו כן דין קבוצ ראשי החדשים וסמועדי לפי נד וחזר להיות הכל נוהג על פי החשבון המתוקן הזה המסודר בידנו מהס' ולא כשאר לפני זה

שום פסק בקבוצ החדשים * ואין לחוש לשום מחלוקת בזה * ואלו אנשי הדור הסוף שהאכמה סולבת ומתדלדלת עמד המסוד הוא ובי"ט דינו ופרסמו טוד העבור והדומיו * ומאז כמעוררן

משכילי עם לחזור על יסודי העבור וסודותיו וטעמו חשוכותיו שהיו מתחלה כמו שאמרנו מכובים ונסתרים מרוב חכמי ישראל הרי שכתבאר טעם מכבי מה הכביעו רזל כוד תקופת רב אלא ושאר סודות העבור ולא רנו לנלוותם ופרסמו תקופת שמואל הואיל ויזכה כמו תקופת רב אלא שעליה כמיסד וכנכס מחזור הלככה שזמכו הט' תלוים יסודי העבור יהלכותיו וכדר חשוכותיו * ואחד שכתבנה לכל בוד תקופת רב אלא ויודע מדר תקופה * שוב אין לנו עוד להשיג בתקופת שמואל * אלא לגבי שאלת הנשמים בלבד * וגם בתקופת רב אלא אין לנו עמה נודך כל לגבי חשוכות העבור והלכותיו כי סודות שנות העבור כמחזור על דרך גוף אדוט המניאכו כל צרכנו לקביעת ראשי החדש' והמועדים במועדס וחוכס שזהו מחלית הכונה בחכמת העבור והלכותיו וזכרנו עמה * ומכלית כינמנו בתקופת רב אלא הוא להכיור פרקי ששכה והיום ממנה שנו יתהפך הזמן וישתנה מעברן אחד כמנהג הימים והלילות לעתין אחר זולתו * וגם כדו לידע על פיה שקבוצ הפסח ושאר המועדים בכל שנה ושנה הוא במועד' כדין תורה ע"כ ואכתי חזון הרבתי מפי ספרים וסופרים להודיעך קטש אמרי אמת לפארך כך כתיב הנכת דברי החבר על בודיון שקרי הם מעמת גלוים ויודעים כי זרמס שמש הערמי עליכם: וכבר הקדמנו מסוד כולל וכו' * בשמי מ' כ': והצירות מלבד יב בורות המוליות והס' לו בורות הנגלל שזכרנו בראשון מ' א': ובתייהם ייחסו פאנצנכריס בית או כמים במזל' לכל א' מ' וכתיב לכת אשר בסמא כל אחד מהם בבית או כתיים סמויהים ליו או ויבאף כח בנבוכדנצר להמשיך פעולות חזקות מפורסמות * והנה לשמש ויחסו כית אחד לנד כיום וכלילה והוא מול פריס * וכן ללככה כית אחד כלכד כיום וכלילה והיא מול כרטן * אמנם לכל א' מיתר המזרמים ויחסו שמי כתיס * בית אחד ליום וכו'

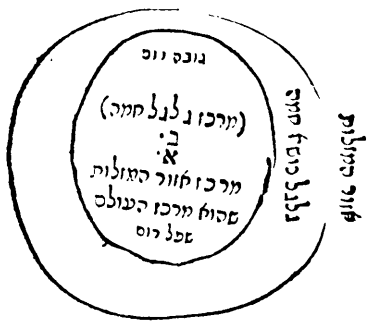
וחשונס ומצדפריס על כל' ומולקיס עליהם ועומדים כנגדם בטבעות וסכרות * והיה זה מכיל לירי מחלוקת גדולה וקלוקל בקביעת המועדים כגון אהרו דרכן במלואל ור' יהושע לפי סמך על סכרות * ולולי ר' עקיבא ור' דוסא שיטנו דעתו דר' יהושע וחזר להוראת דבן גמליאל * היתה המחלוקת ההיא מכילה לירי קלוקל גדול וכשכיל זה היה מן הדין להיות בומן הראשון בהו' יסודי העבור וסודותיו וסוד הקבלה בו וכמה דיכיס אחרו' מיסודי תורה וסוד הקבלה בהם מכובים וכסתרים מהזון העם * והעד עליה שאמרנו כי יסודי העבור וסודותיו היו כונן ההוא מכיסים ונסתרים מישראל ואפילו מהמשכילים והמכונים שבהם * הוא שהרי מדת זמן חדש הלככה לא היו חכמי ישראל יודעים אותו עד שהציד להם רבן גמליאל עליו ואמר כך אני מקובל מכות אני אכא שאין חדושה של לבנה פמות מ'כט יום וחתי יום ושתי ידות טעם וע"כ חלקי' וכן לא היו חכמי ישראל יודעים דין חדש הלככה האמת ומנהגו שעל פיו כמו שהודיעמך הוא נוהג דין ראית הלככה כחדושה וקדוש ראשי החדשים על ידי כן עד שלמד אותו להם רבן גמליאל ואמר מקובל אני מכות אני אכא שפעמים בא פאדוכה ופעמים בא בקדרה * ושמואל שהיה בקי בחכמת המזלות ומתאמר בה לא ידע משפט ראית הלככה בסדושה שמתת הזול עד שלמד אותו לו אכא אכזה דר' שמלאי * ור' יודא לימד לחכמי ישראל שהיו בכלל יסוד עם שגריך לילס ויום מן החדש * וכן היה עבור הזכס מסות המקופה כעלם טעמו וכסתר בראשונה מחכמי ישראל עד שגלה אותי רב הוכא בר אבין והודיעו לרבא * וכן היו סודות העבור שאחד מהם הוא זמן תקופת רב אלא ועקר תקופה מכובים בומן הראשון זכעלמים אפילו מרוב חכמי ישראל * וחזרו אה"כ להיותם שליבים ומשפטים וכו' ודעיס באחרונס עד ומי הלל כן

קול יחודה מוצמר רביעי סימן כט רכז

בית אחד ללילה • כי לשנתנו ויחכו ללי ביום יגדי
 על-לה לנדק קשת ביום דגים על-לה • להאד'עלה ביום
 עקרב בלילה • למונה מאזכים ביום סור בלילה • לככב
 תאזכים ביום בתולה בלילה • ונעת המנא ביום אחד
 מן המטרמים בנתיב המיוחד
 לוס מתקן פעולתו ויתר
 מעת המנא כחם נכחו
 המיוחד ללילה • ויהיו כל
 אלה כאם שומרי קצות שמים
 בתכונה המשפיעת ומכללם
 חסיפו מולינו בספר הא-יפי
 מוירדי ראש מאמרו השני :
 ועונתם ורעותם • כי יס
 בוכב מככר פנים נהונות
 נטיב השפעתו רש להסך :
 ועלייתם וירדתם • רינה
 לומ'חוף זריחתם ושקיעתם
 באופק ישר או מעוקל
 מכחול'לכר אכרהם כ' חיי
 בספר גורת הארץ שער א"פ

במסירות התנועה ואי-חורה לכל אחד מהם : ומאז
 וכו' • רונה לומר כמו שמצינו ר' אלעזר מחכמי
 המסנה שהיתה חכמתו מרובה בענייני החכונה
 כאמור • בן מנינו שמואל מחכמי בגמרא שאמר
 כהרין לי וכו' ברכות פ'
 הרוחה • ולא התעסקו
 בו וכו' • הכונה כי לא
 סוף דבר התעסקו בחכמת
 פתכוכלמזמן דעת עניינים •
 אבל היה לתכלית יומם שנות
 וככד נשגיל המורה לדעה
 מה יעשה לה נשמירת קיום
 לקדום הדש ולקניעות
 המועדים • וכן ידוע
 המקומו וכו' : לא תלם
 אלא וכו' • כי להיות מרכז
 הגלגל הנשוא את החמה
 ממחלק למרכז אזור המולות
 שהוא ענינו מרכז העולם
 כמראה הלו המוכב לשמך
 אבל

ק' וזכרם יופיפו מול'טנו המוכר במאמרו הראשון
 כאמרו כי לשוכני ארץ על אופק ישר שזה מן המולות
 עולים עם רוב גלגל המישור ועל כן נקראו עולים
 ביושר או שגלייתם ישרה • והם סרטן אריה בתולה
 מאזכים עקרב קשת והשנה הנותרים להיות עלייתם
 עם מיעוטם של גלגל מושיך רונה לומר עם פחות
 מהניו נקראו עולים עליה מעוקלת : וכשיאותם
 ושפלותם • מכלעדי הכמים אשר יוספו לשכנת
 השמרתים כאמור • עיר יואירו כנגולה שנית היא
 מעלת הנשיאות כי הככבים השכנה יסאו כחוקם
 ותקפם לעומת קנת המולות וזלת הכוכבים אשר היו
 להם לבתים מיוחדים אך לא יוכיפו תם כח להם
 המולות הללו כאותם המיוחדים לבתיהם כמו שקדם •
 וזה כי השמש ממנא בטלה • לנכז באר • שנתו
 במאזכים • נדק בסרטן • מאדים נגדי •
 פונה נגדים • ככב בתולה • וכמו שביטחו
 עם במרוזים רבים • כן לעומתם בשפל
 ישנו בהמנא המולות סמט'גדים לאלו רונה לומר
 בחול השביעי לכל אחד מהמה • כי אמנם השפל
 השמש במאזכים • לכנה בעקרב • שכתאי בטלה •
 נדק נגדי • מאדים בסרטן • כינה בתולה •
 ככב נגדים • גם אלה ממנא נכמוכים בספר
 המול'טנו הסוכר ראש מאמרו השני : ומשך תנועתם •

וכמו שביאר היטב הפיקולומיני בעיאור'יקה אשר
 חנר בלשון לשו חלק א' פרק ה' • מהייתה עליות החמה
 מתחלפות דרך סבובה על גלגלה היונא מרכז בערך אל
 המולות אשר הוא מתנשא לעמתם נכבעה מתחם •
 כי כמו שביאר הפיקולומיני בספרו הכוכב כ'ן וכח עם
 היית תנועת סממה בערך אל גלגלה שיה ומסודרת •
 מ'מ מנד נחמ גלגלה ממרכז אזור המולות כאמור
 יראה ח'וף בתנועת החמה בערך אל המולות שהיא
 כוסעת מתחם כי בחלק אחד מן האזור וכמון אחד מן
 הסנה מראה תנועתה ויהר מהירה ממה שמראה בחלק
 קא ג ז 3 אחר

אמר וכוונן אחר כי אמנם שומרי תקות שמים הכירו וידעו כי מנקוד תקופת ניסן אשר חקרה בזמננו כעשור למדש מלדנו עד נקוד תקופת תשרי אשר חקרה סביב לארבעה עשר יום למדש סיט'מכרי ומבוצע השמש בתכונה יומר

מאחר ובזמן יותר גדול ממה שתבוצע מנקוד תקופת תשרי עד נקוד תקופת ניסן כי עס היות שם הזמנים שנים משלם תשענו מנקוד תקופת ניסן עד נקוד תקופת תשרי יום בקירוב ומנקוד תקופת תשרי עד נקודת תקופת ניסן משלם בקירוב יום בקירוב וטעם החילוף הוא מנר חלוף המרכיב כמו שקדם כי בהיות השמש לנד גובה היום שהיא המרחק היותר גדול ממרכז העולם יתבצע פחות מוחל אחד בחלק שבי'עשר מן השב' ונבהך זה בהיותו לנד השפל יום במרחק הקרוב למרכז העולם וכנן מהיה תבוצעו לנד השפל רום יותר מהיה רום מאה שהיא לנד הגובה רום עין ככל מה שזכרנו וישי'ערכו צמחירו ובאיחור לפי כמותו

אבל מה שימצא להם מן החכמ' הטבעי' ממה שנגדר בתוך דבריה' בדרך המקרה לא בכונה ללמד החכמה ההיא פליאות ותמיהות' ומה יחשב לבך שהיה לחכמיהם מן הספרים בחכמה עצמה' מ'ל אמר הכוזרי ואיך אברו הספרים החם שהיו בכונה ונשאררו אלו שהם במקרה'

מ'ל לא אמר החבר מפני שהספרים הזהם היו יודעים אותם היחידי' מבני אדם יקרא זה חווה וזה רופא וזה מנתח על דרך הרמיון ותחלת מי שיאבד לא שאנד מהאומה האבודה אינם אלא החשובים שבהם ואחר כן מי שלמטה מהם ואברו היחידי' ואברה חכמתם ולא נשאר כי אג' ספרי התורות אשר דהמון צריכים אליהם ויודעים אותם רב העם וכותבים אותם ומתעסקים בהם הרבה'

לאחד משני המקומ' הכוזרי' ל' כפי התקרבו לנד שפל רום או גובה רום וכתב' לא יט'ט'כ' כי ימנ' גונס רום החמה בזמננו זה קרוב לראשית מול סרטן והשפל רום לנגדו קרוב לראשית מול גדי ומהו כמשך החלוף בין זמני התקופו' כמו שזכרנו ועלתה בידנו הנבנת אחרו שלח משלם ידיעת התקופו' הארבע על כירור לא בידע' השפל רום והגובה רום ועלויות על התחלס': אבל מה שימנ' להם וכו' הכונה כי פליאות ומתמיהות הוא מה שימנ' להם מן החכמה הטבעית ממה שהזכרנו וכלל בתוך דבריה' יקירוב להיות תוכן הנרסא שנגדר מלשון גורר ארס כאשר שהיעיד דומתו מ'כ' וינ' עוד כוננ' בו מ'ל': 'סימן לא' מפני שהספרים וכו' בעין אמרו בשלישי סימ' א'ך הדברי' האיומדי' אשר היו מכשאים אותם סיחידים כלם אברו ממנו אלא סמצע מהם והמליבות סנחות מהכנולה שערנו לכני ארס ללמדס ליקרת צמיחהם ויבשות דבריהם עכ' ולדברי האורה סע אונק אשר כתב כראשון פ' ע"א

כדברים האלה לאמד דע כי הסכמות רכות אשר הונ' באומתנו באמתת לו העניינים אברו באורך המון וכשלו' האומו עלינו ונהיו' הענייני' ההם נלמי מומרים לכני' ארס כלם כמו שביארנו ולא היה מותר לכני' ארס כלם אלא דברי הספרים לכד -

וכבר ידעת שאפילו הנמרס' המקובלת לא סימס מוכרת בספר מקדס לענין המתפשט באומס דריוס שאמרתי לך על פה אי אמה רשאי' לאמרס ככתב והיה זה תכלית סחכמה נדת שהיא נדת ממה שפכל בו באחרונה ל' רונ' הדעות והשתדל' ובפקו' כופלו' בלשון ההמונ' בספר ופנה מחסנ' לו ומסדס' האלוקות בין האכש' ושוכס' סבורות והתחדס' סכלכול במעשים אכל כמסר סדבר כזה כלו לנד כנדול כמו שביארנו בסבורינו התלמודי' וכמו שזור' עליו דבר העירס' ולא הפירוש המקונל כפלה בו סקפרה מהשאיירו לעד כמנור מעורס לכני' ארס כלם למס שיגיע כזה מן

הספסר' כל שכן שיחבר דבר מחלו בתרי תורס ויפורסס לכני' ארס כלם אכל סיו נמכרו מיחידו סגולות ליחידו סגולות כמו שביארתי לך מאמרס אין מוכרים סתרי תורה אלא ליעץ חכס חרשים וכו' וזאת היא סכסס המחייבת להפסק אלו החרשים הסכומים מן האומס ולא תמנ' מהס אלא ספרות טכנית ודמיונות כזו הנמרס' ונמדרשות והן גרני' לנ' מעטין עליהם קליפות רבות עד שהתעסקו בני ארס כלם בקליפות ססס ומשבו שאין תמנ' לנ' כשום פניס' עכ' סס כניס' ז' א' כתב ואלו העניינים כלם כנר בארנו שאינם סותרים דברי ממה שזכרנו כניאיכו ותכמי תורתנו כי אומתנו אומה חכמה שלימה כמו שביאר ית' על ידי הארון אשר השלימנו ואמר' קס עס חכס וכנון הגוי' ונא'ך כלש' אנדו טובותיכו וכו' ואברו חכמתנו וסבורינו והימיו סכמינו עד ששכבו סכלים כמו שיער רש' כעכותיכו ואמר' ואברו חכמת חכמי' וכי' ככוניו ססתמר וכו' שבו לו הדעו' הפילוכופי' כלו סס ככרו' סתורתנו וכו' עכ' : ומסלת מי שיבד' וכו' -

לפי

לפי

קול יהודה מאמר רביעי סימן לא רמט

לפי נכחא זו יורה כי כן מהגנו של עולם נאכדן אומה כי הנה אויביה הימיון לאכד חשונים תחלה כי עיני האשמי' ההם יבקר לבלות עיניה ולהאדיב כשסה ולהסיר חקסם של האומה האובדת על דרך הק' הכפמור וירעשו הכספי' .

והכס כין לפי כסח זה וכן לפי הכסח השני המספר מה שקסס הלל עדומיו נאמרו מאד ממה שאירע בגלות ככל כי תקלה גלוסם עס יסויכין כל גכורי סחיל וקמרס וסמסגר ונו' כמזכר כסוף מלכס וככר ביארו זל גטין פ' הגנרס' קרס כשעה שזומחין נעשו סכל כמרסס מוסגר כשעה שסוגרס סוכ אין פותמין' ונכפרי אמרו הכל גכורס עושי מלחמה' וכי מה גכורה עושים בני אדם סמהלכס כגולה ומה מלחמה עושים בני אדם סוקוקס כזיקס וכמוכס כשלאסאית' לא הכל גכורי' כמלחמת של תורה וכהא על כן יאמר כשגר מלחמות ה' .

עכ' ואשר נגדר וכו' אם הנכחא הזאת אמתית נכריס אכז נלכר בו אשר ככסס נגדר הכפור עס יקר הדכרס סמספרס כספרי הנסר' אך אם אחת לו שפעני לתקן הכסח ואז כגדר וכו' הכוכה היא מבוארת מלשון גורר ארס וכמו שכתבתי בכיובא בו למעלה ס' כז' וכט' גס כחמוס ס' ע' . ומכלל זה מוס שזכר כהלכו סחיסס והלכו טריפס וכו' ככר זכר מעין זה כשני ס' ב' באמרו וידיעת הטרפות אשר היא יותר דקה מכל מה שזכר אותו ארכטנו מדיעת ממותי החיים וכו' : סמוך ללכ' .

כן הוא בטור יורה דעה ס' לט' וכתב שס הנאיך קארז סדכר פטוט הוא זה ככשאין מכה באות מקומות טריפס כדון אומה ססמוכס לדופן לאסורה וכו' : וסמוך לדופן' פ' אלז טרפות אמר רב יוסף בר מנזיו אמר רב כחמן ריאה ססמוכה לדופן אין חוששין לה העלמה כמחין חוששין לה' . מר יהודס משמיה' דאבימי אמר אחד זה ואלד זה חוששין לה היכי עכדיכן אמר רבא רבין בר שבא אבכרה לי מיימין סכיכא דחליס עומיס ומפיקין לה מדופן אי איכא ריעומא כדופן מליכן כדופן ואילל פחמת ריאה סוז וטריפס רב כחמיל כריס דרב יוסף

כדיק לס כפסופי' ומי אמר רב כחמן הכי והאמר רב כחמן ריאה סכנסס ודופן פומתמה כסורס לא קשיא תמס כמקוס דתימא סכא שלא כמקוס רבימא והיכא מקוס רבימא סמוכא דלזני הלל סיא כתיבס להרמכס פז

מחלכות שפסיתס ובעורי יורס דעה נכנאלרו פטרו דרין באורך' ולפי הכרעא לא כוון סמגר ככאן רק כעכין שפעושה אומס טויפס ככל סכריו סמוכרס סהפ ססס מכלל סהללס סממיתס . אשר נעלס עכיוכס מ' מנאלכוס שקדס וכרו : ונכק סאונות' . שס אמר רבא הכי טרמי אוכי דסריכי לסדרי לית להו כדיקה ולא אמרן אלא שלא ככדדן אכל ככדדן היינו רבימיוו ודקדוקי פטרו מנאס סס בטור יורס דעה כמקומו הכוכר ונכפסיתס להרמכס פ' א' וסכרוכס ויטרונס פ' א' וסכרוכס ויטרונס שס אמר רבא חמס אוכי אית לה לריאה מלחא מיימוכא

ותרמי משמאלה וכתנאלרו פטרי דיניו פ' מה שח טס להרמכס ונכטור ז' ס' ל' : ויונכ הריאה' שס אמר רבא ריאה סיכסה מקבת' טריפס ועד כמה אמר רב פפי משייה דינא כרי שתרך כנפור' וכו' וכתנאלרו פטרי דיכוס בה' שמיטה להרמכס פ' ח' ונכטור ז' ס' ל' : והמכסה' . ע' הכוכר כמזכרס הכשר רואין אומז כאליו אינו היכי דמי כמזכרס אמר רב הוכא כריה דרב יוספע כל סהרופא גורדו ומעמידו על כשר מי אמר רב אשי כי היוכן בי רב כהנא אימיו קמן היא ריא דכי הוו מותבי לס יתבא פטור וכי הוו מוקמי לה הוה מלחא מלחי תלחי וטריפכא לה מדרב הוכא כריה דרב יהושע' . והזכר דין זה בהלכות שמיטה להרמכס פ' ונכטור ז' ס' ל' : מדיעת בהערכת האיכורס וכו' . כי ערך יש בין האיכורס הכפעיים עס סענעיים כמו שזכר למעלה ס' כ' באמרו ונאיכורס סאלה מקוס סשתפות כמו כליות יעצות וכו' עד אמרו זאיכנו ממה שיהיה לכליות כח בהעבת הענה כי אכסנו רואיס כמו זה כנכס סאנככו רואיס ככרסוס יומר חלוסי סככל מהכסס וכו' . ומימרל זו כפ' אלז טריפוט על השכת טיכב קרוס של מוס אמר רבס בר בר סכא

ותרמי משמאלה וכתנאלרו פטרי דיניו פ' מה שח טס להרמכס ונכטור ז' ס' ל' : ויונכ הריאה' שס אמר רבא ריאה סיכסה מקבת' טריפס ועד כמה אמר רב פפי משייה דינא כרי שתרך כנפור' וכו' וכתנאלרו פטרי דיכוס בה' שמיטה להרמכס פ' ח' ונכטור ז' ס' ל' : והמכסה' . ע' הכוכר כמזכרס הכשר רואין אומז כאליו אינו היכי דמי כמזכרס אמר רב הוכא כריה דרב יוספע כל סהרופא גורדו ומעמידו על כשר מי אמר רב אשי כי היוכן בי רב כהנא אימיו קמן היא ריא דכי הוו מותבי לס יתבא פטור וכי הוו מוקמי לה הוה מלחא מלחי תלחי וטריפכא לה מדרב הוכא כריה דרב יהושע' . והזכר דין זה בהלכות שמיטה להרמכס פ' ונכטור ז' ס' ל' : מדיעת בהערכת האיכורס וכו' . כי ערך יש בין האיכורס הכפעיים עס סענעיים כמו שזכר למעלה ס' כ' באמרו ונאיכורס סאלה מקוס סשתפות כמו כליות יעצות וכו' עד אמרו זאיכנו ממה שיהיה לכליות כח בהעבת הענה כי אכסנו רואיס כמו זה כנכס סאנככו רואיס ככרסוס יומר חלוסי סככל מהכסס וכו' . ומימרל זו כפ' אלז טריפוט על השכת טיכב קרוס של מוס אמר רבס בר בר סכא

לפי הכלל והנדרש בנכס כיכר (פי' שהנכס חזן מתפרק
מן הצלוחין) וכופף גם הוא מה שמצא להם קיסוס כראש
לשינוי נחמתי הכתים : ואחר כך מין ב' פוליס וכו' .
עם חמד' שיעין פון ארבעל משום בר קשרא מוח
ועל מה שנקדקד' כדון כמוס
אם ניקב נמשהו טריפס .
התחיל למשך כדון כחיט
הזרחה פאס כשקד רובו של
עיו טריפה ומיכין הוא
מתחיל למשך ארבעל כחיון שני
פולין הן ומחיל' פי' הקדרס
מן השולין ולפי' כלשנים ומן
השולין ולחוס כלחוס : ופולין
ענמן אינו יודע ומסתכר
דכולין כלפנים : והוזכר דין
זה להרמ"ס פי' מה שחטה
ובטור' ד סו' לא : תלמי אפי
הוויכו : שם תהרא דלמימד
משמיה דרב כחזן והוזכר
בה שמיטה להרמ"ס פו' ובטור
ד' סו' ומח' חוט השדר' אס
עורו קיים וכו' : שם ת' סוט
הזר שכתב נרובו דנרי ד'
ר' עקב אומ' אפי' ניקב הור'
בריע' אומר רב הונא אין
הלכ' כר' עקב לא עיד סיפק
ברובו וכמה רובו רב אמרוב
עורו אבל מוח זה לא מעלה
ולא מוריד : ומתנ' ד' כי כה'
שחיל' ד' רמ"ס פט' ובטור' ד' סו'
לכ' : מו' שכתבם מוחו אינו
מוליד כמדומ' שמימד' גם
היא כפי' הכוכר : קרום שעלה
וכו' : שם פ' לא טריפוס ומתנ'

ואיתמר רב יהוד' חמשה קרימי הוו תלמיא מחוס תרבה ותמי
משום דנאי' דטחלא ידכפלי ודכולייתא מחוס תרבה .
דכ עיד המוקרא מאיס דנאי' יוקרום שעל דר הטחול אכור
ומיכיס עליו : ועל הטחול כלואכור ואין מיכיס עליו
וכו' : עכ' : וכפלי היינו עוקץ
שכן פי' שם רפי' על חוטם
שכצוק דהיינו חוטיו דכפלי
ופי' כפלי פלג' עוקץ אכרא
ושניה סמוכים : כענין כ'
כני' אל זכר ומוקל' הוא מוח
שנקדקד כמרגוס ומוס
ענמתו יסוקה ומוקרא
דמרגוסי עמיס' וד' הסמול
הוא עליונו כחיוס עניו ווהד
שכיון המכר נאמרו שעל גבי
הטחול : והוזכרו הנ' קרומים
שם כסס משום חלב כסוד
ד' סו' פ' ול' והשנים שמשוס
דס כפי' כה' : וכלס הוזכרו
בה מ'אלכות אכורו' להרמ"ס
פ' ז' : שדקדקו בהגבלת
הגובה וכו' : פ' לא טריפות
שכיון נפלה מן הגנ' : ושעמו
משום דחוששין שח' כתפרקו
חלימות : אמנם הגבלת
הגובה הוא מה שאמרו בכ"ק
פ' הפרה לעולם אין חנס
כפחות מעשרה ונתבאר דיכ
פט' מה מ'אלכו' אכורו' להרמ"ס
ובטור' ד' סו' לא' : ופליאס
כשנה אכלו כמה שאמר אשר
אס דוחין הנהמ' וכו' : אס באכו
להניחו כשפטו ספרי הרמ"ס
וכו' והל' והגהות מייחיות

תלמיא קני חזו הד פרוש ללבא וחד פרוש
לויאה וחד פרוש לככרא : ומדיעהם בהלויס
הממיתים ושאינם כמחיים ובה שאמרו
חוט השדר' אס עורו קיים מוחו לא מעלה ולא
מוריד : ואמר מי שנתמסס מוחו אינו מוליד
ואמרו קרום שעלה מחמת מכה בריאה
אינו קרום : ואמרו גיד הנשה אינו כוהג
בעוף מפני שאין לו כף : וברקדוקי דיניהם
כשרה שונקרה מן הטריפה קיבתה אורה
טריפה שונקה מן הכשידה קיבתה מותרת
מפני שהוא כנוס במעירה ובמה (שאמרו
מחכמה אמתיא והקשם יגיד עליה) לא שאמרו
נחמתי נרורה וסכמתו איננה משנת אוחו חמשרת
קרובים אכורים קרום של מוח קרום שעל
הביצים קרום שעל גבי הטחול קרום שעל
הכליות קרום שעל העוקץ כלס אכורים
באכילה : ומה מ'פלא שבדיניהם בטריפות
שדקדקו בהגבלת הגובה אשר אס דוחין
הבהמה ממנו למטה תהיה אסורה
משום רסוק איברים ירצה ברסיק איברים
הרסוק המביא אל הכות : ואחר כן אמרו
הניח בהמה למעלה ובא ומצאה למטה אין
חוששין משום רסוק איברים משום דאמרה
אנפשה רל' כי הבהמה משערת לעצמה ומכוונ'
לדרוג ולא יזקנה כאשר יזיק אס דוחין אותה
כי

וסרש' כלס כקכו צלו בהסמתי חלוק זה דדוקא
ככזב מענמו שרינ' בנוס עשרה אבל אס השילוח
אחרים אפי' כפחות מ' חוששין ולא ראינו כזה שום
חולק עליה : ואיך יוחס אל' הגבלת הגוב' לדמיה שאין לה
שום גבול ושיעור כמו שאכרו : על כן אמרתי כי באמרה
דוחין לא כיון כורק להניח מן הדליו ככוי' שזכר בסמוך
היומה מצער לעצמה ולא יזקנה וכו' אס יש לה סכו'
דוחו ומביאו' אותם ליפול כולת כוחמה וחפ' עי' דלוג :
ואח' אמרו הכיח נחמה וכו' : שם עימרא דרב הונא
וכתבאר

ענינו בה' שחיל' להרמ"ס ובטור' ד' סו' : גיד הנשה
וכי' משנה ראש פ' גיד הנשה ומתנ' דינו כס' מ'אלכו' אכורו'
להרמ"ס פ' ובטור' ד' סו' מה' : כשהיה שיכר וכו' : משנה פ' כל
סכנר ומתבאר ענינו בה' מ'אלכו' אכורו' להרמ"ס פ' ובטור
ד' סו' פ' א' : ומזה שאמרו וכו' : הכונה שהיה מאמרס
כזה מחכמה אמתיא שהיקט כלכד הוא המגיד על
בירורה ולא יוכל על זה שום היקש מוולתס : ובכ' הרחוב
סניאו' מתאר ומזה שאמרו כתבמר כורו' וסכרתנו איננה
י'צנת אפי' וכו' : חמשה קרימי' וכו' : פ' גיד הנשה אפי' אפי'

קול יהודה

מאמר

רביעי

סימן

לא

רנט

וגזכר במקומותיו הנכבדים: כי הטבע וכו'. כי
הוא לרגל מעצמו הוא מכין מלכודת לכתלה וקורא
הוא לצדת כחיתיו ועמדו לו יחדו לתמוכו ולעזרו
על השלמת מצעו והזדקה מלתא סיא כי תמוכה
יתאמן לעיוד על כשנו וכו'

כי הטבע בדלוג מוזמן ונמצא ובנפילה
ברוח ונידר • ומפלא דיניהם עוד ונסיונותם
חרותה בידי שמים כשרה בידי אדם טרפה
משום צמק ריאה ובריקותה שרייתה במים
פורשים מעת לעת אי הדרא בריא
כשרה ואם לאו טרפה • ומה שאמרו

ריאה ככחלא כשר כדיותא טרפה מאי טעמא
האי שחור ארום הוא לא שלקה ירוקה כשיר •
ומה שאמרו ריאה שהאדימה מקצתה כשירה
האדימ' כלה טריפה ורבי נתן הבבלי שהביאו
לפניו ילוד לא שהים ירוק אמר להם המתניו לו
עד שיפול בו דמו רל' שלא ימולו איתו עד

שיהפשט דמו בכשרו ועשו כן וחיה הילוד
אחרי ילדה רבים שהיו מזל' לאשה ההיא חכף
למילה • ועוד הביאו לפניו ילוד שהיה ארום
ואמר להם המתניו לו עד שיבלע דמו בו ועשו
כן וחיה וקראוהו נתן הבבלי על שמו • ואמרו

חלב טהור סות' טמא אינו סות' יבדקו' דיניהם
מחז' שנמצא בעובי בית דבוסית נמצא עליה
קורט דם בידוע שהוא קודם שחיטה לא נמצא
עליו קורט דם בידוע שהוא לאחר שחיטה
למאי נפקא מינה למקח ובמכר • מפני שלא

יתכן שיהיה על המחט קורט דם לאחר שחיטה
בעבור שאין הדם ניכר במרת ואין לו לטעון
עליו דולומר שמתה מכרת ליי • וכמו זה הגליל
פי המכה בידוע ששלישה ימים קודם שחיטה •
לא

זכורה ואי לא בידו אדם הוא זעריפה • פי' משכלא
דקוביא טיורא כלי חרס לכן ומשכלא שחימא כלי חרס
שחור ואינו מטען כל כך כמו הלכן • והוזכר דין זה
במקומותיו הנכבדים: ריאה ככחלא וכו' • שם אמר

רב אחא שכיח ככחלא כשירה • כדיותא טריפה וסימנין
דיותא ארמימא • (פי' שם עוף טמא נקרא דים לזכרון
שכול ארמא סדיו) דאמר ר' אבהו האי שחור ארום הוא

אלא שלקה ירוקה כשירה מלך נתן ארומה כשירה
מלך נתן דמביא ר' נתן אומר פעם אחת הלכתי לכרכי
הים ובאת אשה אחת לפניי שמהם כנס ראשון ומת' שני
ומת' שלישי ומת' רביעי הביאתו לפניי וראיתיו שסוף
ארום אמרתי לה בני המתניו

לו עד שיבלע בו דמו
והמתניו לו וזלה אותו וסיה
והיו קורין אותו נתן הבבלי
על שמו • ושם פעם אחת
הלכתי למדינת קשוסקיא
באת אשה אחת לפניי שמהם
כנס ראשון ומת' שני ומת' •

רביעי הביאתו
לפניי וראיתיו שסוף ירוק
אמרתי לה בני המתניו לו
עד שיפול בו דמו והמתניו
לו וזלה אותו וסיה והיו
קורין אותו נתן הבבלי על
שמו • עכ' ומה שזכר החכר

ריאה שהאדימה מקצתה
כשיר' האדימה כלה טריפה •
כשלאמי עליו שהיו מימרא
היא דכחא שהקוסם עליה
ואביקודל' שחז' ועל זה
חלקו הפוכים אם הכונה
ללא שחא וכשירה או לא שחא

זעריפה וכמו שזכר הגאון
קארו בטור ז' ס' ל"ח •
ואף אם כן לקח לו מה
שדחה כגמרא • אין אמרתי
שחא הימה וכמו שזכר
לזכור כיה גדול כחן של
חכמים ועד היכן הגיע אישן
דקדוקס' כי מפלאי דיניהם
סיה להכדיל' נתן האדימה
מקנת הריאה להאדימה כלה

שחך עלה כמחשבת רבא עם היות שלא הוסכם לדעתו
בכסח הסלכה • או שחא כסחא מתחלפת כודמכה לו ואין
לכו פסח כנממדות ממו: חלב טהור וכו' • שם הוא
מימרא דרב והטעם שחם דחלב טהור ארוק מאד וסוי
סחימא מעלייתא מה שאין כן חלב טמא • זמרון סוס
כתבאר להרמב"ם פ' ז' מה שחיטה ולטור ז' ס' לו:

מחט שמנאית' • שם קר' מקט שמנאית' בעובי בית הכסות
מגד

מחט שמנאית' • שם קר' מקט שמנאית' בעובי בית הכסות

קול יהודה

מזד אחד כשרה משי נדדים טריפה • כמנא עליה
קורט דס בידוע שהיא קודם שמיטה • לא כמנא עליה
קורט דס בידוע שהיא לאחר שמיטה • הוגלד פי המכה
בידוע שהיא נ' ימים קודם שמיטה • לא הוגלד פי המכה

המוניא מחנירו עליו הראיה
למאי כקפא מיכה למקח
וממכר יב • וכל הפוסקים
שזה אמת החליטו כמנא
עליה קורט דס בידוע שהיא
קודם שמיטה וטריפה
ונלל כמנא עליה קורט דס
בידוע שהיא לאחר שמיטה
וכשרה • ולפי דרכם
לא תהיה נפקותא לעינין
מקח וממכר רק הוגלד פי
מכה או לא הוגלד דללו
כמנא עליה קורט דס או
לא כמנא כפקותא דטריפה
וכשרה הויא כממור • אולם
החכר עקב היתה רוח אמת
עמו וימלא אחר מחשבתו
דכמנא משי נדדי טריפה
מכל מקום בין כמנא קורט
דס על המחט בין לא כמנא
דלענין אפוא מחשיבין
משק שמיא קורט דס סיה
שם אלא שמשקין העניניהו
דטוה זה אכלו לכמנא כושט
הוכר לכא נפקותא דכמנא
קורט דס או לא כמנא לענין
מקח וממכר ככקנותא
דהוגלד או לא הוגלד •
וכקנותא ומשכמת לה כחד
מתרי גוויי אס כקובה מן
טעמא לאחר שמיטה ומיהו

סימן לא

בקובה מקנל עליו אחריות כהמה חכף אחר שחייבת
שאו לא יוכל לטעון על סמוכר ולומר כנר נטרפ' עירוב
מחת רשותך שהיו אחריותה שלך קודם שנשחטה ולא
ישלם טרפות רק כנחמה כהיים • ומתם מכרת לו
ואין כאן מכר • כי אמרם

תשובת הסוכר קרובה לבת
כאמרו הויאל ולא כמנא
קורט דס אין שם סוכמת
שניה זה מהיים אדרבא
איכא מסתברא שמקל קדם
לה אחר שמיטה שאו
היתה כאמרו הקונה ויוביס
על זה שאין הדם ניגר במת •
ועם היות שספקו חזל אס
כאולי יטרע זה מהיים וקורט
הדס הועבר ממס עי' משקין
ועל טעמה הטריפות •
לא יספיק זה לכתל טענת
המוניא מחנירו עליו הראיה
ואפשר קרוב הוא שמשק
לטה זו מכה אמרו לא
הוגלד פי המכה המוניא
מחנירו עליו הראיה למאי
כקפא מיכה למקח וממכר •
דא תצרת כשלמא דהמוניא
מחנירו חוזר ללל הוגלד
ולמאי כקפא מיכה למקח
וממכר מוסב ללל כמנא עליה
קורט דס שפיר דמי אלא אי
אמת דכולם מילמא כלל
הוגלד מייירי למאי קאמי למאי
כקפא מיכה וסלא ככר כאמר
המוניא מחנירו עליו הראיה
ופשיטא דלענין מקח וממכר
יתמור • אלא לאו שמש מיכה

דמתרי ניכסו כדאמרן וידענו של חכר מוכיחין דלגבי
קורט דס אמר למאי כקפא מיכה למקח וממכר ולגבי
הגלד אחר המוניא מחנירו עליו הראיה: מותחין וכו' •
ס'ר אלעזר כר' נדוק אומר מותחין לו חוט של משיחה
וכו' ר' שצעון בן אלעזר אומר כל עוף הנילט מן האויר
עמא הוא ופא כפתא דמוקלט קלטא • אמר אבוי קולט
ואוכל קא אמרינן וכו' אחרים אומרים שובן עם עמא
עמא • עם טקורים עוזר: כמאן כר' אלעזר דאמר
לא למכס

לא הגלד המוציא מחנירו עליו הראיה •
ומסמניהם מעורף טהור מותחין (לעוף) לא לו
חוט של משיחה אס חולק את רגליו שתיים
לכאן ושתיים לכאן בידוע שהוא עוף טמא ג'
לכאן ואחת לכאן בידוע שהוא טהור • ואמרו
כל עוף הקולטמן האויר ואוכל טמא השוכן
עם הטמאים ונרמה להם טמא כדוריר אצל
עורב • ואמרו סימן הולד בכהמה דקה טנוף
ובגסה שליא ובאשה שפיר ושליא • וממפלה
(מחכמתם ודקותם בדקותם בדרום) לא מחמתם
ודקותה נאדם קצת בעלי הצפרנים הדורסים מה
שאמרו דרוסת החול ונמיה בגדיים וטלאים
דרוסת חולדה בעוף • ואמרו אין דרים לטועל
אין דריסה לכלב אין דריסה אלא מדעת אין
דריסה אלא מחיים ואין דריסה לא בצפורן
לא בשן אין דריסה אלא ביד לא ברגל רוצה
לומר שאין הדורס משליך ארסו בבעלי חיים
אלא בצפורן היר ובכונה מהבעל חיים לא
במקרה שיאחזו צפרניו בבשר הכהמה מבלי
כונת הדריסה ויתר מופלא (מהם) לא מוס
מה שאמרו מהיים רוצה לומר שאם הזרמן
שהיו חותכין יד הדורס וצפרניו נערצין
בבשר בהמה לא היו חוששין לדריסה
וזה מפני שאינו משליך ארסו אלא בהפרדו
ממנה והוצאת צפרניו מבשר הבהמה ועל
כן אמר מחיים אחר שאמר מדעת • ואמרו

פגרת החכר כהפיא לרן שכתב שם דאיכא לשימר
דטרפות שאבו אוברים אוהו מחמת ספק לא היו מקח
טעות דמני אחר ליה מוכר ללוקח אייתי ראיה דטריפה
היא ומכר דכאן לך והסביר שם לזה עני ראיה אלא שדחה
אותה כשמוך וימ' אומ' דמאי אין לך מוס גדול מזה וכיון
שהמוס מכלל מקח כל שכן טרפות אע"פ שאינו אלא
מחמת הספק או מקבלתם של גאונים זל דכיון דממ'
מגדל כדילי איכסו מיכה אין לך מוס גדול מוס • א

קול יהודה

מאמר רביעי סימן לא

בשר ודם יכול עליו בדרך שבתם מנלי עור אלקי •
 גם כפי כל נזכרו גם מהפלאים שיש להם בנרעת -
 גם דברנו עליה לאמר והיא חכמה מופלאה הנהיג
 עליה פנואל יתכרך כמה שאמר ששאר כננע סכרעת
 לשומר מאד ולעשות

ישאו בני מתיש וכו' • משנה עם וכמאז הדין כה' •
 פאיטם להדמכס טוונטור יד סי' מו: ואחר כן אמרו
 לא שנו וכו' • מימרא עם דר' שמואל בר רב ינחק: •
 ומה שיש להם מן הפרשם וכו' • דוגמת זה מנינו לו
 בשני סי' ב'ד' כאמרו והכדלת

מיני וינות לאיש ולאשה
 וכמות הקפי סכדות וכחלקי
 סכמות סהם מה שאין

יצאו בני מעיה ולא נקבו בשירה • ואחר כך
 אמרו לא שנו אלא שלא הפך בהם אבל הפך
 בהם טריפה שנאמר הוא עשך ויכוננך מלמד
 שברא הקדוש ברוך הוא כונניות באדם כיון

שנתהפכה אחת מהם (אינה יכולה) לא איכס יכולים וכו' אינו יכו להיות ומה שיש
 להם מן ההפרש בין דם גרה ובין דם (טהרה) לא טהוים וזבת
 ובתולים (והדם מהווה מן) נא ודם החבורות
 והטחורים וזולת זה וכמיות לא וכמות

הקפי הנרות ובין זיבות הזכרים
 והפלאים שיש להם בצרעת
 (ממה שהיה עמוק
 שכלנו): לא עמוקים
 מהשנת דעתנו:

מאמר חמישי סימן א

המאמר החמישי

בשומי

לפני חקו קדם מפעלו מאז
 בננועת בית הסדרים לכל
 מאזר מזנו • ראה ראות כי החמישי הזה יוסף לנו
 פנוכתו בעניניו הפכמות הכרות • וכו' על כן ינא
 אדם לקראת חכמי הפילוסופים שאם יוכה יבחיץ בין
 חכמו ויגאל להכמיהם כימרון האור מן הספק וכו' •
 במוזר שמה • ועתה אמרתי בכאן לחלק ויבאתי עד
 בוף סי' י"ב על מי הפכמות הפילוסופיות יבהל את החלך
 על פי כדורו סי' ב' להכין אותו בהם ולכפרו אל מול
 החכמה האלקית שהיא עקר שאלתו סי' א' באמרו
 ט' משגיגי דברים קרובים ומביארים בשרשי האמוכות
 על דרך המדברים וכו' • ומאז סתל המלך כי י"ג
 להתפמות אלהן כפשוטו ובחכר יבתינו במעגלו נק
 סי' י"ד כי שם ערך לביטוי שלמן נד' דיעות הפילוסופים
 הרולכי' וביא' צלמו יאור ראה ויהתכן לו המלך סי' טו' לכלמי
 פנרו על כדורו לשכת לו פרוקו בחכמה האלקית • והן
 הן שרשי האמוכות מעקר שאלתו סי' א' אשר הוכח
 עליהם סי' ב' והחבר ימלא את ספטו סי' יח אשר ברובו
 פפס ראשונה סי' י"ו • בוף דבר הקול בשמע על שאלת
 הנורה והתחיה סי' כ' אשר בקס זאת מידו המלך סי'
 זע' • והוא תשלום כדורו של חבר סי' ב' באמרו ואחר כך
 הנורה והתחין והיכלת וכו' • כי הוא מקצוע גדול
 בתורה • ובלעדיו לתוהו והבל היה כחשד כל הכחוב
 בספר הזה • וינתך כך בא להזכיר סי' כ"א מה המה לא
 החקירות הראויות • והורה כי החקירה בעצם האלקות
 מכרמת • וכי תכלית מה כדע בו מדרך חקירה הוא
 שיש שם מזנו ראשון והוא לכדו כערד מההנשמה •
 ובלעדו אין אלוה מכריז הנשמיים לבי אמוכתו ונחפנו
 גרודא מביע הגלגלי' ונרוח פיו כל נכאסי • והוא המשפיע
 כל הנורות כי אין בלתו שכל פועל והלמו המאמיני' ביולת
 זה שאי' דבריו וידרך אמונה בחר להאמין בלאו הזה מדרך
 הקבלה הנאמנה כי הוא אלקי • אברהם יבחיץ ויעקב אשר
 דקח בהם השגחתי וכו' • ועל ידם ובשני'ם כהפרסם
 אלקותיו עלינו • ובכן נעץ בוף דבריו בראשית אשר פתח
 דבריו האיר בראשון סי' י"א לחבר אהנו מאמינים בלאי
 אברהם יבחיץ ויעקב וכו' ומבי' כל ויחילך סופר התעוררו
 ללכת לא בני ארנו • אשר שם שכיבה שורה ממיד נראות או
 נשמרת' עם פרשת גדולת סכר המתהלך לפני ה' בארנות
 החיים • והגלת חובה זו על כל גיוול כשמו איש חסד •
 וישא ברכה מאת המלך ויילך למעציו אל חמון החשן :

סי' א אמר הכוזרי
 אי אפשר טרף
 לרטרות עליך
 שתשמיעני דברים קרובים
 סימן א
 אי אפשר שלא להעמיד עליך וכו' •
 כי יודע המלך דרך גדוק זה להתהלך
 במום בשרשי האמוכות מבלי מחקר • כי שחר למרתו
 ובריתו וכדור מתוך הספורים הממשים כיניהם עד הכפי
 ומכללם אמרו בזני סי' כ"י שהיא תורה מאת האלקים
 יתע' ומי שקבלה קבול שלם מבלי שיתחכם בה בשכלו
 הוא מעולה ממי שיתחכם בה ומקר • על כן שחר פתחי
 סיחו להוויא לשון בקשתו כמתכנל עליה לחמר שאי
 אפשר לו בזולת זה להיותו חסר המדרגה העליו' מכדור
 האמונה מבלי מחקר • ודבריו בכאן מכימיים שיים עם
 מאזר החבר הנמשך לדבריו הקודמים באמרו שם אף מי
 שנטם מהמדרגה העליונה היא אל המחקר • טוב
 שינאי בכס מוצאי החכמה משגיגים לבגרות רעית
 ולספקות המניאות אל האכדון • עכ' • ואלס רואה
 אני את פני בעל חובת הלגבות כי איכנו אמו בסכרא
 הזאת שכן כחב בהקדמתו אני שאלתי אחד מהנכסנים
 מחכמו הקורה במקבת מה שזכרתי לך בחכמת המשון •
 והשיב אותי כי הקבלה תעמוד במקום העיון בזה ובמס
 שדומה לו • אחרת לו יתן זה ראוי אלא לזי שאין בו
 יכולת לעיין משני מיעוט הכרתו ודוחק הבנה ככשים
 וכקטנטו וחסרי הדעת מן האכסים • אף מי שנכח שכלו
 וכרתו לעמוד על בידור מה שקבל ועככוהו מלעיין בו
 בשכלו העלול והקלות במנות האל ונמוחמו הוא נענש
 על זה ואשם על אשר התפלס ממנו • וזה הדבר דומה
 לעבד שנוכו המלך לקבל ממון מעבדי מלכותו ושימכס
 כמעות וישקלם ויכנס • והיה העבד פקח בכל אשר נהו
 המלך ויתחבאו לו עבדי המלכות לפיהו דברים עד
 אשר האמין בכס והביאו הממון לו • ואמרו לו כי הוא שלם
 במיניו ובמשקלו ובמדתו והאמין להם והתעצל לעמוד
 על בידור דבריהם והקל כרעון המלך • ובאשר הגיע
 הדבר אל המלך נה להביא הממון לפניו • ובאשר שאל
 אותו על משקלו ומניו לא יכול להשיב על הדבר וקיינו
 המלך על אשר הקל במזיתו ובמך על דברו עבדו
 בדבר שהים יכול לעמוד עליו אשילו אם ימנא הממון
 כדבריהם • ואלו לא היה בקי בענין לא היה מתסייב
 על אשר במך עליהם וכן אמה אם לא היות יכול להגיע
 אל ענין זה מדרך שכלך כמו עילות מנות השמע הית

טראירי טענתך טענה כעמדך מחקור עליו וכן אם
 היתה דעתך קבירה והכרתך חלושה מפסגו ליו לא היית
 נעשה על פשעיך ומהיה ככשים וכקטנים אשר הוא
 טרדיס דרך קבלה אבל אם אתה איש דעת ומנוסה
 שמוכל לעמוד בהם על
 ביור מה שקבלת מן החכמי
 משם הכנאים משרשי הדת
 וקטני המעשים אתה מנוסה
 להשתמש בהם עד שציינך
 על העינין ויחברך לך מדרך
 הקבלה והשכל יחד ואם
 מתעלם ומפשע נכדך תהיה
 במקנר כמה שאתה חייב
 לבוראך ירכיך וזה יתבאר
 וכו' עכ' וכנהה דברו
 כשיצר הראשון פג לארץ אף
 לדעת אם אלו חייבו לחקור
 על היחוד בדרך העיון אם
 לא ואמר כי כל מי שיוכל
 לחקור על הענין הזה
 והדומה לו מן העבירים
 המושכלים בדרך הסברה
 השכלית חייב לחקור עליו
 בפי השגתו וכח הכרתו
 וכבר הקדמתי בתחלת הספר
 הזה מן הדברים המראים

קדובים ומבוארי בשרשי האמונות לשיאברנו
 בראשון על דרך המדברים בדרך הנצחון
 וההירה כוונת לי שביעתם כאשר היתת
 ובותרת לך ידיעתם אם להאמין בהם או
 להשיב עליהם כי כבוד הסדתי הכדרג העליונה
 מברור האמונה מבלי בחקר וכבר קדמו
 לי ספקות וסברות ודברים עם הפילוסופים
 ובעלי תורות ודתות שונות יורטוב לי שאלבד
 ואתחד בהשבת הדעי הנפסדות לא מן הסכלר
 כי אין הקבלה טובה אלא עם הלב הטו אבל
 עם רוע הלב החקירה יותר טובה כל שכן
 כשיוציא החוקר אל אמונת הקבלה ההיא
 ואז יתקבצו האדם השתי בדרגות רצוני לומר
 הידיעה והקבלה יחד :

סי' ב אמר החבר וימי לנו בנפש
 סובלת שאיננה
 נפתית לדעות העובר עליה בדעות הטבעיים
 והאצטגנינים ובעלי הטלסמאות והבוכשפים
 והנשי הקדמות והפילוסופים והליתם
 ולא

וכו' רמו בזה להם שראו ראשית לו בתחלת ענינו
 לחקור על דעת הפילוסוף ובעלי התורות כמבואר
 ברשם הספר ואפשר שהיה דברו ג' עם בעל דמות
 טובות וזולתם ואם לא כזכר כי הספיק לו זכרון זרע
 אברה' על דרך ויח משעיר
 למו סופיע מהר פארן שכתב
 פס סלמין סוכיר כל זרע
 אברהם שאלד מהם לא היה
 חפץ בתורה וזלמי ישראל אבל
 על כל האומן ג' נלמס למת
 אותה להם ולא רנו בה כפי
 סג' נקבלת דבותינו עכ' :
 בהשנת הדעות הנפסדות
 הסכלות רונה לומר להשיב
 על הדעות הנפסדות אשר
 אין להם שחר ולפי הנכסח
 האומר בהשנת הדעות
 הנפסדות מן הסכלות

יתבאר ענינו להשיב אמור
 מן הסכלות אשר נקשעו בו
 עי' חדוד פלפולו נדרכים
 הכוזבים כואין הקבלה
 טינה אלא וכו' כבר קדם
 לך מאמר המבר בשני ס'י
 כי שזה ומסכים לדברוי השם
 כמוזכר למעלה :

סימן ב

ומי לנו בכפש סובלת וכו' כי ילדך
 נכרים והם ושמעלי ופרסיוס ויפיקון
 ראיות מזויפות אשר דרכם חשך וחלקקות והם
 חזידים וחרמים לנודד נפשות כמאמר יחזקאל ג'
 על הכשים הקוסמות והמכשפות היו למתפרות ככתות
 על כל אכילי ידו ועוזות המכשפות על ראש כל קומה
 לנודד נפשות הנפשות מתולדכה לעמי ונפשות לבכס
 תמיכה וגו' הכני אל כסותי ככה אשר אתה מנידך
 שם את הנפשות לפורחות וגו' וקרונו הוא שבוין אל
 אשר יפתה לב אדם אחרים בקלות וילכד באזודתם
 והקש על זה שאר תחבולות הטבעיים והאצטגניכוי ובעלי
 הטלסמאות וכו' כי לכ הותל יטה את האדם להמשך
 אחר עניינם כמו שאמר משה לר' אבהו דאחשו לים
 בחלמיה ולמדו דבעין לחשירי המיוניא מתיבא דקדים
 ביאולא ולא אל ר' אבהו מאחר דבכימת כולי האו מאי
 טעמא שלחיתו עכו' אל אי סות התם הוח קניט בשיופול
 גלימא כשיכך ורעהת אנתראי (ג' חלק) ודבר הסבר
 לא

סיון הענין מה שיש בו די והמתעלם מחקור הרי זה
 מגוכה וכחזב מן התקרים כחכמם וכמעשים והוא
 דומה לחלוש שהוא בקי בחליו ובדרך רשואתו סתך על
 דשא שמרשא אותו ככמה מיכו רשואות והוא מתעלל
 לעיון נכמתו וסברתו כרשואות הרופא לדעת אם הוא
 מתעסק בעניינו על דרך נכונה אם לא והים יכול
 לעמוד על זה מנלו דבר שימכעוהו וכבר חייבתנו
 הזורה בזה כמו שכתוב וידעת היום והשבות אל לבנך
 וגו' והראיה וכו' עכ' וכבר ידעת כי המורה קרב
 למשפטו והים עד ממהר על ככה במלך רחם ספרו
 ובפרט בשלשי פלא הוא סקרא פרק הבהגת המתבודד
 כי השכל אשר הביא שמה די וקומר אל הוראת עניינו
 ויהי מה' אכחכו בשם הסבר כוכיר ביאור כוונתו ודעתו
 ואמת ה לעולם קרובים ומבוארים שיהיו קרובים ל
 השכל מנד היותם מתבארים מדרך הסבר והעיון
 אם להאמין בהם וכו' לפי רוב או מעוט חוקר ותקפס
 תקיים דבר האמונות ההם : וכבר קדמו לי ספקות

קול יחודה

לא שב ריקס שהרי החייל המלך להתפנות לדעות
שילובופים בארץ יבני רואה לזכרים האלה
השילובופים ימרון קדקון וכדור על ארץ הדברים
ועל זאת היה דבר היחוד אמן לארץ כי יד ויהו מה
שהייתי מפחד עליך מהפתי

ואנחת הנפש על דעתם
וכו: הטבעיים הם הפקידים
בסגולת טבעי סגולות
שמהם יתמדשו דברי נפלא
באטיות כעין מה שכתב
הימים כשירשו למשפחות
פ מקום שכתבו על ספר
רשימות שגבו הזקיה
בארזו שמחבר הספר הוא
לא חנה לא על דרך החכמה
בטבע המציאות לא על דרך
שיצא אדם פעולה מה
שכתב באותו הספר וזה
יותר וכו' עכ' ועם הזכיר
ענין הטלסמאות וכבר עלה
זכרונם אצלנו בראשון סי'
עט' ועל אנשי הקדמות לזכרו בשני סי' כל'

והשילובופים אינם הטבעיים שזכר למעלה רק הם
המתפקדים כדעית טבע המטאורוסדור והקשרו קשורה
תמה בהיקף שכלי לא שירדו לבחינת סגולות הנמצאות
לענין המעשה והפעולות המתחדשות מהם כטבעיים
הזכורים רק יבקשו ויתורו לדעת אמת מהות כדעית
זדריסם ורשמיים כאשר תשיג ידם ולא יגיע לאמונה
וכו' רצ' שהבא לעמוד על שרשי מחנב האמונות על
דרך המדברים ולהתחדד בהשגת הדעות הנפסדו וכו'
ככל מה ששאל הכוזרי בקודמת ברוך הוא עכ"ל להעביר
עיונו על פני החכמות כלם ויבא גם השטן בהוכס
לעמד על ימינו לשטנו הוא העיון בדעות רבות
השאינן קורבים ובלעדו לא ירום אידו להרוס ולכנו'
כי לא תשלים ידיעת דבר בדרך הנחמן הא לא יתיב
לפניו כל חלקי הכומר ואז ישוב חרבו ילטום קשתו
ודרוך על הדעות הנפסדות והדעת החמתית
יבוכסם בנריות אוכל מתוך פסולת והחיים קברים
השאלת מרוב ין הן דברי אישקראטי בראשית פרקיו
שילופים: אלא לזכירם וכו' ונכלל אצל החידים
וכו והכל שב אל כונה אמת והיא שהחידים השרודים
אשר ה' קורא לזכות כפסא אשר הוא להם כעכס
שמים שלטוקר: חסיה להם האמוכ כעכס וכמו שישבאר

חמישי סימן ב רנב

עניינם (סי' יב) האמונה וכבר יכלו הכח הדברי בהגת
אנשים וכו' וכפי יד באמרו אכל קושמה בטבע וכו':
ומרחקה מהם הדעות כלם וכו' ולא ינטרו לעבור
עליוסם במקירת עיון שיש בו מהכחה מה שקדם עניינו
כפי פמאם שכתב לענינו

ולא יגיע אל האמונה עד שיעבור על דעות
רבות בראשית קורוסים והחיים קצרי והבלאכ'
(מרובה אלא ליחידים) לא חלה הלימים תהיה
להם האמונה בטבע ותרחקה מהם הדעות
ההם כלם ופול' בנפשם מיד בקום טעויות
ואני בקורו שתהיה ברוחיהם ההם: וכיון
שלא נוכל לעמוד בעשות רצונך לא אהב
בך על דרך הקראים אשר עלו אל החכמה
האלהית כובלי מדרגה אבל אקרב לך ראשי
דברים יעורר בציור ההיולי והצורה ואחר כן
היסודות הנקראים בערבי אסתקסאת ואחר
כן הטבע ואחר כן הנפש ואחר כן השכל
ואחר כן החכמה האלהית ואחז לך ראיות
בספיקות שאין הנפש הבודרת צריכה לרוף
ואחר כן העולם הבא ואחר כן הגיוריה
וחפץ

שאלשד שכל אשר ידמה היותו יוכיה כמו שדמה או יהיה
קנתו וכנות זה רבות מעניינים רבים קודמי ומאחרי
והוים לא שמכס זה המשער יעבור השכל על הסקדמו
ההם כלם ויולד מהם נזמן מועט עד שיחשב שזה
כלל זמן ובה הכח יגידו קנת בני אדם עמידות
עצמות עכ': ואני מקוה וכו' הייתי מקוה שיהיה
מכללם: וכיון שלא נוכל וכו' כי כבר אמר לו המלך
בקודמת כי כבר חסר המדרגס מנידור האמונה מכלי
מחקר וכבר קדמו לו ספקות וכו': בניור סהולו
והנורה זה השער למתחילים בחכמה הטבעית
פילוסופים ויבאו בו' והמורה זכר עניינם בראשון פ' יא'
ובשלישי פ' יא' ואלכס היבדות וכו' רצ' שאלה ארבע בענין
היסודות: הטבע רונה בו הדומם כמו שיקבאר סי'
הכס כלל זה הנמצחים והחיים כמו שיבאר סס'
השכל הוא השכל הסיולגני שזכור שמה: החכמה
האלקית בראה שכוון בזה למח שזכר בעשיית ערקיו כי
יס כי היא החכמה בשרשי האמונות על המדברים שאל
ממנו בקודמת אלא שרנה החכר שיתחדד החלך חללם
בענייני החכמות השילובופיות ליע: ימכן לו להכין
החכמה הזאת האלקית וחתן לך ליהוה מבפיקית וכו'
בא יבא לזכרו סי' יב ברידו זמן הקמות על ספר הירש
מהנף וכו' ולאחר כן העהב: סס באמרו והיא עלי על

עצמות העצם השכלי הנבדל מהגשמי יעמוד לבד
מעד הזור לראות וזה הפעם שבכדלה מהגשמי
תתחד בו וכו' עד אמרו ממדקת נענש היה הכבוד
האנוני בעולם העליון עכ' וזהו שכלו הוא צולם
הנשמות כמו שהזכיר דכמו

והחפץ והיכולת בתכלית הקירוב והקצור
ואומר כי הבורא לא השגנו כמותם ואיכותם
כי אם בחושינו ויגזור השכל כי הם נשואות
בנושא והנושא ההוא יקשה להעלות צורתו
על לב ואיך בעלה על לב צורת דבר שאין לו
כמות וזה איכות וישפוט הרעיון שמוציאותו
שקר והשכל משיב עליו כי הכמות והאיכות
בוקרים לא יעברו בעצמם ואי אפשר להם
באין נושא וקראו הפילוסופים הנושא הזה
העליו ואמרו כי השכל ישגיגה השגה חסרת
בפני חסרון בעצמו בעבור שאינו במצב בפעל
אינה ראויה לתואר בהתארים

(ואם דאתה בכח הגדה התואר גשמי)

היא מתחברת מצדו העולם אור השיש מעין העטלף אשר
להולשת ראותו לא יוכל להסתכל בעצם אורו והוא
משל אשר כל הפילוסוף על כוננו בזה בראשון ממה
שקראו הפעם והיא עכמה כוננת אליה הוא באמר
(אנוכי לך) ועמה לא רוא

אור כהיר הוא בשקיים
שעם היומו כהיר מנד עצמו
לא יכלו החכמים לעמוד
לכבו להסתכל כאורו העולם
מנד קונד הגשמי והן הן
דגמי החכר בה זימת הספר
לאמר וזוהי בעיני מסך
אור כהיר מנכח הראות וימנע
מאנו השינו בעבור קוצר
ראותו ודעתנו לא נעכוד
סתמו וכו' עכ' ולהפך זה
חלשת המציאות בדבר תשים
אותו כלתי מושג מפי חסרונו
ולזה רמז החכמת הספר

באזרו לא נענו' התמו והחסר וכו' והוא מדג' הסמ'
הראשון וכך הם דגמי החכר היושבים מוולגו' ואין
לכו נורד להרחיב שזור על עיני החכר הזה זולת מה
שכתב הראשון בהקדמת ביאורו לספר יצירה וזל' וכבר
פדע בחכמת הפילוסופים האלקיים כיום חמר אחד
מניו והוא נושא לכח היסודות והיא הנקרא כלשון יון
העילי ומציאות החמר ההוא אינו כמציאות שאר הכימיקלי'
כי מציאות שאר הכימיקלים הם כמאדים על אחד משני
דרכים והם מנויים בכח על דרך משל כמציאות השכולת
בחטה או הזאים בולד כן וימו' אך שהחטה עתה איכה
שכולת ולא כן וימו' בעל ששים עמידים הם לבאת
מן הכח הזה אל הפועל וכאשר יבאו מן הכח הפועל
כר מעליהם הכח הראשון אבל החמר הנוכח רצ'
ההיולי לא כר חסותו לכבו בכח ד' יסודות ולא
סיה ומן מן הזמנים שיעדר כח היסודות ממנו ולכך
אזרו על החמר ההוא שאיכו לא בכח ולא בפועל

אך הוא ממונע במציאותו בין מה שנתכ ובין מה שנתכ
והוא המתלה וראשית כל הכימיקלים עכ' אינה ראויה
לחמר מן התארים כדבר הרמזן פ' בראשית וזל'
החמר הזה שנק' סיולי בקרא כלשון הקדש תהו והמלה
כגזרת מלשונם בתוכה על הראשונה מטיי' שם בא אדם
לגזור בו שם מוסף ומלך לקראו בזה אחר כילא לבש
צורה שיתפעל עם ששים כלל' עכ' ואם הייתה בכח הכה
החמר גשמי (ובגל' ואם היא בכח החמר הגשמי)

והנה נעיתי לכו לכח החפץ ויכולת חכק האדם כי
לפי המסך העיניו הוא יומד לאות מהתייחס אל החפץ
והיכולת האלקי שזכר ס' יח' כי הם כמציאות
בנושא כי הקו דל' בלתי נושא את עצמו וכן הלוכך
ושאר ענייני הכמות והאיכות ודרכים הם לבכא על
דבר עכ' והנושא ההוא וכו' והוא החמר שאין לו
מעצמו פוס תמוכה ותכונה אשר תאמר כי הוא זה כמו
שהולך וכשאף משך הביאור וישפוט הרעיון וכו'
כי למראה עיניו וישפוט והוא להיותו כח מעורב בנשם
איכנו רואה מעניינו את כל מאמה והשכל משיב וכו'
כי הוא יששט מכל כדקדק גם בדרכים שאין העין שולעת
כס' ואמרו ר' הפילוסופים כי השכל ישגיגה השגה
חסרה וכו' כי קושי הסגה פעמים יקרה מנד המצב
ופעמים מנד המושג וכל אשר יהיה הדבר כמנא
בפעל יהיה מושג מפיא ענינו וכן כל מה שיהיה חלוש
המציאות יהיה מנד עצמו קשה ההשגה וזה כי כפי
מדרגת הדרכים במציאות כן תהיה מדרגתם בהיותם
מושגים או כלתי מושגים וסכלל כי חוזק המציאות
מזים הדבר ההוא יותר ראוי בעצמו לשיושג ועל כן
סכודת ומכך שהוא בפעל גמור שלם הוא בעצמו מוזמן
לכל משיג ואין חסרון השגתו בו וזלתי מנד קונד
המשיגים על כן אמר י' ל' אעניד כל טובי על סניך
וגו' לא תוכל לראות א' פני וגו' והוא מאמר חקוקן
וקד' ס' יד' לו ושם מביין עונו כי מוזך הוקר השלם

אחריו הודיע הפילוסופים את כל זאת מהמנא שם חמד
 ראשון נושא לכל השמחה אשר עליו תסוכיכה ההויה
 וההפסד המה ראוי כן תמהו אך הוכחו הלוקו לקבל
 צרות מזהות שוכות כי הן סדרם יראה לעינים שכויו
 החמר הוא כלו שזה בהכנתו על אופן אחד היה ראוי
 שיקרא בעיניו חמד משני דברים אם שיקבל בכללו
 כל הצרות גם יחד אם היה שיהיה מוכן לכלן
 זה שכל שאם כן היה אפשר להמנא צרות השניות
 כנושא אחד בעת אחת כאילו תחזיר צורת אש וצורת
 מים וכוונת הואיל והיתה הכנתו שזה אל קבלת כל
 הצרות או שיקבל צורה אחת לכד אם לא היתה
 בעייתו מוגבלת רק לאחת מהנה וזה גב שקר שהרי
 החיוב עד כאן על מרבית הצרות השניות בחלקיו

המתחלפות ומלוק מלקיו ישלם על ידי מרהקים
 בלתי מוחלטים בפנים מפנים טונים לפי רוב חלקיו
 שיחלק אליהם והמרחקים הללו הכלמי מוחלטים הם
 כמיות האורך והרוחב והעומק שעל ידם ישלם החלוק
 במור הראשון במדובר אך אם מוגבלים על הוכן
 שלמותם כאשר הנה במנא השלם אחר המעמנו על
 אחת והיותו בצורתו הטבעית רק הם בלתי מוחלטים
 כי לא תאר מוגבל להם ולא הדר והנה על דרך זו
 משלם אגלו הסויה וההפסד ויחזק לדעתו שהכנת
 המורכב בעת הפסדו הכלה אל הצורה סאת האחרונה
 ולא תעבור גבולה וזאת הצורה אשר שם דביתו משה
 לפני בני ישראל בראשון מן הצורה פ' כ"ט כי אחרי חזרו
 שהצורה האחרונה בכל המצוות הוא ה' י"ח ולא
 תחשוב שאמרנו בו שהיא הצורה האחרונה לכל העולם
 הוא רמז לצורה האחרונה אשר יאמר ארזכטו עליה כספר
 הנקרא מה שאחר הטבע שהיא בלתי הוה ולא כפסדת
 כי הצורה היא הכזבת שם טבעית לא שכל כדור

כי אן לחמרו עליו יתברך שהוא צורת העולם האחרונה
 על דמיון היות הצורה בעלת החמר צורה לחמר הוא
 עד שהיה היות צורה לגשם לא על אלו הפנים כאמר
 אצל וכו' עכ' ובפ' אצל הדרך הרביעי כתב
 ואמנם אם הוה גשם מורכב מחמר וצורה כפי מה שיאמר
 במופת בעל דיבוריך שיתבאר במופת היות החמר
 הראשון והצורה הראשונה הוה נכסדות ולא יתבאר
 מופת הדגש העולם עכ' והנה מה אשר יקראוה צורת
 הגשעיות ולפי הכרח איננו המרחק הכלמי מוחלטים
 ענמם אצל על הצורה היא ונכחו המרחקים ההם
 אשר על ידם יושלם החלוק בחמי בעל הצורה והלכש
 אותו הכנות שוכות לקבל הצורות המהחלפות כאשר
 דברנו ונלעדי הצורה הזאת לא יראה ק' סיכא שום
 אפשרות שיוכל החמר לקבל מקרים יכוונתו אל קבלת
 הצורות ההנה כי כן דרך המקרים לחול על נושא
 בעל צורה לא יזלזלם על כן חוששי לרדבוכי
 מחטאת כמה שערב עם פ' כ"ט צורה נשמית עם
 מרחקים בלתי מוחלטים והיו לרצו אחד ככשו

ולפי הכרח הה שני עניינים הן לדעתן סיכא והמורה
 שאנחנו עליהם והן לדעתן לרשד שכתאר לחי' ואכ יפה
 חפש עליו השם טוב נאמרו לא כוון הרב הנה על
 המרחקים כי לו איננו ענמים לא המוחלטים ולא הכלמי
 מוחלטים אצל הם ממאמר הכמה עכ' אלא שגם
 הוא נשה מני ארש כונת הרב כמו שכתבן המסתכל
 בדבריו עם מה שזכרנו למעלה ראו בעל חונת
 הלכניות נשער ה' שוד פ' וקרא בשם הצורה סאת וזו

ז"אם כן מיתן וכדעה איכה ירעה איכה ירכן בהכנתו
 א מול פני הצורה הכל' והפילוסופים הללו ינאו דמופים
 בדבר הזה והענין עינים לאמר כסורה כל ונדאם
 בהפסד המורכב האם תוחך הרכנתו הרוך וחסור עד
 הגיעו לפעיות החומר הראשון ענמו באופן שעליו
 יממש תחול והכח הצורה המתחדשת כלי שום אמצעי
 ענורה אחת או זולתה שיאשר תמיד דבק בו וכרוך
 בעקבו כמו שיתבאר והנה ינא מעיין קנתם ונדאם
 ק' סיכא ון רשד בשמיכת דבריהם על מאמרי ארסטו
 (כי כלם כמפרשי דבריו נאשכו בהתפלפלותם)
 שזה א"א בשום פנים שח"כ ברבע השאר לפי הדמיון
 והמחשבה איזו חלק מן החמר הוא צדום כלי לבוש
 כלל היה החלק ההוא בכלו בלתי מוכן אל הצורה
 והמתחדשת יותר ממה שהוא מוכן אל יתר כל הצורות
 בו כן הוא טבעו אל חמר ראשון מפאת ענמו כמו שזכרנו
 והיה נושא מזה אם שיקבל כל הצורות כאמור או שענין
 קבלתו צורה מה ויכול במקרה כיון שאין לו כטייה
 מיוחדת מוגבלת אליה וזה מנונה שיהיה העניינים
 הטבעיים המסדרים בכללם נושלים על דרך זה לא
 בעצם כי הייך יתכן זה עם מה שראתה עיכנו
 יסדר שלשלת היוחסים בהויה טור או כשכ או ע"כ יולד
 משור או ככ או ע"כ לתיכסם ואן זה ראוי להתייחס אל
 המקרה רק לענות ענמיות מיוחדות ומסודרות
 ומסם יתפרדו שני המתפלפלי שזכרנו והיו לשני ראשים
 ביסוד הענין הזה לפי שכלם וכל אחד משניהם יאמין
 שכוונת דעתו לרשע ארסטו פלאורי והנה זאת שעת
 ק' סיכא בהתפלפלות הזה בנה שאמר הענפ' הוא יאמין
 שצורה אחת יכולת תחבך ותלכש החמר כלו וגם כי
 יזקין לא תבור ממנו ובאמצעותה יהיה ראוי לקבל
 בערשית לקיו הכנות שוכות לתשן יחולו גם הצורות

הוא דרך אשר עבר בה איש אלקים החכם שזרנו על
 ביאור אמרו והאין היתה תהו ובהו באמרו שאימה הארץ
 אהכראת או היתה דבר מורכב מאמר ראשון בקראת תהו
 ומורה ראשונה בקראת בהו כי אמנם לא היה באות
 למחר הראשון וולתי נורה אחת היא היתה ראשונה לכל
 בורות המורכבים בהכרם וכו' אמנם פתאום לפתע
 ירע הדרך לנדרו לאמר שנושא הנורה ההיא הראשונה
 לא עמד עם נורותיו מן פתאום רק חתך לבס בורות
 יסודות מחלכות ועתה אשב את פני כלפי דעתך
 דעך אשר גלהו ככפרו הנקרא ענש השמים ובמקומות
 וולתו והנה לא ראה לבו שתהיה סס נורה כוללת כי
 אין לנו לנורה על מציאות דבר בלתי הכרח וייתישב
 הענין אצלו כלי נורה כי ישלם הכל על ידי המרחקים
 הכלתי מוחלטים הכרוכים בעקבו של חמר והם
 ארוקים ודנקים בו המיד ובהם הוא מתחלק לחלקים
 ובכן ויתרו לקבל נורות מתחלפות וכאופן זה יתכן
 התהוות גשם מגשם כי המרחקי הסם לא יפסדו לעולם
 ואלהים מכלה התכת המורכב בעת הפסדו והנורה
 המתחדשת תבאש על החמר בעל המרחקים סהם שעל
 ידם כהיה גשם ולדעתו לא יהיו במורכב שתי נורות
 כדעך שיכא שזכרנו וואולם לא ראינו תועלת להאריך על
 חקיר איוון משתי הדעות קרוב יוער או לא שתיקה כאחת
 בטלות כמו שעמדו פלוסופים אחרים ויגל משמרתם
 יעמדו להורות כי בזולת נורה גשמית כוללת גם
 בזולת מרחקים בלתי מוחלטים דנקים בחמר הראשון
 ישלם ענין ההויה הנמשכ והשתדלו להשיב על הפסקו
 אחרות כי כל אלה ראוייה ששמעם להיותם דברים
 מרבים הכל ואין גם מושגל אל הכנת הדברים שאנחנו
 על ביאורם לנד זה ראיתי לזכור לפי דרכנו כי על פי
 הדברים האלה יתבאר אצלי מה שאמר הראשון בספר
 נחות על נורת ה'אל ואל והנה אדבר על נורת ה'אל
 דע כי כל אות יש לו נורה אחת והטעם שהיא דבוקה
 חוץ מה'אל שהיא שתי נורות והנה היא קו באורך וקו
 ברוחב כי הקו הוא בנין שתי נקודות ואחר כן שמו קו
 אחר מפורד והנה האלף יורם על ענב הדבר שהוא
 שיקר כאשר פירשתי הוא הענב הנכון לקבל נורה או
 ימים נמצא והנה הנורה לא תמצא עד סיוט שנים חס
 טעם הא כמו הא לכם זרע וגם אכי הא והנה
 בטעם כמו הנמצא ואלה הדברים נרכיבם פירוש ארוך
 עכ' וכבר הקדים לדבר על האלף כדברים האלה
 ודע כי כל גשם הוא מורכב על דעת אנשי שקול סדעת
 מעצמים רבים כי אין ענב נראה כי אם הגשם והנה האלף
 הוא בגשם כי הוא העקר וקראת כן שהוא מורכב מאלף

עצמים והטעם רבים והנה נורת האלף בגשם דן אדש
 שיש לו ראש וקו ויד ורגל עכ' ואשתכנה על מבור
 ואנשה מה ידבר כבו בלשון סזה הכתים עד שמבאמת
 עליו ביאור כבון שאטנה נפשי אחותיו ולא ארשכו עד
 שהניאוחיו אל בני עמי ואל סדר היראמי פירוש הזה
 העמוק שאנחנו מתהלכים בנינו והנה אחרי הודיעני
 כי היו לו דבריו לורא נמה שאמר כי כל אות חוץ מה'אל
 יש לו נורה אחת רונה לורד שהיא דבוקה וכו' שהרי
 גם הקוף יונא מן הכלל כאצל (שנתפס הבובה)
 מא טעמא כרעיה דקוף תליא וכו' והוא הראשון עצמו
 המזוכר בהא במנחות פ הקוף אל ביאור דבריו באשר
 הם שם את נפשו אשא ואומר כי דעת הראשע כדעתך
 רשע אשר זכרנו מדבקות המרחקים הכלתי מוחלטים
 בחמר הראשון ועל שניהם מחול הנורה לא על החמר
 הראשון לברו כדעת האחרונים גם לא על חמר בעל
 נורה כולל כדעתך כינא והנה המרחקים הללו הורה
 עליהם על ידי שלשה קוים והם קו האורך וקו הרוחב
 וקו העומק ככוללים את המרחקים כלם והם שלשת
 הקוים המתארים אות ה'אל השנים מהם המדוכקים
 יחד מורים על אורך ורוחב אשר יוכלו להושם על
 השטח אמנם העומק אשר לא יעלה רישומו בשטחיות
 התחכם להורות עליו על ידי קו ככרד מחבריו
 ולהיות ה'אל בתשלומו מחובר משתי אותיות מהם ה'אל
 זכר הוראת האלף שהיא מורה על החמר הנכון לקבל
 הנורה ואמר שהוא מורכב מאלף עצמים ואין כוכתו
 לדעתי על העצמי הפדרי והם החלקי קטעני מאד שלא
 יקבלו החלוקה לדקוים שזכר המורם הראשון פ עכ'
 בשם המדברים ושם גלה את ערום כי אין הראשע
 שאוד על כך להיות בו משום דרכי המדברים אבל
 הזכנה אצלו על חלקים רבים שמריים שהחמר הכראת
 לעינים יחובר מהם ובאמרו כי אין ענב נראה כי אם
 בגשם רונה לומר שלא כל חלק ממנו היה אפשר בו
 שיקבל נורה עד שיוכל להראות כי קצב אחד ומרם
 אחת יש לדברים הטבעיים לכל יראו וכל ימצאו בלתי
 זאל והנה האלף יורה על ענב הדבר שהוא העקר כאשר
 פירשתי הוא הענב הנכון לקבל נורה או יהיה נמצא
 וסכלל שהאלף מורה על החמר וה'אל מורה על
 המרחקים כמו שזכרנו והנה הם שני דברים שבהנמך
 יחד אור הנורה נה עליהם וכבר ידענו כי על ידי
 הנורה הדבר נמצא וכלעדים לא ירים איש את לשונו
 לפורות על מציאות החמר ומרחקיו הכלתי מוחלטים
 וכמו שכתבנו למעלה על טעם החמר שאין השם כתפס
 בו והנה'אל בשני אותיותיו מורה על החמר והמרחקי
 ובהוראת

וזהו רמז עניינו שרובנו לומר הכס' כמוהו אל לכם זרע' וכן וגם אפי' מורס על הנמנא כי אין אדם רומז דרך דבר במנא בפועל' וכלו הלשון מורס כאות ה"ה בדבורו ובעניינו כי לא יוכל שום דבר למנא בדבורו אם לא יוקדמו אליה המר והמרחקים הרמזים בה' א' כאשר הראית' ועמה יגדל פא כח המעיון להניב אל דברי הסבר והסג' ישג' שזכנתו לפי נסחמתו היה מתייה טעם היות המר כח כמו שקדם' הנה המר גשמי כי לעולם נורת הנשמיות כרוכה בו במציאות לפי דעה' ק' סוכא שזכרנו' ולא תכלה המ' המורכב ליו' מטולם כאשר ביארנו' ולפי הנכס השני יחזר עם שקודם אליו בכחך ויאמר

סהמך הראשון מנד ענמו אינו ראוי לתאר מהתארים מפני סברו כאמור עם היותו כח המר הגשמי רל עם היות שטבעו פונה תמיד אל תאר נורת הנשמיות הראשונה לחול בו בדנקות בלתי ימפרד כמו שקדם' וכבר היית יכול להסג' כיות דבריו אל דעה' ק' רעד וסל המרחקים הנלתי מוטלטים כיון שזכרו תאר גשמי' אמנם הני' זר הראשון כיון ויתר לתי דעתי וקום משכחו כי זה הוא' וידוע מדע כי הנורה הכוללת אשר זכרנו מטעם' ק' ביכל עם היותם דבקה תמיד בחמר הראשון לא יגזור על היותו במנא עמה לבדה מציאות טבעי אפי' רגע אחד' אמר ארבעו כאלו היא נושא וכו' הוא מה שכתב המורה בשלטי' פ' ח' וזל' וטבע החמר ואמתו שהוא לעולם לא ימלט מחברת ההעדר' ומפני זה לא מתקיים בו נורה אהל ופשיט נורה וילביש אחרת תמיד' ומס נפלא מאמר שלמה ע"ה בחכמתו בדמותו החמר כאשר איש זוכה כי לא ימנא חמר מכלתי נורה כלל א"כ היא אמת איש לעולם לא תמלט מאיש' ולא תהא ענייה כלל' ועם היותה אמת איש היא מתקפת איש אחר לעולם ממייר בו בעלה וכו' עכ' וכבר חשבו קצת אנשים וכו' כבר העירנו לזה ברביעי כי כ"ה בחמר ובאשר אומרים על ורוח אלקים מרחפת על פני המים שרנונו במים האלה החמר הראשון בלי איכות אהל מהו וכמו עד שהתאיין בחפץ אלקים הכובע אותו' וככה אותו ברוח אלקים' ודמות המר הטבעי במים דמיון כיון

ביותר כי מה שהוא יותר עבה מן המים לא ישתוו פעולות' העורג ככל חלקיו מפני שהם חמוקים וכו' עיין גם: וככה כבעדר הנורה והחבור (כ"ה והסדר) וכו' יתבאר זה על פי שתי הנחיות כמחלות בחמר כמזכר ברביעי כי כ"ה על אמרו תהו זק קו

ירוק וכו' האמת מהן מנד היותו מנד ענמו בעדר הנורס דק הוא דבר ממונע בין המציאות וההעדר והשני מנד היותו כולל כל הנורות בכס להיותו מוכן בשויו אל מול קבלת' יוכ' כנגד הראשון א"מ העדר הנורה וכנגד השנית א"מ והמנו' שרל' העדר חנוון שגורו שכתבו לקבל' ולפי הנכס השני יתנשא אמרו בעדר הנורה כנגד הנחיתה השני' מהעדר הנורה שמתנעו לקבלה ויהיה אמרו והמדר על הנחיתה הראשונה ומעניינו של חמר מנד ענמ מציאותו ממונע כאמו' אמנם לפי הכח השלטי הכונה פשוטה ומבוארת כי בהעדר הנורה נלמות ולא כדורים' ומשע' כי על כן בקרא החמר הזה ובעדר הנורה והבדר ימנו נשם תהו לבורות כי ההעדר היה הכרוך בעקבו טוב הוא ובו הוא המציאות והקיום נהויה כי לולו זה לא היתה הנהיה כמשת' על דרך מה שזיה כתוב בדמותו של ר' מאיר' והנה טוב מות כי אמנם אין דבר רע יורד מלמעלה כדבר המורה בשלטי' פ' י"ב והוא מה שכיון אליו הדבר באמרו סי' י' ולא תהו כמעשהו ולא במקרים' התלויים במעשהו כי הליכה הוא זמן בעדר השמש אהל הוא עם זה מוכן לתועלות וכו' עכ' וממורת התנ' בט"ח כמעט אומיות דללכת שהן ממונא אחד' ואפשר עוד לפי הנכס ס' וטב' שנקראתו מנד מציאות המר בענמו שהוא דבר ממונע בעדר הנורה והיא הנחיתה הראשונה שזכרנו ונקראתו מלשון רל' תהא על הראשונות כדבר הרמזין פ' בראשית בחמר שנקרא כן מפני ששם בא אדם לבזור לו עם תהיה ובהלך לקראו בשם אחר כי לא לבש נורה שיתפש בו השם כלל כמזכר למעלה ויקרא בשם זהו מנד שויו הכנתו אל כל הנורות והיא הנחיתה השנית הנורס כי על דרך מה שכתב שם הרמזין הנורה הנלכשת אל החמר הזה נקראת בלשון קדש' כהו' והמלה מורכבת כמו בו הוא כמלת עשהו וכו' א"מ המעיינים ידרשו: ואר"כ חייב חפץ האלקים וכו'

על הנחיתה הראשונה ומעניינו של חמר מנד ענמ מציאותו ממונע כאמו' אמנם לפי הכח השלטי הכונה פשוטה ומבוארת כי בהעדר הנורה נלמות ולא כדורים' ומשע' כי על כן בקרא החמר הזה ובעדר הנורה והבדר ימנו נשם תהו לבורות כי ההעדר היה הכרוך בעקבו טוב הוא ובו הוא המציאות והקיום נהויה כי לולו זה לא היתה הנהיה כמשת' על דרך מה שזיה כתוב בדמותו של ר' מאיר' והנה טוב מות כי אמנם אין דבר רע יורד מלמעלה כדבר המורה בשלטי' פ' י"ב והוא מה שכיון אליו הדבר באמרו סי' י' ולא תהו כמעשהו ולא במקרים' התלויים במעשהו כי הליכה הוא זמן בעדר השמש אהל הוא עם זה מוכן לתועלות וכו' עכ' וממורת התנ' בט"ח כמעט אומיות דללכת שהן ממונא אחד' ואפשר עוד לפי הנכס ס' וטב' שנקראתו מנד מציאות המר בענמו שהוא דבר ממונע בעדר הנורה והיא הנחיתה הראשונה שזכרנו ונקראתו מלשון רל' תהא על הראשונות כדבר הרמזין פ' בראשית בחמר שנקרא כן מפני ששם בא אדם לבזור לו עם תהיה ובהלך לקראו בשם אחר כי לא לבש נורה שיתפש בו השם כלל כמזכר למעלה ויקרא בשם זהו מנד שויו הכנתו אל כל הנורות והיא הנחיתה השנית הנורס כי על דרך מה שכתב שם הרמזין הנורה הנלכשת אל החמר הזה נקראת בלשון קדש' כהו' והמלה מורכבת כמו בו הוא כמלת עשהו וכו' א"מ המעיינים ידרשו: ואר"כ חייב חפץ האלקים וכו'

על הנחיתה הראשונה ומעניינו של חמר מנד ענמ מציאותו ממונע כאמו' אמנם לפי הכח השלטי הכונה פשוטה ומבוארת כי בהעדר הנורה נלמות ולא כדורים' ומשע' כי על כן בקרא החמר הזה ובעדר הנורה והבדר ימנו נשם תהו לבורות כי ההעדר היה הכרוך בעקבו טוב הוא ובו הוא המציאות והקיום נהויה כי לולו זה לא היתה הנהיה כמשת' על דרך מה שזיה כתוב בדמותו של ר' מאיר' והנה טוב מות כי אמנם אין דבר רע יורד מלמעלה כדבר המורה בשלטי' פ' י"ב והוא מה שכיון אליו הדבר באמרו סי' י' ולא תהו כמעשהו ולא במקרים' התלויים במעשהו כי הליכה הוא זמן בעדר השמש אהל הוא עם זה מוכן לתועלות וכו' עכ' וממורת התנ' בט"ח כמעט אומיות דללכת שהן ממונא אחד' ואפשר עוד לפי הנכס ס' וטב' שנקראתו מנד מציאות המר בענמו שהוא דבר ממונע בעדר הנורה והיא הנחיתה הראשונה שזכרנו ונקראתו מלשון רל' תהא על הראשונות כדבר הרמזין פ' בראשית בחמר שנקרא כן מפני ששם בא אדם לבזור לו עם תהיה ובהלך לקראו בשם אחר כי לא לבש נורה שיתפש בו השם כלל כמזכר למעלה ויקרא בשם זהו מנד שויו הכנתו אל כל הנורות והיא הנחיתה השנית הנורס כי על דרך מה שכתב שם הרמזין הנורה הנלכשת אל החמר הזה נקראת בלשון קדש' כהו' והמלה מורכבת כמו בו הוא כמלת עשהו וכו' א"מ המעיינים ידרשו: ואר"כ חייב חפץ האלקים וכו'

קול יהודה מאמר

זה אינו מן הכתוב לפי ששמו כי כבר ביאר והארץ היתה
מהו ובהו שהמזר הראשון הוה בעדר הצורה והמבוכה
וחסך על פני תחום שהעדר ההוא הוה כרוך בעקיו
ש' חמר ורוח אלקים וכו' שחפנו ית' הוה משדל

נאיתו החמ' לתעיל בו ולטוירו
באשר יטע לו יאמס הוה פ
מודעתו בהתפלספות הוה
כי עד שהמלך בחיבו
ונטויר החמר הוה כשמו
סגנה נרדו נתן רוחו כיה
שחייב בחפנו וחממו סגנו
סגלגל העליון סגוב את
כל ארץ כוה מזרח למערב
ככל שעות וכו' יתר
הגלגלי המחלגלי בתכונות
ענינם להפך מזערב למזרח
ישנו נכלחו אל עבר פניו
מכה מרונתו אשר העיר
מזרח כדק יקראוהו לרגל
וכל זה חייב מן האלקים
כשיסודו כוה בהיולי סוף
וכו' שמיים וכו' רוח
למ' כשכל שיסודו נגלגל
הוה שמיים בהיולי הוה

חמישי סימן ב נ

הכתוב ענמו התפלספות קרוב לזה באמרו וחסך והוא
האור החסך שנכלל אז המורכב הראשון היה על
פני תחום כל פני פני היסודות השפלים שנכללו אז נכ
המורכב הראשון והיו מקיפין זה את זה ורוח אלקים
חניטו הגלגל שנקראו רוח

באמרו עושה מלאכיו רוחות
מרחת על פני המ' הכיפנו
אז האור החסך על פני
המים הסוגנים אז את יסוד
הארץ וכן הוה שהמלך
ממנו כמקור לגלגל התלסכ
כתכונות והוא האש
היסודי והמלך ממנו הקרוב
אל המ' קרה אז איזה קיר מן
המים וזלמי חלק מועט ממנו
כמתמ' במקרה בהתפסכות
כיניכוס מזרחי אור עכ :

סימן ג ואני רואה
וכו' ארך
מאמר שנחפן לקו' ונכחמנו
כודרו היסודות והלא אני
רואה אותם מתחדשי במקרה
אל קנת הפילוסופי כאפיקוח'
היוכי אשר יוזכר סי' ה'

זה באמרו כי נקרה לכל אחד מהם סיומו כך וכך כפי
הזמנו בהיותו קרוב לגלגל אז רחוק ממנו והגם לא
הקשה לו על דכיווכי אם מנד הטוענים במקרה
אכל לטענת הכוברים בקדמיה לא השש כלל עס
היומם מדקויקים החפן מחקי יתברך הכך מה שכונס
בקודמת כי חפנו יתברך פעל כל זאת והטעם כוה כי
לדעתו זכרון אחד יעלה לכאן ולכאן והראים ענינם
אשר מורה על בטול הנקרה בתטל נכ טענת הקיוכ
וכמו שזכרנו בשני סי' ו' כי הדור המוגבל הכרחה
במניאות עד מהרה כבורחת כוכת מכיון וכדר לתכל'
בחפן פשוט יעיוין שמה וגט בעל חוכת הלכנו בשער
היסוד פ' ה' הולך הדרך רזה כשנעה להוכיח בידר
מניחות הבורא יתברך כי בטטול באשרות המקרה
כהקיים אכלו שיש שם כמנא בורא ומחדש בחפן וזהו
שהחסך דברו באמרו באננע הפרך ויש בני אדם
שחארו שהעולם כהוה במקרה מכלי בורא שהחילול
וינדר סיברו ומן התמה בעיני ארך מעלה כדעת מדבר
בעודכו ככרואותו כמחשבה הוהת וזילו הוה בעל
המאמר הוה שומע אדם שיאמר כמאמרו נגלגל אחד
של מים

כשיחודשנו כוה בהיולי הוהת אשר הוה
כהלל גלגל הירח שמיים כפי תנועות הגלגל
ותחלתם חמום האויר הקרוב בגלגל הירח
בעבור קורבתו במקום התנועה רשב אש זכה
והוה אצל הפילוסופים האש הטבעי
אין לה בראה ולא שריפה אבל הוה עצם זך
דק קל (קראו אותו הפילוסופים) לא קראוהו
גלגל האש ואחר כן גלגל האויר
ואחר כן גלגל המים ואחר כן כדור
האר' אשר הוה דמרכו כבדה ועכתה בעבור
דחקה במקום התנועה ואלה הארבע
יסודות בהמזגם תהיינה דהימות
סי' נ אמר הכוזרי ואני רואה אותם
אצלם מתחדשות
במקרה באמרו נקרה לאשר קרב בהגלגל
כואר שיהיה אש ומה שרחק שיהיה ארץ
ובה שיתמצע הוה כפי הקרוב מן הגלגל
המקיף או מן המרכז אויר ומים
סי' ד

שנאמנע גלגל הירח כפי חלוק תנועות הגלגל והוא
כלל הגלגלים כי כח מערכותם יתחדש שמיים שמיים
כמו שהתבאר בראשון סי' א' ועוד יתבאר כוה ב' וזולת
כל זה לא מרשת ענמו אמרו רך ברנותו להחסיך
השעה על דרכי קנת האנשים שוכר למעלה אך הוה
יגלה דעתו באמרו סי' יד וזולת על דעת המורה הכה
האל כרא העולם כמו שהוה ובעלי חיים שלו וכמחיו
מזויריח ולא ינטרך אליהם אמנעיים ולפרכוב הרכנות
וכו' ותחלתם וכו' רונה לומר שתחלת השמיים
המתחדשים בחמר הראשון על ידי סגנו הגלגלים הוה
חמום האויר הקרוב וכל הקרב הקרב אל תנועתם
כודרך ותר כמו שמתאר והולך והוה אכל הפילוסופים
וכו' אמר זה ליה שסופך עניינה אכלו כמו
שיתבאר כפי' יד' אין לה מראה זכרו המורה כפי פ'
ל' באמרו שאלו הוהת האש היסודית מזירה היינו רואים
האויר כלו כליה מתלהב אש עכ' וזה כלו לעונ זכותה
ופשטות ופשיטות וכמו שזכרנו בפילוסופי והוה
זה נכ' כפי הרמזן לספר נראשית על הפכו השני ויבא
עוד זכרו כפי' יד' אגם סחכס שזכרנו היניא מכה

על מים שהוא מתגלגל להשקות חלקה אחת של שדה או גנה ומושב כי זה במקומו מכלו כונת אומן שטרח בחבורו והרכנתו ושם כל כלי מכליו לעמת התושבת. הים לו להשליח ולהגדיל הדבר עליו ולתשוב אותו בתכלית השכלות. וימחר להכנישו

ולדמות מאמרו. וכיון שידחה המאמר הזה בגלגל קטן ופחות וככה טבעש בתחלתו קטנה למקמת חלקה קטנה מהארץ. איך יתיר לעצמו לחשוב במחשבה הזאת בגלגל גדול הסובב את כל הארץ וכו'. עיין עם אמרו כי נעמו. ואפשר עוד להסב סדכרים אל מה שזכר בקודמת שהאש הזכה היא אלל הטלובופים האש הטבעית. וזוה שנס יתר היסודות אללם טבעיים יקראו. וזוה אמר ואני רואה אותם אללם ממסדשו במקרה וכו'. ולפי זה אין לתמוה איך לא הקדם מנד

מ' ד אמר החבר ברפרד עצם מעצם כי לא יפרד עצם דגאטי מעצם האויר והאויר כן המים והמים בהארץ במעט וכרב ובחזק ובהלש אך בצור ביוודות לכל אחד הוושם זה אש זה אויר וזה מים וזה ארץ ואם איננו כן יש לאומר לומר כי כולם הגלגל כלו איך קצתו יותר דק מקצתו ולאח שיאמר אבל לא כי מלא הגלגל כלו אש אך כל מה שירד היה יותר עב אשיות ויותר קר ואנחנו רואים פנישת יכוד ביכוד וכל אחד בהם שיגור צורתו ועצמותו נראה האויר והמים והארץ בבקום אחד בנעי' זה בזה ואינם מתדמים עד שישתנה קצתם אל קצתם בסבות אחרות בשנות אותם ויקבלו המים צורת האויר והאויר צורת האש ואז יהיה ראוי היכוד לשם חבירו ויהיו

שנקראוהו אש על הדמיון רב הכמו' ימחם שנקראוהו אויר וכיוצא. וכן שיהיה האש יותר חזק בחום מן האויר. והאויר יותר חלש מן המים בלחות וכיוצא. אך נגודם וכו'. רונה לומר כי נגודה מיוחדת הוושם אל אחד מהם על אמתת מה שהוא.

עד שהיה זה אש. וזה אויר וכו'. ואם איננו כן. שלא יקום הגלגל ענמי כיון זה לזה. יש לאומר לומר וכו'. הים מוכרח להוביל מפני דבר הגובה כפי הנחתו הנכונה. והוא שיהיה ברשות כל אדם לגזור על היסודות כרצונו והנה השנה שבהם שאינם דק וכוד אחר כלכל. ולא ראו זה כראוי זה נקריאת שמו. כי האחד ימחר שאלל הגלגל כלו ארץ וההגדל איננו כי אש ביותר דק או פחות. והאחד יאמר לא כי אכל מלא הגלגל כלו אש אך כל מה שירד ומתרחק מן הגלגל. היה יותר עב אשיות רונה לומר יותר עב

בענין האשיות המשותף לכללו ויותר קר. ואנחנו רואים וכו'. דחס המהשנה הנכונה בשתי ידי. והוכיח מת כח ראייה על היותם מובדלים בעצמיה ולא במקרים. לכן. וזה מנד מה שצדקה עין בעין ששם סיות היסודות קרובי ומכריכוונעי' זה חס יש הגדל ענוס טכר ביניהם נגודה ועצמות ואין שום דמיון ביניהם אשילו במקום פגושקם ונניעמם. כמו שהיה ראוי ומחוייב אש לא היו כבדלים רק במקרים כפי הנחתם. והנה אינם מתדמים כלל. עד אשר ישמנה קצתם אל קצתם כי מקרה מלמחה והפעל לאחד מהם מהתנגדות ההמוך אליו כי יתגבר עליו כאשר יקום אש על רעהו ונחמו כשא. אז יתקף ענש לענש וכיון הראשונים לא יהיו לו עוד אכל פנים חדשות ויבול לכין וזה יהיה: בכנות אחרות וכו'. לא מנד היותם שום נגודה עם חלק מדרגה במקרים לכן. אכל יהיה השתכותם בסבת ההתנגדות והקדמות. כי שני אלו חכרו בהתקף ענש אל ענש כאשר יקרה בלחם המהשנה לטבע הכיוון. כי היה ראשית השני מנד איהו הפכיות סבין במשנס למשנה. אינם תשלם הפנתו ל ענש אשר מנד הסדמות

הסודרים בקדמות. כי אמנם אין המקום הזה כמות אלו וקושייתו מנד המקרה. לא היתה רק מפני שזכרו האש הטבעית כאמור:

סימן ד

אכל ההכרח יביאם וכו'. לקיים דברו בספן האלקים וחקמתו שזכר מ' ב' נכריאת היסודות בטל אפשרות מקרה בדבוש מנד היותם כפדרים בעצמיהם. כי כל אחד מהם מוגבל בצורתו ואין הגדל ביניהם במקרים לכן שיהיה האחד יותר חס מחבירו או יותר יבש וכיוצא משדכרים אש בהם יונת למקרה מקום להתגדר נו.

והגדל הזה הענמי שנמצא בעינינו. הביא אשר הפילוסופים לגזור על היותם מסודרים בענש אלא שקננס ושמו נתינת צורות היסודות למלאך אחד מחובה על כך. קראוהו שכל פועל אלקי ומשכיל כותב הגדויות. כמו שישם לו נתינת צורות המורכבים מן היסודות ההמה. ואנחנו נקלם הגדולה בעצמיה. ונשם ה' אלקינו מביר כי הוא השכל העליון הפועל נתינת הצורות לכל הדאיים אלהם ונחפנו תלויו הכל בעצמיתגל מ' י: בקיעט וכרבוכו. שיהיה מה

שביניהם ואפשר עליה כיון באזרו כפנות אחרות וכו' בלאזן רבים ויפיו הענמים ככרים וכו' שנסאחר ספשינות מענם אל ענם יהיו הענמים ההם כיכרים היכר מפורם בנורה ועצמות וכלמי ממדמים כלל

לענמי סיסודות שצעתקו מהם והנניא זה הפילוסופים וכו' הכונה כי ראומם הסכדל הום הענמי בין סיסודות וולמס' הניא קנתם זון סיכא מכללם הינבאר הכרי ארסטו ועליו הום כמק' לשי דעתו לאמר שום שם שכל פועל אלקי שזכרנו ענינו בראשון סי' והוא נומן הנירות האלה בארבעת הסיפודות הוזכרים בו כ' כאשר הום אכלס נומן נורות הנמחים והמייס

הכח אל הפועל י' לו מוניא בהבדל חוץ ממנו וצריך שיסיה המוניא ומין המונא כי הנגר לאיעשה האונר באשר הום איוון אבל מאשר בשכלו נורת האונר ונורת האונר אשר בשכל הנגר הום אשר הוניא נורת האונר לפועל ושום אותם בעין

כן כלל ספק נומן הנורה כנדלת ומניא השכל שכל והוא השכל הפועל עד שיהיה יחס השכל הפועל לסיפודות ומה שיורככ מהם יחס כל שכל כנדל המיומד כנגלגל לנגלגל ההוא ויחס השכל בפועל הנמנא כנו אשר הום משפע השכל הפועל ונו כשג השכל הפועל יחס שכל כל נגלגל פנמנא בו אשר הום משפע הכנדל ונו יסוג הכנדל ויניירו ויכסיף להדמות בו וימונעו טכ' והר' סם טוב אסף כוכת הדברים הללו בחשבו באמרו הכה הורה הרב בזה כי בעמוד שני דברים וראה שיש ככאך שכל פועל הא' מנד שכלו כי הום כמנא פעם ככח ושעם בפועל וכל מה שיונא מן הכח אל הפועל כריך אל פועל שיהיה מסוגו והוא שיהיה שכל וזהו השכל הפועל וטענה סנית אלו הדברים ההיים וכפסדים ינאו מהכח אל הפועל ואף שיהיו כעשים על ידי פועלים ממריים כי האב אין לו אומנות על שיתחווה הכן ממנו ולא אחד מעבלי הכפשות אף התחייב שיהיה ככאך דבר שיהיה לו ידיעה ואומנות לפשות הנורות בהולכי הכ' יש כאן שכל פועל טכ' והסויף המורה סנית ידו לקיים הדבר כחלק הנזכר פ' יב באמרו אמנם מה פנמנא ההי ממחודשים שיוכס כמאשים אחר מוג וסם הנורות כלם אף להם ג' מכלמי פועל רובם לומר נומן הנורה וכו' פ' והרמב"ן פרש' אחריות זכר ענינו לאמר שכל חוקרי היומם מן השכל הפועל התנוון ויו וזהו ג' מאד ובהיר' וממנו ינא כנוך כפש הבהמה וכו' והסכס לטיף דבר על אודותיו כהער שער השמים שער א' פ' טו וכפער נכזי המלך פ' כז' והרמב"ן הוסיף קייסם כבידיאות השכל הפועל הום כפער מלחמותיו בראשון פ' ס' ובחמישי פ' ג' והרחיב ענינו קום קרא במקומותיו אם אל תישוקך וכבר קדם דכרנו כענינו בראשון סי' י' ושם ועוד ידובר בו מעט מוצר כמה שיבא סוף סי' י' ושם וסורנו סחנר מעם עניו וינייאר כתימת הספר סי' כב' כי

המורכב ס' מארבעת באזרו כוף סי' כ' שמהמוגם תהיינה ההיות והשמיט זכר המונאים כי יסופק עכייכס באזרו כיון ולקנתם דעות בניאליס שכחותם וטבעיהם מוניים כלכד אינם נריכים אל נורות אלקיימות ושהנורות אינם נריכות כי אם לנמחים ולחיים וכו' והשכל הפועל סה דבר על אודותיון סיכא כששי ממאחריו הטבעיים ובתשיעי מספרו כמה שאחר טבעו והוא אכלו שכל כנדל אמונה על ג' דברים הא' סיותו סקיד כניד על סיסודות והמורכבים מהם להניעם ולשנו' עכייכס כמו שהשכלים אשר למעלה הימנו יניעו הנגלגלים ועל בחינה זו יקראמו מושל בעולם התחתון הכ' סיותו בר נורות להלביש הממר התחתון כי כלם מעשה ידיו לפי דעתו והשפועלים הפרטיים אינם רק מכיני הממר אל קבלת הנורה אשר תחול עלינו ומנד זה יקרא אכלו נומן הנורות והג' הום סיותו מאיר ומזוהר על הנורות הדמיוניות אשר כדמיונו של אדם ולשום נורות מושכלות בשכל הסיולאכי ונהם תשלם השגמותו ודמיונו בזה לשמש מאיר על פני כל הארץ אשר באזרו ינאו אור כל העינים וישינו המראים הסככים לקראתם וכפי זאת הכתיבה קורא לו שם שכל פועל שם סיות השמות הללו שמתערים זה בזה מאין חלוק ויכוונא בדברים אלזכר המורה בשני פ' ד' וז' השכל העשירי הום השכל הפועל אשר סיה עליו באת שכלנו מן הכח אל הפועל וסיותו נורות הנמנאות ההוות הכפסדות אחר גלא סיו בחמרים שלהם אלף בכח וכל מה שינא מן

כי הלא ה' פעל כל זאת אין שם שכל פעול זולמו :
ואין סדלית וכו' . לישאל דמתביתא נקט כמס' פאה ע'
ד' ספאה נכתב במחנה לקרקע בלית וכדל' וכו' .
והדלית היא גפן מודלית על גבי עמים או אילנות מלשון

ורצו לדיחיהו ופיא הקבוצת
פילוליה בלשון לבו . וזה
מבאר ששנים כנורה אין
החלוק בתיב' זולתי במקרים
שמקרא אחד גם לשני לא
וקרבו כשישוערכו ומדרגתו
ממש . ואין בנדרות העבדות
דבר ומעט וכו' . כי כל אמת
מתן בלתי מחלקת מה שאין
כן במקרי טו מדרגו מדרגות
יש להם כאורך אומר שתי
מדרגות לזמן יש כנדרת הוא
ושלש מדרגות בכייר הוא
וארבע מדרגות בשלש היה .
זכעת יאמר קש' וימר לכן
מן הכייר . והכייר וימר לכן
מן הנדר . והקס בשאר על
זה הדרך . לא כן הנדרות
העצמיו וכמו שמשאל משלים
הוא באמר כי אין סוס וכו' .
דונה לומר שאין סוס אחד

פחות בעל כוביות מכוב אחר . ולא אנוש וימר בעל
אכזויות מאחר : כי גרדי וכו' . כי גרד הסיביות שהיא
על הדמיון מי מנסיל מניע בשיה לכל פרעו מין האוס .
ולכל אחד מהם יאות על אינן אחד בלי חוספ' ומרעית
וכן גרד האכזויות שסוף מי מדבר . הוא מניע לכל
פרעו מיב' כשוני : והפילוסופים הודו וכו' . היינון
סוף וביעמו כאזור . עם היות אישקורוס וכיעמו
טוענים במקרה כמו שזכרנו . אולם אכחנו בשם ה'
אלקינו כוכיר לתלות בו כל הגדולה הזאת כמוכר
לביעה :

סימן ה

זאת היא האמונה וכו' . מנא הכוזרי
קודת רוח בראיות השכליות שהביא
החבר בזה לברר האמונה עם המחקר והוא מה ששאל
אליו את כשבו בראשית המאמר . וזאת היא האמונה וכו' .
בלומר לזאת יקרא אנוס כאצנת כאשר יכריחנו על
קיומה הכרח המחקר השכלי להודות בה . ע"ה מה
שכתב המורה בראשון פ' כ' באמרו כי האמונה היא
ההאזנה ביה שיכויר שהיא חזן לשכל כפי מס שיכויר

בשכל ואם יהיה עם זאת האמונה שאף חלוק זאת האמור'
בשום פנים ולא ימנא בשכל מקום דקיהו לאמונה הדיח
ולא לשער באשרות חלופה תמים אמתית . ע"כ . והנה
זה מתנשא לעמת אמרו סי' א' כבר חסרתי המדרגה

העליונה מבידור האמונה
מכלי מחקר וכו' . ואמר
בזה ולא בזה . להודות
כיווה ה' דרך ישרם לפני
איש לבדד אמונתו במחקר
בדבר בזה להביא הכרח על
קיומו של דבר כשיסופק
עניינו . אשם כי כדל' היה
עצמו שאכתבו עליו ומעברת
המקרה בחדוש היסודות על
הדרך המוכר למעלה .

כיה אמר הבוורי . זאת היא האבונ
כבאשר יכיריהונו
הכרח השכל להודות בכזה (ובזה הוצרכו)
לאומי ככריכו לומר במקרה ולמה לא באמר
כי אשר שם זה כוס וזה אנוש בחכמה אשר
לא נשיג אנחנו (הפרדתה) לא חלקיה הוא
אשר שם האש אש והארץ ארץ לחכמה אשר
רארה אותה יתברך לא במקרה במקרת
הגלגל (או במרחקו) : כאלמקו
סי' ו אמר החבר . וזאת היא הטעם
התוריה ובזפתה
בני ישראל אשר הופך להם בן עיני העצמיים
בר' שהופך

הוא עצמו דין פשוטים . וכיוו טיגר את האדם
וימר הקיים בחכמה כודעת עם היות שלא כדע
פרטיה . ואין שם מקום למקרה כלל . כן העינין
ביבודות חקה אמת ומשפט אחר להם :
הסדרתה . כאלו אמר חלקיה ופרטיה . וכן מנאמי
בכספא :

סימן ו

וזאת היא הטענה התוריה וכו' .
הכונה לומר שאין עניין המורכבים
בלתי נגזמנס אולם עד שזקוק מהם ראיה על
השזועים . ועדיין ערכא צריך בדרך המחקר
השכלי . אמנם טעמך היא טענה תוריה אמתית
שכבר כתאמת עניינה על ידי הכפאלות שהמופת
עליהם בני ישראל . אשר בעבדים הופך מה שהופך
מעניו הענמים . כהפוך המטה לכחז . והמס' לרס .
וימר המכות שזכרו בראשון סי' פ"ג . ועניו הענמים
דונה לומר מהותם וענמוותם כפי המורגל בלשון
לאמר הדבר בעינו במקום אמרנו הדבר בענמו . וכמו
שביארנו כרבינו סי' ע"ג אמרו רואה דברים בעיניו וכו' :

בשכל ואם יהיה עם זאת האמונה שאף חלוק זאת האמור'
בשום פנים ולא ימנא בשכל מקום דקיהו לאמונה הדיח
ולא לשער באשרות חלופה תמים אמתית . ע"כ . והנה
זה מתנשא לעמת אמרו סי' א' כבר חסרתי המדרגה
העליונה מבידור האמונה
מכלי מחקר וכו' . ואמר
בזה ולא בזה . להודות
כיווה ה' דרך ישרם לפני
איש לבדד אמונתו במחקר
בדבר בזה להביא הכרח על
קיומו של דבר כשיסופק
עניינו . אשם כי כדל' היה
עצמו שאכתבו עליו ומעברת
המקרה בחדוש היסודות על
הדרך המוכר למעלה .

לא היה דואם בו שום כורך
למעבדותיו הנכרות ממילא
דיושא שתייהא וילפורסמות
אין צריך האיה : ולא ומה
הזכרו לומר ביקרה וכו' .
(לא ומי הצריכו לומר
במקרה וכו') . והכינה
אמת היא לומר כי בזולת
הראיות הנכרות די לנו
שלאמר כי דין המורכבים
הוא עצמו דין פשוטים . וכיוו טיגר את האדם
וימר הקיים בחכמה כודעת עם היות שלא כדע
פרטיה . ואין שם מקום למקרה כלל . כן העינין
ביבודות חקה אמת ומשפט אחר להם :
הסדרתה . כאלו אמר חלקיה ופרטיה . וכן מנאמי
בכספא :

וזאת היא הטענה התוריה וכו' .
הכונה לומר שאין עניין המורכבים
בלתי נגזמנס אולם עד שזקוק מהם ראיה על
השזועים . ועדיין ערכא צריך בדרך המחקר
השכלי . אמנם טעמך היא טענה תוריה אמתית
שכבר כתאמת עניינה על ידי הכפאלות שהמופת
עליהם בני ישראל . אשר בעבדים הופך מה שהופך
מעניו הענמים . כהפוך המטה לכחז . והמס' לרס .
וימר המכות שזכרו בראשון סי' פ"ג . ועניו הענמים
דונה לומר מהותם וענמוותם כפי המורגל בלשון
לאמר הדבר בעינו במקום אמרנו הדבר בענמו . וכמו
שביארנו כרבינו סי' ע"ג אמרו רואה דברים בעיניו וכו' :

זמה שכבר לא יבא וכו' כלומות והמן וולתם כמו שהוזכר
שם סי' כ"ט וכו' ואלה ידחו כלי עסק טענת המקרה
אבל מי שיאמין בעניינים אלה אין זה דרך מופת שכלי
אשר דרוש דרוש עניינות מראשית דבר : וכאשר יפתלך

וכו' לל כאשר תסב עיניך
מנגד המופת הזה הלכות
מקבלת נטי ישראל המעידים
על אמתת המן כעניינים
כאמור : ישתוב עיך וכו' .
שתיהם טענתו חזקה
כטענתך עודנו מחויף
בטומאתו להתעסק בדעת
המקרה ולא מוכל לו להפיל
אותו חלל לפניך ע"טענה
כזו ועל כן הוצרכתי להכריח
הצנן בעצמות שכתתי .
והנה העולה על רוח
המתעקש היו מהיה כי
המוכרבים כפלו במקרה גם
המה כאשר הודמן ל יוקוס
שיכול הוצע . שם יפוא
מתקדשים עניינים שונים .
וכפי מה שהודמן במקרה
מסבוב הנלגלג וכו' . כמו
שהקדמנו ביאורו בראשון
סי' א' : בא ממנו וכו' .
כי הנורה אשר מחול כדברי
הוא כפי התלכות המוג
שבו קיונו ה סודות ומלת
צלית ביארנו עניינה סי' ד'
זכונת החבר בכל אה למען
הניא הילך ל' השלם הטעם

מאמר

מה שהופך וברו שנכרה להם מן ההויות
ובאשר יסתלק המופת הזה ישתוח עמך
הבוטח עליך בדלית פי'נמן כלשון ערכי על דרך
הדמיון כי צמחה בבה שקרה שיפול במקום
הדוא ורע הענבים וצורת הורע היתה בברה
שנקרה מסבוב הגלגל ערך מן הערכים
נמוגו בו היכודות מזג בא ממנו מה שאתה
דואה :

סי' ז אמר הבורי ואני אדבר עמו על הגלגל העליון

עצמו מה הוא שיגלגלו היה הדבר ההוא
במקרה אם לא ואחר כן אדבר גם בערכים
ההם הגלגליים והם עד אין תכלית מרוב
ואנחנו הואים צורות הצמחים והחיים יש
להם תכלית עליהם אין להוסיף וברה אין
לגרוע והיה ראוי שתתחדשנה עם חרוש
הערכים צורות ותמחנה אחרות :

סי' ח אמר החבר

היא הפענה כל
שכן עם השתנו
(מהחכמה) לא מה החכמה בחרבה מהש וכה
הצורך אליהם כאשר התבאר בספר תועלת
מייני החיים לארס"טו (ולגלגלינום) לא יבא
תועלת האנדים לגלגלינום הולת' כפלאי החכמה
וכן יתבאר בברה היישוב כצאן והבקר והסוס'
והחבורים שהם בעבור צורך האדם אליהם
כי

ומסקל מכונן לא יוח ולא ישמנה וכו' : ואחר כן אדבר
עמו וכו' . פוקף ראה זו מוכח ועומד על היות הכודות
בעלות תכלית במהשר והערכים הנלגלים בלתי בעלי
תכלית כמו שזכרנו בראשון סי' א' . ואך א"כ ייוחס
לפס ענין הנודות שכנזור

על התחדש במקרה כפי
מה שנקרה מסבוב הנלגל
ערך מן הערכים כמוזכר
בקודמת והלא היה מן
ההכרח על פי ההכחה הזאת
שמתחדשה נודות עניינות
לאין תכלית ותמחנה נודות
אחרות עד אין מספר .
וזה שא' ותפל והחוש
יכחיפוהו :

סימן ח הוא הטענה

כפתוליו לקיים
כפתול וגם יכול נלגלג
דכיוו להכניאו אל מחוז מן
הטעם הישר נגד המתעקש
בעצנת המקרה . כי היום
ראשיתה מעצם סי' ה' .

ואחרית השניא מאד כפסקא

הקודמת . והוסיף משל
ענמו מה שמתן אליו בלהרה
כל שכן עם השתנו וכו' .
והאריך בענייניו בעל חובת
הלכות בעצם הכתיבה אשר
פיהו פתח בחכמה בפרקי
הראשון לתל' מהות הכתיבה
היא התכונן כסימני חכמת
הנורא בכרואים ושערת

נכנס כפי כח הכרת המנחין כי החכמה ולא סימניה
במלקים בכרואים היא ביסודה ועיקרה אמת כשמש אשר
היא אמת בעקבה וכענמה ומתחלקות מראות כינוי
כשמשות הנעשות מן הזכוכית . וכיום שמשקין
מהם הפרדס שפרחיו שונים זה מזה במראה שהם כראים
עליהם במראה' על כן התכונן בכריאו' הנודא מקטעם
ועד גדולס והמיישכ נכעלס מתך מהם ממאס כאשר
סצרתיו לך וכו' ועיוני שמה כמלוא רוח' לשינו' . ואמר
מהחכמה וכו' כי אפס קפתה כרא' בקת' וכלה לא כראיה .
גם לא הקנת ככלס . וככוו מהם מובט למחיים ולחיים
המוכרים בקודמת : וכן יתבאר בבהמות היישוב וכו' .
אזני

שכבר הינוול כה ולפאן אונים ענמה ירבה כמו שיעשה
בתשובתו הנמשכת :

סימן ז

ואני אדבר עמו וכו' . הכונה כזה אם
במקרה נכלו העניינים המתהיים
כאשר המה כפי חלוק הערכים הנלגלים כדבר הטוען
ישעש כא על מכוונת הנלגל ענמו . האם ייוחס זה
למקרה עם עונס סדונו' וכבר קדם בטול זה סי' ג'
מטעם המשל אשר ידי בעל חובת הלכות כוכנו בעצם
היחוד לו כי כל הפ' ההוא מתייחס מאד לכונה זו .
ובא שם בתוך הכאים וכדון סבוב הנלגלים בתמוצותיהם
הממשלבות והככבים הממרומיותהם על הקנה משוערת

אחרי העדו על החכמה שלקית המתבאר משלימו הסדר הנראה כנרואת המים בעננים העיר עליה גב מצד פדור קתם לתכלית קועלת בני האדם והכל ככלל באורך בשער הכתיבה אשר זכרנו כי אין המקנה נסה זכו הכונה של היתם

מקנת העולם ותועלתו להיות אלה שוכנים במדבר אבל בישוע וכו' וכל מה שרמו לו וכו' גור אומר כי בל מה שהורה דוד כדברים שהם היה כדי לרמות טעמת אפיקורו היוכי בעבון המקרה שאחזקו על בטונו וכבר

נא זכרון אפיקורוס ועניינו כמורה חלק ב' סוף פ' ג' באמרו שהוא ילד מעבירה ות' אבל חשב שהדברים הונו ונפסדו בהענקן ובהפחד כפי המקרה ושאן שם ונכחו ולא כדן מציאות עכ"ל

והמתרגם מלפני אדון כל שאר אומר מן קדם קיריבי ולפי זה אפשר שתפטר המלה אשק קרום כלומר מוטא מעליו עול ארנות על בני

שיותו ומאין בנסה ראשונה פועלת ויקר מקרה האלה הזאת לכלול בעניינה לזון העקר והיא מליכתו של בעל העזקה שכתב שער לז' לאמר כי כאשר קרה יד קנת הקדמונים לדעת מופת סבה או רליה בכינאות הנכבדות גזרו כדעתם הנם והמטוס כי אלו הכמנאים לא הגיעו למעלת אלקות כלל וכו' אדרבה שכבר היה מציאותם חלוש בעצמו ובולתו דלוי להתייחס אל כבוד מהבוכות

כי אם אל הקרוי וסבדמן או שהיו כן מנצח עינים גבויא כאלו הדברים היוצקים את האנשים לעשות אותם העקר בניסם ונפשותם והוא דעת אפיקורוס וסמסטים אחריו וכבר הוכיח ארבעה גכות ככל מה

בשני מספר השמש וכו' כונת המוזכר היה הוא מוזכר קד' הוא הולך על דרך מעשה בראשית וכו' הן דברי הרלבץ בתחלת בראשית וזל דבר דוד בתחלה על מעשה בראשית והוא שהאור ואמר עושה אור ואח"כ בוטה שמים והוא הרקיע

סימן ט סימן י

והשיעור והאס והסלב והרוח יואמ"כ הרוח שלמו של ה' ללכת ל מקום שישלחוכן האס ממשמתינו ואח"כ ארץ על מכונית וזאת היא היב"ש עכ"ל ועל המוזמז עמו כדברי ה' דבר בראשיתו בדרך הכבד גם זה המוזמז לדוד כי תמלתו וכוונתו זה כראשון

ונמזמז היה וכפר מעשה בראשית והאל מהאור כי הוא ההוא בתחלה ואח"כ השמים והדשאים וסמאות וכו' עכ"ל ובהמשך סבאור הזה קצר כלשון הכתוב ולפעמים נרדף ש יבן בו ונומר להודות על החלק הנמט מיונו

דוח אל המים אשר מעל לריקצ' ככר קדם דברג על אודותם בדביעי כי כ"ה וזל' רוח אלקים הוא רוח הקדש מזנה ככראו המלאכי' הדחוכי וכו' והאריה האויר ה' וג' ואחרי המים אר מצל לריקצ' לא הטיגתם הקשת הפילוסופים ולא הודו בהם ולאפשר שיאמר בו אומר שהוא כדור הקדש שקורין בערבי ומרדד ויקו הכלית הבעת היענים ואחריו

מקום האז הונעני שקורין אותו כלשון ערבי לאתרו עכ"ל וכבר קדם ביאורנו עליו שם במקומו וכתבאר שם כי דעת הרלבץ כדעת הא' ו' שהוא כדור הקדש כמו שכתוב מפורסם כביאורו על ידו ריקיע גם בירוש המוזמז כתב' כמקרה כמו המה קרונו ע' ויתו הם העביוסם ככדור הכנריר עכ"ל וקדוב אכלו שראוי לתקן וזהו הריר במקום סגור והוא כדור הקדש שנק' כך בערבי כאמרו כי לא יבסם להכי שיאמ"כ העביוסם ככדור המטר הנקרא סגיר

כמתבאר אכלו במשלי כו' וכדור הקדש הוא חלק האויר האמצעי ממנו שהוא קר באכותו בערך לא שני חלקיו הנזכרים ושם אומר שלג ומטר וכיוצא ישהם כלם כרשוין וכו' וז' כרשוין ומשניות לעשות בהם נקמה ותוכחות כמשפט כמוני והלוי בעדם כלם וכו' וז' שדבר בהלכות על כל מה באמרו השם עניו רכובו על העננים כמהלך על כנני רוח וכו' על הרמות והאוי' והכרקי והוועות והראשע כתב משמתינו אש לורע האבן שהופת שריחה מיות והאש היודר מהשמי והכרקי עכ"ל שאלם וכו' ט

מעט באר לי כונת המוזמז הזה סי' אמר החבר הוא הולך על דרך מעש' בראשית ותחיל עושה אור בשלמה רומז אל מאמרו יהו אור נוטה שמים כיריעה רומז אל יהו רקיע הבקרה במים רומז אל המים אשר מעל לרקיע

ואחר כן ברה שיקרה באויר מהעננים והרוחות והאשים והברקים וההוועות ושהם כלם ברשוין כמו שאמ"כ בה ידיו עמי והרליץ בעדם כלם השם עבים רכובו המהלך על כנפי רוח עושה מלאכיו רוחות רל' שיתלחם אל מקום שירצה ובמה שירצה וכל

מעט באר לי כונת המוזמז הזה סי' אמר החבר הוא הולך על דרך מעש' בראשית ותחיל עושה אור בשלמה רומז אל מאמרו יהו אור נוטה שמים כיריעה רומז אל יהו רקיע הבקרה במים רומז אל המים אשר מעל לרקיע ואחר כן ברה שיקרה באויר מהעננים והרוחות והאשים והברקים וההוועות ושהם כלם ברשוין כמו שאמ"כ בה ידיו עמי והרליץ בעדם כלם השם עבים רכובו המהלך על כנפי רוח עושה מלאכיו רוחות רל' שיתלחם אל מקום שירצה ובמה שירצה וכל

כר כתבא כרנטי מי ג' שלאכית ה' ככו ללשוחות :
 וכל זה למלו ברקיע' סן אס דעתו בענין הרקיע היותו
 שמים העליוני' על אחד מן הדרכי שזכרו עליו כרנטי
 מי' לה' בחקומו הכתוב למעלה יבדק בדברו : כי כל
 המתחדש בתחתונים :

מנצרותו ית' לכוס משכיו א' מקום אחד נעמקי' סלזה כוון
 באזרו מנערךך יכוסו וגו' . ואז קס ויתעודד המציאות
 הנה המיושב הנרא' על מתוכותו . ואז אכל היכולת וכו'
 פסוק ביאור למנערךך ויכוסו וגו' . כמו שמבאר והולך :
 עד שיהיה לשם (לא בכאף)

מקנה השמי' יתיבאו ותולדתו
 זאס רנה נו גס כן האויר
 המיוקע אשר עס כדור
 הקרה וכדעת הראש'ע יוכס
 בשפטו כי כן עקר האותות
 העליונות עס ויתאו כדודע
 ויכסוה כלל כלבוש וכו' .
 שיעורו ויכסיה כלל עמקום
 והרים כלבוש הזה שמענה
 הנלכס . וזה כפי מה שהיה
 ראוי מטבעם כמו שיתבאר :
 כמו שאמר תהו כלבוש כסיתו
 כנר ביאר הראש'ע כי תהום
 הוא המקום העמוק ניס' כי
 בהראות היבסס הים מקוה
 המים עב' . והוסף
 עוד ביאר בלמרו אחר כך
 וטעם כלבוש כסיתו כי
 סתום הוא עומק הארץ
 והוא מכוסה במים כי מני
 הארץ היא מגולה . עב' אף
 לא תחשבוני מחבנו הסדר
 בניאור הסתום הזה . כי
 הראש'ע ביארו על המציאות
 שמושכ אחרי הראו היבסה .
 ועל כן פירש מקום כלבוש
 כסיתו כאשר הראית' . ועל
 הרים ועמדו מים פורס אכלו
 כי זה הדבר ידוע וכדאה
 בלב כי יש מימי הים על הר'

וכל זה תלוי ברקיע' . ואחר כך הועתק אל
 יקו המים ותראה היבשה כאברו יסר ארץ
 על מכונייה ושהמים בשבעם בוקיפים
 (במעל' לארץ) לא הארץ ויבכהו כלה בלבוש
 עמוקים והרים כמו שאמר תהום בלבוש
 כסיתו על הרים יעמדו מים . אבל היכולת
 והחכמה הוציאה אותם מהטבע הרוח
 והכביסם אל העמקים במקום לחמקה הרימים
 עד שיהיה לשם לא נכאן ברוס גדול החיים
 והראו החכמו ואבו מנערךך יכוסין כנוי הכנס'
 א' הימי' ותחת הארץ ולה זה רבמו באברו לרוקע
 הארץ על המים כי הוא כנראה כנגד אברו
 תהום כלבוש כסיתו וזה כפי טבע המים
 והמאמר ההוא כפי היכולת והחכמו וכנוי שאמ'
 גבול שמת כל יעבורון וכל זה מכוון לתועלת
 החיים כאשר ידחה האדם בתחבולותיו
 ובלאבותיו הם מימי הנהרות בסכרי' וזולתם
 לקחת מן המים כפי צרכו לבית הריחים ואו
 לתעלה וזולת זה . כן רמו' הנהרה באברו
 המושלח מעינים בנהלי כדי שישקו כל חיותו
 שדי כאשר תברא החיה והיה על ידם עוף
 השמים ישכון כאשר יברא העוף ואחר
 נערך אל תרשא הארץ באברו משקה
 הרים מעליונותיו כנוי לנאיד יעלה מן הארץ
 לתועלות אדם ורעו כמו שאמר בוצמח
 חציר לבהמרה שלא יבזו החציר כי הוא
 בתועלות בהמות הישוב בקר וצאן וסוסים
 וחבורים

וכו' . והכוס על מקום
 סיבסה הנו' למען יהיה עס
 גדול הנעלי מייס השלמים
 והראות החכמה . כי החיים
 אשר נמס אין רוח ענייניהם
 ידועים . והחכמה בהם
 איננה נגלית לנו כהגלותה
 נלו וכמו שיבא : כניי הכנס'
 אל הימים ומסת הארץ . כי
 הכתוב בלמרו מנערךך
 יכוסו וגו' יתאר ענין הכנסם
 בעמקי הימים ובוואס במער'
 בורים ובמחלות עפר מפמ
 פחד ה' ומסדר גאווה בקומו
 לגלות הארץ : ולזה רמו'
 בלמרו לרוקע וכו' . רל שא'
 המיטאו' הנה המיושב בניזרת
 עליון . רמו בלמרו לרוקע
 וגו' . כי כנראה לכאורה
 ממנו הוא כנגד אברו מהום
 כלבוש כסיתו וגו' . רל שהם
 מאמרים נראים כאיברים
 וסותרים זה את זה כאלו
 הארץ הווא פעמים ככבית
 ופעמים נגלית . אמנם אין
 כאן סתירה כלל . כי זה רל'
 אמרו תהו כלבוש כסיתו וגו' .
 הוא כפי טבע המים מתחלת
 בנייתן . והמאמר ההוא רל'
 לרוקע הארץ על המים . הוא

כפי היכלת והחכמה וכו' . וכמו שביארנו : כאשר ידעת
 האדם וכו' דמה ענין אמרו המשלח מעיניו וגו' לנוללכת
 כוכר כהרות להשיב מרונת פלגיו מים א' דרך אחרת כי
 א כל אשר יחפץ יטס וככרים הוא מלשון אמרם גישבת
 כלים שכל' מנודות ככרים : ופירש בו הערוך ששוכרים
 הנהר ונדניו דנו' כדכתיב'ל עושי סכר אגמי נפש :
 וכו' הכוזבין על משנת בור הקרוב למהה ממלא ראשון
 אמרו ננמאס כי פלגיו במיכהר לאשקו : או לתעלה .
 לחלקת

גבוקים גם על חומות שהיו כנויים . ונכה מי שפירש
 הכתוב כמו הפוך בלמרו וההפוך דברי אלקים מים על
 מים יעמדו הרים תהפוכות בלבו . וביאר מנערךך
 יניסון וגו' . על גלי הים ככא עליהם רוח כערה ועל
 הרע' השעשה מעשה גדול כים . ופחדר מכלל ביאורו
 יבא . ועד ההפוך ההוא לא בא . כי רוח אחרת ככוסה
 היתה אקו כבארו תהום כלבוש כסיתו על הרים יעמדו
 עס כפי טעם המים להקיף על הארץ נערס וימחו

למלאכת אמת המים שבשדהו כלשון אל קנה העלת
 סביריה: כנה נעדם בעבודת האדם וכו' שמא מאמר
 מה דאית לבאר אמרו מנמיח חזיר לבהמה על בהמות
 השבו: ומה לך כי תטום מלבאר אומנו גם על המדבריו:
 על כן הורה משה ביהורן

לאמר שהכותב כנה ניגדם
 לל הלץ וגלה שהרמוסיה
 פליטה בלכד כנה שמר
 לעבודת האדם כי הוא מוכב
 אל הסנמה הנוכרת אשר
 יעבד נה להיטא לחם מן
 הארץ: כמו שהולך ונושא
 משך הניא ר: ויהיה אמרו
 ועשנ מוכב למעלה כלא אמר
 אנמיח חזיר ועשנ לנווך
 בשמות השוכ והבהמות
 ענמם הם לנווך בעבודת
 האדם ותועלתו כאמור:

ויובא לך הנמח לענמו וכו'
 לל שפי העבודה היא ויניא
 האדם לענמו לכ הנמח
 ופריו המשומר בקדכו ילקע
 המוכות: והקליפות יזרוק
 לחת הארץ ולעוף השמים:
 או שנה נאמרו לכ הנמח
 מבאר הנמח ועקרו וכמו
 שקראו הראשע בשם נמח
 כככד וירכב קליפות הנמח
 הגדועים נערכו: וכך יסיה
 ככן מונאו לדמיון אמרו הכה
 כתמי לכם את כל עשנ וגו'

ולכל סוף הארץ וגו' ויעלה ביאורו מכיון עס מה שכמה
 הראשע זול ויחא לקי הכה כמתי לכם התו לבני אדם ולכל
 מי שיש בו כפס חיה למכול כל עשנ: וכל פרי עץ מותר
 לאדם: והעשנ והירק לחיות ולכל רומם: עכ' ולדעתו
 נאמר הכתוב: הכה כתמי לכם לכלכם אדם ובהמה וכל
 הסיים: את כל עשנ וזרע זרע אשר על פני כל הארץ:
 אך את כל העץ אשר בו פרי עץ וזרע זרע לכם ללדכם
 ויהיה ללכלה: אין לשאר הסיים שום חלק בו: כי אמנם
 לכל סוף הארץ ולכל עוף השמים וגו' את כל ירק עשנ
 בלכד כתמי ללכלה: ולזה כיון הראשע נאמרו וכל פרי
 עץ מותר לאדם לל שאין הימרו וזמתי לאדם: ושמא כיון
 בו שהוא מותר האדם מן הבהמה כי הוא יחד בו עליהם

וחמורים וזולתם: כנה בעדם בעבודת האדם
 רוצה לומר עבודת האדברה לעבוד בהם
 ויוציא לב העבודה לעצמות כנאשר אמר
 להוציאה לחם מן הארץ וזכרה לאביו הנדה
 בתתי לכם את כל עשב וזרע זרע רוצה לומר
 שהלב לאדם והקליפות לשאר החיים כמו
 שאמר ולכל הית הארץ ולכל עוף העמים
 וזכר (הבזובים) לא המינים השלשה אשר
 יוצאו בעבודת האדברה והם דגן תירוש
 ויצהר ובלם לחם: ואחר בן זכר
 תועלתם ואמר ויין ישבחה לבב אנוש:

ואחר כן שבין להצדקה פנים כשבין
 והלחם אשר הוא הלחם הידוע מיוחד (לבב)
 ללכל אנוש יקעד ואחר כן חזר על תועלת
 ירדת הבטור לאילנים לל כמו שאמר ישבעו
 עצי הארץ לבנון אשר נטע ותועלת האילני
 הגבוהים למין בן החיים כמו שאמר אשר יש
 צפרי יקננו כנאשר הררי הגבוה: תועלת למין
 אחד לל אחר מן החיים כמו שאמר הררי הגבוהים
 ליעלים: והכלעים תועלת למין אחד כן
 רחניים כמו שאמר סלעים ברכה לל שפנים
 והכל נכלל בזכר היבשה: ואחר כן נעתק
 ליה: באורות באמרו עשה ירח לכוועדים וזכר
 תועלת הלילה ושהו בכונ' באצלו לא בבקרה
 ולא

בענייני מאכלו: וזכר המזונות (כל המינים): השלשה
 וכו': כנה כתב בעל הפרטים כי כל לחם עניינו כלל
 לכל מאכל: ואמר כן שמן להכניו וכו': לא האירו דבריו
 את כונמו בניאור הכתוב: ושמא יבאר למקו בו הכר
 להאיר אל עשר פכו: וכמו

סיראה מדברי הראשע: לא
 שלפי הנרמס הנזכרת באמרו
 המינים השלשה: הים ראוי
 לבאר תועלת השמן שבין
 המזון: ושמא זאת היא
 סוללה להכניו פני אוכליו:
 ואכני לא ידעתי ואולי כיון
 ל הסוכה בשמן הכהונה לל
 הקדמונים שכל היא מועילה:
 לחם כשין מזון: כמו
 שהעיר ל הכיאל בענמו: כל
 דחולץ סמין ושמן שכתמי
 אמו בילדותי הם עמדו לי
 בעת זקנותי: או שלחיות
 השמן מפקח כמאמר ר' יוחנן
 (הרויט פ' כהן משוח)
 בשם שהיות משכמת תלמוד
 של שנעים שנה כך שמן זית
 מחזיר הלימוד של שנעים
 שנה: כנה עניינו בהנהגת
 כנים על דרך הכיית אדם
 מאר כניו: והלחם אשר הוא
 וכו' ככר ידעת ריבולו הלכון
 להשתמש בשמות נכלל
 ובפרט: וכדרך מה שכמה
 המורה בראשון פ' אוי בו נעני

הוא שם הדקים בפרט: ושם כל אחר פניו בכלל:
 כן הלחם הזכור למעלה נאמר בכלל: ולחם זה נאמר
 בפרט על הלחם הידוע ומיוחד מחמשת המינים ולפי
 הכנסח השני יאמר כי הוא מיוחד ללכל אכזו יכעד להיותו
 עקר מחיותו של אדם עס היות שלא על הלחם היה לבדו
 ויחיה האדם: וכמאמר בעל העקידה פ' וירא על זכעדו
 ללכם: שהלחם הוא מן המכעדים הלבנים וכמאמר
 לל מן התורה מן הכניאים ומן הכתובים פמא בעודתא
 דלכא: והוא מזון מועיל לחסן הכחות הרומניות כלן
 שכוין שהוא מחזיק את הלב ממנו חונאות חיים: עכ':
 והכל ככלל בזכר היבשה: לל שכל אלה המזוכרים הנה
 ככללו במאמר הכתוב ומרא היבשה: ולא חסו במעש' וכו'
 הכנס

הכונה שאין תהו בעצם מעשה הנורא ותכרך. כי הנורא חמוס פעלו לתכלית מכוון. וגם אין תהו במקרים אחרים במעשהו כמו הלילה וכו'. כי פירו ויתן בעתו ועליו לא יוכל. וזה רמזו אצלו כמה שאמר משת חשך והי לילה וגו'. כי זה הלא

שימת חשך. עם היומו העדר שאין בו משמת יד השועל. רק ענייניו התועלת פמכוין ממנו. והוא פירוש בפלא היוצא איתו מידו צורך ביאור המורה על כיוצא בו באמרו בשלטי פ"ו אתה יודע שמכיר המוכע הוא המכניע נגד אחד כמו שהסיר עמוד משתת הקורה וכפלה נכבדומה הטבעי. שאמנו באמר כי משיור הפמוד הוא הכניע הקורה וכו'. וכזה הכד אמר ג"כ למי שהסיר קטין אחד שהוא עשה ההעדר ואצפי שההעדר אינו דבר במא. כי כמו שאמר בני שכנה נר נלילה שהוא חדש החשך. כך כאמר בני שהפסיד הראות שפשה העורון וכו'. ולפי זה הפירוש יתנאר מא ישפיה ויגר אור

ולא תהו במועשהו ולא במקרים דתלויים במועשהו כי הלילה הוא זמן העדר השמש אבל הוא עם זה מכוון לתועלות כמו שאמר תשת חשך והי לילה ומה שסביך לו כן המאמר בזכרון החיות המזיקו לאדם והליכתו בלילה והאפסם ביום והאדם החיים הרגילים עם האדם בהפך זה כאשר אמר יצא אדם לפעלו ולעבודתו וגו'. הגה כבר נגדרו לו החיים הארציים כלם בזכר הבהרות ואחר כן בזכר המאורות ונגוד עמהם זכר האדם ולא נשאר לו אלא זכר החיים אשר במים רוב עניניה אינם ידועי והחכמה בהם אינב נגלית לנו בהגלותה באלו ושבת על זכרון זה אשר החכמה בהם נגלית באמרו מה רבו מעשיך הוצאתר כן חזר על זכר הים ומה שיש בו וסביך לו אמרו יהי כבוד יי לעולם ישמח ה' במעשיו כנוי לאמרו וירא אלקים אז כל אשר עשה והנה טוב באחד ואמר על יום השביעי וישבות ויברך ויקדש בעבור שנשלמו דמעשים הטבעיים אשר ישלמו בזמן והביע

מנחם חניר לכהמה ועשנ לעבודת האדם כמדובר. הנה כבר נגדרו לו וכו'. רונה לומר שנדרר ספורי. ככללו החיים הארציים כלם בזכר הבהרות באמרו המשלם מעיכס וגו' וסוף כל חיותו שדי וגו' כן בזכר המאורות באמרו עשכ רחם למועדים וגו' משת חשך והי לילה כו'. תדמוס כל חיותו יער הכפירי. וגו'. וכן ככלל נגדר הספורי זכר האדם שנטי המקומות כי אצל זכרון הבהרות אמר מנחם חניר לכהמה ועשכ לעבודת האדם. ואצל זכרון המאורות אמר יבא אדם לפעלו. כי להיותו העקרי והתכלית ראוי שיהיה זכרו ככל מקום לזכרה. ואעשה שיהיה עקר הכסא. הכה כבר נגדרו לו החיים וכו'. והוא ונגדר זכר האדם וכו'. והוא על דרך גורר אדם. והכינה שכתנלגלו בספורי בזכרת הבהרות והמאורות כאמור. וכבר הראיתני דוגמתם דרביעי ב"כ וכו' ול"א. שעל הדרך הזה עמנו יסופק עניינס: ולא כשאר לו אלא זכר החיים וכו'.

ויזכרם אחר כן ככלל אך לא ייחד עליהם שבתו יתכרך באמרו מה רבו וגו'. כי השכמה בהם בלתי נגלית לעינינו וכמו שהולך וכזה משך הביאור: ואמר על יום השביעי וישבות וכו'. הוראת הכתוב אצלו כי יום השבת הוא מיוחד לאנוסה שלמה למה שכבר שלמו כל המעשים הטבעיים בזמן ששת הימים. ויהשלם בו פעולת ההשכלה לאדם שאין לזמן הנמשך אל התכווע שום מנאז בעניינס כי ברנע אחד יעיר השכל למקנה השמים. והיא סגילה דבקה בענש היום ההוא קדיש' מכיבד. ונמשך בזה למה שכתב ראש' וזל. ויכל וגו'. כליו מעשה אינכי מעשה כאלו אמר לא עשה מעשה. וכן פ"ו יוכל גם וישנותי ועשם מלאכתו אשר עשה. ביום הששי ערכ יום השבת. וטעם וישבות ביום השביעי מכל מלאכתו מכל הכריות שברא. ויברך ילקים את יום השביעי פי' זכרה תוספת טובה וביום הזה תתחדש בגופות דמות כח בתולדת ובנשמות כח הכר והשכל.

ונורא חשך עושה שלום וכורא רע וכו'. ועל זה הכד גם כן הבין אמרו מי שם פה לחרם או מי יושם אלם או חרם או פקח וגו'. ע"כ. אולם לבי שעת החכר יתכאר הכל לא על תשומת יד בפעולת ההעדר שהרי אז לתחלתו כו'. אצל על כופת מכוין לתועלת ידוע אצל שבתו. ועל דרך זה יתכאר היטב מה שאמר הכתוב ויטה עליה קו תהו ואנכי ברוכי להיות הכל בהשגחה ילאו יתכרך. יהיה כל המתחדש בארץ אפי' ההעדרים כעין כנין מתוקן בכובה מדוקדקת: ומה שכתבנו לו וכו'. כל זה נמשך אל הקודם וכאלו בלא דבריו על זה התאר. כמו שיזר משת חשך והי לילה וגו'. עד אמרו תורח השמש יאשקין ואל מעוכתם ויכנון שהורה בזה על קועולות הלילה. ומשם ואילך הורה על תועלות היום: ולא והאדם והחיים הרגילים עם האדם בהפך זה כאשר אמר וכו'. והחיים הרגילים עמו ככללו באמרו ולעבודתו שדי עבד. כי כבר קדם ביאורו עליהם באמרו למעלה

ויקרא אותו שלא כעשה בו מלאכה כמו חביריו - עכ"ל
 והלמך החוקי בידו לא שהיתה עין־תמו להראובע עקבת
 עקרב - ונחתה וכבשה אחרתו בזה למעלה למעלה -
 וכבר קדם דברו של חבר שלישי מו"ס על פנות יום
 השבת לענין הדבוק באמרו

והגיע האדם אל מעלת המלאכים אשר אינם
 צריכים לכתות הטבעיים בפני שהם שכלים
 אינם צריכים בפעליהם אלא זמן כאשר
 אנחנו רואים השכל יצייר ברבע אחד השמים
 והארץ והוא עולם המלאכות ועולם המנוחה
 כאשר תרבה הנפש בו תנוח ועל כן נאמר
 בשבת שהיא מעין העולם הבא - ועתה
 נשוב אל דברינו על דעת אנשי ההקשה כי
 היסודות כאשר ימונו בזוגים מתחלפים כפי
 התהליך המקומות והאזורים והצרכים
 הגלגלים ידיו רגליים לצורות מתחלפות
 מאצל נתון הצורות והידה לכל המוצאים
 מרה שיש להם מכחות וטבעים המיוחדים
 להם ולקצתם דעת במוצאים שכתותם
 וטבעיהם מזוגים בלבד אינם צריכים אל
 צורות אלהיות ושהצורות אינם צריכות כי אם
 לצבחים ולחיים אשר תיחם הנפש אליהם
 ובאשר

ופרי שסבוב יום השבת
 מפני שהוא מצטרף להדבק
 בענין האלקי - עכ"ל ולהיות
 ענין השבת בלתי בקשר עם
 הזמן על כן לא נזכר בו ויהי
 ערכו יקר - כי דכדרי
 בעל העקודס אחר שהענין
 האלו יעידו על הזמן והזמן
 יעיד על התנועה ולא
 נבאזה וזלת זה - איך
 ואמר המציג המוסד אל
 התנועה כיום שהוא היראה
 ענינית על המנוח לא זולת
 והגיע האדם אל מעלת
 המלאכים - כבר קדם ביאורו
 בדביעו מו"ס כי מאמר
 סכתו כעשה אדם כגלגלו
 כדמותו - רמז לעשיית
 האל כגור מלאכו ומשהו

לומר ההשכלה בעל -
 להתייחסה למלאכים - ועולם המנוחה להשלמה בלא
 זמן ומה שלא יושער בזמן לא יתואר בתנועה כי שניהם
 דנקים לא יפרדו - ועל כן נאמר בשבת וכו' - על הביאור
 הראשון יהיה עניינו מנד
 תוספת בדרכו באמרו - ועל
 הביאור השני יהיה ענינו
 מנד ההוראה והרמז - אמנם
 הראשון לפי דעתי נכון יותר
 וימיינסו לזו דברי החכם
 שפורט שכתב פ"י משא זל
 ושמו בני ישראל את השבת
 בעולם הזה - לעשות את
 השבת כיום שכלו שבת -

וכיום הסניעו שבתו כיום
 המלאכה שלימה וכשלמות
 תהיה מוכסה ויכפש -
 ולכך כע"ה הסניעו בעל כפס
 יתרה והיא תוספת הככה
 להציג מה שכוון אליו האל
 יתברך בשלמות פעולתו
 באמרו כעשה אדם כגלגלו
 כדמותו - עכ"ל - ועתה נשוב
 וכו' - אל מקום זה ככפס

ספורו סוף מו"ס כ' באמרו ואלה הארבע יסודות מהמונם
 תהייה ההיות - כפי התחלף המקומות וכו' - קדם
 ביאור זה הראשון מו"ס א' והיה לכל המונחים וכו' - כי
 על כל מונח פי' ה' תהיה על כל מונח מונח מהדומים
 בזה מיוחדת כוללת הכחות המיוחדות לכל מין מהם -
 ולקצתם דעת כמונחים וכו' - רונה לומר לקצת אכש
 ההקשה הברורים - ולהבין אדני - בונה זכר נא מה
 שכתב המורה הראשון פ' עכ"ל וזל הכה כל תנועה שמתפל
 בעולם התחלתה הראשונה תנועה הגלגל וכל כפס
 שמתפל לבעל כפס בעולם התחלתה כפס הגלגל - ודע
 כי הכחות המניגות מן הגלגלים לזה העולם כפי מה
 שהתבאר - ארבע כמות - כח יחייב הערוה וההרכבה -
 ואין ספק שזה מהפיק בהרכבת היחמנים - וכח יתן
 הכפס הכמות לכל נפש - וכח יתן הכפס המה לכל
 בעל חי - וכח יתן כח הדבר לכל מדבר וכו' - עכ"ל -

וכתב על זה הר' שם עוב הדגון ביה כי לדעת סרב אין
 נריך פועל אחר לעשות נורת המקורים כמו שיחשוב
 מיא ואב"מ שישמנו כי ההכנות וקני הגלגלים -
 ואמנם נורת כל נאמא יקונה מהשכל הנכדל והרבי יספור

הקרובים אליו באדרגה וכו' - והנה ביום השבת הגיע
 שלמות האדם הלו בתוספת ברכותו וקדושתו - כי בו
 יגלים פעולת השכלתי במנוחה בלא זמן מעין דוגמא
 של מעלה כי המלאכים אינם צריכים לכחות הטבעיים
 להוביל שלימותם מן הכח אל הפעל מפני שהם שכלים
 וכו' ולא יגד זה למה שכתבו בדביעו מו"ס שהמלאכים
 אגלו הם בעלי נפש - כי אין ענינו ככאן רק להורות
 שיש להם שכל כבעל תמוז וינדק עכ"ל זה היותם בעלי
 נפש דק החי כמאמר שמה - ויתכן עוד לפרש כי
 היתה כונתו להורות שאחרי הדגרת היתרה על סדר
 כמו שזכר בדביעו מו"ס ע"ה הביאו אותם אל מדרג' קרובה
 מן השגת האלקי המלאכי והוא האדם בצורת מלאכו וכו'
 באמרו - ויום וזה ה' ברוב חסדן הוא יום שבת יום
 מנוחה יהיה בו רמז לאל'י תכליתו סוף להדבק בעולם
 המלאכים שהוא עולם המנוחה וזה כהיותו משכיל כבעל
 שהיא פעולה בשלמת במנוחה כל זמן כמו שזכרנו -

וענין הדבקות הזה נזכר בדביעו מו"ס כ"ה באמרו רוח
 הקדש מאכה כנראים המלאכים הרוחניים ובה מתחברות
 כפשיית הרוחניות - והוא עולם העל'אית וכו' - רונה

העצוב וההרכבה יפעלו הגלגל לכדו מכלתי פועל
אמר שהוא השכל הפועל ולכן אמר בהרכבת המקורים
שיפסיק הגלגל ואמנם כאשר תתן הכסף הנוממת
ונפש החיה וכח הדברי לא אמר שיפסיק הגלגל ולכן
אמר שינתה הכנבל.

והקרב אליו מה שכתב המורה נפש העילמוף בשלישי
פ' יז וז' ולא נעביד ג' אישי כל מין עובדי גמורה
אכל כל דה שזוכך ויוקק מן החמר הוא עד שקבל
נורת הנתיחה נתנו בו כחות שימרוהו מן קצוב ימשכו
אליו מה שיאות אליו ידקו

פ"כ ועל דברי המורה
בשני פ' י"ב באמרו אמנם
מה שנמארו מהמחודשים
פאינס כמשיס אמר מוג
זהם הנורות כלם
אלא להם ג' מכלתי פועל
דונה לומר נותן הנורה
והוא בלתי נשם כי פועל
הנורה נורה לא נחמר וכו'
כתב ה"ר שם ט"ו ז"ל

וכאשר נמזוג יותר דק הו ראוים לצורה
יותר נכבדת תראה בה בהכמה האלקית יותר
והיא הצבה אשר לו קצת הרגש והשגה וניזון
בין הארץ דטובה הלהרז והמים דבתוקים
ונבטע בחפץ זה ויגדל עד אשר יוליד כבורו
ויעשה זרע אז יעבוד בעשהו ויבקש הזרע
ההוא כמו המעשה ההוא לחכמה הנפלאה
התקועה בו הנקראת אצלם טבע והוא כח
בשגדל בשמירת החיץ בעבור שלא היה
אפשר להשאר האיש ההוא בעצמו שהוא
מורכב מדברים בשחנים והיה כל אשר
לו הכחות האלה לגדול ולהולדה וקבול
המוזן לא יבוע דתנועה הבקובית הוא אשר
ינחיהו הטבע על דברי הפילוסופים ועל
ראב"ת שהבורא יתברך ינהיגם בתכונה
בדתכנות קרא אתה התכונה דהיא אם
תחפזן טבע או בנפש או כח וכאשר דק
המוזג יותר ונזדמן להראות בו החכמה
האלקית יותר היה ראוי לתוכפת צורה זולתי
הכחות הטבעים עד שיגיע לבאונותיו מרחוק
ויהיו

מעליו מה שאין תופלת
לו כו' ומה שזוכך ממנו
יותר מן הראשון עד שקבל
נורת ההרגשה והשגה כח
כחות אחרים לשמרו ולנדרה
והוסמה לו יכולת אחרת
להתכופע לבין למה שיאות
לו ולכרות ממה שהוא
כנגדו ואחר כך נתן
לכל איש כפי מה שיצטרך לו
המין ההוא ומה שזוכך
יותר עד שקבל נורת השכל
נתן לו כח אחד יכהין נ
ויחסכו וישמכל כמה שאפשר
בו עמידת אישו ושמירת
מינו כפי שלמות האיש
ההוא פ"כ: אשר לו קצת
הרגש וכו' ההרגש וההגנה
הוא מה שזכר בסמוך בהזון
מן הארץ הטובה וכו'
ונכמע מהפך זה: או
יעמוד מעשהו כי הוא

מתחלפות כלם לתכלית מה מכלתי שימאנ ככאן
שכל שיבוא אל התכלית וכבר אמרו ג' שיש ככאן
שכל כנבל בעבור הויות הנולדים מכלתי מינס כי למה
שימאנר כי כל פועל לא יפעל אלא מה שנעמנו
והיה העכבר המתהיה מהשפר נתהוה מכלתי
שכבר אחר דומה לו יחוייב שימאנ ככאן שכל שיתן
זאת הנורה והוא שכל הפועל ע"כ וככן קמנו
ונתעודד נהכנת דברי החבר על בודיון: וכאשר
מזוג מוג יותר דק וכו' סוד אל קו סדורו ככסוד
המתהיים ממוג היסודות ועד הכה ניאר המתהוות
המונאים לפי שתי הדעות הנכונות ועשה ימשיך
דכרוי בהמתהוות הנחם ואחר כך בחי ואחר כך
במדבר כי כל אחד מהם כפי דקות מיוג מחול
עליו הטובה שגבורה שאפשר לו לקבל והמתחוקת
שנהם שאין כילות למעלה וכמו שיבא בו כ' בהקדמה
פזליגית ונכפא או עממה יתבאר כל נרכו

תכלית הכח שיש לו להזריע זרע למינהו ונקם הזרע
ההוא וכו' הנקראת אכלס טבע וכו' על ענייני הכח
הזה קדם דברו בראשון מבי' ע"א עד סי' ע"ז וכרביעי סי'
כ"ה: שסוף מורכב וכו' ומנד הפכויות מן ההכרס
שיפסד וכמו שזכר רביעי סי' כ"ה: הוא אשר יכהינה
הטבע וכו' כל זה עלה ביאורו בראשון מבי' ע"א עד
ע"ז: בתכונה המתכונות וכו' באופן מן האוככים ע"ן
לא ראיה זולת האלקים: קרא אמה התכונה היא וכו'
זכור את אשר כתב הרמב"ן על פסוק ופרנו המים שרץ
בפש מיה וגו' וז' לא היכיר בשלישי נמוס נפש כלל
כיאין כח הגדול כפש רך כבעלי התנועה בלבד סוף
ועל דעת היוכים שאומרים כשם שאין הגדול כמתכוועים
רך כנפש כך נמוס כנפש יגדל י היה הפרס כי זאת
כפש מיה כלומר כפש שיש בה חיות כיוס כפש אין בה
חיות והיא כפש הנוממת והזכירו רכותיכו באלוני התמר
תאוו ואולי הוא כח נחמיסתם לא יקרא כפש: ע"כ:
ויהיו

יהיו כל אבריו קשורים וכו' כאלו ידיו אסורות ונכלו לחושים היגשו לכלמי התנועע כי אם נחפזו כי נתינים כחזים הפה לו לעבודת עבד : והרות משחקת בו כי ירשע כלכבון עריו כצ וכד יהיה בלרץ אל אשר

יהי עשה הרום : יצירה על הטבע : עם היות ששם זה נבחרתמו למעלה באחרו קרא אלה הפכוסם היות אם תפאזן טבע או כצאזו כמ' : ין עתה ייחד לו עם טבע כי כן הולגה קריאתו אל ס הרופאים : הטבעים שרצנע : רנוע היה כפול דרכו כי הם הארבעה יסודות לארבעת איכויות : עם כוון החכם וכו' כי כל זה נלתי נופל כמקרה כאשר מוזק נמי ג' ונמי ו' רק עם כוון החכם יתכרך אשר כוון למציאות כל מי וחי להכלית נורך מה שכל העולם נידך אליו ואם לא נדעה : ומעין זה כתב בעל מונת הלכות בשער היסוד פ' ז' על סוית העלה כוכר כחכמה וז' :

אנחנו מוכנים אותנו כי הוא נידך בקיומו ומקומו קמתו אל קמתו ואין חלק מאנו נגמר אלא בחלק אחר כנורך שקשמי שריון וחלקי המעט ואיכתי גוף אדם ושאר המחוככים קמתם אל קמתם בחקוסם והשלמתם וכו' : עכ' : אפורדים לפנינו מנותקים לכתחית ועינינו רואות בכל פרטיהם : והיה מן הדיון וכו' : לפי גורת חכמתו לנורך העולם כאמור : ולא נשתוו וכו' לפי נסתתנו יתבאר כי בכל

שויו מוגו סיסודות במאומז יותר מן התי הכהני רונה לומר שלא הוכחו בשוים וזלתי אל קבול גורת התי הכהמי וכצטן לנכלו כל יעברכסו וז' : ואיכנו כנסף לקבול גורת יתירס וכו' כי הכוס הזס

ויהיו כל אבריו קשורים לא ינועו כי אם בחפצו ויהיה יותר נוטל בחלקיו מן העצמ אשר לא יוכל להסתר במדת שיויקרה ולא לירץ למה שיועילתו והרוח משחקת בו והיה התי בעד האיברי המביעי לא המתנועעים במקום ונקראת הצורה הנתונה לו יתירה על הטבע נפש והשתנו הנפשות שנוי גדול כפי התגבר הטבעים הארבע עם כוון החכם יתבר לכל חי וחי לצורך כל העולם אליו אף על פי שאין אנו יודעים מה התועלת ברובם כאשר לא ברע כלי הספינה ועושיה וכאשר לא נדע התועלת הרבה מאבריו ועצמינו אלו היו כפורדים לפנינו לא היינו יודעים תועלות כל עצם ועצם וכל אבר ואבר אף על פי שאנחנו משתבשים בהם וברור לנו כי אם היינו חסרים אחד מהם יהיו מעשינו חסרים ונצטרך אליו : וכן כל חלקי העולם ידועים וספורים אצל (בוראם) לא נולאו עליו איין להוסיף ומכנו איין לגרוע והיה מן הריון שיהיה יורה הנפשות שונות זו מזו והיה בדין שיהיו כלי כל נפש ראים לה וינתן לאריה כלי הטרף (בשנים) לא השנים והצפרנים עם הגבורה : וינתן לאיל כלי המנוסה עם המורד וכל נפש תכסוף להשתמש בכוחתיה כאשר הוכחו לר' וז' (בשתה) לא נשתמו הטבעים במאומה בן התי הבהמי ואיכנו כנסף לקבול גורה יתירה על הנפש החיונית אבל (בשתה) לא נשתמו באדם ונכספו לצורה יתירה ואין כילות אצל הענין האלקי ואצל עליו צורה יתירה נקראת הטבל החיונית הנפעל ובני אדם גם כן שונים זה מזה כי רובם טבעיים נוטים ויטה שכלם עם הנטייה ההיא אם יטה עם הבורה האדומרה עמו רמהירות והקלות ואם יטה עם המויה השחורה עמו המתון והיישוב : והמדות הולכות אחרי המוג עד אם ימצא אדם שוה הטבעים והפכי

הכהמי לא מנא בעצמו הכס כמותם תשימה כוכף אל גורס יותר ככדת אכל נשתוו בלדס וכו' כי עם כודרך המוג נשויו נכון לגורס יתירה וכו' ולפי הכסם השני יתבאר שלא עשו הטבעים ככל אלה : שמו לשכח ממדרגת התי הכהמי במאומה : ועל כן לא קבל שום אחד מהם עד כסס גורס יתירס על הכהמית : וז' ואיכנו כנסף וכו' אכל נשתוו בלדס וכו' כי בו שנו את טעמם לשכח והלך הלך אל מדרגת השלמות כי כנסף כנסף כסכמתו אל סגורה הככדת : השכל הסיוולאני הפעל : כי כחמר ניד סיוצר אשר יפעלנו לגורנו ויצייר בו הגורה הככספת : כן השכל היולאני ניד הפועל בו להשטיע עליו גורת המושכלות למען יהיו לו נפעל כאשר סיו מלפנים ככס : טבעיהם כוטים : מיושר המנוע : עמו המהרות : רונה לומר עם השכל המוכר : והאדות סולכות אחר המוג : וכבר חנר גאלינו ספר מיושר על ככה וזה שנו אשר יקראו סמירות סולכות אחר המוג : עד אם ימנא וכו' : רונה לומר שהלוף הזה כמנא בטעני בני אדם אחר המוג : סהם הוא משתנס

והולך כהדרגה עד אשר ימצא אדם שיה הטובים ואלו יהיו שמי הפכו המדות אכלו ונרשמו לפנות כה וכה בחינתו ורובו כפי הנידון כמו שמי הפנות המאזנים וכו' כי לא נקבע כלל או שפירות וטובו לכאן ולכאן רק הוא

ככר נמכר עניינו בראשון כי לא לפי שתי הדעות והם דעת ׳ן סינא שקדם ענינו נתינו סי כלי ודעת הרלבנ אשר ענינו בראשון יספר מלחמותיו פ"כ וכמו שמי ח"פ פ"ג החלט המחמר שהשכל הפועל הוא

יפסק כפי לכן צמח והוא ימשול כלל אחר ויהיה סם רוח חפני השר לבית ואחר אלל בתזום אשר כמו עד אלל לשת"י ואלו בתולדות מוטב לקושי המאזנים כזה שיה מכל גדולו יאמר כי ענין הליכות ה' דואמר המוטב ייב ונכנס מאה ימצא אדם שיה עד שכל הטובי יהיה הפני סמך אלל בתשיתו וכו' אלל שהוא לפי זה ית שכ בדיחוקי כהנבנת טבעיו וכו' ר"כ לומר שכלל יגבר א"ש על טבעיו ומותו להפנות אלל אשר יספיק: לכח הכעס וכו' הם שמי מלפני התעורר שיתבאר ענינים סי י"ב

והפכו המדות אצלו ברשותו כמו שתי כפות הוא גוף הישרים יחד וישוקף יטה אותם אל אשר ירצה בתולדות האהבים והכרונם והאדם ההוא בלי ספק לבו ריק בן התאוות חמופולגות וכוסף אלל בדרגה למעלה ממדרגתו והוא המדרגה האלקית והוא עומד וכושב במה שראוי לו לעשות בהגבר טבעיו וכוונתו ואינו נותן לכח הכעס רצונו והלכית התאוה רצונו ולא לזדנתם אבל הוא נועץ ומבקש מאלקיו שיהיה הדרך הישרה וזה הוא אשר יאצל עליו רוח אלקי נבואי אם יהיה ראוי לנבואה או לנודי אם בדרגתו לביטה בנאות ויהיה הסיד ל"ה נביא שאין כילות לפניו יתברך אבל רוא נותן לכל דבר מה שראוי לו והפיל סופים קראים נותן המדרג' הזאת השכל הפועל וישפיהו בלתיך אחרי האלקי וכאשר שכלי בני אדם נדבקים בו הוא גן עדנים והתמדתם הנצחית

סי' יא אמר הכוזרי רצוני שתפרוט לי הכלל הזה על

דרך קצרה:

יב אבר

כלל העליונים והסתמונים כנדר היותם שלם שאשר ומה יתבאר שאין יחס בין הש"י והשכל הפועל ולהיות השכל הפועל משתתף לפי בהשגת כימוס הכמנאו השפלה ככלליותו אמרו עליו חז"ל ששמו כשם רבו וכו' פ"כ ואלו כיוון החכר לזה באמרו וישמיהו מלאך אחרי בלאק"י אך אין דעתי מתקיים בזה מאשר גלה דעתו ברכישי כי כה שידו אוחזת בשפת ׳ן סינא על כן אמרתי שבין באמרו מלאך אחרי האלקים בנתינת החמר התחתון והשכל האכזבי המיוחדים להכנתו של שכל זה על פי שיעטם וכמו שקדם גם כן סי' ד' ועוד יתבאר מביאות השכל הפועל לדעת השכלו כופים בזה שינא סיף סי' י"ב וכאשר שכלי בני אדם וכו' ויפוט הענין הזה סיף סי' י"ב וכתבתי עניינו בראשון מכפר המלחיות להלכ"ג

סימן יא

ככלל הו' במורת כל כש' נומחת יחיה ומדברת ולהכיל בין מועי הכמות לת כיה:

יוצא את השכל ואם יכזיר מה שיש אללם יקבלם ואם לא מרם ע"כ: או ל יודי וכו' שילמדהו איזה דרך ישכון אור להתהלך לפניו יתברך והיה ממש וכראה שאלל אנויות הרוח הזה כפי הכנת המקבל בו כי חלל כאמרם בויקרא רבה לפנות לרוח משקל אמר ר' אחא אשילו רוח הקדש ששורה על הנביאים אינה שורה אלא במשקל ים מנכאים שפר אחד ויש מנכ"ס שני ספרים ויש שני פסוקים ומים טבן במדה אמר ר' יודן אשילו דרבי תורה שכתנו מלמעלה לא יתכו אלא במדה ים שוכה למקרא ויש שוכה למשנה ויש שוכה למגז' ויש שוכה לאגדה ויש שוכה לכלל ע"כ ונענין האשילו הוא לומר שאלל לבד החזרות הטבעיות שישפנות על המקבלים כפי הכנתם כי גם הדברים שהם למעלה מן הטבע ישפנות במדה ובמשקל כפי הזאת המקבלים לתורה ולתעודה והשילושים קוראים וכו' וישמיהו מלאך אחרי האלקים וכו'.

יקראו מצות הנפש וכו' דרך ישר
 לעני אדם לחקור התורה אם הכרח
 כחצו' ואחר כך מצות הדבר ההוא וזה החלו בהוצאת
 מציאות הנפש מכל התנועות הכוזבות נכונות ונכחי וכן
 שהנפש לסיים וכל זה
 הנה הואש בה והתחלק מן
 סתם עות היסודות שהרי
 הנפש בתנועות גדולות מוליד
 ומביא מצלה ומוריד כי
 תנועתו לכלל כדכודע'
 והחיים כללני אלה יש להם
 הרגש אך היסודות היוםם
 כעצמי הרגש' אין שום
 אחד מהם מזמנע רק לשל'
 אמת לגד מעלה או לגד
 אטה ולזהות כי מן הפעולות
 יודעו הכוזבות ופעולת כל כחצו'
 תורה על נורתו הכה אכחנו
 חיינים להודות על המצא
 שם ענין וולת נורת היסודות
 זההמחשבה והוא סבת התנועות
 והרגש כעצמיהן ונקראת
 סבתהיא כפש או כח כפשי
 כי גם הניחא יוכלל בשם
 זה' כאמרו עליו כי י'
 קרא אלה התוכנה היא אם

מ' יב אמר החבר

יתבאר מציאות
 הנפש בתנועות
 והרגש (לחיים טובה) לא והרגשות לסיים טובות
 בין התנועות היסודיות ונקראת סבתם נפש
 או כח בפשי ויתחלקו הכחות הנפשיות אל
 שלשה חלקים זהם ביה (שישותף) לא שהסתמך
 בו החי עם העצמו והוא רכח העצמו ובריה
 שאשתתף בו האדם עם שאר החיים והוא
 הכח החיובי ומה שנתייחד בו האדם ויקרא
 הכח הדברי ויתבאר ענין הנפש הכללי והכוגיות
 כבחינת הפעולות שהם מחמת העצמו המגיעות
 בהבדל לא מחמת החומר מצד שהוא חומר כי
 הסכיין לא יתחוק מצד שהוא גוף אבל מצד שיש
 לו גורת הסכיין וכן החי לא ירגיש וינוע מצד
 שהוא גוף אך מצד (שהוא) לא שיש לו צורת
 החיות והיא הנקראת נפש' ונקראו אלו
 הצורות שלמיני כי בהם ישלמו תכונות הדברים
 והנפש שלמות ויש שלמות ראשון ושלבות
 שני הגדה הראשון רגא התחלה לפעולות
 והשני עצמות הפעולות היוצאות מההתחלה'
 והנפש

כוללת גם המרגשת

שגם הכח השכלי ומצא שזה זהבין נעניו שרפה כנפש
 הכללית הסוגיית הכפש נחלטה הן נומחת הן מרגשת
 הן מדברת והיא עצמה הכפש הנזכרת כראש הספקא'
 ועזה באל להודיע אף יתבאר מציאות הכפש על ידי
 התנועות הנדרשות' ולהביא מלכנו מה שפסד לפסקן
 ולומר שאל הפעולות נמשכות הן מן הסמך' לא מן
 הנורה' ואין אף כנודא לדיעת מציאות הכפש מכח
 התנועות' על כן באל לבאר שהפעולות יורו נלי ספק
 על מציאות הנורות כי מהן ימשכו' ונקראו אלו הנורות
 שלמות וכו' אחרי דרך מביא הביאור שהכפש נומצת
 לכל מינים כאמור' באל לו אלל ביאיר מהות הכפש
 ולהביא נכילה ונדרה' והכפוש הוא יעשה באמצעות
 החלוקה אשר על ידי יבוקש ומצא נקלו' הבין וההכלל
 או ההכללים שבהם יושלם הגדו כנודע' והנה קבעלו
 מחומין תחלה באמרו שעבין הכפש הוא שלמות להיותם
 גורם' וכל הנורות הן שלמות נלי ספק' אשר כן חלקן
 קשלמות

תחשין טע' או כפש או כח' עכ' עם היות שימד לו
 שם טעב כפסורו הכימך כאשר הראיות' או אחר כח
 כפשי על הנימח לבדו מה שזכרנו סי' כי לדעת קצת
 אין כח הגדול כפש רק הוא כח נמחה לא יקרא כפש'
 וכנאיור אלו הענין כס כתב בעל הקדוים מא' ד' פ' ל'
 חל הכוח הנמצאת באורכנות השכלות אעני שאין
 מושגות כחוש קיים אכלו מציאותן מנד הפעולות
 שמושגות כחוש כי שהפעולות יודעו הכחות' וכאשר
 דאינו הממח מתנועע לכל הפאות וידענו כי לא יבטיק
 לזה כח טעני כללד לפי שהתנועה הטבעית לא היה
 בי אם מהאמצע אל סמוקף או מן המקיף אל האמצע או
 סביב אל האמצע וזה ממצנע לכל הפאות שטענו שיש
 ביה המין התחלה אחרת תחשיב ממה זאת התנועה
 ואותה התחלה קראכונה כפש נומחת' וכן כאשר ראו
 החי שיש בו זה תחלה הואת שהיא הכפש הנומחת ומוקף
 על זה שהוא מרגיש ומקפ עצ ברטון מה שאין כן ככח
 כעצמו והכפש הנומחת' שפטענו כשיש ביה המין התחלה

אחרת ימשכו ממה אלה הפעולות כלומר פעול הנצחיה
 ופעול ההרגש קראכונה כפש חיונית' וכן כאשר ראינו
 האדם יש בו התחלה הואת וכיסק גם הוא פשוט משכיל
 כללו סדברים ויודע מהותם ומבדיל בין העצם והמקרה
 וכינודא כזה ממה שלא יספיק
 לזה כח נומח ולא כח חיוני'
 שפטענו שיש בו התחלה
 אחרת יותר ככנדת קראכונה
 הכפש החיביות או הכפש
 המשכלת עכ' ויתבאר ענין
 הכפש הכללית וכו' הכובת
 לפי הנראה שיתבאר לנו נכ
 מציאות הכפש הכללית
 הסוגיית והיא הכפש הכוללת
 שמים מן הכששות הכוזבות
 או שלשתן ככפש חייים
 שכוללת גם הנימחת וכפש
 המדבר שכוללת נכ' הנימחת
 והמרגשת' וחלוק הכחוש
 כללו יתבאר לנו נכחיבת
 הפעולות הנמשכות' כי
 מנד פעולת ההיזה והגדלו
 וההולדה נדומה יתבאר
 המצא שם ככפש הקיא הכש
 הנמחי' ומנד התנועה
 החקויה וההרגש יתבאר שהיא

ומנד פעולת ההשכלה יתבאר
 שגם הכח השכלי ומצא שזה זהבין נעניו שרפה כנפש
 הכללית הסוגיית הכפש נחלטה הן נומחת הן מרגשת
 הן מדברת והיא עצמה הכפש הנזכרת כראש הספקא'
 ועזה באל להודיע אף יתבאר מציאות הכפש על ידי
 התנועות הנדרשות' ולהביא מלכנו מה שפסד לפסקן
 ולומר שאל הפעולות נמשכות הן מן הסמך' לא מן
 הנורה' ואין אף כנודא לדיעת מציאות הכפש מכח
 התנועות' על כן באל לבאר שהפעולות יורו נלי ספק
 על מציאות הנורות כי מהן ימשכו' ונקראו אלו הנורות
 שלמות וכו' אחרי דרך מביא הביאור שהכפש נומצת
 לכל מינים כאמור' באל לו אלל ביאיר מהות הכפש
 ולהביא נכילה ונדרה' והכפוש הוא יעשה באמצעות
 החלוקה אשר על ידי יבוקש ומצא נקלו' הבין וההכלל
 או ההכללים שבהם יושלם הגדו כנודע' והנה קבעלו
 מחומין תחלה באמרו שעבין הכפש הוא שלמות להיותם
 גורם' וכל הנורות הן שלמות נלי ספק' אשר כן חלקן
 קשלמות

העצמות להאזין ושמי ולקח לו לכוונת גדלו השלמות הראשון בהשיתוף האישי אשר אינו ענין לכוונתו וזה הדבר ילך גם הלוך וכפוף במחלקותיו כתפוסת מה שיוצא לכוונתו וזה הכללי ראוי יצונו וזה עד מוס כל הדבר להפעלות נדר שלם לכפף

מקצין כל החלקים אשר ילכו לו לאחד אחד מאיברי החלקות ההם: והכפף שלמות לגשם טבעי כליו וכו' וזה כלל נדר הכפף המקובץ מן החלקים הסוכרי' אשר לאחד למנוח משכון כאשר נגדדה אלל הפילוסוף בכפף הכפף מאמר כ'.

ומה שאמר בעל חיות נכח הוא כיאור השלמות הראשון המונח להכדל ראשון נגדו הסוכרת ואיחר זכרו להרחיב בו הכיאור שהוא מונח הפעולות המיוסות בכח וכו' כי מחכו תוצאות התחלה לפעולות ההנה בכח וזהו מה שרמו אליו. כאמרו למעלה כי הכפף שלמות ראשון כי היא שתחלה ליוצא מההתחלה:

בעל חיות נכח. ראוי להכין חיות כמו כששיות כי הגדר סוס כולל גם לבנות. וכן מה שאמר

מונח הפעולות המיוסות אין להכיוו על החיות שנבעלי החיים נפרט: ויתבאר שהכפף אינה וכו'. הורס בו נענין הכפף לא יונח מקום לאשתי הסקסס לומר בו מה שארזו קנתם במונחם וטבעים מונוי' בלבד אינם נחיים אל צורות אלקיות כמוכר למעלה מו' לא כן הכפף כי כלם חייבים להודות בה שהיא צורה באה מחוץ לחול על הכוונת המוכן אשר המונח היסודות שהרכבתם כראוי. וטעמו בזה לפי שהדבר המתחדש מהתחום נפרדים בענין המונחים המתחדשים מהתחום היסודות לא ימלט ענינו בהם אם שהיסוד האחד מהם או השנים מהם נכחם יגברו על השאר. ולא תהיה הגורה מונויות כפי היסוד או היסודות המכונים והסוכרים שמוכרם הוא ואין עס נודק לגורה אחרת מחוץ. או

חמישי סימן יב

שיטתו כל היסודות כי כל אחד מהם ישפיר ויתחונף בפעולת ההתחונות עד שלא ישאר שום אחד מהם על מחוכות צורתו האלמנטרית כדבר הרמסס נס' יסודי מורס פ' ד' רק תפלה מכללם צורת המורכב. ואף גם זאת

כנים מדשות לא באו לכאן מחוץ לפי דעת קנת אשתי ההקפדה רק מבט המונויות היסודות כשהיות עס הכוונת היא מניויהם. אלהם הכפף אינה ממין דבר מפרדי הגוף כשום אחד מהו ספג' וזה מכוון מד הפעולות המתחלפות הכמשכות ממכה נבלאשית השפיקא שלם יתכן עניינם כי אם מכס צורה מושפעת מחוץ מכוון כנורות כמו שזכרנו בסו' י' בכופס אשר אינו וכו'.

נשא משלו על זס אחוץ מן הדברים הכפפים במלאכס. והנה הכופס הוא כלי עשו ככירה. אלא שארכו כרכו ואין בו אלא מקום שפית קדרה אחת. והוא מלשון משנה (שנת פ' כירה) כופס שהסיקוהו נקט ונגנבל וכמכות פ' האשח כופס. וענין המשל כי הגורם אשר יביא האומן בכופס הוא דבר נמשך לו מחוץ וזלת החיים

והעצר שהורה מהם. כי הגורה המנוירת בכפף האומן היא אשר מדשתו כנורתו הנמנעת כחמו. וזה יהיה משפט בעלי הכפף כי תהיה צורתם מושפעת להם מכוון הצורות. ולפי הכח שמתוכו בו פתוח האבן סוף. יהיה עניינו על פתוחו חומס אשר יפותח על חמר מורכב ממי' ועפר הקרא אללו נשם אבן זך כי אינם הפתוח הסוף בלי פסק הוא וזלת מונ המורכב מן היסודות ההם: תחלת הכחית סכה הזן וכו'. כל זה יובן בכחית סדכר אחר היותו שאו ממחול כח הזן לפעמו. ואחריו הגדול. ולכפף ההולדה. וזה כדבר ז' ביבא בוסין ראשון למוד ו' פרכ כ'. ושם ביאר כי הזן והמדלל כפוס המס לעבודת המוליד וכמו שיזכור החבר בכמוך וקדם דרכו על אודותיו בראשון סי' לא: והמדלל באמצע הקפיד וכו'. כאמר

וכו' כאמרו אחר כן והמגדל עובד ונעבד: ולמולד ראשית וקדושים וכו' כנר כתבנו כי המאמר הכס הוא בנסיכת הדבר אחר גלות אור הפועל והכונה לומר כי למולד ראשית וקדושים אל כין והמגדל שאמר שהיום כי המולד פועל

בהיום ענמה וצם זה לא יעסע מעספו רק על ידי שני הכחות הללו הפועלים עבודתו בכל עת והכס שמשלת הכס סיה הוא קודם מנד ומתאחר מנד כי סנס הוא קודם בהיותו ליהויה פועל נחמר הזרע להויה הויה אל אור הפעל הלכס אומן מלכות הכבוד הראויה להמקבל נחמר שהוא וכל זה נעבוד הן והמגדל כי לעולם בהם יעבוד כאמור ואמנם הוא מתאחר מנד היותו מולד בדומה בסוף גדולו לקבל סמיות יתבאר על הדרך אשר

ביארנו דונמחו למעלה שהוא כאליו אמר בפסוק למען ואת עביכו אל הנמסים גם כן: והמגדל עובד ונעבד עובד למולד ונעבד מן הן: ולין הארבע כחות וכו' מוסף מחוקי ממשל דומה כמבאר לן כינא אופן א' למדו כ' ולכר הנהם בשמנה פקיון המוקדמים לפיזש אבות פ' ראשון: כל נע נחפץ הרגש נע וכו' נעמק לבאר שכל כח המתנועע מתנועת הכח מתנועתו עלי בספק הוא נחפץ הרגש רוצה לומר שאיננו טבעית מתנועת היבדות והנחמה רק הוא מתנועת חפץ מכח הרגש נעבוד חושו בו שממנו יתעורר להתנועע וכיך ראה לזה שאלו כן היה ההרגש לריק וכו' כי אמנם פתולית כל עבינו הנעלי חיים הוא הכח המתנועע להכחית המנעיר ודמיות המזיק כאמור אחר כך שהוא מתכלית מכחי הכחיה כי אין ראוי לקבוע לו הכח המתנועע לתקן לו סבות ההרגש והיגר אך החוש היגרי קבוע לו לתקן סבות המנועע וכו' ע"כ וכמקומו יתבאר והכח המתנועע הוא קדמו בשלישי ס' ההכח המנעי שכל ידו מושלס מתנועת חפץ כאמור וזה שמו אשר יקראו ההרגש נפ' משפטים על ככיון ועבדתם את פ' אל קיכם וכך וכו': עד כעלי הקשקים וכו' גם הנקראים בשלש לשו אובעלינו וקינקלי הנמאים

על שפת הים והם מכת הנעלי חיים הסברים הגרועים וכמו שכתב ולסון עד כומל על מה שהביא מהחכמה שלא ממנע דבר נריך ולא מועיל עד שנס לנעלי הקשקים שהם נח שמחים הוכנה להם מעונם כדי

נרכס: וההרגשית הנדאות ידועות חמשה הם יחלנו חושים עין רואה ואזן שומע אף ריח ורוב חלקי הנוף ימשנו ומיך אובל יועס לו: אבל הנסמרות וכו' כל חכמי המולד ומתיכס ס' סינא נשמי מספריו הטבעיים שמו אומות אומות כי מלמד ההרגשות הנראו פקדו זכר ראוי שמוסס הרגש פכמיות משומפת ליה מונבלה כל הכחות המוחסו בהרגשו הסן הנראו ומקנס ראיותיה לקח מן זה נאמר הנה סכנתנו חלוק מוחשי ההרגשות כנראות ענתס כמו שיש סס הרגש משומפת להנחין סכנל כיכר כין זס

בי אשר

לזה כיון שלא היתה יכולה על זה אחת מחמשי ההרגשות ההנהיגי ויבא זה כי מה שנבדל בין מוחשי ההרגש אחת לבין מוחשי ההרגש אחרת כיאלו תאמר שהלכן הוא זולת המתקויה הקול מתהלך למיך לא יוכל להיותם להרגשה אחת מהחמש הנראו כי אך תהפנט נכמיתה במס שלא יפול אחת רשת כי הנה חוש הראוי (דרך משל) יתכין בין מוחשי המיוחדו כגון שהלכן איננו מסור אמאי איכס יוכל וראה כעביבו מוחשי סאר החושי יכו משול ומשול נס לשים ריוח היכר נכנל ביכיס על כן אמרו שמינא שס חוש כנימו משומתק לחמשה הנראו אולם החבר לקח לו ראוי על זה מפנים אחרים יוזכרו בניאור דבריו ושמו מקום לנושא הכח הזה בעליון הדגם לעומת כניו נחדר כראשון מחדרי המוח אשר יגור שם שרש הגידים המתפתים ויורדים אל נושאי החושים החמשה הנראו ועל ידי הגידים ההם יושפעו לכל החושי כחות ההרגשם ככלים ינטו ממקור החוש הכי שומתק אמר הוא להם כמעין כובע בהמשכת הכח הראוי לכל אחד מהם לראות ולשמע ולכריח ולמשש ולטעום וכל עומת שנאו נרות המוחשות לכל אחד מהחמשת החושים כן ולכו אל החוש הזה המשומתק כי החושים כלם על ידי הגידים הנזכרים מהכריב סס נכ ימד נקיים רבים נמנכים מן

התוכב ומתאחדים בכבודת המרכז. והמשיל'ן סיכא את
עניינם בערכו כעבדים אל יד אדונים בשוכם אליו עם
השלל כי את אשר ישיגו כל החושים יוכלו שי למשותף.
וכפיות כל המוחשים מושגים אלנו. נדקש ושפט ויבדל
בניהם. כי בהשיגו דמ עיני הקול והמראה ויכל לדין
שלא ראו זה כראוי זה. כי לא הרי המראה כהרי הקול
היותם מניעים באופן מתחלק אל חושיהם המיוחדים.
את כל אלה עין הראשע ראתה באמרו פ' מקץ וירא יעקב
כי יש סכר במכרים. בעבור היות ההרגשות כחכרות
במקום אחד ויחלפו זו כזו כמו ראה רות בני. ומתוך
האור. וכן וירא יעקב. כי אחריו כמות הנה שמעתי.
עכ' וכשנה העיני אלנו פ' שמות על הכאשמה את רוחנו
בעיני פרעה באמרו דע כי החמש ההגשות מתחברות
במקום אחד למעלה מהמחנה. על כן אחרו הרגשה אחת
מת חברה כמו ומתוך האור. עכ' ושלא עוד דברו
בה פ' יתרו אלל וכל העם רואים את הקולות. ולהיות
כי המקום אשר יודד לחוש הזה המשותף בראשית מדרי
המוח באמרו. היה כלמי מוכן בעמנו לשמירת הנורות
המורגשות. מהתענג ומרוך כי הלחות והרכות מתגבר
עליו וזמו שכתב המורה בשלישי פ' לב באמרו המוח מה
שלפניו רך מאד. ואשר מאחריו קשה מעט וכו'. עכ'.
ועל כן לא היה רשומן כשאר בו אחרי התעלם הנורות
המוחשות ההגם. כדונם הזה כפיותו רך מאד שעם היות
נורת הטבעת כרשמת בו נקלות. תעבע בנין מנולה
ואין מעמדו כי עורך בה ואינה. סונכרו להותף כח
שומר לבית אונר אל הנורות ההכה אחרי ההתם מן
החושים הכראים. והוא חוש פנימי קראוהו דמיון.
והוא שוכן בחדר שני מחדרי המוח אשר חדל להיות שם
הרכות והלחות המושלג. ובכך היתה הכנתו קרובה
לשמירת רוחם הנורות אחר התעלמם. על כן קרא שמו
ן' סיכא אונר הנורות המוחשיות כי ליו תוכלנה מן החוש
המשותף ששם עלו מחשבים וחבורו להם יחדו כאמור.
ועל הכח הזה היו הדי דבר הרמזן בוף פ' באל פ' פרעה
זל אחר ולזכרון בין עיניך שיזכמו במקום הזכרון בין
שניכם שהיא ראשית המוח והיא תחלת הזכרון ומעמד
הנורות אחרי השרדן מלפניו. והם מקיפים את כל
הראש כרצונותיהם והקשר שהוא על אחרית המוח
המשאר לזכרה. ולשון בין עיניך שיהיו כאמצעות הראש
לא מהד אשר. או ששם שרשי העינים ומשם יהיה הראות
וכו'. עכ'. ואולם יש בדבריו גמגום על אשר סורה
בלשונו שתתלפו לו ענייני החוש המשותף עם הדמיון.
מאשר כתב שהיא ראשית המוח. והואסף עוד שנית ששם
שרשי העינים ומשם יהיה הראות. ולנו מתנאי קחוש

המשותף באשר דברו. אלל שוכל לומר למען הדי
אותו מיד תפסימנו כי נעה לכבו לדברי האומרים שגם
הדמיון מוכח ושומר בראשית המוח כמין ומזרן לחוש
המשותף שוכן נכדו והיא דעת הרובאים. וכן כתב ראשע
פ' תקוה על ועשית נין זל'. דע כי בשנים הכחבים
שהם נמות על המחנה. הם יתחבר כח החמש הרגשות
ושם כח הדמות ושם תחל המחשבה. על כן כתוב על
הנין לשאת את עון הקדשים. אולי לא היה משכנת
המקדשים כסיון. עכ'. וכאשר השמיענו פ' משל בלשונם
אשר אינו לפכין במחן. או באמר שלא כוון הרמז
באמרו תחלת הזכרון וכו'. כי אם אל המשותף שהיא
בית שער להכנס ממנו הנורות המוחשות אל הדמיון
כמבואר למעלה. ומלכד פעולה זו שזכרנו נכח סוה
יהיו אליו פעולה שנית לדעתן רעד וביעמו והוא פעל
ההרכבה וההכרדה הדמיונית. כי מאשר היתה שמורה
בו נורת אניה ונורות כפיים וחולת זה מהדברי המוחשית.
עשה יעשה לו כניוודו אניה בעלת כפמי מעופף על פני
דקיע השמים וחולת זה מהדברים הנדוים אשר אין להם
שחר נמציאות. ולא ינס ולא יושן שומר הנורות המוחשות
הללו כי בתנומות עליו מחכב ונא לשעלו ולעבודתו.
וככחו יגבר עד להשליא בהמציאו ענינים מופלאים
זרים בדברי חלומות לא מעלון ולא מורדין. כעובית
כפלאה. וסוס אדם. וכפיל האדומה במאר כדוי סקר
שוכר המורה בראשון פ' ס'. ובאר זה סמורה כשני פ'
ל' באמרו וכבר ידעת עוד פעולה זה הכח המדמה
מוכור המוחשית והרכבתם והקוי אשר נעטבו ושהנדולה
שנפעלומויו והנכבדות שכהם אמנם יהיה כגוש החושים
וכנעולם לפעולותיהם. עכ'. אמנםן סיכא לא כן
ידמה ולא כן יחשוב לתלות פעולה זו בשומר הנורות
הנכרות. אבל יחס אותה לכח אחד שכמו הקרוב ליו
במכת נפשות ומשכנו בחדרי המוח מנין ובמין לחדר
הסוכן השומר שקדם זכרו. וזה הוא אשר קראוהו כח
מדמה להיותו משיג הנורות המוחשות גם כלתי מוחשות
בהרכבתן כאמור. והראשון קרא אלנו בשם כח שומר
וכונא. והכה הכח הדמיוני הזה מופעלתו דבה ועממה
לבעלי הסיים כי לא היו מתעוררים לכךש ערפם ויתר
נרכינם כלתי במנאים אללם מן המוכן. אם לא היתה
נורתם ערובה בכל ושומרם כבית אונר דמיונם כי לולי
הדמיון שהיה להם למזכיר את אשר כבר נסיוו ערב
לחכם מנר ולחם ומזון ומקיים כאותם לטעם.
יבהלו מאד וידמו כמו אנו כי לא ידעו מקום ככון
למרעיתם ולא ישכרו כראים נמאם. אך איהם בממנם
הנורות הקן בדמיונם. עקב דכני וזכרו וישונו אל

מנחות למסות להם לפליטה גדולה ובלעדי אלה
השם כבעלי החיים כח אחר אחר נקרא שמו עליו כח
מחשבי ונוסחו בלדס אמנע מוח הראש על משכנו הדמיון
כפי מה שגורו אומ' על אודותיו ו' סיכא ו' רד' אמ' כו' שאו
בשאר הכפלי חיים כוטה מעט מחמטפו אל אחריו
הקקקוד ופעולת הכח הזה להניא מן הנדיות
המוחשות נורות בלתי מוחשות כלהם ושאלה ונחיות
האח והקנת העוב והרע והמשל נוח כי בהיות
דוח המחשבי מרחפת על פני הדמיון ומסתכלת שם
נורות המוחשות הנאורות כאלו תאמר מה שראם
יעקב את פני ל'ן והסם וועפ'ס ואינו אתו כתמוז
שלאם הנה נורת פניו וועפ'ס ומשאו ומתנו המתכה
עמו ככבדו והכל מן ההרגשה החיננית א המחשתת
הפנימיות ומשם נתעשר אל הדמיון ושם כשאר

אחריו כן הכח המחשבי בקצף עליהם ויניא מן המוחשות
ההנה וישפ'ע שפוט כי ל'ן אויב שואל הוא לו ונחיות
זו היא בלתי מוחשית כי לא תבחן אז אללו נורת הדברים
ההם בנשר היו שם פ'ס ל'ן והנורו בתאר כך רח מה
שהעלם מהם כי הוא שואל לו מתמוז שלאום והקש על
זה ככיוא בו וכן שה כשבים ושה עזים כאשר וסיקף
בכחו זה על נורת הואש השמירה דמיונו ועלה במנדתו
מן הנורה הזאת המוחשת נורת השאלה הנלתי מוחשת
ועל כן כדודמן לפניו נורת הואש יכום ויסוב לאחור לא
מנד היות נורתו על זה התאר המוחש כי אם מנד השאלה
הניכרת מתוכה ומאעלת הכח היה משורסם מאד כי
בלעדיו לא יריום אף את ידו ואת רגלו לבידוד על כפשו
מפני חמת המניק ולא יגור כבש מואג גם לא יכיר את
בנו לתת לו די משאורו בניקה ויחדו וכליון והאדם לא
ידאה לעינים אסנתם גם שאלתם של בני אדם ויאמר
לאביו ולאמו לא דאיתו ואת אחיו לא יכיר ואת כביו לא
ידע וכריתם לא ינורו ויחדו יכוש' והכח הזה בלדס
ובולתו מקום הניחו לו להתגדר בו ומחר האדם מן
הנהמה כי הנה כלם זולתי האדם זו כהם בהערה
טבעית פשוטה יתר עליהם האדם להיות מחשבתו
מחשבתת כפעולה על זדו איה הקש פריט והלא כח
משפטו הנה זה אויב לי וזה הוא האוב אם כן הואש
הוא אויב לי וכמו כן ושמש כפעולה זו בהקש הנהשלי
על זה התאר אביו של ראובן הוא שואל לי אל ראובן גם
הוא ככה מאשר טבע המקור ראוי שימנא במה שכחכ
מאנו ונבעור היות לכח הזה חלק ונכלה בפעולת
ההקשה יש לו מעלה כוספ' ביות שאת על יתר ההרגשות
כי עזר טעמו בו מעין דומא של שכל אשר לו כמכנו
עלילות הקקירות בהקשים שלמים כוללים ועל ימרו

הכח היה קנה שם טוב לצננו להקרא בשם הנכרא כרעות
במקום אשר יאמר לשכל סכרא כוללת והכח המחשבי
הזה באדם אם כח הסכרא הישרה לך ופלם מעגל
רגליו הלא כל דרכיו לא יכינו כי לפעמים לא יזכה
בשפטו ודמיון זה כי ישאל איש מעט רשעו ככף או
כלים ובעליו אין עמו להשילם אליו לפכה ראויה מן
הסנות ויניא הכח הזה משפט מעוקל ונור אומר כי
איכה הדפו לכלמי השלילו והוא לא שואל לו כפי האמת
על כן כמאמ ויסן עזיו לכלום בהנהגת יזר סכרמו
הנודקת ועל חמ'מרת הנורות הנלתי מוחשות אשר
ימיא הכח המחשבי שזכרו העמידו כח אחר אשר זכור
ויכרוהו בשם זכרו ועשו לו משכן באחרית היותו אל
מקום והימדו לו להיותו כחות לפעולה זו כי יבש היה
מכל חדרי המוח ועל כן לבת שמירת הנורות הנלתי
מוחשות אימן הנה לא תפול שם לבנת ויבשו התנת
מה שקפא מתן על קבלה והנה זה עומד אחד קדלמי
לשמור משמרת הנורות הנלתי מוחשות כמו שהדמיון
הונב על משמרת הנורות המוחשות כאמור וכמו שזכר
הראשע' יתרו כאמור דע כי באחרית מוח הראש היא
הזכרה והמקום מקום משמרת הנורות והנה הזכרה
כוללת השמירה וכו' עכ' ועד הנדלית אנו מוכים
בכח הזה בין אדם לבהמה כדרך המזכר למעלה בכח
המחשבי כי כל בעל חיים זולתי האדם לפעמת מוכרתו
מהיינם הנורות הנה בהערת טענם כי כאשר הכלב
מקל שוקד הוא רואה ניד ועקב פתאום לפתע ימעיור
מטבעו לפעלות א מול פניו נורת החוק הנלתי מוחשת
ונורת המקל המוחשת וזכור וזכור כי מקליד הנכב
לקראתו חוקם לו לשטן ויכום זא החונה ואדם ניקר
ילין כי לא ככהמות כדמה בהעלמות את כרות זכרונו על
ידו סדור הקשי משתלשל מענין לענין וממשל למשל עד
שיעמוד על כריו של דבר ומן הדומה לדומה לעומת
פני הסוכנו וישיביו על דרך הנכנת דבר מתוך דבר
ודמיון זה כשגאת להשיב אל זכרוך את אשר דבר לך
ל'ן הארמי מתמוז שלאום בהיותך עמו כיער אז כח
הזכרון יג' לפכין נורת השכחם המועדת אתו מן הכח
המחשבי אשר כן הוכיח מטפטה לאור מעניניו ל'ן על פי
הדרך הנכרת וישטטו רעיוןך כדרך הקשי לאמר
הלא זה אשר עכרמו שמרה נכח לא הים דכרו אתי רק
דע גלי ספק שאין תולין את הקלקול אלף במקוקלקל
וכן משביר הספוט על פריטו הדבור ההוא ומכאת כי
תדרשנו אל ארבעת החושים הפנימיים הללו כיון
הראשע' פתשא באשר נא אל ביואר חכמה ותבונה ודעת
וכה ידבר החכמה הוא הכרוח החטויות באחריות

זמנה תבונה גם בינה מנורת בון והיא
 הנורה העומדת בין נורת הדעת ובין נורת החכמה
 כנגד הנקב האמצעי במוח הראשי כיהחכמה כנגד
 הנקב הארוך והדעת המתחברת בנקבי המוח על
 סמך מההרגשות וכללן ישמשאל קירין לדעת אל
 תהיה והתבונה אלעברה והחכמה אלסכמה עכ*
 וכבר הראית לדעת כי לשיטתו הכאזכרת לשטת
 הרופאים שנים קבצים הם ברוח על היצנה הם יתחבר
 כח הם הרגשית ושם כח הדמות ושם תחל המחשבה
 וכו' במחבר ליעלה ועתה נקומה ונעלה אל נבינת
 הכח השכלי האדם הלא זה אשר בקרא שמו עליו שכל
 סיוולאני מתפעל והוא כלמי מעורב כנשוא גשאי רק הוא
 לפי שטת ארכטו כח נטוע בנפש האנושית מוכן אל
 מול הגנת המושכלות בעור השכל הפועל הורח עליו
 והמוניא איתו מן הכח אל הפעל והשכל הזה הפועל
 יש סוכרי היותו חוץ לנפש מלאך משיש ושולח להיוולאני
 עורו מקדש ייש סוכרים היותו כח בנפש האנושית
 ופעולתו כתינון מאיר על הנורות הדמיוניות כמו
 סוכור וזה כי בהכיש האדם אל שושנת עמקים דיו
 סלא נורמה הממשש מוכן שי למראה חיש הראות וממנו
 אל המשותף ומשם חפש אל הדמיון ושם נבנה וקורא לה
 שם נורה דמיונית והיא מדאש דמות השושה הפרטית
 המוחשת עם כל מאורעות מקרה אחנם אור השכל
 הפועל כיהיה על הנורם הויא ופשיטתה ערומה מכל
 המקרים ההם הנשמיים הפרטיים ומן הנורה הזאת
 פאזירה מזהר השכל הפועל הפשקף על פניה כאמור
 מתחדש מעונם אורו נורת שושנה מושכלת פשיטת
 רוחנית בפני מורה על מהו השושנה בכללות והמקרים
 הראשונים יפלו ופרטיותה לא יזכר עוד רק במקום אשר
 יאמר עד הכה השושנה הזאת יאמר מן זו והלאה
 השושנה בכלל וזאת הפעם ענמ מענמי המהות וישכל
 בעינינו ולואת יקרא שזנכה בלמת כי משקר אמת
 פניאותה לוקחה זאת ובה ישתלם השכל ההיוולאני המקבל
 אותה ופועל זו לא הינה יכולה עליה הנורה הנשפית
 הפרטית המוחשת כיהיכנה ויכל פנשמי לפעול ברוחמי
 מאומה על כן הנורב לרם פעולת הנזאת כח שכלנו א
 אור הפעלי לרבר שכלי רוחמי מנית או מחוק מפככו כפי
 סמלף בו הדעות כי הכה סמורה בשני ע' ד סוכר
 סיוותו כנדל והלא סוף הדעת אשר החוץ בה וליכנה
 בשני מספרו בטבע וכתשעיו עספרו כמה שאחר
 בטבע וכקרא אללם השכל הפועל ואמרים לא סודו
 לו כזה כי אמרו היותו כח בנפש האדם כמו שזכרנו
 והכה כאמנעות הנורה היאמי שכלת משכל השושנה

קול יהודה מאמר
 מקום לכות העלי חיים ולהשרים בקלות פעולה אל
 הנאות לשבעם כמבואר לשיחך הרבה להם בזכי חלקי
 המעשור - הפעולות האחת נעשה שדה לנו זכרם
 בראשון ס' לנ"ו וזכה לא היום דברנו עקד הכה כי אם
 על הכחות המצוינות והתשקיות שמחן חיבת תפסת
 להצעת העלי חיים - אך אמנה לולי כח מניע טעוב
 באיברים עורמה לנו לשלש חפניהם איבת ידעו חזר
 מוזכרים וזולת זה מהדברים הנרכס לרוחניים על
 כן גם את זה עשה האלקים לעומת הכחות המצוינות
 והתשקיות למחן בור למשמעם לשמור ולבצות על פי
 מותם - והכח המניע היה יש שיהיה נבעלי חיים
 הנלתי שלמים - והוא כח ההתשטות וההתקבר הכחוא
 נבעלי התשקיים המוזכרים להצלה - כי בלקיפת
 מווכס מת נשטים ובנשיט דבר נלתי כאות לטנעם
 מתקנים אל ענמם - אך מקומם לא יטמו כי אין להם
 נביעה מקומית שלמה כאזר דברנו ויש שיהיה נבעל
 חיים השלמים והוא הכח המניע ממקום למקום רחוק או
 קרוב אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת על נקשת האוית
 ודעת לנכש ינעם כי הכלל יבדלו הפילוסופים את
 הכחות המניעות בכח השלמים - לשלשה מיס' והם
 כח מניע מיסיר - וכח מניע מניה - וכח מניע מחלים
 ענין הנוח להובילו לידו גמר מעשה - הן הכח המניע
 המיושר ופרד לשלשה ראשים כאלם - והם השכל
 המעשי - והדמיון - והמחשבי - שהם שנים נכמה -
 הדמיון - והמחשבי לנד כאשר הראית לדעת כי להם
 משפט הנחונה לגזור על היות הדבר נאות אי נלמי
 כאות - וכמראה אשר הראה אל חזר מהם יוקרב לפני
 החפץ השכלי או המעשור - ואלום השכל הניעני לעולם
 הטייחו לטובה הנעמנו הכומתן - כי לעולם כל משפט
 דקדוק להקריב לפני החפץ מה שרשע לנו דבר טוב וישר -
 על כן יורה מתאים בדרך - אך הדמיון והמחשבי
 מועדים לקלקל בהטייתם לרעה - כי עתה יבא משפט
 מעוקל נשימם אור לחשך וחשך לאור - ונשימאזם
 המטיים הכס מוטעים ומחטויים כחוח הנשימאזם אחרים
 כמו שזכור - גם המניע המצוי ותחלק לשנים נכמה
 והם שני חלקי המעשור - מאווכס וכעסני שזכרנו
 מוסף עליהם באלם החפץ השכלי - ושלש אלה הכחות
 ממוכס על החמה כי את אשר יגזור השכל המעשי על
 טיובמו - הן החפץ השכלי המולך יבחר בו ויקריב אליו
 וכמשפט פתנס המלך לנכודי כח מניע עשה דברו כמו
 שיתבאר כי עלה משלו כפי השליכו בו ליווך מולך נכדק
 על כל שאר הכחות - והשכל המעשי הוא סיוען הכחמן
 במבואר אללנו נשליטו ס' ה' וכן שני חלקי המעשור

חמישי סימן יב רסר
 נכפתם להם שיצטערו הדמיון והמחשבי ישימו גם
 הם משטרם בכח המניע החלים את המניה - ואומרים
 לוגמור - וכבר עלה דמיונם כשכל המבואר לפני חכמים
 יבאו לכתי המלך וישאיהו ענה נלמי הוגנת לפי דרכם
 וישנו ישר בדרך רצ' - כמו שזכרנו ספס' - ומעשה ידי
 אדם להתפאר הוא ההשתדלו בכל ענין לעלות נבעלות
 על זכותו יגרו המתעורר הזה כשני חלקיו ולקבל
 את מבלתם ולהרגילם בחמה מועזרת כראוי על כל
 עיני מתאים סכרשים בפעולות המצלה - או שלך
 בפינו החיוני ענינו כי ישב החפץ השכלי על כסא ממלכתו
 הוא היוולך מהוד ועד כוש יולא ויפוך כושי עמוד להסב
 לו את המלוכה - וככל היותו מני נשליטו ס' ה' אליו
 תבא כי זכור וזכרמיהו סם נשלימות פריטיו - אולם הכס
 סמניע אשר ימשך ענין הטויו המבואר לידו גמר מעשה -
 הוא כח המניע נכדמים נענניהם וכעשרקיים על ידי
 הרוחות החיוניות השוטפות אל הלכ בו ככח מקור חיים
 והכה הלכ הוא הנושא הראשי אשר בו ככח הדם טעוב
 מעקרו - על כן היה הלכ מתנועע טעובת בעוקה
 כנודע - והנושא אליו נשניות הם הענבים והערוקים -
 כי יואל מן הרוח אשר כלב ויושם עליהם וכשאו אותם -
 הוא הכותן כהם כח לעצת שיל כמביעה מקומית -
 וככן יתנועעו האברים לכל חפץ - וכבר יוכל להשגא על
 ענין סמניעים והמתנועעים בנוף האדם השכל ענמו
 שזכר נעל העקידה שער כל זול - האדם בחלקיו הוא
 דוגמת העולם הכולל וחלקיו כי השכל ראוי שיהיה כעין
 חלק השכלים הנכדלו הניעני לכל שאר הנמנים מכלי
 שימניעו הם לח מצנמם ולא מוולתם וככח המעשור
 ראוי שימדמה אל עולם הנללים המתנועעים מכס
 עולם השכלים אשר עליהם ומניעים היבדות אשר
 למטה מהן - כי כן ראוי שיקבל הענה וההנהגה מהשכל -
 ועל פים יניע כל יצברי הניף וכחוחיו אשר מחקו -
 וכן נכל כלו הניף ואבריו הוא דומה אל זה העולם השכלי
 שהוא מקבל ההכונעפות ואיני מכע לזולתו ועל זה
 האופן ככר יתדממת לרובכ על הים המושך העגלה
 כי האדם מניע ולא מתפע - והמים הוא מתנועע
 מכס האדם ומניע את הקרון - והקרון הוא מתנועע
 ולא מניע - והכה כמו שנהיית הסוב הוא נלתי נשך
 אשר רכין הרובכ או שיהיו עקרו רעים ופוקלקלים על
 ידי כן לא תושלם ההצטפה ההיא או שתעשה כוללת מה
 שיוכן מהרובכ - ויאמר או שנהייה הירדנה להיות
 הרובכ לטיה יחסם למעלה - כן כל נן אדם טיודים
 חלקי כששו העכורים ועברי החשבי מהם המשוב באמת
 הוא עולם הפוך מחדרו הטעני ועל זה העני ענמו

קול יהודה

לאמר כִּי ר' אליעזר בעת כמרום תמריא תשמך לבוס
ולרכבו מלהר לארס טיפ נו רוס רעה כל מצט' שהיא
פושט וכל דברי שהול מדבר מדעתו הוא עושה ומדבר
והלא אינו עושה אלא מדעת רוח רעה טיפ עליו כן

מאמר המישי סימן יב

ושמרת הנרות המושבות ההכרי וכן יכלס עתה
הנסיון כמדובר וכבר הקדמתי לך כי לא זו הדרך אשר
דרבנו בה הפילוסופים הנכבדים להורות על המנא שט
הסרגה קולת המשתפת והראיתך נב שאין דעתם
שזה לדעתו כמה שייק שמיר

הנורו המורגשות לחוס השופ
האזותק יואולס כבר קדמוהו
מהרשאים אשר האמינו
שהמשתפת והדמיון כח אחד
בעצמו וכמו שספרך כי כאל
בספרו הראשון ברכוזה אופן
אלמוד ופה לא שלכו דחק
מהס ונכה את דעתם:
והכח היגיו להקריבו וכו'.

כי אשר איננו ערב ואשר הוא ערב לא יושגו
כי אם בבסיון וצריך לקבוע כח יצורי השבור
צורות המורגשות והיא ההרגשה הבשתתפת
והכח הנזכר השוכן לשמו בו העניני המורגשים
מהמורגשות ורובת היצורי הרקריבו בו ברת
שנבצע מרדוזהו ורובת המחשבי לעבוד בו
על בירור מרה שיחדשהו היצורי והפסידו קצת
מהעמידה החדשה עד שישכיחוהו הזכרון
והכח המתנועע להביא בו שיצטרך (במקורבו
ורחוק ורחמי הבזיק) לא מקרו ומרוחו ולדמוי הכוח
וכל

הפעל הזה נקרא בלעז
דימיניטיביא והיא כשלמפת
בששכסכסכו' לכה הזכר

האמור על ידי לגזול דמיוניות רבות משתלשלות מדבר
לדבר ויום ק עוד שנית יהו ליחיס לו נב פעל ההרכבה
וההכללה כאיורו בסמוך ואחר זה כח מרכיב וכו'.
וגם ככה היה לא נאחזה את הפילוסופי הנכבדים רוחו.
כי לא ראינו נופיה ומפי כהם שיחשבו לכח הזה פעל
דימיניטיביא וצא יראנו לו מכח הדברים אשר כתב
ן שיא בחיקומו שהגדתי לך ביכו למעלה באמרו שפעולת
הכח הזה היא לשועט בנורות המוצאות אליו מן החושי.
וגם בנורות מכורו שוכות כאשר יעלה על הרוח להרכיב
ולהבדיל. באלו מאמר אדם מעוסף על הר שבצרכיו.
עכ' והנה מכת התשטטותו בהיותו אולר ומביא מעל
ומוריד בנורות המוחזות ענאם אשר יעמירם לבגדו.

יקריב מה שכתב מהזכרון שהוא הכח הזכר השומר
המושט אלנו ככה סינוי לדעת המכר כאמור.
וראה חובה לעצמו שיוכח מקום לפעולה זו להסתדר
בה איזה כח מכחות הכפס כמו שזכר שם ון שיא בסוף
הספר שיש מקום חקיר' וכח הזכרון האחרון שכתוב
הפנימיים הוא עצמו הכח אשר יסיב אל הזכרון הענייני
המשפטיים. או אם שם שמי כחות חלוקים. והאשר שם
שאלה זו תלוש ומבוסקת. ואולי דעת המכר שהכח
היגיו הוא הוא המקריב נב מה שכתב מהזכרון עתה
כי לא מנאכוסה מישם הפעל היה לזולתו מן הכחות:
והכח המחשבי וכו' וזהו מעין מה שקדם כי רוס העשכנז
מחשפת וכשקפה על פני הדמיון בנורות המחשפית אשר
שם להביא מן משפטו לאור על ידו' באהבה והשאלה
הכלתית מוחשית. וכלל על השגת האות והנלתי באותה

הנחש כל המעשים שפעס
וכל הדברים שדבר לא עשה
ולא דבר אלא מדעתו של
גזאל ועליו הכתוב אויר
נדעתו ידמה רשע. הנה
שזכר עתה המרכבה הכובה
על הדרך שאמרנו וכו' עד
אמרנו וזהה ליה כשכש
אכרסס איננו רכמו ושעבר
משוקטיו ומדמיוני הנושי
בהכסים על היגות כנו
יתורו לקיים מנות השכל
המחוייב לשמוע מנו בוראו.

ההוא יקרא כאלת חושס אמורו ודוכס עליו בלי ספק
וכו'. עכ' ראה נתתי לפנך כזה דעות הפילוסופים
היותר מכורכמים כמכמו. ועתה הנעת
ההערה הזאת קח צידק והלכת כי כר לרגלך דברי
להאיר אל עבר פסק כונת החבר בדברו אלה הנמסכים
עם דיות ששפטו ינאה בדברו ככמה פריסם מקו משקולת
הפילוסופי שקד וכרס כי אולי רוח אחר הימה הפילוסופי
ומנו אשר הוא שנת מים מכורס: כי אשר איננו ערב
וכו'. וזהו מעין מה שזכור בסאוד באמרו שהתבאר
מנוח ההרגשה המשתפת מאשר אנחנו דכים על
הדבש לח כשנראהו שהוא מתוק. וזה בעצמו שצמנו
כח משותף לחושים החמשה וכו'. והנה תוףק הראיה
אלנו משה שדענו כי למרה עיניו ישכוט הארס שיה
מר וזה מתוק לח חשפי שלא יעשום הדבר שהוא כאלותה
שעה. וזהו מכח הנכיון. כי אחדי טענות הרגשותו
פעמים רבות בחוש הטעם. אז יושג עניינו אלנו היותו
מר או מתוק על פי הראייה בלבד. ואך יתכן זה אם
לא כקבע חוש משותף לכל החושים אשר בו יתחברו כלם
כמוזכר למעלה והיוו שכמרים בו ענייני הנורו המושגות
עם אשר פעם. ומנד השתוף ההוא. עם שמירת
גורת הדבר שהוא המיוחד. וכינו לזון על הדבש
בשנראהו שהוא מתוק. וכיונא. עד עצמו וראו כי
טוב. ושיעור דבריו כי אשר איננו ערב וכו' לא יושגו כי
אם בבסיון. על כן צריך לקבוע כח יגיו לשמור
גורת המורגשות והיא הסרגה המשתפת והכח וכו'.
ויהי לומר כי בכח הזה יתקבנו השמוף למשתת החושי.

קול יהודה

מאמר

חמישי

סימן

יב

רחס

אלא לעמוד בו על כירור מה שיחדשה היצרי רונה לומר
סודא כח כורר ומזינא ענין בלתי מוחסן מן הכוח אשר
חדש היצרי בשופטו על הכורות השמרות נהרשה
המשתפת הקראת כח יצירו כאזור • כי זו היא אגלו
עמיד קדשה על הכורר והן

אחר העמיד הראשון שפמד
הכח היצורי עליהם ומתוך
השמידה החדשה הזאת יקריב
סינרמה שמכב מהזכרון •
כי על ידי הולכת הדברים
והנאמט נדמיין • ידמי
הזכר ובעונותיו יקטן
במדונר • והכח המחשה
עננו על מה שיחדשהו
היצור בעמידה החדשה הזאת
יבדל קצת ויפסיד קצת
מהדמיונות הסם כפי גרכו
להנניא משפטו לאור על
הגזת סכאות והבלתי נאום
זאת אשר יבחר בו שינהא

והמתעורר בשני חלקיו מאוזני וכעפני ולמניע משלי
ענין שזווי הוא הכח המתקטט נאינרים בענניהם
ובעורקיה כאלמו' לא כיוון הנה ככה המחנכות רק למני
המניה בשני חלקיו המתעורר • מאוזני ובעפני שנקראו
אגלו כזבץ • וכועם •

וכל פעמים קורא אותו כח
מחנכות להיותו מתפועע
מן המניע המיישיר •
ולפעמים קורא אותו מכלה
להיותו מניע הכח המשלים
נזווי • ולא זכר הנה
הכח היה נפרע אכל כללו
עם המניע המניה • כי שם
מניע מתירף לתמונעו
מחנכות פרט עניינו שגשג
ביד' גם לא היבדל כלל
השכלי כאשר הוכח סינרמה זולג
טעמו לשי אן הדרכו הכח
רק ככמות אשר יכלו בכליו
כליכס כמו סינר • ומת

שאר וכל כחות בעלי חיים וכו' : הוא לשלמות
מלאכתו על נאיור הכמות הללו בדרך החלוקה
וממה שזכרנו בשני חלקי המתעורר יתגאר לך כי אית
אם מניע להביא מועיל והוא הכוסף • אית ענינו
מה שאזווי לטנעו לרדוף אחר השגתו או לגום משגתו •
ואמרו ואם מניע לרחות מייק והוא הכועס • איתת
ענינו להתגבר על קושי המונעים ממנו הגזת הנאות
ובריחתי מהבלתי נאות • ואם נאח לפרט דברו בששטן •
הרי אתה הוביאם מכלל דעת הפילוסופים שקדם זכרם :
והמניע הוא עושה בממשלת המחשבי וכו' • כבר ביארנו
שפילוסופים זכרו היצרי והמחשבי בכלל הכח המניע
המיישיר • ולא זכר הנה השכל המעשי מן רעעם עננו
שזכרנו למעלה כהשטת החפץ השכלי מהמחשבי והוא מנד
היות זה הספומיוד ככחואשר בכליו כליה יכליון כמנ
שינאכי אין ראוי לקבוע לו וכו' כי היה בזה שניו בדרי
בראשי' ההרגש • היא שהרגש' כמשפתת : והיגר' הוא
היצרי ולכחיד' הקבו' חפץ הלך לו מזכר המחשבי והזכרון •
אך משפט אחד ואקח אמת להם : והמדנד בהפך זה וכו' •
כי כל כחותיו כמותי המה לו להעלו לו כר תמיד בשלמנ
הכש השכלי שידוכר בה אחכ' אמנם שאר הנעלו קיים
אין תכלית רק היותו מחנכות ע' אקשת הכאות ובריחהם
מהבלתי נאות להמשך קיום אישם ומינס כאשר ישית
עליהם נעל העניע : קעושה הויכרת • כאלו אמר
לשמוד

הזכרון רל יוכלהו עם אל בית אונרו למשמרת •
והוא אחרון כחששים הפנימיים אשר זכרנו • ואשר
להסכ כנוי מלת והפסידו • אל היצרי כי הוא כח מרכיב
הענייני ומכדילס כמו שיתבאר בסמוך • וכנגד ההרכבה
אמר מה שיחדשהו • וכנגד ההבלתה אמר והפסידו וכו'
כי הוא יבדל מעמידתו החדשה קצת העניינים •
כאלו תאמר שדמה עוף עף בלי ככף • וכיוכא' אף רוחו
נקרני מתכשא לאחר שתיכן סגדשא והפסק קצת
מהעמידה החדשה • ולפי זה יתבאר כי המחשבי מלבד
המועלת שבו לעמוד על כירור מה שיחדשהו היצרי
שהוא דמיון כאמור • יועיל גל לעמוד על הפסק קצת
וכו' • רונה לומר שבהיות מטוב היצרי להעמיד גורות
אמודשות תמיד לביחשה • הנה הכח המחשבי מספיק
אונת קצת מהעמידה החדשה שלא יעמוד היצרי לחדש
דבר מעשה עד שיעב המחשבי אל הזכרון את אשר כבר
בררהו • ולגוי הפסק הזה היה מעמד מטל מעמד
ונורס לכלות שאול כנטול וכרוכס על ידי המך הכורות
הדמיוניות כלי הפסק כמים הנגרים : והכח המחנכות
להביא וכו' • אחריו הניחו קניעוח ההרגשות הככרות •
בשפך לקניעות הכח המחנכות לגורך הכאת המנטרך
וכו' • והכח עם הות לחלקנו הכח המניע למניע
מיישיר הוא השכלי כדאם השכל המחשבי והכח הדמיוני •
והמחשבי • ולמניע ממה הוא השכלי נאך החפץ השכלי

קול יהדות מאמר חמישי סימן יב

למור ולעמית ענין וכמעשה - רונח למור שהיא
 כעסו מחוקת ומקוטעת בשכליות וכמדותיות - וכבר
 ידעת שגם במדותיות לא המעשה המוכשע הוא העקר
 לא שעשה בלב דברים בשלמות חסד ע"ד כמן עתן לו ולא
 ירע לכך בתוך לו וגו' :

הראשים החמשה ידועים וכושגיהם ידועים
 באמצעותיה תושג הדבות והמנין והגודל
 והתנועה והבנוחה (התבאר) לא יתבאר ביצוא
 ההרגשה הבשתתפת אשר אנחנו דנין על
 הדבש דרך מטל כשנראו שהוא בתוך וזה
 בעבור שעכנו כח משהתף לחושים החמשה
 וזה הכח הוא היצורי ופועל בהקיץ ובתנום
 ואחר זה כח כרכיב כרה שבתקבץ בהרגשה
 הכשתתפת ויבדיל ביניהם ויפיל הבחלות
 ביניהם מבלי שיסיר בהצורות דהרגשה
 המשתתפת - וכן הוא היצורי ויש שיהיה אמת
 ויש שיהיה שקר - אבל היצורי אמת לעולם
 ואחריו הכח המחשבי והוא כח שופט דן על
 דבר שראוי שיבוקש ועל דבר שראוי להתרחק
 מכינו - ואין ביצורי ולא ביצורי בשפט ודין
 אבל ציור לבד ואחריו הכח דרשומר בזכיר
 לענינים מה שהשיג כמו שהזאב שינוא והבן
 אורב והאהבה וההיזק (והדאמנה) לא והאמות
 וההכזבה למחשבי - אבל השומר המזכיר
 חרה ישבור ברה שבאמין בו הרחשבי
 והכח היצורי בששתמש בו בהחשבי יקרא
 יצרי ובשהשתמש בו המדבר יקרא מחשבי
 והצטיירות

ואות חלוקי - כאלו תאמר שידומה עוף ככל ככף מעופף
 וכיוצא : מכלי שיסיר מהנורות וכו' : הרכבה שכל פעולת
 הכח היה הוא מבלי שיסיר מהנורות המוחשות ההרגשה
 המשתתפת - כי אמנם ישאיר המוחשות הן על אופן
 הדפסחם ממש - לא שמדרכו
 להרכיב מוחש נמוחש
 ולהגדיל זה מזה כרום
 סמועל ועלם עליו - ואמר
 זה בעבור המחשבי שבתבאר
 מענינו היוסו מוניח מן
 המוחשים גורה בלתי מוחשת
 כנחית סאכבה והשכחה
 וכיוצא שאין בהם שום רושם
 מוחש - או כוון באמרו מבלי
 שיסיר וכו' - כי פעל היצורי
 לא יכיה לעולם במה שלם
 כפעל עליו הרגשה באופן
 מה - כי מאשר ראינו אדם
 וכנעים ימנא מקום היצורי
 להרכינס יחד כאלו אדם
 בעל כנפים נגד לקראתו :
 אבל היצורי וכו' - כי הוא
 ירכיב ולא יבדיל רק הוא
 שומר סמוחשות כאשר המה :
 ואמריו הכם השומר וכו' -
 הוא הפוש הרביעי כנסתתו :
 יהיה פרוו להזכיר העניינים
 רל מה שהשיג המחשבי -
 כי הן הן הענייני המיוחדים

לזכירת הכח הזו - והכס יהיה אמרו לעניינים כמו
 העניינים כי הלמד כוספת כמו והשלישי לאשכלום :
 והאכנס וההיזק - רונה לומר הנאות והבלתי נאות :
 ההאמנס וההכזבה רונה לומר מה שיאמר אדם כי הוא
 זה אמת וכיון או שיגורו על סיומו כזו - כל אלה לכס
 המחשבי יחשבו - כי הפיה מקרא כנרא פרטית באדם -
 כח שהשכל יקרא בו סכרל כוללת : אבל השומר וכו' -
 כי אין לו לשדש דבר מעמה זולתי לעמוד על משמרתו
 לכל יפקד ממנו וזכרון מה שקיים המחשבי לנאות או
 לבלתי נאות : והכח הנרי כשהשתמש בו וכו' - הם דברי
 ן' כיכא במקומו סכנתו לך כיוכו למעלה אשר ביאר כס
 כי הכח היצורי השני שבחזאים הפנומיים כאמור להיות
 משרת למחשבי שהוא השלישי שבהם והמחשבי הזה הוא
 בעלם מאד באדם יותר מעה שהן בשאר העליו מים
 כמו שהקדמנו

אם מנד המאמר המושם והתאחדם כאמור - וכבר
 שקדאנו הראים שהודקת אשד לפיכוספים על ככה -
 והיא כדרך רחוקה מוכות הסכר : ופועל בהקיץ וכו' -
 פעולתו בהקיץ היא לקנבל הנורות סמוחשות מן סמושים
 המיוכונים - ופעולתו כנחמה היא שמירת הנורות הן
 וחברתן כי גם זה לדעת ייחוס אליו כאמור : ואחר זה
 כס מרכיב וכו' - הוא הכח היצורי - וכמו טורה סוס
 דבריו באמרו וכן הוא היצורי - שאינו אלא משלחו של
 ראשון - והכס פעולתו לעניו להרכיב סמוחשים ולשכלול
 ביניהם אל אשר יסיה שמה הרות - ולפי שמאמרו ויבדיל
 ביניהם היה מוכן על ההכללה השכלית להכמין בין
 ענין לענין וסיה סנדלה כחוק סדעת - הכי ככנדת
 לזה הוסף ביאר באמרו שהשכל סזה הוא להטיל
 פעולתו ביניהם - רונה לומר לשלוק כדעיון מה שלא

קול יחודה טאמר

חמישי סימן יב

רמי

כמו שהקדמנו הנה קרה לו שסתכה שמו כפי מה שיחשבו בו המחשבי נבלם או בנהמם כי כאשר יחשבו בו המחשבי בנהמה ויהדמה לה או יקרא יגרו אימיתאעטויה נבלם להתיחסו לומר משפחת יגרו אומנם כשיחשבו בו המחשבי

כמדבר או יקרא מחשבי קוויטאטויה בלעזו והכס נאמרו כשהשמש כוהמחשבי וכו' רכס הנהכעל סוים שהוא בעל מחשבת כדכד והדבר אין בני ונאמרו וכשהשמש בו המדבר וכו' כוכנו מנולרת על האדם השלם אשר רוח הדבור הפכומו מפעמת בו ועוד יאירו דבריו כמה שאמר אמר זה כי כלי הנפש שמדבר הראשוני הם הנורות הדוחקות המבטויו בלמעט שמו מהרוח הנפשית מן הכח סיגרי חשיבה מחשבי כאשר תשלוט בו ותרכיבה הדככו ותכדילה הכדלות מיביאום

אל תולדת חכמה יזכר הים קודם זה יגרו כשפיה שולט בו הכח הרעיוני המחשבי שמינוכנון כמו שיקרה בתוכחות ונכחמות וכמו שכתבנו מונן ממת חולי עד שיעלמו אופן הממונ מהכפש האנושית בעבור ההרכבו והשפערות אשר הונדך אליהם להשלמת העיון וכו' : שהנטיירות וכו' שכ כאשר מקום משכן הסוים הללו הצמימים והנה יחד מקום ליגרו בשפי האום

ולגרי באמצעו ולזכרון באחריותו ולמחשבי הרחיב הגכול ככלל המוח כי מלכותו ככל משה ורובו במקום היגרי כי שם יסוים השתמשות הקרוב וכמו שהזכר למעלה באמרו והמיניע הוא עושה בממשלת המחשבי כשהשמש ניגרו עכ' ונכן מקום שוכח גם לכס הראשון זאין עמידה למדבר וכו'

דונה לומר שעם היות האדם מייחד לעצמו המונחר שכתבות האלה באזה אופן מן היסוד אשר יראה בו יסודו על ימד רכח ככמות הללו ולא ח נלכד בו עוד מיניאם לעצמו בהשתדלו מוכיף על עוככס כמו שימצאו אכזים אשר כתבנו לו ייטבו כח הדמיון והזכר אעפי כן אין לו השלם שכליון אלו הכחות בכליון כליהם אלא זאין עמידה וכו' רל שאין לו עמידה והשארות

מגדס או רכה באמרו ומניאם בעצמותו (לפי הכס הראשון) שאין עניאות הכחות הללו דבר כפרד מעניו הכהש המדברת שבו רח מאוד אכוחמה הענוס יאירו בנותיהם ואם כן היה עולה ברעיון יהיה גם לכחות הללו שארית וכליטה נהשאר

עצמותו של אדם שהיא הכש המדברת על כן הודיעה שאין לכחות הללו קיום כי אין אדם שולט וולמי נהיוס הכש המדברת לפס סים קטורה בניף האדם אמנם אמרו כן בהפירה ממנו כל הכחות הנזכרי יאכסו מהם ובהאסף רוח האדם יעונו ומהסכים לזה אמר המשורר (סי' עג) כלה שארי ולכני נור לכני ומלכי אלקיס לעולם כי להיות בשות ביתו של אדם כש רוח וכשמה ומאלה כפרדו כל הכחות גור אום על כליון

השתי כש ורוח הנקראות אכלו שארו ולכנו כי הכש

הנצח השפלה שנכלך אשר ייוחס ליה ענין ההזכור גדול והולדה ומשככה ככד קרא אומה כש שאר ע"ד כי מאזה נפשך לאכול גשר והרוח בחיובית המחיה את בעליה ומשככה הלכ רמו ליה באמרו ולכני ולמר שעם היות לו השתי כחות בכליון הגוף הנה צור לכנו שהיא כשמה מחוק כחלמים צור היא בנחית לעולם וזה חלקו מכל הכחות הכשיות כי וולת זה הוא משותף לו עם שפאטי ויטר הכעלי חיי אדם חלק אדם מל והוא חלקו מכל עאלו להחיו לו לפיט גדולתו מלת לקי עניו ככאן לשון קראי כי לפני לקי שפוך שיחו דומה לפיולי בבר קדם ביאורו בראשון סי' א' כי כמו שהאמר הראשון הוא ככח מוכן לקבל כל הנורות הטבעיות כן השכל החיו לאינו ככח יגבר אל מול קבלת כל הנורות המושכלות זוא אשר הוא דומה לאדם וכו' רל' שעניינו אמצעי בין שהעדר והפעל כהיולי הום שביארנו עניינו למעלה סי' כ' והוא כל דבר בכחיו שם יביחו כל הכחות כזו אמר זו אשר על המכה הטבעי שלא נטרפה דעתם :

בהקשה ונכדוש המופתי ההקשה הוא כדור הסקסמות באופן שימכן להמשיך מכן התולדס אמנם המופת הוא להביא הסקסמות ססן כבור הנמל להנחין באמתת

קול יהודה מאמר

חמישי סימן יב

הנכללים ככל מין. והמדות והם כלל לסדר ולפולחן ומקרה שכל מדות נכונות כבוד. וכבר ידעת דרך משל כי הסוג הוא חי. והמין אדם. וההכלל מדבר. והכללה שוקק. והמקרה לכן: והמלות הנפרדות:

כתב עמינו כספר שמאמרן לארסנו הקראים פ פרויקטמיטי כי שם כקפנו באו כל המלות הנפרדות ככלל באחד משש מאמרות שפורוהם. ולא ימלט דבר מכל המאמרות לכלמי הכנס. תחת כפמי האחד מהם: והמורכבות בדרכי הכללים מההרכבות. ככלל עמינו כספר המלינים הכקרא פריאורימיאיה. כי שם התבאר אופן סבור המלות הנפרדות והרכבת השפירים מן והגורות וההקדמות שיחבר מהן הדיקס. וההרכבה הזאת תעשה בדרכים טובים כמשפט כמוב. כגון הקדמה חיובית. ופוללת. פשוטה ומורכבת: וההקשות המחונרות האמתיות והזכוכיות. ככלל זה כספר הדיקס לארסנו סקן פריאורה אשר בו יוחזקו משפטי סבור ההקשים מן ההקדמות הנכונות באופן שמשך מן מולדה. והן ההקשות האמתיות. או שלא משך מן מולדה וכן הכונניות: והגורות המולדות וכו'. אחרי התבאר כספר הדיקס ענין הדיקס במחלט. רוצה לומר אופן כדורו בהקדמות כראוי להמשך המולדה מן מבלי שום לכ בהקדמות שבו אם הן אמתיות בעצמן. או איך שתהייה. סיבר ארסנו חמשה ספרים על כחיבה ההקדמות בענין האחד מהם הוא ספר המושב וכקרא פוסטיליאורה אשר התבאר בו ענין אמת הגורות המולדות מולדות הכרחיות מופתיות וזו והגורות המולדות וכו'. ככ ספר הדיקס הכינחוי וכן עופיקה התבאר בו ענין ההקדמות שלא יולדו מולדה סכרית רק בסדר גוברת וזו או נכוניות. הנספר הכללה הכקרא ריטוריקה שכל ענינו על הגורות אשר לסס פני הראות ליישב הדבר בלב השומעים וזו או הלגיות. סד ספר הסטעאף הכקר אינדיקי הוא המורה דרך עשיית ההקשים והקדמות מווייפות משעות וזו או הטעאיות. והחמישי הוא ספר השיר הכק פואטיקה אשר ענינו מלוי בהקדמות מיוסדו על דרך המשל והדגומא שמתוך כן לכבו של אדם נפתח אחריהם. וזו או שיריות. ומשל משלו בשמשת סלקי. סללו ויאמרו לאמר כי ההקדמות אשר יחונר מן הדיקס נערכות

באמת ופקודות נשמיר התבא הכריכי לזה יואמ חדות מופתי על מה שיחדש מן המושכלות השניות על ידי הסיפת מכח המושכלות הראשונות שהם יסוד כל הכנס: כהנטיירות האמתות הדכריות. כונס לומר שההקשה והחדש המופתי יושלמו

כחודש הבופתי בהצטיירות האמתו הדברו כבו הרסוגים והבינים (וההלקים והדבות) כל וההכללים והסגולות. ולפי זה נל להוסף והקדים הנפרדות (ורחבורכות) בדרכים הנחלקים) נח נמיס המתחלפים בההרכבות וההקשות והבחבורות האמתיות והכזבניות ודגורות הבוליות תולדות הכרחיו מופתיות או נצחיות או הרציות או הטעאיות או שיריו ובהתברר

ידבר ענין החכמו הטבעיות עד אמרו ואמתת הנטיירות הנפש את עצמה. ואחר כן בלאודיו עד אמרו והשעורים המראים. ואח"כ האקיות: והן הארבע מדרגות שוכר המורה בראשון פ' ל' באמרו שאף למי שיודע השלמות האכזבי מכלמי התלמד תחלה במלאכת הניון. ואחר כן בלמודיות על הסדר.

ואחד כן בטבעיות. ואחר כן נאלקות. ואח"כ זכר בספר את הלמודיות ואחר הטבעיות לפי שמועלתם הוא להרגיל השכל בספשת הנורות המחמרים למען יוכל להנבית עוף לשום שכל נכחיית העליונים הנכללים מחמר: כמרהבתיס והמינים וההכללים והסגולות. לפי דעתי ראוי להוסיף כאן והמקדים וכמו שזכר שנית במה שיבוא. והם החמשה כוללים שמתבארו כספר המכוא לפורפיריאו. וכבר יכולים היינו לחמוק ולומר שכלל את המקדים בהכללים. שהרי פורפיריאו כספרו הכוכר עשה חלוקה זו מוארה. ההכללים יש מהם כפרדים מן הכושא כמו התכופה והמנוחה והבריאות והחולו יש מהם בלתי כפרדים. ואשר הם בלתי כפרדים או יסיו ענמיים או מקריים. והמקריים כמו שפל האף כשחוטמו שקוע. והענמיים כמו סכור לאדם וקכול החכמה אליו. והענמיים הם שילקחו בגדר ענם הדבר וכו'. ויאום אשר על דרך המקרה לא ילקא בגדר ענם הדבר וכו'. עכ'. והנה גם המקדים סנדלים יקראו ואשר ששנינו זה לא זכרם סחבר כפרט.

אלא יקשה לו לפי זה מפני מה זכר הסגולות הנכללות גם הנה בסנדלים המקריים. על כן חוזר אטי על הראשונות שטעות בכל כפרדים להשיט מלת והמקרי באמור. ולפי הנחה שכתבנו החלקים והמדות במקום סנדלים והסגולות. יש לפרש סלקים על האשים

קול יהודה

מאמר

חטישי סימן

יב

רסז

פצרכות אליו על המשע פטס. כמו שכלל חמשת יוערך
 ערכו של וכן א סכלו הכעשע מזכו. כי אמנם הסקדמו
 סן סמר סיקש. ונרתו הול סדור ההקדמות ספן
 כמשע. ודמיונו כמדרו ונורתו למטבע של זהב
 בתמונה עגולה סהוב הול
 סחזר ונמזכר סעגול סיל
 צורתו. וכמו שלטנו פטס
 ישמת המטבע אס מנד הסם'
 סנורה כהסמכות תמונתו
 סכהגורה וזו אכד שמו ללמני
 סקדל כסס מטבע כנמלתה
 כי אמנם כהספת סנורה
 ססמות ויכוני. ואס מנד
 סאירע ספול כממר כי זהבו
 סיס לסניס כן הוקש יפסד
 כדמד משני פטס אלו.

אס מנד סנורה סתלויה כסדור הקדמוקויו. ואס מנד
 סמרז סאינו וולת ההקדמות הן כעסמן. והנה משעת
 סמדנות כוזב אכר כעשה בו סכלו סכוכר. הס אלו.
 ס' כה וסוזב מוסו מווקק. ס' ס' כשס בו סערוב' מה
 וסול מוסר. ס' ס' סרנה סערובתו סך ל' ס' ס' בו וולמי
 סירעב כטיב עסק סוזב ומעט סול סירעבס בו וולמו
 לספריס. ס' ס' כסול מוויק ממוכו וסנת סוזב יכיל
 כסנת. סך אלת כנסת העלה סמוקק אל מדרגה דומה
 לזב עד סין לזני עור מכסול. ונס טעס כקיאס
 יקח וספת לכנס לסזוב בו סהול זכר. ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 גליו לכל העמיס. ולעמת אלו סתכסאס סמש מדרגות
 כהקדמות הקשס. ס' ס' כסהקדמה אמתה ככרסית
 כלי ספק כזולת סגילת. וככמו אלה יסוכר הוקש
 סמוסני. ס' ס' כסהקדמה קרובה לאמת. ועל דרך
 סרזות יקרה כעניינה טעות כסרתנו. אולס עם טוב
 סכסיה עדין יסאר נה אספרות סניו אמתה וסין לנו
 של אדס כטוח מן הטעות. וככמו אלה יסוכר הקש
 סכנוסו. ס' ס' כסהקדמה סחשב אמתת אלל רכס
 סצני סרן והקש סמוכור מהקדמות כאלה כקדל
 סקס הלכני. ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 סקס ארנה להיונה מוויפת ממוכה כנית ססרתס
 ס' ס' כנית ססמן מורה על דכר אמת ומשע כקל.
 ואס לוקח הקש סקדמה מהקדמות כאלה יקדל סמו
 עליו סקס סעסאי. ס' ס' כסהקדמה ספורכמ כסקר
 וסין מי סיעשה כעניינה. וסך נס זלת סמוך דוגעל
 ודמיון אכר לה עם דכר אכר. ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'
 לסאיב על סיומו אמתו. ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס' ס'

ססערובות האדס אל כקיל סמוך רלית דכר סידמס
 כמלסיתו לדכר מלמס כהעב וסלס עם סיוה דכר הול
 סכרלה מה טוב ומה כעס. וסין זה כ' אס סמוך
 סדמיון והרנמל כלמור והקש סמוכור מהקדמות
 כאלה יקדל סוקס סידיו:

ובחברר אמתת הענינים הטבעיים כריולי
 והצור וההערד והטבע והזמן והמקור והתנועה
 והגרכום הגלגליים והגרכום היסודיים והדמיה
 והרפסד הבוחלטים והריות הנולדות רדוות
 כאור והריות ככרצאס והרנות על כדור
 סרין כצכח וחי. וסרתת האדכ וסנית
 סצטריות הנפש את (כפסרה) ל' ענמה
 והצטריות הדרכים הבכריים כהטנינים.
 והשעורים הבולאכיים והשעורים הבוכביים
 ורשעורים רכניגוניים והשעורים הכראיים
 והצטריות

כרסאן ס' ע' וע' וע' וע' וע' וע' וע' וע' וע' וע'
 ספסר השמים והעולם. וההיה וההפכד.
 כספר כקדל סס זה עליו. וסמר סמוחלטים להכדיל כין
 זו וכין סריות סזוכר אכר כן כאור וכמוסאס וכ' כי
 כספר סהיה והספסד ל' יכנאר כי אס עכין ספוס
 וספסכד ככלל וסך יתהו וספסד וסמנו סיוכדות וס
 עם זה. אולס ספסרס סאכרס סזוכר וסמו לנאור
 סיות סמורכנס וכמו סינל: והסיות סכלדות סהוות
 כאור. הן סהיות הנלמי שלמות סמתארות כספר
 סאותת העלונות: והסיות כמוסאס. הן סהיות
 סשלמות כדומס סמתארות כספר מוסד וזה סמו סכר
 יקדלו ספר סמוסאס או סמתכניס: וססיות על
 כדור סרן מנמס. כספר כמסס: וחי. כספר כעלי
 סיס: וסמתת האדס וכ'. כספר ככש. כי עם סיות
 קנתו ככאור ככס ככלל. עקרו הול ככאור סעולת
 סכס סמדכרת סהיל אמתת סמותו של אדס. וסך
 כפשו של אדס סמנת ענמה על דרך סהסכות סכנין
 כי סמוך סיותה סמנת סעולות סכסכות סימכה סיל
 סוזרת אל סנת אמתת ענמה. וכאלה סתפקדו ססמנס
 ספרס סהסכמה סענעית ספרד אלוהס כני סחלוקה
 סדועה אלל ספילוסופיס: והכעיות סככר סמוכדייס
 וכ'. סדר סנה ארבעת סלקי סחכמה סלמיות וסס
 סשבורת. סכדסס. סכוכת. וסס' ס' וסל סססכורת
 סמר והכעיות סככרס סמוכריים סמכ' ס' ס' וככר
 כתכנו ככש' ס' ל' כי סלמיות יקדלו אללו סוכריו.
 ועל סככרה סמר וסשעירוס סמלכיוס רוכס למור סה
 סיעסרהו סכלכו כמדות סככרס סמר יסמס נס סכד
 סו א 66 I לנורך

קול יחודה מאמר ה'שי סימן יב

שיאמר מהאוסריות והטבעיות והדבריות שהרי התחלות הדבריות גם הם ישנה קיומם בטבעה הולדת כגון ההתחלה האומרת שכל דבר ודבר יתאמת המיוס או השליטה. וסאומרת שכל הקדמה יבדק היתה אמת או כוזב. הן הנה היו התחלות

כוללות בדבריות שיקויים עניינם בטבעה הראשונה הנזכרת. ואם נבאו לקיים הכסף שכתוב בו הדבריות כדרך להשמיט מלת מן ולתקן והדבריות: וקיום הכדור הראשון. גם זה מן הדברים שלא יגיעו אליהם רק בזאת החכמה אשר נה יתבאר קיום מציאותו יתברך והכסף יהיה מוכל לבטול הדוסק שימכר על פי הכסף הראשון כאלו אמר עם קיום הכדור הראשון: והכסף הכללי אשר שכיון בזה ל

כסף הנלבל שכבר ביאר המור מעטם הפילוסוף בראשון פ' ד' כי הנלבל בעל כסף: ואיכות המינים. כגון מין האדם ומין האיה אש הם עניינים נמצאים חוץ לכסף או שאין להם מציאות בעצמם רק מה שינויור מהם בכסף. ואם גרדנו על היותם נמצאים חוץ לכסף. איך הוא מציאותם. אם בפרטים בלבד כאלו אמר שמציאותם פענין הכללי ספקרא מין האדם יהיה מוכח ועומד בפועל אישי האדם והוא מציאות המין ההוא חוץ לכסף. או אם הם נזרות כדלות כנורות האשלטומיות הנקראות אכל אשלטון איד'איוהן לדעתו חוץ לכסף ופטרות מן האישים שנמין ההוא: ומדרגת השכל. מהנורא. מש הוא הערך והיהם אשר יושם בין השכל ובין הכדור יתברך וכן מדרגת הכסף מהשכל וכן מדרגת הטבע מהכסף הנזכרת. וכוד נתכוד מה שכתב המור בראשון פ' ע"ב וזל כמו שבאדם כח אחד וקשור איבריו קתם כעצמם ויהיהם ויתן לכל אבר מה שברך שיאמר עליו מקומו ודעה מחכו מה שיוקרה והוא אשר ביארו איתו הדושאים ואמרו הכח המחבוב גוף סחי וזרבה פעייתם יקראוהו טבע. כן נעולם בכללו כח קשור קתמו בקטמו וישמור מינו שלא יאכודו וישמור אישי מינו גכ מדת שה שאפשר לשמרו. שמור גכ קנת אישי העולם. עכ. והנה הכונה ככאן אל הטבע הפרטי ובכמוך ויכור גם כן הטבע הכללי. והמדרגות מהדורות על זה האופן. הכדור

לכיד המלאכות ולא המלאכיים. ושאל תוכן הנרכא הוא המלאכותיים וכבר ידעת שארכשו סכר שפר נקרא מיקאליקי ביאר בו סבת כמה תחבולות מלאכותיות לתופלת האדם. וכתנשם כי העשורים הם אינם טבעיים מכל וכל גם לא

כפרדים מהם. רק עניינם הוא משותף מטבעיים ולמדודים. והכסף נוסדים על עקרי חכמת החכמה ועל המכונה ארז והשעורים הככניים. לל ההשערות והנחיות השייכות בחכמת סוכוכים. ועל האוסקרא ארז והשעורים הככניים. כי אין עטינה וולת ערך והככמה בין הככניים. אומם נרף לזם השעורים שמראים שהיא סכמה שמכטיית. לשי שנס היא יונקת מן הלמודיות ויודת

על פי מדותיה להנביל ענין כיצוה הראות. והיא סכמה משאורה יבאו מכה אל אור השעל מלאכו יקרות משוכחות מאר: והעטיירות הדברים סאלקיים וכו. מוכיר והולך דברים רבים ככללו כמה שאחר הטבע ונקראת אכל הפלוסופי חכמת האקות. וסאלק העקרי בחכמה הזאת היא החקירה בשכלים הכנבלים וכמה פתיחאם לו יתברך כאשר תצו יודם ושם בכללה ידיעת התחלות המניא בחכמה וכו. מבלי הנביל ענין המניא לשום מין ממיני המציאות רק להנחין ענין המניא פמואלט ובכמה. וזה הם התחלותיו וסבותיו: והתלים בה ככח וכו. כל אלה נכלל ביאורם עם להיות כתלים פבחינת הכינא בחכמה באמור. כי המכאיש יש אמנו בכח וממו כי בעל. וכן ענין ההתחלה והשלה וכו. כלם מת יחסים אל בחינתו: וקיום התחלות וכו. רונה לומר כי החכמה סואת תבאר התחלות כל שאר החכמות העיוניות. ומה גם כן נקראת חכמה ראשונה לסיבות ביתבת קיום א הקדמו אשר תלככה לתחלות בשאר החכמות שכלן ככללות תחתים. וממנה להם אורם וכלכלים תשארה בלתי מנוארות וקיימות כמה התחלו. שהוכחו בהן ליפור קיים וברור. וסוף אשר הטביעה אדריסה לבימודיהם טבעה. על כן אמר שקיים התחלות החכמות העיוניות מהמסומי וסעטעו. הוא מן הדברים אשר לא יגיעו אליהם אלא בואת חכמה. גראוי הים

קול יהודה

פאמר

חמישי סימן יב

רסח

עבודת יתכר. השכל. הכסף. הטבע. הסיולי והטורה. אהם יש לכל חלק מהם מדרגות. אך אין בטור הכה כי אם על דרך הכלל. והזכיר אחר הסיולי והטורה הנלגלים והכנסים והסויות כי מהיולי ועורם נעשו כל אלה לשי דעת רוב העלובים, אלא שאמר הנלגלים והכנסים וצדיקים שעולים מאד ממחר הסויות השפלות ועורמן: ולמה סוטכעו וכו'. רונה למור מפני מה עלתה חלוקת כל

מהן נקראת קליוזי והיא כגש העולם הכללי והטכעס הכותרות יחדו לשי סדרן כל אחת מהן לנלגלה וכבר כתבתי בדרוש המכונה הגיון בכבוד כי סס קליוזי נגזר לדעמי מקול יפה לטויה מאחדת וקוסרת כל הנלגלים בהסכמה נערכש

המדרגות הללו על זה המאר עם סדר קדימתם ואיחורם: וידעת האנושות והאלקות. לדעת מה בין השכל העליון לשכל האנושי: והטבע הכללי וכו'. כבר זכרנו מטעם סמורה מה הוא הטבע הכללי. והוא כח קוסר קנת העולם בקנתו וכו'. כאמור. אהם ההשגחה הראשונה היא הנכנתו יתכרך במסדרת כל עכייני המניאות על משמרותיהם כרוננו וסוף אשר שמה סטבע הכולל על מכיוו ופקידותו. וקרא אותה ראשונה בערך אל הכהנת הטבע הכולל הסוף. ושוב אשוב אליך כעת לבאר סברתי בדרך אחרת קרובה לי ויותר מן הראשונה: וזה כי אשלטון בספר העליון. וביעמו. סוס ישימו מלך מלכי המלכים הקכה מאתו ממתו שכל פשוט אחד שלם בתכלית השלמות שאשר לעלול. וכו. נורות כל הנמנאות למיניהם ועל כן נקרא אגלם העולם סמושכל. והעלול היה הראשון השפיע לדוגמתו העולם המורגש הכולל שמים וארץ וכל נבאם והעולם הזה כלו הוא גוף אחד בעל כפש מסכלת כללית ונקראת אגלם כפש העולם. סוף החמיה את חלקיו אשר בשמים מומעל ואשר בארץ מתחת ואשר במים מתחת לארץ.

סנהן. ועל פי סברתם סתלה כרתי כרית הניאור באשר אכנתו סס כי אל דעת אשלטון וסיעתו הוא נובא את כפשו כאמרו וקיום הבורא הראשון והכפש הכללית וכו'. וסוף כפש העולם סזכרנו. וסוכות המיכים הם הנורות האשלטויות הנכללות בשכל העלול הראשון אשר בו מהות ועמיות כל המיכים כלם במניאות מעולה ומשובח מאד. אחר כן המשיך דברו בסדר המדרגות באמרו ומדרגת השכל מהבורא. ומדרגת הכפש מהשכל ומדרגת הטבע מהכפש וכו'. הכל מכווא מכח סנעשהו וממה שכתבנו אלל סדרך הראשון. אהם לשי דרכנו זה ראוי לבאר ומדרגת הטבע מהכפש על הטבע הכללי סזכרנו. ועם היותו חוזר אחר כן לזכור הטבע הכללי. אין זה כי אם לסדרוך את ערכו אל מול ההשגחה הראשונה. וכבר זכרו הפילוסופים הנזכרים ענין השני השגחות הללו. וקראו אחת טנינית. והשנית שכלית והכונה מסכמת עם מס סזכרנו בזה למעלה. ומה שאמר וידעת האנושות והאלקות הוא לסבדיל בין הכפש שכלית באדם ובין הכפש הכללית. שוו במדרגס לקית עליונה ווו במדרגס אנושית פחותה מאד נערכס כאמור. ואולם יש דרך ישר לפני איש טוב מזה ומזה לבאר בנות החכר על פי שטמו שפס העולם הקראת אגלו כפש כללית היא השכל ספועל ענמו הממונה על העולם הזה התחמון כמו שיזכור בחתימת הפסר סי' ככ. וכו. ביטום כל מיני הכתנאות כמו שביארו בראשון סי' א'. ולזה רמז באמרו ואיחות המיכים וזה שמו אשר יקראוהו בשם שיבא.

וזה באמנפות כח אחד מהכפש בכל פרטי חלקי העולם ונקרא כח טנני ומדרגתו למטה מכפש העולם ולמעלה מן החמר והוא ממשיך היות הכמנאים על פי הסדר ענמו סכרסם ככפש היא אהם יש מהם מי שישם בין הבורא יתכרך לכפש העולם מספר נבא רכ מהשכלים. אלל יתעשי דרך אשלטון בהמת אמרו שאין בין זה לזה כי אם שכל אחד כלכר כאמור. ואולם ישימו כפשות רבות משכליות אחר הכפש הכללית סזכרנו. והשלמות שכתן והאשכוליות הן השמנה כפשות אשר לנלגלים השמנה על דעת סקדמוכים והס נלגל המולמות וכו. ככבי לכת.

שכל כללי ומדרגת השכל יוכללו כל הנכדליו העליוני. ומדרגת הכפש יוכללו כל הכפשות. וידעת האנושות והאלקות הוא מה שיזכר סי' יד לאמר בזה מוכר ככש מן כשך. או מן השכל ספועל ושאר העלות והפעלה הראשונה. או כאמר שרמו אל אשר יזכר בחתימת הפסר סי' ככ באמרו והקדוב מהם אגלנו השכל ספועל

חמישי סימן יב

הכתוב למעלה כי תחלה יגיד המלך הנשדד והמורד בכות
 ואחר כן הקשות וכו' : ותוליד מהם וכו' : כליו אמר
 המ ולדות המועילות רגנה לומר מולדות אמינו תכונות
 בעזר השכל הכללי וכו' : אמר שאכללי להכיל בינו וכו' :
 המחשבי הנקר בלדס סכרל

פריטיכמו סוכריו יאו שקראו
 כלליו כו משפט השכל להפשיט
 הכללות מן הנזרזו הדמיוני
 ולהשיגם בכללותם כמו
 שהוא משפט החושים להשיג
 העניינים כמטעמים : או
 כיון כו אל השכל הפועל
 הנכדל שזכר ב"ד : וכן
 יורה אמרו אחר כן וכבר
 יכלית הכח הדכרי בקפת
 האששים מהמדקו בשכל
 הכללי וכו' : ונפיקוס וזכרנו
 עוד באמרו והראיה על
 מציאו עגס שכלי כדל וכו' :
 ואם היא כעזרת וכו' :

כדבר המורה בראשון פ' א'
 שהשג' השכלית לא ישמש
 בהחש ולא מעשה גוף ולא
 יד ולא רגל וכו' : וזה אמנם
 ראוי שיוגן בעת הניו השכלי
 לא בזמן סדור ענייניו

לנאת מן הכח אל הפעל :
 כגמרת : וכאז שיוסיף על ביאורו בסמוך : לא נעת
 האמות וכו' : שאמות הוא מתייחס א' הסגת תכונת דברי
 כאמרך האל הוא שושק : וידיעה משלם בנו ע' היותם
 אחסם הניוור הוא מתייחס א' השג' מהותו של דבר כאמרך
 האדם חי מדבר וזה ישלם בנו ע' סגד : וכאשר הכמות
 המרגישים וכו' : סודו הענין הוא כערכך כעשות מנד
 העריכו ערך הכמות השכלית א' מול הנזרזו האשכולות
 כערכך הכמות הסרגישי א' מול הנזרזו המושגו : וההתדבק
 בהשג' על סם ההתדבקו אשר יתדבק השכל כמושכל
 וסכיה יהיו לדבר אחד כמו שיבא : אל שכל המרגיש וכו' :
 אחד שרבה דמות ענייני : מיעט את הדמות באמרו שכל
 המרגיש לא יפעל בעצמו כמו שיעל שדבר טוב וענייניו
 למעלה בלתי כיוונו כרוך לכמות הרגישים בניוור
 א' העניינים בעצמו וכסרכנת ההקשים וכו' : חזכר
 וזכרנו עוד בסמוך : אבל יטרך אל הכח המכיש וכו' :
 הכח המכיש הוא המושג אשר בכחו יגבר להשיג הח' וכו'

קול יחורה מאמר

הוא מנהיג העולם הזה התחמין : ואחר כן השכל
 הזיונלתי ואחר כן הכפס : ואחר כן הכמות העובעיות
 וכו' : על : ויש אצקבל וזה הכפס וכו' : מדי עכרו
 על זכרון כל חלקיו הסכמות שפסשו של אדם מוכנה
 להן : שכל לבאר אופן נאות

(ויש שתקבל) לא וכבר תקנה זאת הרפש
 המדברת צורר מן הרדגש כאשר תרארד על
 עצמרה מרז שיש ביעורי השוכר להשתמש
 ביעורי והאחשבי ותכצא הצורזו ההם משתתף
 קצתם עם קצתם בתבניות ונפרדים בתבניו
 אחרות : ומן התבניות ההם צורות עצמיות
 ומקרות והיא מחלקת אתם ומסדרת אתם
 ומחדשת הסוגים והמינים וההבדלי והסגלות
 והמקרים ואחר תרכיבם הרבבר הקשית
 ותוליד מהם תועלות התולדות בעזר השכל
 הכללי הסובך אותם ואם היא נעזרת ראשונ'
 בכחות ההרגשים איננה עדיכה אליה בעיור
 אלא העניינים בעצמה ובהרכבת ההקשים
 טחם לא בעת האמות ולא בעת העיור
 וכאשר הכחות ההרגשיים משיגים בכאן מה
 שמרגישים מן המורגש כן הכחות השכליות
 בהפשטת הצורה מההובר והדתדבק בה
 אלא שבח המרגיש לא יפעל בעצמו : כמו
 שיעל המדבר אבל יצטרך אל הכח המביע
 ועזר האמצעיים המגיעים הצורות אליו
 אבל

מהאורגשות כאמור : ומה שיש שם הוא לנורך ההשגת
 ביכרי והמחשבי א' לוקח משם כל התעסקות על הדרך
 המאכר למעלה : כי הניוור שהוא הדמיון יוכל מן היכוני
 שהוא החוש המזוהף והמחשבי וכררהו א' כי הוא כח
 שופט ודן על דבר ראוי שיובטע ועל דבר ראוי שיתרחק
 מעניו : ויזכיר עוד מעין זה בסמוך באמרו וכלית
 הראשונים הניירות הרומיות המנעוירות באמצע האות
 וכו' : ותמא הניירות ההם וכו' : הכפס הלזו בהשקפה
 על הנורות הנוכרות תמא אותם משתתף קנתם עם
 קנתם בתבניות ותכונות כיון אדם לכן וכנד לכן
 משתתפים בליבו ונפרדים בתכניות ותכונות אחרות
 כיון סלונן והסמוך : והיא מחלקת אותם ומסדרת
 וכו' : החלוק והסדור הוא בתמעה הכלולים שקנתם
 עגס וקנת מקרים והם אשר יזכיר בסמוך באמרו ומחדשת
 המושגים וכו' : וגם הוא נעשה מאחרות המזוכרים
 למעלה אשר חלקים ומדרגים למערכותיהם והראשון
 מהם עגס ושסאר מקרים : ואמר מרגישים וכו' : ככל

באשר צויתו עלי וכבר קדם הדעת הזה אל הסינוסוף
בראשון סי' א' באשר וזו תנויע אל בקשתך דונה לומר
בדבק כדווכי דונה לומר השכל הפועל ופספר סיכנא
איתך ויודיךך הפעולות וכו' ומזמתי ענימות הכפס

דונה לומר שתהיה עני
ועהות מעמיד הדבר אשר
הוא כו' ואחר כן יורה על
פיומה כלמי דרכה לניף
באמרו ומן הראוי על הפרד
הכפס מהניף וכו' שהיא
איכנה גשם וכו' זהו מוזמתי
ענימות הכפס וכח מוזמתי
למי הכרא הוא שהכפס איכנה
לא גשם ולא מקרה ושאר
אל שתהיה נורת גשם

אמנם סאינה גשם ולא מקרה
יתבאר ממה שלא מוכל
להתמלק ולא היתה כאחד
מהם סיתה מתמלק כמשפט
אל כענם כמשפט הגשם או
במקרה כמשפט המקרה
ומבואר הוא שלא מתמלק
כשום פנים יורה על זה כי
לא יאמר חני הכפס המדברת
אשר ברואונו כמו שכאמר
חני גשם וכו' ויתבאר לפי

כן שתהיה עניס ונורה כמו שהכחנו זהו ממינת כח
מוזמתי ככלל ולפי הכח השני הכוונה היא גלויה
ומבוארת ואלם מה שזונו להוכיח בו שהכפס איכנס
מקרה שאלו סיתה מקרה היתה מתמלקת כמוהו בהתלק
כושאה לא ידענו מה סיה לו מרוב אוכס ואומץ כח
שהיה לו כל מקרה מתמלק בהתלק כושאו וכמו שסורה
המורה כחלק שחי בהקדמה יא באמרו כי קנת הדברים
אשר עמידתם בגוף יתלקו בהתלק הגוף ויסו כחלקים
במקרה כמדלים ושאר הכחות המתפשטות ככל סגוף
עכ' וביארו עליו שאמרו קנת הדברים ולא כל הדברים
הוא למכת המנאם דברי עמי' דתם בגוף ולא יתמלקו
כלל כמו הקו הכלתי מתמלק לרחנו והשעה הכלתי
מתמלק לעמקו והעולם הכלתי מתמלקת בהתלק
כנושא כי איך חלק פעולתם עגולת רק מעמד נורתה
בהתלק הגשם וכן האקרים הכשואים באברים הכליים
כ: ס: הראות כעין וכח משפט כחון איכנס מתמלקים
מתמלק כושאה כי אי יכלו ככמות סתן וימפוי

ומבופתי עצמיות הנפש (שהיא איננה
גשם ולא בקררה שהיא) לא ושאיכנה
גשם ולא מקרה סהוא צורת הגשם לא
תתחלק בעצמותה כותחלק הגשם ולא
במקרה כדחלק המקרה בהחלק נושא
כיל המראה ודריח והטעם והחמיבות
והקריורה כבר יתחלקו בהחלק נושאם
ואם לא יתחלקו בעצמותם והצורה השכלית
איננה כי אם המושכל והמושכל כהאדרך
בשל לא יקבל ההלוקה כי לא יצויר חצי
אדם ולא חלק מואדם אדם כמו שיצויר
חלק מהגשם גשם וחלק מהגוף גוף וכן הגוף
והגשם מצד שהם מושכלי לא יצטייר בהם
חלק חצי לא גוף ומני גשם מושכל כמו שנאמר
חצי הגשם והוא מוחש וחצי הגוף הנשא עליו
הרבוז אליו ולא יאמר חצי הנפש המדברת
אשר ברואונו כמו שנאמר חצי גופו אחר שלא
תוכר ולא תוגבל מצד מהצדדים ולא יורבו
אליה וכיון שאיננה גשם ולא מקרה
עומד

ואם כן מה ישיב הסדר על מוכחמו מי יתן ואלדעה
והנורה השכלית וכו' כל זה טבעה למה שיזכיר באמרו
ולא יאמר חצי הכפס אשר ברואונו וכו' ומשגל כדק דברתי
מכלם על זה התאר אמת ואמרו כי סקה אמת ומשפט
אחד לגרם השכלית אשר
כפס המשכיל ולמושכל
המושפט ממיניות הדבר
כעצמו וכמו שהזכר למעלה
כי השכל נשעל משכיל
ומושכל ימד ואין ספק כי
נשע כל משכיל מכי ומבנה
כי המושכל מאדם (דך
משל) לא יקבל כחלוקה כי
לא יצויר חצי אדם וכו'

לסויות מהות הדבר כלמי
מתמלק כשום פנים כי
גדרו של אדם (על דמיון)
שהוא אמת עצמותו לא
יסבול שום חלוקה ולא פחות
ולא יתר ולפיכך לא יצויר
חני אדם ולא שום חלק
מהאדם אדם כמו שיצויר
חלק מהגשם הוא סרמוז לוי
סהוא גשם וחלק מהגוף
סיה משפט דבריו מוביא

לאור באמרו כי אמנם אם יכחנו הגשם וכגוון מנד
היותם מושכלים בגדרם המורה על מהות פניכם כשכל
באותן כולל הכח כה יהיה משפטם כמשפט האדם
אשר זכרנו שהרי לא יצויר בהם חלוק וזלתי מנד
הגשם והגוף סרמוז להם ככל שאמרו למעלה ואם
כן מה ימרון לגורת האדם וליתר סגורות הענימות על
הגשמים והמקרה לזה אמר ולא יאמר חני הכפס
המדברת וכו' כי הכפס זה הוא הסבדל אשר בין הנורות
הענימות ובין הגשמים ומקרים כי לא יאמר חני הכפס
הוא הענימות ככאיש סזה סרמוז אליו כמו שכאמר
חני גופו ומני גונו וזה הוא מנד שלא מוכר ככפס
ולא תוגבל כנד מהנדרים ולא יודמו אליה וסחם דבריו
באמרו וכיון שאיכנה גשם וכו' ואף לנו לומר שאיכנס
במיניות שהרי כבר כראה ממיניותם כמה שינא מוכנס
מהפעולות כמו שכתבאר כראש סעמקא הואת יאמר
אל שתהיה עניס וככן הענינו אל מה שהלכנו סביבו
להכיא מופת על ענימות הכפס ואמה דע לך כי לא כל
הנורות

הנורות שוות להיותן כלתי מתלקות שכן כמח המורה
בהלק השני שקדמה לו כי קנת סכמות המעמידות
לניף לא יתקין בשום פעם כנשם וכשכל עכ"כ וכל
הניאור על אמרו קנת שם נורות טבעו יאשר מתלקק

כי המים ושאר סיפורות דל
יסבלו התלוק להיות מדמי
סתלקים נדר התלק כנדר
סכל וכן כהלקח עבף מן
הטומא יש כמותו עבף נורם
נזמחם כאשר היא בליץ
ככללו ולא מקרה עומד
בגשם מוכה בו זכור כל
מה שכתב המורה כהלך
הזכי הקדמה עזרית כי כל
מה שיאמר שהוא בגשם
מתלק אל שני חלקים

אם שתייה עמידו בגשם
כמקרים או שתייה עמידת
הגשם בו כנורה הטבעת
וסתים ככ בגשם עכ"כ
והנה להורות על עמידת
המקרה בגשם על האופן
הראשון ולהבדילו מן האופן
שני שם הוא מנד מה בגשם
כאמור הוכיח מוכה בו
לומר שהוא הנשען לנכלו
ואין עמידת הגשם בו כענין
שנורה ולא בשאר אלא

שתייה עצם עומד וכו' מה שמדך מכת מופתו הכוזב
איכבו זולת היותה עשם ונורה לא גשם ולא מקרה
אולם מה שהוכיח עומד כענינו מתאר וכו' משלו הוא
זה כמספר דבר שהוא כנור אלא ממקום אחר והוא
מה שיאמרו אחר כך באמרו ומן הראיות על הפרד
הכשם מהגוף וכו' מתואר בתארי התלככים וכו'
שמעלה עשו ביוספי סגש הוא לייחס לה ענינים מעין
דומתם של מעלה ואמר מלככים וענינים חלקיים ממה
שקדם כי האמרו קנת השילובות בניאיות נפש העולם
והעבד הכללי וכיוצא מהענינים אשר כשם חלקיים
יבנו: וכלים הראשונים הנורות וכו' כבר זכרנו
שעקר התעסקות הכשם המדברת הוא כנורו סדמיות
מתחדשות ככה סיגרי שהוא הדמיון כשוכן באמצע
המוח וכל זה כתבאר למעלה כמה מקומות מן הספקא
שזאת כל סיגרי ונאמר באמרו והכס סיגרי בהשקפה

עומד בגשם הונח בו דבר נראה מציאותות
כמה שיצא ממנה מהפעולות ולא נשאר
אלא שתהיה עצם עומד בעצמו מתואר
בתארי המלככים והעצמים החלקיים וכליה
הראשונים הצורות הרחבניות המצטיירות
באמצע המוח כהדוח הנפש מן הכח היצרי
תשיבירו מחשבי כאשר תשלוט בו ותרכיבוהו
הרכבות חבדילתו הבדילת (יבואו) לא מניאם
אל הולדת חכמה וכבר היה קודם זה
יצרי בשדחית שלש בו הכח הרעיוני המחשבי
שאינו נכון כמו שיקרה בתנוקות ובבהמות
ובמי שנשתנה מזוג מחמת חולי עז
(שיעלמו) לא שיעלמו אוחז התמונות
מהנפש האנושית לא כענין הרכבות
וההפדרת המצטרך אליהם להשלמת
העיון בעצה המכוונת ותבא העצה מחשבת
כלה או קצתה ומן הראיות על הפרד
הנפש מהגוף ושאיננה צריכה אליו כי
הכחות הגשמיים יחלשו במושגיהם החזקים
כעין אצל השבט והאוזן אצל הקול החזק
בהפסד כליהם והנפש המדברת אינה כך
אבל

בו המחשבי יקרא יגרי ובהשקפה בו המדבר יקרא
מחשבי וכו' וכאמרו יש שתקבל זאת ספגם המדברת
נורם מן הסדגש כאשר ידלם על ענמה מה שיש בניאור
וכו' ומה שאמר מהדוח הכשמי כבר ביארנו עמינו
כשמי סימן לו כי מן הלכ
יתכסף דסו דן וצלו ויעלם
מעלה מעלה אל חדרי המום
וסם יושלם עכולו עד היותו
צלו סנבלו דק מחוכפם
כתכלית הזכות ומה עליו
רוח ס' מן האיד העולם והוא
רוח דעת להכשף עליו הכשם
פושכלת וזהו סרוח הכשמי
המוזכר סה: וכבר היה
קודם זה יגרי וכו' גם אלה
זם ביארנו למעלה אצל אמרו
והכס סיגרי בהשקפה בו
המחשבי יקרא יגרי וכו':

עד שיעלמו וכו' רונם
לומר שהתמונות והנורות
המתחדשות כדמיון הכשמי
והמטורפים כמליים יכללו
ויעלמו מהכשם האנושי
הכר כות וההפדרו הכוזבות
אשר הנידך אליהם להשלמת
העיון בענה השכלי האכזב
וכמו שקדם באמרו שכלים
הראשונים הנורות הרחבניות

המצטיירות באמצע המום וכו' עד אמרו ומרכיבוהו
הרכבות וכו' ולפיכך מנא כקטנים וכמטורפים
הכוזבים הענה מחשבת כלל או קצתה רונה לומר
שתייה ענה מכללם כמכתב ובלא מהשתמשו המחשבי
יגרי באמרו למעלה והכס היגרי בהשקפה בו המחשבי
יקרא יגרי וכו' כמבואר שמה' או לפי הנסח האחר יהיה
הביאור שאוחז התמונות שקדם זכרם באמרו שכלים
הראשונים הנורות הרחבניות המצטיירות באמצע המום
וכו' בעלמו מהכשם האנושי כקטנים ובמטורפי הדעת
והן אוחז התמונות הראיות והכוזבות כעבור ההרכבות
וכו' כמזכר למעלה: ומן הראיות על הפרד הכשם
וכו' דקדק אמרו ושאיננה נריכה אליו פן יעלה בדעת
שאמרי העדרם משמו יקראה אופן ומעתה יבא דברו
להוכיח השארות הכשם מעטם העליוסופים ומחשפיהם
כקודם על ההכלל העגום אשר נראה בין העליוסופים הכשם
השכלית

קול יהודה מאמר

השכלות לפעולות הכחות הנשמעות ומאשר לא כשאר
 פעולות אלו שפעולות הכחות מן הכחות שמעורבו
 במשאל קבלנו עדות כאמנה כי נבנה דרכים מדרכים
 וכן איננה נריכה בפעולתה למשאל כלל * ושם שאמרי

כלותו היתה להם ערך כקיום
 מתמיד: בהפסד כלים -
 כקשר עם אמרו יחלשו
 במושגיהם וכו' * והכונה
 שמהם המושגים החוקים
 יפסדו כלו החושים *
 כאלו חמור שהאר החוק
 יתך הלכות הן השפירי
 אשר חוש הראות שוכן

בקרבו ובהפסדו ישוב הפסד לכת הורח הוא שמה *
 וכן החלש הכלי יחלש הכח הכבול עליו * ועד
 כמה פעמים נעשה על זה צד אחד מאנו בעל
 פטיון הכנינו אל עין השמש בנבחרתו ובהפסד
 עיניו מנגדו אל מקום זה אשר הפך בו תחלה *
 ועל שמו מנגד חלשת ראיתו אשר השתנה מן החלשה
 האוחזת בעקב כושיא ומחמת המושג החוק אשר עולל
 לו: אבל תחזוק כל אשר מדע חזק מומה *
 אין סכונה שיהיה המדע יותר חזק מכה השגתה שאי
 אין שגיגתה * ועוד כי המורה כבר ביאר על זה
 בדאשון פ' ל"ב שהנה יקרה בהשגות השכליות משהן
 בתלות בחומר דבר ידמה למה שיקרה להשגות
 החושיות * ושם שמה כשתצוין בעיניך משיג מה
 שכתב ראיתך ששגיגתו וכשתכיר עיניך ופליג בעיון
 ותערה לפעין על דוחך גדול יותר ארוך ממה שכתבך
 לפעין כרוחוקו * או תאמכל בכתבה דקה או פתוח
 דק שאין ככתבך להשיגו ומכרית ראיתך לאתמו לא יחלש
 ראיתך על זה לא אשר לא תוכל עליו לנד אבל יחלש גם כן
 על מה שכתבך ששגיגתו ויחלש ראיתך ולא תראה מה
 שסיית יכול להשיגו קודם הפלגת ההנטה וההערכה *
 וכן ימצא כל חשיון בחכמה מן הסכמות עבינו בענין
 המחשבה כי אם ירבה המחשבה ויערית כל רעיוניו
 גבהל ולא יבין אז פליו מה שדרכו להכינו כי ענין
 השכחות הנשונות כלם בזה הענין עיני אחד * וכחיה
 בזה יקרה לך בהשגות השכליות וכו' * עכ' * ואך
 אכל יחלש אמרנו שתחזוק הכפש שמדברת כל אשר
 תשיג מדע חזק מכה השגתה * אבל הענין אכלי כי
 שכלכול הוה הקודם לחלש החושים הוא עם שהפך במה
 שעודר גכול שכלתו כגאבספתו לא תכתן לו ומה
 שפיס לו נוטלין הימנו * אך כהם שיר השכלתו מנעת *

השיבו סימן יב

הנה מן שמושכל החוק לא יפול ולא יוטל כי ה' חזק
 ידו להוסיף כח בנבחרתו לשיעור להשכל מה שלמטה
 ממנו * וכזה יד שכלכו רמז על הכחות הנשמיות
 אשר גם אכל המושגים השכליים עובדים גכול השגת יחלש
 כהם כמושג השלום בכטותם

אבל תתחזק כל אשר תשיג מדע חזק במבנה
 ובוה כי הווקן ישיג הגוף ולא ישיג הנפש
 אבל תתחזק אחר החושים שגרה והגוף
 בידהרה ובזרה שפעולות הגוף בעלות
 תכלית ופעולות הנפש בלתי בעלות תכלית
 כי הצורות

היה על השגת השמי. עד שוב העין לאתמו שראשון *
 והנה יהיה אמרו חזק מומה כאלו אחר מושכל יותר
 חזק מיותר השפוטלוגאזר ככה השגתה להשיג *
 ואך לך בזה לשון הספסוף * לויגן ברשון מספר מלחמות
 מאמר ראשון פרק שמי * כבר יראה בכחות החושיות
 ההיולאכיות שהם מתפעלות הפעולות עם עם השגתם *
 ולזה כאשר כנינו ממוחז חזק אל מוחש אחר חלוש ממוחז
 לא נובל מיד להשיגו על אמתו * והמשל כאשר הכטור
 בשמש וכנינו מאנו אל מוחש אחר לא נובל להשיג אושר
 על אמתו * וכן ענינו בשאר חושים * וזה מחוייב להם
 מנגד קבלם מה שיקבלוהו קכול היולאכי באופן מה ואלם
 בזאת ההכנה אשר כבו (רונה לומר שהכנה שכלית *
 הוא כהפך זה רכוכו שבאזר כנינו ממושכל עמוק אל
 מושכל קל מיכו הנה שגיגו בקלות יותר * הנה זה מה
 שיחשב שיראש ממוחז שזאת ההכנה היא בלתי היולאכית *
 עכ' * ומה כי חווקן ישיג הגוף וכו' * הוא דבר תלכב
 בספר מלחמותו מא א"כ * וזל כבר יראה בזאת ההכנה
 שהיא כדלת לשי שכבר מתחזק השגתה בעת חלשת
 הכלים החמריים רונה לומר בעת החקש * ואלו היתם
 היולאכית הוה בהכרח הכושא לה יותר חלוש בעת ההיא
 והוה מחוייב מום שמהלש פעולתם * והמשל כי כמו
 שהכח הרואה יחלש באון לחלשת כושאוי כן יחוייב בזאת
 ההכנה אם היתה היולאכית * אבל זה ענינו באמאס
 כהפך רונה לומר ששכל הזקן יותר חזק ולזה יראה שהיה
 ראוי שתהיה זאת ההכנה כדלת * עכ' * ומה שפעולות
 הגוף וכו' שהרי עין רואה דבר רשום ומוגבל להיותו כש
 פדתי מיוחד לקחת דברים פדתיים וכן כל שאר הכחות
 הכפשות חזן מפעולו הכפש המשכלת עין כלתי בעלות
 תכלית כי אין קנה לחזרות הנורות המושכלות אשר
 ככה ששכלתם להקיף ולהשיג * וכחיה' המלין בראשית

סימן יב

הנה מן שמושכל החוק לא יפול ולא יוטל כי ה' חזק
 ידו להוסיף כח בנבחרתו לשיעור להשכל מה שלמטה
 ממנו * וכזה יד שכלכו רמז על הכחות הנשמיות
 אשר גם אכל המושגים השכליים עובדים גכול השגת יחלש
 כהם כמושג השלום בכטותם

מחוק ממנו * כי כאשר
 כעיניו ראינו בית מלא
 אורה ביה ומשוכמת כסב
 עיניו כלפי בית שאין אורו
 כאור נונה הראשון * עם
 היות זה וזה מחקיים ביד
 השמנו אינפי כן אין כל
 דיוס יוכלו לעמוד בעת
 היות על השגת השמי. עד שוב העין לאתמו שראשון *
 והנה יהיה אמרו חזק מומה כאלו אחר מושכל יותר
 חזק מיותר השפוטלוגאזר ככה השגתה להשיג *
 ואך לך בזה לשון הספסוף * לויגן ברשון מספר מלחמות
 מאמר ראשון פרק שמי * כבר יראה בכחות החושיות
 ההיולאכיות שהם מתפעלות הפעולות עם עם השגתם *
 ולזה כאשר כנינו ממוחז חזק אל מוחש אחר חלוש ממוחז
 לא נובל מיד להשיגו על אמתו * והמשל כאשר הכטור
 בשמש וכנינו מאנו אל מוחש אחר לא נובל להשיג אושר
 על אמתו * וכן ענינו בשאר חושים * וזה מחוייב להם
 מנגד קבלם מה שיקבלוהו קכול היולאכי באופן מה ואלם
 בזאת ההכנה אשר כבו (רונה לומר שהכנה שכלית *
 הוא כהפך זה רכוכו שבאזר כנינו ממושכל עמוק אל
 מושכל קל מיכו הנה שגיגו בקלות יותר * הנה זה מה
 שיחשב שיראש ממוחז שזאת ההכנה היא בלתי היולאכית *
 עכ' * ומה כי חווקן ישיג הגוף וכו' * הוא דבר תלכב
 בספר מלחמותו מא א"כ * וזל כבר יראה בזאת ההכנה
 שהיא כדלת לשי שכבר מתחזק השגתה בעת חלשת
 הכלים החמריים רונה לומר בעת החקש * ואלו היתם
 היולאכית הוה בהכרח הכושא לה יותר חלוש בעת ההיא
 והוה מחוייב מום שמהלש פעולתם * והמשל כי כמו
 שהכח הרואה יחלש באון לחלשת כושאוי כן יחוייב בזאת
 ההכנה אם היתה היולאכית * אבל זה ענינו באמאס
 כהפך רונה לומר ששכל הזקן יותר חזק ולזה יראה שהיה
 ראוי שתהיה זאת ההכנה כדלת * עכ' * ומה שפעולות
 הגוף וכו' שהרי עין רואה דבר רשום ומוגבל להיותו כש
 פדתי מיוחד לקחת דברים פדתיים וכן כל שאר הכחות
 הכפשות חזן מפעולו הכפש המשכלת עין כלתי בעלות
 תכלית כי אין קנה לחזרות הנורות המושכלות אשר
 ככה ששכלתם להקיף ולהשיג * וכחיה' המלין בראשית

קול יהודה מאמר

חמישי סימן יד רעא

וכרבינו ס' ה' ו' וכבר זכרנו ס' ה' שכתב המורה בשם ד' על מציאות השכל הפועל והוא דרך מתחלק לדרבו של מנחם כבאן: יעמוד לכתוב: הוא הדבר אשר דרכו כי מדרגת השכל הפועל אצל הגורם הדמיוני להפיר

כי הצורות ההגדסיות והבספריות והבשפטי' בלתי בעלות תכלית ודראיה על מציאות עצם שכלי נבדל מהגשמיים יעמוד לנפש מעבוד האור לראות והגשמיים יעמוד לראות מרגשמים תתאחד בו הוא שהגשמיים אינן מודיעים הווי' לה בנסיון כי ביה שיהיה בנסיון אין נגודין עליו נגוד גבור כי לא יגוד האדם גודו גבור כי כל אדם לא יגיע אצלו באשר יגודו כי כל אדם מרגיש וכל מרגיש חי וכל חי עצם ומדברל יחד רב מהחלק וחולת זה מהמבטלות הראשונת שהאמתנו בבירור רדעות לא תתברר בלכות נאם

שמים לרום ארץ לעומק ורוחב לכ כבין אין מקר וכו' היכלכל לב שאים היכול לב ימים מחקר כללוהו קידות לב הימוככו ככפי רוח על רוח חכמה מרחפת על מי מנוחות וכחלי עזר הוקיעו רמתי ארץ מחשבה מנוחה עליית קוד קענה ככפי איש כי טעורות וכו' מ' יהיה עם לנכך לפקפק על המונח כי איכנה יוכל להתאמת אמרו ששעולות הפתח בלתי בעלות תכלית מהי מי הממחות הם בעלי תכלית ואין ענין המושכל כי אם שור' המכאול המופשטת כמו שקדם לנו אמר כי הכלי בעל תכלית במחשבות יאלס כבודות הפקדסם כי לפנים מזים סונים יוכל השכל להנחיק פנינים עד אין תכלית כי

על מציאות השכל הפועל ומעשה תפקד וננוחה מוכס ועומד על מה שמתא בעשבו כמושכלו הראשונה והקדויות אליהן שמתחן אכלנו ברור קיים וכן זה מנח הנסיון נלכד אשר יעמוד לחמו על בירודן שברי לחמו רואי כי הדברים כהודעים לנו מדרך היסודין אין בירודן עולה ופה באופן שיוכל אדם לגוד עליה גודה מוחלטת לומר כי הוא זה כיון קוי' וכיון אמרנו שכל אדם לא יגיע אצלו אשר ידועו כשלמת כמו על דרך זה מנח שמעולם לא ראיתו אדם שיש עם כמו שירבי אמת שאר הלא כבוס כפרד ועם היות שמדרך הספוט ברור האד' מניכנו גודה וז' אמור אומן מ' ה' אשאר המנוח של אשון אחר בקנת האדם ואם לא כדעה' לאכן אמרנו שכל אדם מרגיש ושכל מרגיש מי וכו' כי על אלו יגוד השכל גודה ברור קיימת וכן שהכל הוא יותר רב מהחלק וכו' ואלו היו מנח כנסיון נכד לא ה' להכשמי מרגוע בהכריות אמתן כנסיון בלתי הנעת האזנים אשר זכרנו ואם כן מחקים אחר זולת הנסיון עולה בירודם אכלנו הוא המלמד לאדם דעת באמונה בלתי ממוקם אכס כי היה אפשר לנו לקחת כנת ההנדל בין שני מיני הכסיון הזכורים כי להיות בלתי הנעת האזנים דבר בלתי עניי נאדם וגם לא המבדל הויהו כפולה נוכחמכת נהרמס פנימנו הכפויים של בעינינו הנמוס שמא ימנע על אופן אשר בקינת האדם וכח הכסיון בזה נחלש קנת אכסם בהרגש האדם

אדם מנמיס כפעל רק יושכלו כוללם חמר כבוד' וכן הנורות המספריות יתרכו בשכל עד אין תכלית וכן המשפטיות שהן גודות בעלי התכונס המשפטיות כי כמו שהפרכים הגלגליים הם עד אין תכלית מרוב כחוזכר למעלה ס' ז' וכבר שקדמנו פנינו בראשון ס' א' ככה המשפטים היוסודים על מחכונתם כפי פרכס בעת הדיון והלידה הם לאן תכלית מדונ' וחקרוב אלי שימכארו הדברים על פי דברי ה'לכג במער מלסמוניו מ' א' עכ'ול כבר יראה נכחו המ'ג'ו' החיוולאחות שלא ישיגו רכני הכלמי בעל תכלית לפי מהם יקבלו מה שיקבלוהו קבול פרטי מנח קבלם אומן קבול הולאמי והמשל שהסב הרויאה כבר ישיג זה הנכע אחר בזה הנראש אשר הוא כזה השטח וכוו הממונה אשר לזה הנראש לפי שהוא מקבל אומן קבול החולאמי באופן מה רועם לומר שכבר כרשמה בראותו זאת ההשנה רועם מה וסיה מסוייב מכת זה שסיה הנראש לו בשטח מונבל ונממוכס מונבלת ולא ישיג הנכע כמוחלט אכל ישיג זה הנכע ואלס זאת שהכנה כמנחל שופעת משטע בלתי תכליתי כי היא חשיב הנודות הכוללות והגדרים אשר כל אחד מהם הוא משטע על רכני בלתי בעל תכלית הנה א'כ ויאה מיה שהשכל היה ולאיני נכדל' עכ': והראיה על מציאות ענם שכלי נכדל וכו' ידו כטויה להניח מופת על המחל שם השכל הפועל כאשר הונח משטע נ' שיכ' אמישמו כמזכר בראשון ס' א'

וחיות המדגים וכו' הנסיון קיים וכרור להיותם דברים
 עצמיים הכרחיים להמצא בכל מינם אחרי כן נמשך
 הסכר להורות זאת ועלה על דעת שהכירור נמושכלות
 באלה ועלה בירכו מכס הלמוד בדרך המופתים זה
 אינו י' והוא אמרו שהאמככו
 בכירור הדעות לא תתברר
 כלמוד : ואם לא יהיה
 כן הים משתלשל הענין
 וכו' רבה כזה מה שכתב
 הפילוסוף בראשון מספר
 הזופת שאין סופשפס
 הולכים לאין תכלית רובה
 לומר שיתאמת ענין בזופת
 ולמופת הוא מופת וכן עד
 בלי תכלית אבל בהכרח
 תסיס שם עמידה אבל
 מושכלות לאשכוחן המחלו
 כיד עה שאין למעלה מהם
 והם כנו מכס טכני כלי
 לפוד וכוולת זה לא
 היתה לכו שים ידיעה בלב

ואם לא יהיה כן היה משתלשל הענין ל' בזה
 שאין לו תכלית ואם כן הוא מאצילות
 אלהית תדבק בנפש המדברת וכל מרח שבו
 צורה שכלית (בעצמותו הבה) לא כעצמו הוא
 עצם בלתי מתגשם אך עומד בעצמותו
 וצירור הנפש לצורה שלמות לה ויהיה לה
 בה ההתדבקות בעצם הורה השכלי אבל
 תעתיקה מההתדבקות ההוא שרדת הגוף
 הבה לא התאמת ההתדבקות התמים אלא
 במיאום וניעול כל כחות הגוף כי אין מונע
 לה מההתדבקות בו וזאת הגוף וכשתפרד
 מכחו תשאר פנויה ניצולת ממרח שהיה
 אפטר לו מן הרופסד בתדבקות בעצם
 הורה והנכבד רוככונה בעולם העליון
 וזולת

האצמות וכבר ידענו כי כל למוד הוא מכס ידיעה
 קודמת על כן גור אומר שיש בנו כח טבעי אשר ממונו
 יתהוו השושכלות והוא החוש והשכל כי בהשג' החוש
 איזה פרטי ממין אחרוישאר רישומו בוכר וכן בהשגות
 השגותו פרטי המין שהוא
 פעם אחר פעם יתהוו הכסיון
 שאין עניינו וזולת זכרון הפול
 פעמים רבות בדבר אחד
 כעצמו ואם השכל השופל
 שהוא לבי דעתו (מעטם
 גדולי מעשיו) כח כעופ
 כנפש האיכותית כמו שזכרנו
 למעלה מפטיע את הכלל
 וגור כללות על הדבר
 ההוא אשר קדם הנסיון פליד
 וזהו מה שזכר הסכר שאין
 כסיון מספיק ושכריך דבר
 אחרי יגלים שגת הכלל
 אלא שהוא תלה זה בשכל
 פועל כדל על דרך שטת
 סיכא כמוכר למעלה :

כי כל ידיעה וכל למוד ישלם כנו מכס ידיעה קודמת
 ואם סדיעות בדרך המופת היו משתלשלות לאין תכלית
 לא סימה סס ידיעה ראשונה ואם אין ראשון אין אחרון
 הואיל וכדיעה המתאחרת היא ויוקמת מן הידיעה קודמת
 באמור ולפיכך ראוי ומחוייב שימצא לשכלו מרגוב
 אכל התחלות ראשונות קיימות בעצמן מאין גורך לפום
 מופת על כירורן ומה הולידו הסכר על דעת
 הפילוסופים שאם כן הוא מחיבלות אלקית תדבק כנפש
 המדברת רונה לומר שאם כירור המושכלות ככוכרות
 לא יוכל לסיפייסם אל הכסיון לכך גם לא אל הלמוד
 במופת נשאר א"כ שיהיה בשפע ובאבל מענין לקי אשר
 אצילותו דבקס כנפשנו ומלאה הכפש דעה את המושכלו
 הין מכס השפעמו ומכררס סיומו שכל כדל באמרו
 וכל מה שבו נורה שכלית וכו' רונה לומר שאין פום
 דבר כוהן לולתו רק סדומה למה שבעצמו אלא מכס
 שאילות ההוא היתה כנפש האדם נורה שכלית הכה
 ראוי שיהיה גם הוא כעצמו עצם שכלי בלתי מתגשם
 וכו' ומשוכה עירך מה שכתב ארטטו בסוף ספר
 המופת אשר פסק שם מתלה אם המושכלות יסראשונות
 הם כנו בטבע או בלמוד והורה כי אין לומר היותם
 בטבע שא"כ היו מנאחים בגלגל אדם מעת לרמוגם אין
 לומר סוה' כלמוד לשי שאין לן דבר קודם להם בערמום

וניור הכפש וכו' זו היא ראייה על אחרו שהכפש
 כשכדלה מהגשמיים מתאחד בעצם השכלי הכדל
 וזהה כה משפעת הלא ניור הכפש לנורה הוא שלמות
 לים כמו שקדם כי אין השכל כפעל וזולת נורת המושכלו
 המושפעות וכו' ונהיות פאלו המושכלות הם כלם
 כנפש השכל הפועל וכמו שכתב סרלנג כספר מלסמות
 מא' א' פ' י' וכן ראוי שיהיה הואיל ומזגאות השכלתנו
 ממונו כמו שקד' כדיוק וישר הוא שיהי' לנפשנו באמצעות
 הנורות המושכלות התדבקות בעצם ההוא ששכלי
 כאשר הוכח אבל מעמיקה וכו' הכונה להוכיח
 שהדבקות הזה לא ישלם וזולתי כשכדלם הכפש מהגשמיים
 כמו שהיתה הכחמו כדכריו הקודמים על כן אחר
 שהדרך להשיג הדבקות הזה אשר הביחו הפילוסופים
 הוא כביצול כל התאיות השמורות כי אמנם מעמיקם
 מהשקדקות שהוא טרדית הגוף ומה ראוי לגור אומר
 מלא סמליות ההתדבקות התמים אלא במיאום וכו' יכיון
 שסמוכע משלמות הדבוק איכנו כי אם הגוף ראוי א"כ
 שפאמר כי באשר תפרד מיצו משאר פנויה יכולת וכו'
 ומעין זה כתב סרלנג כספר מלסמותו פ' ג' עס היותו
 בלתי משכים לאשפזות הדבקות הזה בשכל הפועל וכו'
 כל מה שיקרה ויותר אחרות מושכליו לאחדו המושכלו
 אשר כנפש השכל הפועל היתה הלחמו ויותר עכומם

ומהיה שמחתו ומצבנו כחש שהשיג יוצר חוק וכו' עד
אשר וכבר בפעולה הערכות כחש ששיגנו בחיינו ואלו
המושכלות זה הסיפור המעטוי אשר חכש פתש
בנחמית ויתבודד השכל בפעולתו שמתנו כו מן הערכות

מה שלא נעריכהו אל שאר
הערכיות ואין לו אליהם
יחס כלל כש סיהיה זה
הערכות וימר אשר האומ כי
או מהיה סגנתו אלו
המושכלות אשר קטנו אותם
בחינו בהתמדה וכשיג יחד
כל הדברים אשר בשכלנו
לפי שכבר פר אשר המות
היוצג אשר הים לנו בזה
בחינו מנד החמד וזו כי
תשכו שהכש אחד תמכש
השנת השכל בהשתמש אחד
הערכות הכשש הכשארים

בפעולתו ונס בעת התבודד השכל בפעולתו לא יקרה לו
שיגין יחד כי אם המושכלו תאשר נעמם מחשבתו אליהם
כמו שהמכאר כחש שקדם ואלו אשר המות שיגין כל
המושכלות שהשיג בחייו וכו' עכ' ועל כל אלה חזר
כעל אחרת כעל העקרים מ' ל' פ' ז' וזל סרי האדם
דומה לבית שיש בו חמשה שערים וכשיג דרך אומן
השערים אל הבית כל הממוכות והקניינים והמוכות
הנריכים לנעל הבית ויתקננו כלם בבית אחד ואחר
יתחלקו מן הבית הוא כל הקניינים והמוכות אל
החדרים ויכיתו בכל חדר הראו לו ואחר שתמלאו כל
החדרים אוכל המזונו והקניינים כל אחד כפי מדרגתו
לא יערכו אל השערים להביא אל הבית דבר ולא לקיים
במוכן הטובות והקניינים אבל בחימת השערים וימר
עוב אל הבית כדי היתה גשאר הטוב ההוא נחדרים
וכן האדם שיש לו חמשה חושים אשר יושבו כל ההרגשות
באמצעותם ואחר שוכנו כלם אל החוש המשותף
יתחלקו כל הדברים המורגשים נחדרים וכשי מה שראוי
ויקח הכח המדמה מן הדברים ההם מה שראוי לו ויקח
הכח השכלי מן הדברים פלליתם ועצמותם ויפטיע
תלקותם ויכדיל המקרים מן העצמים ואחר שיגיע
בכשש הכללות כזו מן הדברים לא תנערך אל החושים
וההרגשות כמו שלא ינערך הבית אל השערים אחד
המלא החדרים כל טוב וכמו שמתאיות השערים וימר
עוב לשמור הממוכות כן עזיבת הכחות הגשמיות וימר
עוב אל הכשש לפי שההרגשות נכשש הם במדרגת

וזולת זה הממוכות אין
ויאבד בהפסד רחלי
כבר עיירה אתם הצעור והדם ולקחה לבותיה
כבו שקדם:

סי' י"ג אמר הכוזרי
האלה הפילוכופוי

יתרון דקדוק ובורר על שאר הדברים :
סי' י"ד אמר החבר
מדפתי ומנחת הגפש על דעותם כי לכוף
שנתברר כוהם הבופת בחכבות ההרגליות
והחגיגון

המזדנס או הספיקה וסכמה המולכים את האדם אל
המקום המוכו כי אשר עניניו אל המקום ההוא אין לו
נורך נכסיה או נכמה ויהי עליו לטורח גדול ולחשא
כבר ואלעז שמתמלל לא היה יכול להשיג אל מחש
שכנו וולמס כן ההרגשות

והכחות הנשמיות אשר
שהושנו נכן המושלות לא
יעטרנו הם לקיים אותם
המושכל בפשש ואלו הדבר
כהוא כשכך פי יטרידו
וימיינו מהשיג אותם על
השלמו ומלהמשיך הדנקות
בו לפי שהשכל הפועל שכל
פשוט קני גדול מהמ וסכשש
לא חסין הדנקות על האמש
בסיומם מהמכנת בממד
ואמך האות פר מומה
ההמכנתו שיש לה עם החמד

ומשוב פשוטה נקיים ויכולם להדבק עם השכל הפועל
הקני הפשוט כי הדומם יחדש עם הדומם וזהו נכחות
והשארות ושלמותה האמיתו עכ' וזולת זה המכחו וכו'
שכ למה שממנו כמגלגל כשורו באמרו וכל לו הכחו שמי
כלי ככליון כלים וכועד אמרוה היונא מדברי האששים
האלה נמה שלמשת מהכשש המדברת ואמרו במדברת
שהיא השכל וכו' : אבל הכשש המדברת כבר ניהיה
פגורות ההם וכו' הם הנורות שזכר למעלה באמרו
וכליה הראשונים הנורות הרחוביות המנטירות באמש
המוש וכו' ורמו באמרו ולקסם לבותיהם אל הפשטת
המושכל מן החדר ואל הסוכנה וההפדרם והולדת
ההכמש שזכר למעלה כי הן לבותיהם ועקריהן של
הנורות ההכש :

סימן י"ד

וזכו שהייתי מממד וכו' היה זה
כמי כ' כי שם פמד כחד באמרו וחי
לכו בכשש סוגלת שאיכנה כפתיק לרעות כעבורות עלים
מדעות כענעיים וכו' : כי למש שנתברר מהם המומת
וכו' על אלה הים דברו נרבינו סי' ג' לאמר אך דרכי
הראיות נחלקו : מהם מדוקדקות עד ככלית וכו' .
ומן הטעם היה עגמו היה דברם אל אם תלמיד כשש
הגון הוא ממנו תאכל וחס לאו איותו משחית וכרת בי
היתה הקפירה לפתוי ולמנוחת הכשש על דעותיו אשר
לא ימלטו מן היוזף כקנחם מנד היותו במשעיו כלמי
הגון וככן יהיה בתלמודו שרש כורה ראש ולכשש ואומרי
לנרעה לא מדושקף ולא מועצוקף : כחכמת ההרגלות
כו נ ד 2 קן הכש

מן הכה הלמוד ות מכובד למעלה סי' יב ונשלים סי' לט: ולמה לא מספק נטענותם ביסודות וכו' הוא סדנר שהזכיר ראשונה מטעמים אשר הסדר הראשון בלמדו סי' נ זמלתם חמום האויר הקרוב מגלגל הירח וכו' עד אמרו בסוף התפאול

ולא הירבעם בזכרים נפ' בראשית את השם ואת הארץ ורוח לקם ס מרחפת על פני המים וככה מיו מדד בגלגל מים ושמי' בורת מכן וכל נשלים עבר הארץ מיו מכן את דרום סי' וכוה נועה שמים כיריעה יכד ארץ על מכובית

עושה מלאכוו רוחות המזרח כמי' ויככה כונם ככד מיו הים וידוא מה כל הארץ וכוה הזכ' בדברה שמים נעשו ונדות מיו כל נשלים וכוה לפיכך לרום משקל ומים מכן נמדס כי הוא לקנות הארץ יביע תתפכל השמים יראכי' וכוה מיו עלה שמים וירד מיו אפק רוח נחכמו מיו צדר מים נשמלה מיו הקי' כל אשמי ארץ וכו' עכ': אבל איכות חמה זכו' בדבר נעל יסוד עולם שוכרו בלמי' סחום סחום המתפשט על האדמ' עם פאר היסודו הוא מספיק למולדת: ומתי ראינו נשם אש וכו' - מטול ספק נמש שקיינו וקבלו הפילוסופים לדבר עשוי ומושלם סכל הווס מורכב מארץ ומי' ואויר ושמי' ומלה משקפם על זה מנד האור והאש יאסרו כן נאמר

אומתי ראינו אומס נתקם וכו' ומשך הנהגו' בלרבעת סהרי אפסר היווסת איכות ראשונות לכד אשר לא ימלע מהס נשם סמס שמים ושהסכל יתך המורכבות אים' וכו' וכמו שיתבאר בסמוך: אמור שהסגנו המים והארץ בהשתכותם לז' הן לו יהי כדנרך שהסגנו המים והארץ בהשתכותם וסכנסם כפאר סגמח מנד סאיכותו מהס למזכוו ולנדולדו כלאמדו כרביעי סי' כז וסכס היא אשר משכס הארץ והמי' א עכעה וכו' - פדיון יש לבו לומר כי לאויר ולחממיות שהסע עור בסוים כדרך האיכות להשוות מוגס בחממיות: ובלמות לא נשם אש וכו': ומלכ לא הפלגים כדרך כיריד הככמותו מארבעתן' והנס שפירס הלשון ומשך נככס סמאר אמור לכל אית נפסך סחמים וסאר נככס כחמר סגמח' וסכס נס אכלכו בלמר כפאר והחממיות עיורים כהוים כדרך האיכות לכד לא סיככוו כה נשמי יסודס חמס: או מתי וכו' - עיור כפקו על הכנס נשם יסוד עשוע כפאר הקווים כלל ואשילו המים והארץ אשר

וחהגיון בטחו הנפשות על כל כה שאמרוהו בטבע ובכרה שאחר הרטבע וחשבו שכל כרה שאמרוהו בופת ולבוה לא תכפק בטענותם ביסודות הארבעה ראשונה ותתבע אותם בעולם האש אשר יטענו ששם האש העליונה אין גוון לו שיכבע גוון השמים והכוכבים ומתי השגנו אהנו אש יסודית אבל איכות חמה בתכלית אם תחול בארץ (היתה) כל מסיס גהלת ואם תחול באויר (היתה) כל מטיה להבה ואם תחול במים (היתה) לא מטיה מים רותחים ומתי רצינו גשם אשוי ואוירי נכנסים בחומר הצמח וזהו עד שנגזר שהוא כורכב בודארבעה כלם אש ואויר ומים וארץ אבור שהשגנו המים והארץ (והשתנותם) כל כהשתנותם והכנסם בחומר הצמח' ולאויר ולהחמימת השבוש עוד בהגיה בדרך האיכות לא נשם אש ולא נשם אויר או מתי ראינו אותם בתקים אל אלה הארבעה בעינם אם ינתק חלק אל דמות העפר אינו עפר אבל היא אפר ראוי

הפילוסוף לוקחו' וכבר זכר סי' כ' בלמדו והיא אבל הפילוסופי' האש הטבעית אין לה מראס ולא שריפס אכל היא עצם יך דק קל קראוהו גלגל האש: ומתי שהגנו אהכחו אש יסודית זכו' כמכ נעל יסוד עולם מל' פ' פ' זל יסוד האש לרעפס האומרים בו למעלה מוגלגל יסוד האויר יש גלגל של אש' הוא סמוך לעסקימיות גלגל הלכנס: ואחרים ואמי סמס מחמישים אותם כוס סאמדו כי יש למעלה גלגל של אש האויר ואין עד עליו ולא כוכר זה נטענע כראשית ולא כמקום אשר מהמקרא' - וחוס סחום המתפשט על האדמ' עם שאר היסודו' סוף מספיק למולדת' עכד סיוגאי לקראת דברי הראשע שכמכ בסמר יסוד מורא שער א' בלמר וכוה לדברים רבים במקרא כרובים פירוש כמו שהזכיר קבלת הארבע שמי' סהס שמים וארץ ורוח ומי' והנס ורוח סמס ככנד שמים והארץ לעולם עומדת וכוונ סוככ יתיך הדות ואיככו שאס כלל וכל סמלס קונלכס א הים'

קול יהודה

מאמר חמישי

סימן יד

רענן

האדם יראה לנצחיים הכנסה כמזר הנמח כאמור. וזה כי כל מורכב יותר אל הפשוטים אשר סודנם מהם. והנה עין רואה שאין שום מורכב מתן ונתק אל שום אחד מן הארבעה הכוזבים כמו שפירא וסולך. כי אין עם היום מורכב ממשמיהם:

מהם וכו': לא שהם היו וכו'. רוצה לומר העצמם ספוסאים שהם אשר הנימם הפכל להרכבת המורכב: ואיך יאמרו זהו וכו'. רוצה לומר איך ואמרו שהדברים אשר הורכב כל מורכב מהם יהיו יסודות פשוטים מן לשכל וכאמרו ברוך ב' כ' מטעמם ולאם הר' יבדוהו מהמוצא מסיינס ססוואם:

ראוי לרפואה וחחלק הנתק אל דמות רביים אימז מים אבל רוא סחיטה או לחות ארסי או מזובני לא מים ראיים לשתיה וחחלק הנתק אל דמות האויר. הויה איד או קטור לא אויר ראוי להתנשם בו. ואלה גם כן (פעמים ישתנו) לא אפשר שזשמו אל בעלי חיים (או צמח) לא למחיים או יקפאו בחלקי הארץ (רשבו) לא וילכו מהשתנות אל. השתנות ובפלא יפול בהם חשתנות אל יסוד נמור אמת כי אחר הזחקר (יוצא לנו) לא יובאנו והכרח להארות בחבימות והקיריות והלחות והבשות ושזהם איביות ראשונים לא ימלט מהם או (מאמצעיהם) לא ממוציהם גשם מהגשמים. ושהשכל יתיך דמורכבות אליהם וירכיב מהם ויניח להם עצמי נושאים ויאמר איש ואויר ומים וארץ בציור ובמאמר לא שהם היו כלל פשוטי חוץ לשכל. ויתרכב בהם כל הווה. ואיך יאמרו זה והם (יאמרו) גל אומרים בקדמות אם כן לא. אם האדם הווה מושכת זרע והם והדס מהמוזנות החמוזנות (מהצמח והצמח)

מטעמם ולאם הר' יבדוהו מהמוצא מסיינס ססוואם: וכלל הם סודרים הקדמות: ואכ לא סר האדם היום משכנת ועודו וכו'. וקנה בשתתם הכתתם שכל היום יתרכב מן היסודות הפשוטים איך אבל מאמיני הקדוש לא תקפס זאת שסיו יכולים לומר כי פתלה כנפולו היסודות ומהם. כפסלו לא. סהים מלא עם סיות שכתתה סויהם אחר כן נזולק הרכבה מהיסודות סהם. לא סהים דכרוו כדעדיפא מיכא לומר סעל דעת הטרס אין נזקך לפיות שם פשוטים אהעיים כהויה. להכביב. היככות הכמנאות רק שנקראו כמז סהן נבזיון וקומתן. כי אמכעיון הסד ורי והאמנעיו' כללו הוא חוטור ויכא מנצב

אמחת חייב השפמללות על כן כקשו להם ששכובת רכים לקרב מעלות רוסי אל הפכל. אבל ההודו כחדוש וקל כל קשה וימישר כל מעקש וכו' כמו יבא. כי פי ה' הוא מה ונכפאו כל שהווים ורוחו ורעוהו הוא קנבם על הדרך אשר סמך חפץ ביקרו. ולא כונע להשעיר כמקרימו רק מבינתו כחדל וראמי. לבעל הפקד שכתב שפג' על מאמר יהי אור ואל בקדימה. הטבעית מסייב גכ הקדימם הזמית בהרכבה מהכמנאות כי סיסודות הפשוטים אל שלא יוקדמו במציאות אל המורכבים מהם כי אם נאמר שנכרא. סעולם נבללו כאש למד שכתב רגע אחד כאשר סוף נדעיהו נבזיונו ובקומתו ככה קל שגאמר שחלקיו נפשייות. והרכבה כמנאו כאת. וכן שגאמר שהיסודות גפמי ענין והמורכבים מהם כמנאו יחד ושכמנאו לכל אחד מציאות נפמי עצמו ככה זה נטל כי הוא קרוב לאומר שהניגה והקפרוס. הטעם הורשיית וקבוצר ממנה. או שהאכ ובגו ימנאו יסד. כי על זה סאפון

מיוכל אדם נאות כעשו לשאוף רוח ככון נקרב לבו גל כל נפשתם ונשימה אשר הוא כוסי. כי כוס יהיה לו קורת רוח להקיר רוב שמו וגם הוא הכרמי לקיות קרוס סחויני וכמו שזכרנו בשמי מ' כו'. ואלה גכ וכו'. רוצה לומר שגם אלה סדכרים שהכתב המורכב מנעת ליהם ישמחו לחיים או למחיים או יקשאו בקלקי הארץ והם המובאים ומיוני הדומים וטובכ טובכ

חולק השתנותם ממורכב למורכב. והיה דבר עלא נכרו חור זיפול בהם השמנות אל יסוד גמור וך פשוט הכמת סרעמס בה יסודי תורה נאמרו ולא כל הכשכד כפיפסד גוד יסודר לארבע היסודות אלא יפסד ויסודר לרבע אחר ודבר אחר לרבע אחר וכוף הדברים יסודר ליסודות גמנאו כל הדברים חורים חלילס עכ: אמת כי אחר שמקור וכו'. כי אין המלט מהודות נמיאיות האיכיות סארבעה ככל הווי. או הם או המתחדש מאמצעיותם. באמרו פי' אכ שהרבע המתחדש מהתמוז הככרדים אם שיצנר בו אחד מהכפרדים או יותר מאחד וכו'. ואם שינוקמו הככרדי' עד שלא ישאר אחד על נרפותו וחדות. חס גורה מאמצעיותם. עכ: וזהשכל יתיך וכו'. כי עם היות האיכיות שהורכב המורכב מהם בלתי כמנאו ככרדים. כענמס מן לשכל. מה השכל אשר לו כפ מיוחד שילמד הרב וירכה האחד בהרכבה והמקס כמו שזכר מ' יב'. קבס הוא הממך המרככונק ליקס וירכיב.

קול יחורח מאמר

חלופין ודלי אין שום קדמ' לאחד על הכני לא זמית ולא שבע' כלל עכ' והסס זו טעב' אסר' אש' פנים מועדות על מוכי ההרכב מן הפטוטי עם המיני שהפולס קדמון אל שהיא הכב את פני כלפי מאמיני ספדוש בנת אסת כרנש.

אלה הפח' המיח כרוא' העינים במו סהו ובעלי מי' עלי ונחשו מנווירם בלי נורח סקדמת פנועים והרכב' ההרכבות כמו פיכא יריסיק עבתי הסגנון כל שהיות מהפסוטי גס מקדס' מפעלם מלי' ונכח לא יוש' איתו בעל הפקיד' באמרו כי סימודות. הפטוטיס אל סלל' וקדמו כמניאו' א המורוכים מהם: והממחים כמו שאחרנו וכו' סוף דברנו למעלה באמרו אמרו שהפגנו המיס והארץ בהשפכות והכנס' כמח' הפנח ולאיר ולמיומית השמש פזר כהיה כדקך האיכו' לא נגסס אש ולא כנסס אייר' עכ'.

ומפני זה נרביעי ס' כג' על גרניו הורע אשר יעול בארץ וזא מ'מנה ומתחלף כנראה אל הארץ ול המיס ויל הונל ולא יסאר לו שום רוע מופש

כפי זה שידומה למיכיל אליו והכה היא אשר תשכס הארץ והמיס אל טכעה ומעמיס מדרגה אחר מדרגס עד שמריק היסודות ומניכס אל דמות עגמה' עכ':

לדומה עבס להס' כאלו אמר להס שהוא דומה כעגמותו להס ואמסר שהנרסא מהועב' ורואי שיאמר לעבס דומה להס: ועוד וכו'. לפי שזכר השמש מכלל העחרים פשוים' מן וחשכ ספוא' לכדו יהיה לנו מן העליונים פזור כוס' סואיל באר שגס לכל הככבים ומכני הנלגלים רוסס וזרי כו רוגס לומר בארס הו וה סקדס זכרו וכעני מסוס זכר כראשון ס' א' באמרו ולח סר סארס כולל מחדס וכו' עד אמרו עם כמות הנלגלים והסולות וכו': סכס דה הפסק ביכודות על דעתם ואלס על דעת סמורה וכו'. כד לרוק על ראשן מכס סערמתו סווקדמת כי אשכס סר כל סשק סוה מעלינו באחד מטי' גדלים' האלד באמרו שהפטוטיס הוקדמו גבריה למורוכים מסס ומגד זה כנדק כדברנו מן פד' סימודות בעת יבירתן עש' סיוס עגמטכה הויתן אמר

חמישי סימן יד

כן על הדרך האמור טכארס ממהו מופע ודס וכו'. והסמי באמרו סוף סס פטוטיס יוסס לכס דין קדימס כמורוכים מסס אפילו בעת הנדוואה כי הכל כנדרס כנכינונו זורקו ואין סס נורד להמנומות ולהרכנס מן הסודות הפטוטיס' והכנס

הדרך הראשון השמיטו סכבר וסכיסו כמכואר כעגמו ויחשו נמשפט הסמי ידו כי איתו ראה נדיק לפניו כמו שזכרנו: כמו שהיא' כלי קדימת פטוטיס למורוכים מסס כמו שהוכס מ' ב' מטעס המתפלכסים: מנווירם' כנכינונס וקומתס וזורמס: ולא יצטרך וכו'. כי אשכס הסוכרי כהשכלסלס' הסכות על נד החיווב והסולכים כדרכיס סס כריכיס לכך כדי למכוא' דברו ספן לקרב ססודר הטנעו אל מספט ככרמס' ולא כן מאמיני סדדוס וכמו סקדס: כשידומה מוס העולס וכו'. נקשר עס אמרו אחר כן לא מתטרך כחקירה וכו'. כי תגוס כפס

והצבחה) לא מהממחים וכנמחים ככו שאמרנו מכח (זרעיו) כל זרע ודמים אשר ישנתו לדומה) עצם) כנל' איכנו להס בעוד כהשמש חואוד ורוארץ (ועוד): לא אסת שלכל הכוכבים ומצבי הגלגלים רשס ועוד בו הנה זה הספק ביסודות על דעתם' ווארס על דעת הדורה הנה האל ברא העולם ככו שהוא ובעלי חיים שלו וצמחייו מצוויירים. ולא יצטרך (אליהם אמצעיים והרכבת בורכביהם) לא להקדס מנועים ולתרכיב והרככות ובהודות בהודס (קל) לא הוקל וגל' יקל כל קשה (והתישר) לא וימישר כל מעקש כשידומה מזה העולם שהוא לא היה (עוד) לא ואסר כן היה בחפץ האל בעת שרצה ואיך שרצה לא (תצטרך) לא תיגע בחקירה איך ותהוו הגשמיים ואיך נקשרו בהם הנפש והא תתרחק נפשך מקבול הרקיע ודמים אשר מעל (לשמים) לא לרקיע והשרי אשר יזכירו רבותינו והספורי רבוקוים מן ימות הבשיח ותחיית הברעס והעולם הבא וכו

המאמין לומר כל אשר ספן ה' עשה בשמים ונארץ ולא מבקס לס גדולות וכבודות כאלה אשר עליסס סיה רוב סכמת הפילוסופים רוב כעס וכמופפת דעת סוסיפו מכאוב: ולא התרחק כפסך מקבול הרקיע וכו'. באמרו כרביעי ס' כה' ואמרו המיס אשר מעל לרקיע לא סס בגס סקסת פסילוסופים על כן לא סודו ככס: מעל לשמים' עם סיות ככסמא אמרת מעל לרקיע כלסוף ככמוכ' מכל מקום אפטר לתת טעס לסנח לספחתכו כי כמלאכת מחשבת סכס אמת לסונו להורות על השמים ספליוכיס ממש אשר לא כמות הפילוסופים הנלמת מודיס סיהיו סס מים וכמו סקדס אמרו כי לא סייגים סקסת הפילוסופים וכו': והסדים וכו' ככת בעל כוס שלום מאמר ב' ס' א' על מה שאמר רב סף' דברכות סאי' דוסקא' כלסס מוכיהו סוו וכו'. אלו המאמרים ודומיהם רבו נמלא וזה כמשך אחר דעתם כמניאוסי הסדים ואס הפילוסופים יכחשו זה אולס מניאוסי מעורסס כחורס וכדברו רל' עם עגמטכרס וכמשך בעולס

קול יהודה מאמר חמישי סימן די רעד

בעולם ובקמת אלף חסות • וכבר ידעת מארץ ששה דברים באמו נשדים ולא הכופר אלכלג פירשו על נחמות הנאות וכשפעות מהכללים (כל מהגנלנים) ואמר שמכיו קדם קורים אותם מלאכים בופלים מן

שמים וקראה אותם התורה כשלים • וזה הסכל רנה ליחס סכלו ומתכמתו הכשד' למורה השלימה ומדוש לא ישיג אל לנו כולפי דעתו איך יפול לומר הכשלים סיו נארץ בימים ההם כראש שפעשו אינם בארץ אם כן

בשמתו סדרי בראשית אין זו בי אם רשע לכ הותל הטהו כי לא איש נכוח סוף לציין דברי ראל ולהכין סודות אמריהם סכל דבריהם אמתיפוא רועה רוס • והאמת שיש לפדים מציאות ודבר זה יסכים עמו סעיין וסוף שבאשר ימנא בטבע מורכב מה גזורים עליו היסודות סכנדים ועם זה הוכן והזוז מונו להיות מקכל כש מדברת ומשכלת וסוף האדם • כן ימנא בטבע מורכב יגכרו עליו היסודות הקלים כוטים מדרך סשווי המוני ומנא בו סכסירה לרש ואלוהים השדים שמטי שסודס סונכר הוא סאסיית וסאוריית סהס כנדה סאמרן ראו ליהוים בתכלית סכשם והקסאה והקסאה עד שיגיע ממנה להאית ולסדית האדם כפי מה סשפער • סלהיות סהפסד נמשך לרדם מנד החמר • כן ימשך לאלם סהפסד מנד סמרס ורוען הרכנתס ורחס מהזווי סאמתי ויהיו סשרי סהסכל ורעו סתכוכו וימלפנו בנייהס מנד ה סמלפיתס כשווי ססדכנה כפחות יתר • כמו סימחל זו סאכשים מנד המונ סהסכנה ספעפית •

ואחרי הדויקן מהות השדים • ככפל מוכל להנין מאמר ראל ביהם להס ששה דברים • מדע מדעת אכא כבימן במציאות השדים • ואם כשלמו מהחוש לא כעדר מציאות כשכל זה סהרו היסודות הקלים לא ישיג החוש עם ביותם כמנא רח אילמלא כנהה רשות לעיין לריות וכו' • עכ' ומזרסם עבייכס אלל ראל באמרס ככרוינא פ' חלל אין שולין בדבר שדים • כשכפ ר' יוסו אומר אפילו כחול אשור אמר רב סוכה הלכה כר יוסו וזקף ר' יוסו לא אשור אלא משום סככה כי הו דר' נחמ בר' יוסף דליבול בארזא וזיתא עביד ליה ביטא ופקע ארזא ופלגיה • עכ' • וכניעין ס' קודרויקוס על הכתוב כסלמז וזקכו' ובריון וכל כלי ברזל לא כשמע נבית כהכמות שאל לחכמים כיכי אעביד אל זל אייתי ס' דא וסדר מין וכן עשה וסאל עהס על סשירי • ובסולין פ' כל הכשר גבי כנהו סקולאי

חמישי סימן די רעד

דהו דרו כתיבא דסערא וכו' • עוד שם הווא סידא דהו כ' רכ פסא וכו' • ומעשים אחרים רבים כייבא באלו • וכתשובות הרשב"א סי' ת"ג זכר תשובת הרמב"ן זל מה שסמירו כפ' חלק ללחוס על הסדיר אלא מסיס סככה אין זה ללחוס ולהשיב

לנמת מן האיש כדרך מעשה כן תמליין ור' יוסו אומר סמא יויק אותו כשמוניאין אותו בעל כרחו • ואי תמה כי שמעתי בבירור סמככה חסדיו אלמניא לעבוק בדברי השדים ומשכינין

אומן ומלפנים אותו ומשמתים כן כמה עניינים • וסכור אי שיש לומר למעשה פדים ומעשה בפדים לבוד כמו שאמר בלטיהס אלו מעשה פדים כלטיהס אלו מעשה כשפים ופרש' זל מעשה כשפים על ידי מלאכי סכלה סס בעשים • וסס אשר אסרס מורה • אכל מעשס שדים שרי וזסו לעזס סכהגו בו וסגו בו • כמה מעשים וכדאי פשטי סשמועות כך סס ומעשים דכן תמליין וארנכטין ויוסף פירא ושאר מעשים • בגמרא ומדרש אנדא כך סס כוטים עכ' • ועוד זכרס הרמב"ן פ' ספר אנל אמרו לא ייה סג' וכו' והאריך • בעניינס פ' אמרי מות אכל אמרו ולקין וכו' עוד את זכיהס לשיעורס וכו' • והרס סס טוב זכר עניינס כספר האמונות ספר ס' פ' א' • והרבן ס' סדרי כספר אור ס' מאמר ד' ר"ט ו' • והחכס סעורכו דבר גס הוא על אודותם כפ' סוכרת וסרחיב ביאור עניינס ככוונת התורה ועויין שסס • והסכ' • הוא אללו עולם הפשמות כמו סהדור דכרוו כראשון סי' קטו ובסליס: סי' כ' וכו' • ומס כרכו אל זית סהמכולס וכו' • היא ככוכב סי' יב באמרו וכור • כעש לטרס שלמות לה ויהיה לה סהמכוכית כעשס הזס סשכלו וכו' • עד אמרו ממד בקת כעשס הזה כככד המכוכה כעולס העליון • עכ' • ואכמנו אמנס אין לנו כלדות מלכנו סיס מתכולס כיהכי ככר אמת אנלכו המסופר כנדוק המקובל את היעודי' כלה ל' סמהיס כשפמו אחר סהרדס כרורה ככרור סחיים פעילס העליון • ומעמה ראו לך שתיבת היעודים ההס על אמת עבייכס בלתי סוס חקירה בהס כן ססיו רוחניים או גשמי' אל חלק כשפס עבייכס כפעס כפעס לקרית כששים עלובופיים ושאר זה כלפי אמרו סי' יב וכל מס סכו כורה סכלית כעממינה ככה הוא עכס בלתי מתגשס וכו' • או ימבאר אמרו סחיים כקשר עס היעודים וכאלו אמר היעודים אשר סחיים כי כן מנהג הלשון לשמיעי מלת אשר •

קול יהודה מאמר

וכן מנאמי אחרי כן נכבד' לא שגלה על הירושם הראשון
מה שמנאמי נכד' תמורת אמרו היעודים המסס וכו'
כמוכ לאר סחיות הכפס והכח לה שמהיה רומית
או גשמיית. והכונה מכורסת. ולענין ההשארות הכפסי
עיון מה שכת' סרן ק'סדלי

חמישי סימן יוד

על כלל התיכונותיו כי לכלם התדקקות בשכל הפועל
לפי דעמס כאמור: עוד איך לא ישכילו וכו'. הכונה
שגם זו חקירה מיוערת את בעליו למה פנה איך פתאום
לפעם לא ישכילו מושלמים הואיל וגם הם שכל כמו
האל והשכל הפועל וכל שכן

לקיים הדיעות כם אלבטלים יכלו דמיני בל' עדי
תולדה (ומי' לנו באמת) לא ומאין לנו כדור
מה שהביאונו בשתנפש עצם שכלי לא יונבל
במקום ולא תשיגוהו המה תלא הפסד ובניה
תוכר נפשי מן נפשך או מן השכל הפועל
ושאר העולות והעלה הראשונה עוד איך לא
יתאחדו נפש ארסטו ונפש אפלטון וידע כל
אחד כמה דעת הבריר והאמנותו וסדריו וכלל
הפילוסופים: עוד איך לא ישכילו מושכליהם
פתאום כמו שהם אצל האל ואצל הטבל
הפועל ואיך תשיגם השכחה ולמה יצטרכו
אל (התבונה): לא המחשבה במושכליהם חלק
אחר חלק עוד איך לא ימצא הפילוסוף
(עצמו) לא את כפשו כאשר יישן וכשנשתכר
וכשהגיע לו ברהסם בלומר מורסא במח
וכשמצא אותו הכאה במזוה וכשיזקין ויבלה
(ומה אשר נגד) כל זמה סוף סקורס על מי
שהגיע (לקצח מחכמת) כל א מכלית חכמת
דפילוסופיית וקדוה בלבול שחורו או ברהסם
שכח כל חכמתו האם (איך זה הוא בעינו)
לא הוא סחסס כעמנו או באמר שהוא זולתו עוד
בניח שהבריית מחליו בהדדנה וקבל עליו
להתלמד מראש והזקין ולא ישיג המדע
דראשון (האם ישורו) לא המסיונה לו שתי
בפשות נבדלות (אחת מושתיהן בלעדי
חאחרת) לא האמת פחותה מהשנית עוד בניח
שנשתנה מזנו אל אהבת הדתגברות והתאמת
הנאבר כי יש לו נפש בגן עזן ונפש בגיהנם
ואיזה

לא קנה סחכספילוסופי ודבקה בשכל הפועל והדי היא
נכללת מכלי גשמי כאמור ואיך יהיה לשמה כדע כי יש
בלבול שחורו וכרפאס רכס לומר סיוק מחמת מרה
שחורס או מחמת חולי מורסא נמוח כמו שקדס ישכח
כל סחמתו כי עשה מעשה לה ככפסו ותעזן עודכו כה
ואיכנה כי הא דרכ יוסף חלס איוקר ליה תלמודים
ולרבי גס כן קרס מקדוה: כמו שספדו אל ככדרים פ' איך
כן סקודר וכנון הא' שסעיד גלילוכס על אומס שסכס
תלמודס

בספר אור המאמר ג' כלל כ:
לקיים הדיעות כם ולכסלס
רונד לומר לשאל ולתת כהן
ולאו כדרך הממוכסס
להצמיד הדכר על כריו:
בלעדי תולדס. רונה לומר
לא הועיל כלשנו סמוכר
כרכיש ראס מי' כ: ומי לנו
באמתת רבי. רונה לומר מי
משלנו יעלה ויכא אל מדרגת
הכפסה הזאת: מה שהציונו
וכ'סו מה שהאריך כענינו
מי' א' ב: וכמה מוכר כפסי
וכו'. ר' ל' כיווה דכר יוכח
ההכל טין כפס לכפס:
אדון ששכל הפועל וכו'.
כאמור מי' א' ב' וידוע' הכפסו'
והאלקות כמכורס שמה:
עוד איך לא יתאחדו וכו'.
גס זו חקירה מיוערת מאד
לחקור ולומר הואיל וכפס
כל אחד מהס התדקק
בשכלתה עם השכל הפועל:
ככפי' א' וכמו שקדס כפס
ספילוסוף בראשון מי' א'
כאמור וכמה כפשו כפסיס
משני ששכ ככת סרמס
ואסקלכוס וסקרס' ואפלטון
פ' א' יסעור כי הוא ופס וכל מי
פעלה אל מדרגתס והשכל
פועל דכר אחד עומד לעד. עכ'. איך כאמור לא יראה
כל אהר מהס סאיור סגנו ככפס סוולת וכמה זס יכנר
מהס אשר ימו סכירוס לעשו'. והנה כאמור דעת רמז
אל מה סייקיימוס האדס בשכלו כחכמס ודעת מופתי.
וכאמור: והאמכס כדן אל מה סייקיימוס אפוכה אומן גס
כוולת מופת וכמו שסארכו כרפאסן מי' א'. ואמר וסעדי
פל סודות נכוות כקדס איס ולכ עמוק: וכלל
ספילוסופי'. סכוכס סידע' גכ דעמו וסאמקנו וסמרי

פועל דכר אחד עומד לעד. עכ'. איך כאמור לא יראה
כל אהר מהס סאיור סגנו ככפס סוולת וכמה זס יכנר
מהס אשר ימו סכירוס לעשו'. והנה כאמור דעת רמז
אל מה סייקיימוס האדס בשכלו כחכמס ודעת מופתי.
וכאמור: והאמכס כדן אל מה סייקיימוס אפוכה אומן גס
כוולת מופת וכמו שסארכו כרפאסן מי' א'. ואמר וסעדי
פל סודות נכוות כקדס איס ולכ עמוק: וכלל
ספילוסופי'. סכוכס סידע' גכ דעמו וסאמקנו וסמרי

תלמודים מפני מליוס ומגנר יד מכהתם עליהם עד
 בלו הסאר בזכרותם שום רוסם אך נקראו שמותם
 עליו אדמות גם נסם טונידיוי כזאת כודיע כי
 מקומות ס סימם נמופה לשיכני אתיני יקנת
 הנמלטים אכד זכרם כמה
 כי שמום הראשונות לגמרי
 אף ענמם וקרוביםם לא
 יחדו ויהנה אים אפר לא לו
 מה נאמר על אודותיו כלם
 הסכל סמים כו קודם לכן
 שיה ענמו המנא כו לעת
 עתה יא שנאמר שהוא זולמו
 פואל וכפתנה ענין השכלתו
 הקודמת טאם היה הראשון

כיה משכיל ככתהלה : עמד כמים שהכריא וכו' והרו
 מה פד מעליו הכלכל הרשאון וקבל להחלמד מתהלה
 כי הראשונות נשכחו ועד הדע הראשון לא בא פי
 לא יוכל להחזיר עטרתם הנגותיו ליושפה האם ישובו
 לו כשהכריא שמי נפשות פאחת מהן מלאם לה כחמם
 כמכראשונה אלמם טאכמם וזכרת והאמת אשר בה
 יתלמד מלאם כי אמתם ספית לו כעת מליו סימה מטופ'
 שאים מום אמת מאלו או כאמר שלא כוון באמרו ישובו
 על מוצ אליו שמי נפשות אחרות זולת הראשונה רק
 עניינו מן הלשון שהראשון בראשון סי' מא ויהיה
 ביאורו שתחת היות לו קודם זה כפש אמת מיוחדת *

ישובו אשר כן לפיות כו עדים ככדלות זו מוז' ואם כין
 שכן את אשר לפרך עדי אמרו יגד אך לא יתאחד כפש
 ארסטו והמם אפלטון וכו' וכל הכמשך מדכריו עד הנה
 סמחין ומדע כי כל אלו הספקות ישנו לכל מי שהיח
 השכל הסיולאני כדל ומכאן נצממו כמחשבים זן ר'שד
 והיאחאחרים שזכר הרלכב בה' מלמחמותיו מ' א' ד' לכל
 אחד מהם על פי הדרך שמומד אליו כמבואר שם פ"א
 שלא תראה כמה מתווסם אל המקום הזם מה שזכר שם
 הרלכב בעודם ספקותיו על מחויקי כדק השטה הזאת
 ותחלה נשאאת את בליו את תליו ואת קשיותו על דעתן
 ר'שד שאומר שזאת הככה אשר ככו' (רובה לומר הסכל
 הסיולאני) היא השכל הסעבל בעצמו לא שמנד דנקותו
 ככו הוא הכנה וימנא לו כפ על שיטכיל מה סכנאך רובם
 לומר אלו המושכלות אשר הם כפמכות אל העניינים
 סמוחשים סמכאבים מן כפסם כאלו תאמר אמרנו שכל
 מי מרגים וכל אדם מדכר ומה שידעם ליה ומנד ענמו
 פוא שכל משכיל ענמותו ולא ישכיל מה סכנאך שלם
 מריו ויפיתם נגד שם פ' ד' ויכל גם השטן הזם כמאמם

ואיזה רוא הנבול מרמזע שחשוב כו נפש
 האדם נבדלת מהגוף בלתי אובדת ואם
 הייה בכלל כדע הנמצאות הרבה מר
 שנשאר על רפילוסוף לא ידערה
 בבדה שבשמים ובארץ וכים ואם הייה
 כספיק וקצת הנה כל נפש כדכרת נבדלת
 לפי שדבשכלות הראשונות תקועות כר
 ואם

לאמר טאם סונם סיחיה לו מנד שהוא דכב ככו מכוואת
 אחד נמשפר לכד ככר היו כל השכלים הסיולאניים אשר
 לכל האנשים אחד נמשפר ויווסמו להם כנד אחר נמשפר
 ונכוות הענין כן כנס יקרה מזה כאלד נמשפר וסימם
 מקבל הספכים יחד מנד
 אחד זה בתכלית הסעול
 זה כי עפני סמים סכל
 ראון יודע מושכל אשר
 וסכל שמעון וסכלאו או
 יטעה כו הנה יקרה שום
 סימיה הסכל האחד כעני
 חכם וככל יחד כדרוש האחד
 כעני ועוד פאם הזכרם
 הענין כן אבי טמם מה זה

סלא יפתמם סכל ראות כעומטות אשר ספיג סמפון חס
 סכאשר כונם זה הסכל כרף א סחום נמה שיטכילה קוא
 מכוואר שכבר יעסיק לו מה ספרנו יאם אחד לכד לפיות
 לו מושכל המורגם הואו ככל האנשים וזה בתכלית
 הסעול וכו' ועוד כעודרו את סניות על סמתאחרים
 האומרים שזאת הככה הוא סכל ככדל סיוס נענמותו
 לא מדכר ככז אל ומהם שכבר יסוינו מואת ההגמם
 סלא ימים רופם כהנמם סחוסים אל השגמם הסכל עד
 סימיה הסכילכו הדברים אשר לא סדגמסום אפסרי ככו
 השכילנו הדברים אשר הרגשנום זה כי א'ך מניע אל
 השכל השגמם סחוסים אס לא פים כינו ויבייחם האחדו
 האם אטינ מה ששגמם אמת כשהשגמם אותו וום הסעול
 ימויב גם כן לתמכטיום כי הוא יביח נכ זאת היריס
 כנדלת ומנמאת כענמם ככו פאכרנו כמה סקדס פכ'

וזאת אשר דכר סם כעדיק הסיא ומהם שכבר ימויב להם
 כשכל האחד כמשפר סינקל ההפכים יחד זה שכבר
 ימויב להם משמי הכיחם זה השכל כנדל וכימנא כענמו
 שיהיו כל השכלים האנושיים הנמאיים יחד אחד כמשפר
 כי הטועה הכנדלם לא מתרבה כרכויו הנושאם ובהיות
 הענין כן יסיה סכל ראון יודע דרוש אחד והכל שמעון
 וסכלאו או יטעה כו פכה יקרה מזה סימיה סכל אלאד
 כעניו מקבל כפכמה וסכלות יחד כדרוש אחד כעני
 עכ' ויאום פוא הנבול וכו' גם לא מן הדברים סכפשו
 על אדם קוהה עליהם וילאו סעולוכופים לשמות מים
 מיאור כמחמם ולמנוא להם פמח סחונם נמחם : הרבה
 מה שכאשר וכו' ואם כן לא חתים כפשו כנדלם כפטי
 אובדת ו ואם סים חפסיק הקנת וכו' ויאן זה ראי
 ומקבל אל השכל שיטלם זה נלי כפמלרות וכפא על
 זה משא דכר הרלכב כממר מלמחמותיו פ' יג ככפכו על

מה שהנחם עם שהתגלגלה התכלית תלויה ועומדת
 בקצין המושג וזל אהם שכבר ישכח שהיה השתדלו'
 ברכיו שידעה לנטלם וזה כי מטני שהיה התכלית
 המכוון בנו הוא ההשגרות והקיום לשכל והיה השכל
 כנתי בקצין מושכל אחד לכד
 הנה יסיה ההשתדלו' כהרבו'
 קצין מושכלו' לנטלם זההים
 מדרגתם מן שכל קנה כי אם
 מושכל אחד מהמושכלות
 שיחדרסרו' בזאת התכלית
 במדרגת מן שפנדיל והוסף
 חכמה עד שיעד סודיות כל
 המאמנות אם היה זה אשד
 חס שכח' היסדל כי היעניו'
 ומנאו מיד בכניסם משוקה
 ה' להוסיף בדיעה וההשקיות
 העניו' לא תתייחס לנטלה
 עכ' ועם היות שכבר פעלה
 מס' אלוסם לנסק זה של פי
 עטמו אין שימרו שכל בלדעת
 ספילוסוף והחמים דבקמו

זעם היה אמונ' הפרד הנפש בציור העשרה
 מאמרים זכרה שלמעלה מהם בודתחלות
 התגובה מובלדו בהם הנמצאו' כלם כשיקדם
 הגיוניות מבלעדיו השלמה לתכליתם הוא
 מדע קרוב עשג מיומו ורחוק שישגב האדם
 בלאך מיומו ואם אי אפשר מבילתי הנעקם
 לקצהו וההקפה בהם הגיוניות וטבעות הוא
 עיון בלתי מושג והוא אובד' בלי ספק על
 דעתם והנה כבר גתפתית לו מיונות
 בפסגות ובקשת מה (שלא נתן לב יונקד
 עליו) לא שלא נתן לך יונקד ולא שלא ירשט
 אותך עליו יונקד ולא השמחה בשבע
 בשר השגתו בהקשרת אבל הושט זה
 בשבע הנבחרים בסגולת הגורא יתברך
 הזכרים

כשיקדם באופן כולל כמטעם ההשגרה התיוסמת לכח
 המאמנות כנתיבם כוללת' וזל כן אחר שאם היה
 המדע להשאיר אחריו ברכה בהשגרות הפעם' טור
 המאמרות והכוללים אשר יוכללו בהם המאמנות כלם
 באופן גיוני כולל מבלי שום
 שכל כהכנת עניינם הכנה
 פרטת שלימה עד תכלית
 בו זמ' אגב' השלם ותישי
 בהכמת הפילוסופיה' לשל
 תלקיה ככה הוא מדע קרוב
 זכו' ורחוק וכו' שהיו
 אחרו שהכנת מדבק במלך
 הנקרא שכל פועל כמווכח
 למעלה: זכא לא וכו' הכוונ'
 שאם לא תכלית השג' המאמנות
 על שלמות תכליתם ומטעם
 שהקפ' בהם הן הגיוניות
 בטבעיות' לל בדרך כולל
 סגונו זנדךך פרטו מושג
 פילוסופי' אינו מן יחוס
 בהשגרות נפשי משהו חלש

השכל המושג על זה הים דברו כנאף עשיון מש שחוכר
 בראשון מ' א' בשם ספילוסוף נאמרו וכמה פעמו נחיים
 אע"פ שזכרנו הדעה זכרנו ספילוסוף וזכרנו
 זכרנו כי הוא זכר מן שכלם אל מדרגתם
 כפועל הכוונ' דבר אחד עומד לצד עכ' זכר סיה
 אומנם חסדו וכו' רונה לומר שישלם לנעשה הוסיף כנדלת
 בלתי אובדת על ידי ההשגרות כניור העשרה השגרות
 כהמאמרים למעלה ומה שלמעלה מהם וכו' ייתכן שכוון
 גש' לעשות העניינים אכוללים הנקראים בלשון לנו
 ענייניו ידעו והם אלו מנא' אחד ענין' דבר' אמת'
 עוב' והם למעלה מן המאמרות שאין לך דבר מן
 המאמרות כנתי עמנו שלא יאית עליו כל אחד מהתארים
 שכלל צבחימת מחלפות וחס רובנים לפתח התכמה
 המאמרות הנקראות שכלם אלקית אום אם אחר השבע
 השכלת דרך אמריהם השלמות השכונם יוכללו כנס
 והשגרות כלם כי אין לשום מנא' המלט משיהיה אחד
 אלא בו של אחד מהם יתחם תחת כנתי איות ואמר מן
 השגרה הנקראים ומת כנתי השגה כוללם שזכרנו
 ייתכן שקדם השלמות התכונה להיות יראשית דעת
 הפיוור כוללים כי התישי שכלנו ענין הכמת והאחד
 וכו' ואמר כך ענין השגרות אם עמם אם מקדם וזולת
 יזה: והנה שאמר כשיקדם הגיוניות וכו' רנה בו

על מתכונת פילוסופ השגתם להיותו עיון כלתי מושג
 וסכה הוא עדי' אובד כי מתיבות עיון כזה הוא בעצמו
 עם הודלת בעל דין זכר על דעתם' או יושב כתי והוא
 אובד אל הפילוסוף שקדם זכרו כי להכנר ממנו זכר
 המדע ההכריז לקיום סכסם המדברת סיה הוא כלם
 יאובד אין ישיעם לו: וסכה ככר נפתית וכו' מוד
 לראש דברו כתפלת הספקא' באמרו וזהו פטאית מעשה
 עליון מספתו וכו' והפחד סום ככונ מובוא עמה מספתו
 אלו ס' ב' כמו שזכרנו' ומה שאמר ובקשת בוון: ש
 לבקשת המלך ממנו שימין א' שישיעוהו דבריו קרובים
 ומנו ארים בשרשי המאמרות וכו': מה שלא נתן לך יונקד
 עליו' רונה לומר שלא עם אלה לנו שיסתדל סלדס עם
 השגתו ודרוש לא ירשמו אע"פ על דרך מה שכתב
 החורה בראשון פ' כח באמרו זה עוד דברים כספתים
 יאמר זאין ייסודי השזונה סכמתם זלם סגנתם
 קלם על סהמון' ולפי סכססם האמרים ובקשת מה
 שלא נתן לך יונקד' הכונם מנארית שלא נתן לך יונקד
 יכולת על פנתו' והוא מה שביאר סכסם החומר של
 ירשט אומך עליו יונקד: בטעם סכססרים מסגולת
 הכוונ' וכו' סגולת הבורא כקראת האומה הזאת כמאמ'
 סכתוב והייחס לי סגולת וגו' וכאמר בראשון ס' ב'
 וסכתובות כבודו אלוה' בענוה פלגטו הייבג קדשו
 סגולת

התנועה מנחם אדם - ובמקומות רבים וילתן - והנכמרים
 מטובות הנדור הם פגולת הסגולה וכמו שזכר נשני מו'
 לתלמידיהם וסבל ימים עשבור הסגולה יהיה להדבק בה
 הענין שלקח אדם סגולה יהיה עשבור סגולת כגולת
 פלו סגולת וסגולת וכו'.

זה רוצה לומר בציוד דרך משגב אם לא שינואנו מדרך
 הכבואה - וכלל כבוד לאמר ואכמנו לא נדע מה זה ועל
 מה זה ויהיה הניאור שאכמנו לא נדע אינן הידועים
 שזאת - גם לא נדע סגולה אם לא וכו' ומדרך הכבואה
 רוצה לומר אם שתנואמו

הזכים מזכי הבריאה בתנאים אשר הזכרנום
 יגיעו - אותן הנפשות אשר יצייירו העולם
 ככללו - ויראו אלקידים ומלאכיו ויראה קצתם
 את קצתם וידע קצתם סתרי קצתם כמו
 שנאמר גם אני ידעתי החשו - ואנהגו לא
 נדע זה (ובמה זה) לא מה זה ועל מה זה אם
 לא שינואנו בדרך הנבואה ואלו היתה חכמת
 (הפילוסופיא) לא הפילוסופים בזה אבת היו
 זכרים דברים בגשמת ונבואה והם כשאה
 בני אדם - אבת שיש להם יתרון בהכבד
 האנושית כבוד שהיה אומר סקראט דראשון
 לעם אני אומר (לא אדעה) לא שאיני יודע
 אמנם אני חכם בהכבד האנושית
 ויש להם רתגצלות לברו שנעטרנו
 הקטיוה' העדר הגבוא והאור האלהי אצלם
 הבטיחו

הכבואה על זה או נכלעמו
 על פי הגדת הכבאי כי שמי
 גלו נדנור אחר כאמרו:
 וא היתה חכמת הפילוסופים
 וכלפי שזכר למעלה פי' כי
 מטעם הפילוסופים שזכר
 יגלות הפס - הדברין כקנת
 פאנשים מהתדבקו בשכל
 הכללי במת שירוממהו
 מסתמח כהקסס והפיון
 ויקור שגלו העורח - כלמד
 נבואה וסקיל סגולתו אלא
 קדמה ותקרא רוח הקדש -
 וכלל אם כן שגם הפילוסופים
 מודים באפשרות לנקות
 הכפש בעליונים עד יעשה
 עליה רוח ממרום רוח גלגל
 פאלה אשר יושגו בהקסס

בראיתו וכו' עד אמרו וזה אשר יאכל עליו רוח אלקי
 פנאיו וכו' בתנאים אשר הזכרנום - רוצה לומר שיהיה
 שוקם ראוי לכבואה ונעת המנא הכבוא כפי מה שהזכר
 כשני פי' יד' ובפילוסופים פי' ס' היה דברו שאברהם ומשה
 וכו' הם עבאם מעין לנשיכה ובהמנאם יקבו הכמנאים
 שדרגת הכבואה - גם ברביעי פי' ג' אחר ופוא כאשר
 טמ וטלו מים סוף ועד ים עלשטים וכו' עד אמרו כאשר
 הזמן מי ש טפס הסנאים המרויים וכו' - יניירו העולם
 בכללו לא בפילוסופים אשר לא נשא לבם אותם כחכמה
 להגיע אל ביורו ידועה אעילו בענייני העולם הזה
 שפתתין - ויראה קנתם וכו' - הוא כנגד אמרו למעלה
 ידע כל אשר מהם דעת סבירו והאמנתו וכללו אמר
 ויראה קנתם את שאר סמכילו קנתם כי נפש כל נשר
 ענאו כקספו הוא - ידע קנתם סתרי קנתם - כנגד
 אמרו טס ופתרינו : כמו שאמר גם אני ידעתי החשו -
 דברי אלישע לכני הכניאים יום הלקח אלוים (מלכים ב'
 פי' ב') וכבר זכר ענייני ברביעי סוף פי' יא באמרו
 כל עקן שרבו והיו קהלות מסתוים עם אלישע בדועת
 זום לוקח בו אלוים וכו' - ואכמנו לא נדע זה וכו' -
 שבומם שפין לגו דרך לדעם זאת הידועה הכוכרת ונמס

והוא דבר הפילוסופים אשר זכר בראשון - פי' ב' באמרו יא
 חגיב אל כקספת רוצה לומר הדבק ברוחני רוצה לומר
 השכל הפועל ואפשר שיבא אחר וידועך העתידות
 וכו' ומאמר המורה קיים נשם הפילוסופים פי' ל' מהסגן
 וכמו שהעידותך שגם - לזו אמר שאלו היתה סכמט
 הפילוסופים בזה אמת שיוכלו לעשות גם הם כלשיהם
 כן - סיו וזכרים דברים בנפשות ונכבואה וכו' וקול
 כעין אמרו בראשון פי' ד' היה ראוי כפי מטעם פפולומוספי'
 וסכמתם ואמתתם והשתדלותם שמהם הכבואה - גרועה
 נהם וכמנאם בנייהם מפני סדכס נרוהבנות ושימופ
 עליהם כפלאות וכדולאות וכבוד ודולאם ואכמו רואים
 שסתלומות הנלמטים למי שלא סתעמק בחכמה וכו' -
 והנה אמרו סיו וזכרים וכו' - כל שיהי זכר הפילוסופים
 לזכרה להגיד ולספר אך הגלוסם בפסם סדכיות
 מהתדבקות בשכל הכללי הוא כאשר הזכירו ושאוות
 מהם הגיע למדרגת הכבואה והנה לא שמיצרו עד כה
 מאומה על אודותם רק הם כשאר בני אדם שזכר אין
 בהם : אמת שיש להם יתרון וכו' - ככר זכרו ברביעי
 פי' ג' : ויש להם הסתכלות וכו' - כאמרו עליהם ברביעי
 פי' ג' אך אם ומרחקו הרומק הוא אין לפאטיס אומס

מפני שלא הגיעו אל היריבם האלקים אלא כדרך הקצה
וזה מה שהביא אליו הקצתם וכו' וההתכללות הוא
על מה שקרה יד שכלם והשיג בזיוכר למעלה:
הטעמים החכמות המופתיות וכו' פירושו כמנומו ככל
תקנו החכמות המופתיות

שאר המלך למעלה כי א' דברים קרובים ומבוארים
בשרשי האמונות על דרך המדברים בדרך סתמיות
וכן קראם בפסוק הכחשת חכמי ארצו האמונ הנקראים
אלה הקראים בעלי חכמת סדברים ויוסף גלוי לזו
מה שיאמר החכם כי י' ולא

ישיב על חלק בדרך סדבר
ונעל הדבור יראה עלי
סוד חכמה וכו' אך אמנם
אשר קרוב הוא ששאר אס
זה אחיו בן בכת המתחכמי
כלל חכמה וכאילו נתיחד
בחס מהסכמת המנסה מנד
היותם בעלי דברים רבים
כמו שהעיד עליהם המורה
בראשון פ' עד באמרו על
אודותם שאמה תמצא דברים
יותר רחבים ולמונות כאיש
יפיש ואולי אלוכו נשירים
ונשקלו במלינו וכנחם להם
נפות דברים וכו' עכ'.

אמנם עקד המלה הזאת כראש היותו נגזר מלשון דבור
שכלו בחכמה ודעת ודברי הסבר ויבאנו על זה כאשר
דברתי: ובענין הנל הם לדעתי כת הפילוסופים המכונים
אקדמימי בלשון לעז והוא אס נגזר מן אקדמיאה שהיה
מקום בית מדרשו של אפלטון ביבוס עני יער ושורש
אנל ויפי אס שכב מרסליאו פיניכו באדומיו לג
אל ארץ זבת חלב ודבש נשא אפלטון את נפשו עם היות
לו עושר וכספים וכבוד ומגלות אבותיו רק את הכל נתן
מתנה לאחיו ולא השאר לעצמו זולתי נאלמ שדה וכרם
קרובה לעיר אתי' וקרא לה אקדמיאה שחס היס יושב
בשבת תסחמוכי כאשר עשו בני קמי מיתן משפ שצלו
מציר התמרי' מרשה של ריחו כדברי סאל והלכו ללמוד
תורה במדבר יהודה בנגב ערד עם עמאל בן קמ הנק'
יעכך ככתוב בלה ומשפחות סופרים יושבי יעכך וגו' האס
הקני הכא ה משמת אבי בית רכבי וגם לפי הדרם השואר'
בעלי החשב והאור' ותבאר עבינו על כל עני היעב
הסא פסיה עניכו ממונע בין האור ובין הסקד' וכס
עכס אנשי כת אפלטון כאמור' והאס הזכיר ססולכים
שהס אנשי כת ארכטו הנקראים בלשונם פירופטיטימי
על סס שהיו עשיכים בסכמותאדך הלובס וטיוולס אנה
ואנה' וכנר נקראו משאיים וכתבן תבין על מלס ג'
שהיא שורה על כת מן הפילוסופים נמשכת אחר דעת
אריסטו ככל דעותיו וארסטו עבאו ראש למשאי' ופירוש
משאיים

(הבטיהו) לא וקנו החכמות רבופתיות
(בטדון אין תכלית אחריו) כאלתקון שאין אחריו
כלים והתייחדו בזה ואין חלופ בין שני
אישים בחכמות ההם וכמעט שאין החכמה
בין שני אישים בבה (שיתחלפו אחר דר')
לא שחלקו נו אחר בן מהדעות במה שאחר
השבע גם בהרבה מהטבע ואס נמצא כת אחת
בככמת על דעת אחת רצה אין זה לחקירה
ותולד שיעמד עליהם דעתם אבל (שהם) לא כס
סיע א מהדברדיקבלו במנו כסיע פית' אנוריס
וסיעת אבנדקלים וסיעת אפוקראט וסיעת
ארסטו וסיעת אפלטון והולתם ובעלי (החשב
והאור) לא קל והרגליים והב כסיעת ארכטו
ורחם

הסכרות כמעט אין להם הסכמת מן זו והלאה בשום
דעת מן הרעות כמה שאחר הטבע ובהרבה מהטבע
רק הם מחלפים הדעות בכלם אין הסכמה בין שני
אנשים בהתמלמות ההוא רק אס יפיש זה מנד הסכמים
לדעת אס מן הפילוסופים אשר שאוהו להם אלוף לראש
כסומכים על קבלתו ואס אמנא כת אחת מסכמת
וכו' וכך הם דבריו ברביעי סוף סי' כה באמרו שלא
תכחילך הפילוסופים ותחזבו שאס חלק אפרים סיות
מכיס לנשך בצופת הנדור אבל התמלותם כלס לא
ישכול אותם שכל זלא יבכסו תמת סקזה ועוד כי אין בין
ענים מהס הסכמה אלא המקבלים מהס ססומכים על
דעת אסר אס אננדקלנים ואס פיתאגורס או ארסטו או
אפלטון וזולתם הדנה אין אסר מהס מסכים עם סניח
עכ': סיעת אחד מן סמדברים קבלו ממנו כסיעת
פיתאגורס וכו' מן המקום הזה נראה מבואר שאלת
המדברים אין משמיעים אכלו כפי מה שכתב עליס הר'
שמואל' תכן כביאור תלות המורה בשרש דבר זל'
המדברים סס לכת מן סמתחמים כלל סכמה גזוריס
במבואות לג לפי ספכל זלא לפי המבואות רק לפי דמיונס
ומכיל' כפי ארס כרוב דברים ממין המאמרי' סמספיקים
שאין אמתות להם נקראת חכמתם סכמת הדבר' כלומר
שאנו חכמים שכלית' עכ' אמנם לפי הנראה מדעת
הסבר קריאון על סס חכמת הדבר שהיה בהס וכדרך

עצמים חולכים כיהו לזמדי והם חולכים חזן למדינה
לא יושבים כדו שיתעמלו בהלכס לשמירת סכריאות
ענין אכל אחרים אמרו שנקראו על שם הליכתם
בארץ בית ושיאיה ולפי מה שראה מדברי החכר הנס
פוא מנהל בין סיפת ארסטו

לסיפת חולכים סכרי יוכר
מחלס סיפת ארסטו ואחר
כן זכר החולכים ועליהם
נחם פסם מסיפת ארסטו
ובאילו יש נימסם הערם
קנת וכמו כן יש לומר
בסיפת ארסטו ובעלו הנל
לא שאכבי לא דעתי ההכל
הזה מה טיבו : ולהם
בהתחלות דעית וכו' :
כאורו ברביעי סוף סימן
כה אכל התחלותם כלם
לא יסכול אומם שכל ולא
יכנסו תחת הקסה :
כהעלתם בספוס הגלגל
לומר שיהי כגון מה שכתמו

עלה וסכה בספוס הגלגל כאמדם שסכת זה היא להיותו
מבקש שלמות יחסר לו והוא שלימות המצוי לכנס כל
נד ולהתנע זה ממנו כי לא יוכל כל חלק ממנו להמא
יחד כנד ופאה אחת ינקשפו כזה אחר זה על התמרה
והעקב זה עקב זה וזה חלקו ותאורת זה יתרו זה כמין
סחוק כל השומע יתקן לו והוא שאמר יבוס השכל
וכבר זכר המורה בפני עד ארבע סבות לתכונת הגלגל
שהם כדרימותו ונעשו ושכלו ושכל חזקו אך לא ביאר
פניו המורה והעקב המזכר הנה אמנם הוא מנואר אכל
הפילוסופים : וכתמו עפם לזה הכוסף אשר לגלגל
להמא בכל נד ופאה משני ששכל חזקו להיותו כנרל
מגשם איכנו מונבל במקום ולפי כך יתגלגל הגלגל כנח
כל הפאוש ככל חלק ממנו לעונם חזקו להדמות אליו
כי על ידי הדמיו הזה ישג שלמות ויתעלה בו אהנה
ביתענוגים : והם הם דברים כדויים יבוס השכל כאמור :
וכבר עוררו על חלוקת עמונת הגלגלים כנר התכונה
ואתיותו ואיחודם : והנה הם ידנו ידנו גבוהה גבוהה
וגם ספגש לא תעלה בו כלם סכרות אנושיות בלתי
מסתלקות מן הספק : וכמו התענוגם בספוס וכו'
סכוס שיהי גישו עמומותיהם להתענה דין מחלוקתם
וכנחם להוכיח ענין אצילות השכלי מן העלה הראשונה
בזה אחר זה כמו שזכר ברביעי סוף סי' כה : ואין

התמימי מהמדע הראשון מלאך וכו' - כנאמר סס באמרו
על סס הפילוסופים כי מאחד לא יסיה וממנו כי אם אחד
וקנשו מלאך קרוב כאל מן הראשון ואחר כן אמרו
כי סמלאך סה יס לו כ' ערות : אחת שפוא יודע המאורות
בענוותו : והשני ידיעתו

ולזהם כדחתלות דעות מפסידות השכלים
יבוס השכל כהעללתם בסובב הגלגל שדוא
יבקש שלמות יחסר לו (כדו שיהיה ככתי
לכל צד) - לא ולסיות כנח לכל פאה ולמה שלא
יתכן זה תמיד לכל חלק יבקשדו על התמרה
והעקב וכמו והתעצמם בשפועים השופועים
בראשון יתברך ואין דתחייב מרמדע
בראשון מלאך וכן המדע בעצמו גלגל
והדרנו א אחת עשרה מדרגות ועמדו השפועי
אצל השכל הפועל ולא יחויב ממנו לא גלגל
ולא מלאך ודברים (הם בספוק) לא בהספק
למש' מספ יצור ובלין יש ספקו ואין הסכמו בין
פילוסוף וחביריו אבל ינצלו על כל פניאנתן
להם שבוה על מה שטענו במופשט הקישיהם
וכונו

בטול המחשבה הולת כרכישיסוף סי' כה כאמרו וואת
עצנה גרידא אין בה ספוק ומקשים עליה בכמה פנים
זכו : ודברים הם בספוק וכו' לפי שעניני ספר
היגיה הם רחוקים מאד מהקשתנו הפלגי המאמר
שהפילוסופים האוטנים לייסד דבריהם על אדני המופת
אמרו דברים זרים פסם בספוק וחלשת ראייה למטה
מספר יגיה : וכבר ראית היה שהורגל בלסונו לשין
הספק' על מה שאין לו מופת רק סכרא חלושה גרידא :
זכונת כדרכו שמעט הוא הספוק שהכפיקו ראייה בוס -
והוא למטה מן הספוק שנספר היגיה : וכבר זה בכלן
אכל אצילות השכלים כי כן נזכר סס ענין האצילות סוס
לדעת הפילוסופים אכל ענייני ספר יגיה להורות אך
כתרנו כדרימין האחד פשוטו ושם כאמורה מהדברים
שאים מספיקים הכל וכו' ועיוני שמד : יוכלן יש
ספקו : לא כוף דבר שאין ראייה על דבריהם אכל גם כן
יש דרבה בטלים כנגדם : על מה שטענו ממופשט
הקייכוס : דל בהקשה מופשטת מן הקבלה כי אין
להם דבר מקובל על מה שימוכו וחסו דומם למאמר
בראשון כי' סך אה סכריש הקשותיו הכניסם אל הקדמות
במחשבתו המופשטת ולא ראה לשאול על מנין שני מי
שהיה לפכו וכו' ואלו היה הפילוסוף באומה שישכל
מקובלות וכו' וכבר זכר זה למעלה באמרו יש להם
המחלוקת

התנלות למה שתגדלו לך קשה להפדר הכנזיה וכו' :
 וכוונו הטוב וכו' : **כאמרו בכישי סי' י"ג** אבל גם על
 הטוב וסודו מן סוד וכו' וקצו התימון השכלי וכו' :
 אחר שלל ימיו למה קצו וכו' **כאמרו על אדפטו**
כראשן סי' ס"ה שזעזעו את
 שכלו ומחכתו בעבור שלל
 בית נדוד קבלה ממי שיאמין
 בהגדמו וכו' : אשר הוא
 כדאיים : כדכחו כראשן סי'
 כ"ה הקבלה הכמשת שהיא
 כמרחא העין :

סימן טו כלל מקונני'
 מן הדעות
 וכו' זהו העקר אשר שלל
 עליו בתחלת המחמר
 שימיעהו דברים קרובים
 ומבוארים כשרטי האמונות
 על דרך מקדמים וכו' אל
 שהקדים לו הסדר ביאור
 עמיכו טכעיים למצן יעלם
 במדרגות על מונח החכמה
 פאלקית וכמו שזכר וכו' :
 פ' : חכמו שרטי וכו' : אשר
 יבקשו לעשו סמוכות לפקרי
 האמונה כראיות שכליות
 על פי החכמה סדנית
 להשיג הדברים כדרך העין
 וכמו שזכר על זה מה שזכור
 הסדר כסתימת הסדר סוף
 סי' כ"א באמרו ונענוב ראית
 שקראים כמות דוד לכחו
 ואתה שלמה בני דע את

אלקי אבך וענדכו וראיתם מזה שניין לדעת וכו' :
 חכמת סדנים : כבר באמרו על זה בקודמת :

סימן יו אין כזה תועלת וכו' : כי מעשה
 סדודין הוא זה לשאת ולתת כדרך
 שיחכם ולדעת לעות את יצף דבר אומם הסדר דורש
 לבות וכליות מחימות תסינה וכאמרו למעלה סי' כ"א
 שיחידים מטיה להם האמונה בטבע וכו' עד אמרו ואני
 מקום שתיים מהיחידים ססם : מעט הוא וכו' : כל זה
 עד סוף הסמקא ככלל עניינו באמרו כרכישי סי' י"ג וכל
 מי שרדק התימון סוף הסוף אחרו כעלי הראות
 שאת ויכונו בעשותם להאמין להם עם סמימות דבריהם

וענין משלם מה שלל ויכונו להאמין לפירוטוסים עם
 דקות מקויות ויוסי קדר סדויהם ומה קנראה עליהם
 מהמכות אך אין האמין הולכים אהריתם כללן הכשפות
 מהכבאות כחמת רגמו ט"ז כהרדים דברי אש"ז : **הדרה**
הקדמי : **זינח לומר** הדרה
הקדמון כחשבות ודעת
מגבלים כחשבות שקראם
 כדברים סיון י"ג :
 ובעל הדבור יראה עליו הוא
 קבאם וכו' : כדבר המורם
 כשלי פ' טו : באמרו שרוב
 החשבות שהם שסכילו וקעש
 של יניכו דבר מן החכמות
 יגורו על קדמות העולם
 קבלה ממי שהמפרומם
 חכמה האומרים בקדמותו
 וישלכו דברי כל הכניאים
 בעבור שאין דברים כדרך
 הלאוד אבל כדרך ההגדה
 בשם כל וסוף הדרך אשר לא
 כמיטרו כדק יומדי ככלים
 השכלי פ' : לא ישיכהו
 מהם משיכי לפיותן קיימות
 כפשו קיום סוף כל ימות
 שילמדו : לאמרים : סיכס
 כפשו : כמה שילמדו :
 וכפשו למיירו : כמה
 שילמדו אל הולת : כמה
 שיביאהו מהספקות וכו' :
 כי מה שיביא מן הספקות
 כדרוש שהוא אשר יחקרו
 יכלכל שכלו ולא יעשא סכלט

פי טו אמר חכונתי
 השביעני בחסדך
 כל לים מקודרים
 הדעות אשר נתבררו אצל חכמי שרטי
 האמונה והם הנקראים אצל הקראים בעלי
 חכמת הדברים :

סי' יז אמר החבר
 אין בזה תועלת
 זולת ההדוד בדברי'
 והעור על מה שנאמר הוי זהיר לא ללמוד מורם
 כמה שתישב לאפיקורוס כי החכם התמים
 כמו הנביאים על הדמיון כעט הוגי שיוכל
 להועיל אדם בדרך הלאוד ולא ישיב על
 חולק בדרך הדבור ובעל הדבור יראה עליו
 הוד חכמה עד שישב לו השומע יתרון על
 התמים הוגי החסיד אשר חכמתו אמונות
 לא ישיבא מהם משיב ותכלית הדובר הוא
 בכל מה שילמדו וילמדוהו שיכנס בפשו
 ובכפש תלמידו האמונות אשר בכפש התמים
 ההוא המוטבע ואפש שתפסיד חכמת הדברים
 הרבה באמונות האמת כמרו (שיביאהו)
 לא שיכאוסו בהכפכות והרעות דהנעתקת
 כאשר

לו מן הספקות אשר יעורר וסם יפול סדוד ולאמכותו כוס
 סנה כשחמה : וכמקדם הזה יקרהו כמה שיביא כדרוש
 שהוא מסדוד כשעתקו מטעם איזה חכם מן העלובות
 והדבר שהוא אשר לכחו פונה אליו וראה מנגד לאמונות
 ולא יעשא ידיו ורגליו כנית מדרשו להטיל שלום בין שני
 המחירים וכמלת אמרנו כפסלת מחוק ככלונו על
 דרך אמרו סי' ז ומי לכו ככפש סובלת וכוד אמרו ולא
 יגי' א האמו'עד שיכור על דעו רבות מהאפיקורוס
 עכ' : ולשון אמרו ודעות הכשפות הוא דומה למאמר
 הכוזרי סי' י"ג זה אשר וכרת מעטין ככפש והשכל ולא
 האמונות אומם הוא מופתק ממש שאתם זוכר מדבר
 וזלתי :

וענין משלם מה שלל ויכונו להאמין לפירוטוסים עם
 דקות מקויות ויוסי קדר סדויהם ומה קנראה עליהם
 מהמכות אך אין האמין הולכים אהריתם כללן הכשפות
 מהכבאות כחמת רגמו ט"ז כהרדים דברי אש"ז : **הדרה**
הקדמי : **זינח לומר** הדרה
הקדמון כחשבות ודעת
מגבלים כחשבות שקראם
 כדברים סיון י"ג :
 ובעל הדבור יראה עליו הוא
 קבאם וכו' : כדבר המורם
 כשלי פ' טו : באמרו שרוב
 החשבות שהם שסכילו וקעש
 של יניכו דבר מן החכמות
 יגורו על קדמות העולם
 קבלה ממי שהמפרומם
 חכמה האומרים בקדמותו
 וישלכו דברי כל הכניאים
 בעבור שאין דברים כדרך
 הלאוד אבל כדרך ההגדה
 בשם כל וסוף הדרך אשר לא
 כמיטרו כדק יומדי ככלים
 השכלי פ' : לא ישיכהו
 מהם משיכי לפיותן קיימות
 כפשו קיום סוף כל ימות
 שילמדו : לאמרים : סיכס
 כפשו : כמה שילמדו :
 וכפשו למיירו : כמה
 שילמדו אל הולת : כמה
 שיביאהו מהספקות וכו' :
 כי מה שיביא מן הספקות
 כדרוש שהוא אשר יחקרו
 יכלכל שכלו ולא יעשא סכלט
 לו מן הספקות אשר יעורר וסם יפול סדוד ולאמכותו כוס
 סנה כשחמה : וכמקדם הזה יקרהו כמה שיביא כדרוש
 שהוא מסדוד כשעתקו מטעם איזה חכם מן העלובות
 והדבר שהוא אשר לכחו פונה אליו וראה מנגד לאמונות
 ולא יעשא ידיו ורגליו כנית מדרשו להטיל שלום בין שני
 המחירים וכמלת אמרנו כפסלת מחוק ככלונו על
 דרך אמרו סי' ז ומי לכו ככפש סובלת וכוד אמרו ולא
 יגי' א האמו'עד שיכור על דעו רבות מהאפיקורוס
 עכ' : ולשון אמרו ודעות הכשפות הוא דומה למאמר
 הכוזרי סי' י"ג זה אשר וכרת מעטין ככפש והשכל ולא
 האמונות אומם הוא מופתק ממש שאתם זוכר מדבר
 וזלתי :

זולתך ע"כ והורה על הכלכל סקודס מנה ספק
 שתצטרך מכתבגורו ומנה ספק מתעורר מכה מאמר
 אשר מן המסורתיים בחכמה: כאשר בראה זכור
 משל לאה ומסוד לקוח מן הסאים ללמוד מקנני השיר
 דונה לומר לחבר שירים

כמה בחשק ובמאור
 ודונתה הלצון סתמכר נשמי
 ב' ע"י נאמר ותחלת מה
 שתמר בחקנה השיר ענין
 אלה השבי נמיס וכו' עכ'
 זהב הם ירבו מורו ומשפטו
 וחקים להניח הצד על
 מתכונתו וכמה טרופות
 וטרחו עד בואם לקנה סבור
 בזה דבור על אשכנז אשר
 יוצגוהו בקבה אשר כזולת
 עמל מי שזוכן בטובו לומר
 שיר מעילה שבזרים כמו

פכמאלו רבים ככוסים לכך
 מזהש יצירם כאשר בזוכינו
 משפנו באובותינו שפרו לנו
 וככה כל סתמלות הכלתי
 מוטבע בשיר הוא להדמות
 לתוטבע ובן הענין נמוטבע
 התזים נעניינו האמונה אל
 הכלתי מוטבע בהם כמו
 שהלוד ילך ונושא מן
 ביאור יומה שאמר
 וכמשג להם המים זכור הוא
 כעין אמרו כראשון ס' עה
 והדברים מבחילים השומע
 וכלשון המורה על המדברים
 ראש פ' עד מהראשון באמרו

ואולי אוזנו בשירים ובשקלו
 דברים ואולי באמרו כלשון
 השומע ולהשמיד המתכוין עכ'
 בשום סק ומשגט לדרבי שיר והיותם משמיעים
 בעבורים בחכמה פואת דברים מבחילים כחכמה
 ביתר החכמות על פי עדות המורה כמדובר:
 הוא טועם וכו' דונה לומר מות טעם לשבח בחשק
 שירו ולא יבא מתחת ידו דבר בלתי מתוקן: והם
 גבלים ללידו מכי הניכס גבולות השירים למספר
 פשוטאיים לכל דברים ולכל משפטים ומודיעים

כאשר נראה מאש לומדי מקצבי השיר ומדקדקי
 במשקלים ובשמע להם המייה ודברי מבהילי
 בחכמתם ונראה המוטבע הוא טועם משקל
 השיר ולא יעבור עליו דבר בלא מנוחל בשום
 פנים תכלית האנשי ההם שיחיו כמו זה אשר
 בראה סכל במקצב כפני שאינו יוכל ללברו
 להם ורזם יכולים ללברו גמלת כי המוטבע
 הורה יוכל ללמד מוטבע כמוהו ברבו מעט
 וכן העם המוטבעים לתורה ולהתקרב אל
 האלקים יקדחו בגפשיותם בניצוצות מדברי
 רחסידים וישבו באורות בלבנות וזולת
 המוטבע הוא צריך אל חכמת הדברים ואפשר
 שלא תועיל זה ואפשר שתזיקו

סי' י"ח אמר הכוזרי אינני מבקש ממך
 שתעמיק בענין הזה
 אבל אבקש ממך דבר ברשש האמונה יהיה
 לי למזכרת מפני ששמעתי שמעו ונכספרה
 בפשי אליו:

סי' י"ח אמר החבר (פיק א') (תחלה
 מה שצריך להעמיד
 חדוש העולם ולקיים הדבר בבטול קדמות
 העולם) לא תמלט מה שצריך להעמיד החדוש
 לעולם סדבור כנטול קדמות העולם גם הירח
 החולף אין לו ראשית הנה האשים הנמצאים
 בזמן החולף עד העת הזאת אין תכלית להם ומה
 שאין לו תכלית לא יצא הפועל ואיך יצאו
 האישים

שביאר עם המורה לאמר שהמדברים אין הפרש אלם
 בין מנאות דברים אין תכלית למספרם מפורדים
 יחד כאלו תאמר אישי אהם הכינאים עיה'
 או אמר שדברים הניצבו במציאות אין למספרם תכלית
 ואע"פ שבעדו ראשון ראשון כאלו אחרת ראשון בן ועקב
 ועקב בן ועקב ויבא בן אברהם בן אל לא תכלה בו זש
 גכ אלכלם שקר כראשון ועל זאת כתב המורה נפ' עד
 הנכור זול יבזין בעל הראים אל אשר מהמבין אשר
 איסיס הויים כספרים ויזים מנמות וכוכתי א זמן עכ"כ
 ועיינוב לפי אמונת הקדמות כי כל אש מהמין הטול מן
 עוזן

כד כרים כנסותם: וכן העם המוטבעים לתורה יכו'
 לפי דבור דרבי סי' י"ח באמרו זכורו כפשות להאמין
 להם עם ממויות דכריסם ועובי שפליסם וכו' כמו
 שזכרנו בשקף זו:

סימן יח פרק א

בטול הקדמות

תחלה מה שצריך להעמיד
 חדוש העולם לקיימו להיות
 ידו אחת משפעת לנטול
 הקדמות וידו אחת מכלת לקיי'
 דבר החדוש על כן רצו
 לשמיהן מן מונח דבר'

וספסס השני יומר נכין
 כשיני על פי מיו יאל משמנו
 סדברים פשוט מחד שמחלם
 מה שצריך להעמיד החדוש
 הוא הדבור נכט לסקדמות
 ואחרי בן הפרק השני ימשך
 טעמנו בהעמדת החדוש:

אם היה ספולף וכו' רצו
 אלה הטענות שמה הפרק
 תמונא רישומם ביכר בדברי
 המורה פ' עד מהראשון אך
 עם תשובתם נגדם כי לא
 לרנון היו לפניו ויסודם
 ופרשם ההקדמה האחד
 שצדם מסדברים זוכר
 שם פ' ע"כ היא האומרת
 שמינאות מה שאין תכליש
 לו הוא שקר על כל עמך
 גם כנול זה אשר כורזם
 כדור הולך ודור בא וכמו

שביאר עם המורה לאמר שהמדברים אין הפרש אלם
 בין מנאות דברים אין תכלית למספרם מפורדים
 יחד כאלו תאמר אישי אהם הכינאים עיה'
 או אמר שדברים הניצבו במציאות אין למספרם תכלית
 ואע"פ שבעדו ראשון ראשון כאלו אחרת ראשון בן ועקב
 ועקב בן ועקב ויבא בן אברהם בן אל לא תכלה בו זש
 גכ אלכלם שקר כראשון ועל זאת כתב המורה נפ' עד
 הנכור זול יבזין בעל הראים אל אשר מהמבין אשר
 איסיס הויים כספרים ויזים מנמות וכוכתי א זמן עכ"כ
 ועיינוב לפי אמונת הקדמות כי כל אש מהמין הטול מן
 עוזן

מזון סגולתו אל מה שלפניו מקדם אין תכלית להם וכן
כל איש מזה ששון בעצמו מאחר אותו הזמן המזבח באלף
שנה על דרך משל אל מה שלפניו מקדם אין תכלית להם
וזו הכלל פארוזן יותר מן הכלל הראשון במשפט
סגולתו באלף שנה ההם ויחייבו במחשבתם בואת
הנחיתה שיהיה מה שאין תכלית יורה ממה שאין תכלית
וכיוצא בה יצאו בסגולתו הנגלה גם ויחייבו חזרו
במחשבתם שסגולתו אין תכלית להם יותר משגולתו אין
תכלית להם והם מקיימים גם כן בין סגולתו נגלה אחד
וסגולתו נגלה אחד יותר מאחד ממנו וכל אחד מהם אין
תכלית לו וכן יצאו בכל מקרה מהמקרים המתחדשים
ששם ימנו אישיהם הכפירים וידמו כאלו הם בנאשים
ובאלו הם דברים שיש להם התחלה חסוימת ואחד כן
משימו על הנחשב שהוא או יחסרו ממנו וכל לו עניינו
מחשבים אינם מנאשים וכבר הנה אנוכר אלפראני על
קדקד וזה ההקדמה וגם מקומות הספק בכל פרטיה
כמו שתמצאוהו מובאר נגלה עם ההתבוננות המופשט
מן התאוצה בספרו שידוע בנמצאות המחשבות עכ"ל
אמנם בעל חובת סלכות בעמד סיפור פ' ה' לקח לו
מכתיבות באלה בקיום הקדמתו השנית שהתחלתי יש
תכלית למספרן וכיוון שיש תכלית למספרן יש להם ראשון
שאין ראשון לבני זול וכיורו ההקדמה השנית הוא על
סדקך היה שכל מה שיש לו תכלית יש לו תחלה כי כבר
יתברר שכל מה שאין לו תחלה אין לו תכלית מפני שאם
להניע בדבר שאין לו תחלה אלגבול שיעמוד האדם
אצלו ומה שמנא לו אחרית נדע כי היא לו ראשון אין
ראשון לפניו ומתלה שאין לה תכלית וכל אשר נעמוד
על תכלית מהתחלמות הנמצאות בעולם נדע כי היא
להם ראשון אן ראשון לבניו ומתלה שאין לה תחלה כי
אין התחלות מבני תכלית לתחלתם ועוד מן שידוע כי
כל מה שיש לו חלק יש לו כל כי אין הכל כי אם כלל
מלקיו ולא יתכן להיות חלק למה שאין לו תכלית
כי נגד החלק איכו כי אם שגור סדר משיעור כי
שיעורו הקטן בוגר את הגדול כאשר זכר אקלידס
במתלה המאמר המשימ מסדר השיעור ואם נעלה
במחשבתנו דבר שאין לו תכלית נפעל ובפרט ממנו
קדמו יתכן הנבאר פחות ממה שסיה קודם בלי ספק
ואם ישים השאר מאין תכלית יהיה דבר שאין לו תכלית
גדול מדבר שאין לו תכלית והוא מה שאי אפשר ואם
יהיה לשאר תכלית אם נבטיע על החלק המופשט ממנו
והוא יש לו תכלית יהיה הכל דבר שיש לו תכלית וכבר
יש במתלה דבריו מאין תכלית ואז יסו במתלות
ומאין תכלית וזה הסך שאי נסויית ולא יתכן להכריח

ממה שאין לו תכלית חלק כי כל מה שיש לו חלק יש לו
תכלית יתנו ספק וכשחלק ממה שינא אל נגד
היהו בעולם מן האישים מוימת עד ויה משה פה
במחשבתנו יהיה חלק מכל אישי בעולם והוא מניע עד
תכלית אל הכל הוא הניע אל תכלית מספר וכיון
שכל בעולם היה מניע עד תכלית נדון שסיו מחלוקתו
מניעות עד תכלית מכבר וכדון כמות שיסו לעולם
זה ראשון אין ראשון לבניו וכדון נענוז וס לפניו
התחלות בראשיתן כאשר הקדמוני עד כאן דבריו
וכעים כי תשמעו בעתך למה שנענוק אליהם נכסאי
ידי אל מקד ביאר סדברים נפרט וכבר הראית לדעת
כי ראית כאלו יש בהן משום דרכי המדברים ונפעל
סה שלום בראשית הראשון פ' זו הנה על קדקד בעל
העקרים שאמר כי על דעת ארכטו ממאין הקדמות
יכחיש משה והמשיח ואיש משיח שידיע במאד כך יחייב
לו להכחיש לפי שהאיש שלא ימנא אלף בהמנא קודם לו
אישים נכח אל שישנא לעולם לפי שהנכח לא יכלם
לעולם עכ"ל וכתב שם בעל גוס שלום כי הוא טעם
בדרך אשר ספק בה אשלטון בחדוש התנועה שהוא אמר
כאשר תמודע בכאן תבועה לא סיהיה הנכח לא ימלט אם
שהיה התנועות אשר לפניו והתנועה אין שתחלת
להם ואם שמתיה להם התחלה ואם שלא היה להם
התחלה הכח מניאו והתנועה הרמוזה למה מנועה וזו כי
סיו אלו התנועות אשר כבר נמצאו לא ימנאו עד שיכלו
לנכחיה תנועות אין תכלית להם ושלאמות וכליון מס
שאין תכלית לו מנועה עכ"ל אשר כן סלון בעד
ארכטו והיה שם עיו להדו מעליו כח הראים הזאת
וכלל סוכוס שאילס סיה זס מנועה אצלו אם היו ספסופו
ססן סקורמות משודרות כדור ענמי עד שינדק לומר
שהתנועה הזאת היא אחרונה לקודמות אליה אמנם
להיות עניותם בכח ובתקרה לא ינדק גם ראשון
ואחרון ומנאו תנועות אין תכלית להם משמי מביע
ראשון נכחו אין התחלה לעצולותיו ולא היה קנתם קודם
קנת אלף במין מן סמקדם לא בענמות וכך הענין
באישים סבכת הנולדים עד משה חולתו כנא זה אשר
סור זה טיה מסוייב סבכת סמנא בכח שימנא סלק
ממנו אשר חלק וזה לכליו תכלית וזאת אשר דבר
בעל כיה שלום בנארות דבריו המכרים וארכטו זה לא
כחם על כבוד השילוטוף בשכבר ורעמו ננות סכרתו
ורעת דעתו כי כחם היא רק להראות שכוס אלו
הסכמים נשיון ספילוטופי ורנו להמחם יותר עכ"ל
ואולם לא היה ראוי לסאשים הסכר נכאן עם הזמן
מכיא מופתים לא אמן גם שהיה אינו כזה רק כמספר
דבריו

דכתיב וזכרו וכתבו ספר המלך מידו כי טו' וכן יורה אחר
כן סי' ז' נאמרו וכלו ספק זה אשר זכרת וכו' אמנם
הוא מועתק ממה שאמר וזכר מדברי זולתך וכו' .
וכל שכן ספדך ית' הרלבנ' בפשי' מספר מלחמותיו פ'
להטיל ארנה דכרו תרבעו

ולפעמיו החמה הזאת על
עלה' שיחייב בזמן היותו
בעל תכלית בכמות והכבוד
כוח מופתים שהזכרו כאן
בדברי המכיר והרבה נאמרו
על זה לפי שדעתו משכו
פאכל כי האדם סגור עין
הטעם עושה פרו למימי
הישראל' ועוב אשר פאחח
דרכו כיה אך מאוסן ספדו
אשר ספס תמס יודין :

האיש' רונה לומר ספדטים
שכלל מין : המולף' רונה
לומר חומן המולף : ואין
ספק כי למולף ארשון וכו' .
פרי זו ראיה ספית מאד מה
ספדו מן טעם המספר
ספדו המספר על כל האיש'
היונאים אל המציאות כי
המוניא במספר נכח רכ

לכלו כשם יקרה מוגבל בפעל עם היומו בכח ההוספה
לחוסף עליו בהכנס וכהנה' ומה שאמר ולאיש' המכניסים
וכו' רונה לומר לאיש' אשר ינאו אל המציאות עד עתה :
כי בכח השכל וכו' רונה לומר כי אשר יאמר היום שאפשר
להוכיח על המספר עד אין תכלית אין זה רק בפעל
ההוספה לא שכולל מיעולם להעמיד מכפר יסיה ככת'
ועל הדרך שניאר הרלבנ' בפשי' מספר מלחמותיו סוף
פ' ד' : כי אם מה שינא וכו' עניינו כי אמנם מה שינא
מין הזוהפת הוא אל גבול ספדל הוא לעולם בעל
תכלית בלי ספק' אולם הרלבנ' במקומו המזכר גמר
אומר שהמספר לא יתקוף לא בכח ולא בפעל אל מה
שהוא בעל תכלית במספר וכ' אז זה מכת שמי הקדמות
סאחח שכל מספר הוא בעל תכלית לפי שכל מספר הוא
אם זוג אם כפול וכל אחד מהלוי הוא בעל תכלית'
כשכית שהמספר אין לו כח בואת ההוספה על פיהיה
דבר אינו מספר אבל על שיהיה מספר יותר רב ממס'
שהיה ינא לו מה שאין למספר כח בואת ההוספה
שדמי כלש על פיהיה מספר בלמי בעל תכלית וככך

התנבאר לו שאין נמתדבק כח על חלקים בלמי בעלי
תכלית במספר' אבל העדר התכלית הכמות בחלוקת
האחזקת הוא בפעל הספוקה וכו' כמבאר שמה' .

וכוכף עוד מה ש' המרוך על זה בשני כו' : ומה שאין
לו תכלית וכו' : רל' סאס

האישים רדם אל הפועל ודם אין רדם
תכלית מרוב ואין כפק כי להולף ראשון
ולאישים הבכזאים כספר יגיע אל תכלית
כי בכח השכל לבנות אלפים ואלפי אלפים
כפול' עד לאין תכלית זה בכח אבל שיוציאה
אל גבול הפועל לא כי אם כה שיציא אל גבול
הפעל ונבנה אחר כך הבנין הוציא אל הפועל
יש לו תכלית בלא ספק ומה שאין לו תכלית
איך יציא אל גבול הפועל אם כן לעולם
התחלה ולסבובי הרלבנ' כמספר בגיעת אל
תכלית' וכזה כי בה שאין לו תכלית אין לו
חצי ולא ככל ולא ערך בספרי ואנחנו נדע כי
סבובי גלגל השבש חלק ספרי עשר בסבובי
היורח וכן שאר הגלגלים קצתם ינאו

קצתם ויהיה זה קצת זה ואין ככה שאין
לו תכלית קצת ואין ישוב זה כבו זה ובן גילו
אין לו תכלית ורוא קצת כמנו או גדול כמנו
רוצה לומר שהוא יותר כמספר או פחות כמספר
וכזה

אל תכלית : וסיה זה קצת זה וכו' : הכס נעם זה בשפתו
של בעל חובת הלככות המזכר למעלה באמרו כי כל
מה שיש לו חלק יש לו כל כי אין הכל כי אם כלל חלקו
ולא יתכן להיות חלק למה שאין לו תכלית כי גדר סחלק
אינו כי אם שיעור נפרד משיעור כי שיעור הקטן סופר
אח גדול וכו' והיו זו ראיה רביעית שהמחומר מסלק'
משם יפרד אל החלקים הכס' ואם היה קצת לכתת סיה
מוגבל במספר מה שלא יכפר מרוב : ואין ישוב וכו' .

יב זה כמספר הראים סאחח שהכיש שם בעל חובת
הלככות באמרו ואם נעלה במחשבתנו דבר שאין לו
תכלית בפעל וכפרוש אמנו קנתו יסיה הכשאר מיוס
ממה שהיה קודם כלי ספק ואם יסיה השאר מחין תכלית
יסיה דבר שאין לו תכלית גדול מדבר שאין לו תכלית
וכו' : וככלל ג' כדברי המורה שזכרנו להיעלת' והיו
שאמר אין ישוב זה כמו זה וכו' רונה לומר שיהיה מספר
בכובי הגלגל האחד ככת' כמספר סבובי גלגל התימי
סעבש הכתימו העולם קדטון נרטיס אמר לומר שכל
אחד כן גילולו של חכירו נכסון סלמי סבלית ואין יתכן
כתי 6 69 I זה שיהיה

זה שיהיה שום לו מה שהוא קטן או גדול ממנו. והוא
 מאמר שזה לאמרנו שיהיה הכת גדול או קטן מבנת
 עם שבארנו בכת גדול מספרו יש נכ ארכולאון כי איך
 ללשיכנו נכני ושפתיו אסנו לכדך ולת כמה שגדולתו
 אין חקר אשר ימצא עם גדול

מניאותו הלא גם הוא יאמר על סדרו וחדל לעולם
 אך חמכה האשר ראינו ויהיה על המניאות ידענו כאמנם
 כי היה לו ראשון אין ראשון לפניו ומלה שחין לס תלס
 וממנה תוכלות חיי מניאותו כסודוכר :

ממנו והנה היה זה נידנו
 לליה המשות : וזהו איך
 פניו וכו' . שמוע סבור
 שאין בין ראה זו השצית
 לראשונה אילו כחלל כמצי
 אאנם עם טוב הבחיה כמצי
 בינוסם הכלל כיכר כי עם
 סעביר כשקפמו על כלל
 האישים שבוחן החולף . שלא
 היה הכלל הסוף הכנת יונא
 אל הפעל . ועתה נמנס
 כנעתו לכל פרט ופרט
 מחייו כמנאסם לפונה שלא
 היה שום אחד מהם יונא אל
 סעניאות מפני נורך קדימת
 הכנת . לדוגמת מה שכתב
 בעל ספקרים כדבריו

וכזה איך הגיע בח שאין לו תכלית אצלו
 אם היה לפנינו בן הברואים ביה שאין תכרית
 לכספרם איך הגיע רבספר אליו וכאשר
 יהיה לדבר תכלה אי אפשר לו מבלי תחלה
 ואם איננו כן יהיה כל אחד בראשית צריך
 במציאותו לרבתין למציאות אישים לפניו
 אין להם תכלית ולא ימצא איש :

פרק ב העולם חדש כי הוא גוף והגוף
 איננו נבלט בתנועה ובנוחה
 ושתיהם מקרים בתחדשים עליו באים זר
 בעקב זה והרבה עליו חדש מבלי ספק בעבור
 בואו וחחולף חדש כי אם היה קדמון לא היה
 עדר ושניהם חדשים וכה שאיננו נבלט מן
 החדושים הוא חדש כי לא קדם לחדושים
 והחדושים חדשים אם כן הוא חדש :

פרק ג

פרק ב קייסם החדוש
 העולם חדש וכו' . אמרו
 הקדמו בפרק
 הקודם מה שימלט בו לפי
 שטמו קדמות העולם כל
 לקיים דבר חדשו כמופת
 היה שגם הוא יש בו משו דרכו
 סמדרנים האמורים והוכיחו
 המורה בראשון פ' עד ושוכרו
 עמו נאמרו הדרך כרביעי .
 אחרו שהעולם כלו מורכב
 מעצם ומקרה ולא ימלט
 מעצם מעצמים ממקרה אז
 מקרים והמקרים כלם
 מסודרים יתחייב שיהיה
 בעצם הטוב להם מסודר
 כי כל מחובר למסודרים ולא

סמוכרים למעלה וככלל כזה מה שזכרנו מטעם בעל
 סוכת הלכות שכל מה שאין לו תכלה
 מפני שאין להגיע בדבר שאין לו תכלה אל נכול שיעמוד
 באדם אכלו ומה שמכנה לו אחרית נדע כי היה לו ראשון
 אין לו ראשון לפניו ומתלה שאין לה תכלה . ופיא הראים
 המוכרת עם כדבריו תחלה והוף כי גם באחריתם כתב
 וכיון שכל העולם היה מגיע עד תכלה נריך שיהיו
 תחלתו מגיעות עד תכלית מספר והדיו כותן שיהיה
 לעולם סוף ראשון אין ראשון לפניו ונריך בעבור זה
 להגיע התכלות בראשיתו כאשר הקדמו עכ' . והנה
 זאת כוכת הסדר שגן המתייחס לכדון סוף הוא שכחין
 איך היה זה כחצרות פניגוע מה שאין לו תכלית אכלנו
 רונה לומר שאם היה לפנינו מן הכרואים מה שאין תכלית
 להספרם איך הגיע המספר אליו והוא . וכאשר יסו
 לדבר תכלה כאשר אכחנו רואים כאשר ישנו עם עמנו
 עומד היום . אי אפשר לו מבלי תכלה שהיה אם איננו
 כן יסו כל אחד מהאישים נריך במציאותו להאמין וכו'
 כלל ימצא כי יאכנס ויכל להסנה הואיל וכל סקודם אליו
 מן האישים הלא הוא אכלו באדרגת סנה אשר מניאותו
 תגוינה וכן מצינו לאיש סלך וכשעו אחרות על ידו
 שצאום קדימה עד בלי תכלית ולהעדר פראשית כככות

ימלט מהם הוא אחדות אם כן העולם ככללו מחודש .
 ואם יאמר אומר אולי בעצם בלתי מחודש והמקרים הם
 המתחדשים הכלים עליו זה אחר סוף זה אל תכלית .
 אמרו אך יתחייב שיהיו מסודרים אין תכלית להם וזה
 כבר שמוהו סקר . וזו הדרך הוא החוק שדרכים והטוב
 שפנס אכלם עד שרבים שסבוהו מופת וכבר קבלו בוס
 הדרך ג' הקדמות ינערכו אל מה שאינו נעלם מבעלי
 העיון . האמת מהם שמה שאין לו תכלית על נד כל
 האחד אחר סוף האחר . סקר . והצנית שכל מקרים
 מסודר וכעל דינכו האומר בקדמות סעולם יכחיסכו
 במקרה מן המקרים והוא התכופה הסכובית שארסעו
 ימשכו שהתכופה הסכובית בלתי הווה ולא כפדת זלות
 היה אכלו זה המתכופע אשר כנאמת לו הסכופה הזאת
 בלתי הווה ולא כפסד . ואין תועלת לבו בקיום חדוש
 שאר המקרים אשר בעל דינכו לא ירחיק לבו מחדוש
 ויאמר פסם כלים זה אחר סוף זה על בלתי מחדש
 (לא שנוי מתחדש) כסכוב . וכן יאמר כזה המקרים
 לכדו והוא הסכופה הסכובית רונה לומר כמנעת כנגל
 שאינה ממין מקרה מן המקרי המסודרים . ככה המקרים
 ההוא לכדו נריך שימסקר עליו וינאר חדשו וההקדמות
 כשלישית אשר קנלה בעל זה הדרך הוא שאין כמנע

פוחש בלתי העיס וספקיה רונח לומר העגס שהוא
הגדלו וזית שהצמינו בו ממקרינו ואמנם אם היה גשם
חורבנו מתאר וטובה כשי מה שיאר נמופת בעל ריבנו
נדון שינתאר נמופת הוות החצר הראשון והטובה
הראשונה הוות נכסדות ואו

עליה מציאות הנכונה ויהיה אל מציאות ה' מוכפן בו
וכו' על' והנה חסד לקח לו לברר מציאות המכר
המיוחדת המחדש כמות המחדש לא לפרו ולא
למחרו' עם היומי ראוי להמחדש בכל העמים.

ואם כן מי יחד לו זמן חלף
זמן להמחדש בו' בלי ספק
אין זה כי אם ביד אלקים
שחדש טובו כמות אשר בחר
בו' ודרך ההמחדש
ההגונה לכל המדברים בלא
ידעת ענינם מהי סכנת
הטובה הראשון פ' על דרך
פסמי:

פרק ג

אי אפשר למתחדש בלי סבה
שתחדשו בו אי אפשר
למתחדש בלי עת שיתחד בו יתכן לקבוע בו
לפניו ואחריו וחתיחדו בעתו מבלעדי בור
שלפניו ומה שלאחריו מצדך אל ביחד:

פרק ד

האלקים קיים קדמון (לא
יחלוף) לא לא סר כי אם
היה חדש היה צריך אל מחדש וזה מטעם
אל כה שאין לו תכלית לא יובן עד שיגיע
אל מחדש קדמון והוא הראשון והוא אשר
אנחנו מבקשים:

פרק ה

האלקים נצחי לא יחלוף כי
בור שנתקיים לו הדקות
התרחק מבנו והעדר כי חודש הנעדר צריך
אל סבה כמו שהעדר החדש צריך אל סבה
כי לא יעדר הדבר בחמת עצמו אך בחמת
הפכו ואין הפך לו ואין דמיון כי בור שהוא
רומה לו בכל פנים הוא לא והוא אחד
לא (יכופר) לא ימואר בשנים אבל חדש
הבועדיר לא יתכן גם כן שיהיה קדמון כי
לא זה כבר התבארה קדמות בציאותו ולא
יתכן שיהיה חדש כי כל חדש אמנם הוא
עלול לקדמון חוה והואך יעדיר העלול עלתו:

פרק ו

פרק ד

אלקים קיים קדמון לא
יחלוף וכו' עם
סלח לא יחלוף אין משמעותו
על העמיד סכרי אשר כן
יבא על זה פרק נפרד בלמה
האלקים נכחי לא יחלוף.
רק משמעותו עליו על החלוף
כאלו אשר שלח סר סימון.

וכן מציאתי בכפחא: חס
משתלשל וכו' כי סינו
שואלים על המחדש הוה
אם יש לו מחדש אם אין.
ואם אין לו מחדש זה אליו
ואלוהו' ואם יש לו מחדש
לא כשו' מלשאל על אודותיו

משינו שאלנו בכחם והיה ענין השאלה משתלשל אל
לא תכלית: ולא יובן וכו'. רינה לומר שלא יסכול
השכל השתלשלות במחדשים לאין תכלית שאם כן לא
כיה מחדש ראשון ולא לא היה נמצא סוף מחדש כי
הפעולים האמנעיים אין כחם בפעולתם וזלתי מכח
הראשון ואין ראשון למת שאין לו תכלית:

פרק ה

נצחיותו יתברך
כי בוח שנתקיים לו קדמות וכו'. והאלקים
קדמון כמו שביאר נפרד הקודם: כי
חדש וכו' רנה לברר שהקדמה שמה שנתקיים לו הקדמו'
המרחק ממנו ההעדר' ואמר כי חזר השוה בחדש מה
שיהיה כעדר וכהעדר מה שהיה נמצא הוא סימון שמי'
נריכים

יתבאר מופת חדש העולם:
עב' וסנה עם היות שהפכר
אינו אדם בלמונת העגס
החדש וצפון מקרינו רק הוא
לאמן בלי ספק שהגשם
חורבנו מתאר וטובה
אע"פ כן משגרי המורס ונליו
עליו עכנו מנורק הקקרה
נעקרה התכספסכוני עד
שיבאר סדושו וסמסמר
הראשון והגורס הראשונה
(שכח ביארנו עניניה ס'
ג') הוות וכפדות:
ונעקר גם סוף למקו ראיתו
עם נשול הכנת על הדרך
האמר כפ' הקודם:

פרק ג

אי אפשר למחדש בלי
סבה מחדשו כי אין
למחדש וכו' כנר ידעת מה
סכנת המורס הראשון פ' על
כי דרך המדברים להקדים
הקדמותם ולפסוק הדון
נמופתיה כי העולם מחדש

וכשהתקיים שהעולם מחדש התקיים בלא ספק שם
לו עושה חדשו' ואחר כן יביאו ראיות על שהעושה
הוא אחד: אחר כן יקיימו בהיותו אחד שאינו גוף.
זה דרך כל מדבר מן הושאפ'ים נדבר מה הענין
וכן המתקיים להם מלומתו אשר דרכו דרכיה.
אזכר אופני ראיותיהם והקדמותיהם: בקיום סדוש
העולם או כנטול קדמותו הם חלוקים אך הענין
הכולל את כלם קיום חדש העולם וכחדשו ימאמת
הסתורא בטנא'. וכאזר השתכלתי זה הדרך רקמה
כפשי ממנו רימוק גדול מאד וראוי לו שידומק כי כל
מה שיחשבו שהוא מופת כל חדש העולם וסינוהו
השקפות ואינו מופת גזור וכו' עד אשרו ואחר
שהענין בואה השאלה כך. אין נקמה הקדמה נכנס

קול יחודה מאמר חמישי סימן יח

ניכוסים אל פניה כי לא יעדר הדבר ממדת ענינו כמו
אלא ויכל ענינו להתחפש ואל כן היה ראוי שהקדמון
סוד אשר חשבה על העדרו אלא וידמה העדרו והיה
מחצת השכו ויהי אין לו הפך ולא דמיון בדבר המורה

כשני פ' א' מופ עיון שלשי
באמרו כי חמיוויב המניאות
אלא כיה השמות כלל לא דומה
ולא הפך ועלת זה כלל
המשיטות הנפוסים אשר לא
יעדיק ענינו דב' חוץ מענינו
עמינו ונעדר העולם והשכה
מכל כד אל אין השתמשו מ'
כלל - פכ - והכה הוכים
החנה שאין לו דמיון באמרו
כי מה שהיא דומה לו ככל
הפנים הוא הוא וכו' חס
כי החמר הוא סבת הפרוד
שההכלל כנודות הדומות
שאין הלוכין האחד מתחלק
מליכין אחר כמויו כי חס
מנה החמר המושא' ולו

ינטל הכושא' ההוא וישאר הלוכין פורח באויר היה כלו
ממקבן לליבין אחר הנשאל ואין החלוק בו במדרגותיו
בן הענין כנכונותו שאינו נוף כמו שתבאר פ' ו' אלו
ידומה אחר דומה לו ממכל נד' יהיה הוא הוא ויש אחר ואין
שני - ולא לא ישאר לא שיהיה הספק הוא הוא המעדיד
וזה לא ימלט אם שיהיה קדמון או חדש והכה לא ימכן
היומו קדמון כי אמנם זה האלוך שאכחנו מדברים
על אודותיו ככה המבאר קדמות מציאותו כל הקודם
מעולתם לא נעדר - ואם כמה שאין לו תכלית לא
העדידו - אך יעדידו כמה שיבא' גם לא יעקן
שהיה המעדיד חדש כי כל חדש וכו' :

פרק ו שאינו נוף ולא יקרהו בקרה ואיננו נגבל אבל בחו בבת :

מה שאינו מלט מן המדושים הוא חדש
וכבר הראית לדעת נפרק ל' סוף קדמון
כפ' כ' תכנו מטעם המורה מה שיש בו מן הנמנע
פיון סס : ומן שהקד שיקרהו מקרה וכו' כי הנוף
הוא נשאל המקדים - ואם איננו נוף כאמור גם המקדים
לא מנאו בו מנחו לפק דגלס - וכס הראים שואת הוא
פל מקיו הנוף כמבאר מדבריו - וכדרך מה שכתב
העולם בתחלת משה מורה באמרו שאינו נוף ולא יארכו

פרק ז האלקים איננו נוף כי הנוף איננו נבלט בחדושים וברו

שאיננו נבלט מן החדושים דאם הדט וכן
העבור שיקרהו מקרה כי המהרה עביותו
בנוף הנושא המהרה מעדל לנוף ותלך
אחריו נשואו עליה ודאליים יתברך איננו
נגבל (ואיננו) לא ולא בתיוחד בצד מבולתי
אחר כי זה בתנאי הנוף :

פרק ז האלקים יודע כל דבר קטן וגדול ולא ימלט מידועתו

דבר כי התבאר שהוא ברא הכל וסדרו ותקנו
כנו שאמר הנוטע צון הלא ישמע אם יוצר
עין הלא יביט ואמר גם חשך לא יחשיך
כוךך ואמר כי אתה קנית כליותי :

פרק ח

בעלי גשם כמבאר ברנבוי' כו' ג' ועל כן ידעק
דברו לאמר שכל דבר שאין כמו נכח רק הוא נגבל
ומתמיד אל נבול זה יודע לו מלת הנורא יתברך הרי
הוא נוף הואיל וגם המלאכים שכסם מוגבל ומתייחד
נכד מכלתי נד' כסם נשמיים כמו שזכרנו - והכה
הורה על היותו יתברך בבת מנה מה שאיננו נוף
כמו שהוכיח - ויש לכו כיוצא בו מדבריו בעל חובת
הלככות העוהד בשעתו שהמלאכי' נשמיים בשער היחוד
פ' ו' ולזה נחשך באמרו שפ' ז' שכל מוגבל יש לו תכלית
וכל אשר יש לו תכלית מסוכר :

פרק ז שלא יכחד בידועתו ית' דבר :

כי המבאר וכו' - כדמות ראה זו עשה סמורה
כשלישי פ' י"א וסךך אותה לפסוק זה ענינו
הכוטע אין וגו' וכבר קדמו לנו דברים על ככה בשלישי
ס' י"א באמרו וראם סמם שאין דוד הטעם האמנם הכוטע
אז וגו' וכל מה שאמר כממורה חקרתיו ודע וכו' .
עכ' ומה שאמר גם סךך וגו' אפשר שיהיו בו אל
הפרטים הממדיים מצויים הם לשתייתם להתיותם
אל הסתך ואעני כן לא כעלעו מצינו ודיעתו יתברך .

לו מאורעות הנוף - אמנם אין הראים שואת מבאר
מה שראינו נכ' להחזין כו' יתברך היותו נקי מכל המקרה
אף מן השכליים כענין המכחה והרנון ששכלי כו'
להיותו יתברך נכח וכל מדרגות המלאכים ככללות
כענינותו - אין מקום אכלה
לשם מקרה הוא עליו שאם
לא היה כולל הכל כענינותו
והמקרה משובל לנוף .
כמבאר המורה בראשון פ'
ע' כי כל גשם טעניש לנ'
שני מרים מן המקרים :
מקרים ישוניהו מנד התי
ומקרים ישוניהו מנד נודת
כמהון האדם ונמקו - עכ' .
ואשר שאל סמין הראשון
ירמו באמרו משובל לנוף
הולך אחריו - וכלל נדבריו
סמין השני באמרו נשוא
על ו' והאלקים יתברך איננו
נגבל ולא מתיחד וכו' - זס
נחשך לשעתו שהמלאכים

פרק ח

קול יתורה מאמר
חיותו יתברך אך לא כחיותנו :

זי כבר מקיימה לו הזכמה וכו' כמה שהזכמו מציאות מהרה את העולם ואת כל אלה יד

גבורתו שמה נחמה

בתוכו וברעת ועוד

התנאר נפרח האדם שזא

יתברך יודע כל דבר קטן

תחלצנו יאם כן נקיימה

לנו השיות שלא ינוור וס

אללנו כלפי שיות : אך לא

כחיותנו וכו' כדברו כשמי

פיה סאמרו ולא כאמר חיים

לא כחיותנו הוא כותמו כי

לא הננו אכחו מעולם

חיים כי אם חיונו וכלנו אלו

אומרים לא כדע מה הוא :

הנדרה וכו' כי נדר התי

אללנו מרנש מתנועע :

אלל שיות וכו' אך כוית

באיו שיוכן שיות לשכל

אמר בלתי נערך מעצמותו כי שכל אחד :

פרק ט

האלקים ספן כי וכו' כבר ידעת כי הדבר

הזועל בטבע פעולתו מונבלת אל

דבר אחד והוא מוכרח לפעול פעולתו המיושרת בכל

שקים וכל זמן אשר ימצאו שם כל הפלאים מרכיבים

לפעולתו מכושא מוכן ומרחק ראוי וכלל שלא יעקשו

מזיק אומנם הפועל כחפז עמינו לפעול כדנונו בלתי

הנבלה אל שום דבר כמו שכתב המורה כשמי פ' כב

פגורה השלישית שאומרת כי כל פועל שפעל בכוח

זרמן לא בטבע יעשה פעולתו מחלפו רבו והנה זאת

ראיתו ית' על היומו חפז כי כל הבא מחמו הוא באפשר

שיבא השכו או שיעדר ולא יסיה בלל או קודם העת וכו'

סכן ובר פראשון ושי מה שיבועל בו שיום הפעלתשלותי

וכג' ג' סורה על בדרך היומו מיוחד הכברא לפתחם

בשמו ביום הכברא לא לפנו ולא לאחריו והנה או

יכלתו יתברך על שמי העבייבים כשוה ונרין עבש

להעוה היכלת ההוא אל פעולת אחד שמי פעביימים

שיהיה שם חפז לכל אשר ימכון יטאו ולא ואל שלא יסיה

חפז וכו' וכבר כתבתי למעלה פ' ג' כי הדרך שום

חמישי סימן יח רפא

מהחיותדות האור אלה האורה על שם המדברים כראשון פ' על נדרך כפאשי : ויש לאומר שיאמר וכו' :

וזכור תזכור את אשר דברו סאמר כראשון פ' על דעת המדברים בתארו יתברך וזל ואומר לך מה שהכל

מסכימים עליו ויחשנו שהיש

מושלל ושלא ימשכו בו אמר

דברו נביא והם ארבעת

פארים חיוכול סכס ריבה

ואמרו שאלו פעבייב חלקים

ושלמות אשר מן הסקר

שיהיה סנווא כעדר מהם

מאומה וכו' עכ' וכבר

פשמדל שם המורה וכברקי

אשרילפנו ולאחריו לסרוק

עבין המארים ממנו יתברך

כי ענמו אשר פשוט ואין

עבין כיופק עליו בשום עביס

ואתה ידעת ושפעת כס' טו

זית כי אמר כונת לב

המדברים כן סן הדברים

המונא' הכה וסנה ארבעת

וזה

המארים הללו נזכרו וכקדו נדברו המנר בשלשת

סרקיו אלה הממוכים ולהרים עבשול מדרך עמו על

אודות המארים סאלה אשר האאנתה על סדרך ההוא

מרחקת את האדם משלמות איונת אחדותו יתברך וכמו

שהשמדל עליו כמויה כראשון פ' ג' ואילך רנה לחתק

העבין הזה כמה שיאמר כי מדעו יתברך המוכרס פ' ז

ושקדם דברו עליו כשמי סוף ג' ב' באמרו שהוא יתברך

עבס הסכסס ואין הסכסס ערס לו עכ' הוא לנדן

מסטיק עבלי ש נערך לאמרי היבלת והסאך אשר סווכר

כפ' ז' בי כעת יאמר שמדעו ית' הוא מיוחד כסגולתו

הכעלמת ממנו לכל אחד אשמי הסכסס ולא נערך לומר

שיכלתו על שמי פעבייבים בשום וכמו כן יאמר שמדעו

הקדמון הוא הסכה לכל מדע ולא נערך לומר שהסמק

ישיכ היכלת אל אחד מהם מכלמי האמר בי אמנם מאתו

יתברך הכל כידיעתו הפועלת והעיימו לטובס אל כב

אשר יחפזן בעדעו הקדמון לכדו שהוא עבס ככודו לא

ולת' וכפדק כפאשך אשר זה יוסיק ביובר על הדבר

ושמכסס לוס כפס סאמר כשמי פ' ז' וזל הדרך השלטי

והוא אשר ימייכו בה קדמות העולם להיות כל מס

שייביתסו הסכה שיבא כבר יבא ושכמתו קדום כענינו

יסיס הפתחייב ממנה קדמון וזה סיווב סלמי מאל וס

פאקסנו כמו שפסל סכמתו אשר סייבה סייסו כגלגליס

תשעה לא יומר ולא שחזר ולא יומר גדולים ולא יומר קטנים כן נשכל חכמתו במצוה אחר אשר לא היה מוצא קרוב והכל כמשך אחר חכמתו שתדירים אשר אינה השמנה אלא שחנכו נשכל מכלות נמוס דרך

שחכמו שהיו משפיע אחר שהרצו נכ כדעתנו כאשר אחר החכמה והכל דבר אחד רבים לומר ענינו וחכמתו שחכמו לא נלמדו בתארים עכ"ל וענין אחרו יש לאמר שיאמר וכו' הוא לכל יגזור אומר על אמתת זה באחד משני הפנים כי כן הוציא ענינו כשצק בארזו ברנטי סי' ג' כאשר

באשור נבדוד שאי אפשר לדחותו בין על העברת נק על האמת כמו מי ויכול וידע וחסד וכו' וכמו שביארנו שמה: זה משכיס לדעת הפילוסופים לסלק גנות התארים בארזי ואפשר שכונן למה שזכר בשני סי' ס' שהפילוסוף מרחיק מדת החפץ מן הבורא יתברך וכו' וימוקן הדעות אשר ה' ה' על ככה:

פרק י חפצו ית' קרבון והתארים דביחוסים אליו אינם במין תאריבו:

חפצו יתברך קדמו וכו' רצ' שהספן פדמו בקדמות מדעו איך שיהיה ענין התארים אם בדרך העברת או על דרך האמת כאמו וכבר קדם ענין החפץ הקדמון בשלטי סי' פג': לא יתחדש וכו' רצ' מקדם משפלו כעשו אמתה ויעש כרצונו הקדום והגדיל לצת אשר הים עם לבנו מי קדם גלי טנו והמחדשו כענם חפצו וכבר הפירושך בשלטי סי' פג' על הנמוס הנופל על זה ממה שכתב בעל הפקדים מאמר ב' פ' כ': והוא יתברך מי בחיות ענינו וכו' הורה כזה שאין שום תאר מארזו כופף על עגמותו ואיננו קנוי לו מחוץ רק הוא מכיפוס מברך כי מאמתת נבאנתו מקור חיים וכל שלמות במדרגה עליונה נשכנה ולא סבירה כמדע להיותו ככלל בחפץ מאשר כללם גם יחד באחד חפצו ית' קדמון כאות למדעו והדברים דומים למה שכתב סמורה בראשון פ' כ' שהוא יתברך מי לא בחיים וידע לא כמדע ויכול לא היכלת ומכס לא כחכמה אבל הכל שכ' אל ענין אשר אין רכוי בו עכ"ל כי מן חסדך מנא וכו' כי כבר גרדנו על אמתת סיוע

אחד ובהכרח שהאחרים נוכלת זה הדרך היינו גזורים עליו הרבנו וחסדירה לא מובל להרפא כי אם על פי הדרך האחר שהיו התארים בלתי נופטים רק הכל שכ' אל ענין אחר אין רכוי בו וכענין זה אחר המורה:

שהאחר על הפיוט הווי כמו שיאמר שהחוב והשלילה הם נודקות ושמתו ממלכתי ולא זה מאי' המסורר ירבו עננות אחר מסורר כי שם ידבר עם נפשו על משפט התארים בארזו אמתת לה ארזו אמת עונתו כל עליון שהכו' כי טובותיו ושלימותו של אדם לא יאמתו להתיחס אליו יתברך

מפני נד הספון הנכלל בפנינים ולפנים על היותם מחייבים הרבו ולא ירבו עננותם של אלו המייחסים תארים א' הכורא בדרך מיוכיי שהרי כעשו כזה מקבנים בין האחרות והרבו וכלא הם מהירים האחרים שהוא דבר לא ינובל השכל שאמו ולא יאמר עליו יכול וכו' פן יראה ממנו שהיכלת מוכף על עגמותו כענין היכלת הנאמר באדם והקש על זה כלי יתר התארים שקדם וכרם שלא יאמר עליו חפץ בחפץ חסם וכן בחכמה ובספיות וכמו שאמר בשני סי' ב' שאם יאמר סיים לא כמיותנו הוא כונתנו וכו' ואפשר שרנה בארזו כי מן השקר מנאו וכו' להודות על הכרת ארזו שהוא ית' חפץ בחפצו וחכם בחכמתו על אופן מיוחד בו שהרו אם היה חפצו בחפצו וחכמתו בחכמתו וכבר היה האדם בעל נביוס ורבוץ ויחבר באשר יתפץ כבודע' היה אפשר שתקרה מוסם סמורה כשחמדמן שלא יהיה רצונו כרצונו וכאמר הפסוק אשר עורר בשלטי פ' כ' גם כשקדמת אמתת פ' מ'

אבל סימרו כזה שכתב שם כי כל מה שיראה בכלל אלו הדברים מסתרים הוא לפי בחינת מדענו אשר לא ישתתף עם מדעו כי אם כסם לכד וכן הכונה האמר על זה שכוננו אמתנו עליו ועל מה שיאמר שהוא יתברך כוון אליו בשתתף וכו' עד כאן ויארך הספור על הדרוש הזה סי' כ' כי שם ניומו ואפשר כי על כן בא דבריו האחרונים זכרון היכלת לכדו כי אליו הוא נושא את נפשו לפי דרך זה על דברת וכלת האדם לפעול כמירמו ואין היכלת האלקים מעיקה אליו:

זה חשפיק למוכרת וזאת
 היתה בקשתו סי' יז באמרו אל
 אבקש ממך דבר נשרש האמונה יהיה לי למוכרת וכו'
 וכלי ספק שזה אשר זכרת וכו' מראשית כחאמר
 ועד הנה והנה זה הונבר
 לו מהמשך דבריה אשר
 הורו על סותם מועתקים
 מדעות זולתו וכן היה
 ענין שאלתו סי' א' לשמיענו
 דברים קרובים ומנוארים
 בשרשי האמונות על דרך
 המדברים וכו' ואפי' איני
 מבקש וכו' כל חמדת
 לבני אדם הוא לשמוע
 דברים נאים ונאים משך
 מטוב טעמן ואמונתן ומס
 שה' ומנגלה הדברי כבאמרו
 בשרשי האמונות על דרך
 המדבריה הנח להם והם קלי'

בעיני בערך לא מס' שארצו מיריע' דברי עמך אשר לא
 זומי מחבבם: וכבר אמרת לי וכו' אמרם זו לא
 מנאכוס היכן היתה זולתי כך הכעיתו (ואם אינו
 במתוכים) להיותו עתיד לבאר לו טוב טעמו בדרושים
 כאלה. אלא שלא רצה עתה להשיגם עליו ביותר
 מזה ונלמד שישלים נדרו לשבות לו פקדו בשאלת
 הגזירה והנחירה הנכללת בהטעתו סי' ב' והכנס
 יש לנו מה הודעה כי בכל אלה הפעמיים שזכר נכשש
 והשכל והאמונות: סיולו סדרות יותר ככוונת לפי
 טעמו ואמונתו של ספר: ואם לא עלה וזכרונם על ספר
 וחשב המלך כי עוד שוון למועד לשוב על חקירת כל
 אלה מטעמו של חנר ואמונתו: וקמה תפוקתו וגם
 נכנס לדעה מה שידובר מטעמו על שאלת הגזירה
 והנחירה: רונה לומר לדעת אם הגזירה אמת ואם
 סחריבות שקר שהיא שאלה יקרה הכי כנכרת ועקרית
 לעבינו של ספר שבושאו פכולל אשר עליו תסוב אחרתו
 הוא נודך כשרון המעשה הרבו כמו שבתנכו בהקדמה:
 זולתי ה' נבאות הותיר לנו סחריים השפית לפעול
 ולעשות: שוב עמלו בונו מנדל חקירתם על זאת הואיל
 ושוא תשובת אדם להשתדל בכשרון מעסקו: ועוד
 שהיה זה מכלל שאות החכמה שהכעיתו עליהם למעלה
 סי' ב' באמרו ואמר כך הגזירה והחפץ והיכלת שררה
 גבינו של שאלת הגזירה והנחירה כמו שביארנו וחסו
 עצמם ואפי' הכור שאין לך מנוח וכו': אך הוא שואל בזה

מה שדעת החנר נחוס סימנו לא כדבריו הקודמם
 שהראה עמנו רחוק מסאמכתם להיותם בזה בנוכח
 דעת המדברים ומצמיקם וליה לא מניח לא היה ולא
 כמקור אמור דעתך בזה: ואם לא מפרשהו על דרך
 זה נראה שאין בו כדי פניית
 טעם מכפיק למה שאין לו
 מניס מחקור על שאלה זו
 כפרט עמנו מן הטעם
 ההוא עמנו לא יהיה לו
 מניס מחקור על כל שאלות
 החכמה: רק אם באמר
 פינה בזה היוטה מן השאלות
 החמורות והענינו שנסתרי
 החכמה וכדי היא לייסד
 כספור עליה יותר מכל שאר
 השאלות: גם הכס ענין
 שאלה זו הוא משין מדעי
 ויכלתי ומסנו ימנך דפליק
 מבייהו בקודמת וקסס
 מאל לזונס עם בחירת האדם אל בתיבתנו: עוד
 שכתו וראה כי יתכן לומר שבקשת המלך סי' א' באמרו
 ששמיענו דברים קרובים ומנוארים בשרשי האמונות
 על דרך המדברים נדרך הנחון: וכן באמרו סי' טו'
 ששמיענו בסדרך כללים וכו' לא היתה להשמע לו בכמו
 אלה דברים מועתקים מס' רק כל ישישו וכל חפץ כי
 לו ישמיע טעמו ואמונתו בזה דברים: וקודשים מדענו
 וכללד שיהיו נדרך השכל והנחון: וכזה זאת היתם
 כאן תלונתו באמרו ובלי ספק שזה וכו' ואפי' איני מבקש
 וכו' וכבר איררת לי וכו' והוא מה שהכעיתו סי' ב' באמרו
 וכיון שלא נוכל לעמוד מעשות ננוכך לא אלה וכו' אבל
 אקרב לך ראשי דברים וכו' וחשב שמלך שיקדם לו החנר
 דברים נובעים ממקור סכמתו לפי שכלו וטעמו ולא יסא
 על שפתיו דברים מועתקים מזולתו: ועמה הואיל
 ולא עלה זס כידו אל השאלות שכבר דבר על אודותם
 על פי הדרך הקודם: הן עתה את פכויבקש לחקור
 כפי טעמו ואמונתו על שאלת הגזירה והנחירה שהיא
 לבדה כשאלה משאלות החכמה אשר הניב לו סי' ב'
 לחקור על ענינים זאל ואפי' סבור שאין לך מנוח וכו':

סימן ב
 טעם האפשר: שיוכל האדם לעשות
 כל אחד משני הספרי בולת מכרים:
 כי אדם רואה וכו': והנסיין יוכיח שאין לו הכרס
 כמעשיו הואיל ומטעמו הוא מתעורר להשדל בדברים
 מה שלא היה בן אדם הקרינות שקר אלא ודאי לו
 עשש

זה כספיק למוכרת
 ובלי ספק שזה אשר
 זכרת בענין הגפש והשכל ואלה האמונו אכנס
 הוא בוועתק בכזה שאתה זוכר בדברי זולתך
 ואני איני מבקש כי אם טעמך ואבונתך
 וכבר אברת לי כי אתה מוכן לחקור על זה
 וחזרובח לו ואני סבור שאין לך מנוח בחקור
 בשאלת הגזירה והבחיר מפני שהיא משאלות
 החכמה אמור דעתך (בזה) לא כזה:
 איננו כמחיש טבע
 ראפש כי אם בתקשקש
 חנף ואם בזה שאיננו באמין בו כי אתה רואה
 מהזדבנותו

נשפט הנמחה ואם לא יצונו היה אומר ככה אכבי סוּךְ לזמן כגזרת עיריך ולמה זה לי כמירת כלל מלמטה ובר ולחם וזון להטיל מוחזק כשש ולחיותה כרעב: מהדמכותו למם שטוף מקוה אורח:

האדם כמו שחייב להודו שאר הסבו האמצעי כי גם הוא מכללם ומה לי זה מה לי זה - ואז והוא ימנע בעתיד וכו' - כל כי כמה שעתיד לחברך בנדון ימנע מהחמץ שכחתיך הוא מכלל הסבו האמצעי אם יודה האמת וכו' -

לדרוך ולהשיג את הפאות אשר יקוהו ולדחות הכלמי פאות אשר הוא ירא משניי: פקצר עם אחרי כי אתה רואה וכו' - ומלמד שהיה הדר הזונים קודם לכן וראיה נכחת על היותו מתיירן באשפות משפדו: ולא בשכר לרעבונו - מלשון שכר רעבון בתיכס:

ובא המוסר כמסור בהלכותו המתחלת ויאמר כי כל הדיעות מיוחסות וכו' עד אמרו כי הנלמד או אכלתך אינם נגמרים כי אם נכנסו האמצעי ומכללם אך סמוך שבה שנתה כוריו ובהשתדלף או בעפלה ונעבונ - עכ' : ועמיד להודות וכו' - לל כי כמה שימנע אהכ סוף עמיד וחזון לסודו כי ימנע עשנו מוכח לו בראשון כינו לנך חפנו אין שום דבר ממקום כינוי למנוע פעולתו סתפשו בדברים האפשריים וכו' : ואין באמונה סולת וכו' -

מהדמכותו למה שהוא מקוה או דאמת טיורך שהוא מאמין כי הדבר ההוא באפשר ויעריל בו הויכוח ואלו היה באמין כי יהיה על כל פנים היה נכס ולא היה מזדמן בכלי מלחמה לאיבו ולא בשכר לרעבונו ואם יאמר כי הזימון ההוא צריך למי שלא הזדמן כבר הודה בסבות אמצעיות ושבתם עמידת המתאחרות והוא יביא בעתיד החפץ בכלל הסבות האמצעיות אם יודר האבת ולא יתקשש ועתיד להודות כי יצא עצבו מוכח לו בינו ובין חפצו ברברים האפשריים לו אם ירצה ויעשם ואם ירצה יניח ואין באמתח הוזאת הוצאת דבר בדין האלקים אך הכל שב אליו על פנים בתחלפים כאשר אבאר :

גם זה יתבאר כמה סיכוח כי אין בכח הסבו האמצעי וסכמרים מכללם הונא דבר מדין סלקי כי את הכל עשש יעה נשמו ומנד זה אין לסרמיק עמיכס מאחזכותו כל סודיעו וכו' - דל השפול כי אמנם ידועתו ית' הוא הפועלת אותם כולת כלי - והכסם השני יגלם זה באמר כל פעולתו וכו' : ודמיון הדך הראשון הסדור וכו' - כנר וכו' במקומות כליו ית' לכוו כמכונ פעילות הגורות כלי שום אמצעי בהשפעתם

ואומר כי כל (הידיעות) לא פעולתם במיחסות אל העלה הראשונה על שני דרכים אם על הכונח הראשונה אם על דרך ההשתלשלות ודביון הדרך הראשון הסדור וההרכבה הנראים בחי וצבמה ובנגלגלים אשר לא יתכן למשכיל הבשתכל שייחסוהו אל הפקרה אך אל כונת עושי חכם ישים כל דבר בטקומו ויתן לו חלקו ודביון חשני שרפת האש הוזאת על הדביון לקורה הוזאת כי האש נוף דק חם פועל והקורה נוף (בתלחלה) לא משתלשל בפועל ובדרך הדק הפועל שיעשה בנפעלו והחם היבש שיחכם ויכלר לחות הנפעל עד שתפרדו חלקיו וסבות

אם יאמר כי סיומן וכו' - בכונה מהכל כגזירת עליון שאין ראוי לסוטיא מניירתו מתוך מלחמה ועל כן הוימון סוף אשר יודמן אדם לשכור איכל לשכר רעבונו ולהתאור סול למלחמה כנגד האויב - הנה הוא נריך למי שלא הוכן לזם נוולת המנופ סהוא שנס הוא מאת האלקים סמוכריו איתו להודמן כוחן סהוא למשן יהיה מוכן אל סהנלה מן האויב ולא סכר רעבונו כי זולת הזון ההוא לא יהיה מוכן לכך והאלקים עשה שיושלם נרכו בלמנעו' ההכנס סהוא סמוכרם ואין מקום לכמירם כלל :

על המרי המוכחי וכו' הככנו וסודו אין פעולתם דק לסכין ולהזמן החמרו' מול קבלת הגורות הסב - ומכלל המקומו סמויודי אל הורא' ככה זו הוא אחרו נראשן ס' עו אכל יס ליסודו וכו' אכל הביור וכו' - וכמו כן בתסקא סזאת כסקדמה השסס וססלישי: וכמי ונכחמ - לל סוכור סדוהס לככה סוכרה כסלישי ס' ס' באמרן אשר סוף ראווה להם סייסס ונחמס' ולמעתל ס' ס' באמרן ולקנמס דעת כקוהיס וכו' : סייסססו א סקקס' סלל

אל אדם לא היה כי אם לתלו' כל המעשים כנורא יתנרך לבלתי הוגיו דבר מדינו וגזירתו - וסכס זה לא מקיים גידו כמס שאמר כי הזמן סהוא נריך למי שלא הזדמן באמר סהדי לא כמלס מהכסת כנות אמצעיות אשר כהס עמידת סמממדות רונה לומר סלס יושלס וזלסס סנניאות סדברים סמסוכביס - וסכה לל סרויש סמויהס לרעמיד ככסחו כגזירת האלקים : וסווא ימנע נעמיד ככו' רונס לומר כי דין סוס סוף אגלו להודות ככמירם

קול יהודה מאמר חביבי סימן ב רפג

פנה באחד מקצת כל אשר אינו בכוכה ראשונה אצלו
 יתברך. אמנם אחרי כן יפרט חלוקתו ויבדלה בשלוות
 באצרו ולא מרבה מקרב הניאות זה בחלוקה הזאת
 וכו': וסבות הפעלים וכו'. אמר הפעלים כנסימת
 הפעלים כחש השופרת.

אמר הפעלים כחש השופרת
 כפעלים כקורה כנדרתי
 וסודו צוה שם סמקום
 אסור להעלות ענינים אל
 שם הדרך מה שכתב
 'הלל' בפסוק מל' אמתו
 שאמר כ' פ' ב' באחר כי
 נגלה תכלית ה' ה' אמתו
 האל כלל סודו מהנינים
 השמיים וכו': א' פ' א'
 דנה למה קול הנגלים והורג
 בשון כה נצטני כמו
 סיורו דברי היצירה בהלכות
 וסודי מורה להרמס כ' כי
 למקנת הנגלים כשם יקרא
 פלך אלבראג אחריו
 ואלפלך אמתו. ואלפלך
 אלנוח. אלפלך אלטלם
 ע"ז. ומה אצלו מאמר
 החליץ מכוכ פלכיו נסיכו
 מטריפו חקיו וכו': ואחר
 כן אל עלות השלבים
 כאלו מאמר המלאכים
 ובאמת אמר האומר וכו'.

וסבות הפעלים האלה וההפעלות האלה
 כאשר תבקש לא יבנע כבוד השגהם
 ואפשר יתבצע סבת סבותם עד שתינע אל
 (הפלכים) לא הנגלים ואחר כך אל עלות
 (הפלכים) לא הנגלים ואחר כך אל העלח
 הראשונה ובאמת אמר האומר כי הכל
 כגזירת הנורה ובאמת אמר האחר בבחירות
 ובמקרים בלתי ישיגים מאומה בהדברים
 בהם כגזרת האלקים. ואם תרצה מקרב
 כציאות זור בחלוקת הזאת המעשים יהיו
 אלקיים או טבעיים או מקריים או מבחריים
 והאלקיים בהסבה הראשונה יוצאים על כל
 פנים אין להם סבת זולת רצון האלקים
 ית' והטבעיים מסבו אמצעיות מוכנות להם
 ומניעות אותם אל תכלית שרבותם בעוד
 שלא יבנע בונע באחד מהאלטרד חלקים
 והמקריים מסבות אמצעיות גם כן אך הם
 במקרה לא בטבע ולא בסדר ולא בכוח ואין
 להם (הכנה) לא הודמיות לשלבו יגיעו עדיו
 ויעמדו אצלו ומתנים בהם בחלקי השליטה
 אבל הבחריים סבתם חפץ האדם בעת
 בחירתו והבחירה ככלל הסבות האמצעיות
 ולבחירה

כלל ימינו שלא יהיו בדרך אחת לנד היה אם כן
 יחייב שתפשינה על ידי כלן וכו' לך בא אל רשע
 הוא כי תינאחו מתיחס מאד אל הידוש הוא שאמנו
 עליו: בעוד שלא ימנע וכו'. שלא יבנה ליה החפץ
 האלקי או אי זה מקרה
 בחירה: אך כס ציקרה
 שאינם מכוונים נעשים אל
 הניצו לזנות דרך קדי
 והדמין לא נטעם ולא בסדר
 אלקי ולא בכיפת נומה
 ואין להם הכנה לשלמות
 וכו'. כי להיומן כלי
 מכוונות לתכלית. אין להן
 סדור וכוונת ק. דמת אשר
 יגיעו כח לשלמות יבאנו
 אנלי כמו שיש לשלם החלקי
 הנמורים. ומתנים כהם
 וכו'. שאי יקדם המקדם
 כשלא ימנעו מונע משלם
 החלקים שקדם זכרם:

אלל הנמורים כנתם חפץ
 האדם וכו' לא התנה על זם
 ביתר החלקים. ומכוסף
 אי נטעמו אם הם זם
 בכונה ממנו להירות שאין
 נחירת האדם מכחלק ממנו
 נאום שם לא אלקים ולא
 טבעית ולא מקרית כי כן
 גורה החכמה האלקית

להאירו על טבע בחירתו לעולם ונטה לו מחוק לאמכ
 שבת הראשונה פ' ויבאר אמרו ואני אקשה את
 לב' טרעה וכוונת על דרך מה שביא עליו החכם שטורנו
 פ' וירא באמרו אין כפך שלולי הכנת הלכ הים פרעה
 משלח את ישראל כלי ספק לא על נד תשיבה והכנתה
 לאל יתברך שיתנחם מהיות מורד אעפי שחור גדלו
 וטיבו אלא על כד היותו בלתי יכול לנסול עוד את צרם
 המכות כמו שהגידו נהמר עבדיו הטורם מדע כי אכלת
 מנדים וזאת לא הימה משונה כלל אבל אם היה פרעם
 חפץ להכבד לאל יתברך ולשבו אליו בתשובה שלמים
 לא היה לו מזה שום מונע והנה אמר החל יתברך ואי
 אקשה את לב פרעה שיתאמן לנסול המכות ולא יילם
 מויאלת המכות את ישראל. והיא שטמו אשר החל כח
 אלל אמרו פ' שמות הנם אנכי כורג אח כך נכוד ישייון
 פ' א' ג' 70

שם. ומיכודו של הרמ"ן לוקמה זאת שכתב פ' יארט
 על ואני אקשה וגו' והטעם כשני כיו סיו חני המכות
 עליו נפשעו כיו לא לאמר כהן רק ויחוק לב פרעה ויכבד
 פרעה את לבו והנה לא רכס לשלחם לכבוד ס' אצל
 כאשר נכרו המכות עליו וכלאה לכבוד אומם רך לבו
 ויהי מלך לשלחם מכובד המכו לא לפשות דרון בוראו
 ולא הקשה ס' את רוחו ואחז את לבבו ליען כפר שמו
 וכו' עכ' ולו משע בעל העקידה בעגלה זו להכין
 אצרי בינת הרמ"ן בדבריו הנזכרים לא היה נכשל בכס
 וסיס מוינא כונתו האמתית הכלמי סובלת בפסוקותיו אשר
 הקשה ואחז נגדו פולאט צער לו כיו אומם בעפר היסוח
 יסודם וקוריו עכבים יארונו כמו שימכאר בנקלה לכל
 עומד עליהם כעוד סתמכותו וההשקפה אל הכונה
 סוכרנו ועל כונה זו יתכאר מאמר סתמו (איכה ג'
 תמן להס אננת לב סתלחך להס' בי מנת מלשון מן
 ותלחך מלשון אלה זקלה' וענייני גומר סתלחך
 יקללך סתמדי עליהם היא תמן להס מן ויחכה
 כנגד לבס להיות לו אומץ לסבול המכות ולהתירם וכך
 מצנה שרון סתכרס' וכעוד לענייכו לאמר כיו
 ככר יודו על כוונס זו הדברים שיבאו אחרי כן באמרו
 ולא הועילו העניינים הקריים והטבעיים דכר כשעת
 סקלקלה וכו' ואלו סבאריים לא הוכרו שם. אך
 אמנם יארט יזכיר סס והיה נאפשר שהיו כלס אלקיים
 יראה הפך זה' והיה אס כן הדבר תלוי על שמי כמות
 סמאזים' כיו לענין סמיטו סתבאו מן סבאריים אכפר
 גומר שהיה זה לאחת משיי כמות' אס מפי סבאריים
 לא סתכטל לעולם עם היות סלא סעלה ולא תוריד
 בהתנתל סכמות סטבעיו והקרייו כחפס אלקים כיו כל
 פונות סהוא פונס כנחיתו סתקיימו כידו לא וסלס לו
 פנותו לכך יאין' להימין לעבות ולהגלה סויל ויתר
 ססנות סמאזיות לסונתו ולרעמו' על דרך מה סכתב
 סחכס ספורנו אצל אמרו סבאן וכפר ישטר להס ומנא
 להס זול ארך וספיק זה לסביר סלונכס מאמר סאינס
 פולאים נשר לא כדו לכמות באמר' וינסו א כלכנס הלא
 אין ספק סכמו סנסו נזה יככו במאכלים זולת זה לאין
 סכלו זאמה לא ססיר את כסירת כאלו סכל כידו סמי חון
 סנדאת סמים סיד ס' תקנר סלמנוס דרך. סימאסו כל
 סאכל סחזה באמרו עד אשר ונא מאכסס ועתה ירעה
 סיקרד דברי תראה סיקר זה סיאכלו מן סכר כהחכסס
 ככסירתם אשר סתצנו עד סיכאמאס וסמאסו כובלי
 סאכיר כסירס. עכ' או סחיתה סזמטה זו סמי
 סלא היה אכפר לו' להמכות עליה כסלמת סחלקיכלס'
 עם היות סתכאי קיים סנד סללק סמייע לרנון האקיס

כיו נידו סכל לסנות כסירתו סל אדם וכאמרו סלני מוט
 לב מלך כיד ס' אל כל אשר יספון וטנו אלא סאין מוכו
 סכרס ביו ייש הפרס' כיו' סטיס להכפר וכלבו לפרס'
 סטיס זו לענין סככות סאודמוסלפני סלך עם היות
 עדיין כרשות עמנו מוכס ועומד' וקרוס יהיה סנד
 הראשון אכלי ויתר מן האחרון סתה סיאמר אשר כן אך
 אשר סטיס כנוייה גרוד' וכו' עד סארו נבהס יאמר כיו
 לא ויניל כסס ססודמוס' וכו' וכה סקיס אמי ככר
 כעיני להודיעך כו קטט אמרו אמת סיונאים משי לאתך
 מכבדי ארץ אשר היה דכמי אטיעל עסקיו ונעל ידו
 גלגול הדברים זכר עשה לאמרות טהורות כורקו עמי
 ארבעה אכסיס מנויירס כחכמה (והמה ככתיבים)
 משיי טעס א סאול לשעולות אדם אשר יעסה לסטוט
 בהנה עם רוב ססלוליותו כסלממן אווה היא סמסוסק
 סככלן אשר סככסס ירוכה' ויפן אחר מן סככסיס
 סמסאפירס אין זו כיאס עכודת סמלך אשר כס יסתכל
 ססכד לסתכנות אל אדוניו וסאימה סוורת ריקס כיו
 לב מלכטי אין סקר יהיה לא ידע זאס וכסא עכו'
 ויפן סטיס ויאמר סתלחסס היא רבת סככה וספסק עד
 מאד ולא יסהלל סונר כחפס' וימנא סלשיי מעכס
 כפיהו הן ספסק וסככה סענומה עד מאד היתה
 באמות סוסר עוכר ארחות וסיס מרוס סענה ססער'
 וסרכיטי סיה פרו סזוככו כיו עיה כמות סככת לקיספ
 יאסה הוננת לו כיו סחוק סככיכ' מוכרס' וסי כסמעי את
 אמריכס כיו נעמו רוס דעת על פני יסלוק דמחה וקול
 אכמע יסמוך דברי לבך כיו כלה סתפסדו ארבעס
 סעיניס סככללים כמסלי סלמה כיו לסלסה סיה כסלא
 ממוס וארבעה לא ידעתיס' דרך סכסר כסמים דרך
 כחס עלי נור דרך אנים כלכס ודרך נכר עלמה וגו'
 כיו סכסר ככו אל סתלכות באמרו אס מנביה ככסר ואס
 כין כוכניס סיס קיך מוס אוריך וככר אל מלך
 כעוספת כסר' וידעו גכ כיו כורת סכסר היתס לקיסרו'
 לאות' וכנהדות הוכי ויפסר כיו כלידת סככסר מוקדון
 כראה כסר אחר סהיה יושב על סיכל סמלך פילופו סכיו
 ולא זו ממש כל אותי היום וסמיד סיה סתסך מנד א נד
 וסורס ככסו לר' רוחות סעולס לאות על מעלת מלכותו
 וקלותו לככסו כל סעולס וסכס ככו אל סכלסס כאמכס
 יהי דן כחס עלי דרך סמיפון עלי ארס' ואניס כלכס יס
 כחכסיה על אטיס סוסר כמו סקדס' ודרך נכר בעלמה
 כיו יקס פיס אשה' ויהכס לסיות סוף מנמת כונתו להודו'
 כיה קסס לוינ' לו לאדם אשה הוננת כיו הוא עקר
 יסודו של כפר סעלי וכו' כחכסס נור דיכו אשת סיל ס'
 ימנא וגו' וקול גס סול ככסל ככר כיו כסיו סעו את לככס'
 כסודע'

כטעם יואל ביאר הדבר הזה עטלשט דעמויים סקודמי ובל כן ספירד השלש לפנים ולא אחר ארבעה סעס בעליו ממי - ובעשה כחומר כמו שבעלמא היא בעים דרך גשר נשמים כי לא יגאר רושם נדרך הסיף

דוונמתזס כי בעלמא מעימי כל מי דרך מחשבותיו של מלך המעשועות על פי דקיש שמי רעיוניו אשר אין להם חקר כמו שקדם - וכן דרך כחש עליו נור עין לא שומנו כי אין סם נדר ספוש רושם ניכר דוונמת זס לא ידע אלוש 'עדר המלחמה לסיכן דוכס כוטה לפלות לפס יגורכו נכור מעגב

חמישי סימן כ רפר
כאמרו יורדו סיס כלניות וגו' יקס ספרה לדממה וגו' - וכנגד דרך גכר בעלמה סכמוס עומד ונזומ מה אשה מאכלת ונאחר מנא אשה מנא טוב ויפק רנון מה' - ולמען תזכור כי שוף תשועת אדם ככל לאם גם כי ירבה הדיכות והשתדלות ככל מקף

ולבחיור סבות משתלשלות אל הסכנה דרראגנה השתלשלות מבלי דוחק בעבור שהאפשר נמצא והנפש מונח לה בין העצרת והפכרת תעטרה מה שהיא רוצה מהם - ועריך שתשובה או שתגונרת על הבחירה ההיא מה שלא יהווייב זה בשא הסבו האמצעיית כי לא תגונה סבה טבעית ולא מקרית אף על פי שהאפשר נמצא בקצתם באשר

המקוללים למדת מלכו כומו סמכב בעל מערכת האקוים פ' ה' ודמנו כביאור הלמן על סו' ודרוס ירשפ - וסוף ישריט סיס מוצעו עד מעבור אריה אל מחוץ סכבה -

ודרך גכר היא בעלמה רמו אל הנעלם מכל מי סנאמר עליו זה שמי לעולם לעלם כמיכ באמרת סוף - והוא המזנוא לאור תעלומה מוונז וזוגים כס עלובי לפלובי אשי'מעכר לים ולא יכוח שבע סרשע על גויל הכדקוים - והכח להל'מת הביאור הכוכר בביתו אגלו סניון סלז למזכרת - ולבחירה סבות וכו' - שסם משאל לפעולות אדם כדבר שפתיך מפני מה עשה פלובי כך וכך ומהים משוכך כזכ כי יהיטע סככו וכך מן'ססנות ומכנס לסכה ישתלשל הענין עד עלות התשובה אל ספן סאקי - לא יונק כסכות ההם סוס סכרה לבחירת ספועל כעו

שהיה עבייכס בדברים הטבעיים ובקנת המקריים: כעבור ססאפשר כנעם - כי לעולם כל משפט טעם האפשר ישאר קיים על עמודו אין אוכס: וסכש מוכס לה וכי - רונה לומר שהוכס לה מקוס להיגכר בין זס לזה ומתן כס וכה ל אשר מתפון - לא יפקיה משיק ולא יכריח מכריח: בין העצה לעשו: והפכס - שלא לעשו: ונריך שתשוב וכו' - כל לבכריח סאמת ענין הכמירס לאדם ולזה כניס סהכדל אשר בין סכרה סכוריו' לבין סכרה סממשך נעכע או מקריה - וזכ כי לבחירה ככר יווחס סשכח והגות על כל סגמולוסי מטוב ועד רע מה שאכוכן במקרס ונעשע: אפשי שהאפשר מנא כקנתס ביוש מקרס סאינס מסודרים ככרה וסין עכייכס כמקרי האדם שוכר סרלנג כספר מלחמויו מאלר' כ פ' כ' שוכרכו למעלס - ואין לתלות ענין סכבה והגות בענייכנס סכירויים מכד המנא בהס האפשר כי לפי זס

היה מנדוד: וספק יוכס סעק נכום - וכן דרך איוס כלל יס לא ישאר מסלוב ודרך אשר תאמר עליו כי הוא זך ודונמתו כי מדי נאית אית סוכר מחוק יומי עד סניעה למחוי סכפן רבות מחשבות כלל איס אין ואלו רעיון נידוה על טוב אחרים דכר - וסלוחי ססאיניא כביאור - כן משפטו סרנגו לבכר אשר דרכו כסרתה בלקיות אזה הונכת לו כמו שבעלס מחנו דרך גכר בעלמה כי אין דרך לכעוטי יומן ושאל לדעת אס שככ איס אותה אס לאו כמו שכתב דרך כשרש עלס - על כן סתס דכרוו כעקר כוכות לאמר כן דרך אשם מנאשע וגו' כלומר לזאת יקרא אזה מסופקת מאל ומסוככת ויתר מכל שאר סכלקוים שוכרכו כי כאשר מואי לוקחה זאת לאשה יש לחוש לה מאלר פן ילכד כפגועתה רעה כי אשעה אשמו ושככ איס אותה ונעלם מפיכו: וכסרתה וקיא כעמאה וזהו אמרו אכלה ומסתה פיה וגו' והוא בבין אכ לכל יתר סקלקולוס היונאס מאנס - ונדק כדכרו וזס כשענע להכריע לגד מונת סככת האשם סכלמי היונכתי כי אמנס דלף טורד ביוס סגרוי ואשם סדויי כשחוס כשכת' תמיד כירכתי ביתו כנכס וסחל'נה יונא וכמקל כפ' - ולא כן שלשט הכשארס כי לכלס יש לזככת קנבה ולא יומאדו עם האדם כל ימי חייו - ועוד כי עם היות סככתס מרונה יאריה כל כך מכויה כסככת פניעת האשה סכלמי הונכת - ואולס אין ליחס סקיון כשוס אחר מאלה בלמי לה לכדו כי על דרך הכשר כשמים כחוב לאמר פלני מים לב מלך כיד ה' אל כל אשר יחפון יעכו - וכנגד דרך כחש עליו נור לאמר כוס מוכן ליוס מלחמה ולה'תשוע' וכמי' כנור ירוס ממי סתכמי' וכנגד דרך איוס כלל יס הלא סוף יתנרך לחוף איוס

גם במקרים היה כופל השבח והגנה להפגם גם כאשר
 גב' וזה אינו וידעת כי המקרים שני מינים מקרה
 במקרה מבחירה והמשל כזה יכרע איש כור וממלא ממומן
 ומקרה כמשך מדברים טבעיים כמקרה הדיפת הכנין
 על ידי הדוח המכשפת

למעלת המחסים וכונאי
 וכשמות מתחלפים יפקדו
 אותם חכמי הפילוסופים כי
 קראו בלשון לעז טס הראשון
 פורטונה וטס השני קאטו
 וטסא הם סקרי וההודמן
 שהיהנה עייני אלנלו כפעל
 לשון הקרי כנגד קאטו
 וההודמן כנגד הפורטונה
 והנה השוא שנספחה היות
 משכסם בלל כונת מכיון
 וכוונת סדר והקס דק אל
 מקום שישלבו סס יקאל
 ולפי סכראה מדעת הסבר
 המקרים הכופלין סכמיים
 הם אשר ישול בהם האפשר
 ועל כן נשא משלו לאמר :

כאשר לא מאשים התינוק
 וכו' וכוכה שאם נאמת
 לדוכו מנה האפשריות
 היות מנכה ולין ספק שלא
 עלתה כואת על לב משכיל
 לא ודאי שרש הנכות והסכח
 טוא העשות הדבר בכוכה
 ומלאכת מחשבת : המראה
 אשר הם ומכאישים וכו'.

הורה על אמת המונח מנה
 מהפעל נדין ענמו מוכרח
 לסודות עליו כמה שיבעש
 על המוין בכוכה וכן לא
 יעשם על המוין שלא בכוכה
 וסנה שרש זה הוא מה
 שקדם וזכו כי השבח והגנות אין להם מקום בשאר
 סכבות וולת הבחירה מן הפועל בכוכה וריבין : או
 סכמיים הם וכו' מאין עבות אליו להמרים כנגדו :
 ויזיק נקוד - בהפעלת נגדיו : או יאמרו שהשכס
 וכו' אם לא יהיה סוראה אכלס על הבחירה
 ימייב להם דבר שאין לו שמר לומר סכיותו כועש על
 דבר וולת דבר וכוונאי טוא עיין בלתי מובכל כעכע

כאשר לא תאשים התינוק והישן כאשר זיקו
 והיה באפשר הדך זה אבל אינך מאשימו
 בפני הסתלק הבחשברה בכוכו דתראר
 אשר הם מכאישים האפשר (חאינם כועסים)
 לא שלא יכעמו על מי שיזיקם בכוכה או
 הבכסדים הם למי שיגנוב בנגדיהם ויזיקם
 כקוד כאשר נבכסדים אל הרוח הצפופית
 כשהיא כנשבת ביום קור עד שתזיקם או
 יאמרו שהכעס כח כוזב נקבע לבמלה
 טיכעם האדם על דבר מבלעדי דבר אחר
 וכן שישבח ויגנה ויאבה וישנא וזולת זה
 אם כן אין לבחירה ביצד שהיא בחירה סבה
 הכרחית כי תשוב הבחירה ההיא הכרח
 והיחד דבור האדם הכרחי כמו תנועת דפקד
 ובוה' ברה שתחשישו הראייה כי אתר
 מוצא עצמך יכול על הדבור ועל השתיקה
 בעוד שתהיה בממשלת השכל ולא יבשרו
 כך מקרים אחרים : ואלו היו החדושים
 בכוכנים כונה ראשונה בהעלה הראשונה
 היו נבראים לעתם עם כל רגע והיינו
 יכולים ליומר בעולם וכל אשר בו כי עתה
 בראו הדברים ולא היה למופתים עיני שיפלא
 האדם במה כל שכן שיאמין בעבורם ולא
 היה לעובד יתרון על הבברה כי שניהם
 עובדים עושים כח שהושכו לעשותו
 והבבאו אליו עם דבות גדולות משיגות
 האמונה הזאת והגדולה שבהן הכחשת
 חעין כאשר אברנו אבל הדבה המשתת
 מי שאובר

מכרישם יכרע להפליא
 ואמר כל שכן שיאמין וכו' שאלם לא יחשינם לדבר פלא
 כל שכן שלא ימשורר מחמתם לקבוע כנפשו אמור אומן
 על כורא תהלות עושה פלא כפענמו ורומו לשכות
 העכעשים לכל חפץ כי ככר זכרכו בשלישי כי אי כל
 אשר יתמידו הדברים ויורגלו בן ומעט הרוכס הנמשך
 מעצמינס : ולפיכך עם היות כל פעולות ה' הטבעיות
 פלאות כודאות ראיות גם הן שיששם לב על אוד טס
 בכרכ

אכל רוח היא בלבוש מחונה נו לנעלה ולכוכי חס
 שוא ומפל לא תפגלהו הדעת : אם כן וכו' על שאין
 לכחירה מנה עכמותה שום סבה דוחקת שאלכ משוכ
 הכחירה היא הכרח ויכפל כה עיני ספגה והגנות
 וכוכה אשר לא כתורתה
 שוכרכו למעלה : והיחס
 דכור וכו' כוכף גם הוא
 להורות שעלפ יושם לכחירה
 מקום כפעולו האדם שאלכ
 יסיה דכור פאדם ככרמי
 וכו' ויש כום מה שמכחישה
 קראים וכו' : כממשלת
 השכל - טוא מכלל תינוק
 סמווכר למעלה או שלא
 ישנהו טירוף הדע'מסרקן
 הינרש או מחמת סולו :

ולא ימשלו כך מקרי אחרים
 כעמן השיכודכרי מעבורים
 את האל על דעתו ומכללני
 את מספנתו : וזהו סדושי
 וכו' טענם זו כוללת
 לכרות על נורך הסכות
 האמנעיות וכי לא טוב היות
 האדם מייסם הכל אל סכנה
 הראשונה לכדם בכוכה
 ראשונה ממנה כוללת דרך
 הכשכלשלות כמו שקדם
 שלכ סיו כל החדושי ככרא
 לעתם ממיד ככל רגע מדוש
 אחר מדוש וממוך סדדוש
 סוה כממיר סימה סוראש
 המופטים כעלם מעקרה
 על כלי כמנא דבר יונא סן
 כהקס סכסו ולא ישאר
 מקום לפליח דעת האדם
 וזו ולא סים למופתים וכו' :

קול יהודה מאמר החמישי סימן כ רפה

דבר הראש מוזר לו וזה לאו מקלות מים רבים יורה מקלות מים רבים שהם אדירים שהם משכרי ים יתר אדיר ה' כמרים וזה לאות כי לנגלים קולות וכן בתוכן יחזקאל כקול מים רבים ואלה הקולות לא ישמעו ה' חרש' כאלו לא יביטו העורף

וכו' עכ' : עם רבות גדולות וכו' : שכונת שיש גם כן זולת אלם בכורים טעול' אחרים שאקים משני' האמורה הזאת כחדושים ונבחרה כאמור : מי שאומר בנחירי * פגור על אמתת הנסיר' כאל' : בעבור הויתור וכו' מנד מה שפגור כי הרעות נמוס

מי שאומר בכחירה בעבור הוציא קצת הדברים בגזירת האלקים יתברך יש לטעון עליה בבה שקדם זכו כי לא הוציא אותם בגזירתו כל עקר אבל משיבם אליו בדרך ההשתלשלת ותשיגו אחרי כן דבה אחרת והוא הוציא הדברי' הרם בידיעתו כי דאפש' הגבו' בוטכלבטבעו וכב' האריכו בזה הדברי' ויצא להם כי (הרע' אותו) לא שמדענו בבקרה וזאין

לנשירתו של ארסי' לטעון עליה וכו' לפתגמו' הדעת הזאת : אבל משכ' לוי וכו' לסימו' כנס הכל כי הוא אמר ויהי הבחירה הפשית באלם וינד' ה' לפסלי' ולסמיר דעת הנזכר ואל אשר יתפון יטנו לטוב ולמיטב לפעולות היושר בערוך

אין זרימחה ושקיעתם שלא בעיניו * ובעבור כל הנסס לפדקים מעטיו גם יש עמים שכלל סגסם בעשת הנזכר זינעו כמי אדם אל הכורא' וינשו על העבוכ' להמטיר וזה יהיה להם אית גדול * על כל פזוכי' אשר פוסס גדולות הכיתין מטרי * עכ' * ואתה ידעת והמעת שחדות הדברים ונריאם בכל רגע היה דעת המדברים כמו שוכר המורס בראשון פ' עכ' * אמנם הרלנג בפפר מלחמותיו מאמר פ' א' הכיר התו הדעת הזה והורה שזס המציאות השלם איכנו שופע ממיד מאתו יתברך עם סיוח קיומו שופע ממנו בכל שעה ובכל רגע * בי כנר קבל מציאותו השלם הראוי לו מעת הכריאס ואין כורך רק להמשיך לו הקיום ככריבות השפעמו יתברך * כי מן הנאר הכרי' יתקול כל העדדים לנחת א' המציאות ולהתמידו לכל זמן ועת לכל ספק : ולא היה לעונר וכו' * זו טענת אחרת מיוחדת לקיום דבר הנחירה * שאלו היו כל החדושים מכינים כונה ראשונה מאתו ית' כאמור * היה כזה בעול הנחירה והיה אם כן כנדיק כרע ואין הפרס בין עובד אלקים לאשר לא עבדו כי כל אשר הם עושים הוא יתברך היה עושה כ'לא מלכס' ושיהיה היו בקראים עובדים כי לא ימושו מרגונו ית אשר על פעל ידיהם ינוס בגזירתו המכרחת * זס דבר טובה ויחזקוה השכל : עושים מה שפושמו וכו' חנה למד שהנבוא' אלו על גד הכרחת ההי' כל החדושי' לפי המוסס מכונסם כונה ראשונה מן העלה הראשונה ובעין מה שכתב המורה פ' עכ' בהקדמה הששית בשם המדברים חל כאלו האדם כשיביע הקולמוס לא האדם כיניע בו זה הנענוע אשר הפחדש בקולמוס הוא מקרה בדוא' ה' ביד המוכיע ואמנם ה' הכהנ' שחפיד מנועת היד למנועת הקולמוס לא שיש לה עעשה כלל *

פשות * או באמר שאלו הם שנים ללכת מגד היותו וינר את האדם נחמכה על הנאי כך שיהיה פזרוי במעשיו ומידו יתברך בכל מידו ויכנו לו פלר ושכח על כל המעשה שס עם היווה נשלים בגזירתו של אדם כי כן יסד רצונו של מלך אשר הסכים על זס בגמלאכת יגורו וזכן הכל משתלשל אליו יתברך אין נגריע דבר וכדמה זס וישום למה שככת הרמסס נה' תשובה פ' ה' חל אל תמסס ומאמר היאך יהיה האדם עושה כל מה שיחפון ויהיו מעשיו מכורין לו * וכי יעשה בעולם דבר שלא ברצת קונו וכלא סכנו וסכנה אומר כל אשר ספק ה' פשה בשמים ונארץ * דע שהכל נכנס יעשה זאף על פי שפעשיו ומס רין לנו כינר כשס פזיונר ספק להיות האס והרוח עוליס למעלה * והמים והארץ יורדים למטה והנגלל סוכס בעיגול * וכן שאר בריות העולם להיות כמכהן שספק בו ככה ספק להיות האדם רשותו בידי * וכל מעשיו מכורים לו * ולא יהיה לו לא כוסס ולא מושך אלא הוא נעצמו ונדעשמו שנתן לו האל עושה כל ססאדם יכול לפשות זכו * עכ' : ומשיגנו וכו' * זו דבה סכית אשר חסיג למאמין הנחירס פאס כן יש פס דברים לא ישיגס הכורא' והס הדברים האפסריים אשר לא תפול בהם ידיעה כיון שיש להם אפסרות לפני ההכפס * והרלנג העיר המנוכה על זס בשלישו מספר מלחמותיו פ' ב' אונן שסו : וכנר האריכו וכו' * זס הסלו נחשבות הדנה בכזכרת כי הדעת איתו במקרה ואין ידיעת הדבר וכו' * שאין זו ידיעה פועלת ממין ידיעתו בדברי' אשר יסדעס בבניני כונה ראשונה וידיעתו נהס הוא עעס חדושי' אין פעולתו באמנעו' כל' אכל בידיעתו לכד * אמנם הדברי' האפסריי' עם היות לו ידיעה נהס איכנה ידיעה פועלת רק ידיעה

קול יהודה מאמר חמישי סימן ב

ידיעה במקום אחד עם שלא יקומו בדיעותו אותם ולא :
ואין ידיע סדר כנס וכו' ומעין דוגמת זה האופן מה
הוא עם סבת החכם בעל העקירה שבר כל באצרו ועל
זה האופן בא שדיעותיו יתעמידו באר משי קבו סגשג

כמעט הכחירו הוא נמשכת
עשה שניא מהם לא המיוחל לא
מיוחלת ממה שדיע כי אחר
שלא יעלה בהם לא שלילת
הכחירו העדרו למה נגרע
מיתם התלו זאת השלילת או
ההער כמטאור הפעולות הסך

וכו' יעניין שמה צדקתו ס' ק'ט כמובן למ' אר
מעשה האר' כמשך לידע' ס' אותם מעשה טרם יבא לפעול
אלו ידיעותו נמשכ' למעט' הוא הכעס כחכור ונאפשרו
לפעול הפכו ואח ידיעם ה' טרם יבא לפעול וכוה נשא האר'
במירו וידיעת' ה' יתכר שלימה בלי שום ספרון וכלמי
מוניאם האדם מבחירתו עכ' ולא תלחה ידיעת האקים
וכו' רונה לומר שמקום הנהג' לפשו' אלו לקדננס גס
יחד בנושא אחד כי אמנם יש לו יתכרך ידיעה כנס
שימהם בבחירת האדם והכל' בפיו לפני ככא ככודו
ועם זה הרשות נכונה וטבע האפשר יאחר על עמדו
דכמו שכתב האורה בפלי' ע' כ' ובהלכות משונה פ'
ה והמשך כתיבת' הסנה לזה : כי אין הידיעה וכו' .
רונה לומר כי אינכם ידיעת פועלת ומחדשת המעשים
שהם האמצעים כמשפט ידיעותו שהיא פועלת מעשיהם
המתחדש' ומחו כונה לאשונה כמו שדיע הדבר שכבר
היה איננה סנס מחדשת מניאותו כי מה שהיה כבר הוא
לא ינערך לפועל' אך היא רחיה עליו כהשאר פרוש
בידיעת פועל את אשר כבר עשוס' וכן הענין
בידיעותו יתכרך אשר יגר אר האדם בחכמה שליט
בבחירתו על מעשיו בבחירותיו וידיעותו יתכרך מקשת
במעשים העתידים ליומשך מבחירתו ונפויים הם לפניו
בידיעת מה שמים כיון שכבר הואו בכח בחירתו
ופידיעה הוית הקראת ידיעה במקום אין בה שום
מעשה ופעולה כי אינכם ידיעה פועלת כמדובר .
וכבר משלו משל' למס' הדבר דומה לעמוד על מקום
גבוה ורואה עוברי קנתם עברו וקנתם שבדים וקנתם
עמידים לעבור והכל בפיו לפניו הוא מרומים ישכון
וכל אשר הוא רואה אין פסק באמתו ואין ראייתו
מכרחת מניאותו כלל' ובענין זה סיו כל המחנאים
וכל המעשים קדושים אליו יתכרך כלו הם לפניו במעמד
אחד וכאמרו סיוגר ימד לבס' מבין אל כל מעשיהם
אין סדלי עבר עמיד וכו' נמשכים לפניו כי כלם

במקרים אלו במקרה אחת ולכלם כנס אחד יקרא ולא
הכל בפיו וסדרו כמובן' רל' שנים היו כל המעשים העתידים
בפיו לפניו ית' וכו' ויחכו על פי החירו ומעשיו הבחירה
המפור כרשותו של אדם' וקרוב לזה ביאור הרמבם בפ'
המשנה ואמרו כמשך בעל

העקרים מאר ר' ג' .
וסנה בעל העקירה גם הוא
אחר' ידן מרובת הכיבור
סוז על מאמר סכל גשה
וכו' משלו הוסיף בהשלמה
אמרו ובענין העולם גדון

וסכל לפי רוב המעשה מה שכתב שער י' וזה לשונו
אמנם סיומו גזור על עגס סדרוש באמרו הכל בפיו
וכרשות נכונה כבר פרסמוהו הראשונים ואבי רואה כי
בשאר דבריו השלים מוכן הענין ואמתו וזה כי ענין
הסכמת שמי אלו בגזרות הכראות אחר שלא יתכן משפטו
אלא דעוב ונבחר פעולם שהוא השכל הכני השוקל
הדברים ככך מחזיקים מחדשים אל גדיוסר וסאמט
והכיון שיוכין אל השכל האלקי הכבואי המכשיר אותנו
ויסיה מאמרו שום למאמר שלמס סכנס אל עוסף על
דבריו כמו שאמרנו . גם אמר כי זה הענין מחפשות
הבחירה לגמרי אינו אלא לפי רוב המעשים אשר יעשו
אותם מין האדם כי ודאי יש מעשים רבים אשר יעשו
האנשים לא לפני בחירתם אלא שיוכרחו בהם מפאת
ההסגחה האלקית עד שסכר או העונש כמש' ידיעתי פ'
כי לא לאדם לדבר כמו שאנו עמידים לבאר פ' ושלם
(שער ז') בה' פכ' . וסנה על פי הדרך הוס' וימר
הפסק אשר יוספק לאמר אם ה' יודע סכל הנס הוא אם
כן מכריח הויתם ושוא סקד' גשומר משמרת עבודתו
בפעולותיו וכמו שיוכר עוד אכל פועלת פעול על
הורו' כי אמנם היתר זה כדור אמה שזכרנו וכדור
עוד כנס סיכא' ומחמס לנגד עיני כי קרבה שטס זו
בקנת למה שכתב הרל' בד השיבו על הרמב' המעיר על
שפך זה פ' מהלכו משונה' ולפאמרו העלה שאין כבו כח
לידע סיאך ידע הסכל כל הכרואי ומעשיהם וכו' וקשקס
עליו יד הרל' באצרו לא נהג זה המחבר מנהג החכמי'
שאין אדם מתחיל בדבר ולא ידע להסלימו' והוא החל
בשאלות וקושיות' והיה הדבר כקושיא וסחורו
לאמוכה' ועוב הים לו לסיכתי הדבר במתימות סתמי'
ולא יעודר לבס' ויכית דעתם בספק' ואולי שעה אחת
יבא הרפור בלכס על זה' ואף על פי שאין משוכס
בנפת על זה עוב הוא למיוד לו קנת משוכס' ואמר
אם סיו נקדת פאלס ורשעתו פלגיוס נגזירת הכורא

קול יהודה

מאמר

חמישי סימן כ רפו

מת' וכוונת אומרים שדיעמו סוף גזירתו וסוף לנו הסלק
קשה האלד ועבדי וסכנור' ססיר וזו כממלה מידו ומסרה
בד האדם גנמו' און ידועתו גזירה אבל סוף כידועת
האינונטיבי' אודעי' מנח' אחר מס יסיו דרכיו של מס' .

ומומשו לנגן עדן פכח ידע האקו הסועלת נדקת ומכני
שיפעלו הם כלל בגבולות' ופאקרוס בגיטכ' מכח וליעמו
שהם פמירי' למאנא' מכלתי' ימטאו' שהדי' ידועתו ספועלת
מספס' למנא' הדבר הקול' א' ספעל כוולת' אמנעי' כלל' .

והדכרי ידוע שכל מקר האל'
קטן וגדול מסרו סכור ככח
סמולות' לא' סמקן בו ססכל
לסיונו מחיונו לבלא סמחת
המול' והוא סכח סמקון נאל'
לסיונו טוב או רע' וסכורא'
ידוע כח סמול' ורנעיו' אס'
ישכח כסכל' לסנויא' לזס'
מידו' אס' לא' וזו סדיעס'
איכה גזירה' וכל זס' איכנו
פוק' עכ' כיו הידיעה
לאלקים' סתים וז ספענו
מוכחות לפמיו' סוף שלל'
פדתי' ידע האלקים כהוות'
והכ' ססס' פסוס' כחפס' ססיו'
וסלא' סיו' וכו' ופעס' ססוף'
לקס' כקיום ססיו' . ועל
הדאסופס' אחר כיו הידיעס'
לאלקים וכו' ועל הספס' אחר

כיו הידיעה האלקים והמלאכים והבניאים
והידעונים ואלו היתה הידיעה סבה להויר
הית ברין שיהיו עתידים בגן עדן לידיעת
האלקים. אלו שהם צדיקים מבלי שיעבוד
והאחרים בגיהנם לדעתו שהם עתידים להשא
בגדלי' שיחטאו. והיה ברין שישיבע האדם
מאין אכילה לידיעת' אקו' שהוא ישבע' בעת
פלוני ובשרו הסבות. האמצעיות ואנן רדיו
בטרות ריהר' מסתלק ססיע' אית' הכחות
האמצעיות והיה מאברו והאלקים נקרה את
אברחם על נכון הרציה עבודתו מן הכח א'
הפועל להיות זה סבת' טובתו כמו שאמר יען
אשר עשית את הדבר הזה כי בך אברכך
ובעבור שדיו הרדושים צריכים להיות 'אקו'
או זולתם. בן האלקי' והיה (האפשר) כל האפשר
שיראו כלם האלקיים בחר החובן ליחסם
כלם א' האלקי' להיות זה יחדר חזק באפונה
אך

והים ברין וכו' סרי' זס' מעין
משלו שזכר למשל נאמר ואל'
בסכר לרע כוכו' וכו' ססנו'
האמצעיות' שלל סיה' כרך'
אדם' לספס' אל' כפעולת'
סענוב' ואל' לסודין' כסכר'
לרעבוכו' וכו' וכו' כזס'
אלו סיו' כעלות' וכו' .
וכהכטל' הסכות' סלמנעיות'
ססן סיה' גב' מסתלק' מניאות'
הככות' סלמנעיו' וסס' ככות'
כעסו' אל' אדם' אשר ככסם'
יגבר' איס' א' מול' ססס' דלנו'
וספס' דמכות' ססוף' סכרי'
לכטלס' סיו' וסל' יתלל' יעסס'
דכר' לזין' נורך' . וסרס'
הדכרי' האס' בלס' ככון' מונאו'
מספס' סלמוכות' . לנאון' רב'
כעדי' וכבר' הכי' דכרי' כעל'

העקרים מ' א' פ' פאשון' ואל' וסנה' הנגון' רכ' סעדיס' אל'
פירס' כספס' האזוכות' והדעת' במנינלס' כריכיות' אחר'
סאין' ידיעת' סס' סדכריס' האכסרייס' סכת' מניאות' כמו
סאין' ידיעת' מוח' סס' ככת' היותו' אבל' כסאל' טכעו' כן'
ידיעתו' דכרי' סלסערי' איכ' סכת' מניאות' ועל' כן' כסארנו'
על' טכע' אכסרות' פלור' ימה' ידיעו' סכת' מניאות' סיו'
כמניא' חמיד' דכרי' כטכעו' ממיכו' . וסרס' סלככנו' רואו'
אוס' מתחש' מיוס' ליו' יתחייב' סאין' מניאות' תליו' כיודיעמו'
וכעסו' זה' כסארנו' דכרי' על' טכע' אכסרות' אודכרי' כגאון'
אל' וכאשך' אחריו' כעל' פסר' סכור' כמאמר' הם' מספסו'
וין' זס' מספסו' לפי' ספס' דכרי' הללו' קרובי' לדכרי' האזומו'
סאין' סס' יודע' דכרי' האפסרו' אס' סיו' יודע' אות' אחר'
סאין' מניאות' תליו' כיודיעמו' ככר' סיו' אפסר' סספס'
ידיעתו' כחלוק' סיונא' א' המניאו' מנטי' סלקי' האפסר' ולא'
יהיה' אלא' ידיע' אלא' ככלות' ככלל' . ואזלס' על' פיו' דכריס'
שהקדמנו' על' ביאור' סכוכ' . וכפדע' כמשלנו' המונב' ארנס'
וראשו' מניע' השומיה' לשכר' את' האון' . כר' על' הספס' סיס'
מעלינו' וס' אכמו' מלכד' מה' סככר' וכלנו' מדכרי' כעל'
העקרים' כיו' סל' דרכו' הככ' ככר' וסאמו' כסלסכו' .
והים' מאמר' וכו' . וסל' כלק' לסקס' ססס' אכרי' סס'
ססר'

ואלו לית' הידיעה ססס' וכו' . והנה' דלסוכה' יעסו'
דכרי' לאמר' כן' יסיה' עס' לנכך' דכר' כליעל' לאמר' מו'
ככוככו' ככר' זה' להככיס' אל' ידיעת' האלקי' . דככריס'
כאכסרייס' ססיו' ונרכיכס' אכוכ' עס' זה' להסאיר' טכע'
סאפסר' על' תלו' ומכס' מוורה' ארש' ספמכו' ככככס' כלס'
וסלל' טוב' לכו' לפטור' עכמנו' מן' סדוק' ולומר' סאין'
ידיעתו' ימבר' מקפת' כהס' זכמו' סעלס' על' דעת' הדלכב'
כספר' מלחמותיו' סלס' לוקח' סלל' . סאין' מידיעות' כאלה'
למה' זס' לי' כמריס' כיו' אסר' ידעו' האלקים' הוא' יסיו'
לעולס' עככ' על' כן' חוניא' לקס' ויון' כטוב' . טעס' כיו'
ידיעה' כעניכייס' האפסרייס' היא' חפס' סמת' לאלקים'
ולמלאכיס' ולכניאוס' מספע' כנאחס' ולרעוכי' ככחככו'
כקסס' . ומכל' זה' סורס' כיו' יודעת' דעת' עליון' את'
אסר' יחדש' מן' הכתלה' ככחירמו' אל' אדם' . מודעת' זזת'
מן' הככות' ומן' הככיון' . ולעכין' סיוס' עס' זה' באפסר'
ססיו' וסלא' סיו' . ככר' סקדיס' דכרי' סאלולו' כן' סיוס'
סדיעס' סכס' כסויה' . כדרכה' כסאר' סדכריס' להיוס'
ככס' סועלת' ומחדש' . והנה' ספסלס' כאן' כח' טעומו'
כאמר' סאלו' סיוס' הידיעה' כנה' להויה' דככריס' הללו'
כאפסרייס' סיו' דליו' סעככ' וכו' סדכריס' עסדיס'

קול יחודת

אשר יראה מאחורי ערסו ידועה הלא מהנודא יתברך
דע לך כי היא לפניו ההיא על כן כחזו לא
לנודק המכסה רץ לנודק' המחסם לחזיה עבודתו וכו'
וכדרך מה שכתב פס הרהק וכל ענין הכניח לדיעה

בצנור היות מצד המלך
פנות מוחלטת כדור אש
יבנה יעשה ואם לא יבנה
לא יבנה יקרא בסיון ונדר
המחסם הכלל המסכה יתברך
יבנה בו לחובות' הדבר אף
סכה אל השועל' לזכות לא
שכר מעשה טוב לא שכר
לכ טוב בלבד ודע כיה'
גדוק יבחו כשהוא יודע
בנדוק שיעשה רטנו ואפן
להנדוק יבנה איתו נבטון
ולא יבחן אף להשעים אשר
לא ישמשו וזהו כל המעולה
שכתובים לטובת המנוסה'
עכ' וכעבור זה וכו' יפתח
למת טעם למה שכתבנו
בזמון ליהם הכל לאקי ולא
סכימו מקול לשום אמת מיתר
הסכית שקד' זכרם והפרסום
הזה ויר' על הפך מה שכותב
מהכנו האמתני' על כן הורה
פנת זה באחרו שצם היחזי
נודע לכל שהחזו' מתחלק'
על החלוקה הכזבת לאקי'
ועכשיו ומקריים ומכחיים'
ולא כיון שהים באשר שיהיו
בלם אלקיים וכמו שסתי'
למעלה כעכשיו' באחרו
בעוד שלא ימכע מוכע מאחד
מהשלה חלקים' ובמקרי'

חמישי סימן ב

הענייני' האקרו' והטבעיים דבר בעת הקלקלה וכו'
ואדם שכוון באחרו והיה נאשם וכו' כי היה אמר היותם
לאי' מזה השבת לנו בדרך השתלמלות באחרו' אמנם
כראשון ככוון יומרו: אך יש לזכור וכו' - למה שכתב
בראשית מלוקמו טיש עם

אך יש לזכור להכיר עם מעם והיש מאיש
וזמן בזמן ופקס במקום וענינים מענינים
אחרים: ואלהה פי הדיושים האלקיים לא
נבאו על דבריו כי האם בארץ מיוחדת והיה
אדמת הקדש ובעש מיוחד' הים בני ישראל
דבעלי' דת דאבותי' ובזמן הדוא ועם העניני'
ההם אשר נחלדו בהם ממצות וחקים הראה
בסדורים כל מאווי לב ונראה בקלקולם כל
רעה הלא הענילו העניני' המקריים והטבעיים
דבר' בלשנת הקלקלה ולא היויך בשעו הסדור'
על' לך חס בני ישראל טענה בכל אמה על
האפיקורסים אשר ראו דעת אפיקורום הדני
באמו' כי כל הדברים הם נופלים במקרה
כי לא הראה בהם כונת מכון וסיעתו
נקראים בעלי' ההנאה כי סבתם כי הרגאה
היא התכלית המבוקשת והיא הסיבה סתם'
ובקשת בעל' התורה בן המצוות ברוך שיהיה
נכבד אצלו כוסר כל חפציו גליו יתברך
למבקש למוד אם הוא חסיד או אמות זכבוד
אם הוא נביא או המון ברצוד עם הענינים
הנזכרים בתורה בין העתים' והמקובלות
והבעשים ואיננו משניה בסבת השבעיות
והמקרות' וידע כי רעתם דחירה ממנו אם
בלמוד שיתקדם לו בהעצה לדעה ההיא אז
בכבוד שיעטה לו בעת הדעה והיא' אך
שובת הסבות המקרות' איננה נבנעת מן
הרשע כל שכן מהחסיד ושובת דרשעים
היא בסבת הים המקרות' והשבעיות
ואין דוחה לרעתם כשתבא אבל החסידים
יעליחו

מאחריו כפעולו הטבעי' עכ' ומה כולל לכנו' כל יתד
הסבות האמצעי' המשתלשל' ליו' ות' נשם אחורו': כראש
במדור' וכו' שכהו' כל מה מסודרו' כהו' היו כראש' כאומ'
כל מאווי לב וכל מחמה' עין' ובהפך להפך: ולא הוציג
וכו' כבר הע דומיך על מה שאמר לחשוב בהשענות
זכרון הכחיריים: דעת אפיקורום וכו' כבר קדם דברו
על זה סי' נ' כרטיש סי' ג': ובקשת בעל' המוס' וכו' -
חבל מה שזכר עד סנה מחייתו ית' פלוט על כל חלק
פסכות

באחרו ומתכ' בהם בחלקי' השלשה' על כן נחר הפחון
ליהם' כלם לאקי' וכו' לא שיכווו' לנס להרחיק הסבות
שאמנו' על' פי החלוקה הכזבת' ואכט לא ידעתי אם
כוון לכולל כלשמו גם הנחירי' לוח' שאמר בטולם גם
עם מגורם על' כן כשני חלקים סכומים' או אם ינא
הנחיריים מן הכלל כמו שהודו דבריו למעלה בהשמישו
מהם התכח' המוש' כעכשיו' ובמקריים' שהפדחנו שמה'
דהחלפת דבריו נכ' הביטים אחר זם באחרו ולא סועילו

הסבות לשכונתם כדנונו על הדרך שאמרנו • היטיר לפני
 בעל הסודות דרכו בנקשמו מאת כוראלו ומכרך המנוה
 בה וזה כי יחיה ענין בקשמו שהיה המנהג ככד אללו
 יתכרך רוצה לומר שלא ישיב פניו ריקם • על דרך אחרו
 אזלנו ואכנהו אשנהו

יצא יהו בסבו ההם והם בטוחי' מרעת' וכמעט
 (שלא אצא בבנותי) לא אשא מענין כונתי ועת'
 אשוב ואוב' כי דוד עליו השלום הביא שלישה
 חלקי' בסבו הבות ואב' כי ה'נפנו והיא הסבה
 דלקי' או יובו יבא ומת' והיא הסבה הטבעי'
 או במלחמה ירד ונספה והיא הסבה הבוקרית
 והניח החלק דביעי' רוצה לומר הבחרי' כי
 אינ' אדם שיש לו דעת בוחר בבנות ואף על פי
 ששאול המית את עצבו לא מבחרי' (הבנות)
 לא כמות אך לדחות והעורלות דאויב בו •
 וכבו

וסבה כבוד ה' גראה בענין • ודוגמת הלשון הזה זכר
 כראשון סי' ד' באמרו ושיסופר עליהם נעלמות וכוראלו
 וכבד ג' ודולה • וכרטיבי סי' יט' באמרו והכויף לחזר לו
 אלקי העכרים דמז' ל' הסבות אשר העידו עליהם עדים
 נכבואה וככבוד עכ' וכבר
 האשיל הראשע האופן
 הראשון מן ההלכה באמרו •
 תשא ותאן לך משל תשוב
 שהימה מערכת הככביס
 שיגדל כהר על עיר אמת
 וישטוף אנשי' או ימותו וכל
 כניא וכחירס שיטובו אל' ס'
 בטרם כלי' יום רעמס ושגו
 ליו ככל לבס ונעבור שדנקו
 בו כתי' כלבס שינאו אנשי'
 העיר לחון להמפלל אל' ה'

לדעה מה יעז' לבלת מתוך ההפכ' או להשיג את הככבץ
 הנאות • וכל' שיודשו לו אומות ומופתים כגלים •

והם הככים הנסמרים חבל בית הסודות ככון עליהם
 כדבר הרמב"ן • וזר' גראשיתיה לאמר ענין סתמו כי
 גראה לבנות בשם היה שהוא מנחם מערכות השמים
 ולעשות עימם נסים גדולים שלא כתבטל בהם כוהג'
 העולם כרעב פדה אותם ממות וכמלאכה מידו חרבו' •
 והם ככל היעודים שבתורה וכו' אבל שבר כל התורה
 ועבדה נעלזו הכל כמים והם נסמרו וחספ בהם לראוים
 שהוא מנהגו של עולם והם נבאם שבר ועשג באמת וכו'
 עכ' • והשני שיבא לתכלית מנוקשו על ידי אומות וככוד
 במופתים מפורסמים • משנים טעמו של עולם גלוי לכל
 שימשים • כי מכבדיו וכבד על דרך זה לענין כל' והראשון
 שיוחד למסיד שלא הגיעה מדרגתו למדרגת הכבוט •
 והשני שיוחד לכבוט או להאון כרעב כי זכותא דרביס
 עדיק עם העניינים הנזכרים וכו' • וכנה הלה דבריס
 לעויות מה שזכר למעלה עם ואיש וזמן ומקום ועכיו' •
 וגם פה לא זכר מלומה ענין הסבות הנחוריות וכבר
 קדם דכרנו על ככס' • וכלל כונת דבריו כי בעל התורה
 ידע כאמת בלב ככון בטוח בקרבנו כי דעת הסבות
 העכעיות והמקוריות דחיים ממנו כאשר משני דרביס
 סוכורים אש בלמוד שמתקדם לו כחושן ההנעם וההזמנה
 שראוי לו לעשות לתכנה מן הדעה שהיא המשותפת לכל
 וזה אש הוא חסיד באזור' או נכבוד וכו' עי' האומות
 השגורסמות המכבדות את נעליהן' • אש הוא כבוט או
 המון כרנה וכו' כמו שזכרנו • ואפס שכוון ככבוד אל'
 סמראות השגשגיות הדקות ככראות לכבוט כי זה שמש
 אש קרלהס כרטיבי סי' ג' ככוד ה' וקווא על דרך

והכח עשוכן וכיום ההוא ג'ל הכהר פמאוס כמנהגו
 כאשר ראינו בעיכוכו פעמים רבות ושטף כל העיר
 והנה לא סרה ג' דת' ה' והוא הנזיל • וחסוכו כי המשתנים
 ירונו ככובי' עוכרי' כמלה ולא ירונו לררע או להטיב
 רק ככה דרכ' וחסוכו כי כמלה איש עור לא ידע מנהג
 כסוסים ממי הזכ' • ימון או לשמל' והוא נשען על כקח
 שידע סודס וסנה הוא ישמר' כי כדוכ' כד' זה יולך כעור
 לכד האחר ומרונת הסוכ לא ישמנה והעור ימלט וכו' •
 עכ' • וכיוצא בזה כתב פ' אורא סמוך לראשיתו והיובק שס'
 ענין הדרך השני באמרו והנה האבות לא כגישה מעלתם
 לרבה בשם כמשה אשר ידעו ה' פנים בפנים על כן היה
 יוכל משה לשנות מולדת העולם השכל' ולחדש אומות
 ומופתים שלא יכלו האבות לחדשם עכ' • אך עובת הסבות
 וכו' • אחר שיחד עובת הסבות האלקיו' בוללת אמנע אל'
 חסידי' עליון וכסיליו' • בל אל' עובת הסבות המקוריות
 והטבעיו' וגור אומר כי עובת' מתפשט' גם על הרשעים
 וכאל' • ר' אשודר רמי ככוכ עוב' ה' לכל וכתיב טוב ה'
 לקוויו וגו' משל לאד' שיש לו פרדם כשהוא משקם משקם
 את כלו ככסוף עורד אינו עורד לא הטובו סכס' • עכ' •
 ובאמרו הסבו המקוריות ככללו ככאן גם הטבעיו' דלגני
 לקוין מקוריו' קרי' להו' ויכסומו ליה דברי הרלבנ' כרטיבי
 מספר מלשמותיו פ' באמרו שלל יסוייב מהנח' שהשגסם
 שלא יהיה אפש' שיגוע לרשי' הטובו הככוכו לכל' עליה מבר
 האש' כ' לכל' אמרנו שהם משולסו' ונעזבו' ל' המקוריות
 האסודרים מהדרמים הסמימיים ולא ישמרים ה' המרשות
 הככוכו לכל' עליהם מבר' המערכת אחר אליס' במדרגה
 יתכן שתדבק בהם זאת ההשגחה האלקית' עכ' • וכליתו
 כככות' ההס וכו' • כי אין מוכע טובס מהס כשיכילו
 פא

בדעם טובים ויהיו נכבדו מעתה כבודכם על
 דרך לא טוב: ובאצט וכו' רינה לומר כמעט שצברתי
 מצער כונתי לרוב דברים כתגלגלו בספור. ועתה
 הוא הוור על חלקו הראשונה אשר חלק בה המעשים
 לחלקים טובים ומקריים

וכמו החלקים האלה בדבור כי דבור הנביא
 בעת שלובשת אותם רוח הקדש בכל דבריו
 בכוחו מן הענין האלקי ואין לנביא דבר
 בכחירה מדבריו. והדבור הטבעי הם הרמז
 והתנועות הראויות לעניינים שרועים להליץ
 בעדם ומביאה הנפש אליהם בלעדי הסככה
 קודמת אבל הראשונות הבוסכם עליהם
 הם כורכבים בעניינים טובים וכבחרו.
 והדבור המקרי הוא דבור המושגעים
 בעת שגוענם לא יכודר מבני ענין ולא
 יגיע אל חפץ בכוחו. והדבור המבחרו רוא
 דבור הנביא בעת נבואתו או דברי
 הדעתן

ההגיע הזמן להפטר ולאו השלשה הם הקונים הקבועים
 למי האדם. אשר דוד על שאלו כי אם ה' יגפנו או
 יומו יבא וימות או במלחמה ירד וכספה. רמו כזם
 שהימות הן שלשה אם כרמית אם טבעית או מקרית.
 כי ה' יגפנו ורמוז על המיתה הכרמית והיא מיתת העונש
 על חטא. או יומו יבא ומת על המיתה הטבעית והוא
 שהגיע זמנו להפטר כפי מונו. או במלחמה ירד וכספה
 ירמוז על המיתה המקרית המגיעת לאדם בלא עתו
 ובלא חטא קודם אלא מנד המצרכת או הנזירה הכוללת
 שכל מי שיכנס במלחמה פלוגית ימות ואם לא היה יונא
 למלחמה לא היה מת ואם יבא ימות מנד ההוראה
 הכוללת אף על פי שאין בידו עון אשר חטא. ולא
 שזכיר המיתה הכרמית לצי שאין אדם שיבחר מות
 מקיים ולא הסכים כזה אל האמת שהרי מיתת שאלו
 במוריות היתה שכאר ויקח שאלו את החרב ויפול עלים
 עכל. ולו חרש בעגלת החבר היה מונא עשמו לשבח
 כזדובר: וכמו החלקים האלה יכו. החלקה הכוכבת
 לארבעת רבעיה מנא עניינה גם כדבור כאשר יורה
 מהפעם דבריו אשר כין שורותם ונחירו: ככל דבריהם
 מכיין וכו'. דגם לומר שדבור הנביאים הוא מהיין ככל
 דבריהם אשר מפיעים ונבואו מילין: מן הענין האלקי
 וכו'. כי אין ביד כמירמם מאומם מן הדברים הם
 דק הם כלם שופעים ונכונים על לשונם במאמר דוד
 רוח ה' דבר כי וזלתי על לשוני. ועל כונן זו ביאר

פחם ספורנו מאמר בלעם היכול אכל דבר מאומם
 כלום אפי יכול לדבר במנהג כל המדבר רגווי הדבר
 אשר ויש אלקים כפי אות ארבר כענין רוח ה' דבר כי
 וכאמרוה לא אהיה אתי המדבר עכ'. וקירוב הוא למע
 שכתב שם הרמזן על אמרו

ויש ה' דבר כפי בלעם
 שלמדו הדבריו שגורם אומם
 נפיו ולא ישכח ולא יפול
 מהם דבר יכו' עכ'. ועל
 דרך זה נכתבו דבריו ההם
 על ספר בלי תוספת ומזערת
 כי היה לשונם של כניא
 המתלבש ברוח הקדש כעט
 ספר מאיר הכל ככתב מד
 ה' עלו הסכיל אין מלח
 כלשונם בלתי אם ידע האמת
 בלתי אומם לפי דעתו של
 חנר לא היה כן ענייני. נעת
 ספרו דברי כנאיו לכי

אדם כי או ימליץ בנחורמו כרעכו להטעם סדרם
 ולהכינס להמון כמו שיכא: הרמזים והתנועות וכו'.
 דבר על אודתם כשני כוחן עכ': להליץ בעדם.
 להטעמים אל הזולת. אבל הלשונות המובסם עליהם
 וכו'. כאמרו בראשון סימן נד אבל הם מדעות מוסכם
 עליהם מורה על זה חבורם מן השמות והפעלים
 והמלות והם מן האויות הלוקחות ממונאי הדבור.
 עכ'. והענין הטבעי הוא חלקם האויות ממונאי
 הדבור. ומסמכתי הוא החבור מן השמות והפעלים
 והמלות. או שהטעמי הוא להיות האדם מטבעו
 מוכן אל הדבור כי להיותו מדינו בטבע. הוא ללשונם
 יגבר להודיע לזולתו את הרשים בקרב לבו.
 ומסמכתי הוא על כחירת לשון מכלתי לשון כמו
 שזכר בראשון סימן כו: דבור הכניא נעת כנאית
 וכו'. בבאו להביא להמון אף הדעת סוכלת שיאמר
 להם הדברים ענמם כאשר המה פתומים ופתומים
 ופתומים על סדר שהיו לא היתה און כל אדם
 יכולה לשמע ולהגיון. והיה חוות הכל כדברי השפר
 החמום. אכן לכ אדם ימשך דרך הנביא כי בבוא
 לדבר אדם היה מסיר את המסוס למען ידאו גם
 ישראל את עמי דבורו וקדן עור פמיו בהבנת
 שלחם בלתי מסופקת ולזה סים נריך הנביא להרמז
 כנחירתו ולהסוף דברים שוארי משמרת כונת
 סכנאיה להכין משל ומלניה דברי ונביאים וסידומם:

ידועת האיש אשר כדעת שמתו נדור ומללו: ואם איננו כן וכו'. רוצה לומר כי היו אלו ואלו דברי אלקים שנים הואיל ובכונה ראשונה מננו הונעו אל הנדור וזה כלו נבות דב ראו שכולק ויתעלה האלקים מננו: אבל טענת רעגל וכו'.

באור כי החריטות שקר הואיל וכבר קדם כדעת אלקים מה שעתיד להיות כי חסם מזול' הרשות הכתיבה לאלם הואיל וידיעתו יתנבך כאשר יעשה לא תשיב דיקס: כי זה כמו אמרו לו היה אומר לי וכו'. רוצה לומר הרי זה שום לאמרו אם היה בן שיאמרהו וכו' או וכו' שיאמרהו וכו'.

והאמירה הזאת התיכחת היא: כי אשר יקום אי אפשר וכו'. והכינה כי הא שמהא ידיעת ס' כוננת: אומר לו שמת הוא וכו'. אמת כי סדכר יסיה בלי ספק הואיל וידיעתו יתנבך מקפת עליו מהלכ היותו לא מקרא ידיע' כאמת: ואלעזב ידיעותי' משארת טעם האשכרו ואין להסתכל בקלימות הענה בשום פנים: וזה דבר לא שופמו שין רואי מנכי אלם אך הוא בשלמו וכמו שכתב במורה בשלישי פ' כ' ונעל בעקרים הוכירו כרביעי' א' עם היות שכבר השתדל החנר למעלה להשיב כפש כטוב טעמו כאשר כוכל שאת כי הנדיל בין ידיעה

כענם שהיא כנה להויה וכן ידיעה במקרה שאינה כנה להויה והמין הוא מהידיעה הוא כידוע מה שהיה שאינה כנה לקיומו: ובאופן זה תוכן ידיעתו יתנבך כדבר האפשרי שעתיד להיות כי הוא יודע שהדבר שהוא יסיה על ידי בחירת האדם הפועלת אותו בלי שום הכרח רק בהשתדלות חפשי אין אונם ומעתה אין לו להסתדל בפועלמיו ויסכנו כי הוא בן מונין כעשייתו ומס שידע

הדעתן הבחשב (הבחבר) לא מחנר בליעתו ובחר דבריו כפי שירא שהוא ראוי לכוננתו: ואלו היה רוצה היה כחליף כל דבר בהם ב:ולתו: ועוד אם היה רוצה היה כניח ענין ולקוח זולתו ויש ליהם כל החלקים האלה אל האלקים יתברך בדרך השתלשלות לא שהם בכונה ראשונה מבנו ואם איננו כן דברי התינוק ודברי בטורפי הדעת ובליעת הדברן ושירי דבשורר דברי האלקים יתעלה ככל זה: אבל טענת העצל על הוריו באמרו כבר קדם כדעת אלקים מה שידיה איננה טענה כי זה כמו אמרו אלו היה אומר לי כי אשר יהיה אי אפשר לו שלא יהיה אומר לו אמת הוא אבל לא תמנע הטענה הזאת שיקח הדגם העצה הטובה ותזמן כלי כלהבת לאויבך והבזון לרעבונך כאשר יתברר לך כי הצלתך או אבדתך אינם נגמרים כי אם בסמוך האמצעיות ובכללם אך החזקה או שבהם שתבחר בודיות ובהשתדלה או בעזלה ובענוב ואל תטעון בברה שיקרה למעטים ובעתות מעוטות ובדרך דמקרה באבוד המשתדל והנצל המופקר הדתי כי שם הבטחה יש לו ענין מוכן בלתי ענין שם הסכנה ואין דעתן בורח אל מקום הסכנה במקום חבטחה כאשר התא בורח במקום רסכנה אל מקום הבטחה ומה שיקרה במקום הסכנה בן ההצלה יאמר כי הוא (נפלא) לא דבר חדש ובה שיקרה במקום הבטחה (במיתה) לא מן האנך יאמר שהוא דבר חוץ לטבע והבחירה בהשתדלות חובה וכסכות

מורה שהבחירה היא כנה אמנעית עפלה לומר הסכות האמנעיות על בן הסיף מלת אך להורות שאין זה עפל כי אם עקר ככמו אלה לנחור כו' או בזה כדי לכה לדי תכלית נמר העמיד להחמדם: כי עם הכתחה וכו' הסוכה שאם אין כנע בהשתדלות: ובמקרה המופקר גם כהשתדל יקרסו: לא סיס שום סכנל כיכר בין מקום למקום ולא יודרו נשמות מחלמים להקרא גם

מכס הנורא יתנבך היא ידיעה במקרה כידועה כדבר שכבר היה שאין עם סכרה בלי ספק וככן לא מייגע העעמה הזאת מהידיעה שיקח האדם בענה השניה וכו': כי לא נאי הידיעה בענם כראי הידיעה בחקרה להכריות מניחות העכין

הנודע כאמור: וכבר קדמו לנו דברי עפל בעקידה מסער יט בניאור אמרי וכטוב פעולם כידון כי לא יוחלט המשעש כדרוש היה אלא כטוב ומנחר פעולם שהוא השכל הנקי השקל הדברים נכף מאונס וכו'. כמוכר למעלה: כאשר יתברר לך וכו': כי אז מתרץ להשתדל בכל אלה כשהיה כדור אנלך שאין פעכין ההוא כנזירה גרדיא וככו' ראשונה מכוונת מאמת ית' שאלם ככס הוא עושם לך שוא משקוד שומר כי שסג לא חשג והגל כלי מניל כמר כיתך בן ימי יוכל לדין עם שמקיף ואת כל אשר חפס ה' עשם וגו' והנה אמר כן להגדיל בין זונתין מה שיוכיר אלה כמאמר אך אשר יהיה כנזירה גרדיא וכו': ומכללם אך החזקה וכו'.

רוצה לומר שמכלל הסכות האמנעיות היא בחירת הזריות והחריטות והוא מס שוכר למעלה באמרו והוא ינאץ בעמיד החפץ מכלל הגנות האמנעיות ואמר:

אך: לפי שאמרו מכללם מורה שהבחירה היא כנה אמנעית עפלה לומר הסכות האמנעיות על בן הסיף מלת אך להורות שאין זה עפל כי אם עקר ככמו אלה לנחור כו' או בזה כדי לכה לדי תכלית נמר העמיד להחמדם: כי עם הכתחה וכו' הסוכה שאם אין כנע בהשתדלות: ובמקרה המופקר גם כהשתדל יקרסו: לא סיס שום סכנל כיכר בין מקום למקום ולא יודרו נשמות מחלמים להקרא גם

בשם כעמית וזה נשם סככה ולא היה הדעתן כורח
 החקים הסככה למקום הכעמס וכו' וזה הפך סככה
 לעין כל ואין לכניע חל הזר ומסכות הסתמלות
 עיני זולת וכו' רונה לומר שסככה הסתמלות היא
 מכלל כבוד הסתמלות אשר

הורה על היוזם ככלל
 כסכות האמצעיות והחוקה
 שבהם: והכל שכו' וכו'
 כי יטעני כל סדכר למיחס
 מרנכו ונאו: אך אשר היס
 בגזירה גרודא וכו' ובכמו
 אלה לא תנוצל שנה
 והסתמלות בכחירמנו כי
 בגזירה אחת עבד וכמו
 סיכא ועל כיוצא בזה ניאר
 בעל העקידס ואמר התנא
 והכל לפי רוב כמשה על
 סדך שוכרו מטעמו
 למעלה: ובאשר הוא הסככה
 והאותות ר"ל שהם משלמות
 תמים דעי' אין בהם תוספת
 יד אדם מכס הסתמלות
 אנושי: וכבר זכר ענין
 הסככה והאותות בדרכיו
 סקודאים: וזה אין מנריך
 וכו': ואפשר שינריך וכו':
 מהשכמו פוסמת על שני
 כעשים כי מנד מה שראוהו
 אין שם נורך לבכו אמצעי:
 אבל אפשר גם כן שישעל זה
 כסכות עליונות לקי' ולכסכו
 לא כדע' כהגלת משה וכו':
 כשא משלו לסודות על המך
 דכרים בגזירה גרודא ואין
 לשם הכרע אם בזולת אמצעי
 מכל וכל אם שיו שם סכות
 אלקיות לא ידענוס: מכלי

ומסכות החשתדלות עצמי זאת למי שיאמין
 בה ובסיבות ההפך העצה שהיא סתירת
 העצה הזאת: והכל שב בהשתלשלות אל
 האלקים: אך אשר יהיה בגזירת גרודא
 הוא הכבוד ותאותו וזה אין מצריך אל סבות
 אמצעיות ואפשר שיצריך אליהם כהצלת
 משה מן הרעב ארבעים יום מבלתי הכנת
 מזון: ואברן עם סבחרים מבלי טבה גראית
 אך בסבות אלהיות אינן אצלנו סבות מפני
 שאין אנו יודעים אותם: ובהם יאמר כי לא
 יועיל: בהם ההודמנות והוא אמת אבל
 הויזמונים הנפשיים והם סודות התורות למי
 (שיודעם והזחכס בהם) לא שעושה אותם על
 מתכותם הם מועילים מביאי הטוב ודוחים
 הרע: ובאשר ישתדל האדם בסבור האמצעי
 אחר שימכור אל האלקים במה שנעלם ממנו
 בלב שלם ימצא טוב ולא יחטיא אבל הכנסו
 בסככה הגבורה לבטחונו באלקים נכנס
 תחת ולא תנכו את האבל המאמר בשוא
 בצוותו בעבודה למי שקדם בדעתו שימרהו
 או שיעבדה איננו שוא כי כבר הקדמנו
 וביארנו כי המרי והעבודה לא ימרו כי אם
 בסבות האמצעיות והיתרת סבת עבודת
 העובד הצווי בעבוד וכן קדם בידיעתו שהוא
 עובד ושסבת עבודתו שכויע הוכחתו וכן
 קדם בדעתו מרי הממרה בסכות האמצעיות
 אם בהברת הרעים או בתגבורת מזג רע או
 בשות אל התענוג והבנוחה ותוכחתו לו מקל
 מבריו כי בן הכפורסם כי לתוכחת רשם
 בנפש עול כל ענין וכי חמברה תהפיקל בנשו
 לשמע דתוכחות אפילו כועט דהפעולות
 כל

שימחדש נאפשרים מכרסת חידשו דק בשאר טעם
 האפשרות על תלו וידיעתו ימכר במתחדש
 היא ידיעת חדושם עם ידיעת דרכי סגנוע אשר
 בהם יגיעו ליד גמ' תכלית כי כבר זכרנו שאין ידיעתן
 באפשרויות כמקל וכלמי מכרס בידיע' דבר
 שכבר היה וזל: ושיעם סבת עבודת וכו' יכן קדם וכו'
 רונה לומר

וכה נראית כנגד אמרו למעלה וזה אין מנריך א סכות
 אמצעיות: אך כסכות אלקיות וכו' כנגד אמרו ואפשר
 שינריך אליהם: וסוף אמת: מה שלא כתאמת זה
 בשאין שם גזירה גרודא כמו שקדם: אבל סזמונים
 הספשיים וכו' ביאר ששם סיות כל מריכות אנושי בעל
 רגמו אס כעמיתים בגזירה גרודא: ומי יש שם הסתמלות

הנה לומר שלהיות השנה האמצעית להשלם עבודת שיעבוד הוא הנוה בעבודת אשר בו יודרו לעבוד ולתפא' על כן מה שקדם מה בידועתו יתקד הוא סיומו עובד ושיפיה בבת זה מה שימצע מוכסמו במה שנהו * וכן קדם בד צדו ערו המצדס באמצעות הסבות שביארו לכך כוללת מכרית ועל כן עובדו מוכסמו ית ע' ביארו ומכירו ידף אם יסיה מופלג בקרו לז משוג מוכסמו רוקס כי עשילתו ע' להקל עליו מצריו וכו': וזו על כל ענין רל אצ"ז שיהיה הנכנס שקוע במריו לא ימלט סיומו מציג מופלת מה של המוכס' בו מכל מקום פעם רושס ככשזו אם מצע ואם הדכה וכלארו וכו' המורה פזפעל כשזו לשמע המכחות ואשילו מצע פעולתו רל אצ"ז של אצ"ז לו מן המוכסות כי אם ספעלות מוצר * ככל זאת לא תשוב פעולה זו לרוק כי מועילתו כאופי מה כאזור מוכור וזכרו עוד בהקדמה סחמית: כל שכן כשתהיה התוכחות וכו' כי כדוכ' לא יחשוי סוכ' מוכסות להסיון הקנת מהס משין ועכ"פ יושג מופלת המוכסות ואין זה אם כן דבר שזו וקש' * כאמר הגוור שזו כחוחית' בעבודה למי שקדם נדעתו סימרכו כמוכר למעלה: תחלת ההקדמה אשר בהס קיו' הענה' היא הענ' היצוג' ככפת הנחירה על הפכי שהוכיר במה שקדם ועליו סס דברתו למעלה לאמו ומסכו הסתדלו' ענתי זאת למי שיאמין בה ומסנות הספקר הענה שהיא סותרת הענה הולת וכו' * והכס בהקדמות שלס יקויים מניאות סכנות האמצעיות עם סיומן כלן כחפ' * ושס סס שנים ללכת דרך השלשלות * וכי למכשו כחירתתו מין הוכס להמדר גו עם הכלוליה כדכריו הקודמו:

אדם כי היה זה קלקול נהקול להכרית על פעולת סרס ולפכוס עליו וככר הככרל שאן פוס קלקול כמעט האל: בהתבונן גרוב הכריתיה כי אכס כל: לא כראז לסלסת שכלכו לל' שאן הדוכ הכריתיה המנה כשצוט על סיועוט הנעלס וזל וזה סנשטרס מוצס כככס סספסכל עד שהאמין סאין כמעטו קלקול וכו' והריתיה דומה למס שאמר בשלטי סי' מ' שמי כסכככר אכלו דקס ככורל וסכמתי כוללס' * איככו מניס למס שהול כראס כעולס מן פעול וכו' והלס כס דכר סס סי' ז' אן איתס פעול א ככס כסכככר לי נדקו וכו':

כל שכן כשתהיה התוכחות להמון כי יש בהם על כל פנים מקבל וכבר הועיל ואינו שוא :

תחלת ההקדמות

אשר בהם (קיום) לא מקין העצה הזאת ההודאה בסבה הראשונה וטרא עושה (וחכס) לא חכס ושאין במעשיו שזא אך כלס בחכמה וסדרו אין בהס קלקול וככר התיישב זה בנפשות בהתבונן בחב הכריתיה וכו' שנשטרס ממנר כנפס הבסתכל עד שדאמין שאין במעשיו קלקול ואס יראה בטקעת לא תתקלקל אמונתו בעבוד זה אבל ייחסוה אל סכלות נפשו ומעוט הבנתו :

וההקדמה השנית ההודאה בסבות

אביצעיו אך איכס פועלות אבל הם סבות על דרך ההומר או על דרך הכלים כי השכבת זרע והרס חומר לאדם ואכרי הזורעין בחברים והרוחות והכחות כלום משמשים ביניהם כחפץ האלקים ועמר בהם צלבו וקונו ונדרלו והונו ואפילו

ההקדמה בסבות וכו' יקויים דכרו למעלה להסאיו עכס כלפס והכמירס כי אין הכל כמשך נגזירה גרילא וכיכה ראסוכ' מהפעלס הראסוכ': אך איכס פעולות וכו' * כאמרו בראשון סי' ע' אכל י' ליסודות ולטקס

הקדמה ב

וההקדמה בסבות ההודאה

בסבות אמצעיות וכו' * וככן יקויים דכרו למעלה להסאיו עכס כלפס והכמירס כי אין הכל כמשך נגזירה גרילא וכיכה ראסוכ' מהפעלס הראסוכ': אך איכס פעולות וכו' * כאמרו בראשון סי' ע' אכל י' ליסודות ולטקס

ולירס ולככנים פעלים עד סיומוס והקירוד וססועבה והיוכס וספלויים כהס מבלי פנייהס להס סכמס קק פנדה וכו' ובמקומות זולתו הוככר זס כמו שהערותוק

שעה: כי סככת זרע וכו' * כן כמג דאצ' בתחלת מוציע וזל רכוס אמרו סהאס מוצעת חמלס יולדת וכו' על כן יולדס וכר ועל כן דעת כמיו יתן שהורע לאשה זרע הזכר מקפיש וכל סכן מדס פאסה והכה סי' מוציע חתן זרע כי היא כמו הארץ עכ' * זס סוככר זה שס כפי הרמין: ולאכרי ההזרעה מסכדים ידונה לומר סמחכרוס סככת זרע הזכר עכ' דס פאסה: והרוחות והסכות וכו' * כס כרוחות והסכות שבורע ועל ידס מושלס סככס להכין איתס ולטעדה ככי מה כגורה סכמתי ויתכרך ושפסו להכין הדכר כגמר על ידס:

וההקדמה השלישית

וההקדמה השלישית וכו' * עני' האכתיס סללו יגמר סלסל סנשי להארו כמשיג קיו ומכוחו * וכו' יגמר על ידס גדולו וכו' וכו' עד כן וכו' לכל קבלת המורה סעלמס

התוכחות וכו' כי כדוכ' לא יחשוי סוכ' מוכסות להסיון הקנת מהס משין ועכ"פ יושג מופלת המוכסות ואין זה אם כן דבר שזו וקש' * כאמר הגוור שזו כחוחית' בעבודה למי שקדם נדעתו סימרכו כמוכר למעלה: תחלת ההקדמה אשר בהס קיו' הענה' היא הענ' היצוג' ככפת הנחירה על הפכי שהוכיר במה שקדם ועליו סס דברתו למעלה לאמו ומסכו הסתדלו' ענתי זאת למי שיאמין בה ומסנות הספקר הענה שהיא סותרת הענה הולת וכו' * והכס בהקדמות שלס יקויים מניאות סכנות האמצעיות עם סיומן כלן כחפ' * ושס סס שנים ללכת דרך השלשלות * וכי למכשו כחירתתו מין הוכס להמדר גו עם הכלוליה כדכריו הקודמו:

הקדמה א

וההקדמה הראשונה וכו' יגמר סלסל סנשי להארו כמשיג קיו ומכוחו * וכו' יגמר על ידס גדולו וכו' וכו' עד כן וכו' לכל קבלת המורה סעלמס

שייח הוא השופעת עליו אחר הבנתו מאת סבורא ית' כי זא חלק אדם מאל כבהקדמה המושגת ושלישה שומעים יש בניורת האדם וכנודע מחמת חזל.

וזדנריו כראש שלח מיוסד אליו יתנרך דק השפעת הנורה הניוסדת המצלמת מניאותו של דבר. של כן יוחס פועל ההוון והנדל כהיות האדם אל עקבות האמנעו'להו' לא השפלות באל לא מנד מה שהוא אדם כי אם מנד היותו נומח.

וסרי זה ושיין מה שהנין אלן רשד מדברי השילוסופי כמו שזכר הל'ל'נ' בספ' מלחמותיו מאמר הפ'א' כי אחרי הכירו דעת מחכמיים ואכונכר ון' סיבא ואב' כ' שכלס מחאמי' הבכמחם על היות הפועל לאלו היותו הוא שכל והיא יפעל אומם אם בעצמו ואם באמצעות כחות יסודרו ממנו נחצר המתהווה וכו'.

בחס זל והנס הכין ו' רשד מהם לפי מה שזכרנו ממה שטען לכתב דעמיתיהם שיה הפועל הכבדל יתן הנורה למתהוה בכוף ההויה וזולם הדריכה לקבול הנורה איכה מיוסד אלם אל זה הפועל הכבדל ולא ידענו אם מנא כן ו' רשד זה הדעת להם בניאור או הכינו מדרניהם כי אין אלכלו מדברי אלו הפילוסופים כי אם מעט עכ' ופוד חסוב הראש דכרים שתייחסים ליה נחמתים הספר אלל זכרון דעת ג'אליכום בכח המניד אשר שם לו יתרון על שאר הכחות באמרו שאיכנו מחמת מנא שכל הוא כח אלקי כמו שיתבאר שמה' ומה שאמר הכה בחפץ האלקים הוא מכון לעמת אמרו שם שהוא כח אלקי. והנה הכח האלקי כממשך ונא בשכנת הורע מכה בורת המוליד שהושפעה עליו מאת הנורא יתנרך כמשפט כל נורה שאיכה מושפעת מוולתו. הוא הכח הזה הנאלדרי בכח עד שיכלול בקירבו כחות רבות וישמש בחפץ האלקים לגמור כל הדברים עד יכה' ונכוף ההכנה כלה מושפעת הנורה על הנוצר מאת סבורא יתנרך המשפיע כל הנורות בוולת אמצעי כמו שזכרנו: ואשילו בדבר הבורא וכו' משעת יחי כראשי אלעפי שלל חיו שם הסכו האמנעו' על כדורם שכתשן אחרי כן: כעשר אשר הוא סמר אדם. הוא אדם

הראשון אשר איב ולא אין לו דק הוא יתר כפיו של הכה:

הקדמה נ

וההקדמה השלישית כי הנורא יתנרך וכו' הקדמה זו היא השלמה דק דמ' להורו' שהכל הדברים מסורה ביד הכנו האמנעו'.

אולם מפתח השפעת בורתם העמ' לא כמסר ביד שליחי ויש עוד בהקדמ' סוזאת מעיין דוגמת הוראתו בהקדמה הראש' כלהודיענו כי מ'מנו יתנרך והכננו שליח' ככל הנדואים ואם כן לא נוכל להעלות על לב שיעמיש את האדם על רוע מעשהו עם היותו בלתי נחירוי עליו: וכו' מחמה כפרעוס וכו' ככר קדם דכרו עלזה כראשון ס' פח' ובשלישי כו' זו: אך התחלכו סדנרי וכו' אפסד שכיון נזה כי החמה אחת היא ככל אחד מהם אמנם המחלפות סדנרים לייחס לקנת' מעלה יתיר' על קנת' מנד עליו ממדיסם. וכעין אמרו כרביעי ס' כה' שאש' הנמא' מתחלפות וסונו' זו מונו סתהלפות' ממחדיהם וכו' עד אמרו הכל מחמת בות' הנורות וכו' הכה החכמה כהם אחת וכו' ועוד זכר שם כיווננו כי שהחמה בשלם' חלקי הפועל אחת והענין האקי אחד והחלוק בנייהם איכנו כי אם בהתחלפות הוליום עכ' ושם נאמר כי אין החכמ' נגלגלי' גדולה מהסכמה בקטן שבחיו אך גדולם מעלת' בעצמו שהם ממחר זך וקיי' לאיכלם כיואם בוראש וכו' עכ' ויסכול הכיאו' גכ' ששם היות סיכומי' ומחמתו עבדו מאד ממ' אין להפלא מאש' לא בתן לכל נמנא' בורת' מעולה מאד כי החלוק הוה בנידוקרה לחלוק החמדי' המקנלי' אין ז' כילו מלמעלה וז' ואין לך למא' למה לא כראשי מלאך וכו' לא שישחוקק שים נמנא' לנאמת סגדנרי ולהשתנו לתיין אחר וכמו שכוכר בפסקא' הנמשכת שהרי זה יואכזה הטבע כי טבע כל דבר יקיימהו בהשוקת היותו הוא הוא אך עם השלומיו' אשר יתנשא סכנו' אליהם בזולת' שבניו בעצמו. אמנם סכונה בכאן היא לספר כי שכל נעשה ככיון קומתו ושלמותו כפי זכות חמרו:

וההקדמה

הרביעית ההודאה כי למציעות כודדגות וכל ברה טיש לו דרגש

וההקדמה

עליונות ותחתונות

הקדמה ד

וההקדמה הדניעית הקודא' כי למניאו' מדרגו' וכו' למע

מס יבנה שמורה אחר המות ששוב אין לו חקקה עולמית ולפיכך היתה קרנתו מוכיחה כדיוסוקו כשזכר שמה. וכאן יבנה עוד בהים חיינו בי עדיין אש ככוסף מוקד בו אל המכה המלאכיו שהיא סלק מן התשובה וכו'. כמו שיבא

למה שזכר בהקדמה הראשונה כי כל מעשיו האל נבסמה ודור. ובהקדמה השנית הורה על מציאות המכות האמניות ההולכות על כדו. גם כשלישית הורה על כתיבתו ויתברך לכל חמר הטובה שגבורות שאשר לו לקבל. המאך עין סדור

המנצח למדרגותיהם.

(הרגש והשנה) לא הסנה והרגש וחוש בעוללה מאשר אין לו זה בעבור קורבנו במדרגת הסנה הראשונה אשר רוא השכל בעצמו וכי הפחות שבצמח יותר בעוללה במדרגה מן המעולה שבמוצאים והפרות שבבגדה יותר מעולה במדרגה מן המעולה שבצמח והפחות שבאדם יותר מעולה במדרגה מן המעולה שבבהמות. וכן הפחות שבכני תורת האלקים יותר מעולה במדרגה מן המעולה שבאמו'ערכו שאין(בהם) לא להס תור האקי כי התורה שהיא באת האלקים מקנח הנפשו כנחה המלאכים ותכונתם וזה כרה שאין בשיגים אותו בלמוד. והראיה על זה כי ההתמדה על מעשה התורה הויה מביאה אל מדרגות הנבואה אשר הויה הקרובה שבמדרגות האנושיות אל האלקים אם כן בעל התורה המורה טוב מאשר אין לו תורה כי הויה כבר הקנתו תורת האלקים מנהג מלאכותי השקיף בו על מדרגת המלאכים אף על פי שמרוו בלב אל אותו עליו והפסידו נשאר לו במנו רשמים ונשאר באש הכוסף אליו אבל אם היו נותנין לו הבחירה לא תורה בוחר שיהיה במדרגה מי שאין לו תורה כאשר האדם (כאשר יחלה) לא כשחלה ויענה בכאוביו אלו היו נותנין לו הבחירה שיהיה סוס או דג או עוף מתענג בלי מכאוב ויובדל בינו ובין השכל אשר יקרבו אל מדרגת האלהות לא היו בוחר בו :

וזה הקדמה

רצ
כ
שימן
המות ששוב אין לו חקקה עולמית ולפיכך היתה קרנתו מוכיחה כדיוסוקו כשזכר שמה. וכאן יבנה עוד בהים חיינו בי עדיין אש ככוסף מוקד בו אל המכה המלאכיו שהיא סלק מן התשובה וכו'. כמו שיבא בפסקא המצאת. ולפיכך פול יותר במדרגה מן האעלה שבעלם כאזוד: השקיף בו וכו'. כי מכת המנהג הויה המלאכותי הקנינו לו בלמעשות הזרות. עלמה נידו הכנה להשקיף בסודות המלאכים ולעש שמרו כלכל עליו אותו המכנה המלאכותי והפסידו מ'נשאר לו ממכו רשמים וכו': אבל אם היו כתיבים לו הפסידו וכו' שיבחר היומו כולד בין יתר האומות והויה נסירם כנמנע כנסירם האדם להיות דג או עוף שיזכיר כעמון. אכן שעישי יהרו חש ולדו קושי כאחרו שלא היה בוחר האדם שיהיה סוס או דג וכו' מנה מה שיובדל בינו ובין השכל וכו'. וכאלה שאין העשם הוה ענמי כמה שאכנו עליו שהרי חקה אמת לאדם ולכל זולתו כפי מה שהזכירם הפילוסופוס כללמי היומו ספן בשמי מיכו או איש אפי' מנה דע למה יפה כלו תאמ' שיטח'עמנו לענש המלאך. והעגס כזה לפי ש'אל להעשות השנוי הוה כי אם

הקדמה הנבטלה הוה כנסיך נדק ארץ תו' וכן לא כיוחס לו דבר ונצח ועלמיל לוח' שהאדם כלתי כח היו במעשיו ואף גם זאת יקבל עונש יל פעולת הרע ונסוף הקדמה זו ידבר נכ על ענין הנחירה לאחר אבל אם היו נותנים לו סכחירה לא היה בוחר וכו': הרגש והשנה וחוש' כלל הנמצ עם הלח למה שזכר סו' ו' שיש לנחם קנת הרגש והשנה. אהם החוש הויה שיוחד לבת: הוה השכל' בעמנו: כאחרו בשני סו' ט' שהו ענש' החכמה:

מק' הכשאל' מכתה המלאכים וכו'. כי כונלת חכמה של מעלה תורה' שאין מעשים איתו כלמו' בהקש'טכעיות: והראיה על זה וכו'. ענין הכבואה הוה יעד ממנה על איות דבריו שהתורה חקה הכשאל' מכתה המלאכיו כמו שאכאר והולך. אשר ה ה הקרובה שנמדרגו' וכו'. כדבר הכוזבי בראשן סו' ט' אבל המעלה הזאת אלקים מלאכיות וכו': אם כן בעל

התורה המצרה וכו'. כעין אל' (סנהדרין פ' כנמד סדיו) הוה ישראל' אחר ר' אבא בר זבדא אחר רבא אעיש סמוע ישראל' הוה' אחר רבשפא היינו דארי איכש' אש קלי בני מילי' (פי' מינו קונוס) אש' שמה ואלא קרו ליה' עכ'. והא' זה כסומר מה שזכר כרבינו סו' ט' כי האמו' הכל כנו' שם והכלל זה הכניס ירבעם וביעטי' לולי' שאמתי לראית כניסול הקירוס ח' ח'

כחולת עפע אפר היה כמעט האדם מחפית היווה
 מום או דג וכו' כדו שלא יובדל בינו ובין הסבל
 וכו' ולרמיון האמרה בצדק' האמות אפר כשא משלו
 על אודותם וכבר זכרנו מעין זה בקודמת :

הקדמה ה

וההקדמת הממוינת
 כי כפשות
 פשוטים וכו' יש בהקדמת
 זו כהכנת ציבור על מה
 שזכר לעלה באמיות
 שזרעו על דבר הכחיה
 בעלמיל ענין ההקדמות
 כאשר תהיה וכו' או פתוכת
 מסוגלת ככך כאשר תהיה
 כדברים מקובלים ומת' אבס
 על הלכ : ולתיכחת כלחת
 וכו' כאמרו למעלה כי
 לתיכחת רוסס ככש על
 כל ענין וכו' יקדח
 ככש וכו' כי תהיה
 התיכחת יהיה בלבו כאש
 כוערת עזר בעממו
 למכוא עמו לסכוא :
 ופתחלה לה כו' רונה
 למר התלה למשוכ' שומע
 את התיכחת :

הקדמה ו

וההקדמה השנית כי
 האדם וכו'
 הקדמה זו מורה בעצם על
 מציאו הכחיה כאדם מחד
 מה ש'מא' לכפשו וכלת
 לעשות הרע או לעובדו
 כעניינים האכזריים והוא
 עמנו עד ראש יודע כי כל
 עוד שיהיו שם סכואמצעיו
 אפר יתכן כס להשיג אל
 שמו החיץ אין נרע

מכחירתו דבר אצטם מה שמכע מוכו אינו אלא
 להשדד הסכות האמצעיות או להצ'לם ממנו שדרי הס
 אלא כלא בעדרו ועד יתבא' זה אהכ כחמשל הסקאקי:
 דש בכרי איכנו יודע להכמין . הן האדם הלו בעדרו
 יצטנו הסכות האמצעיות אשר יתכן לו כסס למשול כפס

למשול כעס הוא כי לרש אין כל גס לא ידע משפטו
 העוד להיותו מעט ככרי וסכות מה לו באכני ההכנה
 וככ' ידענו כי ככל החכמ' כלל הכסף ראוי שיה' המכש' ש'
 מדרג' המושל וכל עדות לא יד' ראש כי סכותיו האמצעי'
 בעדרו : ולא היו כמציאו וכו' .

כאלו אמר שהיה לו עוסר
 וכבוד וכיוצא ממה שראוי
 לסמאל במוש' עם : ויהיה
 סוף חכמ' וכו' לרעת לעומ
 בתנועתו דבר הנכד' הסכו'
 ההנה לפי מקומן ושעתן
 כמאפט המושל : היה נגמר
 רצונו ולא היה שם מוכע
 חכנו והיה כחידתו חפסית
 מכל נד' : כאשר נגמר רצונו
 כמי וכו' כשא משלו כמי שלא
 בעדרו סכותיו ממה שראוי
 למוש' בניתו כי אז לא יוכע
 חכנו במקון הנית לכל
 חפסו כיין שלו כמכנו
 עלולו כתיקון עניינו : ואמר

וידעם כי הפכלות כסכות
 האמצעיות עם סיומן כמציאות
 אגלו הוא שמים איתם בלא
 הס בעדרי' כאמור : ויכהי' :
 שהיה לו כסח הככות על
 פלמותו להנהיג הסכות
 הן כפי הנידך : ויותר חזק
 איכריו וכו' סוכיף משל
 יותר קרוב מן הראשון
 ויסודתו מושל בעמנו
 להכיע איכריו אל אשר יהיה
 שם סכותו לכלוכן סוף מושל
 ככשנו להכיע מחשבתו
 ודמונו לנייר מה שיחפץ
 ככל עת וענין שרצה וכל
 זה נקל אגלו כי קרוב לוי
 הדבר מאל כפיו וכלככו

לעשות להיות כל סכותיו האמצעיות דכיות עמו ועל
 כן אמר ויותר מזה איכריו וכו' . ויותר מזה מחשבתו
 כי בקלות כמרץ יבנים עוף סדמיון והמחשבה לעוף
 בעציפה אחת מסוף כעולם ועד שופו : ועל כן לא
 יתכן וכו' . כחוק עפז' לכו האיש הוא לסמלין כוכמו עפ'
 הפלש

וההקדמה

החמשית כי נפשות
 השימעים מקבלות רושם
 לתוכחת המוכיח כאשר תהיה בדברי
 מקובלים ולתוכחת באמת על כל פנים
 הרעלת ואם איננה משיבה חמברה בעשות
 הרע יקדח כנפשו מן התוכחת ההיא ניצוץ
 רוחה כי המעשה הרע דע וזה חלק מן
 התשובה ודחחלה לה בו :

וההקדמה

הששית כי האדם מוצא
 מבפשו יכולת (לעשות)
 כל כעשות ולא על עשות הרע ועזבו(העניינים)
 לא כעניינים אשר הם אפשר לו ומה שנמנע
 ממנו לא ככנע כי אם לחעד הסכו' האמצעי'
 או לסכלות האדם בהם : והדמיון בזה רש
 בכרי איננו יודע להנהיג רוצה למשול בעם
 וזה ככנע כמנו ואלו היו נמצאות הסבות
 האמצעיות ויהיה הוא הכס להתעסק בהם היה
 נגמר רצונו כאשר נגמר רצונו כמי שסכותיו
 נמצאות וידעם וינהיגם מזה שכושל בביתו
 ובכניו ובעבדיו ויותר מזה אכריו יניעם כאש'
 ירצה וידבר כמה שירצה ויותר מזה מחשבתו
 והכיוונו יצטי' לו הקרוב והרחוק בעת שירצה
 ועל הענין שירצה כי הוא מושל בסכותיו
 האמצעיות ועל כן לא יתכן שינצח החלש
 את החזק בשחוק האשקאקש הנקראת
 שטר'וג בערבי ולא יאמר הצלחה ורוע מול'
 (אשדשיר ובמלחמת האשקאקש) לא במלחמת
 השטר'וג כאשר יאמר במלחמת שני מלכים
 גלחמים כי סבות (האשדשיר ובמלחמת
 שטר'וג) לא מלחמת השטר'וג נמצאות
 כלם וינצח רחכס כרנר'וגתו תמיד
 ולא

השכלם שנתפסו ועקר עמיתו מליו כוח כי בהמשל הם הסבות האמצעיות כיד האדם אז הוא כרמותו ונבחרתו להשיג ספגו כדת אין אולם ואין מניעתו מאשר וכפפהו כי אם בהכרח מיתכו הסבות האמצעיות הראויות לפת לו להשגת המשגה ועל כן מי

שודע כענין נחוק הקאקי לא ינוח לעולם ממי של ישם לו כידועה שהיא ופנת זה כי הסבות כלן הפנימי של ספגות בידו כיתני ואין אומר הפנ מה שאין כן במלחמת רשות בין המלכו כי עתה יבצר מאשר מהם אשר יום לעשות נכסמן המלחמה ההיא מאינו סנס אמצעית מנגדת כי הן לא בידו טובו כמלחמת הקאקי ולא ואמר הנלחה וכו' כי ככל אשר מומי ספגון פללי כמסרו סבות ספגון כיד שודע לגחק בו ואין עם סנס חינו בית מעוסק אל כנעמון: ולא ורל פנס טעמיו שנדך לסתמות בה כי

לא ינטרף כוח להסתות כככה העננות לומר ותלכר שלא ממנע הסבה הטבעית כדרך שהתנה בה למעלה במעשים המקורים באמרו ומתים בהם בחלקי השלשם: אלא בעת ככרי וכו' שיקרה על סמנע כדרך הזרות מחמת התעלמות שיתעלם ממנו איזה מקום מכוחו של מלך או כיוצא: והתעלמות נכנס בסכלות וכו' באמרו לומר: או לככלות האדם בהם: ועכא הכל מיוחס וכו' כי הוא ימכרך האכדור כל דבר על מתכוונת טעמו ומשפטו כי ממנו הכל ומידו נתנו לו בדרכים הכוכבים רונה לומר בהסבות האמצעיות שקדם זכרם: אך אל הכונה וכו' רונה לומר אך ייוחס הכל אל הכונה הראשונה כוללת סבות אמצעיות בענין ספגושים המתדאים בנבי ישראל כעתם סמוגלמת כמוכר למעלה אכל אשר כן וכו' אחרי דרך מנא שהשם בהסתלק השכינה מניוסיס: אלא כלכות וכו' חן מאלו שאומרת ככונה כדרך לנס כי השכינה הנסתרת עדין היא שוכנת עם כל ישראל אורחי וכו' כמו שיבא בסי כל: וברכה שהדבר הזה עליו במחלוקת ר' חנינא

ולא יירא סבה טבעית שצריך להתנות בה ולא סבה מקרי לא בעת ככרי בחבו והתעלמות והדתעלבו נכנס בסכלו באש אמרנו ועם כל זה הכל כיוחס אל הסבה הראשונה בדרכים הנזכרו אך ה הכונה הראשונה בחודשי בני ישראל כל ימי היות השכינה בתוכם אבל אחר כן הענין כסופק לא בלכות המאמינים והם החודשים הלא ככונה ראשונה האקים או כסבות בגלגלים או מקרי: ואין טעם פוסק אך הטוב שיווח הכל ליוית כל שכן הדברי הגדולים כמות והנצוח: והמלחמות: וההצלחה והחסון: והדחבה לזה:

התיבת הספר

זה הדבור לו החקירה עליו טובה ועל איכו דיני האקים בעבריו ותלותם

ור' יוחנן (ס' כמלא דשנת) דר' פניאל אומר יש מחל לישראל ור' יוחנן אומר אין מחל לישראל וכו' יוחנן קיימי דב ושמואל ור' עקיבא ודב בחמן דר' ינאק וכמו ספוסר עם מעיבס: ואין טענה פוסקת: שאין לנו טעמא חזקה פוסקת הדין ככדון:

ועם היות עם פ' כמלא דשנת מעשים מוכישים שאין מחל לישראל. אעפ"י כן מקוס הויכח למחשקס להטות עקלקלותיו: אך סטוב וכו'. עם היות שאין לנו ראיס מוכחי על זס יטוב לגנר כי ישא מדברותיו לייחס הכל אף סבורא ימכרך לא אל הטבע או למקרה: וככל זאת לא כעא כשפתיו סמטא לבכנו אל כפיס לייחס בחירתנו ל' א כשמי כי אומס הדעות נתינה לנו כשפתיו גמורה והכחיס כרת אין אומס כי כן יסד מלכו של עזל לפעשו כרנאן איש ואיש:

חתימת הספר

סימן כא החקירה עליו טובה וכו' כעבור סיומס דרושי התורה לא מדדושי הפילוסופיא ססונרך לדבר סס לבקשמו מאש המאמר: וכעבור היווסג נל כלמי כונעים כענס כנודו ימכרך ותאריו וכאמרו אחר כן וכאשר יגיע בדבריו אל הענס הראשון מה שהסתייבו כו מן הדמות יבדל מהס וכו'. ומס שאמר כאלו ססחקירה טובה בהס ראוו שיוכן עם התנאי שהתנס בשני סוף כי יכו בענין הקרנכות באמרו ומי שקבלה קבול שלס מנלי שיתחכס בה בשכלו הוא מעולה ממי שסתחכס בה ומכר. אך מי שנטס מהמדדנס הפליונס הסיא אל המחקר טוב סיוניא בהס מונאי ססכמה וכו'. וכסנו הדברים בראש המאמר הוס נסס סמלך לאמר כי אין הקבלה טובה אלא עכ סלכ סטוב אכל עם רוע הלכ ססחקירה יוסר טובה: ועל איכות דיני האקים בעבריו: לייסב כדעמנו משפטו נדקו בעבריו הן לטוב כן למוטב כי הכל דין אמת ורואו לנו שלכו נוסקס סחקור עד ינאף דנרי סקן כצור נדקס ויושגס: עכ א ג ד ז ו

שאלתם וכו' למה תלה עון אבות על בנים
ענין לענין מדה טובה מרובה בעשות חסד לאלפים וכו'
דמי' שישפוט העולם על מפעלי ה' אמת כדקיימנו:
שקול עון ועון זכו' להכיר בו פלא זמאזכי משפט כד

מדה וכמו שביארו על זה מאמר הכתוב ולך ה' חסד כי
אתה תשלים לאיש כמעשהו לל כי נבר חסדו על מי שיכיר
עליו תשלמו עובו כפי איכות מעשהו מדה כנגד מדה
כי זאת ישיב אל לבו לתקן עויתו ועל דרך התאורה
בעה' שמכיר עליו דעת

ה' לסקול העניש הראוי כנגד
שיעורו ויעבור חששו על זה
באזהרות ובעושים כלם
ממה שמכוב במקרה ומביאר
בדברי חז"ל יוכיח ביחלמו
חלמם כפירושו למחכת
אבות לב על אמרו שאי היה
יודע מתן שכן על מות
כי מנ' לא פעם דבר הכתוב
העניש על כל אמת שהן
מלכד העצט מסן ומייב על
קנתן סימנים ועל קנעת
הכרת ומיעה בידי שאים
ומלקות וידענו ששני מכות
לא תעש' כלם מ' מהם אסור'
גדול ומה מהם למטה ממנו
ועם ח' מד' וכו' עד אחר
ומאלו המדרגות נדע חומר
העון וקולמו אל מנ' עשה
לא התבאר פכר כל אמת
מהן מה הוא אל ה' וכו'
עכ' וכה עשוכ' דבר על
אודותם ככללות ועל היות
יתם העניש אל העניש ביחס

ותליתם במה שתלאם הנביא עליו השלום
כן פוקד עון אבות על בנים לטנאוי ועושה
חסד לאלפים לאהביו וסקול עון ועון עם
עניש ועונש בברך שבא במקרה וכדברי
רבותינו וברך שמשויבין אותו בתשובה
וברך שאין בשיבין ותנאי התשובה ומה
שיבא בין העצרת על דרך דהכחידה
והנסיין ועל דרך הפירעון בעון שקדם
ועל דרך התמורה בעולם הרה ועל דרך
התבורה בעולם הזה או בעבור עון אבות ומה
שיבא בין העצרת לזכות שקדם או בעבור
זכות אבות או לבחינה ונסיין גרמון
דפנים האלה וזולתם ממה (שדעתם עמוקה)
לא שביארו עינין זאפטר שיגלה בחקירה
ברוב הסבות כ' דיק ורע לו רשע זטוב לו
ומה שאיננו בגלה ימסר בו הענין אל
דעת האלקים וצדקו יתברך זיורה האדם
בסכלותו בסבת האלה הנגלות כל שכן
הנסתת וכאש' יגיע בדבריו העצם הראשון
וברך שותחייבו בו בין הברות יבדל כהם
ורוא

בעה' נקבת זמנו להטיב לו
באחריותו וזכה יתירה בעה'
וכ' בענין איוב שהוסיף
ה' את כל אשר לו למשכח'
או בעבור עון אבות כגון
מה שאל' בעון אבות שבני'
מחיס דשהס קטנים או
בעבור זמנת אבות זמנת
שאר ליתלה זעושה חסד
לאנשי לאהביו אשר לפרעו
על אהביו המוסרים נפשת
על קדושת שמו ית' כדכר'
שכתב בו היתכן פיתרו על
כן הוסיף כאן זכות אבות לל'
כל זכות שתהיה שגם סוף
עומדת לבנים או לבחית
ונסיין כ' ג' ה' יתן הטוב
לבחינה ונסיין כמו שזכר
מובאש הברית לתכלית זה
ענינו וכפי אהים אל פ' אחר
לחס סמונים שאלל מחייב
את העניים ואלעור
חרכו מחייב את העשירים:

החטא אל חטאו אחר המקובן (איכה ד') ויגדל עון בת
עונו מחטאת מדום ההפוכה כמו רשע ולא חלו כס יריס'
כי מה שארבו ישראל נברתם על ידי גריסם השממים
לאדם העור על גודל עונם מחטאת מדום שהפוכה
כמו רשע וכו' ועל כן קרא לאשמתם עון זשל מדום
חטאת כי נדקה כפסה מדום ממזונה ישראל וזרות
כעשו למדום כנגות בערך אלו: ומה שחייבין אותו
זכו' כל זמן בכלל בדברי הרמבם בהלכות תשובה פ' ד'
כאמרו כל דברים מעכבין את התשובה ד' מהם עון גדול
והששם אחת מהן און הקסה מסיק בידו לעשו תשובה
זכו': על דרך הנסיבה וכו' כאמרו בקודמת זשים מאמר
והאלקים כחה את אברהם על כנין להוביל עבודתו מן
הכח אל העניש להיותם סבת טובתו וכו': ועל דרך
שפשוטו מענין שקדם בגון סכחית היות העניש משין
שענין אשר קדם לו ב' מדרכי טובות למדוד מדה כנגד

זכרון הפנים האלה וכו' לל שהקירה טובה גכ על
המונ הפנים הללו והרכנתם גס יחד כי לפעו' וממונ
מהם פנים טובים כנושא אחד בעצמו או ירעה על
המונתם לירע פשר דבר בכל אחד מהם ליטוב על
מתכותו כדסיית הספקות המתרגשות והעמדת הדבר
על כניו: וחלמם מהה שדעתם עמוקה וזאפטר שיגלה
זכו לל שפס היות ביאור עמוק אפטר בו שיגלה עמיית
אללנו בחקירה כרוב הסבות כי כח חקירתו כמיו אלס
הלון ילך בה וכה עד הגיעו לכלל ישוב מה שלא יתכן
זה בחקירה על העניש הראשון יתברך כאמרו אחר כן
וכאשר יגיע בדבריו אל סענס הראשון ומה שהחייבין
בו מן המדות יכיל מהס: כדדק ורע לו וכו': וסני
אחד מן סרכרי' שרמו אליהם כאמרו וזולתם ממה שדעתם
עיווקה וכו': ומה שאיננו כגלה זכו' ונדק נדק ירוק
מן סנגלס אל סעעלס בכל דברו העוון נפסקא סקודמת
בהקדמה

הקדמה הראשונה: ויונה האדם בכלתו וכו' .
 שישים ויאמר שם אלו הסבות אשר חשב בלשונותם לא
 קצת יזיקם סבה על החמת הכבוד: אל העגם הראשון .
 הוא נכזה ועל גובה רשון הוא לבו: ומה שתחייבו
 בזמן המדות הם המארים

מדבר על אודותם כשד
 מי כ' וחסד כרעבי מ' ג'
 בלתי ובאשר נאסח כמות
 שאלו לרעותיו כי על השכרת
 נח על האמת כמו מי ויכול
 יודע רשון ומאמר וכו'
 וטכרו נכ כו' מי יחידוהו
 בעדם: רל כנרס כלשון
 ויפגור ה' בעדו וכמו שני
 רש' כל בעד שמקרא לשון
 כנגד הוא: מקד אור כדור
 וכו': ככר קדם דכרע על
 זה מ' ונשם טיארנו כי קשו
 העינות על אחת דבר
 פעמים יקרה להיות סדנה

ורא בעדם מסך אור בחור מבצח הראוי ומכע
 ממנו השיגו בעבור (קצרה) לא קינר דאיתנו
 ודעיתנו לא בעבור הסתרו והחסדו כי הוא
 בחור ונגלה ומפורסם ביותר אצל בעלי הראוי
 הבהואו משיעטרכו לא כו' לא הבאת דאיה'
 ותכליתנו מהכרת אמתו שנקיר בטבעיות
 מה (שלא היתה סבה דבר) לא שחן כו' סנה
 מחתה מן השבעי וגיחסרה לא כח בלתי נשמי
 אבל כח לא קי באש אמר גלי' נוס בכח המציד
 ושיש לו יתרון על שאר הכחות ורצה
 שאינו כוחות המזג האבל לענין אלקי
 ובאורות: שאנחנו רואים (כחופך)
 לא העוק עין העצמים ושני המבדג ובריאת
 במצאות לא היו מבלי תחבורה קורבת
 זהו

כן אנו יביט מרחוק את הכורא ית': נכח סמנידי
 השוכן נתיק חרע: ויגיס ליתרן וכו' . יתרונו היא
 לפלא עכינו כניוד איברים ומחיות שוכות כי דברסי
 רגיס ויכור מחמתו ולו ענין אחד בהם להיותו בעדי
 החלוק בפעל וכאלו הוא
 במדרג' מחדת החלקים ועל
 כן נא אלו ארסטו ון רשד
 יכונה נשם כח אלקי וכח
 פועל לדוגמת השכל אמנם
 יקראת אלנם כח אלקי על
 דרך הדמיון כי כאשר הכח
 האלקי הוא פעלם ומשלים
 הדברו עד גמר תכליתו כן
 הכח הזה פועל עם החו
 נכחא ונפחד ונשם ושלם
 פעולתו ויקרא אלנם בדרך
 הדמיון נכ' כח פועל לדוגמ'
 השכלי כי כאשר השכל בלתי
 פועל פועלנו על ידי כלו
 נשמי' כ' הכח הזה לא יפגל

הידי על ידי כלי מוגבל כי להיותו חרע נוף מתדחה
 החלקים וכל חלק ממנו הוא ורע ובאמצעות כל אחד
 מחלקיו יפעל הכח הלו' . כן כוח יבדל מיתר הכחות
 הסביות כי הנה כח השמע יגמור פעולתו על ידי
 האוזן . והראות על ידי העינים וכן ליתר החושים . מה
 שאין כן בכח המציד שדבר כי להיותו כולל כאלרי בכח
 איננו פועל על ידי חלק פרטי מוגבל וכבר דברנו על
 זה בקודמת בקדמה השנית וישנין שמה' . וכך הם
 דברי הרלב' כחמישי מספר מלמחיתו ס' כ' בלחמו
 כסך רשד' ונח הענין ויבדלו אליו הכחות המהוים
 ושם אשר יכבדו אותם הרופא' ס' המצידו מהכח הטבעי
 אשר נבוסת הכח הזה שאלו יפעלו פעל השכל המעשי
 לבי שם ופעל כללים מוגבלים ואיברים מיוחדו אמנם
 הכח המציד הנה לא יפעל כאשר מיוחד ולזה יפסק
 גלי' כים ויאמר איני יודע אם זה הכח הוא הכורא אם לא
 אבל הוא לא יפעל אלף כחום אשר כדע לא על שהוא
 טרה כדכח הכפס שהוא כורס כחום היסודי אבל הוא
 בעבר כו' לדמיון מה שיהיה הכפס כדבר' נדברתי השמיימו'
 ולזה יגדיל ארסטו זה הכח ויוחסכו' ל התחל' האקו'
 לא לטבעיות וכו' עכ' . וכנה סחבר לקח זה לאש' על
 דבר הברתנו בטבעיות מה שישיר אומדן אל מיוחדות
 דבר בלתי נשמי ומה יתעלה שכלכד אל הכרת אחת
 הכוראית ענרן: ואמר שאי' מחמת מוג' בענין המושגים

בעצמו חוץ המיוחדות מאד עד יקנר מסוג מהשיגו
 לבעוב יקראו' ופעמים יקרה לשלש מנימות של דבר
 ועל כן הוא משאלת חסרנו בלתי מושג: אבל בעלי
 הראוי וכו' . כבר דבר על אודותם כרעבי מ' ונשם
 ביאר כי הכורא שם למי שנמר מכדוהו עין כמחר רואם
 דברים וכו' : ותכליתו מהכרת אחתו וכו' . שני
 דרכים מחכים לפסכו להכיר כס אונת סכורא' והס'
 אר' וכר הראש' שיתרו על פסוק אכבי האלקין נלמרו
 שוכר מוכ' ה' כחכבות ונחמים ובסוית הבקף האדם
 בעצמו וכו' . ויבנה לבו אחרי כן לדעת דברי סבללים
 וכו' ומדרכי הירע הגשכיל' וכו' . עד אמרו וכו' יד
 ישאל אינם מכחישים כי הוא לבדו עושה שג' ודרך
 רץ הם אומרי כי הוא עושה שחוד בלי רשתי ואחרית
 והנה העשה אונות ומופתים כמכרס עד שטוטאם משם
 להיות להם לחלקים וכו' ומתם דבריו לאמר והנה הזכיר
 למושיל אכבי והפסיף אשר הונאמך שני הממשל ושאינו
 מסכיל . עכ' . והנה כנגד הדרך הראשון אשר שכתור
 בטבעיות וכו' . וכנגד השני אשר ונלמות אלכסו רואו'
 הסמוך עין הענמים וכו' : שכתור בטבעיות מה וכו' .
 רל' מה שא' אפשר לייחס עיניו לכח הטבעיים הארבעה
 שהם הד' יסודות ואיכותם שזכר כרעבי מ' כ' ג'
 במאמר סוף מ' וילמר שתחמוותם יפס סבה להיותו .
 ס' אמנם כנשךר עכ' ליתחמו אל כס נלתי נשמי וכו' ופי'

שצד סוף כי לרעת קנת העילובותם כחומתם וטבעיהם
 מוניים בלבד אינם נריכים אל צורע אלקיות ואלום
 שמש כא מליו של הרלבג המתיחסו לזה מספר מלחמותיו
 באמרו בחמישי ממנו ח' פ"א בעבור שהיתה חקירתו
 בזה המקום מעבין המנא הכנדל אם הוא כמנא ומה
 הוא לפי מה שאפשר לנו והיו בואת חקירה שכי נרדים
 מהביאור הגד האחד מנד סוית העלו נפש אשר בכאן
 במו שהתבאר בספר בעלי חיים לפי מה שהבינו המפרשים
 כלם וזאת אכן רשד לפי מה שצראה מרכביו בפירושו
 למה שלח הטבע והגד פשטי הוא מנד מה שמנא מעבין
 התכוונה אשר לנרדים השמימיים כמו שהתבאר בספר
 השמע וזכה אשר הטבע והים מנאר שידעמם באלו
 הפנים בעלי נפש אשר בכאן היא יותר חזקה מהידיעה
 אשר לנו בנרדים השמימיים לפי עונם מרחקם ממנו
 בעצם ובמקום הנה ראוי נכשים התגלות זאת חקירה
 מתהווה הנחמקת לבעלי הנפש אשר בכאן אם יתוויב
 קמחה פסיהם עם מנא כנדל תור הפועל לואת הוויים
 או לט-קתייב ממנה זה במה שיהא אכן רשד וכו' וסוכר
 עם דעופ חקירתם בואת חקירה והעלם את שמות
 פאשעיים ותבוכר ון סוכר ותבוכר על שפתיו שכלם
 מתאימים הסכמתם על היות הפועל לאלו הסויות הוא
 שכל והוא יפעל איהם אם נכעמו ואם באמצעות כחות
 יגודרו ממנו כחמר סתמהו וכו' ושם ידבר עמנו על
 מה שהכין ון רשד מהפילוסופים הזכרים באמרו והנם
 סבין ון רשד מהם לפי מה שאנאבו ממה שטען לבעל
 דעומיה שזה הפועל הכנדל יתן הנורה למתסוס כסוף
 הסויה ואלם הדריכה לקבול הנורה אינה מיוחסת
 אכלם אל זה הפועל הכנדל ולא ידענו וכו' כמזכר
 למעלה סי' כ' בחקירתם השנית וסוף לזה דעת ון רשד
 וסחליף את מוכרתו לשלש פנים כפי מה שמנא חלוק
 בדבריו במקומות שונים כי במקום אשר מנאיהו שהכרים
 כי השכל הפועל הוא הפועל לאלו הסויות אשר לבעלי
 נפש ו במקום אשר מנא לו שהמסוס לאלו הסוים אינו
 שכל אכל הוא כח נפשיי הוא בורע המתסוס והמהוה
 איתו הכח הנפשיי הוא כנדל כי כשהוכן חמור והיה בו
 החום האשוער באמצעות סגרתים השמימיים וישפע מזה
 הכח הכנדל זה הכח הנפשיי בורעים וירכס ון רשד בזה
 שחמור שיהיה מהוה לזה הכח הנפשיי הוא השכל
 הפועל ויבאר בזה שלח סופים השכל הפועל הוא הסבה
 הראשון לכל המנחות לפי ששוא לא יוכל לנשע פעולתו
 אם לא הכינו החמור סגרתים השמימיים וכו' ועד
 הפלטיי כא אשר מנא לו במקום אחר שזה הכח מהוה
 הוא בורע והוא מתילד בו מנפל סורע וקגרתו שמימי

ושהוא איננו כנדל כל שכן שאינו שכל כי הנורה
 ההיולאנית חיויב אכלו שתחדש מצורה היולאנית ולום
 לא יכנים באלו ההויות בורה כנדל כי אם בהוית האר'
 לכדו לפי שהבחות השכליות הם בלתי מעורבות להווי
 בפנים מה וכו' ואחר ונא חפיו זה אשר על יד פדקן
 השני ובר מה שיש מאשני ההראות בדעת דעת מאלו
 הנוכחים ויקרא שמו ורם להורוים שמש לפי מה שמנא
 בדבריוס או כחם דבריהם ויהי כאשני ידו כפ' השלישי
 והנה היא אחת בעקב הדעות הללו לחקור נעשומיה
 אם חיויב מהם חיויב איתי כאשר יתשובו ויקרא שמו
 פדקן כי שם יפרוץ פדקן על פני פדקן לבעל הטבעות
 אשר הוכחו לקיים דעת ון רשד כמנא של מעלה זאת
 ההוים לפועל כנדל ויהי בעת לדמו בפדקן הרביעי
 השלמת חקירה זו מדעת עצמו והנה דעת מהכחות
 בנענו לקיים שכאן פועל כנדל מתעלה אלו ההויה
 ויתקיד להשלים האחר על קיומו אשר מראנו משם
 לארכו ולרחבו ולחמוס בטבעתו בסוף הפדקן לאמר
 ובכאן התבאר שהפועל להיות הפועל נפש הוא כנדל
 ושהוא יפעל היצור בבעלי נפש בזולת אינעו וזולת
 החום היסודי המנא בורעים וכו' וכבר קדמו לו
 דברים על זה בראשון מספרו הנזכר לו באירו שכבר
 יתבאר ממה שהתבאר בשם עשר מספר בעלי חיים
 שכאן פועל נכמחם ובכח הוא שכל והוא אשר יקראסו
 הפילוסוף הנפש האכלת מהנרדים השמימיים ואמר בו
 שהוא כח אקו וסוא השכל ויקראוהו הרבה מהפילוסופים
 האחרונים השכל הפועל וזה כי אין די בורע בכתיבת
 הנפש כי הוא מתדמה החלקים ואינו חלק מבעל
 נפש שמוכל לומר שיהיה בו כח נפשי וזה כי הוא מוגדר
 המוין האחרון כמו שהתבאר בפפר נ"ח ואלום מה
 שאפשר שיהיה בורע הוא חום מה מתייחס בפנים מה
 החום הטבעי אשר לבעל נפש האתהוה וזה החום
 המשוער כבר אפשר בו שיהיה שועפ מהנרדים השמימיים
 באמצעו כיכוז השמש ושאר הככביביו שזכר הפילוסוף
 אכל לא יתכן בו שיהיה בו כח מנייר ונייר האברים
 ויכראם בואת הסכמה הנפלא אשר בלאו הדעו האכסויו'
 להשיג אותה על אמתתה כי זה לא יתכן שיהיה מן סחום
 היה אם לא יתחבר בו כח אלקי הוא שכל כמו שזכר
 הפילוסוף לפי מה שאנאבו כמה שבעתק לנו מלשונו וזה
 כיוה הכח ייגשה מה שיעשה בזולת כלו כי אין הורע
 דבר כליו אכל הוא מתדמה החלקים וכבר מבארהו
 נכ עושה מה שיעשה מן האברים בזולת כלו ייחס
 לו עשייתם וזה כי האברים נמצאים מתהוים בחלקים
 כבעל נפש מהאחר הראשי לבעל נפש ההוא ומשאר
 האברים

האכרים על מדגנותיהם. המשל שהחלק מן הכנר
 אשר יתחדש מן החיון יחדש באמצעות חלבו וסכנר
 וסאר כלי ה' שול אשר להם מנח כוח ונכיות העינין
 כן רננו שז הכח וברא האברים בכללם בזולת כלי
 והכח אשר נבעל כעל לא
 יברא כי אם חלק מה
 מהאברים וזה גם כן יעשה
 אותו ככלי הכה סוף מביאר
 שזה הכח הוא זולת הכח
 אשר יעשה כעל כעל הנה
 מריתתה ליה באמצעות הכלים
 הטבעיים והחיות יתבר כעל
 מזנו לאין שיעור ולא שאמר
 סוהיה זה הכח הכסדר בוע
 מכעל ועל כיון כעל ועל
 כמותו הכח הכעל ופא לו
 שיתן בו אם דומה לה
 שבעתו וכו' עד אמרו
 ואלוה מה שיהיה בו מכעל
 הרע הוא חוס מה מתייש
 התיישמות מה אל החוס
 הטבעי אשר לבעל הרוע

הוא מביאר שהחוס אינו כעל אלא הוא כלי לבעל באופן
 מה כמו שהחכר בטבעיות ולוה הוא מביאר שנהולה
 יצטרך שהאלקי הוא שכל לבי שהוא לא יעשה פעולתו
 בכלי הוללתי בעינין נכחות הכחות שה ולאכרים
 עכ' את כל אלה עיני ראתה להניג לכבוד הכסדר
 הכבוד אל מול הכבוד כבוד דבריו של חכר על ענש
 תומם עם היות אלו הכח האלקי הזה הפועל ברוע
 הוא הכורא יתברך עצמו כמו שיבא לא שסכל הרוע
 אשר הטיב לו הללכו כאשר הראית ונכחות וכו'
 אשר זה כלפי אמרו כמה שקדם שחלליתו מהכרת
 אמתו שכבד בטבעיות וכו' ונא לומר כי באותות
 גם כן ובפנים יותר שלמים נכיר אמת הכורא יתברך
 כמו שזכרו בהנעת החלוקה וזה שאמרו רואים הכבוד
 עין הענינים ונה לומר ענינות הדברים כמו שאמר אנלינו
 דבריו סי' ג' על אמרו רואה אני דברים בעיניו וכו'
 וזהו זה כעין אמרו למעלה סי' ו' ומותמי בני ישראל
 אשר הופך להם חן עיני הענינים מה שזכר ומה שזכר
 להם מן הסיוות. וזהו שהרע בין מה שפשה על ידי
 מהם וכו' כאמרו בראשון סי' ט' מאשר לא יעמדו במחקר
 מהם שהם כמו הדבר המזויף והענין האלקי כזה
 שמוחקר הולך וזוכיף: אם כן נקטו כעליו וכו'

וזהו ההפך בין מה שבעשה על ידי משה
 ובין מה שעשו החרטובים בלטיהם אשר אם
 היו מחפשים עליהם היו מוצאים התהבולה
 כמו שזכר ירמיה הנב המה מעשה תעתיקים
 בעת פקודת יאברור'ל' אם תפק ותחפש עליה
 יתן לאפס והבעשה ע' משה כל אשר תחפש
 עליו תמצאהו כזה הנקי ונאשר יגיע אל
 המדרגה הזאת נאמר כי יש שם בלי ספק ענין
 שאינו נשמי מנהיג כלל הגשמי ודעתינו
 בלאות מחקור עליו אם כן נבחן בפעולו
 ותנועונו מספר עצמו כי אלו היינו משיגים
 אמתו היה זה חסיון בו ואל נשיגו לדברי
 הפילוסופים אשר מחלקים העולם האלהי אל
 מדרגות אך כלם אצלנו מדרגה אלוית כואמר
 שגבר מההגשמי ואין כי אם אל מנהיג הגשמי
 ואשר

כאחד משני הדרכי' שזכרנו אך ששני מהולל מאד כאשר
 הורו משפטיו פעמים רבות ופדעו דרבי סי' ב' באמרו
 אל יבקאו רואה גדולה מהמנאוי עמהם ויקבלו כי כן וכו'
 גם נדברנו הנאים דרך אמונה זו כמר לישראל סגולתו
 כאשר משפטיו שזה בניאור
 אמרו דע את אלקי אביך
 וטענתו וסם ינאור:

היו זה חסיון בו' כי סיה
 זה על כלי היומו בבת ועל
 סמך יחס בין משה למדענו
 ובין עמנו לעמנו יתראים
 ויתעלה מן הכיעו כוח ומן
 כדומ' לו' ולא נשנית לדברי
 הפילוסופי אשר מחלקי וכו'
 כי תמא כלכך עם היומו
 מכחינו יתן ספסולו מתיארכס
 בלתי גשמי עדין לא כאנו א'
 הכר אמת הנור' ית' שגיו
 אש' כשילכנו א' מחקרי ארץ
 השלישיתו הכח שמו אומנת
 אומנת השעולם האלקי הדומי
 הכללי גשמי מתחלק

למדרגות רנות כי אין הכללי גשמי אולם ענש אשר
 כלכל כאשר סיגד מראש' על כן יבא לקראתנו לקיים
 דבריו כי אין עם כעליונים דבר בלתי גשמי וזלמות'
 וכאשר מכס מעצמו הנוד לעיני מניאות הכללי גשמי
 כאיור' כבר נתן להם נחלת אמת מביאיתו ימגד
 כי אין קדוש כס' בו אין בלתי אשר לא יתלה בו דבר
 מעניי סגשויות כמו שקדם דבריו סי' ג' אלא אפרו
 ומכ' נ בקדוש הדומי אשר לא יתגשם וכו' גם נמקומות
 זולת זה אשר העירדות שם כי המלאכים לרעמו כעלי
 גשם דק' ואל דברו הפילוסופים לא נשים לכו כי
 כרפים הם כרפים אשר אין כח בהם לפעול על כריו
 על דבר כי לא כל הכיורו נדבריהם על הזכא מכחיב
 ככלל יותר מאשר אלא כל דבריהם אומרות חלושות
 מאד במקום יחקו כהנקט פתיל הכערה כסריו אש'
 ומאש' לא אמנו דברים ככשתלנו רבות שכלים נכללים
 מחמר כמחולף התמועו הנלגלו כי איחכל המכחג'
 הקן יכולים אנו ליתסם אל הכורא ית' אשר יעניב כחמו
 וכמאמרו וירבו ולא יעשו לכו ולא יעשו' בטענה גם כן
 אלכלו וכעל כדרך כחם כל יקומו להוציא ראי' מהם על
 סכות הנלגלו עיהמלאכים כסום ענין' וכפי מה שזכרו
 דבריו אכלי במראה אשר נראית לדעת כרישית
 עאמר

קול יהודה מאמר חרשי סימן בא

כעצמו וככבודו ואין שם נזק לשכל פועל ופועה הזרות
 כי אין העצם הזה יסוד נד שלם כמבואר למעלה
 בחקירת השלישית ואחר ההפסד וכו' כלפי אצו
 סי' וז' לנו כגם אונתת אלוכה שעת לרעו אפסודו

עליה מדעות העכעיים
 וכו' וכמו שראו אליו באצו
 כי יד וזהו מה שהייתי
 מפחד עליו מזה שני וכו'
 גם באצו שם ונכה כבר
 בתפנית לדאונות בשכרות
 וכו' ואפיקורוס המוכר
 הנה לא ראיתי לו ענין
 לשרו על דרך שנתכר
 למעלה סי' ח' שהרי אין
 הולא הרדים הללו על
 כינת היות העולם במקרה
 על כן אמרתי שבוך בו למי
 מדעותיו מזונש ונפסדות
 ואולם שלא באידך וג' בכל
 אשר למורה כפרו הכוכר
 אם לא על פניו וברך
 בשכ' הפועלת המוכר ממנו

ואשר הביא הפילוסופים להרבנות האלקים
 בחיבתם (תנועת) לא ובחשיבות הגלגלים
 ספרים והגיעו אל יותר מארבעים וראו כי
 לכל תנועה מהם סבה זולת סבת האמרת
 והצויה להם העיון כי התנועה הז' הצפירה לא
 הכרחית ולא טכ צינת והתחייב שתהיה כל
 תנועה מכפיש אל כל נפש שכל השכל הוא
 הוא מלאך נפרד מחומר וקראו השכלים ההם
 אלקי ומלאכי ועלות שניות וזולת זה מהשמות
 ואחרית מדרגתם והקדום מהם אצלינו השכל
 הפועל אמרו כי הוא מבהיגד גולם הורה
 התחתון ואחר כן השכל המולדני ואחר כן
 הנפש ואח' הכחות הטבעיים והכחות הרוחניים
 וכח אבר אבר וזה כלו דקדוק יקנה חרוד לא
 אמת והנפתה לו על כל פנים אפיקורוס
 ונעזוב

החומר הרביעי אשר המכירשם מנכד ביאור ענינו
 שם עיך עליו: העולם האלקי - הנכדל החזק מכל
 ובל: אך כלם אצלנו וכו' אין שם נפרד מכל מינו
 הנשדד וזולתו יתברך: ואשר הביא הפילוסופים וכו'

כל זאת באמתו כמורה פ' ד
 מהשי ק'ס קראו מינו
 תיכאית הכנת המקום הזה
 על שלמותו: אל יותר
 מארבעים: שם זכר המורה
 כי הו' נזון אלוטו מוכנים
 שנתלגלגים תאזים וכדכס
 כן ירכו ויפרכו מניעים
 סככלים: כל תנועה
 רוכה לומר כל תנועה שנית
 כמנועת הגלגלים אלא
 כמבואר שם כמורה: מנצח
 רוכה לומר כעז מנצח
 שיתכל לומר כמבואר שם:
 ולכל כעס סכל הוא החשיך
 אשרי תזוקת כעס הגלגל
 תכשא אליו כמזכר שמה
 וקדם ענינים כיון סי' יד:

אל פננת הדברים הללו כאשר כודעין: כי על כן
 ראיתי להשתק מלשונם כבאן מה שזכרתי אלו לערוך
 שלקן לעני המעין להקל מעלינו: ענה דודי ואמר
 לנו: למנס היות סגלגל כעל כעס הוא מה אר עס
 הסתכלות ככל יחשוב השומע שזה ענין קשה להשיג
 או יחמיקו גם כן להיותו מדמה שאמרנו שהוא
 כעל כעס שהוא כעס האדם או הסאור והסדר ואין ס'
 עין הואמר אבל ענין האמר שכתובתו המקומות מור
 על היות בו התחלה נה יתנועע בלא שפך וההסתלה
 שהיא היא כעס בלא שפך וביאור זה כי מן הסקר שתייה
 תנועתו הסוכות כמנועת האכף הישרה למטה או
 כמנועת האש למעלה עד שתהיה הסתלת המנועה הנה
 טבע לא כעס כי אשר יתנועע זאת התנועה הטבעית
 אמנם תנועתו הסתלת היתה אשר בו כשיתיה גולת
 מקומו לנקס מקומו ונשיגוע למקומו ונזוח וזה הגלגל
 מתנועע במקומו כשינוכ: ולא חפכו היותו כעל כעס
 גם כן יתחייב שיתנועע כי כל כעל כעס אמכי מתנועע
 מעני טבע או מפי נזיר: רצוני באמר הכס טבע לכונן
 אל הכחות ולכרות ממה שם אכלתי כמות ואין הפרש בין
 שתייה מינו לזם מחזן ככדור כל מחוס המאז וכוכבו
 מקום הקס כשינמש או יהוס מינו דמיון כי בדמיון מ

השכל הפועל גם הוא מוכר כמקום שהוא וקדם זכר
 פניו למעלה סי' ד' וי': ואחר כן השכל שהולאני
 וכו' כעבאר ענינים למעלה סי' י' וי': ואחר כן
 קנפשי: כלל כזם פנומטות המיוכית: ואחר כן הכחות
 הטבעיות: הם כחות הנמשח: והכחות המיוכיות:
 הם כחות הציונות כי הלא ידעת שהכחות הם מקדים
 פענש הכעס לשיכך הנד לס לענמם: ולא אשר כדר
 בקדמות זכרון הטבעיות לחיוניות עם היות מעלת
 החיוניות למעלה מהם אבל ערב יחד כאש עשה נקודת
 בהקדמה הרביעית כראת מערכות יקח' שם באצו
 וכל מה שיש לו הרגש וההנה ופשו וכמו שנתכאר שמה:
 חס כלו יקנה מדוד וכו': כאמרתי אין כזה תועלת
 חלת המדוד כדברים: והכפתה לו וכו' כי אכחנו
 נשם הלקיטו כוכר שהוא החיוב לגלגלים ככדור הכת
 אין נזק למלאכות יגיעים: ועוד שאם אמרתי לייחם
 התנועת הללו למלאכות יתחייב היותם כלתי גשמים
 כי תנועת מתנועות כאלו לא ראו הפילוסופים אצרות
 המשכס מכלל גשם וכמו שזכרן מן המורה כהקדמותיו
 וכמחקר מן בחלק השני ממנו: והנה זה מקום מדרגה
 אשר מיוחד אליו יתנך כי אין קדוש כה' ככלל מחמר
 כלתו כמו פכריו: וכן הו' יתברך מנהיג עולמנו

שהוא כנגד ומה שזאת יתנועע נכ החי וזה הנגלה לא יתנועע לכדוח מזה שהוא כנגד או לנקט הכחות כי כל מה שאליו יתנועע ממנו יתנועע וכל מה שממנו יתנועע אליו יתנועע יצור כאלו היתה תנועתו מפני זה היא מתחייב שהיה מניע אל מה

שיתנועע אליו ויכוח כי אם יתנועע לנקט דבר או לכדוח מדבר ולא יוכל למנוע לצולם מהם אלא התנועה לבטלה הכח ואם התנועה אם כן הכחיתו מהיה כגוד אחד מחייב לו הנידור ההוא שיתנועע כן ולא היה צורך כי אם השכל אם כן הנגלה הוא ככל שכל אין כל מי שיש לו שכל שצריך בו ענין אחר יתהיה לו נפש זה ויכול להתנועע יתנועע

תנועה אחת נשלטים שבה זמנך הדיו שיש סכלי הנדריס כמספר הנגלים כל צלגל מסה וכמקף ללכל הוא אשר סוף התחלתו והוא מניעו זאת התנועה המיוחדת בו והשכל ההוא הוא מניע הנגלה כהוא ולא צורך אריסטו ולא וולטו במדבר הנגלים

עברה או מהה אלא זכר שהם על מדבר הנגלים עד שהיו מושגים בזמנן שהנגלים מדשים ואמר אי יכטו אם הפניקון הסכלי הנפרדים נס כן מחטים

כי היו כלמדי נזמנו משעי ולא היו שלמים והיו מושגים סכל תנועה זריפה נגלה ולא היו יודעים שמנועיות הנגלה האדמיתישו תנועו רבות כראשית כאלו מאמר תנועו האורך ותנועת הכטוי

והתנועה הנראית נכ בעצמות האופק כדוח המדורים והמערכיים ואין זה כוונתנו ונכסו אל מה שהיונו בו מאמס מאמר האחרונים מן הפלוסופים שהשכלי הכדורי עשרים מפני שהם זכיו הכדורים שיש בהם ככנים והאיקויף על פי שנקבת הכדורים ההם נגלים רבים

והכדורים במספרם תשעה המוקף בכל ונגלה הככבים העומדים ונגללי השכנה ככנים זהשכל העשירי הוא השכל הפועל אשר הורה עליו זאת שכלנו מן הכס אל הפועל והיות צורות המצאות הסוות הכסדות אחד

שלא היו בחמרים שלהם אלא בכח וכל מה שיש מן הכס אל הפועל יש לו מוציא בהכרח סוף ממנו וכריך שיהיה המוציא ממין המוציא כי הנגר לא יעשה האור באשר הוא אימון אכל מאשר צשכלו צורת האור וצורת האור אשר צשכל הנגר הוא אשר הוציאה צורת האור לפעל

זשמה אותה בעץ בן כלי מסק כוח הצורה צורה כנדלע וממציא השכל שכל זהו השכל הפועל עד שיהיה יחס השכל הפועל ליסודיות זמה שהורכב מהם יחס כל שכל כדל המיוחד צלגל לנגלה יהוא יחס השכל בפעל

המנא כמו אשר שוא משפע השכל הפועל זכונ צבת השכל הפועל יחס שכל כל נגלה המנא בו אשר הוא משפע סכבל זכו יסוד הכדל יצויהו זכסיף להדמות לו ויתנועע עכ זככר קדש לזו נדניעו סיומן כה מה שהם נתגלה מוס הדעת זאה מהשתלשלות הדברים דיק עליו ועליו קום קרא

זנעזוב ראיית הקראים וכו' לשי שזכר למעלה די סכליתנו

כשצריך כי הנידור לכדו לא יס יב תנועה ככר התכאר זס כשילוסו שאה הראשונה יהוא מכאר שזתה מאמא ששנך שפנייר עניינים דבים וזאת יוכל להתנועע אליהם אך לא מתנועע אליהם כשום פנים עד שמתחדש לך תשוקה בהכרח לענין ההוא אשר ביידיהו ואו מתנועע להניע אל מה שנידור ככה ככר המכאר נכ סוף יככש אשר בה מהיה התנועה ולא השכל אשר צו צווייר יהדבר מה ייקף בהחדש כיו זאת התנועה עד שמתחל אל זה תשוקה לענין הסוף המצויר יתחייב נכ מוח שיהיה לנגלה תשוקה למה שיצויהו זסוף הדבר האהוב והוא האל יתבר שמו וכלי הפנים אשר סימיה ה' הנגלה ידוכה לומר כהיות הנגלה כוכף להדמות כמה שהשת יהוא הענין ההוא המצויר אשר הוא בתכלית הפשוטות ואין שני בו כלל ולא התחדשות ענין והעוט ממנו שושע יתמיד ואי אפשר כן לנגלה מאשר הוא נשם אלא חס מהים יתנועתו תנועת ככוב ולא דבר אחר כי זה תכלית מוס שאפשר כנשם שמתמיד פעולתו עליו והוא הפשוטם שנתנועת החותם כנף ולא יהיה בעצמו שניו ולא כשש מה שיתחייב מתנועתו מן הטיביות זכאשר התבאר לראשטו זה עליו זכ זההתכלל וזמא הנגלים רבים צאושת תנועת זה מתחלפת לתנועת זה צאהיודית זכאיחור וצד התנועה והף על פי שתכלל כלם התנוע שסכוביות יתחייב לפי הענין הטבעי סיאמין שהענין אשר יצויהו זה הנגלה עד שיתנועע התנועה שמתחדש כיש אשר נלתי טעקף אשר יצויהו הנגלה אשר יתנועע

וכליתנו והכרת אמתו וסדרך הוא שכיר בטבעיות
 מה שאין בו כחה מאומה מן טבעים ונייחיהו אל
 כח בלתי גשמי אבל כח אלקי וכו' ונאיתית סאכחו
 דואיס בהפוך עין הענאים וכו' קול דברו כחה זה בא
 להורות לנו כי האזן השני החיובי על האוזן והחיובי
 שכתפרסמו אבל אנומינו הקדושי והגויסה הכלנו קבלת
 טכאמה . הוא המוכנה והמהולל ויחד לא כדעת
 סאומרים שראוי להשתדל על השגרו בראיות שכל ות
 מופתיות ואחר כך כעבדו וכמכו דכריהם על סכתוב
 בדה א"כ ואתה שלמה בני דע ונו והנס הקראי הסוכרי
 בכמוכ כפי נהלו לא ירעו ולא כינוי שמהל זו מפול על
 חלת הידיעה המופתית . וכבר פעריתוך למעלה סימן
 טו על אמרו שם והם הכקראים אבל הקראי בעלי חכמת
 פדרכים . כי באגשים ההם מתפקקים מאד בידיעת
 העיונית ועל כן ייחס בכאן דבר זה אליוסם באח ובעווב
 ראית הקראים וכו' ואולם דרך אמוכה כזה היא יותר
 באותה מדרך החקירה בטבעיות סוכר למעלה לפי
 שמדרך החקירה אי אפשר לעמוד על אמתת כל מה
 פעמדנו עליו מדרך האמיה כי הדכה פכות אמתיות
 פתכדרו כדרך זה ולא ככלו הכיור כדרך אחרת . על
 כן זכר ברביעי סוף סימן ג' כי שם כבוד ה' ומלכות ה'
 ואמרו בענס וראשונה על הכבוד הנראה לפגולתו
 ובחריו עם היות שלפעמים וישאלו למשפטם הטבעיים
 וראשם אך באמת לא יראה הכבוד והמלכות אלא על
 בחיריו ובגולתו ובניאיו אשר בהם יתברר לאתיקורום כי
 יש לאלקי' ממשלה ומלכות קיימת וידישם בחלקי מפשי
 היצורים וכו' ע"כ . וכבר ידעת המאמר המפורסם אל
 הפלוסוף ובעל כוה שלום הניאוו מאמר הפרק כ' ספדיע'
 המופתית כקבית אם ממחושלות הראשונה אם המוחשו
 אם מהכסיוניות ואם מהמככות . וזה מופתית ההכסה
 כלם כנויים על המ שכלות ראשונות והמופתית הטבעיים
 כנויים על המחשבות ואין ספק כסם אחר שכתם ידועה
 וזכורת . וכן המופתים הכנויים על הכסיונות אף על
 פי שכתם כמתית אין לפסק ככה אחר שהעיד החוש
 על תניאותם . וכן המחשבות בדיעתנו שירושלים ארץ
 מיושבת בעולם ואף אם לא כשינה בחוש כשטוע סיוחס
 אמת כאלו השגנום וזה לחם שנמשכם אמתם מאגשים
 רבים ואין חולק עליהם כלל . ע"כ מדברי בעל כוה שלו
 ככתם ונלשום . ולמדנו מהם ששם היות האמת על
 דרך אחד מכל מקום אופכיו ידיעתו שם על דרכים רבים
 ומלת ידיעתת הכלל את כלם . והנה מאמר דוד את בני
 דע את אלקי אביך ונו אשר ממנו לוקחה ראית הקראים
 לאמר שדרך לדעת את האלקים ידיעם כדורה וכו' .

אוכי חסכיר להם ענים לככי עת דעת כי אמת הרבה
 דרכים לחקום לדעת אותה כפי אפשרותנו טלם סיתם
 לנו בזה האמת בעדרת ענר המיש ל ת הראשונות . הן
 חככו בהקדמות מוחשיות כפיניות ומכות . שם לכם
 ה' השות כי עין בעין בראה המעמד הקדוש הכתור
 כאירו פרשת ואתמן איה ה' אמת לדעת כי ה' הוא
 האלקים אין עוד מלבדו . השאים השמישך את קולו
 לוכרך ועל הארץ הראך את אשך בגולה ולכריו שמעת
 מתוך החם וקמת כי אהב את אבותיך וינה כורעו אחריו
 ויניאך נכחו הגדול ממנרים להוים גוים גדולים
 ועצומים מיך ומיך להניאך לית לך את ארנס נהלה
 כיום שם יודעת היום והשכות א לנכך כי ה' הוא האלקי'
 ונו . ולפי משאעות ככהוב דאיה זו היא ראה חשויות
 מאשר ראו עיניהם במעמד ההוא כמאנו הכירו וידעו
 כי יש כקרנם מניד דכריו לפעק ונו . והלא שמעת
 דברי הכבר בראשון סי' כה לאמר כי קהל ישראל התברר
 אצלם המעמד סכוא בראות עיניהם אחר כן הקבלם
 כמישכת שהיא בראה העין ע"כ . ואם למשפט הנסיונו
 אמן הנה מאמר הכתוב פ' יתרו כי לכעבור נסות אמתם
 בא האלקים ונו' . שביאורו סככו לכעבור עשות אמתם
 בעלי נסיון כהשכות חושכם על מראות אלקיות ביראות
 שמהם פמדו על כירור אמתו ויחד וזה שמך אליו
 וכעבור מהים יראתו על פמכם ונו' . וכלעדי
 הנסיון הכמשך להם מהשכות חושם כמיה ענים עד
 באם לכלל דעת את ה' השוכן אמת להסכירם ולהענישם
 שהוא נסיון גדול באמת כי עיניהם תראינה וסם יאמרו
 יגדל ה' מעל לגבול ישראל וכמו שזכר ככסימון כח
 באמרו העדה שטפה שעיכסם ונמלה לעתה כמחם ר"ז
 השכינים וכו' . עוד נה עשיריה אשר נכו אל בשימון
 כמאמר התנאי (אבות פרק ה') אשר כסיונות כסו אכזיכו
 את המקום כמדבר שנאמר ויכסו אותי זה אשר פעמים
 ולא שמעו בקולי . ראה עד היכן הגיע עינם משתדלות'
 לכלי חק למען חוק פעודי מופתיהם ולפעמידם על
 אדני הסקדמות הכסיוניות . וכבר קדם דכרו בראשון
 סי' כה כי מה שאירע לבבות סימן מונחק לכנים היורשי'
 קבלתם סכאמת . וככה זה היה ענין הכמשכו המוכולו
 אשר וו כחס כמוחשות כמו שכתבאר שם וכמקשות ולמו
 וכפרת בשלישי מסימן כ"ד והלאה כי שם הוכיח אמת
 קבלתנו . והסתכל מה למעלה ממך עין רואה כירור
 הענין הזה באמרו פלה' תגמלו זאת ונו' הלא הוא אביך
 קרך ונו' ש' אביך ויגדך וקכך ויאמר לך ונו' הן כל א'ם
 משפטי נדקו של חבר והם עדמיו אכסי עתנו על ביאור
 אמר דע את אלקי אביך ונו' למיך על אכיו וקניו וכו' .

קול יהודה מאמר חמישי סימן כא

שהימו כמו שורה הכתוב שם (ד"כ א' כ"ח) ויקהל
דוד את כל שרי ישראל שרי השבטים ושדו במחלקו וגו'
הוא המאמר ואתה שלמה בני דע וגו' מן בקרש חזינו
בלי זינו על סנד אשר ישמרה מדתם למוזים לי מהם
פניאמר הכתוב הלא כי הכס גם בשל חובת הלכות
שער היחוד פ' ג' במב ואל קד לדעת אם אלו חייבים
לחקור על היחוד בדרך העיון אם לא . אומר כי כל מי
שיחב לחקור על הענין הזה יהדומה לזמן העכוינים
שמופלים בדרך הסברא השכלית חייב לחקור עליו כפי
האמת ובה הכרתו וכו' כמו שקדם זכרו בראשי המאמר
וכמסביר פנים לדבריו כתב שם ואמר דוד ע"ה ואתה
שלמה בני דע את אלקי אביך ועבדכו וגו' . ולזה נקיים
דברי המורה בחליט פ' לא הוא פרק הנהגת הממוכד
אל אמנם ראוי להתחיל בזה המין מן העבודה אחת
הניזר הכלי והיה כאשר תשיג השם ומעשיו כפי מה
שיוכלו השכל אחרי כן מתחיל להמסר אליו ומשתדל
להתקרב לו ומחוק הדבוק אשר כיך וזינו והוא השכל
אמר אתה הראית לדעת וגו' ואמר יודעת היום והשנות
אל לבנך וגו' ואמר דעו כי ה' הוא האלקים והכנס בארס
העוה כי זאת העבודה האחרונה אשר העיניו עליה
בזה הפ' לא תהיה לא אחר ההשגה אמר לאהבה את ה'
אלקיים ולעבדו ככל לבנתם וככל כפשכם והנס ביארנו
פעמים רבות כי האהבה היא כפי הסגרה ואמר האהבה
הטוה העבודה ההיא אשר כנר סעידו דל עליה ואמרו
זו עבודה שכל והיא אלו ששים האדם כל מחשבתו
במושכל הראשון ולהממוכד בה כפי היכלת ולזה מופא
דוד ע"ה שנות שלמה בנו וסודירו מאד בשני סעיפים
הלא רצה לומר להשתכל בהשגתו ולהשתדל בעבודתו
אחר ההשגה אמר ואתה שלמה בני דע את אלקי אביך
ועבדוהו אם בתקצנו ימנא לך ואם מעוזנו וזימך לעד
והאזהרה לעולם היא על ההשגות השכליות לא על
הדמויות כי המחשבה בדמויות לא תקרא דעה ואמנם
תקרא פעולה על רומס . הנה המבאר כי הכונה אחר
ההשגה היא להמסר ליו וכו' עכ' . ועם היות שלא סוניה
שכלל דעת כי אם המשיגים בהשגות דמויות בהשגת
היותו ית' ככל גשם ומארים וכוונתו וכמו שידור דבריו
בראשון פ' ס' והוא מה שבזון אלו פ' כל המבאר באמרו
כי מדבר ההוא אשר בדמויותו ואשר חסור כעיו אינו נאות
למבאר כלל אבל הוא דבר בדיו שבהו דמויותו כמו
סניאיו בדבריו על המארים עכ' . וכבר הונו בראשון
פ' לו שהמקנלים מן המאמרים המשיגים יש להם חלק
באלקי ישראל לא כדעת שיש שמולה עליו בוקי סדוקי
לומר שאינו חולק כבוד כי אם לבת המשיגים כי הקפ

עם כאשר במוק הפרק אין התנכלות אם כן ליו של
יקבל מן המחמיר המשיגים אתה מה מקצר מן העיון שאר
לא אשכח לכושר מי פלאיבית מופת על הרחוק הנשמי
אבל אשכח לכושר מי של יאמין הרחוקה וכו' עכ' .
אך גם זאת משפט שכתוב ההוא דמק אלו משמחו כל
מדר וכשנן למשל בעל חובת הלכות והכס זה החלוק
הוא הוטר ונא מנוש הלוק דעתם אשר זכרו בראש
המאמר . וגם הנה פראכע יונא אסריה ב"ה גר' יתרו
על אכבי ה' אלקיך הנה בעבור האותות שעשה ה' במדבר
אמר משה אתה הראית לדעת . שהכל ראו זה חכמים
ושאינם חכמים גדולים וקטנים גם הוסיף עוד בדבר
מעמד הד מיכי ששמו קול ה' כל כן אמרו מן השמים
החזיפק את קולו לומר ואתה באחרונה כי הדעת
הגמורה ששיב האדם אל לבו עד שימכר לו נראית כי
הוא לבדו על כן אמר יודעת היום והשנות אל לבנך
ואמר דוד דע את אלקי אביך ועבדוהו והדעת סוף בלב
לא בהיותה השם . והנה הזכיר למשכיל אכבי והוסיף
אשר הונאמין שיני המשכיל ושמו מעביל עכ' . וכן
כתב בספר יסוד מורא כל ואל והאדם חייב לתקן פגמו
ולבכיר מנות ה' שגרא הכל ולהבין מעשיו אז ידע
בוראו וכנס אחר מזה סודיעני נא את דרכיך ואלדעך .
והנביא אמר לא יתהלל חכם בחכמתו ליו חכמה פתהים
כי אם נואת לבדה ומה היא משכל יודע אותי וכמו
במורה יודעת פיוס והשנות אל לבנך ואמר דוד דע
את אלקי אביך ועבדוהו אמר כי בעבור זה נבירא האדם
עכ' . ולזה כשדך בעל העקידים פ' לך דך ספר יו באמר .
שמופתי המורה בכל סדרושים האלקיים אינם הקשים
שכליו אכוש' אבל המה היו האותות והמופת' המורגשי
במאמרים אשר נתפרסמו בהם המורה בסימנה שעשה
משה לעיני כל ישראל והנה לזה באמת צריכים בוחליה
פוזק האמונה בניסר שדעת והתמומות אין באסלה כפאל
ועקש כי על כן אמר המוריר תורת ה' מיימה משיבת
כשכנו אשרי תמידי דרך כו' ואפי מייס עמו ושאתמר
מעוזי והנה האמונה האת אפשי שהיא טובה וככונה
בשימי האלקים לפי קליהת גם פיוכלו להשתמך בה כלל
האשמים . ככה באמת האמונה הבאה אחר הבקירוס
והמשלשם חסרונה היא היותר חזקה והיותר שלמה
והמיוחדת אל השרידים בלי ספק כמו באמר ראש המלכים
לבנו ע"ה ואת שלמה בני דע את לקי אביך ועבדוהו בלב
שלים ונכפע חפכה כי כל לבנות דורש ה' וכל יצר וגו'
זרו על הדעת אותו בלב טלם ועל עבודתו כשכ
חפנס עכ' . וכבר העירומי לך איזן לשמוע ביאר דברו
השבעל כיון וכנס ביאורו בדשו מעליו מלובין ישר ל

בעל משפטו הכנס ליו הוא בעל ספר ה'התם אשר עלה
 זכרונו למעלה רבניו: סי' כי הנה זה עומד אה כמלכו
 משגיח ממלכותו שכלו מנין מן חרכי ביבמו בפרקי
 השמי כחם כ'אשר נטעה גם ימינו למחמם קיים כי חוכה
 מי טעלת על כל כר ישראל לחקור ולרדוף כידועת מהותו
 ית'ותארו לבל היד חסוקה שפאשאר ה'התם ואשרי
 כן כתב וזל ולפי דבריו חסוקה שפאשאר ה'התם ואשרי
 שכיבא גם - אוכרי דבריו ואבטל חותם - הנה אמר סוף
 מעברו שאי אפשר בשום נד לדעת מום דבר כלל נמהות
 ואשר על מה לשכור ובעצוב ראיות הקראים בינות דוד
 לזכור ואזהם טלחם בני דע את אלקי אביך וכו' עד ואין
 בדרך שזקוים ולא שתיארום עכל - ואמי אומר כמחילם
 מוכרז מעלת חכמתו מו אינה דמים כלל לכל אלו
 הראיות כי מתחלת לשכור כראה שהיא מערש דע את
 אלקי אביך סימך על מה שפארך לך אבותיך בענין אלקי
 אביך - ולזה ה'עירוש יקשה כמה קושיית - תחלה יקשה
 שפאשאר אמר אביך והוא מערש אביך חקיקך - ושפאר
 שהוא מערש סימך על מה שפארך לך אביך כפי מה שפארך
 לו אבותיו - ועדיין יקשה שפארה שהיא מערש דע סימך
 ולא מתיכו לשון ידיעה שיתפרש על הכמיכה - גם
 שלפי זה לא הביא ראיה כלל מאשר לא ידעום ואשר לא
 ישיעום שהרי אלו אין פירושם מביכה - ועוד שאם דע
 פירושם סימך אם כן יהיה פירוש דע את אלקי אביך סימך
 את אלקי אביך ואין הכונה לאלו הדברים - ולא היה לו
 לומר כן אלא דע על מה שפארך אביך בלאו ויהיה פירוש
 אף סימך על מה שפארך אביך באלוק - גם אין לומר שהיה
 מערש דע האין שפם היות שפם זה הפירוש ינדק
 אמרו דע את אלקי אביך ויהיה פירושם האמן באלקי אביך
 עדיין יקשה שהיה לו לומר באלקי אביך לא את אלקי
 אביך - ועוד שפם זה הפירוש ג' אינו מביא ראיה כלל
 מאשר לא ידעום ואשר לא ידעום שהרי אלו אין פירושם
 לשון האמנה - ואף לומר שהוא מערש דע דאה כמו לא
 דעתם שהביא ראיה שפירושם לא ראיפם מהם טוב או
 דע שאם כן לא יבול על זה נוו דע שיאמר דאה והיומר
 טוב שפארם שהוא מערש דע לשון ידיעה ממש - אלא
 הוא אומר שאין פירוש זאת שידועה ודועה שלמה
 מואמתו דרך מקיים שכלית אלא הכונה היא ידיעה מה
 יד' אמונה וקבלה וכו' שתאמן ותרש שפאשאר ה'התם
 דבקה באבותיך ושקיים להם יעדויו וזולת זה כמו שאמ'
 הוא אלא שפירוש יקשה לזה שידועה כו' לא תקר' ידיעה
 לפי שכל ידיעה בדבר היא ידיעה אממת הדבר ההוא
 כל שכן באמרו את כמורה על העצמות וכן לא ידעום
 פירושם לא ידעום אותם וכן לא ידעום אכל ידיעה המקרי

ממדבר לא מקרא ידיעה אכל מקרא סברה כי ההכרח
 היא להכיר הפירוש במקרוי שבהם סוף כנדל ופירוש
 אחר ואם כן ידוע שכל ידיעה בדבר היא ידיעה עצמות
 ממדבר ההוא - ואף פירוש לא ידעום לא ידעום כהם
 היותם אלקים וכן אלקים אחרים אשר לא ידעוםם כל לא
 ידעוםם כהם היותם אלקים ואם היו יודעוםם כהם
 היותם אלקים היו יודעוםם אממתם והוא היותם אלקים
 ועוד כל לפרש והוא הכינון אלקים לא ידעוםם לפי שאין
 בהם ידיעה לקויתם כעדרי המציאות כי הידיעה היא
 לדבר כמאמ' שים לו מציאות וממות אכל הלשון המדומה
 אחר שאין לו מציאות אין לו ממות ולכן אין כו' ידיעה
 וכן אלקים אחרים אשר לא ידעוםם וזה שפארך - ועוד
 אקשה לחבר ואמר שפארך אודם לו ואשר לא ידעוםם
 ידיעה מסרה שלא ידעום מסם לא טוב ולא דע כרו
 הידיעה שזאת היא חלק מה שידועת האממות מהם כי
 אם היו רואי מהם טוב או רע היו יודעוםם היותם כהם
 אי זה אלקות אכ' כאל' גם אנחנו דע את אלקי אביך דע
 אי זה ידיעה ממנו כל מה שמוכל לדעת ולפחות מדע
 ממנו שפא' ממנו טוב או רע והרי זו ידיעה מה כי אין
 אנו אומרים שהיה מנה לו שידעוהו בשלמות גמור שום
 כמנע הוא גם לדעתו וכמו שפארך עד כאן מדבריו
 של בעל שער ה' החדש - דאה כמה הוא מתלבט
 בדרכי ביאור דבריו לעומת אותם דבריו בדברים אין
 להם עסר כי כבר זרחה עליהם חמש ביאוריו לפי מה
 שפאשארם עד בלי שפארך לו מקום להשמותיו - וכדורות
 כפלאתי על מעש' חדודיו בדקדקו מה שפי' כחבר דע כמו
 במיך ובקש להקרות את שיינו מנד הלשון כפלאתי כאת
 על הכונה לפי סברתו ולא פת כלל כי בהמא' שפי' לשינו'
 מורים על ענין אחד לא ישפוד כל אחד על מדה אחת
 וקצב אחד כי עם היותנו מבארים דע את אלקי אביך
 על ידיעתו בדרך קבלה שאין זה כי אם שמיכת דעתו
 על קבלת אבות - אין עניינו שהלשון האחד מאלו ישוה
 להכירו באופן שמושו רק מנד עניינו המכוון וזוה לא
 יקוייב סיהם קשורו של זה כקשורו של זה כסימך אלו
 ובכן לא יחוייב שיפול לשון מביכה על את אלקי אביך -
 וכן להיות ענין הידיעה כושל גם על ידיעת הדבר
 בדרך הנסיון כמו שזכרנו - ועל זה הדרך יתבאר אמרו
 אלקים לא ידעוםם ואשר לא ידעוםם אין שם מקום לסקוקו
 לאמר שאלו אין פירושם המיכה - והכלל כי שרש שפארתו
 ככל אלה הוא מנד כלתי פנחיו טבע הלשון והזכור
 כמזכירם להמעינים על פי ה' ואמרו שובו מדרכיו אה
 בבאו לכלל דעת כי הידיעה תפאר על פנים שונים
 באמרו אלא שהיא אומר שאין פירוש זאת הידיעה ידיעה
 על פנים

קול הורח

פליחה וכו' אלה הכונה היא ידיעה מה דרך אחיה
אקבלה וכו' צדיק חצוי פנוים כמלך לא יסכין כס כי
יאור שצדיק יקסם לזה כי ידיעה כזו לא מקרא ידיעה
וכוונת הכנה וכו' ומלמד מה שכבר עלה מקונו בדברים
סקודמים הרי הוא כעצמו

סי' כב ואחר כן

עכשיו האמת הכריחו לומר
אמר כך על אלה פ' כח
מגדלוקין מ' וסי' אמוכעתיך
חוסן ופועות חכמה ודעת
ידאש ה' הוא אונרו' אמונת
זה סדר ורעים וכו' ואשילו
סני יראת ה' הוא אונרו' אי
אכא יראת ה' הוא לא לא
שרנו כזה שאשילו יקרא
ויקיים כל אלו הסדרים
הכוללים כל התורה אם עישה
זה מצות אכזים מלומדה
אינו כלום עד שיפשה אותה
בידיעת סבה ראשונה
ידיעת קצת מתארו' לפחות
ידיעת קבלה מהחכמים או
מספרו התורה והכונה עכ'
והרי הוא כזה ער ממנה
על שהקבלה גם היא מקרא

סימן כב כנ

כאים הנכרים וישראלים
יב בלאמר על החכיד שהוא לעולם כללו השכינה
עמו זה המלאכים יתחברים עמו בכח ואם יחזק
במסודות איהם במקומות הראויים לשכינה יתברכה

בפעל יודעה אותם עין בעין
וכו' עכ' ועשין זה הורה סם
ס' יע' נחום ויחלל סמוך לה
להארות השכינה עין בעין
וכו' בלאמר ותחנה עיניו
בצוק לטון זכו עכ' והכס
השכינה בגדלע' גממכת
עושר ככאן הן הן השכינה
ככה וכפעל סוכר עמה
וכבר ביארתי הכה זה עומר
אחר כתיבו מחצית מן
החלונות על השכינה הכהרית
וזמין מן הסוכה על השכינה
השמימית והתקן סוה
עמו דרוסו' אלה בתקומת
שאין השכינה זה מחמת
מערב סמך הכה זה עומד
אחר בק' ימי' ועל זאת
אמרו ז"ל ע"י העי' כל מקום
עמו שכינה עמהם וכו'

**היה מענין החבר
שחסכים לצאת**

בארץ כוזר ללכת ירושלאם ויחר למלך כוזר
על פרייתו ודבר עמו על זה ויאמר לו כוזר
תבקש היום בירושלאם ובארץ בניען והשכינה
נעדרת בזה והקורבת אל האלקים בושעת
בכל מקום בלב הסודר והכסף יחזק ולמה
תבנים עצמך בסכנת הבוררות והימים
וההכונת הבתחלפות:

סי' כג אמר החבר השכינה הגראית

עין בעין היא אש
נעדרה כי איננה בגלית כי אם לנביא או
להבין נרצה במקו' המיוחד והיא אשר אהנו
מצפים לה באברו כי עין בעין יראה בטוב ה'
ציון ובאמרנו בתפלתנו ותחזינה עינינו
בשוכך לציון אך השכינה והחוכי היא
עם

ועל כונה זו ביאר החכם שדורנו מה שכונת פרשת וילך
ואכתי סתור אספור עני מהם אל לא כזה שחשנו כס
באמרם שאיני בקרכם כי אהנם ככל מקום שהיו מהיום
שכ בני מנינם הם באלו פר' כיו העיר ככל מקום שגלו
סכ כה עמיהם אל חמירי עמי שהנולד עכ' קרובים
דברנו לדברי הרמב"ם שכתבם לא כהמסר פנים הראשון
שפספסו פני החמיו ומאוס רעים דכות ונרות רק שהיה
בהמסר עמי הראשון ויעמדו צהנתת עמי דחמיו ואף
גם אומר וכו' ומה טוב ומה טוב שנת הימים גם יחד
בין אותה וכו' לירם כי גם בתת ה' את יראת כופלת אור
יראה לא ואסף לבצרי כי שמו זמנ' ה' יהיה לה לאור
עולם שאין סקיעת אורה אלתו לירדף עיניו בעין אש
כרובי עי' כל איננו שוקע אלה בעיני מי שאינו רואה
אוחזי בעין פקודם וכו' וזאת אשר דבר בעל השקידה
שער לא אלה היום העשירי כי מו' שהלכנה תמיד היא
מלאה אור מנדה האסר ולא יחמר מזהה כלום רק
שכחהלף מקומות מעשדס מו' ליום מתברת מנדה
עיניו חקי' אורה עד שיסתירם כלם ואחר חוזר ומראה
אותנו אף אורה מעט מעט עד שמראה כלם בכח ועל

ידיעה וכו' דברי החכם דבריו אהנם הקוים
האחרונה שחשפה על הספר לא ידעתי מה עיניה שהרי
גם סתור ופרס דע את אלפי איניך שידעו כדרך חכמים
מנדה הנחול והמאם הנראה מאוב זה ודע בשלמות עי'
המורה הנקבלת אבות כי בשלמת קבלתם כעמוד על
אמת הדרך מה הנסיוני אשר בו נקדה ידיעה נאליתי
ית באמור ומי לא יודה לו בכל אלה ועל' מי ורטיב פס
ואריך לשון וסכלל בו את אשר הם אלקים בני מלאכית
דבר על חופני הידיעה אותו אשמור לדבר לדחות בו
סיוס וקיס מטיב בקצת וכן כל משכרי גלי הספקות
מעליו עברו ואין בו זריכה לבנים בגיה שמעה זאת
אשר עור כן עמו שדי כי מה שמאזו התקוע שדורסו'
חכר בראשון ס' יא' אלו יסנועצ כפתימת דבריו אלה
כי הם היו דברו בראשון לו להשיב את עלכו לאמר אכנס
מאויכ' באלפי אברהם ויחק ויעקב סמוכה את בני
ישראל מהררים נאשיות וכמו עמיס וכו' וסוד ושכאף כאן
בשמימה מצין פסיסם ונצין סוף סעורו בתחילתו כסדר
בכח לקיים טוב אהיה דבר מלאכיתו

סימן כג

אמר החכם השכינה הנראית וכו'

קול יחודה מאמר חמישי סימן בן רצו

זה הדבר לפי דעתנו יסיה ענין האור המגיע מהאל
 יתברך אל האומה הזאת כי תמיד לא חסר ולא תסור
 השמחתי ואור פניו מעליהם ואפילו בהיותם בתוך חשכת
 אכלתם כמו שאמר וזך גם זאת בהיותם בארץ אויבם
 לא מאשמים ולא געלתים
 וגו' להגיד בריבוי אהם ולזה
 לא בא יר בתוכה והבידתי
 עכ' או אשר לא וספרתי
 או הפתר אמת כי תכלית
 הוצף הוא היות לו עממה
 אהבה מסומרת עם מוכס
 מנולה וכן אמר הכתוב כי

עם ישראל אורחיו ועם כל בעל דת
 האמיתית דך המעשים טורח הרב כפשו ברה
 לאלהי ישראל וארץ כנען מיוחדת לאלהי
 ישראל ורובעשים לא ישלמו כי אם בהודרה
 במצוות יש בטלו כמי שאינו דר בארץ ישראל
 ותל'ב

פי' גלומה וטלטול לא ימוש חול השכינה בכל ארטרטוס
 בעל סמכאים אשר הזכיר ואפילו לא ישאר מהם אלא אח'
 כדבר הסדר עצמו כשלישי סוף סימן יא באמרו ימכס
 תמלס כדקדק הרין כאשר אמרתי וחס' כן ככבו עובותיו
 ונשכר הצפון לעלכ ונהדכס הענין האלקי בעה' ואם
 ייאשנו שטנו מוס באמרו המחייבה העצמות האלס לגודל
 מה שכתבנו מני וכו' עד ארז' ולא יהיה רחוק בעיניו
 איך כשוב לקדמותו אפי' לא יסאר ממנו לא אוכו' עכ':
 וארץ כנען מיוחדת וכו' המעשים לא ישלמו כי אם בס'
 הרין וז' תשובה למס שאמר הכחרי בקודמת והקורבס
 אל האלקים מחשבת בכל מקום וכו' כי הש' על ראשון
 ראשון ועל אחרון אחרון' וכבר קדם דברו על מעלת
 ארץ ישראל לענין קיום המצות במלש הכרס שהמטיל
 בשני ס' י' ומן פוס' והאלה' ועוד חרה על מעלתה
 בכלל כרכיבי סימן ט' ו' יא גם כסויני י' באמרו וקרא
 אלקי הארץ כעבור שיש למס כח תוסד מאורה וארנס
 ושמה פחרים על זה וכו' וש' ביארנו' והאלה' כש' ארץ
 סודי' פדש וילך על אלקין כבר הארץ ובקומות זולת
 וכמו שהעידותך שם סימן ט' ואחריו התוסף סדל'בן
 במקומות מביאוד התורה וכברט פאחריו מות על ואקיש
 הארץ את יושביה כי בכלל אורך ספורו על מעלת
 הארץ הוא למד דעת כי שם עקר שמירת המצות כלס
 ואש שמן הענין הזה אמרו בספרי ואכלת' מה' אלפס שאני
 מוגלס אחכס מן הארץ לחונה לארץ היו מנייכו' במצות
 שכתבתי לך לא יהו עליכם חדשים משל למלך שבעם על
 אשמו ושלמס לביח אביה אשר לה הוי ממקשט מכשיטים
 שכתבתי לך יהיו עליך חדשים וכן אמר ירמיה הכו'י
 לך כי וס' אלר' המצות ישראל מנייכס בהם וסנה הכמו'
 שאמר ואכדסם מכהה ושמתם את דברי אלה וגו' אינו
 מחייב כנלות אלא כמכות גנוק כמלין ומיוזות ופירסו
 כפן כרו שלל יהיו חדשים עלינו כשאמור לארץ כי עקר

אל רחום האלקין לא ירעד ולא ישיחך ולא ישבח את
 ברית אטמך ארז בשבע להם כי אפילו כשעת ההפטר
 חכור רחמו וכן כאשר כנפך קפך סממתי פני רנע
 תו' עכ' ועל השבח עטרה ה' ליוסכה דבר סכני' ויעים
 עליונו ורח לפי דעתנו כאמרו סימן ס' קומו אורי כי בא
 אורך וכבוד ס' עליך ורח ירנה לפי שטמכו קומו אורי
 כשכינה הכרית כי בא ושקע האור שהיה לך כנלות עד
 הנה מהשכנה הכפמרת וכשנתס עניינו אכלך למעלה
 ולשכח כשוכן למדרגתך שקודמת זאל וכבוד ס' עליך
 דסם כשכינתו הכרית והגלוים לכל העמים על כן אמר
 אחר כך ועליך יורח' וכבודו עליך יראה לא כאשר הים
 עניינו עד הנה כי עס סיומו זורח עליך לא היה זה כי
 אס כשכינתו הכפמרת' כי עתה עין בעין יראו כשוכה'
 עין' והשלים זה במשל הירח אשר זכרנו באמרו לא יא
 עוד שמך וירחך לא יאסף כי ה' יסיה לך לאור עולם
 וגו' ועניינו מביאוד מדרכיו סקודמים' ומה תכו' דברי
 סחכס ספורו סוף פ' כסכס על ענין המשל חס' למקומו
 זורח הוא שם עכ': כל ישראל אורחי' התנס כוח אורחי
 למה שוכר כראשון סו' קטו' כי לעולם לא יסיה הדר עם
 האורח וגו' דך המעשים וכו' כאמרו מי יעלה בהר ס'
 תגור כסס ובר לכך אשר לא נשאל לשא' כש' וגו' ואמר
 טהור הלכ על המעלו המדחיו ונפשו כרה על המעלות
 ששכליות' וישם כא מניך לעתה על אש' עם כל ישראל
 אורחי וכו' כי מקרה הוא קרה לנו כנה דוגמת מראה
 של זכוכית דתמותימכת שפורולכמה חלקים קטני'
 ואף גם יאית בהיותם בהרס שכריס' לא יאכע מפני זה
 להאנות בכל סלק מסס דיומן סכרלה מתחלה
 כמראה בכלל' הוא המשל הזה אשר עיניו בו היעלוכופים
 ענין הכש המצות כלה בכל חלק מסלקי הרוף ובכך
 גם כהעדר ממנו אבר או אברים' הלא הכש בכללם
 פחים כותרי' כזו וכו' תמיד ענין אומתנו היא המראה

כי אמור. ואמ' האל' אכן יש הבמקום הזה ואנכי לא ידעתי
 כי כן יורא ויא' יר' בעשק אבינו מה כואב המקום הזה
 אין זה כי אם ביה אלקים ויה שער השמים ואם כן למה
 זה אנכי לא אשעור ללכת לדרוש את ה' כלל טהור ורוח
 ככזן לבידמו: ואלו היה

והאל' והנפש אינם טהורים והמים כי
 אם במקום שירעים בו שהוא מיוחד לאקו'
 ואלו היה זה בדמיון ובמשל' כל שכן שהוא
 אמת כאשר קדם באורו: ותתעורר התעורר
 אליו והטהר הנפש בו כל שכן מי שהולך
 אליו במקום רחוק וכל שכן למי שקדמו לו
 עונות והוא מבקש כפרת האלקים ואי אפשר
 לו בקרבנות אשר היו הנובעים לכל עון ועון
 בזהו והשגה ויכבוד על מה שאמרו רבותינו
 גלות מכפרת עון כל שכן אם יהיה הגלות
 למקום רצוי אבל הכנה בים וביבשה אינה
 נכנסת באמרו לא תנכו את האלקים אך
 סבנה שהוא (בסוכן כמו) לא מסכן כמות מי
 שתהיה לו סחורה מקום שירווח בהם
 ואלו היה (בסוכן) לא מסכן יותר מזה מצד
 כספו כפי (תשוקתו וקווי הכפר) לאוקיות
 הכפרה היתה הדין עמו בהכנסו בסכנות
 אחר

טהרת הל' והנפש עד להפלא: כ' שמקום ארץ ישראל
 הוא מיוחד לאקים באמת לא על דמיון לבד כאשר קדם
 בהורו למעלה כיה גם כפי חסו' י' ואל' יר': כל שכן מי
 שהולך לו ממקום רחוק: שהלכתו לשם בעונם התעורר
 מוכפת אומץ נהתעוררות לבו אשר עשה ועשה לו כנפים
 ככזר לעוף השממה בכונת כפס כרה וזכה: וכל שכן
 למי שקדמו לו עיבות וכו': כי כל זה ישב אלוש עד דבא
 ודרכוהם של כפס ואחר חטרה בתשובה שלמה לעבודת
 אל רחום וחנון מכפר עין ע' וכו' וזאת מבשרת: אבל
 הסכנה בים וכו': הסיב' בזה למה שאמר המלך בקדומת
 ולמה תכנס עמך נכנסת המדברו והימים וכו' והורו
 כי בהלכתו לכבוד קונו אל ארץ מרחקים דרך המדבר
 יש סוף והיה הוא בזה כמורש עגמו לסכנות: אינו כלל
 לא חכמו וגו' אשר זכרו למעלה סימ' א' אבל היה סכנה
 שעשו אדם לזכרה כמורש: בה לעסקי שעה להוסיף לו
 תנאותו בכחורות אשר על אודותם ירד הים באמות
 ויעשה מלאכת בחורמו כמים רבים מאין פנות לא בחיבת
 הסכנה: ואם כן לא יהא כח הדיוט ויה מכח הקדש:
 ואלו היה מסכן יותר מזה וכו': (ל' שהכנה גדולה מנו

כל המנות ליושנים בארץ ולעיקר אמרו כספרי וירשתה
 וישבת בה וישבת לפנות: וישבת ארץ ישראל שקולה
 כנגד כל המנות שבמורה וכך היא בתוספתא דע"א וכו'
 כמו שחז"ק בדבריו שמה: והרש"א כפי' האגדות שלו
 על אמרם אל תעניו פק

בקרנן קדוש ולא אבא בעיר
 אמר ר' יוחנן אמר הקדש לא
 אבא בירושלים של מעלה
 עד שאבא בירושלם של
 מטה ומי איבא בירושלם של
 מעלה אין דכתיב בירושלים
 סכנויה כעיר שמוכרה לה
 יתדיו: כתב שם ואל' דע
 שירושל' של מטה וטיון וזית
 היוקדש כלם טהורים לעניני'
 סכנויים הקים מאל' גם כל
 ארץ ישראל ועל כן נקראת
 ס' ארץ ארנות החיים ונחלת
 ה' ועל כן תלויות בארץ כמה
 מנות היתה ועל כן אמרו
 כל בר ישראל הרי הוא כאלו
 דומה כמו שאין לו אלקיו וכן
 המקדש טהור לעניני' רוחני'
 וכו' אמרו וראה ועשה

בתכונתם אשר אמה מראה נהר עכ' גם בתשובתו סי'
 קלה כחוב לאמר שלת' גם שאמרו כל הדר בחונה לארץ
 כמו שאין לו אלקים: עשוכה לפי שארץ ישראל נקראת
 נחלת ה' דכתיב כי גרשני היום מהסתפת נחלת ה' והוא
 יתבר נק' ארץ ומיוחד לו ולא לשרי מעלה כדכתי'
 כבועים כי לא ידעו את משעשע אלקי הארץ ועל כן קרא
 ל' אלקי: כזר הארץ ובתיב ממידי עיני ה' אלקיך הם
 ועקר מנות הטהרה כלם בארץ הן עד כי כמה מנות
 אין בהבנות כלל לא בארץ כמו שאמרו במדרש הטיב לך
 עיניו ועל כן כשבידך יתכן את יעקב שלא יודעו ונתן
 לו את הכרעה דכתיב ויתן לך האלקים מטל השמים
 וגומיוד וזה יעקב בכרבת אברהם שה' ירושת הארץ
 ולא היה יכול ליתנה לעשו: והוא אמרו ולך אישוא מס'
 אצטה בני: עד כאן דבריו הדומים בכל מהל' כל דבריו
 הולתן אשר זכרו: ונעל מערכת האלקיות הארץ מאל'
 בתהיחם ליה עק' יעויון שמה: והרב'ן סתדלו דבר
 על יתרון המקום הזה (כספר אור ה' מאמר ב' כלל ב')
 אליו המעינים שירדשו: והנה וככפ' אינם טהורים כי
 אם וכו': כי או חשיבות המקום גזום לטהרתם של כפס

דאוייה לו מחד הכוסק והתשווק והתקום שהולדכסף
 'השתוקק ומקומו אל כוונתו הנכבדת אשר זכר וכוונות
 לא יפרכנה: אשר אשר טמט עם כפשו ופורה יבוי' רל
 אשר טמט לזריו משכון פס משמו ומתק החשבון בא לכלל
 תולדה על מה שצבר מימיו

אחרי אשר חשב עם נפשו והודה על כח
 טעבר מימיו הכתוב בו והחזיק בשאר
 ימיו ברצון אלקיו ויכנס בסכנה ואם יצילנו
 אלקיו ישבות ועוד ואם ימי תחור בעצמותיו
 חיצונית וזרה ויאמין כי התכפר לו לא נתיימי
 בכ' ועשתנו' ורואה צדי זרה יותר עצו
 טובה כי אשר 'סכנו בפגוש במלחמת
 בעבוד שזוכה בגבורה או בעבור שאקרא
 טכר גדל ושיותר קלה היא הסכנה הזאת
 מאשר: יבנכו במלחמת הרשות כדי לקבל
 שכר על המלחמה:

סי' בר אמר הכוזרי: לפנינו היית בוחר

בחיות ואני רואה
 אותך עזרה שאתה חוצה להוסיף עבודות
 חובות שתהיה חייב בהם כשתדור בארץ
 ישראל ממשות שאין אתה הייב בהם הגב'
 סי' בה אמר החבר אבל אני מבקש
 החיות בעבודות

הדבי אשר אנני מבקש רצונם ואיני משיגו
 זאפי אם אשתדל בו כל ימי חי ואלו הייתי
 משיגו לא היה כועל לי רצוני לומר עבודות
 בני אדם ובקשת רצונם ואבקש עבודות אשר
 יושג רצוני בטורח מעט וראו מעיל בעולם
 הזה זבא וראו רצון האלקים: ועבודתו
 הוא הוצרות האפנת(ההשפלה לר הוא הגבר)
 לא והשקל לו היא סכנו גדל וההשקל לו היא
 סי' בה אמר החבר על האמת:

סי' בו אמר חבורי כאשר אתה מאמין
 בכל מה שזכרת כבר
 אדע דאל מצפונך ורחב לב בעי יודע
 הביצפונים ובגלה הנסתרות:

בו אמר החבר

והיטוננו מרין ומרום ידם על מעבדיהם וכו':
 סיבן בה אכל אפי מתקם וכו' רל און הדבר כן
 כמו שחשבת כי בחירות בהחלע
 מפני חפנה: רק אפי מתקם החירות מן העבודה לכני
 אדם וכו' ולא אבקש סירות מהעבודה לאלקים וכו' פי

בדירת חונה לארץ כאל
 כל כי הדך כחול לארץ דומ'
 כמו שאין לו אלוים: והסתק
 כוכי לא רנה להוסיף אולם
 ככלות שאר זמנו יעובד
 מחבולו וההקין בשאר ימיו
 צדון אקויד ויכנס לכנס
 וכו' רל בואת יבא אל הקדש
 בכניסת סכנת ימים ומדברו
 ולא ימוש לכל אשר יקרה
 פי בה יסלל דבר ובאלקים
 נהלל דבר יירכז יודק ויאמן
 וכו' יקבל מתתו כרבו וחד'
 על חסאטיו ויאמן כי סויות'
 מכפרת: ואמר דכ עונותיו
 כי פדון אשכח שפיר לניהל'
 כל מיכא לאיך דונא פונאו
 אטלו כוונתה עיניו וכללם

עון פושעו וקטל כנפס
 כנעל דרס: ולפיכך לא
 דנה החבר להחליט מאשר
 סכנה על כל פונותיו:
 וראו אפי זה יותר ענה טוב'
 מא' ויכמו וכו' ויותר קלה
 פיה אבו' סורה על האומה
 סענה בסכנה הזאת ויותר
 מכאלת' מעט פניה: מתלם
 אשר בו טמט ענה טובה
 וכנסה יותר מענת הגבור
 היורה למלחמה וסס סוף
 משדל לעצלו סס סתארת
 כנכמה בשלוח אל עיר
 או מגדל עוז או שיטשה בן

הלתו לחקות שכר גדול' כי סנה ענת סמאכן עמנו
 בהליכמו לארץ לשם שמים היא יותר טובה כלי סמאכן
 מחד עליו המכלית הן מחד קלות סכנה: אחכ סורה
 כי לא סכנה זו כלכד אשר ישמכן בו האדם לשם נפשו
 סכמו להכלי סס נכורס או סכר גדול וסוף סכנה ודאית

זרנו עליה לאמר סכנת הליכת הארץ עוגה יקלם
 הימנה: אכלג בצור אומר שסכנה הזאת היא יותר
 קלה וכוחה מאשר יכנס במלחמת. הראש כדי לקבל
 כסדר הכנס במלחמות נולת תקבלו לסכנת הפטמות
 לקנות לו פסג נאה האן סכר
 סרנה מאר' ועשב טוב
 אשר תאחזו ככסל' סמכלית'
 לשם שמים ולא בסכנות
 אחרות. סמכלית' דאפי'
 כי כפי יקרא חשלת סמכל'
 המכוון מהיה צנת בסכנת
 להצנתי יותר טובה וקלם
 צעיתי הסכנים בקסריות'
 או נלא כי באמרו וואם אפי
 זה יותר ענה טובה וכו' כוון
 לעלות סמכלית' לבד'

ובאמרו וסיות קלם הוא וכו'
 כוון לקלות הסכנה' ושעם
 היות סס כמלחמה סכנה
 מרונה המכלית הוא גרוע
 כמו שקדם:

סיבן בד כפי

כומר במדות וכו'
 משוקת החירות מן המלכויו
 סוכר ברלסון כיוון קטנ
 באמרו ואלו היינו כוכלים
 הנלות סזה וסדלות הזס
 לשם האלקים כראוי היינו
 לפאר סדוק סאנו מנסים
 פס פשוט. והיינו מקרנים
 פת הישועה סעפידה סאנו
 מחלים אותה עכ'

וכרכיפי כיון כ' אמר אכל
 חשכתי כחשוני ממונ' סכס
 היו יכולים לדמות סכונ
 וסעכדות מעל כפשותם
 כחלם סיאמרוס מחליטורס

מחוקק

קול ותודות

מחוקה שנת העובד ללוקיו. ומדר שכללות סוף מונה בין השגורה לכם אדם לעבודה ללוקים כי אלו רבים ויום אחד. אלו לא חשב רכוש וזו יושב רכבו. אלו אין בהם רכוש מועלת כלל וזה מועיל מועלת שלימה ומכל

סי' כז אמר החבר

האדם מוכח לו בינו ובינו מאוויו ומעשיו והאדם נאשם כאשר איננו כביא השכר הנראה ו המעש הרוב הנראה ועל כן נאמר הדעותם בהוצאות ונזכרותם לפניו ולקיים חינו לם לזכרון לפני האלקים וזכרון תודעה לא שהאלקי צריך ו הזכר והערך שדמעשו צריכים לשלמות ואז יריו ראויים לגמול

ידידות הקרא עלינו כראש שפרו המיוסד על יורש העמיים האלקים וכתב הרמ"ן ש' קרא על ארבע עשר מתנש אמן את הכותכתם שאיננה לכם עבודת עבוד עבודת עבדי המלכים אבל עבודת מנה גדולה נתתי לכם נה לכבוד ולתפארת וכו' ע"כ. ועל דעתי כי להורו על חוב ההכנה וההשתעבודת הלו ככל אשר כפי עונם שדרגת גדלו לתהלה לם ולתפאד' היתה כמיצת הפלך בכרעותיו בתפלה ויותר מהכניעת הכהן גדול ושל כל יחד ומכניעת הדיוטו והדיוט כורע תושב כרעות סייני באבות תחלה וסוף ובעולאם תחלה וסוף וכנמר תפלתו כעשייתו פשוטות ולבן תחלת כל ברכה ובסוף כל ברכה והמלך כיון שכרע ושחה כראשונה טוב אינו זויק ראשו עד שגמר כל תפלתו כרי' בר נחמני דער א"ן צומדין ותימנה היא להלום: פה מהלכות תפלה ובדק בדברו דוד מלך ישראל איני עבדך בן אמתך פשת למופתי כי היותו עבד עולם אל הבורא יתלששקו לו שירות חכשיות כאלו מוסרות נאלו מתקן והפך מדבר בשבת המלך כשר ודם על כפי מלכותו. כי אומם מלכות סובעת היא לו כשעבוד ועבודת בשאתו את שאר כל העם המתחנה על ידו. ועל כן כעזריהו מלך יהודה כשנעטרע כלאר ושב בבית הספסות (מלכים כ' א' ע"כ) כי כעשה הששי מעבודת מלכותו. וכחון עפושע פוא כמלכס' א"ב מטעם סוקי' אשר כתיב בס רחבעם וזארו אליו למה אתם תמים עבד לעה הוא ועבדתם וכו' וכמו שהשינו לראות חלף ע' הן משיח:

סימן כז כאשר אמה מאמין וכו'. כאלו אמר מו מכניסן שמשן למקו סכנס להשלים

מאמר הטיש סימן כז

הה שאמרת והלא היה יודע תשלמות לב ופניו הלא לאזונה תכנסת. והנה טעם כונתך חזק לכך כאלו כתיב אין לך נורך לבקש מעשים מקום אחד הואיל והמקום אשר אמה עומד עליו לא אדמת קדש הוא אשר יסוייך בנכות שתתחייב גם כאלך

זרז אמת: כאשר ימנע המעשה אבל

האדם מוכח לו בינו ובינו מאוויו ומעשיו והאדם נאשם כאשר איננו כביא השכר הנראה ו המעש הרוב הנראה ועל כן נאמר הדעותם בהוצאות ונזכרותם לפניו ולקיים חינו לם לזכרון לפני האלקים וזכרון תודעה לא שהאלקי צריך ו הזכר והערך שדמעשו צריכים לשלמות ואז יריו ראויים לגמול

כאשר

השלמות אם לא הואיל חזרה על ספר על הקוטב הוא מוכח והולך מראשית ועד אחרית. וזך אם כן יהיה: ספקו עליו חזר ובעור אחרי המיישב הכל כדעתו כמד שהתנאר מהאמך דכריהם על כן רחמי להעטם הדברים על ידי מלח ומכלין אשר שמשו כם: יודע המנומנים ומגלה הנסתרות. על דרך גלי עיוקת ומסתרתא ידע מה בחשוכא. אלא שהקדים הנס ידעת המנומנים להיות זה עקר המכוון:

סימן כז

אמר החבר זה אמת וכו'. עכבו ויאמר לו שאלו פיה לבית אל אדמת קדש: לדבר כעבד אלו. הם כלי ספק כשטר דבינו. אך בהיות לאלי ידו לקום ולפלות למקום עקר עשייתן של מנות כמנואל סי' כ"ז. אין טוב הבונה השלם את חסרוננו וזו וז אמת כאשר ימנע המעשה. כי לו כהמנעו דדיק

כאמו נתתי ימים והלח מתקן מחשבותיו טעונם למעשה: אבל האדם מוכח לו וכו'. כי הטרפות כעונה כבסוד האדם אין אומם כאשר י' כי ימנע עצמו ומופת לו כיכיו ובין חסדו כדברים האפשרים לו אס ירנכ יעשם ואס ירנה ויפסם עכ' ופנה תאופו צדי ומעשיו נרשותו להעושים אל אשר יתפוק. וככל זה הוא לבתו אל בני ארננס להשלים חובתו כענות כאמור ויכמנע מזה ומטא ואשם זא והאדם כאשם כאשר איננו מנח וכו'. סכונה ש סאו עורכו עומד על טוב כונת לבו כנסתרו פרי פוש שלם ככס' ויהי אך יבא יבא טוב סכונה אל כסרון המעשה כנבלה זה יולד שם שלם כפעל וזו הוא ראוי לשכר שלם והוא אשר קרא אותו שכר בראש. ודברים אלו משין דוגמת מה שכתב רמב"ן ככה"ן על פסוק והאלקי נספ

הה שאמרת והלא היה יודע תשלמות לב ופניו הלא לאזונה תכנסת. והנה טעם כונתך חזק לכך כאלו כתיב אין לך נורך לבקש מעשים מקום אחד הואיל והמקום אשר אמה עומד עליו לא אדמת קדש הוא אשר יסוייך בנכות שתתחייב גם כאלך

סימן כז

הנבי וזמו שקדם כיומן כ' ודי לך שהאמן בכל המנות ככונה רנויה שהיית פועל אמת כמעט נמור אס סייית מקום ראוי למתרחן. אכן לא מחייב ללכת מסע כדי שתחול סוכנת עליך ואכני חזון סוכתי כניאור זה כי אינני רואה טוב ויפה לים אליו הפקשוק כענין המעשים האס נריכים א

השלמות אם לא הואיל חזרה על ספר על הקוטב הוא מוכח והולך מראשית ועד אחרית. וזך אם כן יהיה: ספקו עליו חזר ובעור אחרי המיישב הכל כדעתו כמד שהתנאר מהאמך דכריהם על כן רחמי להעטם הדברים על ידי מלח ומכלין אשר שמשו כם: יודע המנומנים ומגלה הנסתרות. על דרך גלי עיוקת ומסתרתא ידע מה בחשוכא. אלא שהקדים הנס ידעת המנומנים להיות זה עקר המכוון:

סימן כז

אמר החבר זה אמת וכו'. עכבו ויאמר לו שאלו פיה לבית אל אדמת קדש: לדבר כעבד אלו. הם כלי ספק כשטר דבינו. אך בהיות לאלי ידו לקום ולפלות למקום עקר עשייתן של מנות כמנואל סי' כ"ז. אין טוב הבונה השלם את חסרוננו וזו וז אמת כאשר ימנע המעשה. כי לו כהמנעו דדיק

כאמו נתתי ימים והלח מתקן מחשבותיו טעונם למעשה: אבל האדם מוכח לו וכו'. כי הטרפות כעונה כבסוד האדם אין אומם כאשר י' כי ימנע עצמו ומופת לו כיכיו ובין חסדו כדברים האפשרים לו אס ירנכ יעשם ואס ירנה ויפסם עכ' ופנה תאופו צדי ומעשיו נרשותו להעושים אל אשר יתפוק. וככל זה הוא לבתו אל בני ארננס להשלים חובתו כענות כאמור ויכמנע מזה ומטא ואשם זא והאדם כאשם כאשר איננו מנח וכו'. סכונה ש סאו עורכו עומד על טוב כונת לבו כנסתרו פרי פוש שלם ככס' ויהי אך יבא יבא טוב סכונה אל כסרון המעשה כנבלה זה יולד שם שלם כפעל וזו הוא ראוי לשכר שלם והוא אשר קרא אותו שכר בראש. ודברים אלו משין דוגמת מה שכתב רמב"ן ככה"ן על פסוק והאלקי נספ

קול יחודה מאמר

אם תבנהם בלתי המסכי ית ינוח בו להוויאסדכר מן
הכח אל העל להיות לו שר מעשה טוב לא שר לכ
מב כלל עב: כאשר נביאים עמי סתפלו וכו' כי
מלבד השלמות הנזוה מהתפלה והנסקה הלכית

כאשר צריכים עניני התפלה לבטא
ברה על השלמות הנזוה מהתפלה
והבקשה וכאשר יהיה המעשה והכוונה שלישי
כראוי יהיה עליהם הנמול וההירוד על
דרך בני אדם כאלו הוא זכרן ודבריה
תורה כלשון בני אדם ואם היה המעשה בלעדי
כוונה או כונה בלתי מעשה תאבד התועלת
אלה במת שאי אפשר המצאת הכונה
והתועלת על המעשה המועיל לפני
תועלת התועלתו בתפלתו נאמרו מפי
הטאונים וה זכר לזר: ובהעת בני אדם
והתעוררותם אל אהבת המקום ההוא הקדוש
ונחץ הענין המיוחד שבו גדול וגבוה רב
כמו שבאנו אתה תקויתרחם ציון כי עת לחגג
כי בא מועד כי רצו עבדיך את אבנייה ואת
עפרה ויחוננו ורצוה לומר כי ירושלם אבנם
תבנה כשיבכבו בני ישראל לה תכלית הכנסף
עד שיוחוננו אבניה ועפרה:

ס' כח אמר הכוזרי אם הדבר כך מנעך
אדם ועודך מצוח
האלקים יעזרך על מנחתך ויגזור לך הטוב
כבקשתך והשתדלותך ויהיה לך עוזר וסובך
וידבר שרך על בר לךך וכעפונך כי הוא
בעל הטובה והאלקי החסד והגמול אין אלוה
מבלעדיו דאין צור וזולתו יעשה עמך כחבורו
ועם הבכוונים כונתך לטבו ברחמי: אמן
אמן פלה:

נשלם ספר הכוזר • תהלה לאל
שהיה לוי לעוזר • אשר בו
כל כוישל נעזר:

הנה שרם אדם נעצלתם למהם מנכנס את הארץ
סקדוזה ונכמה את עכבן המיוחל שהוא קצת בגלות
וכפל דבר התעוררותו כאמרו ונפדת בני אדם
והתעוררותם וכו' להירושלם המלך הסוכף ורנה כאמרו
ותן עיני סאידות ושחוק ככל לבנו וככל משו: עד

חמישי סימן כח רצט

שיוכנו אהיה ועפרה: כלל פרק בתרא יסודות בני
חבת ארץ ישראל אלכל ל חייב ער גמול מוגדר בעזר
שלאר כי רנו עבדיך את אבניה ואת עפרה ויחוננו עב:
ושאף כיון למה שזכר גדאון סימן למחר כאשר תכחו
עושים היום כחוקיות

כחוקיות חלנו על
שאלו מתנכסו כהם
ונפתנס ולאמכס
על שי כדק שנתל
עם מחלה:

סימן כח אל הדבר
כן מעך
לשם וכו' • ישים לשם כשש

כמה שמעשהו מלכס
ולקיס עונותיו טובס
ולרס וכו' אזה מועלת
על אדם: ויכך ועודך
פניה מקור ועמיכ שמיעת
לכמו: לשם ולעזר על
ההליכ' מנו זקרא: האלקי
יעזרך על כונתך: שזכור
ללכת אל עיר קדש ירושלמי
ויעזרך אל מחו כחלת בני
שקתה עילך ויגזור לך העו
כבקשתך והשתדלותך ישלם
לך שני טוב על כי כנסוף
ככפפת תכלית הדיסף אל
הארץ אשר ס' אלקיך דורס
אומה ממד: ויכיה לך עוז
וכונך: ככפלת המעשים
נמקם הנכסר אשר אתה
הילך סמה: וירכה שרך על
בר לךך ומנכוד: כמה שלם
מוכל עשוהו לכנס מונעס
כי את כל אלה הגוי נמשעס
דבריו מיון כז: ועל כלם
את בני סאל יקס לטלוס
עזרו מקדס: כי הוא נפל

כטובה • ויש פסג נידול לפסוח לך את אונת: כטוב:
ולקי המסד: כי חפן מסד סול ל: כ מן הכורה:
והגמול: כי צדק הכדקות אהב לת' ליש כהרבו
כאמך ללכ שכר טוב להולכים במיכ: אין אלק
מבלעדיו: כי כל אלקי המים שרי מפלה המעשים
כעולם

כטובה • ויש פסג נידול לפסוח לך את אונת: כטוב:
ולקי המסד: כי חפן מסד סול ל: כ מן הכורה:
והגמול: כי צדק הכדקות אהב לת' ליש כהרבו
כאמך ללכ שכר טוב להולכים במיכ: אין אלק
מבלעדיו: כי כל אלקי המים שרי מפלה המעשים
כעולם

קול יהודה פאמר חמישי סימן בא

בפנינו עם כל הכמות למיניהם אין שר ניה הזר
 פצלונו כבוד סוף רוחה את כל מליצה בידם ורשומים
 כי את אשר הם עושים המגלים בהשפעתו הפלוסופיה כי
 אין פנאר כפינו ישקו הסעדרים ככה ומשלטנו קא זכו

ליטול פרס ומידו כספולנו: ודן צור זולתו כי הוא
 לכדו חמוייב המזינות קיים לעד: עם המכוכים כזאתך
 לשמו: שכונתם לשמים כמוך גם הם יסוו בכנס פ' שמו
 להם את הברית ואת הסבר:

תנה בא עזרני הללית בן: לשכני הקרובים אל בינתי במכמת נפשות: שליטה המה משיבי
מש (כאשר מראש הסבר דברתי) היושבים בגנים בשבת תחכמיני חברים מקטיובים
 לקולי קול ית דת איזר השביעוני בעבאת להעיר ולעורר את האהב
 עד שתהפץ למלאת חפציהם חפצי שמים: ועתה עדת
 בהגתי שמען קולי והאנה אמרתי: כי
 איש ארנתי לשפעי וילד
 לחברתי שאו
 בשערים ראשיכם והנשאו בפתחי עולם לעומת
 בלך הכבוד ובקול רנה ותודה
 רצבו לה כבוד ועז
 השתחווי
 לפניו בהודת קדש:

בהגיע מור שלמות סגלכם ומלכת סקדס כח המציה חסלו ויחמד:

ובעל בעמיו	דבר שר ונחל	לבבכם להבין	בני איש תנו את
ועלה בשמינו	הכינו חקריו	ינופף בכוזר	פעומת ימינו
החלל כימינו	משקר חוסר	חזלק עלי כל	וכל רז מבאר
וצופה טרומין	בקול עיר נקדיש	רבש צוף למתוק	והיה כפי איש
מפור בשמינו	סגלה שכיות	מכהן פאר הד	ארי גור יהודה
וירוח במימינו	יחל לפריו	לכבו בחכמה	ואיש כי נשאו
לדרך פעמיו:	יהלך וישם	וצדק לפניו	ויתן יבולו

תם

